

Giới thiệu Khoa Kỹ Vấn Đạo

Đây là một cố sự, lấy bối cảnh đất nước thời kỳ đầu đổi mới. Nhân vật chính bị rơi máy bay trên Đại Tây Dương, trọng sinh về năm 2001 cùng với những bí mật của một nền văn minh cổ đã biến mất, Atlantis. Main đã lợi dụng những tri thức có được từ nền văn minh này để xây dựng lên để chế công nghệ, thực hiện lý tưởng của mình, vươn tới nhân sinh đỉnh cao.

Câu chuyện là cả một quá trình nhân vật chính đấu tranh hoàn thành mộng tưởng nhân sinh, có âm mưu, ân oán, có tình yêu và nước mắt... Hãy cùng xem main trưởng thành như thế nào, thế giới quan biến đổi ra sao khi nắm trong tay những công nghệ siêu việt thời đại kế thừa từ nền văn minh trước, để từ đó thay đổi đời sống nhân loại theo một cách hoàn toàn khác bây giờ. Xin mời các bạn đọc truyện!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Vấn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Roẹt.... Đùng!

Bầu trời đêm rực sáng, ánh chớp như những con bạch xà thi nhau bò trườn trên những đám mây đen cuộn cuộn, thiên nhiên đang giáng xuống cơn cuồng nộ của trời. Lý Đồng mơ màng ngủ thì bị giật mình tỉnh giấc, ngay khi đó âm thanh điện tử vang lên:

- Kính thưa quý khách, máy bay đang bay qua vùng thời tiết xấu, vì lý do an toàn đề nghị quý khách dựng thẳng lưng ghế, thắt chặt dây an toàn, hạn chế di chuyển cho đến khi đèn tín hiệu được tắt. Quý khách có trẻ nhỏ đi cùng, đề nghị hỗ trợ thắt dây an toàn cho trẻ. Trong trường hợp cần sự trợ giúp, xin quý khách bấm nút gọi bên cạnh ghế ngồi, tiếp viên hàng không sẽ tới hỗ trợ. Xin cảm ơn!

Lý Đồng khẽ di chuyển điều chỉnh ghế và thắt lại dây đai. Máy bay dần tăng độ cao, tiến vào vùng nhiễu động.

Hắn nheo mắt nhìn từng mảnh từng mảnh đen kịt vùn vụt phía dưới khung cửa hình bầu dục, tâm trạng lại là ngũ vị tạp trần.

Thời gian thật là nhanh, khi đó hắn 26 tuổi, là một thợ kỹ thuật tại nhà máy cơ khí quốc doanh của huyện, máy móc lạc hậu, chậm đổi mới nên sản phẩm không có đầu ra, nhà máy còn hoạt động là do hàng năm còn nhận được đơn hàng từ chính quyền. Về phần công việc này, hắn có được là kế thừa từ người chú ruột công tác ở đây về hưu non.

Gia cảnh nhà Lý Đồng cũng không khá khẩm cho lắm, cha mẹ đều là nông dân, hắn là con một, vừa học vừa làm giúp gia đình nên không học tập được nhiều, cố gắng lắm mới lấy được tấm bằng trung cấp cơ khí. Hắn an an ổn ổn công tác tại đơn vị, chăm chỉ hoàn thành phần công việc của mình, ban đêm tranh thủ chạy bàn ở mấy quán cà phê, hàng tháng trừ chi phí sinh hoạt cũng có chút tích góp chuẩn bị cho cuộc sống sau này. Đôi lúc Lý Đồng cũng muốn đi phươg xa tìm kiếm một công việc tốt hơn nhưng cha mẹ đã nhiều tuổi, lại hay đau yếu nên hắn đành bỏ xuống.

Hắn có một người bạn gái, Ninh Lan Phương, cô gái hắn yêu tha thiết năm năm. Hắn từng cho rằng nàng là một ân huệ ông trời ban cho hắn. Nàng và hắn vốn là bạn học cùng cấp 2, hai người gặp lại tại buổi sinh nhật một người đồng nghiệp, từ đó bắt đầu nói chuyện yêu đương. Hắn thực sự yêu nàng vì nàng hắn bỏ qua cơ hội được cử đi học của nhà máy, làm thêm không một mớ tiền cho nàng theo đuổi giấc mơ nghệ sĩ... Thời gian đó, nàng từng là tất cả của hắn. Thế nhưng cuộc đời phản bội hắn, nói đúng hơn là Lan Phương phản bội hắn, nàng cho hắn một nhát dao sắc lẹm vào tim.

Ngày đó, vì lý do đột xuất, tiệm đóng cửa sớm, Lý Đồng vội vã mua chút đồ ăn khuya, nghĩ đến đã lâu hai người không có cùng nhau ăn tối, hắn hấp tấp chạy trở về. Khi bước tới đầu phố, từ xa Lý Đồng nhận ra Lan Phương, nàng bước xuống từ một chiếc ô tô sang trọng, vui vẻ ôm hôn một người đàn ông. Lý Đồng vẫn còn nhớ rõ, khi hắn lao đến đứng trước mặt nàng và lạc giọng hỏi:

- Chuyện này là thế nào, từ bao giờ?

Lan Phương chỉ hơi sững sờ rồi quyết tuyệt trả lời hắn:

- Không có thế nào, tôi cũng định nói cho anh biết, đơn giản là chúng ta không hợp nhau. Tôi đã ở bên anh năm năm, không nhà, không xe, không tiền đồ, hàng ngày chui rúc trong căn phòng thuê 20m2, đây là sống sao? Anh không thấy xấu hổ sao, anh nói yêu tôi sao anh không cố gắng vì tôi một chút, anh xứng đáng với tôi sao, tôi đã chịu đựng quá đủ rồi. Người ta cho tôi những thứ anh không thể, anh còn muốn hỏi nữa ư, thật nực cười!

Tại hắn như ừ đi, hắn không thể tin những lời này là phát ra từ nàng, hắn cảm thấy trái tim mình vỡ vụn. Một luồng khí nóng bốc lên trong ngực, đau xót tràn ngập trong lòng, mắt hắn tràn đầy tơ máu. Lý Đồng cố giữ trấn tĩnh, nhìn nàng thật sâu rồi gằn giọng nói:

- Không ngờ cô là như vậy. Tôi đúng là một thằng ngu, mắt bị mù lâu như thế. Chuyện này chấm hết đi, hi vọng những thứ cô theo đuổi sẽ không làm cô hối hận.

- Hừ, tôi sẽ không hối hận. Tri hoãn bên anh lâu như vậy mới là hối hận lớn nhất của tôi.

Vết thương lòng sau đó dần dần rồi cũng đã lành sẹo. Sau ngày đó, vận đổi sao dời, Lý Đông tình cờ gặp lại một người bạn, hai người hùn vốn mở công ty nhập khẩu hàng tiêu dùng, hàng hóa tiêu thụ khá tốt. Sau sáu năm nỗ lực, Công ty của hắn đã có quy mô khá lớn, doanh số hàng năm đã đạt vài ngàn tỷ đồng. Hôm nay, Lý Đông có mặt trên chuyến bay này cũng là để qua Mỹ đàm phán một hợp đồng thay quyền tiêu thụ hàng điện tử.

Mãi miết trong những dòng hoài niệm, máy bay chợt rung mạnh khiến Lý Đông tỉnh lại, hắn lắc đầu mỉm cười xua đuổi những chuyện cũ, quay sang bên cạnh nói:

- Nhã Phương, lần hiệp thương này, cô thấy khả năng của chúng ta như thế nào?

Bên cạnh hắn là một cô gái, tuổi chừng 26,27, mi thanh mục tú, mũi cao tinh xảo, tóc xõa hai vai, vài lọn tóc uốn xoắn tinh tế phủ lên gò má gầy mịn, chiếc áo sơ mi bó tôn lên đường nét cơ thể, vừa gợi cảm lại vừa thanh lệ. Nàng gọi là Trịnh Nhã Phương, là trợ lý riêng của Lý Đông. Nhã Phương khẽ vén tóc, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Chủ tịch, theo tôi thấy phía đối tác Oracle Electrics hiện cũng cấp thiết mở rộng thị trường nước ta, họ đang rất tích cực tìm kiếm Công ty nhượng quyền. Tuy nhiên, phía họ yêu cầu chúng ta phải có hệ thống tiêu thụ, hậu mãi rộng rãi đến cấp huyện. Về điểm này, ta có phần chưa bằng một số đối thủ cạnh tranh. Bộ phận thị trường đang tích cực phát triển mạng lưới tới địa phương, độ phủ đã đạt được khoảng 60%, dự kiến một năm tới mới hoàn thành được phạm vi cả nước. Có điều theo nguồn tin thì hiện Sunrise Co., Ltd cũng đã quan tâm và gửi đề nghị đến Oracle, nếu chúng ta không kịp thời bù đắp chỗ khuyết thiếu này có thể sẽ gặp nhiều khó khăn trong lần đàm phán sắp tới.

Lý Đông khẽ cau mày, Sunrise cũng là một đối thủ khó chơi, Công ty này là đơn vị lớn trong ngành điện tử gia dụng, quy mô và mạng lưới có phần vượt trội bọn hắn, hơn nữa ngoài thương mại còn tự sản xuất được một số nhãn hàng có lượng tiêu thụ rất khá, là đơn vị rất có thực lực. Lần nhượng quyền này nếu có thể thành công sẽ là bàn đạp để công ty vượt lên đối thủ, Lý Đông cũng có lòng tin thuyết phục đối tác tin tưởng kế hoạch phát triển của mình.

Đang cân nhắc làm thế nào thực hiện thành công cuộc giao dịch này, cả người Lý Đông chợt chao đảo, đèn tín hiệu khẩn cấp trong máy bay nhấp nháy liên tục. Lý Đông đưa tay bám chặt vào thành ghế, dường như máy bay va chạm vào một thứ gì đó, hành khách bắt đầu rối loạn, một số khoang hành lý bung ra, đồ đạc rơi xuống và chạm vào sàn. Lý Đông quay sang phía Nhã Phương, khuôn mặt nàng lúc này đã có chút bất an, hắn khẽ đưa tay vỗ vỗ tay nàng:

- Nhã Phương, bình tĩnh, thắt chặt dây đai an toàn, chắc máy bay gặp vùng nhiễu động mạnh thôi, đi qua sẽ không sao.

Nhã Phương hơi trấn tĩnh một chút, nói:

- Vâng...! Chủ tịch!

Máy bay vẫn càng lúc càng rung lắc mạnh, tốc độ hạ độ cao càng lúc càng nhanh, sau một lúc âm thanh cơ trường vang lên:

- Đây là cơ trường của chuyến bay mã số A7896 từ Hà Nội đi New York, xin quý khách chú ý thông báo khẩn cấp, máy bay chúng ta hiện đang bay qua vùng nhiễu động mạnh, vì lý do bất thường, máy bay tạm thời mất kiểm soát quỹ đạo, phi hành đoàn đang tiến hành xác minh khắc phục sự cố, chúng tôi cũng đang tích cực liên lạc và yêu cầu sự hỗ trợ từ mặt đất, máy bay sẽ đáp xuống sân bay gần nhất ngay khi có thể. Mong quý khách bình tĩnh, giữ trật tự, ngồi đúng khoang ghế, đảm bảo .....

Ầm ầm... A A A ...

Thông báo chưa phát hết thì máy bay bỗng quay tròn rồi ầm ầm rơi tự do, trong phi cơ là một mảnh hỗn loạn, đồ đạc va đập khắp nơi, nhiều người bị thương, đã có máu chảy.

Lý Đông hoảng hốt, hắn một tay bám chặt mặt ghế phía trước một tay ôm chặt Nhã Phương. Do cài đai an toàn nên 2 người không có bị rời khỏi chỗ ngồi.

Tốc độ rơi càng lúc càng nhanh không có dấu hiệu chậm lại, người vật trôi nổi trong khoang lái, tiếng khóc, tiếng cầu cứu ầm ĩ... vô cùng thảm thiết! Lý Đông dần cảm thấy tuyệt vọng, hắn có chút hối hận đã đi chuyến bay này. Cảm thấy thân thể Nhã Phương đang run rẩy kịch liệt, hắn quay sang nhìn nàng, ánh mắt xót thương nói:

- Nhã Phương, xin lỗi vì đã để cô theo tôi chuyến đi này!

Nhã Phương lúc này đã vô cùng hoảng sợ, run rẩy nép vào người Lý Đông:

- Chủ tịch, em không muốn chết... hu hu...!

- Thật... xin lỗi...!

Hắn chỉ biết xiết chặt nàng vào lồng ngực mình như cố cho nàng một chút an ủi nhỏ nhoi. Lý Đông cảm thấy bất lực, hai mắt hắn đỏ ngầu, hàm răng cắn chặt, hắn sẽ phải chết như thế này sao, lý tưởng, tình thân, tình yêu, khát vọng... tất cả sẽ chấm dứt sao? Ta gây ra oan nghiệt gì? Tại sao? Chết tiệt, khốn kiếp...!

A... A... A... Lý Đông ngửa mặt lên, muốn gào lên chửi thề, ông trời sao quyết đoạt số phận hắn, sao để hắn chết lãng xẹt như thế này?

Nhã Phuong lúc này hai mắt cũng đã nhắm lẹ, nàng cảm thấy cái chết đã rất gần, nàng chưa muốn chết, nàng còn rất nhiều điều muốn làm, rất nhiều thứ không muốn bỏ lỡ...

Dưới cái xiết chặt của Lý Đông, Nhã Phuong tỉnh táo lại đôi chút, nhìn gương mặt Lý Đông gần trong gang tấc, Nhã Phuong vội vàng ôm chặt eo hắn, nghẹn ngào nói:

- Chủ tịch... Chúng ta sẽ chết chứ?

- Nhã Phuong, tình huống có lẽ không đến nỗi tệ như vậy đâu, phi hành đoàn sẽ khắc phục được sự cố...

Lý Đông an ủi nàng, cố bám víu vào một sự kỳ diệu. Nhã Phuong cố nở một nụ cười yếu ớt:

- Chủ tịch, nếu thật phải chết, ngài nói có luân hồi sao?

Chần chờ 1 lát, Lý Đông khẽ nói:

- Hắn là có!

Nhã Phuong khẽ cắn môi, ngược cặp mắt ngấn lệ nhìn Lý Đông, nàng biết giờ cũng không còn hi vọng gì nữa rồi, cánh tay nhỏ vuốt nhẹ gò má hắn, thâm tình nói:

- Lý Đông, hãy để em gọi anh một lần như vậy, nếu thật có kiếp sau em muốn anh là miếng ghép hoàn thiện vết khuyết thanh xuân của em, bù đắp cho những hối tiếc của kiếp này, có được không?

Lý Đông nhìn vào đôi mắt long lanh của Nhã Phuong, hắn hiểu ý nàng muốn nói gì. Nàng theo hắn năm năm, trải qua bao sóng gió, có giúp đỡ, có quan tâm, có sẻ chia, giữa hai người đã hình thành một sợi dây gắn kết vô hình nào đó. Tình cảm của nàng dành cho hắn không phải Lý Đông không nhận ra nhưng trong hắn luôn có một sự kháng cự. Giờ phút này, dưới áp lực sinh tử kề cận, cảm thấy được sự chấp nhất trong lời nói của nàng, trái tim hắn khẽ nhúc nhích, dường như có gì đó nứt vỡ lại như có gì đó hồi sinh. Hắn không nở và không muốn phá vỡ một mảnh chân tâm này, Lý Đông tha thiết nhìn nàng:

- Nhã Phuong, nếu thật sự có kiếp sau, anh nguyện ý sẽ truy cầu em, để em không uổng phí mảnh tình này.

Hắn khẽ cúi xuống, vuốt ve làn tóc, tìm kiếm đôi môi mọng đỏ, run rẩy áp lên môi nàng... nụ hôn tử biệt.

Rầm... rầm...

Tiếng kim loại va đập mạnh vào mặt biển, âm thanh vỡ tan và xé toạc... nước tung bay... trắng xóa... Sau giây lát mọi thứ biến mất vào lòng biển cả, Đại Tây Dương chỉ còn những con sóng đang không ngừng nhấp nhô, gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Bệnh viện đa khoa huyện Đông Lai, tỉnh Đông Thành

- Bác sĩ, bác sĩ, tình hình con tôi thế nào rồi?

Vị bác sĩ trung niên vừa bước ra từ phòng bệnh, dùng khăn tay thấm nhẹ mồ hôi trên trán, nở nụ cười nhìn người phụ nữ nói:

- Cũng may là không gặp tổn thương gì lớn, có chút máu bầm ngoài vỏ đại não, chúng tôi đã phẫu thuật xử lý, hiện bệnh nhân vẫn còn trong trạng thái gây mê, dự kiến trong vòng nửa ngày tới mới có thể tỉnh, người nhà có thể yên tâm.

- Cảm ơn bác sĩ!

Nghe lời bác sĩ nói, vị phụ nhân nét mặt mới giảm bớt căng thẳng, nàng ngồi xuống hàng ghế ngoài hành lang lặng lặng chờ đợi.

Trong phòng mổ, Lý Đông tỉnh lại, cảm thấy đầu có chút choáng váng, hắn mở mắt ngơ ngác nhìn xung quanh, đây là đâu, nhìn giống như là ở bệnh viện. Chẳng phải mình bị rơi máy bay, đã chết rồi sao, chẳng nhẽ dưới âm gian Diêm Vương cũng xây bệnh viện à? Lý Đông hơi tự giễu.

Không đúng, Nhã Phuong... Nhã Phuong đâu? Hắn đảo mắt nhìn quanh nhưng phòng mổ ngoài hắn ra cũng không còn ai khác, chỉ có máy điện tâm đồ đang chậm rãi nhảy từng nhịp. Lúc này cửa phòng chợt mở ra, đi đầu là một vị y tá trẻ tuổi, phía sau hắn nhận ra một người, là Phùng Nhu, mẹ hắn. Có điều Lý Đông cảm thấy lạ là mẹ hắn trở nên trẻ trung rất nhiều, mái tóc còn không có sợi bạc.

- Mẹ, sao mẹ lại ở đây?

- Thằng bé này, con có biết làm mẹ lo lắng đến thế nào không, làm thế nào mà để xảy ra tai nạn thế hả?

Nhìn mẹ hấn hai mắt đỏ hoe, Lý Đông nghi hoặc giọng hỏi lại:

- Mẹ, con là bị làm sao?

- Còn làm sao, chẳng phải bị xe đụng phải sao. May mà mạng lớn không thì...

Lý Đông bất ngờ, chuyện quỷ quái gì đang xảy ra thế này, ta đúng là bị tai nạn, nhưng là máy bay rơi sao lại chuyển thành xe đụng rồi? Mà sao mẹ hấn lại trở nên tuổi trẻ như thế này, cứ như của hai mươi năm trước đây. Không đúng, chắc nhẽ .... Lý Đông vội vàng nâng bàn tay quơ quơ trước mặt, một bàn tay nhỏ nhắn, da hơi đen nhưng đúng điển hình là tay của một đứa trẻ. Mắt hấn đại ra, thần kinh có chút không theo kịp thực tế. Mắt một lúc, Lý Đông khẽ nhăn nhó hỏi:

- Mẹ, con nằm đây bao lâu rồi. Hôm nay là ngày mấy, năm mấy rồi?

Phùng Nhu lo lắng hỏi lại:

- Con thật không sao chứ, sao lại bị mất trí nhớ rồi?

Lý Đông bật cười, vội vàng trấn an:

- Mẹ, con chỉ là bị choáng váng nên không biết nằm bệnh viện bao lâu, mẹ không cần phải gấp.

- Thằng bé này, vừa tỉnh dậy xong hỏi ngày tháng làm gì không biết, hôm nay là 19 tháng 8 năm 2001 Dương lịch.

Phùng Nhu oán trách nói.

Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng nghe xong Lý Đông có chút hốt hoảng: “Thật! Mẹ kiếp, ông trời trêu đùa ta sao? Chuyện này cũng có thể đi, ta thật sống lại sao, không phải mơ chứ?” Hấn vội vàng dùng một cánh tay nhéo vào hông “Đau”, cảm giác chân thật cho Lý Đông biết đây không phải là mộng.

Lúc này vị y tá bỗng lên tiếng nhắc nhở:

- Di, bệnh nhân mới vừa phẫu thuật, cần nghỉ ngơi, hạn chế trò chuyện.

Phùng Nhu gật đầu rồi cùng y tá chuyển Lý Đông qua một gian phòng khác.

Ở bệnh viện tĩnh dưỡng một tuần, vết thương khép vảy, Lý Đông được ra viện về nhà. Trong thời gian này, Lý Đông cũng dần tiếp nhận sự thật rằng hấn đã sống lại, linh hồn đại thúc trong hình hài đứa bé 15 tuổi, hấn sống lại 17 năm trước. Ngoài việc này, hấn còn phát hiện một vấn đề, mỗi khi hấn chìm sâu vào giấc ngủ hấn liền cảm thấy trong đầu xuất hiện một viên lục lăng tỏa ra ánh sáng trắng êm dịu, xung quanh chạm khắc những hình hoa văn kỳ lạ, một vài những ký tự cổ xưa do ánh sáng ngưng tụ chớp động xuất hiện. Lý Đông lúc đầu cảm thấy rất kỳ lạ, cố gắng suy nghĩ xem nó có thể là gì nhưng rồi không có manh mối hấn đành tạm để lại.

Sống lại một kiếp này, Lý Đông cũng có nhiều dự định, hấn muốn tiếp tục hoàn thành mộng tưởng, một kiếp này, hấn phải trải nghiệm đầy đủ nhân sinh. Đã mất đi một đời, hấn cũng muốn buông xuống những khúc mắc kiếp trước, hấn sẽ sống thật phong phú để không hối, không tiếc, hấn sẽ đền đáp những người yêu thương hấn. Nhất định là như vậy!

Sáng sớm, Lý Đông khẽ vươn vai, đứng dậy rời giường vệ sinh cá nhân sau đó đi ra phòng khách, hấn thấy Phùng Nhu đang dọn dẹp trong bếp:

- Mẹ, cha con khi nào từ thành phố trở về?

- Vụ đông xuân sắp đến, cha con vừa gọi điện thông báo là phải vài hôm nữa mới lấy được tiền công, sau đó liền trở về.

Lý Hải, cha hấn tranh thủ vụ nông nhàn lên thành phố làm công, kiếm thêm chút tiền chi tiêu hàng ngày. Mẹ hấn ngoài công việc đồng áng thì nhận làm hàng thủ công cho người ta, công việc lúc có lúc không, nhìn chung kinh tế chủ yếu vẫn dựa vào mấy sào ruộng cao sản. Vừa rồi, Lý Đông bị tai nạn, mẹ hấn cũng vét hết tiền trong nhà đồng thời vay thêm hàng xóm mới đủ tiền đóng viện phí cho hấn, mấy hôm nay đã có người lục tục sang hỏi dò khoản nợ đến khi nào trả được, mẹ hấn cũng đang trông chờ vào khoản tiền công ít ỏi cha hấn mang về để trả cho người ta.

Lý Đông thờ dãi nhìn mái nhà đơn sơ, ngoài cái bàn uống nước với bộ ấm chén sứ vôi, một cái đài cát xét cũ chạy pin thì chẳng có gì đáng giá, mùi hấn có chút cay cay.

- Mẹ, con ra ngoài một chút.

- Ừ, mà vết thương vừa lành, đội cái nón vào kéo nắng.

- Vâng!

Lý Đông chậm rãi bước ra ngõ, con gió sớm thanh tân khiến tinh thần hắn vô cùng dễ chịu. Hắn nhìn cảnh vật xung quanh lại có chút hoài niệm, kinh tế cả nước đang trong thời kỳ cải cách mạnh mẽ, tuy nhiên nông thôn những năm này còn tương đối lạc hậu, không nói tới nhà lầu, ô tô, ti vi... điện cũng còn nơi có nơi không, đường xá chủ yếu còn là đường đất, mỗi khi có gió, bụi đường bay lên phủ trắng cả tóc khách bộ hành. Giai đoạn này, tuy khắp nơi là khó khăn nhưng cũng có nhiều người đã cảm giác được hơi thở của đổi mới, nắm bắt lấy cơ hội làm giàu, những Tổng Công ty, Tập đoàn tư nhân hàng đầu cả nước kiếp trước chẳng phải cũng là lũ lượt thành lập trong giai đoạn này, tích lũy tư bản tranh thủ thời cơ nền kinh tế bùng nổ kiếm một món lớn, vươn mình thành những doanh nghiệp tỷ đô. Nếu đã trọng sinh vào những năm này, Lý Đông cũng không muốn bỏ lỡ nhịp bước của thời đại, tận dụng con sóng lớn, đánh ra một khoảng trời riêng. Vấn đề lớn nhất của hắn bây giờ là, hắn hiện trong tay không có vốn, hắn cần khoản tư bản đầu tiên, nên bắt đầu từ đâu đây?

Lý Đông vừa đi vừa suy tư, đứng rồi, chính phủ không phải đang đẩy mạnh công nghiệp hóa, hiện đại hóa sao? Vụ đông xuân lại sắp đến, nhu cầu gặt đập, cấy cấy tương đối nhiều. Trên cả nước cũng đã xuất hiện một vài hợp tác xã sản xuất lớn áp dụng máy móc hiện đại vào sản xuất nông nghiệp, tuy nhiên Lý Đông biết đây chỉ là thiểu số, mới hình thành ở một số vùng lúa lớn phía nam, thực tế nông thôn trên cả nước đều là canh tác phi tập trung, sản xuất manh mún. Thêm vào đó, máy móc nông nghiệp trong nước chưa tự sản xuất được, chủ yếu nhận viện trợ một phần hoặc nhập khẩu từ các nước Đông Âu, Trung Quốc, đất nước còn trong giai đoạn đổi mới, nguồn vốn đầu tư hạn hẹp, nhiều hạng mục phải dùng tiền thành ra chính sách là như vậy nhưng sản xuất nông nghiệp trên cả nước cơ bản là lạc hậu, chưa có mấy nơi áp dụng được cơ giới hóa vào sản xuất nông nghiệp. Theo hắn biết, tình trạng này còn kéo dài tới nhiều năm sau.

Lý Đông kiếp trước từng là thợ máy, hắn nhớ rất rõ báo chí cả nước từng dồn dập đưa tin một người thợ cơ khí đã mày mò chế biến động cơ xe máy cũ thành máy cày tương đối gọn nhẹ, giá thành thấp, ít tốn nhiên liệu, rất phù hợp với điều kiện địa hình canh tác ở nông thôn và trung du, gây nên tiếng vang rất lớn. Người thợ đó còn được vinh danh sáng tạo trẻ, sản phẩm được đặt mua trên cả nước. Giai đoạn đó tại trường nghề nơi hắn học tập, đề tài này cũng được giáo viên đưa ra cho bọn hắn thảo luận, thậm chí còn có một sản phẩm được mua về làm mẫu nghiên cứu, học tập. Xét về tổng thể, sản phẩm này độc đáo ở ý tưởng chứ không phức tạp về mặt công nghệ, do bộ phận động lực là động cơ nguyên khối của xe máy cũ, chỉ cần bổ sung thêm khung bánh máy bằng thép, cần số, tay ga, bộ nhông xích truyền dẫn động lực là có thể hoạt động, những thứ này chỉ cần có vật liệu là có thể tạo ra, khá đơn giản.

Nghĩ đến đây, Lý Đông vội vã trở lại nhà đi vào phòng riêng, hắn lấy giấy bút phác thảo lại hình dáng tổng thể của chiếc máy, lại vẽ chi tiết từng bộ phận riêng lẻ, ghi chú tác dụng cụ thể của từng thứ và vật liệu chế tạo, cơ chế hoạt động. Mất nửa ngày, hắn mới hoàn thành, nhìn bản vẽ, Lý Đông đưa tay khế lau mồ hôi trên trán, thì thầm nói:

- Được rồi, hãy bắt đầu từ người đi!

Buổi chiều, Lý Đông có tiết học, vì bị chấn thương đầu nên hắn đã nghỉ cả tuần lễ. Bước chân vào lớp, hắn có chút không quen, dù sao về mặt tâm lý hắn cũng đã là một đại thúc, ngoài lý do đó, hắn còn một lý do khác: Ninh Lan Phương. Đúng vậy, bây giờ hai người đều đang là đồng học, năm nay là năm cuối cấp, ít nhất hắn và nàng còn hơn nửa học kỳ ở chung đây.

Lý Đông đang phân vân đứng ở cửa lớp thì một bàn tay đập mạnh vào vai:

- Đông, nhà người bạn đi đâu cả tuần, anh em tưởng chết ở xó nào rồi chứ.

- A... Mạnh Bàn, thiếu trừ ẻo tao... có chết cũng phải là tên thừa mỗ thiếu canxi nhà người chết trước

- Ha ha

Trước mắt Lý Đông là một tên lùn tịt, mập ú. Trên khuôn mặt hình bánh xe, một đôi mắt híp dài tình ranh đang không ngừng hấp háy, cái miệng rộng trẻ trẻ, hai bên mép lún phún mọc ra một ít râu cá trê, tổng thể nhan sắc rất có tính đã kích giác quan người nhìn. Hắn là Mạnh Bàn, là bạn thân cũng là bạn cùng bàn với Lý Đông. Lý Đông phẫu thuật, mẹ hắn cũng không muốn có người hỏi thăm phiền phức nên chỉ báo nhà trường là gia đình có việc riêng, do đó trong lớp không ai biết Lý Đông nằm viện.

Nhìn thấy Mạnh Bàn, Lý Đông chợt cảm thấy vui vẻ, kiếp trước hai người từ sau khi ra công tác cũng ít có dịp gặp nhau, chủ yếu do Mạnh Bàn chuyển vào phía Nam sinh sống, Lý Đông cũng bận bịu công việc nên thi thoảng mới gọi điện hỏi thăm được hắn. Nghĩ đi nghĩ lại, Mạnh Bàn là số ít những người bạn thân từ thuở hàn vi của Lý Đông. Hắn cười nói:

- Vào thôi heo mập, mày định bán thịt mỡ ở cửa lớp à?

Nói xong, Lý Đông tiến vào chỗ ngồi, an vị ánh mắt hắn vô thức lướt về dãy bàn phía trước, hắn nhìn thấy trong góc phải một cô bé tóc thắt hai bím, khuôn mặt hơi bầu bĩnh, làn da hơi đen một chút, tay chống cằm, hai mắt to tròn mơ màng nhìn ngoài cửa sổ, nàng là Ninh Lan Phương. Nhìn nàng bấy giờ, Lý Đông thật không nhìn ra sau này Lan Phương sẽ trở thành một mỹ nữ, cô nhân nói gái mười sáu biến có khác.

Trầm mặc một chút, Lý Đông khẽ mỉm cười nhẹ, việc gặp lại Ninh Lan Phương gây cho tâm lý hắn một chút xáo trộn, nhưng vậy thì thế nào, nàng là của kiếp này, chuyện kiếp trước cũng chẳng cần giữ lại trong lòng, hắn muốn buông bỏ để sống một cuộc đời vui vẻ nhất.

- Lý Đông, trung cái mặt ngu ngốc đờ đẫn ra làm gì thế. Cô chủ nhiệm vào rồi kia, đứng lên chào đi!

Mạnh Bàn nhắc nhở.

- À...

Lý Đông vội vã đứng dậy làm nghi thức.

45 phút tiết học rất nhanh chóng trôi qua, giờ ra chơi Lý Đông hỏi Mạnh Bàn:

- Bàn, xưởng cơ khí nhà máy dạo này hoạt động thế nào?

- A? Hỏi làm gì thế?

- Tao có việc muốn nhờ ông già máy hỗ trợ.

- Tao cũng không biết rõ lắm, chủ yếu làm gò hàn, gia công một số đồ dùng như cửa, hàng rào, lan can, kệ sắt. .... Mà tao nghe cha tao nói chuẩn bị chuyển sang nghề khác.

- Sao thế?

- Thì cũng không có nhiều việc, cha tao chuẩn bị xin đầu thầu với hợp tác xã mở lò gạch đây

- À, vậy là máy sắp thành chủ lò gạch làng Vũ Đại rồi!

Mạnh Bàn tròn mắt lên một chút sau đó cười ầm lên:

- Lý Đông, tên khốn nhà máy, máy mới là chủ lò gạch. . .

- Ha ha. . .

Hai người đang ồn ào đùa bỡn thì một âm thanh nhỏ nhẹ vang lên:

- Hai người trật tự một chút, chủ nhiệm vào rồi!

Lý Đông ngược mắt nhìn lên, là lớp trưởng Trương Ngọc. Trương Ngọc có khuôn mặt trũng lõng, vầng trán cao, đôi mắt sáng cùng với cặp mi thanh tú khẽ chớp chớp khiến nó càng có thần, khóe miệng xinh xắn như tức giận, nhìn rất khả ái. Nàng trở mã cũng khá tốt, cơ bản đã có dáng dấp của thiếu nữ. Kiếp trước, khi còn đi học, Lý Đông sống khá khép kín, cơ bản cũng ít tiếp xúc với vị lớp trưởng này, sau này lên cấp 3, nàng thi đỗ vào trường chuyên của tỉnh, từ đó hai người biệt tích nhau, nghe nói sau này nàng gả vào một hào môn nào đó nhưng cuộc sống cũng không hạnh phúc.

Thấy Lý Đông nhìn mình chằm chằm, Trương Ngọc hơi đỏ mặt, kiêu hãnh một chút rồi quay lên chăm chú đọc sách.

- A, Lý Đông, máy đắc tội lớp trưởng đại nhân rồi. Cẩn thận cuối tuần xếp hạnh kiểm xấu nha. . . Mạnh Bàn hắc hắc cười trêu hấn

- Hừ, tao mà bị hạ thì tao cũng tổ cáo máy ngủ gật, ăn quà trong lớp, dùng phao làm bài thi. . . xem máy tốt hay tao tốt

- A. . . A Lý Đông, tao đùa chút thôi mà

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Tối hôm đó, sau khi dùng bữa, Lý Đông trở về phòng, hần muốn ôn tập lại một chút kiến thức. Đời này hần muốn học tập cho tốt, là người trọng sinh hơn ai hết hần hiểu được sự cần thiết của tri thức trong thời đại bùng nổ khoa học kỹ thuật với hàng loạt cơ cấu tài chính sinh ra sắp tới, có vậy hần mới có năng lực nắm giữ nhịp điệu của thời đại, không bị tụt lại phía sau.

Mãi miết ôn tập đến 1 h khuya Lý Đông mới dừng lại, đứng dậy thong thả ra trước sân thư giãn. Hần nằm xuống chiếc chõng bằng tre, hai tay vắt sau ót, lắng lặng ngắm bầu trời đêm. Trăng đêm nay rất sáng, làm lu mờ hết ánh sáng của các vì tinh tú khác, thi thoảng có tiếng chim ăn khuya lanh lảnh phía xa. Không gian thật yên bình, hai mắt hần khép hờ, thả lỏng toàn thân cảm nhận từng làn gió đêm miên man lướt qua khuôn mặt, đầu đó thoang thoang mùi trầm hương, hình như hôm nay là ngày lễ rằm.

Không biết từ lúc nào tinh thần hần dần dần tiến vào một trạng thái tĩnh lặng, không linh huyền diệu, như vô thức mà vẫn cảm giữ một tia ý thức. Nếu Lý Đông biết, thì đây là hần đã vô tình tiến vào trạng thái nhập định. Trong mơ hồ Lý Đông lại thấy lại vầng sáng lục lăng, đây là lần đầu tiên hần thấy vầng sáng này khi ở trạng thái còn một chút thức tỉnh. “Đây là thứ gì? Sao nó lại trôi nổi trong tâm thức của ta”, Lý Đông đang tự niệm, vầng sáng bỗng nhiên phát ra ánh hào quang rực rỡ, sau đó bùng nổ thành muôn ngàn đốm sáng nhỏ như lân tinh, một luồng thông tin tràn vào đại não. Lý Đông chợt cảm thấy đầu đau như sắp nứt, hần bừng tỉnh, hai tay ôm đầu giãy dụa:

- A. . . A. . . A Đau quá, chết tiệt, cái gì thế này?

Hắn lặn lộn một lúc thì ngất đi, vài tiếng sau Lý Đông tỉnh dậy, hắn phát hiện ra không biết tại sao trong đầu có thêm rất nhiều thông tin. Kỳ lạ là tất cả đều có liên quan mật thiết đến một lục địa cổ xưa trên Đại Tây Dương, với một thành phố hùng vĩ có tên Atlantis.

Lục địa Atlantis lần đầu tiên xuất hiện xấp xỉ 500.000 năm trước và bước vào thời sơ khai cách đây khoảng 12.000 - 15.000 năm. Nơi đó đại dương yên bình rất thuận lợi cho tàu thuyền đi lại, nơi đó có một hòn đảo lớn hơn xứ Libya và châu Á ngày nay cộng lại; các nhà lữ hành có thể băng xuyên qua nó để đến các hòn đảo khác, và từ những hòn đảo đi đến tất cả các lục địa và đại dương xung quanh.

Đây là một lục địa rất thắm mỹ, uyên bác và thiên về khoa học. Atlantis là thiên đàng của những người tới từ chòm sao Thiên Cầm và Tiên Nữ. Người Atlantis có thể bay lên được, họ biết cách sử dụng các trường hấp dẫn của Trái đất. Tình yêu nghệ thuật và văn hoá của người Atlantis hết sức quan trọng trong cuộc đời họ và công nghệ cũng vậy. Họ bắt đầu theo đuổi những nỗ lực sáng tạo như triết học, văn học, điêu khắc và hội họa. Họ tạo ra một nền văn minh tiến hoá cao, với công nghệ tinh vi hơn bất cứ dân tộc nào ngày nay từng mơ tưởng. Họ biết sử dụng máy điện toán không chỉ để lưu giữ dữ liệu mà còn để đưa ra những đánh giá cụ thể dựa trên suy luận diễn dịch hay quy nạp. Thêm vào đó, rất nhiều công nghệ của họ dành cho những dạng năng lượng khác nhau kể cả năng lượng mặt trời. Họ khai thác lực hấp dẫn, tìm hiểu và thử nghiệm các lực điện từ, và sử dụng đồ pha lê để tập trung những năng lượng này.

Thành phố Atlantis được bao quanh bởi các đường tròn đồng tâm, có kiến trúc tiên tiến, thành phố phát triển rực rỡ cả về nghệ thuật, công nghệ, lẫn quân sự, người Atlantis sống trong kết cấu dạng kim tự tháp, trên thực tế, họ coi các kim tự tháp là tâm điểm trong nền văn minh. Họ sử dụng năng lượng lade qua pha lê như một phương pháp hữu hiệu trong mọi việc, từ chữa bệnh tới phát triển công nghệ, nó tạo năng lượng siêu phẩm cho người Atlantis. Nhưng chính việc theo đuổi công nghệ, đặc biệt là năng lượng tuyệt đối để tạo sức mạnh phi thường đã trở thành nguyên nhân hủy diệt Atlantis. Người Atlantis đã không kiểm soát nổi tình hình khi thử nghiệm sớm năng lượng điện từ. Nhưng người Atlantis dường như không hề quan tâm tới ngành công nghiệp của họ làm ô nhiễm toàn cầu. Họ đã cố gắng để tạo ra vũ trụ và các vật khác bằng các thử nghiệm. Tuy nhiên, thử nghiệm này đã vượt ngoài tầm kiểm soát. Nó bắt đầu làm sụp đổ mạng lưới điều khiển của Trái đất, Atlantis bị hủy diệt bởi chính nguồn năng lượng khổng lồ họ đã tạo ra, cả lục địa bị nhấn chìm và hoàn toàn biến mất trong lòng Đại Tây Dương.

Nhưng trước khi hủy diệt, những bộ óc siêu việt nhất của dân tộc này đã tập trung năng lượng vào một viên pha lê đặc biệt, nó lưu trữ những tri thức khoa học, công nghệ, kiến trúc, âm nhạc với hi vọng có thể giúp những người may mắn sống sót có cơ sở xây dựng lại lục địa. Viên pha lê này mã hóa một cấu trúc thông tin năng lượng gọi là “Trường thông tin toàn thể Át Lan”.

Tuy nhiên sau khi đại lục chìm xuống biển, không rõ là người Atlantis không ai còn sống sót hay là không tìm được viên pha lê này mà nó bị thất lạc. Trải qua năm tháng, cấu trúc năng lượng xảy ra rối loạn và bùng nổ, chính trường năng lượng khủng bố này đã tác động khiến máy bay bị rơi xuống biển, vì lý do nào đó viên pha lê tiến nhập đồng hóa với tần số ý thức của Lý Đông, khi đó đã bất tỉnh. Năng lượng thừa từ vụ nổ cũng phá vỡ liên kết không thời gian đưa ý thức của hắn dung nhập trở lại quá khứ, sở dĩ đúng thời điểm năm 2001 là vì lúc này Lý Đông cũng đang trong trạng thái vô thức, tần số ý thức cộng hưởng với nhau.

Công dụng của viên pha lê có một phần tương tự như một bộ nhớ ngày nay nhưng cách thức hoạt động và sử dụng hoàn toàn khác. Năng lượng tinh thần và bộ não của họ người Atlantis rất phát triển do vậy họ chỉ cần điều chỉnh tần số năng lượng tinh thần là có thể truy cập vào. Khi Lý Đông vô tình tiến vào trạng thái nhập định, nâng cao tần số rung động của não thì hắn tiếp nhận được những thông tin này, theo như hắn biết hiện tại hắn cũng chỉ nhận được một phần thông tin chứ không phải toàn bộ, điều Lý Đông cần làm là tiếp tục thông qua thiền định, cải thiện năng lượng não bộ mới có thể dần dần tiếp nhận những tri thức cao cấp hơn.

Lý Đông lúc này vừa hoảng sợ vừa bất ngờ, không nghĩ tới lịch sử trái đất từng có một thời kỳ huy hoàng như vậy. Hắn suy nghĩ, lẽ nào ông trời trao cho hắn cơ hội này là để làm sứ giả đưa nhân loại tiến vào kỷ nguyên hoàn toàn mới. Những tri thức này đã siêu việt toàn bộ nền tảng khoa học kỹ thuật của loài người, nếu nó được vận dụng sẽ khiến cho thế giới một lần nữa huy hoàng trở lại, loài người sẽ có một thế giới rất khác. Hắn suy nghĩ phải chăng hắn cần chia sẻ những kiến thức này.

Cần nhắc một chút, Lý Đông hơi nhú mảy, nền văn minh Át lan đã tuyệt diệt không phải là do vận dụng bừa bãi những công nghệ này sao, nếu công nghệ này rơi vào tay một số quốc gia hay tổ chức hiếu chiến thì thế giới này sẽ thành bộ dáng gì, lịch sử sẽ lặp lại sao, hắn không muốn thấy điều đó. Hơn nữa một khi công bố ra, hắn và gia đình có thể gặp nguy hiểm, có thể bị các tổ chức bắt đi làm đối tượng nghiên cứu, khai thác thông tin. Nhưng nếu Lý Đông không khai thác lưu giữ cho riêng mình, phải chăng đang lãng phí cơ duyên của chính hắn. Không được, tri thức này cần được vận dụng!

Lý Đông suy nghĩ, hắn không thể nói cho ai biết hắn nắm bắt những công nghệ này nhưng hắn sẽ vận dụng để dần thay đổi đời sống nhân loại. Nếu có thể xây dựng tập đoàn công nghệ, tri thức này sẽ nguy trang dưới dạng thành quả nghiên cứu của tập đoàn, áp dụng từng bước vào đời sống. Việc tiến hành lựa chọn công nghệ phù hợp, không quá cấp tiến sẽ dễ khoa học hiện đại chấp nhận được. Cùng với chế độ độc quyền, Lý Đông có thể kiểm soát tập trung những tri thức này, tuyệt đối không thể phổ biến dưới dạng nguyên lý. Tuy nhiên một điều đặt ra là Lý Đông phải có đủ sức mạnh để đảm bảo những tri thức và công nghệ này không bị tiết lộ dưới sức ép của bất kỳ lực lượng nào.

Nghĩ đến đây, Lý Đông cảm thấy hơi đau đầu, hắn đứng dậy tự nhủ:

- Được rồi, cứ tạm thời tính toán như vậy đã. Kế hoạch trước mắt của mình là tích súc tư bản, làm cơ sở tài chính phát triển sau này.

Sáng hôm sau, khi tiếng gà vừa gáy, đồng phương vừa rạng, Lý Đông đã tỉnh giấc. Theo như tri thức hắn nhận được, đây là thời điểm thiền định tốt nhất trong ngày. Hắn muốn tiếp cận càng nhiều thông tin, càng phải nâng cao năng lượng tinh thần, mà cách tốt nhất chính là luyện tập. Người Atlantis cũng đã lưu lại một bộ công pháp và bài tập công, bao gồm cả tĩnh công và động công, các bài tập này có tác dụng hấp thu năng lượng thiên địa, tăng trưởng và gia tri năng lượng tinh thần. Hắn đứng trước cửa sổ, nhìn về đồng phương, bắt đầu tập luyện.

Do tri thức dung nhập trực tiếp vào tâm thức, nên Lý Đông vận dụng khá thành thục, động tác lưu loát. Sau các bài tập động công, hắn chuyển qua thiền định, chính là một bài tĩnh công duy nhất. Đoán luyện mất vài giờ, khi ánh mặt trời đã lên cao, bài tập mới kết thúc. Lý Đông mở mắt, thần thanh khí sáng.

hắn cảm giác cơ thể, tâm trí trở nên rất nhẹ nhàng, khoan khoái, ánh mắt lấp lánh có thần.

Hắn đi phòng tắm, tắm rửa một chút, sau đó ra phòng khách. Căn nhà trống không, có lẽ mẹ hắn ra ngoài, trên bàn để một cái bánh bột ngô, là phần sáng dành cho hắn. Cầm miếng bánh ăn một lượt, Lý Đông nắm theo bản vẽ hôm trước đi ra ngoài, thẳng tiến xưởng cơ khí nhà Mạnh Bàn, hắn biết đây sẽ là cơ sở đầu tiên của đế quốc công nghiệp tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Xưởng cơ khí Mạnh Thành

- Lý Đông, này đến rồi à, vào đi!

Mạnh Bàn hồ hởi dẫn Lý Đông vào trong. Lý Đông nhìn quanh, xưởng cơ khí không lớn, ước chừng khoảng 100 m² có vài thợ cơ khí đang làm việc. Xưởng tuy bé nhưng cũng có chút hình dáng, ít nhất hắn có thể thấy có một số máy khoan, cắt, hàn xì...

Lúc này, một người đàn ông trung niên béo mập đi ra, nhìn có mấy phần giống Mạnh Bàn. Lý Đông biết đây là cha của hắn, Mạnh Thành.

- Chú Thành, dạo này chú khỏe chứ ạ?

- Ủ, cảm ơn cháu! Chú nghe Mạnh Bàn nói cháu tìm chú có việc à?

- Vâng, Chú Thành, cháu có việc muốn bàn với chú.

Mạnh Thành kỳ quái liếc nhìn Lý Đông:

- Ô, vậy à, vào trong rồi nói!

Vào trong nhà, hắn rót cho Lý Đông một chén trà:

- Đông, uống nước đi.

- Cảm ơn chú!

- Tốt, cháu có chuyện gì cần chú hỗ trợ sao?

- Chú Thành, nghe nói chú chuẩn bị đóng cửa xưởng cơ khí sao?

- Hừm... Mạnh Bàn nói với cháu à. Đúng là chú có ý định đó, việc ít làm ăn không hiệu quả lắm. Cháu hỏi chuyện này làm gì?

- Chú Thành, nếu cháu nói có cách khiến cho xưởng cơ khí hoạt động tốt đây?

Mạnh Thành nghi hoặc nhìn Lý Đông, thấy hắn như không phải nói đùa, bèn thăm dò:

- Tên nhóc nhà ngươi không lo về giúp mẹ ngươi đồng áng, đến đây nói loạn bậy cái gì?

- Chú, cháu nói thật, chú xem cái này đi!

Lý Đông lấy tập bản vẽ trải lần lượt trước mặt, Mạnh Thành liếc nhìn một lúc rồi nói:

- Nhìn bánh xe hơi giống máy cày, nhưng chuyện này thì liên quan gì đến xưởng cơ khí của chú?

- Chú nghe cháu nói một chút, lúc này vụ đồng xuân sắp tới, nhu cầu cày cấy hẳn là rất lớn, cả huyện ta đến giờ chưa có nơi nào cơ giới hóa, máy móc rất ít, chúng ta có thể sản xuất máy cày loại nhỏ để bán, chắc chắn sẽ tiêu thụ rất tốt.

Mạnh Thành tròn mắt mừng:

- Tên nhóc con nhà ngươi đùa ta à, xưởng cơ khí này mà sản xuất được máy cày thì chú còn phải đóng cửa sao?

Lý Đông mỉm cười:

- Chú cứ bình tĩnh nghe cháu nói hết. Mẫu máy cày này khác hoàn toàn mẫu trên ti vi, đây là mẫu cháu thiết kế.

- Cháu thiết kế?

Mạnh Thành khó tin nhìn Lý Đông, không rõ tên nhóc con này đang chơi hoa chiêu gì.

- Đúng vậy, Chú xem, máy cày hiện tại đang dùng trong cả nước đều là máy cày ngồi lái, có kích cỡ rất lớn, giá thành đắt, tốn nhiên liệu mà không dễ tìm mua. Đây là mẫu máy cày đây tay cháu thiết kế. Phần động lực có thể dùng động cơ xe máy cũ, chúng ta chỉ cần bổ sung thêm khung bánh bằng thép, cần số, tay ga, bộ không xích truyền dẫn động lực là có thể hoạt động. Chú xem, đây là bản vẽ các phần phụ trợ, có chú thích rõ nguyên tắc vận hành và sản xuất.

Lý Đông tỷ mỷ cầm từng bản vẽ chi tiết phối hợp bản vẽ tổng thể hướng dẫn cho Mạnh Thành. Mạnh Thành ban đầu còn hơi nghi hoặc nhưng dần trở nên chăm chú, hai đầu lông mày chụm lại, đôi lúc khẽ gật đầu. Hắn cũng là một người hiểu máy móc, lại có lối suy nghĩ tương đối linh hoạt, nếu không thì cũng không dựng được xưởng cơ khí như vậy ở vùng huyện nghèo này. Nghe xong Lý Đông thuyết minh, hắn nhìn chăm chăm Lý Đông nói:

- Đông, cái này thực là cháu nghĩ ra?

- Vâng.

Lý Đông mặt không đỏ, chân không run gật đầu khẳng định. Dù sao trong đời này cũng còn chưa có ai sáng tạo ra loại hình máy cày này nên hắn cũng không sợ bị tố cáo trộm ý tưởng.

Mạnh Thành than thở:

- Đông, không biết cháu học ở đâu mà nghĩ ra cái này. Không ngờ cháu tuổi nhỏ mà thông minh như vậy. Chú thấy cái này rất khả thi.

- Chú, cháu tin tưởng cái này nếu sản xuất ra chắc chắn sẽ có thị trường.

- Được, chúng ta có thể làm thử.

Nghe được câu khẳng định của Mạnh Thành, Lý Đông biết kế hoạch đã bước đầu thành công. Hắn khẽ xoa tay nói:

- Chú, cháu còn có vấn đề muốn nói.

- Ừ, chuyện gì?

- Chúng ta chuyện này có tính là hợp tác cùng làm không?

Mạnh Thành chưa hiểu lắm Lý Đông muốn nói gì, hàm hồ trả lời:

- Được a.

- Chú, vậy nếu đã là hợp tác vậy thì cần rõ ràng đúng không. Chúng ta có thể lập một bản hợp đồng ghi rõ việc hợp tác này, phân chia nhiệm vụ và quyền lợi của các bên đúng không?

- A ký hợp đồng à...?

Mạnh Thành hơi không theo kịp ý tưởng của Lý Đông, phải biết thời gian này việc ký hợp đồng chỉ áp dụng ở những đơn vị lớn, những cơ sở tư nhân như của Mạnh Thành chủ yếu giao dịch bằng miệng, tình trạng này không nói bây giờ, ngay cả đời trước trước khi Lý Đông trọng sinh cũng là phổ biến. Lý Đông làm người hai đời, hẳn hiểu rõ trong hợp tác làm ăn phải có quy định rõ ràng trách nhiệm, quyền lợi bằng văn bản để tránh tranh chấp về sau. Mạnh Thành hẳn cũng biết, là người nhanh nhạy, sống cũng không tệ, rất có chữ tín, tuy nhiên mọi thứ phân minh rạch ròi vẫn tốt hơn.

Suy nghĩ một chút, Mạnh Thành cười nói:

- Đông, cháu thật có những ý nghĩ kỳ lạ. Được rồi, vậy thỏa thuận cụ thể là như thế nào?

Lý Đông hơi chần chừ một chút rồi nói:

- Chú Thành, đằng nào xưởng cơ khí nhà chú cũng sắp đóng cửa, cháu hiến kế này hồi sinh nó là có công lao lớn đi. Cháu góp ý tưởng, chịu trách nhiệm quản lý kỹ thuật, Chú góp vốn và xưởng máy, lợi nhuận chia 4-6, cháu 4, Chú 6. Hơn nữa về sau, cháu có ý tưởng nào cũng sẽ để xưởng sản xuất, tỷ lệ vẫn chia như thế, Chú thấy thế nào?

Mạnh Thành suy nghĩ một chút. Đúng như Lý Đông nói, đằng nào xưởng cơ khí của hắn cũng sắp đóng cửa, nếu ý tưởng của Lý Đông thành công, sẽ không chỉ hồi sinh hoạt động mà còn có thể kiếm lời một món, không cần phải chuyển qua làm lò gạch vừa cực nhọc vừa độc hại. Hắn cũng là người làm ăn, hiểu được tầm quan trọng của một ý tưởng đột phá, việc chia tỷ lệ như vậy hắn nhìn như thiệt thòi nhưng có khi số tiền lời mang về lại gấp nhiều lần trước đây. Hơn nữa theo hắn thấy Lý Đông tuổi còn nhỏ mà đã có những ý tưởng thiên tài, hợp tác với tên nhóc này có khi là một sự lựa chọn không tồi.

- Được rồi, chú đồng ý. Cháu đã nêu ra thì cháu làm hợp đồng đi, chú không hiểu cái này lắm

- Tốt, Chú Thành, hợp đồng ngày mai cháu sẽ mang tới. Bây giờ nói tới chuyện triển khai sản xuất. Phần quan trọng nhất của chiếc máy là động cơ, chúng ta cần tìm nguồn cung động cơ xe máy cũ? Chú có ý tưởng gì không?

- Cái này chú sẽ liên lạc lại với một vài đầu mối ở chợ phụ tùng trên tỉnh, ban đầu có thể dùng động cơ xe Trung Quốc cũ cho rẻ. Ở chỗ này, thượng vàng hạ cám, mô tơ, động cơ, phụ kiện cái gì cũng có thể mua được. Nếu sản phẩm bán được, ta có thể đặt vài mối gom hàng lớn, tỉnh ta gần nước họ nên thu gom cũng tiện.

- Tốt! Vậy trước hết chúng ta cần chế tạo ra mẫu máy đầu tiên nếu chạy thử thành công chúng ta sẽ đem ra giới thiệu tới các hợp tác xã sản xuất trong huyện. Đồng thời có thể lợi dụng chính sách cơ giới hóa nông nghiệp mà chính phủ đang cổ vũ, thu hút sự chú ý của lãnh đạo và báo chí, giúp tuyên truyền sản phẩm thay chúng ta. Cháu tin tưởng sản phẩm sẽ rất nhanh được ứng hộ.

- Chắc chắn... không ngờ cháu đã tính tới chuyện này, suy nghĩ của cháu còn xa hơn cả chú.

- Ha ha, chú quá lời rồi!

- Tốt! Vậy chiều nay chú sẽ lên tỉnh tìm mua một vài bộ động cơ, từ mai bắt đầu sản xuất thử. Ngày mai cháu dành thời gian qua đây hướng dẫn thợ, có chút cơ cấu chú vẫn chưa hiểu lắm.

- Được, dù sao cháu cũng chỉ có tiết buổi chiều, sáng mai cháu có thể qua được.

Mạnh Bàn này giờ ngồi bên nghe Lý Đông và cha hấn nói chuyện, cũng không tham gia cái gì. Thú thực hấn nghe cũng chẳng hiểu, chỉ biết là Lý Đông đang cùng cha hấn bàn bạc sản xuất một thứ máy móc mới, có thể kiếm tiền. Hấn thắc mắc, tại sao Lý Đông trở nên lợi hại như vậy, nói những thứ mà cha hấn là thợ cơ khí lâu năm cũng không hiểu hết được. Hấn không tin quý, cuối cùng khi thấy hai người bàn bạc xong, nhin không được hỏi:

- Đông, cái này mày trộm của ai phải không? Nói đi, tao không nói cho ai biết đâu.

- Hừ, Lý Đông tao mà thèm ăn trộm của người khác à. Anh mày trời sinh thông minh, com dùng nuôi não chứ ai nuôi thịt như mày. Ha ha

Có lẽ do hai tâm hồn dung hợp làm một, thêm nữa Mạnh Bàn gọi lại cho hấn những ký ức hoa niên tốt đẹp nên khi nói chuyện với Mạnh Bàn, Lý Đông cực kỳ thoải mái, không có chút nào bị tâm lý đại thúc gò bó, câu thúc.

- Hừ, mà tao cũng không quan tâm, miễn cái máy của mày làm xường nhà tao không đóng cửa, tao không phải lê xác đi bê gạch, đốt lò là được rồi.

- Ha ha, mày không muốn làm chủ lò gạch làng Vũ Đại nữa à?

- Cút, mày mới muốn làm chủ lò gạch... hừ hừ

Nhìn hai người vui đùa với nhau, Mạnh Thành đứng một bên cảm thán:

- Tên nhóc Lý Đông này... Haizzza... Phải như vậy mới đúng với tuổi của nó chứ.

Buổi chiều hôm đó, như thường lệ Lý Đông đến trường, ngay tại cửa lớp hấn gặp phải một người, là Lan Phương. Nàng vốn là một người hướng ngoại, thấy hấn nàng chủ động nhoen miệng cười chào hấn:

- Chào bạn, Lý Đông.

- A...

Thú thật, dù tâm lý đã xác định, nhưng khi nghe Lan Phương gọi hấn, Lý Đông có chút không phản ứng kịp, dù sao nàng đã gây cho hấn tổn thương rất khó quên. Hấn hơi dờ ra.

- Đây, Lý Đông, bạn sao thế?

- A... chào bạn!

Lý Đông vội vàng chào rồi quay mặt tiến vào chỗ ngồi. Lan Phương nhin mày, khó hiểu nhìn theo bóng lưng hấn. Hôm nay nàng nhìn Lý Đông lại có chút cảm giác không giải thích được, tần ngần giây lát, nàng quay đầu lăm lăm “Kệ hấn đi” rồi lúc lắc bím tóc bước ra sân chơi đùa cùng mấy nữ sinh.

Lý Đông vào chỗ ngồi, Mạnh Bàn đang nằm bò trên bàn ngủ, nước dãi chảy ra bên mép, thi thoảng cái lưỡi ngán ngán lại ngo ngoe liếm láp, nhìn thật mất mỹ quan. Lý Đông bật cười, tên này chắc lại đang mơ tới một bàn gà quay đây.

Vỗ vỗ đánh thức Mạnh Bàn, tên béo này thật đúng là ngủ say như chết, lay thế nào hấn cũng không dậy. Lý Đông khẽ hét vào tai hấn:

- Mạnh Bàn, dậy ăn thịt xiên nướng đi!

Mạnh Bàn đang gục một chỗ, như gặp phải ong chích, bật thẳng người lên, khuôn mặt nức ních xoay trái xoay phải, ánh mắt long lanh:

- Đâu, đâu, thịt xiên đâu?

- Ha ha ha!

Bạn học xung quanh cười ầm ĩ, lúc này Mạnh Bàn mới biết mình bị hố rồi. Hắn hằm hừ nhìn Lý Đông:

- Đông, tên khốn nhà ngươi, tao còn mơ ăn tiệc đây.

Nói xong hắn định gục xuống lăn ra ngủ tiếp hi vọng có thể tiếp tục gặm nhấm trong mơ.

- Mạnh Bàn, dậy mau, ngươi là heo sao, suốt ngày chỉ biết ăn với ngủ. Có khi tao phải bảo Chú Thành giao cho mày ít việc khuôn vác đây.

- Hừ hừ, Đông, để yên cho anh em ngủ, à mà cha tao dặn mày sáng mai nhớ qua xưởng đây...Uhhmmmm.....ngóáp.....ngóáp... Khò khò....

Mơ mơ màng màng nói xong, mặc kệ Lý Đông hò hét thế nào, Mạnh Bàn cũng bất động. Lý Đông cũng đành bỏ mặc hắn, lấy sách vở ra chuẩn bị tiết học sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Giờ học cuối kết thúc trong tiết trời oi bức, mây đen vần vũ cuối chân trời báo hiệu một cơn giông sắp kéo đến. Lý Đông đứng dậy vỗ vỗ vai Mạnh Bàn:

- Heo mập, nhanh lên, trời sắp mưa rồi!

Mạnh Bàn nhấp nháy giương con mắt ti hí của hắn nhìn ra ngoài trời rồi vội vàng sắp sách vở theo Lý Đông ra khỏi lớp, đi cùng nhau một đoạn hai người sớm tách ra do nhà ở hai hướng khác nhau.

Lý Đông về đến nửa đường thì cơn giông ập tới, hắn nhanh chân đi vào mái hiên của một quán ven đường. Người đi đường cũng lục tục thi nhau chạy lại, trong phút chốc đã đầy người. Lý Đông đưa tay phui rớt những giọt nước đậu trên mặt, nhìn những giọt mưa bắt đầu rơi nhanh hắn tự nhủ Sớm biết thế này nên mang theo áo mưa.

Lúc này, một bóng người nhỏ nhắn vội vã chạy tới, khi lại gần Lý Đông nhận ra đó là lớp trưởng Trương Ngọc. Nàng có vẻ dính không ít nước mưa, chiếc áo trắng đồng phục đã ướt sấp vào da thịt. Mái hiên diện tích không lớn, đã chen kín người, Trương Ngọc ánh mắt khó xử tìm một chỗ đứng nhưng nàng đành phải thất vọng rồi.

Àm.. ì ùng..

Một ánh chớp lóe lên, tiếng sấm vang dội, Trương Ngọc giật mình, hai vai nàng co lại hốt hoảng, hai chân luống cuống muốn ngã. Bất chợt một cánh tay kéo nàng về phía mái hiên, Trương Ngọc nhìn lại, nàng nhận ra là Lý Đông. Hắn đang đứng dưới mưa còn Trương Ngọc thì đã ở vị trí của hắn. Con mưa nặng hạt xối xả, khiến quần áo Lý Đông nhanh chóng ướt sũng, nhăn nheo bám vào cơ thể cao gầy của hắn.

- Đông, bạn lên đây đi, đằng nào mình cũng ướt rồi!

Trương Ngọc vội vàng muốn đi xuống nhường lại chỗ cho Lý Đông nhưng hắn đẩy nàng lại. Hắn nở nụ cười nói:

- Trương Ngọc, bạn cứ ở đó đi, mình mấy ngày nay cũng chưa có tắm rửa gì, đến rận nó cũng chê chạy mất rồi. Tranh thủ tắm luôn dịp này, mấy khi được ông trời kỳ cộ cho đâu

- Xi.

Trương Ngọc bật cười, nàng biết Lý Đông tìm lý do khiến nàng không cảm thấy áy náy, cái tên này ở lớp cứ làm làm lý lý hóa ra cũng rất tâm lý đấy. Nàng nhìn nụ cười của hắn hòa lẫn trong những vệt nước mưa trong lòng có chút cảm động. Nàng nói khẽ:

- Đông, cảm ơn bạn nha! Cần thận cảm lạnh, bạn chịu khó chạy lên phía trước một chút, bên đó có nhà dân sẽ có chỗ trú đấy.

- Yên tâm đi, mình thích nhất là tắm mưa. Bạn xem mình khỏe mạnh như thế này, mưa này có là gì...

Lý Đông đang gồng tay khoe khoang cơ bắp thì mũi hắn nhảy liên tục:

- Ất xì ất xì...

- Xi xi... Trương Ngọc bùm miệng cười.

- Hừ hừ, chắc tên Mạnh Bàn khôn kiếp lại đang nói xấu mình, ngày mai phải xử lý hắn mới được.

Lý Đông vội vàng bào chữa, sau đó chật vật chạy về phía trước tìm chỗ trú.

- Hừ, thật là mất mặt mà!

Lý Đông lăm bằm.

- Ha ha ha...

Phía sau hắn còn vang vọng tiếng cười của Trương Ngọc, âm thanh thanh thúy hòa cùng tiếng mưa rơi như một khúc hòa tấu thiên nhiên tuyệt diệu.

Con giồng đi nhanh như khi nó tới, sau chừng hơn mười phút, gió cuốn mây trôi, trời quang mây tạnh. Trương Ngọc cùng Lý Đông sánh vai về nhà, bây giờ hắn mới để ý nhà nàng cùng nhà hắn cùng một trục đường. Kiếp trước khi còn đi học, có lẽ Lý Đông quá hướng nội, hắn sau khi tan trường thì vội vã về nhà nên cũng không quá để ý đến các bạn học khác. Hai người trên đường về trò chuyện khá vui vẻ, Trương Ngọc giờ phút này cũng mới nhận thức một mặt khác của Lý Đông, hóa ra đằng sau vẻ lăm lẹ, ít nói Lý Đông là một con người thú vị như vậy.

Khi hai người đi ngang qua một ngõ rẽ tối, cây cối um tùm thì thấy ba bốn tên thanh niên đang vây quanh một cô gái, một tên đang gần lên:

- Không muốn chịu khổ thì mau đưa cái vòng bạc ra đây!

- Không được, ta xin các người, đây là chiếc vòng bạc của mẹ ta để lại hu hu...

- Đưa đây, đừng không biết nặng nhẹ!

Một tên thanh niên đưa tay cổ giật lấy chiếc lắc trên cổ tay cô bé:

- Không, ta xin các người, đừng lấy nó của ta...!

Cô gái gồng mình dùng tay còn lại cố giữ lại.

- Bốp!

Một bàn tay vung vào má nàng, nàng chật vật ngã nhào xuống, quần áo dính đầy bùn đất, một tay bùm má khóc òa lên.

- Dừng lại, các người muốn làm gì?

Lý Đông bất nhẫn nhìn thấy cảnh này, hắn nhận ra cô gái, là Ninh Lan Phương. Duyên phận thật khéo diễn trò, đi đâu cũng có thể gặp được nàng. Hắn thật muốn quay lưng bỏ đi nhưng nhìn cảnh nàng khóc lóc dưới đất, bị ba bốn tên thanh niên uy hiếp, Lý Đông không thể dờ dẫm được. Không phải hắn còn tình cảm gì với nàng mà là một người đàn ông gặp phải hoàn cảnh một cô gái bị ức hiếp như vậy thì không thể bỏ qua được, dù hắn biết trong mắt mọi người hiện tại hắn cũng chưa phải đàn ông chân chính gì, cùng lắm là đứa bé vị thành niên mà thôi.

Mấy tên côn đồ hơi bất ngờ dừng tay quay lại. Một tên người gầy gò, mặt chuột lên tiếng:

- Ranh con, không phải chuyện của người, xéo đi!

- Ta nói các người thả cô bé đó ra!

Lý Đông gằn giọng.

- A, mẹ kiếp, dám ra lệnh cho ta, định làm anh hùng cứu mỹ nhân à thằng nhóc, về nhà bú sữa mẹ cho lớn thêm chút nữa đi... Ha ha!

Lý Đông trực lảng lảng nhìn bọn hắn, trong lòng thì đang mấp máy nghĩ cách, bọn hắn người đông, mình lẻ loi đơn độc làm thế nào đây. Chỗ này đường khá vắng, có kêu cứu cũng không ai nghe thấy, với lại dân quê hiền lành cũng không ai dám trêu ghẹo gì mấy cái tên du thủ du thực này, có nghe thấy kêu cứu có khi cũng cửa đóng then cài, tặc lưỡi cho số ai đó không may mà thôi. Không phải họ vô tình, những việc này ở huyện vùng biên này diễn ra khá thường xuyên, do địa bàn rộng, chính quyền cũng không sâu sát hết, chỉ dẹp loạn mang tính cục bộ trấn an, thành ra lâu dần dân chúng cũng chấp nhận tình trạng nửa tối nửa sáng này.

Lý Đông quay sang nói nhỏ với Trương Ngọc:

- Lát nữa khi nào mình hô, bạn hướng về khu nhà ở kia chạy thật nhanh vào nhé!

Trương Ngọc không hiểu Lý Đông muốn làm gì nhưng cũng gật gù đầu. Lý Đông quay sang đám côn đồ:

- Đây là em họ ta, nàng không hiểu chuyện, các người để ta thuyết phục, qua giúp nàng tháo cái vòng ra!

Mấy tên côn đồ nhìn nhau, cũng không nhìn ra Lý Đông một mình làm nên trò trống gì, tên mặt chuột nói:

- Tốt, vậy ngươi qua tháo ra, bọn ta đỡ mắt công. Đừng hòng giờ trò gì, nhanh lên, bọn ta không có thời gian!

Lý Đông không tiến về phía Lan Phương mà đứng tại chỗ nhìn nàng gọi:

- Em họ, lại đây, đưa đi chiếc vòng là xong, sao lại muốn ăn khổ thế?

Lan Phương đột nhiên thấy Lý Đông gọi mình là em họ, nàng nhìn hắn có chút nghi hoặc nhưng nàng là người thông minh, đương nhiên biết Lý Đông đang nghĩ cách giúp mình. Hơn nữa, Lý Đông hiện là cảnh cô duy nhất nàng có thể bám vào.

Lan Phương đứng dậy, đi về phía Lý Đông. Tên mặt chuột nhăn mày khó chịu nhưng cũng đi theo sát phía sau nàng, ba tên còn lại đứng tại chỗ khoanh tay trước ngực quan sát. Khi Lan Phương tới chỗ Lý Đông, nàng và tên mặt chuột đã cách ba tên phía sau một khoảng cách khá rộng.

Lý Đông cầm tay Lan Phương đưa tay tháo chiếc vòng. Nàng có chút kháng cự rút tay lại, Lý Đông dùng ngón tay khẽ bấm bấm bàn tay nàng. Lan Phương biết hắn hẳn là có ý khác, nàng chần chừ giây lát rồi cũng để hắn tháo ra.

Lý Đông biết tại sao nàng yêu quý nó như vậy, đây là vật lưu niệm duy nhất mẹ nàng để lại cho nàng trước khi mất, kiếp trước nàng cũng rất giữ gìn nó, thậm chí ngày sau có những chiếc vòng đẹp hơn nàng vẫn đeo cùng nó. Tháo xong, Lý Đông giờ tay đưa cho tên mặt chuột:

- Của ngươi đây, cầm lấy!

Tên mặt chuột mừng rỡ đưa tay ra:

- Tốt, nhóc con biết điều hơn ...

Hắn còn chưa kịp nói xong thì cảm thấy một con đau nhói từ hạ bộ xông thẳng lên não, chân phải Lý Đông không biết từ bao giờ đã đập vào giữa hai chân hắn, hắn chỉ kịp hét lên một tiếng rồi đổ gục xuống, hai tay ôm hạ bộ, nước mắt, nước dãi đầm đìa, một dạng kêu trời khóc đất.

Lý Đông vội vã cầm tay Lan Phương rồi hét về phía Trương Ngọc:

- Chạy!

Ba tên đồng bọn của tên mặt chuột thấy hắn tự nhiên nằm lăn ra đất kêu gào có chút phản ứng không kịp, mặt ngây như phỗng, đứng thộn mặt ra. Khi Lý Đông đã chạy xa được một đoạn thì mới ý thức được găm thét đuổi theo.

- Mẹ kiếp, thằng ranh con này dám chơi bọn ta. Đứng lại đó!

Ba người Lý Đông dù sao còn nhỏ, lại có hai người là nữ nên tốc độ cũng không nhanh. Ba tên côn đồ sẽ rất mau đuổi kịp. Lúc này cuống quá Lý Đông hướng về phía khu dân cư gào ầm lên:

- Cứu mau, cứu mau, cháy nhà rồi, cháy nhà rồi. Có ai không, cháy nhà rồi, cháy lan hết rồi ...

Tiếng hét của hắn lạnh lạnh vang vọng cả khu xóm, ngay lập tức cửa vài ngôi nhà gần nhất mở bung ra, vài người đàn ông to lớn lao ra nhìn quanh hét lên:

- Cháy ở chỗ nào, chỗ nào, mau mau cấp cứu bà con ơi! Mẹ kiếp, trời vừa mưa to thế mà sao nhà ai đen đui vẫn cháy được vậy?

Người dân nghe tiếng hét cháy nhà thì vội vàng chạy ra càng nhiều, dù sao cũng không ai dám trốn ở trong nhà nếu không muốn bị cháy lan chết oan. Trong chớp mắt, người đã đứng đầy hai bên đường. Ba tên côn đồ nhìn thấy phía trước nhiều người có chút chột dạ, bọn chúng chỉ ý động hiếp đáp người đơn độc chứ đông người như thế này thì cũng không dám manh động. Ba tên hậm hực dừng truy đuổi, quay ngược về phía tên mặt chuột đi lấy hắn. Tên mặt chuột lúc này đã có chút tỉnh táo:

- Khốn nạn thật, từ khi xuất đạo đến nay, chưa bao giờ bị chơi thảm như thế này, thật là nhục. Lại là còn bị thằng nhãi vất mũi chưa sạch chơi... Ranh con, đừng để tao gặp lại mày... hừ hừ.... Đi mau thôi, nhanh cho tao tới bệnh viện, tiểu đệ của tao mà hỏng thì thật xong đời... ui cha, nhẹ thôi thằng khốn... Hừ hừ....

Ba người Lý Đông trốn qua một kiếp, người dân tra hỏi hắn cháy ở đâu, hắn đành xấu hổ xin lỗi rồi kể lại mọi chuyện. Bọn họ không có tức giận mà còn khen ngợi hắn nhanh trí dũng cảm, còn dặn bọn hắn lần sau đi đường phải cẩn thận, Lý Đông vâng dạ cảm ơn rồi kéo hai người Trương Ngọc vội vã trở về.

Hôm nay, vì tránh mưa lại gặp phải vụ này nên trời cũng đã tối, trên đường về, Trương Ngọc ánh mắt phản kích nhìn Lý Đông:

- Đông, bạn thật thông minh nha, nghĩ lại cảnh mấy tên côn đồ mình buồn cười chết mất. Việc hôm nay thật là quá kích thích đi, chơi thật là vui... phù phù.

Nàng vỗ vỗ ngực vừa thở hổn hển vừa nói.

Lý Đông trợn ánh mắt trắng dã nhìn nàng, hẳn không nghĩ được đằng sau vẻ thùy mị dịu dàng của Trương Ngọc lại cất chứa một tính cách tạo phản như vậy.

Trương Ngọc tiếp tục đùa giỡn:

- Lan Phương, bạn được Lý Đông cứu, tính lấy gì báo đáp hần đây?

Lan Phương gò má ửng đỏ, ánh mắt khẽ liếc Lý Đông. Nói thật, hôm nay Lý Đông liều mình cứu giúp nàng đã làm cho nàng có chút xúc động, nàng mím mím môi chuẩn bị nói cảm ơn hần thì nghe thấy Lý Đông hơi khó chịu nói:

- Trương Ngọc, bạn cũng đừng đùa nữa, mau chóng về nhà thôi!

Nói xong hần tăng nhanh cước bộ đi về phía trước.

Trương Ngọc bĩu môi:

- Thái độ gì đây, đùa một chút thôi mà, cũng không nói là lấy thân báo đáp đâu.

Lan Phương nhìn bóng lưng của Lý Đông, không hiểu sao nàng luôn có cảm giác Lý Đông có chút lãnh đạm với mình “Ta làm gì khiến hần ghét bỏ sao, hẳn là không có mới đúng. Mà thôi kệ, chắc là mình nghĩ nhiều”. Nghĩ xong nàng cũng vội vã theo đường về nhà, tính cách nàng là vậy, ngoài những kỷ ức về người mẹ thì không quá để tâm lâu cái gì, hơn nữa vừa trải qua một phen xúc động, hiện tại nàng chỉ muốn về phòng ngủ một giấc cho tỉnh tâm lại.

Khi Lý Đông về đến nhà của mình cũng đã hơn 7h tối. Cha hần đã từ thành phố trở về, đang ngồi bên bàn cơm đợi hần. Thời điểm này gấp lại, cha vẫn còn là một người đàn ông trung niên, đáng người tuy có chút gầy gò nhưng vẫn tương đối khỏe mạnh.

- Cha, cha về tối rồi sao?

Lý Hải nheo nheo mắt cười nói với Lý Đông:

- Ủ, sao con về muộn thế? Nhanh tắm rửa rồi vào ăn cơm!

- Vâng, con gặp mưa nên phải tìm chỗ trú. Mà còn một tháng rưỡi nữa mới bắt đầu vụ đông xuân, sao đợt này cha về sớm thế?

- Ủ, trên tỉnh đạo này cũng nhiều người, ít việc. Ở trên đó, tiền kiếm được trừ ăn ở cũng không còn được mấy, cha về nhà đỡ đần được mẹ con chuẩn bị vụ mùa vẫn tốt hơn.

- À, cha mẹ đợi con một chút, con vào tắm rửa đã.

- Uh!

Lý Đông tẩy xong một thân thì ra ngoài ăn bữa cơm sum họp gia đình. Một lần nữa được làm một đứa trẻ trong vòng tay cha mẹ khiến Lý Đông có chút xúc động, hần cảm thấy càng phải trân quý những giây phút này. Cơm nước xong, cả nhà trò chuyện một chút rồi Lý Đông trở lại phòng, hần có việc phải làm. Cầm giấy bút, Lý Đông nhớ lại hình thức và soạn thảo bản hợp đồng hợp tác với Mạnh Thành. Sau khi sao làm hai, hần cho vào cặp cất cẩn thận rồi tiến hành tập công. Việc rèn luyện là không thể gián đoạn, muốn mau chóng tiếp nhận được nhiều tri thức, thực hiện lý tưởng của mình thì phải không ngừng cố gắng. Tập luyện xong cũng đã tới gần 1h sáng. Lý Đông trở về giường kéo chăn ngủ, có lẽ hôm nay phát sinh nhiều việc lại vui vẻ quây quần bên cha mẹ nên hần ngủ được một giấc rất sâu, thẳng tới khi trời hừng sáng.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Buổi sáng, khi Lý Đông tới xưởng cơ khí, Mạnh Thành đã đứng sẵn chờ hần, thấy Lý Đông nhìn quanh như tìm ai, hần nói:

- Thăng Bàn theo mẹ hần qua bên ngoại rồi, chỉ có chú ở nhà thôi.

- Chú không cùng đi à?

- Ủ, mình thích đi là được. Với lại chúng ta chẳng phải có việc quan trọng cần làm à?

- À, đúng rồi. cháu có mang hợp đồng theo đây, chú xem!

Lý Đông lục lại trong cặp đưa hai bản hợp đồng có nội dung giống nhau cho Mạnh Thành. Mạnh Thành xem qua một lúc rồi gật gật đầu:

- Cái này cháu lấy ở đâu ra thế?
- Cháu nhờ người quen làm bên máy dịch soạn hộ đấy.
- À, bảo sao quy cách như vậy.

Lý Đông trả lời qua quýt, Mạnh Thành cũng không hỏi gì thêm, tìm bút roẹt roẹt ký xuống, sau đưa cho Lý Đông một bản. Lý Đông hài lòng cầm hợp đồng cất vào rồi hỏi:

- Chú, chiều qua chú có tìm được động cơ không?
- Có thấy một số nhưng tạm thời chú chỉ mua hai bộ về làm thử, nếu thành công sẽ gom số lượng lớn sau.
- Được để cháu ra ngoài xem thế nào.

Lý Đông đứng dậy, bước ra xưởng, hẳn kiểm tra động cơ mua một lúc thấy không có vấn đề gì thì bắt đầu hướng dẫn thợ đo cắt vật liệu tiến hành sản xuất thử nghiệm.

Thời gian kế tiếp, sáng nào Lý Đông cũng đều có mặt ở đây, những người thợ ban đầu còn không hiểu ông chủ để cho cậu bé này nghịch ngợm thứ gì nhưng nghe Lý Đông chỉ dẫn mạch lạc, bọn hắn cũng yên lặng làm theo, dù sao ông chủ đồng ý là được, bọn hắn cũng chỉ là làm công, cuối tháng nhận không thiếu đồng nào là tốt rồi, quản gì những việc khác. Dần dần thiết bị thành hình, bọn hắn mới biết là xưởng đang cho ra đời một cái máy nông nghiệp cải tiến, có triển vọng rất lớn, mà người nêu ý tưởng chính là cậu bé này, lúc này bọn hắn mới nhìn Lý Đông với con mắt khác, thâm nghĩ thiếu niên này thật cũng quá thông minh đi.

Lần lộn hơn một tuần, tháo đi lắp lại, Lý Đông cuối cùng đã cho ra lò hai mẫu máy: Một máy bánh lồng, một máy bánh lốp lần lượt cho ruộng nước và ruộng cạn. Mẫu bánh lồng có chiều dài một mét sáu, chiều ngang một mét hai, trọng lượng 70 kg, máy bánh lốp có trục quay gắn đinh sắt, có chiều dài một mét hai, chiều ngang 60 phân, trọng lượng 40 kg, về cơ bản so với máy móc trên tivi thì tương đối gọn nhẹ.

Hệ thống ga và cần số được thiết kế đặt ngay cạnh tay lái nên nhân công dễ dàng chuyển đổi vận tốc và cơ cấu sang số. Vận hành máy cũng tương đối dễ dàng, chỉ cần đồ xăng đập máy nổ rồi kéo số là di chuyển và thực hiện các công năng của máy. Lý Đông còn bổ sung thêm các loại lưỡi cày có chức năng đánh cỏ, lên luống, vun gốc. Dù sao, trong đời trước các thiết kế này đã được sử dụng thành công trong thực tế nên Lý Đông chỉ cần học tập làm theo, giảm thiểu rất nhiều thời gian cho việc nghiên cứu, hiệu chỉnh.

Lý Đông cho máy vận hành thử, chạy tương đối êm, dễ thao tác, hoạt động được trên nhiều địa hình lại ít hao tổn nhiên liệu. Máy bánh lốp cày một lượt trên diện tích một hecta đất chỉ tốn khoảng 2 lít xăng, trên một sào đất màu với chức năng rạch hàng tía đậu, vun luống hay xới cỏ thì một công máy bằng 5 công người... máy bánh lồng, một ngày với 4 lít xăng nó có thể làm được 5 sào đất Nam Bộ, bằng 15 nhân công gộp lại. Tính toán mỗi lít xăng hiện tại chỉ 5.500 đồng/lít trong khi một công thợ cấy tới 25-30.000 đồng/ngày đã tỏ rõ chênh lệch lớn của cơ giới hóa với sản xuất thủ công.

Sau khi hiệu chỉnh và cảm thấy máy đã hoạt động ổn định, Lý Đông tìm Mạnh Thành bàn việc đưa vào sản xuất hàng loạt. Hai người ngồi ở bàn uống nước trong xưởng, Mạnh Thành mở lời trước:

- Đông, vừa rồi chúng ta đưa ra công khai thử nghiệm đã gây ra động tĩnh không nhỏ, người dân ở nhiều hợp tác xã sản xuất xung quanh đã nghe tiếng, ngó ý quan tâm tới sản phẩm của chúng ta. Phía họ cũng đề xuất chúng ta mang máy tới địa phương vận hành thử, nếu chạy tốt và giá cả phù hợp họ sẽ đặt hàng lấy một số máy.
- Chú Thành, cháu biết chiếc máy này chắc chắn sẽ gây được sự chú ý, việc cần làm bây giờ là phải gấp rút xây dựng hệ thống sản xuất. Muốn vậy chúng ta cần nguồn cung động cơ cũ ổn định, tuyển dụng thêm thợ cơ khí. Dù sao vụ đồng xuân cũng cận kề, không thể chậm trễ được.
- Ủ, chú biết, mà cháu định giá bán máy là bao nhiêu?

- Giá thành máy sản xuất bình quân hiện tại khoảng 4-5 triệu/chiếc tùy loại, chúng ta sẽ chào giá khoảng 6- 7 triệu/đầu máy, cháu tin tưởng với mức giá này rất nhiều hộ nông dân và các hợp tác xã sẽ ủng hộ, dù sao hiệu ích cũng quá rõ ràng so với làm việc tay chân. Hơn nữa trong tương lai, khi mở rộng quy mô và thợ quen việc, giá thành có thể tiếp tục hạ xuống.

- Uhm, chú cũng thấy mức giá đó phù hợp. Nói đến việc sản xuất, phần nguồn hàng chú đã liên lạc vài mối hàng kinh doanh phụ tùng xe, họ nói giai đoạn đầu có thể gom khoảng 100 chiếc/tuần, sau đó nếu cần thiết họ sẽ liên lạc với các mối bên nước bạn để cung cấp cho chúng ta. Vấn đề thợ cơ khí, chú sẽ liên lạc qua với bạn bè cùng trường nghề xem sao, nếu có đãi ngộ tốt một chút, ta nghĩ đưa họ về đây cũng không khó. Vấn đề lớn nhất là tài chính, chúng ta không có nhiều tiền để khởi động, máy mỗi hàng họ cũng nói phải có tiền ứng trước thì họ mới dám thu gom hàng, vì mặt hàng này mang về mà chúng ta không lấy thì cũng không dễ tiêu thụ tiếp.

Lý Đông cau mày suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Chú, chúng ta không thể mang máy chạy thử khắp nơi được, rất tốn thời gian và chi phí. Trước hết, ta cứ liên lạc với những hộ và hợp tác xã có nhu cầu, mở một triển lãm nhỏ, để bọn họ qua đây, sau đó tiến hành chạy thử máy tại địa phương. Đồng thời, chúng ta đưa ra chính sách, đơn vị nào mua sản phẩm sẽ được bảo hành trong 2 năm, máy móc hỏng hóc có thể mang đến xưởng để sửa chữa miễn phí. Về vốn để khởi động, chúng ta có thể yêu cầu KH trả trước tối thiểu 70% tiền hàng, các đơn hàng đặt trong mười ngày đầu tiên sẽ được giảm 10% đơn giá. Cháu tin tưởng sẽ rất nhiều người khi thấy tận mắt hiệu quả của cơ giới hóa sẽ nguyện ý ủng hộ chúng ta, phải biết đến giờ chúng ta là đơn vị duy nhất sản xuất được máy cày với giá thành thấp mà

nhiều tiện ích như vậy.

Mạnh Thành hai mắt bừng sáng, đúng là tài không kể tuổi. Hắn cười ha ha:

- Tốt, tốt lắm! Chú có thông tin liên lạc của họ đây, chú sẽ đi làm ngay những thứ cháu nói.

Mạnh Thành gấp gấp muốn đứng dậy đi ra, Lý Đông gọi lại:

- À chú, cháu có việc này muốn nhờ chú.

- Ừ, chuyện gì?

- Nếu có ai đề cập đến quá trình tạo ra chiếc máy, chú cứ nhận là chú sáng tạo ra, không liên quan gì đến cháu nhé!

Lý Đông còn nhiều kế hoạch lớn muốn làm trong tương lai, hiện chưa phải là lúc hắn cần sự chú ý, sau này mọi việc khó làm.

- Đông, cháu nói đùa à? Sao chú có thể chiếm công lao của cháu?

- Ha ha, Chú Thành, cháu còn nhỏ, có nói cháu làm ra thì ai tin chứ, với lại cháu cũng không muốn quá ồn ào. Dù sao cũng chỉ là kiếm lời, Chú nhận là mình chế tạo sẽ không ai nghi ngờ gì, hơn nữa Chú là thợ cơ khí lâu năm sẽ tạo được lòng tin của người mua với sản phẩm. Cháu chỉ cần sản phẩm bán tốt, có tiền cho cháu mang về là được rồi.

Mạnh Thành cũng là người hào sảng, nghe hiểu Lý Đông lời nói, hắn mới cười ha ha:

- Được. Chú Thành dính cháu chút ánh sáng vậy, cùng lắm sau này chia thêm cho cháu một ít lợi nhuận là được rồi.

Nói xong, Mạnh Thành vội vàng ra cửa, hắn cảm thấy càng ngày càng không nhìn thấu Lý Đông, suy nghĩ và cách làm việc của hắn thành thực như một người trưởng thành vậy. Nghĩ đến Mạnh Bàn suốt ngày chỉ thích ăn với ngủ, chênh lệch thật là lớn, ... ta mà có một đứa con như Lý Đông vậy thì tuổi già có thể nghỉ ngơi tốt rồi, nghĩ đến đây hắn chỉ khẽ thở dài.

Khỏi phải nói, Mạnh Thành là một người rất nhanh nhẹn, chỉ tới hai hôm sau Lý Đông đã được hắn xác nhận về buổi triển lãm. Đa số các hợp tác xã khi nghe tới có người trong huyện sản xuất được máy cày loại nhỏ có giá thành rẻ đều tỏ ra rất quan tâm, hứa hẹn sẽ tới tham dự, ngoài ra Lý Đông còn nhận được một tin bất ngờ, đó là có phóng viên báo nông nghiệp tỉnh không biết từ đâu nghe được tin tức này cũng chủ động liên lạc muốn đến đưa tin.

Hai người ngay lập tức bắt tay vào công tác chuẩn bị cho buổi triển lãm cuối tuần. Gọi là buổi triển lãm thực ra là buổi chạy mẫu máy tại thực địa, công việc cũng không có gì, chỉ là hiệu chỉnh máy móc, tìm kiếm địa điểm thử nghiệm, Lý Đông còn đặc biệt cho chuẩn bị một số thông tin gồm hình ảnh, công năng, cách sử dụng, chế độ bảo hành của hai mẫu máy. ... tập hợp vào một quyển sách cầm tay, dự định sẽ phát cho người quan tâm tại buổi triển lãm. Dù sao, muốn người khác tin vào sản phẩm của mình, nhất là lại liên quan đến máy móc càng cần tạo chút ấn tượng.

Rất nhanh thời gian đã tới, từ sáng sớm đã có rất nhiều người tập trung tại cánh đồng hoa màu của huyện. Trên một thửa đất đã được dọn trống, Mạnh Thành hăng say giới thiệu công năng của hai mẫu máy, người xem đều rất hứng thú chăm chú nghe hắn hướng dẫn. Giới thiệu xong một vòng, Mạnh Thành lớn tiếng nói:

- Các vị, trăm nghe không bằng mắt thấy, bây giờ hãy để thợ máy của chúng tôi chạy thử để các vị có đánh giá trực quan nhất!

Nói xong, hắn ra hiệu cho một công nhân tên Trần Hoàng. Trần Hoàng cầm một chai xăng nhỏ, cỡ khoảng 750 ml tiến tới chiếc máy bánh lốp.

Mạnh Thành lại tiếp tục giới thiệu:

- Các vị, chúng tôi sẽ đổ 750 ml xăng vào chiếc máy này, lượng xăng này đủ dùng để canh tác được diện tích một sào. Trước hết chúng tôi sẽ vận hành công năng cày bừa trên đất hoa màu. Các vị hãy nhìn xem!

Trần Hoàng đổ xăng vào bình, sau đó khởi động động cơ, tiếng máy nổ vang rền, hắn đi ra phía sau dùng lực nâng hai tay lái, đẩy máy vào ruộng. Máy hoạt động khá ổn định, từng tấc đất bị xới tung lên thành hàng thẳng tắp. Công việc thực hiện chừng 30 phút, Trần Hoàng lại chuyển đổi lưỡi cày, thực hiện các thao tác đánh cỏ, lên luống, vun gốc một cách thuần thục, việc này hắn tập luyện đã mấy hôm nay.

Khách đứng xem trầm trồ kinh ngạc, cho đến giờ họ cũng chưa từng nhìn thấy trong nước có chiếc máy nào thực hiện được cùng lúc nhiều công năng mà lại gọn nhẹ, tiết kiệm nhiên liệu đến như vậy. Ánh sáng máy ảnh của vị phóng viên nháy lên liên tục, hắn cần phải có những hình ảnh chân thực, sống động nhất. Là một người gần bó với ngành nông nghiệp tỉnh, hơn ai hết hắn hiểu rõ được ý nghĩa của sáng tạo này với nền sản xuất tỉnh nhà thậm chí là cả nước nếu được nhân rộng. Nó sẽ giúp giải phóng sức lao động rất lớn, rất phù hợp với chủ trương hiện đại hóa, cơ giới hóa sản xuất mà Chính phủ đang theo đuổi.

Máy bánh lốp chạy mẫu kết thúc, chương trình được tiếp tục với máy bánh lồng, mọi người được di chuyển sang ruộng nước, cũng như trước đó chiếc máy bánh lồng thực hiện rất tốt chức năng thiết kế. Máy chạy đều và khỏe, chỉ trong thời gian ngắn ngui đã đạt khối lượng bằng nhiều lần sức trâu cày. Những vị khách ở đây đa phần xuất thân nông dân nên đều nhìn ra được chất lượng đường cày, khá đồng đều, độ sâu vừa phải, nhiều người gật đầu khen ngợi.

Đến tầm trưa, khi cá thao tác trình diễn đã được thực hiện xong, Mạnh Thành đứng lên phát biểu tổng kết:

- Các vị, xin cảm ơn mọi người đã dành thời gian quan tâm đến sản phẩm của chúng tôi. Sản phẩm này là sự trăn trở nhiều ngày tháng nhằm giúp người nông dân bỏ ra chi phí thấp mà hiệu quả lao động cao, giảm bớt cực nhọc công việc mùa vụ, góp phần thúc đẩy nền nông nghiệp tỉnh nhà. Buổi chạy mẫu hôm nay đến đây kết thúc, bắt đầu từ bây giờ chúng tôi sẽ chính thức nhận đặt hàng, sản phẩm này sẽ được bảo hành trong 2 năm. Giá cả và chính sách bán hàng chúng tôi cũng đã nêu cụ thể trong sách hướng dẫn gửi đến quý vị, mọi người có thể tìm hiểu, rất mong được mọi người ủng hộ!

Xung quanh tiếng vỗ tay giòn giã, mọi người đều giành những lời tốt đẹp đánh giá cao sản phẩm, sau đó lục tục tìm hiểu thủ tục đặt hàng, hi vọng kịp có máy cho sản xuất vụ đông xuân.

Lý Đông đóng vai trợ lý cho Mạnh Thành, hôm nay hẳn đã bố trí in sẵn mẫu hợp đồng, chỉ cần điền tên, mẫu máy, số lượng là có thể ký kết. Sau khi nghe chương trình giảm giá, rất nhiều khách hàng tranh thủ buổi trưa chen nhau ký đơn hàng để nhận được mức giá ưu đãi nhất.

2h chiều, tiễn đi vị khách cuối cùng, công tác thống kê sau ít phút cũng đi ra, kết quả ngày hôm nay rất khả quan, đã có tổng cộng hơn 80 chiếc máy được đặt mua, phải biết đây mới là ngày đầu tiên, từ ngày mai tiếng lành truyền xa, lại có báo đài của tỉnh đưa tin, chắc chắn sẽ lại có một đợt tiêu thụ tăng vọt. Với những đơn hàng hôm nay, tất cả đều thanh toán trước 70%, 30% sẽ được thanh toán khi nhận hàng. Như vậy, đã có gần 400 triệu vào sổ của xưởng cơ khí, với vật giá ở giai đoạn này đây cũng là một con số khá lớn, vấn đề thiếu hụt tài chính tạm thời có thể được giải quyết.

Những ngày kế tiếp, đúng như Lý Đông dự đoán, người tìm đến đặt mua càng nhiều, thậm chí sẵn sàng thanh toán toàn bộ để có hàng. Nhiều tiểu thương nhanh nhạy cũng tìm tới đặt vấn đề làm đại lý, thu gom đơn hàng lớn nhưng Lý Đông chưa dám đáp ứng. Lý do cũng rất đơn giản, nhu cầu cao nhưng năng lực sản xuất của hắn là có hạn, không thể làm mất uy tín ngay từ đầu được.

Mạnh Thành cũng bận bù đầu tối mịt với việc gom hàng, mời thợ, thuê đất mở rộng xưởng sản xuất. Có tiền trong tay mọi thứ cũng trở nên dễ dàng, đầu máy cũ được đưa tới liên tục, thợ cơ khí quanh vùng mộ danh mà tìm tới, vừa có lương cao lại có thể học hỏi kỹ thuật. Xưởng cũng được mở rộng sang lô đất trống bên cạnh, tạm thời dựng theo kiểu nhà tiền chế, tổng diện tích đã lên tới gần 1000 m² với nhiều máy móc được lắp đặt thêm.

Vì đề tăng cao năng suất, tránh kỹ thuật sớm bị thất thoát, Lý Đông phân đội thợ thành các nhóm nhỏ, đội trưởng của mỗi nhóm là các thợ cơ khí cũ trong xưởng, mỗi nhóm chịu trách nhiệm làm một vài chi tiết riêng biệt sau đó được chuyển tới bộ phận lắp ráp, như vậy mọi người cũng nhanh thành thạo công việc của mình. Theo đó, trong vòng nửa tháng vừa sản xuất vừa mở rộng, những nhóm hàng đầu tiên đã được giao đến tay người mua.

Nhìn khí thế sản xuất không ngừng tăng cao, Lý Đông rất hài lòng. Sản xuất đã dần đi vào ổn định, Lý Đông tính tới chuyện chuyển đổi từ sản xuất tư nhân sang loại hình công ty. Bây giờ do ý thức hệ, loại hình kinh tế tư nhân thời kỳ này phát triển còn gặp khá nhiều rào cản, tuy nhiên Lý Đông biết việc phá dỡ chướng ngại thúc đẩy dân doanh sẽ là một xu thế tất yếu. Chuyển đổi sang mô hình kinh doanh có tổ chức sẽ thể hiện ưu thế vượt trội so với kinh doanh hộ cá thể trong quan hệ với đối tác, khách hàng, cơ quan nhà nước và trong quản trị kinh doanh. Nửa tháng vừa qua, số lượng máy đặt mua đã đạt tới gần 1.000 chiếc, dòng chảy tiền mặt đã là một con số khổng lồ, quy mô xưởng ngày càng lớn nếu không có hệ thống quản lý bài bản bao gồm ban điều hành, kế toán, hệ thống kiểm soát sản xuất, bán hàng... sẽ rất dễ xảy ra sai lầm, gây rối loạn cả guồng máy. Lý Đông đem việc này trao đổi với Mạnh Thành, Mạnh Thành cũng đồng ý với ý kiến của hắn, nói suy nghĩ tìm người hỗ trợ thủ tục.

Cơ sở sản xuất của hai người giờ đã có chút danh tiếng trong tỉnh, thi thoảng có báo đài về đưa tin, được Bí thư Tỉnh quan tâm và khen ngợi, còn tuyên bố tạo điều kiện cho phát triển những sáng kiến thúc đẩy sản xuất như vậy. Vì lẽ đó, trong một lần được tiếp xúc một vị lãnh đạo Sở đầu tư, Mạnh Thành cũng xa gần nói lên nguyện vọng muốn lập Công ty để quản lý tốt sản xuất, tăng cao số lượng máy móc cung cấp đáp ứng cho người dân, vị lãnh đạo này sáng khoái đáp ứng, hứa sẽ yêu cầu các phòng ban tích cực phối hợp hỗ trợ. Có được sự đồng thuận, ngay sau đó, Mạnh Thành lên tỉnh tìm một Công ty Luật nhờ làm dịch vụ tư vấn và lo thủ tục đăng ký kinh doanh. Nửa tháng sau, giấy phép hoạt động đã đến tay hai người, Giám đốc và người đại diện theo pháp luật đứng tên Mạnh Thành, vốn góp ghi nhận là của hai người, do Lý Đông chưa đủ tuổi lập doanh nghiệp nên hắn dùng chứng minh thư của cha hắn, tỷ lệ góp vốn các bên là 50%. Đây là tỷ lệ mà Mạnh Thành nhất quyết ép buộc Lý Đông phải nhận, dù sao Lý Đông mới thực sự là linh hồn của Công ty này, Mạnh Thành chỉ tự nhận mình là người điều hành trên danh nghĩa.

Cứ như vậy, với việc công ty được thành lập, Lý Đông đã đặt xong viên gạch đầu tiên trên con đường chinh phục lý tưởng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Văn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Xưởng cơ khí Mạnh Gia bây giờ đã có tên mới là Công ty Cơ khí Điện Dân Doanh Đông Thành, hoạt động theo mô hình Công ty TNHH hai thành viên. Ngày ngày trong xưởng ầm vang nhịp điệu sản xuất vô cùng khí thế. Sản xuất đã bước đầu ổn định, có Mạnh Thành đứng ra chèo chống thành ra Lý Đông rất là an nhàn, ngày ngày chỉ lo cấp sách tới trường, thi thoảng hẳn mới về qua xưởng.

Nhân công trong xưởng lúc này đã khá đông, thợ chính và phụ đã lên tới hơn một trăm người chia làm sáu tổ thợ. Mạnh Thành mời được một vài người bạn vốn là giáo viên trường nghề về làm quản đốc sản xuất, dùng lương cao đào tới một người làm bên quốc doanh về phụ trách kế toán trưởng, đồng thời tổ chức được một bộ phận nhân viên phụ trách bán và giao hàng. Chỉ trong một thời gian ngắn, mọi thứ đã vận hành trơn chu, khỏi phải nói, Mạnh Thành rất có tố chất làm một người quản lý giỏi, chỉ là trước đây hắn chưa có không gian phát triển, Lý Đông tạo một cơ hội cho hắn mà thôi.

Tình hình kinh doanh tháng qua cũng rất khả quan, vụ đông xuân đã bắt đầu được hơn một tuần lễ nhưng người tìm đến đặt mua vẫn không có giảm sút,

thậm chí còn tăng, nguyên nhân chủ yếu là các đơn hàng đến từ các hợp tác xã lớn trong nước. Tin tức về sản phẩm bây giờ đã được báo đài đưa tin trên cả nước, thậm chí đài truyền hình trung ương cũng về quay một phóng sự ngắn phát trên bản tin nông nghiệp, góp sức tuyên truyền không nhỏ.

Mỗi tuần, bình quân nhà máy nhận làm 500 đầu máy, đơn hàng nhiều khiến công nhân tăng ca liên tục. Doanh thu tháng qua đạt gần 13 tỷ đồng, lợi nhuận sau khi trừ thuế đạt gần 3 tỷ đồng, nói cách khác trong vòng gần một tháng rưỡi sản xuất, nhà máy đã lãi ròng gần 4,5 tỷ đồng. Đây thực sự là một con số không tưởng. Cảm báo cáo thống kê sơ bộ, Mạnh Thành khó tin đó là sự thật, phải biết rằng mới cách đây không lâu hẳn còn có ý định đóng cửa xưởng cơ khí đây.

Có tiền, hẳn lập tức nghĩ muốn thành lập một bộ phận nhỏ thử nghiệm cứu phát triển các loại máy móc khác, đa dạng hóa sản phẩm. Lần thành công này, hơn ai hết hẳn hiểu bí quyết nằm ở hai chữ “Sáng tạo”.

Khi nghe Mạnh Thành đề xuất ý tưởng này, Lý Đông không khỏi khen ngợi một phen: “Nhân tài, đúng là một nhân tài, có tầm nhìn”. Bây giờ nhà máy nhìn giống như mặt trời đang lên nhưng thực tế lại phụ thuộc vào một sản phẩm duy nhất. Điểm chết người là sản phẩm này rất dễ làm theo. Lý Đông tin tưởng không mất bao lâu sau sẽ có sản phẩm tương tự trên thị trường, về lâu dài đây không thể là sản phẩm chủ chốt được.

Với những dạng sản phẩm này, Lý Đông sẽ chỉ thực hiện chiến lược hót phần ngọn hay gọi theo kinh tế học là hót vầng thị trường. Theo chiến lược này, hẳn sẽ đặt giá cao nhất có thể cho các đoạn thị trường sẵn sàng chấp nhận sản phẩm mới. Khi mức tiêu thụ giảm xuống thì công ty lại giảm giá để thu hút thêm khách hàng ở đoạn thị trường thấp hơn. Như vậy, tỷ suất lợi nhuận trên doanh thu sẽ dần đi xuống tới mức nhà máy cảm thấy không còn đủ hiệu quả, không bù đắp được chi phí cơ hội của vốn đầu tư và thực hiện đổi mới bằng sản phẩm kinh doanh khác. Kiếp trước, hẳn cũng từng có một công ty lớn nên hẳn rất hiểu cách thức vận hành kinh doanh.

Lý Đông trong tâm thức kế thừa rất nhiều kỹ thuật tiên tiến nhưng hẳn không thể bỗng dưng đưa ra cho Mạnh Thành được. Vừa lúc Mạnh Thành đưa ra đề xuất này, Lý Đông bèn nói:

- Chú Thành, ý tưởng của Chú rất hợp lý. Sản phẩm của chúng ta hiện tại tuy tiêu thụ rất tốt nhưng nói thực cũng chỉ là cải tiến nhỏ, đánh bại đánh bại được chút thành tựu. Sản phẩm không có hàm lượng kỹ thuật cao rất nhanh bị bắt chước, khi gặp cạnh tranh sẽ không còn ưu thế gì. Chúng ta muốn phát triển lớn hơn rõ ràng phải tạo ra được các sản phẩm mà chỉ chúng ta mới có kỹ thuật lõi. Do đó việc nghiên cứu phát minh là rất cần thiết, có điều để thực hiện điều đó thì phải xây dựng được đội ngũ có chuyên môn, không đơn giản chỉ là tập hợp mấy người thợ cơ khí tay nghề cao là được. Với điều kiện của chúng ta, chưa nói tới có thể mời được bọn họ hay không, cứ cho mà mời được thì chi phí đầu tư nghiên cứu như xây phòng nghiên cứu, mua máy móc thiết bị, vật tư tiêu hao cũng không phải là con số nhỏ, lợi nhuận hiện tại nhìn như khả quan nhưng nếu thật dùng cho việc đó thì cũng chỉ như hạt cát trong sa mạc mà thôi.

Mạnh Thành hơi có chút thất vọng, nói:

- Uhm, Đông, vậy theo cháu chúng ta phải làm sao?

Lý Đông ra vẻ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Cháu có người anh họ hiện đang làm giảng viên vật lý ở Đại học Công nghệ Hà Đô. Theo như lời anh ấy nói, rất nhiều công trình nghiên cứu khoa học của các giáo sư và nghiên cứu sinh hoàn thành xong đều bị cất vào kho, không có điều kiện triển khai ứng dụng vào thực tiễn, rất lãng phí. Cháu nghĩ sẽ thử liên lạc với anh ấy, nói là Chú có nhu cầu mua kỹ thuật, để anh ấy tìm hiểu xem có loại máy móc nào phù hợp với năng lực sản xuất của chúng ta hay không. Nếu thật lựa chọn được sản phẩm phù hợp, chúng ta sẽ mua lại bản quyền, chắc chắn giá cả sẽ hợp lý hơn nhiều so với chúng ta tự nghiên cứu. Dù sao các công trình này cũng bỏ không, tác giả hẳn là cũng rất muốn thấy thành quả nghiên cứu của mình được ứng dụng trong thực tiễn. Chú thấy thế nào?

- Quá tuyệt, phương án này được đó, tiết kiệm được cả thời gian và chi phí.

- Ha ha, Chú đừng mừng vội, cũng còn không biết có tìm được cái gì thích hợp hay không đây!

Nói là vậy, thực ra Lý Đông đã có phương án tiếp theo rồi. Hẳn lựa chọn sản xuất máy phát điện chạy bằng hỗn hợp hydro và xăng. Chiếc máy này sử dụng cơ chế điện phân để tách hydro, oxy khỏi nước cất đã pha thêm phụ gia. Khí tách được bơm thẳng vào động cơ đốt cùng với xăng để làm cho máy hoạt động. Kết quả, máy sẽ tiết kiệm được nhiên liệu đáng kể so với máy chạy bằng xăng thông thường.

Lý Đông cũng có công nghệ làm máy phát chạy 100% bằng nước tuy nhiên giải pháp công nghệ này quá cấp tiến, đòi hỏi phải có bộ phận tạo áp hóa lỏng hydro trước khi bơm vào động cơ, giá thành sản xuất rất cao, đồng thời trình độ kỹ thuật của nhà máy hiện cũng không đáp ứng được.

Sở dĩ Lý Đông lựa chọn sản phẩm này bởi vì hẳn biết cho đến hiện tại, mạng lưới điện quốc gia còn rất yếu kém, nhiều nơi trên cả nước còn chưa có điện, những vùng có điện thì thường xuyên gặp phải tình trạng sụt áp, điện lúc có lúc không ảnh hưởng rất lớn tới hoạt động của doanh nghiệp và người dân. Trong đời trước, năng lực sản xuất điện năng của Tập đoàn điện lực quốc gia luôn không theo kịp yêu cầu sử dụng năng lượng của sản xuất và sinh hoạt, thường xuyên phải nhập khẩu điện từ Trung Quốc với giá cao, gây tổn kém rất nhiều.

Sản phẩm này nếu được tạo ra sẽ mang điện và văn minh đến rất nhiều vùng trong cả nước chưa có điện lưới, với các vùng lưới điện đã phủ tới, nó đáp ứng được nhu cầu sử dụng điện năng khi hệ thống điện lưới yếu hoặc cắt điện. Trước mắt, Lý Đông chỉ dự định sản xuất máy có công suất cỡ nhỏ phục vụ gia đình, máy công suất lớn phục vụ sản xuất cần chạy bằng khí hydro hóa lỏng tạm thời hẳn không có năng lực sản xuất.

Mấy ngày trước đó, Lý Đông thông qua một thợ cơ khí tìm hiểu được máy phát điện hiện tại có hiệu năng thấp, rất tốn xăng, giá thành lại cao do chủ yếu là hàng nhập khẩu nên không được người dân ưa chuộng, chỉ một số gia đình có điều kiện mới mua được. Mức độ tiêu hao xăng của các loại máy phụ thuộc vào công suất và mức tải, ví dụ như mức tiêu thụ xăng của máy phát dành cho gia đình của Nhật có công suất 1kw tại mức tải 100% là 1 lít/giờ,

công suất 9,5 kw tại mức tải 100% là 10 lít/giờ. Nếu như bây giờ sản phẩm của Lý Đông ra đời có thể tạo ra một cuộc cách mạng lớn, hẳn tin tưởng có thể giảm mức tiêu hao nhiên liệu xuống bằng tối đa 30% so với máy cùng loại.

Thời gian tiếp tục trôi nhanh, một tuần sau cuộc nói chuyện với Mạnh Thành, Lý Đông lại tìm hân:

- Chú Thành, cháu đã liên lạc với anh họ nói sơ qua năng lực sản xuất của nhà máy và yêu cầu của chúng ta. Hôm qua, anh ấy liên lạc lại nói có một hạng mục rất có tính thực tiễn. Chủ hạng mục là một chủ nhiệm khoa, là một người cuồng khoa học. Khi hạng mục bước vào khâu cuối cùng thì bị dừng cấp kinh phí do có đề tài khác phải ưu tiên. Vị chủ nhiệm này rất tâm huyết, ông ta bỏ cả tiền túi ra tiếp tục nghiên cứu hoàn thiện công trình nhưng cũng không tiến hành được bao lâu do bản thân cũng không có nhiều tài chính. Do đó, ông ta nói nếu chúng ta tin tưởng, cung cấp nốt phần kinh phí còn lại ông ta sẽ chuyển giao toàn bộ cho chúng ta khi thành công.

- Đông, vậy hạng mục của họ là gì?

- Máy phát điện chạy bằng hỗn hợp hidro và xăng.

Mạnh Thành suy tư một chút rồi nói:

- Máy phát điện à, hàng hạng nặng đấy, ý cháu thế nào?

- Cháu cho là sản phẩm này rất có tiềm năng.

- Uhm, chú cũng cho là vậy, cháu nói họ cần cung cấp thêm bao nhiêu tài chính?

- Năm trăm triệu. Ông ta sẽ nhận tiền mặt, đề tài này cũng có một phần kinh phí của trường nên ông ta không tiện ra mặt giao dịch. Sau khi thành công, sẽ thông qua anh cháu chuyển toàn bộ tài liệu, sản xuất cho chúng ta. Việc của chúng ta sau đó là tìm kỹ sư cơ khí sản xuất và lắp ráp theo như thiết kế là được.

- Có tin tưởng được không?

- Chú, năm trăm triệu ta coi như đánh cược, nếu thắng ta có được một sản phẩm tốt với giá thành rẻ, nếu mất thì coi như là một lần đầu tư thất bại, cũng không thương cân động cốt gì.

- Được, chú nghe theo cháu. Cháu thông báo với bên họ là chúng ta đồng ý.

- Tốt, cháu đi làm ngay.

Ngày hôm sau, Lý Đông nhận từ kế toán Công ty một bọc tiền, hân cũng hơi chút áy náy vì đã qua mặt Mạnh Thành. Nhưng vì bất kể lý do gì, hân không thể cho Mạnh Thành biết máy phát điện là do hân thiết kế được, mức độ phức tạp trong thiết kế và sự đồ sộ của đề tài vượt qua quá lớn sức của một đứa trẻ như hân, Lý Đông thật không biết giải thích thế nào hợp lý, cũng không muốn biến thành quái vật trong mắt mọi người.

Một tháng trôi qua rất mau, trong thời gian này, Lý Đông vào trung tâm huyện thuê một căn phòng. Chủ nhà đầu tiên thấy hân còn nhỏ tuổi có vẻ không tin tưởng nhưng khi Lý Đông đặt luôn tiền nhà một năm thì tặc lưỡi, dù sao tiền nhà cũng lấy rồi còn lo lắng gì. Lý Đông lại gọi điện lên trung tâm điện máy trên tỉnh đặt mua một đầu máy tính và máy in, cài đặt các phần mềm cần thiết, từ đó, cứ thời gian rảnh là hân đến đây miệt mài thiết kế thiết bị.

Lượng tiêu thụ máy cày của nhà máy cũng giảm mạnh do mùa vụ đã qua và đã bắt đầu xuất hiện sản phẩm tương tự trên thị trường, mỗi tuần nhà máy chỉ nhận được vài chục đơn hàng nhỏ, hoạt động cầm chừng. Lý Đông nhận thấy cũng đã đến lúc đưa ra sản phẩm mới. Hôm đó, hân thức dậy sớm, qua nhà trọ mang theo tài liệu đi qua gặp Mạnh Thành.

Đến nơi, hân thấy Mạnh Thành đang tiếp một vị khách. Mạnh Thành ra hiệu hân đứng một bên chờ đợi. Một lúc sau, Mạnh Thành tiến về phía hân.

- Đông, tìm chú sao?

- Chú Thành, thành công.

Lý Đông làm bộ mừng rỡ đưa tài liệu cho Mạnh Thành.

- Thật?

- Đúng thế.

- Được được, coi như cược thắng, không ngờ vị chủ nhiệm ấy thật giao ra thiết kế. Tốt lắm, mấy tên kỹ sư lương cao mời về đang ngồi không, suốt ngày bắt bọn hân nghiên cứu mấy cái máy cày đúng là đại tài tiểu dụng.

- Ha ha, bây giờ phải trông chờ cả vào họ rồi.

- Được, để chú đưa cho bọn họ nghiên cứu.

Mấy ngày kế tiếp, công xưởng lại tiến vào một trạng thái bận rộn. Tài liệu của Lý Đông thật sự rất chi tiết, đầy đủ và dễ hiểu, từng bộ phận máy được

chú thích hình ảnh, thông số công năng, nguyên lý vận hành, yêu cầu vật liệu rõ ràng nên kỹ sư cũng giảm bớt nhiều khó khăn. Dù sao đây cũng là một sản phẩm công nghệ cao, sản phẩm từ thiết kế đến sản xuất ra là cả quá trình không hề đơn giản. Công việc diễn ra với cường độ cao, nhiều đêm liền kỹ sư và công nhân phải tăng ca, Mạnh Thành cũng nhiều lần mất ngủ, hai mắt luôn trong tình trạng thâm quầng.

Một tháng sau, tại khu vực thử nghiệm, một nhóm người đang vây quanh một chiếc máy, đây đã là lần thử nghiệm thứ chín rồi. Một người công nhân đổ xăng và nước cất đã pha phụ gia vào 2 đầu máy, ở bên cạnh đó, Mạnh Thành, Lý Đông và nhóm kỹ sư đều rất hồi hộp. Sau khi hoàn tất việc tiếp nhiên liệu, người công nhân đưa tay gạt mạnh dây đà khởi động, chiếc máy rung lên, kêu ùng ục hai tiếng rồi một tiếng nổ động cơ vang lên ròn rã. Mọi người nhìn chăm chăm vào hệ thống đo điện năng. Sau một giây, đèn tín hiệu bật sáng, kim đồng hồ đo điện chuyển động rồi nhích dần đến vị trí biểu thị công suất đạt 9,5 kw. Đây là mẫu máy có mức công suất cao nhất mà Lý Đông dự định sản xuất. Mẫu máy này thành công thì việc hạ công suất các mẫu máy khác chỉ là hạ bút thành văn.

- A...A...A... điện áp đạt thiết kế, thành công rồi,

Tiếng hoan hô ầm ĩ cả khu thử nghiệm, mọi người bắt tay nhau, khuôn mặt rạng rỡ, ai cũng cảm giác đầy thành tựu. Những người kỹ sư ở đây đều biết rõ đây là sản phẩm có ý nghĩa như thế nào, hàm lượng công nghệ gần như dẫn đầu thị trường, không có mẫu máy tương tự.

Mẫu máy thí nghiệm rất thành công, lượng xăng mà nó tiêu thụ cho công suất 9,5 kw tại mức tải 100% là 2 lít/giờ, tiêu tốn thêm 4 lít nước có phụ gia, tổng cộng chi phí chưa tới 30% so với máy phát điện chạy xăng cùng loại do Nhật sản xuất. Với giá thành chỉ khoảng 12 trđ/máy bằng một phần tư giá máy của Nhật mà hiệu ích cao hơn 3 lần, sản phẩm này nếu đưa ra thị trường sẽ tạo nên một trận oanh động lớn.

- Chúc mừng, Chú Thành

Lý Đông cười ha ha bắt tay Mạnh Thành

- Phải là chúc mừng chúng ta chứ.

Mạnh Thành cũng cười đáp lại sau đó quay sang đội ngũ kỹ sư hào sảng nói:

- Tốt lắm các vị, hôm nay là một ngày rất đáng vui mừng với Công ty chúng ta, sản phẩm bước đầu thành công, trong đó công lao của đội ngũ anh em kỹ sư và công nhân là không nhỏ. Trưa nay ta xin mời mọi người đến Tiều Dao quán liên hoan, không say không về, chiều nay toàn đội được nghỉ. Ngoài ra sáng mai, mỗi cá nhân có liên quan đến phòng tài vụ nhận hai tháng thưởng nóng.

- Hoan hô, Mạnh Tổng vạn tuế...

Không khí nhà máy bỗng trở nên phấn khích kịch liệt...

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Ngày 28 tháng 1 năm 2002, Hà Đô, sảnh triển lãm Hội chợ các sản phẩm dân dụng công nghệ cao .

- Đông, Tham gia lần hội chợ này chú mới được mở mang tầm mắt. Cháu nhìn xem cái kia gọi là bình nóng lạnh dùng để đun nước tắm, cái kia là máy điều hòa không khí tạo hơi mát, còn có cái kia gọi là bếp điện từ, không có tia lửa mà vẫn nấu được thức ăn,... chắc chắn, hóa ra nước ngoài họ đã tiến xa như vậy, chúng ta còn phải nhiều cố gắng mới được.

Lý Đông buồn cười nhìn Mạnh Thành, hấn bữ bữ môi:

- Chú Thành, chẳng phải chúng ta cũng có sản phẩm công nghệ cao mang triển lãm đây sao.

Lý Đông chỉ chỉ về mấy chiếc máy phát điện được đặt trên giá đỡ nằm trên bục gần đó. Một vài kỹ thuật viên đang giới thiệu sản phẩm với người tham quan. Nhìn thấy khách khứa đang vây quanh bình luận náo nhiệt, Mạnh Thành hơi xấu hổ nói:

- Ha ha, chú cũng chỉ là cảm thán một chút thôi.

Hôm nay, Dân doanh Đông Thành mang tới triển lãm mười mẫu máy có công suất khác nhau từ 1kw đến 9,5kw. Lý Đông cho làm nhiều loại công suất nhằm đáp ứng được đa dạng nhu cầu người sử dụng. Bên cạnh mỗi chiếc máy đều đặt một tấm biển ghi thông tin của sản phẩm bao gồm tên, hãng sản xuất, model máy, công suất cực đại, công suất định mức, thông số của máy phát, động cơ, mức tiêu hao nhiên liệu ứng với từng mức tải.

Cơ chế hoạt động máy phát điện dạng này không phải bí mật gì, đều vận dụng các nguyên lý đã biết. Tuy nhiên từ lý thuyết đưa đến ứng dụng thành công vào thực tiễn là cả chặng đường dài. Nói riêng chiếc máy phát này, nếu không phải là Lý Đông có thể giải quyết những khó khăn trong quá trình chế tạo, bổ sung những cơ chế và giải pháp tăng cường năng lực phân tách nước cất thì cũng không thể sản xuất đi ra được. Sau đợt triển lãm này, Lý Đông dự

kiến sẽ để Mạnh Thành làm thủ tục gửi lên cơ quan chức năng đăng ký thương hiệu và xin bảo hộ độc quyền sở hữu trí tuệ trong nước và quốc tế.

Theo Lý Đông nhớ lại, quốc gia đã tham gia vào hệ thống đăng ký quốc tế - Madrid System từ lâu. Đây là hệ thống quốc tế để tạo điều kiện thuận lợi cho việc đăng ký nhãn hiệu hàng hoá nhiều tại các nước trên thế giới. Cơ sở pháp lý của nó là điều ước quốc tế đa phương Hiệp định Madrid về đăng ký quốc tế nhãn hiệu năm 1891, cũng như Nghị định thư liên quan đến Thỏa ước Madrid (1989). Hệ thống đăng ký quốc tế nhãn hiệu hiện nay đang vận hành gồm có Thỏa ước Madrid (MA) và Nghị định thư (Protocol) (MP). MA ra đời từ năm 1891 có 56 quốc gia là thành viên của MA tính đến ngày tháng 7 năm 2009. Vì nhiều nước lớn như Mỹ, Nhật, Anh, Hàn Quốc, Singapore, Australia đều không tham gia MA nên MP đã ra đời năm 1989 bắt đầu có hiệu lực từ cuối năm 1995. Nước nhà đã tham gia cả MA và MP, cụ thể MA: năm 1949 và MP năm 2006. Việc đăng ký thương hiệu và bảo hộ sản phẩm từ đầu sẽ giúp doanh nghiệp tránh được những tổn thất bị xâm phạm quyền lợi về sau. Là người hai đời, Lý Đông rất hiểu điều này.

- Chú Thành, thời gian qua cũng có nhiều khách hàng quan tâm đến sản phẩm của chúng ta nhưng đa số đều đặt ra nghi vấn về chất lượng của sản phẩm, dù sao hiệu ích và giá thành quá tốt so với sản phẩm cùng loại, mà chúng ta trước đây cũng chưa có thương hiệu công nghiệp gì mạnh. Lần này có cơ hội tham dự triển lãm này cũng là được các vị lãnh đạo trong tỉnh tin tưởng, cực lực giới thiệu và tác động lên Cục công nghiệp quốc gia mới đạt được một suất. Cháu tính sau đợt này, nhân dịp có truyền thông đưa tin quảng bá, phải nhanh chóng phát triển ngay mạng lưới đại lý cấp 1, không phải chỉ cho sản phẩm này mà cả những sản phẩm sau, chỉ cần có hàng hóa là có kênh tiêu thụ tiếp cận được tới ngay người tiêu dùng.

- Cháu nói đúng, thực ra chúng ta cũng đã phát triển được một số rồi, trước họ vốn là các đại lý nhập máy cày của ta. Có điều họ còn tương đối thận trọng, mới nhập về số ít bán thử. Nhưng chú tin tưởng, qua một thời gian ngắn nữa, sản phẩm sẽ được người dân sử dụng và thừa nhận, lúc đó, có lẽ là người ta sẽ tranh nhau đến để xin quyền tiêu thụ từ chúng ta đấy.

- Ha ha, cháu cũng tin tưởng như vậy. Nhưng chú cũng phải chú ý, một sản phẩm tốt có thể sẽ trở nên rất tệ nếu thông tin sản phẩm không đến được tai người tiêu dùng, cũng như chúng ta không phản ứng kịp thời trước những thông tin tiêu cực. Gần đây, bộ phận thị trường cho biết, một số hãng máy phát điện khi nghe chúng ta sản xuất được sản phẩm mới tốt hơn của họ thì đang tích cực tuyên truyền sản phẩm của chúng ta chất lượng thấp kém, thổi phồng hiệu ích, còn gây áp lực tới các đại lý hiện tại của họ, nếu nhập hàng của chúng ta thì sẽ bị cắt nguồn cung hoặc áp mức chiết khấu thấp đấy.

- Chuyện này chú cũng được nghe báo cáo rồi. Chú cũng đang suy nghĩ biện pháp đây.

Lý Đông mỉm cười nhìn Mạnh Thành, mặc dù Mạnh Thành là người tương đối nhanh nhẹn nhưng dù sao kinh nghiệm làm ăn lớn cũng chưa nhiều, chưa có khả năng phản ứng thích hợp trước những chiêu trò cạnh tranh, hẳn cứ nghĩ sản phẩm tốt, giá thành rẻ là ngay lập tức được thị trường chấp nhận, nhưng thực tế thì không đơn giản như vậy.

Trước đây, với trường hợp máy cày thì hơi khác, đó là sản phẩm cải tiến từ động cơ có sẵn, ít tạo cảm giác thiếu tin tưởng, đồng thời có khả năng tập trung một nhóm tổ chức là các hợp tác xã tới trực quan hiệu ích của máy, từ đó thu được nhóm khách lớn đầu tiên và dần dần gây được tiếng vang. Nhưng máy phát điện hiện tại là sản phẩm công nghệ cao, đặc biệt là sản phẩm có công nghệ mới đương nhiên sẽ gây nghi ngờ, thị trường của máy phát điện thì tương đối phân tán, phi tập trung, do đó không thể áp dụng theo cách cũ được. Thị trường của máy phát điện không phải một huyện mà phải là toàn quốc thậm chí xuất khẩu, do vậy phải có cách tiếp cận khách hàng trên một phạm vi rộng.

Lúc này, Mạnh Thành bỗng quay sang nói với Lý Đông:

- Đông, cháu là người hay có những ý nghĩ đột phá, cháu có đề xuất gì không?

Lý Đông mỉm cười rồi nói:

- Lại bắt cháu phải suy nghĩ đây, Chú là Giám đốc hay cháu là Giám đốc đây, Chú phải trả lương cổ vấn cho cháu đấy nhé

Mạnh Thành đỏ mặt nhưng vẫn cười ha hả nói:

- Ha ha, cháu cứ nói, nếu có thể thực hiện được thì hàng tháng ta sẽ tính lương cho cháu.

- Đây là chú nói đấy nhé.

Lý Đông sắp xếp từ ngữ một chút rồi nói:

- Việc này, cháu nghĩ trước mắt, tạm thời chúng ta sẽ cử nhân viên thị trường đi tiếp xúc các cửa hàng đồ điện dân dụng ở các địa phương, thực hiện chính sách gửi hàng, bán theo giá niêm yết. Hàng tiêu thụ được chúng ta mới lấy tiền, đồng thời áp dụng chế độ hoa hồng đại lý bậc thang, cụ thể với những đại lý nào tích cực giúp tiêu thụ hàng của chúng ta càng nhiều thì sẽ được hưởng mức hoa hồng càng cao. Đối với đội ngũ nhân viên thị trường, cũng sẽ quản lý như vậy, danh sách đại lý phát triển được của từng cá nhân tiêu thụ được càng nhiều thì ngoài lương cứng hàng tháng sẽ được thưởng lương theo các mức doanh số. Có như vậy mới tạo ra được động lực cho các bên đều nỗ lực.

Ngoài ra, tranh thủ sự ủng hộ của tỉnh, chúng ta có thể nương theo chương trình của quốc gia “Đưa ánh sáng về nông thôn” quyên tặng một số máy trong năng lực cho phép, để truyền thông nhà nước đưa tin góp phần quảng bá sản phẩm. Dù sao thì việc này cũng là phù hợp với lợi ích của các bên lại cũng không vi phạm cái gì, chúng ta có thể thoải mái mà làm. Hơn nữa, nó cũng mang lại hiệu quả trấn áp với những tin đồn thất thiệt của các hãng, dù sao cũng không ai dám đi rao giảng âm ỉ một sản phẩm được đưa vào chương trình quốc gia mà chất lượng thấp kém được, họ sẽ phải cẩn thận trong khâu truyền thông thôi.

Mạnh Thành trở mặt nhìn Lý Đông sau đó nói:

- Chắc, cách này nghe qua cũng có vẻ hợp lý. Nhưng chú còn một thắc mắc, việc quyên tặng thì không có vấn đề nhưng hàng ký gửi có thể yên tâm

được sao?

- Chú, chúng ta có thể đề nghị ký hợp đồng rõ ràng, trong đó quy định rõ quyền lợi và trách nhiệm của các bên, về phía đại lý họ cũng không phải bỏ vốn ban đầu và công sức gì lớn, lại nói sản phẩm của chúng ta có truyền thông đưa tin, hẳn sẽ có nhiều người đồng ý. Thêm nữa, đã làm làm ăn ta phải chấp nhận một mức độ rủi ro nào đó, chỉ cần đánh ra được thị trường bước đầu là được.

- Tốt, vậy ngày mai chú sẽ cho bộ phận thị trường lập kế hoạch và triển khai ngay lập tức.

- Chú, ở đây cũng không còn việc gì, việc giao tiếp với Ban Tổ chức không liên quan đến cháu, cháu về Đông Thành trước, dù sao cháu còn là học sinh đây, xin nghỉ dài ngày không tiện, nếu có gì bất thường chú liên lạc nhé.

- Được, tranh thủ chiều nay có xe tải vụ lên ký duyệt báo cáo, cháu về cùng bọn họ đi.

Công ty giờ đã có hình có dáng, Mạnh Thành cũng đã đầu tư mua hai xe con, một Camry, một Santana phục vụ nhu cầu đi lại giao dịch. Dù sao làm ăn lớn mà không có một chiếc xe thì cũng khó coi, ảnh hưởng đến đánh giá của đối tác với năng lực của đơn vị.

Lý Đông khẽ gật đầu với Mạnh Thành, sau đó buổi chiều hắn trở lại Đông Thành. Đông Thành cách Hà Đô khoảng 250km, vốn là một tỉnh ven biển có biên giới gần với Trung Quốc, trục đường nối hai tỉnh là một trục giao thương chính nên được tu chỉnh khá tốt, mất khoảng hơn bốn tiếng lưu thông là về tới nơi.

Trên xe, ngồi một vị phụ nữ tuổi chừng ba lăm, là kế toán trưởng của Công ty. Nàng gọi là Trịnh Oanh, vốn là từ xí nghiệp cơ khí quốc doanh của tỉnh được Mạnh Thành đào tới. Người khác không biết, Trịnh Oanh thân nắm trong tay sổ sách và mệnh mạch tài chính của Công ty, là người biết rõ nhất cậu bé đang thi thui ngủ kia lại là một trong hai đại cổ đông hay nói cách khác là ông chủ của nàng.

Nàng còn biết Mạnh Thành thân là Giám đốc dường như nắm mọi quyền hành nhưng thực tế các quyết sách lớn thì đều là do Lý Đông chủ trương, hẳn mới là ông chủ lớn thực sự của Công ty. Đôi khi nàng thắc mắc không hiểu một gia đình như thế nào mới có thể giáo dục ra một cậu bé như vậy. Thậm chí, với sản phẩm máy phát điện đang gây được chú ý khá lớn của lãnh đạo tỉnh nhà nghe nói cũng là cậu bé này mang về được. Trịnh Oanh cảm thấy xung quanh Lý Đông bao trùm một vòng bí ẩn rất khó giải thích.

Lý Đông không biết Trịnh Oanh đang nhìn và đánh giá mình, hắn chỉ tập trung nhắm mắt dưỡng thần. Thời gian gần đây, hàng ngày Lý Đông vẫn luôn chăm chỉ tập luyện, tinh thần hắn được nâng cao, một ngày thậm chí chỉ cần ngủ vài tiếng là được. Hắn cũng phát hiện ra, các giác quan của mình trở nên vô cùng linh mẫn. Bây giờ Lý Đông có thể nhìn rõ con kiến đang bò từ khoảng cách 20m hoặc nghe thấy tiếng chim vỗ cánh trên cao. Khuôn mặt, thần thái cũng có một sự thay đổi vì điều nào đó không nói rõ được. Không riêng Lý Đông phát hiện như vậy, những người xung quanh tiếp xúc với hắn cũng cảm thấy Lý Đông thay đổi, xung quanh hắn dường như có một trường năng lượng, người đứng bên cạnh luôn cảm thấy thoải mái và dễ chịu.

Việc kinh doanh, Lý Đông cũng không thông báo cho cha mẹ, chỉ nói là Mạnh Thành thấy hắn là người nhanh nhẹn, lại là bạn thân của Mạnh Bàn nên có ý tài bồi hắn, cho hắn theo học làm ăn. Cha mẹ Lý Đông cũng không phải quá coi trọng việc học hành, nghe nói Mạnh Thành là làm ăn lớn, Lý Đông đi theo hắn có khi lại là một cơ hội tốt nên cũng không quản việc của Lý Đông nhiều.

Trên thực tế, Lý Đông cũng không bê trễ chuyện học hành, không phải vì hắn quá ham học, ở một đời này, tiền tài không phải là thứ hắn theo đuổi duy nhất, quan trọng nhất là trải nghiệm nhân sinh, hắn muốn trải qua thời hoa niên tươi đẹp một cách bình thường nhất có thể. Kiếp trước vì hoàn cảnh gia đình khó khăn và tính tình hướng nội, hắn cũng không có nhiều bạn bè và ký ức lắm, kiếp này hắn muốn lưu lại những hồi ức đẹp nhất để gần 17 năm sau, nếu vận mệnh lại một lần trêu đùa hắn, hắn sẽ mỉm cười đón nhận tất cả mà không có gì hối tiếc.

Về đến Đông Thành, Lý Đông trở về nhà cũng đã là gần 8h tối. Cha mẹ hắn đang ngồi hóng mát ngoài sân, hắn chào hỏi qua quýt rồi vào nhà tắm rửa. Lý Đông đã ăn tạm cơm tối ở quán ven đường nên tẩy xong hắn tiến vào phòng riêng. Tối nay, hắn cần phải hoạch định lại một kế hoạch phát triển tiếp theo, cần phải nhanh hơn, hắn biết thời gian cũng không chờ đợi hắn, nếu thật là 17 năm sau lịch sử lặp lại thì ít nhất hắn cũng đã thực hiện được lý tưởng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Sau kỳ triển lãm, Mạnh Thành lập tức trở lại nhà máy. Tết âm lịch sắp đến, hắn có rất nhiều công chuyện cần xử lý như lên kế hoạch nghỉ tết, bố trí người trực ban, phê duyệt kế hoạch chi thường cho nhân viên, đi chúc tết các đơn vị liên quan... quan trọng nhất còn phải để bộ phận thị trường xây dựng gấp kế hoạch phát triển mạng lưới tiêu thụ để sau tết có thể triển khai ngay. Hắn muốn tranh thủ có thể đánh ra kênh tiêu thụ trước mùa hè, là mùa tiêu thụ chính trong năm.

Mạnh Thành năm nay mới tầm ba sáu ba bảy tuổi, đang là độ tuổi tráng niên, tinh thần còn rất đầy đủ. Lại thêm việc làm ăn càng ngày càng lớn, gặp gỡ tiếp xúc với các tầng lớp tinh anh trong xã hội nên tư tưởng, ý chí cũng được mở mang, trên người đã có một cỗ tự tin, toát ra nhân nhạ khí thế.

Tính đến thời điểm hiện tại, Cơ khí điện Dân doanh Đông Thành mới thành lập được gần 4 tháng nhưng đạt kết quả kinh doanh rất khả quan.

Với máy cày, tính gộp cả doanh số tiêu thụ từ xưởng máy trước chuyển đổi thì đã bán gần 8.000 máy tương đương với doanh thu 52 tỷ, lợi nhuận sau thuế khoảng gần 12 tỷ. Về phần máy phát điện, do là sản phẩm mới nên lượng tiêu thụ còn khá khiêm tốn, tổng cộng mới bán được khoảng 150 đầu máy, doanh thu đạt gần 2,7 tỷ, với mức giá thành khoảng 9-12 trđ/máy tùy công suất, giá bán khoảng 15- 20 trđ/máy, lợi nhuận sau thuế đạt gần 1 tỷ đồng. Tỷ suất lợi nhuận máy phát khá cao, đây là đặc điểm chung của hàng công nghệ so với mặt hàng thông thường. Dù sao các doanh nghiệp thuộc lĩnh vực này chi phí nghiên cứu phát triển và nâng cấp sản phẩm là rất lớn, suất sinh lời phải ở mức độ hợp lý thì mới tồn tại được. Đó là quy luật, không có nhà sản xuất nào có khả năng phá vỡ, thông thường các sản phẩm này sẽ không phát sinh cạnh tranh bằng giá, thành công được quyết định bởi thương hiệu, hiệu ích, công năng, khả năng truyền thông và chế độ hậu mãi. Trường hợp của Cơ khí Điện Đông Thành, thiết kế máy là giá rẻ lấy tới nên giá thành hạ, giá bán ra thấp hơn nhưng vẫn đạt được tỷ suất lợi nhuận cao tương đương như các hãng khác.

Tính tổng quan, nhà máy năm qua lãi ròng gần 13 tỷ đồng, đây là con số mà rất nhiều xí nghiệp mơ ước. So với kết quả kinh doanh của các doanh nghiệp tư nhân hoặc các xí nghiệp quốc doanh trong địa bàn thì Cơ khí Điện Đông Thành là một hiện tượng. Không nói những cái khác, chỉ riêng thuế thu nhập doanh nghiệp đóng cho nhà nước đã đạt tới 3,3 tỷ, đứng đầu toàn huyện nhận được cơ quan thuế vinh danh. Con số này nếu như năm, mười năm sau có thể không phải là lớn tuy nhiên phải biết rằng đây là đầu năm 2002. Tính theo thời giá bây giờ, giá vàng SJC chỉ khoảng 600.000 đồng/chỉ, như vậy chỉ trong 4 tháng vừa qua Công ty đã đóng 5.500 chỉ vàng tương đương với 550 cây vàng cho nhà nước, con số này thậm chí có thể bằng doanh thu cả năm của một vài xí nghiệp.

Với kết quả này, nếu chia lợi nhuận theo tỷ lệ góp vốn, Mạnh Thành và Lý Đông đã có 6,5 tỷ đồng, chính thức bước chân vào hàng ngũ tỷ phú. Tuy nhiên hai người cũng biết, bây giờ đang là thời điểm Công ty cần dùng vốn, đại bộ phận lợi nhuận tạo ra đều đang tập trung cho sản xuất máy phát điện, nói cách khác hiện trạng tài sản đều nằm tại máy móc và nguyên vật liệu. Mạnh Thành và Lý Đông cũng không vội, Công ty mới sơ khai, việc tiếp tục mở rộng là cần thiết, tham vọng của hai người không chỉ dừng lại ở những con số này.

Ngược lại với Mạnh Thành, Lý Đông những ngày này thật là rảnh rỗi phát chán. Hắn cũng không đi qua Công ty, mọi việc đã có Mạnh Thành lo liệu, cũng phải để Mạnh Thành có hành động độc lập, như vậy mới mau chóng trưởng thành được. Hắn ở nhà phụ giúp cha mẹ dọn dẹp nhà cửa, trang hoàng đón tết. Lý Đông cũng đưa cha mẹ một khoản tiền mua sắm, nói là Chú Thành thưởng cho hắn do có công hỗ trợ trong năm qua. Số tiền không lớn, chỉ hai mươi triệu đồng nhưng đối với cha mẹ đã bằng thu nhập cả năm của họ. Vợ chồng Lý Hải mừng rỡ khen Mạnh Thành hào phóng, để Lý Đông đi theo hắn đúng thật có tiền đồ.

Lý Đông nhìn cha mẹ vui vẻ không khép miệng lại được, hắn hơi buồn cười, nếu thật để cha mẹ biết hắn cũng là ông chủ lớn, tài sản bây giờ đã có đơn vị là tỷ đồng không biết cha mẹ hắn sẽ có biểu cảm gì, không phải sẽ là cho hắn ham tiền nói mộng chứ.

Năm nay, nhà Lý Đông trải qua một cái tết sung túc, trong nhà cha mẹ mua sắm rất nhiều đồ. Phong tục là vậy, ngày tết luôn là ngày lễ được người dân chú trọng nhất trong năm, dù nghèo khó cỡ nào cũng cố lo được canh đào, cặp bánh chưng, cái chân giò dâng lên tổ tiên, nhiều người tính cần kiệm cả năm nhưng tết đến cũng trở nên hào phóng sắm sửa chu tất.

Ngày đầu xuân, Lý Đông cùng cha hắn đi lễ nhà thờ dòng họ. Tập tục đầu năm, mỗi gia đình có hàng đình tức con trai, bất kể lớn nhỏ sẽ đều đến dâng hương cho tổ tiên, nghe tộc trưởng phát biểu những sự vụ của dòng họ như tu chỉnh nhà thờ, xây cất mộ tổ, số lượng đình tăng giảm, thành tích học tập của con cháu cũng như phổ biến những việc cần làm trong năm tới.

Những ngày sau đó, Lý Đông hoặc theo cha đi chúc tết người thân, hoặc theo bạn bè đến nhà thầy cô và những người bạn trong lớp. Mạnh Thành cũng có tới nhà hắn, cha mẹ Lý Đông đón tiếp rất nhiệt tình, còn luôn miệng cảm ơn hắn đã cho Lý Đông cơ hội đi theo học hỏi. Mạnh Thành cười nói ứng phó qua loa, hắn than thở trong lòng, ta với Lý Đông không biết ai mới là chân chính lợi hại đây. Việc này Lý Đông cũng đã nói qua với Mạnh Thành, hắn không muốn cho ai biết chuyện của hai người, Lý Đông không muốn phiền phức quá sớm.

Năm ngày tết rồi cũng vội vã qua, người dân lại trở về với cuộc sống thường nhật. Lý Đông cũng trở lại trường, còn vài tháng nữa là Lý Đông thi cấp ba, kiếp trước hắn cũng chỉ thi đỗ trường huyện, đời này hắn dự định thi vào trường chuyên của tỉnh để học tập. Không phải hắn theo đuổi thành tích mà trên tinh thần phát triển, ở đó hắn có thể tìm được người tài, trợ giúp hắn gây dựng sự nghiệp.

Hiện tại, bên cạnh Lý Đông chỉ có Mạnh Thành, người này năng lực là có nhưng để làm lớn hơn, liên quan đến các dự án có sức ảnh hưởng thì lại không đủ dùng. Lý Đông cần người chuyên nghiệp, có kiến thức và kinh nghiệm về luật pháp, kinh tế vĩ mô, thương mại quốc tế và khả năng giao tiếp ngoại ngữ. Trong kế hoạch của mình, Lý Đông đang chuẩn bị thành lập một công ty năng lượng, hoạt động độc lập với Cơ khí Điện Đông Thành. Như Lý Đông tính toán đây mới chân chính là công ty công nghệ cao, cho ra đời những sản phẩm làm thay đổi cuộc sống. Cơ khí điện Đông Thành chỉ là bước đệm giúp hắn thu thập chút tài chính đầu tiên mà thôi. Muốn làm được điều này, Lý Đông cần có những nhân sĩ chuyên nghiệp giúp sức, mà những người này ở huyện thành thì đã ít lại càng ít, cơ bản là tìm không tới.

Một ngày mới lại bắt đầu, ánh nắng trải thảm vàng rực những con đường. Hôm nay là buổi học cuối cùng của thời sơ trung, khi Lý Đông đến lớp thì đã khá đông người, có lẽ ai cũng không muốn bỏ lỡ một ngày có ý nghĩa như vậy. Mạnh Bàn giờ tay vẩy vẩy Lý Đông:

- Đông, mau qua đây

Lý Đông đi vào rồi hỏi:

- Heo mập, có chuyện gì?

- Mà đăng ký thi lên trường chuyên à?

- Uhm, mới gửi đăng ký tuần trước.

- Thế sao không rủ tao?

Lý Đông xịt mũi coi thường:

- Mà thấy con lợn nào biết bay không?

Mạnh Bàn tròn trắng tròn mắt, sau đó gầm lên:

- A, con chó, mà dám khinh đại gia à?

- Ha ha, tao nào dám. Mà bây giờ đăng ký chẳng phải vẫn còn kịp sao?

- Hừ hừ, tao suy nghĩ lại. Một người đẹp trai, giàu có như tao sao lại theo đuôi mày được. Nếu có thì phải là mày chạy theo đuôi tao mới đúng chứ. Ha ha

- Ô, thế đuôi mày đâu để tao chạy theo, à mà đuôi chó hay đuôi mèo thế?

- Con bà nó, mà mới là chó, là mèo.

Mạnh Bàn tức hỏn hển, hừ hừ rồi nói:

- Nếu chẳng phải cha tao nói nhất định phải theo mày học tập, tao cũng chẳng thèm quản mày lẫn cái xó xỉnh nào.

- Chú Thành muốn mày đi theo tao à?

- Cha tao nói nếu mày lên tỉnh, tao cũng lên tỉnh, không học được trường chuyên cùng lắm xin học một trường phổ thông của thành phố là được rồi. Cha tao nói có thể lo được chuyện này.

Lý Đông gật gật đầu:

- Anh em tốt, có mày lên đó tao cũng đỡ buồn, ha ha, đi đâu cũng có cái đuôi bám theo.

Mạnh Bàn như chạm phải nọc:

- Mẹ kiếp, mà mới là đuôi, tao giết chết mày, grao grao.

Thân hình béo lùn ục ịch của Mạnh Bàn đổ qua, hai người nháo thành một đoàn. Đang âm ỉ thì Trương Ngọc đi tới hỏi:

- Đông, bạn đăng ký thi lên trường chuyên à?

Lý Đông khó khăn đẩy cặp tay mập mập đang xiết cổ hắt ra, khò khè trả lời:

- Đúng thế, Trương Ngọc, có chuyện gì sao?

- Thật sao, mình cũng định thi vào đấy, ngành Anh văn, bạn thi ngành nào?

- Vật lý.

- Ô, không biết là bạn lại thích vật lý đấy. Mình nghe nói khối tự nhiên đề thi rất khó, tỷ lệ chọi lại lớn, phải lên tỉnh ôn tập nâng cao thì mới có chút cơ hội, kiến thức phổ thông không dùng được. Mình cũng thích Toán học nhưng không dám thi vào, Anh văn dù sao cơ hội vẫn nhiều hơn.

- Uhm, với năng lực của bạn, chắc chắn sẽ thi đỗ.

Lý Đông khẳng định với Trương Ngọc, điều này hẳn là đã biết. Nếu là ở đời trước, Lý Đông thật không có năng lực thi vào cùng trường với nàng, nhưng là kiếp này, hẳn tự tin với những kiến thức được thừa hưởng từ nền văn minh trước, việc này cũng chẳng thể đơn giản hơn được. Đề thi là ba môn Toán, Ngữ văn và môn Chuyên ngành, độ khó tập trung ở môn chọn ngành, hai môn còn lại ở mức độ vừa phải.

Nghe được Lý Đông khẳng định, Trương Ngọc rất vui vẻ nói:

- Đông, bạn thông minh như vậy, mình tin tưởng bạn cũng sẽ thi đỗ.

- Cảm ơn bạn, Trương Ngọc. Hi vọng chúng ta sẽ tiếp tục là đồng học.

- Được, cùng cố gắng nha!

Không hiểu sao, khi nghe Lý Đông nói như vậy, Trương Ngọc bỗng nhiên vô cùng vui vẻ, nàng có chút không muốn cách xa, nàng cảm thấy phải ở gần Lý Đông một chút mới là tốt. Nghĩ đến đây, gò má nàng hơi phồng hồng “Phi phi, mình nghĩ gì thế này, ai muốn gần gũi hẳn chứ, hẳn là đạo này mình hay cùng Lý Đông nói chuyện nên tách ra có chút không quen thôi, ừ chắc là vậy đi”, nàng tự trấn an.

- Hừ, hai người các người ở đây mà hẹn ước, Lý Đông con hàng này ta biết, suốt ngày chạy đến nhà ta chơi, có ôn tập gì đâu mà thi, sau cùng cũng phải xin về học cùng đại gia thôi.

Tiếng Mạnh Bàn đầy ghen tị vang lên.

- Mạnh Bàn chết tiệt, Ai muốn ở hẹn hò hần đâu

Trương Ngọc như bị nói trúng tim đen, hai má lập tức đỏ bừng, giả bộ nổi giận phủ nhận.

Đúng lúc này, một âm thanh thanh thúy lại vang lên:

- Đông, bạn thi lên trường chuyên của tỉnh à?

Ba người nhìn sang, là Ninh Lan Phương.

- Ôi, thật là không công bằng mà... sao không em gái nào quan tâm ta vậy, thật không có mắt nhìn người mà, cổ thơm toàn bị trâu ghè ủi mà. Hức hức

- Ha ha, ha ha

Tiếng Mạnh Bàn gầm rú đầy bi thương khiến bạn học được một trận cười vui vẻ, không khí buổi học cuối năm vì thế mà cũng giảm bớt một phần u ám.

Kỳ thi vượt cấp rồi cũng đến, giữa tháng 6, trong cái nắng như đổ lửa, các sĩ tử đang gồng mình hoàn tất buổi thi cuối.

Tại cổng một điểm thi, tám biển phía trên lấp lánh hàng chữ mạ vàng “Trường THPT chuyên Lê Quý Đôn - Tỉnh Đồng Thành”, Lý Hải lúc này đang đứng đợi Lý Đông làm bài, buổi thi này cũng là môn chuyên ngành. Thực ra, Lý Hải cũng không muốn Lý Đông lên tỉnh đi học, xa gia đình, lại tốn kém. Người nghèo chí ngán, theo hần học đâu chẳng là học, hần chỉ nghĩ Lý Đông học trường huyện gần nhà, đỡ tốn chi phí nhà trọ lại có thể về giúp mẹ hần bận bịu. Thế nhưng, Lý Đông thuyết phục hần, việc này là theo đề nghị của Mạnh Thành, Mạnh Thành muốn hần học được nhiều kiến thức tốt hơn sau này còn về giúp hần quản lý việc làm ăn, chi phí học tập đã có Mạnh Thành hỗ trợ, nghe xong Lý Hải mới miễn cưỡng đồng ý. Dù sao trước tết, Lý Đông mang về mấy chục triệu cũng là Mạnh Thành cho hần.

Lý Hải khẽ đưa tay lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán thì thấy Lý Đông chậm chậm đi ra.

- Cha, về thôi!

- Ủ, làm bài thế nào? Sao ra sớm thế?

- Chắc là không có vấn đề gì lớn, đề không quá khó.

- Uhm, vậy lên xe đi, mẹ con đang chờ com ở nhà!

Lý Đông leo lên chiếc xe Honda Cup mà cha hần mượn được của người hàng xóm. Nhà hần cách thành phố khoảng hơn 40 cây số, hai cha con phải mất hơn một tiếng mới về đến nhà. Với điều kiện của Lý Đông, hần có thừa năng lực để mua một chiếc ô tô đi lại nhưng Lý Đông tính toán bây giờ vẫn chưa phải lúc, có lẽ trong vài năm tới hần sẽ tìm cơ hội dần dần cải thiện cuộc sống gia đình mình.

Cuối tháng 6, kết quả thi vượt cấp đi ra, Trương Ngọc như kiếp trước thi đỗ ngành Anh văn, Lý Đông cũng nhận được giấy báo nhập học, Toán học và Vật lý hần giành điểm tuyệt đối, Ngữ văn chỉ đạt 6,5 điểm tuy vậy cũng khiến hần thuộc nhóm dẫn đầu toàn trường. Trương Ngọc khi biết kết quả của Lý Đông thì vô cùng vui vẻ, luôn miệng chúc mừng, nhìn nàng hần có cảm tưởng điểm số là nàng đạt được chứ không phải hần. Mạnh Bàn thì lại được một phen than trời trách đất, thế sự đời xử bất công, không chiều có một người toàn năng như hần. Lý Đông cũng chỉ tặc lưỡi, tên này yêu bản thân đến sợ.

Mạnh Bàn được cha hần lo cho một suất ở một trường phổ thông trong thành phố, về phần Ninh Lan Phương, tình cờ Lý Đông nghe Trương Ngọc nói nàng cũng lên tỉnh học. Lịch sử không có gì thay đổi, Lý Đông đã biết điều này, cha nàng đầu năm nay hần là nhận được quyết định chuyển công tác lên tỉnh nên nàng cũng đi theo. Thực ra gia cảnh của nhà Lan Phương ban đầu cũng không tệ, cha là cán bộ bên phòng thương nghiệp của huyện, sự nghiệp thuận buồm xuôi gió cho tới khi được điều động lên tỉnh, tại đây hần bị người hãm hại phải rời chức, cũng may là không vướng vào lao lý gì. Cha nàng từ đó trở nên chán nản, suốt ngày say xỉn, người nhà giúp cha nàng mở một cửa hàng tạp hóa nhỏ nhưng làm ăn không phát đạt gì lắm, luôn luôn trong tình trạng nợ nần, chuyện đó vẫn kéo dài cho tới khi hần và nàng chia tay. Bây giờ nghĩ lại, Lý Đông tự hỏi phải chăng tình hình lúc đó khiến tính cách con người nàng thay đổi, ít nhất đến bây giờ theo hần thấy Ninh Lan Phương vẫn là một cô bé hồn nhiên, không có nhiều toan tính như kiếp trước.

Sau khi có kết quả thi, Lý Đông chuẩn bị lên tỉnh một chuyến, hần muốn tranh thủ thời gian nghỉ hè còn lại làm một số công tác khảo sát chuẩn bị thành lập Công ty. Nhưng trước khi đi, hần phải qua tìm Mạnh Thành, hần cần biết thêm một số thông tin cần thiết. Lý Đông dắt theo chiếc xe đạp Phương Hoàng mới, đây là món quà cha mẹ hần mua tặng hần sau khi có kết quả thi, lên tỉnh có phương tiện đi lại học tập. Khi Lý Đông ra tới cửa, hần bất ngờ nhận ra một người. Nhìn khuôn mặt mẫm mẫm đáng yêu đó, hần ngỡ ngàng tự hỏi:

- Là nàng sao, sao nàng lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỳ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

Lý Đông chậm chậm đạp xe đến nhà máy, trong đầu đều là hình ảnh bé gái trong bộ váy màu hoa cẩm chướng, cô bé có làn mi dài cong cong phủ lên đôi mắt màu hạt dẻ, khuôn mặt bầu bĩnh, đôi môi nhỏ xinh, nụ cười càng đáng yêu với chiếc răng khểnh, cả người nàng toát ra thần thái linh lung, lạnh lợi. Nàng chính là Trịnh Nhã Phương.

Lý Đông không hiểu tại sao nàng lại xuất hiện ở đây, theo hần biết nàng là người Thanh Hà, cách Đông Thành gần 200 km. Khi thấy nàng, như bị tình cảnh rơi máy bay xúc động, Lý Đông muốn chạy lại ôm nàng hét to “Nhã Phương, là ta, là ta, ngươi có nhận ra ta không?” nhưng hần kịp tỉnh táo lại. Nhã Phương hiện tại còn là một đứa bé, cũng không có trí nhớ hai đời như hần, một người xa lạ chạy tới ôm lấy nàng sẽ dọa sợ nàng, không khéo mọi người tưởng hần là đồ biến thái hay đầu óc có vấn đề cũng nên, chưa kể bên cạnh dất tay nàng còn là một người phụ nữ trung niên, chắc chắn sẽ không để hần làm việc đó.

Nhìn thấy Nhã Phương, Lý Đông nhận ra ngay. Kiếp trước, trên bàn làm việc của nàng luôn để tấm hình chụp khi nàng tám tuổi cùng cha nàng, một quân nhân đã mất tích trong một lần làm nhiệm vụ. Sự xuất hiện của Nhã Phương như một lời nhắc nhở với Lý Đông, rằng hần còn một lời hứa cần thực hiện ở đời này, nếu không làm điều đó chắc chắn nhân sinh của hần sẽ có một vết nứt. Lý Đông không sao quên được hình ảnh Nhã Phương thâm tình nói với hần khi hai người bên lán ranh sinh tử: Nếu thật có kiếp sau em muốn anh là miếng ghép hoàn thiện vết khuyết thanh xuân của em, bù đắp cho những hối tiếc của kiếp này, có được không?”. Đúng, hần nợ nàng một mảnh chân tình, hần phải tìm lại nàng, yêu thương nàng, che chở nàng một đời một kiếp.

Nhã Phương giờ mới mười tuổi, thời gian còn dài, Lý Đông cũng thật không biết phải giải thích với người thân của nàng thế nào nếu bỗng dưng xuất hiện trước mặt và xen vào cuộc sống của nàng, chẳng nhẽ lại nói ta là người nàng yêu thương kiếp trước, ta thiếu nợ nàng, hãy để ta đến bù đắp cho nàng. Nói như thế, người nhà nàng không có gọi công an tới bắt hần mới là lạ.

Khe khẽ thở dài “Được rồi, ta có thể đợi, mọi chuyện cứ để vậy đã, cũng còn rất nhiều việc phải làm đây”, Lý Đông khẽ nhấn bàn đạp tăng tốc.

Nhà máy Cơ khí điện Đông Thành, Văn phòng Giám đốc.

- Chú Thành, nói như vậy là đối tác Nhật Bản Mishubishi muốn mua lại công nghệ của chúng ta mà không cùng hợp tác khai thác?
- Đúng vậy, họ muốn sản phẩm mang thương hiệu của riêng mình, không muốn đứng tên liên danh.
- Chẳng phải nói từ đầu là cùng khai thác sao, vì sao lại đổi ý?
- Chú cũng không rõ tại sao họ thay đổi, có điều theo chú suy nghĩ hần họ muốn nắm quyền chủ động tuyệt đối. Dù sao Mishubishi là một hãng công nghiệp lớn, liên danh với một Công ty nhỏ có thể ảnh hưởng tới danh tiếng của họ, hơn nữa thị trường của họ là toàn cầu, họ có ưu thế về mạng lưới phân phối rộng hơn chúng ta rất nhiều, tính toán nếu là mua trọn bộ công nghệ thì lợi ích mang lại cho họ sẽ là lớn hơn.

Lý Đông trầm ngâm giây lát:

- Sản phẩm của chúng ta hiện tại đã được thị trường công nhận, một số đối tác từ Trung Quốc và Thái Lan cũng đã liên hệ đề xuất nhượng quyền tiêu thụ, tiềm năng của sản phẩm rất lớn, nếu không phải chúng ta cấp tốc muốn mở ra được thị trường quốc tế, Mishubishi nào có cơ hội tiến vào hợp tác. Bọn họ lấy đầu ra tự tin để cho rằng chúng ta sẽ chuyển nhượng lại con gà đẻ trứng vàng này?
- Họ nói sẽ trả giá cao và nhượng lại thị trường Đông Nam Á cho chúng ta.
- A, Vậy họ đưa ra giá bao nhiêu?
- 25 triệu USD, họ nói còn có thể thương lượng.

Lý Đông cau mày, ngả lưng dựa vào ghế, căn phòng trở nên tĩnh lặng, chỉ có tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường. Một phút sau, Lý Đông vung tay:

- Humm, chúng ta chỉ nói một giá, 40 triệu USD, giá này là toàn bản quyền bao gồm cả công nghệ hóa lỏng hidro cho máy công suất lớn, cũng không giới hạn khu vực tiêu thụ. Nếu thấp hơn con số này Chú nói với bọn họ cũng đừng liên hệ lại.
- A, Đông, cháu thật sẽ bán đi sao? Mà bọn họ sẽ chấp nhận giá đó sao?

- Chú Thành, Chú đừng xem công nghệ của chúng ta là cái gì ghê gớm. Nguyên lý hoạt động của nó cũng không thật phức tạp, nếu thật Mishubishi đổ tiền vào nghiên cứu thì cũng cũng có thể làm ra, nhất là đã có mẫu máy của chúng ta làm định hướng. Điều họ e ngại chỉ là vấn đề bản quyền và ưu thế thời gian mà thôi. Phải biết, bây giờ hàng của chúng ta đang được nhiều đơn vị nghiên cứu làm theo đây, nếu thật có hàng nhái trên thị trường chúng ta là Công ty nhỏ, liệu có thể đi quản lý được không? Mishubishi thì khác, họ là Tập đoàn lớn, có sức ảnh hưởng toàn cầu, họ có năng lực kiểm soát vấn đề này, hơn nữa mạng lưới tiêu thụ họ rộng lớn, bản quyền công nghệ trong tay họ, rất nhanh sản phẩm sẽ bao phủ thị trường, giành thị phần trước đối thủ một bước. 40 triệu USD nhìn như rất lớn nhưng nếu tính ra số tiền này sẽ mang lại càng nhiều lợi ích cho phía họ, cháu tin tưởng phía họ sẽ mau chóng chấp nhận thôi.

- Vậy nhưng bán đi rồi thì chúng ta làm gì?

- Uhm, là Pin.

- A, cụ thể là làm gì?

- Chú, trong vài năm tới sẽ là thời kỳ bùng nổ các sản phẩm điện tử tùy thân như điện thoại di động, máy tính xách tay, máy ảnh kỹ thuật số, dụng cụ điện và các thiết bị y tế di động... từ đó sẽ nảy sinh nhu cầu pin có kích thước nhỏ nhưng hiệu suất cao. Đây chính là một thị trường khổng lồ, nếu chúng ta có thể đi trước nghiên cứu ra sản phẩm pin đáp ứng yêu cầu thì lợi nhuận mang lại sẽ là một con số không tưởng.

- Miếng bánh thơm này lẽ nào các tập đoàn công nghệ không nhìn ra sao, chú nghĩ nó cũng không đơn giản như vậy.

- Đúng vậy, Chú Thành. Gần đây, anh họ ta có liên lạc quá, thời gian vừa rồi anh ấy được cử sang Nga tham gia một chương trình hợp tác khoa học với Đại học Lomonosov, tại đây anh ấy được một giáo sư, vốn là thầy dạy cũ cho chứng kiến những khả năng kỳ lạ của vật liệu gọi là nano. Một trong những điều anh ấy ấn tượng nhất là khả năng lưu trữ năng lượng cực lớn của loại vật liệu này. Anh ấy nhận ra tiềm năng của công nghệ này nên hỏi thử chúng ta có quan tâm đến công nghệ pin hay không, nếu có chúng ta bỏ vốn nghiên cứu, anh ấy sẽ trở lại Nga lập phòng nghiên cứu bên đó, khi thành công thì sẽ hợp tác với chúng ta cùng khai thác.

Mạnh Thành không chút nào nghi ngờ lời Lý Đông, dù sao công nghệ máy phát lần trước là hấn mang về. Đừng xem Lý Đông còn nhỏ, hấn là một thiên tài đúng nghĩa, ở mặt nào đó hấn còn chắc chắn hơn một người trưởng thành, Mạnh Thành cũng không để ý tại sao người anh họ lại đi giao dịch cùng Lý Đông, chẳng phải chính hấn cũng đang hợp tác với Lý Đông hay sao. Suy nghĩ một chút Mạnh Thành hỏi:

- Số tài chính khởi động cần là bao nhiêu?

- Khoảng 15 triệu USD, sau đó có thể tăng thêm.

- Nhiều như vậy? Còn tăng thêm?

- Chú Thành, nghiên cứu dạng công nghệ này cực kỳ tốn kém. Chưa nói đến máy móc thiết bị, chỉ tính riêng chi phí cho đội ngũ khoa học đã là một con số khổng lồ.

- Thất bại thì sao đây?

- Chú, Cháu có niềm tin là lần đầu tư này có thể thành công.

Mạnh Thành nhìn chằm chằm Lý Đông, hấn không hiểu sao Lý Đông lại có niềm tin mãnh liệt như vậy. Hấn không phủ nhận Lý Đông là một thiên tài, rất có tầm nhìn, làm việc cũng chưa từng thất bại, trong trường hợp bình thường hấn nguyện tin tưởng Lý Đông thế nhưng lần này liên quan đến tài chính quá lớn, tất cả tài sản rất có thể đều ném vào nghiên cứu cơ bản, không rõ tỷ lệ thành công ra sao, hấn có chút băn khoăn.

Nhìn thấy Mạnh Thành suy tư, Lý Đông mỉm cười chờ đợi, nếu Mạnh Thành dám làm, hấn sẽ mang theo Mạnh Thành chơi cuộc chơi lớn này, nếu Mạnh Thành không làm, vậy coi như để hấn an an ổn ổn làm một phú ông vậy. Cuộc đời vốn là vậy, bạn không thể có thành quả vĩ đại nếu không dám sẵn sàng trả mọi giá, khi bạn lưỡng lự thì cơ hội đã qua rồi. Lý Đông cần một đồng bạn luôn sẵn sàng tiến lên cùng hấn, dám mạo hiểm làm những điều lớn lao chứ không cần một người sẽ luôn lo trước nhìn sau.

Một lúc sau, Mạnh Thành khó khăn mở lời:

- Đông, không phải chú nghĩ ngờ triển vọng của sản phẩm, nhưng thật sự nếu dồn toàn bộ tài sản vào canh bạc này, chú không thể yên tâm. Thật xin lỗi, chú lần này không thể ủng hộ cháu được.

- Chú Thành, cháu hiểu và tôn trọng suy nghĩ của chú. Là cháu, cháu cũng đắn đo như vậy, dù sao thật khó khăn mới kiếm được một số tiền, lại ném đi vào mà không biết khả năng hồi báo ra sao thì ai cũng không thể không do dự. Được rồi, sau khi nhận được tiền chuyển giao công nghệ, trước cháu sẽ dùng phần tiền của cháu tiến hành nghiên cứu, nếu thành công chúng ta lại có thể hợp tác, thế nào?

- Uhm, Đông, chú xin lỗi

- Chú Thành, không sao, cháu hiểu.

- Đông, sau khi bán máy phát, Công ty cũng chỉ còn lại cái vỏ. Sản phẩm máy cày gờ trên thị trường đã có hàng làm theo, tiêu thụ không được mạnh như trước. Dù sao cháu cũng còn 50% cổ phần tại đây, cháu tính toán ra sao?

- Chú còn muốn tiếp tục làm cơ khí à?

Mạnh Thành do dự đôi chút rồi nói:

- Cuộc đời thật giống như một giấc mơ vậy, đến giờ chú cũng không có tin là thật. Đông, cháu đúng là phúc tinh của chú, tính toán, hiện tại chú đã đích thực đã là một tỷ phú. Tiền tài tiêu hợp lý một chút có lẽ đến đời cháu ta cũng đủ. Nhà máy bây giờ làm cơ khí mà không có sản phẩm chủ lực cũng kiếm không được mấy đồng tiền, chú thật cũng không nghĩ được nên làm gì tiếp theo.

- Uhm, Chủ đã nghĩ như vậy thì hay là tranh thủ thời cơ nhà máy còn hoạt động tốt, bán lại cho người khác kiếm thêm một khoản. Nhà máy đầu tư mở rộng đến giờ cũng đã khá hiện đại, không thiếu thiết bị cơ khí gì, có khi lại có người muốn đầu tư cũng nên.

- Bán nhà máy ư?

Mạnh Thành có chút không nỡ, dù sao đây là đứa con tinh thần của hắn, dù không hoạt động được bao lâu nhưng hắn cũng bỏ ra rất nhiều tâm huyết. Hắn chần chừ rồi nói với Mạnh Thành:

- Cháu đề chú suy nghĩ thêm một chút.

Ngày hôm sau, Lý Đông bắt xe lên tỉnh, hắn cần gấp rút thực hiện kế hoạch của mình. Việc đầu tiên là tìm một chỗ ở, thuận lợi cho việc sinh hoạt ở đây lâu dài. Lý Đông vào một nhà đại lý môi giới bất động sản, tốn nửa ngày thời gian theo chân nhân viên môi giới, hắn tìm được một nơi ưng ý. Đó là một căn nhà hai tầng mỗi sàn chừng 100m², có ban công, mảnh vườn trước nhà là giàn đăng tiêu đang độ hoa nở rộ, sáng rực một góc trời, xung quanh khu vườn được bao bởi hàng rào gỗ thông màu trắng, bám đầy bởi những dây hoa hoàng anh, những cánh hoa mềm mại, vàng mượt lung linh trong gió trông rất đẹp mắt.

Ngôi nhà này là sở hữu của một gia đình, vì lý do nào đó chuyển qua Hà Đô sinh sống, ủy thác lại cho công ty môi giới tìm kiếm người thuê. Giá thuê cũng không cao, chủ nhà chủ yếu muốn có người qua lại cho có ánh nắng chiếu vào, đỡ bị ẩm mốc. Ngôi nhà nằm trong ngõ nhỏ, khá yên tĩnh lại gần trường học của Lý Đông, sinh hoạt tương đối thuận tiện.

Trình chứng minh thư, ký kết xong hợp đồng và thanh toán nửa năm tiền nhà, Lý Đông dọn vào ở luôn, bọc hành lý của hắn cũng không có gì, chỉ có ít hành lý và đồ dùng cá nhân, rất thuận tiện. Lý Đông đã thông báo cho cha mẹ hắn, nói hắn lên tỉnh tìm nhà ở và làm quen đường xá cho đỡ bơ vơ, thấy hắn từ nhỏ đã khá tự lập, lại theo Mạnh Thành học tập lâu như vậy nên cha mẹ hắn cũng yên tâm.

Thu xếp xong chỗ ở, Lý Đông chợt cảm thấy bụng kêu òn ào, hắn sực nhớ mình cũng chưa ăn uống gì từ sáng ngoài chiếc bánh mỳ pate và chai nước lọc, hắn khóa cửa bước ra đường tìm về con phố có nhiều hàng quán. Bước vào một quán phở có vẻ sạch sẽ, hắn kêu một tô tái lần sau đó ngồi nhìn dòng người qua lại chờ đợi.

- Em trai, của cậu đây!

Lý Đông ngược mắt nhìn lên, hai mắt hắn tỏa sáng. Trước mắt hắn đang đứng là một cô gái tuổi chừng đôi mươi, môi hồng chúm chím, mắt phượng, mày ngài, sống mũi cao thanh tú, cánh mũi hồng hồng như hai cánh hoa sen úp lại, mồ hôi lấm tấm trên làn da trắng mịn màng.

Thấy Lý Đông nhìn mình lảng lảng, thiếu nữ hơi cảm thấy bức mình. Nàng tên là Vũ Nhung, là con gái của chủ quán này, hôm nay được nghỉ học nàng ra phụ mẹ đón khách. Từ sáng tới giờ nàng đã gặp không biết bao nhiêu ánh mắt chăm chú nhìn mình, có chút không thích nhưng là khách hàng thì biết làm sao được. Không nghĩ tới tên nhóc nhìn nhỏ tuổi hơn nàng thế mà cũng dám lom lom nhìn mình không kiêng nể gì, thật là háo sắc từ bé. Nàng hơi sảng giọng:

- Người ăn phở hay làm gì đây?

Lý Đông giật mình, đưa tay đón tô phở, xấu hổ nói:

- A, cảm ơn a!

- Hừ...

Thiếu nữ quay lưng bước đi, Lý Đông nhìn theo bóng lưng nàng mỉm cười. Dù sao tâm lý hắn là một đại thúc, nhìn thấy phụ nữ đẹp vẫn là có thường thức, vừa rồi chẳng qua là hắn không nghĩ tới tại quán nhỏ này lại xuất hiện một mỹ nữ như vậy nên hơi có chút thất thần mà thôi.

Lý Đông cúi đầu chăm chú ăn phở, bụng hắn đã đói cồn cào nên ăn uống mạnh bạo, kết thúc còn cầm tô húp luôn nước thấy tận đáy. Thiếu nữ từ xa nhìn hắn khẽ lẩm bẩm: “Hừ, Hóa ra là một con ma chết đói”

Lý Đông cũng không biết nàng đang nhìn mình, ăn xong lau miệng đứng lên nói:

- Chủ quán, tính tiền. Bao nhiêu vậy?

- Giá có viết ở trên bảng đó.

Thiếu nữ trả lời.

- A, để xem nào...

Lý Đông vội vã nhìn lên bảng, trong bụng thì nghĩ “Chỉ là nhìn nàng một chút thôi mà, không phải mỗi một vị khách nàng đều có thái độ như vậy chứ. Nếu vậy, cả ngày trôi qua cũng quá không thoải mái đi, nàng xinh đẹp như vậy một ngày không biết có bao nhiêu người nhìn đây”.

Vũ Nhung không hiểu làm sao từ khi nhìn thấy Lý Đông luôn có cảm giác dè phòng như gặp thiên địch vậy. Mặc dù khuôn mặt hắn nhìn cũng không quá đáng ghét, nụ cười còn có chút gì đó bí ẩn nhưng nàng vẫn thấy hắn cực kỳ nguy hiểm. Khẽ lắc đầu, Vũ Nhung thầm nghĩ “Hừ hừ, một tên nhóc con thôi

mà, có gì đáng sợ chứ?”

Thanh toán xong, Lý Đông bước ra quán, thiếu nữ lén lút nhìn theo, khi Lý Đông đã khuất bóng nàng mới thở một hơi, lẩm bẩm:

- Tên nhóc này từ chỗ nào chui ra thế không biết, hình như không phải người ở đây.

Đang ngơ ngẩn, chợt thấy một hành khách bước vào nàng vội đơn đũa:

- Cô dùng gì ạ?

- Cho một tô tái chín.

- Vâng, cô đợi một lát ạ/

Lý Đông trở lại nhà nghỉ ngơi, cả ngày hôm nay hắn đã di chuyển khá nhiều.

Sáng hôm sau, kết thúc tập công, Lý Đông tiến vào phòng tắm tắm rửa sau đó chải gọn tóc, chỉnh sửa một chút quần áo rồi đứng lên đi ra ngoài. Hắn muốn đi Đông Thành đại học, tìm một người...

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Văn phòng khoa kinh tế, Đại học Đông Thành.

- Trần Hàng, đạo gần đây có việc gì sao?

- Không có gì, chỉ là cảm thấy trong người hơi khó chịu một chút thôi.

Trần Hàng né tránh câu hỏi quan tâm của người đồng nghiệp. Thật ra gần đây gia đình hắn xảy ra chuyện lớn, cha hắn gây ra tai nạn, đối phương bị gãy xương sườn, đâm vào phổi, tên này gia đình có chút thế lực, đe dọa sẽ bỏ tù cha hắn, vu cho cha hắn uống rượu gây tai nạn nghiêm trọng, nếu nhà Trần Hàng không bồi thường 500 triệu đồng thì hãy đợi trật của tòa đi.

Gia cảnh nhà Trần Hàng rất bình thường, ba mẹ đều là công nhân nhà máy dệt, hắn cũng chỉ là một giảng viên nho nhỏ thành ra nghe như vậy rất hoang mang không biết làm thế nào, mấy hôm nay công an còn thường xuyên mời cha hắn lên đồn lấy khẩu cung. Vụ này là cha hắn bị oan, lỗi là thuộc về đối phương nhưng ai bảo nhà hắn thấp cổ bé họng không có quan hệ thì phải chịu. Gia đình hắn bây giờ không biết xoay sở đâu ra tiền để đưa cho người ta, cả ngày người trong nhà nét mặt đều phiền muộn, nếu không có tiền cha hắn có thể sẽ phải đi tù vài năm, mẹ hắn vì điều này mà lo lắng, mấy hôm trước bệnh tim tái phát phải nhập viện điều trị.

Trần Hàng đi ra khỏi văn phòng khoa, tiến về hàng ghế trong khuôn viên phía trước ngồi xuống. Hắn muốn tĩnh tâm một chút nghĩ xem có cách nào giải quyết được không. Vừa ngồi xuống không lâu, hắn chợt nghe bên cạnh một âm thanh:

- Xin chào, em ngồi đây được không?

Trần Hàng ban đầu cho là một sinh viên nhưng nhìn lại hóa ra chỉ là một cậu bé mười lăm, mười sáu tuổi. Hắn khẽ dịch chuyển về một đầu ghế rồi nói:

- Em ngồi đi.

- Cảm ơn!

Gặp nụ cười thân thiện của cậu bé, Trần Hàng lên tiếng bắt chuyện

- Nhà em ở gần đây à?

- Không, em qua đây chơi thôi. Anh là sinh viên ở nơi này à?

- À không, anh là giảng viên ở đây.

- Ồ, nhìn trẻ quá, anh hẳn rất tài giỏi đi.

Nghe cậu bé khen mình, Trần Hàng có chút phiền muộn, tài giỏi gì đâu, nhà có chút chuyện ta cũng không có năng lực xử lý đây. Hắn nói:

- Cũng bình thường thôi. Em tên là gì?

- Lý Đông. Còn anh?

- Trần Hàng.

Lý Đông mỉm cười gật đầu, thực ra hắn đã biết người này. Đây chính là một trong những cự đầu thương nghiệp trong tương lai, đứng đầu một chuỗi thương mại hàng điện tử. Kiếp trước là người cùng ngành, Lý Đông rất hiểu người này. Nghe nói cha hắn vì gây tai nạn, không có tiền đền bù người ta bị bức vào tù mấy năm, vì lẽ đó hắn quyết tâm nghỉ việc bút ra ngoài làm ăn, lăn lộn gần chục năm tạo dựng nên cả một tập đoàn lớn.

Hôm nay Lý Đông là tới tìm hắn, Lý Đông phải tranh thủ thời cơ khi Trần Hàng còn chưa có ý định ra kinh doanh, kéo người này về dưới trướng, đây sẽ là một viên mãn tướng thực sự của hắn.

- Trần Hàng, anh công tác ở khoa nào?

- Kinh tế công nghiệp

- Là ngành rất có liên quan đến sản xuất công nghiệp phải không?

Trần Hàng thấy Lý Đông nói chuyện hơi khác thường, không giống như một đứa trẻ mới tò mò hỏi:

- Uhm, một phần là như vậy. Em là học ở đâu?

- Năm nay em vừa lên cấp 3, học trường chuyên của tỉnh.

-Ồ, vậy chúng ta cũng là đồng học đấy, em học ngành gì?

- Vật lý

- Nhà khoa học tương lai đấy, cố gắng lên.

Hai người trò chuyện vui vẻ một hồi, thấy đã thân mật hơn, Lý Đông gắng hỏi:

- Lúc này em nhìn thấy anh ở đây một mình, khuôn mặt có chút bất an. Có chuyện gì à?

Trần Hàng hơi bất ngờ, cậu bé này cũng thật nhạy cảm, hắn cũng không hiểu sao khi ngồi cạnh Lý Đông, Trần Hàng bỗng cảm thấy rất là dễ chịu, rất muốn nói chuyện cùng, hắn buột miệng:

- Nhà anh gần đây xảy ra chút chuyện.

- A, vấn đề là gì?

Lý Đông chợt nhấp máy nghĩ không phải là thời điểm cha hắn gặp rắc rối chứ? Nếu là vậy thì có cơ hội để lôi kéo Trần Hàng rồi.

Trần Hàng cũng không hi vọng Lý Đông có thể giúp được gì, chỉ chậm rãi kể lại tình hình với Lý Đông, coi như là tâm sự với một người lạ cho đầu óc đỡ nặng nề, xong chuyện ai đi đường nấy không liên quan đến nhau. Trần Hàng bây giờ vẫn còn chưa phải là Chủ tịch Trần Hàng sau này có thể hô mưa gọi gió, cũng lắm hắn bây giờ chỉ là một tên trí thức đang bị khó khăn cuộc sống áp bách mà thôi, hắn còn cần va chạm xã hội, có thời gian rèn rũa trưởng thành.

Nghe Trần Hàng kể xong, Lý Đông trầm nghĩ “Quá đúng là như vậy”

- Anh Trần Hàng, Chuyện này em có thể giúp anh.

Trần Hàng ngạc nhiên hỏi.

- Em nói đùa, em còn nhỏ thế giúp thế nào được anh?

- Anh biết Cơ khí điện Dân doanh Đông Thành chứ?

- Uhm, nghe cũng hơi quen tai... À, có phải là nhà máy sản xuất máy cày cải tiến và máy phát điện không, gần đây Anh thấy một số chương trình tin tức có đưa tin, là một hiện tượng công nghiệp của tỉnh. Mà chuyện này thì liên quan gì đến em?

- Nhà máy đó là do em thành lập.

- A...

Trần Hàng có chút suy nghĩ không theo kịp lời nói của Lý Đông. Sau một lúc, hắn nói:

- Cậu bé, chuyện này em cũng đừng đùa cợt đi, Anh nhớ chủ doanh nghiệp là một người tên là Mạnh Thành, là một người trung niên.

- Ha ha, Anh Trần Hàng, anh không biết, em là một trong hai đại cổ đông. Chú Thành là đứng tên điều hành. Em còn chưa đủ tuổi thành niên để đứng tên đăng ký doanh nghiệp nên tạm thời sử dụng chứng minh thư của cha em gọi là Lý Hải, nếu Anh có quan hệ, tra cứu qua Cục công thương một chút là sẽ biết ngay.

Trần Hàng nửa tin nửa ngờ nói:

- Em nói chuyện này với Anh là có ý gì?

- Em muốn giúp Anh.

- Em muốn giúp Anh?

- Đúng.

- Vì sao?

- Em muốn anh giúp đỡ.

- A, em muốn Anh làm gì?

- Cùng em gây dựng sự nghiệp.

- Cụ thể?

- Mở công ty sản xuất pin công nghệ cao.

Lần này thì Trần Hàng sợ rồi, hắn không thể tin những lời này phát ra từ một cậu bé, chuyện này thật quá hoang đường, Trần Hàng gặng hỏi:

- Anh và em là lần đầu tiên gặp mặt, tại sao em lại chọn Anh? Em hiểu năng lực của Anh sao?

- Nói thực ra, khi nghe Anh giới thiệu tên rồi nói cùng trường cấp 3 với em, em đã biết Anh là ai rồi. Ngày còn học cấp 3 Anh cũng khá nổi tiếng đi, liên tục 3 năm giành giải Toán học cấp quốc gia, tốt nghiệp xuất sắc chương trình đào tạo liên kết của Học viện Kinh tế Quốc gia và Trường Đại học Quản trị Kinh doanh Bruxelles-Bỉ, về nước được mời về trở thành giảng viên chính thức trẻ tuổi nhất của Đại học Đông Thành. Anh nói em nói có đúng không?

Lý Đông kiếp trước nắm rất rõ lý lịch của người này, báo đài cũng thường hay đề cập, việc tìm hiểu một chút thông tin của cự đầu trong ngành cũng là một việc nên làm, do đó hắn không xa lạ gì Trần Hàng.

- Được rồi, cứ cho là như vậy nhưng Anh cũng chỉ là một tri thức mới ra khỏi trường, em tại sao lại tin tưởng Anh như vậy?

- Là cảm giác, khi gặp Anh, em tin tưởng Anh là người có năng lực, chỉ là chưa có cơ hội thôi.

Trần Hàng có chút xúc động như gặp được tri kỷ, nhưng hắn vẫn nói:

- Em thấy đó, đến một chút chuyện của gia đình Anh còn chưa giải quyết được đây.

- Anh không nghe nói “Một đồng tiền làm khó anh hùng” sao? Ai chẳng có lúc khó khăn, khởi đầu vất vả trăm bước khó đi.

Nghe Lý Đông nói chuyện, Trần Hàng dần cảm thấy Lý Đông quả là một cậu bé không tầm thường, rất có thể những lời hắn nói là thật. Hắn thăm dò:

- Được, vậy em tính thế nào giúp Anh.

- Chuyện này cũng không có gì rắc rối, chẳng phải là tiền sao? Em có thể ra giúp Anh, coi như anh nợ em, sau này có rồi hoàn trả.

- Nhưng đối phương đòi 500 triệu đấy

- Không có vấn đề gì, Anh cho em số tài khoản, nội trong sáng nay tiền sẽ đến tay.

Trần Hàng có chút mộng, mọi chuyện đơn giản như vậy, phải biết chuyện này khiến hắn đau đầu cả tuần nay. Nhân sinh thật nhiều bất ngờ, tùy tùy tiện tiện gặp một cậu bé lại không ngờ là người đứng sau một doanh nghiệp ăn nên làm ra, lại còn được hắn mời hợp tác, thật không có gì là không thể. Trần Hàng bây giờ cũng không có cách nào khác cũng đành phải chọn tin tưởng Lý Đông:

- Được, nếu em thật giúp Anh qua được ải này, Anh sẽ giúp em làm việc.

- Tốt, một lời đã định.

Lý Đông đưa tay bắt tay Trần Hàng, phải biết người này ẩn giấu năng lực trưởng thành rất là mạnh, người bình thường không đơn giản có thể trở thành

một cự đầu, lần này Lý Đông đã có cơ hội được vị mãnh tướng này.

Sau khi có số điện thoại, địa chỉ liên lạc và số tài khoản của Trần Hàng, Lý Đông gọi điện về cho Mạnh Thành yêu cầu ngay lập tức chuyển thẳng 500 triệu vào tài khoản của Trần Hàng, số tiền này sẽ tính vào số tiền bán công nghệ sau này. Lý Đông giờ cũng đã mua một khoản Nokia để tiện cho việc liên lạc, hắn cũng chưa đủ tuổi mở tài khoản nên không có tiền lưu tại ngân hàng, đành phải nhờ Mạnh Thành, Mạnh Thành không hỏi một lời gật đầu đáp ứng, hắn biết Lý Đông hẳn là có chuyện cần làm.

Buổi chiều, khi nhận được điện báo tiền đã về trong tài khoản, Trần Hàng mới thật sự tin tưởng những lời Lý Đông nói. Trần Hàng thờ dài, tiền cũng đã nhận thì phải làm việc cho Lý Đông rồi. Hắn cũng tự nhủ, Lý Đông này quả là kỳ nhân, có khi theo hắn biết đâu lại có một phen sự nghiệp, không cần phải khổ sở khi gặp những khó khăn như này, Lý Đông tâm tuổi đó mới gặp hắn một lần, nói lấy ra 500 triệu đồng giúp hắn thì lấy ra được ngay, năng lực và khí phách như vậy khiến một tri thức được đào tạo bài bản như Trần Hàng cũng có chút tự ti không bì kịp, lại có chút cảm động tìm được tri âm.

Trần Hàng cảm tiền giải quyết việc gia đình, bên kia nhận được bồi thường cũng không gây thêm phiền phức gì, phải biết bọn hắn cũng không hi vọng gì nhận được số tiền đó, chỉ là tiện miệng nói ra dọa nạt thôi, không ngờ Trần Hàng thật có thể đưa ra được. Số tiền này thừa đủ bọn họ chi trả tiền thương tật còn dư ra một số lớn, còn kiện cáo gì nữa. Cha mẹ Trần Hàng có thắc mắc hỏi hắn, hắn chỉ nói là mượn được của một người bạn, không tính lãi, có thể từ từ trả cũng được, cha mẹ hắn mới tạm yên tâm. Sau khi yên ổn chuyện gia đình, Trần Hàng gọi điện tìm Lý Đông hỏi hắn khi nào thì Công ty hoạt động, cần hắn làm những công tác gì. Lý Đông chỉ yêu cầu Trần Hàng sớm giải quyết nốt công việc ở trường rồi nộp đơn xin nghỉ, sau đó sẽ có việc cho hắn. Trần Hàng đáp ứng, một tuần sau hắn đã cầm trong tay quyết định chấm dứt công tác, việc này cũng gây nên một trận xáo trộn trong khoa, dù sao Trần Hàng là rất có triển vọng, tương lai có thể được đề bạt lên phó chủ nhiệm đây.

Những ngày kế tiếp, Trần Hàng và Lý Đông đi tìm thuê địa điểm mở Công ty, tìm luật sư lo thủ tục mở doanh nghiệp. Tiền mặt trong tay Lý Đông là số tiền từ vụ giả mua công nghệ máy phát điện, số tiền này đủ đáp ứng cho hắn dùng trong giai đoạn này, về phần tài chính phát triển sau này có lẽ cần phải bán xong công nghệ máy phát rồi hãy nói.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Đăng ký kinh doanh mất nửa tháng thì đến tay, Lý Đông dùng chứng minh thư của cha hắn đứng tên làm chủ sở hữu, Tổng Giám đốc là Trần Hàng cũng là người đại diện theo pháp luật thực hiện các nghiệp vụ giao dịch của Công ty. Lý Đông đặt tên doanh nghiệp mới là Công ty TNHH Công nghệ mới Đông Thành, địa điểm sản xuất là một nhà máy cũ bỏ hoang tại vùng ngoại thành, chất lượng nhà xưởng còn khá tốt, diện tích bao gồm cả kho bãi khoảng 5.000 m², giá thuê 100 trđ/năm, hai năm thỏa thuận lại một lần, mỗi lần tăng giá tối đa 10%, thanh toán tiền theo năm.

Trong thời gian này Lý Đông cũng nhận được tin từ Mạnh Thành, phía đối tác Mishubishi đã đồng ý mức giá mà Cơ khí Điện Đông Thành đưa ra, điều này cũng làm nên một trận oanh động trong giới kinh doanh cả nước. Hai bên đã ký xong hợp đồng chuyển nhượng, phía Nhật cũng đã thanh toán một nửa hợp đồng, chờ quá trình chuyển giao công nghệ hoàn tất sẽ thanh toán nốt phần còn lại. Do biết Lý Đông cần gấp tiền để triển khai nghiên cứu, Mạnh Thành rất hào sảng chuyển toàn bộ số tiền này sang tài khoản của Cty Công nghệ mới Đông Thành. Mạnh Thành cũng biết khi Lý Đông muốn tiến hành hợp tác nghiên cứu khoa học thì phải có pháp nhân đứng ra ký kết mới đảm bảo, không thể giao dịch dưới hình thức cá nhân nên việc Công ty Công nghệ mới ra đời cũng không làm Mạnh Thành có quá nhiều ngạc nhiên.

Khi tận mắt nhìn thấy 20 triệu USD vào tài khoản, lúc này Trần Hàng mới ý thức được mình đang hợp tác với một người khủng bố cỡ nào, phải biết bây giờ hắn mới 16 tuổi thôi. Mới cách đây không lâu Trần Hàng còn vì 500 triệu đồng mà lo lắng đến phát sầu thì bây giờ trong tay hắn vốn lưu động đã tính bằng đơn vị trăm tỷ, thật là vận đổi sao dời, hắn tự chủ chặc chặc phải đi theo bước chân của Lý Đông, tiến tới một chân trời mới.

Có tiền, mọi thứ dễ dàng hơn nhiều. Ban đầu Trần Hàng tìm một đơn vị tu sửa lại văn phòng và nhà xưởng. Sau đó hắn tìm về một người quen có kinh nghiệm làm trưởng phòng hành chính nhân sự, tiến hành tuyển dụng trên quy mô lớn. Công ty Công nghệ mới Đông thành là doanh nghiệp mới nhưng có số vốn đăng ký ban đầu rất cao, lại cho lương gần như gấp đôi trên thị trường nên được nhiều tầng lớp lao động tinh anh chú ý, nộp đơn ứng tuyển. Các vị trí lần lượt có người vào chỗ: bộ phận quản lý cấp cao, hành chính, kế toán, quản đốc, kỹ sư, công nhân kỹ thuật, bảo vệ... Trần Hàng lại căn cứ theo các máy móc mà Lý Đông yêu cầu tiến hành ký kết mua sắm hoặc ủy thác nhập khẩu, theo lời Lý Đông, chậm nhất đến cuối năm Công ty phải hoàn thành xong nhà xưởng và nhân sự để sang năm bắt đầu sản xuất.

Trần Hàng như trở thành một người khác, thoát thai hoán cốt, không bị áp lực gạo tiền đè lên đầu, tâm trí trở nên sáng suốt, hắn vận dụng mô hình doanh nghiệp và quản trị kinh doanh đã từng được đào tạo vào trong thực tế, ban đầu cũng có chút vướng mắc, chập chùng không phù hợp nhưng có thể tiến hành khắc phục dần. Về điểm này Lý Đông cũng để Trần Hàng được tự do hành động, hắn biết con người này năng lực phát triển rất nhanh và mạnh nhưng cần cho hắn thời gian.

Lý Đông cũng đã bước vào năm học mới, ngày tựu trường hắn gặp lại Trương Ngọc, nàng lú rú hỏi hắn trọ học ở đâu, lớp có bao nhiêu người, đã quen đường xá chưa... nàng còn ghi cho hắn địa chỉ liên lạc hẹn Lý Đông hôm nào tới thăm. Theo Trương Ngọc nói nàng là ở tại nhà di, cách chỗ Lý Đông ở khoảng 2 cây số, khi Lý Đông cho Trương Ngọc số di động nàng tỏ ra khá ngạc nhiên, phải biết thời gian này điện thoại di động cũng không phổ biến trong giới học sinh, mà theo Trương Ngọc nhà Lý Đông cũng không khá giả gì. Nghĩ là nghĩ vậy nhưng Trương Ngọc vẫn khá vui vẻ, cũng không bận tâm thêm hắn từ đâu lấy tới điện thoại, quan trọng là nàng sẽ dễ dàng liên lạc với hắn hơn, không như trước kia mỗi lần tới nhà tìm hắn thì đều không gặp được.

Thời gian sau đó, ngày ngày Lý Đông an tâm cấp sách đến trường, thi thoảng chỉ điểm cho Trần Hằng một số vấn đề, thời gian còn lại thì tập trung soạn thảo tài liệu thiết kế pin điện. Lần trở về thăm nhà trước khi nhập học, hẳn cũng đã cho người sang phòng trọ thuê ở trung tâm huyện chuyển toàn bộ máy tính và thiết bị lên thành phố thành ra không cần mua sắm một bộ mới.

Sinh hoạt của Lý Đông cứ như vậy bình lặng trôi qua, Trương Ngọc cũng đã một vài lần ghé thăm nhà hẳn, nàng rất thích khu vườn và hàng rào có giàn hoa leo, còn đứa hẳn muốn chuyển đến đây ở cùng. Ngược lại với Lý Đông, Công nghệ mới Đông Thành khi thể vô cùng bận rộn, máy móc thiết bị liên tục được đưa về lắp đặt, đội ngũ kỹ sư, công nhân bận rộn tiếp nhận, học tập kỹ thuật vận hành sản xuất, bảo dưỡng từ nhà sản xuất.

Thông thường vật liệu nano được chế tạo bằng hai phương pháp: phương pháp từ trên xuống (top-down) và phương pháp từ dưới lên (bottom-up). Phương pháp từ trên xuống là phương pháp tạo hạt kích thước nano từ các hạt có kích thước lớn hơn; phương pháp từ dưới lên là phương pháp hình thành hạt nano từ các nguyên tử.

Phương pháp từ trên xuống có nguyên lý là dùng kỹ thuật nghiền và biến dạng để biến vật liệu thể khối với tổ chức hạt thô thành cỡ hạt kích thước nano. Đây là các phương pháp đơn giản, rẻ tiền nhưng rất hiệu quả, có thể tiến hành cho nhiều loại vật liệu với kích thước khá lớn (ứng dụng làm vật liệu kết cấu). Trong phương pháp nghiền, vật liệu ở dạng bột được trộn lẫn với những viên bi được làm từ các vật liệu rất cứng và đặt trong một cái cối. Máy nghiền có thể là nghiền lắc, nghiền rung hoặc nghiền quay (còn gọi là nghiền kiểu hành tinh). Các viên bi cứng va chạm vào nhau và phá vỡ bột đến kích thước nano. Kết quả thu được là vật liệu nano không chiều (các hạt nano). Phương pháp biến dạng được sử dụng với các kỹ thuật đặc biệt nhằm tạo ra sự biến dạng cực lớn (có thể 10) mà không làm phá hủy vật liệu, đó là các phương pháp SPD điển hình. Nhiệt độ có thể được điều chỉnh tùy thuộc vào từng trường hợp cụ thể. Nếu nhiệt độ gia công lớn hơn nhiệt độ kết tinh lại thì được gọi là biến dạng nóng, còn ngược lại thì được gọi là biến dạng nguội. Kết quả thu được là các vật liệu nano một chiều (dây nano) hoặc hai chiều (lớp có chiều dày nm). Ngoài ra, hiện nay người ta thường dùng các phương pháp quang khắc để tạo ra các cấu trúc nano.

Phương pháp từ dưới lên có nguyên lý là hình thành vật liệu nano từ các nguyên tử hoặc ion. Phương pháp từ dưới lên được phát triển rất mạnh mẽ vì tính linh động và chất lượng của sản phẩm cuối cùng. Phương pháp từ dưới lên có thể là phương pháp vật lý, phương pháp hóa học hoặc kết hợp cả hai.

Phương pháp vật lý là phương pháp tạo vật liệu nano từ nguyên tử hoặc chuyển pha. Nguyên tử để hình thành vật liệu nano được tạo ra từ phương pháp vật lý: bốc bay nhiệt (đốt, phún xạ, phóng điện hồ quang). Phương pháp chuyển pha: vật liệu được nung nóng rồi cho nguội với tốc độ nhanh để thu được trạng thái vô định hình, xử lý nhiệt để xảy ra chuyển pha vô định hình - tinh thể (kết tinh) (phương pháp nguội nhanh). Phương pháp vật lý thường được dùng để tạo các hạt nano, màng nano, ví dụ: ổ cứng máy tính.

Phương pháp hóa học là phương pháp tạo vật liệu nano từ các ion. Phương pháp hóa học có đặc điểm là rất đa dạng vì tùy thuộc vào vật liệu cụ thể mà người ta phải thay đổi kỹ thuật chế tạo cho phù hợp. Tuy nhiên, chúng ta vẫn có thể phân loại các phương pháp hóa học thành hai loại: hình thành vật liệu nano từ pha lỏng (phương pháp kết tủa, sol-gel,...) và từ pha khí (nhiệt phân,...). Phương pháp này có thể tạo các hạt nano, dây nano, ống nano, màng nano, bột nano,...

Phương pháp kết hợp là phương pháp tạo vật liệu nano dựa trên các nguyên tắc vật lý và hóa học như: điện phân, ngưng tụ từ pha khí,... Phương pháp này có thể tạo các hạt nano, dây nano, ống nano, màng nano, bột nano,...

Công nghệ mà Lý Đông áp dụng là phương pháp hóa học, sản phẩm pin mà hẳn thiết kế được cấu tạo bởi các siêu tụ điện dẻo, gồm những ống nano carbon siêu nhỏ. Thông thường, ống nano carbon là vật liệu cách điện, nhưng nó sẽ thành những siêu tụ điện khi được bọc bên ngoài một lớp vật liệu dẫn điện hai chiều. Lớp vật liệu này khác với thông thường khi có thể cho phép các điện tử (electron) vượt qua một cách nhanh chóng từ lõi đến vỏ, từ đó tạo nên nguồn năng lượng cực lớn. Vật liệu này có thể được tạo thành từ các phương pháp tổng hợp hóa học đơn giản, rất phù hợp với trình độ của năng lực kỹ sư nhà máy hiện tại.

Theo dữ liệu mà hẳn nắm được, loại pin chuẩn bị sản xuất này cho thời lượng gấp 20 lần so với pin Li-ion, chỉ cần sạc trong vài giây là đủ để dùng cho cả tuần. Tuổi thọ của nó cũng rất cao, 30.000 lần sạc và ổn định theo thời gian, khác với pin Li-ion thường mất dần năng lượng sau mỗi lần sạc. Với nguồn năng lượng lớn nhưng kết cấu nhỏ hơn so với pin Li-ion, pin siêu tụ này có thể có mặt trên những mẫu smartphone siêu mỏng, các thiết bị đeo thông minh, máy bay không người lái. ...

Thấm thoát, năm 2002 đã đi đến tháng cuối cùng, Lý Đông đã hoàn thành bộ nguyên lý hoạt động và thiết kế pin, thực hiện chuyển giao cho Trần Hằng. Trần Hằng cũng có hỏi Lý Đông về nguồn gốc của tài liệu, Lý Đông chỉ trả lời là hẳn có phòng nghiên cứu bí mật tại nước ngoài, bắt đầu từ bây giờ các sản phẩm công nghệ của Công ty sẽ do phòng nghiên cứu này phát triển, việc của Công ty là tiếp tục cung cấp tài chính cho nó hoạt động. Nghe được tin tức này, Trần Hằng lại một lần nữa kinh hãi, hẳn lại có nhận thức mới về Lý Đông, không biết năng lực của tên tiểu tử này thật sự là lớn bao nhiêu đây, ngay cả phòng nghiên cứu bí mật ở nước ngoài đều có, thật là yêu nghiệt.

Lý Đông dự định thành công tạo ra sản phẩm đầu tiên sẽ tiến hành đăng ký thương hiệu và sở hữu công nghiệp, sau đó sẽ gửi đi các tổ chức kiểm nghiệm quốc tế đánh giá. Lý Đông tin chắc kết quả đi ra sẽ gây oanh động toàn bộ thị trường pin công nghiệp, đơn hàng sẽ ồ ạt mà đến, việc còn lại của hẳn chỉ là tổ chức sản xuất cho hiệu quả. Khác với các sản phẩm trước, pin nano có hàm lượng công nghệ rất lớn, đặc biệt Lý Đông áp dụng những công nghệ vượt thời đại nên hẳn yên tâm sẽ không có đơn vị nào có khả năng sao chép, ít nhất là trong mười năm tới. Có lẽ sản phẩm này ra đời, rất nhiều sản phẩm công nghiệp sẽ thay đổi theo và có lẽ từ bây giờ, Lý Đông sẽ bắt đầu thay đổi thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Văn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Gần đây, Lý Đông phát hiện ra một hiện tượng lạ. Mỗi khi hần thiên định, một luồng khí nóng liên tục từ hư không xông thẳng từ đỉnh đầu xuống rồi cuộn tròn trong đan điền, hần cảm giác được luồng khí này có quỹ tích cố định, quay chín vòng theo chiều kim đồng hồ rồi lại chín vòng ngược lại. Mỗi một vòng quay theo chiều kim đồng hồ cả cơ thể như được khai mở, một trường năng lượng mang theo cảm giác tươi mát tràn vào kích phát tế bào, cơ bắp hần như trương lên, khi luồng khí quay ngược lại, tế bào xả ra năng lượng như là thải độc, rất dễ chịu.

Chưa hết, Lý Đông tiếp tục phát hiện một hiện tượng đáng kinh ngạc khác, đó là mỗi khi hần tập trung nhìn một ai hoặc vật gì đó tốc độ của chúng trở nên chậm hơn rất nhiều, xe ô tô chạy trên đường nhìn như người đi bộ vậy, tốc độ phản ứng của hần trở nên rất nhanh, khả năng nghe âm thanh càng ngày càng xa, có thể phát hiện tiếng cánh bướm vỗ từ khoảng cách 20-30m. Lý Đông tưởng hần sắp thành siêu nhân rồi, tuy nhiên thử mọi cách thì ngoài tăng trưởng giác quan hần cũng không có năng lực phi thiên độn địa gì khác, có điều với hần như vậy cũng đủ rồi, hần cũng không muốn trở thành thần thánh gì. Thực ra Lý Đông không biết, hần đã bước đầu có được một phần nhỏ năng lực của công năng Thiên nhãn thông và Thiên nhĩ thông rất lợi hại, đặc biệt là công năng thiên nhãn thông, nếu Lý Đông tu luyện nhiều hơn thì sẽ thăng cấp thành công năng Dao thị có thể nhìn xuyên vạn vật hoặc đạt tới cảnh giới cao nhất là Túc mệnh thông nhìn thấu các tầng không gian, thấy được tương lai quá khứ của vạn vật. Có điều, những thứ này rất là xa vời, là dành cho bậc đại sư, cần một quá trình tu luyện lâu dài chuyên nhất, tu tâm dưỡng tính, xa lánh dục vọng, những việc này Lý Đông gần như là không làm được. Do đó các bài tập này chỉ có một chút cải thiện giác quan cho hần mà thôi, vậy cũng đã mang lại hiệu ích phi thường rồi.

Các bài tập ngoài tăng cường giác quan còn làm cơ thể Lý Đông phát triển vượt bậc, gần một năm rưỡi trôi qua, cơ thể hần đã tiếp cận một mét bảy tám, vai và lồng ngực nở rộng, vòng eo co lại nổi lên những múi bụng vững chắc, chân và bắp đùi thon dài hần lên những đường cơ, tổng thể nhìn mạnh mẽ mà lại hài hòa. Trên khuôn mặt chữ điền, phía dưới hàng lông mày rậm là một đôi mắt sáng rực, thâm thúy có thần, sống mũi mọc cao như núi xanh nổi giữa đồng bằng, khuôn miệng vuông rộng với làn môi mảnh dài khiến hần trông có gì đó vừa âm ập rộng rãi vừa lạnh lùng nguy hiểm. Các bài tập công đã tác động lên bộ gen, cải tạo cơ thể hần, nếu Lý Đông so sánh hần với các hình ảnh đã biết về người Atlantis có lẽ hần sẽ giật mình nhận ra mình đang biến đổi theo về ngoài của họ, chủng tộc mà loài người từng coi là thần thoại. Công pháp này cũng chỉ có tác dụng trong thời kỳ trưởng thành, khi kết cấu cơ thể còn chưa ổn định, nếu Lý Đông trọng sinh muộn vài năm thì hần cũng yên tâm sử dụng thân hình một mét sáu lăm như đời trước đi.

Lớp của Lý Đông có hơn bốn mươi người, đa phần là con trai, cả lớp lác đác được vài nữ sinh. Điều này cũng phù hợp, dù sao vật lý cũng là môn khô khan, những khái niệm như từ trường, điện trở, ba pha, đoạn mạch, công hưởng... gần như chưa bao giờ xuất hiện trong các câu chuyện của nữ sinh, lớp này âm suy cũng không có gì là lạ. Lý Đông học tập ở đây cũng tương đối điều thấp, hần không ồn ào, không xung phong giải bài, không tham gia nghiên cứu khoa học, cả ngày đóng vai một người trầm lặng, đến lớp chăm chú nghe giảng, ghi chép bài, hết giờ cấp sách về nhà, khi rảnh rỗi thì chơi thể thao với các bạn. Ở trường, Lý Đông cũng không chơi nhiều các môn vận động, hần chỉ thích chơi bóng đá.

Chiều nay, trên sân cỏ sau trường đang diễn ra trận đấu giữa hai lớp Lý Hóa, thời gian này, các trường học cũng không có nhiều kinh phí làm sân vận động, trường nào được đầu tư lắm mới xây được khán đài nho nhỏ ở hai bên đường biên dọc.

Trận đấu hiện tại đã bước vào cuối hiệp 2:

- Đồng, chuyển qua đây.

Lê Hải vừa tăng tốc vào khu vực 16m50 vừa gào lên giờ tay khu loạn về phía Lý Đông, hần là tiền đạo của lớp Vật lý. Lý Đông thầm rủa:

- Ngủ gật

Lý Đông đá ở vị trí tiền vệ tấn công, là ngôi nỏ chủ công của toàn đội. Chân phải hần khễ vậy, khéo léo đẩy bóng qua giữa hai chân cầu thủ đội bạn, sau đó nghiêng người vượt qua rồi dốc bóng chạy thẳng theo đường biên dọc. Dưới sức ép của Lý Đông, hậu vệ đội bạn dồn sang phía cánh phải để ngăn chặn, vô tình để lộ ra một khoảng trống cho Lê Hải, nhận ra cơ hội ngay lập tức Lý Đông co giò dùng má chân thực hiện cú chuyển bóng, một đường bóng như cầu vồng uốn qua toàn bộ cầu thủ đội bạn, chính xác rơi trước mặt Lê Hải vài bước chạy.

- Chặn nó lại.

Thủ môn đội bạn hét lên, một hậu vệ chạy về bọc một bên cầu môn, hậu vệ còn lại lao về phía Lê Hải. Lê Hải vội vàng lấy đà co chân sút,

- Bốp... Vút...

Đường bóng đi căng đét, đầy uy lực có thể xuyên phá bất kỳ thứ gì... nhưng chỉ tiếc theo ánh mắt của Lê Hải nó không gặp được mảnh lưới.

- Không vào, không vào, may quá

- Sặc, mẹ kiếp, đá kiểu gì thế, chân gỗ à, cơ hội mười mươi mà sút bắn chết cả chim. Thay người đi, hú hú!

Phía ngoài tiếng cổ động viên la ó hỗn loạn. Lê Hải mặt đỏ rần, gào về phía cổ động viên đội nhà:

- Bọn mày thì biết gì, gỏi vào mà đá, vừa rồi là cỏ trơn tao bị lỡ đà.

Lê Hải bao biện.

- Á, đá dốt còn cãi láo, rời sân đi.

- Hừ hừ, bọn mày hãy đợi đấy, đợi lát nữa ngôi sao tao lập siêu phẩm cho chúng mày lác mắt ra nhé
- Siêu phẩm với chà siêu sao, sao toàn ở trên trời đó, mày cứ sút vào nó nữa thì thua là cái chắc
- Lắm mòm quá...

Lê Hải hậm hực chạy về khu vực giữa sân vừa tự nhủ “Mẹ kiếp, đen thế không biết”.

Tỷ số bây giờ đang là 2-1, đội bạn tấn công khá sắc nét lại tập trung cánh trái bên đội Lý Đông, các vị trí của đội Lý Đông ở cánh này khá yếu, không có cầu thủ thuận chân trái, kỹ thuật cầu thủ bị giới hạn nhiều, không đánh chặn và bọc lót cho nhau kịp thời nên để đội bạn khai thác thành công, ghi được hai bàn. Cũng may, tại hiệp 1, Lý Đông ghi được một bàn từ cú sút phạt ngoài vòng 16m50 nên tỷ số mới không quá cách biệt. Lý Đông hoàn toàn dựa vào kỹ thuật và thể lực bình thường để chơi bóng, nếu hấn dùng năng lực tu luyện thì có khi chấp nguyên cả đội bạn cũng nên, như vậy không công bằng và mất vui.

Đội bạn phát bóng lên, tiếp tục triển khai theo cánh trái, chẳng mấy chốc đã đưa áp sát ngoài vòng cấm địa, bóng được chuyền cho tiền đạo, người này có lẽ do hưng phấn từ hai bàn thắng trước nên hơi vội vàng tận dụng khoảng trống giữa hai hậu vệ dứt điểm ngay, cũng may bóng đi không thật sự khó bị thủ môn bắt được.

Lý Đông thầm nghĩ “Hừ, bây giờ chỉ có hi vọng vào sức mạnh hàng công bù đắp cho hàng thủ, lấy bàn thắng đền bù bàn thắng thôi”.

Bóng lại được phát lên, Lý Đông lùi xuống rất sâu để nhận bóng từ trung vệ, sau đó hấn dẫn bóng dứt tốc, Lý Đông giờ cao gần 1m8, cơ thể chứa đầy lực lượng như một quả lựu đạn, một khi phát lực thì tốc độ cũng là rất nhanh, hấn vượt qua một trung vệ của đội bạn, sau đó xoay người gạt gót bóng qua tiếp một cầu thủ đánh chặn, dốc bóng thẳng khu vực 16m50

- Ta ở đây, ta ở đây

Lại một tiếng gào thét tai nhức óc vang lên.

Lý Đông tức giận:

- Con heo này, người không thể im lặng một chút sao.

Thấy hậu vệ đội bạn đã kịp khép chỗ trống vị trí của Lê Hải, Lý Đông hơi chậm lại một nhịp, xoay sở bóng. Lúc này, cầu thủ đội bạn cũng đã kịp chạy về bọc lót, Lý Đông đành xoay người dẫn bóng chạy ngược về phía giữa sân, sau đó co chân truyền chéo lên sang cho Vũ Long, tiền vệ cánh trái. Bên này tương đối thoáng, Vũ Long nhận được bóng, dẫn bóng tiến thẳng về phía khung thành đội bạn, hậu vệ đối phương ngay lập tức bị thu hút sang phía đó. Lý Đông di chuyển vào khu vực phía trước khung thành đón sẵn, Vũ Long sau khi tiến gần khung thành khẽ xoay người chuyển ngược lại cho Lý Đông. Đường bóng khá bất ngờ, lúc này chỉ có Lý Đông và một cầu thủ ở đây, Lý Đông khẽ nhấc chân, thực hiện một loạt động tác đi và đảo bóng trong chớp mắt, qua mặt được cầu thủ này.

- Oa, đẹp mắt quá đi

Phía ngoài bỗng ồn ào một mảnh, trong đó bao gồm cả tiếng hô hào từ các cổ động viên nữ đội Hóa

- Này, Tú Anh, các người la hét cái gì đó, đó là cầu thủ đội Lý đấy

Một cầu thủ dự bị đội Hóa hậm hực nói. Bên cạnh hấn là một thiếu nữ xinh đẹp, tóc buộc đuôi gà đôi mắt đen láy nhấp nháy tinh nghịch, khuôn mặt trứng ngỗng tình tứ của nàng nổi lên từng sợi lông măng nhỏ mịn, trên vầng trán thông minh, lưa thưa vài sợi tóc đen mảnh dính lại cùng những giọt mồ hôi. Nàng là Tú Anh, hoa khôi lớp Hóa.

- A, xin lỗi, nhưng ai bảo người ta đá bóng hay quá, cũng thật đẹp trai đi.
- Hừ, mê trai, sao không sang đường biên bên kia đứng cổ vũ luôn đi.
- Xi, mình cũng phải có tinh thần dân tộc chứ... À không phải dân tộc, là tinh thần đồng môn chứ...
- Được rồi, đừng có lẫn lộn hàng ngũ nữa, giảm sĩ khí anh em...
- Ha ha, mình sẽ cố gắng kiềm chế nha.
- Hừ...

Trên sân, diễn biến trận đấu vẫn vô cùng nhanh, khi Lý Đông đảo bóng qua người, hậu vệ đội bạn cũng đã kịp xoay người bọc lót, Lý Đông dẫn bóng chéo ra đường biên rồi bất ngờ nhếch mũi chân vẩy bóng chạy vào khoảng trống giữa hai cầu thủ đội bạn, bóng chạy tới vị trí của Lê Hải lúc này đã khá trống trải, gần như đối mặt với thủ môn.

- Cơ hội
- Nguy hiểm

Lê Hải mừng rỡ tiếp bóng gào lên:

- Hãy xem ta tỏa sáng đây, cú cửa lòng bàn chân phải huyền thoại...

Hắn nghiêng lòng bàn chân, đẩy bóng vào góc phải khung thành, đường bóng lăn nhanh.

- Bộp

- Chết tiệt, là cột dọc...

Lê Hải dần mặt ra, hắn là một tiền đạo dự bị, hôm nay tiền đạo chính nghỉ nên mới có cơ hội đá thay, hắn cứ ngỡ thời cơ của hắn tới rồi nhưng hỡi ôi, dự bị vẫn là dự bị, cầu môn sao mãi vô duyên...

Bóng dội ngược ra, lăn tới chân một người, một cú sút hữu lực vung lên.

- Vèo.... Bùng

Mảnh lưới rung bần bật.

- Vào rồi, hoan hô Lý Đông. Hòa rồi, hòa rồi...

-

Tiếng reo hò náo nức cả một khoảng sân, cầu thủ đội Lý òa vào ôm Lý Đông chúc mừng. Sau bàn thắng, đội bạn lập tức đưa bóng lên giữa sân tiến hành giao bóng, đẩy nhanh sức ép lên phía cánh trái tìm kiếm bàn nâng tỷ số. Điều này buộc tiền vệ và tiền đạo của đội Lý phải lui xuống khá sâu, trận đấu căng co thêm năm phút thời gian thì kết thúc. Tỷ số hòa là một tỷ số chấp nhận được với cả hai đội, thậm chí đội Lý Đông còn có cảm giác chiến thắng một chút, dù sao hôm nay đội Lý Đông cũng thiếu tiền đạo chủ lực đây.

Trên sân, tại đường biên dọc của đội Lý.

- Lý Đông, không biết bạn đá bóng khá quá nha.

- Trương Ngọc, bạn tới khi nào thế?

- Chiều nay mình lên thư viện trường, về ngang qua đây thì thấy lớp bạn thi đấu nên dừng lại xem.

- À, ra thế. Đội mình một chút rồi cùng về.

Lúc này, Lê Hải đang gân cổ bao biện lỗi lầm với đồng đội, ngược mắt nhìn thấy Trương Ngọc, hai mắt hắn sáng lên:

- Oa, mỹ nữ.

Phải nói, Trương Ngọc từ ngày lên thành phố được di ruột chăm chút cho ăn mặc theo người thành phố, thêm vào đó nàng phát dục cũng không tệ đã có mấy phần thành thực diễm lệ. Lê Hải như quên hết buồn bực vì bị bạn học chế nhạo, hắn hấp tấp lại gần Lý Đông:

- Đông, ai đây? Thật xinh đẹp nha, không phải bạn gái người chứ?

- Đừng nói bậy, đây là bạn cấp 2 với tao, Trương Ngọc, lớp Anh văn. Trương Ngọc, đây là Lê Hải, bạn cùng lớp Lý với mình.

Lý Đông giới thiệu hai người với nhau, lớp Lý và Lớp Anh ở hai tòa nhà riêng biệt nên hai người cũng không quen mặt. Không hiểu sao khi Trương Ngọc nghe Lê Hải hỏi nàng có phải là bạn gái Lý Đông, nhịp tim bỗng tăng nhanh một chút, gò má phồng hồng, lại có chút thích ý, len lén đưa mắt nhìn Lý Đông “Ừ, cũng đẹp trai đó, xếp vào danh sách ứng cử viên tiềm năng đi, ha ha”

- Chào bạn Trương Ngọc.

Lê Hải mở lời trước.

- A chào bạn, Lê Hải. Vừa nãy mình cũng có xem đội bạn thi đấu đấy.

Trương Ngọc tỉnh lại, vội vàng trả lời.

Lê Hải hơi xấu hổ, ha ha gãi đầu nói:

- Hôm nay ta bị đau chân, thành ra vinh quang bị Đông chiếm cả, không có dịp biểu diễn cho bạn xem.

- Xi, ai ghi bàn cũng tốt mà.

- Khác chứ, bạn không biết ghi bàn cũng có đẳng cấp à, mình mới là ngôi sao của đội, bàn thắng ghi mới là đẹp mắt nhất.

Lê Hải đang khua chân múa tay khoe mẽ thì Vũ Long tiến tới vỗ vai hắn, sốt ruột nói:

- Khoác lác gì đó, về thôi, không có không kịp xe buýt đâu, chậm lại phải đợi 30 phút đấy.

Lê Hải và Vũ Long trọ học cùng nhau, hai người vốn là cùng quê lên đây, nghe Vũ Long giục, Lê Hải hơi chút tiếc nuối quay sang nói với Trương Ngọc:

- Trương Ngọc, tiếc quá mình phải về rồi. Hẹn gặp bạn sau nhé!

- Ừ, bye bye bạn.

Trương Ngọc vẫy vẫy tay chào hắn. Khi nàng quay lại tìm Lý Đông thì đã thấy bên cạnh hắn từ bao giờ xuất hiện một cô bé xinh đẹp đang cười nói với hắn.

- Chào bạn, mình là Tú Anh lớp Hóa, bạn gọi là Lý Đông đúng không?

- A, chào bạn, có chuyện tìm mình à?

- Không có gì, mình chỉ là hâm mộ bạn đá bóng hay quá nên qua làm quen thôi.

- Ô, bạn nói làm mình hơi ngại. Nói vậy, bạn qua đây không sợ lớp mình phê bình à?

- Ha ha, kệ bọn họ. Bạn có thấy ai cấm chỉ được thần tượng cầu thủ trong nước mà không được thần tượng cầu thủ nước ngoài không?

- Ha ha, nghe cũng có lý đấy

Nhìn hai người vui vẻ chuyện trò, Trương Ngọc bỗng dung cảm thấy hơi khó chịu, nàng tiến tới bên cạnh Lý Đông, đứng nép vào gần hắn như muốn khẳng định chủ quyền, cười hỏi:

- Hai người có chuyện gì vui thế?

- À, Trương Ngọc, giới thiệu cho người biết, đây là fan ta mới tuyển mộ, Tú Anh lớp Hóa

- Xi...

Tú Anh bật cười rồi nói:

- Bạn là Trương Ngọc lớp Anh đúng không?

Tú Anh là biết Trương Ngọc, ở trường các bạn trong lớp vẫn đùa hai nàng là “Nhị Kiều” của Khối 10. Tú Anh cũng không phải quá để ý cái danh hiệu này nhưng trời sinh nữ nhân hay có lòng so sánh sắc đẹp, hai lớp lại ở cùng một tòa nhà nên cũng để ý và biết Trương Ngọc.

- Đúng rồi, chào bạn Tú Anh

- Trương Ngọc, bạn với Lý Đông có vẻ thân thiết đấy?

Tú Anh tò mò nói:

Trương Ngọc định nói mình và Lý Đông chỉ là bạn học sơ trung nhưng có cảm giác có chút không ổn, như vậy quan hệ cũng hơi thiếu thân thiết, nàng buột miệng nói:

- Coi như thanh mai trúc mã đi

- A, ra là vậy

Tú Anh hơi có chút mắt mắt nói:

Lý Đông thì lại có chút mộng, từ khi nào hắn và Trương Ngọc thành thanh mai trúc mã rồi, đúng là hai người học cùng nhau từ nhỏ nhưng quan hệ cũng không phải là như thế mới đúng chứ. Lý Đông định lên tiếng đính chính nhưng nghĩ nàng nói vậy cũng không hẳn là sai, thôi kệ nàng đi, đính chính khéo gây ra nằng tức giận.

Lúc này, Trương Ngọc quay sang Lý Đông, kéo kéo tay áo hắn:

- Lý Đông, không phải người còn phải trở về tắm rửa sao? Còn một thân mồ hôi đấy?

- À, đúng, vậy chúng ta về thôi.

Lý Đông vẫy vẫy tay chào Tú Anh:

- Tú Anh, chào bạn nhé, bọn mình phải về.
- Hai người cùng đường à?
- Uhm, cũng gần nhà nhau. Gặp bạn sau!
- Ừ chào hai bạn.

Tú Anh nheo nheo nhìn theo bóng lưng hai người, trong đôi mắt tinh nghịch của nàng như nhấp nháy nghi vấn lại như thấp thoáng ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Trên đường, Lý Đông và Trương Ngọc song song đạp xe cùng nhau. Ánh nắng chiều vàng vọt chiếu rọi trên đường phố, gió chiều miên man nhẹ nhàng khiến làn tóc người thiếu nữ phấp phới dịu dàng. Hai người vừa đi vừa trò chuyện, tiếng cười đùa lảnh lót vang vọng trên con phố vắng.

- Lý Đông, bạn thật nhiều nhân duyên với mỹ nữ nha.
- Đây, bạn trâu mình à? Làm gì có ai đâu.
- Không phải Tú Anh đó sao, còn có Lan Phương, còn có...

Trương Ngọc định nói còn có mình nữa nhưng chợt dừng lại, nàng nghĩ ai lại đi khen mình bao giờ, mà lại còn tự nhận mình có nhân duyên với hán thì không tốt lắm đâu, chẳng phải để Lý Đông chê cười mình sao

- Bạn nói còn có ai?
- À, còn có bạn gái tương lai của bạn nữa.
- Ha Ha, sao bạn biết bạn gái tương lai của mình cũng là một mỹ nữ vậy. Lỡ đâu mình lấy phải một cô gái xấu ma chê quỷ hờn thì sao?
- Hừ, bạn nói ai xấu ma chê quỷ hờn.

Trương Ngọc hờn dỗi gắt Lý Đông, hán còn chưa hiểu chuyện gì ghê mặt ra nói:

- Mình cũng không nói bạn mà.

Trương Ngọc xấu hổ đỏ mặt, sao nàng lại cứ tự ám chỉ mình thế chứ, không được lần sau phải tránh nói những đề tài này.

- Mình xin lỗi.
- Bạn còn chưa trả lời sao bạn biết bạn gái mình tương lai là một mỹ nữ đâu.
- À, mình đoán thôi.

Trương Ngọc vội vã chuyển đề tài:

- Lý Đông, mình đi ăn chè đi.
- Được, nhưng mình vừa chơi bóng xong, mồ hôi ra hôi lắm
- Hi hi, nhà di mình có nuôi một con mèo, nó rất lười tắm, mình người mùi cũng quen rồi.

Trương Ngọc trêu chọc.

- Ha ha, được. Bạn không chê thì đi thôi.

Hai người vừa đi vừa vui vẻ trò chuyện thảnh thơi cho tới khi đến đầu ngõ phố nhà Lý Đông, sau đó bước vào một quán chè buổi, quán này là hai người tình cờ phát hiện trong một lần Trương Ngọc rủ hán đi dạo. Gọi hai cốc chè, đôi bạn tiếp tục với những câu chuyện trên trời dưới đất, từ lớp học, thầy cô, ba

mẹ đến bộ phim truyền hình đang hấp dẫn rồi bài hát mới ra.

Lý Đông bồi tiếp Trương Ngọc hơn nửa giờ đồng hồ, mỗi người gọi tới hai cốc chè, Trương Ngọc xoa xoa cái bụng nhỏ:

- Chết rồi, ăn nhiều quá lát về không ăn được cơm, đi la chết.
- Ha ha, cho chưa, ai bảo bạn tham ăn.
- Hừ, mình không tham ăn, không phải nửa cốc sau của mình là bạn ăn hết sao?
- A, đó là mình giúp bạn giảm cân thôi.
- Hừ hừ, Bạn chê mình mập đúng không?
- Không mập, chỉ hơi nhiều lipid thôi, ra chợ bán bớt đi thôi... A Đau... Trương Ngọc, mình sai rồi, làm ơn tha cho mình đi...

Khi hai người ra khỏi quán thì đường đã lên đèn, Lý Đông hộ tống Trương Ngọc trở về nhà sau đó mới quay lại nhà mình. Tắm rửa xong, Lý Đông cũng chưa muốn ăn bữa tối ngay, hần lững thững ra ngoài đi dạo, ánh đèn từ các cột cao áp rọi sáng cả con phố nhỏ, trên đó có những cụ già thong thả tập thể dục, lại có những bà mẹ trẻ vội vã đón con trở về nhà, tay còn cầm túi lớn túi nhỏ đồ ăn, mong về kịp để lo bữa cơm cho gia đình... cuộc sống thường nhật vẫn diễn ra với những sắc thái bình thường như vậy, có tập nập lo toan, lại có thong thả bình tĩnh trôi qua... Đâu đó trong không khí còn thấp thoáng hương hoa từ đằng nhà ai thật là dễ chịu.

Đi dạo chừng hơn nửa giờ đồng hồ, Lý Đông chợt thấy đói, hần đang tuổi lớn, buổi chiều lại vận động nhiều nên tiêu hao thực phẩm khá nhanh. Lý Đông hơi đắn đo một hồi sau đó bước về hướng một quán phở, đây là quán mà lần đầu tiên Lý Đông lên tỉnh thành gặp, ăn cũng khá ngon. Bình thường hần cũng không hay ăn ở khu vực này mà lựa chọn ở các quán gần trường do phải học cả hai buổi sáng chiều suốt các ngày trong tuần, cuối tuần thì thường thường Trương Ngọc, Mạnh Bàn hoặc Trần Hằng hẹn hần, có lẽ bữa nào Lý Đông ngại ra ngoài pha bát mì ăn tạm bộ.

Trần Hằng tuần nào cũng yêu cầu gặp Lý Đông để báo cáo tình hình hoạt động sản xuất của nhà máy. Bây giờ đã là tháng tư dương lịch, nhà máy đã vận hành sản xuất thử được bốn tháng. Từ cuối tháng trước, mẫu phẩm đầu tiên đã được sản xuất ra, đang trong quá trình thử nghiệm, hiệu chỉnh, kiểm tra, đánh giá chất lượng. Pin nano quả là không đơn giản, ngay cả khi có những hướng dẫn chi tiết, cụ thể, các giải pháp khắc phục khó khăn trong quá trình sản xuất đầy đủ thì để đưa được mẫu sản phẩm ra đời cũng là cả một quá trình gian nan.

Vì bảo mật công nghệ, Công ty cũng không công bố sản phẩm sản xuất là gì, đồng thời, hần rất chú trọng đầu tư máy móc, nếu có thể tự động được khâu sản xuất nào thì sẽ áp dụng tự động hoàn toàn, không có sự tham gia của con người, những khâu nào bắt buộc phải có sự điều khiển thì mới có sự xuất hiện của kỹ sư, tất nhiên bọn họ cũng phải ký cam kết bảo mật hoàn toàn những thông tin được biết nếu không sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự trước pháp luật.

Máy móc từng khâu cũng chỉ sản xuất được từng phần chi tiết, kỹ sư tại bộ phận đó chỉ nắm được phần công việc mình phụ trách, không hiểu được tổng thể quy trình. Do đó ngay cả khi họ có đầy đủ các cấu kiện thì để sản xuất hoàn chỉnh sản phẩm thì vẫn còn cả bộ nguyên lý, nguyên tắc, cơ chế phối kết hợp thì mới có thể tạo ra sản phẩm. Việc hoàn thiện cuối cùng là do một dây chuyền chính xác và tinh vi có đầy đủ các công năng cần thiết như lắp ráp, tạo áp, đúc vỏ, hàn nhiệt, phơi lạnh, in ấn, ... các chức năng này được thực hiện bởi các bộ phận rời rạc và có thể tháo lắp, thay đổi thứ tự thao tác trước sau. Lý Đông ký một hợp đồng bảo mật, thuê một Công ty lập trình độc lập với nhà cung cấp, tiến hành lập trình lại trên hệ điều hành mở để quy trình sản xuất phù hợp với thiết kế, theo đó tại khâu cuối này sẽ hoàn toàn tự động, chỉ có bảng điện tử báo tình trạng hoạt động của máy mà thôi.

Hệ thống máy móc được quản lý khép kín, tách rời hoàn toàn với các bộ phận khác, được lắp camera theo dõi 24/24h, bảo an tuần tra liên tục, kỹ sư ra vào buộc phải khám xét nghiêm ngặt, chỉ được mang vào mang ra những thứ cho phép. Ngoài ra, vì phòng ngừa trường hợp xấu nhất, Lý Đông còn để Trần Hằng bố trí một con bài bí mật, đây chính là đòn đánh có thể khiến đối thủ vạn kiếp bất phục hoặc chí ít là gây ra tổn thương to lớn khó vãn hồi.

Lý Đông bước vào quán phở, quán gần kín chỗ, hần chỉ thấy bà chủ đang vội vã làm món cho khách, bèn gọi một đĩa phở xào sau đó tìm chỗ ngồi xuống. Quán nhỏ, chỉ khoảng hai mươi, hai mươi chỗ ngồi, Lý Đông tìm quanh mới còn được chỗ này. Chỗ gần quầy nấu nướng, nước phở không biết chủ quán pha chế như thế nào, bốc lên thơm nức rất hấp dẫn thực khách. Lý Đông khẽ nuốt nước bọt, thầm nghĩ "Đạo này tốn cơm quá, thật là dễ đói".

- Mẹ, con về rồi, để con giúp mẹ.

Một tiếng nói mềm mại vang lên.

- Ủ, con chuyển đĩa phở xào này cho cậu kia.

- Vâng

Vũ Nhung cởi áo khoác, cất vào kệ tủ gần cửa cùng với túi xách của nàng, khóa kín lại sau đó đi tới bung đĩa phở xào chuyển tới trước mặt Lý Đông.

- A, là người?

- Ủa, là ta thì làm sao?

Lý Đông mỉm cười khó hiểu hỏi lại.

- À, không có gì, phở xào của người đây

Vũ Nhung hơi bối rối đặt thức ăn lên bàn của Lý Đông, trong lòng thì thắc mắc tên nhóc này cả năm nay không thấy qua sao giờ lại xuất hiện rồi.

- Cảm ơn!

Vũ Nhung trở về chỗ quầy hàng, mắt thì len lén liếc nhìn Lý Đông, nàng luôn không rõ tên nhóc này vì sao lại làm mình khó quên đến vậy, phải biết tính đến giờ nàng mới gặp hắn lần thứ hai đây, hắn có gì đặc biệt chứ, à mà không đúng, hắn hình như trở nên hấp dẫn hơn thì phải, cao to đẹp trai không ít nha, dắt đi cùng ra đường cũng không tệ đâu “Phi phi, Vũ Nhung người thật không biết xấu hổ, nghĩ lung tung cái gì thế, hắn còn nhỏ tuổi đây”. Vũ Nhung xấu hổ tự mắng bản thân.

Quán cũng đã đầy chỗ, không có nhiều khách ra vào, bà chủ lúc này mới rảnh tay hỏi chuyện Vũ Nhung:

- Nhung, việc thực tập của con thế nào? Có gặp khó khăn gì không?

- Uhm, cũng tốt mẹ ạ. Công ty này là một công ty công nghệ lớn, nghe nói sắp sản xuất một sản phẩm công nghệ cao rất có tiềm năng. Con được phân về bộ phận nhân sự thực tập, chịu trách nhiệm chọn lựa hồ sơ đạt yêu cầu rồi sắp xếp và lên lịch phỏng vấn cho lãnh đạo.

- Ô, có vẻ rất triển vọng, con thấy phù hợp là được rồi.

- Vâng, Tổng giám đốc là một người rất trẻ tuổi và năng động, làm việc rất có phương pháp. Có điều, con nghe lãnh đạo nói hắn cũng chỉ là người làm công, không phải ông chủ chân chính, đến giờ cả Công ty cũng không mấy người biết ông chủ thật sự là ai đây.

- Chép, người ta có tiền nhưng không muốn lộ diện đấy, chỉ cần thuê người khác làm việc kiếm tiền cho mình là được.

- Vâng, phúc lợi bên này đối với thực tập sinh cũng tốt, nhiều bạn cùng ngành với con đi thực tập phải tự túc tài chính, công ty không hỗ trợ gì còn suốt ngày gây khó dễ bắt bẻ, con nghe một người bạn của con tâm sự còn bị lãnh đạo dụ dỗ, sàm sỡ nên phải chuyển đơn vị thực tập. Ngược lại, bên con thì hỗ trợ toàn bộ chi phí ăn ở đi lại, ngoài ra hàng tháng còn được trợ cấp bằng ba mươi phần trăm nhân viên chính thức, cũng tương đương mỗi tháng con cũng có gần 2 chỉ vàng đó. Nếu thực tập tốt thì cơ hội được trở thành nhân viên chính thức cũng rất cao, dù sao để vào làm thực tập sinh cũng phải thi qua rất nhiều vòng rồi.

- Công ty đó thật sự tốt như vậy à? Vậy thì con phải cố gắng làm việc chăm chỉ, hoàn thành tốt công việc nhé.

- Vâng, mẹ yên tâm. Đây là công ty công nghệ cao rất triển vọng, ông chủ có vẻ lại là người rất phóng khoáng, làm việc ở đó chắc chắn sẽ có đãi ngộ tốt.

- Ủ, mà Công ty tên là gì vậy con?

- Công ty TNHH Công nghệ mới Đông Thành.

Vũ Nhung rất hào hứng nói về công việc của mình, nàng rất thích công việc này, vừa phù hợp với chuyên môn đào tạo của nàng, môi trường chuyên nghiệp mà phúc lợi lại cao nữa, so với bạn bè nàng, nàng thấy mình thật là may mắn. Có điều Vũ Nhung không biết rằng, nhân duyên vốn thật là kỳ diệu, người ông chủ mà nàng đang khen ngợi là hào phóng hết lời thật ra lại chính là cậu thiếu niên đang ngồi cách nàng không bao xa kia, và hãy nhìn xem hắn còn đang rất chăm chỉ vết vết nốt sori cuối cùng trên da.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Cuối tháng 5, quá trình kiểm nghiệm đi đến hồi kết, Lý Đông để Trần Hàng tiến hành song song cùng lúc thủ tục đăng ký sở hữu công nghiệp và gửi mẫu pin sang cho các tổ chức kiểm nghiệm quốc tế để nghị giám định chất lượng. Khi kết quả công bố đi ra vào giữa tháng 6, đã gây nên một trận oanh động, các tổ chức truyền thông, tạp chí công nghiệp, website của các hãng điện tử có liên quan đều rầm rộ đưa tin, đại diện của tổ chức kiểm nghiệm cũng đăng đàn xác nhận hiệu năng của sản phẩm pin mới. Tất cả đều đánh giá đây là một bước đột phá công nghệ mang tính cách mạng, một khi sản phẩm được đưa vào sản xuất thương mại sẽ thay đổi bộ mặt ngành pin năng lượng, tác động tích cực đến các sản phẩm công nghiệp khác, phải biết pin sẽ quyết định rất lớn tới thiết kế, khối lượng, hiệu năng, thời gian hoạt động của sản phẩm khác. Nhưng đối với các doanh nghiệp trong ngành, tin tức này đi ra thực sự là một cơn ác mộng, làm đảo lộn toàn bộ kế hoạch phát triển của bọn họ.

Phòng họp Tổng bộ Tập đoàn Energizer Holdings, Inc, nước Mỹ

- Các vị, mọi người hãy xem cái này đi.

Người thư ký trẻ theo lệnh của vị chủ tịch phân phát tài liệu cho các thành viên đã ngồi chật kín trong căn phòng sang trọng. Nhìn sắc mặt người đàn ông

cực kỳ căng thẳng, mọi người đều biết việc triệu tập khẩn cấp cuộc họp toàn bộ nhân sự cấp cao hẳn là có liên quan đến một sự vụ rất quan trọng, có thể ảnh hưởng to lớn tới sự phát triển của tập đoàn, theo đó bọn họ vội mở tài liệu ra xem.

Căn phòng trôi qua năm phút đồng hồ im ắng lạ thường, chỉ thỉnh thoảng phát ra tiếng lật mở trang giấy. Lúc này vị chủ tịch chợt ngả người dựa lưng vào ghế mệt mỏi nói:

- Được rồi, các vị, thứ mà các vị đang xem chính là thông tin về sản phẩm pin với công nghệ hoàn toàn mới. Theo đánh giá của các tổ chức kiểm nghiệm, loại pin chuẩn bị sản xuất này cho thời lượng gấp 50 lần so với pin alkaline cùng loại của chúng ta, thời gian sạc cực nhanh, không bị mất dần năng lượng qua các lần sạc, điều đáng kinh ngạc là nó có kích thước nhỏ hơn nhiều so với các sản phẩm hiện tại. Ta cũng vừa nhận được điện thoại từ Schick-Wilkinson Sword, họ nói có thể phải gỡ bỏ chúng ta khỏi danh sách các thương hiệu tiêu chuẩn gắn với sản phẩm của họ. Các vị, điều này có ý nghĩa gì chắc ta không cần nói chứ?

- Thưa ngài, thông tin này có đáng tin không, theo ta thấy, hãng sản xuất ra nó cũng là một công ty nhỏ đến từ quốc gia có kỹ thuật rất lạc hậu, làm thế nào họ có thể tạo ra được công nghệ này với điều kiện như vậy? Liệu có sự nhầm lẫn hay thổi phồng nào không?

Người phát biểu là Dwight D. Eisenhower, giám đốc nghiên cứu và phát triển sản phẩm (R&D Manager), hẳn hoàn toàn không thể tin nổi một công ty vô danh lại có thể nghiên cứu cho ra đời một sản phẩm siêu việt kỹ thuật hiện tại như vậy.

- Eisenhower, người không cần nghi ngờ điều này. Sản phẩm này đã được một loạt các hãng kiểm nghiệm đánh giá, không thể có sai sót.

- Thật không thể nào, bọn họ là làm thế nào ra được... Eisenhower thốt lên

- Được rồi, nếu việc này đã là chắc chắn, các vị, vậy các ngài nói chúng ta nên phản ứng như thế nào?

Căn phòng lại tiến vào trạng thái trầm mặc, chỉ có tiếng ro ro phát ra từ hệ thống thông gió. Mất chừng vài phút thời gian, Joseph L. Bristow giám đốc bộ phận phát triển chiến lược lên tiếng:

- Thưa các vị, theo ý kiến của tôi, chúng ta cần ngay lập tức tìm mọi biện pháp mua lại công nghệ này hoặc tối thiểu phải đạt thành hiệp nghị hợp tác với công ty nắm giữ công nghệ. Việc này không thể chậm trễ nữa, sản phẩm pin alkaline của chúng ta sẽ nhanh chóng bị thay thế trên thị trường, hẳn các hãng khác cũng đang đầu đầu tìm đối sách, chúng ta phải nhanh hơn họ một bước.

- Vậy nếu họ không đồng ý bán hoặc hợp tác, muốn tự sản xuất, chúng ta cần làm thế nào? Chúng ta cần lấy cơ sở gì để thuyết phục họ?

- Chủ tịch, vấn đề này ta có một đề nghị thế này. ....

Cả phòng họp chú ý lắng nghe Bristow phát biểu, có người vui mừng gật đầu, có người im lặng trầm tư, lại có người trên mặt có chút thất vọng, tiếc nuối, một bầu không khí ngù ngù ập tràn.

Cùng lúc này, tại trụ sở Duracell®, Anh Quốc một cuộc họp tương tự cũng đang diễn ra:

- CEO, sản phẩm này thật vượt trội so với pin Duracell®Prismatics và Duracell® Ultra Torches nhiều như vậy sao?

- Đúng thế, thậm chí nó còn vượt trội nhiều lần dòng pin Li-ion mà chúng ta còn đang nghiên cứu. Ta muốn các vị cho giải pháp giải quyết tình hình này.

Trầm mặc giây lát đã có người cho ý kiến:

- CEO, chúng ta cần tổ chức liên kết với các đơn vị nắm được công nghệ vật liệu nano nghiên cứu sản phẩm pin này, ta không tin với trình độ công nghệ của chúng ta lại không đuổi theo kịp một công ty ở khu vực có kỹ thuật lạc hậu như vậy.

- Lancaster, việc này không khả thi. Người là lãnh đạo bộ phận nghiên cứu, người hẳn biết việc nâng cấp hiệu ích và thu nhỏ kích thước pin khó khăn thế nào đặc biệt lại là pin siêu cấp như vậy. Hơn nữa theo thông tin đánh giá của giới chuyên gia, sản phẩm này của họ đã phá vỡ hàng loạt các rào cản kỹ thuật khó khăn đang gây đau đầu các nhà khoa học ở nhiều lĩnh vực, ta sợ rằng dù trong tình huống lạc quan nhất, không có thời gian ba hoặc năm năm chúng ta cũng không chế tạo ra nổi.

Vị CEO kết thúc lời nói lại có một ý kiến khác cất lên:

- CEO, ta vẫn là đồng ý với Lancaster, chúng ta cần phải chủ động trong nắm bắt công nghệ, việc tổ chức nghiên cứu ngay loại pin này về lâu dài là rất cần thiết, một nhà công nghiệp mà không có khả năng nghiên cứu đuổi theo những công nghệ mới thì nguy cơ bị loại bỏ cũng ở trước mắt. Về mặt khác, ta kiến nghị nên cân nhắc tới giải pháp thu mua công nghệ hoặc hợp tác sản xuất, nhưng ta không cho rằng việc này sẽ thuận lợi, công nghệ này liên quan tới vấn đề sống còn của tất cả các hãng nên cạnh tranh thu mua hoặc hợp tác sẽ rất lớn, không bằng. . .

Người vừa phát biểu là Ralston Purin, phụ trách kinh doanh khu vực Châu Âu, khi hắn nói tới đây thì dừng lại, ánh mắt đảo một vòng quanh phòng họp, vị CEO hiểu ý, cất giọng nói:

- Các vị, có ai có giải pháp nào không?

Hoi dừng lại một chút, vị CEO lại nói:

- Nếu không, các vị về suy nghĩ thêm biện pháp, sáng mai chúng ta sẽ lại tiến hành họp lại.

Mọi người lục tục đứng lên rời khỏi phòng với tâm trạng nặng nề, chỉ còn trừ Ralston còn ngồi lại.

- Được rồi, Ralston, người có giải pháp gì, nói đi

- CEO, theo ta, chúng ta không thể bị động phụ thuộc vào thái độ của công ty sở hữu công nghệ, nếu việc thu mua hoặc hợp tác không tiến hành được, chúng ta cũng không thể ngồi chờ đóng cửa hoạt động.

- Vậy theo ý người là...?

Ralston tiến tới ngồi gần vị Eric Houston là CEO của Tập đoàn, hắn cố gắng hạ thấp thanh âm nói chuyện, Eric nhú nhú mày một hồi rồi nói:

- Được, việc này giao cho người, nếu thành công, vị trí Giám đốc tiêu thụ toàn cầu sẽ là của người.

- CEO yên tâm, ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Một tuần sau ngày công bố sản phẩm, Công ty TNHH Công nghệ mới Đồng Thành, văn phòng Tổng Giám đốc

- Đồng, việc thu mua không nói nhưng vấn đề hợp tác thì thế nào?

Lý Đông nheo nheo mắt nói:

- Nếu như chúng ta từ chối toàn bộ đây?

Trần Hàng mỉm cười nhìn Lý Đông rồi nói:

- Em không suy nghĩ một chút, bọn họ đưa ra điều kiện khá hấp dẫn đấy, ví dụ như Energizer, họ đề nghị chúng ta chỉ cần giao công nghệ, phần sản xuất và tiêu thụ bọn họ hoàn toàn chịu trách nhiệm, lợi nhuận mỗi bên một nửa. Ngoài ra, họ còn đồng ý chi 800 triệu USD chi phí bổ sung cho chúng ta tái đầu tư nghiên cứu hạng mục khác.

- Ha ha, hấp dẫn đấy, anh thấy thế nào? Động lòng sao?

- Hmm, thực ra anh thấy có thể hợp tác một phần với họ. Dù sao chúng ta là Công ty nhỏ, việc đầu tư nhà máy đã làm cạn toàn bộ số tiền 20 triệu USD ban đầu, không có nhiều tài chính để mở rộng sản xuất. Chúng ta phát triển một mình sẽ trở thành công địch của hàng loạt các hãng lớn, họ sẽ không nằm yên chịu chết, sức ảnh hưởng của họ có thể gây ra những khó khăn không lường trước được cho chúng ta. Chúng ta hiện tại mới là một chồi non, dù là rất có tiềm năng trở thành một cây đại thụ nhưng trước hết vẫn cần phải dựa vào một cái cây lớn khác để tránh mưa tránh gió, trưởng thành hơn đã. Anh biết ý nghĩ của em, tương lai miếng bánh thị trường pin này sẽ rất lớn, lợi nhuận mang lại sẽ không chỉ là những con số như vậy nhưng đó là khi chúng ta có đủ năng lực để ăn nó, bây giờ thì chưa được.

- Vậy ý anh là...?

- Đồng ý hợp tác, vốn để xây dựng, nâng cấp mở rộng nhà máy là họ gánh chịu, tỷ lệ hồi báo của họ là 20% tổng lợi nhuận, công nghệ vẫn do chúng ta nắm giữ, việc sản xuất là chúng ta phụ trách.

- Uhm, để em cân nhắc một chút.

Lý Đông gõ gõ bàn làm việc, sau giây lát:

- Tốt, anh nói cũng hợp lý, thông báo với bọn họ phương án tối đa chúng ta chấp nhận là như vậy. Ngoài ra, nói với họ chúng ta sẽ không thành lập công ty liên danh, việc đầu tư của họ chỉ coi như một khoản góp vốn hợp tác có phân chia lợi nhuận, không thành lập pháp nhân mới. Họ có quyền cử người đến Công ty chúng ta tham gia giám sát tài chính, đảm bảo phần lợi ích của họ.

Trần Hàng mỉm cười hỏi:

- Được, vậy em lựa chọn đối tác nào không?

- Em nghĩ anh hẳn là có lựa chọn của mình rồi, hỏi em chỉ để thăm khảo đúng không?

- Ha ha, quả không qua mặt được em

- Uhm, việc này anh cứ chủ động, em không tham gia sâu.

- Tốt, Anh sẽ không làm em tổn thất đâu, ha ha

- Ha ha

Hai người nhìn nhau cười rộ, ở mức độ nào đó họ đã hiểu được con người của nhau. Cộng sự vốn là nên như vậy, đặc biệt là những người làm sự nghiệp

lớn, sự thấu hiểu nhau sẽ làm nên sự gắn bó, tin cậy, sẵn sàng kề vai sát cánh cùng nhau trong mọi hoàn cảnh.

Những ngày kế tiếp, sau khi thông báo hợp tác được đưa ra, các tập đoàn gần như ngay lập tức đưa ra đáp ứng, cơ hội chỉ có một nếu bỏ lỡ đồng nghĩa với việc đóng cửa nhà máy hoặc chí ít cũng phải trì trệ sản xuất mấy năm để tiếp tục nghiên cứu sản phẩm. 20% lợi nhuận nhìn như tỷ lệ có vẻ không cao nhưng phải biết sản phẩm này có tính chất độc quyền, không mất bao lâu thời gian sẽ lũng đoạn gần như toàn bộ thị trường pin công nghiệp, hiệu ích kinh tế mang lại chưa chắc đã thấp hơn so với kinh doanh hiện tại. Hợp tác có nghĩa là tiếp tục có nguồn tài chính duy trì hoạt động của tập đoàn, không phải dừng kinh doanh, đồng thời tranh thủ thời gian mấy năm này tự nghiên cứu phát triển sản phẩm, nếu thuận lợi vài năm sau có khi cũng đạt được các bước tiến công nghệ mới, khi đó có thể phát triển dòng sản phẩm riêng, khôi phục lại vị thế đã mất. Bây giờ lùi một bước trời cao biển rộng, sách lược này được thống nhất cao độ trong các tập đoàn, vấn đề họ lo lắng là Công nghệ mới Đồng Thành sẽ lựa chọn ai đây?

Vì để tranh thủ thời cơ, các đoàn đại biểu từ khắp nơi trên thế giới liên tục di chuyển tới Đồng Thành để đưa ra các đề nghị hấp dẫn nhất, muốn đi trước đối thủ một bước. Tỉnh Đồng Thành chưa bao giờ trở nên nhộn nhịp và hấp dẫn đầu tư nước ngoài như vậy, vì điều này mà lãnh đạo tỉnh cũng đã đến thăm hỏi và động viên cán bộ nhân viên Công ty, dù sao đây sẽ là chiến tích quan trọng để lãnh đạo báo cáo lên trên trong nhiệm kỳ của mình.

Từng đoàn xe thương vụ rầm rộ ra vào, bộ phận hành chính, lễ tân và an ninh phải luôn trong trạng thái làm việc cường độ cao liên tục trong suốt hai tuần lễ để đón tiếp các phái đoàn. Đại biểu của các tập đoàn ban đầu còn mang thái độ nghi hoặc một Công ty như thế nào mới có thể tạo ra công nghệ phức tạp như vậy nhưng khi đến nơi nhìn thấy mô hình tổ chức sản xuất ngay ngắn, nghiêm ngặt, các bộ phận được phân công tổ chức chuyên nghiệp không khác gì một tập đoàn thu nhỏ thì không khỏi gật đầu, ít nhất về mặt tổ chức sản xuất là ở tiêu chuẩn rất cao, cứ án theo trình độ này thì việc tổ chức nghiên cứu bài bản để tạo ra công nghệ mới hẳn là cũng miễn cưỡng có thể hiểu đi.

Vũ Nhung dịp này cũng được điều động tăng cường xuống bộ phận tiếp đón, nàng trẻ trung, xinh xắn lại thông thạo tiếng Anh và Nhật nên rất phù hợp với công việc này. Vũ Nhung cũng nhiệt tình đáp ứng, đây là cơ hội thể hiện tốt năng lực của mình, phải biết đây đều là các đối tác đến từ các tập đoàn lừng danh trên thế giới, toàn là các bậc cấp cự đầu, tiếp xúc với họ còn có thể học được nhiều điều. Vũ Nhung cũng cho rằng nếu thể hiện tốt, có khi sau dịp này lại được nhận vào làm nhân viên chính thức cũng nên.

Đối tác được xếp theo lịch, nhiệm vụ của nàng là chào hỏi và hướng dẫn họ đến phòng họp đã được bố trí sẵn. Hôm nay là buổi đón tiếp đoàn khách cuối cùng, từ sáng sớm Vũ Nhung mặc trang phục trang trọng, trang điểm nhẹ đứng ở bộ phận lễ tân chờ sẵn, nhìn nàng bây giờ đã mấy phần thành thực của người đi làm, bớt đi mấy phần hồn nhiên của cô sinh viên đại học. Từ cửa ra vào, nàng bỗng thấy một bóng người, Vũ Nhung hơi sững sốt:

- A, làm sao tên nhóc này lại vào đây, an ninh sao lại để hắn vào được?

Nghĩ xong, nàng vội vàng đi ra chặn cửa:

- Này, em trai, sao cậu vào đây được?

- Sao tôi lại không vào được?

- Cậu biết đây là đâu sao?

- Chẳng phải là Công nghệ mới Đồng Thành sao?

- A, vậy thế sao cậu lại vào được?

- Này, mỹ nữ, có thể đừng hỏi một vấn đề hai lần được không? Tôi có thể an ninh đương nhiên là tôi vào được rồi, cô không thấy tôi đeo ở cổ đây sao?

- Vậy cậu vào đây làm gì?

- Tìm một người, gọi là Trần Hằng, vậy được chưa?

- Ồ, cậu có hẹn trước sao? Mà Tổng giám đốc là gì của cậu?

- Chắc, có hẹn trước, thế nào có cần tôi gọi điện cho anh ấy không?

Vũ Nhung hơi do dự một chút, thấy Lý Đông không có vẻ nói dối đành gật đầu nói:

- Được, để tôi dẫn cậu vào!

- Tốt!

Lý Đông vốn định từ chối, bảo nàng ở tại chỗ đón khách nhưng thấy thái độ nghi ngờ của nàng, có vẻ không yên tâm để hắn đi vào một mình nên đành đáp ứng.

Vũ Nhung đi trước dẫn đường, nàng dẫn hắn đi vào lối đi riêng dành cho lãnh đạo, thông thường lối đi này chỉ có Trần Hằng và Lý Đông được qua lại, các lần trước là Trần Hằng trực tiếp ra đón nên cũng không ai ngăn cản Lý Đông, một số nhân viên thi thoảng bắt gặp hai người nhưng thấy Lý Đông còn khá trẻ đều nghĩ hắn là họ hàng của Trần Hằng, cũng không ai quá để tâm, mọi người đều có phần việc của mình cần làm Vũ Nhung lại là cả ngày ở trong phòng kín nên cũng không biết chuyện này.

Đưa Lý Đông đến nơi đến nơi nàng khẽ gõ cửa phòng, bên trong vang ra tiếng của Trần Hằng:

- Mời vào!

Vũ Nhung mở cửa đi vào, áp úng nói:

- Tổng Giám đốc, cậu thanh niên này nói là có hẹn trước với ngài.

Trần Hàng đang xem tài liệu, khẽ ngước mắt, trên mặt lập tức nở nụ cười:

- Tiểu chủ tịch, ngài đứng là thần long thấy đầu không thấy đuôi, ném cho ta một mớ công việc rồi biến mất gần hai tuần nay, hôm nay ngài đến đây có gì chỉ thị?

“Tiểu chủ tịch? Ai là tiểu chủ tịch?” Vũ Nhung nghi hoặc, chẳng lẽ Tổng giám đốc gọi tên nhóc này?.

Lý Đông nhìn nhìn Trần Hàng mỉm cười ý nhị, Trần Hàng lúc này mới ý thức được trong phòng đang có người, lúc này là hần mãi mê đọc tài liệu quá nên khi thấy Lý Đông mới phản ứng có điều kiện, không chú ý là có người khác. Hần nói:

- Được rồi Vũ Nhung, người ra ngoài trước. Ta và Lý Đông có chuyện cần nói.

- Vâng, Tổng Giám đốc

Vũ Nhung lễ phép lui ra ngoài, ra đến nơi nàng vẫn còn thắc mắc “Tên nhóc này là ai, tại sao Tổng Giám đốc xưng hô với hắn kỳ lạ như vậy, hừ hừ... tên kia lại còn không muốn trả lời trước mặt ta, dấu dẫu điểm điểm... Mà ta cũng biết tên người rồi Lý Đông, ai bảo người năm lần bảy lượt xuất hiện trước mặt ta gây cho ta khó chịu, hừ hừ bí mật của người ta sẽ từ từ bóc từng chút một”. Phụ nữ quả là một giống loài kỳ lạ, làm hay không làm cái gì cũng có thể đắc tội bọn họ, nếu Lý Đông biết suy nghĩ lúc này của Vũ Nhung thì không biết hắn sẽ có biết bao nhiêu oan uổng đây.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Trong phòng, Trần Hàng rót một chén trà cho Lý Đông:

- Đông, hôm nay em gặp anh là có chuyện gì?

- Có chuyện muốn bàn với anh.

- Ồ, em nói mau đi!

Trần Hàng ngay lập tức trở nên hứng thú, ông chủ nhỏ này mỗi lần nghiêm túc như vậy bàn bạc với hắn đều là chuẩn bị có kế hoạch lớn.

Lý Đông nhấp nhấp chén trà rồi hỏi:

- Anh đã lựa chọn được địa điểm mở rộng nhà máy chưa?

- Cũng đang xem xét vài nơi, để anh lấy báo cáo cho em xem

- Không cần, em có ý kiến này, em muốn anh lập đề án đề xuất tình cho lập quy hoạch một khu công nghệ cao. Định hướng phát triển của Công ty là hướng tới trở thành tập đoàn công nghệ với nhiều công ty con sản xuất các sản phẩm ở các lĩnh vực khác nhau, hiện tại em đang tiếp tục đầu tư cho Phòng nghiên cứu triển khai các hạng mục mới, dự kiến một hai năm tới là có thể có thành tựu. Chúng ta phải tính lâu dài một chút, tranh thủ chính sách khuyến khích phát triển công nghiệp của chính phủ, xin quỹ đất lớn xung quanh cảng biển để xây dựng nhà máy sau này.

Anh cũng biết tình ta có cảng nước sâu, vị trí địa lý lại thuận lợi, rất có tiềm năng thành một cảng quốc tế giao thương hàng hải, trong tương lai không xa, nhà máy của chúng ta sẽ sản xuất ra lượng hàng hóa lớn, mà con đường chủ yếu để đưa hàng đi các nước là đường biển do đó xây dựng nhà máy ở khu vực này là rất phù hợp.

- Uhm, việc này anh cũng đã nghĩ tới nhưng vấn đề sở hữu đất đai ở vị trí nhạy cảm như cảng biển của nước ta còn tương đối phức tạp, quy mô lại còn lớn như vậy.

- Em nghĩ việc này hẳn có chút khó khăn nhưng vẫn là có khả năng thực hiện. Công ty chúng ta giờ đã có danh tiếng, cả nước cũng chưa có được đơn vị nào làm được như vậy. Việc hợp tác sản xuất với các tập đoàn nước ngoài, trung ương cũng đã biết tới, xem báo đài đưa tin thì lãnh đạo còn đánh giá rất cao, xem chúng ta như lá cờ đầu của nền khoa học nước nhà, là thành tựu trong đổi mới kinh tế, do đó khi chúng ta xin quỹ đất mở rộng sản xuất chắc chắn sẽ có nhiều ý kiến ủng hộ.

Mặt khác, kinh tế nước ta còn chậm phát triển, cơ sở hạ tầng cảng biển đang không đáp ứng được yêu cầu của một cảng lớn, chúng ta có thể đề xuất điều kiện với chính phủ là sẽ hỗ trợ đầu tư hiện đại hóa một phần cảng biển, giao cho nhà nước quản lý khai thác. Với cả hai phía công tư, việc đầu tư này đều mang lại lợi ích, cảng biển này trước mắt là đáp ứng nhu cầu của chúng ta vận hàng đi các nước, sau là có năng lực phục vụ nhu cầu của tàu thuyền quốc tế, sẽ dần thu hút tàu trọng tải lớn về đây neo đậu, giao dịch, sinh động hoạt động giao thương, tăng thu thuế phí cho nhà nước.

- Đông, em suy nghĩ cũng thật lớn a. Anh cân nhắc thêm một chút rồi sẽ cho bộ phận kế hoạch đầu tư lập đề án trình lên ban ngành liên quan.

- Được, cái này Anh cần mau chóng tiến hành. À mà kết quả đàm phán hợp tác sản xuất pin thế nào?

- Còn một đối tác là Tập đoàn công nghiệp của Trung quốc nữa, điều kiện họ đưa ra rất tốt nhưng hợp tác với họ không biết tương lai chúng ta sẽ gặp rắc rối gì. Có điều Trung Quốc cũng là một thị trường lớn, trong một số trường hợp chúng ta có thể hợp tác với họ nên vẫn cần phải gặp mặt tạo dựng quan hệ.

Nếu không có gì thay đổi, Anh sẽ chọn Energizer, bên đối tác tỏ ra rất thiện chí, chấp nhận mức hồi báo 18% lợi nhuận kèm thêm chi phí bổ sung 800 triệu USD, tuy không phải là mức đề xuất hấp dẫn nhất nhưng xét tổng thể về uy tín, năng lực thì đây có lẽ là đối tượng lựa chọn tốt nhất.

- Uhm, em tin tưởng các quyết định của Anh.

- Ha ha, tốt.

Nghe Lý Đông nói vậy, Trần Hằng có chút cảm động, hẳn và Lý Đông là bèo nước tương phùng nhưng Lý Đông chỉ gặp một lần liền ra tay thay đổi cả cuộc đời hẳn, cho hẳn danh vọng, địa vị và sự tin nhiệm lớn lao. Trần Hằng nhớ rõ hẳn cách đây không lâu còn là một giảng viên loay hoay với món nợ 500 triệu đồng thì bây giờ đã trở thành người ngồi ngang hàng với lãnh đạo của hàng loạt tập đoàn lớn, nhân sinh thật đúng như là một giấc mộng vậy.

Khi Lý Đông rời khỏi trụ sở Công ty cũng đã là gần 1 h trưa. Những ngày hè cuối tháng 7, thời tiết chợt nắng chợt mưa, độ ẩm cao gây cảm giác khá bức bối khó chịu, Lý Đông cầm điện thoại lựa một dãy số:

- Tút... tut...

Đầu bên kia vang lên tiếng điện thoại reo, thời gian này dịch vụ gia tăng chưa phát triển, nhạc chờ theo yêu cầu còn chưa ra đời nên tạm thời đều là các âm thanh nhảm chán như vậy.

- Alo, đá bóng hả mày?

- Mày có bị thần kinh không mà bảo tao rủ mày giữa trưa đi đá bóng.

- Ờ, thế gọi tao có việc gì?

- Mày ăn gì chưa, đi ăn với tao, có một mình hơi chán.

- Ăn gì? Com bụi thì anh không rảnh nhé, đang nằm mát chui ra ngoài đường muốn thành lợn quay à.

- KFC đi, tao mời.

- À được, địa chỉ?

- Số 7 đường Nguyễn Du nhé!

- Ok, chờ tao 15 phút. Bíp... bíp...

Lê Hải đang nằm khểnh ra giường, chiếc quạt Liên Xô quay vù vù cũng không xua hết được cái nóng, mồ hôi hẳn chảy từng giọt trên trán, khi nghe được Lý Đông mời hẳn đi KFC hẳn lập tức đồng ý, không phải là vì Lê Hải thích ăn thứ đồ này mà là vì ở đó có Pepsi lạnh và máy điều hòa, quá tuyệt cho một buổi trưa oi bức như thế này.

Cổng trường Đại học Đông Thành, lầu 2 quán KFC.

- Rột rột... oa oa... quá đã... quá đã

Lê Hải một hơi cạn gần hết cốc Pepsi sau đó vuốt vuốt bụng kêu lên sáng khoái.

Lý Đông đảo mắt nhìn xung quanh sau đó nhắm mắt:

- Có thể hiện cảm xúc thì cũng đừng ồn ào quá, người ta tưởng mày vừa chết khát từ sa mạc về đấy

- Ha ha, cũng không khác là mấy đâu. Mẹ kiếp, trời gì mà nóng thế không biết.

- Hè mà, muốn không nóng mày đến Bắc cực mà ở.

- Ô, tiếc là tao tìm không thấy xe buýt thôi. Ha ha.
- Nóng thế mà mày không ở quê, lên đây làm cái gì?
- Ở quê chán bỏ xừ, không có thứ gì chơi, lên trên này thi thoảng còn rủ mấy đứa cùng lớp đi chơi điện tử chứ.
- Cha mẹ mày không bắt mày ở nhà à?
- Không, tao nói lên đây học thêm, với lại cha mẹ tao có cửa hàng buôn bán ở chợ, không quá bận, cũng không có việc gì cần tao giúp.
- À, nhàn rồi ghê nhỉ. À, sao không bảo cha mẹ mày mua cho cái xe đạp mà đi, suốt ngày bắt xe buýt thế.

Lê Hải hơi xấu hổ một chút rồi thì thầm nói:

- Tao chưa biết đi xe.
- Cái gì?

Lê Hải vội vàng bịt miệng Lý Đông, rồi nói:

- Mày hét nhỏ một chút được không, đột trước tập xe ngã gãy chân thành ra cứ nghĩ đến tập xe là tao sợ.
- Ha ha, thế sau này có bạn gái thì mày để bạn gái mày đèo à?
- Hừ, anh sẽ sắm ô tô, chủ không phải lo. Đi xe đạp của làm sao được mỹ nữ chứ, ha ha
- Được, tao sẽ đợi xem mỹ nữ nào coi trọng thằng không biết đi xe như mày.
- Hừ hừ, rồi chú sẽ biết tài năng của anh... ô kìa vừa nhắc mỹ nữ, mỹ nữ tới rồi.

Lý Đông ngoảnh mặt nhìn sang thì bất gặp hai cô gái xinh xắn đang tiến về phía bọn họ, một người đang mỉm cười nhìn Lý Đông. Hắn nhận ra đó là Tú Anh, người kia chắc là bạn của nàng.

- Lý Đông, thật trùng hợp nha.
- À, chào Tú Anh, bạn cũng đi ăn KFC à? Ngồi luôn đây cho vui.
- Được, Đình Hương bạn ngồi sang bên kia đi.

Tú Anh nhanh nhẹn tiến vào ngồi cạnh Lý Đông, người bạn tên là Đình Hương cũng tiến lại ngồi gần Lê Hải.

- Lý Đông, sao bạn gái nào mày quen cũng rất xinh đẹp nha, tao hơi ghen tị đấy. Các mỹ nữ, giới thiệu một chút mình là Lê Hải, học sinh chuyên Lý trường Lê Quý Đôn.

Thấy Lê Hải có ý khoe thành tích, hai cô gái nhìn nhau mỉm cười, Tú Anh trêu chọc:

- Ô, học sinh trường chuyên, lợi hại quá nha.
- Ha ha, cũng bình thường thôi. Học hành cũng không phải đam mê của mình, thứ mình theo đuổi là sự nghiệp bóng đá, ở lớp mình là tiền đạo ngôi sao chủ lực đấy.
- Thế à, bạn giỏi quá.

Lý Đông không đành lòng nhìn Lê Hải tự bêu xấu bèn nói:

- Được rồi, Lê Hải, bạn này cũng là học sinh trường mình, gọi là Tú Anh, là học sinh lớp Hóa, hôm trước Tú Anh cũng có xem trận đấu của hai lớp đấy.
- A, sao mày không nói sớm.

Lê Hải giật nảy mình như mèo bị giẫm phải đuôi.

- Mày có để tao giới thiệu đâu? Mà mày không thấy bạn ấy quen mặt à?
- Hừ...

Lê Hải hôm trước chỉ mải quan tâm tới việc ghi bàn tỏa sáng, nào có thời gian chú ý cổ động viên đội bạn đâu, hắn hơi có chút ngại ngùng nhưng da mặt nhanh chóng dầy trở lại:

- Hai bạn, chắc hai bạn chưa gọi đồ nhỉ? Hôm nay có duyên gặp mặt, mình mời nha!

- A, vậy thì cảm ơn bạn nhé. Bọn mình ăn cánh gà nhé!

- Được.

Lê Hải vội vàng đứng dậy hấp tấp chạy tới quầy gọi đồ, Lý Đông chỉ lắc đầu mỉm cười, hần quay sang hỏi cô gái ngồi bên kia bàn:

- Mình nghe Tú Anh gọi bạn là Đinh Hương phải không, bạn học trường nào?

- Trường Phan Bội Châu, mình là bạn thân của Tú Anh.

- Ừ, trường đó mình nghe nói nhiều nữ lắm, nay may mắn gặp được một người, quả là danh bất hư truyền, bạn đẹp như tên của bạn vậy.

- Xi...

Nghe Lý Đông khéo léo khen mình, Đinh Hương cảm thấy rất là vui vẻ bật cười. Cô gái nào chẳng thích được khen ngợi, nhất là... nhất là lại đẹp trai như vậy đây.

- Lý Đông, không phát hiện ra bạn cũng khá là dẻo miệng nha, khen cô gái khác như vậy không sợ mình nói cho Trương Ngọc biết à?

- Ha ha, sao lại mang Trương Ngọc vào đây?

- Hai người không phải là...

Tú Anh định nói hai người là bạn trai, bạn gái nhưng sau đó thấy có vẻ không phù hợp bèn nói:

- Không phải là thanh mai trúc mã à?

- Ô, Trương Ngọc đùa bạn thôi, bọn mình chỉ là đồng học, lớn lên cùng một khu thôi.

- À, ra thế.

Tú Anh gật gật đầu ra vẻ đã hiểu, lúc này Lê Hải khệ nệ bưng khay lớn đồ ăn đi ra:

- Của hai bạn đây, xin mời.

- Bạn thật ga lăng nha

- Ha ha, Không có gì, mình là con trai mà...

Bốn người vừa ăn vừa vui vẻ trò chuyện tới gần 1h chiều, sau đó Tú Anh rủ Lý Đông và Lê Hải đi vào siêu thị gần đó mua sắm. Buổi chiều Lý Đông cũng không có việc gì, trời lại nắng trở về nhà cũng ngại nên đồng ý. Về phần Lê Hải thì cậu còn không được, gật đầu muốn gậy.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Mua sắm và chơi trò chơi trong siêu thị đến hơn 5h chiều, mọi người mới chia tay nhau trở về nhà của mình. Lý Đông hôm nay cảm thấy khá vui vẻ, trải nghiệm tuổi học sinh lại một lần cũng mang lại cảm giác không tệ. Lý Đông giao thoa hai đời tâm hồn nên trong mỗi hoàn cảnh sinh hoạt hần đều có khả năng thích ứng, khi gặp Mạnh Thành, Trần Hằng hần là một người cộng sự hợp tác lão luyện, khi cùng bạn bè hần lại là một cậu bé hồn nhiên, ngôn ngữ, tác phong như một người học sinh thực thụ. Một đời này, Lý Đông có thể không cầu phú quý nhưng nhất định phải truy cầu trải nghiệm nhân sinh, đó là tâm niệm của hần khi sống lại.

Lý Đông thông thả đạp xe về nhà, tắm rửa xong hần đi ra ngoài ban công hóng gió. Từng tia nắng chiều heo hắt đậu lại trên mái nhà, xa xa phía chân trời, hoàng hôn đang miệt mài dệt lên những áng mây chiều một màu vàng ruộm, tỏa sáng cho phút huy hoàng cuối cùng, thê lương mà hùng vĩ.

Từng làn gió nhẹ khe khẽ thổi, luồn qua từng chiếc lông măng, Lý Đông lim dim mắt hưởng thụ cảm giác mềm mại và mát rượi trên khuôn mặt, hít hà thứ không khí lãng đãng của buổi chiều tà. Hoàn toàn thư giãn, Lý Đông chợt cảm thấy linh hồn mình bay bổng, thăng hoa, vô cùng thư thái.

Gần 8h, Lý Đông mới đi ra ngoài ăn tối, đi đến đầu một con phố hần chợt nghe thấy âm thanh tức giận, dường như là người quen:

- Mấy người là ai, sao lại chặn đường tôi?
- Cô em, đứng nói chuyện một chút thôi mà, làm gì dữ dằn vậy?
- Tránh ra, tôi còn phải về nhà. Nhà tôi ở gần đây, các anh không tránh tôi là lên đây.
- Ha Ha, cô là lên đi, xem có ai đến giúp không? Con phố này là bọn ta quản lý, xem ai ăn gan hùm mật gấu dám qua đây.
- Các anh rốt cục muốn gì?
- Đi chơi với bọn anh một lát rồi bọn anh đưa về
- Không được, tôi còn có việc bận.
- Hừ, đừng bắt bọn anh phải nặng tay, hoặc là ngoan ngoãn đi theo, hoặc là để bọn anh áp tải đưa đi, muốn cái nào?

Cô gái tức giận muốn khóc, hôm nay xe nàng bị hỏng phải đi xe buýt, tan làm lại muộn, nàng mới đi đường tắt qua con phố vắng để về nhà không ngờ lại gặp phải mấy tên du côn này. Đang không biết xoay sở ra sao thì một âm thanh hữu lực vang lên:

- Ba người đàn ông bắt nạt một người phụ nữ, thấy vui về lắm sao?

Cô gái nhìn sang, phát hiện không biết từ lúc nào xuất hiện một bóng người cao lớn, hai tay để trong túi quần, vạt áo sơ mi mỏng khoác ngoài phát phơ trong làn gió đêm, ánh đèn đường vàng vọt chiếu vào sau lưng hắn khiến khuôn mặt trở nên mờ ảo, nàng nhìn có chút si mê.

- Ai?

Ba tên côn đồ lập tức cảnh giác, quay người nhìn chằm chằm người vừa mới đến, sau đó mấy giây mới thờ phào, hóa ra chỉ là một người, dù trông có vẻ cao to một chút nhưng cũng không hơn bọn hắn quá nhiều, bọn hắn lại có ba người không có gì đáng sợ. Một tên mặt sẹo gần lên:

- Tốt nhất đừng can sự chuyện của bọn tao. Cút!
- Nếu tao vẫn muốn đây?
- Thì mày sẽ biết thế nào gọi là địa ngục. Hừ hừ

Tên mặt sẹo đưa tay vào túi rút ra một con dao găm:

- Tách

Lưỡi dao bật lên, loang loáng phản chiếu ánh đèn.

- Thế nào, mày nghĩ da thịt mày cứng hay lưỡi dao của tao cứng đây? Muốn biết không?
- Nói hơi nhiều rồi, lên cả đi
- Được, thật không biết sống chết, để tao cho mày sáng mắt ra, ha ha.

Tên mặt sẹo cười gần, ra hiệu cho hai tên còn lại rút côn trong người cùng lao lên, thấy đối thủ tin hắn cũng không chắc một mình có thể đối phó được, dù sao hắn cũng chỉ là tên du thủ du thực, đánh bậy, đánh bạ uy hiếp người yếu thế mà thôi, một khi gặp phải kẻ cứng rắn tốt nhất là lấy đông hiếp ít, đường phố đã dạy cho hắn bài học như vậy.

Ba tên côn đồ chia làm ba hướng vây đối thủ lại sau đó cùng ra tay đánh về một phía, Lý Đông hơi nheo mắt tập trung tinh thần, động tác của bọn chúng bỗng nhiên chuyển động như những thước phim quay chậm, Lý Đông vùng quyền đánh mạnh vào mặt một tên trước mặt, chân phải lại đá thẳng vào ngực tên bên phải sau đó nghiêng người lách qua một đao của tên cầm dao, vòng qua phía sau lưng hắn, một cước trời giáng vào hậu tâm, động tác nước chảy mây trôi vô cùng đẹp mắt. Trong mắt người ngoài, tốc độ của Lý Đông là nhanh không thể tả, ba tên côn đồ chỉ thấy cái bóng của Lý Đông nhoáng lên thì đã trúng đòn, mỗi tên bay theo một hướng, lăn lộn kêu la trên đất, trong đầu bọn hắn thì đang vô cùng hoảng sợ “Đây là cái thế giới gì, hắn là người nào, là võ lâm cao thủ sao, không phải nói chỉ xuất hiện trong phim sao, thế nào lại để bọn ta gặp phải”. Bọn hắn cũng lăn lộn nhiều năm, cũng từng gặp phải cao thủ võ thuật thế nhưng chưa từng có ai khủng bố như vậy, ít nhất những kẻ trước đây dù không đánh lại bọn hắn cũng thừa khả năng tự vệ hoặc chạy trốn, không giống như hôm nay đến một cơ hội tránh đòn cũng không có.

Lý Đông chậm chậm bước lại, mỗi bước chân của hắn đặt xuống, trái tim của ba tên côn đồ lại run lên, đập bình bịch, một tên khóc lóc van xin:

- Đại ca, bọn em sai rồi, bọn em mắt mù không biết anh, xin tha cho chúng em lần này, lần sau chúng em không dám làm chuyện này nữa.

Lý Đông không nói gì, nhặt lên dao găm rơi dưới đất tiến tới chỗ tên mặt sẹo đang nằm, ngồi xuống trước mặt hắn, mặt không biến sắc, cầm dao từ từ di chuyển từ mặt xuống cổ tên côn đồ cắt ra một đường sắc lẹm, máu tươi rùng rùng chảy ra. Vết thương không sâu, chỉ là ngoài da nhưng làm cho ba tên côn đồ trong lòng một mảnh chết lặng.

Lý Đông nhìn chăm chăm tên mặt thạ rồi cất giọng lạnh lạnh:

- Mà muốn biết da thịt tao cứng hay đao của mày cứng đúng không? Mở mắt mà nhìn cho kỹ.

Lý Đông hơi dùng lực cánh tay

- Rắc.... choang

Dao gãy làm đôi rơi xuống nền đường bê tông vắng lặng vang lên những tiếng sắc lạnh.

Ba tên côn đồ không tin nổi vào mắt mình:

- Hix... Ông trời ơi, ôn thần này ở đâu ra thế này?

- Hừ, các nguoi có một cơ hội, trong vòng mười giây biến mất khỏi mắt tao, nếu không lưỡi đao này sẽ găm vào một trong số các nguoi. Một...hai...

Lý Đông nhặt lưỡi đao gãy lên, vừa dùng ngón tay xoay xoay vừa chăm chăm đếm, ba tên côn đồ sợ hết hồn vội vàng vùng dậy, phi nhanh về phía con hẻm, khi bọn hắn vừa khuất vào góc đường thì chợt nghe phía sau lưng một âm thanh rít gào như tiếng từ thần đòi mạng:

- Vút... ríttttttt... phậppppp

Tên mặt thạ quay lại, mặt hắn tái nhợt, chân nhũn ra, một dòng nước vàng sền sệt chảy ra từ giữa háng, hắn ngồi rơi xuống đất, không còn chút sức lực nào để chạy nữa, bởi vì thứ âm thanh kinh khủng kia là phát ra từ lưỡi đao đang găm sâu vào nền đá, nó cũng chỉ cách hắn trong gang tấc mà thôi.

Sau khi ba tên côn đồ chật vật trốn mất, Lý Đông tiến lại chỗ cô gái, nàng còn đang chưa tỉnh táo lại khi chứng kiến những gì xảy ra trước mắt.

- Đây, Vũ Nhu, cô không sao chứ?

- A...

Vũ Nhu giật mình, lùi lại phía sau vài bước.

- Lại là cậu?

- Cô có vẻ không thích gặp tôi.

- À, không... không phải... cảm ơn cậu.

- Cảm ơn không phải bằng lời nói nha

Lý Đông thấy nàng còn đang thất thần, giả vờ nhìn chăm chăm trên chọc nói.

- A, cậu muốn làm gì?

Vũ Nhu sợ hãi, một tay che ngực, lại lùi một bước nàng thầm nghĩ không phải vừa thoát được hang hổ lại rơi vào tay sói chứ, dù cho con sói này cũng khá đẹp trai nhưng vẫn là không được đi.

- Không phải cô muốn cảm ơn tôi sao?

- Nhưng... cậu muốn tôi báo ơn thế nào?

- Làm gì mà khăn trương như vậy, không phải nhà cô có quán phở sao, nhân tiện tôi đang đói, cô mời tôi một bữa no nê là được rồi.

Nhìn nụ cười âm áp của Lý Đông, Vũ Nhu mới bình tĩnh lại, khẽ thở phào, nàng cảm thấy hơi xấu hổ trong lòng, sao mình có thể có những ý nghĩ kỳ quặc như vậy chứ, hẳn là mới cứu mình mà.

- Được rồi, đi thôi.

Hai người sóng vai trở lại nhà Vũ Nhu, lầu một nhà nàng được dành một phần để làm quán ăn, nàng lên nhà thay đổi quần áo, sau đó xuống dưới phụ mẹ làm đồ ăn cho Lý Đông. Vũ Nhu kể lại với mẹ nàng chuyện được Lý Đông giải cứu khỏi bọn xấu có điều để cho mẹ nàng bớt lo lắng cũng không đề cập quá kỹ, chỉ nói bọn chúng thấy có người can thiệp nên bỏ đi. Mẹ nàng lập tức coi Lý Đông như khách quý, còn nói đóng sớm cửa hàng, nấu cơm mời Lý Đông ăn để cảm ơn, Lý Đông vội vàng từ chối nói hẳn còn có chuyện phải đi ngay, chỉ yêu cầu một tô phở là được rồi.

Trên bàn ăn, Vũ Nhu chống cằm, cặp mắt long lanh chăm chú nhìn Lý Đông:

- Lý Đông, cậu thật có nhiều bí ẩn nha.

- Ha ha, cô muốn tìm hiểu tôi sao?
- Phi, thật không biết lớn nhỏ, cậu nhìn như còn nhỏ hơn tôi vài tuổi đây. Tìm hiểu cái gì?
- A, không phải nói cô muốn tìm hiểu bí mật của tôi thôi à.
- Hừ hừ... nói chuyện cho rõ ràng một chút
- A... vậy còn không rõ sao?
- Này, nói đi, vì sao cậu lợi hại như vậy, khi nãy ta nhìn không chớp mắt mà không thấy được động tác của cậu.
- Tôi có võ công mà
- Võ công cũng không thể lợi hại như vậy, cậu là làm cách nào?
- Võ công cũng có mức độ lợi hại khác nhau, như môn võ của tôi gọi là “Tẩu quyền”.
- Tẩu quyền? Ta chưa từng nghe thấy bao giờ.
- Tẩu quyền tức là võ chạy ấy, môn phái của tôi chủ trương trong chiến đấu quan trọng nhất phải giữ được mạng, còn mạng thì còn cơ hội chiến thắng nên nếu thua là phải chạy thật nhanh để trốn, càng nhanh càng tốt, bọn tôi luyện tập tốc độ cao thành ra mấy tên vừa rồi động tác quá chậm nên bị đánh cũng là phải.
- Xi...

Vũ Nhu bật cười, nàng biết Lý Đông là không muốn nói cho nàng, càng không nói nàng càng tò mò, càng muốn tìm hiểu. Có điều Vũ Nhung không biết câu nói “tò mò chết mèo nhỏ”, khi một người con gái hứng thú tìm mọi cách để hiểu những bí mật của một người con trai thì cũng coi như nàng đang tự đưa mình đi vào một con đường vô cùng nguy hiểm, không còn lối thoát.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Hè qua, thu đến, cái nắng vàng dịu dàng trải dài trên những con đường, gió thu mon man thổi bay những chiếc lá theo những quỹ đạo vô định, xoay tròn xoay tròn vương lại trên mái tóc khách bộ hành.

Trương Ngọc đưa tay gỡ xuống chiếc chun buộc tóc, mái tóc dài phơ phất, ánh mắt mơ màng nhìn hàng cây đại thụ ven đường đang ào ào đổ lá:

- Lý Đông, thật là lãng mạn a.
- Ừm

Lý Đông gật nhẹ đầu, bước chân chậm chậm đạp trên thảm lá vàng, tinh thần hưởng thụ thứ không khí dịu nhẹ, thanh tân của buổi sáng cuối thu. Bọn họ đã khai giảng năm học mới được gần hai tháng, chính thức bước vào năm học lớp 11, ở độ tuổi này chưa phải là lớn nhưng trong tâm hồn của các cô cậu học trò đã có chút gì đó khác lạ, biết ngại ngùng khi gặp một người bạn khác giới, biết xốn xang trước những thay đổi của đất trời, tình cảm trở nên phong phú hơn rất nhiều.

- Nhìn kia, thạch thảo nở đẹp quá!

Trương Ngọc reo lên chỉ về hướng công viên ven đường. Lý Đông ngược nhìn, phía trước hần mà cả một khoảng không gian ngập màu tím biếc, những cánh thạch thảo mỏng manh, như chất chứa nỗi buồn, một sự trầm buồn mà chẳng hề ủy mị, mạnh mẽ vươn lên đứng đưa trong ánh nắng ban mai.

- Bạn thích thạch thảo à?
- Ừ, mình luôn cảm thấy thạch thảo nhỏ nhắn mang một chút dư vị buồn man mác và đậm hương sắc cổ xưa, hoa thạch thảo khiến trời thu thêm thanh khiết, dịu mát, yên bình rất lạ.
- Vậy bạn biết ý nghĩa loài hoa này không?
- Mình nghe nói nó tượng trưng cho tình yêu và vẻ đẹp mềm mại, thanh tú, đôi khi, thạch thảo còn tượng trưng cho sự chín chắn bởi thường nở và cuối thu, khi các loài hoa khác đã tàn.

- Uhm, nghe bạn nói mình cũng bắt đầu thích thạch thảo rồi đấy, muốn mình hái tặng bạn một đóa không?
- Hi hi, đừng, hãy để chúng làm đẹp cho phố phường, mình không muốn ích kỷ giữ riêng cho mình.
- Chà, tấm lòng thật rộng rãi nha
- Đương nhiên, ai lại như bạn hái hoa công cộng đòi tặng người khác bao giờ.

Trương Ngọc nhếch nhếch khóe miệng xinh xắn của nàng khẽ cười nói, Lý Đông xấu hổ, lúc này hần hơi xúc động quá rồi. Trương Ngọc thấy Lý Đông ngại ngùng, liền chuyển chủ đề:

- À, dạo này bạn có gặp Mạnh Bàn không?
- Tên đó gần đây lập đội game, suốt ngày vui đùa ở quán net, thi thoảng mới hẹn được một hôm.
- Ủ, mình nghe nói chú Thành còn mua nhà cho bạn ấy ở trên này để học tập, thật là có điều kiện nha.
- Tên béo đó sướng từ nhỏ mà, nhưng chú Thành mà biết hần trên này chỉ lo chơi điện tử không khéo cho về quê ở cũng nên.
- Hi hi.

Hai người trò chuyện khá vui vẻ, tình cờ nhắc tới Mạnh Bàn, Lý Đông lại nhớ tới có một kế hoạch muốn cùng Mạnh Thành triển khai. Hai người đi dạo khoảng hơn một tiếng thì chia tay về nhà. Đến nơi, Lý Đông tìm điện thoại bấm số gọi:

- Chú Thành, gần đây chú khỏe chứ?
- Ủ, cảm ơn cháu, cháu thế nào?
- Cháu khỏe.
- Tốt, gần đây thằng Bàn có qua chỗ cháu không?
- Cũng thi thoảng thôi, chắc nó cũng bận học hành chú ạ

Lý Đông phải nói vòng vo, nếu khai ra tên kia suốt ngày điện tử, Mạnh Bàn không thù chết hần mới lạ.

- Thế hôm nay gọi cho chú có việc gì?
- Chú, cháu muốn mời chú hợp tác?
- A, làm gì? Không phải công ty cháu giờ đã có đối tác nước ngoài đầu tư sao?
- À không, cháu muốn nói một hạng mục khác.
- Ủ, cụ thể thế nào?
- Cháu muốn lập chuỗi siêu thị điện máy.
- Ồ, Sao cháu có ý nghĩ này?

- Chú Thành, trong tương lai gần, kinh tế nước ta sẽ dần đi lên, nhu cầu về hàng điện tử, điện lạnh như máy tính, ti vi, tủ lạnh, điều hòa, máy giặt... sẽ càng ngày càng lớn do đó kinh doanh siêu thị điện máy sẽ rất phát triển, lợi ích kinh tế rất lớn, là một miếng bánh ngọt. Tuy nhiên mảng này cần quỹ đất rộng, vị trí đẹp, giao thông thuận tiện, cháu thấy giai đoạn này đất đai còn đang rẻ, vị trí tốt còn nhiều, lại dễ thu mua là thời cơ vàng để chúng ta thu gom

Trước mắt, chúng ta sẽ nhận tiêu thụ cho các nhãn hàng khác, về lâu dài Công nghệ mới Đông Thành có thể sản xuất hoặc liên kết sản xuất nhiều thiết bị điện gia dụng, cháu muốn có một kênh tiêu thụ được chuẩn hóa theo yêu cầu để đưa chúng ra thị trường.

- Cháu định làm lớn bao nhiêu đây?
- Tất cả các tỉnh thành đều phải thu gom, nói đơn giản cho chú dễ hiểu nhé. Siêu thị cháu định phân làm ba cấp bậc chủ yếu, siêu thị cấp một có diện tích từ 3.000 m2 trở lên, danh mục hàng hóa là khoảng 10.000 mã hàng, siêu thị cấp 2 có diện tích 1.500 m2 trở lên, danh mục hàng là 6.000 mã hàng, siêu thị cấp 3 có diện tích 1.000 m2 trở lên, danh mục hàng khoảng 3.000 mã. Tại mỗi thành phố trực thuộc trung ương, chúng ta phải ít nhất mở được 3 siêu thị cấp một, 5 siêu thị cấp 2, tại các thành phố kinh tế phát triển khác tùy tình huống chúng ta phải có 1 siêu thị cấp 1 và 3 hoặc 4 siêu thị cấp 2, các tỉnh thành còn chưa có đô thị hóa tập trung, tạm thời chúng ta chưa mở nhưng ít nhất tại vị trí trung tâm phải gom được một đến hai lô đất có diện tích càng rộng càng tốt chờ sẵn.
- Đông, cháu làm lớn quá, mua một vài mảnh đất thì không sao nhưng gom cả nước là một con số khổng lồ, đây còn là chưa tính đến tiền đầu tư xây siêu

thị, chúng ta không có đủ tài chính.

- Vậy theo chú thấy chúng ta cần chuẩn bị tài chính là bao nhiêu?

Mạnh Thành trầm mặc giây lát rồi nói:

- Gần đây chú cũng có tìm hiểu đất cát mua nhà cho thằng Bàn, nếu tính theo giá đất bây giờ, cái này nếu không có khoảng 300 triệu USD sợ là không đủ, đó là còn chưa tính tới chi phí đầu tư siêu thị.

- Được, số này cháu cấp cho chú. Thế nào chú tự tin làm được không?

Đầu dây bên kia trở nên tĩnh mịch, chỉ thị thoảng nghe thấy tiếng thở khó nhọc. Mạnh Thành thật sự là bị dọa hoảng sợ rồi, thằng nhóc này lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, phải biết là năm ngoái hắn mới dồn toàn bộ tiền bán bản quyền đổ vào nghiên cứu, giờ mới bao lâu thời gian từ đâu lại đào ra một khoản tài chính khổng lồ vậy. Nếu Lý Đông thật đưa ra được số tiền này chẳng phải hắn sẽ trở thành giàu nhất nước sao, phải biết người giàu nhất bây giờ theo báo chí đưa tin tài sản cũng ước khoảng 2.000 tỷ, mà đó là nói tổng tài sản, như Lý Đông vậy mà nói đưa ra 300 triệu USD tiền mặt, thật là một con số thiên văn. Mạnh Thành không biết thỏa thuận cụ thể của Lý Đông và đối tác nước ngoài, hắn đơn giản chỉ cho là Lý Đông cùng hợp tác khai thác chia lợi nhuận như trước đây phối hợp với hắn, còn không biết Lý Đông còn nhận được phần phụ trội 800 triệu USD, nếu biết tin tức này có khi Mạnh Thành mấy ngày sẽ không ngủ được yên giấc, phải biết chính là hắn đã bỏ lỡ cơ hội này.

- Chú Thành, chú còn nghe cháu nói chứ?

- Ủ, Đông chú đây. Vậy cháu muốn chú làm gì?

- Cháu sẽ thành lập Công ty thực hiện mảng kinh doanh này, chú sẽ đảm nhiệm chức danh Giám đốc, chịu trách nhiệm tìm kiếm thu mua đất đai đáp ứng yêu cầu của chúng ta. Kế hoạch trước mắt là tập trung vào các thành phố lớn, sau đó vừa tiến hành xây dựng vừa thực hiện mở rộng ra các tỉnh thành phố khác, thiếu hụt tài chính cháu sẽ chi bổ sung, chú không cần lo lắng về vấn đề này.

Mô hình hoạt động của siêu thị như thế nào, cháu sẽ lập và gửi chú một bộ kế hoạch để chú làm theo, ngoài việc này cháu sẽ không tham gia vào việc điều hành, chú sẽ toàn quyền xây dựng bộ máy vận hành của mình. Lúc đầu, sẽ có khó khăn nhưng cháu tin vào năng lực của chú. Còn một điều nữa, chú sẽ có 5% cổ phần trong Công ty, chú thấy thế nào?

Mạnh Thành suy nghĩ một chút rồi cười nói:

- Ha ha, được, cái này chú nghĩ mình có thể làm. Nhà máy cơ khí gần đây cũng đang có người đặt vấn đề mua, nhân việc này quyết định luôn nó đi. Về phần cổ phần, số tiền nhận được từ việc bán bản quyền máy phát điện chú cũng chưa biết đầu tư vào đâu, không bằng góp vào Công ty, chú cũng không thể lấy không 5% cổ phần được, số tiền này trước đó cũng đã là cháu giúp chú kiếm ra rồi.

Lý Đông cười nói:

- Chú Thành, chú không cần phải suy nghĩ về điều này, chú cũng không phải lấy không cổ phần, rất nhiều khó khăn vất vả đang chờ chú phía trước đấy.

Lý Đông lập tức từ chối đề nghị của Mạnh Thành, mặc dù 5% cổ phần tỷ lệ nhìn như nhỏ nhưng quy đổi ra tiền mặt ít nhất cũng trị giá mấy chục triệu USD, là con số trong mơ của rất nhiều người. Không phải Lý Đông không biết điều đó, rõ ràng đây là chỉ một khoản đại giá nhưng bù lại hắn sẽ có được nhân tâm và sự nỗ lực từ Mạnh Thành, thu được sẽ nhiều hơn mất đi. Không nói những cái khác, chỉ riêng những mảnh đất mà Mạnh Thành đi thu gom được, giá trị trong mười năm sau sẽ lật gấp cả chục lần thậm chí vài chục lần, chưa kể tới hiệu quả kinh tế mang lại từ việc kinh doanh siêu thị.

Lý Đông không có lý do gì tiếc rẻ số tiền đó cả, thứ hắn thiếu nhất bây giờ không phải là tiền mà là nhân tài, Mạnh Thành có thể không làm được các thương vụ có tầm quốc tế nhưng ở cấp độ chuỗi siêu thị thì Lý Đông cho rằng Mạnh Thành đủ năng lực, hơn nữa còn có thể vừa làm vừa tích lũy kinh nghiệm. Dưới sự hướng dẫn của mình, Lý Đông rất tin tưởng, kế hoạch này có thể thành công. Lý Đông là người hai đời, hơn bất kỳ ai trong niên đại này, hắn hiểu cách thực kinh doanh một siêu thị là nên làm thế nào, dù sao hắn cũng từng là chủ một công ty phân phối hàng tiêu dùng lớn, do đó một khi mô hình vận hành siêu thị của hắn đi ra sẽ trở thành chuẩn mực định hướng cả chuỗi ngành nghề. Như vậy, một người nắm được xu hướng, thị hiếu, nhu cầu, cách thức vận doanh tiên tiến lại có vốn đầu tư hùng hậu thì lý do để thành công chắc chắn có nhiều hơn là thất bại.

Cảm nhận được khí phách trong lời nói của Lý Đông, Mạnh Thành xúc động nói:

- Tốt, cháu đã coi trọng chú như vậy, không có gì khiến chú không đồng ý. Chú sẽ dùng toàn bộ chút nhiệt huyết còn lại của nửa đời này đi theo cháu làm ra một cơ nghiệp lớn. Ha ha

- Được, cháu rất hi vọng ở chú.

Cúp điện thoại, Lý Đông mỉm cười, các mắt xích của tập đoàn đa ngành tương lai đang dần được hình thành, hắn chợt nghĩ, mình vẫn còn một kế hoạch nữa chưa được triển khai, nhưng vấn đề lớn nhất của hắn bây giờ là bắt đầu từ đâu, nói đúng hơn là tìm ai để triển khai thực hiện. Haizzz, nhân tài... nhân tài... như là mùa thu. Khó a!!!!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Văn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Phòng họp tổng bộ Công ty TNHH Công nghệ mới Đồng Thành.

Trần Hàng ngồi ở ghế chủ tọa, thấy mọi người đã tới đông đủ, khẽ nâng tay ra hiệu ổn định lại, sau đó nói:

- Được rồi, các vị, nếu mọi người đã có mặt đầy đủ, chúng ta tiến hành thôi. Đình Hạo, anh báo cáo tình hình triển khai dự án gần đây cho mọi người nắm bắt được thông tin.

- Vâng, Tổng giám đốc.

Một người đàn ông trung niên, khoảng ba lăm, ba sáu tuổi ngồi bên phải Trần Hàng kéo ghế đứng lên, hần là Đình Hạo, Phó Tổng chuyên trách mảng đầu tư dự án. Đình Hạo vốn là cán bộ cấp trưởng phòng thuộc Sở Kế hoạch đầu tư của Tỉnh, là người có năng lực, được nằm trong danh sách quy hoạch lên vị trí Phó Giám đốc Sở, vì vị trí này, hần rất nỗ lực, bỏ ra nhiều công sức, từ công tác chuyên môn đến ngoại giao bên ngoài, đánh ra nhiều thành tích và quan hệ.

Tuy nhiên, con đường hoạn lộ vốn là gian nan gặp ghềnh, khi Đình Hạo tưởng như nắm chắc thành công thì bất ngờ nhận được quyết định từ trung ương điều chuyển một cán bộ về giữ vị trí này, nếu người tới có năng lực mạnh thì không sao, đằng này vị này còn khá trẻ, chưa có công tích gì nhưng lại là con cháu một lãnh đạo cấp Bộ. Quan trường như chiến trường, một mối với bao cố gắng nhưng không đạt được gì, Đình Hạo trở nên chán nản, sau đó hần nhân một lần gặp gỡ Trần Hàng lên tiếp xúc làm việc với Sở, nhận thấy triển vọng của doanh nghiệp này, Đình Hạo đề xuất với Trần Hàng về đảm nhận mảng đầu tư dự án nhà máy sản xuất pin. Trần Hạo vô cùng mừng rỡ, hần biết Đình Hạo dạng nhân tài này chỉ có thể gặp mà không thể cầu, hần ngay lập tức đồng ý, và đó cũng là nguyên nhân mà có sự xuất hiện của Đình Hạo trong cuộc họp ngày hôm nay.

Đình Hạo ra hiệu cho người trợ lý phát tài liệu tới tay mọi người, sau đó sắp xếp một chút ngôn ngữ phát biểu bằng tiếng Anh:

- Thưa các vị, như các vị đã biết, đề án xây dựng khu công nghệ cao của chúng ta đã được chính phủ thông qua, diện tích quy hoạch ban đầu lên tới 500 ha bao gồm toàn bộ dải đất ven biển phía nam, cách cảng biển khoảng 1 km đường chim bay, đất thuê có thời hạn 50 năm, trả tiền một lần. Đây là dự án trọng điểm của tỉnh trong năm nay, phía tỉnh cũng đang giao các phòng ban liên quan nhanh chóng phối hợp cùng chúng ta hoàn tất giải phóng mặt bằng, bàn giao quỹ đất sạch và các thủ tục pháp lý có liên quan trước tết dương để có thể xây dựng đưa nhà máy đi vào hoạt động trong năm tới. Hơn nữa, theo công văn liên bộ của Bộ Tài chính và Kế hoạch đầu tư mới nhận được, chúng ta đã được lãnh đạo phê duyệt miễn toàn bộ thuế thu nhập doanh nghiệp trong hai năm đầu tiên, giảm 50% thuế thu nhập doanh nghiệp trong 2 năm tiếp theo đồng thời sẽ hoàn toàn bộ thuế giá trị gia tăng đầu tư xây dựng cơ bản ngay khi hoàn công tạo nguồn lực cho chúng ta triển khai hoạt động nhà máy bước đầu.

Để đẩy nhanh tiến độ, tỉnh cũng đã bật đèn xanh cho phép trong thời gian chờ hoàn thiện pháp lý, chúng ta có thể triển khai tiến hành xây dựng nhà máy pin tại mảnh đất trống phía đông khu công nghệ. Báo cáo nghiên cứu khả thi và hồ sơ kỹ thuật nhà máy cũng đã được các cơ quan chức năng xét duyệt và phía đối tác Energizer thông qua, tổng mức đầu tư nhà máy ban đầu là một tỷ USD gồm tổ hợp sản xuất pin ắc quy High Power dùng cho máy móc có công suất tiêu thụ điện cao và tổ hợp sản xuất pin thời Low&Tiny Power dùng cho các thiết bị điện tử nhỏ trong gia đình. Năng lực sản xuất thiết kế của nhà máy vào khoảng 1 tỷ pin ắc quy và 10 tỷ pin thời hàng năm, theo đánh giá sản lượng này có thể đáp ứng được nhu cầu thị trường hiện tại. Chúng ta cũng đã nhận được đơn hàng của nhiều hãng công nghiệp trên thế giới như Toyota, BMW, Hyundai, Samsung, Sony, Nokia, Motorola, Canon... như vậy đầu ra là không gặp vấn đề, điều cần quan tâm lớn nhất là quản trị sản xuất hiệu quả, đảm bảo số lượng và chất lượng đối tác theo đúng yêu cầu thỏa thuận.

Nói tới đây, Đình Hạo hơi dừng lại rồi nói:

- Các vị, tôi vừa nêu một số thông tin trọng điểm liên quan đến dự án, các vị có cần quan tâm thông tin gì nữa không?

Lúc này, một giọng nói vang lên:

- Thưa ngài, tôi có một vấn đề muốn trao đổi, theo kế hoạch, chúng ta hiện chỉ sản xuất pin tái sử dụng, không sản xuất pin sử dụng một lần, tôi đánh giá điều này có thể ảnh hưởng rất lớn tới doanh thu của chúng ta, các vị có cân nhắc sản xuất bổ sung dòng pin này không?

Người hỏi là Joseph L. Bristow, giám đốc chiến lược của Energizer, hần tạm thời được cử sang phụ trách giám sát hoạt động tại Công nghệ mới Đồng Thành trong thời gian đầu.

Đình Hạo định lên tiếng trả lời thì Trần Hàng mỉm cười nói:

- Ngài Bristow, chúng ta sẽ chỉ sản xuất các dòng pin có khả năng tái sử dụng, việc này góp phần giảm thiểu rác thải công nghiệp, thể hiện trách nhiệm của chúng ta với cộng đồng. Hơn nữa, điều này cũng phù hợp với chiến lược phát triển của chúng tôi, Công nghệ mới Đồng Thành định hướng là một công ty công nghệ cao mà triết lý của chúng tôi về công nghệ cao là tạo ra các sản phẩm thân thiện, ít độc hại, dễ dàng tái chế, tái sử dụng, sản phẩm có khả năng cải thiện cuộc sống con người theo cách tích cực, tôn trọng sự hài hòa của con người và tự nhiên. Về vấn đề lo lắng của ngài, chúng tôi cũng đã có đánh giá của mình. Sản phẩm của chúng ta trong thời gian vài năm tới hần không có đối thủ cạnh tranh, đi cùng với xu thế các thiết bị điện tử, kỹ thuật phát triển đa dạng về chủng loại và mẫu mã, thị hiếu thay đổi từng ngày thì nhu cầu thay thế nhanh các model cũ sẽ rất lớn hay nói cách khác vòng đời của một sản phẩm cũng sẽ không dài, do đó nhu cầu pin sẽ chỉ càng tăng mà không giảm, như vậy ngài có thể yên tâm về mặt lợi ích mang lại cho Tập đoàn.

Bristow cân nhắc một chút rồi nói

- Được, nếu đã là vậy, chúng tôi sẽ tôn trọng chiến lược của các ngài. Xin được hỏi thêm các ngài một chút, tiến độ của nhà máy hiện tại đã đến giai đoạn nào, dự kiến khi nào có thể sản xuất ?

Đinh Hạo lập tức trả lời:

- Thưa ngài, chúng tôi cũng đang tích cực đốc thúc nhà thầu thi công, hiện tại đã xây dựng xong cơ bản phần khung, máy móc thiết bị nhập từ châu Âu cũng đang trên đường về, dự kiến cuối tuần này là có thể cấp cảng. Chúng ta sẽ còn phải cần thời gian lắp đặt, chạy thử, tuyển dụng bổ sung nhân sự, đào tạo vận hành hệ thống, do đó nếu mọi chuyện thuận lợi, khả năng tới đầu tháng 3 năm sau sản phẩm có thể ra thị trường.

Nghe xong, Bristow mỉm cười nói:

- Rất tốt, tiến độ này cũng phù hợp với chúng tôi mong muốn. Tuy nhiên về vấn đề nhân sự, nếu các ngài cần, chúng tôi có thể đưa kỹ sư từ tập đoàn sang hỗ trợ thời gian đầu, dù sao kỹ sư của chúng tôi cũng quen thuộc với máy móc thiết bị hiện đại hơn đội ngũ kỹ sư của các bạn, tiến độ sản xuất ra sản phẩm có thể nhanh hơn.

Trần Hàng lại lên tiếng:

- Ngài Bristow, chúng tôi ghi nhận sự hợp tác thiện chí từ Tập đoàn Energizer, nhưng như đã thỏa thuận ban đầu, chúng tôi sẽ chủ động hoàn toàn trong công tác sản xuất bao gồm xây dựng, đầu tư và vận hành nhà máy, Energizer sẽ chịu trách nhiệm bỏ vốn và khâu phân phối sản phẩm. Công nghệ mới Đồng Thành cam kết và tin tưởng đội ngũ kỹ sư của mình sẽ sản xuất ra được pin có chất lượng như thiết kế, chúng tôi đã có thể nghiên cứu ra loại pin này thì việc tổ chức sản xuất ở quy mô công nghiệp cũng là nằm trong khả năng, ngài có thể yên tâm về điều này.

Bristow nhìn ra Trần Hàng đã biết ý định của mình, hơi có chút thất vọng nhưng vẫn cười nói:

- Được, không phải chúng tôi không tin tưởng các ngài, chỉ muốn đẩy nhanh tiến độ một chút thôi, nếu các ngài đã khẳng định như vậy thì chúng tôi cũng yên tâm.

- Cảm ơn ngài tin tưởng!

Bristow cũng không hỏi gì thêm, lặng lặng ngồi nghe mọi người trao đổi, trong ánh mắt lại dường như thấp thoáng ẩn dấu một điều gì đó. Thời gian còn lại của buổi họp cũng không có nội dung gì quá trọng yếu, chủ yếu bàn bạc với bộ phận tài chính, bộ phận kỹ thuật và bộ phận hành chính các công tác liên quan đến kê khai hải quan nhập máy móc, tiếp đón kỹ sư của nhà cung cấp sang lắp đặt và tổ chức đào tạo vận hành chạy thử.

Mọi việc thương thảo xong, trở về phòng của mình, Trần Hàng nhận được điện thoại của Lý Đông:

- Chủ tịch, có gì chỉ đạo à?

- Ha ha, chỉ đạo thì không có, có điều cần anh làm một số thứ đây.

- À, có chuyện gì sao?

- Em cần Anh ký chuyển vào tài khoản của Công ty Cổ phần Siêu thị Điện máy Lý Gia Huynh Đệ số tiền 300 triệu USD, số Tài khoản 12865879632 mở tại Chi nhánh Ngân hàng Công Thương Đồng Thành.

- Cái gì? Đây là đơn vị nào? Em làm gì cần huy động số tiền lớn như vậy?

Trần Hàng giật mình hỏi.

- Em định mở siêu thị điện máy.

- Mở siêu thị cũng không cần nhiều như thế chứ?

- Không phải mở chỉ một siêu thị mà là chuỗi siêu thị, thời gian này giá đất còn rẻ, vị trí đẹp còn nhiều, dễ thu gom, em muốn nhân cơ hội có sẵn tài chính đầu tư luôn một chuỗi trên cả nước.

- Nhưng theo anh biết thị trường điện máy hiện tại kinh doanh cũng khá trầm lắng, em đầu tư số tiền lớn như vậy liệu có khả thi không?

- Số tiền này chủ yếu là mua đất do đó về lâu dài chắc chắn sẽ sinh lợi, về phần siêu thị thì em tin trong vài năm tới sẽ khởi sắc là một thị trường rất tiềm năng. Bây giờ đầu tư thu gom, xây dựng, đàm phán hợp tác với nhà cung cấp cũng cần thời gian, em cần chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng để bắt kịp được nhịp điệu của thị trường, không thể bỏ lỡ được.

- Đông, theo anh, em nên cân nhắc kỹ, tất cả đều là phỏng đoán, tín hiệu thị trường bây giờ cũng chưa rõ ràng, em muốn đầu tư siêu thị thì có thể làm thử nghiệm ở một số tỉnh nhưng không nên làm lớn như vậy, số tiền này chúng ta có thể tìm kiếm các hạng mục khả quan hơn.

- Được rồi Anh Trần Hàng, em đã suy nghĩ kỹ hạng mục này rồi. Anh chỉ cần chuyển giúp em là được.

- Haizzz, nếu em đã kiên quyết như vậy, anh sẽ ký duyệt chi chuyển khoản ngay, có điều Công ty không có tài khoản ở Ngân hàng Công thương, với số tiền lớn như vậy thì ngân hàng bên này cũng cần cân đối quỹ, có khi phải một hai hôm tiền mới về tài khoản bên đó.

- Tốt, cảm ơn Anh! Nếu không có chuyện gì, em cúp máy trước.

- Được, chào em!

- Chào Anh!

Kết thúc cuộc gọi, Trần Hàng thờ dài, ngón tay khẽ gõ xuống bàn suy nghĩ, sau giây lát hần bấm nút gọi thư ký:

- Lệ Hằng, gọi Giám đốc Tài chính và Kế toán trưởng lên phòng gặp tôi.

- Vâng, thưa Tổng Giám đốc.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Đông Phương khách sạn, trong một căn phòng sang trọng Bristow đang ngồi tiếp một vị khách. Người này khuôn mặt âm trầm, ánh mắt thi thoảng lóe lên vẻ âm hiểm, hần chính là Ralston Purin, giám đốc phụ trách kinh doanh khu vực Châu Âu của Duracell®.

- Bristow, kế hoạch có tiến triển gì không? Bên kia đang rất sốt ruột đấy, người phải biết chậm một ngày tập đoàn sẽ tổn thất lớn như thế nào chứ?

- Ngài Purin, chúng ta cần phải kiên nhẫn, việc này không có dễ dàng như vậy, bên phía Công nghệ mới Đông Thành cũng rất cảnh giác, ta chưa tìm được cơ hội nào để tiếp cận công nghệ của họ.

- Humm, tập đoàn đã chi nhiều tiền giúp người giải quyết những rắc rối do nợ nần từ thua lỗ chứng khoán, lại bố trí cho người nằm vùng Energizer lâu như vậy nhưng ngoài những tin tức không mấy giá trị thì người đem lại cái gì cho tập đoàn? Nếu không phải lần này Energizer chọn trúng người sang đây giám sát hoạt động thì người cũng thâm rồi. Ta cũng thật không hiểu vì sao chủ tịch Energizer lại tin tưởng vào cái kế sách hợp tác nhượng bộ đầy ngu xuẩn mà người đưa ra, người thấy người khổng lồ nào phải quý gỏi khúat phục trước một thằng nhóc tí hon bao giờ chưa? Mà thôi cũng tốt, như vậy lại tạo cơ hội cho chúng ta, người có thời gian tối đa hai tháng nữa, nếu còn không có tin tức gì khả quan, vậy thì...

Purin dừng lại, đưa hai ngón tay chỉ lên đầu, miệng khẽ hô “Pằng” sau đó đưa tay xuống miệng làm động tác như thổi nhẹ khói súng. Bristow biết đây là ý gì, hơi tái mặt, run giọng nói:

- Vâng, ngài Purin, xin ngài yên tâm, ta sẽ cố gắng... à không ta nhất định sẽ cho ngài câu trả lời hài lòng.

Purin hừ một tiếng, sau đó đứng dậy bước ra ngoài, khi đến cửa hần dừng chân, quay nửa đầu nói:

- Người cũng đừng nghĩ cách bỏ trốn, Maria và Alex đang trong tay chúng ta.

Nói xong, hần xoay chốt mở cửa, đi ra ngoài rồi biến mất nơi góc rẽ của hành lang vắng lặng.

- Các người... Khốn kiếp!

Bristow cảm thấy tâm như trùng xuống, Maria và Alex là vợ và con hần, nếu lần này thất bại thì cả nhà hần coi như xong đời. Không được, nhất định phải nghĩ ra cách, làm thế nào đây? Rốt cục tài liệu được giấu ở đâu?

Bristow vò đầu bứt tai, hần tìm một chai rượu nặng độ, khui nắp rồi cầm cả chai tu ừng ực như uống nước lã, hần muốn rượu kích thích thần kinh cho tỉnh táo lại, biết đâu nghĩ ra cách gì đó. Có vẻ còn thật có tác dụng, bất chợt trong đầu hần lóe lên một ý tưởng:

- Đúng rồi, chẳng phải Công nghệ mới Đông Thành cũng có nhà máy sao, họ cũng đã tạo ra pin mẫu, như vậy chắc chắn trong nhà máy này phải có nơi cất giữ những tài liệu phục vụ cho kỹ sư và công nhân nghiên cứu và sản xuất thử nghiệm, hệ thống máy chủ trung tâm cũng có thể có sao lưu? Bây giờ mọi sự chú ý đều tập trung vào xây dựng nhà máy mới, hơn nữa nếu đã có người khác đọc được thiết kế thì chắc chắn sẽ có thông tin có thể khai thác, phải bắt đầu từ đây.

Nghĩ đến đó, Bristow đứng dậy, đặt chai rượu đã voi hơn một nửa lên bàn, cầm lấy áo khoác vội vàng đi ra ngoài.

Cùng lúc này, tại một quán cà phê ven biển, Lý Đông đang cầm một tập hồ sơ chăm chú xem xét, đối diện với hần, Mạnh Thành vừa nhâm nhi ly cà phê vừa im lặng chờ đợi.

Chỉ mười phút thời gian, Lý Đông cất tiếng:

- Chú Thành, các vị trí chú đề xuất tại bốn thành phố trực thuộc trung ương cháu đều thấy rất tốt, tiền trong nay mai sẽ đến tài khoản của Công ty, chú có thể mạnh tay lấy vào những khu vực này.

Đời trước, không nói Lý Đông biết rõ các thành phố trong cả nước nhưng tối thiểu những thành phố lớn Lý Đông đã đi qua không biết bao nhiêu lần, do đó khi Mạnh Thành giới thiệu những vị trí này, hắn nhận ra ngay, theo trí nhớ của hắn, tương lai đây đều là các mảnh đất vàng, giao dịch sầm uất, mở siêu thị ở đây chắc chắn sẽ làm ăn rất tốt, do đó không lý do gì bỏ lỡ những khu vực như vậy.

Mạnh Thành lúc này mới mở lời:

- Đông, tiền tài đi ra lần này là một con số quá lớn, ký duyệt chú cũng có chút run tay, hay là cháu dành thời gian đi xem lại những mảnh đất này xem sao?

- Không cần, nếu chú thấy tốt thì hẳn là nó sẽ tốt. Cháu tin tưởng ánh mắt của chú, bây giờ mua đất ở đâu cháu cũng phải đi xem thì mệt chết, thà làm một hai mảnh chất lượng kém chứ cũng không thể mệt sức quá được, còn phải để năng lượng làm việc khác chứ.

- Ha ha... cháu quả là người làm việc lớn, suy nghĩ thoáng đảng hơn chú. Một vài chục triệu đô cũng không tính vào đâu, quyết định mà không cần lo lắng nhiều.

- Chú cứ quá lời, chẳng qua là chú rất có năng lực nên không cần cháu phí sức thôi.

- Tốt, nếu cháu đã quyết như vậy, bây giờ chú phải về lại Công ty, còn một số vấn đề phải đàm phán chốt lại với bên chủ sở hữu, tránh những rắc rối phát sinh khi giao dịch. Cháu ngồi lại, chú về trước!

- Được, cháu cũng có việc phải đi, Chúc chú mọi chuyện thuận lợi!

- Ủ, chào cháu!

Nói là có công việc nhưng thực ra Lý Đông bây giờ nhàn phát chán, hắn một mình thả bộ dọc theo bờ biển vắng, vết chân tạo thành những vệt dài khắc trên nền cát trắng. Đi được một đoạn, Lý Đông dừng lại hướng ra biển, mắt nhìn những con sóng nhấp nhô đang đua nhau vỗ vào bờ, hắn khẽ vươn vai, hai tay giang rộng, lồng ngực căng tràn hít thở thứ không khí mặn mòi của biển cả, nghe gió biển ào ạt thổi tung mái tóc, giờ phút này Lý Đông bỗng cảm thấy vô cùng tự tại. Hắn khẽ rên lên:

- Thật thoải mái a!

Đang khi Lý Đông khoan khoái hưởng thụ thể giới của mình, chợt bên cạnh vang lên tiếng nói trầm ấm:

- Này cháu, có vẻ cháu rất yêu biển nhỉ? Chú ngồi cùng nói chuyện một chút được chứ?

Lý Đông quay mặt nhìn lại, là một người đàn ông tuổi khoảng bốn mươi, có nước da ngăm đen khỏe mạnh.

- Đây không phải Cao Việt sao?

Lý Đông giật mình nhận ra người này, đây chẳng phải ông trùm hệ thống khách sạn nghỉ dưỡng cao cấp nổi tiếng cả nước đời trước sao, sao ông ta lại xuất hiện trước mặt mình?

Người đàn ông loáng thoáng nghe Lý Đông gọi tên mình hơi nghi hoặc hỏi lại hắn:

- Cháu biết chú sao?

- À không, cháu thấy chú giống một người quen thôi nhưng nhìn kỹ thì không phải, mời chú ngồi.

- Ủ, cảm ơn cháu!

Hai người cùng ngồi xuống, trầm mặc giây lát người đàn ông nói:

- Chú vốn là người ở đây, gia đình làm nghề chài lưới nên từ nhỏ chú đã rất gắn bó với vùng biển này. Chú cứ nghĩ sẽ cả đời sẽ sinh hoạt như vậy nhưng rồi đất nước xảy ra biến cố, gia đình chú lại theo đạo nên cha mẹ mang chú vượt biên đi xứ người. Dù ở nơi phồn hoa đó, chú vẫn nặng lòng với dải đất này, tình cảm đó sau bao nhiêu năm bốn ba vẫn không hề thay đổi, cho tới tận hôm nay mới có cơ hội trở lại nơi này. Cháu nhìn xem, biển quê ta mới đẹp làm sao, nếu có thể khiến nó được mọi người trên thế giới biết tới và chiêm ngưỡng chú thật sống không tiếc một đời này.

Lý Đông lặng lẽ ngồi nghe người đàn ông tâm sự, có lẽ do quá xúc động sau bao năm xa quê nên gặp một người yêu biển ông ta mới dễ dàng bắt chuyện và thổ lộ như vậy. Người đàn ông xa xăm nhìn biển cả một lúc rồi quay sang hỏi:

- Cháu cũng là người ở đây à? Cháu tên là gì?

- Vâng, cháu là người tỉnh này nhưng nhà ở huyện Đông Lai. Cháu gọi là Lý Đông, còn chú?
- Chú tên là Cao Việt. Uhm, Đông Lai à, chú biết khu vực đó, ngày trước có lần chú được cha mẹ cho lên thăm một người họ hàng ở đây... Uhm, cảm ơn cháu đã nghe chú chia sẻ, lúc này chú thật có chút xúc động!
- Không có gì, mà chú về nước lần này được bao lâu?
- Chú về nước dưới hình thức du lịch, thời gian lưu trú cũng ngắn, chính sách nhà nước bây giờ mới chỉ bắt đầu cởi mở hơn cho những trường hợp giống chú, việc mua nhà và xin định cư lâu dài vẫn chưa được cho phép.
- Sao chú không đến đây dưới dạng đầu tư hoặc công tác dài hạn?

Cao Việt hơi bất ngờ trước cách nói chuyện của Lý Đông nhưng vẫn trả lời:

- Chú cũng đang có suy nghĩ về nước đầu tư nhưng đi nhiều năm như vậy, gia đình lại có lý lịch nhạy cảm e rằng cũng không đơn giản trong khâu xin cấp phép. Haizzza!

Nhìn nét mặt ưu tư của Cao Việt, Lý Đông chợt nhấp máy một ý nghĩ. Hẳn đang sống trên một nước nhiệt đới, có bờ biển hẹp trải dọc theo chiều dài đất nước, bờ cát nhiều nơi tương đối thoải, sóng biển êm dịu, hệ động thực vật đại dương phong phú lại có cảnh quan thiên nhiên xung quanh phụ trợ, rất phù hợp phát triển du lịch sinh thái biển. Có ưu thế như vậy nhưng như kiếp trước, tình trạng đầu tư manh mún, tự phát, thiếu quản lý chuyên nghiệp khiến chất lượng dịch vụ xuống thấp, các bãi biển trong cả nước đa số đều giống như bãi tắm chợ, nhếch nhác, rất mất mỹ quan, đó còn chưa kể tới khách sạn, nhà hàng thường xuyên cải bầy khách hàng. Mãi về sau này, khi một vài cá nhân như Cao Việt có năng lực và tâm huyết đầu tư thì mới hình thành được một vài khu vực du lịch nghỉ dưỡng có chất lượng cao, thu hút được du khách quốc tế nhưng nhìn chung đó cũng chỉ là số ít.

So sánh với Thái Lan, nước này có bờ biển ngắn và kém hấp dẫn hơn nhiều nhưng cách thức phát triển du lịch đúng hướng đã biến họ trở thành thiên đường nghỉ dưỡng ở Đông Nam Á, được cả thế giới mộ danh mà tới, mang lại nguồn lợi kinh tế rất lớn. Hôm nay, nếu đã đề Lý Đông gặp được Cao Việt, hẳn cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội này, hẳn muốn dùng sức người này góp phần thay đổi bộ mặt du lịch nước nhà, coi như góp sức một phần làm đẹp, làm giàu cho đất nước. Nghĩ đến đây, Lý Đông quay sang Cao Việt nói:

- Chú, cháu nghe chú nói muốn mang về đẹp của vùng biển này đến với thế giới đúng không?
- Đúng, đó là tâm nguyện lớn nhất của chú.
- Vậy sao chú không đầu tư vào du lịch biển?

Cao Việt nhìn Lý Đông mỉm cười:

- Ý nghĩ là có nhưng liên quan đến đất cát, đối tượng như chú hiện giờ không được phép đầu tư.
- Chú, vậy nếu có người trong nước bỏ tiền đầu tư, mời chú về góp sức thì sao?

Cao Việt suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tiền tài với chú bây giờ thật cũng không còn nhiều ý nghĩa, nếu có thể góp sức cho mảnh đất này thì chú rất sẵn lòng.

“Quá tốt rồi” Lý Đông trong lòng thầm reo vang.

- Chú, việc này cháu có thể giúp chú.
- A, như thế nào?
- Trước tiên, chú nghe cháu tự giới thiệu một chút...

Lý Đông bắt đầu giới thiệu về quá trình lập nghiệp của mình, sau đó dưới ánh mắt ngạc nhiên của Cao Việt lại diễn giải đánh giá và tư tưởng của hắn đối với ngành du lịch biển, vạch ra kế hoạch lợi dụng những ưu thế tài nguyên biển như thế nào để phát triển bắt kịp và vượt qua các nước khác. Cao Việt đi từ bắt ngờ này sang bất ngờ khác, hẳn không thể ngờ được mình vô tình đụng phải một cậu bé ở bờ biển lại là một bậc kỳ nhân như vậy. Cao Việt sinh sống ở Mỹ, một đất nước mà những tư tưởng phá cách, mới lạ rất được coi trọng, những việc bất thường hoặc thậm chí bị coi là điên rồ ở nơi khác nơi đây lại trở nên rất bình thường, do đó với những việc này ngoài chút ngạc nhiên ban đầu Cao Việt có thể mau chóng chấp nhận. Hơn nữa, nhìn cách Lý Đông lập luận trình bày quan điểm hẳn cũng tin những điều cậu bé này nói là thật, đó là cách tư duy của một người thành công mới có, không phải những ý nghĩ bông bột của một đứa trẻ.

- Thế nào, kế hoạch của cháu thế nào? Chú muốn hợp tác với cháu chứ?

Cao Việt nhìn kỹ Lý Đông một lúc lâu rồi mỉm cười nói:

- Đông, chú chợt cảm thấy, có khi gặp cháu là một may mắn của chú, để chú có cơ hội thực hiện được tâm nguyện của mình.
- Vậy ý chú là...?

- Được, nếu cháu thật có năng lực làm được điều đó, chú sẽ cùng làm với cháu!

- Tốt quá! Về vấn đề lưu trú của chú, cháu sẽ thành lập một Công ty đầu tư Bất động sản du lịch nghỉ dưỡng, mời chú về làm Giám đốc, chú sẽ lưu trú dưới dạng công tác dài hạn. Nếu chú tin tưởng cháu, công ty này sẽ có 10% cổ phần thuộc về chú, tất nhiên bây giờ do luật pháp chưa cho phép, chú chưa thể đứng tên sở hữu phần cổ phần này nhưng cháu tin thời gian sau này chính sách sẽ mở ra, khi đó cháu sẽ làm thủ tục sang nhượng cho chú.

Lý Đông tâm niệm rằng tình cảm và lòng mong mỏi muốn cống hiến của Cao Việt là một chuyện, nhưng làm ăn là làm ăn, vẫn cần nói chuyện lợi ích, không thể nói chuyện lợi dụng. Cao Việt cũng hiểu điều này, hẳn cũng là người sáng khoái, một mặt là cũng muốn Lý Đông yên tâm về lòng nhiệt tình của hẳn với kế hoạch này nên sáng khoái nói:

- Tốt, cứ làm như vậy. Chú sẽ về Mỹ giải quyết nốt công việc bên đó rồi trở lại đây sau.

- Chú cần bao lâu thời gian?

- Chắc khoảng một tháng đi.

- Được, trong thời gian này cháu sẽ cho người lo các thủ tục thành lập Công ty và gửi hợp đồng sang cho chú ký để lo trước các thủ tục đăng ký lưu trú.

- Tốt, mong sớm nhận được tin tức của cháu, hợp tác vui vẻ! Ha ha

- Hợp tác vui vẻ! Ha ha

Hai người, một già một trẻ bắt tay nhau cười vui sướng, dù sao ai cũng đã đạt được nguyện vọng của mình. Trao đổi xong số điện thoại và thông tin địa chỉ liên lạc, Lý Đông có ý mời Cao Việt tới Công ty Công nghệ mới Đông Thành tham quan nhưng Cao Việt nói không cần, nói là để dịp khác, hẳn là lựa chọn tin tưởng Lý Đông. Lý Đông cũng không nài ép, hai người trò chuyện một lúc sau đó Cao Việt nhận được điện thoại nói là có bạn cũ tìm hẳn nên phải đi trước, Lý Đông vui vẻ gật đầu rồi cũng bắt một chiếc xe trở về. Việc hôm nay mang đến cho Lý Đông một niềm vui hoàn toàn bất ngờ, không ngờ hẳn lại có cơ hội gặp được Cao Việt, người mà hẳn từng rất ngưỡng mộ và càng đặc biệt hơn là có cơ hội thu được người này về dưới trướng. Hẳn nhắc điện thoại lên, bấm số rồi cười hắc hắc nói:

- Anh Trần Hàng, em lại có việc muốn nhờ. Anh chuẩn bị cho em tiếp 300 triệu đô và một đội lo thủ tục thành lập doanh nghiệp bất động sản!

- Cái gì?

Bên kia đầu dây lại là một mảnh sừng sốt!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Phòng khách riêng, nhà hàng Gió Biển.

- Trương Độ, người nói như thế này là có ý gì?

Người đàn ông đứng bật dậy, giọng nói giận dữ vang lên, phía đối diện hẳn, người được gọi là Trương Độ lại bình thản cười nhạt:

- Ưông Đức, người cứ bình tĩnh ngồi xuống nghe ta nói. Việc này đối với người cũng không có khó khăn gì, nếu người đồng ý thực hiện thì một triệu đô la này sẽ là của người.

Nói xong, Trương Độ bật chốt khóa, kê đầy chiếc vali xếp đầy những đồng 100 USD ra trước mặt người đàn ông. Ưông Đức liếc nhìn vali tiền rồi trầm giọng nói:

- Không được, người đừng hòng khiến ta làm việc phi pháp này.

Từ chối Trương Độ, Ưông Đức quay lưng định đi ra ngoài thì lại nghe tiếng hẳn:

- Người không muốn cứu con gái người sao? Nếu không có số tiền này, người lấy gì chi trả chi phí ghép tủy cho nó, người nữ lòng nhìn nó chết sao?

Nghe xong lời này, chân Ưông Đức khựng lại, hai vai hẳn run mạnh, bàn tay nắm chặt, đôi mắt lại lóe lên từng đợt khổ tâm. Ưông Đức nhớ tới hình ảnh đứa con gái nhỏ bé của mình nằm co quắp trên giường bệnh, vật vờ với từng đợt hóa chất trị liệu. Con đau đi theo hành hạ nàng đến từng giấc ngủ, cặp lông mày luôn chau lại dẫn vật khiến trái tim Ưông Đức quặn thắt, không biết bao nhiêu lần hẳn thầm cầu xin ông trời cho người nằm trên đó là hẳn, để hẳn chịu đựng thay những đau đớn mà con gái mình phải chịu. Ưông Đức nghe bác sĩ nói nàng là bị bệnh bạch cầu, phải ghép tủy mới có thể có cơ hội

cứ sống nhưng chi phí cho việc tìm kiếm tùy phù hợp và phẫu thuật là một con số vượt qua khả năng của gia đình hắn.

Uông Đức vốn là đội trưởng lính đặc công, trong quá trình làm nhiệm vụ đi qua nhiều vùng chiến trường cũ, hắn vô tình bị nhiễm chất độc da cam mà theo như bác sĩ nói đây có thể là nguyên nhân gây ra bệnh của con gái, vì điều này Uông Đức càng hận bản thân, hắn quyết định xuất ngũ để có thời gian chăm sóc nàng. Do có lý lịch khá tốt, sau khi ra quân, Uông Đức xin được vào làm Đội trưởng đội Bảo an tại Công nghệ mới Đông Thành, hắn cũng tương đối hài lòng với công việc này, phúc lợi tốt lại được gần gia đình, nếu không có gì thay đổi hắn cũng tính gắn bó lâu dài ở đây. Không nghĩ tới, hôm nay hắn lại gặp phải chuyện này, mà người đang nói chuyện với hắn cũng không phải người xa lạ, chính là phó phòng kỹ thuật của nhà máy, ở đời chuyện gì cũng có thể xảy ra đi.

Uông Đức trầm lặng giây lát rồi nói:

- Trương Độ, vì sao ngươi phải làm việc này?

- Điều này ngươi không cần quan tâm. Việc của ngươi là tạo điều kiện cho người của ta thuận lợi tiến vào khu bảo vệ trung tâm rồi rút ra an toàn là được.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó... Ha ha... ngươi lo chuyện của ngươi, ta làm việc của ta, coi như chúng ta chưa bao giờ nói chuyện gì cùng nhau cả.

- Đơn giản như vậy?

- Đúng vậy!

Uông Đức vẫn đứng nguyên tại chỗ, khóe mắt co giật, trong tâm trí hắn bây giờ đang là sự đấu tranh dữ dội, nên làm thế nào đây, đồng ý hay không đồng ý, nếu đồng ý con gái hắn sẽ có cơ hội được cứu nhưng hắn sẽ phải làm trái lương tâm mình, nếu không đồng ý thì có thể những ngày hắn còn được ở bên con gái không nhiều nữa. Phải lựa chọn thôi, Uông Đức nhìn lại về phía Trương Độ, dùng âm thanh trầm thấp nói:

- Ngươi để ta suy nghĩ thêm một chút.

- Tốt, ta hi vọng ngươi sẽ không làm ta thất vọng.

Nhìn theo bóng lưng Uông Đức rời đi, Trương Độ biết chuyện này là có thể thực hiện rồi.

Bệnh viện Nhân dân tỉnh Đông Thành, phòng theo dõi đặc biệt.

Một cô bé đang yếu ớt nằm trên giường bệnh, xung quanh nàng là hệ thống dây chằng chặt đâm vào cơ thể mỏng manh.

Người đàn ông cúi đầu, dùng bàn tay chai sạn khẽ vuốt ve gò má của cô bé, ánh mắt hắn yêu thương tỷ mỉ nhìn từng nét trên khuôn mặt bé nhỏ của nàng, sau một lúc đôi môi khô nứt run rẩy:

- Ngọc Mai, cha xin lỗi con... là cha bất lực làm con chịu khổ lâu như vậy, cha sẽ không để con phải chịu thêm đau đớn nữa, cha sẽ giúp con thoát khỏi sự hành hạ này.

Nói xong, hắn gục xuống, hai tay ôm đầu, vai run rẩy, những giọt nước mắt lạnh lẽo rơi, không còn vẻ cương nghị rắn rồi thường thấy. Chừng nửa giờ sau, hắn mệt mỏi ngồi dậy, tay lần tìm điện thoại cuối giường sau đó ấn một dãy số:

- Ta đây!

- Ta biết!

- Được rồi, kế hoạch thế nào?

Tại đầu dây bên kia, Trương Độ khẽ nhếch miệng cười...

Ngày 20 tháng 1 năm 2003

Lý Đông vừa kết thúc tiết học thì nhận được tin nhắn ngắn từ số điện thoại quen thuộc "KV X: có biến", Lý Đông hiểu tin nhắn này có ý nghĩa gì, chần chờ giây lát Lý Đông nhấn lại: "Đã biết", sau đó ung dung thu xếp sách vở, ra bãi lấy xe, chậm chậm đạp trở về, mọi thứ bình thản như không hề có gì xảy ra vậy.

Ngày 10 tháng 3 năm 2003, Khu công nghệ cao Đông Hải, Nhà máy Pin nano

Hôm nay là một ngày rất có ý nghĩa với Công nghệ cao Đông Thành, từ sáng sớm nhân viên Công ty đã có mặt khá đông, mỗi người đều tất bật công tác chuẩn bị.

- Lệ Hằng, mọi việc ổn cả chưa?

- Tổng Giám đốc yên tâm, chỉ cần bố trí thêm một chút ghế ngồi cho lượng ký giả phát sinh thêm là được.

- Được, làm tốt lắm!

Trần Hàng hài lòng nhìn xung quanh hội trường, trước mắt hắn là một khinh khí cầu bảy màu bay cao kéo theo dải băng rôn có hàng chữ vàng óng ánh “Nhiệt liệt chào mừng các vị đại biểu tới tham dự lễ khánh thành Nhà máy Pin Nano Đông Thành”, phía dưới là sân khấu được bài trí trang trọng với thảm đỏ, ghế ngồi bọc nhung, hoa tươi, cờ xí phấp phới. Trần Hàng cảm khái: “Vất vả nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng đã hoàn công, sản phẩm từ bây giờ có thể ra thị trường rồi. Hi vọng nhà máy sẽ càng ngày càng bay cao, bay xa, không cô phụ hoài bão của ta, cũng không cô phụ sự tin tưởng của mọi người”.

Trần Hàng đang lạc trong cảm tưởng hắn chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc:

- Anh Trần Hàng, làm gì mà đứng ngơ ngẩn ở đây vậy?

- Lý Đông, em đến lúc nào thế?

- Em vừa mới đến thôi, chúc mừng anh nhé, sau bao tâm huyết mọi thứ hoàn thành tốt đẹp.

- Ha ha, phải là tâm huyết của chúng ta chứ, à mà anh đang nghĩ hôm nay có nên xin mời tiểu chủ tịch lên phát biểu không đây?

- Ô, anh không định giữa buổi lễ dọa sợ cán bộ nhân viên chứ? Đến đối tác của chúng ta cũng không có mấy người biết được em là ông chủ đâu. À, mà nói tới chuyện này, đợi sau hôm nay, ngày mai em sẽ đề người đi Cục công thương đăng ký lại loại hình doanh nghiệp từ TNHH sang cổ phần, anh sẽ có 10% cổ phần trong công ty, anh không chê ít chứ?

- Lý Đông, em sao có thể...

Trần Hàng bất ngờ nói không nên lời, một lúc sau hắn mới tỉnh táo lại cảm động nói:

- Lý Đông, em không cần làm như vậy, em có ơn tri ngộ đối với anh, lại từng giúp anh nhiều như vậy, anh đi làm cũng có đãi ngộ cao, như vậy hài lòng lắm rồi. Anh hiểu suy nghĩ của em nhưng thật sự anh không thấy mình thiệt thòi gì cả, một phần nào đó anh vẫn thấy mình thiếu nợ, chưa đền đáp được công ơn của em.

- Anh Trần Hàng, anh suy nghĩ nhiều rồi. Chuyện tình cảm là chuyện tình cảm, hợp tác là hợp tác, tính em xưa nay đều rõ ràng như vậy. Em cộng tác với ai đều lấy chuyện công bằng, minh bạch làm việc, em đạt được cái gì thì cũng muốn người bên cạnh mình cũng được chia sẻ thành tựu và lợi ích, anh bỏ công bỏ sức nhiều như vậy nếu anh không có phần thì em cũng không thể hài lòng được. Anh hiểu ý em chứ?

- Lý Đông, anh hiểu nhưng chuyện này... 10% cũng quá nhiều rồi.

- Anh Trần Hàng, việc này cứ quyết định như vậy, em nói với anh chỉ mang tính chất thông báo để thực hiện thôi, không có quyền từ chối. OK?

Trần Hàng đã nhiều lần được nhìn thấy cách làm việc bá đạo và khí phách của Lý Đông nhưng lần này liên quan đến cổ phần mà hắn vẫn sáng khoái, không chút nào phân vân thì Trần Hàng thật sự khâm phục từ trong nội tâm. Hơn ai hết, Trần Hàng biết 10% cổ phần tuy là tỷ lệ nhỏ nhưng nếu quy đổi về mặt giá trị có khi nó lên tới nhiều trăm triệu đô la hay nói cách khác tài sản của Trần Hàng nghiễm nhiên sẽ đạt tới ngưỡng mà đa phần người dân trên thế giới này không với tới được. Lớn như vậy tài sản nhưng Lý Đông sẵn sàng cho hắn, giờ phút này Trần Hàng càng tự nguyện sẽ vì con người này mà cố gắng, nỗ lực, bất kỳ giá nào cũng sẽ không rời bỏ Lý Đông.

- Tốt! Lý Đông, Anh nhận em phần ân tình này, yên tâm, em sẽ không bao giờ phải thất vọng về Anh.

- Ha ha, được rồi, đừng sến súa như thế, em cũng coi anh như người nhà mình mà. Đi thôi, không cần phải xoắn xuýt, buổi lễ sắp bắt đầu rồi!

Khách tới tham dự khá đông, ngoài cán bộ, nhân viên của nhà máy còn có lãnh đạo ban ngành của Tỉnh, đại diện nhà thầu thi công, đại diện các tập đoàn hợp tác làm ăn, các ký giả, nhà báo, đài truyền hình các nơi... không khí vô cùng nhộn nhịp.

Dưới sự hướng dẫn của MC, Trần Hàng bước lên phát biểu khai mạc, sau đó là Bí thư Tỉnh ủy lên đọc diễn văn chúc mừng, đại ý những bài này luôn là đánh giá cao nỗ lực và sự phấn đấu của cán bộ công nhân viên nhà máy, hi vọng cán bộ công nhân viên nhà máy sẽ tiếp tục nỗ lực cống hiến xây dựng kinh tế tỉnh nhà, chúc nhà máy luôn là lá cờ đầu trong đổi mới khoa học kỹ thuật và phát triển kinh tế của toàn tỉnh và cả nước... Sau khi Bí thư về chỗ, đại diện bên hợp tác đầu tư và một vài phái đoàn đối tác cũng lần lượt đăng ký lên chia sẻ cảm tưởng. Xen kẽ giữa chương trình là các tiết mục văn nghệ, có ca có hát, có múa... nhìn chung rất sinh động. Cuối cùng là một trong những phần quan trọng nhất, cắt băng rôn khánh thành, đại diện các phái đoàn đều được mời lên cùng nhau thực hiện nghi lễ này, ánh sáng máy ảnh liên tiếp lóe lên trong âm thanh rộn rã của bản nhạc chào mừng, những tấm hình này chắc chắn ngày mai sẽ xuất hiện trên nhiều mặt báo, phải nói chưa bao giờ Đông Thành có một nhà máy nào thành lập lại gây được sự chú ý và trọng thị của truyền thông như vậy.

Buổi lễ hoàn tất với tiệc buffet ngoài trời, tiếng chào hỏi, cười nói, chúc tụng lại tiếp tục vang lên mãi cho tới gần 1h trưa mới kết thúc. Lý Đông không có nhiều việc ở đây, hắn lựa chọn một vị trí ít người chú ý ngồi xuống tham dự, sau khi chứng kiến lễ cắt băng rôn, Lý Đông hài lòng đứng lên lặng lẽ theo lối riêng đi ra ngoài. Lý Đông khá kín tiếng nhưng không có nghĩa là không người phát hiện ra hắn, ít nhất ngoài Trần Hàng, còn có một đôi mắt khá dễ thương nhưng đầy tò mò thi thoảng liếc về phía hắn, cô gái này chính là Vũ Nhung, nàng đã trở thành nhân viên chính thức từ cuối năm trước, hôm nay nàng cũng nằm trong danh sách tiếp tân, chuyên pha trà rót nước cho các vị đại biểu ngồi ở hàng ghế đầu nên không có thời gian đi qua tìm hắn. Khi thấy Lý Đông khuất bóng, Vũ Nhung lầm bầm: “Hừ, sự vụ gì lớn của công ty cũng thấy có mặt, mà lại thậm thà thậm thụt, rốt cục người đùa nghịch cái trò gì

đây?”.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Cuối tháng tư, mới đầu hè nhưng tiết trời đã trở nên nóng nực, dưới cái nhiệt độ này mọi thứ dường như có thể tan chảy được, cái này cũng không phải nói quá bởi trên một vài tuyến phố còn lẫn lộn những vệt sâu của bánh xe trên nền đường nhựa.

Thứ khí trời ngọt ngào này dường như cũng đang len lỏi vào phòng họp của Công nghệ mới Đông Thành, điều này thể hiện rõ trên khuôn mặt bức bối của những người tham dự.

- Tổng giám đốc, chuyện này là sao? Không phải nói là công nghệ của chúng ta vượt trước thời đại nhiều năm sao? Vì lý do gì Duracell® cũng có thể sản xuất ra được?

- Anh Đinh Hạo, anh bình tĩnh, không cần phải gấp!

- Tổng Giám đốc, chuyện này không vội không được, phía Duracell® tuyên bố họ đã sản xuất ra được pin có chất lượng tương đương đồng thời sẽ áp mức giá chỉ bằng 70% so với của chúng ta. Nếu không có biện pháp phản ứng thích hợp, rất có thể nhiều khách hàng sẽ rời khỏi chúng ta quay về mua hàng của Duracell®, phía đối tác Energizer cũng đang rất lo lắng về vấn đề này.

- Chuyện này tôi biết.

- Anh biết sao có thể bình tĩnh như vậy?

- Có gấp gáp cũng không giải quyết được vấn đề. Mà anh nghĩ bên phía Duracell® thật sản xuất được pin có chất lượng tương đương chúng ta sao? Lẽ nào chỉ trong một thời gian ngắn, bọn họ có đủ năng lực chuyển đổi từ công nghệ oxit titan lên thẳng công nghệ nano? Ngày trước chẳng phải họ cũng mất rất nhiều thời gian và tiền bạc nghiên cứu pin Li-ion nhưng vẫn còn chưa thành công đấy sao? Tôi nghe chuyện này chẳng khác nào bảo một anh thợ cơ khí tự sản xuất nguyên một chiếc máy bay phản lực cả.

- Nhưng sự thật là đại diện tập đoàn họ đã lên tiếng khẳng định, còn đưa ra mẫu sản xuất thử, bọn họ cũng đã kiểm nghiệm thành công ở tập đoàn thậm chí đã hoàn thiện xong dây chuyền sản xuất ở quy mô công nghiệp.

- Ha ha, chúng ta hãy chờ xem.

- Cứ tạm cho là như vậy nhưng vấn đề trước mắt là một số đối tác nói nếu chúng ta không hạ giá bán họ có thể chuyển sang mua của Duracell®.

- Không cần quan tâm tới đề xuất này, mức giá vẫn giữ nguyên. Nói với bọn họ, nếu thật rời khỏi, sau này muốn hợp tác lại thì mức giá chúng ta áp cho họ sẽ bằng 150% so với giá giao cho các đối tác khác.

- Tổng Giám đốc, việc này có quá mạo hiểm không? Nếu thật Duracell® có thể sản xuất ra được, chúng ta có thể mất hết khách hàng.

- Anh yên tâm, việc này cũng là để thử thách sự tỉnh táo các bạn hàng của chúng ta, chúng ta cũng luôn cần hợp tác với các đối tác khôn ngoan, ta cũng tin rất nhiều đối tác sẽ nhận ra vấn đề của Duracell®. Hãy chờ một thời gian xem diễn biến thế nào!

- Được, tôi sẽ chuyển lời anh tới phía đối tác.

Bristow lúc này cũng đang ngồi tham dự cuộc họp, cả buổi hần cũng không nói gì, chỉ trầm ngâm lắng nghe nhưng trong lòng thì đang cười lạnh ‘Hừ, để xem các người có thể bình tĩnh được bao lâu, chẳng phải các người có câu ngạn ngữ “Lửa cháy đến nóc nhà cũng còn không biết sao”, hoàn cảnh này có lẽ là rất phù hợp đi, ha ha”.

Bristow đang tự đắc trong lòng thì chợt nghe Trần Hàng hỏi:

- Ngài Bristow, ngài có ý kiến gì về vấn đề này không, có khi nào công nghệ của chúng ta bị đánh cắp?

Bristow hơi giật mình nhưng hần ngay lập tức bình tĩnh lại trả lời:

- Thưa ngài, ta không nghĩ là như vậy, vấn đề an ninh của chúng ta vô cùng tốt, ta cũng đồng ý với ý kiến lúc trước của ngài, có lẽ Duracell® cũng có thể đạt được chút thành tựu nào đó, thông cáo thổi phồng lên thôi, cái này cần một thời gian nữa sẽ có câu trả lời rõ ràng.

Trần Hàng ý vị thâm trầm liếc nhìn Bristow sau đó nhếch mép cười:

- Tốt, ngài quả nhiên là một người sáng suốt!

Không hiểu sao khi nghe câu nói này, Bristow trong lòng lại có chút chột dạ.

Một tháng rưỡi mau chóng trôi qua. Trong thời gian này, Duracell® đã đưa ra thị trường mẫu pin của mình, một số hãng công nghiệp trên thế giới đã lựa chọn hợp tác với bọn họ, điển hình là Motorola, Samsung, BMW... nhưng đa phần các hãng còn lại đều tỏ thái độ thận trọng, bọn họ đều cho rằng sản phẩm của Duracell® từ nghiên cứu tới sản xuất hàng loạt có thời gian quá nhanh, chất lượng có thể không đảm bảo, cần thời gian quan sát kiểm chứng. Khi mọi chuyện đang diễn tiến theo chiều hướng tích cực cho Duracell® thì đúng lúc này xảy ra một sự kiện. Không hiểu vì lý do gì trên thế giới một loạt các thiết bị điện và điện tử của các hãng sử dụng pin Duracell® đều bị chập nguồn, cháy IC, thay mới lại vẫn xảy ra tình trạng đó, người tiêu dùng rất tức giận là ở nhà sản xuất bán hàng kém chất lượng, đòi kiện để lấy lại tiền mua hàng, ảnh hưởng rất lớn tới kinh tế và uy tín của các hãng. Điều này đã buộc các tập đoàn phải cho người thu hồi một số mẫu đem về nghiên cứu tìm nguyên nhân, kết quả đi ra đều đi tới thống nhất “Pin và ắc quy có vấn đề”, ngay lập tức hàng loạt các khiếu nại từ nhà sản xuất gửi về Duracell®, gây nên một trận sóng to gió lớn trong nội bộ tập đoàn.

Phòng họp Tổng bộ Duracell®, Anh quốc

- Purin, chuyện này là sao, chẳng phải chúng ta đã sao chép y hệt công nghệ của Công nghệ mới Đông Thành sao? Vì lý do gì lại xảy ra tình trạng này?

- CEO, ta cũng thật không biết vì sao, có thể là chúng ta chưa làm đúng thiết kế một khâu nào đó.

Purin hoang mang trả lời.

- Ngài Purin, điều này là không thể nào, bằng uy tín nghề nghiệp của mình, tôi đảm bảo chúng ta đã làm đúng theo tài liệu được cung cấp.

Lancaster, Giám đốc bộ phận kỹ thuật lên tiếng khẳng định.

- Vậy vấn đề là nằm ở đâu? Vì việc này ta bị Hội đồng quản trị chất vấn cả sáng nay, các người mau nghĩ biện pháp đi.

Vị CEO – Eric Houston giận dữ nói.

Trong phòng, tất cả mọi người đều u ám nặng nề, còn đâu khí thế hùng hổ ép người, phải biết mấy ngày trước đại diện của bọn họ còn lên hợp báo phát biểu sẽ nhanh chóng chiếm lấy thị trường, thay thế vai trò của Công nghệ mới Đông Thành trên thị trường pin hiệu suất cao đây

Căn phòng tĩnh mịch mất một lúc lâu, mọi người đã trầm tĩnh lại, có người bắt đầu phân tích:

- CEO, ta có nghi vấn, công nghệ này của chúng ta cũng có vẻ lấy tới quá đơn giản đi, một thứ giá trị như thế sao dễ dàng đến tay chúng ta như vậy?

Eric Houston cau mày suy nghĩ một chút rồi nói:

- Uhm, bây giờ nghĩ lại ta cũng thấy có vấn đề, khi đạt được tài liệu vì quá cấp bách ta cũng không nghĩ sâu về vấn đề này liền cho nghiên cứu sản xuất và tiêu thụ, thật là quá nóng vội. Purin, người từng nói việc đột nhập hệ thống trung tâm của họ khá dễ dàng, phá giải mật khẩu máy chủ và mật khẩu file hồ sơ không quá phức tạp, còn khinh thường cho rằng trình độ bảo mật của bọn họ quá thô lậu sao? Chúng ta đã quên mất rằng những con người đó có năng lực tổ chức nghiên cứu ra được cả công nghệ mà toàn bộ các tập đoàn trên thế giới bó tay sao? Họ đơn giản như vậy sao?

- CEO, có khả năng chúng ta có thể sao lưu phải công nghệ chưa hoàn thiện?

Lancaster nêu ý kiến.

- Ta không nghĩ đây là công nghệ chưa hoàn thiện, một hồ sơ chưa hoàn thiện họ sẽ không lưu trữ trong bộ nhớ quan trọng như vậy của máy chủ, vì bất cứ lý do gì, điều này là không cần thiết. Ta cho rằng là họ cố tình đặt bẫy chúng ta.

Eric Houston kết luận, dù kết luận này đến chính hần cũng còn không tin tưởng.

- Nhưng CEO, chẳng phải kết quả kiểm nghiệm cũng cho ra đánh giá rất tốt sao? Ta vẫn cho rằng chúng ta hẳn có sai sót ở khâu sản xuất nào đó.

Purin vội phản bác, hần không muốn nhận sai lầm khổng lồ này về phía mình.

Eric khề cau mày, đúng thế, chẳng phải pin sản xuất ra được phòng thí nghiệm của tập đoàn công nhận rất tốt sao, lý do gì chạy được hơn một tháng thì lại gặp sự cố. Chập chùng trong những dòng suy nghĩ, hần chợt trợn mắt hoảng sợ thốt lên:

- Không thể nào, chẳng lẽ họ có thể đạt tới trình độ đó! Không thể, chắc chắn là không thể...

Công ty CP Công nghệ mới Đông Thành, văn phòng Tổng Giám đốc:

- Đông, chiều bài này của em thật cao tay. Bây giờ Duracell® đang sứt đầu mẻ trán, nghe nói bị đối tác kiện đòi bồi thường lên tới mấy chục tỷ USD, vụ này cũng làm các hãng tổn thất tài chính và uy tín nghiêm trọng, thiệt hại không chỉ đo lường bằng con số như vậy. Chưa nói tới, bây giờ họ quay lại mua pin của chúng ta với giá cao mà không dám than vãn một lời, nghĩ lại thái độ khi rồi bỏ chúng ta của họ và bây giờ ta thật là thoải mái a ha ha...

- Ha ha, đó là cái giá phải trả của bọn họ, ở đời này nếu đã dám làm thì phải có năng lực chấp nhận những hậu quả có thể xảy ra.

- Uhm, ta nghĩ sau đợt này, Duracell® có thể đối mặt với nguy cơ phá sản cũng nên. Haizzz... dù sao cũng là một hãng lớn có lịch sử cả trăm năm, con tàu dù lớn nhưng gặp sóng thần thì cũng phải chìm thôi. Thật đáng tiếc!

- Anh Trần Hàng, thương trường như chiến trường, người chết ta sống thôi. Một ngày nào đó, nếu chúng ta không thận trọng mà mắc sai lầm chí mạng, có lẽ cũng có người dành cho chúng ta những lời như vậy.

- Uhm... qua việc này, ta càng phải nhắc nhở mình, chủ động trong mọi thứ luôn là an toàn nhất, chỉ những thứ mình làm ra mình mới có thể biết chất lượng thực sự.

Lý Đông mỉm cười gật đầu. Tất cả việc này đều là ý tưởng của Lý Đông, ngay từ khi pin nano được công bố, Lý Đông đã biết những rủi ro tiềm tàng của việc rò rỉ công nghệ. Do đó, ngoài việc phân tách nghiệp vụ của các nhóm kỹ sư, hắn đã tiến hành tự động hóa sản xuất rất nhiều khâu, tăng cường bộ máy an ninh, cuối cùng hắn còn đưa một mẫu thiết kế sai lệch vào bộ nhớ máy chủ. Với thiết kế này, Lý Đông đã thay đổi rất nhiều nguyên lý hoặc là đưa vào các nguyên tắc sản xuất với cơ chế thiếu hoàn thiện, do đó khi sản xuất mẫu này đi ra, ban đầu nó cũng có tính năng tương tự như sản phẩm pin của Công nghệ mới Đông Thành nhưng chỉ sau một thời gian sử dụng, ion sẽ bị đảo ngược, cấu trúc nano bị phá vỡ, giải phóng năng lượng không đồng đều, gây nên hiện tượng cháy chập IC như đã biết. Nói thì đơn giản như vậy, nhưng nếu không phải là Lý Đông thì việc thay đổi thiết kế như vậy đôi khi còn khó khăn hơn rất nhiều so với việc nghiên cứu ra sản phẩm chuẩn xác. Thực tế, Lý Đông cũng không hi vọng là mẫu thiết kế này có thể bị đánh cắp nhưng nếu đối thủ đã có thể lọt qua được vòng an ninh đến đây vậy thì hãy dành cho hắn một đòn đau đi. Hắn cũng từng nghĩ nếu Duracell® có thể kiên nhẫn khảo nghiệm lại sản phẩm thì chắc chắn sẽ phát hiện ra vấn đề nhưng bọn họ quá tin tưởng tuyệt đối vào mẫu thiết kế, lại dưới áp lực muốn mau chóng giành lại thị trường nên phản ứng quá vội vã, gây nên hậu quả nghiêm trọng như vậy. Ngay cả bọn họ phát hiện ra trước, Lý Đông cũng không sợ bị rò rỉ một phần công nghệ, dù sao để đối thủ tìm ra vấn đề sai ở đâu trong một rừng các nguyên lý và nguyên tắc sản xuất đôi khi còn khó hơn là tự nghiên cứu từ đầu, điều này cũng tương tự như bạn giải một bài toán vậy, rất khó phát hiện ra một phép tính nhầm trong rất nhiều phép tính, tốt nhất là giải lại thì có kết quả vẫn nhanh hơn. Như vậy, đưa ra mẫu thiết kế sai, dù Duracell® có phát hiện ra sớm hay không thì nhiều khả năng sẽ cố nghiên cứu theo mẫu này, mà việc này có khi gây trì trệ còn hơn là làm tắt cả từ đầu.

Ngồi ung dung nhấm nháp ly trà Trần Hàng mới rót, Lý Đông khẽ ngả lưng dựa vào ghế, thờ ra một hơi kết luận: “Phản gián kế - Đại công cáo thành!”

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Tháng 7 năm 2003

Không ngoài dự đoán, trước áp lực khổng lồ từ những khoản đền bù tổn thất cho các hãng đối tác, cộng thêm sản phẩm hiện tại không có thị trường, ngân hàng và các nhà cung cấp ráo riết đòi nợ, Duracell® đã đệ đơn lên tòa án xin thụ lý hồ sơ phá sản, việc này gây nên một cơn địa chấn trong giới công nghiệp, ai cũng khó tin rằng một doanh nghiệp trăm năm cứ đơn giản như vậy biến mất trong dòng lịch sử.

Về phần Công nghệ mới Đông Thành, ngay từ ngày đầu thành lập nhà máy, Lý Đông đã yêu cầu Trần Hàng âm thầm thành lập Bộ phận thanh tra giám sát nội bộ, đây là một bộ phận độc lập và bí mật, thành viên nguy trang dưới dạng nhân viên ở các phòng ban khác nhau trong công ty, những người này nằm trực tiếp dưới quyền điều hành của Trần Hàng. Trong số bọn họ, có một nhân viên phòng IT, nhiệm vụ thường xuyên của hắn là tiến hành rà soát lại lịch sử truy cập máy chủ vào những cung giờ bất thường, chỉ cần có khác biệt với thời gian thường thấy thì sau đó ít phút Trần Hàng sẽ nhận được tin tức. Ngày đó, đọc tin nhắn trong điện thoại, Trần Hàng lập tức cho kiểm tra lại camera, kết quả toàn bộ hình ảnh ghi lại vào cung giờ đó đều hướng vào các góc chết, người giám sát hình ảnh theo lịch phân công lại được cho nghỉ phép, thay thế bằng một người khác, đồng thời một số người giữ vị trí nhạy cảm cũng bị điều sang tăng cường ở vị trí ít quan trọng hơn. Kết quả điều tra sau đó lại cho thấy những bất thường này đều có liên quan đến một người gọi là Uông Đức, đội trưởng đội bảo an.

Vì để tránh đánh động đến đối thủ, Trần Hàng tạm thời đề xuống việc đó, âm thầm cho người tìm hiểu về vị đội trưởng này. Thông tin trở về cho Trần Hàng biết động cơ của người này có thể là tình thế bất buộc, phải có tiền điều trị cho con gái hắn, bởi ngoài sai lầm lần này thì theo lý lịch Uông Đức ngày còn tại ngũ cũng rất anh dũng, chịu không ít gian khổ lập được nhiều chiến công cho tổ quốc. Hiểu về con người này, Trần Hàng bắt đầu nghi ngờ ngoài Uông Đức trong công ty còn có thể có nội gián khác, một mình Uông Đức không thể lên được một kế hoạch chi tiết như vậy. Tuy nhiên theo dõi nhiều ngày sau đó, thám tử báo về không cho thấy Uông Đức tiếp xúc với đối tượng nào khả nghi. Để có thể dọn dẹp sạch sẽ những mối nguy hiểm tiềm ẩn này, Trần Hàng quyết định lật một lá bài, cho mời trực tiếp Uông Đức lên phòng làm việc, tại đây hắn trưng ra các chứng cứ điều tra được bao gồm cả hóa đơn thanh toán viện phí cho con gái của Uông Đức, Uông Đức chỉ lẳng lặng ngồi nghe toàn bộ, cuối cùng hắn cúi mặt thốt lên: “Xin lỗi Tổng Giám đốc và mọi người, tôi nhận toàn bộ trách nhiệm về việc này, không có bào chữa gì cả”. Thấy Uông Đức thành thật nhận tội, Trần Hàng cũng phân tích và động viên hắn khai ra đồng bọn, công ty sẽ cân nhắc thái độ hợp tác và hoàn cảnh của hắn để can thiệp giảm nhẹ trách nhiệm. Uông Đức biết việc này trước hay sau cũng không giấu được do đó Trương Độ rất nhanh bị nêu tên. Biết được kẻ này, việc tiếp theo Trần Hàng cần dặn Uông Đức tạm thời giữ bí mật tránh làm đối tượng cảnh giác, Uông Đức sẽ vẫn được đi làm tại Công ty như mọi khi.

Mọi thứ tiếp tục diễn ra bình thường cho đến ngày Duracell® gặp khủng hoảng, Uông Đức và Trương Độ mới nhận được lệnh bắt khẩn cấp. Trương Độ khi bị tóm còn đang vui vẻ tại hộp đêm với hai người đẹp, ban đầu hắn còn tưởng có người nào đùa hắn đây. Bằng các nghiệp vụ đầu tranh khai thác sau đó, cuối cùng tên đầu sỏ - Bristow cũng bị công an lôi ra ánh sáng. Trần Hàng khá bất ngờ với thông tin nhận được, hắn từ trước cũng rất có cảnh giác với người này nhưng không ngờ Bristow lại hợp tác với Duracell®.

Việc bắt Bristow cũng không đơn giản do hắn là người ngoại quốc, công an cần khẩn cấp chuyển hồ sơ điều tra lên trên để chờ xử lý, do vậy việc Trần Hàng có thể làm là phối hợp với bọn họ và thông báo cho bên chủ quản Energizer. Phía Energizer cũng vô cùng kinh ngạc, vội vã khẳng định là bọn họ không hề liên quan đến vấn đề này, phải biết việc này cũng gây thiệt hại cho phía họ đây. Energizer bày tỏ sẵn sàng hỗ trợ để cảnh sát Mỹ áp tải Bristow về nước xử theo luật pháp Mỹ, Trần Hàng cũng hiểu những trường hợp tội phạm nước ngoài này khá nhạy cảm, nhất là công dân của một nước lớn như Mỹ, thông thường quốc gia bọn họ sẽ can thiệp thông qua đường ngoại giao để đưa công dân về nước xử theo luật pháp nước mình chứ không xét xử tại nước sở tại. Trần Hàng nghĩ nếu mọi chuyện đã như vậy cũng nằm ngoài phạm vi của hắn, hắn cũng yên tâm giao việc này cho các đơn vị liên quan, dù sao tới hiện tại Công nghệ mới Đồng Thành cũng không tổn thất gì mà còn loại đi được một đối thủ khó nhằn, vậy là thành công rồi. Về phần Uông Đức, Trần Hàng đã làm đơn xin miễn giảm trách nhiệm cho hắn, hi vọng hắn có thể ít đi một số năm tù tội, sớm trở về đoàn tụ với gia đình chăm sóc con gái nhỏ. Cứ như vậy những chuyện phiền phức này cơ bản đến đây là kết thúc!

Bỏ mặc Trần Hàng thời gian này sứt đầu mẻ trán với những sự vụ ở công ty, Lý Đông lại đang hưởng thụ những ngày hè tuyệt vời trên biển. Nói cho đúng là Lý Đông cùng Cao Việt suốt mấy tháng qua đang khảo sát quy hoạch đầu tư resort, nói hắn hưởng thụ cũng không hẳn là đúng nhưng với hoàn cảnh này có làm việc thì cũng như hưởng thụ vậy.

Eo Gió, Bán đảo Tiên Sơn, Biển Đông Thành.

Dọc bờ biển Đông Thành có dãy núi vòng cung ôm lấy bờ biển dài khoảng 15 km, khu vực này có những rặng núi đá cao, uốn lượn ôm trọn bãi biển nước trong xanh, tạo thành một eo hút gió tuyệt đẹp gọi là Eo Gió. Nét đặc trưng của Eo Gió là đá và nước với phong cảnh hoang sơ, hùng vĩ, sự bào mòn của nước và gió đã tạo nên hang động đặc sắc. Triền núi lại hình thành một con đường mòn tự nhiên, từ con đường này nhìn xuống eo biển, du khách sẽ có cảm giác choáng ngợp trước thiên nhiên, những con sóng ào ào vỗ tới, tung bọt trắng xóa... đây cũng là nơi rất lý tưởng để chiêm ngưỡng hoàng hôn mỗi chiều tà. Dưới chân núi là bãi đá cuội, những viên đá được sóng biển bào mòn với nhiều màu sắc và kích thước, tạo nên một bãi biển độc đáo.

Nối tiếp phía xa lại là những dải cát trải dài nằm giữa một bên là rừng thông tựa núi, một bên là đại dương xanh ngắt, thiên nhiên ưu ái ban tặng cho khu vực này những bãi cát trắng phau ngút tầm mắt, nắng ấm chan hòa và biển xanh như ngọc, nước biển ở đây trong vắt, nhìn thấu tận đáy với một hệ sinh vật biển phong phú. Dải núi uốn cong chắn gió khiến khu vực bán đảo này được sở hữu nhiều loại hình bãi biển, có bãi biển yên lành rất thích hợp cho xây dựng các bungalow trên mặt nước đầm phẳng lặng, có bãi cát thoải với những con sóng êm dịu làm nơi tắm biển lý tưởng, còn có bãi biển cuộn sóng từ đại dương, rất thích hợp với lướt ván, môn thể thao được du khách quốc tế ưa chuộng bấy giờ.

Lúc này, tại nơi đây, trong cái nắng gió của biển cả, một nhóm người đang đi dạo:

- Lý Đông, chúng ta chọn khu vực này thật quá thích hợp, chú không tin nổi một nơi như thế này đến giờ vẫn còn chưa được khai thác.
- Ha ha, nước ta còn nhiều bãi biển đẹp lắm, chỉ là còn ở dạng tiềm ẩn chưa được người có ánh mắt và năng lực làm sống dậy thôi. À, mà chú đã chốt được phương án quy hoạch khu resort với bên thiết kế chưa?
- Hôm qua bên họ đã sang gặp chú, tạm thời ý tưởng là thế này. Cháu xem!

Nói xong Cao Việt ra hiệu cho người trợ lý mở máy tính xách tay lưu trữ tài liệu, Lý Đông tiếp nhận rồi chăm chú nhìn, Cao Việt đứng bên cạnh giải thích:

- Trong ảnh là khách sạn chín tầng Sun Peninsula Hotel xây hình cánh cung trên chiều dài gần 1 km với 100% phòng có view hướng biển, nối tiếp là khu biệt thự cao cấp Anantara Resort, hầu hết các căn biệt thự cũng đều có view nhìn ra đại dương, trong đó có nhiều căn nằm sát bờ để du khách chỉ cần đi bộ vài bước là có thể ra tới bãi tắm. Mỗi căn biệt thự đều có bể bơi riêng trải dài ra phía mặt tiền, được trang bị hệ thống lọc tuần hoàn liên tục, đảm bảo lúc nào cũng trong suốt.

Trước mỗi căn biệt thự sẽ thiết kế một thảm cỏ lớn, thuận lợi để tổ chức các bữa tiệc ngoài trời. Khu biệt thự cũng bao gồm nhiều loại căn với số phòng dao động từ 3 – 5, mỗi căn có đội ngũ nhân viên phục vụ riêng. Toàn bộ mặt tiền hướng biển của các căn biệt thự là hệ thống tường kính, cửa kính cường lực tấm lớn, trong suốt, tạo không gian mở cho du khách ngay cả khi đang ở trong phòng. Bên trong mỗi căn biệt thự chúng ta sẽ bố trí nội thất với phong cách trang nhã, đơn giản nhưng phải tinh tế từ hình khối đến màu sắc nhằm tạo cho du khách cảm giác hoàn toàn thư thái, mọi chi tiết rườm rà hay những gam màu mạnh đều bị loại bỏ để du khách dành trọn các giác quan của mình tận hưởng khung cảnh xung quanh.

Đằng sau dãy biệt thự là những khu vườn nhỏ được bố trí tiểu cảnh với nhiều loài hoa. Xa hơn, phía bên kia con đường dẫn vào khu biệt thự là 9 hố golf hướng biển của sân Ananoi Golf Links, 9 hố đầu sẽ được đặt lên đồi trong rừng dương và 9 hố sau nhìn ra đại dương. Các hạng mục khác như khu bungalow, khu phố thương mại, trung tâm hội nghị quốc tế 1.500 chỗ ngồi, khu tâm linh, khu công viên động vật hoang dã... chúng ta sẽ bố trí ở đây...

Lý Đông nghe Cao Việt hăng say giới thiệu một hồi hắn thật sự khâm phục người này, quả nhiên là làm bất động sản từ nước lớn trở về, kiến thức và kinh nghiệm về resort nghỉ dưỡng rất phong phú, nếu thật giao cho Lý Đông chịu trách nhiệm việc này hắn cũng không hình dung ra nổi nên làm cụ thể thế nào dù kiếp trước hắn cũng đi qua rất nhiều khu nghỉ dưỡng cao cấp. Thực ra việc này cũng dễ hiểu, chẳng phải có câu “Khác nghề như cách nữ” sao, kiếp trước hắn là làm tiêu thụ, cũng không có kiến thức gì nhiều về bất động sản du lịch, cũng thật may mắn hắn gặp được Cao Việt nếu không ý định tham gia ngành này nếu có cũng phải để vài năm sau có điều kiện thích hợp mới làm được đi.

Nhìn tổng thể phương án xong, Lý Đông nói:

- Tốt, chú Cao Việt, cháu thấy rất hài lòng về phương án này, cứ làm như vậy đi.
- Uhm, xong bản thiết kế này chúng ta sẽ phải tiếp tục hoàn thiện thủ tục pháp lý của dự án, cái này chú vẫn cần sự hỗ trợ từ Trần Hàng và Mạnh Thành

để khai thông quan hệ và chính sách, cháu bố trí bọn họ giành thời gian cùng chủ tiếp xúc một chút. Chú muốn cuối quý IV chúng ta có thể khởi công được hạng mục này.

- Chú yên tâm, cháu cũng đã trao đổi việc này với hai người bọn họ rồi, hai người này bây giờ cũng rất có tiếng nói trong tỉnh, hơn nữa dự án của chúng ta lại có tính khả thi, giúp thúc đẩy ngành du lịch của tỉnh nhà, giải quyết được nhiều lao động ở địa phương vốn là vấn đề đang khiến lãnh đạo đau đầu, cháu nghĩ sẽ được tỉnh nhanh chóng ủng hộ thôi.

- Ha ha, hi vọng là như vậy. Có điều không biết bọn Trần Hằng có oán trách chú bắt tài, tạo thêm việc làm cho họ không đây?

- Uhm, Siêu thị điện máy giờ cũng đang cấp tập xây dựng trên nhiều thành phố để có thể khai trương trước tết dương, tận dụng mùa tiêu thụ mạnh, chú Thành hẳn đang rất bận. Cháu sẽ nói với anh Trần Hằng cử một người đặc lực hỗ trợ thêm cho chú, dù sao chú cũng mới về nước, quan hệ chính quyền cũng không nhiều, việc này cần người hỗ trợ là phải, có cái gì không giải quyết được chú cứ nói với cháu, cháu sẽ nghĩ biện pháp hỗ trợ.

- Được, việc này nhờ cháu! Chú rất mong sớm nhìn thấy nơi đây giờ này năm sau đây.

Lý Đông mỉm cười đáp lại, leo lên một mỏm đá, hắt phóng ánh mắt bao quát cả vùng đất này, vẫn là một vùng biển vắng lặng nhưng Lý Đông tin tưởng chỉ không bao lâu nữa nơi này sẽ mọc lên một khu resort 5 sao cao cấp, sẽ biến cảnh sắc nơi đây trở nên long lanh, là điểm dừng chân nghỉ dưỡng nổi tiếng, không thể bỏ qua của du khách khắp nơi trên thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Kỳ nghỉ hè rồi cũng kết thúc, cái nắng chói chang dần được thay thế bằng thứ không khí êm dịu và mát mẻ của những ngày đầu thu, Lý Đông cũng đã bước vào năm học cuối cấp. Với đa số cô cậu học trò, đây là một năm rất trọng yếu, quyết định lớn tới nhân sinh vài năm tới của bọn họ, hoặc là sẽ đặt chân vào cánh cổng của các trường đại học trải nghiệm cuộc sống sinh viên đầy tươi đẹp hoặc là sẽ sớm rời cổng trường, bước vào đời với đủ kẻ vất vả mưu sinh. Ý thức được điều này, bọn họ ai cũng muốn nỗ lực hơn một chút, các khóa học phụ đạo luôn kín đầy chỗ với những cái đầu cuối sát vào trang sách, những cái trán luôn nhăn lại suy tư, thậm chí có nhiều học sinh ngoài học trên trường, buổi tối còn chạy sô rất nhiều điểm luyện thi nổi tiếng trong tỉnh.

Các thành viên trong lớp của Lý Đông cũng vậy, mỗi người đều có ước mơ và tham vọng riêng, có người đặt mục tiêu vào các trường kinh tế, có người muốn vào khối kỹ thuật, lại có người muốn tìm kiếm cơ hội học bổng để du học nước ngoài, trải nghiệm và khám phá thế giới, do đó với những học sinh có chút khả năng, ai cũng rất cố gắng nhằm đạt được ước mơ của mình.

Nói là vậy nhưng không phải vì những áp lực đó mà khiến bọn họ lãng quên mọi thứ, đâu đó vẫn có những khoảng trống thời gian chật hẹp dành cho những giây phút lãng mạn của tuổi học trò, cho những tình cảm hồn nhiên đầu đời trao nhau qua những cánh thư tay viết vội, trên sân trường hoặc những con phố vắng, trên ghế đá hay thảm cỏ, dưới những tán cây vàng rộp lá mùa thu vẫn thấp thoáng những mái đầu thanh xuân chụm lại cùng nhau thủ thỉ, câu chuyện giữa họ có lẽ cũng không có cái gì lớn lao, chỉ là chuyện thầy cô, bài vở, trường học, khối ngành lựa chọn... nhưng những ký ức và cảm xúc mang lại trong thời gian này có lẽ sẽ rất khó quên trong suốt thời thanh xuân trưởng thành của mỗi người.

Lúc này tại sân trường, có hai người đang ngồi chung một chiếc ghế đá, phía trên là tán phượng còn lác đác những cánh hoa nở muộn.

- Lý Đông, bạn lựa chọn được ngành học chưa?

- Uhm, mình muốn vào khoa Kinh tế công nghiệp, Đại học Kinh tế quốc gia.

- A, chẳng phải bạn rất thích vật lý sao? Sao lại không thi vào khối kỹ thuật?

- Mình thích vật lý nhưng mình cũng thích kinh tế, mà hai cái này nó cũng không mâu thuẫn nhau mà, biết đâu kết hợp hai thứ này mình lại trở thành một nhà công nghiệp lớn đây?

- Xi... cái gì mà nhà công nghiệp lớn, nghe to tát thế? Minh nghĩ sau này bạn dễ trở thành con buôn đồ Trung Quốc dõm để trục lợi lắm.

- Ha ha, Trương Ngọc, sao bạn dám nghĩ mình như vậy? Bạn không tin tưởng mình à? Minh sẽ trở thành trùm công nghiệp cho bạn xem.

- Được, mình cũng rất mong đợi nha, nhà công nghiệp tương lai, ha ha.

Ánh mắt Trương Ngọc háp háy ý cười, giọng điệu có vẻ không mấy tin tưởng lời Lý Đông nói.

Lý Đông giả vờ giận dữ nói:

- Tốt, bạn hãy đợi đấy... Hừ hừ, biết thế không nói với bạn... À, mà bạn thi trường gì?

- Mình thi vào khoa Thương mại Quốc tế, Học viện Ngoại thương,
- Ồ, chẳng phải cũng học kinh tế sao?
- Kinh tế thì làm sao, chẳng nhẽ bạn học thì không cho mình học à?

Trương Ngọc liếc mắt hờn dỗi nói.

- Không phải mình có ý đó, chỉ là hơi ngạc nhiên, mình cứ ngỡ bạn sẽ thi vào Học viện ngoại ngữ hoặc Học viện ngoại giao đây.
- Mình cũng định đăng ký nguyện vọng đó, nhưng giờ mình quyết định thi Học viện ngoại thương rồi?
- Vì sao?
- Vì...

Trương Ngọc định buột miệng nói vì muốn được học gần trường của Lý Đông nhưng kịp thời dừng lại, nàng vội vàng lấp liếm nói:

- Vì mình thích trường đó hơn, nghe nói ở đó rất nhiều bạn học tài giỏi lại đẹp trai đây.
- Ha ha, không ngờ bạn là muốn tìm bạn trai rồi, không nói sớm mình giới thiệu ở lớp mình cho, sao phải vất vả lên tận Hà Đô vậy?
- Xi, lớp bạn thì có được ai chứ? Toàn là một đội đầu bù mắt cận, quần kéo tới ngực, chân xách dép tổ ong, ở đâu ra soái ca mà chọn?
- Chắc, nếu các bạn trong lớp nghe được bạn nói điều này chắc có người nhảy via hè tự tử quá, bụt chùa nhà không thiêng mà. Thôi được, cũng phải có được một ai đó vừa mắt bạn chứ, hay là mình ứng cử đi?

Lý Đông ưỡn ngực hùng hồn nói, một bộ quyết chí hi sinh vì nghĩa, dấn thân dầm rông hang hổ vậy.

Trương Ngọc phì cười:

- Xi... Bạn à, để xem xét nha. Uhm, cũng không tệ lắm, dù khuyết thiếu nhiều tiêu chí một chút nhưng có thể vào danh sách dự bị hạng hai, ha ha, bạn cũng nên hài lòng với vị trí này đi?

Lý Đông chưa kịp trả lời thì phía sau hai người một âm thanh tinh nghịch vang lên:

- Chết nha, bắt gặp hai người ở đây tâm sự nhè, cái gì dự bị hạng hai vậy?

Trương Ngọc quay lại:

- Là bạn à Tú Anh?
- Ha ha, hai người ngồi đây tâm sự bộ không nghe thấy tiếng chuông vào lớp à? Mình phải ra nhắc nhở một chút đây.
- Chết rồi, mãi mê nói chuyện không nghe thấy!
- Xi, Tâm sự chuyện gì mà nhập tâm quá vậy?

Tú Anh lại tiếp tục tò mò hỏi. Trương Ngọc xấu hổ không trả lời nàng, quay qua giục Lý Đông:

- Vào lớp thôi Lý Đông, hẹn gặp bạn sau nhé!

Nói xong, nàng mau chóng đứng dậy chạy nhanh về lớp.

- Tú Anh, mình cũng phải vào lớp đây, chào bạn nhé!
- Ừ, chào bạn!

Trên sân trường chỉ còn lại Tú Anh đứng đó nhìn theo hướng cửa lớp Lý Đông, ánh mắt mông lung mà phức tạp, không ai hiểu trong đầu nàng là đang suy nghĩ cái gì.

Ngày 30 tháng 11 năm 2003

Văn phòng điều hành, Công ty Cổ phần Siêu thị Điện máy Lý Gia Huỳnh Đệ, Chi nhánh Hà Đô.

- Giám đốc, có hai người bên Công ty Tân Đại Lợi nói muốn gặp ngài?

Vị thư ký đứng trước mặt Mạnh Thành bối rối nói.

- Tân Đại Lợi? Bọn họ tới đây làm gì?

- Bọn họ...

Thư ký chưa kịp dứt lời thì cửa phòng mở ra, đi vào là hai người, một trẻ tuổi, một trung niên, người trẻ tuổi đi trước khoảng chừng 30 tuổi, người đàn ông trung niên khoảng tuổi 40 xách cặp đi theo sau. Hai người đi tới trước bàn Mạnh Thành, tự động kéo ghế, bắt chéo chân ngồi xuống rồi nhìn chăm chăm Mạnh Thành, sau một lúc người trẻ tuổi mở lời trước:

- Xin chào, anh chắc là Mạnh Thành đi, giới thiệu một chút, tôi là Lê Trục, phó tổng giám đốc của Công ty Đầu tư Tân Đại Lợi, vị này là Giám đốc các dự án thương mại của chúng tôi, Hoàng Bạch.

Mạnh Thành neho mắt nhìn hai người này, sau vài giây hần khê ra hiệu cho người thư ký lui ra, quay về phía hai người mới đến hỏi:

- Xin hỏi giữa chúng ta có nghiệp vụ liên quan sao?

- Không có!

Lê Trục nhếch mép trả lời.

- Vậy hôm nay các anh đến đây là có chuyện gì?

- Hợp tác.

- Hợp tác?

- Đúng thế!

- Các anh muốn hợp tác như thế nào?

- Nói ngắn gọn với anh thế này, các anh tới đây mở siêu thị kinh doanh hẳn phải biết luật ở đây, nếu các anh muốn phát triển thuận lợi cũng cần người đỡ đầu, các anh là ở tỉnh lẻ tới, lại không có nền tảng quan hệ hai giới hắc bạch, mọi sự sẽ khó làm, chúng tôi tới là để cho các anh sự đảm bảo. Bù lại...

Lê Trục hơi dừng dừng lại nhường nhường mày nhìn Mạnh Thành, thấy Mạnh Thành mặt vẫn bình thản không biểu lộ sắc thái gì, hần tiếp tục nói:

- Bù lại, chúng tôi muốn có cổ phần trong siêu thị điện máy?

- À, cổ phần ư? Vậy các anh muốn bao nhiêu?

- Không nhiều, 40% cổ phần tất cả các siêu thị mở ở Hà Đô. Thế nào?

- Ha ha, 40%? Các anh có biết con số này có ý nghĩa gì không? Các anh đùa với tôi chắc?

- Anh Thành, các anh không có sự lựa chọn!

- Nếu chúng tôi không muốn thì thế nào?

Mạnh Thành đạm mạc hỏi lại Lê Trục, như không coi đề nghị của hần vào đâu.

- Ha ha, không muốn... Đó không phải là một câu trả lời khôn ngoan đâu anh Thành! Anh là người làm ăn, anh nên suy nghĩ kỹ về vấn đề này! Anh có biết đứng sau Tân Đại Lợi là ai không? Tôi nghĩ anh nên tìm hiểu một chút trước khi có câu trả lời cuối cùng cho lời đề nghị này.

Lê Trục mở lời uy hiếp trắng trợn.

Nhìn giọng điệu xác xược như nắm chắc sẽ đạt được ý đồ của Lê Trục, Mạnh Thành trong lòng có một cỗ xúc động muốn cầm gậy đánh đuổi hai tên này ra khỏi phòng ngay lập tức. Trước khi đến đây, Mạnh Thành cũng đã được một vài vị thân quen trong giới chính khách tỉnh rĩ tai nhắc nhở nhưng không ngờ sớm như vậy đã được gặp những tên cướp ngày trong truyền thuyết này. Hần cố kìm nén lại, ra vẻ cân nhắc rồi nói:

- Tôi cần thời gian bàn bạc lại với cổ đông rồi sẽ cho các anh câu trả lời.

Mạnh Thành cũng không muốn vì xúc động mà gây ra rắc rối, hẳn phải tìm hiểu lại bối cảnh của đối thủ để có phản ứng thích hợp. Nếu bây giờ hành động vội vàng có thể sẽ gây ra những rắc rối đối với Công ty, siêu thị cũng mới mở cửa khai trương lại chuẩn bị vào mùa tiêu thụ chính, hẳn đang rất cần sự ổn định, không muốn phát sinh chuyện gì phức tạp quá mức.

Lê Trục thấy Mạnh Thành đã cố ý nhún nhường, hần vui vẻ nói:

- Ha ha, tốt, tôi hi vọng sớm nhận được câu trả lời từ các vị. Đây là danh thiếp của tôi!

Nói xong hắn rút ra một tấm card visit để lại trên bàn rồi ra hiệu cho Hoàng Bạch đứng lên ra về.

- Hoàng Bạch chúng ta đi!

Mạnh Thành vẫn ngồi nguyên vị trí, phất tay nói:

- Không tiến!

Khi hai người đã khuất bóng, Mạnh Thành hừ lạnh rồi ngả lưng ra ghế, suy nghĩ một chút hắn nhấc máy bấm một dãy số, đầu dây bên kia tút tút vài tiếng chuông rồi một giọng đàn ông hữu lực vang lên:

- Alo, Tôi nghe!

- Cục trưởng Lâm, tôi có chuyện cần nhờ anh giúp!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

“Dashing through the snow

In a one horse open sleigh

O'er the fields we go

Laughing all the way

Bells on bob tails ring

Making spirits bright

What fun it is to laugh and sing

A sleighing song tonight...”

Người khách bộ hành thông thả đi trên con phố thương mại sầm uất, vừa đi vừa lầm nhảm theo lời bài hát Jingle Bells vui nhộn. Giáng sinh sắp đến, mấy ngày này, đi tới đâu cũng thấy người ta bật bài hát này, đặc biệt là ở các cửa hàng thời trang hoặc đồ điện tử, thành phố cũng trở nên sắc sỡ hơn với hình nộm ông già Noel trong tuyết trắng, với cây thông, với quả chuông vàng và những dây treo trang trí đủ màu sắc xuất hiện dày đặc trên các tuyến phố.

Trái ngược với không khí nhộn nhịp ngoài đường, lúc này trong căn phòng họp rộng gần 30 m2 của Siêu thị điện máy Đông Thành lại đang dày đặc khói thuốc, không khí có vẻ nặng nề.

- Đông, mọi chuyện là như vậy, chuyện này không nói rõ qua điện thoại được nên chú phải về lại gấp Đông Thành để trao đổi với cháu đây.

- Uhm, thông tin chú có được là nguồn chính xác chứ?

- Chắc chắn, cục trưởng Lâm cũng có chút nhân mạch ở thủ đô nên thông tin cung cấp cho chúng ta có thể tin tưởng được.

- Uhm, nếu là vậy việc của Tân Đại Lợi chúng ta sẽ phải tính toán kỹ lưỡng, có điều trước mắt phải có hậu lễ cảm tạ vị Lâm cục trưởng này, không có ông ta thì chúng ta còn tưởng rằng chống lưng trực tiếp của Tân Đại Lợi chỉ là một vị vụ trưởng đây, không ngờ lại là một vị cấp Bộ trưởng, khó khăn nâng lên không chỉ một cấp bậc thôi đâu.

- Uhm, ta biết! Vị Lâm cục trưởng này nói ra cũng có chút gốc rễ với chúng ta, mấy năm trước ông ta còn ở vị trí Trưởng phòng xúc tiến thương mại tại Sở Kế hoạch Đầu tư của tỉnh, Cơ khí điện Đông Thành, Công nghệ mới Đông Thành, Chuỗi Siêu thị Điện máy cũng là một tay ông ta nâng đỡ về cơ chế và chính sách mới thuận lợi như vậy thành lập và hoạt động. Như cháu biết, các doanh nghiệp này mất không bao lâu thời gian đã mau chóng trở thành lá cờ đầu của tỉnh, lại trở thành chiến tích lý lịch rất lớn tạo bàn đạp để ông ta leo lên chức cục trưởng cục kinh tế đối ngoại nhiệm kỳ vừa rồi, có thể nói là nhân quả tuần hoàn cả.

- Uhm, những quan hệ này nên làm thế nào chú tùy ý xử lý, tài chính không phải là vấn đề.

- Được, nhưng về phần Tân Đại Lợi cũng cần phải có biện pháp sớm, bọn họ có lẽ không cho chúng ta nhiều thời gian đâu?

Lý Đông ngả người dựa lưng vào ghế, ngón tay gõ nhẹ xuống bàn, ánh mắt chập chùng suy tư. Căn phòng trở nên tĩnh mịch trong chốc lát, sau cùng Lý Đông cất tiếng:

- Trước mắt chú cứ tập trung vào điều hành hoạt động của chuỗi siêu thị, đảm bảo mọi thứ vận doanh bình thường, bây giờ là thời điểm cuối năm có rất nhiều việc phải bận tâm giải quyết. Vấn đề này tạm thời dừng thảo luận ở đây, mọi chuyện còn lại để cháu xử lý, cháu không tin bọn họ có thể một tay che trời được.

Nói xong không đợi Mạnh Thành có ý kiến, Lý Đông dứt khoát đứng dậy đi ra khỏi phòng, trong lòng hắn lại đang sôi trào ý nghĩ “Thế giới này luôn có những kẻ cứ tự cho mình quyền thao túng người khác trong lòng bàn tay, hừ... các người không có quyền năng của Phật tổ, mà ta cũng không phải là Tôn Ngộ Không chấp nhận chạy nhảy trong sắp xếp đó, nếu các người đã buộc ta tham gia cuộc chơi này thì để ta dạy cho các người biết thế nào mới là bị thao túng chân chính đi”.

Hà Đô, Tòa nhà Sunrise Holding, Công ty CP Đầu tư Tân Đại Lợi,

Tại một căn phòng bài trí xa hoa, trong thứ không khí mờ ảo bởi những làn khói của điều thuốc còn đang cháy dở, thi thoảng vang lên những âm thanh rên rỉ kiểu mỉa mai kèm theo những tiếng thở gấp dồn dập khiến ai nghe cũng cảm thấy bối rối, lúc này trên chiếc bàn làm việc khổ lớn, một cặp đôi nam nữ trần truồng quấn lấy nhau nhịp nhàng chuyển động, vũ điệu hoang dã đang đi đến hồi gay cấn nhất thì chợt âm thanh gõ cửa vang lên.

- Cộc, cộc, cộc...

Cặp nam nữ giật mình tỉnh lại từ trong hoan lạc, người nam tức giận tự nhủ “Mẹ kiếp, tên khốn nào phá đám ta, không phải đã dặn trợ lý giữ cửa không cho ai vào rồi sao?”, nghĩ là như vậy hắn gầm lên:

- Ai ? Có việc gì?

- Hừ, là ta.

Cánh cửa mở ra, đi vào là một người đàn ông trung niên tuổi chừng 36, 37 tuổi. Người đàn ông khẽ nhăn mặt đưa tay phe phẩy xua đuổi thứ dư vị hỗn tạp trong phòng.

Người nam nhận ra người đàn ông là ai, vội vàng đẩy cô gái ra, đưa tay lấy chiếc áo sơ mi khoác tạm lên người, ngoài miệng thì rít rít nói:

- Tổng giám đốc sao ngài lại đến đây? Có việc gì cần ngài gọi ta lên phòng là được rồi?

- Sao? Bây giờ công ty có cả những khu vực giới nghiêm, ta không được đến sao?

Người đàn ông lạnh giọng hỏi.

- Không, không, ngài hiểu lầm, ta không phải nói ý đó.

Người đàn ông liếc mắt về phía cô gái đang nép mình trên chiếc ghế, quay sang người nam gần giọng:

- Hừ, thu xếp xong rồi qua phòng ta nói chuyện, thứ không khí tởm lợm ở cái phòng này khiến ta mắc ói.

- Vâng, Tổng Giám đốc.

Người đàn ông nói xong thì quay lưng đi ngay như thể sợ rằng ở đây thêm một chút sẽ làm hắn ói ra thật. Nhìn thấy bóng lưng hắn đã khuất sau cánh cửa, người nam khẽ nhếch miệng nói với cô gái:

- Hồng Mai, đi ra làm việc của người đi, ta còn có chuyện phải làm.

Nói xong hắn vội vã vào phòng tắm bên cạnh, tắm rửa một lần rồi thay một bộ quần áo mới, ra ngoài đi thẳng lên phòng Tổng Giám đốc. Lên tới nơi, hắn gõ cửa, bên trong truyền ra tiếng nói có vẻ vẫn chưa nguôi tức giận:

- Vào đi!

Người nam mở cửa bước vào, thấy người đàn ông đang chấp tay đứng quay lưng lại với hắn, mắt nhìn ra ngoài trời qua tấm kính cường lực, người nam nhăn nhó nở nụ cười:

- Tổng Giám đốc, ngài gọi ta có việc?

- Lê Trực, không có việc ta gọi người làm cái gì?

- Vâng, vâng, là ta hỏi ngu ngốc.

- Hừ...

Người đàn ông quay trở lại bàn làm việc của mình rồi ra hiệu cho Lê Trục ngồi xuống:

- Vụ siêu thị điện máy Lý gia Huỳnh đệ đến đâu rồi?
- Tổng Giám đốc, bọn họ vẫn chưa có phản hồi lại.
- Người không nói cho chúng biết chúng ta là ai sao?
- Tôi đã cảnh cáo rồi thưa ngài, bọn họ nói là cần thời gian suy nghĩ.
- Suy nghĩ... Vớ vẩn... chuyện này còn cần suy nghĩ cái gì? Hừ... lũ cứng đầu này cần một liều thuốc kích thích, cho chúng nó tỉnh táo lại mới suy nghĩ nhanh hơn được.
- Ý ngài là...?
- Một ngày kế tiếp lần lượt cho đội quản lý thị trường và đội phòng cháy chữa cháy vào kiểm tra chất lượng hàng hóa và an toàn hoạt động... ngay tạo lấy vài lỗi thật nặng làm gián đoạn kinh doanh của bọn chúng, cho chúng biết việc trì hoãn không thức thời có hậu quả gì. Những việc này làm thế nào ta không cần phải dạy người chứ?
- Vâng, vâng, tôi hiểu rồi, tôi sẽ đi làm ngay.
- Hừ, đầu vớ ta, ta không tin bọn họ có thể cứng đầu được bao lâu đâu.
- Vâng, thưa ngài. Tôi ra ngoài chuẩn bị!

Lê Trục định quay lưng đi ra thì lại nghe âm thanh của vị Tổng Giám đốc:

- Lần sau nếu người còn làm cái trò mèo mà gà đồng đó trong Công ty thì xéo luôn khỏi đây đi, đừng làm bản mặt ta.
- Vâng, thưa ngài, lần sau tôi sẽ chú ý.

Lê Trục sau lưng chảy đầm đìa mồ hôi văng dạt rúi ra khỏi phòng, ra đến ngoài cửa hắn đưa tay quạt trán lấm bầm:

- Mẹ kiếp, đen quá, xem ra lần sau phải cẩn thận lựa chọn địa điểm mới được.

An Viên Biệt Phủ, Tây Hồ, Hà Đô

Trong màn đêm thăm thẳm, một bóng người như u linh phiêu dật lướt qua các lùm cây xung quanh các tòa nhà. Tốc độ di chuyển của người này nhanh tới mức nếu có người bắt gặp hắn đi ngang trước mắt họ cũng chỉ có cảm giác như một làn gió thoảng, do vậy chỉ cần cẩn thận quan sát tránh các vị trí camera quét tới, có thể dễ dàng đột nhập vào khu vực này. Người này chính là Lý Đông, mấy ngày nay hắn đã theo dõi nơi đây nhiều lần, khi tiến tới một tòa biệt thự đơn lập bên hồ, Lý Đông nép mình rồi bật cao, đu người vài nhịp nhẹ nhàng bám vào lan can của một căn phòng đang sáng đèn trên lầu 3, đây là nhà ở của một vị vụ trưởng trong Bộ Thương mại gọi là Lê Trùng.

Trong phòng làm việc, Lê Trùng còn đang nói chuyện với một người, là Lê Trục, em trai hắn.

- Anh, cuối tuần vừa rồi, từ thị trường đồ cổ em mua được một khối bảo ngọc có tên là Thất thái Linh Lung Liên, có hình hoa sen tỏa ra ánh sáng bảy màu. Em định dùng cái này để anh làm lễ vật dâng lên vị kia dịp tết này.

Nói xong Lê Trục cẩn thận lấy từ chiếc hộp mang theo bên cạnh ra một khối bảo ngọc to bằng bàn tay, dưới ánh sáng đèn khối ngọc tỏa ra hào quang lấp lánh. Lê Trùng cầm lấy xem xét:

- Đẹp quá! Thật là giá trị liên thành!
- Không tới mức đó, nhưng cũng khiến tài khoản bốc hơi gần chục tỷ đấy.
- Được lắm em trai, món quà này anh nghĩ vị kia sẽ rất thích, anh cũng đang đau đầu không biết nên tìm thứ gì làm lễ quý đây. Gần đây, anh nghe được thông tin vị kia rất có thể có cơ hội đi lên một bước nữa, khi đó sẽ khuyết vị trí hiện tại, anh muốn tranh thủ được sự ủng hộ của ông ta. Bây giờ bên cạnh người này còn có mấy vị vụ trưởng, năng lực, thủ đoạn đều rất khá, chúng ta không thể tụt lại phía sau được. Em đang phò trợ con thứ của vị này làm kinh tế, phải cố gắng làm cho tốt đừng để ngài ấy có ấn tượng xấu với chúng ta.
- Vâng, em biết.
- Uhm

Lê Trùng vỗ vỗ vai Lê Trục, sau đó hắn hài lòng cầm miếng ngọc để lại vào hộp, cất vào trong két sắt gần đó, sau đó hắn tắt đèn cùng Lê Trục đi ra khỏi phòng. Hai người không hề biết rằng, tại phía ngoài cửa sổ bằng kính của tầng lầu có một bóng người đang treo trên lan can nhìn thấy toàn bộ những cảnh này. Mặc dù ở xa nhưng với thính lực hơn người của mình, Lý Đông hoàn toàn nghe rõ những gì hai người trao đổi. Khi đã chắc chắn trong phòng không còn ai, Lý Đông đu mình vào trong qua khung cửa sổ mà khi này Lê Trùng mở ra đón gió quên chưa khóa lại. Vào đến nơi, Lý Đông tiến

về phía kết sắt, lúc này hắn đã nhìn rõ mặt mã mà Lê Trùng cài đặt, do đó chỉ vài thao tác một tiếng kêu nhỏ vang lên, cửa kết bật mở, Lý Đông đưa tay tìm tòi, trong kết không có tiền mặt, chỉ có một số giấy tờ được gói ghém kỹ lưỡng bằng túi vải và hộp ngọc quý. Dưới ánh sáng mờ ảo của ánh trăng bên cửa sổ, Lý Đông tháo bọc hồ sơ ra, chăm chú xem những tài liệu tìm được, sau chốc lát ánh mắt hắn từ sững sốt chuyển sang mừng rỡ như điên, Lý Đông cố lấy lại bình tĩnh sau đó mỉm cười thì thầm:

- Ha ha, trời cũng giúp ta, nhát đao này nhát định ta phải trăm xuồng!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

An Viên Biệt Thự,

Lý Đông nhẹ nhàng đi quanh phòng tìm vài xếp giấy trắng sau đó cẩn thận cho vào bọc gói ghém lại, thấy cơ bản đã không khác so với lúc trước, Lý Đông mới cẩn thận đặt lại bọc giấy và hộp ngọc vào kết sắt. Hắn cũng không hi vọng rằng cái này có thể lừa được Lê Trùng nhưng chí ít có thể trì hoãn được một chút thời gian. Lý Đông cũng không sợ người này phát hiện ra sớm, chẳng nhẽ hắn dám đi nói với vị kia về những thứ này? Nếu vậy hắn chết còn nhanh hơn đi! Tay cầm toàn bộ tài liệu gốc, Lý Đông di chuyển về phía cửa sổ, mau chóng theo lối cũ trở về.

Nửa giờ sau, khi đã an toàn ngồi trong một khách sạn cách xa khu biệt thự, Lý Đông lật xem lại tài liệu thu được, gọi là tài liệu nhưng thực chất chỉ là một cuốn nhật ký. Khi đọc được quyền sách này, Lý Đông thật không ngờ vị vụ trưởng Lê Trùng này lại có thói quen chết người là ghi chép lại những phi vụ hồi lộ cấp trên kể từ ngày hắn còn là một vị trưởng phòng cấp sở, Lý Đông cau mày nhìn danh mục quà tặng, không thiếu một chủng loại nào từ nhà, cửa, đất đai, vàng bạc, ngoại tệ, cho tới người mẫu, ca sĩ nổi tiếng đều có thể trở thành vật phẩm... mỗi một trang Lê Trùng ghi chép rất tỷ mỉ thông tin người nhận bao gồm tên tuổi, quê quán, chức vụ thậm chí còn ghi chú cả những phi vụ đen của những người này mà hắn biết hoặc cùng tham gia. Trong số đó, điều làm Lý Đông kinh hi nhất là những dòng thông tin dày đặc về vị Tần Bộ trưởng, chính là người đứng sau chống lưng cho Công ty Đầu tư Tân Đại Lợi. Hắn thấy trong đó cả những vụ rửa tiền, ép doanh nghiệp trong nước, các tài sản ngầm ở nước ngoài, bồ nhí, các phi vụ cấu kết với thương nhân ngoại quốc... xem ra Lê Trùng đóng một vai trò rất then chốt trong đường dây của vị Tần Bộ trưởng này.

Lý Đông cẩn thận tính toán nên làm thế nào để khai thác quyền sách này một cách hiệu quả nhất. Hắn hiện có trên tay chỉ là một quyển nhật ký, trên đó chỉ là các thông tin chi tiết, không hoàn toàn là một bằng chứng tội phạm do đó không đủ sức mạnh để tố cáo đối phương, hơn nữa Lý Đông người đơn lực bạc, đối phương lại ở thế lớn, nếu hắn dám trực tiếp cầm hồ sơ này lên cơ quan điều tra hoặc truyền thông, không biết liệu có đơn vị nào sẽ đơn giản dám tiếp nhận các tài liệu này của hắn, xử lý không khéo còn bị áp vào tội danh bôi nhọ lãnh đạo, bắt tống vào tù cũng nên. Lý Đông cũng không có ngu xuẩn tung tài liệu này lên mạng, một khi thông tin này bị rò rỉ, chờ đợi hắn sẽ là những chiêu phản đòn ở ạt hồng bịt miệng và tiêu hủy chứng cứ, phải biết năng lực của những người đạt đến cấp độ này không phải là người thường có thể ước lượng được.

Cuốn sổ này trong tay Lý Đông thật không phát huy ra được mấy phần tác dụng, nhưng Lý Đông biết mình vẫn còn có những đồng minh rất lợi hại. Đơn giản là trên đời này, người muốn đánh đổ vị Tần Bộ trưởng nhất, có lợi ích sát sườn với việc này nhất không phải là Lý Đông mà đó chính là những đối thủ chính trị một mất một còn của hắn. Đưa những tài liệu này vào tay những người đó, bọn họ sẽ có năng lực biến nó thành một quả bom giết người thực sự, chỉ cần họ dùng những mối quan hệ và lực lượng của mình lần theo manh mối ghi trong quyển nhật ký này, đào ra nguyên tội và bằng chứng của vị Tần Bộ trưởng, dù chỉ là một phần nhỏ trong số đó thì cũng đủ kết liễu số phận và sự nghiệp chính trị của ông ta rồi.

Nghĩ đến đây, Lý Đông cười gằn dữ tợn: “Đúng, việc của mình cần làm bây giờ là xua hổ nuốt sói, tá đao sát nhân hừ hừ... Tân Đại Lợi để xem sau vụ này các người còn dựa vào cái gì để hiếp đáp người khác được nữa”

Đứng dậy lần tìm điện thoại, sau đó Lý Đông bấm số gọi cho Mạnh Thành. Bây giờ đã là nửa đêm nhưng khi tiếng chuông vừa reo lên một nhịp đã thấy Mạnh Thành bắt máy, nghe giọng không hề có một chút nào buồn ngủ, có vẻ mấy ngày nay hắn cũng suy nghĩ nhiều.

- Đông, chú nghe!

- Chú Thành, chưa nghỉ ngơi à?

- Ừ, chú còn một số việc phải xử lý. Nửa đêm cháu gọi chú có chuyện gì?

- Cháu cần chú điều tra một thông tin, nghe nói vị Tần Bộ Trưởng này đang có cơ hội đi lên một bước nữa, chú nhờ người tìm hiểu xem việc này là như thế nào? Đối thủ chính trị của ông ta là những ai?

Đầu dây bên kia Mạnh Thành giật mình hỏi lại:

- Đông, cháu định làm gì? Chúng ta không thể đụng tới những người này được đâu.

- Hừ, chúng ta không đụng bọn chúng thì bọn chúng để chúng ta yên sao? Chú không cần sợ, ván cờ này chơi thế nào cũng không phải một mình chúng quyết định, kết quả thế nào không thể kết luận ngay được đâu.

- Nhưng cháu định làm thế nào?

- Điều này cần giữ bí mật, cháu chưa thể nói cho chú biết được.

- Đồng, chú hi vọng cháu không vì tức giận mà làm điều nóng vội, nếu thật sự cần thiết tạm thời chúng ta sẽ nhượng bộ theo yêu cầu của bọn chúng, cũng chỉ là vấn đề tiền bạc mà thôi, coi như bị chó cắn rơi một miếng thịt, với năng lực của chúng ta còn có thể kiếm lại mà.

- Chú Thành, mọi chuyện không đơn giản như thế! Những kẻ này đều là lòng tham không đáy, nếu được một chúng sẽ lần tới mười, con sói luôn tìm cách thò thêm một chân nữa vào ngôi nhà của bầy dê. Nếu chú nhân nhượng, chúng ta sẽ chẳng còn gì cả, tiền bạc không phải cái mất lớn nhất mà chính là niềm tin và ý chí của chúng ta, đó sẽ là sự khuất phục và ủy khuất, nếu là như vậy thì đừng nói làm lớn, làm mạnh cái gì nữa cả, đến nơi nào cũng gặp cảnh này, tốt nhất đóng cửa về nhà thả gà cho khô. Cháu sẽ không để việc này xảy ra đâu!

Mạnh Thành suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói:

- Ủ, cháu nói cũng phải, nếu cháu đã có cách, vậy để chú tìm hiểu lại thông tin cháu yêu cầu?

- Việc này khẩn cấp, chú phải có thông tin sớm!

- Được, chú sẽ cố gắng. Bọn chúng cũng có vẻ cũng sắp hết kiên nhẫn rồi, mấy hôm nay cũng bắt đầu gây khó dễ cho chúng ta, liên tục cử đội quản lý thị trường và an toàn cháy nổ quấy nhiễu hoạt động kinh doanh, ảnh hưởng rất lớn tới khách hàng tham quan mua sắm.

- Chú cứ mặc kệ bọn họ nhảy nhót làm xiếc vài hôm đi, cũng không gây nên được sóng to gió lớn gì, cùng lắm chúng ta tạm đóng cửa một thời gian ngắn cũng không sao cả. Chẳng phải có câu “Xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng” sao? Nghĩ vậy cho đơn giản! Mà thôi cũng muộn rồi, chú nghỉ ngơi đi, cháu tắt máy trước, chào chú!

- Ủ, chào cháu!

Mạnh Thành tắt máy, cả người dựa vào thành ghế, ánh mắt đắm chiêu nhìn ra bầu trời đen thẳm ngoài khung cửa sổ, sau một lúc hần khê thờ dài:

- Nếu không thể tránh được, vậy thì chiến đi. Cùng lắm ta lại trở về làm anh thợ cơ khí là được, làm người cũng phải có chút chí khí chứ, hừ hừ...

Ngày 31 tháng 12 năm 2003, một ngày trước Tết Dương lịch, văn phòng Bí thư thành phố Hà Nội.

Vừa yên vị xuống chỗ ngồi, Trịnh Hoàng đã thấy viên trợ lý thân cận sắc mặt nghiêm nghị gõ cửa đi vào.

- Trình Huy, có chuyện gì vậy?

- Báo cáo anh, tôi nghĩ anh nên xem cái này!

Nói xong, Trình Huy để một tập tài liệu ra trước mặt Trịnh Hoàng. Trịnh Hoàng nghe ra là vấn đề quan trọng, cũng không hỏi gì thêm cảm hồ sơ lật mở. Thời gian chậm chạp trôi qua, hai hàng lông mày của Trịnh Hoàng cũng dần dần chụm lại, ánh mắt có chút chập chùng suy nghĩ. Xem những tài liệu này, Trịnh Hoàng đã biết tại sao người trợ lý lại có thái độ như vậy, bởi vì trong tay hần đang cầm là tập tài liệu mà nếu khai thác hợp lý có thể đủ để gây nên một trận oanh động, đánh sập sự nghiệp chính trị của hàng loạt chính khách, trong đó có một chính khách lớn mà sự nghiệp đang lên như điều gặp gió, Tần Trung- Bộ trưởng Bộ Thương mại.

Hít một hơi cho tỉnh táo lại, Trịnh Hoàng quay qua vị trợ lý hỏi:

- Trình Huy, cái này anh lấy ở đâu?

- Một người đưa cho tôi. Bằng cách nào đó hần vào được thư phòng của tôi tôi qua.

- Hần có nói vì sao không?

- Hần nói chúng ta cùng chung một đối thủ nhưng chỉ anh mới đủ khả năng để lật lá bài này.

- Anh tin được điều này không?

- Tôi cũng đã hỏi hần như vậy. Hần nói đây là nhật ký của vụ trưởng Lê Trùng, nếu chúng ta muốn kiểm chứng có thể tìm bút tích của Lê Trùng để đối chiếu. Tôi thấy quyển nhật ký này nét chữ cũ và mới rất khác biệt, nhiều trang đã ố vàng, nhìn là có thể nhận ra là được bắt đầu ghi chép từ rất lâu không có dấu hiệu bị giả mạo.

- Uhm, Vì lý do gì hần lựa chọn chúng ta? Tại sao hần nghĩ rằng chúng ta sẽ dùng quyển nhật ký này để chống lại đối thủ theo ý muốn của hần?

- Hần nói...

Trình Huy hơi dừng lại một nhịp. Trịnh Hoàng ngừng đầu trầm giọng nói:

- Anh cứ nói, tôi vẫn đang nghe đây!

Trình Huy cân nhắc từ ngữ một chút rồi nói:

- Hấn nói không phải chỉ muốn chống lại Lê Trung, mà là Tần Bộ Trưởng, và anh chắc chắn sẽ làm điều này.

- A?

- Vâng, hấn nói mặc dù anh đã là Ủy viên Bộ Chính trị, quá trình điều hành thành phố cũng ra nhiều thành tích nhưng vì quá cấp tiến, hành động đi trước chính sách nên xảy ra nhiều chỗ sai lầm. Anh vì khuyết điểm của mình mà từng bị một số thành viên Bộ Chính trị yêu cầu tiến hành thanh tra toàn diện, cũng may được Tổng Bí thư ép dè xuống. Tần Bộ trưởng thì khác, người này khi lãnh đạo bộ tập trung vào hai chữ “Ổn định”, làm việc kín kẽ, có được một số thành tích lại không tạo ra sai lầm gì đáng kể nên lần họp Ban chấp hành TƯ giữa nhiệm kỳ sắp tới, rất có thể Tần Bộ Trưởng sẽ được bầu bổ sung vào vị trí do Anh Hùng bên tuyên giáo TƯ xin nghỉ vì lý do sức khỏe. Nếu đi tiếp được một bước này, phe đối thủ của anh trong Bộ Chính trị lại mạnh thêm một lá phiếu, chức chủ nhiệm Ủy ban kiểm tra TƯ có thể về tay vị kia trong nhiệm kỳ sau, phải biết ông ta là người đỡ đầu cho Tần Bộ Trưởng, chuyện này mà xảy ra thì con đường đi phía sau của anh sẽ trở nên gấp ghe, rất khó tiến thêm một bước nữa. Do vậy, chỉ có hợp tác với hấn, anh mới kịp thời ngăn chặn được việc này.

Nghe xong những lời này, Trịnh Hoành cau mày, những thông tin trên không phải là cái gì quá bí mật, trong tầng lớp tinh hoa cũng đều rỉ tai nhau biết cả, có điều hấn thắc mắc người bí ẩn này là ai? Mục đích chân thực của hấn là cái gì? Có phải chỉ là muốn loại bỏ Tần Trung không hay là còn lý do nào khác, liệu mình có thể trở thành vai hề nào đó trong một vở kịch chính trị cỡ bự? Tuy nghĩ là như vậy nhưng Trịnh Hoành cũng biết tin tức trong cuốn sổ có nhiều khả năng là thật bởi thông tin trong đó trùng khớp với một số nguồn tình báo hấn thu thập được từ trước, chỉ là không có những chi tiết và cụ thể như vậy mà thôi. Được rồi, không cần biết hấn là thần thánh phương nào, mục đích là gì, ít nhất mình cũng chưa thấy gây hại trên phương diện nào, trước hết ta phải lợi dụng cuốn sách này ngăn chặn vị Tần Bộ Trưởng kia lại đã. Nghĩ tới đây, Trịnh Hoành đứng lên, cầm lấy cuốn sổ nói:

- Trình Huy, anh theo tôi đi gặp một người!

- Vâng, thưa anh!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Ngày 10 tháng 01 năm 2004, một tháng trước kỳ họp Ban chấp hành TƯ giữa nhiệm kỳ, cuộc họp trụ bị nhân sự của Bộ Chính trị đang diễn ra khá căng thẳng, mỗi phe đều muốn đưa người thân tín của mình vào các vị trí thiếu khuyết.

Trịnh Hoành, bí thư thành ủy Hà Đô lúc này đang phát biểu:

- Anh Hoàng Khải, tôi xin được đề xuất anh Trần Chiến. Trên cương vị điều hành Bộ Y tế, Anh Chiến đã có những chính sách cải cách thiết thực, nâng cao được chất lượng phục vụ của đội ngũ y bác sĩ cũng như huy động được nguồn vốn xã hội hóa xây sửa được nhiều bệnh viện khang trang với nhiều máy móc hiện đại, dư luận quần chúng thời gian gần đây đánh giá rất cao điều này. Mặt khác, bản thân anh Trần Chiến lại là người có tu dưỡng đạo đức tốt, luôn tuân thủ quy định của Đảng và nhà nước, trong quá trình tại nhiệm chưa từng đề ra sai phạm gì lớn. Do đó xét tổng thể tôi cho rằng Anh Chiến là người vừa có tài vừa có tâm, đủ phẩm chất và xứng đáng với vị trí này.

Nói xong, Trịnh Hoành chăm chú nhìn vị tổng bí thư đương nhiệm, Hoàng Khải. Đề cập tới người này, có thể nói ông ta có được vị trí hiện tại cũng là một dạng anh hùng tạo thời thế. Ông ta thượng vị chính vào lúc các phe phái đối chọi nhau gay gắt nhất, Hoàng Khải bằng những giải pháp khéo léo và khôn ngoan của mình, đã điều hòa được mối quan hệ này, tranh thủ được sự ủng hộ của các bên. Hai phe đối lập cũng hiểu rằng mọi việc cũng phải có chừng mực, nếu không sẽ gây mất ổn định lớn trong Đảng, ảnh hưởng đến vấn đề đối nội và đối ngoại, tạo sơ hở cho kẻ thù lợi dụng phá hoại chế độ và quyền lực của bọn họ. Do đó sự lựa chọn phù hợp nhất bây giờ là một người có tư tưởng trung lập, độc lập và cân trọng trong mọi chính sách mà các bên đề xuất. Nhìn toàn bộ chính khách lúc bấy giờ, Hoàng Khải là nhân tố phù hợp duy nhất, ông ta đã giành được sự ủng hộ gần như tuyệt đối, leo lên vị trí quyền lực cao nhất trong hệ thống chính trị, từ đó đứng trên đỉnh nhân sinh.

Thấy Trịnh Hoành chờ đợi ý kiến của mình, Hoàng Khải cũng không vội trả lời ngay mà quay xuống hỏi các thành viên khác:

- Đó là một đề xuất, các vị có ý kiến gì với đề xuất này hoặc muốn đề cử người khác không?

Lúc này vị ngồi bên cánh phải Hoàng Khải là Phùng Bân, Chủ nhiệm Tổng cục Chính trị mới đưa tay phát biểu ý kiến:

- Anh Khải, tôi thấy đề xuất của Anh Trịnh Hoành chưa phù hợp, mặc dù anh Chiến gần đây có nhiều thành tích tốt nhưng vị trí Ủy viên Bộ Chính trị là một chức vụ quan trọng, cần tu dưỡng bản lĩnh lâu dài, anh Trần Chiến hiện còn khá trẻ lại chưa nằm trong danh sách Ủy viên dự khuyết do đó về lý lịch là chưa hoàn thiện, việc này phải tiến hành hết sức thận trọng, chúng ta không thể bỏ nhiệm đột chấy giai đoạn như vậy. Xét toàn bộ những người đầy đủ các yếu tố, theo ý kiến cá nhân tôi, tôi cho rằng đồng chí Tần Trung, Bộ trưởng Bộ Thương mại là phù hợp nhất cho vị trí này, xét về lý lịch và thành tích cũng không kém hơn anh Trần Chiến, lại đã nằm trong danh sách ủy viên dự khuyết, việc bổ nhiệm đúng trình tự sẽ không gây ra ý kiến thắc mắc cho

các bên. Đó là đề xuất của tôi, xin các vị cho ý kiến!

Nghe xong Phùng Bản nói, Trịnh Hoành hơi mỉm cười nghĩ “Quả không ngoài dự liệu”, khẽ nhấp một ngụm nước trà, Trịnh Hoành mới lên tiếng:

- Anh Phùng Bản, anh thật cho rằng Anh Tàn Trung xứng đáng nhất với vị trí đó sao?

Phùng Bản hơi nhíu mày chưa hiểu Trịnh Hoành muốn nói gì bèn hỏi ngược lại:

- Anh có ý kiến khác?

- Tôi chỉ muốn hỏi Anh chắc chắn với đề xuất của mình chứ?

- Đúng vậy, tôi rất tin tưởng vào bản lĩnh chính trị của đồng chí Tàn Trung.

Phùng Bản hùng hồn khẳng định.

- Được, vậy mời các vị đợi một chút!

Cả phòng ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Trịnh Hoành đi ra cửa, mọi ánh mắt đều là mờ mịt, chỉ có sắc mặt của vị Thượng tướng, Bộ trưởng Bộ Công an Tô Lợi là không có gì thay đổi, ông ta có lẽ là người duy nhất trong căn phòng này biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Khoảng chừng vài phút đồng hồ, Trịnh Hoành dẫn Trình Huy đi vào, trên tay là rất nhiều tệp hồ sơ. Theo lệnh của Trịnh Hoành, Trình Huy lần lượt đưa các tệp hồ sơ tới tay từng người ở đây sau đó mau chóng lui ra khỏi phòng họp.

- Được, bây giờ mời các vị xem các tài liệu bên trong.

Trịnh Hoành lên tiếng.

Các ủy viên nghe vậy thì khó hiểu lật giờ hồ sơ. Phùng Bản cũng chăm chú xem tập tài liệu trên tay mình, ban đầu hẳn còn có chút bình thản nhưng dần dần hai đầu lông mày đã nhíu chặt, trán nổi lên gân xanh, còn có chút lẩm bẩm mờ mờ “Chết tiệt, tên Tàn Trung khôn kiếp này làm thế nào lại để xảy ra sai lầm chết người như vậy, cái gì đây cơ chứ, vợ bé ở nước ngoài còn không nói, còn cầu kết thương nhân ngoại quốc nhận tiền hối lộ... xong, xong thật rồi”

Các thành viên trong căn phòng đều tỏ ra có chút sốc, đợi mọi người tiêu hóa kịp những thông tin đọc được, Trịnh Hoành lúc này mới hướng về Hoàng Khải lên tiếng:

- Tổng Bí thư, tôi đề nghị Anh chỉ đạo cho Ủy ban Kiểm tra trung ương đang tiến hành thanh kiểm tra toàn diện đối với tài sản và công tác điều hành của Anh Tàn Trung, những thông tin các anh đang xem chỉ là phần nhỏ của tảng băng chìm, chúng tôi còn nắm giữ rất nhiều đầu mối khác nhưng do giới hạn về phạm vi và quyền lực nên chưa mở xẻ ra được. Chúng tôi sẽ cung cấp những đầu mối này để phục vụ công tác kiểm tra mở rộng tiếp theo.

Hoàng Khải đã xem xong tư liệu trên tay mình, ông ta có lẽ là người bình tĩnh nhất ở đây ngoài vị Bộ trưởng Bộ Công an, nghe xong những lời của Trịnh Hoành, ông ta mới từ tốn hỏi lại:

- Anh Trịnh Hoành, những thông tin trong này là tin cậy chứ?

- Hoàn toàn tin cậy, vợ nhỏ và con riêng của Tàn Trung hiện đang ở trong một biệt thự bên Pháp, căn biệt thự đứng tên người phụ nữ này. Chúng tôi đã cử người thu thập mẫu tóc đứa trẻ và mẫu máu của Tàn Trung lưu tại Ủy Ban chăm sóc sức khỏe trung ương, kết quả xét nghiệm DNA cho thấy hai người là cha con, đứa trẻ này năm nay mới hơn mười ba tuổi như vậy chứng minh Tàn Trung đã có quan hệ ngoài luồng với người phụ nữ khác khi anh ta đang có gia đình. Hơn nữa, chúng tôi đã phối hợp với Bộ Công an thông qua mối quan hệ với Interpol quốc tế, kiểm tra tài khoản của người phụ nữ này ở Pháp, phát hiện có những khoản tiền lớn có gốc gác từ một số Công ty của Trung Quốc đang hoạt động ở nước ta, đồng thời số tiền lưu tại ngân hàng Thụy Sĩ của cô ta lên tới gần bốn mươi triệu USD. Các vị có nghi ngờ về nguồn gốc của số tiền này không? Một người phụ nữ chỉ ở nhà chăm con tại sao có một lượng tài sản lớn như vậy? Tiền từ đâu mà có?

Thấy căn phòng trở nên suy tư, Trịnh Hoành bắt ngờ quay sang hỏi Phùng Bản:

- Tôi nói thư thế, Anh nghĩ sao về vấn đề này anh Phùng Bản?

Phùng Bản bây giờ mặt đã tái như gan heo, phải biết chính hẳn vừa lúc trước là cực lực ủng hộ Tàn Trung, bây giờ phát sinh việc này chẳng phải nói hẳn cũng có thể liên quan sao, bần đính vào mông không phải cắt người ta cũng vẫn cho là cắt, Phùng Bản khẽ hừ một tiếng rồi cắn răng nói:

- Tôi nghĩ việc này chúng ta cần phải điều tra thêm, nếu thật sự anh Tàn Trung có những sai phạm này, tôi đề nghị tiến hành kỷ luật thật nặng để làm gương trong Đảng.

Hoàng Khải bình tĩnh ngồi nghe hai người nói chuyện, suy nghĩ một chút, nghiêng đầu quay sang nhìn vị Bộ trưởng Bộ Công an Tô Lợi, thấy hẳn gật đầu xác nhận, ông ta mới nói:

- Các vị, đây là một việc lớn liên quan đến uy tín của Đảng, tôi sẽ tiến hành cho Ủy ban Kiểm tra Trung ương phối hợp với các cơ quan chức năng của Chính phủ tiến hành điều tra lại việc này, đảm bảo giữ gìn sự trong sạch trong Đảng. Cảm ơn đồng chí Trịnh Hoành đã kịp thời cung cấp thông tin và

cảnh báo cho chúng tôi nắm được thông tin này, tránh những quyết định vội vàng trong công tác cán bộ. Chuyện này tôi đề nghị mọi người không tiết lộ ra ngoài, bộ phận chức năng sẽ lập tức vào cuộc. Hôm nay chúng ta tạm dừng thảo luận ở đây, các vị tiếp tục về suy nghĩ thêm vấn đề nhân sự, cuối tuần chúng ta sẽ tổ chức lại một phiên thảo luận khác về nội dung này. Được rồi, mọi người nghỉ! Anh Tô Lợi, mời anh theo tôi!

Nói xong, Hoàng Khải chủ động đứng lên ra khỏi phòng, Bộ trưởng Tô Lợi nhắc mũi Kêpi đội lên đầu, nhanh chóng bước theo sau lưng ông ta, các thành viên còn lại cũng lục tục quay trở lại đơn vị của mình, khi đi có người vui mừng, có người sắc mặt lại trở nên cực kỳ u ám.

Bốn ngày sau cuộc họp, văn phòng Bộ trưởng Bộ Thương mại.

- Bộ trưởng, bộ trưởng, có chuyện không ổn!

Thấy viên trợ lý không gõ cửa mà xông thẳng vào phòng mình, Tần Trung có chút khó chịu:

- Có gì mà gấp gấp như vậy, thật không ra thể thống gì.

- Thưa Bộ trưởng, tôi vừa thấy người của Phòng C61 đang đi đến đây?.

- C61? Họ đến đây làm cái gì?

Tần Trung có chút chột dạ.

Đúng lúc này, cửa phòng bật mở, đi vào là năm người mặc thường phục. Người đi đầu tiến tới trước mặt Tần Trung giơ ra thẻ ngành và lệnh triệu tập đặc biệt:

- Anh Tần Trung, chúng tôi có bằng chứng nghi ngờ anh có liên quan đến tội phạm thương mại quốc tế, gây tổn hại nghiêm trọng cho quốc gia. Đây là lệnh triệu tập, xin mời anh đi theo chúng tôi phục vụ điều tra.

- Điều tra?

Tần Trung nghiêng răng gặm lên, sắc mặt trở nên thâm trầm, chưa bao giờ người trợ lý thấy khuôn mặt ông ta trở nên đáng sợ như vậy. Thấy hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, người cầm thẻ ngành khẽ ra hiệu cho hai người bên cạnh, bọn họ lập tức đi về phía Tần Trung, mỗi người một bên tay áp giải hắn ra ngoài. Tần Trung lê những bước chân nặng nề, vừa đi vừa ngoái nhìn lại tếp công văn còn đang ký dở, trong lòng đang không ngừng chửi rủa:

- Khốn kiếp, rốt cục ta gây phải kẻ nào, là kẻ nào có năng lực bậc này?

Tần Trung lên xe chuyên dụng trong sự tức giận và ngỡ vực tột cùng, có điều bây giờ cho dù đánh vỡ đầu hắn, Tần Trung cũng không thể nào nghĩ ra kẻ đứng đằng sau tất cả những vụ này lại là một người mà hắn chưa từng gặp mặt, thậm chí ngay cả tên cũng chưa từng nghe tới bởi Tần Hào con trai hắn cũng còn chưa nói lại một lời với hắn về chuyện của siêu thị Lý Gia Huynh Đệ.

Cùng lúc này, văn phòng Công ty Đầu tư Tân Đại Lợi.

- Anh Tần Hào, anh Lê Trục, mời các anh đi cùng chúng tôi phối hợp điều tra, các anh bị nghi ngờ có liên quan đến những thương vụ ngầm, lợi dụng quan hệ và quyền lực để cướp đoạt tài sản của công dân. Đây là lệnh triệu tập khẩn cấp!

Tần Hào không thể tin được vào mắt mình khi nhìn vào tờ giấy với con dấu đỏ chói trước mắt, hắn biết khi hắn nhìn thấy tờ giấy này không đơn giản chỉ là công ty hắn gặp nạn, có thể là cha hắn cũng gặp biến cố lớn rồi. Thở dài một hơi, Tần Hào rất phối hợp đưa tay lên cho hai người công an còng lại, chậm chậm đi ra khỏi phòng.

Lê Trục thì lúc này đã hoảng sợ tới mức hai chân nhũn xuống, trong đầu thì đang gào thét “Chuyện này là thế nào, sao lại như thế này được, Bộ trưởng Tần Trung đâu, anh trai ta Lê Trùng đâu hết rồi? Ta không muốn ngồi tù”, Lê Trục ý vào anh trai hắn quen nhìn đời bằng một con mắt, là loại người gặp yếu thì bắt nạt, gặp mạnh thì khúm núm, do vậy lâm vào tình cảnh này thì không có chút nào tỉnh táo, hồn phi phách tán, thất thần ngồi bệt xuống đất khiến hai người công an phải vất vả lôi hắn ra xe.

Công ty gặp biến cố, toàn bộ nhân viên đều vây ra xem, trong số này có một người mặt mày trở nên tái mét, nàng đưa tay xoa xoa vào phần bụng dưới của mình khẽ khàng thốt lên “Xong rồi, xong rồi, Lê Trục bị bắt, mẹ con ta biết phải làm sao bây giờ”, nàng chính là Hồng Mai, người tình công sở của Lê Trục.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Mấy ngày nay, Lê Trùng đứng ngồi không yên, lòng như lửa đốt. Khi này, tại phòng làm việc, hắn thấp thòm đi đi lại lại, bồn chồn suy nghĩ về sự việc

phát hiện hôm trước: “Rốt cuộc tập nhật ký biến đi đâu rồi? Là bị trộm? Nếu là trộm sao hộp ngọc vẫn còn? Bên ngoài phòng an ninh và camera dày đặc, căn phòng đó cũng chỉ có mình có chìa khóa, là ai có thể đột nhập được vào đây? Là ai? Là ai chứ? Khốn nạn thật!”

Lê Trùng đau đầu suy nghĩ cách xử lý tình huống này, đôi khi hắn rất hi vọng đây chỉ là một vụ trộm đơn thuần có khi mọi chuyện sẽ không thật sự quá tệ. Nhưng thực tế cho hắn biết chuyện này không chỉ đơn giản như vậy. Quyền nhật ký nhiều khả năng là bị lấy đi có mục đích, có thể rơi vào tay người hữu tâm.

Suy tư một hồi, Lê Trùng tính toán có nên nói với Tần Trung sự việc này hay không nhưng rất nhanh sau đó bị chính hắn phủ quyết. Việc này không thể cho Tần Trung biết được, dù sao chẳng ai muốn bị người khác theo dõi và ghi lại vết đen của mình, nhất là là một nhân vật cỡ bự như vậy. Lê Trùng nếu thật dám nói ra, hắn không nghĩ ngờ rằng mình sẽ chết còn nhanh và thảm hơn rất nhiều!

Một hồi, Lê Trùng lê thân lại bàn làm việc, vừa ngồi xuống ghế thì hắn giật nảy mình đứng bật dậy bởi tiếng gõ cửa phòng vang dội:

- Thùng, thùng, thùng...

Nghe Âm thanh nặng nề khô khốc, Lê Trùng có cảm giác nhịp tim hơi gia tốc, dường như phía sau cánh cửa này, có thứ mang lại cho hắn cảm giác bất an. Lê Trùng vội lắc đầu, điều chỉnh một chút tâm lý “Hừ, chắc là thư ký vào trình ký hồ sơ, mấy ngày gần đây ta suy nghĩ quá độ, thần hồn nát thần tính mà thôi”, nghĩ vậy hắn lên giọng nói vọng ra:

- Vào đi!

Cánh cửa bị đẩy ra, qua khe hở đầu tiên, Lê Trùng loáng thoáng nhìn thấy sắc màu vàng chanh quân phục, thần kinh hắn như trùng xuống, cả người ngồi rơi xuống ghế, ánh mắt thất thần hoảng loạn:

- Xong, ta xong thật rồi!!

Văn phòng Siêu thị điện máy Lý Gia Huỳnh Đệ, Chi nhánh Đông Thành

Mạnh Thành lúc này mặt mày hớn hờ, nhấc lên điện thoại bấm một dãy số, khi đầu dây bên kia vừa bắt máy, hắn vội vã nói:

- Đông, chú vừa nhận được một tin tức quan trọng, là tin rất tốt với chúng ta, cháu đoán xem là gì? Ha ha

- Chú Thành, không phải là Tần Bộ trưởng bị bắt chứ?

- A! Sao cháu biết?

- Cháu đoán thôi.

- Việc này cũng chỉ mới vừa diễn ra, nếu không phải Lâm Cục trưởng quan hệ thông thiên thì cũng không có tin tức nhanh như vậy đây. Làm sao cháu đoán ra được? Đừng nói với chú là cháu có liên quan đấy nhé?

- Ô, không ngờ chú đoán ra được. Mà nếu là cháu làm thì như thế nào đây?

- Cháu... Không thể nào!!!!

Mạnh Thành run lên, hắn đã quen bị Lý Đông dọa sợ, nhưng chưa lần nào khiếp sợ như lần này. Đây là cái tình tiết thần thoại gì? Thế giới này còn có chuyện phi lý như thế sao? Một tổ hợp quyền lực không lồ cứ đơn giản như vậy bị đánh sập trong chưa đầy một tháng rưỡi? Chuyện này lại gây ra bởi một cậu bé chưa tròn 18 tuổi, hắn có còn là con người sao? Hix hix... Chuyện này cũng vượt quá khả năng của một thiên tài đi!

Mạnh Thành dằn vò với những câu hỏi của mình, có điều hắn không biết một phần suy nghĩ của hắn có thể là sự thật, bởi Lý Đông rõ ràng không phải là một con người bình thường nữa, hắn có những năng lực mà người thường không có được, giác quan và năng lực thể chất của hắn đã phát triển siêu việt đại bộ phận người trên thế giới này rồi, đây cũng chính là nguyên nhân khiến Lý Đông dễ dàng thâm nhập và lấy được bí mật của người khác như vậy.

Ở đầu dây bên kia thấy Mạnh Thành yên lặng, Lý Đông mới lên tiếng hỏi:

- Chú Thành, chú còn nghe đấy chứ?

Mạnh Thành lúc này mới tỉnh táo lại gấp gáp hỏi, giọng đầy run rẩy:

- Đông, thật là cháu làm sao?

- Ha ha, cháu nói đùa thôi, cháu làm gì có năng lực đó. Kẻ thù của bọn họ nhiều như vậy không thiếu người có năng lực lật đổ bọn họ đâu.

Nghe Lý Đông phủ nhận, Mạnh Thành lúc này mới bình tĩnh lại “Đúng rồi, Lý Đông sao có khả năng làm chuyện này được, mình nghe quen nó nói chuyện giật gân thành ra cái gì cũng nghĩ là nó có thể làm được haizz, xem ra tố chất tâm lý của mình vẫn còn quá thấp đây, cần rèn luyện thêm mới được”. Nghĩ vậy Mạnh Thành thở phào một hơi trả lời:

- Ủ, cháu làm chú sợ quá. Nhưng làm thế nào cháu đoán ra được chuyện này?

- Có gì đâu, như thông tin chú nói, những sự vụ chính trị lúc này có thể liên quan đến việc sống còn của các đối thủ trực tiếp của Tần Bộ Trưởng, bọn họ chắc chắn sẽ phải ra tay ngăn chặn vị này, không để ông ta có cơ hội đi thêm bước nữa, mà để làm những việc này, đòn đánh quen thuộc hay được giới chính khách sử dụng nhất chẳng phải là đào ra nguyên tội của đối thủ sao?

- Uhm, cháu suy luận có lý nhưng cũng may là đối thủ của ông ta thật sự rất lợi hại đi, không ngờ có thể làm được thật. Hừm, Tần Trung rơi dài kéo theo toàn bộ các vôi bạch tuộc bao gồm cả bọn Tân Đại Lợi, nhân quả tuần hoàn cả, cuối cùng thì bọn chúng cũng bị báo ứng! Ha ha... Cháu không biết, hôm nay nhìn mấy tên quản lý thị trường và phòng cháy chữa cháy cúp đuôi đầu mặt rồi đi, ta thật là thoải mái quá, chúng ta có thể tạm thời yên ổn hoạt động rồi.

- Ha ha, chú không sợ xuất hiện một Tân Đại Lợi khác sao?

- Sau vụ này, Tân Đại Lợi chắc chắn sẽ bị điều tra thành án lớn, phải biết bọn họ cũng không chỉ ép một mình chúng ta đâu. Trong vài năm tới, chắc chắn các thế lực khác cũng sẽ phải co đầu rút cổ lại, không dám làm gì thái quá nữa. Chúng ta chỉ cần đặt ổn định bước chân đầu tiên ở thủ đô, việc về sau sẽ không quá khó, chú sẽ nương theo các mối quan hệ của Lâm Cục trưởng để giao thiệp mở rộng hơn với chính khách ở trên này, tạo nền tảng quan hệ cho chúng ta là được.

- Tốt, việc này tất cả nhờ chú! Ha ha

- Ủ, cháu yên tâm, chú là Giám đốc, cũng là cổ đông mà.

- Được, mọi chuyện yên ổn là tốt rồi, nếu không còn vấn đề gì, cháu cúp máy trước, chiều nay cháu còn có tiết học!

- OK!

Đầu dây bên này, Lý Đông ngắt máy xong, dựa lưng vào ghế, khẽ lẩm bầm “Chuyện rắc rối này vậy là có thể kết thúc, có điều ta không thể lại để xảy ra tình trạng vô lực phản kháng khi có kẻ đến gây sự như thế này nữa. Cả ngày chỉ lo đối phó với những phiền phức này thì doanh nghiệp đóng cửa luôn cho nhanh, tập đoàn bây giờ cần một chỗ dựa mạnh tạo thế. Uhm, xem ra Bí thư Hà Đô Trịnh Hoàn có vẻ là người rất có năng lực, xử lý vụ này nhanh gọn, sự nghiệp chính trị chắc chắn còn có thể tiến xa, phải tìm cơ hội để kéo người này đứng về phía mình, làm cái ô lớn bảo vệ cho hoạt động của tập đoàn mới được”.

Nghĩ tới đây, Lý Đông suy tư sắp xếp một chút kế hoạch, sau đó đứng lên đi lại bàn học, thu dọn sách vở chuẩn bị đến trường, thời gian gần đây hẳn đã xin nghỉ học khá nhiều, cũng may thành tích hẳn tốt lại nhờ mối quan hệ của Trần Hàng mới không bị nhà trường đuổi học đây.

Chuẩn bị xong, Lý Đông quay đầu nhìn tờ lịch trên tường, căn cứ theo ngày tháng thì vài ngày nữa Lý Đông sẽ được nghỉ lễ, sắp đến tết cổ truyền rồi. Lý Đông vì bận quy hoạch ở hai ba công ty và chuyện học tập ở trường nên cũng ít về nhà, cha mẹ hẳn có gọi điện hỏi thăm, Lý Đông cũng chỉ nói là ở trên này phụ giúp Mạnh Thành kinh doanh siêu thị, hẳn sẽ cố gắng thu xếp trở về sớm nhất có thể. Trở về lần này, Lý Đông dự định sẽ đưa một chút tiền cho cha mẹ để ra giềng xây sửa lại nhà cửa cho khang trang, không phải ra vào căn nhà ọp ẹp, hè nóng đông lạnh, chưa mưa đã giội. Lý Đông cũng tính toán mở một cửa hàng đồ gia dụng ở trung tâm huyện cho cha mẹ hẳn kinh doanh, đỡ việc đồng áng vất vả ảnh hưởng sức khỏe khi về già. Dù sao Lý Đông bây giờ eo đeo bạc tỷ, dù hẳn muốn một cuộc sống giản dị bình thường nhưng không thể để cha mẹ mình vất vả được. Việc này là vẫn là cần phải làm, dù sao số tiền không lớn cũng không gây ra sự chú ý thái quá nào, thời điểm này lại khá thích hợp, chỉ cần nói với mọi người là mấy năm nay hẳn tranh thủ làm thêm kiếm ra là được. Lý Đông năm nay cũng sắp bước sang tuổi 18, coi như đã là người trưởng thành, có ý thức lo cho cha mẹ cũng là rất bình thường, không ai nghi ngờ gì, có chăng chỉ khen hẳn là thanh niên nẫu mực, siêng năng, biết sớm lao động kiếm tiền mà thôi.

Sắp kết thúc một năm kiến tạo, Lý Đông cũng làm một tổng kết sơ bộ về sự nghiệp của mình. Tính đến thời điểm này, trừ siêu thị điện máy gần đây gặp chút rắc rối, hai công ty còn lại hoạt động khá tốt, Công nghệ mới Đông Thành đã đi vào vận doanh ổn định, sản lượng pin gần như đạt 100% công suất thiết kế, doanh thu hàng tháng lên tới một tỷ USD, tỷ suất lợi nhuận đạt gần 40%. Trong năm 2003, Công ty vươn lên trở thành doanh nghiệp có doanh thu lớn đứng đầu cả nước, rất có sức ảnh hưởng trong giới thương nhân và chính quyền. Tuy công ty chưa phải đóng thuế thu nhập doanh nghiệp nhưng nguồn thuế nhập khẩu nguyên vật liệu và thuế giá trị gia tăng nộp cho nhà nước đã là một con số khổng lồ, đó là chưa tính tới những tác động tích cực từ nguồn ngoại tệ tham gia bổ sung lực lớn cho dự trữ quốc gia, đảm bảo ổn định tỷ giá, giữ được giá trị đồng nội tệ và tăng tính an toàn cho nền kinh tế, phải biết quốc gia hiện đang rất thiếu và cần dòng tiền này.

Do Công ty đạt được nhiều thành tựu, Trần Hàng cũng được nâng lên một vị thế khác, cuối năm hẳn đi chuyển như con thoi tham dự các lễ trao nhận nhiều danh hiệu và bằng khen của các cơ quan, hiệp hội, tổ chức trong nước và quốc tế. Sản phẩm pin Nano Đông Thành bây giờ đã nổi tiếng toàn cầu, gần như lũng đoạn thị trường pin công nghiệp, đã là một phương bá chủ, do đó tiếng nói của Trần Hàng rất có trọng lượng trong giới thương nhân. Quyền lực đi cùng với trách nhiệm, Trần Hàng bận bù đầu tới mất xử lý công vụ, gần như không thoát ra được, thậm chí Lý Đông muốn gặp hẳn cũng phải liên hệ trợ lý xếp lịch trước vài ngày. Nhiều khi Lý Đông nghĩ, may mắn là mình không tham dự vào việc điều hành doanh nghiệp nào, nếu không hẳn sẽ bị dầy vò đến chết mất, còn đâu sức lực mà trải nghiệm nhân sinh, không bằng cứ để cho những người yêu thích việc đó làm đi vậy!

Về phần Công ty TNHH Thiên đường nghỉ dưỡng Hoàn Cầu, dưới sự giúp đỡ của Đinh Hạo được chuyển từ Công nghệ mới Đông Thành sang hỗ trợ, cuối quý III, Cao Việt đã hoàn tất các khâu pháp lý dự án Resort 5 sao Sun Peninsula, tại cuối tháng 10 đã tiến hành khởi công rầm rộ.

Dự án có tổng mức đầu tư lên tới gần 800 triệu USD, có quy mô gần như lớn nhất Đông Nam Á lúc bấy giờ, dự án hứa hẹn sẽ biến bờ biển hoang sơ của Đông Thành trở thành một trong những bãi biển đẹp và sang trọng bậc nhất khu vực Đông Nam Á và Châu Á, là nơi cung cấp sản phẩm du lịch nghỉ dưỡng đa dạng có chất lượng ở đẳng cấp quốc tế cho du khách trong và ngoài nước. Nguồn vốn của dự án ban đầu được Lý Đông đăng ký trừ bị là 300 triệu USD, sau đó trong quá trình triển khai sẽ bổ sung tiếp từ lợi nhuận được phân chia ở Công ty Công nghệ mới Đông Thành. Con số 500 triệu USD thiếu hụt tuy lớn nhưng đây cũng không phải là cái gì tạo áp lực với Lý Đông nếu đem so với hiệu quả kinh doanh pin mang lại, bởi vì tính riêng lợi nhuận phân chia theo tỷ lệ góp vốn, một tháng Lý Đông đã có hơn 240 triệu USD, như vậy chỉ cần hai tháng lợi nhuận, Lý Đông đã có đủ nguồn tiền để

bù đắp phần thiếu hụt cho dự án này. Lý Đông cũng hiểu trong thực tế, lợi nhuận có thể không được phân chia theo từng tháng như vậy nhưng số tiền này cũng chưa cần dùng tới gấp do đó hẳn có đầy đủ thời gian để trừ bị.

Là Giám đốc điều hành, Cao Việt đặt tham vọng rất lớn và có yêu cầu cực cao cho dự án này, đánh giá các công ty trong nước không có nhiều kinh nghiệm cho các hạng mục thuộc loại hình bất động sản nghỉ dưỡng nên Cao Việt để trúng thầu toàn bộ là nhà thầu ngoại. Hẳn cũng muốn cân trọng trong dự án đầu tiên của mình ở trong nước, do vậy lựa chọn tin tưởng vào kinh nghiệm của các nhà thầu nước ngoài để mang lại chất lượng tốt nhất cho công trình của mình, xứng đáng với mức đầu tư khổng lồ đã bỏ ra.

Theo đó Sun Peninsula được thiết kế bởi tập đoàn danh tiếng Wimberly Allison Tong & Goo NA, Inc (WATG), đây là tập đoàn hàng đầu thế giới của Hoa Kỳ trong lĩnh vực tư vấn thiết kế khách sạn, khu nghỉ dưỡng, kết hợp trung tâm thương mại với hàng trăm dự án đã được thực hiện tại 160 quốc gia và vùng lãnh thổ. Về mặt thi công, dự án được thực hiện bởi liên danh nhà thầu Vinci (Pháp) và ACS, Actividades De Construccion Y Servicios SA (Tây Ban Nha), tư vấn giám sát xây dựng là JBSI & Nippon Koie- một đơn vị của Nhật Bản, phần quản lý vận doanh khai thác sau thi công được giao cho Carlson Rezidor Hotel Group - Tập đoàn quản lý khách sạn hàng đầu có trụ sở tại Mỹ với hơn 1.370 khách sạn đi vào hoạt động cùng 180,000 phòng tại 110 quốc gia trên thế giới. Theo như Cao Việt cho biết, Carlson Rezidor hiện là chủ sở hữu của nhiều thương hiệu nổi tiếng toàn cầu như: Quorvus Collection, Radisson Blu®, Radisson®, Radisson Red, Park Plaza®, Park Inn® by Radisson và Country Inns & Suites By CarlsonSM...

Cao Việt dự kiến sẽ đưa một phần dự án vào hoạt động trong mùa hè năm sau, do đó tiến độ thi công rất khẩn trương, kế hoạch có thể là làm xuyên tết âm lịch để kịp đảm bảo tiến độ khai thác. Công trường bây giờ rất nhộn nhịp, người xe vào ra tấp nập, tiếng ồn xây dựng huyên náo cả một phương bờ biển, không còn vẻ yên ắng và trầm lặng trước đó, người dân địa phương ai cũng bắt gặp trước những sự thay đổi to lớn và mau chóng này.

Tổng kết xong tất cả, Lý Đông khá hài lòng với thành quả đạt được. Tuy đạt được nhiều bước tiến nhưng Lý Đông biết, tất cả mọi thứ mới chỉ là bắt đầu, những kế hoạch lớn thực sự cho tới giờ vẫn còn đang ấp ủ, ít nhất trong vòng mười năm tới hẳn còn rất nhiều việc phải làm để hiện thực hóa được tham vọng của mình.

Đúng vậy, điều Lý Đông thực sự muốn làm nhất khi bắt đầu tất cả những điều này, không phải là danh vọng và tiền tài, không phải để thỏa chí nguyện nhân sinh, đó là một thứ mà Lý Đông không thể chia sẻ cùng ai, chỉ có luôn giữ trong tim mình, là trách nhiệm mà trời cao đã giao cho hẳn kể từ ngày khám phá ra những bí ẩn của viên pha lê, sứ mệnh mà hẳn gọi tên: “Great Atlantis”, mang sự vĩ đại của thành phố thần thoại trở về!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Kỳ nghỉ lễ đã bắt đầu, Mạnh Thành bố trí một chiếc xe đưa ba người Lý Đông, Mạnh Bàn, Trương Ngọc trở lại Đông Lai. Mạnh Thành giờ đã mua nhà trên tỉnh để tiện công tác nhưng cả nhà hẳn vẫn lựa chọn về quê ăn tết, đó là tập tục ngàn đời tổ tiên truyền lại, con cháu dù đi phương trời nào làm ăn thì tết đến vẫn phải trở về quê cha đất tổ làm lễ dâng hương tổ tiên ông bà, hơn nữa cha mẹ Mạnh Thành và anh chị em hẳn cũng đang còn ở huyện nên việc trở về là điều cần phải.

Trên đường, ba người Lý Đông đang vui vẻ trò chuyện.

- Mạnh Bàn, xe này thật là êm nha, bạn sướng thật đấy, chẳng bù cho bọn mình, mỗi lần về quê đều xóc hết cả mông, bạc hết cả đầu vì bụi.

- Ha ha, thế nào Trương Ngọc? Giờ bạn mới phát hiện ra đi với mình mới là được hưởng phúc à? Ai bảo bạn suốt ngày cứ bám theo tên Lý Đông giả nghèo giả khổ này, chịu cực cũng là phải!

- Xi, bạn nói linh tinh, ai suốt ngày bám theo hẳn chứ...

Trương Ngọc đỏ mặt giận dữ.

Mạnh Bàn cười ha ha, liếc thấy Lý Đông đang trừng mắt nhìn mình, hẳn vội vàng chuyển sang chủ đề khác:

- À, mọi người biết gần đây ta gặp được ai không?

Hỏi xong thấy không ai có phản ứng gì, Mạnh Bàn lại nói tiếp:

- Chắc mọi người cũng không đoán ra đâu, là Ninh Lan Phương, ngạc nhiên chưa?

Trương Ngọc nghe thấy nhắc tới người bạn này lập tức nổi lên hứng thú:

- Bạn gặp được Lan Phương thật à? Bạn gặp bạn ấy ở đâu?

- Một tiệm tạp hóa, nhà bạn ấy mở!

- Ô? Bạn ấy bây giờ trông thế nào? Có xinh không?

Quả nhiên ngoại hình luôn luôn là quan tâm số một của phái nữ, Trương Ngọc ngay lập tức đề cập tới vấn đề này.

- Thay đổi rất lớn nha! Lan Phương trở mã rất xinh đẹp, lúc đầu mình nhận không ra bạn ấy còn lần la lại làm quen đây. Ha ha... nghĩ lại xấu hổ thật, cũng may là Lan Phương nhận ra mình trước.

- Ô, mà chẳng phải nhà bạn ấy đều làm công chức sao, sao lại mở tiệm tạp hóa rồi?

- Mình cũng không biết, hỏi thì bạn ấy chỉ đáp lại qua loa không nói rõ, chắc nhà bạn ấy gặp vấn đề gì đó.

- Ừ, mình mong gặp lại bạn ấy quá, mấy năm không gặp nhau rồi...

Lý Đông ngồi một bên lắng lắng nghe hai người nói chuyện, lịch sử quả nhiên không có gì thay đổi, cha nàng hẳn vẫn là bị người ta hăm hại, chán chường đọa lạc trong men rượu, cửa hàng tạp hóa kia cũng vẫn là người nhà hỗ trợ mở cho gia đình nàng có kế sinh nhai đi, không biết cô bé hồn nhiên ngây thơ đó dưới áp lực cuộc sống, tính cách có trở nên biến đổi như kiếp trước hay không? Nghĩ tới đây Lý Đông khẽ thở dài tự nhủ "Nhưng mà thôi, nàng có cuộc sống của nàng, ai cũng có quyền lựa chọn lấy phương thức tồn tại của mình, mình không thể can thiệp vào chuyện này được, hãy để mọi chuyện tự nhiên đi!"

Ngồi một bên, thấy Lý Đông lâm vào trầm tư, Trương Ngọc khẽ đẩy tay hắn hỏi:

- Lý Đông, bạn đang suy nghĩ chuyện gì vậy? Mạnh Bàn nói là gặp lại Ninh Lan Phương đấy, bạn còn nhớ bạn ấy chứ?

Lý Đông tỉnh lại, mỉm cười nói:

- À, có chứ, cô bạn mập mập đen đen ngồi gần cửa sổ chứ gì?

- A, nhớ người ta rõ quá nha. Khai mau, có phải ngày trước bạn thăm đề ý đến bạn ấy không?

- Ha ha, mình cũng nhớ rõ hình dáng và vị trí của bạn mà, chẳng nhẽ là mình cũng đề ý bạn?

- Xi, ai quan tâm! À, mà nói cho bạn biết, người ta không còn là cô bé mập mập đen đen như bạn nói nữa đâu nha, giờ người ta thành đại mỹ nữ rồi đấy, vọt bầu hóa thiên nga bay cao rồi.

- Thế à, tiếc quá nhỉ!

- Tiếc cái gì?

Trương Ngọc phùng má liếc hỏi Lý Đông.

- Tiếc là không còn giữ liên lạc với bạn ấy chứ sao! Người ta giờ là mỹ nữ mà!

- À, ra vậy, mà có gì đâu, Mạnh Bàn có địa chỉ nhà bạn ấy mà, khi nào bảo Mạnh Bàn đưa bạn qua thăm người ta là được.

Giọng Trương Ngọc có chút chua chua hờn dỗi nói.

- Ha ha, mình đùa thôi. Bên cạnh chúng ta chẳng phải cũng có một mỹ nữ hoa nhường nguyệt thẹn đây sao? Sao phải vất vả đi nơi khác tìm làm gì?

- Xi, hoa gần nhà không thơm, bạn không phải nịnh mình đâu.

Nói là nói vậy nhưng nghe Lý Đông khen mình, Trương Ngọc trong lòng trở nên vui vẻ, phải biết cái tên đầu gỗ này rất là thiếu tính thương thức, bao nhiêu năm nay cũng không nghe được hắn khen nàng mấy câu đâu.

- Hai người ở đó mà tán tỉnh nhau, không thấy còn đại gia ta ngồi đây à?

Mạnh Thành ngồi bên thấy bọn họ người đưa ta lại, có chút ghen tị nhắc nhở.

Trương Ngọc quay sang lườm hắn một cái rồi hỏi:

- Mạnh Bàn, nhà bạn giờ làm ăn lớn như vậy, bạn có định học tiếp không hay sớm về giúp chú Thành?

Ba người chơi với nhau khá thân nên cũng không có gì cần phải thận trọng trong lời nói, Trương Ngọc cũng biết Mạnh Bàn tương đối ham chơi, học tập cũng lảng nhàng, khả năng vào được một trường đại học tốt là không lớn do đó mới hỏi hắn như vậy.

- Mình à? Cha mình vẫn muốn mình học tiếp, dù là một trường cao đẳng cũng được. Mình thì không muốn lắm, dù sao tiền bạc nhà mình giờ cũng không thiếu, học hành chẳng phải cũng là để kiếm tiền sao? Vất vả học tiếp để làm gì cơ chứ?

Mạnh Bàn nhăn nhó trả lời, giọng nói nghe như kiêu ra vẻ nhà giàu mới nổi, hoặc cũng có thể đó là suy nghĩ đích thực của hắn. Dù sao tên này được

nuông chiều từ bé, trên người không nổi lên được một chút ý chí hoặc khí chất gì đặc biệt.

- Uhm, nhà bạn có điều kiện nên mới nói vậy, như bọn mình phải cố gắng học hành, phấn đấu lên tương lai mới có cơ hội tìm được việc làm nuôi sống bản thân đây.

- Ha ha, bạn cũng phải lo lắng sao? Chẳng phải bạn có Lý Đông à?

- Xi... Bạn đừng có lẫn lộn nha! Lý Đông là Lý Đông, đâu phải là mình? Mà Lý Đông thì lợi hại lắm sao?

- Chắc, bạn không biết đấy thôi, Lý Đông, tên này rất lợi hại, đến cha ta...

- E hèm...

Mạnh Thành định khai luôn ra đến cha hắn cũng là làm công cho Lý Đông thì nghe tiếng ho khan nhắc nhở. Mạnh Thành vội vàng dừng lại, lời nói phun ra đến miệng bị tắc nghứ trong cổ họng khiến mặt hắn đỏ bừng.

- Đến cha bạn cũng làm sao?

Thấy Mạnh Thành đang nói thì im bặt, Trương Ngọc tò mò hỏi lại.

Mạnh Bàn nuốt nước bọt rồi vội vàng lấp liếm:

- À, đến cha ta cũng khen hắn rất có tương lai, rất có triển vọng nha!

- Uhm, vậy thì cũng còn là chuyện của tương lai đây, nói chung là bọn mình cũng còn phải cố gắng rất nhiều, không giống như bạn.

- Uhm...uhm cần cố gắng... tiếp tục cố gắng mới tốt...

Mạnh Bàn khó khăn nhìn lại phản bác Trương Ngọc, trong đầu thì chửi rủa “Hừ hừ... cố gắng... còn cố gắng cái rắm, Lý Đông con hàng này giàu nứt đổ đổ vách, tài sản của hắn bây giờ nghe cha nói đã tính bằng đơn vị tỷ USD, tiêu vài đời con cháu còn không hết thì phải lo nghĩ cái gì nữa chứ. Trương Ngọc nhà người ở cạnh phú ông mà còn không biết. Mà tên này cũng thật là biến thái quá đi, sao ta lại có thể làm bạn với loại biến thái này chứ, chắc chắc... Có bạn dạng này thật là bất hạnh, suốt ngày bị cha xách ra so sánh, mà cha mình cũng thật không biết xấu hổ đi, chẳng phải chính mình cũng là làm công cho Lý Đông sao, hừ hừ”.

Ba người vui vẻ trò chuyện, chẳng mấy lúc, xe đã về tới Đông Lai. Trương Ngọc xuống xe trước, khi đi còn quay lại dặn dò hai người тет nhớ qua nhà nàng chơi sau đó mới an tâm cầm túi đồ về nhà.

Trên xe còn lại một mình Lý Đông và Mạnh Bàn.

- Đông, mày định dấu điểm Trương Ngọc mãi sao?

- Mày muốn nói cái gì?

- Tao nói gì, mày biết rồi còn hỏi.

- Tao thấy chuyện này cũng không quan trọng, những thứ này xen vào thì có ích gì? Như tao với mày vậy, trước đây tao với mày vẫn là bạn, giờ vẫn là bạn có cái gì thay đổi đâu?

- Nhưng tao thấy Trương Ngọc đối với mày không phải chỉ là tình cảm bạn bè bình thường như vậy. Mày không nhận ra chút nào sao?

- Uhm, chuyện này cũng không có như mày nghĩ, giữa bọn tao thật sự cũng không có gì đặc biệt. Hơn nữa, Trương Ngọc hầy còn là một cô bé mới lớn, việc này phát triển tới đâu hầy để tương lai trả lời đi.

- Bày đặt nói chuyện như ông cụ, mày cũng mới 18 chứ mấy... Thôi việc này là chuyện riêng của mày, ông đây không rảnh quan tâm.

- Tốt, à mày không nói tao cũng không nhớ là mình mới 18 đấy, ha ha

Lý Đông cười phá lên, hắn quả thật không cho rằng mình mới 18 tuổi, dù về mặt sinh lý đúng là như vậy. Cộng cả hai đời, hắn đã sống 35 năm, mặc dù có sự giao thoa với tâm lý trẻ trung của đời này nhưng từ sâu trong nội tâm, hắn vẫn coi mình là một người trưởng thành thực sự. Đối với Trương Ngọc, Lý Đông cũng nhận ra những khác lạ của nàng dành cho mình nhưng hắn chỉ coi đây như những rung động mong manh đầu đời, mọi chuyện như thế nào phải để thời gian trả lời mới biết được. Cũng như Ninh Lan Phương đời trước vậy, khi bước ra đời mặt với sóng gió cuộc sống, nàng mới lựa chọn được cách thức phản ứng của riêng mình. Hơn nữa, Lý Đông biết trong đời này còn một người còn đang đợi hắn đến che chở đây. Nếu hắn lựa chọn Trương Ngọc, sau này đối mặt với nàng thế nào cũng là một vấn đề không dễ giải quyết. Thôi vậy, tất cả đều là chuyện sau này, vậy hầy để sau này rồi nói. Trước mắt, Lý Đông đã nhìn thấy nhà mình, xe chậm chậm dừng lại, Lý Đông quay sang chào Mạnh Bàn rồi đi xuống.

Vừa tới cổng, Lý Đông đã bắt gặp một bóng vàng lao nhanh về phía mình, là con chó Hoàng gia đình hắn nuôi nhiều năm nay, cái đuôi nó ngoáy tít, miệng liên tục sủa những tiếng reo mừng chào đón cậu chủ trở về. Chó luôn là loài vật trung thành và thông minh nhất, dù cho bao lâu không gặp nó vẫn nhận ra được người chủ cũ của mình. Khẽ cúi xuống vuốt ve đầu nó một chút, Lý Đông đi qua khoảng sân rộng có hàng cau trước nhà, vào đến bên

trong đã thấy cha hắn đang ngồi uống trà bên chiếc bàn cũ kỹ, hoen ố những vệt nước cạn.

- Cha!

- Ủ, Đông về rồi à con? Mẹ mày mong từ sớm đến giờ. Ngồi nghỉ ngơi một lúc rồi ra sân giếng rửa mặt còn vào ăn cơm!

Lý Hải thấy Lý Đông trở về thì đứng lên tới đỡ hành lý cho hắn

- Vâng!

Lúc này Phùng Nhu đang lúi cúi ở dưới bếp, nghe thấy tiếng hai cha con trò chuyện mới hạ bớt lửa đi lên nhà, thấy Lý Đông mới cười nói:

- Đông về rồi à con?

- Vâng, mẹ nấu gì dưới bếp thơm thế ? Con thấy đói rồi đấy!

- Ủ, mẹ nấu sắp xong rồi đây, con đợi một chút, vài phút nữa là được.

Nói xong nàng vội vã trở lại mái bếp, cho thêm củi, thổi bùng ngọn lửa đun nôt nồi canh cải cá rô.

Lý Đông mau chóng cất đồ rồi ra giếng rửa mặt. Nước giếng trong suốt và ấm áp làm da mặt căng lên, từng lỗ chân lông như nở ra vô cùng dễ chịu. Tiết trời miền Bắc mùa này thường khá lạnh, những cơn gió rét buốt thổi qua từng đợt vắt cong những chiếc lá của cây ôi bên hè, trên nền trời u ám một vài cánh én đang chao nghiêng báo hiệu cho một mùa xuân tràn đầy thanh tân đang tới. Hít vào một hơi khí lạnh, vươn vai, vận vẹo một vài động tác, Lý Đông bước vào nhà giúp mẹ hắn bận bịu, trải nghiệm lại một lần thứ không khí ngày xưa này thật tuyệt.

Buổi tối, khi đã dùng xong bữa cơm, cả nhà ngồi xung quanh bàn uống nước nói chuyện. Lúc này Lý Đông vào phòng mang ra một túi vải sau đó để trước mặt cha mẹ hắn.

Lý Hải khó hiểu hỏi Lý Đông:

- Gì thế con?

- Cha mẹ, đây là tiền con giúp chú Thành kiếm được mấy năm nay, cha mẹ dùng số tiền này ra giếng xây sửa lại nhà cửa cho khang trang, nhà mình cũng đã xuống cấp, ọ ẹ mấy năm nay rồi, sinh hoạt không tiện chút nào

- Con nói là xây nhà?

Lý Hải ngờ vực cầm túi vải rồi mở ra, khi tận mắt thấy từng cọc tiền mới cứng như vừa được rút ra từ ngân hàng, Lý Hải mới tin Lý Đông là nói thật.

- Đông, sao nhiều tiền như vậy?

- Cha, là con trai của ngài nỗ lực làm mấy năm đấy, chú Thành cũng thấy con chăm chỉ nên có thưởng thêm một phần.

- Nhưng số tiền này phải đến gần 500 triệu đi, con làm gì kiếm được nhiều như vậy?

- Vâng, chú Thành giờ làm ăn lớn lắm, số tiền này không tính vào đâu đâu, con hỗ trợ chú ấy quản lý việc cung ứng hàng, là một nhiệm vụ cũng khá quan trọng. Cha mẹ, con tính thế này, cha mẹ dùng 350 triệu xây sửa lại nhà, với vật giá bây giờ số tiền này đủ để cha dựng một căn nhà hai tầng rộng rãi, số tiền còn lại con muốn cha mẹ mở một cửa hàng đồ gia dụng trên thị trấn, cha mẹ cũng đỡ phải vất vả đồng áng, dãi nắng dầm sương ảnh hưởng sức khỏe khi về già, cha mẹ thấy thế nào?

Phùng Nhu hai mắt rưng rưng nhìn con trai, thấy hắn có hiếu tâm như vậy nàng được an ủi rất nhiều. Lý Hải thì chợt trở nên suy tư, sau một lúc hắn mới nói:

- Đông, cha mẹ ở căn nhà này cũng quen rồi, số tiền này hay là để dành cho con làm vốn sau này đi học đại học. Con thông minh như vậy, chừng tuổi này đã kiếm được số tiền lớn chắc chắn học lên sẽ có tiền đồ, ngày trước cha thiên cận không nhìn ra việc này nhưng bây giờ thì cha hiểu rồi.

- Cha, cha không cần nghĩ về vấn đề này. Con đã có thể trong vài năm kiếm ra được số tiền này thì vài năm tới cũng có thể làm hoặc thậm chí còn kiếm nhiều hơn. Cha mẹ cứ yên tâm dùng số tiền đó.

Thấy Lý Hải vẫn cau mày suy nghĩ, Lý Đông lại nói tiếp:

- Cha, chẳng phải nếu nhà mình đẹp đẽ một chút con sẽ dễ lấy vợ hơn sao, cha mẹ muốn con dâu về đây thấy cảnh nhà mình bị dọa sợ à?

Lý Đông có động viên cha mẹ hắn. Phùng Nhu lúc này quay sang nói với Lý Hải:

- Uhm, con nó nói cũng phải đấy ông ạ, thằng Đông nhà mình rồi nó cũng có bạn gái, chẳng lẽ để bạn gái nó tới nhìn thấy nhà cửa ọ ẹ thật cũng không tiện. Con nó đã có khả năng báo hiếu hay là mình cứ làm theo ý nó đi.

Lý Hải neho neho ánh mắt một lúc rồi gật đầu:

- Được rồi, việc nhà cửa thì cứ quyết như vậy nhưng còn vụ mở cửa hàng là như thế nào?

- Cha, việc mở cửa hàng không phải là tiêu tiền mà là kiếm tiền. Hàng gia dụng bây giờ buôn bán khá tốt, lợi nhuận rất khá, cha mẹ chỉ cần mở một ki ốt ở chợ huyện bán chắc chắn sẽ đắt hàng. Làm việc gì chẳng là làm, cha mẹ giao lại ruộng cho hợp tác xã hoặc người nhà, đi làm việc này sẽ kiếm được thu nhập tốt hơn lại ít phải nắng mưa, ảnh hưởng đến sức khỏe.

- Nhưng cha mẹ có quen việc buôn bán bao giờ đâu, nếu làm thua thiệt hết thì sao?

Phùng Nhu hỏi lại.

- Cha mẹ làm dần rồi sẽ quen thôi, con sẽ nhờ chú Thành giới thiệu cho mấy mối hàng lớn ở trên tỉnh, cha mẹ chỉ việc cho người lên lấy hàng về bán là được, cứ làm từ nhỏ tới lớn, có ai không học mà biết đâu, đúng không ạ?

Lý Hải chần chừ một lát rồi gật đầu:

- Được, nếu vậy để cha mẹ thử xem thế nào.

- Vâng... ha ha

Thấy mặt mày Lý Đông hớn hở như nhật được của, Lý Hải càng nhìn càng hài lòng về người con trai này, thâm nghĩ mình hẳn là tu phước ba đời mới được đứa con này đi.

Mấy ngày sau đó, Lý Đông lại tất bật với việc chuẩn bị đón tết cổ truyền, từ quét dọn, làm vườn, gói bánh, trồng nêu, đến chọn cành đào, sắp mâm ngũ quả... đủ thứ phải bận rộn. Dù vậy, Lý Đông không hề cảm thấy phiền hà, hẳn biết thứ không khí háo hức rạo rực này những năm sau sẽ không còn nhiều trong một xã hội phát triển hiện đại, do đó nếu có thể gặp lại thì hãy thật trân quý nó, trải nghiệm nhân sinh theo Lý Đông chính là tích góp dần những phút giây như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Năm ngày lễ tết mau chóng trôi qua, Lý Đông và Trương Ngọc theo xe cùng Mạnh Bàn trở về tỉnh thành tiếp tục công việc học tập.

Kết thúc buổi học đầu tiên của năm mới, Lý Đông vừa ra tới cổng trường thì bắt gặp Trương Ngọc đang ôm cặp tần ngần đứng đó, hẳn tới bên cạnh vỗ nhẹ vai nắn:

- Trương Ngọc, bạn đợi ai à?

Trương Ngọc ngẩng đầu lên, thấy là Lý Đông, nàng vui vẻ nói:

- Lý Đông, mình đợi bạn này giờ.

- Đợi mình? Có chuyện gì vậy?

- Chiều nay bạn rảnh không? Đi với mình một chuyến.

- Ồ, đi đâu vậy?

- Cứ đi đi thì biết!

- Uhm, nhưng chiều nay...

Nghe thấy Lý Đông định tìm lý do từ chối, Trương Ngọc liền làm bộ ra vẻ ủy khuất, hai mắt u ám:

- Nếu bạn có việc thì thôi vậy...

Nhìn thấy biểu tình của nàng như vậy, Lý Đông vội nói:

- Ai nói mình có việc chứ, chẳng phải tháp tùng người đẹp là chuyện là thiên kinh địa nghĩa sao? Có gì mình lại bận việc được chứ, nếu có cũng phải đẹp sang một bên, đúng không?

- Hi hi, thật nha, bạn nói rồi đấy nhé! Vậy chiều nay một rưỡi qua đón mình nhé!

Trương Ngọc lập tức không cho Lý Đông thay đổi quyết định, vui vẻ giao ngay nhiệm vụ đưa đón nàng cho Lý Đông. Nhìn nụ cười rực rỡ như hoa nở sớm mai của nàng, Lý Đông định nói gì đó chợt dừng lại, miệng há ra, có chút say mê. Trương Ngọc đã bước sang tuổi mười tám, cái tuổi hoàn thiện mọi vẻ đẹp của người thiếu nữ. Nàng bây giờ thân cao đã hơn một mét bảy, bộ quần áo đồng phục rộng rãi cũng không che khuất được vóc dáng yêu kiều, hàng mi cong vút thi thoảng chớp chớp phủ lên đôi mắt đen huyền mị hoặc, vài lọn tóc uốn quăn phủ xuống hai vai, cả người toát ra một thần thái vừa thẹn thùng vừa diễm lệ, Lý Đông rất khó cưỡng lại cảm xúc muốn nhìn nàng thêm vài lần.

Bất gặp ánh mắt Lý Đông hiếm thấy nhìn mình như sói đói gặp thỏ non như vậy, Trương Ngọc có chút không quen, nàng khẽ rung mình vội đẩy nhẹ vào tay Lý Đông:

- Này Lý Đông, sao bạn nhìn mình dữ vậy?

Lý Đông xấu hổ tỉnh lại:

- A, xin lỗi nha, không phát hiện ra bạn cười lại trở nên xinh đẹp như vậy!

- Xi,... lúc này làm mình cứ tưởng bạn là...

- Là gì?

- Là Trư Bát Giới đầu thai đây. Làm ơn lau nước dãi đi hộ mình, nhìn mất vệ sinh quá!

- Trời! Thật à?

Lý Đông vội vàng đưa tay lên miệng quệt quệt, trong đầu thì không ngừng đổ lỗi “Chết tiệt, cũng tại hormone gây loạn, cơ thể này cũng quá yếu đuối đi, có chút như vậy cũng mất kiểm soát được là thế nào? Ta đường đường là một người đàn ông trưởng thành sao lại dễ bị dụ hoặc như thế được chứ? Không được, đây không phải là lỗi của ta, là lỗi của cơ thể này, quá mất mặt rồi!”

Nhìn Lý Đông vất vả xử lý nước dãi, Trương Ngọc bụm miệng cười. Thực ra khi này nàng cũng không phải là quá khó chịu, chỉ là có chút không quen, bây giờ nghĩ lại nàng còn có chút thích ý đây. Trương Ngọc thầm nghĩ “Hóa ra bản cô nương cũng có sức hấp dẫn với người đấy chứ, ta còn tưởng Lý Đông nhà người thích nam không thích nữ đây”. Những lời này nếu Lý Đông nghe được không biết hẳn sẽ cảm thấy oan uổng thế nào, Lý Đông không phải là không thích cái đẹp, chỉ là hẳn đã trải qua và gặp gỡ nhân sinh cũng nhiều do đó không dễ dàng bị rung động trước một cô gái nào đó mà thôi.

Ước hẹn xong, hai người về nhà để chuẩn bị. Đúng hẹn, Lý Đông leo lên chiếc xe Phụng Hoàng tới nhà đón nàng. Đứng dưới cánh cổng có tán cây ngọc lan che mát của nhà di Trương Ngọc, Lý Đông khẽ ần chuông. Từ trên tầng 2, Trương Ngọc lộ đầu ra ban công vẫy vẫy tay ra hiệu rồi nói vọng xuống với Lý Đông:

- Đợi mình một chút nhé!

- Được!

Nói xong câu này, Lý Đông rất nhanh hối hận về sự đồng thuận của mình. Cái “một chút” của Trương Ngọc là gần 30 phút đồng hồ, tuy nhiên khi nàng xuất hiện trước mặt hẳn, Lý Đông cảm thấy chờ đợi quả là xứng đáng. Hôm nay Trương Ngọc mặc một chiếc váy dài màu hồng phấn tôn lên đường nét thanh lệ, mép váy chạm tới mắt cá chân, dưới chân váy là đôi bàn chân tinh xảo xỏ lên một cặp giày cao gót cũng màu hồng phấn, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng cùng với mái tóc được uốn cong cẩn thận, thả xõa sang hai bên vai gầy gợi cảm, trên chiếc cổ thon thả trắng ngần đeo một chiếc vòng trang sức hết sức thanh lệ, nhìn nàng Lý Đông có cảm giác đang được gặp gỡ một minh tinh nào đó của kiếp trước vậy. Hắn đứng ngây như phỗng, miệng lắp bắp:

- Xinh, xinh quá...

Ý thức được có gì đó không đúng, Lý Đông bất chợt giật mình vội vàng bụm miệng “A, này này lại là nước dãi, sĩ khà sát bất khả nhục, không thể khuất phục trước sắc đẹp dễ dàng thế được”, nghĩ là vậy nhưng ánh mắt Lý Đông vẫn không rời nổi người đối diện.

Trương Ngọc khá hài lòng nhìn phản ứng của Lý Đông, sau đó nàng kéo váy ngồi lên phía sau xe đạp, một tay còn lại tự nhiên vịn nhẹ eo hắn:

- Đi thôi!

- Đi đâu?

- Chùa Phúc Khánh

- Đến đó làm gì?

Lý Đông dường như chưa tỉnh lại, hỏi một câu ngu ngốc.

- Đến chùa đi lễ đầu năm chứ làm gì nữa?

- A, đúng. Bạn bám cho chắc nhé!

Nói xong, Lý Đông vội vàng nhấn bàn đạp, chiếc xe Phượng Hoàng vững vàng phi nhanh trên phố dưới cái nắng chiều yếu ớt của những ngày đầu xuân.

Cooooooooooooong.....u...u...u...u...u

Tiếng chuông trầm ấm rền vang khắp cả không gian xung quanh ngôi chùa Phúc Khánh. Nói về nơi này, đây là một ngôi chùa cổ lớn, là di tích lịch sử - văn hóa cấp quốc gia đặc biệt, bao gồm hai cụm kiến trúc: khu Chùa là nơi thờ phật và khu Đền thánh thờ một vị đại sư thời nhà Lý có công dựng chùa.

Toàn cảnh chùa Phúc Khánh gồm 21 công trình phân thành 157 gian trên khu đất rộng 58.000 m² với kiến trúc chính như tam quan, chùa phật, điện thánh, gác chuông, hành lang và khu tăng xá, vườn tháp...

Đi qua bậc tam cấp, du khách sẽ gặp một sân nhỏ lát đá tảng, công trình đầu tiên là tam quan ngoại. Rẽ phải, hoặc trái theo con đường men theo hồ nước hai bên tả, hữu gặp hai cổng tò vò, giữa là tam quan nội. Điều đáng quan tâm nhất ở tam quan nội là bộ cánh cửa gian trung quan – một kiệt tác chạm khắc gỗ thế kỷ XVII. Từ tam quan nội, qua một số sân nhỏ rộng là đến tòa thiêu hương và điện phật. Khu chùa là nơi tập trung nhiều nhất các pho tượng Phật có giá trị nghệ thuật cao vào thế kỷ 17, 18 đó là tượng Tuyết Sơn, La Hán, quan thế âm Bồ Tát...

Khu đền thánh thờ vị đại sư thời nhà Lý được kết nối với khu thờ Phật gồm tòa giả roi, tòa thiêu hương, tòa phụ quốc và thượng điện. Những công trình này nối tiếp với nhau tạo thành một kết cấu kiểu chữ công. Hai dãy hành lang Đông, Tây nối từ chùa đến gác chuông thẳng tắp, dài hun hút hàng chục gian bao bọc cả khu chùa làm thành “bốn mặt tường vây kín đáo” cho một kiến trúc “Tiền Phật, hậu Thần”. Trải qua bao thăng trầm của lịch sử, ngôi chùa vẫn giữ nguyên nét kiến trúc cổ kính, vững chắc với thời gian.

Hằng năm, vào ngày đầu xuân tại chùa Phúc Khánh diễn ra Hội Xuân vào ngày mùng 6 đến mùng 10 tháng Giêng với các trò vui hội như thi bắt vịt, thi ném pháo, thi nấu cơm... mang đậm tính chất hội lịch sử, gắn liền với cuộc đời của sư dựng chùa. Ngoài việc tế, lễ, rước kiệu, hội còn thi bơi chải trên sông và các nghi thức bơi chải cạn chầu Thánh, múa ếch vồ... Đây là một trong những ngôi chùa cổ đẹp nhất nước, là điểm đến hấp dẫn với du khách thập phương chiêm bái cảnh chùa trong ngày xuân và những ai yêu thích kiến trúc chùa cổ.

Sau khi vào Điện Phật dâng hương chiêm bái, cầu nguyện những điều tốt lành cho năm mới, Lý Đông cùng Trương Ngọc cùng nhau đi vãn cảnh chùa hoặc đôi khi tham gia hò hét cổ vũ các đội thi trong các trò chơi dân gian đang diễn ra. Người đi lễ chùa đông như mắc cửi, cũng may diện tích chùa khá lớn mới không xảy ra tình trạng chen lấn, xô đẩy ở đây.

Sau một hồi bon chen trong biển người, Lý Đông kéo Trương Ngọc ra một khu vực ven hồ, là nơi có cảnh quan khá thoáng đãng. Tại đây, không ngờ Lý Đông nhìn thấy một người quen, Vũ Nhung. Nàng hôm nay mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, đang đứng tựa vào lan can bằng đá xanh của chùa nhìn ra mặt hồ lăn tăn gợn sóng.

- Vũ Nhung, không nghĩ lại gặp chị ở đây. Năm mới vui vẻ!

Vũ Nhung bất ngờ thấy có người gọi tên mình, ngẩng đầu quay sang:

- Ô, Lý Đông, năm mới vui vẻ! Em cũng đi vãn cảnh chùa à?

Từ ngày Lý Đông giải cứu Vũ Nhung khỏi tay bọn côn đồ, hai người cũng có nhiều dịp gặp gỡ, khi thì ở Công nghệ mới Đồng Thành, khi thì là ở quán ăn nhà nàng, quan hệ hai người cũng trở nên tương đối thân mật, xưng hô cũng có sự thay đổi.

- Uhm, mà Chị đi một mình à ?

- Không, chị đi cùng mẹ, mẹ chị đang lễ bái bên trong. Trong đó nhiều khói hương quá, chị ra đây một chút cho thoáng. Mà cô gái xinh đẹp bên cạnh em là ai đây?

Vũ Nhung tò mò đánh giá Trương Ngọc rồi hỏi.

- Giới thiệu với chị đây là Trương Ngọc, bạn học của em

- Bạn học? Em chắc không phải là bạn gái chứ?

Trương Ngọc hơi đỏ mặt xấu hổ cuối đầu xuống nhưng không có lên tiếng phản bác.

- Ha ha, chị nghĩ em của được cô gái xinh đẹp này sao?

- Em thì dám lắm... .

Vũ Nhung liếc nhìn Lý Đông cười nói rồi chủ động đưa bàn tay búp măng của mình ra trước mặt Trương Ngọc:

- Chào em Trương Ngọc, chị là Vũ Nhung, hàng xóm của Lý Đông.

Trương Ngọc cũng hào phóng mỉm cười đáp lại rồi đưa tay bắt tay Vũ Nhung, sau việc này khoảng cách hai người dường như kéo gần lại.

- Hai đứa đến đây lâu chưa?

- Bọn em tới cũng được hơn một tiếng rồi.

Trương Ngọc đáp.

Lúc này Lý Đông lại hỏi:

- Mà hôm nay chị được nghỉ à?

- Mẹ muốn chị cùng đi lễ đầu năm nên chị cất phép xin nghỉ ở Công ty nửa ngày.

- À, ra thế. Công tác năm qua thế nào? Chị hài lòng với công việc ở đó chứ?

- Tất nhiên rồi, bao nhiêu người mơ ước vị trí đó còn không được đây. Đợt này không hay thấy em qua công ty thăm anh Trần Hàng nhỉ?

- Em bận học mà, sắp thi đại học rồi làm sao suốt ngày đi lung tung được.

- Ủ ha, chị quên mất...

Ba người vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ, không chú ý đã đi tới một quầy hàng, ngừng đầu nhìn lên hóa ra là một quầy xem bói. Trương Ngọc và Vũ Nhung lập tức trở nên hứng thú lôi kéo Lý Đông đi lại, có vẻ mấy chuyện này luôn có sức hút đặc biệt với phái nữ vậy.

Thấy có người đi về phía mình, ông lão phía sau quầy lập tức phản chấn “Quý khách, xem tử vi, xem vận hạn, xem tình duyên, xem sự nghiệp... cái gì cũng xem thấu, không đúng không lấy tiền, mời ngồi, mời ngồi”. Ông lão này da mặt đồi mồi, tóc xám trắng, mắt tam giác, lông mày chổi, tuy không dễ nhìn nhưng cũng không làm người ta cảm thấy đáng ghét.

Ba người Lý Đông thấy phía trước bàn chỉ có một chiếc ghế đơn, trên đó còn phủ một lớp bụi, dường như cả ngày không có người ghé qua. Lý Đông liền hỏi mượn ông lão một chiếc ghế, cẩn thận lau qua mới để Trương Ngọc ngồi xuống. Hắn thầm nghĩ, quán này không có ai thêm đến không biết có mấy phần là thật đây, vì đề phòng bị mấy ông thần côn lừa đảo hắn dò hỏi:

- Thưa thầy, xem bói thu phí thế nào vậy?

- 50 nghìn một người, nếu như cảm thấy chuẩn có thể cho nhiều một chút.

Lý Đông tự nhủ “50 nghìn? Hơi đắt, bằng một công thợ gạt đây. Không biết ông lão này tài năng cỡ nào mà lấy nhiều như thế”, nghĩ vậy Lý Đông tiếp tục hỏi:

- Vậy thầy xem thế nào, xem tướng mạo, xem chi tay hay xem theo quẻ?

Lý Đông liếc nhìn vào quẻ xăm để trong lọ trúc trên bàn của ông lão, đoán chừng ông lão chủ là xem quẻ. Không ngờ ông lão trả lời hắn:

- Trước xem tướng, xem chi tay, không được lại xem quẻ.

Lý Đông bĩu môi thầm nghĩ “Hóa ra là nòi lâu thấp kém”. Trương Ngọc nghe vậy lại tò mò không cưỡng lại được, nhanh tay rút ví đặt 50 nghìn lên đĩa:

- Phiền thầy xem giúp con một chút!

- Con muốn xem gì?

Trương Ngọc hơi xấu hổ, nhỏ giọng lý nhí:

- Xem tương lai gia sự.

Có lẽ với đa phần các cô gái khác xem việc này là hơi vội nhưng ai bảo Trương Ngọc là trưởng thành sớm đây, lại luôn kè kè bên cạnh Lý Đông tuổi thiếu niên nhưng tâm hồn đại thúc như vậy, cũng bị ảnh hưởng suy nghĩ phần nào.

Ông lão nghe xong cẩn thận tỉ mỉ nhìn ngắm khuôn mặt của Trương Ngọc rồi nói:

- Nhà con mộ tổ phong phát, tương lai là cái quý nhân. Tướng mạo con là cái vượng phu ích tử người, con cái cả nếp cả tẻ, ngoan ngoãn và đều có tài, rất có tiền đồ! Xem tướng mặt, ta thấy vị hôn phu của con là bậc nhân tài, tuyệt không phải phẩm nhân, tuy người này không khiến con đạt được tâm viên ý mãn nhưng vợ chồng tương kính như tân, có thể đi đến đầu bạc.

Trương Ngọc chăm chú nghe lời ông lão, đôi lúc theo bản năng vô ý mà liếc một cái về phía Lý Đông, khuôn mặt có chút hồng hồng. Ông lão kết thúc, nàng không hề nói gì chỉ im lặng gạt đầu rồi đứng lên lui trở lại nhường chỗ cho Vũ Nhung.

Vũ Nhung cũng theo Trương Ngọc, đặt lễ lên bàn rồi ngồi chờ đợi. Ông lão ngẩng đầu nhìn Vũ Nhung một lúc rồi nói:

- Con một đời vãng vãng thanh quý, vì nhân duyên và phúc phận đời trước, đời này gặp gỡ kỳ nhân, hưởng điểm phúc khí. Vì gặp gỡ người này phần đời còn lại trôi qua sẽ vô cùng phong phú, biến đổi như nhật nguyệt phong vân. Về chuyện tình cảm, tuy con có gặp gian nan trắc trở ban đầu nhưng cuối cùng cũng được xứng ý toại lòng, nên chăm chỉ làm việc phúc thiện, sẽ được nhiều con, có trai có gái.

Tương tự như Trương Ngọc, Vũ Nhung chỉ cảm ơn ông lão rồi lặng lẽ đứng lên lui ra sau. Thấy Lý Đông vẫn không động đậy, dường như có ý không muốn xem vận mệnh, ông lão bèn nói:

- Con cũng xem một chút, chiếu cố ta chuyện làm ăn, hai người trước mỗi người thu 50 nghìn, ta cho con bớt xuống còn 40 ? Thế nào?

Lý Đông có chút buồn cười, chuyện này cũng có thể đem ra cò kè mặc cả được sao? Tuy nghĩ là vậy, Lý Đông vẫn ngồi xuống, đặt 50 nghìn lên đĩa, coi như giúp ông lão kiểm thêm một chút, dù sao lão cũng ngồi đây cả ngày rồi.

Lần này, ông lão xem rất lâu, môi mấp máy mấy lần cũng không nói ra được một câu.

- Đưa tay cho ta xem một chút!

Ông lão chợt cất tiếng.

Lý Đông nghe theo đưa cả hai tay ra, ông lão lật tay trái, lại lật tay phải, lại cau mày suy nghĩ một lúc lâu vẫn là không có lên tiếng.

Vũ Nhung nhìn không được mới hỏi:

- Thưa thầy, không phải lúc này thầy chỉ cần nhìn tướng mạo sao?

Ông lão quay đầu đảo mắt một chút nói:

- Mạng của các con quá đơn giản, đều hiện lên trên mặt đấy. Người này có chút kỳ lạ!

Nói đoạn, lại tiếp tục xem xét Lý Đông như xem một thứ bảo vật. Ông lão lần này thật rất gấp, hai mắt căng ra nhìn chăm chăm Lý Đông, mồ hôi càng lúc túa ra càng nhiều, trong đầu đang không ngừng quay cuồng ý nghĩ:

- Không đúng, sao lại có thần tướng như vậy, đây không phải là tướng người của niên đại này mới đúng!

Nghĩ đến đây, ông lão vội cầm hộp trúc chứa quẻ xăm để nghị Lý Đông thử xác một quẻ. Lý Đông hơi khó hiểu nhưng vẫn thực hiện theo lời ông lão.

- Xúc xúc... xúc xúc... Cạch...

Một quẻ xăm rơi ra, ông lão nhìn quẻ xăm rồi hai mắt tròn tròn đầy vẻ khiếp sợ, đúng lúc này trên bầu trời quang đăng bỗng vang lên một tiếng sấm rền oanh minh:

- Oanh... Đùng...

Cả người ông lão bất chợt run lên, một dòng máu tươi nhỏ rỉ ra khóe miệng, trên bàn thẻ tre bỗng dựng nứt tách ra làm đôi.

- Thần nhân hạ phàm, thiên lôi động... người này không thể xem, không thể xem... thiên cơ bất khả lộ, ta không thể ngó trộm vận mệnh người này được!

Ông lão hoảng sợ cầm tiền trên đĩa dúi vào tay trả lại cho Lý Đông:

- Cậu bé, thật xin lỗi, mạng con ta xem không được, tiền này ta không thể lấy...

Vũ Nhung và Trương Ngọc nhếch nhếch miệng, một lúc nhìn Lý Đông, một lúc nhìn ông lão vô cùng kinh ngạc.

Ông lão vội vàng gói ghém thu xếp đồ nghề cho vào một cái rương gỗ sau đó lập tức li khai, ra tới một góc khuất lão vỗ ngực thì thầm “Thật là đáng sợ, tí nữa là mất cái mạng già, lẽ nào tên nhóc này chính là trong mệnh cô gái trước tướng hiện kỳ nhân? Mà thôi, lần này thật là qua được một kiếp”. Nói xong, lão đi theo một con đường hẹp nơi hậu viện của chùa nhanh chóng biến mất.

Ba người Lý Đông vẫn còn ở nguyên tại chỗ, thấy hai cô gái khó hiểu nhìn mình, Lý Đông bất đắc dĩ nói: “Cũng muộn rồi, chúng ta về thôi, những lời vừa nãy cũng không nên quá tin là thật”, nói đoạn hần một mình đi về phía trước, bây giờ, Lý Đông đã có phần nào tin tưởng lời ông lão, mệnh của hần chắc chỉ trời cao xem hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Tháng tư, năm 2004

Đông Thành những ngày này thời tiết thật kỳ lạ, nóng lạnh thất thường, đông đánh như tính cách của một cô nàng tiểu thư khuê các. Tình trạng này có lẽ không chỉ diễn ra tại mỗi Đông Thành mà toàn khu vực Đông Bắc tổ quốc này, người dân vô cùng khó xử với kiểu khí hậu quái dị, áo khoác và chăn bông không biết là nên cất vào kho hay nên để lại, tủ đồ thường thường lẫn lộn những thứ trang phục tưởng chừng không bao giờ được xếp cùng với nhau, ví dụ như quần cộc và áo lông chầnh hạn... Đây cũng là nguyên nhân khiến người già và trẻ nhỏ hay mắc các bệnh về đường hô hấp, rất khó chịu. Mà cũng không phải riêng bọn họ, ngay cả một số người trẻ tuổi cũng bị ảnh hưởng bởi những biến đổi bất thường này.

Trường THPT Lê Quý Đông, lớp 12 A2 – Chuyên Lý

- Ất xì, ất xì...

- Lê Hải, mày tránh xa anh em ra một chút, muốn lây sang tui tao à? Sắp thi tốt nghiệp rồi đừng báo hại anh em!

- Mẹ kiếp, tao cũng có muốn đâu, chỉ là dùng không được... ất... ất... xì

- Ấc ặc, ghê quá... nước mũi vào hết mặt tao rồi... Tao phải đề nghị cô giáo cho mày vào góc lớp ngồi mới được!

- Sao tao phải vào mà không phải mày vào, tao có thủ ở đây xem mày làm gì được, hô hô?

- Hừ hừ... một tên khủng bố sinh học vô nhân tính!

- Mày mới là thằng vô.. Ất... ất xì... nhân tính...! Bạn bè ốm đau không quan tâm thì thôi còn hắt ất... xì... hùi.

- Thằng khốn, quay qua chỗ khác...!

Lý Đông buồn cười ngồi nghe Lê Hải và Vũ Long cãi cọ, hai tên này không hiểu sao có thể cùng thuê chung một căn nhà trọ lại ngồi cùng bàn với nhau được, thật ồn ào mất trật tự, Lý Đông bỗng có chút đồng cảm với hàng xóm của hai người này.

Rùuuu.. rùuuu...

Điện thoại bất chợt rung lên, Lý Đông liếc nhìn màn hình, là Trần Hàng gọi. Lý Đông đứng dậy cầm điện thoại rồi mau chóng đi ra hành lang, tới một chỗ vắng hấn nhấn nút nhận:

- Alo, em nghe!

- Đông, không làm phiền em chứ!

- Có, vừa bị cô đuổi ra khỏi lớp đây!

- Ha ha, anh xin lỗi, anh quên mất là em còn phải đi học. Thế nào, chiều có rảnh không qua Công ty một chút?

- Ô, có việc gì à?

- Uhm, anh có một số nội dung liên quan đến kế hoạch phát triển công ty muốn trao đổi cùng em.

- Được, khoảng hai giờ chiều em qua.

- Tốt, anh cúp máy trước!

- Được!

Lý Đông tắt máy rồi mau chóng trở lại lớp. Kết thúc buổi học hấn tạt qua quán com gần trường ăn tạm, sau đó về nhà ngủ một giấc. Buổi chiều, theo hẹn Lý Đông đến công ty gặp Trần Hàng.

Công ty CP Công nghệ mới Đông Thành, Văn phòng Tổng Giám đốc.

Cô lễ tân xinh đẹp đem ly trà chanh đặt trước mặt Lý Đông rồi mỉm cười nói:

- Xin mời anh dùng trà!

Lý Đông gật đầu ngó ý cảm ơn, một tay cầm ly nước khẽ nhấp, vị thanh mát tràn vào cuống họng khiến hấn cảm thấy rất sảng khoái. Đợi cô gái lui ra ngoài, Lý Đông quay lại nhìn Trần Hàng rồi đề cập luôn vào nội dung chính:

- Anh có kế hoạch gì muốn trao đổi đây?

Trần Hàng đang ngồi ngả lưng vào ghế vội vàng dựng thẳng người, hai tay chấp lại để lên bàn làm việc, từ tốn nói:

- Đồng, anh muốn mở rộng danh mục sản phẩm!

- Ồ?

Thấy Lý Đồng tỏ vẻ hứng thú, Trần Hàng tiếp tục:

- Nhà máy pin đã đi vào hoạt động ổn định, guồng máy quản trị và sản xuất vận hành trơn chu, không có nhiều vấn đề lớn phải quan tâm giải quyết. Trước đây em có nói tới việc phát triển công ty thành một tập đoàn công nghiệp với đa dạng sản phẩm, anh nghĩ chúng ta có thể bắt đầu với dòng sản phẩm thứ hai được rồi.

- Uhm, đúng là em có kế hoạch như vậy. Nhưng anh có định hướng gì cho dòng sản phẩm mới chưa?

- Ý nghĩ tổng thể là có nhưng sản phẩm cụ thể thì chưa, anh muốn tìm em để bàn bạc đây. Có điều anh nghĩ dòng sản phẩm mới nên có liên quan đến sản phẩm hiện tại của chúng ta, như vậy có thể tận dụng được danh tiếng và công nghệ của nó để dễ dàng chuyển đổi sản xuất và xâm nhập thị trường.

Lý Đồng trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi nói:

- Uhm, nếu anh đã muốn mở rộng dòng sản phẩm thì em có một đề xuất này: pin năng lượng mặt trời, anh thấy sao?

- Pin năng lượng mặt trời? Uhm.....rất có liên quan đến lĩnh vực hiện tại của chúng ta. Có điều thứ này anh nghe nói công nghệ bây giờ cho hiệu suất rất thấp, tạo không ra được mấy năng lượng nên không được áp dụng vào cuộc sống nhiều lắm. Cái này đòi hỏi chúng ta phải có công nghệ tiên tiến thì sản phẩm mới có tính ứng dụng được.

- Em biết điều đó nhưng anh còn nhớ em từng nói em vẫn đang đầu tư vào một phòng nghiên cứu công nghệ ở nước ngoài chứ?

- Ồ, có, em nói tiếp đi.

Lý Đồng cười nói:

- Gần đây, bên kia thông báo là đã đạt được những bước đột phá công nghệ đáng kể có thể tạo ra trong phòng thí nghiệm loại pin có hiệu suất lên tới hơn 90% quang năng nhận được, hiện tại nhóm kỹ sư này đang tìm cách nghiên cứu phương thức khả thi để có thể sản xuất được ở quy mô công nghiệp...

Lý Đồng chưa dứt lời thì Trần Hàng vội vã chen ngang:

- Thật lợi hại như vậy?

- Đúng vậy, số tiền chi cho nghiên cứu cũng không phải là con số nhỏ đâu, tổng số tiền đầu tư cho nó cũng lên tới 300 triệu USD rồi đấy.

- Làm mấy thứ nghiên cứu cơ bản này rất tốn kém, anh biết. Có điều bọn họ là làm như thế nào vậy? Vấn đề này theo anh biết là làm bó tay rất nhiều tập đoàn công nghệ đấy, tăng mỗi 10% hiệu ích đều khó như vượt qua lạch trời, hiệu năng này cũng quá kinh khủng đi!

- Uhm, người đứng đầu của phòng nghiên cứu đó thật sự rất lợi hại, là một người cuồng khoa học chân chính, mà kiểu người như người này chẳng phải trong lịch sử cũng từng xuất hiện sao? Ví dụ như Nikola Tesla chẳng hạn, cả đời ông ta có hàng nghìn phát minh siêu việt khoa học thời đại đó...

- Ừ, những nhà bác học kiểu này, năng lực của họ là dị loại, không thể dùng trí tuệ thông thường để phán đoán được. Haizzza không ngờ được là em gặp được một người như vậy! Thật quá may mắn đi!

Lý Đồng nói phong long một ví dụ như vậy, có điều lý do này cũng đủ để cho Trần Hàng một sự giải thích hợp lý rồi. Thực tế, ngay từ trước, Lý Đồng đã có một kế hoạch bài bản cho việc phát triển lâu dài của công nghệ mới Đông Thành, bao gồm cả sản phẩm tiếp theo pin nano cũng đã được trù bị.

Lý Đồng biết, trong tương lai, việc tìm kiếm và sử dụng các nguồn năng lượng khác để thay thế cho các nguyên liệu hóa thạch đang ngày càng suy kiệt là một vấn đề được cả nhân loại đặt lên hàng đầu. Mà phương pháp triển vọng và an toàn nhất có lẽ vẫn là sử dụng nguồn năng lượng mặt trời sẵn có. Tuy vậy vấn đề lớn nhất gặp phải với loại năng lượng này đó là việc tạo ra các tấm pin năng lượng có hiệu suất cao và giá thành chấp nhận được là một thách thức cực lớn với các nhà khoa học của các hãng công nghiệp. Thậm chí ngay cả ở đời trước, theo Lý Đồng biết công nghệ tốt nhất vẫn là các tấm pin làm từ silicon với hiệu suất tạo điện chỉ đạt 20% quang năng thu được, tương đối khiêm tốn mà tiết diện bề mặt pin lại lớn, giá thành quá cao, hiệu quả ứng dụng trong thực tiễn không nhiều, chủ yếu lắp đặt để hỗ trợ các thiết bị chiếu sáng hoặc làm nóng bình nước tắm trong gia đình.

Tuy vậy, đó là vấn đề của người khác, điều này lại không làm khó được Lý Đồng. Với những kỹ thuật được thừa hưởng từ nền văn minh trước, hẳn có cả một tá các phương pháp giải quyết những khó khăn này, trong đó Lý Đồng đã lựa chọn được một giải pháp công nghệ rất phù hợp với năng lực sản xuất hiện tại.

Theo đó, kỹ thuật mà Lý Đồng định sử dụng để phát triển loại pin mặt trời hiệu ích cao là phương thức 3 bán dẫn hợp chất tiếp xúc. Cấu tạo này khác so với các loại pin mặt trời dân dụng hiện tại. Pin mặt trời dân dụng được thiết kế trên các mái nhà đa phần loại pin mặt trời sử dụng Silicon đơn tinh thể hoặc đa tinh thể. Chúng đều sử dụng Silicon có độ tinh khiết rất cao. Ngoài ra, còn có một số loại pin mặt trời khác sử dụng Silicon màng mỏng, hoặc sử

dụng các bán dẫn hợp chất màng mỏng CIS (CIGS). Điểm giống nhau của các pin mặt trời dân dụng là đều sử dụng cấu tạo sandwich, 1 tầng phát điện sẽ được kẹp giữa bởi 2 điện cực.

Cấu tạo cell pin mặt trời của Lý Đông khác với cấu tạo pin mặt trời dân dụng tại điểm này. Cell phát điện của hắn sử dụng 3 tầng phát điện khác nhau. Do ánh sáng mặt trời là ánh sáng trắng, nó là tổng hợp của vô số loại ánh sáng đơn sắc khác nhau. Nếu chỉ có cấu tạo một tầng thì chỉ có một loại ánh sáng mang dải sóng nhất định được chuyển thành điện. Còn với cấu tạo pin mặt trời của Lý Đông, nhờ 3 tầng phát điện mà có thể chuyển được nhiều ánh sáng sang điện năng hơn.

Tuy cấu tạo đa tầng phát điện giúp hiệu suất pin mặt trời tăng đáng kể, nhưng cũng không thể đạt tới hiệu suất cao tới 80% nếu Lý Đông không sử dụng cấu tạo tập trung ánh sáng, dùng một màng thấu kính lồi để tập trung ánh sáng vào cell pin mặt trời. Không chỉ giúp nâng cao hiệu suất, việc này còn giúp giảm đi yếu điểm khó tăng diện tích pin mặt trời. Bằng cách này, pin mặt trời có kích thước 4mm (đường chéo), tức có diện tích tâm 0.165 cm² của Lý Đông có thể cho dòng điện tương đương pin mặt trời dân dụng có kích thước 7 cm. Cell pin mặt trời của Lý Đông chỉ bằng 1/4 so với cell pin mặt trời dân dụng sử dụng đơn tinh thể silicon.

Ngoài ra Lý Đông còn tạo ra một lớp màng keo quang học có chứa rất nhiều vi cấu trúc và cấu trúc nano được sắp xếp một cách thiếu trật tự và hệ thống, phơi khô bằng tia cực tím rồi cho vào pin mặt trời. Kỹ thuật mới này giúp hiệu suất chuyển đổi năng lượng của pin mặt trời tăng thêm 12%. Nguyên nhân của việc tăng hiệu suất đáng kể này là do đặc tính chống phản xạ đẳng hướng của lớp keo làm giảm phản chiếu bề mặt.

Về vấn đề đưa dòng điện ra ngoài, các điện cực được thiết kế để kẹp lấy các tầng phát điện. Các điện cực tại bề mặt trên sẽ cản trở quá trình hấp thụ ánh sáng và làm giảm hiệu suất phát điện. Để đạt được hiệu suất 90% không chỉ sử dụng cấu tạo hợp chất bán dẫn đa tiếp hợp kể trên mà Lý Đông đã thay đổi rất nhiều trong thiết kế điện cực. Tại phần tiếp xúc giữa điện cực và tầng trên của pin mặt trời, ngoài điện cực và chất bán dẫn ra, còn có một tầng khác được gọi là tầng “contact”. Điện cực là kim loại và tầng phát điện là chất bán dẫn, là hai chất hoàn toàn khác nhau nên không thể trực tiếp có định điện cực được, vì vậy mà phải sử dụng tầng contact này. Tuy nhiên, trong các thiết kế cũ, tầng contact có diện tích tiếp xúc với chất bán dẫn còn lớn hơn cả mặt tiếp xúc của tầng contact và điện cực nên làm giảm hiệu suất hấp thụ ánh sáng mặt trời và làm giảm hiệu năng. Lý Đông đã phát triển kỹ thuật gia công khiến cho diện tích hai mặt tiếp xúc này bằng nhau. Tầng contact chính là một hợp chất có khả năng dẫn điện và có thể dùng các hợp chất hóa học để cắt bớt đi. Tuy nhiên, kỹ thuật này đòi hỏi độ chính xác rất cao và có hóa chất đó có thể sẽ ăn mòn cả điện cực, Lý Đông đã thay đổi chất liệu điện cực – trước đây được làm từ kim loại bằng cách tạo ra các ống nano các bon đa tường mọc trực tiếp từ đế thủy tinh phủ InSn oxit bằng kỹ thuật lắng đọng hơi hóa học (Chemical Vapour Deposition - CVD). Ống các bon nano đa tường có độ dẫn nhiệt và dẫn điện rất tốt và do đó có thể đóng vai trò như một lớp điện cực đệm. Ống nano các bon sẽ thâm nhập vào điện cực dưới một diện tích bề mặt lớn và giúp ích một cách hiệu quả cho việc làm tăng độ linh động cho các điện tích dương từ lớp hoạt tính vô cơ. Các điện cực này có độ truyền qua cao với các bước sóng dài nói riêng làm cho chúng trở nên phù hợp hơn với phổ ánh sáng mặt trời. Như vậy, Lý Đông vẫn có thể giữ nguyên năng suất trong việc sản xuất cỡ lớn loại pin mặt trời này.

Mô phỏng được trong đầu các giải pháp công nghệ cụ thể, Lý Đông quay sang nói với Trần Hàng:

- Anh Trần Hàng, hiện tại theo thông tin nhận được thì phòng thí nghiệm đang tìm cách giảm chi phí trong việc sản xuất các vật liệu bán dẫn ở các tầng phát điện từ các yếu tố kim loại hiếm In, Ga, As sang các tổ hợp chất liệu có chi phí thấp hơn, việc này cũng đã có những bước tiến đáng kể, có thể trong vài tháng tới sẽ cho ra kết quả. Việc cần làm của chúng ta bây giờ là trừ bì tài chính và nguồn nhân lực để sẵn sàng đưa sản phẩm vào sản xuất.

Trần Hàng nghe Lý Đông khẳng định như vậy thì thật cũng không còn cách nào ngoài việc lựa chọn tin tưởng. Dù sao, trong mắt hắn, Lý Đông vẫn luôn là người bí ẩn như vậy, bằng cách nào đó hắn đã xây dựng được một trung tâm nghiên cứu cực kỳ lợi hại có thể sản xuất ra những thứ công nghệ vượt thời đại như máy phát điện chạy bằng hỗn hợp xăng và nước, pin nano hiệu suất cao, từ đó tạo tiền đề áp đảo những công ty khác. Trần Hàng cũng từng suy nghĩ nhiều về điều này nhưng không có manh mối cuối cùng chỉ tặc lưỡi, hẳn đó là vận khí và thiên phú của những người được coi là thiên tài vốn chiếm số lượng ít ỏi trên hành tinh này đi, người bình thường có cố gắng thế nào cũng không thể đạt được thành tựu của bọn họ. Nghĩ tới đây, Trần Hàng liền trả lời:

- Ủ, nhưng anh nghĩ tài chính để triển khai dự án này cũng là một con số không nhỏ chứ?

- Em dự kiến quy mô như nhà máy pin nano, khoảng một tỷ USD, số tiền này có thể phân kỳ theo tiến độ xây dựng. Có điều tiền không phải là thứ quan trọng nhất, anh cần cho bên quản lý nhân sự các công ty sản đầu người chiêu mộ được đội ngũ kỹ sư trình độ cao, lần này chúng ta có thể cần chiêu mộ cả những kỹ sư ngoại đây. Ưu tiên những người đã có kinh nghiệm làm việc tại các hãng sản xuất pin năng lượng mặt trời, chỉ cần lý lịch minh bạch là có thể đầu quân về đây.

- Được, anh tin với danh tiếng của chúng ta và chế độ đãi ngộ cao có thể đào tới rất nhiều người tài. Ngoài ra, việc này cũng phải báo cáo lên tỉnh, anh sẽ cho Đình Hạo tiến hành song song các thủ tục pháp lý xin cấp phép đầu tư xây dựng nhà máy. Vấn đề này cũng tương đối dễ dàng, tỉnh bây giờ đánh giá rất cao và tin tưởng vào chúng ta đây.

- Uhm, về vị trí xây dựng nhà máy cũng cần quy hoạch một chút, em thấy...

Lý Đông cùng Trần Hàng say sưa thảo luận các khâu triển khai dự án tới gần ba tiếng đồng hồ. Khi hắn bước ra khỏi công ty thì trời đã về chiều. Ngoài đường nhiệt độ khiến Lý Đông cảm tưởng mình như đang ở trong lò vì sóng vậy, từng tia nắng chiều ran rất phủ lên da mặt gây cảm giác ngứa ngáy. Vặn vẹo người vài động tác cho linh hoạt sau khi ngồi khá lâu trong phòng kín, Lý Đông ngửa đầu nhìn về phía mặt trời nhỏ giọng: “Không biết sản phẩm pin này một khi ra thị trường sẽ gây nên sóng sốt lớn thế nào đây. Ta thật là chờ mong a!”

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Văn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Ngày 10 tháng 5 năm 2004

Hôm nay là một ngày đặc biệt, là ngày Lý Đông tròn 18 tuổi, đủ tuổi để hắn có thể tự chủ mọi hoạt động của cuộc đời mình.

Và để kỷ niệm sự việc này, cũng là để thuận tiện cho công việc về sau, từ mấy tuần trước, Lý Đông đã đề Trần Hàng, Cao Việt, Mạnh Thành cho bộ phận pháp chế và hành chính nhân sự phối hợp thực hiện các thủ tục thành lập doanh nghiệp theo mô hình tập đoàn, thống nhất việc quản lý ba công ty dưới cờ một tổ chức.

Theo đó, Công ty mẹ sẽ do Lý Đông là chủ tịch đồng thời là chủ sở hữu duy nhất. Công ty mẹ sẽ tham gia góp vốn vào các công ty con với tỷ lệ bằng tỷ lệ vốn sở hữu hiện có của Lý Đông ở các công ty này. Như vậy, tại Công nghệ mới Đông Thành, công ty mẹ có 90% vốn, tại siêu thị Điện máy Lý gia Huỳnh Độ tỷ lệ là 95%, riêng tại Nghi dưỡng Hoàn Cầu do Cao Việt chưa được phép sở hữu các dự án bất động sản do đó 100% vốn vẫn do Lý Đông làm chủ. Về phía Energizer, đây chỉ là bên hợp tác khai thác có phân chia lợi nhuận nên bọn họ không có cổ phần sở hữu tại Công nghệ mới Đông Thành.

Các công ty con sẽ hạch toán độc lập, tự chủ về hiệu ích kinh doanh. Công ty mẹ có vai trò như một nhà quản lý về mặt tổ chức và tài chính, hợp nhất các nguồn lực của nhóm doanh nghiệp đồng thời thực hiện sự phân công, hợp tác về chiến lược dài hạn cũng như ngắn hạn trong sản xuất kinh doanh giữa các doanh nghiệp để tạo ra sức mạnh chung và nâng cao hiệu quả hoạt động. Sự liên kết thực hiện các dự án lớn, thực hiện chức năng là trung tâm xây dựng chiến lược nghiên cứu phát triển, huy động vốn đầu tư, đào tạo nhân lực sản xuất, lắp ráp những sản phẩm độc đáo và phát triển mối quan hệ đối ngoại.

Mô hình này sẽ tạo lên sức mạnh hợp nhất nguồn lực và cơ cấu tài chính. Công ty mẹ sẽ thực hiện các nhiệm vụ nghiên cứu khoa học, các công ty con là đơn vị sản xuất kinh doanh còn nhiệm vụ ứng dụng kết quả nghiên cứu các công nghệ mới của công ty mẹ để biến thành lực lượng sản xuất, chuyển nhanh các sản phẩm đó ra thị trường, từ đó nâng cao năng lực cạnh tranh của các công ty con, đồng thời thu hồi vốn để tiếp tục đầu tư trở lại cho công tác nghiên cứu sản xuất thử nghiệm. Công ty con tuy độc lập nhưng Công ty mẹ sẽ chi phối mạnh mẽ như: quyết định cơ cấu tổ chức quản lý, bổ nhiệm bãi bỏ, khen thưởng, kỷ luật các chức danh quản lý chủ yếu; quyết định điều chỉnh vốn điều lệ, phê duyệt dự án vốn đầu tư, quyết định nội dung sửa đổi, bổ sung điều lệ công ty, đánh giá, thông qua các báo cáo tài chính hàng năm, quyết định phương án sử dụng và phân chia lợi nhuận. . . Các công ty có liên kết chặt chẽ có thể tham gia góp vốn để hình thành các công ty khác nhưng phải được sự đồng ý của công ty mẹ.

Đây là một mô hình quản lý khá tiên tiến, đã được áp dụng ở nhiều nước trên thế giới. Bây giờ việc kinh doanh của Lý Đông càng ngày càng lớn, quy mô tài sản đã lên tới hơn 5 tỷ USD, do đó việc áp dụng mô hình quản trị này sớm là cần thiết cho một sự phát triển lâu dài về sau.

Lý Đông đặt tên Công ty mẹ là Công ty TNHH Kỹ nghệ Đa hợp Kỷ nguyên mới, Trần Hàng được điều động lên làm Tổng Giám đốc, Cao Việt và Mạnh Thành là Phó Tổng. Bọn họ cũng kiêm nhiệm giám đốc điều hành các công ty con trực thuộc.

Công ty mẹ có mô hình tương đối đơn giản, chỉ bao gồm Chủ tịch, Ban lãnh đạo, bộ phận kiểm soát nội bộ, phòng kế toán, phòng IT còn các chức năng như tuyển dụng nhân sự, lễ tân, ngoại giao, bảo an, tất cả đều thuộc trách nhiệm của phòng hành chính nhân sự. Trần Hàng cũng đề cập với Lý Đông về việc đưa phòng nghiên cứu khoa học tại nước ngoài vào bộ máy nhưng Lý Đông phủ quyết, nói đó là bí mật lớn nhất của tập đoàn, để nó hoạt động theo cơ chế độc lập dưới quyền của hắn.

Theo lịch hẹn từ trước, buổi chiều hôm nay Lý Đông sẽ đến văn phòng tổng bộ thực hiện ký một số văn bản quan trọng liên quan đến việc chuyển đổi cổ phần và quyết định thành lập tập đoàn. Cổ phần ngày trước tuy đứng tên cha hắn nhưng toàn bộ chữ ký lưu tại hồ sơ đều là của Lý Đông do đó công tác chuyển giao sở hữu này cũng tương đối đơn giản. Hơn nữa với uy tín và quan hệ của ba người Trần Hàng, Mạnh Thành, Cao Việt với cơ quan nhà nước thì đây cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Mặt khác, việc Lý Đông đứng sau tất cả những công ty này vốn là không dấu được các lãnh đạo cao tầng. Với những người này, bọn họ cũng nhận ra Lý Đông muốn dấu mình nên không ai khơi ra ánh sáng việc này, tên của hắn có lẽ cũng chỉ được nhắc đến trong những cuộc hội nghị bí mật nào đó mà thôi. Phải biết, ba công ty của Lý Đông hiện nay tạo động lực phát triển kinh tế cho tỉnh rất lớn, năm qua đã khiến GDP toàn tỉnh tăng lên gần gấp ba, giải quyết nhiều việc làm và nâng cao đời sống người lao động, đó chưa kể tới các khoản thuế phí khổng lồ mang lại. Đây là chiến tích thăng quan tiến chức cho lãnh đạo trong tỉnh, do đó chẳng ai ngu ngốc đi gây rắc rối cho Lý Đông. Nếu thật chẳng may làm hắn nổi giận, tuổi trẻ máu nóng, hắn chuyển toàn bộ trụ sở ra tỉnh khác làm ăn thì chẳng phải làm lợi cho đối thủ sao, như vậy quá tai hại rồi. Do đó, mọi ý tưởng manh nha muốn điều tra của các đơn vị cấp dưới đều bị những người này dùng quyền lực đè ép đi xuống.

Tỉnh đã biết thì việc này, đương nhiên trên trung ương cũng nắm được. Dù sao ba công ty của Lý Đông đều là các đơn vị có quy mô cực lớn so với phần đông các doanh nghiệp trong nước nên chắc chắn sẽ gây chú ý. Nhưng như đã nói, đây là thời kỳ Chính phủ đang thực hiện cải cách đổi mới, ra sức thúc đẩy sản xuất công nghiệp dịch vụ và phát triển kinh doanh, tham vọng trong vòng 10 đến 15 năm muốn đưa đất nước thoát khỏi cái mác nghèo nàn, lạc hậu, nâng cao vị thế và tầm ảnh hưởng của đất nước trong khu vực và thế giới. Mà những công ty có tầm vóc như của Lý Đông lại là điểm sáng hiếm hoi và nổi bật để thể hiện cho những thay đổi chuyển mình của đất nước, là con bài chính trị phục vụ tuyên truyền, củng cố cho chính sách và thu được sự ủng hộ của nhân dân dành cho chế độ. Do đó, miễn Lý Đông kinh doanh làm ăn không trái pháp luật, lãnh đạo ở trên cũng không can dự sâu làm phức tạp thêm tình hình, hắn muốn không lộ diện thì tùy ý hắn, không ảnh hưởng gì đến đại cục cả. Tất nhiên, bên cạnh đó cũng có những người thiếu hiểu biết lại bị sự thiên cận và tham lam làm cho mờ mắt, ví dụ như Tần Đại Lợi chẳng hạn, nhưng đây chỉ là số ít. Thực tế, nếu Tần Trung và Lê Trùng biết được sự việc của Siêu thị Điện máy Lý Gia Huỳnh Độ từ trước, bọn hắn cũng sẽ không để cho bọn Lê Trùng làm cái việc ngu xuẩn này, phải biết ở trên đang có rất nhiều ánh mắt giám sát nhìn xuống đây.

2h chiều, Phòng họp Công ty CP Công nghệ mới Đồng Thành

Vị trưởng phòng pháp chế khi này đang đứng bên cạnh hướng dẫn Lý Đông ký vào trang giấy cuối cùng để hoàn tất các thủ tục đăng ký thành lập tập đoàn.

Nhìn khuôn mặt tuấn dật của người thanh niên có nụ cười hiền hòa như tỏa nắng kia, mọi người trong căn phòng này vẫn không thể nào tin được đây lại là ông chủ lớn thật sự đứng sau tất cả công ty con đầu này. Theo lý lịch thì Lý Đông cũng chỉ mới mười tám, với nhiều người ở đây, hẳn cũng chỉ ở độ tuổi lờ mờ với con cái bọn họ mà thôi. Vậy mà, hãy nhìn vẻ mặt của ba vị lãnh đạo hàng ngày thét ra lửa kia mà xem, chẳng phải bọn họ đều đang phải dùng thái độ kính nể và thận trọng khi nói chuyện với Lý Đông sao? Người này là thần thánh phương nào giáng xuống trần gian vậy?

Tham dự trong căn phòng này cũng không có nhiều người, ngoài Lý Đông và ba người Trần Hằng, chỉ có trưởng phòng hành chính nhân sự và trưởng phòng pháp chế của ba công ty con. Lý Đông muốn ít người nhất biết đến sự tồn tại của hắn trong tập đoàn này, việc này cũng đã được phổ biến tới mọi thành viên tham dự cuộc họp.

Ký xong giấy tờ, đợi mọi người lui ra khỏi phòng họp và chỉ còn lại ban lãnh đạo, Lý Đông mới quay sang nói với Trần Hằng:

- Anh Trần Hằng, thủ tục thành lập chắc là không có khó khăn gì. Về vấn đề văn phòng tổng bộ, em muốn anh cho Phòng Dự án lập quy hoạch cho xây dựng một tòa cao ốc, các lãnh đạo công ty mẹ và các công ty con cũng như bộ phận văn phòng liên quan toàn bộ sẽ được tập trung về đây, việc này sẽ giúp giảm thiểu thời gian đi lại giao dịch và tăng cường sự phối hợp trong quản trị hành chính giữa các công ty thành viên.

- Uhm, vậy về quy mô thì như thế nào?

Trần Hằng lập tức hỏi lại.

Lý Đông suy nghĩ một chút rồi nói:

- Trong tương lai, tập đoàn chắc chắn sẽ phát sinh thêm nhiều đơn vị thành viên do đó quy mô cũng cần làm lớn một chút, ít nhất cũng phải đáp ứng được nhu cầu làm việc của ba vạn người.

- Lớn như vậy? Em có yêu cầu gì về vị trí không?

- Uhm, theo em, một văn phòng làm việc hiện đại phải phối hợp được giữa môi trường làm việc chuyên nghiệp và yếu tố cảnh quan xung quanh, tạo ra sự thoải mái nhất cho nhân viên thì mới thúc đẩy sự sáng tạo và nâng cao hiệu quả được. Do đó, em muốn anh tìm mua một khu đất ven biển, rộng rãi một chút, tòa nhà phải có đủ diện tích tạo lập được khuôn viên bao quanh.

- Vậy về tài chính sẽ do các công ty cùng đầu tư hay công ty mẹ bỏ vốn?

- Văn phòng tổng bộ sẽ thuộc sở hữu của Công ty mẹ, trước mắt tài chính khởi động tạm lấy từ Công nghệ mới Đồng Thành, phần này sẽ được tính vào lợi nhuận phân phối vào cuối năm.

- Tốt, anh biết rồi, lập tức sẽ cho triển khai ngay.

Hai người nói đến đây, Lý Đông gật đầu rồi quay qua nói với Cao Việt:

- Chú Cao Việt, kế hoạch khai thác khu bungalow và resort thế nào rồi?

Cao Việt đang cầm ly trà nhâm nháp nghe Lý Đông hỏi, hắn liền buông xuống trả lời:

- Chú cũng đang định nói với cháu về việc này. Chúng ta đã thuê hãng truyền thông Branding & Marketing Insignia của Dubai làm công tác quảng bá toàn cầu. Trước mắt, hiệu quả phản hồi khá là tích cực. Một số hãng du lịch tại Ả Rập, Pháp, Mỹ và Trung Quốc đã liên hệ với chúng ta đề cập thiết lập tour cho du khách nước họ, ngoài ra dự án cũng đang thu được sự chú ý rất lớn của các công ty lữ hành trong nước. Do trước mắt hạng mục hotel của chúng ta còn đang thi công dang dở nên quỹ phòng không lớn, chưa thể đáp ứng được nhu cầu của tất cả các hãng nên tạm thời chú mới chỉ tiếp nhận một bộ phận khách du lịch nước ngoài để tạo hiệu ứng hình ảnh và danh tiếng bước đầu ra quốc tế. Chú tin với những trải nghiệm ở vùng đất này cùng với chất lượng dịch vụ ở đẳng cấp 5 sao, rất nhanh sẽ được du khách công nhận và giới thiệu cho nhau. Sun Peninsula sẽ lôi cuốn ngày càng nhiều hơn bạn bè đến với khu nghỉ dưỡng. Với tiến độ hiện tại, vào năm sau, toàn bộ các hạng mục sẽ được hoàn thiện, dự án sẽ vận hành với 100% công suất phòng nghỉ thiết kế, chắc chắn đáp ứng được nhu cầu tăng cao của du khách.

- Uhm, mọi việc có vẻ tiến triển thuận lợi, có điều chúng ta cũng không cần phải chạy theo tiến độ quá, phải đảm bảo chất lượng công trình theo yêu cầu cao nhất, mọi thứ phải hoàn hảo theo đúng ý tưởng của chúng ta, không vì bất cứ lý do gì mà bị ảnh hưởng được.

- Chú hiểu điều này, cháu yên tâm!

- Được!

Nói xong, Lý Đông nhìn về hướng Mạnh Thành. Mạnh Thành cũng đang chờ đợi này giờ, thấy hai người kia đã báo cáo xong, hắn liền vội nói:

- Đông, chắc cháu muốn biết về tiến độ chuỗi siêu thị. Để chú tóm tắt lại cho cháu nắm được tổng thể. Tính đến hiện tại, chúng ta đã mở rộng được chuỗi siêu thị cấp 1 và 2 ở bốn thành phố trực thuộc trung ương gồm Hà Nội, Sài Gòn, Hải Phòng, Đà Nẵng. Tại tám tỉnh thành phố khác có chuỗi siêu thị

cấp 2 và cấp 3 gồm Đông Thành, Nam Hà, Tây Giang, Hoa Thanh, Lục Ngạn, Hòa Phong, Bắc Hải, Vĩnh An. Hiện tại do mức độ đô thị hóa và nhu cầu tại nhiều tỉnh và thành phố còn lại chưa cao, do đó chủ kiến nghị chúng ta tập trung phát triển chuỗi siêu thị cấp 3 là chủ yếu. Về sau tùy tình huống phát triển của những khu vực này, chúng ta có thể nâng cấp lên là được. Tổng thể, mạng lưới hiện có 7 siêu thị cấp 1; 18 siêu thị cấp 2; 8 siêu thị cấp 3 trong đó mới đưa vào hoạt động được 4 siêu thị cấp 1; 8 siêu thị cấp 2 và 5 siêu thị cấp 3, dự kiến phải tới đầu tháng 7 chúng ta mới có thể đưa toàn bộ phần còn lại vào vận doanh được. Kế hoạch tiếp theo nếu cháu đồng thuận, chú sẽ chủ yếu cho phát triển chuỗi siêu thị cấp 3 ở các tỉnh thành còn lại.

- Kế hoạch phát triển khi trước cháu đưa ra chủ yếu mang tính định hướng, với tình hình hiện tại phải điều chỉnh cho phù hợp với tình hình kinh tế và sức mua của người dân tại khu vực, cái này cần khảo sát kỹ lưỡng tại địa phương, chủ chủ động trong công tác điều hành phát triển mạng lưới là được.

- Uhm, chú còn một vấn đề. Gần đây chú có nghiên cứu về chuỗi siêu thị của nước ngoài, bọn họ đều có một quy trình chuẩn về nhận diện thương hiệu và quản lý chất lượng theo tiêu chuẩn nhất định. Chú nhận thấy điều này rất hay, muốn áp dụng vào mạng lưới của chúng ta. Do đó, chú muốn mời một đơn vị tư vấn nước ngoài về xây dựng hình ảnh thương hiệu và mô hình quản lý cho chúng ta. Dù sao mạng lưới sẽ càng ngày càng lớn, không thể mỗi nơi phát triển một kiểu, phải có sự đồng bộ thống nhất, như vậy sẽ thuận tiện cho việc quản lý, nâng cao năng suất lao động đồng thời tạo ra ấn tượng tốt với khách hàng.

- Tốt lắm, chú suy nghĩ vấn đề này rất đúng! Doanh nghiệp muốn làm lớn là phải có quy chuẩn các khâu hoạt động, phải tạo dựng được cảm giác chuyên nghiệp cho nhân viên và khách hàng. Cháu kiến nghị thêm một chút là chú nên lựa chọn ứng dụng ngay công nghệ thông tin vào quản trị bán hàng và lưu kho, việc này sẽ giúp ích rất lớn cho công tác quản lý kinh doanh siêu thị.

- Được, việc này chú cũng đang tìm hiểu...

Mãi mê trao đổi công việc với ba vị phụ tá, khi Lý Đông kết thúc mọi việc, ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ đã tới gần 5h chiều. Hắn kiểm tra lại điện thoại cất trong túi xách thấy có vài cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn đến, đều là của Trương Ngọc. Nàng hỏi hắn tối nay có bận không, mời hắn đi ăn tối. Lý Đông nhanh tay nhấn lại đáp ứng, hẹn 7h đón nàng ở cổng. Xong xuôi, Lý Đông chào ba người định trở về nhà thì nghe Trần Hằng gọi:

- Đông, tối nay sinh nhật có tổ chức gì không? Bọn anh được mời chứ?

Lý Đông mỉm cười nói:

- Không có sự vụ gì, có điều được một người bạn mời đi ăn tối đây!

Trần Hằng hiềm thấy tò mò hỏi:

- Bạn gái?

- Không, một người bạn học thôi.

- Uhm, vậy chúc hai người buổi tối vui vẻ! Anh đi trước nhé, cũng còn nhiều việc ở công ty chờ giải quyết đây!

- Uhm, chào mọi người

Ba người tạm biệt Lý Đông rồi vội vã quay trở về công ty của mình, cả chiều nay bọn họ ở đây họp hành, bây giờ rất nhiều văn bản, hồ sơ còn chờ bọn họ về phê duyệt, đâu có được sung sướng như Lý Đông, xong việc nhấc mông lên đi ra hẹn hò. Nhìn theo bóng lưng ba người, Lý Đông khẽ thở dài: “Thật là may mắn mình có ba người bọn họ!”

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Sau giây phút ngạc nhiên, nhìn khuôn mặt người đàn ông vẫn chưa hết vẻ hoảng hốt, Lý Đông trả lời:

- Cháu không sao, chú có bị thương không?

Người đàn ông những tưởng bị một phen chỉ trích không ngờ người thanh niên trước mắt lại khá dễ nói chuyện, còn quan tâm ngược lại mình, trong lòng lập tức dâng lên thiện cảm, về mặt bớt căng thẳng đi phần nào nói:

- Chú cũng không bị va đập gì mạnh, cảm ơn cháu!

Lý Đông đưa mắt nhìn về phía vụ va chạm đánh giá:

- Chiếc xe kia của chú chắc phải gọi cứu hộ rồi, với tình trạng này không lưu thông được đâu!

Người đàn ông quay đầu hướng chiếc xe méo mó đang bị đám đông hiếu kỳ vây quanh, khẽ nhăn mày gật đầu:

- Uhm... chắc phải vậy rồi!

Nói đoạn, Ông ta rút điện thoại bấm số rồi gọi cho một người nào đó. Khi kết thúc ông ta mới quay sang Lý Đông hỏi:

- Nhà cháu ở gần đây à?

- Không, cháu người Đông Thành. Cháu lên đây dự thi đại học.

- Ôi, chết thật! May mắn là cháu không sao, nếu không thì thật là tai hại rồi!

Người đàn ông than thở, sau đó rút ví, lấy một tấm card visit đưa cho Lý Đông:

- Chú là Bùi Lợi, đây là danh thiếp của chú, sau này có khó khăn gì cháu cứ gọi cho chú! À, mà chú chưa biết tên cháu?

- Vâng! Cảm ơn chú! Cháu tên là Lý Đông.

Lý Đông trả lời rồi đưa tay tiếp nhận danh thiếp, chăm chú nhìn thông tin trên đó, Hẳn quả nhiên là không nhận lầm, người này tại đời trước chính là chủ tịch của hãng NaviTruck, từng một thời là niềm tự hào của ngành ô tô nội địa.

Nói đến người này, Lý Đông vừa có phần khâm phục vừa có chút tiếc nuối. Bùi Lợi là một người có niềm đam mê cháy bỏng và có một cái tâm rất lớn với ngành ô tô trong nước. Thực tế, ông ta đã đạt được những thành công lớn trong tham vọng của mình. Khởi nghiệp với loạt nhà máy sản xuất xe tải được đầu tư bài bản tại một huyện vùng ven của Hà Đô, doanh nghiệp này nhanh chóng chiếm lĩnh được thị phần xe tải hạng trung và hạng nhẹ. Nếu Lý Đông nhớ không lầm thì kể từ khi đưa nhà máy đi vào hoạt động từ nửa cuối năm 2005, trong thời gian 5 năm lượng xe của NaviTruck bán ra thị trường tăng liên tục, năm 2009 tiêu thụ đạt mức kỉ lục cả vạn chiếc, thị phần của công ty trong phân khúc thị trường xe tải chiếm trên 20%, là một đối thủ cạnh tranh đáng kể so bên cạnh các doanh nghiệp ô tô có vốn đầu tư nước ngoài (FDI) đầy tiềm lực khác.

Không những chỉ tập trung sản xuất những bộ phận xe tải như cabin, chassis, sau khi đạt được những thành tựu đáng kể, NaviTruck bắt đầu hướng tới sản xuất xe con với mục tiêu tự sản xuất thân vỏ, việc nội địa hoá động cơ xe cũng được tính đến. Đầu tư sản xuất linh kiện là đầu tư công nghệ cao, suất đầu tư lớn, với sản lượng chỉ vài ngàn chiếc như thị trường trong nước, khó có thể tính toán khả thi. Là nhà sản xuất ô tô không chuyên nghiệp, thị phần không lớn, việc NaviTruck là một doanh nghiệp tự nhân đi đầu trong mục tiêu nội địa theo các nhà hoạch định chiến lược của ngành công nghiệp ô tô là một kế hoạch táo bạo, thậm chí có phần lãng mạn. Nếu Bùi Lợi chỉ nghĩ đến lợi nhuận là trước hết, chắc chắn ông ta không bao giờ chọn con đường này.

Mọi chuyện bước sang giai đoạn mới cũng bắt đầu từ đây. Với vốn vay đầu tư lớn, cùng những yếu kém trong quản trị đã khiến công ty mất dần khả năng cân đối tài chính, dẫn tới khó khăn ngày càng chồng chất. Sai lầm chiến lược của NaviTruck là xác định không chính xác sản phẩm có thể mạnh để tập trung đầu tư, trong khi ấy sự cạnh tranh trên thị trường ngày càng khốc liệt, dẫn tới những khó khăn đến mức đóng cửa nhà máy. Đáng ra NaviTruck chỉ nên tập trung vào sản xuất xe tải vốn đã có thị phần thay vì chuyển hướng sang làm xe con có yêu cầu về hàm lượng công nghệ cao, khó cạnh tranh với các hãng lớn trên thị trường. Dự án bị đánh giá là thiếu tính khả thi dẫn tới đứt gãy các dòng tài chính tài trợ từ các ngân hàng thương mại, hệ lụy cứ đến chồng chất đã kéo NaviTruck từ đỉnh cao vịnh quang xuống vực sâu trong thời gian ngắn.

Nhìn chung, Bùi Lợi đã không hiểu được rằng, mặc dù trong nước có thể làm được rất nhiều thứ, thậm chí những sản phẩm tưởng chừng ngoài khả năng nhưng dưới góc độ kinh tế, việc làm ra sản phẩm phải là ở quy mô công nghiệp và được thị trường chấp nhận mới gọi là làm được và đó mới là điểm mấu chốt.

Lý Đông là người sống lại, hẳn biết rõ những thăng trầm phía trước của con người này. Là người có tham vọng trở thành một nhà công nghiệp nặng, Lý Đông rất không muốn những người có cùng nhiệt huyết như mình lại đi vào thảm cảnh như vậy. Vừa khéo chuyện này là, bản thân Lý Đông cũng đang nung nấu ý định tiến vào ngành sản xuất phương tiện vận tải nhưng vẫn chưa tìm được người điều hành thích hợp, hôm nay có cơ hội gặp được Bùi Lợi cũng coi như là có nhân duyên đi. Lý Đông tính toán phải tìm cơ hội để Trần Hàng tiếp xúc với người này mới được.

Nguyên nhân để Lý Đông nhắc tới Trần Hàng là có liên quan mật thiết tới sản phẩm mà hắn định chế tạo, thứ hắn muốn làm chính là ô tô điện. Với dòng sản phẩm này, một trong những rào cản quan trọng nhất với các hãng chính là công suất bình điện và cơ chế sạc lại năng lượng. Công nghệ mới Đông Thành với pin nano và pin năng lượng mặt trời hiệu suất cao lại giải quyết chuyện này khá đơn giản. Lý Đông tin tưởng có thể áp dụng thành công các công nghệ trên vào sản xuất ô tô điện khiến nó có thể chạy liên tục dài ngày hoặc chạy các cung đường xa xôi hẻo lánh mà không cần các điểm tiếp năng lượng. Sản phẩm này có thể giá thành sẽ không thấp nhưng những lợi ích về chi phí nhiên liệu và tác động tích cực của nó tới môi trường là không phải bàn cãi, chắc chắn nó sẽ được người tiêu dùng đón nhận.

Kế hoạch của Lý Đông là sẽ thành lập một nhà máy sản xuất ô tô điện, sau đó liên kết sản xuất với một hãng ô tô lớn nào đó tương tự như mô hình liên kết với Energizer. Việc liên kết là cần thiết bởi một chiếc ô tô không đơn giản chỉ cần công nghệ liên quan đến năng lượng mà còn rất nhiều các cấu phần chi tiết khác. Mặc dù Lý Đông hoàn toàn có khả năng sản xuất ra một chiếc ô tô tiên tiến nhất, có điều việc để Cơ khí mới Đông Thành bỗng nhiên đạt được thậm chí vượt chất lượng tất cả các hãng sẽ khiến nó đối mặt với nghi ngờ rất lớn. Phải biết ô tô là một tập hợp hàng trăm, hàng nghìn phát minh công nghệ qua bao năm tháng của nhiều công ty và tập đoàn, làm sao có thể trong một thời gian ngắn Công nghệ mới Đông Thành lại có thể đạt hoặc siêu việt hàng loạt các kỹ thuật khó khăn phức tạp như vậy được. Điều này là quá phi lý đi, chắc chắn sẽ bị rất nhiều người để mắt tới. Mà nếu là như vậy thì rõ ràng là hoàn toàn bất lợi với Lý Đông. Do đó, việc lựa chọn hợp tác với một tập đoàn danh tiếng là giải pháp an toàn và khả thi nhất, sẽ không khiến bất kỳ ai nổi lên tâm điều tra quá lớn đối với bọn họ.

Sau khi lật trái, lật phải xem xét rồi cầm tấm card visit cất cẩn thận vào ví, Lý Đông quay sang hỏi chuyện Bùi Lợi:

- Chú Lợi, lúc này làm sao chú lại mất tập trung như vậy? Cháu thấy đường cũng tương đối thoáng, có phải tránh cái gì đâu?
- Uhm... do chú mãi suy nghĩ về nhà máy mới xây quá! Nghĩ lại chú vẫn còn sợ đây!
- Nhà máy?
- Ừ, Chú mới bắt đầu khởi công xây dựng một nhà máy sản xuất xe tải, hiện gặp một số vấn đề khó khăn nên trong đầu lúc nào cũng phải suy nghĩ cách giải quyết, từ đó mới xảy ra chuyện như vậy!
- Ô, chú sản xuất ô tô à? Đây chẳng phải sản phẩm công nghệ cao sao?
- Cũng không tính là công nghệ cao gì, chân chính công nghệ cao phải là sản xuất được ô tô con như của Toyota, BMW chẳng hạn.
- Uhm, cháu thấy cái đó có vẻ hơi vượt quá năng lực công nghệ và khả năng sản xuất của nước ta thì phải.
- Nhiều người cũng nói như cháu vậy, nhưng chú không tin là đất nước chúng ta không tự sản xuất được ô tô nội địa hóa. Nói cho đúng, không phải là không sản xuất được mà là chưa sản xuất được. Kỹ sư của chúng ta hoàn toàn có thể làm được điều này, chỉ là vấn đề về vốn và cơ chế thôi. Trong tương lai khi nhà máy xe tải đã ổn định, nhất định chú sẽ phải đầu tư nghiên cứu chế tạo ra xe ô tô con mang thương hiệu của riêng mình, để cho thế giới thấy chúng ta cũng có thể sản xuất ra sản phẩm công nghệ cao.

Lý Đông mỉm cười lắng nghe Bùi Lợi tâm sự, con người này vẫn là nhiệt huyết như vậy, cứ nhắc đến ô tô là cao hứng không kìm giữ được, với một người lạ như mình cũng có thể say mê nói tới chuyện này. Nghe đến đây, Lý Đông nói:

- Ô, chú có vẻ rất quyết tâm sản xuất xe ô tô con nhỉ?
- Đúng vậy, đó là tâm nguyện lớn nhất của chú. Việc làm xe tải này cũng chỉ là để đội ngũ kỹ sư tích lũy kinh nghiệm ban đầu và thu thập tài chính phục vụ cho làm ô tô con về sau thôi.

Lý Đông nhìn người đàn ông đã sắp bước sang tuổi nghỉ hưu nhưng vẫn tràn trề khát vọng chinh phục, khởi nghiệp với ước mơ đưa ngành ô tô bay cao, trong lòng hẳn nảy lên sự kính trọng từ trong nội tâm. Hẳn nói:

- Chú Lợi, cháu biết một người cũng có ý tưởng khá giống chú, cháu từng nghe người này nói chuyện về mong muốn thúc đẩy nền công nghiệp ô tô nước nhà. Nếu có dịp cháu nghĩ hai người gặp nhau sẽ có nhiều tiếng nói chung đấy.
- Cháu nói người này là ai?

Bùi Lợi nghe Lý Đông nói vậy, lập tức trở nên hứng thú. Phải biết ý tưởng này của ông ta cũng chia sẻ với không ít người trong giới nhưng đều nhận lại không ít sự chê cười và phủ quyết. Bọn họ nói Bùi Lợi đừng quá lãng mạn làm gì, con đường phát triển duy nhất cho ngành công nghiệp ô tô trong nước là gia công và lắp ráp, đừng mơ tưởng nội địa hóa, sẽ chỉ mang lại thất bại. Bùi Lợi từng chỉ còn biết than thở “Tri âm thật khó tìm”.

- Anh ấy là Trần Hằng, Giám đốc điều hành Công nghệ mới Đông Thành.

Lý Đông trả lời.

- A, làm sao cháu biết được người này?
- Việc này nói ra cũng có chút hơi phức tạp, cháu sẽ nói sau. Có điều cháu khẳng định với chú là người này chắc chắn sẽ hứng thú với ý tưởng của chú.
- Ô? Có vẻ cháu rất biết về anh ta. Thực ra chú cũng rất khâm phục người này, tuổi trẻ tài cao, mới 30 tuổi mà đã đạt được những thành công vang dội, danh vọng trong giới thương nghiệp rất mạnh.
- Vâng, anh ấy quả là một người rất tài giỏi. Thế nào? Chú có hứng thú gặp anh ấy chứ?
- Cháu thật có thể hẹn được anh ta?
- Cháu nói đùa việc này làm gì chứ? Nếu không thì thế này đi, đợi sang tuần sau thi xong, cháu trở về Đông Thành gặp anh ấy nói lại việc này, nếu anh ấy đồng ý cháu sẽ bố trí cho hai người gặp nhau, được chứ ạ?

Bùi Lợi dùng ánh mắt nửa tin nửa ngờ nhìn Lý Đông. Ai mà ngờ được là vô tình đụng phải một cậu thanh niên lại là một mắt xích dẫn tới quan hệ với một người có năng lực lớn như vậy. Đang lúc ông ta nghĩ ngợi và suy đoán để có câu trả lời thích hợp với Lý Đông thì bên cạnh một chiếc xe máy dừng lại. Trên xe có hai người thanh niên, người ngồi sau lên tiếng:

- Chú Lợi, chú đây rồi! Chú gọi làm cháu lo lắng quá! Chú có bị làm sao không?

Bùi Lợi quay đầu lại nhìn, nét mặt trở nên vui vẻ:

- Huy! May quá cháu tới rồi, chú không sao. Xe ở kia, chìa khóa đây, cháu gọi giúp chú đội cứu hộ rồi xử lý vụ này giùm chú.

Người thanh niên cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới, thấy Bùi Lợi không có vấn đề gì mới đưa tay nhận chìa khóa rồi nói:

- Vâng, chú yên tâm.

Đội hai thanh niên di chuyển về phía chiếc xe, Bùi Lợi giờ tay nhìn đồng hồ, nhận ra cũng chỉ còn ít phút nữa là đến giờ hẹn một đối tác quan trọng. Ông ta nói vọng về phía cậu thanh niên:

- Huy, chú có chút chuyện phải đi. Khi nào xe sửa xong, cháu mang lại về công ty cho chú! Chi phí sửa hết bao nhiêu cháu qua phòng tài vụ lấy nhé.

- Vâng, được ạ. Chú cứ đi đi

Giao xong nhiệm vụ cho người thanh niên, Bùi Lợi quay sang Lý Đông:

- Đông, chú có việc bây giờ. Chuyện lúc nãy cháu nói chú rất quan tâm và hi vọng có thể gặp được Trần Hàng. Số di động của chú cháu cũng đã có, nếu anh ta thật muốn gặp chú thì cháu báo lại nhé, chú sẽ lập tức đến Đồng Thành để gặp anh ta!

- Được, việc này cứ định như vậy!

- Tốt, chú đi đây!

- Vâng! Chào chú!

Bùi Lợi có vẻ khá vội, ra ven đường vẫy một chiếc taxi, sau đó leo lên xe nhanh chóng đi tới điểm hẹn. Lý Đông tần ngần đứng tại chỗ cầm điện thoại, đưa tay lần tìm số Trần Hàng định gọi nói về việc này nhưng suy nghĩ một lúc hần lăm nhảm:

- Chuyện này cũng không cần vội, dù sao pin mặt trời còn chưa sản xuất ra đây. Để tuần sau về trao đổi thêm với anh Trần Hàng kế hoạch này đã.

Lý Đông ngoái nhìn về phía hai người thanh niên đang đánh giá thiệt hại của chiếc xe, khẽ mỉm cười “Không ngờ một vụ tai nạn không thành lại cho ta gặp gỡ một người như vậy, ha ha, nhân duyên thật là thú vị!”.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Sau hôm gặp gỡ Bùi Lợi, Lý Đông có một ngày để làm các thủ tục trừ bị tại điểm thi sau đó bước vào hai ngày sát hạch chính thức. Đề thi cũng không gây được khó khăn gì cho hắn, mỗi môn Lý Đông chỉ cần phân nửa thời gian là hoàn thành, thời gian tiếp đó hắn chống cằm thả hồn theo mây gió. Khi chờ đủ hai phần ba thời gian theo quy định, Lý Đông mới nộp bài rồi ra ngoài trong ánh mắt hoài nghi của giám thị và thí sinh khác. Điều này cũng dễ hiểu, dù sao đề năm nay là khó nhằn ngay cả với học sinh khá giỏi, vậy mà người này môn nào cũng thấy kết thúc sớm. Có kẻ bĩu môi thầm nghĩ “Nộp bài sớm chắc gì đã là lợi hại, có khi về bẫy về bả cũng nên”, nhưng lại cũng có kẻ dùng ánh mắt sùng bái mà trầm trồ “A, tên này được, không làm được bài mà cũng khi phách như vậy, chắc chắn... thật là bậc anh hùng chính nhân quân tử, người anh em, từ từ đừng vội, cho ta theo với”. Cả đám này tuyệt không có mấy ai tin tưởng khả năng của Lý Đông, cũng may là Lý Đông không biết tất cả những điều này, nếu không hắn không thể rời phòng thi với khuôn mặt vui vẻ được.

Kỳ thi kết thúc, trở về Đồng Thành, Lý Đông lập tức nhận được điện hỏi thăm từ bạn bè. Trương Ngọc là người đầu tiên liên lạc hắn, nàng làm bài khá tốt ước chừng có thể đạt từ 26 điểm trở lên, khả năng đỗ là rất lớn. Người tiếp theo là Lê Hải, Lê Hải có hơi thiếu EQ một chút nhưng IQ thì thật không tệ, nếu không hắn đã không đậu nổi trường chuyên của tỉnh rồi. Theo như Lê Hải tính toán, chấm theo đáp án của Bộ Giáo dục, điểm số của hắn ít nhất cũng là 24, với mức điểm này cộng ưu tiên khu vực thì vào Đại học Bách khoa không phải là cái gì khó khăn. Về phần Mạnh Bàn, tên này gọi chủ yếu là để rủ Lý Đông đi làm một trận game kỷ niệm kết thúc đời học sinh, Lý Đông cũng chẳng buồn hỏi hắn về chuyện điểm số, mà có hỏi hay không cũng vậy, chắc chắn lại thông qua đường quan hệ của cha hắn tiến vào một trường đại học hay cao đẳng làng nhàng nào đó mà thôi.

Đang khi Lý Đông và bạn bè còn mãi bận rộn với chuyện vào đại học thì không biết rằng vào lúc này Công nghệ mới Đồng Thành đang sắp xảy ra một sự vụ lớn.

Tại một địa điểm bí mật cách nhà máy pin nano khoảng 2 km, một nhóm người đang ngồi bàn bạc. Một tên có xăm hình lưỡi dao găm trên cánh tay vằn vện cơ bắp lên tiếng:

- Ngài Purin, nếu ngài muốn thay đổi kế hoạch, thay khung bố nhà máy bằng bắt người thì tôi nghĩ chúng ta cũng phải bàn bạc lại về mặt giá cả chứ nhỉ?

Đối diện tên này là một người đàn ông tóc vàng, mũi ưng, cặp mắt tam giác co giắt như đang rất cuồng hận một ai hoặc một thứ gì đó. Hắn chính là Ralston Purin, từng là Giám đốc phụ trách Khu vực châu Âu của Duracell®. Nghe người đối diện hỏi về giá cả, hắn gằn lên từng chữ:

- Hừ, Danton, các người không phải lo về chuyện tiền bạc, chỉ cần bắt sống được tên khốn Trần Hàng đó rồi đưa tới trước mặt ta, các người sẽ có thêm 3 triệu USD ngoài số tiền 5 triệu USD đã hứa lúc trước.

- Ha ha, ngài Purin, ngài thật là hào phóng.

- Các người phải làm sạch sẽ vụ này cho ta, ta sẽ tận tay giết tên khốn kiếp ấy. Hừ hừ, vì hấn mà bao nhiêu năm nỗ lực của ta trở thành một đồng cứt, bản thân bị biến thành một con chó hoang trốn chạy khắp nơi.

- Được, chuyện này ngài cứ yên tâm vào chúng tôi. Do mục tiêu thay đổi nên chúng tôi cần sắp xếp lại kế hoạch một chút.

- Hừ, mẹ kiếp! Vụ này các người phải làm nhanh gọn, Interpol mà ngửi thấy mùi xông được đến đây là cả lũ xông đòi. Ta mà bị tóm thì các người cũng đừng hòng nhận được một xu nào đâu.

- Điều này tôi hiểu, ngài Purin.

- Các người cứ liệu mà làm, chậm nhất ba hôm nữa ta không nhận được tin tức coi như giao dịch giữa chúng ta chấm dứt.

Thấy Purin lập đi lập lại tỏ thái độ thiếu tin tưởng, tên xăm dao tỏ thái độ khó chịu:

- Hừm, ngài Purin, tôi phải nói lại với ngài điều này, thất bại là điều cấm kỵ cho bất kỳ nhiệm vụ nào của biệt đội đánh thuê Liệp Ứng. Chúng tôi căm ghét và trừng phạt bất cứ ai nhắc tới từ này bao gồm cả thân chủ của mình cũng không ngoại lệ, ngài nên lưu ý giữ gìn điều đó!

Purin cũng là kẻ lọc lõi, hấn xông pha giang hồ nhiều năm, không dễ dàng bị những lời này dọa sợ. Purin chỉ nhếch mép trả lời:

- Các người đã nói tốt như vậy! Được! Ta chờ!

- Tốt, ngài cứ chuẩn bị sẵn tiền mặt đi! Hẹn gặp lại!

Nói xong, mấy tên của nhóm Liệp Ứng đứng lên đạp cửa bước ra ngoài, nhanh chóng biến mất trong màn đêm đen thẫm.

21h30 ngày 10 tháng 7 năm 2004, Công ty Công nghệ mới Đồng Thành.

Lệ Hằng mở cửa, tiến về phía bàn Trần Hàng:

- Tổng giám đốc, muộn rồi, anh chưa nghỉ sao?

Trần Hàng ngẩng đầu lên mỉm cười trả lời vị thư ký:

- Uhm, Lệ Hằng, em về trước đi, anh còn một số văn bản cần phải phê duyệt!

Lệ Hằng uyển chuyển ngồi xuống chiếc ghế phía trước bàn Trần Hàng, nở một nụ cười dễ thương, dịu dàng nói:

- Tổng Giám đốc, công việc là thứ có làm mãi cũng không hết anh nói có phải không? Sao không để ngày mai xử lý tiếp, tối nay anh cũng chưa ăn gì đâu đấy?

- Uhm, nhưng đây là những văn bản gấp cần gửi lên tỉnh để hoàn tất pháp lý dự án pin mặt trời, anh xử lý nốt cho kịp tiến độ.

Lệ Hằng nghe Trần Hàng nói vậy cũng không giận hấn nữa, đôi mắt chăm chú nhìn Trần Hàng rồi đề nghị:

- Đẳng nào em cũng chưa ăn tối, lát nữa xong việc anh em mình cùng đi nhé. Em biết một quán nướng Hàn Quốc rất ngon.

Trần Hàng thấy đề nghị này cũng không tệ, dù sao lát nữa hấn về đi ăn có một mình cũng không có gì thú vị. Hơn nữa Lệ Hằng làm thư ký của hấn lâu như vậy hai người cũng không có mấy dịp đi ăn riêng với nhau, hấn biết công việc này cũng không phải thứ nhàn hạ gì, đi sớm về muộn đã mấy năm nay, chịu không ít khổ cực. Không bằng nhân dịp này tìm hiểu luôn tâm tư nguyện vọng của người ta, động viên sĩ khí một chút cũng là nên làm. Nghĩ đến đó Trần Hàng nói:

- Được, vậy em ngồi đợi anh một chút!

Nói xong, Trần Hàng tiếp tục cúi đầu xử lý đống văn kiện đang đơ. Lệ Hằng gật đầu đáp ứng sau đó hơi duỗi duỗi lưng tựa vào ghế, có chút si mê nhìn khuôn mặt góc cạnh của người đàn ông trước mặt. Hơn ai hết ở Công ty này, nàng là người tiếp xúc gần gũi và lâu dài nhất với Trần Hàng, nàng hiểu hấn đến từng thói quen, sở thích, quan điểm sống cũng như phong cách hành sự. Không biết từ bao giờ hình ảnh người đàn ông thông minh, quyết đoán nhưng không thiếu sự khoan hòa và tình tế trong từng hành động này đã lấp đầy tâm trí nàng mỗi khi nhớ. Đôi khi nàng thậm chí nghĩ hay là do hai người tiếp xúc quá nhiều, nàng không có cơ hội gặp gỡ ai khác, có điều khi nàng dành thời gian thử làm điều này, Lệ Hằng đều cảm thấy bọn họ không gọi cho nàng cảm giác nhớ nhung như với Trần Hàng. Chỉ cần hàng ngày được nhìn thấy hấn, được pha cho hấn một ly cà phê sớm, được thấy hấn nở nụ cười rực rỡ như mặt trời cảm ơn nàng, nàng đã thấy hạnh phúc, nàng đã thấy mình như có đủ năng lượng cho một ngày làm việc mà không biết kết thúc vào giờ nào hàng đêm.

Và rồi nàng đã phải chấp nhận một sự thật rằng “Nàng đã yêu hắn, yêu vị Tổng Giám đốc của mình”, nhưng điều làm nàng đau khổ là Trần Hằng hình như không cảm nhận được điều đó, hẳn lúc nào cũng chỉ có công việc, công việc và công việc. Nhiều lúc nàng muốn cầm tập tài liệu trên bàn hắn kia quăng vào sọt rác để hắn có thể nghỉ ngơi, để hắn có thể nói chuyện cùng nàng một chút nhưng nàng chỉ dám làm việc đó trong ý nghĩ. Nếu thật nàng làm điều này, Trần Hằng sẽ có thể nổi giận đui đờ việc nàng. Nàng không sợ mất việc, nàng chỉ sợ mỗi ngày không được nhìn thấy hắn, như vậy còn đau khổ hơn so với tình trạng hiện tại. Nàng tự nhủ mình cần phải biết đủ, phải biết hài lòng, được ở bên Trần Hằng như vậy đã là may mắn và hạnh phúc lắm rồi. Hãy nhìn xem bao nhiêu ánh mắt ghen tị của các cô gái trong công ty mỗi khi thấy nàng sánh vai bước đi cùng hắn, bọn họ chẳng phải rất ao ước được thay thế nàng sao? Nàng không thể làm điều gì ngu xuẩn được. Nàng tin rồi Trần Hằng sẽ nhận ra điều đó và nàng sẽ đạt được hạnh phúc của mình. Vấn đề chỉ là sự kiên nhẫn và thời gian, chắc chắn sẽ như vậy, chẳng phải có câu “Người có lòng sẽ được ở gần nhau” sao?

Trần Hằng vừa phê duyệt xong văn bản cuối cùng, nhận thấy dường như có gì đó không đúng, hắn ngẩng đầu lên bất gặp ánh mắt mê man của Lê Hằng đang nhìn mình. Hắn đoán chắc nàng đang mãi suy nghĩ gì đó nên khẽ nhắc nhở:

- Lê Hằng, chúng ta có thể đi rồi!

Nghe thấy tiếng Trần Hằng, Lê Hằng lúc này mới bừng tỉnh:

- Vâng, chúng ta đi thôi

- Uhm, xin lỗi vì để em phải đợi! Hôm nay để anh mời nhé!

- Được, mấy khi được Tổng Giám đốc mời riêng đâu.

Lê Hằng lập tức vui vẻ, khôi phục trạng thái vốn có. Nàng nhanh chóng đứng lên cầm túi xách, chỉnh sửa một chút mái tóc rồi vui vẻ theo Trần Hằng ra khỏi phòng tiến vào thang máy. Khi hai người vừa bước ra cửa công ty thì gặp phải một người:

- Ô, Vũ Nhung? Sao muộn vậy em còn ở đây?

Lê Hằng ngạc nhiên nhìn cô gái trước mắt hỏi, ở Công ty hai người cũng coi như quen biết.

- A, chào Tổng Giám đốc, chào chị Lê Hằng! Hai người về muộn thế ạ. Em quên túi đồ một người bạn nhờ mua hộ nên phải quay lại công ty ạ.

- Mai quay lại lấy cũng được mà?

- Bạn em vừa gọi nói sáng mai cần gấp nên em mới vội vã đến đây, cũng may công ty còn mở cửa, bảo an còn cho vào đây.

- Uhm, vậy em vào đi, bọn chị đi trước.

- Vâng, chào anh chị!

Vũ Nhung dõi mắt nhìn theo bóng lưng hai người, trong lòng đang không ngừng hâm mộ Lê Hằng. Chị ấy xinh đẹp như vậy bảo sao được chọn làm thư ký của Tổng Giám đốc, ở bên người tài giỏi như vậy chắc chắn sẽ học hỏi được nhiều lắm đây.

Đang khi nàng còn mãi nhìn trộm qua tấm cửa kính, ngay lúc vệ sĩ vừa mở cửa xe cho Trần Hằng và Lê Hằng thì không biết từ đâu ba tên áo đen bịt mặt cầm theo dao xông về phía bọn họ. Hai người vệ sĩ phản ứng cũng khá nhanh nhưng có vẻ không địch lại số đông, hơn nữa mấy tên mới tới ra tay rất chuyên nghiệp. Một người vệ sĩ đang cố ngăn trước mặt Trần Hằng thì bị một cước vào bụng, hắn cố nén đau lao người tới ôm lấy đối thủ, thấy thái độ tử vì đạo của người vệ sĩ, tên này vội vã phi dao lên ngăn chặn, có điều nhát dao của hắn đi không đúng mục tiêu bay thẳng về phía Trần Hằng trong cơn mất sững sờ của hắn. Lúc này một bóng người bỗng nghiêng qua che trước mặt Trần Hằng:

- Phập... A...

Nhát dao găm sâu vào mạn sườn phải của Lê Hằng, máu tươi chảy ra ướt đẫm cả vạt áo, nàng từ từ gục xuống. Trần Hằng lúc này mới ý thức được chuyện gì xảy ra, vội vàng đỡ lấy Lê Hằng:

- Lê Hằng, sao em lại làm như vậy? Nhát dao đó là hướng vào anh mà?

Lê Hằng lúc này khá là đau đớn nhưng vẫn nở nụ cười yếu ớt:

- Tổng Giám đốc, Em không sao...!

Trần Hằng thương xót nhìn Lê Hằng, tay đưa ngang ôm chặn lại miệng vết thương đang không ngừng rỉ máu, sau đó nhìn mấy tên bịt mặt vừa hạ gục xong hai người vệ sĩ gần bên hỏi:

- Các anh là ai và muốn gì?

Ba tên áo đen mặc dù không hiểu Trần Hằng muốn hỏi gì nhưng tên cầm đầu vẫn trả lời bằng Tiếng Anh:

- Muốn sống thì đi theo bọn tao!

Nói xong hần ra hiệu cho hai tên đồng bọn tiến về phía Trần Hằng. Trần Hằng nghe bọn chúng trả lời thì biết là người ngoại quốc nhưng không nghĩ ra là người nào muốn đối phó mình. Đang khi hần nghĩ cách giải quyết chuyện này thì chợt cảm thấy đau nhức phần sau gáy, mắt hoa lên, dần mất đi ý thức, có điều trước khi hoàn toàn bất tỉnh, trong đầu hần vẫn không ngừng cầu nguyện “Lệ Hằng, Lệ Hằng... xin chúa làm ơn cứu ai đó tới cứu cô ấy!”.

Núp sau cánh cửa, nhìn thấy tất cả cảnh này, Vũ Nhung vô cùng hoảng sợ, chân nàng như muốn khụy xuống. Tất cả mọi chuyện diễn ra trong chớp mắt khiến nàng không kịp có bất kỳ cái gì phản ứng. Chỉ khi thấy Trần Hằng hôn mê bị ba tên bịt mặt dìu đi lên một chiếc xe gần đó rồi mau chóng biến mất, nàng mới kịp hoàn hồn:

- Chết rồi, Tổng Giám đốc bị bắt đi rồi, bảo an đâu hết rồi? Làm sao bây giờ.....? A, Đúng rồi, phải báo công an!

Vũ Nhung loạng choạng lần tìm điện thoại định gọi báo động nhưng do quá hoảng loạn nàng bỗng dưng không nhớ ra được số điện thoại khẩn cấp, ngón tay không ngừng lật danh bạ mong tìm được một ai đó có thể giải quyết được việc này. Bỗng một cái tên xuất hiện trên màn hình, hai mắt Vũ Nhung chợt sáng lên “Đúng rồi, tên này chẳng phải rất lợi hại sao, lại còn thân thiết với anh Trần Hằng như vậy, có khi nào hần có biện pháp”. Nghĩ tới đây, nàng không kịp chờ đợi nhấn số gọi. Đầu dây bên kia kêu lên hai nhịp thì vang lên giọng nói quen thuộc:

- Chị Vũ Nhung, đêm hôm gọi cho em có việc gì vậy?

- Đông, mau tới Công ty, anh Trần Hằng bị bắt cóc rồi! Khẩn cấp!

- Cái gì? Chị ở ngay đó, đợi em một chút!

Vũ Nhung chưa kịp trả lời thì Lý Đông đã ngắt máy. Đầu dây bên kia chỉ còn những tiếng tút tút khô khốc kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Mất khoảng thời gian chừng mười phút đồng hồ, Lý Đông đã có mặt tại hiện trường. Hần lợi dụng đêm tối chạy như bay qua những cung đường vắng, như một làn khói mờ nhạt lướt qua trước mắt người đi đường. Gần đến nơi, Lý Đông mới dừng lại bắt một chiếc taxi, dúm vào tay tài xế một số tiền vượt quá chi phí cần thiết rồi bảo anh ta lái xe vào Công nghệ mới Đông Thành. Người tài xế sau giây phút ngạc nhiên cũng không nói gì thêm, đề xe chạy tới nơi Lý Đông yêu cầu. Dù sao chỉ phải đi một đoạn đường ngắn lại nhận được số tiền bằng cả chặng dài thì quá lời rồi, quan tâm làm gì đến việc riêng của khách chứ.

Khi Lý Đông từ trên xe bước xuống đã thấy trước cổng công ty tập trung khá nhiều người, hần thấy hai người vệ sĩ của Trần Hằng đang được mấy người bảo an dùng thủ thuật bấm huyệt hồi tỉnh. Lý Đông đảo mắt lướt qua một vòng hiện trường, bất chợt hần phát hiện ra có gì đó không đúng “Có máu, là của ai? Những người vệ sĩ kia không có vẻ gì là bị thương bên ngoài, vậy máu là từ đâu ra? Không lẽ của anh Trần Hằng, nếu thật vậy thì tình huống có chút xấu rồi!”

Đang phân vân với ý nghĩ của mình, Lý Đông chợt nghe tiếng gọi:

- Đông, em đến rồi à?

Lý Đông biết là ai gọi, hần quay lại nhìn Vũ Nhung, bắt gặp khuôn mặt nàng tái nhợt, có vẻ vẫn chưa hết hoảng sợ. Hần vỗ vỗ sau vai trấn an nàng:

- Chị Vũ Nhung, bình tĩnh một chút, kể lại cho em xem chuyện gì xảy ra đi.

Vũ Nhung thở ra một hơi sau đó ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó, run rẩy kể lại tất cả sự việc đã chứng kiến. Lý Đông tập trung lắng nghe, đôi lúc cau mày phán đoán sự việc, cân nhắc chuyện này có thể là ai gây ra, mục đích của bọn bắt cóc này là gì.

Khi Vũ Nhung kể tới đoạn Lệ Hằng đỡ một dao cho Trần Hằng, hần vội vàng hỏi:

- Vậy chị Lệ Hằng đâu rồi? Tình trạng hiện tại thế nào?

- Chị ấy đang được sơ cứu cầm máu trong phòng y tế của nhà máy. Bảo an đã gọi cấp cứu rồi, chắc bọn họ cũng sắp tới nơi.

Vừa nói tới đây thì phía xa đã vang lên tiếng bí bo của xe cấp cứu, rất nhanh nó đã xuất hiện trong tầm mắt. Đội ngũ nhân viên y tế nhanh chóng xuống xe sau đó dưới sự hướng dẫn của bảo an tiến vào phòng y tế. Chừng vài phút, Lệ Hằng đã được đặt nằm trên cáng, đưa lên xe chạy thẳng tới bệnh viện. Nhìn xe đã khuất bóng, Lý Đông lúc này quay sang Vũ Nhung hỏi:

- Có ai biết số điện thoại người thân nào của chị ấy không? Có thể trong bệnh viện bác sĩ cần chữ ký cam đoan để tiến hành phẫu thuật.

- Cái này chị biết, trong hồ sơ nhân sự có lưu thông tin liên lạc trong trường hợp khẩn cấp.

- Vậy chị tra lại thông tin đi, việc này cần tiến hành khẩn cấp!

- Được, chị đi ngay.

- À, nếu được chị đi cùng vào bệnh viện với chị Lệ Hằng để lo liệu các thủ tục. Chị cầm tạm tấm thẻ visa này thanh toán viện phí trước, hạn mức của nó có ba trăm triệu, mặt mã chuyển tiền là 101088.

Vũ Nhung dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Lý Đông tuy nhiên biết tình huống trước mắt gấp gáp, nàng cũng không hỏi gì thêm, cứ đứng trước rồi tính sau vậy. Nàng đưa tay nhận chiếc thẻ, định quay người rời đi thì Lý Đông lại hỏi:

- Chị nói chiếc xe bất cóc anh Trần Hằng là đồ ở đâu, chạy về hướng nào?

Vũ Nhung lập tức chỉ về một nơi và nói:

- Nó đỗ ở chỗ kia, xe màu đen, chạy theo trục đường Phạm Hùng về phía bắc.

Lý Đông gật đầu nói:

- Được rồi! Em biết rồi! Chị đi đi!

Nói xong, đợi Vũ Nhung đi vào Công ty, Lý Đông mới lăm lăm tiến về phía hiện trường xem xét. Công an phản ứng cũng thật quá chậm, gần hai mươi phút đồng hồ mà vẫn chưa thấy có ai có mặt, đợi được bọn họ tới có khi bọn tội phạm đã lọt ra ngoài tỉnh rồi cũng nên. Lý Đông chăm chú nhìn nền đường. Với người khác có thể là không nhận ra những dấu vết bánh xe mờ nhạt còn in lại nhưng Lý Đông thì khác, đôi mắt hắn bây giờ thậm chí còn tinh vi hơn một chiếc siêu kính hiển vi điện tử, việc nhận ra chúng là quá đơn giản với hắn.

Lý Đông chậm chậm tiến theo dấu vết để lại đi ra đường lớn, cũng may tấm này phương tiện lưu thông không nhiều nên không có nhiều vết bánh xe chồng lấn. Sau khi nhìn quanh không thấy có ai, Lý Đông khẽ nhún chân, thân hình hắn như quỷ mị mà biến mất trong màn đêm đen tối.

Cùng lúc này, tại một ngôi nhà bỏ hoang ngoại vi Đông Thành.

- Rào... rào...

Cảm nhận được dòng nước lạnh lẽo đổ lên người, Trần Hằng chợt tỉnh, hắn khó khăn mở mắt nhìn xung quanh. Tình huống trước mắt có ba điểm nhấn: ngôi nhà cũ kỹ, ánh đèn vàng vọt, hai người đàn ông đang vây quanh sẫm soi nhìn hắn, Trần Hằng lắc lắc đầu tự vấn:

- Đây là đâu, chuyện gì xảy ra? Những người này là ai?

Trần Hằng chưa hết choáng váng, tạm thời chưa nhớ lại được mọi việc. Hắn khẽ nhúc nhích định đứng lên nhưng phát hiện tình huống có chút không đúng, hắn phát hiện ra mình đang bị trói cột vào trên ghế, hai tay và hai chân đều không cử động được. Đúng lúc này một giọng mệnh lệnh vang lên:

- Hừ, đừng có động đấy, ngồi im đó!

Trần Hằng giật mình, dừng lại suy nghĩ đôi chút, ký ức nhanh chóng trở lại. Sau một lúc, hắn quay về mấy tên người nước ngoài hỏi:

- Tại sao các người làm việc này? Các người muốn gì?

Tên vừa ra lệnh cho hắn liếc nhìn rồi trả lời:

- Cái này người không cần hỏi. Một lát nữa người sẽ biết!

Nói đoạn, hắn nhắc điện thoại lên rồi bấm một dãy số, sau đó dùng chất giọng khàn khàn nói:

- Mọi chuyện đã xong, tới đi!

Truyền đạt xong thông tin, hắn cúp máy rồi ra lệnh cho tên còn lại:

- Tom, mày ra ngoài gác cùng với David. Purin sắp đến, theo dõi kỹ tình hình bên ngoài đừng để hắn giờ trò gì?

- Được!

Tên được gọi là Tom đứng lên, xách theo một khẩu Colt lừng lừng đi ra ngoài. Lúc trước bắt Trần Hằng, bọn chúng không dùng tới súng một phần là tự tin vào bản lĩnh của mình một phần sợ gây ra sự chú ý quá lớn, sẽ khó khăn cho việc hành sự và thoát thân. Dù sao bọn hắn cũng biết ở đất nước này súng ống là thứ cấm kỵ, nếu thật sự nổ súng giết người không khéo sẽ kéo theo sự truy lùng ráo riết của công an, nhưng nếu chỉ đơn giản đánh ngất họ vệ rồi bắt đi Trần Hằng thì mọi chuyện sẽ yên ả đi rất nhiều. Bọn chúng cũng không tin với sức vóc và kinh nghiệm của mình lại không thể giải quyết được nhanh chóng mấy người châu Á nhỏ bé này, do vậy dùng dao găm là quá đủ.

Sau khi Tom đi ra, trong phòng chỉ còn lại hai người, tên cầm đầu lật mở bao rút ra một liều thuốc rồi châm lửa, trầm lặng hít nhả từng làn khói vào

không khí, chẳng mấy chốc cả phòng đã tràn ngập hơi thuốc, ngoài trời chỉ có tiếng dế kêu đêm, khung cảnh tĩnh mịch đáng sợ.

Chỉ mười phút thời gian, chợt có tiếng gõ cửa. Tên cầm đầu có chút cảnh giác nói vọng ra:

- Ai?

- Là ta!

Xác nhận ra bên ngoài là ai, tên cầm đầu nói:

- Vào đi!

Cánh cửa mở ra, một bóng người đi vào. Hắn đảo mắt nhìn quanh một vòng thấy trong phòng chỉ có hai người mới cất tiếng hỏi:

- Bọn David đâu?

- Đang gác bên ngoài!

- Uhm... Tốt!

Purin gạt đầu ra về hiểu rồi đi tới trước mặt Trần Hàng, kéo một chiếc ghế ngồi xuống trước mặt hắn. Săm soi nhìn một lúc, Purin cười khẩy nói:

- Ngươi là Trần Hàng đúng không? Chắc ngươi chưa biết lý do tại sao mình có mặt ở đây nhỉ?

Trần Hàng cau mày nhìn người đàn ông trước mặt, trong đầu thì đang không ngừng lục lọi thông tin về hắn, có điều suy nghĩ một hồi vẫn không nhận ra người này là ai. Hắn hỏi lại:

- Ngươi là ai? Vì sao muốn bắt ta?

- Hừ, ngươi đương nhiên không biết ta, có điều ta lại biết rõ ngươi. Để ta giới thiệu một chút, ta là Ralston Purin, phụ trách khu vực châu Âu của Duracell®. Sao? Quen tai rồi chứ? Ha ha...

- Duracell®? Chẳng phải nó đã phá sản rồi sao? Mà nhắc tới nó làm cái gì?

- Hừ, ta chính là kẻ cầm đầu phi vụ gián điệp công nghệ pin nano của Duracell®. Chỉ vì cái trò gài bẫy âm hiểm của ngươi mà sự nghiệp của ta đổ bể, cảnh sát quốc tế truy nã khắp nơi, sống chui nhủi nhục nhã, cả ngày không dám lộ mình ra ngoài, ngươi nói có liên quan không?

- A, vậy ra là ngươi?

Trần Hàng ngạc nhiên đánh giá Purin, hắn những tưởng việc này đã kết thúc, hắn cũng yên tâm giao việc điều tra cho phía cảnh sát không ngờ bọn họ lại để tên cầm đầu này chạy thoát. Suy nghĩ một chút Trần Hàng nói:

- Purin, vậy ngươi bắt ta làm cái gì?

- Hừ, còn hỏi? Dĩ nhiên là báo thù, ngươi chơi ta thảm như vậy, không giết ngươi sao ta có thể rửa được mối nhục này?

- Giết ta? Giết ta ngươi có lợi ích gì? Ngươi có vấn đề tâm lý à?

- Hừ, ta thích như vậy thì sao? Ta là kẻ có thù tất báo, ngươi không biết những người hay bắt nạt ta thời còn đi học giờ đây nếu không tàn tật thì cũng nằm ngủ sâu dưới lòng đất với giun rồi, ha ha... Bọn chúng còn như vậy, ngươi nói ta có thể tha cho ngươi được sao?

Trần Hàng có chút rung mình nhìn Purin, tên này rõ ràng là một tên sát nhân biến thái, có sở thích hành hạ những kẻ gây ra phiền phức cho mình. Hắn trừng mắt hỏi Purin:

- Vậy ngươi muốn làm gì ta?

Purin cười khẩy cũng không trả lời ngay Trần Hàng, tay phải hắn rút ra một con dao sáng loáng từ trong túi sau đó đưa dao lên miệng, thè lưỡi ra liếm liếm, cả người toát lên một vẻ dã tính khát máu. Purin dùng chất giọng lạnh lạnh như âm hồn địa phủ nói:

- Làm gì ư? Chắc chắn... Xéo thịt ngươi từng chút một, chứng kiến ngươi gào khóc cho tới khi ngươi không chịu được nữa, sau đó...

Purin chợt dừng lại, đưa mũi dao chọc chọc vào thái dương rồi nói tiếp

- Một dao xuyên óc... ha ha... Thế nào? Chẳng phải ngươi rất thông minh sao? Ta muốn xem trong đó chứa cái gì đây?

Trần Hàng nghe đến lạnh người, hắn biết tên điên này không phải nói đùa, hắn mở miệng điều đình:

- Ngươi giết ta, chắc chắn tội danh sẽ càng nặng hơn, cảnh sát sẽ truy nã càng gay gắt. Không bằng ngươi thả ta, ta sẽ tạo điều kiện cho ngươi thoát khỏi

biên giới, còn cho người 20 triệu USD, thế nào?

- Ha ha, thả người? Ta còn sợ cảnh sát truy nã sao? Đẳng nào bọn họ cũng điều tra ra các sự vụ trước đây rồi, thêm mười cái mạng cũng không đủ dựa cột, giết người cũng chỉ làm dày lên thành tích một chút thôi. Hừ hừ... còn tiền của người, người mang xuống địa phủ mà tiêu đi, ta không thiếu!

Nói đoạn hắn đưa dao lên khẽ rạch một đường trên mặt Trần Hằng, máu tươi chảy ra. Purin cười lên man rợ:

- Ha ha, máu... đỏ tươi... đẹp, thật là xinh đẹp! Xem nào anh bạn, nên bắt đầu cắt từ đâu đây? À được, từ ngón tay đi, cái này sẽ không khiến người chết sớm!

Dalton đứng ngoài chứng kiến những cảnh này hắn cũng chỉ đành ngoảnh mặt nhìn ra chỗ khác, tên Purin này thật là một kẻ biến thái máu lạnh, đến cả người vào sinh ra tử như hắn cũng có chút rung mình.

Về phần Trần Hằng, hắn cố lúc lắc người tránh đi mũi dao nhưng đành bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn Purin đưa dao kẻ xuống ngón út của hắn. Khi hắn vừa cảm nhận được lưỡi dao sắc lẹm cứa vào da thịt thì bất ngờ lúc này cánh cửa bật tung, một bóng người nhanh chóng bay vào căn phòng. Cả Dalton và Purin đều chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy cả thân thể bay bổng:

- Rầm... rầm...

Hai tiếng ngã nặng nề trầm đục của thân người va vào sàn gỗ, lưỡi dao bay ra rồi rơi cắm xuống sàn ngay sát mặt Purin, cắt ra bên má hắn một đường máu.

Dalton sợ hãi khi chứng kiến lực lượng một cước này của đối thủ, là người thân kinh bách chiến hắn biết kẻ mới tới là một người rất mạnh. Nghĩ là vậy nhưng hắn vẫn gượng dậy nhìn người thanh niên trước mặt quát lớn:

- Mẹ kiếp, mày là thằng nào?

- Hừ, không cần phải hỏi.

Người mới tới gằn giọng trả lời lại Dalton.

Thấy tên này khó chơi, Dalton khẽ di chuyển ánh mắt nhìn ra ngoài cửa, tìm cơ hội gọi cứu viện. Người thanh niên như hiểu ý nghĩ của Dalton, chậm rãi nói:

- Đừng nhìn, bọn chúng hôn mê cả rồi!

Dalton khẽ run hai vai, sau một lúc hắn xuống giọng:

- Hừ, anh bạn. Rốt cuộc người là ai? Việc này không có liên quan đến người, người cũng đừng quản!

- Ha ha, sao người biết không liên quan đến ta. Nói cho các người biết, người mà các người đang trời giử là Tổng Giám đốc của ta, sao ta lại không quản được.

Dalton nghe vậy hơi sững người ngạc nhiên, không hiểu sao tên này có thể bám theo tới đây được. Sau một lúc hắn nói:

- Cho dù là vậy, nhưng người cũng không cần dính vào những rắc rối này. Anh bạn, bỏ qua chuyện này, người sẽ có một triệu USD, thế nào?

- Ha ha, một triệu USD? Người trả giá quá rẻ cho sự im lặng này rồi đấy!

Giữa lúc hai người đang trao đổi thì bên cạnh vang lên tiếng đạn lên nòng “Rột rột...” sau đó một giọng nói gầm lên:

- Thằng khốn, tao ghét cần biết mày từ xó xỉnh nào chui ra. Có điều tao ghét nhất là bị đứ ả nào chen ngang phá hỏng chuyện của tao. Mày xuất hiện rất tốt, ha... ha... ha, xem ra bữa tiệc của tao lại thêm một món ăn thú vị rồi...!

Người thanh niên nghiêng đầu nhìn về Purin, thấy hắn đang chỉ súng vào mình thì cười mỉa:

- Hừ, vậy tao cũng nói cho mày biết, tao cũng rất ghét những kẻ uy hiếp mình. Bỏ súng xuống nếu mày không muốn phải hối hận!

- Ha ha, xem ra mày chưa biết kẹo sắt là ngọt thế nào rồi. Quỳ xuống và đưa tay ra... A...A...A... chết tao rồi!

Hắn còn chưa kịp nói hết câu “Đưa tay ra sau đầu” thì bỗng hết thảm, kèm theo đó là tiếng xương ngón tay vỡ nát, ngón tay bấm cò súng của hắn tím tái lạch sang một bên nhìn vô cùng khủng bố. Khẩu súng thì đã không biết từ lúc nào bị tháo thành từng mảnh lẫn lóc rơi vãi trên nền đất.

Trong phòng không khí trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ. Dalton đứng ngoài chứng kiến hết những cảnh này, trong lòng hắn lúc này đang là phiên đảo hải lăng, sóng gió ngập trời, một nỗi khiếp sợ khiến lông tơ toàn thân hắn dựng đứng “Chúa ơi, người này là ai? Tốc độ này là của người hay ma quỷ? Ta trêu chọc phải loại quái vật nào thế này?”

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỳ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36

Trước con mắt khiếp hãi của Dalton và Purin, người thanh niên lạnh lùng nhỏ thanh dao găm đang cắm trên sàn rồi tiến về phía Trần Hàng. Trần Hàng khi này đang cảm thấy giác quan của mình dường như có chút không đủ dùng. Cho tới giờ này hắn vẫn không tin được người trước mắt này chính là Lý Đông. Nếu đúng là Lý Đông, thân thủ của hắn vì sao có thể lợi hại như vậy được chứ?

Mặc cho ánh mắt ngập tràn nghi ngờ của Trần Hàng, Lý Đông khẽ vung tay, dây trói trên người hắn nhanh chóng bị chặt đứt. Thấy Trần Hàng vẫn ngồi im trên ghế Lý Đông lấy tay vỗ vỗ vai hắn:

- Anh Trần Hàng, anh không sao chứ?

Trần Hàng lúc này mới từ trong suy nghĩ tỉnh lại, giật mình hỏi:

- Lý Đông? Là em sao?

Nhìn ánh mắt ngơ ngác của Trần Hàng, Lý Đông có chút buồn cười:

- Anh từng thấy em có anh em sinh đôi sao?

- A...! Đúng thật là em à? Sao thân thủ em lợi hại như vậy?

- Cũng bình thường thôi, em có luyện một môn cổ võ. Mà bọn chúng không làm gì anh chứ?

Trần Hàng đưa tay quệt vết máu trên mặt rồi nói:

- Cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ là vài vết thương nhẹ!

Lý Đông cẩn thận quan sát lại một lần, thấy đúng như những gì Trần Hàng nói, hắn gật đầu:

- Uhm, vậy là tốt rồi!

Nói đoạn, Lý Đông quay sang nhìn hai người còn lại trong phòng:

- Các ngươi coi như gan to trùm trời, dám làm những chuyện này ở đây? Các ngươi cho rằng mình là kẻ nào mà có thể đi ngang, không kiêng nể gì như thế? Chuẩn bị ở trong tù mà xám hối đi!

Purin lúc này hai mắt đã đỏ ngầu, ngón tay bị gãy làm hắn vô cùng đau đớn, trên trán nổi lên gân xanh. Hắn bắt chợt gầm lên:

- Hừ... ta liều mạng với ngươi!

Nói đoạn Purin chụp lấy chiếc ghế gần đó, vung mạnh về phía Lý Đông.

Trần Hàng thấy vậy hét lên:

- Đông, cẩn thận!

Lý Đông liếc mắt khinh thường, chân khẽ đảo người hắn nghiêng qua một bên, khiến chiếc ghế sượt qua trước mặt đập xuống sàn nhà vỡ nát. Purin đánh hụt bị lỡ đã bỏ nhào về phía trước, hắn chưa kịp lấy lại thăng bằng thì đã lãnh một cú đấm như búa bổ vào bụng khiến hắn gục xuống, miệng không ngừng nôn khan.

Lý Đông nhìn Purin gằn giọng:

- Hừ, ta nói rồi, ta không thích bị uy hiếp càng không thích bị ai chủ động công kích cả.

Purin vẫn còn lăn lộn trên đất đau đớn, không nghe nổi những lời Lý Đông vừa nói. Dalton thì ngược lại, hắn không phải là một kẻ mất lý trí, từ ban đầu hắn đã nhận ra thực lực của Lý Đông do đó hắn chưa bao giờ chủ động khiêu khích Lý Đông để phải ăn khổ. Dalton biết với tình hình hiện tại nếu không mau nghĩ ra biện pháp đối phó thì chờ đợi hắn chắc chắn là những tháng ngày tù ngục không mấy dễ chịu thậm chí có thể phải đối diện với án tử nếu những vụ án trước bị khai ra. Tính toán một lúc, hắn nhìn Lý Đông thận trọng nói:

- Anh bạn, ta biết ta không phải đối thủ của ngươi. Chúng ta có thể bàn điều kiện sao?

- Điều kiện? Ha ha... được, người thử nói xem?

Dalton nghe giọng điệu của Lý Đông thì chợt cau mày suy nghĩ, người này hẳn là thế ngoại cao nhân, tiền bạc có lẽ không lay động được hắn nhưng thứ bọn hắn có duy nhất đến hiện tại chẳng phải chỉ là tiền sao, làm thế nào bây giờ? Suy nghĩ một lúc không ra được phương án, Dalton khó khăn mở lời:

- Ta không biết lấy gì để trao đổi với người, có điều nếu người có yêu cầu gì cứ nói, chúng ta sẽ tận lực thực hiện, chỉ mong người mở cho chúng ta một con đường thoát thân.

- Hừ! Các người thật sẽ làm theo điều ta yêu cầu?

- Sẽ!

- Cho ta một lý do để tin tưởng lời nói của các người!

- Ta không biết làm thế nào cho người tin nhưng ta chỉ có thể nói lời hứa của lính đánh thuê chúng ta quan trọng như tính mạng vậy, người có thể yên tâm.

- Ha ha... nói vậy thì thật không đủ! Người có biết người đang yêu cầu ta chơi một trò xổ số không?

- Ta...

Dalton chán nản không biết nên trả lời thế nào. Đúng vậy, nếu hắn là người thanh niên kia cũng không thể tin vào một lời hứa hẹn như vậy.

Lý Đông nhìn Dalton cau mày khổ sở, trong đầu bỗng nảy lên một kế hoạch. Suy nghĩ một chút, hắn kêu Trần Hàng tạm thời đi ra ngoài, hắn cần nói chuyện riêng với Dalton. Trần Hàng khó khăn đứng dậy, do bị trời lâu nên máu huyết không lưu thông, đi lại có chút tập tễnh. Có điều hắn vẫn là tự mình hoạt động được, dò dẫm bước ra cửa. Khi cánh cửa căn phòng vừa khép lại, Lý Đông nhìn Dalton rồi hỏi:

- Người tên là gì?

- Dalton.

- Tốt, Dalton, ta đã suy nghĩ về đề nghị của các người và ta quyết định sẽ cho các người một cơ hội.

- Mời ngài cứ nói!

- Uhm, điều kiện của ta khá đơn giản. Đó là từ nay các người sẽ phải làm việc cho ta hay nói cách khác ta sẽ là chủ nhân của các người. Thế nào?

Dalton chần chờ một lát rồi hỏi lại:

- Ta còn lựa chọn khác sao?

- Không!

- Vậy thì ngài cũng không cần phải hỏi như vậy. Bọn ta muốn trốn thoát dĩ nhiên phải đồng ý với ngài.

Lý Đông nheo nheo ánh mắt một chút rồi gằn giọng nói:

- Hừ, nếu đã vậy, Dalton, hãy thi hành mệnh lệnh đầu tiên của ta. Chặt hai ngón tay của người xuống đi!

Dalton sững sốt nhìn Lý Đông, hắn không ngờ mọi thứ lại diễn ra bất ngờ như vậy. Mất một lúc Dalton mới hiểu được dụng ý của lời nói này, Lý Đông hẳn là vẫn chưa tin tưởng lời nói của bọn hắn, muốn lấy việc này để Dalton thể hiện quyết tâm của mình. Dalton nhìn Lý Đông một hồi rồi cắn răng nói:

- Được! Ta làm!

Nói đoạn hắn rút dao găm bên hông, kê bàn tay trái lên bàn rồi dứt khoát vùng mạnh tay chém xuống. Ngay khi lưỡi dao vừa chạm đến da thịt thì bàn tay hắn bị một bàn tay hữu lực cứng như sắt thép kèm chặt lại không nhúc nhích được thêm chút nào.

Dalton nhìn về phía Lý Đông khó hiểu hỏi:

- Tại sao? Không phải người muốn ta làm vậy sao?

- Hừ, hôm nay ta không cần nhìn thêm máu đỏ, ta muốn nhìn thấy quyết tâm của người là được rồi! Từ bây giờ các người là thuộc hạ của ta, nếu các người thật có gan dám phản bội vậy thì kết cục chờ đợi của các người sẽ không khác gì nền nhà này.

Lý Đông nói tới đây thì vận lực, sau đó gờ chân giẫm mạnh xuống nền nhà

- Rầm...

Lực công phá từ một cước này thật vô cùng khủng khiếp, nền nhà bê tông lát gỗ rung chuyển sau đó lập tức sụp xuống, phía trước mặt Dalton lộ ra một

cái hố rộng gần cả mét, sâu tới năm mươi phân.

Lần này Dalton thật chân chính là bị dọa sợ rồi, mắt hắn đại ra, hai chân run run muốn khụy xuống mà bá lạy. Cuộc đời này của hắn thật chưa từng gặp kẻ nào biến thái như vậy. Đây rõ ràng là lực lượng của thần chứ không phải con người, Dalton lớn lên trong bạo lực do đó gặp được kẻ có sức mạnh tuyệt đối thì lập tức sinh ra tâm lý sùng bái từ trong nội tâm. Mắt một lúc để tiêu hóa sự việc trước mắt, miệng hắn mới run run nói:

- Ngài... ngài yên tâm! Chúng ta sẽ không dám phản bội!

Lý Đông khá hài lòng nhìn phản ứng của Dalton, sau đó nói:

- Được, sau chuyện này, để lại phương thức liên lạc, các người có thể đi.

Dalton khó khăn lắm mới có dịp gặp gỡ được một cường giả có sức mạnh trong truyền thuyết này, rất không muốn bỏ đi cơ hội đi theo, hắn vội nói:

- Thưa ngài, chúng ta có thể ở lại đây chứ? Như vậy ngài cũng yên tâm hơn?

- Hừ, không cần! Các người nếu không thành thật, dù trốn đi đâu, ta cũng có biện pháp tìm được. Nếu ta không có năng lực đó thì cũng không đơn giản tìm thấy chỗ các người ở đây như vậy!

Lý Đông lập tức từ chối. Nói đùa à, để mấy ôn thần này ở đây mình còn không tự chuốc lấy bao nhiêu rắc rối sao.

Dalton nghe Lý Đông phủ quyết, có chút tiếc nuối nhưng cũng không nói gì thêm.

Lý Đông nhìn về phía Purin đang nằm rên rỉ trên đất, hắn suy nghĩ một chút rồi quay đầu về phía Dalton:

- Nếu mọi chuyện đã là như vậy thì người này không thể để!

Nói đoạn, không đợi Dalton trả lời, Lý Đông xoay người bước nhanh ra cửa.

Còn lại một mình trong căn phòng, Dalton đắn đo một chút sau đó hai tay hắn siết lại, mắt trừng lớn “Đúng vậy, người này biết quá nhiều, không thể để lại. Purin, đừng trách ta, nếu có trách chỉ trách người trên phải người không thể trêu chọc. Bọn ta vẫn còn muốn tiếp tục đi con đường của mình, không thể vì người mà bị lỡ dở được”. Nghĩ đến đây, Dalton cầm chắc dao găm, lầm lũi tiến về phía người đang nằm vật vờ trên đất.

Bên ngoài, Lý Đông tiến ra hành lang thì thấy Trần Hàng đang đứng tựa lưng vào cột nhà canh chừng xung quanh. Hắn đi tới vỗ vai Trần Hàng:

- Mọi chuyện xong rồi!

Trần Hàng xoay người lại nói:

- Uhm... cảm ơn em!

- Không có gì! Chuyện này anh đừng nói với ai. Nếu công an có hỏi cũng chỉ nói bọn chúng nội loạn, anh tranh thủ cơ hội chúng sơ suất bỏ chạy ra là được!

Trần Hàng ngạc nhiên:

- Sao vậy? Chẳng phải là...

- Uhm, anh cứ nghe em chuyện này, coi như em nhờ anh!

Trần Hàng chần chờ một lát rồi nhìn Lý Đông đáp ứng:

- Mặc dù anh không biết là chuyện gì nhưng em hẳn là có lý do riêng. Anh sẽ làm theo ý em!

- Tốt!

Lúc này cánh cửa phía sau khẽ mở, Dalton đi ra, nhìn về phía Lý Đông, đầu khẽ gật một nhịp. Lý Đông hiểu ý, gật đầu lại rồi nói với hắn:

- Hai người còn lại ở sau nhà, dội nước vào một chút bọn họ sẽ tỉnh lại.

- Được, ta biết!

- Ghi lại cho ta phương thức liên lạc đi!

Nói xong Lý Đông rút điện thoại di động mở mục Ghi chú rồi đưa cho Dalton. Dalton nhận lấy nhanh chóng bấm bấm một loạt ký tự sau đó trả lại cho Lý Đông. Lý Đông nhìn lướt qua rồi gật đầu hài lòng nói:

- Việc còn lại làm cho sạch sẽ! Từ ngày mai ta không muốn nghe thấy tin tức của các người ở mảnh đất này. Có việc ta sẽ liên lạc các người!

- Được, thưa ngài!

- Tốt! Anh Trần Hàng chúng ta đi.

Trần Hàng không nói gì, chỉ lẳng lặng theo sau Lý Đông. Nhìn bóng lưng hần Trần Hàng cảm thấy con người này quả thật là một vực sâu không đáy, bí ẩn xung quanh hần cũng thăm thẳm như bóng đêm ngoài kia, dù cố cách nào cũng không thể nhìn rõ được.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Bệnh viện Nhân dân Tỉnh Đông Thành, Phòng hồi sức cấp cứu.

Người đàn ông đáng người có chút mệt mỏi đứng chăm chú nhìn cô gái đang thiu thiu nằm trên giường bệnh. Gương mặt cô gái có vẻ xanh xao, vết thương dưới sườn dường như rút đi của nàng không ít sức sống, tuy vậy nó vẫn không che hết được vẻ xinh đẹp thanh lệ.

Không gian đang khá yên ắng trầm lặng thì lúc này cửa phòng chợt mở, một cô gái trẻ bước vào phòng hướng về người đàn ông nói:

- Anh Trần Hàng, hay là anh về nghỉ ngơi một chút. Để em trông chị Lệ Hằng cho, anh cũng thức cả đêm hôm qua rồi!

Trần Hàng quay lại nói:

- Cám ơn em Vũ Nhung! Anh không sao. Em về nghỉ trước đi! Anh muốn ở lại đây với cô ấy một lúc!

Nói xong, Trần Hàng đi tới đầu giường, kéo một chiếc ghế ngồi xuống, ánh mắt vừa xót thương, vừa trù mến tiếp tục nhìn Lệ Hằng.

Vũ Nhung thấy cảnh này có chút hâm mộ cô gái đang nằm trên giường bệnh, trong lòng thầm nghĩ Lệ Hằng gặp được người đàn ông có tình có nghĩa như vậy thật là may mắn. Nàng khẽ thở ra một hơi, cũng không có ý định tiếp tục thuyết phục Trần Hàng mà chỉ nói:

- Anh Trần Hàng, sáng nay cô ruột của chị Lệ Hằng phải trở về nhà có chút việc, lát cô ấy sẽ trở lại đây chăm sóc chị ấy thay anh. Nếu anh đã ở lại vậy em xin phép về trước!

- Được, em đi đi!

Vũ Nhung vừa ra tới cửa thì lại nghe tiếng Trần Hàng:

- À, hôm nay em nghỉ ở nhà đi, không cần phải tới công ty, em nói lại với nhân sự là được anh đồng ý!

- Vâng, cám ơn anh!

Đội Vũ Nhung ra ngoài, Trần Hàng đứng lên đi về phía cửa sổ, nhắc điện thoại bấm một dãy số, đầu dây bên kia lập tức vang lên tiếng nói:

- Vâng, anh Trần Hàng! Tôi nghe!

- Anh Đinh Hạo, hôm nay tôi có chút việc, ở công ty có sự vụ gì anh toàn quyền xử lý. Nếu có chuyện gì không giải quyết được, cần tôi tham gia anh gọi lại cho tôi nhé!

- Được, tôi biết rồi thưa anh!

- Uhm, thế nhé!

- Vâng, chào anh!

Cúp xong điện thoại, Trần Hàng quay lại thì bắt gặp một đôi mắt long lanh đang nhìn mình.

- Lệ Hằng, em tỉnh khi nào vậy?

Trần Hàng vui mừng tiến về phía giường bệnh. Lệ Hằng cười yếu ớt trả lời:

- Em mới tỉnh thôi!

- Em thấy trong người thế nào?

- Uhm... có hơi đau!

Trần Hàng ngồi xuống cạnh nàng, vô thức cầm lấy bàn tay của Lệ Hằng vỗ vỗ an ủi:

- Bác sĩ nói vừa phẫu thuật xong có thể hơi đau một chút, có điều một vài hôm sẽ đỡ thôi. Em ráng chịu đựng nhé!

Cảm thấy hơi ấm từ bàn tay Trần Hàng truyền tới, Lệ Hằng có chút vừa xấu hổ, vừa hạnh phúc, vết mổ dường như cũng không còn đau đớn như trước nữa. Nàng nhỏ giọng nói:

- Vâng!

Sau một lúc im lặng cảm nhận thứ không khí kỳ diệu này, chợt nhớ tới cái gì, khuôn mặt nàng có chút hốt hoảng:

- Chết rồi, vết khâu có rộng không? Có để lại sẹo không?

Trần Hàng đàn người ra một lúc trước câu hỏi của nàng sau đó bật cười nói:

- Không lo sức khỏe, lo gì vết sẹo chứ! Cũng may nhất dao vào phần mềm, không gây tổn thương nội tạng chứ không thì...

Nói tới đây Trần Hàng hơi dừng lại, sau đó dùng hai tay siết nhẹ nhẹ bàn tay nhỏ nhắn của Lệ Hằng:

- Lệ Hằng, cảm ơn em về chuyện hôm qua. Đáng ra người phải chịu tất cả những đau đớn này là anh!

Lệ Hằng dùng ánh mắt thâm tình nhìn Trần Hàng:

- Anh Trần Hàng, anh không cần phải nói như vậy! Em cũng không bị tổn thương gì lớn mà. Anh là Tổng Giám đốc, còn phải lo cho cuộc sống của biết bao nhiêu người, nếu anh bị thương thì làm thế nào đây?

- Anh...

Trần Hàng chưa biết nói tiếp thế nào, Lệ Hằng nhận ra sự áy náy trong mắt hắn vội chuyển chủ đề:

- À, mà làm thế nào anh thoát được mấy tên đó vậy?

Nghe Lệ Hằng hỏi, Trần Hàng liền trả lời:

- Uhm, bọn chúng xảy ra mâu thuẫn, anh thừa cơ hội chúng sơ hở chạy thoát!

Trần Hàng vốn không muốn lừa dối Lệ Hằng nhưng việc này đã hứa với Lý Đông lại cũng không ảnh hưởng gì nên đành nói như vậy. Nhắc tới chuyện này, hắn nhớ là còn một buổi hẹn với công an chiều nay đây, dù sao là án xuất hiện người bị thương nên bọn họ phải vào cuộc điều tra.

- Anh Trần Hàng, anh không phải đến công ty à?

Lệ Hằng tiếp tục nói chuyện.

- Ừ, hôm nay cũng không có chuyện gì lớn, anh ủy quyền cho anh Đinh Hạo rồi!

- Vậy... em cũng không sao rồi! Anh về nhà nghỉ ngơi đi!

Nhìn vành mắt có chút thâm của Trần Hàng, Lệ Hằng biết hắn có lẽ là cả đêm qua cũng không ngủ, vội giục hắn trở lại nhà.

- Anh không sao, anh ở đây với em một lúc! À, mà em ở trên này với cô ruột à?

- Vâng, cha mẹ em ở quê, em ở cùng với cô!

- Nghe bác sĩ nói em không gặp tổn thương lớn nên cô em không có gọi cho hai bác, sợ mọi người lo lắng.

- Vâng, vậy thì tốt quá, em cũng đang nghĩ tới việc này.

- Uhm... à, bác sĩ nói em mới mổ, không ăn uống được nhiều, chỉ nên uống một chút sữa. Anh nhớ là tối qua em cũng chưa ăn gì đi. Anh lấy đồ cho em nhé!

Nói xong, không đợi Lệ Hằng đồng ý, Trần Hàng mở hộp sữa bột để trên bàn gần đó, nhanh chóng pha một ly bằng nước ấm rồi lại gần giường, kiên nhẫn cầm từng muỗng đút cho Lệ Hằng.

Lệ Hằng ban đầu còn có chút không quen bởi có đến trong mơ nàng cũng không tưởng tượng ra sẽ có một ngày như thế này, thành ra hai môi cứ mím

mím lại, có chút vì vui quá mà muốn khóc. Thấy hai mắt nàng trở nên hồng, Trần Hằng có chút cuồng quýt:

- Sao rồi, sao rồi? Em bị đau à? Để anh đi gọi bác sĩ.

Thấy Trần Hằng định đứng lên, Lệ Hằng vội vã gọi lại:

- Không, đừng đi! Anh Trần Hằng, em không sao!

- Vậy sao em....?

- Uhm, nào giúp em một chút, em đói lắm rồi đây!

Lệ Hằng hé cái miệng nhỏ nhắn ra như chú chim non chờ mồi, Trần Hằng mím cười nhìn bộ dáng đáng yêu của cô thư ký, bất chợt trong lòng dâng lên một thứ cảm xúc khó hiểu. Trần Hằng khẽ lắc đầu rồi lại tiếp tục công việc bảo mẫu của mình.

Đến tầm hơn 9h sáng thì cô ruột của Lệ Hằng tới, Trần Hằng cũng không biết làm sao đành phải đứng dậy nhường lại vị trí cho người thân của nàng. Trước khi ra về hẳn nói với Lệ Hằng:

- Lệ Hằng, em chịu khó nhé! Chiều anh sẽ vào thăm em!

- Vâng.

Khi Trần Hằng đã khuất bóng sau cánh cửa phòng bệnh. Nhìn ánh mắt lưu luyến của Lệ Hằng, người cô ruột của nàng tên là Tô Lan mới cười nói:

- Chà, không biết là cháu gái có bạn trai nha, thế mà cô hỏi còn cứ chối! Nhà họ Tô nghe chừng chuẩn bị có hỷ sự rồi!

Lệ Hằng đỏ bừng hai má nói:

- Cô, cô hiểu nhầm rồi!

- Còn hiểu nhầm, cháu còn định gạt cô nữa à? Nhìn ánh mắt hai người là cô hiểu rồi.

- Thật mà, đó là Tổng Giám đốc của cháu!

- Ô, lại còn là Tổng Giám đốc? Tuổi trẻ tài cao đây, không ngờ cháu rở lại lợi hại như vậy!

- Cô, sao đã lại thành cháu rở rồi. Cô thật là...

Nhìn cháu gái xinh đẹp bối rối giải thích, Tô Lan bật cười:

- Xi... còn không phải sao? Đây Lệ Hằng, cô thấy cậu này được đấy. Cái khác không nói, chỉ riêng thái độ với cháu là cô thấy ưng rồi. Cả tối hôm qua đến giờ anh ta luôn túc trực bên cạnh cháu không rời nửa bước. Đợi ra viện, tìm dịp nào cho hai gia đình gặp gỡ, nhanh chóng trói chặt luôn cậu ấy lại, cuối năm tổ chức luôn một lễ!

- Trời ơi, cô nói lung tung cái gì vậy!

- Con bé này, mày phải tin cô, đám tốt như vậy mày mà hờ ra đưa khác nó hót mất đấy. Mày năm nay cũng 26 tuổi rồi chứ ít gì. Cha mẹ ở dưới quê cũng suốt ngày gọi điện lên giục cô tìm cho mày một đám đấy. Có điều, không ngờ là cháu gái cô lại tìm tới một mối tốt như vậy, ha ha. Cô phải gọi về thông báo cho cha mẹ mày chuẩn bị dần mới được!

- Cô!!!!!!

Nhìn Tô Lan đang cười không khép miệng lại được, Lệ Hằng thật có chút bất lực. Tính cách Tô Lan là vậy, luôn là từ một suy mười, làm việc vô cùng hấp tấp, võ đoán. Chuyện của nàng và Trần Hằng mặc dù vì việc xảy ra tối qua mà có chút kéo gần lại, có điều việc này tiến đi xa tới đâu cũng phải trông chờ vào duyên số.

Nàng biết Trần Hằng là một người đàn ông đặc biệt, tuy thành công sớm nhưng rất chú trọng tu dưỡng và có nội hàm, không phải dùng nhan sắc là có thể câu dẫn được. Nếu người này là kẻ dễ bị mỹ mạo lung lay, thì giờ này hẳn cũng không có lẻ loi một mình như vậy. Lệ Hằng là bị Trần Hằng mê hoặc từ tài năng, tính cách cho tới nhân phẩm, do vậy rất khó để nàng có thể tìm được một ai khác thay thế hẳn. Nếu ông trời đã cho nàng cơ hội này, nàng cũng muốn trân trọng, cố gắng dành lấy hạnh phúc về mình, chẳng phải vì nhân từng nói “Ai cũng có quyền mưu cầu hạnh phúc “sao? Đúng thế, nàng có quyền truy cầu điều tốt đẹp chứ. Nghĩ tới đây, Lệ Hằng khẽ đưa mắt nhìn ra ngoài khung cửa sổ, mặt trời đã lên cao, ánh nắng ngập tràn rực rỡ, tươi vui như chính tâm trạng của nàng lúc này!

Đông Thành, tiểu khu Vạn Xá.

Lý Đông từ trên giường đứng dậy vươn vai cảm khái “Giấc ngủ thật là sâu a”.

Hắn nhớ lại chuyện tối qua, sau khi giải cứu Trần Hằng, hai người vội vã tới bệnh viện xem tình hình của Lệ Hằng. Khi tới nơi thì ca phẫu thuật đã tiến

hành xong, nghe bác sĩ khẳng định bệnh nhân không gặp vấn đề gì lớn, Lý Đông mới yên tâm trở lại nhà nghỉ ngơi. Có lẽ do trước đó vận dụng quá nhiều tinh thần lực để chạy theo dấu vết nên Lý Đông có chút mệt mỏi, khi tỉnh dậy thì đã tới gần 10h sáng.

Lý Đông định đi vào WC thì có tiếng chuông điện thoại reo. Hắn đưa tay bắt máy:

- Alo?
- Đông, là chị đây!
- Em biết, có chuyện gì vậy?
- Chị muốn qua đưa em lại cái thẻ ngân hàng. Em có nhà không?
- A, cái này không vội. Lúc nào chị rảnh đưa em cũng được.
- Hi hi, em không sợ chị tiêu hết tiền trong đó à?
- Ha ha, cũng tốt, tiêu dùng góp phần tăng trưởng GDP mà.
- Xi... đùa vậy thôi, nói cái gì lớn lao vậy! Mà em đang ở đâu?
- Em ở nhà đây!
- Được, cho chị địa chỉ, chị qua đưa em!
- Uhm, vậy qua số 10 khu B nhé
- Ok! Đợi chị một lát. Chị qua ngay!

Nói tới đây, đầu dây bên kia vang lên những tiếng bíp bíp ngắt máy. Lý Đông lắc lắc đầu, cô nàng này cũng quá cẩn thận đi, khi nào trả thẻ cũng được sao phải gấp gáp như thế chứ. Thực ra Lý Đông không hiểu dù điều này nói ra cũng rất đơn giản, 300 triệu hạn mức thẻ có lẽ đối với Lý Đông giờ này có lẽ không là gì nhưng với những thị dân bình thường như gia đình Vũ Nhung lại là một con số rất lớn, thậm chí có khi bằng vài năm thu nhập của bọn họ. Do đó, Vũ Nhung cầm tấm thẻ này trên tay có cảm giác cứ như đang cầm hòn than nóng bỏng vậy, đưa đi lúc nào là hay lúc đó, do vậy mới có cuộc gọi này.

Khi Lý Đông vừa hoàn tất vệ sinh cá nhân, đang chuẩn bị bắc chảo làm món trứng ốp lết thì chuông cổng vang lên. Lý Đông đành tạm tắt bếp rồi đi ra mở cửa.

Hôm nay là một ngày nắng gió ôn hòa, không có cái vẻ gay gắt thường thấy, không khí khá là mát mẻ dễ chịu. Vũ Nhung từ khi bước vào cổng hết ngó đông lại ngó tây, ngắm nhìn những giàn hoa leo rực rỡ. Mặc dù hai người quen biết khá lâu nhưng cũng không có việc gì chung để gặp gỡ, chủ yếu thấy nhau ở công ty do đó đây là lần đầu tiên Vũ Nhung xuất hiện ở căn nhà này.

- Lý Đông em tìm được căn nhà đẹp quá ha!
- Uhm, thông qua môi giới đấy. Cũng khá là có không gian!
- Ở đây yên tĩnh lại thoáng đãng, thích thật!

Lý Đông im lặng mỉm cười nhìn nàng. Trương Ngọc khi mới lần đầu tới đây cũng đều nói như vậy.

Bên trong nhà, cảnh sắc cũng bài trí khá đơn giản, giống như tính cách của Lý Đông vậy. Ngoài kê một bộ ghế ngồi uống nước, một bộ bàn ăn bằng gỗ, một vài bức tranh phong cảnh thì cũng không có thứ gì khác. Thấy trên bếp còn để chiếc chảo rán đã cho sẵn dầu ăn, Trương Ngọc hỏi:

- Ô, em định nấu bữa trưa à?
- Không, bữa sáng đấy. Tối qua về mệt quá ngủ tới giờ mới dậy nổi!
- À, hóa ra là con sâu lười!
- Ủa, vậy hôm qua khi nào thì chị về? Tình hình chị Lệ Hằng sao rồi?
- Chị mới về sáng nay, khi nãy anh Trần Hằng điện nói chị ấy tỉnh rồi, không có bất thường gì, chắc chỉ đợi ổn định là có thể xuất viện.
- Uhm, vậy cũng yên tâm. Mà chị không nghỉ ngơi à?
- Chị cũng về chợ mất được một vài tiếng rồi, ngủ ngày cũng không quen. À, thẻ của em đây!

Nhớ ra việc chính khi đến đây, Vũ Nhung nhanh chóng móc từ trong túi xách ra chiếc thẻ màu vàng đưa cho Lý Đông. Lý Đông nhận lấy rồi tiện tay để

lên mặt bàn, sau đó hần hỏi:

- Chị đã ăn gì chưa? Hay là ăn cùng với em!

Vũ Nhung cũng không từ chối:

- Được, sáng đến giờ chị cũng chưa ăn gì đây. Có chút hơi đói!

- Vậy đợi em một lát!

Lý Đông đứng dậy cầm ví đi ra khỏi nhà. Sau chốc lát hần cầm về một túi bánh mì khô rồi vào bếp hi hụi một hồi, đời trước hần cũng khá tự chủ nên khả năng nấu nướng cũng không tệ.

Vũ Nhung thú vị ngồi một bên nhìn Lý Đông, ánh nắng chiếu xiên qua lỗ thông gió rơi vào một bên gò má rần ròi và góc cạnh của hần, Vũ Nhung phát hiện những lọn tóc hơi xoăn trên đầu mang lại cho Lý Đông một sức hút nam tính khá đặc biệt. Vũ Nhung thầm nghĩ “Người này ngoài nhỏ tuổi một chút, kể ra các thứ khác cũng không quá tệ. Đáng tiếc a”, nghĩ tới đây nàng có chút đỏ mặt thờ dài.

- Chị Vũ Nhung, trứng ốp lòng đào hay chín tới đây?

Vũ Nhung hơi giật mình trước câu hỏi của Lý Đông vội vã trả lời:

- Chín tới đi, chị không quen ăn lòng đào!

- Được, xong ngay đây.

Chỉ vài phút sau, trên bàn ăn đã được bày lên hai đĩa trứng ốp lết với đầy đủ rau xanh, cà chua được sắp đặt khá đẹp mắt. Bên cạnh là gia vị, bánh mì và xì dầu. Lý Đông nở nụ cười nói:

- Xong, chúng ta ăn thôi.

Nói đoạn hần đưa cho Vũ Nhung một bộ dao nĩa, về phần mình thì chủ động xé bánh mì cắt trứng ăn ngon lành.

Nhìn cái tướng ăn vẫn luôn xấu xí, như hùm như hổ, Vũ Nhung mỉm cười lắc đầu rồi cũng cảm đồ thường thức bữa ăn. Sau một hồi nhắm nháp nàng mở miệng khen:

- Trứng chín tới theo yêu cầu, bày biện đẹp, không ngờ em cũng khéo tay quá nha.

Lý Đông gật gật đầu nói đùa:

- Đương nhiên, sau này nếu có thất nghiệp, em cũng tính đi làm đầu bếp đây!

- Ha ha... em mở quán nào, chị sẽ tới ủng hộ.

- Chị hứa rồi đấy nhé!

- Uhm, em phải tin tưởng chị chứ!

- Ha ha

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ, tiếng cười đùa trong trẻo vang vọng trong căn nhà nhỏ nhưng ngập tràn hoa và nắng.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Một tháng sau ngày Trần Hàng bị bắt cóc, mọi thứ trong thời gian này tại Công nghệ mới Đồng Thành vẫn diễn ra bình thường duy có bộ phận bảo an là có nhiều biến động. Trưởng bộ phận được thay mới bằng một sỹ quan đặc công giải ngũ tên là Đồng Thiết. Người này vừa nhận chức liền tiến hành hàng loạt các biện pháp cải tổ, tăng cường huấn luyện, tổ chức đội ngũ hiệp đồng tác chiến đồng thời đề xuất mua sắm thêm nhiều dụng cụ hiện đại. Công tác an ninh nhà máy được thiết chặt, đặc biệt là an toàn của lãnh đạo, các vị trí cấp phó tổng trở lên đều có xe và vệ sỹ riêng là những người tinh anh có dày dặn kinh nghiệm. Việc này cũng không chỉ diễn ra tại công nghệ mới Đồng Thành mà là trên cả ba công ty con thuộc tập đoàn. Trải qua chuyện của Trần Hàng, Lý Đông ý thức được sự yếu kém trong công tác bảo vệ an toàn đối với đội ngũ lãnh đạo cao tầng. Hần không muốn chuyện tương tự như vậy xảy ra một lần nữa. Chẳng phải vừa rồi, nếu Lý Đông không nhận được điện thoại của Vũ Nhung thì mạng Trần Hàng cũng đã ô hô ai tai rồi sao.

Bên phía công an cũng đang lâm vào ngõ cụt trong việc điều tra, bọn họ không lần ra được manh mối gì ngoài chiếc xe bị đốt cháy đen bên một bãi đất trống ngoại thành. Trần Hàng lại lấy lý do bọn bắt cóc che mặt nên không nhận rõ đặc điểm nhân dạng của chúng, do đó công an cũng đành phải chờ phát hiện tình tiết mới.

Cũng trong thời gian một tháng này, Trần Hàng đã lo liệu xong thủ tục pháp lý dự án nhà máy pin năng lượng mặt trời, Lý Đông đã chuyển giao cho hắn các tài liệu về công nghệ ngay sau kỳ thi đại học để Trần Hàng tiến hành sản xuất thử. Có kinh nghiệm trong việc đầu tư nhà máy pin nano nên Lý Đông không cần phải tham dự quá nhiều vào quá trình này, hắn tin Trần Hàng biết cách nào để có thể làm một cách tốt nhất.

Về mặt nhân sự, qua thời gian dài tuyển dụng thông qua các công ty sản xuất đầu người uy tín, bằng chính sách đãi ngộ cực cao, công ty đã thu hút được một lực lượng kỹ sư trình độ cao, giàu kinh nghiệm cả trong nước và quốc tế, thậm chí còn có vài vị kỹ sư trưởng từ châu Âu chuyển tới trong nước làm việc. Ngoài lương cao, Công nghệ mới Đông Thành sẽ đãi ngộ toàn bộ chi phí đi lại, ăn ở thậm chí học hành với con cái của của bọn họ nếu gia đình di chuyển tới đây, tất cả dịch vụ sử dụng đều là tốt nhất trong nước có thể. Phải biết với đãi ngộ này, ở châu Âu cũng chỉ có các vị trí lãnh đạo cao nhất trong tập đoàn bọn họ mới được hưởng dụng mà thôi.

Về việc xây dựng nhà máy, tỉnh vốn đã đồng ý về mặt chủ trương từ trước do đó tạo cơ chế thông thoáng cho Công nghệ mới Đông Thành vừa xây dựng vừa hoàn thiện thủ tục pháp lý thành ra đến hiện tại nhà máy cũng đã hoàn chỉnh bộ khung, chỉ còn chờ máy móc về đến nơi là có thể vận hành sản xuất thử. Mẫu pin cũng đang được đội ngũ kỹ sư mô phỏng thành công theo những tài liệu cực kỳ chi tiết được cung cấp. Khởi phải nói, trình độ của đội ngũ kỹ sư này thật là đáng đồng tiền bát gạo, phải biết rằng trước đó pin nano dù trong điều kiện tương tự cũng mất vài tháng nghiên cứu mới cho ra lò sản phẩm mẫu đây.

Trước áp lực và khối lượng công việc khổng lồ, năng lực chấp hành của Trần Hàng bộc lộ ra cũng ngày càng mạnh. Qua một thời gian khảo sát, hắn cũng đã tìm được địa điểm xây dựng trụ sở tập đoàn. Đây là một mảnh đất rộng gần 10 ha, vốn dùng làm nhà kho của một xí nghiệp nhà nước. Xí nghiệp này sắp giải thể, do vậy cần bán thanh lý tài sản để thu hồi vốn nhà nước. Giá đất cũng không quá cao, Trần Hàng bỏ ra chỉ khoảng 3 triệu USD là mảnh đất đã đổi chủ. Khi tới quan sát mảnh đất này Lý Đông cười hải lòng đến mức trên miệng nở hoa. Từ trên cao nhìn xuống sẽ phát hiện mảnh đất bên phải tựa núi xanh, bên trái khảm sông bạc, dòng nước hiền hòa uốn lượn lững lờ đổ ra biển lớn. Xét theo phong thủy, đây là cách cục hữu thanh long, tả bạch hổ, là một vị trí rất đắc địa. Thế đất hội tụ linh khí khiến cảnh quan nơi này lúc nào cũng tỏa ra khí thế bàng bạc, phóng khoáng mà hùng vĩ. Lý Đông thăm nghĩ xí nghiệp kia lãnh đạo thật không ai có con mắt tinh đời, nếu bọn họ di dời trụ sở đến đây có khi sẽ làm ăn phát đạt, không đi tới con đường giải thể như vậy. Một điều khiến Lý Đông hải lòng hơn nữa đó là mảnh đất có kết nối giao thông khá thuận lợi, cách trung tâm thành phố chỉ vài ki lô mét. Khu vực này nếu như hắn nhớ không nhầm thì trong đời trước được quy hoạch làm khu biệt thự cao cấp, rất có giá trị về mặt kinh tế. Lý Đông thật không ngờ chỉ với 3 triệu USD, ở đời này nó cứ đơn giản như vậy lọt vào tay hắn. Được một nơi như vậy bảo sao hắn không vui cho được.

Mảnh đất tới tay, Trần Hàng ngay lập tức thuê đơn vị thiết kế tòa nhà. Cũng không phải mất công tìm kiếm nơi nào khác, hắn lựa chọn chính là nhà thiết kế của Thiên đường nghỉ dưỡng Hoàn Cầu: Wimberly Allison Tong & Goo NA, Inc, Mỹ. Sau một thời gian khảo sát và tìm hiểu về triết lý kinh doanh của doanh nghiệp, Wimberly đưa ra ý tưởng sơ bộ là xây dựng một tòa nhà hình cánh bướm, như là biểu tượng cho sức mạnh nội tại tạo nên đà tăng trưởng mạnh mẽ. Tập đoàn sẽ giống như một cánh bướm không lồ căng gió đập lên mọi con sóng lớn của đại dương. Về phần mình, Lý Đông khi nhìn thấy bản thiết kế này thì tỏ khá thích thú, nếu không có phương án khác ưu việt hơn, nhiều khả năng nó sẽ được lựa chọn.

Những tháng ngày hè chờ đợi kết quả thi này, Lý Đông khá nhiều thời gian do vậy tham gia được nhiều sự vụ ở ba công ty. Tuy nhiều việc cần giải quyết, hắn vẫn còn nhớ tới lời hứa hẹn với Bùi Lợi. Lý Đông đã bàn bạc kế hoạch sản xuất ô tô điện với Trần Hàng, hai người thống nhất sẽ có một cuộc gặp với Bùi Lợi, do đó Trần Hàng liền để Lê Hằng bố trí thời gian cho hai người có một buổi hẹn. Và theo kế hoạch này, buổi gặp mặt sẽ diễn ra trong chiều hôm nay tại văn phòng Công nghệ mới Đông Thành.

Khách sạn ven biển Sea Pandora, đường Đông An Nam, Đông Thành

Bùi Lợi đã âm thầm đến thành phố này từ hôm trước. Hắn khá hứng thú và kỳ vọng vào cuộc gặp mặt với Trần Hàng đến mức không thể chờ đợi lâu hơn được nữa, phải biết đây là một trong những thủ lĩnh công nghệ có thực lực mạnh nhất cả nước. Biết đâu người này thật có mộng tưởng như lời Lý Đông từng nói, hai người lại có cơ hội cùng hợp tác sản xuất ra chiếc ô tô mang thương hiệu quốc gia đây.

Gior tay nhìn lên đồng hồ, sau đó mặc lên chiếc vest đã được trợ lý chuẩn bị cẩn thận, Bùi Lợi đi ra ngoài khách sạn, lên xe ô tô chạy thẳng tới Công nghệ mới Đông Thành. Khi tiến vào cổng khu công nghiệp, xe tiếp tục trải qua một loạt cung đường nhựa mịn màng rợp bóng những hàng dương trước khi tới hợp nhà máy sản xuất pin nano hiện ra trước mắt. Nơi đây không có các tòa nhà cao tầng chọc trời, chỉ có các dãy nhà máy lợp tôn nối tiếp nhau, tuy vậy vẫn toát ra sức sống doanh nghiệp cực kỳ mạnh mẽ. Điều này chỉ cần nhìn hàng loạt xe container nối đuôi nhau ra vào ở một lối vào độc lập là có thể thấy. Xe dừng lại trước cổng để làm thủ tục xuất nhập, bộ phận an ninh đã được Lê Hằng thông báo trước do đó sau khi xác minh thân phận, xe của Bùi Lợi được một xe chỉ dẫn đưa tới lối vào trung tâm của nhà máy.

Nhận được điện từ trạm gác, Trần Hàng từ trong văn phòng vội vã cùng Đinh Hạo đi ra trước cửa đón tiếp. Khi Bùi Lợi vừa bước xuống xe, phía trước Trần Hàng đã tươi cười tiến tới bắt tay:

- Chào anh Bùi Lợi, tôi là Trần Hàng! Đường xá xa xôi, anh vất vả quá!

Bùi Lợi hơi nheo mắt đánh giá người trước mặt, quả nhiên là một trong cự đầu công nghiệp. Trên người hắn tỏa ra một cỗ khí thế tự tin, ôn hòa mà không thiếu phần mạnh mẽ, đây vốn là khí chất chỉ những người đứng trên đỉnh cao nhìn chúng sinh mới có.

Tuy nói là vậy, có điều Bùi Lợi cũng không phải kẻ mới ra thương trường, hắn lập tức khôi phục lại trạng thái trước sức ép mạnh mẽ tới từ Trần Hàng, sáng khoái đưa tay ra bắt lại:

- Chào anh, rất cảm ơn anh đã giành thời gian quý báu tiếp đón!

Trần Hàng cười ha ha:

- Ha ha, anh quá lời! Mời anh vào trong!

Nói đoạn Trần Hàng đi trước dẫn đường đưa Bùi Lợi tới phòng họp. Vào tới nơi, Bùi Lợi nhìn quanh không phát hiện có bố trí thứ gì xa hoa gì nhưng những thiết bị hiện đại cần thiết phục vụ cho cuộc họp thì khá đầy đủ, ví dụ như camera, máy chiếu, micro để bàn, màn hình theo dõi mini... và nhiều thiết bị văn phòng khác, quả nhiên là phong cách của một công ty công nghệ.

Sau khi ổn định chỗ ngồi tại hai bên bàn họp, đợi lễ tân tiếp nước xong, Trần Hàng mới giới thiệu người ngồi bên cạnh mình:

- Giới thiệu với anh, đây là anh Đinh Hạo, Phó Giám đốc của nhà máy.

Đinh Hạo gật đầu chào Bùi Lợi. Do mô hình hoạt động thay đổi nên bây giờ Trần Hàng cũng không còn là Tổng Giám đốc của Công nghệ mới Đồng Thành, chức danh hiện tại của hắn chỉ là Giám đốc điều hành, theo đó Đinh Hạo cũng chỉ còn là phó giám đốc. Tuy vậy theo thói quen từ trước rất nhiều nhân viên cũ vẫn gọi bọn họ là Tổng Giám đốc và Phó Tổng. Tuy chức danh hai người có vẻ như giảm xuống nhưng quyền lực của bọn họ lại không có gì thay đổi thậm chí có phần tăng thêm. Trần Hàng đã lên tập đoàn đảm nhiệm vị trí lãnh đạo cao nhất, còn Đinh Hạo gần đây đã được giao toàn quyền điều hành nhà máy pin nano thay Trần Hàng để hắn tập trung vào dự án pin năng lượng mặt trời.

Bùi Lợi cũng chào hỏi Đinh Hạo, sau đó theo lễ phép cũng giới thiệu vị trợ lý bên cạnh mình. Khách sáo đôi câu, hai bên cũng coi như nắm được tên tuổi của nhau, Trần Hàng chủ động nói trước:

- Anh Bùi Lợi, mục đích cuộc gặp ngày hôm nay chúng ta cũng đều đã biết, do đó tôi xin vào luôn nội dung chính. Như đã trao đổi sơ bộ qua điện thoại với anh, công ty chúng tôi hiện tại đúng là có tham vọng tiến vào ngành sản xuất phương tiện vận tải, dự định sản xuất một sản phẩm hoàn toàn mới với các dòng ô tô trên thị trường, muốn mời anh cùng hợp tác việc này.

Nghe tới đây Bùi Lợi hai mắt trở nên sáng ngời, đầy vẻ hứng thú:

- Ô, vậy các anh định sản xuất sản phẩm gì?

Trần Hàng lập tức trả lời:

- Ô tô điện!

Nghe nhắc tới là ô tô điện, Bùi Lợi rất ngạc nhiên thán nhủ “Sản phẩm này chẳng phải đến các tập đoàn hàng đầu còn đang bó tay, ý tưởng còn nằm trên giấy sao? Vậy mà bọn họ định sản xuất lại chính là ô tô điện. Mặc dù mình cũng là người rất lạc quan tuy vậy phương án này xem ra không mấy đáng tin tưởng”. Nghĩ là như vậy nhưng Bùi Lợi cũng không vội phản bác, ông ta để nghị:

- Mời anh nói tiếp!

Trần Hàng gật đầu:

- Trước khi nói xa hơn về sản phẩm này, trước mắt mời anh xem qua giới thiệu về các sản phẩm công nghệ hiện tại của chúng tôi.

Trần Hàng ra hiệu cho người trợ lý bên cạnh bật máy chiếu, màn hình cũng không xuất hiện cái gì giới thiệu hoa mỹ, chỉ đơn giản là hình ảnh về hai loại pin công ty đang sản xuất. Đinh Hạo lúc này đứng lên lần lượt giới thiệu lại một lượt tính năng và thông số của hai loại pin này, pin nano còn không có gì nhưng khi nghe đến pin năng lượng mặt trời, Bùi Lợi cực kỳ kinh ngạc, miệng không ngừng thán tắc. Chừng mười lăm phút sau, Đinh Hạo đi xuống trở lại chỗ ngồi. Bùi Lợi lúc này mới từ trong rừng sờ tỉnh lại:

- Anh Trần Hàng, sản phẩm pin nano là đã được kiểm chứng, nhưng còn pin năng lượng mặt trời, các anh thật có thể sản xuất ra nó sao? Hiệu năng cũng quá kinh khủng rồi.

- Ha ha... nếu không nắm chắc trong tay, chúng tôi cũng không có lòng tin để mời anh gặp mặt ngày hôm nay. Sản phẩm này đã được nghiên cứu và sản xuất thành công trong thực tế, chúng tôi đang cho xây dựng nhà máy để sản xuất ở quy mô công nghiệp đây.

- Như vậy ý tưởng của các anh là sẽ dùng tới nó cho ô tô?

- Đúng vậy, chúng tôi sẽ áp dụng đồng thời hai dòng pin này lên ô tô để tạo ra một chiếc ô tô điện đúng nghĩa, có khả năng chạy đường xa và dài ngày cả ở những khu vực hoang vu hẻo lánh mà không cần điểm tiếp nhiên liệu. Công nghệ này sẽ biến đổi rất nhiều mặt và nhiều ngành nghề trong cuộc sống.

- Uhm... nhưng các anh mới giải quyết được vấn đề kỹ thuật ở mảng năng lượng. Xe ô tô vốn không chỉ đơn giản tạo nên nhờ những kỹ thuật này.

- Tôi hiểu ý anh. Nói thật, chúng tôi vốn không có ý định một mình phát triển dòng sản phẩm này mà sẽ liên kết với một đơn vị sản xuất ô tô danh tiếng khác. Nói cách khác, đây là một sản phẩm liên danh, chúng ta sẽ chịu trách nhiệm chế tạo pin động cơ và pin gắn trên khuôn vỏ xe.

- Vậy ý anh là nó vẫn là một sản phẩm con lai, vẫn không phải là một sản phẩm thuần của chúng ta.

- Ha ha, anh Bùi Lợi. Tôi biết và rất hiểu tâm nguyện của anh. Có điều mọi việc cần làm từng bước. Như anh thấy, ngành công nghiệp ô tô của chúng ta

hiện tại còn rất non trẻ, yếu và thiếu cả về công nghệ, trình độ kỹ sư cũng như hệ thống các ngành công nghiệp phụ trợ kèm theo. Việc sản xuất một chiếc xe có hình dáng ô tô có thể là không khó nhưng để làm một chiếc ô tô thật sự và được thị trường chấp nhận thì năng lực của chúng ta là không đủ. Do đó tôi muốn làm từng bước. Trước mắt cứ hợp tác liên kết, học hỏi hấp thu và nâng cao dần trình độ lắp ráp và sản xuất trong nước sau đó đến thời điểm thích hợp chúng ta sẽ cho ra dòng xe của riêng mình.

- Vậy kế hoạch của anh cụ thể là gì?

- Chúng tôi sẽ dùng công nghệ này để mời hợp tác với một tập đoàn sản xuất xe hơi. Chúng ta sẽ chỉ sản xuất khung xe gắn dòng pin này cho bọn họ, đây sẽ là sản phẩm xe ô tô độc quyền. Đổi lại, ngoài các điều kiện về tài chính, chúng tôi sẽ yêu cầu bọn họ mở nhà máy sản xuất xe tại nước ta, yêu cầu trong vòng 4 năm phải nội địa hóa tăng dần tới mức đạt tối thiểu 80% linh phụ kiện. Theo đó để làm được điều này, họ sẽ phải chuyển giao một phần công nghệ cho các doanh nghiệp trong nước để tiến hành sản xuất. Từ đó đất nước chúng ta sẽ dần xây dựng được một nhóm các nhà sản xuất phụ trợ đầu tiên tạo tiền đề để phát triển ngành ô tô về sau.

- Uhm... điều kiện này có thể thực hiện sao? Bọn họ chịu chấp nhận sao?

Bùi Lợi nghi ngờ hỏi lại.

Trần Hàng cười ha hả tự tin đáp lại:

- Anh Bùi Lợi, tôi không phủ nhận điều kiện này nghe qua có chút lý tưởng hóa, tuy nhiên một khi được chứng kiến hiệu năng phi thường của sản phẩm pin năng lượng mặt trời tôi nghĩ nhiều hãng sẽ phải cân nhắc lại đây. Anh nghĩ nếu một người có thể dùng một chiếc xe với chi phí vận hành gần như không đáng kể so với dùng nhiên liệu hóa thạch trước đó, giá cả lại chênh lệch không quá lớn, người tiêu dùng sẽ lựa chọn cái nào? Thị phần sẽ nghiêng về đâu? Công nghệ của chúng ta tuy chỉ là một phần của chiếc xe nhưng nó có tính độc quyền, ít nhất trong mười mười lăm năm tới là không thể sao chép. Nó sẽ tạo ra hiệu ích vượt trội của xe được trang bị so với các dòng xe khác. Tôi tin nó đủ sức để áp đảo thị trường, thay đổi cách thức tiêu dùng của người dân. Một thứ tốt như vậy, anh nói, liệu các hãng bọn họ có nhận ra không? Lúc này quyền lựa chọn không thuộc về bọn họ mà là thuộc về chúng ta.

Bùi Lợi trầm tư một hồi rồi nói:

- Uhm, tôi hiểu kế hoạch của anh rồi. Thế nhưng nói một hồi như vậy...

Bùi Lợi có chút chần chờ, sau đó nhìn thẳng Trần Hàng hỏi:

- Vậy, tôi muốn biết lý do anh cần gấp tôi để làm gì. Trong tất cả những chuyện này, tôi chưa tìm ra cái gì có thể đem ra để hợp tác với anh!

Trần Hàng vung tay nói:

- Anh Bùi Lợi, anh nhầm rồi! Anh có! Thậm chí còn có thứ chúng tôi muốn nhất!

Bùi Lợi dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Trần Hàng, trong lòng thì đang tự vấn xem là mình có thứ gì thu hút bọn họ được đây.

Nhìn thấy Bùi Lợi cau mày suy tư, Trần Hàng cũng không muốn dài dòng nói:

- Anh Bùi Lợi, thứ chúng tôi cần ở anh chính là lòng đam mê và cái tâm với ngành sản xuất ô tô trong nước. Như anh thấy, chúng tôi là một công ty công nghệ, khát vọng của chúng tôi không chỉ là kiếm tiền, làm giàu cho bản thân mà còn muốn thông qua sức lực của mình để thay đổi tình trạng ngành công nghiệp lạc hậu của đất nước, góp một phần để đưa nước ta sánh vai với các cường quốc năm châu như lời vĩ nhân đã nói. Do đó, tôi muốn mời anh hợp tác để cùng thực hiện phân tâm ý này. Nói một cách cụ thể hơn, tôi muốn mời anh về điều hành nhà máy ô tô này? Anh nghĩ sao?

Bùi Lợi khá là giật mình với đề nghị này, Trần Hàng là đang đề nghị hẳn bỏ dở sự nghiệp đang làm để về đây quản lý nhà máy. Mặc dù rất tâm huyết với việc mau chóng cho ra đời một chiếc ô tô mang dấu ấn trong nước nhưng việc bỏ ngang sự nghiệp riêng như vậy cũng làm Bùi Lợi có chút khó nghĩ.

Như nhìn thấu sự đắn đo của Bùi Lợi, Trần Hàng tung ra con át chủ bài cuối cùng:

- Anh Bùi Lợi, tôi biết anh hiện đang là chủ một doanh nghiệp rất có triển vọng. Có điều nhà máy mới anh cũng sẽ có 1% cổ phần, nói cách khác anh vẫn là làm cho chính mình, không phải đi làm thuê cho ai cả.

- Điều này...

Bùi Lợi bật thốt lên kinh ngạc, hẳn biết con số này đại diện cho điều gì. Tuy chỉ là 1% nhưng nếu nhìn vào quy mô đầu tư và triển vọng tương lai của nhà máy, tỷ lệ này quy đổi thành tiền sẽ không biểu hiện khiêm tốn như vậy, giá trị thậm chí là một con số gấp nhiều lần tài sản hiện tại của ông ta. Mặc dù tiền bạc lúc này đối với Bùi Lợi có thể không phải là quá quan trọng nhưng khi có sở hữu 1% vốn này, nó không đơn giản chỉ biểu hiện về vật chất, phần quan trọng hơn nó là biểu hiện cho sự tự chủ và thành tựu trong đam mê của ông ta.

Chần chờ suy nghĩ về những điều này giây lát Bùi Lợi đi tới quyết định:

- Anh Trần Hàng, anh đã đưa ra thiện chí hợp tác đến mức này, nếu tôi còn từ chối thì có vẻ là quá bảo thủ và không thức thời, cũng quá ngông cuồng với sự tự tin của mình. Có điều anh cho tôi thêm một chút thời gian sắp xếp lại công việc còn dang dở, mọi thứ bên kia ổn thỏa, tôi sẽ cùng anh làm những chuyện này.

- Rầm!... Ha ha, tốt rồi! Tập đoàn Kỳ nguyên mới sẵn sàng đón chào Anh!

Trần Hàng vỗ bàn, cười ha hả đứng lên bắt tay Bùi Lợi. Hắn biết nhiệm vụ Lý Đông giao cho hắn coi như là đã hoàn thành tới 90% rồi.

Bùi Lợi cũng mỉm cười bắt tay hắn:

- Được, tôi sẽ thu xếp để sớm nhất có thể bắt đầu!

- Anh Bùi Lợi. Mọi chuyện tạm bàn đến đây, nếu các anh không bận việc gì khác, bây giờ để tôi đưa các anh đi tham quan nhà máy pin một chút! Thế nào?

- Ha ha, tốt! Từ lâu tôi cũng rất muốn nhìn xem một nơi như thế nào mới có thể làm ra những sản phẩm công nghệ đỉnh cao khiến thế giới phải ngả mũ đây!

- Được, vậy chúng ta đi!

Mọi người lục tục đứng lên đi ra khỏi phòng, sau đó thay đổi một chút trang phục bảo hộ, lên một chiếc xe ba bánh dùng cho tham quan, tiến về phía khu vực sản xuất.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỳ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Khu công nghệ mới Nam Đông Thành, Công trường nhà máy pin năng lượng mặt trời.

Nhìn khí thế thi công mạnh mẽ, từng dãy nhà máy dựng nối đuôi nhau về phía xa, Bùi Lợi không khỏi có nhận thức mới về sức sống nội tại và khả năng phát triển trong tương lai của Công nghệ mới Đông Thành. Kết hợp với những hiểu biết về khu nghỉ dưỡng Hoàn Cầu và hệ thống siêu thị điện máy Lý gia Huỳnh Đệ, Bùi Lợi càng ý thức được mình đang sắp bước lên con tàu kinh tế có quy mô vĩ ngạn như thế nào. Theo Bùi Lợi ước tính, nếu xét về tổng tài sản, Kỳ nguyên mới có thể đã bước chân vào hàng ngũ những tập đoàn hàng đầu của thế giới. Càng thần phục, Bùi Lợi lại càng tò mò một vấn đề, câu hỏi này hắn cũng đã tìm hiểu và suy đoán lâu nay nhưng đều không có manh mối. Cần nhắc một hồi, Bùi Lợi quay sang hỏi Trần Hàng:

- Anh Trần Hàng, tôi có thể hỏi anh một chút không?

Trần Hàng thấy thái độ nghiêm túc của Bùi Lợi lập tức trả lời:

- Anh cứ nói!

- Uhm... điều này bây giờ hỏi thật có chút không tiện, có điều tôi có thể biết về người chủ phía sau màn của ba công ty lừng lẫy nhất Đông Thành hiện nay không?

Trần Hàng nghe xong, cũng không bất ngờ với câu hỏi này, hắn mỉm cười đầy ý nhị trả lời Bùi Lợi:

- Điều này tôi có thể trả lời anh ngay cũng được. Có điều không bằng đợi thêm một thời gian nữa cho đến ngày anh về với tập đoàn, chủ tịch sẽ đích thân tiếp đón, cho anh một bất ngờ lớn. Ha... ha... Tôi nghĩ điều này sẽ thú vị lắm đấy.

- Bất ngờ... thú vị? Không phải là... người này tôi biết đấy chứ?

- Đúng vậy, là người anh biết. Cái này thì tôi có thể khẳng định.

- A? Thật vậy à?

Bùi Lợi khá là ngạc nhiên, cố lục lại những người có khả năng nhất mà hắn quen biết, có điều cân nhắc lên xuống, thật không ai có năng lực bậc này. Suy nghĩ một hồi không ra manh mối, theo thói quen, Bùi Lợi đưa tay lên vuốt vuốt mái tóc có chút rối rồi quay về phía Trần Hàng cười nói:

- Được, anh đã nói vậy thì không cần nữa. Tôi sẽ đợi sự xuất hiện của vị tài chủ trong truyền thuyết này!

- Ha ha, vậy chúng ta tiếp tục tham quan đi thôi. Anh Bùi Lợi, sắp tới phía trước là phân xưởng pin nano High Power, đây sẽ là nơi cho ra đời các dòng pin phục vụ cho sản xuất ô tô điện của chúng ta. Để tôi giới thiệu sơ lược với anh về cơ cấu tổ chức vận hành của nó một chút...

Tiếng Trần Hàng sang sảng vang vọng, Bùi Lợi say sưa lắng nghe, theo thời gian trong lòng ông ta một ngọn lửa vốn đang âm ỉ bỗng nhiên bùng cháy.

Giữa tháng 8, kết quả thi đại học đi ra. Lý Đông đạt tổng điểm ba môn là hai mươi tám điểm rưỡi, dù không đạt tuyệt đối nhưng cũng chễm chệ trên danh sách top đầu của trường đại học rồi. Sở dĩ điểm số của hắn chỉ ở mức này không phải là vì Lý Đông làm bài sai mà do hắn giải tất nhiều bước nên bị trừ hao. Trương Ngọc cũng đạt hai mươi bảy điểm, cao hơn một điểm so với nàng tự chấm, Lê Hải thì vừa khéo đạt hai mươi tư như hắn ước tính. Ấn theo điểm chuẩn các trường công bố, cả ba người đều không gặp trở ngại gì, đỗ vào khoa mong muốn. Về phần Mạnh Bàn, cha hắn đã lo liệu được một suất ở một trường dân lập, tới đầu tháng chín sẽ giống như Lý Đông, lên Hà Đô tiến hành các thủ tục nhập học, bước chân vào cuộc sống sinh viên phong phú.

Có kết quả thi, giải tỏa đi áp lực tâm lý, Trương Ngọc rất vui vẻ. Niềm vui còn được nhân lên khi biết Lý Đông cũng thi đậu, như vậy ít nhất trong vài năm đại học, hai người sẽ vẫn được ở bên nhau. Thi xong, Trương Ngọc về quê thăm gia đình một vài hôm rồi lại trở lại tỉnh thành, nói là muốn vui chơi giải tỏa sau quãng thời gian ôn thi căng thẳng. Cha mẹ nàng cũng khá tin tưởng và cưng chiều con gái, không những đồng ý cho nàng đi lại còn chu cấp kha khá tài chính để nàng tiêu vặt. Do vậy những cuộc tụ họp cũng thường xuyên được diễn ra.

Lúc này, tại bờ biển, một nhóm bạn đang chơi đùa trên cát. Bỗng nhiên, một cô gái xinh đẹp đôi mắt nhìn về phía xa nói:

- Này, các bạn nhìn xem khu nghỉ dưỡng kia ngày càng hoành tráng nha, có thấy đây khách sạn không? Thật to lớn! Ước gì chúng ta có thể vào đó tham quan một chút nhỉ!

Cô gái này chính là Trương Ngọc. Nghe nàng nói vậy, Mạnh Bàn lập tức đề nghị:

- Vậy chúng ta đi thôi, còn chờ gì nữa!

Lê Hải nói xen vào:

- Xi, mày đúng con gà, không có cập nhật cái gì. Chỗ đó hiện vẫn còn đang thi công dở dang, chỉ có một số khu vực tiến hành khai thác thôi. Du khách ra vào cũng phải có thẻ, chưa mở cửa tham quan rộng rãi đâu. Nếu không mày nghĩ một nơi như vậy mà lại ít người qua lại như thế à?

Mạnh Bàn đứng một bên xị mũi coi thường:

- Mày không vào được không có nghĩa là người khác không vào được. Biết đâu ở đây có người có năng lực làm được đây?

Nói đoạn Mạnh Bàn liếc mắt nhìn Lý Đông xem phản ứng của hắn thế nào. Nhưng Mạnh Bàn đành thất vọng, tên này có vẻ cũng không để tâm lắm tới lời hắn nói.

Lê Hải không chịu thua Mạnh Bàn gân cổ cãi:

- Hừ... mơ đi! Anh họ tao là trưởng phòng bên sở tài chính, cuối tuần vừa rồi muốn đưa bạn bè vào đó chơi còn bị từ chối đấy.

- Ha ha... đó là anh mày không đủ năng lực.

- Hừ, to mồm... vậy mày nói làm cách nào để vào được, tao cảnh báo trước, đừng có lên trộm vào đấy nha, an ninh ở đây rất tốt đấy!

Trương Ngọc nghe hai người tranh cãi đến đây có vẻ thất vọng, quay sang cô bạn thân cùng lớp nói:

- Đi loanh quanh ở đây mãi cũng không có chút gì thú vị! Mai Lan, bạn thử nghĩ xem tiếp theo chúng ta nên đi đâu?

Mai Lan nghiêng nghiêng ra vẻ suy nghĩ, sau đó lắc đầu:

- Uhm... mình không nghĩ ra... À, Lý Đông, bạn có ý tưởng gì không?

Có vẻ bất lực với việc phải tìm địa điểm vui chơi, Mai Lan lập tức đẩy nhiệm vụ khó nhằn này cho Lý Đông. Lý Đông tiếp quả bóng chuyền tới bất ngờ này, cau mày nghĩ nghĩ một hồi cũng không tìm ra nơi thích hợp, hắn cuối cùng đành nói:

- Uhm, không phải Trương Ngọc đã nói tới rồi sao. Khu nghỉ dưỡng phía trước đấy thôi!

- A, không phải Lê Hải vừa nói là không được vào sao?

Mai Lan khó hiểu hỏi lại. Lý Đông miễn cưỡng mỉm cười:

- Mình có biết một người quen ở đây, để mình hỏi lại một chút xem có cơ hội nào không. Các bạn chờ mình một lát!

Nói đoạn, Lý Đông rút điện thoại, đi ra một chỗ vắng gọi điện cho Cao Việt. Sau một lúc hắn trở lại với chúng bạn:

- Được rồi, chúng ta đi thôi. Tới cổng, sẽ có người ra đón và hướng dẫn cho chúng ta tham quan. Mọi người nhớ đừng tách nhóm nhé, lỡ đi lạc công trường đang thi công xảy ra tai nạn thì không tốt!

- Whoa! Thật không vậy Lý Đông?

Trương Ngọc dùng ánh mắt đầy mừng rỡ nhìn Lý Đông hỏi.

- Ha ha, thật giả mọi người cứ đến nơi là biết mà. Chúng ta đi thôi!

Nói xong Lý Đông tự mình đi trước mở đường. Hội bạn học dùng ánh mắt nghi ngờ dò xét nhìn theo hắn. Mạnh Bàn nhìn xem thái độ của mấy người thì hi mũi thâm nghĩ:

- Đúng là một lũ ngốc, Lý Đông là chủ nhân của cả khu resort này, hắn còn không được vào thì ai được chứ.

Nghĩ tới đây, Mạnh Bàn vội vã cầm đầu bám theo Lý Đông, mặc cho lũ bạn còn đang bán tín bán nghi ở lại. Thấy Lý Đông đã đi khá xa, những người còn lại cũng đành lựa chọn tin tưởng hắn, mau chóng đuổi theo.

Khoảng mười phút đi bộ, nhóm người đã tới trước cổng. Quả nhiên khi này có một chiếc xe ô tô bảy chỗ kiểu dáng như loại xe dùng phục vụ sân golf đã đợi sẵn. Thực tế khi nghe Lý Đông muốn đưa bạn bè vào đây tham quan, Cao Việt đã muốn ra ngoài đón tiếp thế nhưng Lý Đông nói là không cần, chỉ là bạn bè tò mò cảnh quan bên trong nên xin vào thăm một chút thôi, không phải hưng sư động chúng làm gì. Cao Việt cũng đang có nhiều việc nên đành gọi sang phòng hành chính đề nghị bọn họ cử một người ra đón tiếp.

Lúc này, người nhân viên đã chờ sẵn, thấy đi tới là một nhóm học sinh thì hơi có chút bất ngờ bởi công ty rất coi trọng vấn đề an toàn, nếu không phải người quan trọng hoặc đến giao dịch công việc thì chưa từng cho phép ai ngoài khách du lịch vào bên trong cả. Hắn phỏng đoán có lẽ mấy đứa nhóc này là người thân của Giám đốc cũng nên.

Lý Đông thấy người nhân viên kia đang dò xét bọn hắn thì chủ động tiến lên trước giới thiệu:

- Chào anh, em ở chỗ chú Cao Việt. Bọn em muốn vào tham quan khu resort một chút.

- À, chào các bạn, mình là Đỗ Tân, mình được bố trí đưa đón các bạn. Mời các bạn lên xe!

Xác nhận đây chính là người mình cần đón, người nhân viên mỉm cười đáp lại.

Tới lúc này nhóm bạn theo sau Lý Đông mới biết hóa ra đây là sự thật, Lý Đông thật là có thể đưa bọn họ vào trong. Vũ Long quay sang Lý Đông giơ ngón cái:

- Đông, người quen của mày lợi hại quá nha! Còn có xe đưa đón! Chắc chắn

Lê Hải cũng phụ họa:

- Chà chà, hóa ra là người có quan hệ rộng. Anh em hưởng phúc lây rồi.

Trương Ngọc thì cười tít mắt:

- Lý Đông, bạn nói được làm được nha. Mình háo hức quá, nhìn từ xa đã biết khu này là rất đẹp rồi, không biết bên trong thế nào?

Mạnh Bàn nghe lũ bạn nịnh nọt có chút ngứa tai, hắn thúc giục:

- Được rồi, được rồi... mau lên xe đi, anh Đỗ Tân còn đang chờ đây.

Mọi người nghe vậy thì lục tục tìm chỗ ngồi. Sau khi đã ổn định, Đỗ Tân khẽ đề ga, xe từ từ đi qua cổng an ninh. Sau một quãng lối dẫn có hàng thông che mát hai bên khá dài thì bất chợt không gian bừng sáng, ập vào mắt mọi người là một quang cảnh thoáng đãng với các cồn cát trắng tuyệt đẹp uốn lượn theo nhiều hình dạng khác nhau. Xen lẫn với các đụn cát là những đồi cỏ mọc đầy những thảm hoa đại rực rỡ sắc màu, tràn ngập một thứ khí tức tươi mới cuốn hút tâm mắt. Toàn cảnh khuôn viên như một thảo nguyên thu nhỏ với màu xanh của bầu trời, sự mênh mông của hồ nước, vẻ nhấp nhô của dãy núi phía xa và sức sống thanh xuân của cây cỏ.

- Trời à, đẹp... đẹp quá! Mai Lan, bạn mau nhìn xem mé đồi kia kìa!

Mai Lan nhìn theo hướng chỉ của Trương Ngọc, dưới chân một sườn đồi, từng đàn ngựa và hươu nai đang tung tăng gặm cỏ bên rìa hồ nước, gió lay động những cành cỏ lau mọc rải rác ven bờ tạo nên cảnh sắc rất nên thơ. Mai Lan gật đầu:

- Không ngờ ở Đông Thành có một nơi đẹp đến vậy! Chúng ta không phải là đang ở Mông Cổ chứ!

Đỗ Tân nghe đến đây thì mỉm cười giới thiệu:

- Các bạn, đây là khu thảo nguyên xanh dùng nuôi thả động vật hoang dã, khu vực này còn đang tiếp tục được kiến tạo mở rộng, trong tương lai có thể có diện tích tới vài chục ki lô mét vuông đấy.

- Oa, rộng như vậy sao?

Lê Hải thốt lên kinh ngạc.

- Ha ha, cả khu vực ven biển hoang hóa gần 60 km² này đều được giao cho chủ đầu tư tiến hành khai thác, do đó quỹ đất rất lớn, nhiều cụm hạng mục

lớn còn đang được tiếp tục xây dựng đây.

- A, Dự án thật không lồ a!

Dưới sự trầm trồ của nhóm bạn, chiếc xe tiếp tục vượt qua những cung đường uốn lượn quanh co lên xuống. Đường được xây dựng men theo những đồi cát nằm giữa thảo nguyên xanh. Với hai bên được ngăn cách bằng những hàng rào sắt sơn trắng, nhóm Lý Đông có thể quan sát được những động vật ở đây từ khoảng cách gần nhất, điều này mang lại trải nghiệm gần gũi với thiên nhiên vô cùng thú vị.

Theo con đường này chạy tiến vào sâu hơn là đến sân golf chín lỗ hiện đại, tiếp đó là khu tâm linh với quần thể chùa chiền, miếu mạo, tượng phật được làm với quy mô đồ sộ. Đỗ Tân tạm dừng xe ở đây để Lý Đông và bạn bè đi tham quan chiêm bái một lúc. Ngôi chùa to lớn sừng sững như hoàng cung của vua chúa thời xưa được xây trên một ngọn đồi thấp nhìn hướng ra biển, dọc hai bên chùa là hành lang với các dãy tượng la hán trong đủ mọi tư thế và hình dáng, phía trước đại điện là bức tượng phật quan âm và tượng di lặc khổng lồ đúc bằng đồng thau, theo như lời Đỗ Tân mỗi bức ước chừng nặng tới hàng chục ngàn tấn, phải mời tới các thợ tài hoa từ đất kinh kỳ về đây để thực hiện.

Rời khỏi khu tâm linh, nhóm bạn mới chính thức bước vào khuôn viên hiện đại của resort với hàng loạt biệt thự thiết kế theo phong cách hiện đại và sang trọng, xung quanh bố trí các tiểu cảnh mô phỏng theo phong cách đồng quê, đồi thông, rừng dừa, sa mạc... Phía trước các khu biệt thự này lại là bãi cát trắng phau trải dài với nước biển trong xanh và bầu trời rộng mở ngút tầm mắt, du khách chỉ cần đi một đoạn ngắn là có thể tắm biển được. Sự kết hợp hài hòa giữa kiến trúc và cảnh quan tạo nên một không gian nghỉ dưỡng nhiệt đới vô cùng đặc sắc.

Nổi tiếp khu biệt thự là đại công trường đang thi công khách sạn Sun Peninsula với chiều dài cả ki lô mét. Khi nhìn gần, bọn Lê Hải lập tức bị choáng ngợp với kích thước khổng lồ của hệ thống này, miệng không ngừng xuýt xoa thán phục. Bố trí xung quanh khu vực này là các dãy phố shophouse, phố ẩm thực, phố đi bộ... đan xen hoặc nối tiếp với nhau. Khu vực này rất rộng, xe chạy loanh quanh gần hai mươi phút đồng hồ mới đi được gần hết, sau đó tiến về khu vực Bungalow. Đây là các căn nhà được xây dựng ven hoặc ngay trên mặt đầm nằm trong vịnh lặng sóng, là nơi con người thực sự hòa mình vào thiên nhiên với không gian mở của gió nước mây trời, là nơi được rất nhiều du khách yêu thích. Tiếp đó, Đỗ Tân còn đưa cả nhóm tới thăm một số khu dịch vụ vui chơi như khu lướt sóng, khu bay dù, khu lặn khám phá đại dương, khu công viên biển, khu các trò chơi mạo hiểm như quay búa, tàu lượn... Đối với Trương Ngọc và các bạn, đây là lần đầu tiên trong đời bọn họ được chứng kiến những cảnh sắc và công trình vĩ ngạn và tuyệt đẹp đến vậy, cả nhóm đi hết từ khám phá này tới khám phá khác một cách say mê. Cho tới khi kết thúc hành trình, bọn họ vẫn còn chưa tỉnh lại.

Theo lệnh được truyền đạt từ Cao Việt, Đỗ Tân đưa cả nhóm đến một nhà hàng hải sản trong khu nghỉ dưỡng. Tại đây, nhân viên đã chuẩn bị sẵn một bàn tiệc khá hoành tráng. Lý Đông mặc dù có chút không muốn quá phô trương nhưng cũng đành phải chấp nhận theo sự sắp xếp của Cao Việt, ai bảo hần là chủ tịch đây, nhân viên không tiếp đón có vẻ là không hiểu lễ nghĩa.

Trên bàn ăn, Mai Lan không ngừng xuýt xoa đánh giá về khu nghỉ dưỡng:

- Thật đúng là thiên đường nơi hạ giới, thật tiếc cho ai chưa được đến đây một lần!

Vũ Long phụ họa:

- Uhm... nếu Đông Thành có nơi đẹp như thế này thì cần gì phải đi đâu nghỉ hè nữa nhì!

Lê Hải cười mỉa:

- Ha ha... mày nói như đúng rồi ấy! Mày có biết chi phí ở đây đắt đỏ như thế nào không? Tao nghe anh tao nói giá phòng ở đây rẻ nhất cũng vài trăm đô đấy. Không nói cái khác, nếu không phải hôm nay có Lý Đông, cả nhóm cũng đừng mơ tưởng có dịp được ngồi đây ăn đâu.

- Chắc chắn, đắt quá ha. Xem ra vẫn phải tiết kiệm dần tiền mới được.

Vũ Long chẹp miệng nói.

Trương Ngọc lú lú kéo tay Lý Đông hỏi:

- Lý Đông, bạn quen người kia như vậy, thử hỏi dùm xem có dịp nào giảm giá không? Nếu có, mình sẽ rủ cha mẹ đến đây cho biết.

Mạnh Bàn nãy giờ im lặng tiêu diệt thức ăn, nghe tới đây khẽ ngẩng mặt lên cười nói:

- Ha ha, ai đó còn dám thu tiền cha mẹ vợ tương lai sao?

Trương Ngọc nghe xong cũng chẳng hiểu gì, chỉ có Lý Đông là khẽ liếc mắt trừng Mạnh Bàn. Lý Đông quay sang trả lời Trương Ngọc:

- Được, mình sẽ hỏi lại. Các khu nghỉ dưỡng cũng thường có các gói giảm giá mà.

- Ha ha, bạn hứa rồi nha!

Nghe Lý Đông nói như vậy, không ít cặp mắt xung quanh lập tức sáng lên, ríu rít nhờ hần việc tương tự. Dù sao những người này đa phần đều là nhà có điều kiện, tuy không quá giàu có nhưng chi phí cho một chuyến nghỉ vài ngày ở đây vẫn là có khả năng, có cơ hội xin được suất giảm giá thì ai mà không muốn chứ. Lý Đông thấy bạn bè nhiệt tình như vậy đành phải gật đầu đáp ứng, xem ra phải để Cao Việt bố trí cho một số suất ngoại giao rồi.

Đang khi mọi người nói chuyện vui vẻ thì một giọng nói vang lên:

- Lý Đông, Trương Ngọc... là các bạn sao?

Lý Đông quay đầu nhìn lại rồi vô cùng ngạc nhiên:

- A, sao lại là nàng?

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Nhìn cô gái xinh xắn trong bộ đồng phục nhà hàng màu xanh nước biển trước mặt, Trương Ngọc mở tròn hai mắt:

- Xin lỗi, bạn là ai? Sao lại biết tên mình?

- Hi hi, vậy bạn thật đúng là Trương Ngọc rồi. Là mình, Ninh Lan Phương đây?

- A... Lan Phương! Trời ơi bạn khác quá, mình nhận không ra.

- Làm sao hả? Bộ mình lớn lên xấu xí lắm à?

Lan Phương mở lời trêu đùa.

- Không, bạn xinh quá là khác! Lan Phương, ngồi xuống đây nói chuyện đi!

Trương Ngọc đưa tay kéo Lan Phương muốn nàng ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh.

Lan Phương hơi nghiêng người né tránh rồi nói:

- Trương Ngọc, bây giờ không được. Mình còn đang trong giờ làm đây!

Trương Ngọc lúc này mới ý thức được có chút không phù hợp, nhìn đồng phục của Lan Phương mới hỏi lại:

- Bạn làm ở đây?

- Uhm... mình cũng mới tới làm được một thời gian ngắn. Mình không thể đứng ở đây lâu, còn phải trở về để làm việc đây.

- Vậy khi nào bạn xong việc?

- Khoảng nửa tiếng nữa là có người thay ca cho mình. Nếu các bạn còn ở đây thì mình sẽ ra nói chuyện được.

- Tốt, bọn mình sẽ đợi.

- Uhm, vậy mình đi vào nhé. Chào mọi người!

Lan Phương mỉm cười chào cả bàn, ánh mắt như vô ý liếc nhìn Lý Đông, trong lòng thì có chút ê ẩm “Lý Đông không hỏi mình lấy một câu, chẳng lẽ hắn quên mình rồi sao?”

Đội Lan Phương khuất bóng, Trương Ngọc đưa tay bấm bấm Lý Đông:

- Bạn bè cũ, gặp sao không nói gì vậy?

- À, hơi bất ngờ, cũng không biết nói gì.

Lý Đông dùng thái độ lạnh nhạt trả lời nhưng trong lòng hắn thì không có tĩnh lặng như vậy. Vì cái gì luôn là nàng, cứ mỗi lúc hắn muốn xóa sạch mọi vết tích thì nàng lại xuất hiện như cơn gió lạnh chuyển mùa làm nhói lên vết thương cũ? Khuôn mặt ấy, vóc dáng ấy... đây chính là hình hài mà Lý Đông từng yêu tha thiết, là người mà hắn tưởng đã quên mà lại không thể quên. Hắn đã cố gắng tích sức sức mạnh lý trí hai đời nhưng cũng không đủ sức làm nhòa ký ức. Lý Đông những tưởng rằng một đời này có thể thanh thanh thản thản mà đối mặt với nàng, có điều hắn cũng tự đánh giá quá cao định lực của bản thân rồi. Trước mặt Lan Phương, Lý Đông vẫn luôn là kẻ thất bại yếu đuối, mọi quyết tâm đều rất dễ bị nàng miêu sát một cách nhẹ nhàng. Hắn không biết mình nên làm thế nào với Lan Phương nữa, hắn đã trốn tránh có điều bàn tay số phận vẫn sắp đặt cho nàng xuất hiện bên cạnh hắn, như vậy thì phải làm sao đây?

Nhìn Lý Đông biểu hiện kỳ lạ, Trương Ngọc nghi ngờ hỏi:

- Không phải giữa hai người từng có chuyện gì chứ? Mình nghi ngờ lắm nha!
- Có chuyện gì được chứ! Lâu không gặp lại nên có chút lạ lẫm thôi. Bạn đa nghi quá rồi!

Lý Đông miễn cưỡng trả lời.

Đúng lúc này, Lê Hải nói xen vào giải vây cho Lý Đông:

- Này, Trương Ngọc, bạn gái vừa rồi là ai vậy?

Trương Ngọc chưa kịp trả lời thì Mạnh Bàn cười mỉa:

- Ha ha, Lê Hải, mày hỏi làm gì? Bỏ cái ý nghĩ cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga đó đi!
- Ê, Mạnh Bàn. Anh em làm gì không liên quan đến mày nha!
- Sao không liên quan, đó là bạn học cũ của tao. Tao không thể đưa dê vào miệng sói được.
- Nói mạnh miệng như vậy, đừng nói mày cũng để ý bạn ấy chứ.
- Hừ, anh đây không màng nữ sắc nhé. Nhưng anh cũng không nỡ để một bông hoa nhài cắm bãi phân trâu.
- Con bà nó, hóa ra mày thích nam sắc. Bảo sao thấy suốt ngày bám theo Lý Đông! Ngồi tránh tao ra xa một chút, nhìn mày tao nổi hết da gà rồi.
- Sặc... khụ khụ..., mẹ kiếp con lợn Lê Hải... khụ khụ

Mạnh Bàn bị Lê Hải nói cho nghẹn miếng mực trúng còn đang ăn dở, ra sức ho khan. Mọi người trên bàn nhìn thấy tình cảnh này thì không nhịn được cười vang, không khí lại trở nên hưng phấn.

Bữa ăn tiếp tục diễn ra cho đến chừng ba mươi phút sau, đúng như đã hẹn, Lan Phương thay lại quần áo cá nhân, đi ra gặp mọi người.

Thấy nàng, Lê Hải vội vàng đứng lên nhường ghế rồi tự giới thiệu:

- Chào bạn, mình nghe Trương Ngọc gọi bạn là Lan Phương đúng không? Mình là Lê Hải, bạn của Lý Đông và Trương Ngọc. Bạn ngồi xuống đây đi!

Lan Phương mỉm cười, ngó ý cảm ơn, nàng cũng không từ chối, chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế Lê Hải nhường ra, đối diện với Lý Đông. Trương Ngọc như có như không liếc nhìn phản ứng của Lý Đông, thấy nét mặt hắn không có gì thay đổi mới nhìn Lan Phương nói:

- Trước tết, nghe Mạnh Bàn nói có gặp bạn nhưng ra giêng bọn mình bận tập trung ôn thi quá nên cũng chưa có dịp đi qua!
- Hi hi, không phải bây giờ cũng đã gặp được rồi sao? À, các bạn thi đại học kết quả thế nào?
- Bọn mình đều đạt được nguyện vọng, có điều là mỗi người một trường khác nhau. Thế còn bạn?

Nghe hỏi tới mình, Lan Phương trên mặt hơi có chút mất mát, nàng cười nhẹ rồi nói:

- Mình không thi đại học mà nộp đơn vào một trung tâm đào tạo âm nhạc ở tỉnh.
- A, bạn thích âm nhạc sao?

Lan Phương gật gật đầu:

- Uhm!
- Ô, ai cũng có đam mê của mình mà! Chúc bạn thành công với lựa chọn của mình nha!
- Cảm ơn bạn, Trương Ngọc!

Nụ cười tươi tắn trên gương mặt của Lan Phương không che dấu được tâm sự trong mắt, Lý Đông có thể đọc được điều đó. Hơn ai hết ở đây, hắn là người biết rõ sự thật. Lan Phương đúng là rất yêu thích theo đuổi con đường ca hát, có điều nàng là muốn thi vào một trường nghệ thuật để được đào tạo bài bản chứ không muốn tạm bợ ở một trung tâm đào tạo nghiệp dư như vậy. Có điều hoàn cảnh gia đình nàng hiện tại không cho phép, cha thì chán chường bỏ bê mọi sự, mẹ kể thì không chịu nổi tình trạng này, thời gian trước đã li hôn mang theo đứa em cùng cha khác mẹ với nàng tái giá. Nếu nàng đi ai sẽ chăm sóc cha nàng, rồi chi phí ăn ở học tập sẽ lấy từ đâu ra? Lan Phương đành gạt đi tất cả để tìm kiếm con đường mưu sinh, vừa làm vừa tìm cơ hội theo đuổi giấc mơ. Lý Đông cho rằng có lẽ chính điều này đã làm nên một Lan Phương thực dụng như đời trước!

Thấy Lý Đông vẫn lẳng lặng ngồi húp một chén cháo sò huyết, Lan Phương chủ động hỏi:

- Lý Đông, chúc mừng bạn đỗ đại học nha. Lên Hà Đô chắc sẽ có nhiều thứ thú vị lắm nhỉ?

Lý Đông hơi cứng người một chút sau đó húp nốt chén cháo trong thìa, ngẩng đầu giọng gao nờ nự cười nói:

- Cảm ơn bạn! Nếu có dịp nào bạn lên đó, bọn mình sẽ dẫn bạn đi thăm thành phố.

- Hi hi, Bạn hứa rồi đấy nha!

Lê Hải lúc này xen vào:

- Lan Phương, mình cũng học trên Hà Đô, nếu lên đó bạn cứ gọi cho mình. Chắc chắn mình sẽ là xe ôm kiêm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho bạn!

- Được, bạn thật là nhiệt tình nha!

Mạnh Bàn lại không chịu được tên Lê Hải này giờ trò mua chuộc vội nói:

- E hèm, hôm nọ cả nhóm đi Eo Gió, đứa nào không biết lái xe còn kêu tao chở đi ấy nhỉ? Còn nói cái gì làm xe ôm miễn phí cho người ta. Chắc đi xe ba bánh à? Haizzz từ khi nào cóc biết leo cây đây?

Lê Hải lúc này mặt méo lại, cũng không tiện phát tác trước mặt người đẹp, con tức khiến mặt mọ của hắn đỏ bừng, lời nói ngắc ngứ trong cổ không phát ra được. Mạnh Bàn trả thù được chuyện lúc nãy thì vỗ bàn cười ha hả vô cùng sáng khoái.

Nhờ hai tên hề này người qua ta lại mà không khí buổi gặp gỡ cũng trở nên tự nhiên hơn. Trương Ngọc lần lượt giới thiệu các thành viên trong nhóm với Lan Phương, mọi người cũng trao đổi thông tin liên lạc với nhau, chẳng mấy chốc khoảng cách đã được kéo gần lại.

Lý Đông vẫn lặng lặng đánh giá Lan Phương, nàng bây giờ theo như Lý Đông thấy vẫn không có thay đổi quá lớn về mặt tính cách, chỉ có mạnh mẽ và nội liễm hơn trước mà thôi. Phát hiện ra điều này, bất chợt trong lòng hắn lại nảy lên một tia cảm thông, hắn hiểu một cô gái phải vật lộn với cuộc đời khi còn quá sớm như vậy chịu áp lực và gánh nặng như thế nào, cũng khó trách bị dòng đời xô đẩy xói mòn bản tính. Lý Đông có chút muốn tìm cơ hội giúp đỡ nàng một phen, không để nàng biến thành con người khác. Nghĩ tới đây, hắn hỏi:

- Lan Phương, bây giờ bạn ở khu nào? Cho bọn mình địa chỉ cụ thể đi lúc nào bọn mình qua chơi.

Lan Phương hơi do dự rồi trả lời:

- Số 3 gác 98 đường Hàm Nghi, Tân Lập.

- Được!

Lý Đông chăm chú ghi lại thông tin vào mục ghi chú của điện thoại. Địa chỉ nhà nàng đòi trước hắn cũng không biết do khi hắn gặp nàng thì cả gia đình đã chuyển lại về Đông Lai sinh sống. Cất đi điện thoại, hắn hỏi nàng:

- Lan Phương, công việc này thế nào? Có bận quá không?

- Uhm... rất tốt, mình may mắn được chị hàng xóm làm ở đây giới thiệu cho công việc này. Ngày làm hai ca, thu nhập cũng rất khá, đủ trang trải cho cuộc sống của mình.

Ba người Lý Đông, Trương Ngọc, Mạnh Bàn không ai hỏi sâu về gia cảnh của Lan Phương, bọn họ đều biết là nàng không tiện kể những việc này nên cũng không đề cập. Nghe Lan Phương trả lời như vậy, cũng tạm yên tâm cho nàng.

Lan Phương tiếp tục cùng cả nhóm trò chuyện đến hơn nửa tiếng thì đứng dậy cáo từ. Bữa tiệc cũng gần tới hồi kết, vì gần nhà, Mạnh Bàn đề nghị cùng Lan Phương ra về nhưng nàng nói còn có chút việc riêng phải xử lý. Sau khi Lan Phương đi, nhóm Lý Đông cũng lục tục đứng lên dọn đồ, ngày hôm nay đi chơi nhiều nơi cũng khá mệt nên mọi người muốn trở về nghỉ ngơi.

Lý Đông lấy cớ đi WC, ra ngoài tìm đến quầy lễ tân. Sau khi hỏi tên vị quản lý chuỗi nhà hàng, Lý Đông mượn giấy bút ghi lại một phong thư rồi nhờ cô nhân viên trực quầy gửi lại cho anh ta. Lý Đông rất tin tưởng, người quản lý sẽ đủ sáng suốt để xác minh thông tin trên bức thư này là thật hay giả. Cô nhân viên ban đầu rất ngạc nhiên khi thấy người thanh niên trước mắt có hành động kỳ lạ như vậy nhưng thấy hắn là ngồi ở khu vực khách quý cũng không dám thắc mắc gì nhiều.

Khi cả nhóm Lý Đông vừa lên xe trở ra khu nghỉ dưỡng chừng mười phút, tình cờ vị quản lý ôm sập tài liệu đi ngang qua, cô nhân viên lễ tân liền gọi:

- Anh Lê Nam, có người gửi cho anh cái này?

Vị quản lý ngạc nhiên quay lại hỏi:

- Ủa, ai gửi? Mà là cái gì vậy Trâm Anh?

Cô lễ tân tên Trâm Anh đưa ra bức thư của Lý Đông, Lê Nam hơi nhăn mày nói:

- Thư à? Chẳng phải bên kia có hòm thư góp ý sao? Ai lại rảnh rỗi gửi riêng cho mình thế này?

Nói là vậy nhưng hần cũng đặt tập hồ sơ đang cầm lên quày, mở bức thư đứng ngay tại chỗ đọc. Sau giây lát tay hần có chút run, trên trán toát ra vài vệt mồ hôi lạnh. Trâm Anh thấy vậy quan tâm hỏi:

- Anh Lê Nam, có chuyện gì vậy? Anh không sao chứ?

Lê Nam lúc này mới tỉnh táo đôi chút hỏi lại:

- Người đưa bức thư này đâu rồi?

- Dạ, vừa mới ra ngoài rồi anh ạ.

- Uhm... à hình như tháng vừa rồi chúng ta có một nhân viên mới tên là Ninh Lan Phương đúng không? Nhân viên tuyển mới hơi nhiều nên anh không nhớ được hết.

- Vâng, đúng rồi ạ! Cô bé này rất xinh nên em cũng có chút ấn tượng. Nhưng có chuyện gì vậy anh?

- À, cũng không có gì, em liên lạc với trưởng bộ phận phục vụ qua phòng anh nhé!

Nói rồi Lê Nam cầm cốc thủy tinh gần đó ra cây nước rót một chén uống cạn, sau đó quay trở lại khu vực lễ tân ôm tập hồ sơ tiến về phòng mình. Có lẽ do quá vội vã, Lê Nam không để ý phong thư bị rơi lại phía sau. Trâm Anh chưa kịp lên tiếng gọi lại thì hần đã khuất sau một cánh cửa lớn rồi. Nàng đi ra nhặt bức thư lên dự định lát nữa sẽ trả lại cho hần có điều chợt nhớ ra sự tình khi này, nàng tự nhủ không hiểu bức thư này viết cái gì mà khiến Lê Nam căng thẳng đến như vậy. Trở lại chỗ ngồi, nhìn trước ngó sau không thấy có ai, Trâm Anh rón rén mở bức thư, xuất hiện trước mắt nàng là những hàng chữ uốn lượn thanh thoát mà hữu lực:

“Gửi Anh Lê Nam,

Tôi có lưu ý đặc biệt đối với hoàn cảnh của nhân viên phục vụ bàn Ninh Lan Phương. Đề nghị Anh quan tâm và tạo điều kiện thuận lợi trong công tác đối với trường hợp này!

Ký tên,

Lý Đông – Chủ tịch Hội đồng Quản trị Tập đoàn và các công ty con”

Khi đọc những dòng này, Trâm Anh thật sự là bị nội dung trong bức thư dọa sợ: “Cái tình huống gì thế này? Không lẽ người thanh niên khi này chính là vị chủ tịch thần kỳ của mình! Ôi trời đất thiên địa ơi! Nếu chuyện này lộ ra ngoài thì sẽ gây ra oanh động lớn tới mức nào đây! Thật không thể tin được!”

Vì ảnh hưởng của tin tức này, mặc cho điều hòa vẫn ro ro mát lạnh, sau lưng áo Trâm Anh, mồ hôi đã chảy ra ướt đầm!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Thời tiết những ngày đầu tháng chín bắt đầu trở nên dịu nhẹ, không còn những cái nắng gay gắt cũng như những cơn mưa mùa hạ ào ạt. Lúc này, ngày tựu trường cũng đã tới, như nhiều bạn bè, Lý Đông sửa soạn hành lý chuẩn bị rời khỏi căn nhà trọ quen thuộc để lên Hà Nội bắt đầu cuộc sống sinh viên của mình.

Với căn nhà đã sinh hoạt mấy năm cấp ba, Lý Đông khá là lưu luyến với nó. Thời gian trước hần đã liên hệ với chủ nhà đặt vấn đề mua lại, với mức giá đưa ra khá tốt và chủ nhà cũng không còn nhu cầu sử dụng, không mất bao lâu thủ tục sang tên trên sổ đỏ đã xong xuôi, ngôi nhà chính thức thuộc về hần. Lý Đông giao lại chìa khóa nhà cho Vũ Nhung, nhờ nàng những lúc rảnh rỗi sang trông nom và chăm sóc giúp vườn cây. Vũ Nhung đương nhiên là nhiệt tình đáp ứng, nói thật nàng cũng rất thích căn nhà này. Kể từ ngày đầu tiên đến đây, nàng là đã bị nó thu hút rồi, từ đó hẳn có thời gian, Vũ Nhung đều tìm cơ để sang bên này hưởng thụ thứ không khí thanh tân do khu vườn mang lại.

Hai ngày trước khi lên đường nhập học, vào buổi sáng khi Lý Đông vừa kết thúc tập luyện thì nhận được điện thoại. Thấy là của Trần Hằng, Lý Đông bấm nút nhận máy:

- Alo, em nghe!

- Đông, vấn đề chúng ta thảo luận hôm trước, anh chọn được một người thích hợp làm trợ lý cho em rồi!

- Ô! Là người như thế nào?

- Uhm... người này em biết, là Vũ Nhung! Em thấy sao?

Lý Đông bật cười sáng khoái:

- Ha ha! Hóa ra là chị ấy!

Lý Đông không quá bất ngờ với người được lựa chọn, hẳn có thể hiểu quyết định của Trần Hàng. Lý Đông sắp lên Hà Đô sẽ không thể ở Đông Thành để tham gia quản lý trực tiếp các vụ việc của tập đoàn được. Các loại thống kê, báo cáo hoạt động, các văn bản mật cần tới ý kiến và phê duyệt của Lý Đông phải có người đứng ra lo liệu và chuyển tiếp tới hẳn. Mà người này trước hết phải là người tin cậy được, thứ hai là phải hiểu về bộ máy vận hành của tập đoàn để có cách thức phối hợp hợp lý, thứ ba là phải có đầy đủ năng lực nghiệp vụ hành chính và thư ký để sắp xếp và bố trí lịch công tác cũng như tổng hợp văn bản cho Lý Đông. Đây là người có vai trò khá quan trọng, nắm giữ rất nhiều cơ mật trong tập đoàn do đó việc lựa chọn phải được tiến hành cẩn thận.

Lý Đông biết Trần Hàng lựa chọn Vũ Nhung là sau một quá trình cân nhắc kỹ càng, không hề có yếu tố tình cảm nào trong đó. Xét tổng thể Vũ Nhung có kinh nghiệm làm việc tại phòng hành chính tổng hợp, lại đã gắn bó với tập đoàn nhiều năm, tố chất con người khá tốt do đó đáp ứng đầy đủ các yêu cầu đặt ra. Một lý do khác nữa là giữa Vũ Nhung và Lý Đông có nền tảng quan hệ quen biết sẵn có, ở một mức độ nào đó Vũ Nhung đã có những sự hiểu biết nhất định về tính cách và phong cách hành sự của Lý Đông, do vậy hai người sẽ rất nhanh bắt nhịp được với nhau trong công việc. Từ đó Trần Hàng nhận định Vũ Nhung chính là sự lựa chọn thích hợp nhất cho vị trí này.

Lý Đông cũng khá hài lòng với đề xuất của Trần Hàng. Hẳn suy nghĩ phải có một buổi ra mắt với vị trợ lý mới này để xác lập quan hệ công việc một cách chính thức. Theo đó hẳn trả lời Trần Hàng:

- Được, em đồng ý! Sáng mai em sẽ tới công ty, anh bố cho em một buổi gặp mặt nói chuyện với chị ấy nhé!

- Ha ha... anh cũng trao đổi qua với Vũ Nhung rồi, cô ấy cũng rất mong muốn đảm nhận vị trí này. Được rồi, mọi chuyện cứ tính toán như vậy! Anh còn phải xử lý một số việc. Chào em!

- Ok, chào anh!

Lúc này, tại đầu dây bên kia, sau khi cúp máy, Trần Hàng đưa tay vuốt vuốt cằm, miệng hơi nhếch lên mỉm cười “Ha ha, lại có một chuyện thú vị đây, hi vọng là ngày mai không có dọa sợ Vũ Nhung”

Sáng ngày hôm sau, văn phòng Công nghệ mới Đông Thành.

Vũ Nhung mấy ngày này luôn trong tâm trạng vừa mong chờ vừa thấp thỏm. Nàng bỗng nhiên được Trần Hàng gọi vào để bố trí đảm nhận một cương vị mới. Vị trí khác thì không nói nhưng đây lại là làm trợ lý cho vị chủ tịch Hội đồng quản trị bí ẩn, người mà nàng và hầu hết cán bộ công nhân viên ở trong tập đoàn còn chưa bao giờ thấy mặt.

Trước sự việc này, Vũ Nhung cũng từng nhiều lần suy đoán xem người này sẽ như thế nào, là một ông già với tính cách ôn hòa hay sẽ là một vị trung niên suốt ngày thét ra lửa. Vũ Nhung biết vai trò trợ lý là một vị trí rất quan trọng, trách nhiệm hẳn cũng là rất lớn, cần phải cân nhắc năng lực của bản thân trước khi tiếp nhận. Nàng cũng thử trao đổi về những lo lắng này với Trần Hàng, Trần Hàng sợ nàng lùi bước nên lập tức trấn an, nói cho nàng biết chủ tịch là người dễ gần, dễ nói chuyện, con người và tính cách lại đặc biệt trẻ trung, chắc chắn khi nàng làm việc cùng sẽ rất thoải mái. Nghe vậy, Vũ Nhung mới yên tâm được phần nào.

Tuy vậy khi được Trần Hàng thông báo sáng hôm nay nàng sẽ được trực tiếp diện kiến nhân vật được coi như truyền thuyết ở Đông Thành này, Vũ Nhung vẫn có một cảm giác hồi hộp vô cùng, tối qua nàng trằn trọc đến khuya vẫn chưa ngủ được. Trong đầu luôn suy nghĩ không biết hôm sau sẽ nên xuất hiện trong bộ dáng gì và nói chuyện như thế nào đây.

Nhìn lên đồng hồ đã tới giờ hẹn, chỉnh trang một chút bề ngoài, Vũ Nhung đi vào một lối riêng chỉ dành cho lãnh đạo. Cho tới khi đứng trước cánh cửa bằng gỗ lim phía trên có gắn bảng chữ “Văn phòng Chủ tịch Hội đồng Quản trị”, Vũ Nhung mới dừng lại, hít một hơi thật sâu, làm giảm đi nhịp tim đang đập như trống trện trong lồng ngực và ổn định lại tâm lý sau đó mới đưa tay gõ cửa:

- Cộc... cộc... cộc...!

Bên trong phòng im ắng giây lát rồi có tiếng nói vọng ra:

- Mời vào!

Vũ Nhung cảm thấy giọng nói này dường như có chút quen, có điều lúc này nàng cũng không còn tâm trạng suy đoán. Vũ Nhung đưa tay vịn chốt rồi đẩy cửa đi vào. Đây là lần đầu tiên nàng bước vào căn phòng này, ập vào mắt nàng là một không gian tràn ngập ánh sáng mặt trời, đồ đạc trong phòng bày biện khá đơn giản, ngoài chiếc bàn làm việc ở chính giữa thì chỉ có bộ salon tiếp khách và một vài tiểu cảnh trang trí.

Vũ Nhung dõi mắt nhìn về chiếc ghế sofa đang xoay lưng về phía nàng, người ngồi trên đó dường như đang ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài qua tấm kính cường lực. Nàng chủ động lên tiếng:

- Xin chào chủ tịch, tôi là Vũ Nhung, trợ lý mới của ngài. Hôm nay đến đây là để giao nhận công tác!

Nói đoạn nàng tập trung ánh mắt, muốn dùng thị lực tốt nhất để nhìn về phía chiếc ghế bành đang từ từ quay lại. Khi người trước mắt hiện ra trước mắt nàng, Vũ Nhung như bị điện giật, đơ người mất mấy giây sau đó lắp bắp thốt lên:

- Lý... Lý Đông, sao... sao lại là em?

Lý Đông không trả lời nàng mà bình thân đứng lên đi về phía bàn uống nước. Hắn chủ động rót hai cốc trà rồi nói với Vũ Nhung:

- Sao chị còn đứng nguyên một chỗ vậy, không phải đến giao nhận công tác sao? Lại đây ngồi đi!

Vũ Nhung vẫn còn chưa từ trong ngỡ ngàng tỉnh lại, như bị Lý Đông niệm chú, di chuyển từng bước chậm chạp về phía chiếc ghế sofa rồi ngồi xuống. Thấy biểu hiện của nàng, Lý Đông mỉm cười đẩy cốc nước trên bàn về phía Vũ Nhung nói:

- Được rồi, chị uống nước đi!

- A...!

Vũ Nhung tỉnh táo lại đôi chút, sau đó nhìn chằm chằm Lý Đông ngập ngừng hỏi:

- Em đừng nói em chính là...

Nàng không muốn nói tiếp, bởi đến chính nàng cũng thấy lời nói này có chút buồn cười, phi thực tế quá rồi.

Như hiểu thấu ý nghĩ của Vũ Nhung, Lý Đông đứng thẳng người rồi lên tiếng khẳng định:

- Đúng vậy, chị Vũ Nhung, chúng ta chính thức giới thiệu với nhau một lần. Tôi là Lý Đông, Chủ tịch Hội đồng quản trị của Tập đoàn Kỷ nguyên mới. Theo sự giới thiệu từ Ban lãnh đạo, bắt đầu từ hôm nay chị sẽ là trợ lý riêng của tôi, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ!

Nói xong Lý Đông đứng lên đưa tay về phía trước. Mặc dù đã có chút phỏng đoán nhưng nghe được những lời này phát ra từ miệng Lý Đông, Vũ Nhung vẫn có chút mộng "Trời đất, chuyện này là thế nào đây? Lý Đông sao bỗng dưng thành chủ tịch của mình rồi, ai đó có thể giải thích chuyện này? Tổng Giám đốc cũng không rảnh rỗi tới mức lấy mình làm trò đùa chứ?". Nghĩ là như vậy nhưng theo phản xạ, Vũ Nhung vẫn đưa tay ra nắm lấy năm đầu ngón tay thô dài nhưng rắn rỏi của Lý Đông. Cảm nhận được hơi ấm từ đôi phương truyền lại, Vũ Nhung mới biết tất cả mọi chuyện trước mắt dường như là thật.

Nhanh chóng buông tay Lý Đông ra, Vũ Nhung đã có chút bình tĩnh lại, lập tức dùng giọng điệu có chút trêu đùa hỏi lại:

- Lý Đông... à không! Giờ phải gọi là Chủ tịch Lý Đông, chuyện này là thế nào vậy?

- Ha ha, còn là thế nào. Không phải chị được bổ nhiệm vào vị trí mới, đến đây để giao tiếp công việc hay sao?

- Nhưng... chuyện này cũng có chút không thực tế rồi.

- Được rồi, chị sẽ có thời gian sau cuộc gặp mặt này để nhìn nhận lại sự việc. Có điều hôm nay tôi muốn gặp chị để bàn giao lại công tác.

Vũ Nhung dùng đôi mắt hấp háy nhìn hắn cười nói:

- Uhm... vậy mời chủ tịch nói tiếp đi!

Nhìn thái độ từ sợ sệt chuyển sang tình nghịch của nàng, Lý Đông cảm thấy hơi có chút bất lực nhưng vẫn nghiêm trang nói:

- Được! Như chị biết, thời gian sắp tới vì lý do cá nhân tôi sẽ không có mặt ở Đông Thành thường xuyên. Do đó, mọi công tác liên quan đến hồ sơ, văn bản, báo cáo và các sự vụ có liên quan tới tôi sẽ do chị phụ trách và thông báo lại cho tôi qua email hoặc điện thoại. Công việc này cũng đòi hỏi sẽ phải di chuyển công tác khá nhiều, chị cần chuẩn bị tâm lý cho việc đó nếu bản thân có vấn đề liên quan đến sức khỏe khi đi tàu xe. Một việc quan trọng nữa cần nghiêm túc ghi nhớ là những thông tin cá nhân của tôi cũng yêu cầu được giữ kín, không được tiết lộ cho bất cứ ai dưới bất cứ hình thức nào. Uhm... công việc chỉ có những nội dung đơn giản như vậy thôi, chị có muốn hỏi gì không?

- À, không có gì. Tất cả những cái này tôi đều hiểu, chủ tịch cứ yên tâm!

- Tốt! Uhm... Chị Vũ Nhung, trong thời gian tôi không ở đây, chị sẽ dùng văn phòng này để làm việc, dù sao để không cũng lãng phí. Tôi sẽ cho người lắp đặt thêm một bàn làm việc ở đây, diện tích phòng cũng còn khá rộng. Chị có thể thay đổi không gian văn phòng cho phù hợp với sở thích của mình. Dù sao tôi là người đơn giản, như chị thấy văn phòng cũng không có bài trí cái gì đặc biệt, rất hi vọng có một luồng gió mới tràn vào đây.

Vũ Nhung nhìn quanh căn phòng rộng tới 50m² này một vòng rồi quay sang nói:

- Uhm, được! Cảm ơn chủ tịch! Chủ tịch còn gì cần dặn nữa không?

Những thứ nghiêm túc liên quan tới công việc cũng đã nói, Lý Đông mở lời trêu đùa:

- Ha ha, cũng có! Nếu chị có trang trí lại căn phòng cũng đừng khiến nó mang bản sắc cá nhân quá, tôi có chút ngại ngùng khi tiếp đón đối tác trong một căn phòng tràn ngập màu hồng đấy!

- Xi...

Vũ Nhung lập tức phì cười, có điều lúc này trong lòng nàng lại đang thắc mắc “Sao hẳn lại biết mình thích màu hồng chứ... hừ hừ... chắc là đoán mò đi”. Thắc mắc như vậy nhưng Vũ Nhung lại không nhớ ra rằng, lần nào sang nhà Lý Đông, nàng cũng diện toàn đồ màu hồng, từ quần áo, giày dép, ghim kẹp tóc cho tới son móng tay. Lý Đông thấy như vậy nhiều khi cũng tự hỏi “Không phải trong phòng của nàng cái gì cũng là thứ màu này chứ? Cũng may tại công ty là có đồng phục chứ nếu không ngày nào Vũ Nhung cũng diện nguyên một cây hồng đến công ty mất”

Thấy Lý Đông trở lại vẻ thân thiện trước đây, Vũ Nhung cũng cảm thấy thoải mái. Hai người tiếp tục trò chuyện về phương thức liên lạc và phối hợp công việc một hồi. Khi đã nắm được những nội dung cần thiết, Vũ Nhung đưa ra đề nghị cáo từ:

- Uhm, tôi hiểu rồi. Vậy nếu không còn việc gì khác, tôi xin được ra ngoài chuẩn bị một chút cho vị trí công tác mới.

- Uhm, được rồi!

Lý Đông gật đầu đồng ý.

Vũ Nhung đưa tay cầm cốc trà vẫn còn đang nóng hổi, nhấp uống một ngụm theo một cách khá là tự nhiên, sau đó nàng đứng lên cáo từ ra ngoài. Khi cánh cửa khép lại, đi cách khá xa một đoạn, Vũ Nhung mới quay đầu nhìn lại về phía căn phòng, đưa tay vuốt vuốt ngực lẩm nhẩm:

- Thật là quá kinh ngạc, đời mình chưa từng gặp chuyện gì đáng kinh ngạc hơn chuyện này. Thế gian thật là cái gì cũng có thể đi! Lý Đông này, lẽ nào là kỳ nhân trong mệnh mình như lời ông lão thầy bói đã nói? Uhm... mình nghĩ là có thể lắm!

Nói đoạn, nàng quay đầu rồi nhanh chân bước về phía trước, mặc kệ ông chủ của mình là ai, nếu đã tiếp nhận vị trí này, nàng cũng phải cố gắng hoàn thành tốt nó.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Sau khi gặp mặt Lý Đông, Vũ Nhung trải qua một buổi suy nghĩ và ráp nối các sự kiện có liên quan trước đó, từ mối quan hệ thân thiết kỳ lạ của Lý Đông với Trần Hàng, từ việc xuất hiện thường xuyên ở công ty trong các sự kiện quan trọng cho tới việc giữ bí mật một cách bất thường của vị chủ tịch, nàng cuối cùng đã có kết luận hợp lý cho tất cả những việc này. Kháng định được thân phận của Lý Đông, Vũ Nhung cũng chấp nhận vai trò mới của mình dù nó khiến nàng cảm thấy cứ như ảo mộng.

Về phần mình, Lý Đông bàn giao xong công tác cho Vũ Nhung, cũng không có trở lại Đông Lai mà dự định lên thẳng Hà Đô. Lý Đông thi đỗ với điểm số cao, cha mẹ hẳn vô cùng tự hào. Vì việc này, trước đó Lý Đông còn phải quay trở về nhà mấy hôm, lý do là cha mẹ hẳn muốn tổ chức một buổi liên hoan mời họ hàng sang mừng hân thi đậu đại học.

Năm 2004 có thể nói là một năm khá viên mãn đối với vợ chồng Lý Hải và Phùng Nhu, nhà cửa được xây mới khang trang, công việc buôn bán mới thuận lợi bấy giờ con trai lại đỗ đạt hiển hách bảo sao họ không vui cho được. Nét mặt hai người cả ngày đều là vui vẻ, như trẻ thêm ra mấy tuổi vậy.

Sắp xếp công việc ở Đông Thành xong xuôi, buổi tối trước khi đi Hà Đô, Lý Đông hẹn gặp Trần Hàng để bàn giao một tập tài liệu liên quan đến việc cải tiến pin năng lượng mặt trời. Thời gian gần đây, Lý Đông đã có tìm hiểu thêm về xu hướng tiêu dùng, theo đó một trong những vấn đề của pin mặt trời đó là vấn đề thẩm mỹ. Tài liệu lần này là một cải tiến công nghệ cho phép làm được pin mặt trời với nhiều màu sắc khác nhau. Giải pháp cũng khá là đơn giản, các tấm pin sẽ được phủ thêm một lớp oxit dày khoảng 100 nanomet. Các oxit này hoạt động như lớp bán dẫn thứ hai, chúng có nhiệm vụ đảm bảo rằng càng nhiều ánh sáng có thể chạm vào được miếng silicon bên dưới càng tốt. Lớp này cũng là một nhân tố chính trong việc thay đổi màu sắc của mảng pin. Bằng cách thay đổi độ dày vật lý của các oxit dẫn điện trong suốt, giúp cho bề mặt của pin có chỉ số khúc xạ quang học khác nhau, từ đó cho ra các màu khác nhau. Việc thay đổi màu sắc hoàn toàn không làm cho pin hoạt động kém hiệu quả hơn. Các hạt ánh sáng không bị ảnh hưởng bởi độ dày của lớp dẫn điện, hiệu quả và công suất vẫn được giữ nguyên.

Công nghệ này sẽ góp phần quan trọng trong việc tăng tính thẩm mỹ cho tấm pin hoặc thậm chí cho phép tạo ra các mảng pin với một thiết kế phức tạp. Tấm pin mặt trời trên mái nhà trong tương lai có lẽ sẽ không phải là một vật có khả năng gây chóng mặt hoặc thậm chí, chúng sẽ được tích hợp thẳng vào cấu trúc của mái nhà hoặc một phần nào đấy, chẳng hạn như ban công ở ngôi nhà của khách hàng. Nó cũng cho phép sản xuất ra những chiếc ô tô điện với màu sắc khác nhau tạo sự lựa chọn đa dạng phù hợp với sở thích hoặc màu sắc phong thủy của người tiêu dùng.

Trần Hàng khi nghe Lý Đông nói tới những điều này càng không khỏi khâm phục về tầm nhìn của hắn cũng như trình độ đáng kinh ngạc của đội ngũ nghiên cứu khoa học của Lý Đông. Dường như bọn họ không gì là không thể nghiên cứu ra, mà điều đáng nói nhất là còn dùng thời gian ngắn như vậy. Hắn chỉ còn biết than thở “Lý Đông biến thái, quanh hắn cũng toàn người biến thái. Thật là không thể tưởng tượng nổi!”, sau đó Trần Hàng nhận lấy tài liệu, không nói thêm một lời, cầm đầu về thẳng nhà máy.

Sáng hôm sau, Lý Đông lên một chiếc xe riêng đã được bố trí để trở lại Hà Đô. Đến trưa, xe tiến vào cổng một khu biệt thự, đây là nơi được Lý Đông chuẩn bị để ở trong mấy năm học sắp tới. Căn biệt thự được xây mới theo phong cách châu Âu nằm bên Tây Hồ, là hồ nước lớn và đẹp nhất ở Hà Đô.

Diện tích khuôn viên biệt thự này lên tới gần 20.000 m². Để có thể có được mảnh đất có kích thước lớn như thế này, từ năm trước Lý Đông đã yêu cầu Mạnh Thành tiến hành tìm kiếm đất ven Tây Hồ song song với việc tìm đất mở siêu thị. Sở dĩ hắn làm điều này bởi Lý Đông biết trong thời gian rất ngắn sau đó, giá đất khu vực này sẽ tăng lên tới mức không tưởng, thậm chí có tiền cũng không mua được, đây là một khoản đầu tư chắc chắn mang lại lợi nhuận cực cao.

Mảnh đất này, Mạnh Thành là dùng giá gần gấp đôi giá thị trường, gom nhiều mảnh riêng lẻ hợp lại. Đối với các chủ đất cũ, mặc dù biết lô đất của mình rất có giá trị, có điều giai đoạn này kinh tế cả nước còn chưa bước vào giai đoạn bùng nổ, thị trường bất động sản cũng còn khá trầm lắng nên lợi thế mảnh đất cũng không được thể hiện rõ. Ban đầu khi thấy có người thu mua với quy mô lớn, bọn họ còn nghi ngờ khu vực này có dự án quy hoạch tuy nhiên sau khi tìm hiểu thì được biết thành phố chưa có kế hoạch nào. Người tới thu mua chỉ là một ông chủ lớn, có nhu cầu xây biệt thự đơn thuần để ở mà không phải đầu cơ bất động sản. Do vậy có nhiều người vì nhiều lý do khác nhau, hoặc cần tiền gấp hoặc có kênh sinh lợi khác nhanh hơn nên gật đầu đồng ý chuyển nhượng.

Sau khi những sổ đỏ này tới tay, Lý Đông cho thuê một đơn vị của Pháp tiến hành thiết kế căn biệt thự và khuôn viên xung quanh theo ý tưởng ban đầu của hắn. Công tác xin cấp phép xây dựng sau đó cũng khá là đơn giản, dù sao đây là dạng biệt thự đơn lập thấp tầng nên chỉ cần một ít chi phí lo lót thủ tục là xong. Tài chính cung cấp dồi dào, nhà thầu thi công của Ý cũng đẩy hết tốc lực do đó trong vòng gần một năm cơ bản các hạng mục đều đã hoàn thành, chỉ cần chỉnh trang lại một chút cảnh quan là được.

Lý Đông xây dựng căn biệt thự này ngoài mục đích đầu tư, một điều quan trọng khác là vì hắn muốn biến nơi này thành tổng bộ tại Hà Đô của tập đoàn. Đây sẽ là nơi Lý Đông tiến hành các buổi họp, gặp gỡ ban lãnh đạo các công ty con và tiếp các đối tác quan trọng. Nơi này sẽ được lắp đặt các trang thiết bị phục vụ điều hành từ xa các công ty con trên cả nước do vậy một nơi sang trọng, riêng tư, an ninh đồng thời thể hiện được vị thế của tập đoàn là một điều cần thiết, không hoàn toàn là một sự lãng phí hươu thụy.

Xe của Lý Đông phải tạm dừng lại ở cổng do phía trước có barie của trạm gác chặn lại. Một người bảo vệ vội vã tiến về phía chiếc xe. Lý Đông tìm từ trong ví sau đó đưa ra một tấm thẻ ra vào mạ vàng được thiết kế riêng, người bảo vệ liền cầm thẻ trở về trạm gác rồi quẹt qua máy quét. Khi đã xác nhận thẻ hợp lệ thì barie và cánh cổng điều khiển cầu kỳ bằng đồng phía sau mới nặng nề được mở ra. Chiếc Mercedes-Benz S Class S600 màu đen lam lùi tiến vào khu biệt thự theo một đường dẫn được trải nhựa mịn màng, nằm quanh co giữa hai bên là đồi thông thoai thoải. Các đồi thông này thực chất đều là đồi nhân tạo, do nhà thầu đắp đất rồi trồng thông để tạo cảnh quan và che bóng mát. Thông được trồng đều là các cây mua về đã trưởng thành, cao tới gần bảy tám mét do vậy mức độ sinh trưởng rất mạnh, trồng không bao lâu đã xanh rợp lá. Trên đường đi, nhìn qua cửa kính, Lý Đông có thể thảnh thơi bắt gặp những đàn hươu nai đang thoi thảng gặm cỏ. Hắn là người rất thích gần gũi với thiên nhiên do vậy Lý Đông muốn có sự xuất hiện của những động vật hiền lành này trong khu vực sống của mình. Việc chặn thả ở đây cũng không sợ có ai săn bắt trộm, bởi toàn bộ khuôn viên biệt thự đều được xây tường cao tới gần ba mét, có móc sắt và gắn dây kẽm gai ở trên, bên trong lại có làn đường cho an ninh tuần sát và hệ thống camera hồng ngoại theo dõi 24/24h, quả thật là rất khó cho ai đó muốn len vào đây mà không bị phát hiện.

Khi xe vừa vượt qua cung đường uốn lượn quanh co đến gần một ki lô mét giữa các đồi thông thì lập tức ập đến trước mắt là một không gian ngập tràn ánh sáng. Phía trước xe bây giờ là một đoạn đường thoáng đãng dài gần năm mươi mét dẫn tới căn biệt thự hai tầng to lớn màu trắng sữa. Trước tòa biệt thự là quảng trường lát đá cẩm thạch rộng ước chừng năm trăm mét vuông, ở giữa xây dựng một đài phun nước khá kiểu cách với tượng hình thiếu nữ đứng nghiêng, ngực để trần, hông quấn khăn đang đổ nước xuống bể phía dưới. Thiết kế sư bố trí xung quanh căn biệt thự là các đồi cỏ nhân tạo xanh mướt nhấp nhô lên xuống như ở thảo nguyên, trên đó ở những vị trí thích hợp được trồng một vài cây đại thụ. Chênh phía mé trái tòa nhà là con đường dẫn tới bên bờ Tây Hồ với mặt nước mênh mông lồng gió. Xung quanh khuôn viên, để hạn chế ảnh hưởng của các bức tường vây gây nên cảm giác gò bó, đơn vị thi công cho trồng thông làm lớp đệm, do vậy nhìn toàn cảnh ngôi biệt thự như đang nằm giữa những cánh rừng và thảo nguyên vậy. Đó là còn chưa tính tới những tiểu cảnh như hàng dương trên con đường ven hồ, vườn hoa, thủy tạ... tạo nên không gian sống cực kỳ thư thái.

Cảm nhận được vẻ đẹp của nơi này, Lý Đông khá là hài lòng, phải biết số tiền hắn chi ra cũng là không nhỏ, lên tới gần một trăm triệu đô la, đối với đa phần người trong nước lúc này đây là một con số thiên văn, thậm chí nhiều tổng công ty và tập đoàn cũng không có thể bỏ ra nổi ngay lập tức.

Xe dừng vào bãi đỗ, Lý Đông mở cửa bước ra. Ở khoảng cách này, hắn mới có thể đánh giá tỷ mỹ được sự quý phái của căn biệt thự. Vẻ đẹp bền vững của công trình được thể hiện trong đôi chân thực qua các góc nhìn, đường nét cân đối được vận dụng triệt để khiến cho bố cục công trình trở nên hài hòa toàn diện. Ngôi biệt thự khiến cho người chiêm ngưỡng thấy được sự độc đáo trong từng khoảng không gian mở riêng biệt, không chỉ tạo ra nét tinh tế trong từng khu vực sống, đưa cảnh quan thiên nhiên xen lẫn tạo nên sự gần gũi và thông thoáng tối đa cho công trình mang kiến trúc Pháp. Thêm vào đó biến tấu thông tầng cũng được thể hiện tinh tế mang đến cái nhìn đầy thân thiện và phóng khoáng cho toàn bộ công trình. Quả là một thiết kế quá hoàn mỹ!

Lý Đông say mê đứng nhìn ngắm tòa biệt thự lại không phát hiện có một bóng người đang vội vã đi về phía hắn.

Mạnh Thành từ sớm đã đã ở đây chờ Lý Đông, khi báo an báo cho hắn là người đã tới, Mạnh Thành vội vã từ trong nhà đi ra chào đón:

- Đông, cháu tới rồi à. Uhm... Thế nào? Cảm quan sơ bộ ra sao?

Lý Đông hài lòng gật đầu:

- Chỉ có thể nói là tuyệt vời!

- Uhm, hơn một trăm triệu đô là mà lại, cũng chỉ có cháu mới dám đầu tư như vậy thôi. Chú vẫn không thể tin là biệt thự còn có thể làm được đến mức như thế này. Đúng là có tiền mua tiền cũng được.

- Chú Thành, chú không biết đấy thôi. Ở nước ngoài các biệt thự dạng này cũng không phải là hiếm. Nếu bố trí được thời gian, chú cũng làm một vài chuyến du lịch ra các nước để mở mang thêm tầm mắt.

Mạnh Thành gật gù:

- Ha ha, được! Dự sang năm hệ thống siêu thị đi vào ổn định, chú cũng phải đi cho biết đó biết đây.

Hai người vừa trò chuyện vừa tiến vào trong. Mạnh Thành là người giám sát thay Lý Đông ở đây nên hẳn nắm khá rõ bố trí của tòa nhà, hẳn lần lượt giới thiệu với Lý Đông công năng của từng tầng. Lý Đông là người hai đời, tầm mắt mở mang không ít nhưng khi tận mắt nhìn thấy những thiết kế xa hoa tột bậc bên trong, đến chính bản thân hắn cũng không tránh khỏi có chút ngỡ ngàng.

Sảnh chính rất rộng và thoáng, cao tới mười lăm mét. Tất cả các không gian thư giãn như bể bơi, phòng nhảy và phòng chiếu phim cũng đều rất rộng. Trần nhà được trang trí những tác phẩm hội họa gọi nhớ tới danh họa nổi tiếng người Pháp Michelangelo. Với mười phòng ngủ, khu lễ tân lớn, thư viện tạo ra một không gian sống rất đáng mơ ước. Từ xây dựng cho đến khi hoàn thiện biệt thự cần tới mười lăm nghìn lá vàng và mười ba loại đá cẩm thạch khác nhau. Biệt thự có một căn phòng kính có bể cá độc đáo phía trên, là nơi thư giãn rất thú vị. Phòng xem phim của căn biệt thự thiết kế theo kiểu dáng tân cổ điển, vừa có vẻ đẹp xưa vừa vô cùng hiện đại. Bể bơi trong nhà đẳng cấp và sang trọng với việc phối hợp giữa gam màu xanh nhạt của gạch lát nền và khung cảnh ngập tràn ánh sáng xung quanh. Phòng bếp sạch sẽ đan xen màu xanh ngọc và màu vàng của nội thất. Ngoài ra biệt thự còn có một hầm rượu vang mang đặc trưng phong cách sống của người Pháp, tường và trần được ốp bằng những tấm đá granite màu xám trắng theo kiểu mái vòm liên thông. Xem xét một vòng, Lý Đông rất hài lòng, căn biệt thự này không thua kém bất kỳ nơi nào hắn từng đi thăm thú trước đây, không ngờ tới rằng trong đời này hắn có thể tái tạo một nơi đáng ngưỡng mộ như thế ở trong nước.

Lý Đông cũng có hỏi Mạnh Thành về mặt bảo an. Theo như Mạnh Thành nói, toàn bộ căn biệt thự được bảo vệ bởi gần ba mươi nhân viên an ninh luân phiên canh gác theo ca, đây đều là những người được điều từ tập đoàn tối, là những người đã trải qua khảo sát của trường bộ phận an ninh Đồng Thiết, lý lịch và năng lực đều rất đáng tin tưởng. Ngoài ra tại hầm trú ẩn còn bố trí một hệ thống theo dõi camera và cảm biến điện tử, giám sát mọi ngõ ngách trong khu biệt thự, đảm bảo không để lọt dù chỉ là một con ruồi. Quản gia của căn biệt thự là một người đàn ông vốn trước làm bên quản lý khách sạn, được lương cao mời tới. Người này sẽ chịu trách nhiệm điều phối và vận hành nhân viên phục vụ trong biệt thự, tuy vậy tại một số khu vực quan trọng như phòng họp hay một số vị trí khác, các công tác dọn dẹp, vệ sinh hoặc sửa chữa sẽ phải trực tiếp do bộ phận bảo an thực hiện. Nghe xong Lý Đông khá là yên tâm với sắp xếp này, như vậy trong mấy năm tiếp theo hẳn có thể thoải mái ở đây, tập trung vào những kế hoạch và dự án của mình rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Phòng 501 khu Giảng đường A, Trường Đại học Kinh tế quốc gia

Mất cả ngày hôm trước xếp hàng làm các thủ tục nhập học, Lý Đông rốt cuộc đã chính thức trở thành sinh viên. Buổi sáng hôm nay, hắn vừa có buổi tập trung để nhận lớp và gặp gỡ giảng viên chủ nhiệm. Gần bảy mươi con người ngồi kín cả sảnh giảng đường rộng lớn, tiếng trò chuyện, hỏi han, làm quen vang lên náo nhiệt. Lý Đông chọn cho mình một vị trí không mấy bắt mắt, lặng lặng nhìn những gương mặt xa lạ từ khắp mọi miền của tổ quốc, đây sẽ là những người bạn đồng hành cùng hắn trong suốt những năm học tiếp theo. Lý Đông thú vị theo dõi biểu cảm khác nhau của các bạn học, đa phần những người ở đây đều là dân ngoại tỉnh, nhiều người là lần đầu xa nhà do vậy trên mặt một số các bạn nữ vẫn còn nét lo lắng. Về phần bạn học nam thì đa phần đều tỏ thái độ hờn hờ, như chim được sổ lồng vì thoát khỏi áp lực học hành và sự kiểm soát của cha mẹ.

Lên đại học, việc học chủ yếu là tự giác, thi cử cũng không quá khó khăn, đặc biệt là đối với sinh viên khối ngành kinh tế, đây là những lời rí tai nhau của lớp sinh viên khóa trên dành cho đàn em khóa dưới. Phần đầu đạt học bổng thì khó chứ đề qua môn thi cũng tương đối đơn giản với những sinh viên “thiên tài” này. Thông thường thi trước ngày thi vài hôm, bọn họ mới cầm đến sách vở rồi xem qua vội vàng. Đi thi thì cầu trời khẩn phật đừng bị “tù đề trúng” hoặc xin cho “phao ơi phao nổi đừng chìm”, lúc làm bài thì chỗ nhớ chỗ không, viết luận lung tung bậy bạ chẳng cần biết đúng sai miễn sao điền cho đủ vài mặt giấy. Đây cũng là kinh nghiệm được nhiều lớp đàn anh truyền thụ, làm như vậy cốt để thể hiện cho người chấm bài biết được là đầu mình cũng là có chữ, không có chất lượng thì cũng có công viết bài. Nghe khá là hoang đường, nhưng ấy vậy mà cái trò này lại có một tác dụng thần kỳ, bởi điều thú vị và kỳ lạ là đa phần sinh viên dù biết mình viết chẳng vào cái chủ đề gì nhưng đều ít nhất đủ điểm qua môn, trừ phi có ai đen đủi lắm mới trượt, tỷ lệ nợ môn thực tế cả khóa cũng là không quá lớn. Thậm chí ngay cả những sinh viên thi rớt cũng chẳng có cái gì là thảm họa, bọn họ còn cả một kỳ thi lại phía sau, mà kỳ thi này thì kinh nghiệm cho thấy vượt qua còn dễ hơn kỳ đầu.

Do vậy, trừ phi sinh viên tệ hại bỏ bê hẳn chuyện học hoặc gây ra chuyện kinh thiên động địa nào đó mà bị nhà trường tước học tịch mới không ra nổi trường. Nếu không thì đều đặn sau bốn năm miệt mài ăn chơi ở giảng đường, các sinh viên “gương mẫu” đều đội mũ cử nhân hẳn hoi lên bục nhận bằng tốt nghiệp bắt đầu xông ra cuộc đời phấn đấu vì miếng cơm manh áo. Khi này xã hội mới là sân diễn chân chính để những người có tài năng thực sự phô diễn khả năng của mình. Có những người chỉ có bằng xếp hạng trung bình nhưng sau vài năm xông pha đã có được vị trí nhất định trong xã hội lại có những người cầm tấm bằng giỏi còn đang vất vả lặn lội dăm ba nơi tìm kiếm công việc phù hợp với khả năng. Dẫu biết kiến thức là khá quan trọng có điều những thứ được đào tạo ở các trường đại học lại không mấy thứ có thể áp dụng vào thực tiễn, hầu hết đều phải ra ngoài đời học lại. Do vậy, ở các trường khối kinh tế trong nước, thời đại học là thời gian tuyệt vời cho game, phim, du lịch, thể thao và ái tình, học hành tuyệt không phải là ưu tiên hàng đầu với số đông.

Chức năng của Lý Đông là một giáo sư khoảng bốn mươi tuổi, ông ấy sẽ phụ trách dạy một vài môn chuyên ngành, có điều môn này phải tới năm thứ ba đại học mới bắt đầu giảng dạy, hai năm đầu đều là các môn đại cương và môn cơ sở các loại như Triết học, Lịch sử Đảng, Kinh tế chính trị, Pháp luật đại cương... những môn này khi nghe giảng và ôn thi cũng làm học sinh to đầu thêm không ít với những khái niệm và diễn dịch khó hiểu cao siêu như thiên thư từ trời cao rơi xuống. Buổi tập trung hôm nay cũng không có nội dung gì nhiều, mắt khoảng gần một tiếng để chức năng phổ biến nội quy học hành thi cử, tiến hành bầu chọn ban cán sự lớp và đoàn đội, phổ biến lịch học và sách vở cần chuẩn bị thi kết thúc. Thời gian còn lại để mọi người trong lớp giao lưu với nhau. Thấy các công việc cần thiết đã xong xuôi, Lý Đông đứng dậy theo lối cửa bên hông về nhà trước.

Những ngày đến trường tiếp theo, Lý Đông lại phát hiện thêm một điều thú vị. Đại học không có sắp xếp chỗ ngồi như các cấp học dưới, ai ngồi chỗ nào là tự chủ động và thường được quyết định tại những buổi học đầu tiên. Thông thường những người quen biết hoặc có thiện cảm với nhau sẽ tập trung về một chỗ, hình thành các nhóm bạn chơi chung. Tuy vậy điều này lại làm xuất hiện một số tình huống không được tốt lắm, ví dụ như trong lớp Lý Đông lại đã xuất hiện tình trạng phân biệt đối xử, một nhóm bạn học gia đình có vẻ có điều kiện ở Hà Đô tụ tập lại, bọn họ chỉ chơi với nhau và không quan tâm nhiều đến các bạn học khác. Thái độ đôi khi khá là kiêu cách, xa lạ với mọi người, tất nhiên cũng không gây ra xích mích gì lớn nhưng lại gây cho nhiều người cảm giác khó chịu.

Lý Đông cũng không có khúc mắc gì với những người này, hắn đơn giản chỉ là quan sát một chút sắc thái cuộc sống mà thôi, việc ai người đó làm. Mỗi người một môi trường sinh trưởng, một tính cách, hắn cũng không quản mà cũng không muốn quản mấy thứ chuyện tào lao này. Dù sao chỉ khi nào bước chân ra đời, va vấp với đủ thành phần trong xã hội, vật đổi sao dời, địa vị của mỗi cá nhân xác lập lại, con người ta mới chân chính hình thành nên nhân sinh quan thực sự, thứ mà ở giảng đường đại học vốn là chưa thể có.

Bạn cùng bàn Lý Đông là một người tên là Thiệu Đại. Tính tình tên này cũng có chút lạnh lạnh, có điều không phải theo kiểu khinh khinh của những người kẻ trên. Do khí tràng không hợp với đa số mọi người, hắn làm li ti nói, ai hỏi thì hắn trả lời còn không thì chẳng mấy khi chủ động hỏi chuyện người khác. Trong lớp Lý Đông có lẽ là người nói chuyện được với Thiệu Đại nhiều nhất nhưng đó cũng chỉ là tại buổi học đầu tiên mà thôi. Tên này ngoại hình nhìn có chút dữ dằn, dáng người cao to cơ bắp, tóc ngắn đầu đinh, trên trán dường như có vết rách được khâu lành lại, ánh mắt lừ đừ nguy hiểm. Hôm đó, khi hắn bước vào lớp và đưa mắt quét tìm chỗ ngồi, bạn học ai cũng sợ hãi né tránh, có người vội vã để một quyển sách sang vị trí bên cạnh báo hiệu là đã có người ngồi cùng. Quan sát một hồi Thiệu Đại phát hiện chỉ có Lý Đông là bình thản nhìn hắn. Thiệu Đại liền đi về phía Lý Đông rồi hỏi:

- Có ai ngồi đây không?

- Không, ngồi đi!

Lý Đông cười trả lời.

- Uhm

Thiệu Đại cũng không hỏi gì thêm đặt móng ngồi xuống. Điều này khiến trong giảng đường xuất hiện một vị trí kỳ quặc, tại cùng một bàn đồng thời có hai tên cao to lù lù như cột tháp nổi bật giữa những cái đầu thấp bé. Mấy vị bạn học xung quanh vội vàng ngồi dạt tránh xa vị trí của hai người cứ như bọn Lý Đông là ôn thần vậy. Lý Đông cũng chẳng bận tâm lắm tới bọn họ, dù sao hắn cũng không thích ồn ào, càng ít người xung quanh càng đỡ nhức đầu. Thiệu Đại cũng thấy những điều này, hắn nhếch mép cười khổ quay sang người bên cạnh dùng chất giọng khàn khàn nói:

- Bọn này chắc tưởng tao là tướng cướp đấy. Tao là Thiệu Đại, còn mày?

- Lý Đông.

- Uhm, quê ở đâu?

- Đồng Thành.

- Tao ở Nam Hà.

- Uhm, không xa Hà Đô lắm. Mày trọ ở đâu?

- Ký túc xá. Còn mày?

- Uhm... tao có người quen ở đây!

- Ồ, vậy đỡ bị quản lý giờ giấc đêm hôm. Mẹ kiếp, mấy hôm ra ngoài có chút việc về muộn bị nhốt ở ngoài, chán bỏ mẹ!

- Mày làm gì mà về muộn thế?

- Đi làm.

- Làm thêm?

- Ừ, tao mò còi, sống với bà. Không ai chu cấp, làm thêm mới có tiền ăn học.

- À, mày thật nỗ lực. Ở đây mày làm cái gì?

Thiệu Đại có chút chần chờ nhưng cảm thấy Lý Đông hình như không giống với mấy con chuột nhắt xung quanh, hắn nói:

- Trông quán bar.

- Chỗ đó khá phức tạp. Sao mày tìm được công việc này?

- Hôm mới lên đây, có xích mích với một thằng. Tao đâm vỡ mồm nó và mấy thằng bạn. Chủ quán bar cũng ở đó thấy thế hỏi tao có muốn làm cho lão không.

- Uhm... hóa ra là vậy! Công việc thế nào?

- Cũng được, có đám nào phá quán thì đuổi chúng nó ra. Tháng có bốn triệu tiền công, bao ăn ca. Coi như trừ sinh hoạt cũng có chút gửi về quê.

Thấy Thiều Đại có vẻ không phải là dạng hung hãn như vẻ ngoài mà là kẻ vừa có chí vừa hiểu thuận, Lý Đông chợt nảy lên ý nghĩ giúp đỡ, hần nói:

- Nếu khi nào không thích làm ở đó nữa thì bảo tao. Tao có thể nhờ người quen giới thiệu cho một việc khác.

Thiều Đại nghe vậy cũng không có phản ứng gì khác thường, chỉ gật gật đầu:

- Uhm, để tính sau, giờ thì không cần. Tao thấy việc này làm tạm cũng được!

- Tốt!

Màn làm quen giữa hai người là những mẫu thoại cụt ngắn nhất gừng như vậy, kể từ sau buổi đó do không có chủ đề chung quan tâm, bọn hần cũng ít chuyện trò gì thêm, đến buổi thì tới lớp, hết giờ thì ra về, lừng lững như hai bóng ma trong suốt một tuần lễ đầu tiên của năm học. Xung quanh hai người đã vắng càng thêm vắng, giáo viên vào lớp cũng có chút nhìn không quen nhưng cũng không quan nhiều, đều đã trưởng thành ai còn đi nói những chuyện này.

Sáng thứ hai của tuần học kế tiếp, để gia tăng giao lưu và tình đoàn kết giữa các thành viên trong lớp, ban cán sự và bí thư thông báo tổ chức cho lớp một chuyến picnic thăm suối Ngà ở một tỉnh lân cận vào cuối tuần. Lớp trưởng Đinh Hương là người Hà Đô, tố chất lãnh đạo khá tốt. Nàng là người có cá tính hướng ngoại và khá hòa đồng, ngoại hình lại cao ráo xinh xắn nên khi nàng ứng cử chức vị này, ngay lập tức được nhiều người ủng hộ, nhất là các bạn nam. Tương tự như vậy, bí thư Trần Độ lại giành được sự ủng hộ của đa số các bạn nữ, hần có vẻ ngoài trông khá phong trần với gò má cao, đôi mắt sâu, lông mày rậm, mái tóc hất một bên bồng bênh lãng tử. Đặc biệt tên này có một phong thái khá là tự tin, giọng nói lại âm áp trầm bổng quyến rũ người nghe, tuy bị một số nam sinh viên đổ kị bỏ phiếu chống nhưng nhờ phái nữ trong lớp khá nhiều nên hần cũng đắc cử vị trí này.

Vì là sinh hoạt đoàn thể đầu tiên của cả lớp nên mọi người cũng không ai phản đối ngay cả nhóm quý tộc Hà Đô, tỷ lệ đăng ký đi là một trăm phần trăm, kinh phí là tự đóng góp có điều cũng không phải nhiều lắm, nằm trong sức chịu đựng của sinh viên nên đến cuối buổi học cũng thu được gần hết. Các thành viên được phân công thành các tổ đội chịu các trách nhiệm chuẩn bị khác nhau. Tổ lo đặt xe, tổ lo vấn đề mua sắm lều trại và chỗ nghỉ ngơi, tổ lo vấn đề lương thực thuốc men... Vì Lý Đông và Thiều Đại là hai tên to con nên được xung vào tổ mua sắm lều trại, đi theo lớp trưởng Đinh Hương để chịu trách nhiệm khuôn vác vận chuyển. Do Thiều Đại bận đi làm nên Lý Đông tình nguyện làm thay phần việc của hần. Ban đầu Đinh Hương khá nghi ngại sợ một mình Lý Đông thì hơi vất vả, có điều nàng nghe hần khẳng khẳng định thì cũng đành tặc lưỡi nghĩ "Thôi kệ, hần nói làm được thì để cho hần làm vậy, nếu không được mình lại gọi thêm người. Mà trông hần như con trâu mộng thể kia thì hết sức làm sao được". Theo đó, nàng gật đầu đồng ý với Lý Đông, hẹn buổi chiều hai người sẽ cùng đi đến cửa hàng mua sắm dụng cụ. Nghĩ đến cái gì, nàng quay sang nói với Lý Đông:

- Này, cậu có xe máy chứ?

- Uhm, có!

Lý Đông vì để tránh gây chú ý nên hần không đi ô tô mà mua một chiếc Future của Honda để đi học, do vậy hần trả lời Đinh Hương như vậy cũng không tính là nói dối.

- Vậy thì tốt rồi, mình là xe ba đưa đón nên không có đi xe máy quen. Chiều nay cậu qua đón mình rồi cùng đi nha. Chắc phải chờ vài lượt đi lại mới hết từng đó lều trại đấy! Cũng may chỗ bán cũng không cách nhà mình xa!

- Được, cậu cho mình địa chỉ đi!

- Uhm, nhà mình ở số 3 đường Lý Thường Kiệt, Quận Tây Hồ

Lý Đông rút điện thoại ghi chép lại thông tin, sau đó cười nói:

- Mình biết rồi, hẹn cậu một rưỡi nhé!

- Ok, hẹn gặp cậu sau nhé! Nhớ đúng hẹn đấy!

- Được, bí bí!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Đúng giờ, Lý Đông tới nhà đón Đinh Hương. Đó là một căn biệt thự cổ xây từ thời Pháp thuộc, qua nhiều năm tháng nó vẫn giữ được vẻ đẹp trang nhã, nổi bật giữa những công trình có kiến trúc hiện đại xung quanh.

Đinh Hương rất nhanh xuất hiện ở cửa. Nàng hôm nay diện trang phục khá đơn giản, quần jeans áo phông bó sát, khá năng động.

Sau khi khép lại cánh cổng, nàng rất tự nhiên ngồi lên sau xe Lý Đông.

- Đi thôi!

- Uhm, cậu chỉ đường đi!

- Đi thẳng qua hai ngã tư, sau đó rẽ phải chạy khoảng năm trăm mét là tới!

- Được, cậu bám chắc nhé!

Nói đoạn, Lý Đông vít nhẹ tay ga chạy theo hướng Đinh Hương chỉ dẫn. Mất khoảng mười lăm phút thời gian, hai người dừng trước một tòa nhà chung cư.

- Đinh Hương, bạn nói là ở chỗ này?

- Đúng, đây là tổng kho của đại lý cấp một nên không có cửa hàng bán lẻ, bình thường đơn hàng nhỏ là họ không giao dịch đâu.

- Uhm, mình biết. Đi lên thôi!

Lý Đông vào hầm gửi xe, sau đó hai người theo thang máy đi lên tầng mười lăm. Rẽ qua hai lần hành lang chung cư, bọn họ tìm được chỗ cần tới. Đó là một căn phòng khá rộng, ước tính tới gần ba trăm mét, có vẻ như là được làm thông phòng từ hai căn ban đầu.

Tiếp bọn hắn là một người bán hàng nam. Sau khi hỏi cụ thể nhu cầu, người nhân viên dẫn họ tới kho để chọn mẫu.

- Hai em xem, đây là mẫu lều gấp chống nước rất tốt, gọn nhẹ lại bền đẹp.

Đinh Hương tỷ mỉ xem xét một lần sau đó nhìn mác giá dính trên sản phẩm, nàng hơi nhăn mày lắc đầu:

- Uhm, mẫu này giá hơi cao một chút! Anh còn mẫu nào giá mềm hơn không?

Người nhân viên mỉm cười trả lời:

- Anh đoán bọn em mua cho lớp đi du lịch đúng không? Mẫu này tuy hơi đắt một chút nhưng khá bền, dùng được nhiều lần. Nếu mua, anh có thể nói với quản lý cho bọn em được hưởng giảm giá theo chương trình đang áp dụng cho các đại lý cấp dưới.

Đinh Hương ánh mắt lập tức sáng lên:

- Chiết khấu được bao nhiêu anh?

- Như với số lượng mua của bọn em, sẽ được áp mức chiết khấu 15%.

Đinh Hương hơi suy tư tính toán một chút, nếu giá cả được ưu đãi như vậy thì cũng phù hợp với kinh phí dự trù. Nàng lập tức đề nghị:

- Được, bọn em lấy mẫu này. Có điều, không biết bên anh có thể ship hàng được không?

- Bọn em muốn ship tới đâu?

- Trường Đại học Kinh tế quốc gia!

- Uhm... cái này phải đợi anh một lát!

Nói xong, anh ta tiến về phía bàn làm việc của một người, có vẻ là quản lý trực tiếp, trao đổi thông tin gì đó. Mấy phút sau, anh ta quay lại nói với Đinh Hương:

- Đáng nhẽ với các đơn hàng nhỏ này là bên anh không ship đâu. Có điều vừa khéo bây giờ lại có xe giao hàng cho đại lý cấp dưới, tiện đường chạy ngang qua trường đại học nên anh đã trao đổi với quản lý hỗ trợ bọn em rồi.

- Ha ha... tốt quá, cảm ơn anh nhé!

Đình Hương vô cùng mừng rỡ, phải biết đề nghị lúc này của nàng cũng chỉ là cầu may, nàng cũng chuẩn bị sẵn phu khuân vác đây rồi, không ngờ lại có thể đạt thành.

Theo chân vị nhân viên bán hàng đi làm thủ tục kiểm hàng tại kho và thanh toán, một đội nhân viên nhanh chóng di chuyển số lượng trại này xuống xe chuyên chở dưới lầu. Về phía Đình Hương, nàng đã cho xe hàng số di động của một thành viên trong lớp, người này sẽ đợi sẵn ở kho chứa đồ của văn phòng đoàn trường để nhận hàng. Hai người Lý Đông thì ở lại để nhận hóa đơn, đây là căn cứ tính toán chi phí với mọi người. Sau khi hoàn tất, hai người trở ra đến cửa thang máy, bất ngờ chuông báo động reo vang âm ỉ.

Đình Hương khó hiểu hỏi Lý Đông:

- Chuyện gì vậy?

Lý Đông theo bản năng nhìn một vòng xung quanh, bất chợt hấn lao vội ra hướng cửa kính hành lang. Đình Hương không biết chuyện gì xảy ra nhưng cũng chạy theo. Trước mắt hai người là từng cột khói đen đang bốc lên nghi ngút.

- Chết tiệt, cháy. Đình Hương, mau chạy thôi!

Lý Đông hét lên, vội vã cầm tay Đình Hương kéo chạy về hướng cầu thang bộ. Đình Hương ban đầu có chút hoảng hốt nhưng rất mau bình tĩnh lại, ba chân bốn cẳng cấp tốc bám theo Lý Đông. Lúc này dòng người cũng đang ào ào đổ ra từ các căn hộ chạy xuống phía dưới hòng thoát thân.

Xuống tới tầng thứ chín thì nhiệt độ xung quanh bắt đầu có dấu hiệu tăng lên, khói xuất hiện nhiều hơn, có vẻ là tòa nhà bị cháy từ các tầng phía dưới. Đình Hương lúc này đã có chút đuối sức, nàng hít vào không ít khói, da mặt đã hơi trắng bệch tuy vậy vẫn cố chịu đựng chạy tiếp. Tuy vậy khi bắt đầu chạy xuống tới tầng thứ bảy, chịu không nổi vận động gấp gáp và không khí độc hại, chân Đình Hương run run suýt ngã, may có Lý Đông nhanh tay đỡ lấy mới không lăn từ bậc cầu thang xuống dưới. Nàng vịn cầu thang khó nhọc nói:

- Lý Đông, học học...xin lỗi... mình không chạy được nữa... cậu xuống trước đi!

Lý Đông quay lại nhìn Đình Hương, nói đùa gì vậy, hấn có thể bỏ nàng chạy xuống một mình sao?

Lý Đông không nói gì, lập tức vòng một tay qua chân nàng, một tay đỡ lưng nhắc bổng Đình Hương lên, sau đó tiếp tục nhanh chân chạy xuống lầu.

- A...

Bị Lý Đông bất ngờ bế bổng, Đình Hương có chút giật mình, có điều nàng rất nhanh hiểu dụng ý của hấn. Lý Đông là không muốn bỏ nàng trong lúc hoạn nạn, Đình Hương cảm động hỏi thăm:

- Lý Đông, cậu được không vậy?

Nghe câu hỏi này, Lý Đông có chút hơi loạng choạng bước chân, đây là hỏi cái thứ gì vậy? Không biết hỏi một người đàn ông như vậy rất dễ gây hiểu lầm à? Có chút xúc phạm nha!

Lý Đông vội vàng ổn định cước bộ, miệng an ủi nàng:

- Yên tâm đi, leo mười lăm tầng lầu thì nhắm nhò gì với mình!

Lý Đông trả lời như vậy, Đình Hương thoáng chút yên tâm. Trong hoàn cảnh nguy hiểm này, nói Đình Hương không sợ chết là không đúng, nàng cũng không cần giả vờ làm bộ làm tịch với hành động nghĩa hiệp của Lý Đông, đành nói:

- Vậy khi nào bạn mệt quá thì thả mình ra nha, lúc đó có lẽ mình sẽ hỏi được một chút sức lực!

Lý Đông cũng không muốn dài dòng, đáp ứng nàng:

- Được!

Nói đoạn, hấn tiếp tục lao nhanh xuống dưới. Nằm trong vòng tay rắn rỏi, cảm nhận lồng ngực nở nang, hơi thở nam tính dày đặc phả vào mặt, Đình Hương lòng có chút say, hai má hơi hơi ửng đỏ, không biết là bởi vì nhiệt độ xung quanh hay là nguyên nhân gì cũng không nói được rõ!

Mất khoảng vài phút thời gian, hai người Lý Đông đã xuống tới mặt đất, hấn đặt Đình Hương xuống. Hai người cũng không gặp tổn thương gì, chỉ là quần áo có chút xốc xếch. Bọn họ chăm chú nhìn dòng người từ cửa ra vào đang lũ lượt chạy ra. Theo quan sát của Lý Đông thì lửa dường như bắt cháy từ dưới tầng hầm, đang cháy lan lên các tầng phía trên, khói bốc dữ dội.

Sau khoảng gần mười phút thời gian ngọn lửa đã cháy lên tới tầng bảy, tốc độ lan không quá nhanh do vậy người trong khu chung cư đa phần đều theo lối thoát hiểm chạy ra ngoài gần hết. Có điều lúc này ai nấy đều chỉ dùng ánh mắt vô lực nhìn căn hộ của mình dần bị khói lửa bao trùm.

Thời gian chậm chạp trôi qua!

- Bí bo... bí bo... bí bo... Tránh ra, tránh ra... những người không liên quan tránh ra cho cứu hỏa làm việc

Xe cứu hỏa rồi cũng đã tới. Lính cứu hỏa lập tức triển khai công tác cứu hộ, vòi rồng phun thành những dòng nước lớn vào tòa nhà. Có điều thể lửa bây giờ đã lớn, muốn dập tắt ngay lập tức nó là điều không thể.

Lý Đông nhìn cảnh này, lắc đầu. Theo tình huống hiện tại, xe máy của hắn dưới hầm có còn hay không thật là khó nói. Lý Đông đang chuẩn bị kéo Đình Hương ra ngoài, tính bắt một chiếc xe rồi khỏi chỗ này thì bất chợt có tiếng người phụ nữ thất thanh la lên gần đó:

- Trời ơi, chuyện gì thế này? Con tôi nó còn ở trên đó! Ai cứu con tôi với!

Người phụ nữ ném roi toàn bộ túi đồ ăn trên nền đường, điên cuồng định lao vào trong tòa nhà muốn cứu con mình nhưng bị người dân xung quanh chặn lại. Với tình huống này lao vào đó khác nào tự tử.

- Thả tôi ra, tôi phải cứu con tôi! Trời ơi... mắt nó tôi không sống nổi mắt!

Mặc mọi người can ngăn, người phụ nữ vẫn điên cuồng gào khóc vùng vẫy, muốn thoát ra.

Lý Đông nhìn thấy cảnh này, trong lòng có chút không đành. Hắn tiến tới bên người phụ nữ, dùng đôi tay vững vàng kìm cô ta lại, trầm giọng nói lớn:

- Chị bình tĩnh, con chị ở tầng nào? Phòng bao nhiêu?

Người phụ nữ dù hoảng loạn nhưng vẫn còn đôi chút tỉnh táo, thấy có người hỏi tới có ý hỗ trợ, như nắm được nhánh cỏ cứu mạng vội vã nói:

- Tầng 10, Phòng 1005... hu hu... cậu có cách nào cứu con tôi với, tôi cần rom cần cô lạy cậu... tôi cầu xin cậu... mau cứu lấy nó, con trai bé bỏng của tôi, nó mới chỉ có sáu tuổi thôi! Hu hu...

Lý Đông ngửa đầu nhìn lên, lửa đã lan tới tầng chín, có dấu hiệu bén tới tầng mười. Hắn mặc dù có năng lực giác quan và sức mạnh cơ thể hơn người nhưng nói cho cùng vẫn là cơ thể máu thịt, lửa và khói độc vẫn là có khả năng giết chết hắn. Tuy vậy, Lý Đông không thể thấy chết mà không cứu được.

Hắn vỗ vỗ bàn tay người phụ nữ, an ủi:

- Chị bình tĩnh, mọi chuyện có thể là không quá tệ. Tôi sẽ đi cứu con chị ra!

Nói đoạn, Lý Đông cởi bỏ áo phông bên ngoài sau đó nhúng vào một bãi nước đọng của xe cứu hỏa gần đó. Dùng một tay bịt tấm vải vào miệng, hắn lao vào trong tòa nhà.

- Đừng... Lý Đông!

Tiếng Đình Hương hét lên hoảng hốt, nàng thật không ngờ Lý Đông lại làm như vậy. Phải biết tình hình lúc này lao vào trong là cử tử nhất sinh, đến lính cứu hỏa với trang thiết bị đầy đủ cũng không dám lại gần, vậy mà hắn dám dùng thân máu thịt trực tiếp đối mặt với luồng lửa dữ dội đó.

Bóng Lý Đông đã khuất sau cửa ra vào, lính cứu hỏa và người dân mặc dù thấy hắn chạy vào trong nhưng do tốc độ quá nhanh nên bọn họ không kịp ngăn lại. Mọi người bàn tán âm ỉ:

- Trời ơi, thằng bé đó muốn chết à? Sao lại lao vào đó...

- Chết tiệt! Phen này lại thêm một con ma chết cháy mất!...

- Haizzz không biết con cái nhà ai... Thật tội nghiệp!

- ...

Sự bàn tán tiêu cực của dân chúng xung quanh càng khiến Đình Hương mất tự chủ, nàng ngồi bệt xuống đất, ánh mắt thất thần, lăm lăm:

- Lý Đông, sao cậu ngu si như vậy? Cậu muốn mất mạng oan uổng sao?

- Lý Đông, đừng dọa mình...!

- Lý Đông, trở lại đi! Minh xin cậu đấy!

Khi mọi người bên ngoài thậm chí đến cả Đình Hương cũng còn không tin tưởng hắn thì Lý Đông lại đang như quỷ mị, dùng tốc độ nhanh nhất mà hắn có thể di chuyển giữa các tầng lầu. Nhiệt độ xung quanh làm cơ thể hắn nóng rất và đỏ rực lên. Nếu không phải luôn có một luồng năng lượng từ hòa bên trong đan điền tỏa ra bảo vệ thì Lý Đông cũng không thể nào chịu được nhiệt độ ở trong này, lông tóc hắn đã vì nhiệt độ cao mà có chút xoắn lại. Lý Đông cắn răng:

- Mẹ kiếp, chơi quả này thật quá mạo hiểm đi. Không nhẽ đời trước chết chìm, đời này lại chết cháy. Nếu vậy ta cũng thật bị ông trời ngược đãi quá đi! Chuyện này là không nói đùa đâu nha! Thượng đế, ngài cho ta sống lại không phải chỉ vì chơi còn chưa đã, muốn biến ta thành con chó thui đấy chứ?

Nghĩ thì nghĩ là như vậy nhưng Lý Đông vẫn giậm mạnh chân chạy về phía trước. Mất tới chưa tới một phút thời gian, hắn đã lên tới tầng 10, nhiều căn phòng cửa đã bắt lửa, trong đó một căn ngay gần cầu thang bộ. Lý Đông nhanh mắt nhìn thấy căn đó đánh số 1005.

- Mẹ kiếp, hi vọng là còn kịp...

Lý Đông lấy đà, lao vào đập mạnh. Cánh cửa gỗ lập tức bung ra, trong phòng đã mờ mịt khói.

Bên ngoài, đoàn người đều tập trung nhìn vào lối cửa ra vào tìm kiếm hình bóng cậu thanh niên. Thời gian chậm chạp trôi qua, số người còn hi vọng hắn sống sót ngày càng ít.

Người phụ nữ nhìn ngọn lửa đã bắt đầu lan sang tầng mười một thì càng tuyệt vọng, người thanh niên khi nãy nếu may mắn lên được tới đó tìm được con nàng thì khả năng trở lại cũng gần như bằng không, bây giờ leo lên hay leo xuống đều khó. Hai mắt người phụ nữ dại ra, sau đó vì căng thẳng quá độ mà ngất đi. Người dân xung quanh phải lùi nàng sang bên đường sơ cứu.

Sau chừng năm phút, khi không ai còn hi vọng gì thì bất chợt có người hô:

- Mau nhìn kia, có người!

Tất cả mọi ánh mắt đều hướng về phía cửa ra vào, nơi có một bóng đen đang cấp tốc lao ra. Khi bóng đen hiện rõ ra trước mắt tất cả mọi người, không gian xung quanh chợt trở nên tĩnh lặng mất vài giây đồng hồ, sau đó lại có tiếng hét kinh hãi:

- Trời đất! Là cậu thanh niên lúc nãy. Hắn còn có thể trở ra!

- Thật là trời cao chiều cổ! Tạ ơn trời đất!

- Thật không thể tin được!

- Mọi người nhìn xem, trên tay hắn đang ôm cái gì? Hình như là một đứa bé đúng không?

- Đúng rồi, là một đứa bé.

- Cái gì? Hắn lao vào để cứu đứa bé này? Hắn còn trẻ như vậy không phải là đã có con rồi chứ?

- ...

Tiếng nghị luận lại xôn xao ầm ĩ, lính cứu hỏa lúc này mới phản ứng kịp, vội vã chạy lại đỡ Lý Đông và bé đứa trẻ đi ra. Đứa bé được Lý Đông quán quanh một chiếc chăn chiên thấm đẫm nước, nhìn sắc mặt có lẽ bị chút hoảng sợ nhưng không gặp tổn thương lớn gì. Khi Lý Đông tìm thấy nó, đứa bé đang núp trong nhà tắm. Vì để tránh cho đứa trẻ bị bỏng nhiệt, Lý Đông vội vã tìm một chiếc chăn sau đó xả nước nhưng ướt rồi đặt cậu bé vào đó, vội vã chạy trở về.

Giao xong cậu bé, Lý Đông được lính cứu hỏa đề nghị đưa đi kiểm tra và sơ cứu có điều bị hắn từ chối. Lính cứu hỏa nhìn thấy Lý Đông dường như không có dấu hiệu bị bỏng gì khác nên đành để cho hắn đi, bọn họ vẫn còn phải tập trung giải quyết đám cháy đây.

Đình Hương lúc này thấy Lý Đông đã trở lại, không kìm được cảm xúc, chạy lại một tay ôm ghì, một tay gõ bùm bụp lên ngực hángào lên mừng:

- Đồ ngu, đồ khốn kiếp, đồ óc bả đậu! Hu hu...

Gặp nàng xúc động, Lý Đông vỗ vỗ lưng Đình Hương:

- Mình không sao mà! Làm gì mà đánh chửi mình dữ vậy? Như này gọi là xúc phạm anh hùng nha, cậu không sợ bị toàn dân phỉ báng à?

- Hu hu, còn nói là không sao nữa. Cậu có biết dọa sợ mình thế nào không?

- Ha ha, được rồi... cậu mà khóc nữa người ta lại tưởng tớ làm gì cậu thì mất hết cả hình tượng cái thể anh hùng...

- Hu hu... không biết!

- Nín đi, bộ muốn đòi kẹo nữa à?

Thấy Lý Đông một bộ không phải mình gây họa, còn cố ý lý la lý lác, Đình Hương hơi bật cười:

- Phi phi... ai thèm ăn kẹo của cậu. Lần sau mà còn làm như thế này nữa là mình không tha cho đâu!

- Ặc... còn có lần sau? Vậy cậu đừng có rù mình đi đâu nữa nha! Ôn thần đây chứ đâu!

- Hừ hừ... ôn cái đầu cậu...

Đình Hương cũng không thèm tranh cãi thêm với Lý Đông. Nhìn mặt mũi hấn nhem nhuóc vì khói, nàng vội vàng lục trong túi xách, lấy ra ví khăn ướt, nhẹ nhàng lau từng vệt ám trên khuôn mặt hấn.

Ở khoảng cách tiếp xúc có chút mờ ám này, đôi lúc Đình Hương cũng không tự chủ được mà liếc nhìn xuống phía dưới. Lòng ngực, bắp tay, vòng eo... tỷ lệ thật là hoàn mỹ, hơn nữa dưới sức nóng của lửa rực lên màu rậm đỏ tạo nên một sức hút đặc biệt.

Đang lúc Đình Hương tỷ mỉ cận thận chăm sóc cho Lý Đông thì bất chợt một giọng nói vang lên:

- Lý Đông, sao bạn lại ở đây? Cô gái này là ai? Hai người đang làm cái gì vậy?

Nghe giọng nói này, lông tóc Lý Đông vốn đang quăn lại vì nhiệt bỗng chốc như muốn dựng đứng lên, trán hấn xuất mồ hôi lạnh, theo bản năng Lý Đông vội vàng lùi lại một bước tránh xa đôi bàn tay mềm mại đang nửa tựa vào, nửa lau chùi trên người hấn “Chết tiệt, họa từ đâu giáng xuống liên miên thế này? Thiên lôi sao cũng lại ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Trương Ngọc chiều hôm nay không có tiết học, nàng bèn rủ Mai Lan cùng nhau đi dạo phố, làm quen với các cung đường. Hai người tản bộ được một đoạn thì bất chợt gặp một tòa chung cư bị cháy. Bản tính con người là hiếu kỳ, bọn họ lập tức vây lại xem, không ngờ vừa lách vào được bên trong thì gặp được Lý Đông. Đáng nhẽ Trương Ngọc sẽ vô cùng vui vẻ khi thấy hấn nhưng tình huống trước mắt có chút ngoài dự liệu. Chứng kiến cảnh hai người phía trước tình chàng ý thiếp sẵn sốc nhau, Trương Ngọc nóng mặt rồi.

- Tên khốn Lý Đông này làm cái gì giữa chỗ đông người thế này? Ai lại ở trần để một cô gái vuốt ve hấn như vậy? Không phải vừa lên thủ đô đã học đòi yêu đương vớ vẩn rồi chứ. Hừ hừ... cô gái kia dường như lại còn tựa tựa vào ngực hấn nữa...

Trương Ngọc khó chịu thâm churôi rủa rồi bước về phía Lý Đông.

Lý Đông thấy Trương Ngọc hùng hổ đi tới, có chút tê cả da đầu. Quan hệ giữa hai người thời gian gần đây, mặc dù còn chưa có nói rõ nhưng cũng ngầm hiểu với nhau, đó không còn là một mối quan hệ bạn bè thông thường nữa. Ngày nào bọn họ cũng có ít nhất vài tin nhắn hoặc cuộc gọi hỏi thăm nhau những thứ linh tinh vớ vẩn như nhiều cặp đôi khác. Tất nhiên chưa tới mức có những câu từ ngọt ngào sến súa có điều đây cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Lý Đông bây giờ đang có cảm giác như mình bị bắt gian giữa đường, đang vụng trộm dắt bò nhí đi chơi thì bị vợ nhìn thấy vậy. Hấn biết tình huống này mà không giải thích rõ là không ổn rồi. Xốc lại tinh thần, điều chỉnh một chút về mặt, Lý Đông vội vàng nở nụ cười với Trương Ngọc:

- A, thật là trùng hợp nha. Sao bạn lại ở đây?

Thấy Lý Đông không trả lời vào câu hỏi của mình, Trương Ngọc khề hừ một tiếng rồi nói:

- Mình cũng đang hỏi bạn đây?

Lý Đông gãi gãi đầu:

- Mình cùng bạn trong lớp tới đây mua vật dụng phục vụ picnic cho lớp, không ngờ lại gặp hỏa hoạn. Đen thế!

Nghe là Lý Đông gặp nạn, Trương Ngọc dùng ánh mắt lo lắng dò xét lại một lần trên người hấn, lúc này gặp tình cảnh kia nàng bị tức giận làm mờ lý trí nên không có đánh giá kỹ tình huống. Thấy trên người Lý Đông đúng thật còn lưu nhiều vệt ám khói tuy nhiên không có tổn thương gì lớn, Trương Ngọc mới có chút an tâm đồng thời cũng tin phần nào lời hấn nói. Có điều cứ cho là như vậy nhưng vì sao Lý Đông lại cời trần cho người ta lau tẩy chứ.

- Hừ hừ... đến mình còn chưa có gần gũi hấn như vậy đâu, cô gái kia chỉ là bạn học mới quen mà lại tự nhiên thân mật như vậy, thật không biết ngại ngần à?

Nhớ lại hình ảnh vừa nãy, con tức giận của Trương Ngọc lại bùng lên, có điều đối tượng giận dữ lại chuyển từ trên thân Lý Đông sang cô gái bên cạnh. Quả nhiên phụ nữ là giống thù dai, ghen tuông của bọn họ vẫn luôn lâu dài và đáng sợ như vậy.

Hít vào một hơi để bình ổn tâm lý, Trương Ngọc quan tâm hỏi Lý Đông:

- Vừa rồi, bạn không bị làm sao chứ?

- Ha ha, không có gì, bạn nhìn mình thì biết mà!

Nói đoạn, Lý Đông quay trước, quay sau, giơ tay nhắc chân nhảy nhót cho Trương Ngọc nhìn.

Đình Hương khi này đang chăm chú theo dõi cuộc hội thoại của hai người, nhìn thấy vẻ mặt như chó nhà gặp chủ của Lý Đông, nàng có chút ngao ngán thầm nghĩ “Hừ! Không phải là người yêu của hắn chứ, làm gì mà nịnh nọt dữ vậy?”

Và để giải tỏa cho thắc mắc của mình, Đình Hương kéo kéo tay Lý Đông hỏi:

- Lý Đông, đây là ai vậy?

Lý Đông lúc này mới nhớ ra là cần phải giới thiệu những người này cho nhau, vội nói:

- À, Đình Hương, đây là Trương Ngọc và Mai Lan, bạn học cùng quê. Trương Ngọc, đây là Đình Hương, lớp trưởng lớp đại học của mình.

Hai cô gái dùng ánh mắt đánh giá nhau một chút, cả hai người đều nhận ra hình ảnh của mình trên người đối phương. Hai người có chút tương đồng về mặt khí chất, xinh đẹp thanh lệ, tinh linh khả ái, đứng cạnh nhau ai cao ai thấp thật khó mà phân rõ ra được.

Đình Hương chủ động chào hỏi:

- Chào các cậu, rất vui được gặp mọi người!

Nói xong nàng đưa tay lần lượt bắt tay Mai Lan và Trương Ngọc. Trương Ngọc cũng không vì việc lúc trước mà làm mất đi sự tinh tế của mình, nàng mỉm cười đưa tay bắt lại:

- Chào cậu, mình cũng thế! Lúc này bạn không sao chứ?

- Cảm ơn bạn, mình không sao.

- Uhm, nói cho bạn biết đi với Lý Đông là toàn gặp những chuyện rắc rối như vậy thôi, ngày trước mình còn gặp phải cướp cơ.

- Ha ha, vậy à?

- Đúng thế. Có điều bọn chúng bị Lý Đông lừa bịp thảm lắm. Ha ha, nghĩ lại vẫn còn buồn cười. À, nghe giọng bạn là người thủ đô đúng không?

- Đúng rồi!

Đình Hương mỉm cười khẳng định. Trương Ngọc lúc này lại nói:

- Vậy thì tốt quá, Lý Đông từ tỉnh lẻ lên đây, ở lớp có gặp khó khăn gì, vẫn mong bạn hỗ trợ nha. Dù sao bạn vừa là lớp trưởng lại là thổ địa ở đây mà!

Đình Hương nheo nheo mắt nhìn Trương Ngọc. Nàng hiểu đối phương đang ngấm ngấm ra hiệu khẳng định chủ quyền đây. Trương Ngọc chủ động nhờ vả Đình Hương giúp đỡ Lý Đông không phải là ý thật, chủ yếu nàng muốn cho Đình Hương biết quan hệ thân mật giữa nàng với Lý Đông, vì có tầng quan hệ này mà nàng là có quyền quan tâm tới khó khăn của hắn đấy.

Biết Trương Ngọc đang có ý đề phòng mình, Đình Hương có chút buồn cười, mở lời trêu chọc:

- Được! Không cần bạn phải nói, Lý Đông là ân nhân của mình, đương nhiên mình phải báo đáp chứ. Vừa này nếu không có cậu ấy nâng mình xuống đây từ trên lầu, không biết tình cảnh của mình sẽ thế nào đây. Nghĩ lại còn có chút sợ hãi!

Đình Hương giả bộ đưa tay vuốt vuốt bộ ngực sữa, ra điều còn chưa bình tâm lại.

Trương Ngọc nghe tới đây thì con giận lại sắp dâng lên rồi, nàng liếc mắt về phía Lý Đông hừ lạnh nhưng vẫn cố kìm giữ cảm xúc lại.

Thấy hai người miệng lưỡi lợi hại, Lý Đông cảm thấy mình sắp không xong rồi. “Không được, nếu tình huống tiến triển tiếp thế này thì rắc rối to” Lý Đông tự nhủ rồi vội vàng quay sang phía Mai Lan hỏi:

- Mai Lan, hai người là đi đâu vậy?

Mai Lan lúc này cũng đang im lặng xem bạn thân và cô gái trước mắt so găng, tình thế lúc này là người tám lạng kẻ nửa cân. Thấy Lý Đông chuyển sang hỏi han mình, nàng cũng hiểu dụng ý của hắn bèn cười trả lời:

- Uhm, bọn mình tranh thủ hôm nay đều được nghỉ, đi dạo làm quen phố phường một chút!

- Vậy à? Sinh hoạt và học tập có gặp khó khăn gì không?

- Tạm ổn rồi, mấy hôm đầu có chút nhớ nhà nhưng may là có Trương Ngọc ở cùng nên cũng đỡ đi nhiều.

Mai Lan là sinh viên Học viện ngân hàng, trường học cũng không quá xa so với Học viện Ngoại thương nên hai người không ở ký túc xá mà tìm chỗ ở chung. Dù sao tính cách bọn họ khá hợp, ở cùng có thể chia sẻ và giúp đỡ nhau nhiều thứ.

- Uhm, vài bữa nữa mình qua chỗ trọ của hai bạn chơi nhé.

- Được, mà cũng phải đến để khẳng định chủ quyền đi nha. Nếu không có người đang bị mấy anh khóa trên ở khu trọ lân la làm quen đó.

Mai Lan có ý cảnh cáo Lý Đông, là bạn thân nàng rất hiểu tâm ý của Trương Ngọc. Một cô gái xinh đẹp thông minh như vậy lại toàn tâm toàn ý hướng tới Lý Đông vậy mà cả tuần trước không thấy cái mặt hần đâu, bây giờ lại còn đi mua sắm với cô gái khác nữa chứ. Theo nàng, điều này thật đúng là không thể chấp nhận được, tên này có của không biết giữ mất chừng nào, cho đáng tội.

Trương Ngọc nghe những lời này đương nhiên là hiểu ý Mai Lan, tuy nhiên nghe sao giống như là phe mình tự chủ động thúc Lý Đông làm rõ quan hệ với nàng vậy. Trương Ngọc đỏ mặt đẩy đẩy tay đối phương, nói lời trái lòng mình:

- Mai Lan, bạn nói cái gì kỳ cục vậy. Cái gì mà khẳng định chủ quyền chứ... mình sao lại thuộc sở hữu của ai được hả?

- Hừ... bạn không dám nói thì để mình nói hộ. Không cảnh báo một chút, có kẻ lại còn tưởng ăn chắc đấy...

Mai Lan liền giọng điệu phôi bò dọa nạt. Trương Ngọc lại càng thêm xấu hổ, lúng túng không biết nên làm thế nào.

Lý Đông biết lời này có ý nghĩa gì, hần lắc đầu cười khỏ nhưng bây giờ cũng không phải nơi để giải quyết mấy chuyện này. Nhìn xuống một chút bản thân, hần bèn nói:

- Được rồi, mọi người. Đứng đây thật không tiện, có lẽ mình phải về trước một chút!

Ba cô gái bây giờ mới nhớ ra là Lý Đông còn đang để mình trần, cả người nhem nhuốc bẩn thỉu. Việc này đúng là có chút không thích hợp, thu hút không ít ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh do vậy cũng gật đầu đồng ý với đề nghị của hần.

Lý Đông dỗi mắt nhìn xung quanh, không gặp thân ảnh người phụ nữ khi trước đâu, hần đoán nàng chắc là theo con trai đi kiểm tra sức khỏe rồi. Lý Đông cũng không bận tâm thêm về nàng, dù sao con nàng cũng đã được cứu ra, gia đình họ không gặp tổn thất về người là được rồi.

Hần quay sang nói với Trương Ngọc và Mai Lan:

- Mình giờ phải về nhà, vài bữa nữa mình qua chơi. Hai người tiếp tục đi dạo nhé!

Trương Ngọc gật đầu trả lời:

- Uhm, bạn về trước đi!

Lý Đông lại quay sang nói với Đình Hương:

- Cậu chủ động về trường nha, trạng thái của mình có chút không tiện đến đó.

- Được, việc còn lại cũng không có gì. Cậu đi đi!

Chào hỏi xong mọi người, Lý Đông mặc tạm lại chiếc áo ướt, vẫy một chiếc xe taxi, lên xe rồi nhanh chóng biến mất trong tầm mắt ba cô gái. Cùng với sự trốn chạy của hần, cơn phong ba mưa sấm này đến đây cũng là kết thúc!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Lý Đông trở lại biệt thự tắm rửa một hồi. Khi hần vừa từ phòng tắm trở ra thì Trần Hàng gọi tới.

- Alo, em nghe!

- Ha ha, tiểu chủ tịch, đã lâu không nghe thấy giọng em. Thế nào, cuộc sống sinh viên ở Hà Đô sôi động chứ?

- Ha ha, cũng khá tốt! Hôm nay vừa có màn múa lửa khá kích thích đấy.

Trần Hàng không hiểu đầu cua tai nheo gì nhưng vẫn nói:

- Uhm... ngày trước anh đi học cũng trải qua rất phong phú. À, anh nghe chú Mạnh Thành nói Đông Gia biệt thự của em có thể xếp vào hạng đẹp nhất nước, rất đáng ngưỡng mộ. Không biết khi nào anh mới có dịp chiêm ngưỡng đây?

- Tốt, nếu anh bố trí được một ngày thì qua đây đi. Không phải công việc đề chết anh rồi chứ?

- Ha ha! Cảm ơn chủ tịch quan tâm, nhờ on lãnh đạo tôi cũng mới có chút ngộp thở thôi ạ. Còn chờ chủ tịch về chia sẻ bớt đây!

Trần Hàng có chút nửa đùa nửa thật tỏ khó với Lý Đông.

- Chắc chắn, em nghĩ anh nên tuyển thêm vài vị Phó Tổng san sẻ bớt trách nhiệm đi thôi. Em cũng không muốn bị xem là tư bản bóc lột đâu.

- Thôi, đùa em một chút. Hiện tại anh vẫn xử lý được, công việc là cuộc sống của anh mà.

- Uhm, mà anh gọi cho em không phải chỉ để nói chuyện này chứ?

- À, em đã hỏi thì ta vào việc chính luôn vậy. Tình hình là đầu tháng mười em có thể thu xếp trở về Đông Thành một chuyến chứ?

Lý Đông suy nghĩ một vài giây rồi hỏi lại:

- Nhà máy pin năng lượng mặt trời khánh thành?

- Uhm, đó chỉ là một chuyện. Một chuyện khác là Anh Bùi Lợi mới thông báo sẽ có thể nhập chức vào ngày đầu tháng sau, em chẳng phải nói sẽ có một buổi tiếp đón chính thức sao?

Nghe nhắc tới việc này, Lý Đông lập tức vui vẻ:

- À, đúng rồi. Chuyện này nhờ anh sắp xếp một chút, đầu tháng sau em sẽ trở về!

- Được! Em yên tâm!

- Anh còn vấn đề gì nữa không?

- Vấn đề thì có, có điều cũng không vội. Đợi em về Đông Thành sẽ thảo luận kỹ hơn. Vậy nhé, anh cúp máy đây.

- Ok, chào anh!

Sau cuộc trò chuyện ngắn, Lý Đông cúp điện thoại. Về lộ trình của pin năng lượng mặt trời, hẳn khá hài lòng với tiến độ nhà máy cũng như tình hình thị trường hiện tại. Sản phẩm pin năng lượng mặt trời tình huống tương tự như pin nano trước đó. Khi nó được công bố đi ra đã khiến tất cả giới công nghiệp phải kinh hãi, thậm chí bị coi là sản phẩm viễn tưởng. Đỉnh điểm của việc này là sự kiện vị giám đốc kỹ thuật tại Sovello (Đức), một trong những tập đoàn hàng đầu thế giới trong lĩnh vực pin mặt trời. Khi người này biết tin lập tức ra tuyên bố kết quả này là một sự lừa dối, nó đã bị các tổ chức kiểm nghiệm có ý thổi phồng hoặc nếu không đã có sai sót lớn trong quá trình kiểm định. Ông ta còn tuyên bố nếu Công nghệ mới Đông Thành thực có thể sản xuất ra sản phẩm với hiệu năng chỉ cần đạt 50% thì ông ta sẽ từ chức ngay lập tức.

Trước những lời bình luận tiêu cực này, để khẳng định cho sản phẩm của mình, Công nghệ mới Đông Thành đã cho phép ông ta tận mắt kiểm nghiệm chất lượng của sản phẩm tại các trung tâm kiểm định hiện đại nhất. Kết quả đi ra khiến người này lâm vào choáng váng toàn diện. Trước báo giới ông ta chỉ có thể thốt lên “Các bạn, thật không thể tin được. Tôi không có lời nào để bào chữa cho kiến thức và nhãn giới nhỏ bé của mình. Tôi chỉ có thể nói rằng đây là một sản phẩm thần kỳ và Công nghệ mới Đông Thành là một tập đoàn vĩ đại. Bọn họ sẽ thay đổi đời sống nhân loại chúng ta. Các vị, tôi muốn rút lại những lời phê bình trước đây và gửi lời xin lỗi tới Công nghệ mới Đông Thành. Các bạn yên tâm, tôi sẽ vẫn giữ lời hứa của mình, rút khỏi chức vị giám đốc kỹ thuật tại Sovello. Thực tế, tôi cũng không còn lòng tin để có thể tạo một sản phẩm tương tự hoặc thậm chí chỉ bằng một nửa bọn họ. Sự thật là như vậy! Cảm ơn mọi người đã quan tâm”.

Phát biểu trên ngay lập tức được hàng loạt các trang tin tức về công nghệ đăng lại, hiệu ích quảng cáo là vô cùng to lớn, phải biết đây là lời phát biểu của đại diện kỹ thuật cho một tập đoàn cùng ngành, không thể là chiêu đánh bóng rổ tiền được.

Sau sự việc này, danh tiếng của Công nghệ mới Đông Thành lại được nâng lên một bậc. Theo đó, mặc dù nhà máy còn chưa đi vào hoạt động nhưng đối tác từ khắp nơi trên thế giới đã tìm đến, mong muốn làm đại lý phân phối dòng sản phẩm này tại khu vực của mình, nhất là ở các nước phát triển hoặc các nước thiếu điện nghiêm trọng thì nhu cầu này lại là càng lớn. Ngoài sản xuất các dòng pin dùng cho hộ gia đình, nhà máy mới còn sản xuất các mẫu pin theo đơn đặt hàng đặc thù từ một số hãng công nghiệp, ví dụ như điện thoại chẳng hạn. Các hãng này đã nhanh chóng nhìn ra lợi ích của việc ứng dụng công nghệ pin mặt trời vào sản phẩm của bọn họ, giúp nâng cao công năng sản phẩm, tạo ra ưu thế cạnh tranh mới.

Lý Đông ngay từ đầu đã không nghi ngờ gì về tiềm năng và sự đón nhận của thị trường với sản phẩm này. Dù sao tác động tích cực về mặt kinh tế và môi trường của nó là không cần phải bàn cãi. Điều hẳn quan tâm nhất là làm sao khai thác công nghệ này một cách hiệu quả nhất, mang lại lợi ích lớn nhất cho đất nước, đây chính là nguyên nhân chính phát sinh chuyện hợp tác với Bùi Lợi sản xuất ô tô điện.

Nhắc tới Bùi Lợi và chuyện mở nhà máy ô tô, Lý Đông lập tức liên hệ với một kế hoạch mà hẳn dày công suy nghĩ sắp xếp bấy lâu nay. Đây là một loạt những bước đi quan trọng để tạo nền móng củng cố cho vị thế và an toàn của tập đoàn phát triển về sau. Có điều để thực hiện liên hoàn kế này, Lý Đông vẫn cần phải chờ đợi một ngọn gió đông.

Lý Đông còn tại Đông Gia Biệt thự mải miết với những tính toán của mình thì hẳn không biết rằng, vào lúc này trên chính trường, mặt nước từ sau sự kiện Tần Trung vốn trở nên phẳng lặng lại đã bắt đầu lăn tăn gợn sóng, cơn gió đông mà hẳn mong chờ đã có dấu hiệu xuất hiện.

Tại một nơi bí mật, trong thứ ánh sáng tranh tối, tranh sáng khiến người ta không nhìn rõ khuôn mặt của người đối diện, có hai bóng người đang ngồi thảo luận. Ngọn đèn điện leo lét nơi góc phòng khiến không gian có chút hắc ám.

Lúc này một giọng nói không lớn nhưng sắc lạnh vang lên:

- Chu Khang, tình hình kế hoạch gần đây thế nào rồi?

Người được hỏi ngẩng đầu nhìn người đối diện. Nếu lúc này có một ai khác ở đây, chắc chắn bọn họ sẽ giật mình nhận ra người được gọi là Chu Khang này không phải là ai xa lạ, đó lại là một trong số ít những người đang nắm quyền lực cao nhất cả nước, chỉ phối nhiều sự vụ quan trọng và bí mật trong lĩnh vực then chốt và nhạy cảm nhất của quốc gia “quốc phòng”. Hẳn chính là Thượng tướng Phùng Bản, ủy viên bộ chính trị, chủ nhiệm tổng cục chính trị quân đội nhân dân. Phải biết trên thực tế, trong tổ chức quân đội, chức vụ Chủ nhiệm Tổng cục Chính trị là chức vụ cao cấp thứ hai chỉ sau Bộ trưởng Bộ Quốc phòng, thậm chí còn trên cả chức vụ Tổng tham mưu trưởng. Toàn bộ các đời Chủ nhiệm Tổng cục Chính trị đều là các thành viên của Bộ Chính trị, hoặc Ban Bí thư Trung ương, phản ánh chính sách lãnh đạo của Đảng đối với quân đội, là vị trí cực kỳ chủ chốt! Có điều, bất ngờ là lúc này hắn đang dùng một thứ tiếng ngoại lai một cách nhuần nhuyễn nói chuyện với người đối diện:

- Thưa ngài, trước mắt chúng ta chưa thể gấp gáp. Vụ việc Tần Trung ảnh hưởng khá lớn tới uy tín của tôi do vậy kế hoạch cần tiến hành từng bước, tôi cần nhận được thêm sự ủng hộ từ các ủy viên khác.

- Hừm, phía bên kia hiện tại rất không hài lòng về biểu hiện của ngươi gần đây. Thời gian còn lại không nhiều, phải loại bỏ được người này, không thể để hắn đi thêm một bước nếu không sẽ cản trở rất nhiều kế hoạch của chúng ta, người của chúng ta cũng khó tiến sâu hơn vào bộ máy.

- Vâng, tôi biết.

- Hừ, ngươi liệu mà làm. Nuôi quân bao nhiêu năm giờ là đến lúc dùng tới. Nói cho ngươi biết một tin, giai đoạn sắp tới, phía trên sẽ có nhiều hành động lớn liên quan tới vấn đề biên giới lãnh thổ. Do vậy, nhiệm kỳ tới, ngươi nhất định phải đoạt chiếc ghế bộ trưởng tới tay. Bên trên cũng sẽ bố trí một số động thái nhằm tăng cường uy tín chính trị hỗ trợ cho ngươi tranh cử vị trí này.

- Uhm... Ý ngài là có thể xảy ra xung đột?

- Hừ, sẽ có nhưng sẽ không làm gay gắt. Đây là liều thuốc thử mức độ quyết tâm của chính phủ bên này với vấn đề biên giới mà thôi. Tình hình sau đó như thế nào thì tùy tình huống mà quyết định hướng phát triển. Đây là một kế hoạch có tính chiến lược lâu dài, có thể phải thực hiện trong mười đến mười lăm năm tới. Cái này ta chưa nói sâu với ngươi ngay được.

- Vâng, tôi hiểu...

Phùng Bản chần chờ một lát rồi tiếp tục nói:

- Hôm nay ngài hẹn tôi tới đây không phải chỉ là muốn nói về chuyện này chứ?

Người đàn ông đối diện nghe Phùng Bản hỏi, khẽ nhếch miệng trả lời:

- Đúng vậy, có một nhiệm vụ quan trọng khác muốn ngươi hoàn thành.

- Mời ngài nói!

- Uhm, phía trên cần ngươi cung cấp một tài liệu quan trọng.

- Là tài liệu gì thưa ngài?

- Công nghệ pin năng lượng mặt trời.

- Pin năng lượng mặt trời? Uhm... Việc này... ngài có thể nói rõ hơn không?

Phùng Bản có chút khó hiểu hỏi lại. Hắn thật không biết tại sao cấp trên lại yêu cầu hắn thứ này. Cái này chẳng phải chỉ có các tập đoàn ở các nước phát triển có sao.

Người đàn ông như hiểu được suy nghĩ của Phùng Bản. Hắn nhếch miệng cười rồi nói:

- Chính phủ những năm gần đây đang tập trung rất nhiều nguồn lực để hoàn thành tham vọng chinh phục không gian. Cụ thể hơn là tập trung vào việc phát triển công nghệ vệ tinh và tàu vũ trụ. Vai trò của vệ tinh có ý nghĩa như thế nào tới quốc phòng và kinh tế chắc ta không cần phải nói thêm nữa. Tuy nhiên một điều phải thừa nhận là đến hiện tại chúng ta vẫn còn một khoảng cách khá lớn về trình độ công nghệ so với một số nước khác. Một trong những vấn đề này chính là nguồn cung năng lượng lâu dài cho các thiết bị hoạt động ngoài không gian. Do đó chúng ta rất cần tới công nghệ pin mặt trời hiệu suất cao để giải quyết điều này.

- Nhưng tôi có thể lấy đâu ra công nghệ như vậy ở đất nước lạc hậu này?

Phùng Bản khó khăn hỏi lại.

- Hừ, lạc hậu? Uống cho người làm đến chức vụ này mà thông tin còn chậm chạp như vậy. Bọn thuộc hạ của người toàn một lũ ăn hại à?

Người đàn ông bất ngờ nổi giận nói lớn khiến Phùng Bân có chút cười khổ, là một gián điệp cấp cao, một ngày thông tin và các mối quan hệ cần xử lý rất nhiều, đâu có thời gian quan tâm đến một giải pháp công nghệ ở lĩnh vực như vậy. Phùng Bân đành nói:

- Xin lỗi nhưng tôi thật không rõ, thưa ngài.

- Hừ, vô dụng. Đừng nói với ta người cũng không biết Công nghệ mới Đông Thành.

- A, là bọn họ sao?

Nghe nhắc tới Công nghệ mới Đông Thành, Phùng Bân dường như đã hiểu ra vấn đề.

- Đúng, gần đây Công ty này đã nghiên cứu cho ra đời một sản phẩm pin có hiệu suất cực cao, có thể chuyển đổi tới hơn 90% ánh sáng nhận được thành năng lượng điện. Kỹ thuật này vượt qua rất nhiều kỹ thuật đương đại. Và đây chính là thứ chúng ta đang cần.

- Ý ngài là tôi cần phải lấy công nghệ từ bọn họ?

- Đúng thế!

- Nhưng tôi nghĩ, nếu đã là sản phẩm thì họ sẽ sản xuất thương mại chứ?

- Hừ, người có yên tâm giao một phần quan trọng của vệ tinh vào tay người khác sản xuất không? Nhất là với người ở một đất nước đề phòng chúng ta như vậy? Phía trên muốn hoàn toàn làm chủ công nghệ này, có như vậy mới đảm bảo cho vấn đề an toàn của thiết bị.

- Uhm, tôi hiểu rồi thưa ngài.

- Được, việc này cần làm nhanh lên. Chậm một ngày, đất nước sẽ thêm nhiều khó khăn và thiệt hại. Người phải biết, chúng ta còn đang phải đối mặt với rất nhiều áp lực từ Mỹ, Nhật, Ấn Độ và thậm chí là cả Nga. Việc khẳng định sức mạnh kỹ thuật quốc phòng để tạo đối trọng lại với bọn họ là rất cấp bách.

- Tôi biết, nhưng cũng cần phải cho tôi thời gian. Đơn vị khác không nói nhưng Công nghệ mới Đông Thành là trường hợp đặc biệt, không dễ xử lý đơn giản như vậy. Đây là công ty được lãnh đạo cao tầng bên này cực kỳ coi trọng và đề tâm. Nếu không có phương án hợp lý rất dễ đánh rã động cơ, bị những người kia chú ý thì rất khó làm.

- Đó là việc của người, ta chỉ truyền đạt lại mệnh lệnh. Có điều, ta cần nhắc nhở lại người, lần sau gặp lại ta không muốn phải báo cáo lên phía trên mọi thứ vẫn dậm chân tại chỗ, không có tiến triển gì.

Phùng Bân trên trán hơi có chút mồ hôi ra, hắn nghiêng răng khẳng định:

- Được, ngài yên tâm.

- Hừ... người tự lo liệu đi.

Người đàn ông hừ lạnh sau đó không nói gì thêm, đứng lên cầm áo khoác trùm lên người rồi bấm chốt mở cửa theo một khe hẹp đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại một mình Phùng Bân đang cau mày suy tư. Tĩnh lặng nửa ngày, Phùng Bân mới chậm chậm đứng lên đi ra cửa, qua vài lần rẽ ngoặt hắn đi thẳng vào một hành lang tối om rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Dọc theo quốc lộ 32 và nằm cách Hà Đô khoảng 60km, khu du lịch Nam Sơn – Suối Ngà nằm giữa thung lũng trong khu rừng tự nhiên. Ở đây khí hậu mát mẻ quanh năm với nhiều loại thú hiếm như chồn sóc, nai, trâu, khỉ... và các loài chim quý như vẹt, sáo... Đây là tài nguyên thiên nhiên quý giá để xây dựng một khu du lịch lý tưởng.

Khi tới đây, khách tham quan được tận hưởng không khí trong lành của trời đất và lần lượt khám phá ba tiểu khu Hạ sơn, Trung sơn và Ngọa Sơn. Điểm đặc biệt trong khu du lịch là thác công trời mênh mông và bao la. Từ độ cao vài chục mét có ba làn nước đổ xuống sườn núi tạo thành một bể bơi thiên nhiên. Tắm ngâm mình dưới bể, mùa đông thì ấm, mùa hè thì mát lạnh. Nước suối trong veo, nhìn thấy cả hạt cát dưới đáy. Cạnh bể bơi là động Nam Sơn. Đây là điểm dịch vụ điểm tâm, thay đồ, thư giãn, sân khấu mini giao lưu văn nghệ có hồ nước rộng khoảng 12ha ở giữa.

Hồ nước tự nhiên trong xanh, khách tham quan có thể bơi thuyền và câu cá. Điểm dừng chân ở khu Hạ Sơn có thác Tam cấp và nhiều suối nhỏ chảy róc rách qua cầu uốn lượn nối hai khu nhà nghỉ thơ mộng. Những ngôi nhà sàn Mường, nhà sàn Thái lấp ló trên sườn núi xen kẽ giữa rừng cây, thác nước, là điểm nghỉ đẹp làm nao lòng du khách. Trong cả ba tiểu khu du lịch đều có những nhà sàn, buồng phòng đạt tiêu chuẩn khách sạn hai sao. Đặc biệt trong khu Trung Sơn xây dựng khách sạn hiện đại, có hội trường lớn, hội thảo, nhà ăn buffet đặc sản hấp dẫn.

Để nâng cao chất lượng dịch vụ du lịch, đơn vị khai thác còn phát triển nhiều sản phẩm du lịch mới hấp dẫn như công viên nước rộng 2ha, cầu trượt, nhà chiếu phim, sân thi đấu thể thao, hệ thống xe điện, xe đạp...

Vào lúc này, trên con đường độc đạo được rải đá vụn dẫn vào cánh rừng già, một nhóm khá đông các bạn trẻ đang đạp xe thành đôi tiến vào bên trong tiếng cười đùa ríu rít vang vọng khắp cả khu rừng. Đây chính là nhóm picnic cắm trại của lớp Lý Đông.

- Trần Độ, đạp mạnh lên một chút! Con trai gì mà yếu đuối, đi như sên bò vậy.

Giọng nói ồm ồm của cô gái mập mạp phía sau vang lên khiến Trần Độ cảm thấy gai ốc nổi hết cả người, mồ hôi lạnh vã ra như tắm. Hắn có chút hối hận vì sai lầm lúc trước của mình, biết thế này thì cứ đồng ý đi cùng với Trịnh Mai hay Ngọc Dung có phải tốt rồi không, tình cảnh của hắn cũng không lại bị đất thế này?

Mọi người ở đây ai cũng biết điều khiến Trần Độ cảm khái đau lòng như vậy là một chuyện khá hài hước diễn ra khoảng mười lăm phút trước đó. Khi đó mọi người ghép cặp đi chung xe, Trần Độ lại cứ lần lượt từ chối hết bạn gái này đến bạn gái khác tới mời hắn, lý do bởi người Trần Độ muốn đi cùng chính là lớp trưởng Đinh Hương. Theo Trần Độ, chỉ có Đinh Hương là xứng đáng ở bên hắn mà thôi. Chứng kiến tình cảnh này, các bạn học nữ mặc dù nhiều người rất ái mộ Trần Độ nhưng cũng không muốn tự rước xấu hổ vào mình cho nên bọn họ cũng chủ động tìm kiếm đối tượng khác. Về phần Đinh Hương, sau khi sắp xếp phân công nhiệm vụ cho từng tổ nhóm, tới gần cuối nắng mới đi ra để tìm bạn đi cùng được.

Khi nhìn thấy Đinh Hương hướng phía mình đi tới, Trần Độ lập tức nở nụ cười, trong lòng hắn dấy ý "Quả nhiên là nàng sẽ chọn mình, ai có thể tranh phong với ta chứ, ha ha". Nghĩ là vậy, Trần Độ đứng lên sau đó cố làm một vẻ mà hắn cho là phong độ nhất, định chủ động lên tiếng mời mọc Đinh Hương. Tuy nhiên rất nhanh nụ cười trên môi hắn tắt ngấm, Đinh Hương chỉ là đi lướt qua hắn mà không dừng lại. Nàng tiến thẳng về hướng một bóng người to lớn phía sau. Trần Độ quay đầu nhìn theo, lập tức nhận ra người này, là Lý Đông.

Cảm giác thất bại và sỉ nhục ngay lập tức ập đến khiến khuôn mặt bánh trai của Trần Độ tái lại, đây là lần đầu tiên trong đời hắn phải chịu thứ cảm xúc ê chề này. Có điều là một người khá tự luyện bản thân, Trần Độ rất nhanh khôi phục lại cảm xúc vốn có, hắn hừ lạnh trong lòng "Hừ, ta thật nghi ngờ chỉ số thông minh của cô đây Đinh Hương. Đúng là không có con mắt nhìn người, sao lại muốn đi cùng tên vai u thịt bắp đó chứ?"

Lý Đông khi này cũng chưa có người cùng đi, không phải là hắn quá đáng ghét thậm chí qua thời gian đầu tiếp xúc, khá nhiều bạn nữ có thiện cảm với hắn. Có điều bây giờ đứng bên cạnh hắn lại là Thiều Đại, tên này khuôn mặt lúc nào cũng lầm lỳ như sắp ăn tươi nuốt sống người khác vậy, thành ra không có ai dám lại gần để mời Lý Đông. Chỉ tới khi có sự xuất hiện của Đinh Hương thì tình trạng ế ẩm của hắn mới tạm kết thúc.

Ngay khi Trần Độ đang dùng ánh mắt đầy ghen ghét nhìn hai người bọn họ thì bất chợt vai phải bị một bàn tay vỗ mạnh khiến hắn giật nảy cả mình:

- Này, làm gì mà đứng đần mặt ra thế. Đinh Hương người ta cũng có đôi rồi, không đến lượt cậu đâu.

Trần Độ quay lại, ập ngay vào mặt hắn là khuôn mặt múp míp nở đầy nụ cười của cô nàng Lý Liên. Người này thân cao mét sáu lăm nhưng nặng cũng phải tới gần 80 cân lận. Trần Độ bị dọa thêm một lần nữa, nhảy lùi về phía sau vài bước thét lên hoảng hốt:

- A...

Lý Liên thấy biểu hiện của hắn như vậy thì tròn mắt quát:

- A cái gì? Không nghe mình nói gì à?

Trần Độ lúc này mới ý thức được mình có chút thất thố, hắn cố gắng ổn định lại vẻ mặt rồi phủ nhận:

- Hừ... ai nói cậu là mình muốn đi cùng Đinh Hương. Nếu có thì phải là cậu ấy muốn đi cùng mình mới đúng chứ!

- Xời ơi... còn mạnh miệng. Muốn bỏ xừ còn không dám nhận. Thôi được rồi, không cần phải đau buồn như vậy. Nếu cậu không có ai đi cùng thì để mình cặp với cậu cũng được.

Nghe Lý Liên nói tới lời này, Trần Độ cảm thấy muốn hôn mê bất tỉnh cho rồi. Phải biết, có đến trong mơ hắn cũng không tưởng tượng ra nổi phải ghép với một bạn nữ có thân hình "King Kong" như vậy. Dù sao, theo hắn dự tính nếu không phải là Đinh Hương thì cũng còn nhiều bạn nữ xinh đẹp khác, đời vốn là không thiếu hoa thơm mặc anh hái, chẳng phải sao? Có gì lại gặp phải một bóng hoa có vị đậm đặc kinh khủng như vậy chứ?

Nhìn thấy vẻ kinh hoàng của Trần Độ, Lý Liên rất là không hài lòng. Nàng xắn tay áo rồi gầm lên:

- Sao, thái độ này của cậu là có ý gì? Cậu không muốn đi cùng mình có phải không?

Trần Độ lúc này thật muốn khóc, bị ép làm vào bước đường cùng hắn muốn vùng lên phản kháng. Tuy vậy nhìn ánh mắt muốn giết người của Lý Liên, chân hắn như muốn nhũn ra. Hắn lắp bắp ấp úng:

- À... à... không... Lý Liên, chúng ta đi thôi!

Nói đoạn Trần Độ vội vàng leo lên xe. Xung quanh không ít bạn học nhìn thấy cảnh này che miệng cười trộm, khá là đồng cảm với hoàn cảnh éo le của hắn.

Trở lại với tình hình lúc này, đoàn xe đang phải leo lên một con dốc khá cao.

Có lẽ vì quá tức giận với sự chậm chạp của Trần Độ, giọng nói ồm ồm của Lý Liên lúc này đã chuyển sang the thé:

- Hừ hừ... thật là vô dụng. Túi da đẹp thì để mà làm gì, không dùng được vào mấy việc cả.

Trần Độ mặt mũi nhăn nhó khổ sở, có lẽ Lý Liên này là khắc tinh của hắn, từ khi đi cùng nàng mọi sự nhanh nhạy của hắn bay biến đâu mất, tất cả chỉ còn lại nỗi sợ hãi vô bờ.

Chưa kịp phản ứng với lời chê trách, tiếng Lý Liên lại vang lên:

- Thôi ông ơi, xuống giùm đi, để tôi cầm lái cho. Không thấy tụt lại phía sau cả đoạn dài rồi à?

Nói đoạn Lý Liên nhảy xuống xe, chủ động đổi vị trí cho Trần Độ, dưới sức mạnh của nàng chiếc xe lập tức lao lên phía trước, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp chúng bạn.

Sau màn leo dốc vất vả thì lại tới màn đổ đèo. Tình cảnh lúc này diễn ra trước mắt mọi người khá là buồn cười. Một cô gái người to như hộ pháp đang ra sức la hét tỏ vẻ vô cùng sáng khoái khi cho xe lao xuống với tốc độ cao thì chàng trai phía sau lại đang dùng hai tay bám chặt vào ghi đông, người cúi rạp, mắt nhắm chặt, mặt mày thì tím tái run lên bần bật.

Có lẽ từ khi sinh ra đến nay đây là lần đầu tiên Trần Độ bị khủng bố tinh thần đến mức kiệt quệ như thế này. Hắn thảm thê với trời, từ nay trở đi, hắn sẽ không tham gia bất kỳ cái trò gì mà có sự tham gia của nữ ác tặc Lý Liên này nữa. Có điều Trần Độ không biết rằng, hắn còn có vẻ chưa đánh giá hết mức độ ám ảnh lâu dài của Lý Liên với hắn bởi một thời gian dài sau đó, đêm nào Trần Độ cũng hãi hùng mơ thấy hình ảnh Lý Liên đang dùng cơ thể hộ pháp để ép yếm mình. Việc này lặp đi lặp lại nhiều tới mức thậm chí khiến Trần Độ từng có ý tưởng hoang đường “Trời ơi! Không lẽ nàng là định mệnh của ta”, mỗi lần nghĩ tới đó hắn lại lập tức hôn mê bất tỉnh.

Sau khi vượt qua con dốc, đoạn đường bằng phẳng trở lại. Đoàn người tiến sâu vào rừng thì gặp một hồ nước lớn. Đây sẽ là nơi cả đoàn dự định cắm trại. Công tác triển khai cũng không gặp khó khăn gì lớn, chỉ là chọn một bãi đất bằng phẳng rồi phát bót cỏ đại lấy nền là được. Do đã biết trước cỏ đại ở nơi này khá nhiều nên các thành viên trong đoàn đều được chuẩn bị sẵn câu liêm để tham gia dọn dẹp.

Cảnh hồ thơ mộng, gió thu mát mẻ nên cả lớp đều làm việc khá là vui vẻ, tiếng cười đùa vang vọng khắp nơi.

Đang khi mọi việc sắp hoàn tất thì đúng lúc này một tiếng hét âm ỉ vang lên:

- Rắn...rắn... cứu... cứu!

Mọi người sững sốt nhìn về phía ven hồ, chỉ thấy nơi đó bây giờ là hình ảnh rất có tính châm chọc. Một thanh niên đang ôm cổ, hai chân co quắp quanh vòng eo bánh mỳ của một cô gái một cách rất “tiêu sái”. Cô gái lúc này thì lại đang tỏ ra vô cùng bất mãn gầm thét:

- Trời ạ, đàn ông đàn ang cái kiểu gì mà con rắn thần lần cũng sợ. Xuống đi cha nội, nó chạy mất tiêu rồi! Thật là không có tí bản sắc nam nhân gì cả! Haizzza!

- Ha ha...

Cả tập thể lớp lập tức ôm bụng cười rũ rượi, có người có điện thoại kiểu mới còn nhanh tay chụp lại hình ảnh ấn tượng này.

Trần Độ khi này xấu hổ đến cảm giác muốn chết đều có. Hắn là người thành phố, nào có mấy khi gặp và phân biệt được nhiều đến vậy. Chỉ biết là khi hắn đang phát cỏ thì có con gì dài loằng ngoằng treo qua chân dọa cho hắn đến nước tiểu còn sắp muốn vãi ra. Trần Độ có kịp nhìn ra hình dáng cụ thể của con vật là thế nào đâu, chỉ nhìn loáng thoáng là khiến hắn nghĩ tới rắn và hồn vía lên mây rồi. Trên đời này loài vật Trần Độ sợ nhất cũng chính là rắn nên hắn mới có phản ứng kích động như vậy.

Sau khi cười thả ga với tình huống hài hước của Trần Độ, mọi người lại tiếp tục với công việc của mình. Chẳng mấy chốc bãi cỏ đã được phát quang, lều trại được mau chóng dựng lên. Tổ ẩm thực lập tức chuẩn bị một bữa tiệc dã ngoại ngoài trời. Đồ ăn, nước uống, bát đĩa nhựa được bày lên những mảnh nilon trải rộng trên nền đất. Trải qua phối hợp lao động cùng nhau, các thành viên trong lớp giờ đã quen thuộc và hòa đồng hơn, nhóm nhà giàu Hà Đô tuy vẫn khá là xa lạ với mọi người nhưng cũng là ngôi tùm lụi một góc tham gia chung với cả lớp. Không khí tươi vui tràn ngập sức sống của buổi picnic lan tràn trong tiết trời mùa thu với nắng vàng dịu dàng và bầu trời xanh vơi vơi.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Đầu tháng mười, theo như kế hoạch đã sắp xếp, Trần Hàng bố trí một chiếc xe lên Hà Đô để đón Lý Đông trở lại Đông Thành. Có điều, trên chuyến xe này ngoài lái xe còn có sự có mặt của một cô gái, chính là Vũ Nhung. Thời gian gần đây, Vũ Nhung hoàn thành khá tốt công việc của mình. Mọi sự vụ, văn bản đều được nàng kịp thời chuyển tới tay Lý Đông, phối hợp giải quyết nhịp nhàng các vụ việc tại ba công ty con. Tuy vậy tất cả đều là truyền tải qua điện thoại, fax hoặc email, đây cũng là lần đầu tiên nàng tới Đông gia Biệt thự, nơi được xem là tổng bộ của tập đoàn ở Hà Đô này.

Khi chiếc công nặng nề mở ra cho chiếc xe Mercedes thương vụ tiến vào, Vũ Nhung ngay lập tức bị cảnh vật nơi đây thu hút. Suốt chặng đường tiếp theo, nàng đi hết từ ngõ ngang này tới ngõ ngang khác, cho tới khi vào tới trong khu biệt thự thì Vũ Nhung đã bị choáng ngợp hoàn toàn. Theo nàng “tinh tế” và “xa hoa” hai từ này cũng không đủ để diễn tả hết sự quý phái của nó. Vũ Nhung là một cô gái yêu sự đơn giản tuy nhiên không phải vì thế mà nàng không bị cảnh quan nơi đây mê hoặc.

Không hiểu sao, khi nhìn những thảm cỏ xanh mượt như trên thảo nguyên kia, Vũ Nhung bỗng tưởng tượng ra cảnh một gia đình nhỏ với những đứa trẻ bụ bẫm đáng yêu đang nô đùa trên đó, cha mẹ thì ngồi một bên vừa chuẩn bị một bữa tiệc nho nhỏ ngoài trời vừa ngắm nhìn các con, sinh hoạt thật đáng mơ ước biết bao.

Vũ Nhung lúc này có chút liên tưởng tới Lý Đông, đây là nhà hắn, người cha trong khung cảnh kia chắc là hắn rồi, vậy còn người mẹ đây? Tự hỏi tới đây, như nghĩ tới điều gì đó, Vũ Nhung bỗng cảm thấy nóng rát hai bên má, thẹn thùng không nói rõ được lý do. Nàng dùng hai tay úp vào mặt như sợ ai nhìn thấy, sau đó vừa khuyen nhủ vừa dụ dỗ chính mình:

- Trời ạ, sao tự dưng lại nghĩ tới hắn. Điều này là không thể đâu! Vũ Nhung, mày phải tỉnh táo, không nên để một người kém mày tới năm, sáu tuổi mê hoặc được. Dù có thế nào cũng không thể chưa đánh đã hàng nha. Mà nếu có thì chỉ ít... chỉ ít... cũng phải xem biểu hiện của hắn thế nào đã chứ...

Vũ Nhung tới, người quản gia tên là Tô Lâm lập tức thông báo cho Lý Đông, hắn mau chóng từ trên lầu theo lối cầu thang rộng rãi đi xuống.

Tới sảnh, Lý Đông thấy Vũ Nhung đang say mê ngắm nhìn những bức tranh vẽ trên trần nhà, hắn mỉm cười nói:

- Chị Vũ Nhung, lên Hà Đô sao không báo trước vậy?

Nghe giọng nói quen thuộc, Vũ Nhung quay đầu lại mỉm cười:

- Chủ tịch, tôi...

Vũ Nhung chưa nói dứt lời thì Lý Đông đưa tay ngăn lại:

- Ở ngoài công ty thì không cần xưng hô như vậy, hơi thiếu tự nhiên. Chúng ta cứ như trước đây đi!

Vũ Nhung cũng là người phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết, nàng gật đầu:

- Được. Uhm... lần này chị tự chủ trương lên trên này em không trách chứ!

- Ha ha, có gì đâu. Lâu lâu rời khỏi Đông Thành đi khám phá nơi khác một chút cũng là nên mà.

- Ủ, anh Trần Hàng quảng cáo Đông Gia Biệt thự là đẹp nhất cả nước nên chị cũng tò mò muốn lên đây xem thử một chút!

- Vậy chị thấy thế nào?

- Tuyệt vời!

Vũ Nhung nhí nhảnh giơ tay chữ V ra trước mặt Lý Đông như ngợi khen hắn đã tạo nên một chỗ ở đẹp như vậy.

Lý Đông thấy vậy rất là mừng, hạ giọng nói:

- Chẹp, anh Trần Hàng nói cũng không quá lắm đâu. Không phải quá tự kiêu, trong tương lai thì em không biết chứ hiện tại thì đúng là trong nước không có công trình nào sánh bằng nó.

- Uhm, thì cả nước có đại gia nào giàu được như em đâu. Số tiền đổ vào đây chắc cũng không nhỏ nhỉ?

- Ha ha... ngót một trăm triệu đô la đấy. À, chị lên nhà tham quan một chút chứ!

Vũ Nhung lập tức hào hứng gật đầu đồng ý:

- Được!

Nói đoạn nàng nhanh chóng bám theo phía sau Lý Đông, tham lãm một hồi. Càng xem nàng càng không ngừng yêu thích xuýt xoa. Kiến trúc sư tạo ra nơi này thật quá xuất sắc, công trình cứ như tư trong tranh bước ra vậy.

Đi hết một vòng, hai người trở lại phòng khách. Sau khi ngồi xuống bộ salon sang trọng, Lý Đông nói với Vũ Nhung:

- Chị nghỉ ngơi đi một chút. Dừng xong cơm trưa, chúng ta sẽ trở lại Đông Thành.

Vũ Nhung gật gù đầu ra hiệu đồng ý. Lý Đông nhấn nút gọi gần đó, Tô Lâm sau giây lát liền xuất hiện:

- Cậu chủ, cậu có gì phân phó?

- Chú Tô Lâm, đây là Chị Vũ Nhung, trợ lý riêng của tôi. Chú sắp xếp giùm một phòng cho chị ấy nghỉ qua trưa nhé!

- Vâng, cậu chủ! Cậu cần gì nữa không?

- Tạm thời như vậy thôi!

- Được, vậy tôi ra ngoài thu xếp một chút!

Tô Lâm nhanh chóng rút lui nhường lại không gian cho hai người. Nói tới người quản gia này, ông ta tới đây đảm nhiệm công tác cũng là vì bị khí phách của nơi này thuyết phục. Theo Tô Lâm thấy người có thể lập nên nơi này ắt hẳn không phải là một người tầm thường, chắc chắn rất có thực lực trong xã hội. Đi theo người như vậy dù chỉ chiêm nhiễm chút ánh sáng cũng làm thay đổi tổ chất và thân phận con người rồi. Tuy vậy, điều không ngờ tới là khi được gặp chủ nhân chân chính, Tô Lâm kinh ngạc đến mấy ngày, phải mất cả tuần mới bình tĩnh lại được. Điều này cũng không có gì là khó hiểu bởi ai là ông ta cũng sẽ lâm vào tình trạng như vậy.

Tô Lâm rất nhanh cất cử người chuẩn bị phòng và ăn trưa cho hai người Lý Đông. Ăn uống no say, buổi chiều, sau giấc ngủ trưa ngắn ngủi, Lý Đông và Vũ Nhung lên xe trở lại Đông Thành. Lúc đi ra, quay đầu nhìn cánh cổng bằng đồng đang từ từ khép lại, trong lòng Vũ Nhung có chút lưu luyến tuy nhiên nàng cũng không cần quá nuối tiếc, nàng biết khi mình vẫn là trợ lý riêng của Lý Đông thì nàng hẳn vẫn còn rất nhiều cơ hội trở lại nơi đây. Nàng tự chủ, không biết vì lý do gì cứ nơi nào Lý Đông ở là nàng thích nơi đó, chắc hẳn hai người có sự đồng điệu về thẩm mỹ đi.

Sáng hôm sau, phòng họp lớn Công nghệ mới Đông Thành.

Từ rất sớm, Bùi Lợi đã có mặt ở đây. Sau ông ta chừng ba mươi phút, Trần Hàng mới xuất hiện. Hắn vội vã đi vào sau đó cười ha hả bắt tay chào hỏi Bùi Lợi:

- Anh Bùi Lợi, anh đến sớm vậy!

- Uhm, nói ra có hơi ngại ngùng. Nhưng được gặp chủ tịch, tôi có chút hồi hộp. Đến sớm làm quen khung cảnh xung quanh một chút, ổn định lại tâm lý!

- Ha ha, Anh không cần phải căng thẳng quá. Chủ tịch có thể không giống như anh nghĩ đâu.

Nghe Trần Hàng nói, Bùi Lợi cũng không cho là đúng. Gặp gỡ nhân vật cấp bậc như vậy, nói không căng thẳng là giả, do đó ông ta cũng chỉ cười trừ rồi đổi chủ đề trao đổi thêm về tình hình nhà máy pin năng lượng mặt trời và kế hoạch khánh thành diễn ra vào ngày mai.

Hai người trò chuyện khoảng hơn mười phút nữa thì cửa phòng họp bật mở, phía ngoài xuất hiện hai người. Bùi Lợi lập tức đứng thẳng người dậy, đưa ánh mắt mong chờ nhìn ra ngoài. Có điều khác với dự liệu của hắn, đi vào chỉ là hai người trẻ tuổi, trong đó ông ta nhận ra một người chính là cậu thanh niên ngày trước ông ta suýt tông xe phải, Lý Đông.

Lý Đông chậm chậm tiến về trước mặt Bùi Lợi, nở một nụ cười thân thiện:

- Chào chú Bùi Lợi, đã lâu không gặp!

Bùi Lợi vô cùng ngạc nhiên, ông ta không hiểu Lý Đông vì sao lại xuất hiện vào lúc này:

- Lý Đông, sao cháu lại ở đây?

Không đợi Lý Đông trả lời, Trần Hàng mỉm cười đứng dậy sau đó dùng một giọng nói nghiêm nghị giới thiệu:

- Anh Bùi Lợi, tôi xin được phép giới thiệu với anh một chút. Người trước mắt anh chính là người mà anh mong đợi gặp gỡ hôm nay, Lý Đông – Chủ tịch Hội đồng quản trị tập đoàn Kỷ nguyên mới của chúng ta.

Bùi Lợi khi này cảm giác tai mình như nghe nhầm, tình cảnh phía trước có chút siêu thực. Sau một lúc ông ta dùng ánh mắt ngờ vực hỏi Trần Hàng:

- Anh Trần Hàng, tôi biết chắc chắn là anh không có thời gian và tinh lực để làm việc này. Có điều tôi vẫn muốn anh khẳng định lại là “Anh không đùa tôi đây chứ?”

Nhìn phản ứng của Bùi Lợi, Trần Hàng bật cười

- Ha ha, tôi nào dám làm điều đó. Anh không nghĩ một chút, chúng ta gặp gỡ là ai sắp xếp sao?

Bùi Lợi đơ người mất một lúc sau đó mới hiểu ra, đúng rồi nếu không phải như vậy thì tại sao Lý Đông chỉ là một cậu bé mới thi đại học lại có thể trao

đổi và sắp xếp cho ông ta gặp gỡ một nhân vật như Trần Hàng được. Chuyện trước mắt này có thể không phải là giả rồi. \

Hít vào một hơi để trấn áp những nghi hoặc trong lòng, Bùi Lợi chăm chú nhìn Lý Đông, mắt một lúc hấn khó khăn nói:

- Vẫn thật là quá khó tin đi!

Lý Đông này giờ im lặng để Bùi Lợi tiêu hóa tin tức này, hấn cũng biết điều này rất có tính đã kích thể giới quan với những người được biết. Do vậy khi nghe Bùi Lợi than thở như vậy hấn liền nở nụ cười rồi đuổi tay ra:

- Chú Bùi Lợi, chào mừng chú về với tập đoàn. Từ hôm nay chú chính là một thành viên, một viên mãnh tướng của Kỷ nguyên mới. Hi vọng với sự góp sức của chú, tập đoàn chúng ta sẽ ngày càng phát triển, vươn cao, bay xa trở thành tập đoàn công nghệ đứng đầu hoàn cầu.

Bùi Lợi chậm chạp đưa tay ra bắt tay Lý Đông. Cảm nhận được cái bắt tay hữu lực của hấn, ông ta mới cười khỏ:

- Vậy chú bây giờ phải gọi cháu là chủ tịch đúng không? Chú cũng hơi có tuổi rồi, điều này thật vượt quá khả năng xử lý của nơ ron thần kinh của chú. Ha ha... tốt, vậy là hôm nay chú cuối cùng cũng đạt được tâm nguyện nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết của Đông Thành rồi!

- Ha ha... Chú nói quá, chúng ta ngồi xuống bàn chuyện đi!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Theo lệnh của Lý Đông, bốn người đều vào vị trí của mình. Lý Đông ngồi tại ghế chủ tịch, chính giữa bàn hội nghị, Vũ Nhung ngồi một bên, phía kia lần lượt là Trần Hàng và Bùi Lợi.

Lý Đông chủ động lên tiếng:

- Được rồi, giới thiệu cũng đã xong, có lẽ chúng ta vào luôn vấn đề chính nhĩ! Anh Trần Hàng, anh thông tin lại về dự án nhà máy ô tô cho chú Bùi Lợi được biết!

- Được.

Trần Hàng gật đầu đáp ứng sau đó nói:

- Về dự án nhà máy ô tô, trước mắt chúng ta đã gửi thông cáo về ý tưởng liên kết sản xuất tới một loạt các hãng ô tô trên thế giới. Phía đối tác phản hồi lại khá là tích cực, hầu hết đều đề cho bộ phận chuyên trách liên hệ lại với chúng ta muốn bàn bạc kế hoạch cụ thể. Tôi dự tính bắt đầu từ tuần này, khi anh Bùi Lợi chính thức đảm nhận vị trí Phó Tổng Tập đoàn chuyên trách mảng dự án này thì sẽ giao lại cho anh ấy tiếp quản lại việc đàm phán. Việc lựa chọn đối tác phù hợp sẽ là do anh Bùi Lợi đánh giá và quyết định chính.

Nói tới đây, Trần Hàng quay sang Bùi Lợi hỏi:

Anh Bùi Lợi, anh thấy sao?

Bùi Lợi gật đầu nói:

- Việc này cũng không có gì, có điều tôi nghĩ chúng ta cần bàn bạc để thống nhất trước các điều kiện cụ thể, ví dụ như hình thức hợp tác, cơ cấu vốn, phương thức và tỷ lệ phân chia lợi nhuận cũng như các điều kiện kèm theo khác trước khi ngồi vào bàn đàm phán với bọn họ.

Lý Đông lúc này lên tiếng:

- Tôi đồng ý với đề nghị này của chú Bùi Lợi! Có điều chúng ta sẽ không chốt cứng các điều kiện mà sẽ xem đây như là mức tối thiểu mà chúng ta có thể chấp nhận để tiến hành hợp tác. Điều kiện cụ thể như thế nào sẽ do phía các tập đoàn ô tô đưa ra, chúng ta sẽ là người lựa chọn cuối cùng.

Nghe Lý Đông nói như vậy, Trần Hàng là người sâu sát từ đầu với dự án này nên hấn lập tức lên tiếng:

- Tôi nghĩ, về mặt tài chính, hai bên hợp tác lần này đều sở hữu thế mạnh công nghệ độc lập với nhau do đó chúng ta sẽ không thể chiếm tỷ lệ vốn và lợi nhuận áp đảo được. Tôi đề xuất tỷ lệ này là 50 – 50, vốn đầu tư và chi phí vận hành sản xuất nhà máy và lợi nhuận chia đều. Về phần phương thức hợp tác, chúng ta không thể áp dụng mô hình liên kết như với Energizer được vì chúng ta không nắm giữ được 100% công nghệ của chiếc xe. Do vậy sẽ phải thành lập một công ty con độc lập với công ty mẹ của cả hai bên góp vốn. Chúng ta chỉ tham gia vào Hội đồng quản trị và Ban điều hành để giám sát hoạt động và đảm bảo lợi ích tài chính, mọi công việc liên quan đến sản xuất sản phẩm đều giao cho phía đối tác quản lý. Chúng ta sẽ chỉ chịu trách nhiệm sản xuất và cung cấp lớp vỏ xe có gắn pin năng lượng mặt trời. Như vậy là các bên đều có thể đảm bảo giữ được bí mật công nghệ của mình.

Lý Đông hài lòng gật đầu:

- Phương án anh Trần Hàng đưa ra cũng là phương án tôi nghĩ tới. Có điều về các điều kiện kèm theo thì thế nào?

Bùi Lợi nghe Lý Đông nhắc tới vấn đề mình quan tâm thì vội vàng đề cập:

- Theo tôi thấy, chúng ta cần có thêm hai điều kiện bổ sung. Một là là yêu cầu đối tác phải ưu tiên sử dụng lao động trong nước, đảm bảo tỷ lệ tối thiểu trong năm đầu tiên là 30% tổng số lao động kỹ thuật, các năm sau phải có lộ trình tăng dần tỷ lệ này. Hai là có điều khoản ràng buộc đối tác phải tuân thủ quy định bảo hộ của ngành công nghiệp ô tô trong nước, trong vòng năm năm phải nội địa hóa được linh phụ kiện tới 60%, trong vòng tám năm phải là 80% và trong vòng 10 năm phải nội địa hóa được 90%. Điều này sẽ hướng tới việc chuyển giao công nghệ cho các doanh nghiệp trong nước, thúc đẩy ngành công nghiệp phụ trợ của chúng ta.

Bùi Lợi nói xong, Trần Hàng lập tức hỏi lại:

- Tốc độ nội địa hóa linh phụ kiện có vẻ hơi quá chậm không?

Bùi Lợi mỉm cười trả lời:

- Tôi cho rằng đó là phù hợp, dù sao các tập đoàn cũng không muốn tiết lộ quá sớm các công nghệ cơ bản của mình mà chưa có công nghệ khác tốt hơn thay thế, điều này sẽ làm giảm sức mạnh công nghiệp của bọn họ. Hơn nữa, doanh nghiệp trong nước của chúng ta cũng cần thời gian để tiêu hóa những công nghệ được chuyển giao, tránh trường hợp ăn no chết nghẹn, có súng đại bác trong tay mà lại không biết bắn.

Trần Hàng chống cằm suy tư một chút rồi nói:

- Uhm, anh nói vậy cũng hợp lý. Tôi đồng ý với đề xuất này của anh.

Thấy hai vị chiến tướng đã đi tới thống nhất ý kiến với nhau, Lý Đông cũng không có đề xuất gì thêm bởi điều kiện này cũng tương đối trùng khớp với quan điểm của hắn.

Trầm tư một lát Lý Đông bắt đầu nêu lên một vấn đề mấu chốt:

- Các vị, tôi còn có một bận tâm lớn về vấn đề đưa sản phẩm ra thị trường. Chúng ta sẽ cần phải có một kế hoạch hết sức cụ thể. Như các vị biết, thị trường ô tô và dầu mỏ khổng lồ hơn rất nhiều so với thị trường pin. Sản phẩm ô tô điện ra thị trường có thể đe dọa rất lớn tới việc phát triển của các ngành này. Tôi cho rằng chúng ta sẽ gặp sự phản kháng mạnh mẽ của các đối thủ, thậm chí là từ phía chính phủ nơi các tập đoàn này đặt trụ sở. Vì để bảo hộ cho các công ty trong nước, chính phủ bọn họ có thể thông qua các hàng rào thuế quan và chính sách quota nhập khẩu để giới hạn sự phát triển sản phẩm chúng ta, tranh thủ thời gian cho doanh nghiệp trong nước nghiên cứu đuổi kịp công nghệ. Do vậy, tôi đề nghị các vị chỉ đạo cho cấp dưới ngay lập tức nghiên cứu và lựa chọn ra các thị trường tiềm năng có thể dễ dàng xâm nhập. Theo tôi, nên tập trung vào các nước có kinh tế phát triển nhưng không có tiềm năng mạnh về ngành dầu mỏ và ô tô hoặc là tiềm năng phát triển thấp; các nước có chính sách phát triển hài hòa, coi trọng môi trường. Mục tiêu bước đầu của chúng ta là đưa sản phẩm ra thị trường một cách thuận lợi nhất. Một khi đánh ra được danh tiếng, cho người tiêu dùng thấy được lợi ích vượt trội từ sản phẩm của chúng ta thì tiếp theo việc mở rộng sẽ càng dễ dàng.

- Vậy chúng ta sẽ bỏ qua thị phần ở các nước công nghiệp lớn như Mỹ, Nhật, Đức, Trung Quốc sao?

Trần Hàng lập tức hỏi lại:

- Đúng vậy, nếu gặp phải sự bảo hộ từ chính phủ bọn họ thì tạm thời chúng ta có thể chưa cần đẩy mạnh.

- Nhưng đây có thể là các miếng bánh rất lớn đấy.

Trần Hàng lại đặt ra một vấn đề.

Lý Đông cau mày một chút rồi nói:

- Hiện tại theo dõi tình hình phát triển kinh tế của các nước, tôi nhận thấy đang có nhiều bất ổn tại các nền kinh tế lớn, những bất ổn này đang có dấu hiệu vượt ra ngoài sự kiểm soát của chính phủ các nước hoặc bị đánh giá ảnh hưởng ở mức quá thấp dẫn tới những chủ quan trong công tác điều hành vĩ mô. Điều này thật sự rất nguy hiểm. Thế giới đang đối mặt với ba vấn đề lớn là mất cân đối kinh tế toàn cầu; gia tăng bất bình đẳng kinh tế ở Mỹ, và tác động của việc nới lỏng quy định khu vực tài chính. Tôi nói đơn giản như ở nền kinh tế lớn nhất thế giới là Mỹ chẳng hạn. Nước Mỹ hiện tại đang gặp những vấn đề nội tại lớn.

Thứ nhất là trực tiếp phát sinh trong thị trường nhà ở Mỹ. Giá nhà thực bắt đầu tăng mạnh vào cuối thập niên 1990, một phần tiếp sức từ lãi suất thấp. Cơ quan Dự trữ Liên bang (Fed) lại giữ lãi suất quá thấp trong thời gian quá dài sau suy thoái 2001, điều này chắc chắn góp phần vào bong bóng giá nhà, có điều giá nhà đã tăng mạnh trước khi Fed cắt lãi suất năm 2001.

Thứ hai chính là sự dồi dào tín dụng. Theo truyền thống, các ngân hàng giới hạn vốn vay mua nhà theo hệ số nhân khá nhỏ của thu nhập sau thuế: ví dụ, nếu người mua nhà có thu nhập \$50.000 một năm thì ngân hàng sẽ cho vay \$150.000, nhưng sẽ yêu cầu bằng chứng chi tiết về thu nhập, tình ổn định công ăn việc làm, lịch sử tín dụng và nợ hiện hành, cùng những thông tin liên quan khác. Ngân hàng thực thi các nguyên tắc này vì họ muốn đảm bảo lấy lại tiền. Các ngân hàng cho khách hàng trung thành vay sau đó giữ khoản vay cho đến khi được hoàn trả. Tỷ lệ giá nhà trung vị so với thu nhập trung vị năm

dưới 3,5:1 cho đến 2001. Đây là mô hình cho vay cầm cố “khởi phát và duy trì” (“originate and hold” model of mortgage lending) Tuy nhiên, mô hình này đã bị bỏ đi trong thập niên 2000. Các ngân hàng và công ty cầm cố (các công ty tài chính cho vay tiền hay hình thành các khoản vay cầm cố cho ngân hàng) không còn giữ khoản vay cầm cố theo kỳ hạn. Họ bán chúng cho các ngân hàng đầu tư, các tổ chức này sau đó đóng gói lại thành chứng khoán. Bất cứ thứ gì tạo ra dòng thu nhập đều có thể được “chứng khoán hóa”, nghĩa là tổ chức hay cá nhân nhận dòng tiền đó sẽ chấp nhận một số tiền tổng gộp nhất định trước và chuyển giao quyền đối với dòng tiền đó cho người mua loại chứng khoán này.

Thứ ba là các khoản vay cầm cố đã được chứng khoán hóa trong thời gian dài. Hai công ty Fannie Mae và Freddie Mac do nhà nước bảo trợ đã mua nợ cầm cố từ các ngân hàng để tăng lượng vốn sẵn có cho người mua nhà vay.

Với những tín hiệu nêu trên, tôi cho rằng sẽ không bao lâu tình trạng bong bóng nhà ở cùng với sự giám sát tài chính thiếu hoàn thiện ở Hoa Kỳ sẽ dẫn tới một cuộc khủng hoảng tài chính ở nước này bao gồm sự đổ vỡ hàng loạt hệ thống ngân hàng, tình trạng đối tín dụng, tình trạng sụt giá chứng khoán và mất giá tiền tệ quy mô lớn ở Mỹ và nhiều nước châu Âu.

Đây chính là thời điểm để chúng ta giải quyết bài toán khó của mình. Cơ hội của chúng ta sẽ tới. Chính phủ dưới sức ép thất bại chi tiêu công và yêu cầu tiết giảm chi phí sinh hoạt của dân chúng sẽ phải mở cửa cho các dòng xe ít tiêu hao nhiên liệu của chúng ta vào thị trường của bọn họ như một giải pháp tiết kiệm hiệu quả. Đi cùng với những phản ứng tích cực đối với sản phẩm tại những thị trường khác tôi cho rằng bọn họ sẽ phải cân nhắc để thỏa hiệp. Mọi người hiểu ý tôi muốn nói chứ?

Trần Hàng khi này đang dùng một ánh mắt cực kỳ sùng bái nhìn Lý Đông. Là một người được đào tạo bài bản về kinh tế học và quản lý kinh tế hẳn hiểu rất rõ những điều Lý Đông vừa nói, có điều những thứ này đến hiện tại trên thế giới vẫn chưa thấy có ai dám đứng ra khẳng định hùng hồn như vậy. Thậm chí ngay cả các chuyên gia kinh tế hàng đầu cũng không phản bác được cận kề như Lý Đông. Trần Hàng biết Lý Đông rất thần kỳ nhưng lại không thể nghĩ hần trăm tuyệt và siêu việt tới như vậy, quả là thiên tài trong thiên tài. Bùi Lợi thì không hiểu lắm những kiến thức kinh tế cao siêu này nhưng nhìn nét mặt của Trần Hàng hẳn cũng biết hẳn điều Lý Đông vừa nói là rất lợi hại. Còn đối với Vũ Nhung, một người tốt nghiệp chuyên ngành hành chính nhân sự thì những lời vừa rồi thật không khác gì thiên thư vậy, nghe đến đầu vàng mắt hoa.

Trước ánh mắt nhìn mình như thần minh của ba người, Lý Đông có chút cười khổ. Là người hai đời hẳn đương nhiên biết tình hình kinh tế những năm tiếp theo. Nếu như hẳn nhớ không lầm, bong bóng nhà ở tại Mỹ bắt đầu rạn nứt năm 2005 sau đó bùng nổ vào năm 2008 dẫn tới sự sụp đổ của hệ thống tài chính toàn cầu. Việc suy luận ra nguyên nhân khủng hoảng như trên cũng là hậu quả trải qua đau thương mới tổng kết ra được chứ mấy ai biết trước đâu. Lý Đông cũng chỉ là thừa hưởng rồi truyền đạt lại trong đời này mà thôi.

Thấy hai vị lãnh đạo cao cấp vẫn ngồi im không có ý kiến gì, Lý Đông đành hỏi lại:

- Các vị, tôi nói vậy các vị hiểu ý tôi chứ?

Trần Hàng lúc này đã tỉnh táo lại, vội dùng giọng điệu tôn kính nói:

- Chủ tịch, tôi hiểu rồi! Ánh mắt của chủ tịch quả là cao xa, tôi thật hổ thẹn không bằng. Tôi sẽ lưu ý cho cấp dưới nghiên cứu kỹ lại chiến lược ra thị trường của chúng ta.

Khi nhìn biểu hiện khiếp sợ và khuất phục của Trần Hàng, người mà khi xưa mình từng rất ngưỡng mộ, Vũ Nhung mới ý thức được trí tuệ của Lý Đông là cao siêu bậc nào. Phải là cực kỳ tài giỏi mới khiến một bậc anh tài như Trần Hàng thốt lên những lời tâm phục khẩu phục như vậy. Theo đó, anh mắt nàng nhìn Lý Đông bất chợt lại thêm một chút si mê cùng sùng bái.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỳ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Sau khoảng hơn một giờ thảo luận các vấn đề liên quan, cuộc họp kết thúc. Buổi trưa, Lý Đông đã sắp xếp một bữa tiệc tại Sun Peninsula Resort chào mừng và giới thiệu chính thức Bùi Lợi tới ban lãnh đạo cao tầng của tập đoàn. Theo đó buổi tiệc ngoài Mạnh Thành do bạn tham dự lễ khánh thành chuỗi siêu thị ở vùng duyên hải miền Trung không tới được thì các thành viên khác gồm Trần Hàng, Cao Việt, Đinh Hạo đều có mặt.

Lê Nam đã nhận được chỉ thị của Cao Việt về buổi tiệc này nên công tác tiếp đón diễn ra khá khẩn trương. Từ sáng sớm hẳn đã có mặt để sắp xếp và chuẩn bị cho thật chu đáo. Nhân viên đều nhận ra vị quản lý nhà hàng đứng ngồi không yên, còn thì thoảng nhìn đồng hồ ra chiều mong ngóng thì đoán rằng hôm nay có đoàn khách quan trọng. Bọn họ cũng không dám tò mò hỏi gì nhiều, chỉ chăm chú tập trung vào công tác của mình.

Tình hình này kéo dài cho tới khoảng 11h hơn thì bất ngờ phía ngoài đi vào một đoàn người, năm nam một nữ. Bọn họ ăn mặc khá giản dị, nam giới đều là thường phục, áo sơ mi ngắn tay, quần âu, nữ thì mặc một chiếc váy màu xanh ngọc bích đến ngang đầu gối, tổng thể không có gì quá đặc biệt. Tuy nhiên khi bỗng thấy Lê Nam vội vàng đứng bật dậy đi ra chào đón thì toàn bộ nhân viên ai cũng biết là những vị khách VIP của ngày hôm nay tới rồi.

Đứng ở vị trí lễ tân, Trâm Anh cũng tò mò len lén đưa mắt nhìn ra, sau giây lát nàng có chút giật mình. Nàng nhận ra hai người trong đoàn, một chính là Giám đốc Cao Việt, một chính là người thanh niên tự xưng là Chủ tịch Hội đồng Quản trị nàng gặp hôm trước. Trâm Anh neho mắt đánh giá lại tổ hợp trước mắt, nhìn mọi người đi lại có vẻ lộn xộn nhưng nếu tinh ý có thể thấy vẫn xuất hiện tình cảnh chúng tình phùng nguyệt, năm người đều là hữu ý vậy

quanh một người. Người này lại chính là cậu thanh niên đó, hẳn mới là trung tâm của cả nhóm

Rút ra kết luận từ việc quan sát, Trâm Anh đã có mấy phần tin tưởng chuyện hôm trước. Nàng khẽ lẩm bẩm “Trời ạ, không lẽ việc này là thật. Chủ tịch lại còn trẻ như vậy, quả là quá đã kích người a”. Nói xong nàng lại dùng ánh mắt tràn ngập ngưỡng mộ mà nhìn Lý Đông, sau giây lát nàng đưa tay lên vân vê cặp môi đỏ mọng than thở “Hix... lại còn đẹp trai chết người như vậy... còn muốn cho ai sống nữa không vậy! Quá hoàn mỹ rồi... Haizzz”

Lý Đông không biết lúc này có người đang nhìn trộm đánh giá mình, dưới sự hướng dẫn của Lê Nam, hẳn vui vẻ đưa cả đoàn đi vào phòng tiệc đã chuẩn bị trước, không gây ra náo động gì lớn.

Mọi người vào chỗ, đồ ăn nhanh chóng được đưa tới. Tiếng chào hỏi, chúc tụng sau đó liên vang lên rộn rã. Khi buổi tiệc diễn ra được khoảng một giờ đồng hồ, Lý Đông vì uống hơi nhiều nên phải học theo mấy vị kia đi ra ngoài tìm WC để tháo bớt. Khi hẳn từ trong nhà vệ sinh đi ra, ngang qua khu lễ tân thì bất ngờ gặp Lan Phương. Từ khi quyết tâm bỏ xuống chuyện cũ, ra tay giúp đỡ Lan Phương, Lý Đông bây giờ khi đối mặt với nàng, thái độ và tâm lý cũng đã tương đối bình ổn.

Lan Phương là trưởng ca chiều, không hiểu vì lý do gì mà mấy tuần trước nàng bỗng dưng được lãnh đạo cất nhắc lên đảm nhận vị trí này. Mọi người trong nhà hàng ai cũng xôn xao bàn tán vì nàng là người mới, chưa có cống hiến gì lớn sao lại được lên chức như vậy, có điều những ồn ào này rất nhanh bị quản lý trấn áp đi xuống. Công việc không có gì phức tạp, thu nhập cũng tốt hơn mà Lan Phương lại đang cần tiền nên nàng dừng cảm tiếp nhận. Tuy vậy, những việc sau đó khiến chính Lan Phương cũng cảm thấy hơi có chút bất thường. Theo nàng thấy mình chỉ là một chức vụ nhỏ nhỏ nhưng các cấp quản lý lại luôn tỏ ra ưu ái. Ví dụ như khi Lan Phương gặp khó khăn gì trên cương vị mới đều có người đứng ra hỗ trợ giải quyết và chỉ dạy cho nàng thêm kinh nghiệm, thậm chí cả làm việc cũng được điều chỉnh cho phù hợp với các công việc riêng của nàng. Sự việc thái quá này khiến nàng bị những nhân viên khác nhỏ to nghị luận, có người cho rằng nàng là bị lãnh đạo nào nhìn trúng mới thuận lợi như vậy.

Lê Nam biết tất cả những chuyện này nhưng chỉ có thể thầm nói trong lòng “Các người ghen tị cái gì, đúng là nàng bị lãnh đạo nhìn trúng đấy thì sao? Các người không biết người nhìn trúng nàng lại là Chủ tịch Hội đồng quản trị à, cái ô to như vậy các người còn dám nói gì sao? Có giỏi thì cũng tìm lấy một người chồng lương lợi hại như vậy rồi ra đây phân bì là được”. Sau đó để giải quyết tình hình này, Lê Nam đã phải ra tay điều chuyển một số các cá nhân phản nghịch và nhiều chuyện sang các khu vực khác, hẳn cần tạo môi trường tốt nhất cho Lan Phương như Lý Đông mong muốn. Nói đùa, việc này là đích thân Chủ tịch bút phê hẳn còn dám trái lời sao? Nếu thật vậy thì Lê Nam hẳn cũng không yên ổn ngồi ở cái ghế này được bao lâu nữa rồi.

Lan Phương vừa đến nhận giao ca, thay đồng phục xong đi ra thì gặp được Lý Đông, nàng vui vẻ chào hỏi:

- Lý Đông, năm học vừa mới bắt đầu, sao bạn lại trở về Đồng Thành rồi?

Lý Đông cười trả lời:

- Uhm, mình có chút chuyện riêng phải giải quyết nên trở về vài hôm. Bạn là tới thay ca à? Lúc trước mình không thấy bạn.

- Uhm, mình làm ca chiều.

- Vậy à? Công việc gần đây thế nào?

Lý Đông thử dò hỏi Lan Phương, hẳn cũng muốn biết bức thư hôm trước có tạo nên hiệu quả gì không.

Nghe Lý Đông hỏi về công việc, mặc dù biết gần đây mình cũng quá may mắn và thuận lợi một cách khó hiểu, Lan Phương vẫn tự hào nói:

- Hi hi, khoe với bạn một chút. Mình mới được cất nhắc lên làm trưởng ca đó.

- Chà, tốt quá nha. Chúc mừng bạn!

Lý Đông gật gật đầu hài lòng, hẳn biết có lẽ bức thư kia đã đến tay người cần nhận rồi.

- Uhm, thôi mình phải đi làm đây! À, nếu chưa lên lại Hà Đô, tối nay có thời gian rảnh thì đi uống nước nói chuyện phiếm nhé. Mình rất tò mò không biết cuộc sống sinh viên là thú vị như thế nào đâu.

- Được! Bạn đi làm đi! Mình cũng phải vào trong đây, có mấy người bạn đang chờ.

Hai người chào hỏi rồi ai đi làm việc nấy. Trâm Anh nãy giờ ở bên theo dõi sự việc, ở đây có lẽ chỉ có nàng là biết rõ gốc tích sự thăng tiến bất ngờ của Lan Phương. Có điều nàng là người hiểu chuyện, cũng không dám tiết lộ chuyện này cho ai. Nàng hiểu nếu còn muốn làm công việc này thì tốt nhất không nên ngốc nghếch tới mức đó.

Tuy vậy, bản tính phụ nữ là chúa tò mò, chờ cho tới khi Lan Phương rảnh việc đi lại rót nước tại quầy để uống. Trâm Anh mới dò hỏi:

- Này, Lan Phương. Anh chàng đẹp trai khi nãy là ai vậy? Không phải là bạn trai của em chứ?

Lan Phương bất ngờ nhìn Trâm Anh rồi cười nói:

- Sao, để ý người ta rồi à? Có cần em giới thiệu cho không?

- Hi hi... chỉ là thấy hai người nói chuyện vui vẻ nên tò mò thôi.

- Đó là bạn học cấp hai của em. Bọn em vốn là cùng quê sau đó em theo gia đình chuyển lên thành phố. Mấy tuần trước mới gặp lại nhau ở đây đây!

- À, ra là vậy.

Lan Phương uống hết cốc nước rồi nói:

- Thôi, khi khác nói chuyện nhé. Em phải ra trực đây!

- Ừ.

Trâm Anh đưa mắt nhìn theo bóng lưng Lan Phương. Sau một lúc nàng thầm nghĩ “Hóa ra chỉ bạn học vừa gặp lại. Vậy mà mình cứ tưởng... Có điều Lý Đông này thật cũng là không tệ nha, chỉ là quan hệ đó mà âm thầm giúp đỡ như vậy. Nếu như mình tìm cơ hội thân cận hẳn một chút thì sao? Có khi nào...”

Trong khi Trâm Anh còn đang mơ tưởng với những hi vọng xa vời của mình thì buổi tiệc bên trong cũng đã đến hồi kết thúc. Dù sao ai cũng còn có nhiều việc phải làm, mọi người vẫn là đang trong ngày làm việc. Cả đoàn sau đó nhanh chóng tách ra, theo xe của mình về nơi công tác. Bùi Lợi cũng đã được Trần Hằng chuẩn bị phòng làm việc, xe và vệ sĩ riêng do đó đoàn người tuy ít nhưng đội ngũ thấp tùng lại khá hùng hậu. Nhìn hàng xe hơi sang trọng nối tiếp đi về phía xa, Lê Nam trong lòng đang là tràn ngập ngưỡng mộ, phải biết hôm nay trực tiếp diện kiến Lý Đông cũng gây cho hắn không ít bàng hoàng, không tưởng tượng nổi một người còn trẻ như vậy lại lập ra đế chế khổng lồ như Kỳ nguyên mới này.

Sáng ngày hôm sau, buổi lễ khánh thành nhà máy diễn ra hết sức long trọng với sự tham gia của rất nhiều đối tác và ban ngành ở cả Trung ương và địa phương. Trần Hằng muốn công tác tổ chức và tiếp đón phải chuyên nghiệp và trọng thị để cho quan khách thấy tầm vóc mới của Tập đoàn. Lý Đông không có lên trực tiếp phát biểu cái gì, cũng không chọn cho mình vị trí quá nổi bật mà ngồi xen lẫn trong hàng khách mời tham dự, ai cũng nghĩ hắn chỉ là một nhân viên của đơn vị nào đó mà thôi.

Sau buổi tiệc khánh công, Lý Đông theo xe trở về Đông gia Biệt thự. Hắn đến và đi yên lặng như một cái bóng, rất ít người chú ý. Tuy vậy điều này không phải là hoàn toàn tuyệt đối, Lý Đông không ngờ rằng hắn lại đang nằm trong một âm mưu lớn, mọi hành tung của hắn lại đang nằm trong tầm giám sát của một nhóm người vô cùng nguy hiểm.

Lúc này, tại một khu vực quân sự được canh gác cẩn mật, trong một căn phòng rộng chừng hai mươi mét vuông, xung quanh được gia cố bằng thép và vật liệu cách âm. Một người đàn ông mặc quân phục, khuôn mặt góc cạnh, mày rậm, mắt sâu đang nhận một cuộc điện thoại. Tiếng ông ta khi này đang sang sảng:

- Tình hình thế nào?

Đầu dây bên kia lập tức trả lời:

- Báo cáo anh, đối tượng vừa mới di chuyển ra ngoài Đông Thành. Phía trước và sau xe còn đi theo hai xe con âm thầm bảo vệ.

- Được, tiếp tục bám sát theo dõi và chờ chỉ thị của tôi!

- Vâng, thưa anh!

Người đàn ông cúp máy, sau đó ngả lưng dựa vào thành chiếc ghế bành đang ngồi. Suy nghĩ một chút hắn nhắc điện thoại lên bấm số gọi. Đầu dây bên kia tút tít một hồi dài, sau đó có giọng nói trầm ổn vang lên:

- Tôi nghe!

- Anh Phùng Bản, là tôi đây!

- Tôi biết! Có việc gì anh nói đi?

- Vâng, tôi gọi để trao đổi về việc anh giao. Tôi vẫn thấy cách làm hiện tại hơi quá phức tạp và chậm chạp. Không bằng chúng ta cứ trực tiếp sử dụng phương pháp bạo động, bắt giữ đối phương ép bọn họ giao ra thứ mình muốn là được.

Nghe người đàn ông đề xuất phương án này, Phùng Bản lập tức phản đối:

- Không được! Anh có vẻ chưa hiểu và đánh giá đúng về ảnh hưởng của tập đoàn này ở trong nước rồi. Cách làm của anh tạo ra động tĩnh quá lớn, phía trên chắc chắn sẽ can thiệp. Các anh nóng vội làm như vậy thì sẽ hỏng chuyện ngay.

- Vậy ý anh là...?

- Mọi việc phải tiến hành một cách cẩn thận, không tạo ra nghi ngờ và sơ hở quá lớn cho đối phương. Chúng ta cần tiến hành các biện pháp khôn ngoan và mềm dẻo trước, vũ lực chỉ là biện pháp sau cùng. Anh cứ thực hiện theo phương án tôi đã đưa ra. Tôi đang cho các bộ phận liên quan trên này mau chóng hoàn tất các hồ sơ để làm việc với phía Kỳ nguyên mới. Tôi nhắc lại một lần nữa, việc này là không được vội!

Người đàn ông chần chờ một chút, có chút không hài lòng với phong cách quá cẩn trọng của vị lãnh đạo, chẳng phải chỉ là một công ty sản xuất ra vài

cục pin hay sao, có gì mà ghé góp chứ. Có điều, nghĩ là như vậy nhưng ông ta vẫn nói:

- Vâng, tôi hiểu rồi thưa anh!

- Tốt, nếu không còn gì, tôi cúp máy trước!

- Vâng, chào anh!

Kết thúc cuộc nói chuyện, người đàn ông đưa tay tìm túi sau đó rút ra một miếng thuốc, châm lửa rít một hơi thật sâu. Khói thuốc nhanh chóng phủ kín cả căn phòng làm việc bí mật này của hắn. Người đàn ông này không phải là ai khác mà là một nhân vật rất quyền lực, là người nắm trong tay lực lượng quân sự chịu trách nhiệm trấn giữ và bảo vệ an toàn lãnh thổ cho toàn bộ vùng Đông Bắc tổ quốc. Hắn chính là người đứng đầu một trong những quân khu có vị trí quan trọng nhất cả nước, tư lệnh lãnh đạo của các lực lượng vũ trang quân khu 3 - Thiếu tướng Mã Lôi.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Thời tiết Hà Đô mấy ngày này đã bắt đầu chuyển lạnh, khối khí áp cao từ Bắc phương tràn xuống với cường độ mạnh ngay lập tức thay đổi thói quen ăn mặc và sinh hoạt của toàn bộ cư dân miền Bắc. Ngoài trời, những cơn gió không ngừng gào thét dữ dội như đang chứng tỏ cho quyền năng của mình.

Mùa đông, mùa của giá rét nhưng cũng là mùa suối ấm cho tình người. Những chuyến hàng từ thiện từ các thành phố lớn đổ về các vùng trung du và nông thôn nghèo khó. Hàng hóa cũng không phải cái gì to tát chỉ là những bộ quần áo ấm, tất tay, giày dép... cả mới lẫn cũ được các cá nhân hoặc tổ chức thiện nguyện quyên góp lại. Bọn họ sẽ phân loại và chuyển tới tay người dân và trẻ nhỏ ở những nơi thiếu thốn với niềm hi vọng giảm bớt đi phần nào giá rét ở những nơi này.

Cái lạnh thất bại trong việc làm đông đặc tình người và nó cũng không đủ sức mạnh để cho nhiệt độ chính trường Hà Đô khi này giảm xuống.

Văn phòng Bí thư Thành ủy Hà Đô.

Người đàn ông mặc quân phục ngành, vai đeo quân hàm Thượng tướng đang trầm ngâm nhấm nháp ly trà. Có vẻ như cân nhắc xong cái gì đó, cuối cùng ông ta ngẩng đầu nhìn người đối diện:

- Anh Trịnh Hoàng, chắc anh cũng đoán ra mục đích hôm nay đến đây của tôi.

Trịnh Hoàng thấy thái độ trầm trọng trong lời nói của người trước mặt, lập tức dựng thẳng lưng trả lời:

- Anh Tô Lợi, mời anh nói tiếp!

Tô Lợi lại nhấp thêm một hớp nước trà, sắp xếp lại một chút ngôn từ sau đó nói:

- Tôi muốn nhắc nhở anh, thời gian này anh cần hành động thận trọng. Chắc anh cũng nghe được tin gần đây đã có nhiều thư nặc danh gửi lên Tổng Bí thư, Thủ tướng và một số ủy viên Bộ chính trị tố cáo anh trong công tác điều hành đã để xảy ra những sai phạm nghiêm trọng về đất đai. Bọn họ thậm chí còn điểm mặt chỉ tên các sự việc với số liệu cụ thể, có vẻ nắm trong tay chứng cứ khá đầy đủ.

Trịnh Hoàng gật đầu:

- Điều này tôi cũng đã được biết.

- Uhm, vị kia sau thời gian im ắng lại đang vận dụng những vấn đề này để yêu cầu Tổng Bí thư cho Ủy ban Kiểm tra TW tiến hành điều tra anh. Có vẻ có mức độ quyết tâm chính trị lần này cao hơn lần trước rất nhiều, ông ta hiện tại đang vận động sự ủng hộ của các ủy viên khác, muốn đồng loạt tạo sức ép lên Tổng Bí thư.

Nghe được tin tức này, Trịnh Hoàng cau mày. Ông ta biết tại sao vị kia lại gấp rút tăng cường làm những việc này. Nhiệm kỳ hiện tại cũng chỉ còn hơn một năm nữa, các vị trí cốt cán của Đảng và Chính phủ sẽ lại thay đổi một lần. Trịnh Hoàng là người thuộc phái thực lực, không đi lên theo diện con cháu, là một trong những ngọn cờ đầu của phe bên này. Nếu Trịnh Hoàng có thể tiếp tục giữ được sự ổn định trong công tác hiện tại thì vị trí Trưởng Ban Nội chính và chức Phó thủ tướng thường trực nhiệm kỳ tới là rất có thể về tay ông ta.

Đây sẽ là một chiến thắng rất lớn dành cho cá nhân Trịnh Hoàng và phe phái của ông ta đồng thời cũng là một thất bại nặng nề với phía còn lại. Đối thủ đương nhiên không muốn điều này xảy ra, do vậy bọn họ sẽ bằng mọi cách để tạo ra cản trở vào ngay trước thềm bầu cử hồng triệt hạ uy tín của Trịnh Hoàng, tạo vết rách trong lý lịch của ông ta.

Thấy Trịnh Hoàng trầm ngâm không nói gì, Tô Lợi tiếp tục nói:

- Anh Trịnh Hoàn, phía trên vẫn đánh giá anh là một người rất có năng lực. Thành phố phát triển mạnh mẽ trong mấy năm nay không thể không nhắc tới công lao của anh. Có điều ngôi nhà nhanh chóng xây thành thì sẽ có chỗ không hoàn hảo. Với những người làm chính trị đến cấp bậc như chúng ta vẫn là cần chú trọng tới ba chữ “chậm mà chắc”, thả bỏ qua công lao lớn chứ không để lộ ra sai lầm cho đối phương nắm được. Tôi nói điều này cũng giống như khi anh thợ nề xây dựng một bức tường. Tất cả các viên gạch đều vào đúng vị trí rất đẹp để nhưng chỉ cần anh ta sơ suất để làm một viên khiến nó hơi lồi ra khỏi mặt phẳng, anh nói xem có phải là hỏng cả bức tường rồi không? Mọi người sẽ không xem cả nghìn cả vạn viên còn lại mà chỉ tập trung đánh giá viên gạch lỗi đó mà thôi.

Trịnh Hoàn lúc này gật đầu:

- Anh Tô Lợi, cảm ơn anh đã nhắc nhở, điều này tôi hiểu. Có điều tôi không thể muốn làm gì cho thành phố cũng phải ngó trước nhìn sau nhằm mong cầu an ổn được. Đó không phải là phong cách của tôi!

Tô Lợi mỉm cười nhìn Trịnh Thành

- Tôi biết anh đi đến ngày hôm nay là đánh ra không ít thành tích mới có. Tinh thần xông pha dấn thân mới là ưu điểm nhưng cũng là nhược điểm chí mạng của anh. Quá cấp tiến thì sẽ có sai lầm, người đi trước dò đường thì đương nhiên sẽ có những lần dò sai. Có điều ai sẽ là người đứng ra bảo vệ anh trước những sai lầm đó. Tôi nhắc nhở anh chuyện này là để anh nắm được và có sự chuẩn bị, sự nghiệp của anh có tiếp tục tiến thêm một bước hay không tất cả là trông chờ vào bản lĩnh chính trị của anh lúc này. Tôi chỉ có thể nói đến đây! Mong rằng mỗi bước đi tới anh có sự tính toán cẩn kẽ đừng để lật thuyền trong mương.

Nói đoạn, Tô Lợi cầm mũ kêpi đội lên đầu, đứng lên cáo từ:

- Bây giờ tôi phải trở lại đơn vị. Xin phép anh!

Thấy Tô Lợi phải về, Trịnh Hoàn nhanh chóng đi trước, chủ động mở cửa tiễn người chiến hữu. Sau đó ông ta trở về chỗ ngồi, suy ngẫm một chút rồi lập tức bấm máy gọi cho trợ lý:

- Anh Trình Huy, anh vào gặp tôi một chút!

Gác máy, Trịnh Hoàn lục lọi trong ngăn bàn, lấy ra một quyển sổ, tiện tay lại rút ra một điếu thuốc rồi châm lửa hút.

Khi Trình Huy đi vào phòng đã thấy khói bay mù mịt. Ông ta nhăn mày rồi nói:

- Anh Trịnh Hoàn, gần đây hệ hô hấp của anh không được tốt. Trời lại đang trở lạnh, anh không nên hút nhiều thuốc, rất có hại cho phổi!

Trịnh Hoàn ngẩng đầu nhìn Trình Huy, nghĩ ngợi gì đó rồi cười nhạt, cầm điếu thuốc còn đang cháy dở xuống gạt tàn.

- Trình Huy, anh ngồi xuống đi!

- Vâng!

Trình Huy theo lệnh ngồi xuống phía đối diện với Trịnh Hoàn, chờ đợi vị lãnh đạo của mình nói chuyện.

- Anh Trình Huy, anh còn nhớ chuyện người bí ẩn cung cấp cho chúng ta tài liệu của Lê Trùng chứ?

- Vâng, đương nhiên là tôi còn nhớ. Người này còn thông qua tôi đưa tài liệu cho anh mà. Nhưng anh nhắc tới người này làm gì?

- Anh xem cái này đi!

Trịnh Hoàn đưa quyển sách trước mặt cho Trình Huy. Trình Huy tiếp nhận rồi lật trái, lật phải nhìn kỹ sau đó ngạc nhiên hỏi:

- Đây không phải là cuốn sách chúng ta nhận được ngày trước sao?

- Đúng vậy!

- Anh đưa tôi xem lại quyển sách này làm gì?

- Anh lật giờ trang có chữ viết cuối cùng ra nhìn lại xem.

Trình Huy nghi hoặc nhìn Trịnh Hoàn rồi từ từ lật mở tìm kiếm. Sau giây lát, ông ta đã tìm thấy trang có chữ viết cuối cùng. Trang này không đề ngày tháng ghi chép cụ thể, cũng không có nhiều chữ, chỉ có một hàng ngắn gọn “Chuyện đất đai ở Hà Đô: Hết sức thận trọng!”.

Đọc xong, Trình Huy cau mày suy nghĩ nhưng sau một hồi vẫn chưa hiểu ra vấn đề là gì. Ngày trước ông ta cũng có nhìn ra trang giấy này, chỉ là nội dung của nó không đâu không cuối bọn họ lại chỉ đang tập trung vào các thông tin chỉ dẫn rõ ràng và hữu ích nhất nên không quá để ý đến nó. Cuối cùng tính toán không ra thứ gì, Trình Huy hỏi lại:

- Anh Trịnh Hoàn, anh có thể nói rõ được không, thủ tục tôi vẫn chưa hiểu ý anh!

Trịnh Hoàng tựa lưng vào ghế rồi hỏi lại:

- Anh không phát hiện nét chữ có gì bất thường sao?

Trình Huy không biết làm cách nào đành lại tiếp tục nhìn vào quyển sách. Lần này thì sau một lúc mắt ông ta sáng lên ngẩng đầu nhìn Trịnh Hoàng:

- Không phải chữ của Lê Trùng.

Trịnh Hoàng mỉm cười:

- Anh nói đúng rồi.

- Vậy nó là của ai?

- Anh nói thử xem!

Trình Huy lại suy nghĩ một lúc, sau đó hần thốt lên:

- Không lẽ là của người đó. Quyển sách này chắc chỉ có Lê Trùng biết! Người khác không thể viết lên nhật ký này của Lê Trùng được. Nhưng người đó viết những thứ này là có ý gì?

- Uhm... lúc đầu tôi cũng không hiểu lắm những nội dung này. Nhưng bây giờ thì tôi có thể khẳng định những dòng này là người nọ cố tình dành viết cho tôi, xem như một lời cảnh báo. Những chuyện tôi đang gặp phải không phải trùng khớp với nội dung trên đó sao?

Sau khi nghe xong, Trình Huy vô cùng kinh ngạc:

- Nhưng người này là ai lại có năng lực lớn như vậy, có thể nắm được đường đi nước bước của bên kia.

Trịnh Hoàng lúc này lên tiếng:

- Tôi cũng không biết là ai, có điều có thể khẳng định vị này không hề có đối nghịch với chúng ta. Tôi cần phải gặp được người bí ẩn này, có lẽ từ đó chúng ta có thể tìm được cơ hội để xác lập lại ván cờ.

- Uhm, nhưng chúng ta không biết vị đó ở đâu. Người này đến và đi như chớp giạt vậy.

- Uhm... tôi không nghĩ vị này sau khi giúp chúng ta lật đổ Tần Trung và thiên chí nhắc nhở tôi như vậy lại dễ dàng biến mất, chỉ là chưa muốn gặp lại chúng ta mà thôi. À, trước khi đi, anh còn nhớ người nọ có dặn dò gì nữa không?

Trình Huy suy tư một hồi rồi nói:

- Có, hình như người đó nói “Tôi sẽ còn trở lại! Khi cần!”

Nghe tới đây, Trịnh Hoàng khẽ nở nụ cười. Đúng như hần dự đoán, nhân vật thần bí này không đơn giản tham dự sâu vào chuyện này rồi cứ thế bỏ đi. Nếu người này đã nhắc tới chuyện đất đai hẳn là vẫn luôn bám sát chuyện này, bây giờ Trịnh Hoàng chỉ cần chờ đợi, chắc chắn kỳ biến sẽ tới. Có điều mục đích thực sự của đối phương là gì, sau sự việc Tần Trung, đến giờ Trịnh Hoàng vẫn chưa lần ra manh mối. Đối phương năng lực lợi hại như vậy không trực tiếp ra tay lại phải mượn nhờ tay hần, rốt cục tất cả chuyện này là sao? Còn chuyện sai lầm đất đai của mình, đến Trịnh Hoàng còn không kiểm soát hết vậy mà người nọ lại chỉ ra từ cách đây khá lâu. Những câu hỏi này vẫn luôn luẩn quẩn quấy nhiễu Trịnh Hoàng, hần không muốn trở thành công cụ mà cũng không muốn hợp tác khi không hiểu gì về đối phương. Đầu đầu để tìm đáp án, nhưng có đến trong mơ Trịnh Hoàng cũng không ngờ được người nọ lại là người sống hai đời, hần biết được tương lai diễn biến chính trị xảy ra đồng thời ở đời này lại tu thành một thân năng lực siêu thường. Do vậy, có lẽ những chuyện này cho tới cuối đời, Trịnh Hoàng cũng không thể có câu trả lời, ôm theo những khúc mắc bước vào một vòng luẩn hồi mới.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Ngõ Chùa Hạ - Đường Đông Du, xóm trọ Đồng Tâm.

- Này Trương Ngọc, trời lạnh thế này, làm gì mà từ sáng đã dọn dẹp tích cực thế?

- Mai Lan, Bạn dậy rồi à? Buổi sớm vận động một chút cũng tốt cho sức khỏe mà.

- Thiệt không đó, mọi bữa có thấy bạn chăm chỉ thế đâu?
- Này này, ý bạn nói là mình lười à. Mọi ngày chỉ là bận muộn hơn một chút thôi.
- Chắc... chắc... nghỉ ngơi lắm nha!
- Tùy bạn nha...

Trương Ngọc cũng lười phản ứng lại với cô bạn Mai Lan, nàng chăm chỉ lau chùi nốt đồ đạc trong phòng. Mai Lan thấy Trương Ngọc không thèm để ý tới mình thì uể oải từ trên giường ngồi dậy. Nàng bước xuống đất vươn vai, duỗi tay duỗi chân vận vẹo người một chút cho cơ giãn gân cốt sau đó tiến vào WC vệ sinh cá nhân. Trương Ngọc liếc mắt nhìn theo Mai Lan sau đó cười nhẹ. Lý Đông tới qua có nhắn tin với nàng là hôm nay hẳn sẽ tới chơi, do đó nàng phải chuẩn bị một chút, việc này nếu nói cho Mai Lan biết không phải bạn ấy cười nhạo nàng sao.

Bận bịu khoảng nửa tiếng thời gian, Trương Ngọc cũng kết thúc công việc của mình. Bình thường hai nàng cũng không phải bữa bận nhưng có chút đồ đạc không ngăn nắp hoặc bám bụi vẫn là có.

Nhìn nhà cửa gọn gàng sáng bóng Mai Lan lại càng nghi hoặc. Nàng thầm nghĩ “Hay là hôm nay có ai tới chơi nhỉ”. Nàng quay qua nhìn lại Trương Ngọc, thấy nàng ta đang soi gương chải chuốt lại tóc. Như nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt Mai Lan sáng lên. Nàng đi tới bên cạnh Trương Ngọc, vòng tay từ phía sau giả vờ nói:

- Trương Ngọc, hôm nay cuối tuần, mình ra ngoài chơi đi. Hà Đô có nhiều cảnh đẹp lắm. Hôm nay mình muốn đi ngắm cảnh Tây Hồ và vườn hoa Nhật Lệ. Bạn đi với mình nha!

Nghe cô bạn rủ rê, Trương Ngọc có chút khó xử, nàng vội tìm lý do từ chối:

- Hôm nay trời rét như vậy, ra ngoài dễ ốm lắm. Bạn chẳng phải có tiền sử viêm họng sao?
- Oái, lạnh đi nó mới vui chứ. Với lại chúng ta có quần áo ấm và khăn quàng mà. Đi nhé!
- Uhm... nhưng mình nghe nói Tây Hồ phải ngày nắng gió mới đẹp, trời hôm nay u ám như vậy có khi lại còn có mưa phùn nữa...
- Không đi Tây Hồ thì mình đi nơi khác, vườn hoa Nhật Lệ đó thôi!
- Nhưng...

Không để cho Trương Ngọc nói tiếp, Mai Lan buông nàng ra, sau đó ra về không vui:

- Nhưng gì? Bạn không muốn đi với mình đúng không?

Thấy nét mặt buồn bực của Mai Lan, Trương Ngọc vội vàng giải thích:

- Không... không phải... Mai Lan, có thể để hôm khác được không?
- Hừ, sao hôm nay lại không được?
- Vì... vì...

Mai Lan buồn cười nhìn Trương Ngọc bối rối và quần bách không nói ra được lý do, nàng không nhịn được lập tức cười phá lên:

- Ha ha... Trương Ngọc, mình đùa bạn thôi. Khai mau, hôm nay có ai đó tới chơi đúng không?

Trương Ngọc lập tức tròn mắt ngạc nhiên:

- A... sao bạn biết?
- Hừm, còn giấu diếm nữa. Mình là bạn thân của bạn mình còn không hiểu bạn sao. Không những biết có người tới, mình còn biết là ai kia!

Trương Ngọc xấu hổ đỏ mặt quay đi chỗ khác, tay vẫn vờ lộn tóc trên vai.

Nhìn bộ dạng đáng yêu này của Trương Ngọc, có vẻ trò đùa còn chưa đã nghiền, Mai Lan tiếp tục trêu chọc nàng:

- Ha ha, có cần mình đi chỗ khác tạo không gian riêng cho hai người không?
- Mai Lan, đừng trêu mình nữa đi mà!
- Ha ha, vậy sao dám giấu diếm mình?

Trương Ngọc cắn cắn môi gật đầu:

- Đúng vậy, hôm nay Lý Đông có hẹn qua đây.
- Đây, bảo sao Trương Ngọc nhà ta hôm nay khác như vậy. Hóa ra là chuẩn bị để đón người thương đấy.
- Xi... gì mà người thương. Bọn mình là bạn bè thôi. Cậu đừng nói linh tinh, Lý Đông mà nghe được thì ngại lắm.
- Ôi, có câu gì nhỉ? À... “Lòng trong như đã, mặt ngoài còn e”. Hay là để mình giúp một tay, tạo cơ hội cho bạn gạo nấu thành com, trói chặt luôn hần lại cho rồi.
- Trời đất, đầu bạn là chứa toàn cái ý tưởng quái quỷ gì thế? Cái gì mà gạo nấu thành com chứ
- A, hóa ra bạn không muốn nấu thành com à, không thì nấu cháo cũng được, cháo ăn cũng không tệ nha...
- Mai Lan...

Trương Ngọc lúc này đã không chịu được nữa, mặt đỏ lên hết cỡ. Để che dấu đi sự xấu hổ này nàng lao vào người Mai Lan, cả hai đổ xuống giường, nhào thành một đoàn. Trong phòng tiếng cười đùa trong trẻo của hai người thiếu nữ như làm sáng lên cả không gian u ám buổi sáng đầu đông.

Khoảng gần chín giờ, chuông điện thoại của Trương Ngọc bỗng reo vang, nhìn thấy tên người gọi, Trương Ngọc vội vàng bấm nút nhận:

- Alo, Lý Đông à? Bạn đi tới đâu rồi?

Ở đầu dây bên kia giọng Lý Đông ồm ồm vang lên:

- Mình ở dưới cổng rồi, ra đón mình với!
- Được, đợi mình một chút nha!

Nói đoạn Trương Ngọc tắt máy, mở cửa xỏ vào đôi dép ở nhà rồi chạy vội ra ngoài. Mai Lan nhìn theo nàng khẽ mỉm cười lắc đầu “Đúng là cô gái đang yêu có khác, tên Lý Đông này không biết làm bừa phép gì mà lại có được trái tim của nàng, thật là cũng quá may mắn đi!”

Trương Ngọc ra đến cổng, Lý Đông quả nhiên đã đợi sẵn ở đó. Trên xe máy bị phủ đầy bởi các túi nilon hoa quả và bánh trái. Nói tới chiếc xe này, quả nhiên là mạng nó cũng dai như chủ nhân của nó vậy. Cứu hỏa sau nhiều nỗ lực đã kịp thời cứu được một bộ phận xe ra khỏi hầm, hạn chế được một phần tổn thất. Trong số những chiếc xe may mắn này lại có xe của Lý Đông. Sau hôm cháy, vì ngại các thủ tục đăng ký xe mới mất thời gian, Lý Đông cũng ôm tâm lý cầu may qua khu nhà xem tình hình thế nào, không ngờ lại nhận lại được chiếc xe của mình từ ban quản lý sau khi xuất trình đầy đủ các giấy tờ chứng nhận sở hữu.

Trương Ngọc vừa giúp Lý Đông cầm bớt các túi đồ vừa hỏi:

- Bạn tìm nhà mình có khó không?
- Không, hỏi một lần là mình vào được đây rồi.
- Uhm... được cái nơi này cũng gần đường cái, không nhiều ngõ ngách. Mình vào trong thôi, ngoài này hơi gió!

Hai người sánh vai nhanh chóng tiến vào khu nhà trọ. Lý Đông nhìn quanh, diện tích khu đất khá rộng, ở đây phải có tới mấy chục phòng xây kiểu nhà cấp bốn lợp tôn. Kiểu nhà trọ này ở Hà Đô là khá phổ biến, chủ nhân có quỹ đất vườn rộng nhưng không xin được giấy phép xây nhà cao tầng nên dựng tạm nhà kiểu này để cho sinh viên và người lao động thuê. Khu trọ khá yên ắng, trời lạnh nên các phòng đều đóng kín để che chắn gió lạnh lùa vào. Lý Đông đi vào trong cũng không có ai biết.

Khi vào đến phòng của Trương Ngọc thì gặp Mai Lan đang ngồi chơi game trên máy vi tính. Mai Lan thấy hần liền nở nụ cười chào hỏi:

- Lý Đông, bạn tới chơi à? Trương Ngọc mong từ sáng đến giờ đấy!
- Ha ha, vậy à? Hai người ở chung, mình đến bạn không phiền chứ?
- Ôi trời, nào dám. Mình mà phiền chắc Trương Ngọc không cho mình ở cùng mất!

Trương Ngọc lúc này khẽ gắt:

- Thôi nào! Lý Đông, bạn đừng để ý tới Mai Lan nữa. Bạn ngồi xuống đi!

Nói đoạn, Trương Ngọc đẩy chiếc ghế gần đó cho Lý Đông ngồi xuống cạnh chiếc bàn vi tính.

Lý Đông để mấy túi hoa quả và bánh trái mang tới lên bàn, sau đó ngồi xuống. Hần bây giờ mới có thời gian quan sát căn phòng. Diện tích cũng không lớn, chỉ chừng hai mươi lăm mét vuông, vệ sinh khép kín, khá gọn gàng và sạch sẽ, rất thích hợp cho sinh viên trọ học. Trương Ngọc ở chỗ này hần cũng tạm yên tâm, hần có dự định chờ cho quan hệ của hai người xác lập rõ ràng, hần sẽ tìm cách tạo cho nàng sinh hoạt tốt hơn, bây giờ thì chưa phải thời

điểm phù hợp làm việc đó.

Về phần Mai Lan, khi nhìn mấy túi quà Lý Đông mang tới, nàng khá là hài lòng với lòng thành của hắn, tên này xem ra cũng không phải là người keo kiệt, nàng sợ nhất là kiểu người vắt cổ chày ra nước.

Ba người vui vẻ hỏi chuyện trường lớp của nhau một hồi cho tới gần mười giờ thì Trương Ngọc đứng lên tìm ví, nàng nói với Lý Đông:

- Lý Đông, bạn đưa mình ra chợ một chút nhé!

Lý Đông vội vàng đứng lên:

- Được!

Trương Ngọc khoác thêm một lớp áo khoác dày cộp, theo Lý Đông đi ra ngoài. Chợ cũng không xa chỗ trọ của nàng, chỉ cần đi khoảng năm phút xe máy là tới nơi. Trên đường, gió rít lên từng hồi, mặc dù đã có áo khoác nhưng thi thoảng Trương Ngọc vẫn run lên. Nàng khẽ than thở với Lý Đông:

- Gió lạnh quá ha!

Lý Đông cũng không phải là quá ngu ngốc trong mấy chuyện này, hắn chủ động nói:

- Uhm, cậu ngồi gần vào mình đi! Áo khoác mình có túi đây, để tay vào cho đỡ lạnh.

Nghe Lý Đông đề nghị như vậy, Trương Ngọc có chút thẹn, chân chòe giầy lát, cũng không nói thêm gì lảng lảng ngồi sát lại, mặt tựa nghiêng vào lưng, hai tay vòng qua người Lý Đông cho vào túi áo hắn! Cảnh tượng lúc này đúng là của một đôi tình nhân đích thực.

Tới chợ, sau nửa giờ mua mua bán bán, túi đồ đã treo đầy trên xe, Lý Đông mới đưa Trương Ngọc trở về phòng. Việc sau đó của hắn chỉ là ngồi vào máy vi tính chơi game hoặc lướt mạng đọc tin tức mặc cho hai cô nàng còn lại lúi húi trong bếp chuẩn bị bữa trưa cho ba người.

Khi các món ăn đã được dọn lên đầy đủ, bốc khói thơm nghi ngút và ba người chuẩn bị dùng bữa thì bên ngoài chợt có tiếng gõ cửa:

- Cộc... cộc... cộc...

Trương Ngọc cất tiếng hỏi.

- Ai vậy?

- Là anh! Phan Tùng đây!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Nghe tới là Phan Tùng, Trương Ngọc có chút khó xử liếc nhìn Lý Đông rồi hỏi vọng ra:

- Anh Phan Tùng, anh gọi có việc gì không ạ?

- A, không có việc gì. Trời giá rét quá, không đi được đâu. Qua phòng bọn em nói chuyện cho vui một chút thôi!

Trương Ngọc lúc này cũng không tiện từ chối người hàng xóm này, phải biết lúc đầu khi hai nàng mới về đây, Phan Tùng cũng khá là xông xáo hỗ trợ chuyển đồ vào trong cũng như giới thiệu hai nàng làm quen với mọi người trong xóm, hòa nhập với cuộc sống nơi này. Đắn đo giây lát, nàng đứng lên đi ra mở cửa.

Mai Lan lúc này ánh mắt hiện lên ý cười. Nàng xích lại gần Lý Đông nói nhỏ:

- Này, cẩn thận với người này nha. Anh ta đang tán công Trương Ngọc dữ lắm đó! Mấy tuần nay bạn thì không thấy mặt đâu, người ta thì ngày nào cũng có mặt, lại nhiệt tình giúp đỡ bọn mình lắm nha.

Lý Đông nghe đến đây thì vừa có chút xấu hổ vì sự vô tâm của mình, vừa có chút không thoải mái với thông tin biết được. Nói đùa à, chuẩn bạn gái của mình bị người khác đề ý cưa cẩm, ai mà vui cho được. “Không được, mình phải nhanh chóng khẳng định chủ quyền, đánh phủ đầu đối thủ không cho kịp trở tay, khiến tên kia biết khó mà lui mới được” Lý Đông thầm nghĩ.

Phan Tùng khi vừa bước chân qua cửa đi vào phòng thì phát hiện trong nhà ngoài hắn ra còn một người con trai khác. Hắn khá kinh ngạc quay sang hỏi Trương Ngọc:

- Ô, hóa ra phòng mình có khách. Ai vậy em?

- À, đây là...

Trương Ngọc còn chưa dứt lời thì Lý Đông đã tiến lại đứng cạnh nàng, mỉm cười đưa tay ra trước mặt Phan Tùng nói:

- Chào anh, em là Lý Đông, bạn trai của Trương Ngọc. Vừa nãy nghe Mai Lan nói anh gần đây giúp đỡ rất nhiều hai người, em thay mặt hai bạn ấy cảm ơn anh!

Phan Tùng có chút phản ứng không kịp với tình huống trước mắt. Hắn thật không nghĩ tới Trương Ngọc lại đã có bạn trai, nàng chẳng phải sinh viên năm nhất sao? Chẳng lẽ là yêu sớm? Mà cái tên này ở đâu thành linh chui ra, mấy tuần trước còn không thấy hắn xuất hiện ở xóm trọ lấy một lần đây.

Trương Ngọc lúc này cảm giác ngạc nhiên cũng không kém Phan Tùng. Từ khi nào thì nàng thành bạn gái của Lý Đông rồi. Mặc dù trong lòng nàng là trăm chịu ngàn chịu nhưng vẫn đề là hắn còn chưa tỏ tình gì với nàng đây. Không nói gì đã đi ra ngoài ào ào giới thiệu như vậy bảo sao nàng không giật mình. Có điều, Trương Ngọc cũng không muốn phản bác, tình huống này có khi nói vậy lại là rất tốt. Ít nhất Phan Tùng biết nàng là hoa đã có chủ, sẽ thôi việc chủ động theo đuổi nàng.

Thấy Phan Tùng có chút dờ người, Lý Đông lại nói:

- Này, anh Phan Tùng!

Phan Tùng lúc này mới tỉnh lại, hắn cũng không đưa tay bắt lại Lý Đông, sắc mặt chợt lạnh. Nhìn biểu hiện có chút khí độ không đủ của Phan Tùng, Lý Đông cười nhạt rút tay về.

Mai Lan thấy cảnh này, cố nén cười, đứng ra hòa giải không khí căng thẳng trước mặt:

- Anh Phan Tùng, vừa khéo anh sang đúng bữa cơm, anh ngồi luôn với bọn em nhé!

Phan Tùng lúc này đã tương đối mất hứng, hắn định lên tiếng cáo từ nhưng nghĩ tới điều gì đó hắn quay sang nói với Lý Đông:

- Này, có bạn gái nhập về xóm này, chú là bạn trai mà không ra mắt là không được đâu nhé. Hôm nay nhân tiện đây, làm với anh vài chén chứ nhỉ?

Lý Đông có chút buồn cười, hắn là hiểu Phan Tùng muốn làm gì. Hắn là dùng rượu chuốc say Lý Đông để hạ mã uy đấy. Có điều tên này cũng thật là có chút quá tự tin vào mình rồi. Bình thường trong các trường hợp khác, Lý Đông sẽ khéo léo từ chối cái trò vô bổ này có điều nghĩ tới có Trương Ngọc và Mai Lan ở đây, mình cũng không thể tự tỏ ra yếu thế được, thanh niên cũng cần phải có chút máu nóng chứ. Lý Đông mỉm cười:

- Được, anh muốn rượu hay bia để em đi lấy!

Phan Tùng thấy Lý Đông chấp nhận đề nghị của mình thậm chí cười lạnh "Đúng là ghé con mới ra đời không sợ cọp. Đừng tưởng to cao là tửu lượng tốt, hôm nay anh sẽ cho chú biết thế nào mới gọi là cao thủ đây. Xem lát nữa chú còn duy trì bộ dạng này được bao lâu hay lại nằm bò ra đất không đi nổi đây... Ha ha". Nghĩ tới đây, Phan Tùng trả lời Lý Đông:

- Không cần, anh cũng mới về quê xách lên được can cuộc lùi, rượu quê anh khá nặng đô, uống là phê tới chấy. Chú chuẩn bị tinh thần đi nhé!

Nghe ra trong lời nói của Phan Tùng có ý dọa nạt, Lý Đông mỉm cười trả lời:

- Tốt! Để em thử xem rượu quê anh có mùi vị gì!

- Được!

Phan Tùng trở về phòng ít phút sau đó mang sang một can rượu trắng tới khoảng gần mười lăm lít. Can rượu dọa cho Trương Ngọc có chút hết hồn, nàng không đành lòng để hai người đấu khí với nói:

- Hai người cũng uống ít thôi. Lý Đông lát nữa còn phải đi xe về đây!

Lý Đông hiểu lo lắng của nàng vội trấn an:

- Anh biết rồi, anh tự có chừng mực, em yên tâm!

Thấy Lý Đông bỗng dưng xưng anh em với mình, Trương Ngọc có chút không quen, hai má đỏ bừng. Lại nghe Lý Đông khẳng định như vậy, nàng cũng không nói thêm gì, nàng biết Lý Đông là luôn cư xử chừng mực hơn bạn cùng lứa rất nhiều.

Rượu nhanh chóng được rót ra, bữa cơm bắt đầu. Phan Tùng như không kịp chờ đợi, nâng chiếc cốc uống trà chứa đầy rượu trắng hướng về phía Lý Đông:

- Nào, coi như là đại diện xóm, anh mời chú trước!

- Được! Mời anh!

Hai người chạm cốc, giấy lát rượu đã thấy đầy. Đúng như lời Phan Tùng nói, rượu này quả thật là rất nặng. Uống vào cảm giác trong cổ họng như cuộn lên một luồng lửa nóng. Có điều với người khác có lẽ thứ rượu này rất nhanh sẽ quật ngã họ nhưng với Lý Đông thì khác. Từ lâu hắn đã phát hiện ra một năng lực rất hữu ích, nếu Lý Đông muốn hắn có thể điều khiển luồng chân khí trong người nhanh chóng đào thải bớt rượu hay nước uống vào ra ngoài qua lỗ chân lông, biến chúng thành những luồng hơi nước mỏng manh mà người bên ngoài không phát hiện ra được. Do vậy, khi thấy thứ rượu cò này không tốt cho cơ thể, ngay lập tức hắn vận chuyển chân khí trong đan điền ép toàn bộ ra ngoài, không cho nó có cơ hội làm say hắn.

Uống rượu là có đi có lại, sau đó Lý Đông lại rót đầy hai chén mời lại Phan Tùng coi như đáp lễ. Cứ như thế, hai người vì so kè tìm đủ thứ lý do trên trời dưới bể, thậm chí chẳng cần lý do gì cũng nâng lên chạm cốc. Trương Ngọc ngồi bên thấy hai người đã uống hơi nhiều bắt đầu tỏ ra có chút lo lắng. Mai Lan thì dùng ánh mắt long lanh nhìn Lý Đông thầm nghĩ “Tên Lý Đông này mọi khi ra về chừng chặc không ngờ khi ghen lên cũng làm trò thú vị ra phết”.

Bữa cơm vì màn thi đấu của hai người đàn ông mà kéo dài tới gần một tiếng rưỡi, can rượu đã vơi đi hơn một nửa. Phan Tùng lúc này hai mắt đỏ ngầu, mặt mày từ trắng sang đỏ, tại từ đỏ chuyển sang trắng nhợt, hắn cũng sắp tới ngưỡng của mình. Tuy vậy, hắn vẫn còn duy trì được một tia lý trí. Khẽ ợ lên một hơi đầy mùi rượu, Phan Tùng ngẩng đầu gật gù nhìn người đối diện, hắn phát hiện Lý Đông tuy mồ hôi vã ra có vẻ hơi nhiều nhưng khuôn mặt vẫn là khí định thần nhàn, ung dung tự tại như ban đầu nhập cuộc. Xem biểu hiện của hắn, Phan Tùng biết hôm nay nếu không rút lui an toàn thì người nằm ở đây bêu xấu chắc chắn là hắn rồi. Thật không ngờ một kẻ không sợ gì ai như hắn cũng có ngày bại trận. Phan Tùng dù có chút nhỏ nhen nhưng cũng không phải kẻ không biết tiến thoái, rúc nhục vào người, do vậy hắn cầm nốt cốc rượu trên chiếu ăn đưa lên miệng uống cạn sau đó loạng choạng đứng lên cáo từ:

- Tốt, tửu lượng chú rất khá. Hôm nay đến đây thôi. Anh về trước!

Nói đoạn, không đợi mọi người nói thêm cái gì, mở cửa đi về phòng, theo đó bữa cơm cũng tới đây là kết thúc.

Lý Đông cười nhạt sau đó phụ hai cô gái dọn dẹp xong thì đứng lên cáo từ:

- Thôi, hai người nghỉ trưa đi. Minh cũng phải về rồi!

- Bạn vừa uống rượu, ngoài trời lại gió như vậy, dễ cảm lạnh. Hay là ở đây một lát nữa hãy về!

Trương Ngọc quan tâm nói!

- Đúng đây, nghỉ một lát hãy về!

Mai Lan phụ họa.

- Không cần, hai bạn nhìn xem mình có biểu hiện gì bất thường sao. Chừng đó rượu thì có là gì với mình. Có uống nữa cũng được!

- Xi... không phải khoe khoang cậy mạnh. Bạn ngồi đây mình gọt chút hoa quả ăn xong đã.

- Ủ, để mình giúp bạn gọt quả.

Mai Lan vui vẻ đề xuất giúp đỡ.

Không đầu lại được ý kiến của hai cô gái, Lý Đông đành ngồi lại thêm hơn nửa giờ đồng hồ mới đứng lên trở về nhà được.

Trương Ngọc đi ra tiễn hắn. Khi đã ra khá xa cổng nhà, tới một khu ngõ vắng, nàng mới lưu luyến buông tay khỏi xe Lý Đông, ánh mắt long lanh nhìn hắn.

Lý Đông tuy đào thải gần hết rượu ra không khí nhưng có lẽ cũng bị chút men ảnh hưởng, lúc này hùng tâm tráng chí bốc lên, trong lòng là một mảnh hào tình vạn trượng sẵn sàng đập đổ mọi nghi ngại thường ngày. Thấy biểu tình của Trương Ngọc, Lý Đông chợt có một cổ xúc động dâng trào. Hắn dựng xe, tiến tới trước mặt rồi bất ngờ ôm chầm Trương Ngọc, không cho nàng bất kỳ cái gì kịp phản ứng, áp lên môi nàng một nụ hôn ấm nóng.

Trương Ngọc lúc đầu tròn tròn hai mắt vì kinh ngạc, nhưng sau giây lát hiểu ra là việc gì, nàng khẽ nhắm mắt lại, đưa tay vòng qua cổ Lý Đông nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hắn. Hai đôi môi vụng về quấn lấy nhau, thời gian như dừng lại, cảnh vật như vô hình. Cặp tình nhân như đang bay và đang say, không biết là do men rượu hay là men ái tình...!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Dù có đôi chút chậm chạp nhưng thân băng giá sau hơn một tuần du ngoạn khắp đất trời rồi cũng rút đi nhường chỗ cho những ngày nắng ấm. Năm nay thời tiết diễn biến khá thất thường, do vậy tới tận cuối thu, đầu đông mới lại chứng kiến một mùa hoa thạch thảo đến muộn. Màu tím dịu dàng ngập tràn trong công viên, bên lề đường và trên những gánh hoa rong ruổi khắp mọi phố phường của thành phố.

Trương Ngọc yêu thạch thảo, một tình yêu giản dị và lâu dài. Thứ tình yêu không có lý do cho sự bắt đầu và càng sẽ không cần đến điểm kết thúc. Thạch thảo vốn đã đẹp trong mắt nàng nhưng khi này nó lại càng trở nên đẹp hơn khi con tim nàng đã tràn ngập tình yêu. Đầu đông này, cuối cùng hai thứ nàng ưa thích và chờ đợi đã cùng xuất hiện một lúc “Thạch thảo” và “Chàng trai trong cơn mưa năm ấy”. Giữa hai thứ này Trương Ngọc không thể lựa chọn được mình ưa thích bên nào hơn. Có lẽ đối với cả hai, tình yêu của nàng là cùng một tính chất, không có tính phân biệt.

Sau nọ hôn đầu tiên hôm ấy, quan hệ giữa Lý Đông và Trương Ngọc đã chính thức xác lập. Gần gũi bên nhau gần bốn năm cuối cùng cũng chờ tới một ngày này. Trương Ngọc vẫn còn nhớ khi Lý Đông nói lời yêu nàng, nàng đã hạnh phúc đến như thế nào, cảm xúc bùng nổ vì những chờ đợi bấy lâu được đáp lại khiến Trương Ngọc cảm thấy trên đời mình là cô gái hạnh phúc nhất.

Về phần Lý Đông, không giống như Trương Ngọc, hẳn là cảm thấy yêu thích nàng nhưng hẳn biết đó không phải là một thứ tình yêu trọng vẹn và tuyệt đối. Lý Đông hiểu điều này là khá có lỗi với Trương Ngọc nhưng biết làm sao được, hẳn đã từng yêu và sẽ còn phải tìm kiếm lại tình yêu. Do vậy với bất kỳ cô gái nào xuất hiện trong cuộc đời hẳn thì cũng sẽ chỉ nhận được một thứ tình yêu có vết khuyết và không hoàn thiện. Lý Đông thật không muốn tham lam nhưng duyên phận lại buộc hẳn phải tham lam. Dù lời nói này có chút dày mặt nhưng Lý Đông cũng chỉ tìm được một lý do duy nhất để đổ lỗi như vậy, không nhẽ khiến hẳn lại tự nhận mình là đa tình và hoa tâm sao? Không, hẳn không có ngu ngốc và thà chết hẳn cũng không muốn nhận điều đó!

Ái tình và sự nghiệp, đôi lúc vẫn có thể cùng thăng hoa rực rỡ. Thông qua vị trợ lý của mình, Lý Đông vẫn nắm khá rõ tiến độ hoạt động của tập đoàn. Nhà máy pin năng lượng mặt trời đã đi vào sản xuất, bước đầu đã đạt tới công suất thiết kế, đáp ứng được các đơn hàng của khách hàng. Về phần dự án nhà máy ô tô điện, qua quá trình đàm phán, Bùi Lợi đã chọn ra được đối tác hợp tác, đó là hãng Toyota của Nhật. Sở dĩ Bùi Lợi lựa chọn bọn họ là vì Toyota là hãng công nghiệp lâu đời, chất lượng sản phẩm đã được khẳng định trên toàn thế giới. Đặc biệt triết lý kinh doanh của Toyota và Công nghệ mới Đông Thành khá có sự tương đồng, đều hướng tới các công nghệ chú trọng sự tiện dụng, an toàn và tiết kiệm nhiên liệu. Mặc dù Toyota đưa ra điều kiện không phải là tốt nhất nhưng xét trên toàn bộ các yếu tố đều thuộc top đầu, Bùi Lợi lại đánh giá rất cao uy tín và tinh thần của người Nhật mới đi tới quyết định lựa chọn đối tác này.

Khi nhận được thông báo từ Tập đoàn, Lý Đông cũng rất đồng thuận. Thứ nhất đối tác thật sự là rất tốt, thứ hai như Lý Đông đã giao toàn quyền cho Bùi Lợi, hẳn lại biết bản thân Bùi Lợi trong đời trước cũng có cảm tình rất sâu với con người và đất nước Nhật Bản này, do vậy sự tin tưởng trong hợp tác với Toyota là có thể hiểu.

Sau khi đi tới thống nhất các điều khoản với nhau, hai bên đã tiến hành ký hợp đồng hợp tác dạng nguyên tắc, việc tiếp theo sẽ là các thủ tục pháp lý xin cấp phép và lựa chọn địa điểm xây dựng nhà máy. Về điều này, Bùi Lợi có hỏi qua ý kiến Lý Đông, Lý Đông cũng đã có kế hoạch riêng, hẳn thông báo với Bùi Lợi để cân nhắc thêm một thời gian rồi sẽ trả lời. Trần Hằng khi biết Lý Đông còn băn khoăn chuyện này thì khá là ngạc nhiên. Theo hẳn khu công nghiệp Đông Thành còn mênh mông như vậy, điều kiện lại thuận lợi cho việc xuất cảng hàng hóa, lý do gì lại không đặt luôn ở đây? Còn cần suy nghĩ cái gì nữa? Có điều tính toán, Trần Hằng cũng không dám trực tiếp hỏi gì thêm, hẳn biết Lý Đông hẳn là có lý do của mình.

Thời gian gần đây, Lý Đông vẫn luôn yêu cầu Mạnh Thành thông qua quan hệ của mình lưu ý những diễn biến chính trị lớn liên quan đến Trịnh Hoành. Và lẽ dĩ nhiên việc Trịnh Hoành đang đối mặt với áp lực bị điều tra cũng không lọt ra khỏi tai mắt của hẳn. Lý Đông biết, như vậy là, ngọn gió đồng đã thổi.

Trong đời trước, Lý Đông tuy không quá quan tâm đến chính trị nhưng việc Trịnh Hoành suýt ngã gục ngay trước thềm đại hội thì hẳn cũng biết. Dù sao đây cũng là một sự kiện bị báo chí cả lẽ trái và lẽ phải đăng tải khá nhiều. Việc này, tuy cuối cùng Trịnh Hoành nhờ tài thao lược và những cống hiến đã có không có bị rơi dài nhưng sự nghiệp chính trị cũng không lên cao thêm được. Hết nhiệm kỳ ông ta chuyển về làm một chức sắc thông thường, không có gì thực quyền tại một tỉnh lẻ. Điều này tạo ra những nuối tiếc không chỉ đối với riêng ông ta mà cả một bộ phận những trí thức và dân chúng có hiểu biết. Trịnh Hoành là người có tài và có tâm rất lớn đối với đất nước là vậy nhưng cuối cùng cũng phải dừng bước, không mang được tài năng của mình giúp nước nhà phát triển giàu mạnh hơn. Đời này Lý Đông thật sự là muốn giúp ông ta đứng vững trước sóng gió trước mắt, không muốn để một con người tâm huyết như vậy bị luân lạc.

Đêm cuối tháng mười, trời tối đen như mực. Trong một căn phòng tại khu biệt thự dành cho cán bộ cấp cao của thành phố. Trịnh Hoành đang chăm chú nhìn bức thư trên bàn. Ông ta thật không hiểu bằng cách nào bức thư này lại có thể xuất hiện ngay dưới thềm cửa sổ phòng làm việc riêng tại tư gia của mình. Căn phòng này là nằm trên tầng ba, bức thư có lẽ được đút qua khe cửa gỗ nhưng phải biết độ cao ở nơi này khá lớn, an ninh lại dày đặc, không hiểu người nào có thể tiến vào và rút đi mà không một ai hay biết.

Cẩn thận quan sát dòng chữ “Gửi Bí thư Trịnh Hoành” trên bìa phong thư, Trịnh Hoành có chút quen thuộc. Và như để khẳng định cho nghi ngờ của mình, ông ta lập tức xé phong thư, lật mở trang giấy đọc nội dung trong đó. Sau một hồi, miệng ông ta không tự chủ được mà khẽ lẩm bầm “Cuối cùng người này đã xuất hiện trở lại”. Trầm tư giây lát, Trịnh Hoành nhắc lên điện thoại, ông ta muốn bỏ trí một chuyến đi bí mật.

Ngày hôm sau, Khu nhà chung cư cũ Tân Mai.

Người đàn ông mặc áo choàng rộng, mắt đeo kính râm đứng trước một căn phòng đã có nhiều vết ố vàng loang lổ trên tường. Chần chờ giây lát ông ta đưa tay gõ lên cánh cửa gỗ cũ kỹ.

- Cộc... cộc... cộc!

Bên trong tĩnh lặng giây lát sau đó có giọng nói trầm ổn vọng ra:

- Ai?

- Là tôi! Trịnh Hoàng!

- Kettttt!

Cánh cửa lập tức cọt kẹt mở ra một khe hẹp, Trịnh Hoàng liền lách người vào trong. Cánh cửa lại đóng lại ngay sau đó. Trịnh Hoàng tháo kính, nheo mắt điều chỉnh một chút cho quen với ánh sáng bên trong. Lúc này xuất hiện trước mặt ông ta là một người cao lớn đeo mặt nạ, Trịnh Hoàng không nhìn ra được mặt mũi người này là ai.

- Anh vào trong đi!

Người bịt mặt nói với Trịnh Hoàng.

- Được!

Trịnh Hoàng đã dám đến đây thì đương nhiên dám tin tưởng người này, do vậy ông ta đi về phía chiếc bàn và hai chiếc ghế kê ở chính giữa phòng. Đây là những đồ đặc duy nhất trong căn hộ rộng khoảng bốn mươi mét vuông này.

Ngồi xuống, đưa mắt nhìn chiếc bóng đèn tròn rọi xuống thứ ánh sáng vàng vọt tịch liêu, sau đó quay đầu nhìn người bịt mặt, Trịnh Hoàng chờ đợi đối phương nói chuyện.

Người bịt mặt cũng theo ông ta ngồi xuống phía đối diện, yên lặng nhìn biểu hiện bình thần trên khuôn mặt Trịnh Hoàng một lúc sau đó cười nói:

- Ha ha, quả là người làm sự nghiệp lớn! Anh có thể vì một bức thư, thoát ra vòng bảo vệ an toàn của mình đến một nơi xa lạ để gặp một người xa lạ như thế này, thật là lòng dạ rộng lớn, lựa chọn rất quyết đoán đấy!

Trịnh Hoàng thản nhiên trả lời:

- Tôi đến vì tôi biết anh sẽ không có ý định làm hại tôi!

Người bịt mặt cười nhạt:

- Anh có vẻ rất chắc chắn!

- Chắc chắn!

Trịnh Hoàng khẳng định.

- Anh biết tôi sao?

- Không!

- Anh muốn biết tôi chứ?

- Muốn! Có điều nếu điều đó cũng là điều anh muốn!

- Tốt! Anh đã lựa chọn đúng! Anh biết tôi hẹn anh hôm nay ra đây là có việc gì chứ?

- Là vấn đề đất đai của Hà Đô. Và tôi nghĩ anh có cách xử lý vụ này!

- Ha ha... nói chuyện với người thông minh quả nhiên là rất đỡ tốn sức! Vậy với vấn đề này, nếu tôi không tham gia, anh sẽ giải quyết thế nào?

- Không có gì phải giải quyết! Tất cả hồ sơ chứng từ còn tại đó, tôi không có tư tâm gì, cũng không có gì phải sợ.

- Ha ha... anh tỏ vẻ khá ngay thẳng nhưng tôi thấy anh vẫn chưa thành thật. Tôi không nghĩ khi làm chính trị anh thật cứng nhắc như vậy, nếu không anh cũng không leo lên đến vị trí này.

Trịnh Hoàng nghe người bịt mặt nhận xét xong, cũng không bình luận gì. Ông ta chỉ cười nhạt, không ra vẻ đồng ý mà cũng không là phủ nhận.

Người bịt mặt lại nói:

- Tôi biết anh không muốn nói và cũng không cần anh phải nói gì thêm. Có điều, anh đã tới đây, vậy hẳn là muốn nghe tôi các đề xuất của tôi? Có phải vậy không?

- Đúng, mời anh nói!

Chương 55

Người bịt mặt trầm tư một lát như đang điều chỉnh ý tứ sau đó dùng chất giọng trầm trầm nói:

- Anh Trịnh Hoàng, nói thật tôi không biết quá rõ những khúc mắc trong vấn đề đất đai của anh, nhưng tôi biết chắc các đối thủ của anh đã có những tài liệu về nó. Anh sẽ không thể thay đổi được bất kỳ thông tin gì liên quan. Do vậy thay vì quá bận tâm che lấp, khắc phục hay giảm thiểu những sai phạm, tôi đề nghị anh tập trung vào các hướng đi khác. Giải pháp mà tôi đưa ra gồm hai điểm chính. Thứ nhất, trong thời gian ngắn trước mắt, anh phải tạo ra một cú hích với sự phát triển kinh tế xã hội của thành phố, cú hích này phải thật sự có trọng lượng để hướng sự quan tâm của lãnh đạo và dư luận đến nó. Thứ hai, phải mau chóng tìm ra được nhược điểm của đối thủ, lấy điểm này làm đối trọng gây ngược lại sức ép đối với Phùng Bản khiến bọn họ phải thỏa hiệp, chỉ cần giữ ổn định lại tình thế cho tới khi kỳ bầu cử kết thúc coi như cũng là một chiến thắng chính trị rồi. Tôi nghĩ bọn họ chắc chắn sẽ không ngu xuẩn lựa chọn cường đấu, bởi như vậy sẽ đưa nhau vào thế lưỡng bại câu thương, không có lợi cho bất kỳ bên nào cả.

Trịnh Hoàng nhìn người bịt mặt sau đó cười nói:

- Giải pháp của anh tôi cũng đã nghĩ tới, có điều nói dễ hơn làm rất nhiều. Đây là các công việc đòi hỏi nỗ lực rất lớn, thời gian không còn dài, không kịp để làm bất kỳ việc gì cả.

- Ha ha, anh yên tâm! Tôi đã đề xuất đương nhiên tôi có thể giúp anh hoàn thành nó.

Trịnh Hoàng nghi hoặc giãy lát, sau đó nói:

- Vâng, anh tiếp tục, tôi vẫn đang nghe!

- Uhm, tôi cũng không muốn dài dòng. Về điểm tạo cú hích kinh tế xã hội, anh nghĩ sao nếu tôi có thể giúp anh đưa được một dự án trị giá năm tỷ USD về cho Hà Đô?

- Cái gì? Anh nói thật?

Trịnh Hoàng kinh ngạc đứng bật dậy.

- Đúng vậy, còn là một dự án công nghệ cao. Dự án này sẽ giải quyết khối lượng công việc khổng lồ, mang lại nguồn thuế lớn cho nhà nước, định hình lại phân bố dân cư của thủ đô.

Trịnh Hoàng bình tĩnh lại, ngồi xuống hỏi:

- Anh định nói tới dự án gì? Ai đầu tư?

- Nhà máy ô tô điện, do liên danh Toyota và Kỹ nguyên mới hợp tác đầu tư.

- Anh thật làm được việc này?

- Anh không cần nghi ngờ về điều đó. Tôi nói được là làm được. Ngoài việc này, tôi đưa thêm ra một kiến nghị là anh nên tổ chức một chương trình vận động nhân dân thủ đô hướng ra biển đảo. Tôi sẽ đề một số đơn vị âm thầm tài trợ số vốn lớn cho chương trình này để lấp đặt pin mặt trời tạo điện miễn phí cho cán bộ và nhân dân ở đó. Phải biết tình trạng thiếu điện ở hải đảo hiện tại khá là nghiêm trọng, gây khó khăn cho vấn đề bảo vệ an ninh lãnh thổ, là vấn đề gây đau đầu nhiều lãnh đạo cấp cao. Hành động này của anh sẽ giải quyết được tình trạng này, có tác dụng rất lớn trong việc nâng cao uy tín cho anh. Kiến nghị tiếp theo liên quan đến vấn đề văn hóa tinh thần của nhân dân thủ đô. Tôi sẽ tiếp tục bơm tiền tài trợ để thành lập một câu lạc bộ bóng đá với hệ thống bài bản từ lò đào tạo trẻ tới các lứa thi đấu ở giải bóng đá trong nước, chúng ta thậm chí có thể liên kết đào tạo với câu lạc bộ bóng đá nước ngoài để nâng cao chất lượng. Lãnh đạo và người dân thủ đô cũng như cả nước chắc chắn sẽ rất ấn tượng với việc làm này. Như vậy với hàng loạt các hành động liên tiếp này của anh, tôi cho rằng những khuyết điểm kia dù có lớn cũng không thể bù lại được.

Trịnh Hoàng nghe người bịt mặt nói xong, có vẻ rất thuyết phục nhưng ông ta vẫn vô cùng nghi hoặc. Người này nói toàn thứ đao to búa lớn, tài chính huy động mỗi một việc đều là các con số rất khổng lồ. Rốt cục hẳn là ai mà có năng lực lớn như vậy chứ?

Trịnh Hoàng cố gắng nhấn lại những thắc mắc này mà tiếp tục hỏi:

- Còn điểm lớn thứ hai thì sao?

- Điểm thứ hai thì tôi muốn tham vấn anh một chút ?

- Mời anh hỏi?

- Anh cho tới giờ có nghi ngờ gì đối với Phùng Bản không?

Đề cập tới vấn đề này, Trịnh Hoàng có chút cau mày. Nghĩ ngợi một hồi lâu ông ta mới khó khăn trả lời:

- Phùng Bản xưa nay làm việc kín kẽ, gần như không để ra sai sót gì. Có điều qua vụ việc Tần Trung tôi có phát hiện một số manh mối nhưng không có cơ sở tin tưởng vững chắc. Tần Trung có quan hệ cực kỳ thân thiết với một số Tổng và Công ty nhà nước của nước bên kia, lãnh đạo của các công ty này trước đây đều là cán bộ cao cấp trong chính quyền. Tôi nghĩ Tần Trung không thể âm thầm làm điều này mà Phùng Bản không chút nào hay biết, do đó tôi nghi ngờ rằng Phùng Bản chắc chắn cũng phải có mối quan hệ nào đó với bên kia mới để Tần Trung làm như vậy.

Lần này đến lượt người bị mặt vuốt cảm suy tư. Sau một lát hần nói:

- Uhm... anh suy luận rất có lý. Điểm thứ hai tôi chưa thể nói rõ cho anh lúc này, có lẽ phải cần một thời gian mới có thể tìm ra kẻ hở của đối phương. Trước mắt tôi cần củng cố kim thân cho anh, dùng thành tích chói mắt che mờ khuyết điểm. Điều này cũng tương tự như pho tượng bằng vàng rực rỡ, ánh sáng lóe ra khiến người ta không nhìn ra vết nứt trên tượng trong quá trình đúc tạc vậy.

Trịnh Hoàng nghe tới đây biết đã tới lúc ngã bài với nhau, hần nói:

- Tôi biết anh không có địch ý với tôi. Có điều tôi không hoàn toàn tin vào một sự giúp đỡ vô tư. Anh có thể nói cho tôi biết, rốt cục mục đích của anh là gì? Và tài chính cũng như quyền lực kinh tế của anh từ đâu mà có. Có câu trả lời cho những điều này, tôi mới có thể quyết định làm theo anh hay không. Tôi không muốn là một công cụ chính trị, mong anh hiểu cho!

- Ha ha... anh rất thẳng thắn. Tôi rất hiểu suy nghĩ của anh. Được, vậy tôi cũng nói rõ mục đích củ mình. Cái tôi muốn ở anh chính là mối quan hệ kinh tế và chính trị, tôi hỗ trợ anh sau đó anh hỗ trợ lại doanh nghiệp chúng tôi. Thế nào?

- Ý anh là quan thương cấu kết?

Trịnh Hoàng co chút cao giọng nói,

- Không, anh Trịnh Hoàng, anh nặng lời rồi. Tôi không phải ý đó? Chúng tôi sẽ hoạt động trong khuôn khổ của pháp luật, và cái chúng tôi cần chính là anh tạo ra môi trường ổn định cho chúng tôi phát triển, không phải suốt ngày lo đối phó với sức ép đến từ các thế lực chính trị trong và ngoài nước.

- Nhưng cụ thể anh cần tôi bảo vệ đơn vị nào?

- Kỷ nguyên mới!

- A... Vì sao lại là nó?

- Vì tôi là Lý Đông, Chủ tịch Hội đồng quản trị tập đoàn.

Nói đoạn người bị mặt tháo mặt nạ xuống, lộ ra một khuôn mặt trẻ trung. Trịnh Hoàng kinh ngạc nhìn chăm chăm vào người đối diện, ở cấp bậc của ông ta đương nhiên là biết sự tồn tại của Lý Đông. Có điều ông ta thật không ngờ Lý Đông lại chính là người bí ẩn nọ, hai người lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.

- Bây giờ thì anh đã hiểu vì sao tôi giúp anh rồi chứ. Kỷ nguyên mới hiện tại và tương lai sẽ phải đối mặt với rất nhiều sức ép, chúng tôi không muốn cả ngày phải lo đối phó với âm mưu từ các chính khách thù địch. Tôi biết anh là một người có tài và có cái tâm lớn với đất nước, là người phù hợp để doanh nghiệp chúng tôi dựa vào. Anh Trịnh Hoàng, anh có thể tin tưởng chúng tôi như chúng tôi tin tưởng anh!

- Nói vậy việc anh giúp tôi vụ Tần Trung cũng là người này o ép các anh?

- Không phải ông ta mà là con cháu ông ta, họ muốn cướp không cổ phần của chúng tôi.

Trịnh Hoàng trầm tư một lúc rồi gật gật đầu:

- Tôi hiểu rồi, nhưng quả thật năng lực tình báo của các anh cũng quá lớn đi. Không ngờ có thể lấy ra một tài liệu có tính sát thương như vậy.

- Đó là bí mật riêng của chúng tôi. Xin phép không thể nói thêm về vấn đề này. Đây cũng chính là thứ khiến tôi tự tin có thể áp dụng để đào ra tội chứng của Phùng Bản.

- Được, bây giờ tôi có thể hiểu và yên tâm hợp tác với các anh.

- Tốt, đây là số điện thoại riêng của tôi dùng để liên lạc với anh. Anh cũng thiết lập một đường dây bảo mật để tiện liên lạc sau đó thông báo lại số máy cho tôi. Tôi sẽ chủ động triển khai các công việc tiếp theo với anh. Hai số điện thoại này chỉ gọi cho nhau và không nhận hoặc gọi số ngoài, anh lưu ý điều đó.

- Được!

- Có điều này tôi phải nhắc nhở anh, rất có thể trong nội bộ bên anh là có nội gián. Tài liệu về những sai phạm của anh không thể rơi vào tay đối phương một cách ngẫu nhiên được. Anh cần cẩn thận!

- Uhm... việc này tôi cũng đang âm thầm điều tra.

Trịnh Hoàng cầm tờ card có ghi thông tin số di động cụ thể của Lý Đông cất kỹ vào người, sau đó đứng dậy, đeo lại kính râm rồi cáo từ:

- Tôi phải trở lại đơn vị, không thể biến mất quá lâu được.

- Được, chào anh!

- Chào anh!

Trịnh Hoàng bắt tay Lý Đông sau đó quay lưng đi ra ngoài cửa, nhanh chóng biến mất tại cuối hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

9h ngày 10 tháng 11 năm 2004,

Lúc này phòng họp của Tập đoàn Kỹ nguyên mới đang có sự hiện diện khá bất ngờ của một phái đoàn quân sự. Người dẫn đầu lại là một vị mang quân hàm thiếu tướng, chính là Tư lệnh quân khu 3 – Mã Lôi.

Nhìn vị Tổng Giám đốc trẻ trung trước mặt, Mã Lôi dùng giọng điệu khá là ôn hòa nói chuyện:

- Anh Trần Hằng, anh hẳn rất ngạc nhiên về sự xuất hiện của chúng tôi ngày hôm nay ở đây. Tuy vậy, trước khi đi vào nội dung chính của buổi gặp gỡ, tôi xin giới thiệu một chút thành phần của phái đoàn. Như anh đã biết, tôi là Mã Lôi đại diện các lực lượng vũ trang quân khu 3. Bên cạnh tôi đây là đồng chí Vũ Cẩm, Cục trưởng cục Khoa học Quân sự của Bộ Quốc phòng, tiếp đến là đồng chí Trần Canh, chủ nhiệm các đề tài khoa học quân sự cấp Bộ. Những người còn lại là trợ lý và thư ký của chúng tôi.

Trần Hằng khẽ mỉm cười chào các vị khách:

- Vâng, Kỹ nguyên mới luôn hoan nghênh các lãnh đạo tới thị sát và làm việc. Đó là vinh hạnh của chúng tôi, thể hiện Kỹ nguyên mới luôn được các cấp chính quyền quan tâm và chỉ đạo. Về thành phần của Tập đoàn hôm nay, tôi cũng xin được giới thiệu một chút, bên phải tôi là anh Đinh Hạo Phó Tổng phụ trách Nhà máy pin Nano và Năng lượng mặt trời, vị bên trái này là anh Bùi Lợi Phó Tổng phụ trách một dự án mới triển khai. Người còn lại là thư ký riêng của tôi.

Mã Lôi dùng ánh mắt lướt qua các gương mặt lãnh đạo của Kỹ nguyên mới rồi gật đầu coi như chào hỏi. Khi ông ta nhìn tới phía thư ký Lê Hằng thì có dừng lại lâu hơn một chút, ánh mắt lóe lên một tia thương thức. Dù biểu hiện là rất nhạt nhưng với giác quan của phụ nữ, Lê Hằng vẫn kịp nhận ra người đàn ông này là đề ý tới nàng.

Sau khi đã biết danh tính của nhau, Mã Lôi nheo mắt cười nói:

- Anh Trần Hằng, vừa rồi anh dùng lời lẽ trọng thị quá rồi. Chúng tôi là một phái đoàn quân sự, anh không bắt ngờ sao?

- Anh Mã Lôi! Quả thật, khi nghe tin các anh tới đây, tôi cũng có chút ngạc nhiên, dù sao như anh biết chúng tôi cũng chỉ là một đơn vị dân sự. Có điều, tôi lại cho rằng nếu các anh đã tới đây thì hẳn phải có lý do nào đó liên quan. Anh nói có phải không?

- Ha ha... Đúng vậy! Chính xác hôm nay chúng tôi tới đây là có chuyện liên quan đến Kỹ nguyên mới.

- Vâng, mời anh nói rõ! Các anh muốn chúng tôi làm gì?

Mã Lôi đảo mắt nhìn về phía thư ký và hai vị phó tổng của Kỹ nguyên mới sau đó nói:

- Việc này yêu cầu tính cơ mật rất cao.

Trần Hằng hiểu ý vội vàng nói:

- Anh yên tâm, ở đây đều là những người có thể tin cậy được.

Mã Lôi nhận được khẳng định của Trần Hằng thì cũng không nói gì thêm, ông ta ra hiệu cho vị cục trưởng Cục Khoa học Quân sự. Người này gật đầu

rồi cũng vào luôn nội dung chính:

- Anh Trần Hàng, sự việc khiến chúng tôi đến đây hôm nay có quan hệ tới một đề tài cấp bộ, nghiên cứu sản xuất máy bay không người lái. Đây là thiết bị phục vụ quan trắc thời tiết và trinh thám trên không. Đề tài này rất quan trọng, có tính ứng dụng thực tiễn cao. Nếu đề tài thành công sẽ gia tăng đáng kể năng lực an ninh quốc phòng. Do vậy chúng tôi mong được sự ủng hộ và góp sức của các công ty công nghệ ở trong nước nhằm giải quyết được các bài toán kỹ thuật học búa hiện tại. Đây là hồ sơ phê duyệt thực hiện đề tài và các quyết định có liên quan, mời các anh xem.

Nói đoạn, Vũ Cẩm ra hiệu cho vị trợ lý phía sau cấp phát một số bộ hồ sơ tới trước mặt mấy người Trần Hàng. Mất gần mười phút xem sơ qua một lượt, Trần Hàng dường như đã hiểu ra vấn đề gì đó, tuy vậy hần vẫn hỏi lại:

- Vậy chúng tôi có thể giúp được gì trong đề tài này?

Mã Lôi cười trả lời.

- Ha ha, anh Trần Hàng, anh là người thông minh, chắc anh cũng đã đoán ra rồi. Thứ chúng tôi muốn dùng tới chính là công nghệ pin nano và pin năng lượng mặt trời của các anh.

Trần Hàng suy tư một lát rồi nói:

- Góp sức tăng cường sức mạnh cho quốc phòng và an ninh là trách nhiệm và nghĩa vụ của mỗi người dân. Kỳ nguyên mới sẵn sàng tham gia vào việc này, chỉ cần các anh đưa ra được yêu cầu cụ thể, chúng tôi sẽ sản xuất ra được thứ các anh mong muốn!

Mã Lôi lắc đầu nói:

- Anh Trần Hàng, anh đang có chút hiểu lầm. Ý chúng tôi không phải là để các anh sản xuất. Một sản phẩm quan trọng như vậy chúng tôi không muốn có sự tham gia của bên dân sự. Đề tài đặt ra cho chúng tôi yêu cầu là phải làm chủ 100% công nghệ này. Do vậy chúng tôi muốn các anh chuyển giao toàn bộ công nghệ và tài liệu liên quan đến các loại pin này cho Bộ.

- Cái gì? Chuyển giao công nghệ ư?

Trần Hàng lúc này đã có chút khó nghĩ rồi. Hần là một người yêu nước, cũng rất mong muốn góp sức vào xây dựng đất nước, có điều yêu cầu từ phía quân đội lúc này có vẻ hơi thái quá rồi. Việc này cũng lại vượt quá khả năng và thẩm quyền quyết định của Trần Hàng. Nghĩ một lúc, hần nói:

- Anh Mã Lôi. Việc này tôi xin được phép nói thẳng. Như các anh biết, những công nghệ mà các anh đang yêu cầu là bí mật thương nghiệp, là căn cơ tạo nên sức mạnh của Tập đoàn chúng tôi. Công nghệ này nếu bị lộ ra ngoài sẽ khiến chúng tôi bị mất đi rất nhiều ưu thế. Do đó việc chuyển giao cho bất cứ ai cũng cần tiến hành hết sức thận trọng, điều này tôi là không thể quyết định được.

- Ha ha, tôi biết đề xuất này là khá đường đột và gây ra những ảnh hưởng nhất định với bên anh. Có điều, anh phải hiểu đây là quân đội, anh không tin vào quân đội sao? Ha ha... Một công nghệ như vậy sao chúng tôi có thể để lọt ra ngoài được. Tôi nghĩ anh không cần quá lo lắng về điều này!

- Nhưng...

Trần Hàng chưa kịp nói tiếp thì Mã Lôi lại giành nói trước:

- Anh Trần Hàng, đề tài này là rất cấp thiết với quốc gia. Như anh đã nói, trách nhiệm đảm bảo an ninh quốc gia là trách nhiệm của toàn dân. Với đề án này, bằng mọi giá chúng tôi phải sản xuất ra được sản phẩm. Do vậy chúng tôi rất không mong muốn nhận được câu trả lời từ chối từ phía Tập đoàn. Nếu không cùng nhau phối hợp thì điều này sẽ không tốt cho cả hai. Anh hiểu ý tôi chứ?

Nhận ra ý ép buộc trong lời nói của Mã Lôi, Trần Hàng biết chuyện này sẽ không đơn giản có thể giải quyết. Theo như lời Mã Lôi nói, có vẻ bên Bộ Quốc phòng cũng đang bị đẩy vào tình thế khó, do đó họ sẽ dùng mọi cách để lấy được công nghệ từ Kỳ nguyên mới, thậm chí có thể dùng tới biện pháp cưỡng bức quân sự. Với ảnh hưởng của Kỳ nguyên mới bây giờ, phía quân đội có thể không dám làm gì lộ liễu công khai một cách thái quá nhưng chỉ cần bọn họ sử dụng luân phiên các thủ đoạn lúc mạnh, lúc yếu quấy nhiễu trên nhiều phương diện thì Tập đoàn ứng phó xong cũng gặp đủ khó khăn rồi, nào còn thời gian mà tập trung sản xuất kinh doanh nữa.

Thấy Trần Hàng lại tiếp tục lâm vào trầm ngâm. Mã Lôi cười nói:

- Anh Trần Hàng, có đi cũng phải có lại. Từ trước tới nay, công nghiệp quân sự luôn là đi trước công nghiệp dân sự. Công nghệ trong quân sự sau một thời gian đều có thể áp dụng vào lĩnh vực dân sự, thúc đẩy nền công nghiệp dân dụng. Anh phải hiểu quan hệ giữa chúng ta cũng không phải một chiều, về sau nếu bên anh cần quan tâm đến lĩnh vực công nghệ nào có thể đề xuất, nếu điều kiện cho phép chúng tôi lại có thể chuyển giao cho phía các anh, giảm thiểu nhiều thời gian, tiền bạc và công sức. Anh nói có phải không?

Trần Hàng nghe Mã Lôi nói cũng biết đây chỉ là chiêu trò của phía họ mà thôi. Đúng như Mã Lôi nói, phía quân đội cũng không thể cứ vậy lấy đi công nghệ của bọn họ, ít nhất phải có thứ gì đem ra trao đổi, dù chỉ là về mặt hình thức cũng được. Phần lợi ích này của Tập đoàn thì thôi cũng đừng nhắc tới bởi phải biết, để lấy ra được thứ gì từ Bộ Quốc phòng cũng không hề đơn giản. Chưa nói có lấy tới hay không, chỉ riêng đợi được qua một loạt các thủ tục cấp phép, phê duyệt thì công nghệ tới tay có lẽ đã lỗi thời vài năm rồi.

Nghĩ tới đây, Trần Hàng đành nói:

- Anh Mã Lôi, việc này chắc chắn tôi cần tham vấn lại ý kiến của cổ đông và các lãnh đạo tập đoàn khác. Mong các anh thông cảm cho, tôi chưa thể trả lời các anh ngay bây giờ được.

Mã Lôi biết buổi gặp mặt hôm nay cũng sẽ chưa thể đi tới kết quả gì ngay, ông ta trả lời:

- Được, tôi sẽ cho các anh thời gian. Có điều tôi cần nhấn mạnh lại, vì đề tài rất có tính cấp thiết do đó tôi rất mong muốn nhận được câu trả lời ngay trong tuần này và hi vọng không phải là một sự từ chối. Vậy thì rất tệ hại đó!

- Được, tôi biết rồi!

Hai người nói tới đây, Mã Lôi quay sang yêu cầu vị trợ lý thu hồi toàn bộ tài liệu đã phát, dù sao đây là liên quan đến cơ mật quốc gia nên việc thu hồi lại là có thể hiểu được. Xong xuôi, Mã Lôi nói với các đồng sự:

- Các vị, chúng ta đi!

Cả đoàn cán bộ lục tục đứng dậy, sau khi chào hỏi vài câu khách sáo thì ra ngoài lên xe chạy thẳng về đơn vị.

Tiến đi các vị khách bất ngờ này, mấy người Trần Hàng trở lại phòng họp.

Đinh Hạo lúc này lên tiếng:

- Anh Trần Hàng, việc này chúng ta nên tính sao đây?

- Tôi cũng đang thấy rất khó xử. Các anh có ý tưởng gì không?

Sau câu hỏi của Trần Hàng, cả phòng lại lâm vào trầm lặng. Quả thật vấn đề này liên quan quá lớn.

Sau một hồi thấy không ai nghĩ ra đối sách nào phù hợp, Trần Hàng khẽ đưa tay xoa xoa thái dương rồi nói:

- Việc này, tôi cần báo cáo lại và xin ý kiến chủ tịch. Nó nằm ngoài khả năng của tất cả chúng ta. Các anh cứ về lo công việc hiện tại của mình đảm bảo mọi thứ vận hành bình thường.

- Được, vậy chúng tôi đi trước!

Đội hai vị phó tổng đã đi ra ngoài, Trần Hàng liền nhấc điện thoại gọi cho Lý Đông. Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy:

- Alo em nghe!

- Uhm... em có tiện nghe máy không?

Thấy thái độ nghiêm trọng của Trần Hàng, Lý Đông trả lời:

- Được! Anh cứ nói đi! Có chuyện gì à?

- Ủ, sáng nay có đoàn cán bộ bên quân sự sang gặp gỡ chúng ta.

- Quân sự? Họ sang có việc gì?

- Bọn họ muốn chúng ta giao ra công nghệ pin nano và pin năng lượng mặt trời.

Nghe được tin tức này, Lý Đông cau mày khó hiểu. Sau một lúc hần nói:

- Uhm... lý do họ đưa ra là gì?

- Họ cần công nghệ để phát triển khí tài bay không người lái.

- Anh trả lời với họ thế nào?

- Việc này nằm ngoài khả năng quyết định của anh nên anh hẹn họ trả lời sau.

- Bọn họ có đưa ra được hồ sơ chứng từ chứng minh gì không?

- Có, hồ sơ có vẻ chuẩn bị rất đầy đủ. Dự án này có vẻ rất quan trọng, được xếp vào cấp Bộ. Anh thấy con dấu là của Thượng tướng Phùng Bân.

- Cái gì? Anh nói là ai?

- Thượng tướng Phùng Bân.

Đầu dây bên kia chợt tĩnh lặng giây lát. Sau đó Lý Đông nói:

- Anh Trần Hàng, anh có biết Phùng Bản là ai không?
- Uhm... chẳng phải là chủ nhiệm tổng cục chính trị sao?
- Vậy Anh có xem được bản gốc của hồ sơ không?
- Có, có một bản là hồ sơ gốc. Nhưng khi cho bọn anh xem xong, tất cả hồ sơ đều được thu lại rồi, dù sao cũng là tài liệu liên quan đến cơ mật quốc gia.

Nghe tới đây, Lý Đông cảm thấy mình đã nhận ra điều gì. Nếu là các đơn vị khác có lẽ đã bị qua mặt rồi, có điều đây lại là Kỷ nguyên mới. Chủ nhân của nó lại là Lý Đông, người có những hiểu biết nhất định về Phùng Bản mà Phùng Bản lại không biết đang bị Lý Đông nhìn trộm.

Im lặng một lúc, Lý Đông hỏi lại Trần Hàng:

- Trần Hàng, Anh có thấy có bất thường gì ở đây không?

Trần Hàng suy tư một lát sau đó nói:

- Anh chưa hiểu lắm, em nói đi!
- Anh Trần Hàng, mặc dù chức vụ của Phùng Bản đúng là chỉ đứng sau và chịu sự điều hành về mặt hành chính của Bộ trưởng Bộ Quốc phòng nhưng nhiệm vụ chính của ông ta chủ yếu liên quan đến công tác Đảng, công tác chính trị trong toàn quân. Ấy vậy mà ông ta lại ký trực tiếp trên đề án này. Anh không thấy có gì đáng nghi ngờ sao?
- Uhm... nói là như vậy nhưng nếu ông ta có thể được Bộ trưởng ủy quyền thì sao?
- Anh Trần Hàng, anh không hiểu. Chức trách về mặt đảng và mặt điều hành trực tiếp trong cơ quan chính phủ cấp cao tuy nói là gắn liền với nhau nhưng thực tế vẫn luôn có sự phân biệt nhất định, đặc biệt lại là với một vị trí đặc thù như Chủ nhiệm Tổng cục chính trị. Em nghi ngờ đề tài này có thể là một sự giả mạo.

Trần Hàng có chút bị Lý Đông nói mông. Suy nghĩ một chút hần liền đặt ra vấn đề:

- Nhưng hôm nay đến đây toàn thành phần lãnh đạo có chức sắc cao như Tư lệnh quân khu 3, Cục trưởng cục Khoa học quân sự, chủ nhiệm các đề án cấp Bộ... Em có nghĩ sự việc nghiêm trọng quá đi không? Hơn nữa bọn họ mạo hiểm uy tín để lấy công nghệ của chúng ta để làm gì chứ? Chẳng nhẽ vì ích lợi kinh tế? Anh nghĩ khả năng này không cao.
- Anh Trần Hàng, nguyên nhân sâu xa thì chúng ta còn phải tìm hiểu thêm. Có điều nếu chúng ta thật giao ra, dù bọn họ lấy nó làm bất kỳ việc gì chúng ta cũng không thể kiện tụng hay tố cáo gì được cả. Chúng ta không có chứng cứ. Không hồ sơ đề tài, không hồ sơ chuyển giao, không hồ sơ thanh toán... anh nói chúng ta lấy cái gì ra nói bọn họ?
- Uhm... nhưng vị Tư lệnh quân khu có vẻ rất quyết tâm, còn nói sẽ bằng mọi cách để thực hiện được đề tài này, có ý uy hiếp chúng ta.
- Hừ... việc này anh để em tìm hiểu thêm một chút. Khi có thông tin cụ thể mới có đối sách phù hợp. Trước mắt anh vẫn tập trung vào điều hành tập đoàn, không cần lo nghĩ thêm về việc này. Nếu có phát sinh gì thì gọi lại cho em!

- Được!

- Ok! Vậy em cúp máy!

- Bíp... bíp...

Ngắt điện thoại, Lý Đông tiến về phía cửa sổ, lặng lẽ đứng nhìn ra phía xa của mặt hồ. Trên đó, có một chiếc cano đang trôi nổi. Hai người trên cano dường như là đang ngồi câu cá có điều nếu ai ở gần sẽ phát hiện thì thoảng bọn họ lại lén lút dùng ống nhòm nhìn xuyên vào bên trong khu biệt thự.

Nếu là người bình thường ở khoảng cách từ bờ có lẽ sẽ không phát hiện ra những bất thường này, có điều Lý Đông thì khác. Chiếc cano này từ ngày Lý Đông trở về Hà Đô từ Đông Thành thì thường xuyên neo đậu ở phía xa giám sát Đông gia Biệt thự. Thậm chí ngay cả khi Lý Đông ra ngoài cũng luôn cảm giác có người đang theo dõi mình. Bọn người theo dõi này khá chuyên nghiệp lại không có hành động gì ác liệt với Lý Đông do đó rất khó cho hắn nhận ra. Do vậy, những lần đi gặp Trịnh Hoành, Lý Đông đều phải cải trang hoặc dùng năng lực siêu việt thường nhân để tránh tai mắt của bọn chúng.

Lý Đông vẫn đang rất cố gắng tìm hiểu mục tiêu của nhóm người này nhưng vẫn chưa có manh mối. Mãi cho tới hôm nay, sau khi nghe Trần Hàng thông báo vụ việc, Lý Đông mới lần đầu nhận ra mối liên hệ của những sự việc này. Nếu bọn họ là của cùng một tổ chức thì manh mối lần ra chuỗi mắt xích của Phùng Bản cũng đã xuất hiện rồi. Lúc này, Lý Đông khẽ nắm chặt hai tay nhìn về mặt hồ gần giọng:

- Được lắm, ta thật muốn xem người rớt cục muốn nháo cái trò gì! Phùng Bản, hãy tới đây đi!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỳ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57

Hà Đô, ngày 20 tháng 12 năm 2004

Từ sáng sớm, trời trong gió nhẹ đã báo hiệu hôm nay sẽ là một ngày nắng ráo. Thời tiết này quả là lý tưởng để tổ chức một sự kiện quan trọng - Lễ ký kết hợp đồng hợp tác chính thức giữa Tập đoàn Kỹ nguyên mới và Tập đoàn Toyota. Theo đó hai bên sẽ thành lập liên danh trị giá năm tỷ USD chuyên sản xuất các dòng xe ô tô chở người chạy bằng năng lượng điện.

Lễ ký kết được tổ chức tại khách sạn Intercontinental Ha Do WestLake dưới sự chứng kiến của Bí thư thành ủy Hà Đô và ban lãnh đạo thành phố. Sự kiện này thời gian gần đây được báo chí đưa tin rầm rộ bởi tác động to lớn của nó đối với phát triển kinh tế xã hội của thành phố.

Theo thông tin truyền thông thì ban đầu nhà đầu tư dự kiến mở nhà máy tại Thái Lan. Sở dĩ bọn họ lựa chọn tại nước này là do ngành công nghiệp phụ trợ bên đó khá tốt, sẽ hỗ trợ và tạo thuận lợi hơn rất nhiều cho việc sản xuất. Đây là lựa chọn khôn ngoan và phù hợp hơn rất nhiều so với đầu tư trong nước, dù sao ai cũng hiểu nền công nghiệp nước nhà hiện tại là yếu kém như thế nào. Đã có nhiều nhà đầu tư nước ngoài vào khảo sát rồi cũng đành phải lắc đầu quay đi tìm kiếm cơ hội đầu tư ở các nước khác trong khối ASEAN có mức độ phát triển công nghiệp tốt hơn.

Những tưởng dự án đã được quyết định không ngờ vào phút cuối Bí thư Hà Đô Trịnh Hoành lại có thể một tay thao lược xoay vần thế cục. Sau khi nghe được tin tức về dự án này, Bí thư đã lập tức có nhiều cuộc điện đàm và tiếp xúc trực tiếp với lãnh đạo của hai tập đoàn và các ban ngành chính phủ liên quan. Theo đó Bí thư đã xin được cơ chế cho liên danh được hưởng những chính sách ưu đãi về đất đai và thuế vượt bậc. Nhà đầu tư nhận được thiện chí từ Hà Đô, sau một hồi cân nhắc, lại có một bên liên danh là doanh nghiệp trong nước, đồng thời cũng xét tới chi phí nhân công vô cùng rẻ của lao động ở trong nước nên đã đồng ý chuyển địa điểm đầu tư về lại Hà Đô. Và từ đó sinh ra kỳ tích này. Phải biết đây sẽ là dự án có vốn đầu tư nước ngoài với số vốn cao nhất từ trước đến nay, hứa hẹn sẽ mang lại nguồn thu thuế khổng lồ trong tương lai, tạo ra lượng việc làm và của cải cực lớn cho xã hội. Đó là còn chưa tính tới những ảnh hưởng tích cực tới các ngành công nghiệp khác trong nước, tới GDP và nguồn dự trữ ngoại hối.

Đúng 9h sáng, lễ ký kết bắt đầu.

Nội dung buổi lễ cũng khá đơn giản. Sau các bài phát biểu chào mừng quan khách đến tham dự và đánh giá ý nghĩa và triển vọng dự án của lãnh đạo thành phố và chủ đầu tư, hai bên liên danh tiến hành ngồi vào bàn ký kết. Tiếng nhạc văng lên tung bừng, pháo giấy được bắn lên giòn giã, xác pháo bay ngập tràn lễ đường. Tiếp sau đó các bên bắt tay nhau chúc tụng và tham dự một buổi tiệc buffet sang trọng trong khu ẩm thực gần đó.

Vào lúc này, tại văn phòng làm việc của Chủ nhiệm Tổng cục Chính trị Phùng Bân.

- Rầm... Choang...

Chiếc gạt tàn bay nhanh đập mạnh vào vách tường rồi rơi xuống đất vỡ tan thành từng mảnh. Người trợ lý chưa bao giờ thấy Phùng Bân giận dữ đến thế. Hẳn chỉ sợ hãi ngồi im không dám hé răng câu gì.

Phùng Bân đập phá một hồi rồi đứng im hòng học thở. Mất khoảng mười phút thời gian sau, ông ta mới bình tĩnh lại được. Sự giận dữ này đương nhiên không phải là vô cớ mà có. Phùng Bân đã vất vả khổ sở thu thập tài liệu, chờ đợi bao lâu mới tới thời cơ để hạ bệ Trịnh Hoành không ngờ người này lại làm ra một chiêu thần kỳ như vậy. Vì chiến tích này mà một loạt các ủy viên khác vốn đang ủng hộ Phùng Bân gây sức ép lên Tổng Bí thư để điều tra Trịnh Hoành đều đồng loạt chững lại. Bọn họ đề nghị cần thêm thời gian để đánh giá lại tình hình, do vậy sẽ tạm thời dừng việc ký đơn tập thể gây sức ép lên Tổng Bí thư.

Thời gian còn lại cho Phùng Bân cũng không còn nhiều, nếu cứ trì hoãn thì với diễn biến chính trị hiện tại, nhiều khả năng sẽ rất có lợi cho Trịnh Hoành. Mà như vậy khả năng ông ta sẽ đối mặt với thất bại ngày càng lớn, đây là điều Phùng Bân rất không mong muốn. Ông ta không thể tiếp tục để tình hình này diễn ra, nhưng là làm như thế nào đây?

Phùng Bân vò đầu bứt tai suy nghĩ đối sách. Sau nửa ngày, mắt ông ta chợt sáng lên.

- Đúng rồi! Không phải mọi chuyện đều có liên quan đến Kỹ nguyên mới sao? Chỉ cần lấy được công nghệ của bọn họ chuyển cho phía bên kia sau đó lại để lộ công nghệ này cho một tập đoàn công nghiệp bên đó thì rất nhanh sẽ tạo nên bất lợi lớn cho Kỹ nguyên mới. Toyota chẳng phải nhìn trúng chính là tính độc quyền của pin nano và pin mặt trời sao? Vậy nếu không còn độc quyền nữa thì sao đây? Hợp đồng có phải sẽ vô hiệu sao? Làm sao liên minh này có thể chống lại sức sản xuất cường hãn với giá thành rẻ như cho của bên kia được? Nó chẳng phải sẽ không đánh mà tự rạn nứt và đổ vỡ sao? Chiến tích này của Trịnh Hoành lúc này có còn là gì? Ha ha... ta phải xúc tiến việc này nhanh hơn một chút mới được.

Nghĩ tới đây, Phùng Bân tìm điện thoại và bấm số gọi. Đầu dây bên kia sau khi nhận máy, Phùng Bân liền hỏi:

- Mã Lôi, tình hình Kỹ nguyên mới thế nào?

- Uhm... tôi cũng vừa nhận được phản hồi chính thức từ phía họ. Có vẻ bọn họ cũng không phải là cái bao cò dễ bị qua mặt đâu anh Phùng Bân.

- Cụ thể họ nói sao?

Phùng Bản có chút sốt ruột giục hỏi.

- Bọn họ muốn gặp đại diện đứng đầu của Bộ Quốc phòng để bàn bạc thêm về dự án, phương thức chuyển giao, cam kết bảo mật cũng như tìm hiểu thêm về các công nghệ phù hợp được Bộ chuyển giao.

- Hừ... cái này cũng không có gì, anh bố trí tôi sẽ gặp trực tiếp bọn họ. Cái gì cần ký tôi sẽ ký.

Sự việc đã tới mức này, Phùng Bản cũng không muốn bọc lót quá nhiều lớp vỏ nữa. Chỉ cần công nghệ tới tay, loại đi Trịnh Hoành, Kỷ nguyên mới cũng đối mặt với áp lực cạnh tranh và rạn vỡ hợp đồng, lúc đó với quyền lực của ông ta còn sợ một tập đoàn đang giấy chết sao.

Mã Lôi nghe Phùng Bản nói như vậy thì cười khở:

- Nhưng thưa anh, bọn họ chỉ đích danh người cần gặp không phải anh. Bọn họ nói đây là đề tài cấp Bộ, là sự vụ trọng yếu nên bọn họ muốn cam kết từ người điều hành cao nhất của Bộ, Bộ Trưởng Đoàn Khuê. Tôi đề nghị gặp anh nhưng bọn họ không chịu!

- Cái gì? Mẹ kiếp... Lũ khốn nạn này... Rầm rầm...

Lần này đến lượt chiếc điện thoại bay đập xuống nền nhà, pin rơi ra, màn hình vỡ vụn. Đồ đạc khác trong phòng tiếp đó lại một lần nữa chịu con thịnh nộ của vị Chủ nhiệm Tổng cục chính trị vẫn luôn luôn điềm tĩnh này.

Lại nửa giờ đồng hồ trôi qua, Phùng Bản sau khi xả ra một hơi nộ khí mới tiến về phía chiếc điện thoại để bàn, quay số gọi lại số máy cũ. Khi nghe thấy tiếng Mã Lôi, ông ta gần giọng:

- Mã Lôi, nghe mệnh lệnh của tôi! Thực hiện phương án B!

- Rõ! Thưa anh!

Bên kia lập tức vang lên tiếng chấp hành đanh thép.

Hà Đô, ngày 21 tháng 12 năm 2004

Một ngày sau lễ ký kết hợp tác nhà máy ô tô, từ văn phòng vị Bí thư thành ủy lại ban hành ra một công văn mới. Nó được gửi tới báo chí, truyền thông và các công ty, đơn vị, xí nghiệp, người dân trong địa bàn thành phố và cả nước kêu gọi tuần lễ ủng hộ nhân dân biển đảo với mong muốn giúp người lính và dân cư ở đây đón một cái tết âm lịch sắp tới đầm ấm hơn.

Do uy tín chính trị của Trịnh Hoành đang lên cao nên lời kêu gọi này nhanh chóng được rất nhiều cá nhân đoàn thể ủng hộ. Tuy vậy sự việc diễn ra cũng như nhiều cuộc vận động khác, số tiền nhận được nhìn chung cũng không lớn. Bất ngờ xảy ra là gần đến ngày cuối cùng của tuần lễ, tài khoản ủng hộ lại nhận được những khoản tiền rất lớn từ Toyota, Energizer và Kỷ nguyên mới. Số tiền lên tới gần ba mươi triệu USD. Thông tin này vừa ra lập tức làm xôn xao dư luận, ai cũng tỏ ra rất ngưỡng mộ và trân trọng tấm lòng của các công ty này với xã hội.

Thực tế về nguồn gốc, số tiền này đều là tiền của Kỷ nguyên mới. Bọn họ đã thỏa thuận với hai đối tác nước ngoài để các tập đoàn này đứng ra đại diện làm Mạnh thường quân, tránh gây ra nghi ngờ gì quá lớn đối với Kỷ nguyên mới. Các đối tác này vốn không có tổn thất gì về tài chính lại coi như có đóng góp với địa phương, tạo được ấn tượng tốt với chính quyền, trăm lợi mà không một hại nên vui vẻ đáp ứng. Theo đó chỉ một tuần lễ, Trịnh Hoành lại tiếp tục lập nên một kỳ tích thứ hai.

Vào đầu tuần tiếp theo, kế hoạch sử dụng nguồn tiền được mau chóng đưa ra. Lần này không phải là dùng cho viện trợ đồ ăn thức uống và nhu yếu phẩm hàng ngày mà Trịnh Hoành quyết định sẽ là một thứ biến đảo thiếu nhất hiện nay "Điện". Tin tức này lập tức gây nên một trận xôn xao và chú ý của dư luận, từ lãnh đạo cho tới dân chúng. Phải biết vấn đề điện cho hải đảo vẫn luôn được quan tâm và tháo gỡ nhưng đến nay còn chưa có giải pháp nào hữu hiệu. Việc Trịnh Hoành đưa điện mặt trời đến với đồng bào và người lính nơi đầu sóng ngọn gió quả là vô cùng đáng quý và thiết thực. Điều này sẽ góp phần sẽ chia những khó khăn để bọn họ để có thêm niềm tin, động lực duy trì bám trụ với đảo, giữ vững bờ cõi giang sơn của tổ quốc.

Phùng Bản khi biết được tin tức này thì không còn giận dữ đập phá như lần trước nhưng sắc mặt của ông ta thì lại tái nhợt như gan heo, chân tay bủn rủn mất hết sức lực. Bây giờ ông ta có ngu ngốc đi nữa cũng biết Trịnh Hoành là có thế lực đứng sau giúp đỡ, mà cũng không phải ai xa lạ. Đó chính là tập đoàn Kỷ nguyên mới, bọn họ đã lựa chọn đứng về phía Trịnh Hoành. Theo ông ta, Kỷ nguyên mới sẵn sàng bỏ tiền túi viện trợ nhằm giúp Trịnh Hoành dựng được kim thân, tạo ra thế đứng vững như bàn thạch. Số tiền này nghe tuy lớn nhưng so với việc sau này có được một thế lực chính trị mạnh mẽ hậu thuẫn thì thật cũng không đáng là bao, có thể hiểu đây chính là kẻ "Phao bác dẫn ngọc" đang được lãnh đạo Kỷ nguyên mới vận dụng một cách rất tài tình.

Nghĩ tới đây, Phùng Bản thờ dài. Gần đây thủ hạ báo về là việc tiếp cận Lý Đông có chút khó khăn, Trường đại học đang cho học sinh nghỉ ôn thi cuối học kỳ nên Lý Đông chủ yếu ở trong biệt thự, rất ít khi ra ngoài, bọn họ chưa tìm được cơ hội ra tay. Mọi việc phải cần thêm thời gian.

Phùng Bản ban đầu định dùng quyền lực và thủ đoạn để gây khó khăn cho Kỷ nguyên mới từ đó khiến bọn họ không chịu nổi phải thỏa hiệp. Có điều việc này rất mất thời gian mà hiệu quả còn chưa biết thế nào, đồng thời lại tạo ra nhiều kẻ hở cho đối thủ lợi dụng do đó hẳn quyết định dùng tới phương án cực đoan và trực tiếp nhất "Bắt cóc Lý Đông và gia đình".

Tuy nhiên việc này lại gặp tiếp tục gặp khó. Phùng Bản không biết rằng từ ngày Lý Đông phát hiện ra mình bị theo dõi, hắn đã mượn nhờ sức mạnh của Trịnh Hoành, bí mật cùng với người của ông ta trở lại Đông Thành đem cha mẹ hắn giấu tới một nơi bí mật. Cha mẹ Lý Đông ban đầu vô cùng bất ngờ nhưng nghe Lý Đông giải thích bây giờ hắn đang làm việc cho chính phủ, an toàn của cha mẹ có thể bị gặp uy hiếp nên tạm thời hai người phải lánh mặt

đi. Nhìn thấy thẻ phù hiệu lực lượng của những người đi cùng, cha mẹ Lý Đông nửa tin nửa ngờ nhưng cũng làm theo lời con trai. Chính vì những việc này mà thành ra bây giờ, thủ hạ của Phùng Bản chỉ có thể tập trung vào người Lý Đông mà không tìm ra tung tích nào khác của cha mẹ hắn. Có điều tính toán là như vậy, nhưng Phùng Bản lại không biết rằng, bản thân hắn và đồng bọn lại sắp rơi vào một tình cảnh vô cùng nguy hiểm. Vai trò của người thợ săn và con nai rừng lại sắp bị đảo ngược. Ai mới là người, còn ai sẽ là thú còn phải chờ những diễn biến tiếp theo đây.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Ngày 30 tháng 12 năm 2004

Chỉ còn một ngày tới là đến tết dương lịch. Hôm nay, Lý Đông phải ra ngoài một chuyến, hắn đã quyết định một chuyện cần làm.

Từ sáng sớm, sau khi tập công, tắm rửa và ăn bữa sáng phong phú do Tô Lâm chuẩn bị, Lý Đông thay một bộ đồ thể thao rồi lên xe máy chậm rãi đi ra ngoài biệt thự.

Khi vừa vượt qua cánh cổng, bằng trực giác nhạy bén của mình, Lý Đông ngay lập tức đã cảm thấy có những ánh mắt như có như không đang theo dõi hắn. Điều này ngược lại lại không làm Lý Đông khó chịu, thậm chí là còn trong mong đợi của hắn.

Thời gian vừa qua, dưới sự giúp đỡ của Lý Đông, Trịnh Hoành đã ổn định và nâng cao được vị thế chính trị của mình. Lý Đông biết điều này chắc chắn sẽ gây sức ép lớn lên Phùng Bản. Việc Lý Đông đứng sau Trịnh Hoành, Lý Đông đương nhiên không tin là Phùng Bản lại không đoán ra được. Mặt khác, Kỷ nguyên mới gần đây thăng trầm từ chối cung cấp công nghệ cho bọn hắn sẽ khiến Phùng Bản càng thêm phần nộ và quyết tâm triệt hạ tập đoàn. Mà với tình hình hiện tại, phương án đơn giản và nhanh gọn nhất để làm điều này chính là nằm ở trên người Lý Đông. Chỉ cần xử lý được hắn thì mọi việc sẽ đơn giản đi rất nhiều.

Lý Đông theo dõi gần đây, hành động của đối phương ngày càng quyết liệt thậm chí có phần manh động. Phía xa bờ, mấy chiếc cano thường xuyên thay nhau giám sát gần như 24/24h, đặc biệt có lần báo an còn phát hiện và kịp thời đuổi chạy mấy tên người nhái trong đêm định đột nhập vào bên trong. Qua sự kiện này, Lý Đông biết có lẽ bọn chúng hắn đang rất sốt ruột rồi.

Mặc cho những động thái ngày càng táo tợn của đối phương, suốt một tuần Lý Đông ở nhà nghỉ ngơi không hề ra khỏi biệt thự. Điều hắn muốn chính là “Dĩ dật đãi lao”, lấy nhân nhả ứng đối với mệc nhọc, hắn muốn làm cho bọn chúng thật sự sốt ruột và không thể chờ đợi thêm. Theo đó, ý đồ của Lý Đông là sẽ phải để đối phương làm ra những hành động liều lĩnh ngay tại thời điểm Lý Đông cho chúng một cơ hội giả, từ đó thâm nhập và tìm ra từng mắt xích trong đường dây của chúng. Cảm thấy thời cơ đã chín muồi, Lý Đông muốn chính thức vận dụng kế hoạch dẫn xà xuất động này.

Thong thả đi đến một khu mua sắm đông đúc, Lý Đông mua một vài bộ quần áo, sau đó lại qua shop phụ kiện thời trang, sắm một vài món đồ như dây lưng, giày bệt... nhìn điệu bộ của hắn không khác một nam thanh niên bình thường đi mua đồ mặc chơi tết.

Chọn lựa tới hơn một giờ đồng hồ, Lý Đông mới kết thúc hoạt động mua sắm. Hắn lấy xe rồi ra về.

Trên đường, như để tạo ra một cơ hội hợp lý, Lý Đông cố ý rẽ vào một con phố khá là vắng vẻ. Quả nhiên, đúng như hắn sắp đặt, vừa đi vào được vài phút bất chợt hai chiếc ô tô một trước một sau bỗng lao tới ép hắn vào lề đường. Lý Đông vội vàng phanh gấp xe lại.

Từ trong xe nhanh chóng đi ra bốn người bịt mặt vây Lý Đông vào giữa. Một tên áp sát về phía sau lưng Lý Đông dùng một vật lạnh lạnh dí vào người hắn rồi nói:

- Đứng chống cự! Muốn sống thì theo chúng tao.

Lý Đông tỏ vẻ bất ngờ nhưng vẫn giữ giọng bình tĩnh hỏi lại:

- Các anh là ai? Các anh muốn gì ở tôi?

- Hừ, lát nữa mày sẽ biết. Bây giờ thì chỉ cần im lặng và đi theo bọn tao. Lên xe!

Thấy thái độ hung hăng của tên cầm súng, Lý Đông cũng không nói gì thêm, bỏ lại xe máy rồi theo bọn họ vào trong một chiếc Santafé màu đen. Sau khi công tay Lý Đông và dùng một túi vải trùm lên đầu hắn, tên cầm súng ra lệnh cho đồng bọn:

- Đi!

Hai chiếc xe lăn bánh, dùng tốc độ rất nhanh lao đi. Trong xe bọn bắt cóc cũng không chuyện trò gì, không khí khá là tịch mịch. Xe di chuyển một chặng đường khá dài. Cho đến gần bốn tiếng đồng hồ, nó mới chậm chậm dừng lại. Lý Đông biết bọn chúng là đưa hắn về lại Đồng Thành.

Lý Đông bị hai tên áp tải xuống sau đó dẫn hắn đi vào một căn phòng tối như mực. Nghe rõ tiếng cửa bị khóa lại, Lý Đông cũng chỉ còn biết lẳng lặng

ngồi ở đây chờ đợi.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, cánh cửa căn phòng lại bật mở. Lý Đông bị hai tên xốc đứng dậy, đưa tới một căn phòng khác. Tới đây, sau khi được đặt ngồi vào ghế, Lý Đông được tháo khăn trùm đầu ra. Lúc này, hắn mới phát hiện ra mình đang ở trong một căn phòng ốp đá granit, diện tích cũng không lớn, chỉ khoảng 30m² được chiếu sáng bởi thứ ánh sáng yếu ớt của một bóng đèn điện tròn. Xuất hiện ngay trước mặt Lý Đông bây giờ là một người bịt mặt ngồi ở chính giữa phòng, lưng tựa vào thành ghế, trên tay lại đang không ngừng dùng một con dao găm sắc bén chậm rãi khắc gọt một miếng gỗ thành hình nộm một con sói.

Đoán tên này có lẽ là chỉ huy ở đây, Lý Đông nhìn hắn rồi hỏi:

- Bây giờ các anh có thể nói tại sao bắt tôi rồi chứ?

Tên chỉ huy vẫn không nói gì, chỉ chăm chú vào tác phẩm của hắn. Khi khắc xong nét cuối cùng, hắn đưa sói gỗ lên miệng thổi bay mặt gỗ còn dính trên thân sau đó nhìn Lý Đông nói:

- Mà thật không biết lý do sao?

- Tôi không hiểu anh muốn ám chỉ cái gì.

- Hừ... không cần giả vờ ngu. Tao nghĩ mày biết thứ chúng tao muốn. Bây giờ mày có hai lựa chọn, một là hợp tác giao ra công nghệ pin, hai là chết. Vậy thôi!

Lý Đông nheo mắt nhìn hắn:

- Nếu tôi không chọn cái nào đây?

- Không chọn? Ha ha... mày đùa tao à? Nếu mày không lựa chọn thì tao sẽ giúp mày lựa chọn. Mày cũng nhìn thấy rồi đấy, tao rất là thích điều khắc... con dao này... chắc chắn... xem nào, nói cho mày biết, nó không chỉ biết khắc trên gỗ mà còn có thể khắc trên da thịt người nữa đấy. Để tao nghĩ nên cho mày biến thành hình thù gì được nhỉ? Đã lâu không trải qua cảm giác thú vị này, tao cũng thấy nhớ nhớ rồi! Ha ha

Nhìn tên chỉ huy khất máu cười lên man rợ, Lý Đông cũng có chút lạnh người. Hắn không nghĩ lại gặp thêm một tên có sở thích biến thái, ưa thích tra tấn người khác như vậy. Trước đây là tên Purin của Duracell®, giờ lại là tên chỉ huy này. Lý Đông trầm tư một lát rồi nói:

- Thứ các anh muốn tôi không có ở đây. Tất cả hồ sơ đều được mã hóa lưu tại trung tâm dữ liệu của Tập đoàn. Nếu các anh muốn lấy nó thì phải vào đó mới được!

Tên chỉ huy lệch đầu nhìn Lý Đông, cảm thấy hắn cũng không có vẻ nói láo, lạnh giọng hỏi:

- Hừ, những ai có thể truy cập nó?

Lý Đông điềm tĩnh trả lời:

- Chỉ có tôi, nó được bảo vệ bằng cả mặt mã và vân tay.

Tên chỉ huy nhắc nhở:

- Tao nghĩ mày không nên nói dối hoặc cố ý chơi trò gì? Điều này là không tốt lành gì cho mày đâu?

- Điều cần nói tôi cũng đã nói, sự thật là như vậy. Các anh tin hay không thì tùy.

Tên chỉ huy suy nghĩ một chút rồi nói:

- Được rồi. Tôi nay mày đưa chúng tao vào trong đó. Đừng có làm chuyện gì ngu ngốc nếu không mày cũng không sống qua đêm được đâu.

Nói tới đây, tên chỉ huy ra hiệu cho đồng bọn:

- Bọn mày đem hắn nhốt trở về chỗ cũ. Ban đêm chúng ta sẽ hành động.

Lý Đông nghe xong cũng không có phản kháng gì, rất phối hợp làm theo sự sắp xếp của bọn chúng. Đến khoảng 10h đêm, đúng theo kế hoạch, Lý Đông lại được đưa lên xe một lần nữa. Xe chạy thẳng tới Kỳ nguyên mới! Chiếc xe bảy chỗ ngồi đều đã kín chỗ, ngoài Lý Đông được bố trí ngồi bên ghế phụ thì sáu người còn lại đều đội mũ lưới trai, mặt đeo kính râm. Trong thứ ánh sáng tranh tối tranh sáng của đèn đường, người bình thường sẽ không thể nhìn rõ được khuôn mặt của bọn họ. Lý Đông đã được tháo công tay có điều một hòng súng lạnh lẽo lúc nào cũng chìa vào lưng để không chế hắn.

Xe đến trước cổng gác, Lý Đông hạ cửa kính rút từ trong ví ra thẻ ra vào. Bảo an sau khi quét qua máy báo hợp lệ thì barie được tự động mở ra. Trụ sở tạm thời của Kỳ nguyên mới hiện là một tòa nhà mười tầng, trung tâm dữ liệu là được lắp đặt tại tầng chín. Xe sau khi tiến vào tầng hầm, trừ lái xe thì năm tên còn lại đều theo Lý Đông đi vào thang máy. Lên tới nơi, bọn họ tiến tới trước một căn phòng được ngăn cách với bên ngoài bằng một cánh cửa thép. Lý Đông liền nhập mặt mã và áp vân tay vào một bảng điện tử bên hông cửa, đèn lập tức báo xanh thể hiện nhận diện hợp lệ, cửa đã có thể mở.

Lý Đông đẩy cửa đi vào, không gian bên trong được chiếu sáng bởi các chùm sáng xanh tím. Quan sát xung quanh giây lát, Lý Đông tiến tới ngồi trước một chiếc máy. Sau một loạt thao tác tương tự như khi mở cửa, máy đã báo hiệu tình trạng truy cập hệ thống. Lý Đông lúc này quay sang nói với tên chỉ huy:

- Toàn bộ dữ liệu ở trong này, các anh sao lưu đi!

Tên chỉ huy lập tức ra hiệu cho hai tên trong bọn đi lại. Bọn chúng truy cập kiểm tra sơ qua một lần, sau đó nhanh chóng sao lưu toàn bộ dữ liệu trong đây vào một ổ cứng mang sẵn theo. Quá trình kéo dài đến gần hai mươi phút thì kết thúc. Sau khi hai tên kỹ thuật gặt đầu, tên chỉ huy ra hiệu cho cả nhóm rút lui. Xe ô tô nhanh chóng theo đường cũ quay ngược trở về căn cứ. Tới nơi tên chỉ huy ra lệnh cho mấy tên đồng bọn:

- Tạm thời nhốt Lý Đông lại, nhớ canh giữ hắn cho thật cẩn thận, đừng để hắn xảy ra chuyện gì. Bây giờ ta phải đi gấp vị kia để bàn giao lại ổ cứng, chờ chuyên gia kiểm nghiệm tính thật giả của dữ liệu này rồi chúng ta sẽ xử lý hắn.

- Được! Chúng tôi biết rồi!

Tên chỉ huy nói xong thì lập tức lái xe đi. Mấy tên thủ hạ tiếp tục cùng tay Lý Đông, đem hắn trở lại phòng giam giữ.

Khi Lý Đông đi gần tới trước cửa phòng thì hắn bất ngờ quay lại nói với hai tên bắt cóc:

- Này các anh, tôi muốn đi vệ sinh!

Một tên bắt cóc nghi hoặc nhìn hắn nói:

- Chẳng phải lúc chiều mày đi rồi sao?

Lý Đông cười khổ:

- Anh thông cảm, lúc đó cách bây giờ cũng gần năm tiếng rồi. Anh không cho tôi đi chắc tôi mót luôn ra quần quá!

Hai tên bắt cóc nhìn nhau sau đó một tên nói:

- Sói còm, mày dẫn hắn ra bãi cỏ chỗ kia đi!

Tên có biệt hiệu Sói còm nhìn Lý Đông một chút, sau đó rút súng hướng vào Lý Đông quát lên:

- Đi, làm nhanh lên, đừng làm mất thêm thời giờ của bọn tao!

- Được! Cảm ơn các anh!

Lý Đông làm bộ không chịu được nữa, nhanh chân tiến lại phía bãi cỏ. Đến nơi, hắn dạng chân, kéo khóa quần chuẩn bị xả bót ầm ục trong lòng. Tên Sói còm thấy vậy thì hừ lạnh, khễ nghiêng mặt đi, dù sao hắn cũng không có thói quen nhìn người khác đi vệ sinh bao giờ. Đúng lúc này, hắn bất ngờ cảm thấy nguy hiểm, tuy nhiên phản ứng không kịp. Một sự nhức nhối phát ra từ sau gáy, Sói còm nhanh chóng gục xuống. Trước khi ngất đi hắn vẫn còn kịp nhìn thấy nụ cười mỉa mai trên gương mặt người thanh niên trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Sau khi đánh ngất tên Sói còm, Lý Đông lục lọi trên người hắn tìm được chìa khóa mở còng tay. Hắn nhanh chóng di chuyển về phía tên bắt cóc còn lại đang đợi ở góc tường, bằng thứ tốc độ như lưu tinh và một đòn đánh đơn giản, số phận tên này không khác là mấy so với tên Sói còm. Lý Đông nhanh chóng lôi hai tên này vào trong căn phòng vốn là dành cho hắn, lấy chìa khóa bên hông của bọn chúng, hắn cẩn thận khóa cửa lại sau đó ném chìa xuống con kênh nước gần đó. Xong xuôi, Lý Đông lập tức di chuyển dùng thị lực siêu quần bám theo vết bánh xe mà tên chỉ huy để lại, hắn muốn biết mất xích tiếp theo của chuỗi tặc cướp này là gì.

Trong lúc Lý Đông mãi truy đuổi thì vào lúc này, tại văn phòng chỉ huy của Tư lệnh quân khu 3, Mã Lôi đang ngồi đợi sự xuất hiện của một người thủ hạ, người này chính là viên đội trưởng của biệt đội đặc nhiệm Thôn Lang – Lang vương Đinh Lực. Thôn Lang là đơn vị mà Mã Lôi bí mật thành lập nằm trực tiếp dưới quyền điều hành của hắn, đơn vị này có nhiệm vụ hoàn thành những nhiệm vụ tuyệt mật mà Mã Lôi giao phó. Đội trưởng của biệt đội, Đinh Lực là người lai mang hai dòng máu, Thái và Hoa. Tên này trước đây có một thời từng ngang ngang dọc dọc tại vùng tam giác vàng nhưng sau khi bị quân đội các nước hợp tác vây quét, hắn đành chạy dạt sang bên này. Tại Đông Thành hắn được đại ca bang Thiên Long, là kẻ khá có số má thu lưu làm thuộc hạ thân tín.

Đinh Lực là một kẻ đầy máu lạnh lại mang trong mình một thân võ công xuất thần nhập hóa. Hắn lập nên danh tiếng trong giới giang hồ đất cảng bởi từng

một mình hạ gục gần mười lăm chiến sĩ đặc nhiệm của lực lượng công an trong một lần bị vây bắt hàng loạt. Đinh Lực rất giỏi Muay Thái và nội công Thiếu Lâm, khi hắn kết hợp hai thứ này cùng kinh nghiệm lăn lộn chiến đấu nhiều năm thì gần như không gặp đối thủ. Kẻ nào đối chiến với hắn, thông thường khi bản thân còn chưa kịp phòng thủ thì đã bị những đòn đánh như sấm vang chớp giật của Đinh Lực ào ạt tung vào người vào mặt mà gục ngay tại chỗ. Đinh Lực không có thói quen để cho đối thủ còn cơ hội phục thù do vậy đa phần những ai trải qua chiến đấu với hắn, nặng thì mất mạng, nhẹ thì chấn thương nằm trên giường cả đời. Với những chiến tích vang dội, giới giang hồ tương đối nể sợ Đinh Lực, gần như không có ai dám ngay mặt thách thức, thậm chí ngay cả đại ca bang Thiên Long cũng phải cho hắn vài phần mặt mũi. Danh hiệu Lang Vương cũng từ đây mà có, thể hiện cho sự máu lạnh và điên cuồng của người này.

Dưới sự giúp sức của Đinh Lực, Bang Thiên Long ngày càng mạnh động và táo toan, những vụ áp phe hàng càng ngày càng lớn, địa bàn liên tục được mở rộng. Điều này dẫn tới mâu thuẫn lợi ích với nhiều bang phái khác, các cuộc thanh trừng đẫm máu thường xuyên diễn ra. Trước bối cảnh an ninh ngày càng phức tạp trên địa bàn, chính quyền đã không thể làm ngơ. Theo đó một chuyên án do Bộ Công an trực tiếp thành lập phối hợp với lực lượng đặc nhiệm của quân đội đã tiến hành vây quét với cường độ mạnh. Nhận thấy quyết tâm rất lớn trong việc lập lại ổn định của khu vực cùng với sự trấn áp quyết liệt của các lực lượng an ninh và quân đội, hàng loạt đại ca đành bỏ lại địa bàn, vượt biên lánh nạn, trong số này cũng có đại ca của bang Thiên Long. Về phần mình, Đinh Lực lại bắt đầu kiếp sống trốn chui trốn nhủi khắp nơi. Mã Lôi là kẻ có lòng riêng, lại là người phụ trách quân đội ở vùng này, từ lâu hắn đã biết tới năng lực của Đinh Lực. Mã Lôi đã âm thầm liên hệ và câu lưu Đinh Lực, dùng quyền lực của mình, rửa sạch vết tích lý lịch, thu phục Đinh Lực về dưới trướng. Từ đó thành lập nên biệt đội Thôn Lang gồm toàn những tay máu mặt trong giới giang hồ.

Chờ đợi quả là vô vị, Mã Lôi tìm trong ngăn kéo một bao thuốc, rút một điếu sau đó ném bao thuốc lên bàn. Những làn khói trắng dần tràn ngập căn phòng. Khi điếu thuốc đã cháy dần tới cán thì Mã Lôi nhận được điện thoại của trợ lý:

- Báo cáo anh, thiếu tá Đinh Lực đã tới!

- Uhm... Cho anh ta vào!

- Vâng!

Sau giây lát, Đinh Lực đẩy cửa ra.

Mã Lôi ngược mắt nhìn hắn rồi từ tốn hỏi:

- Thế nào rồi?

Đinh Lực không trả lời ngay, nhếch mép cười sau đó đi tới ngồi xuống ghế đối diện với Mã Lôi. Hắn đưa tay cầm bao thuốc trước mặt, rút ra một điếu châm lửa rít khê. Gặp biểu hiện của Đinh Lực, Mã Lôi nheo mắt nhìn tên thủ hạ trước mặt đánh giá. Mã Lôi thầm nhủ nhất định phải tìm cơ hội sửa trị và thuần hóa con thú hoang dã này hơn mới được.

Đinh Lực khề nhả ra một hơi thuốc rồi nói:

- Tài liệu đã tới tay, tất cả lưu trong ổ nhớ này. Thật giả nhờ anh xác định!

Đinh Lực lấy từ trong túi bên cạnh ra một bộ nhớ đẩy tới trước mặt Mã Lôi. Mã Lôi tiếp nhận sau đó nói:

- Uhm... làm rất tốt. Vậy Lý Đông xử lý thế nào rồi?

- Đang tạm nhốt lại chờ kết quả giám định của anh rồi mới xử.

- Ha ha... được!

Nói đoạn, Mã Lôi nhắc điện thoại lên bấm số gọi. Đầu dây bên kia tút một hồi dài rồi có người nhận máy:

- Alo, tôi nghe!

- Uhm... Xin lỗi vì đã làm phiền anh lúc đêm khuya. Tôi gọi để thông báo người và tài liệu đang trong tay tôi.

- Ha ha... tôi biết mình có thể tin được vào anh.

- Vâng... có điều với phần tài liệu lấy được, tôi vẫn cần có đơn vị chuyên môn đánh giá mức độ thật giả!

- Ha ha... tốt... tốt lắm. Tôi sẽ bố trí người trở về Đông Thành ngay trong đêm nay!

- Vâng! Vậy tôi cúp máy trước!

- Được!

Sau cuộc hội thoại, Mã Lôi quay sang Đinh Lực:

- Đinh Lực, cậu cứ trở về trước. Kết quả thế nào tôi sẽ thông báo cho cậu!

- Uhm...

Đinh Lực hít sâu một hơi cho cháy hết liều thuốc rồi cầm mẫu thuốc còn lại dúi vào gạt tàn. Sau khi nhả ra một hơi mù mịt khói, hắn đứng dậy đi ra ngoài. Nhìn bộ dạng bất quy bất củ của Đinh Lực đã khuất sau cánh cửa, mắt Mã Lôi chợt lạnh lại:

- Hừ, đồ cặn bã xác xược. May là người đang còn giá trị lợi dụng với ta nếu không thì...

Trở ra khỏi khu quân sự, Đinh Lực bất ngờ nhận được điện thoại của đồng bọn, hắn bấm nhận máy rồi dùng chất giọng lạnh lạnh hỏi:

- Có chuyện gì?

- Đội trưởng, Lý Đông bỏ trốn.

- Kít...Rạt...rạt...rạt...

Tiếng lốp xe mài trên nền đường nhựa. Đinh Lực phanh gấp xe lại gầm lên:

- Cái gì? Mày nói lại?

- Dạ... Lý Đông bỏ trốn thưa đội trưởng!

- Cái... ĐCM... Một lũ ngu, sao hắn bỏ trốn được?

- Dạ... Sói còm và Sói sọc bị hắn đánh ngất.

- Chết tiệt, lũ ăn hại. Nhanh chóng dọn dẹp rút lui ngay khỏi đó, đừng để lại dấu vết gì.

Đinh Lực ngắt máy rồi rồ ga lao gấp đi, khuôn mặt và ánh mắt đỏ lừ đầy vẻ tức giận. Đinh Lực vội vã đi thu dọn che dấu tàn cuộc nhưng lại không biết rằng hành tung của hắn từ khi vào trong doanh trại đến bây giờ lại không thoát khỏi sự giám sát của một bóng đen như u linh quỷ dị. Cho đến khi xe của Đinh Lực biến mất phía xa thì tại một bụi cỏ ven đường, không gian chợt nhiễu loạn chập chùng, một người bất ngờ xuất hiện. Người này chính là Lý Đông. Quả không ngoài dự đoán của Lý Đông, bọn người theo dõi và bắt cóc hắn là của cùng một tổ chức. Có điều vào lúc này, Lý Đông thật sự chưa tìm ra lý do hợp lý để giải thích việc Phùng Bản sẵn sàng mạo hiểm như vậy nhằm có được công nghệ pin của Công nghệ mới Đồng Thành. Lý Đông biết muốn tìm hiểu điều này hắn cần tiếp tục bám sát và theo dõi theo từng chuỗi mắt xích, mà đối tượng trước mắt nhất chính là Mã Lôi.

Lý Đông đưa tay tìm túi dưới gót giày, sau một lúc hắn lôi ra một thiết bị nhỏ. Đây là thiết bị nghe lén và ghi âm cực kỳ hiện đại được Trịnh Hoành lấy từ Bộ Công an đưa cho hắn. Nó bao gồm một bộ phận ghi âm truyền tin và một bộ nhận tin có gắn tai nghe.

Suy nghĩ một chút, Lý Đông quay thân trở lại doanh trại. Lý Đông dùng tốc độ đến mức cao nhất có thể, hắn vòng vèo theo một loạt các kiến trúc và điểm canh gác trước khi tới một thang máy có gắn mã bảo mật. Lý Đông lựa chọn đứng tại điểm mù của camera giám sát gần đó, bắn những hạt đá nhỏ về phía bảng phím treo trên tường. Hắn làm việc này là để nhập chuỗi số mà mình quan sát được khi vị trợ lý của Mã Lôi nhập để mở cửa cho tên chỉ huy đi vào. Sau một lúc, cửa thang máy mở ra, Lý Đông cũng không vội đi ngay vào. Hắn chờ cho tới khi thang máy tự động khép lại lần nữa, khoảng cách giữa hai cánh chỉ vừa bằng một thân người thì mới động thân. Ở tốc độ này, người giám sát camera cũng chỉ có thể cảm thấy như có một vệt nhiễu mờng manh trên màn hình, hoàn toàn không xuất ra nửa điểm nghi vấn.

Thang máy chỉ dẫn xuống một tầng hầm duy nhất. Sau khi tới nơi, Lý Đông lập tức lao ra thám thính xung quanh tầng hầm này một vòng. Đây là nơi được xây dựng bí mật với nhiều gian phòng có công năng khác nhau chứa nhiều thiết bị được lắp đặt phục vụ công tác chỉ huy tác chiến. Ngoài lối thang máy đi xuống, căn hầm còn một số lối thoát hiểm dẫn theo nhiều hướng. Căn cứ trên bảng chỉ dẫn gắn trên cửa căn phòng, Lý Đông rất dễ dàng tìm được phòng của Mã Lôi.

Bây giờ đã là hơn nửa đêm, cả tầng hầm gần như không có mấy người. Ngoài Mã Lôi thì hiện chỉ có vài nhân viên mật vụ thi thoảng vòng quanh tuần tiễu. Lý Đông lựa chọn cho mình một vị trí thích hợp, âm thầm giám sát khu vực phòng làm việc của vị tư lệnh quân khu. Chờ đợi mất một lúc, Mã Lôi bất ngờ mở cửa đi ra ngoài, tiến về phòng vệ sinh gần đó. Lý Đông tất nhiên không bỏ lỡ cơ hội này, chờ Mã Lôi khuất sau cánh cửa hắn lập tức đột nhập vào trong phòng đang không được khóa chốt. Vào bên trong, Lý Đông nhanh chóng gắn thiết bị theo dõi vào một vị trí không dễ phát hiện dưới bàn làm việc của Mã Lôi, một đầu kim nhỏ từ thiết bị nghe lén cũng được Lý Đông bấm nối vào dây line điện thoại. Với thiết bị này Lý Đông thậm chí có thể nghe lén được cả nội dung cuộc hội thoại qua điện thoại. Xong xuôi hắn lại trở ra ngoài, ẩn thân vào một phòng chứa đồ lặt vặt gần đó. Ổn định, Lý Đông gắn tai nghe và bật chế độ ghi âm lên. Lý Đông biết nếu bọn chúng đã cần tới công nghệ pin như vậy hẳn sự vụ này rất là cấp thiết, Mã Lôi bây giờ còn chưa nghi ngờ như vậy là còn cần xử lý và liên hệ tiếp vụ việc này.

Mã Lôi sau khi đi vệ sinh đã trở về phòng của mình. Đúng lúc này có tiếng điện thoại reo. Hắn nhấc máy:

- Alo, tôi nghe!

Phía đầu dây bên kia vang lên giọng nói của Đinh Lực:

- Lý Đông đã trốn thoát, anh Mã Lôi.

Nghe tới đây Mã Lôi có chút giật dừ quá lớn:

- Cái gì? Sao lại để hấn trốn được?
- Mấy tên ngu ngốc trong đội chủ quan bị hấn đánh ngất.
- Bọn họ không phải thân kinh bách chiến sao? Đến một tên thư sinh cũng không canh giữ được?
- Hừ, có vẻ tên Lý Đông cũng không phải chỉ có đầu óc, hấn còn có chút sức lực.

Mã Lôi trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Uhm... Việc này cũng chưa phải quá tệ hại, các anh lập tức dọn dẹp sạch dấu vết và biến mất ngay khỏi đó. Đừng để công an điều tra ra cái gì.
- Tôi cũng đang cho làm rồi. Thông báo với anh như vậy!
- Tôi biết rồi... Tút tut...

Mã Lôi ngắt máy, tựa lưng vào ghế. Có lẽ việc này phải làm nhanh hơn một chút mới được, tránh dậm dãi lắm mòng. Nghĩ tới đây, hấn nhấn điện thoại lên quay số gọi cho Phùng Bân. Phùng Bân nhận máy:

- Mã Lôi. Người của tôi đã xuất phát rồi, chắc đầu sáng mai là tới. Anh không cần sốt ruột.
- Anh Phùng Bân, không phải vậy. Tình hình có chút biến. Lang Vương vừa gọi điện thông báo là Lý Đông đã chạy thoát rồi.

Đầu dây bên kia tĩnh lặng vài giây sau đó hỏi:

- Đã cho Thôn Lang rút êm chưa?
- Rồi thưa anh!
- Uhm... Tạm thời anh cho toàn bộ các thành viên tham gia vào phi vụ này ẩn thân thật kỹ, tuyệt đối đừng làm ra hành động gì khác. Kỷ nguyên mới cũng không có chứng cứ gì có liên quan đến chúng ta nên mọi việc cũng không nên quá lo lắng.
- Tôi biết rồi thưa anh.
- Uhm, đoàn tôi phải tới có cả người của phía bên kia. Nếu công nghệ đánh giá là có thể tin cậy, anh cứ giao lại toàn bộ tài liệu cho bọn họ mang về nước. Sức ép chạy đua chinh phục không gian của nước ta rất lớn, do vậy lãnh đạo đang rất cần những công nghệ này, không thể chậm trễ được.
- Anh yên tâm, tôi hiểu được điều này.
- Uhm! Vậy nhé! Bíp bíp

Điện thoại đã ngắt. Tại trong một phòng tối, nghe xong cuộc hội thoại này, Lý Đông lại đang vô cùng hoảng sợ, mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng ướt đầm cả lưng áo. Hấn thì thầm:

- Trời ơi! Bọn họ là nói cái gì đây? “Chạy đua chinh phục không gian”, “Mang về nước”, “Nước ta”? Không lẽ nào Phùng Bân và Mã Lôi lại đều là gián điệp được bên kia cài tới? Bọn chúng lại có thể luồn lách sâu vào nội bộ quân đội và nắm giữ các vị trí cực kỳ chủ chốt như vậy ư. Quá là nguy hiểm rồi, bọn này không bị phát hiện ra thì chẳng phải là sớm đáng lãnh thọ cho đối phương sao? Không được, mình phải ngăn chặn bọn người này lại, sớm chặt đứt những cái vòi bạch tuộc của chúng, tiêu diệt những mối nguy hại này cho đất nước”.

Nghĩ tới đây, Lý Đông lập tức mang theo bộ ghi, theo đường cũ quay trở về mặt đất. Lý Đông cần phải thông báo sự việc này ngay cho Trịnh Hoành, hấn biết chỉ có ông ta mới đủ khả năng điều động các lực lượng để xử lý sự vụ tiếp theo, lời những con rắn độc cực kỳ nguy hiểm này từ hang động ra ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Đêm 31 tháng 12 năm 2004, Doanh trại Chỉ huy tác chiến Quân khu 3

Đèn cốp chiếc xe việt dã bật sáng, tiếng động cơ trầm đục vang lên. Một vài bóng người từ tòa nhà bên cạnh lập tức chui vào bên trong xe, bộ dáng có vẻ vội vã. Đường như đã đợi được các vị khách cần thiết, sau một tiếng rền vang, chiếc xe chậm chậm di chuyển về phía cửa sau đó thoát ly trạm gác tiền phương.

Chạy trên tỉnh lộ khoảng hơn bốn km, chiếc xe bất ngờ quay đầu rẽ vào một đường mòn nhỏ hẹp. Đèn pha được bật lên sáng rực, chiếu sáng cả cung đường được bao phủ trong màn sương đêm dày đặc phía trước. Không gian khá vắng lặng, chỉ có tiếng động cơ cùng tiếng ràn rạt của lốp xe lăn trên mặt đường trải đầy đá vụn.

Bên trong xe lúc này, một người ngồi hàng ghế sau bỗng lên tiếng hỏi người đàn ông đang ngồi ghế lái phụ:

- Anh Đinh Lực, còn bao lâu nữa là tới?

Đinh Lực dùng chất giọng lạnh lạnh của hấn trả lời:

- Các vị, vượt qua cánh rừng này là sẽ tới vùng biên, hai người chỉ cần đi bộ qua một lối mòn là có thể trở về nước! Phía bên kia đã có người chờ sẵn tiếp ứng!

- Uhm... vậy nhờ anh sắp xếp!

Đinh Lực không nói gì, nhắm mắt đột ngột điều thuốc còn đang cháy dở. Chiếc xe vượt đã vẫn tiếp tục như một con thú đêm làm lùi tiến về phía trước. Khi khoảng cách tới cửa rừng chỉ còn vài kilomet thì đột ngột xuất hiện một thân cây đổ ngang chắn giữa đường mòn. Vì sương mù khá nhiều nên gần tới nơi tài xế mới phát hiện ra và lập tức phanh gấp lại. Đoàn người ngồi trên xe đổ nhào về phía trước.

- Anh Đinh Lực, có chuyện gì vậy?

Giọng nói phía sau có chút hốt hoảng hỏi với lên.

Đinh Lực chống tay dựng thẳng người dậy rồi churôi thề:

- Mẹ kiếp, sao lại có cái cây ở chỗ này được.

Sau chút bất ngờ, Đinh Lực chợt nhú mày. Bằng kinh nghiệm của mình, hấn phát hiện ra có điểm bất thường. Theo Đinh Lực thấy, ven đường là cỏ bụi, không có cây lớn mọc thì lấy đâu ra cây đổ, đây rõ ràng là có người có ý sắp xếp.

Giơ tay lên ra hiệu cho hai vị khách im lặng. Đinh Lực lục lọi trong cốp đồ trước mặt, rút ra một khẩu súng rồi cùng tài xế mở cửa, hai người cẩn trọng đi ra ngoài xem xét tình hình.

Tuy nhiên quan sát một lúc, xung quanh ngoài tiếng côn trùng cũng không có xuất hiện tình huống gì đặc biệt. Đinh Lực dặt súng vào hông định cùng với tài xế nhấc cái cây ra khỏi đường. Đúng vào lúc này, đèn pin xung quanh bất ngờ bật lên khiến vị trí của Đinh Lực và chiếc xe sáng rõ như ban ngày, cùng với đó là hàng loạt tiếng đạn AK lên nòng:

- Đứng im, các anh đã bị bao vây!

Nhìn thấy tình cảnh này, Đinh Lực đã biết là không ổn rồi nhưng là kẻ dày dạn, hấn không bị tình huống trước mắt dọa sợ. Đinh Lực nhanh tay rút súng bên hông ra lớn giọng nói:

- Xin hỏi ai là chỉ huy ở đây?

Không gian trầm mặc giây lát rồi một người đàn ông trung niên mặc quân phục, vai đeo lon trung tá bước ra khỏi đám cỏ bụi tiến tới trước mặt Đinh Lực. Phía sau người này có hai chiến sĩ cầm AK đi theo lăm lăm chĩa mũi súng về hướng Đinh Lực. Tới nơi vị trung tá này nói:

- Tôi là chỉ huy ở đây? Đề nghị anh bỏ súng xuống và hợp tác với chúng tôi!

Thấy mình đang lâm vào thế khó, Đinh Lực nghe theo vứt súng xuống nền đường rồi nhìn vị chỉ huy nhíech miệng hỏi:

- Các anh sao lại bao vây chúng tôi?

- Anh Đinh Lực, chúng tôi là lực lượng an ninh thuộc Tổng cục phản gián Bộ Công an. Chúng tôi nghi ngờ các anh có liên quan đến một phi vụ đánh cắp bí mật công nghệ quốc gia. Mời các anh theo chúng tôi về phục vụ công tác điều tra.

- Cái gì? Các anh có nhầm không? Tôi sao lại có thể liên quan tới chuyện này?

- Chúng tôi có nguồn tin tình báo tin cậy về việc này. Anh đừng chống cự vô ích. Mời các anh theo tôi!

Nói tới đây, người chỉ huy giơ tay lên ra hiệu cho đồng đội xung quanh bắt đầu áp sát về phía đối tượng.

Đinh Lực không làm ra phản ứng gì lớn, đứng im một chỗ chờ hai người lính phía sau tới áp giải hấn. Khi một người lính tiến về phía sau Đinh Lực định khóa hấn lại thì bất ngờ lúc này Đinh Lực hành động. Bằng một động tác vô cùng thuần thục, Đinh Lực đã chuyển người kẹp chặt cổ người lính, một cánh tay như chớp giật đưa ngang dưới đùi rút ra dao găm rồi kề ngay vào cổ người này, súng AK rơi xuống đất. Đinh Lực nhanh chóng kéo người chiến sĩ lùi về chiếc xe ô tô phía sau. Tất cả chuỗi thao tác này chỉ diễn ra trong tích tắc.

Sau khi đã có điểm tựa mặt hậu, Đinh Lực hét lên:

- Bọn mày đứng im nếu không tao sẽ giết thằng này.

Xảy ra tình huống bất ngờ, người chỉ huy vội đưa tay ngăn đồng đội lại, sau đó nhìn Đinh Lực trấn an:

- Anh bình tĩnh, không nên làm hành động gì quá mức.

- Ha ha... mày còn chắn phía trước xe tao mà lái nhai thì tao không chắc có chuyện gì xảy ra đâu. Tránh ra!

Nói tới đây, Đinh Lực nhấn mạnh lưỡi dao sắc lẹm vào cổ người chiến sĩ, dưới ánh đèn đã thấy có máu tươi chảy ra.

Vị chỉ huy dẫn đo giầy lát rồi ra hiệu cho đồng đội dạt ra hai bên đường nhường ra một lối đi trống. Thấy đường đã mở, Đinh Lực hát đầu về phía tên tài xế ra hiệu cho hắn trở lại buồng lái, về phần mình, Đinh Lực mở cửa sau, ép người chiến sĩ lên xe cùng hắn.

Sau giầy lát, chiếc xe lại gầm vang lao nhanh về phía trước.

Xe vừa chạy, vị chỉ huy ngay lập tức nâng bộ đàm gọi tiếp viện:

- Thông báo, đối tượng đang uy hiếp con tin và tẩu thoát. Hiện tại bọn chúng đang tiếp tục chạy về phía biên giới, đề nghị trạm tiếp theo có phương án giải cứu và hỗ trợ...

Lúc này, trên đường rừng, sau khi lọt khỏi mai phục của công an, Đinh Lực một tay kề dao uy hiếp con tin, một tay cầm di động muốn gọi thông báo tình huống khẩn cấp cho Mã Lôi. Có điều trong rừng sâu núi thẳm này, sóng viễn thông của các nhà mạng không thể phủ đến. Đinh Lực gọi vài cuộc không được khiến hắn vô cùng nổi giận, đành quăng máy vào một góc chờ đến nơi co sóng thì tiếp tục gọi lại.

Chiếc xe việt dã đào tẩu được khoảng hơn một km thì Đinh Lực ra lệnh cho tài xế dừng lại. Hắn ép người lính xuống xe sau đó lại cho tài xế một mình chạy tiếp nhằm đánh lạc hướng truy đuổi. Bản thân Đinh Lực lấy dây thừng sau xe trói chặt tay người lính lại sau đó kéo anh ta và hai người còn lại chạy bộ vào rừng. Đi được khoảng gần một cây số nữa thì bọn họ dừng lại. Đinh Lực đưa tay chỉ về phía trước nói với hai vị khách:

- Hai người vượt qua con suối nhỏ phía trước là sang tới lãnh thổ của phía bên kia. Do có tình huống phát sinh, chúng ta sẽ không theo lối cũ. Tôi chỉ có thể đưa tới đây, tiếp theo các anh tự lo liệu!

- Được!

Hai vị khách biết việc này không thể làm khác, nhìn nhau rồi lao xuống dòng nước chảy đi, vội vàng tới mức thậm chí còn không kịp cởi giầy. Đợi hai người đã sang kia bờ, lúc này Đinh Lực mới rút dao găm quay sang phía người lính:

- Hừ... chúng mày lại có thể bám theo tui tao đến đây. Quả thật khiến tao quá bất ngờ đấy!

Người lính ngẩng đầu nhìn Đinh Lực, nói:

- Danh tính của anh chúng tôi đã biết. Khu vực này đã bị an ninh vây chặt, anh không thoát được đâu. Tốt nhất là buông dao ra đầu thú. Như vậy có khi còn được chút khoan hồng!

- Ha ha... đầu hàng! Thật là lời nói của kẻ ngây thơ. Tao cũng không phải thằng ngu.

Nói đoạn, Đinh Lực tiến lại phía người lính. Thấy hắn ta tiến về phía mình, người lính có chút bất an vội gần lên:

- Anh định làm gì tôi?

- Hừ! Còn làm gì? Mày đã đến đây rồi thì nằm ngủ luôn lại đây đi!

Áp sát phía sau người lính, Đinh Lực đưa tay vòng quanh đầu, kề lưỡi dao định một nhát cắt đứt cổ thì đúng lúc này, một vật nhỏ bất ngờ bay tới va chạm vào dao găm khiến nó bay ngược ra.

- Ai?

Gặp biến, Đinh Lực nhảy ngược ra sau quát lớn. Cặp mắt tam giác của hắn đảo dáo dác quanh, mức độ cảnh giác tăng lên rất cao. Với tình huống bình thường, có lẽ Đinh Lực sẽ không phản ứng gấp đến như vậy nhưng bây giờ thì khác. Người mới đến có thực lực rất mạnh, điều này chỉ cần thông qua lực đạo vật ném vừa rồi là biết. Nó khiến hồ khẩu tay cầm dao của Đinh Lực gấp tổn thương, đến giờ vẫn còn tê rần, có chút run run.

Không có tiếng trả lời câu hỏi của mình, quan sát một hồi thấy xung quanh vẫn bao trùm là một màu đen hắc ám, Đinh Lực lại hét lên lần nữa:

- Mày là thằng nào? Có giỏi thì ra đây? Ần Ần núp núp hèn nhát vậy làm gì?

Nói xong, Đinh Lực lại giương tròn mắt, tỷ mỷ theo dõi bất cứ thay đổi nào xung quanh, chỉ cần đối thủ có hành động là hắn có thể phản ứng kịp thời.

Đang khi Đinh Lực tập trung toàn bộ thần kinh nhìn về phía trước thì bất chợt phía sau vang lên một giọng nói trầm trầm:

- Không cần tìm, tao ở đây!

Đinh Lực lập tức lông tóc dựng đứng, theo bản năng lộn một vòng tránh xa vị trí hiện tại rồi bật người đứng dậy nhìn thẳng. Tại vị trí lúc trước của Đinh Lực không biết tự bao giờ đã đứng một người khá cao lớn nhưng do bóng tối nên Đinh Lực không nhìn rõ mặt. Hắn gần lên:

- Hừ, mày là ai? Sao lại can dự vào chuyện này?

Người đối diện hần híp thân trả lời:

- Tao là ai mày không cần biết, có điều tao không muốn mày giết người này.

- Ha ha... việc tao muốn làm xưa nay không ai dám cản. Tốt nhất mày nên tránh xa khỏi chuyện này... nếu không...

Nói tới đây, không đợi cho đối thủ phản ứng, Đinh Lực giậm mạnh chân thực hiện liên hoàn các động tác chạy, bật bay người và nâng gối tấn công trực tiếp vào ngực của người đối diện. Đây là một chiêu thức có sức mạnh tuyệt luân, là một trong những đòn đánh mạnh nhất trong Muay Thái, đòn Kao Loi tức đòn gối bay. Nếu trúng phải đòn này, đa phần đối thủ sẽ gãy dập xương sườn hoặc thậm chí dập và thủng phổi mà trở nên không còn lực phản kháng. Đinh Lực là kẻ thân kinh bách chiến, rất coi trọng tính bất ngờ và hiệu quả, không thích sự hoa mỹ, hắn biết đối thủ cũng không phải hạng tầm thường nên Đinh Lực muốn giành lấy tiên cơ, tung ra chiêu thức này hòng nhanh chóng hạ gục được đối thủ.

Có điều tính toán là như vậy nhưng khi đầu gối của Đinh Lực gần chạm tới đối phương thì đột ngột bị một bàn tay rắn chắc chặn lại. Lực phản chấn khủng bố khiến Đinh Lực bay ngược lại phía sau, mải lưng trên đất.

Người mới tới lùi lại phía sau vài bước dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Đinh Lực. Hiển nhiên người này không ai khác mà chính là Lý Đông, từ đầu hắn đã bám theo xe việt dã này có điều tới tận giờ mới quyết định lộ mặt ra tay. Vừa rồi, Lý Đông đón đỡ đòn đánh của đối phương nhìn như khá đơn giản nhưng chỉ Lý Đông mới biết sức mạnh thực sự của cú lên gối đó. Phải biết, với sức mạnh bây giờ của hắn vốn dĩ là không nên cùng thường nhân so sánh, ấy vậy mà tên này còn có thể ép lui hắn về phía sau đây.

Đinh Lực đã từ trên đất bò dậy, mặt nhìn như bình tĩnh nhưng trong lòng thì đang là kinh đào hải lãng gầm rú “Tên chết tiệt này là ai? Hắn lại có thể dùng một tay cản lại đòn Kao Loi này của mình ư? Không... không thể nào”

Nghĩ tới đây, Đinh Lực như bị kích phát chiến ý, hắn gầm lên rồi lại lao tới phía Lý Đông. Lần này Đinh Lực không lựa chọn tấn công từ xa mà áp sát vào cận chiến. Hắn ào ạt tung các đòn tay và đòn lên gối ác liệt. Tuy tức giận nhưng động tác của Đinh Lực không mất đi sự kết hợp nhuần nhuyễn, thậm chí với Đinh Lực, càng cuồng nộ thì hiệu quả chiến đấu lại càng cao. Hắn liên tục sử dụng các tuyệt kỹ thành danh đã miễu sát không biết bao nhiêu đối thủ. Nếu bây giờ có một cao thủ võ Muay Thái ở đây sẽ rất dễ dàng nhận ra các thể đòn mà Đinh Lực sử dụng như Chawa Sad Hok, Inao Thang Grid, Kao Dode, Kao Tone, Kao Kratai... đều vô cùng nguy hiểm và ở một đẳng cấp rất cao.

Lý Đông cảm thấy hơi gió từ những chiêu thức của Đinh Lực mà âm thầm kinh hãi. Hắn không ngờ được một người bình thường lại có thể đánh được đến mức độ như vậy. Nếu là người khác có lẽ đã bị Đinh Lực hạ gục chỉ sau một vài chiêu rồi. Cũng may Lý Đông có tốc độ và sức mạnh phi thường, do vậy mới có thể đối chiến được với người này.

Đinh Lực càng đánh càng hoảng hốt, không phải vì người phía trước có chiêu thức gì lợi hại. Thứ khiến hắn sợ hãi người trước mặt nhất chính là nhanh... thật sự là quá nhanh... gần như mọi đòn đánh của hắn đối thủ đều có thể tránh đi dễ dàng, không gặp chút tổn thương nào. Sau một hồi đánh vào không trung như Sơn Đông mải võ, Đinh Lực dần cảm thấy vô lực, hắn chủ động nhảy ra ngoài giữ khoảng cách với Lý Đông, đứng thờ hồng học nói:

- Mày... học... học... rốt cục mày muốn gì? Tao không nghĩ mày chỉ ngẫu nhiên xuất hiện ở đây đơn giản như vậy.

- Hừ... mày thật sự muốn biết!

- Mẹ kiếp, đừng có dài dòng!

- Tốt... câu hỏi này của mày, tao nghĩ ở trong tù mày sẽ có nhiều thời gian suy nghĩ tìm đáp án.

Nói tới đây, Lý Đông thật sự động thân. Tốc độ như sao sa, đòn đánh như điện xẹt. Đinh Lực chỉ thấy mắt hoa lên một chút thì đã thấy cả người bay ngược lên cao, trên ngực truyền tới cơn đau và tiếng xương sườn vỡ vụn. Đinh Lực vào lúc này đã chân chính cảm thụ được nỗi đau của những đối thủ trước đây hắn từng ra tay tàn độc. Dù ý chí của Đinh Lực rất mạnh nhưng sức mạnh của một cước này thật sự vượt quá sức chịu đựng của hắn. Đinh Lực ngã vật xuống đất, ộc ra một ngụm máu tươi, rồi gục đầu hôn mê không biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Cùng lúc này, Doanh trại chỉ huy Quân khu 3.

Mã Lôi đang tiếp một cuộc điện thoại.

- Vâng, anh Phùng Bản. Bọn họ đã rời khỏi được gần một tiếng rồi!
- Uhm... vậy có khi bọn họ đã tới gần biên giới rồi. Đinh Lực liên lạc lại chưa?
- Chưa có thưa anh. Tôi nghĩ có thể đi đường rừng không có sóng nên cậu ta chưa gọi về được.
- Được, vậy có gì anh thông báo lại cho tôi!
- Vâng, tôi biết rồi!

Tại đầu dây bên kia, sau khi cúp máy, Phùng Bản bất chợt cảm thấy có chút bất an thầm nghĩ “Theo lý, với khoảng cách từ doanh trại đến biên giới đi theo đường rừng cũng chỉ có hơn mười km, đáng lẽ bọn họ phải đến nơi rồi mới đứng. Đinh Lực cũng không thể không báo cáo lại chuyện này được. Không lẽ lại xảy ra chuyện gì sao?”

Nghĩ tới đây, Phùng Bản nhấc máy quay một dây số bí mật. Khi đầu dây bên kia tiếp máy, Phùng Bản dùng một thứ tiếng vừa lạ vừa quen nói:

- Anh Triệu, bộ phận tiếp ứng bên kia đã thông báo đón được người chưa?
- Chu Khang, tôi cũng đang muốn gọi hỏi anh. Hiện tại bên này chưa thấy ai đến cả. Có chuyện gì sao?
- À không! Không có gì! Chắc đường rừng khó đi nên bọn họ tới muộn một chút! Tôi sẽ cho kiểm tra và thông báo lại các anh!
- Được! Tôi chờ anh gọi lại!

Sau cuộc nói chuyện, Phùng Bản cảm thấy là có vấn đề rồi. Theo tin hẩn biết, vụ việc của Kỷ nguyên mới đã được báo cáo lên Tổng Bí thư, Thủ tướng và Chủ tịch nước. Bọn họ tỏ ra khá là tức giận với việc này. Thủ tướng đã yêu cầu các cơ quan chức năng phối hợp điều tra, phải nhanh chóng bắt lại các thành viên nhóm bắt cóc, tìm ra kẻ đứng đằng sau các sự vụ này kịp thời ngăn chặn sự đánh cắp công nghệ. Ban đầu Phùng Bản đánh giá, dấu vết để lại thực sự quá nhạt nhòa, ông ta không mấy tin tưởng công an có thể tìm ra manh mối gì trong một thời gian ngắn như vậy. Có điều, vào lúc này, sự quả quyết của ông ta lại có chút lung lay.

Phùng Bản không biết, quả thật sự lo lắng của ông ta là có cơ sở, trực giác của ông ta đã đúng bởi vào lúc này, tại Doanh trại của Quân khu ba, một đoàn công tác đặc biệt đã được cử đến.

Thiếu tướng Mã Lôi ở trong phòng làm việc của mình đang đi đi lại lại, hẩn đang chờ đợi cuộc gọi từ Đinh Lực. Không gian trong phòng đang khá là trầm lắng, thậm chí có thể nghe thấy tiếng kim roi thì đột ngột cánh cửa phòng chợt mở ra, trợ lý của hẩn hấp tấp dẫn một nhóm người đi vào:

- Báo cáo Tư lệnh, có các anh bên Bộ Công an muốn gặp anh.

Mã Lôi đang định lên tiếng chấn chỉnh một chút tác phong của những người mới đến nhưng nghe tới đây, trong lòng hẩn có chút co rụt, Mã Lôi biết có chuyện không ổn rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hẩn, người dẫn đầu của nhóm công tác đi tới trước mặt Mã Lôi giơ ra thẻ ngành và một tờ giấy có dấu đỏ do đích thân Bộ trưởng Bộ Công An Tô Lợi ký.

- Anh Mã Lôi, chúng tôi có bằng chứng tố cáo anh có liên quan đến việc tiếp tay làm lộ bí mật quốc gia. Đây là lệnh triệu tập đặc biệt, mời anh theo chúng tôi phục vụ công tác điều tra!

Mã Lôi dờ người ra, hẩn thật không hiểu mình sơ hở ở đâu mà công an có thể lần ra được. Sau một lúc dường như không tìm ra bất kỳ sai lầm gì, Mã Lôi lấy lại một chút tự tin, hẩn lập tức gầm lên:

- Ai, là ai tố cáo? Bằng chứng là gì? Tôi muốn lập tức đối chất với Bộ trưởng Tô Lợi. Tôi là lãnh đạo của Quân đội, có việc gì phải do quân đội xử lý. Các anh không có thẩm quyền yêu cầu tôi đi theo các anh!

Thấy Mã Lôi có ý muốn phản kháng, người dẫn đầu nhóm công tác bình tĩnh nói:

- Chúng tôi là người của Cục phản gián, chúng tôi có đầy đủ thẩm quyền với bất cứ ai hoạt động sai phạm trên lãnh thổ đất nước, trong đó bao gồm cả anh!

Nói tới đây, không để cho Mã Lôi phản bác, ông ta lập tức ra lệnh:

- Các đồng chí, lập tức áp giải người này về đơn vị.
- Rồi!

Tiếng chấp hành vang lên đánh thép, lập tức có hai chiến sĩ xông đến khóa chặt Mã Lôi. Mãi cho đến khi tra tay vào còng, Mã Lôi vẫn còn có chút mộng, hẳn không thể tin tất cả những việc diễn ra quá chóng vánh này là thật.

Khi Mã Lôi đã yên vị trên chiếc xe đặc chủng thì tại Hà Đô nơi có khu biệt thự dành cho cán bộ cao cấp, Phùng Bân cũng đang lòng như lửa đốt.

Chờ đợi mãi không thấy phản hồi gì của Mã Lôi, Phùng Bân liền nhắc máy gọi tới máy bàn của hắn. Có điều âm thanh nhận được lại chỉ là những hồi chuông đổ dài mà không có người bắt máy. Sốt ruột, Phùng Bân lại gọi cho phía bên kia để xác nhận lại tình hình. Nghe tới người vẫn chưa đón được, ông ta đoán mọi chuyện có thể hỏng rồi. Phùng Bân đoán xem chừng, tình hình là đang diễn biến xấu nên Mã Lôi đang phải đi ra ngoài để giải quyết.

Nghĩ tới đây, Phùng Bân định nhắc máy gọi theo số di động cho Mã Lôi có điều đúng lúc này, điện thoại cá nhân khác trong phòng của Phùng Bân đến một tin nhắn. Trái tim ông ta nhảy lên một nhịp bởi Phùng Bân biết chiếc điện thoại này chỉ dùng để liên lạc với một số điện thoại duy nhất, nó cũng đã được đăng ký chặn tin nhắn rác nên thông thường chỉ có một mình người đó có thể gửi tin tới mà thôi.

Phùng Bân có chút run tay mở tin ra đọc, sau giây lát mồ hôi lạnh trên trán ông ta rỉ ra thành từng giọt. Mắt ông ta trừng lớn khó tin nhìn vào dòng tin ngắn ngủi trước mắt “Sự việc có biến lớn, anh đã bị lộ. Mau chóng rút lui!”

Phùng Bân lúc này thực sự là khá mất bình tĩnh, nếu người này đã nói như vậy hẳn là chính xác rồi. Phùng Bân không ngờ mình có thể bị lộ dễ dàng như vậy. Nếu không có vị này ở trên nắm được nguồn tin thì không phải là ông ta sắp chết mà còn chưa biết sao.

Qua đi vài phút suy tư, Phùng Bân lập tức gọi người quản gia thân tín của mình vào trong phòng. Đây là một người chạc tuổi, nhìn vóc dáng có vài phần tương tự Phùng Bân. Người này vừa vào đến nơi, Phùng Bân liền mời ông ta ngồi xuống rồi dùng thứ tiếng ngoại lai nói chuyện:

- A Lợi, anh theo tôi đến nay là bao nhiêu năm rồi nhỉ?

Người quản gia không hiểu sao Phùng Bân lại nói tới chuyện này nhưng vẫn trả lời:

- A Khang... tính tới giờ tôi theo anh cũng đã gần ba mươi năm rồi. Mà sao anh đột nhiên lại hỏi tôi điều này?

Phùng Bân không trả lời câu hỏi của vị quản gia A Lợi mà tiếp tục hỏi:

- A Lợi, bao nhiêu năm nay tôi đối xử với anh thế nào? Không tệ chứ?

- A Khang, nhiều năm theo anh, tôi không có phần nản gì. Vợ con tôi ở bên kia cũng được anh cho người chiều cổ rất tốt, không phải lo lắng gì.

- Uhm... Tôi cũng nghĩ là anh biết điều này. Nếu bây giờ tôi nhờ anh giúp đỡ, anh sẽ không từ chối chứ?

A Lợi đã cảm thấy có gì đó không bình thường nhưng vẫn trả lời:

- Vâng, nếu giúp được anh, tôi sẽ cố hết sức!

Nghe người quản gia trả lời, Phùng Bân nghiêm mặt nói:

- A Lợi, sở dĩ tôi gọi anh vào đây là có việc muốn giao cho anh!

- Vâng, anh cứ nói!

- Uhm... Hiện tại tôi đang lâm vào tình thế nguy hiểm. Có thể danh tính thật sự của tôi đã bị lộ, ở ngoài kia mật vụ có thể đang vây kín xung quanh, có thể xông vào bắt tôi bất cứ lúc nào. Tôi cần anh đóng giả tôi rồi xuất ra ngoài biệt thự, thu hút sự chú ý của bọn họ. Tôi sẽ nhân cơ hội bọn họ sơ xuất mà trốn đi. Anh thấy sao?

Người quản gia A Lợi lúc này có chút sững sờ, A Khang bị lộ? Nếu vậy chẳng phải cả hắn cũng đều lâm vào nguy hiểm sao? A Lợi mặc dù là quản gia nhưng cũng là một mắt xích quan trọng, góp sức và nắm giữ không ít bí mật trong đường dây này. Nếu bị bắt thì đối mặt với hắn chỉ có thể là bị tù ngục cả đời tại một nơi cực kỳ bí mật hoặc thậm chí bị ngấm xử tử mà không qua bất kỳ tòa án nào xét xử. A Lợi biết, với những gián điệp như hắn, thông thường là sẽ chịu hình thức trừng phạt như vậy. Nguyên nhân là vì các nước không muốn xảy ra tranh chấp với nhau nên sẽ không khiến mọi chuyện được công khai. Trong những trường hợp này, nếu nước phát hiện ra gián điệp có thực lực ngang hàng hoặc áp đảo đối phương thì bọn họ sẽ trực tiếp có các biện pháp trừng phạt nước còn lại, nếu không bọn họ sẽ lựa chọn hình thức thủ tiêu, nhanh gọn mà đối phương cũng chỉ còn cần răng chấp nhận, không dám làm ra chuyện gì lớn, làm ngơ coi như một chuyện không có liên quan mà thôi.

Nhận ra thái độ phân vân của A Lợi, Phùng Bân biết mình cũng không còn nhiều thời gian, hắn quyết định lật bài:

- A Lợi, anh biết đấy. Bao năm nay tôi vẫn cho người chăm sóc chị nhà và các cháu. A Chính nhà anh hình như cũng vừa mới sinh con trai nhỉ. Nghe nói bị bẩm bẩm, tôi còn chưa kịp chúc mừng anh đây.

Nghe ra ý uy hiếp trong lời nói của Phùng Bân, A Lợi khẽ nhủ mảy. Theo Chu Khang bao nhiêu năm, hắn rất hiểu tính cách của con người này, nếu thật A Lợi không làm theo ý hắn, thì rất có thể vợ và con cháu ông ta ở bên kia sẽ gặp phải uy hiếp chí mạng. Suy nghĩ giây lát, khuôn mặt A Lợi trở nên đánh lại như đã quyết tâm. Tính đến nay, A Lợi cũng đã hơn sáu mươi, ông ta cũng không thể vì tiếc cái mạng già này mà gây ra nguy hiểm cho người nhà được.

A Lợi nhìn thẳng Phùng Bản rồi trả lời:

- Được, A Khang. Tôi đồng ý thay anh đi vụ này.

Nghe tới đây, Phùng Bản lập tức nở nụ cười.

Phía ngoài căn biệt thự của Phùng Bản, quả nhiên đúng như ông ta dự đoán, một lực lượng đặc nhiệm đóng giả vai nhân viên an ninh liên tục tuần tiểu xung quanh căn nhà của ông ta. Đội ngũ này có nhiệm vụ giám sát mọi động thái và tung tích của Phùng Bản không để ông ta vì bị đánh động mà tẩu thoát.

Vào lúc này, nhân viên mật vụ đang theo dõi thì bất ngờ thấy Phùng Bản đi ra từ cửa căn biệt thự, ông ta nhanh chóng theo cầu thang bộ đi xuống bước vào chiếc xe con đang đợi sẵn. Chiếc xe sau đó chậm chậm lăn ra khỏi cổng rồi rẽ ga đi nhanh về phía đường quốc lộ.

Cảm thấy có biến, người nhân viên mật vụ lập tức thông báo cho đồng đội gần đó. Do không muốn gây ra sự nghi ngờ của đối tượng nên lực lượng canh giữ ở đây cũng không nhiều, chỉ bố trí năm người thay nhau giám sát. Bốn người lập tức lên hai xe con gần đó lập tức đuổi theo, chỉ còn một người ở lại canh gác căn biệt thự.

Khi xe chạy đi được vài phút đồng hồ thì người mật vụ còn lại bỗng phát hiện một người mặc quần áo quần giả đi ra khỏi cổng. Thấy có dấu hiệu bất thường, anh ta lập tức bám theo phía sau. Khi hai người đi được một đoạn gần tới một chỗ vắng vẻ, người mật vụ bỗng có cảm giác nguy cơ phía sau nhưng khi quay lại thì đã không còn kịp, anh ta chỉ cảm thấy một đòn đánh mạnh vào gáy rồi lăn ra ngất xỉu.

Người quần giả khi này tiến tới phía người mật vụ đang nằm rồi nói với tên vệ sĩ cao lớn bên cạnh:

- A Sĩ, nhanh giấu hẩn vào bụi cây kia đi!

- Vâng!

Tên vệ sĩ nhanh chóng làm theo lệnh của người quần giả. Người này cũng không phải ai xa lạ mà chính là Phùng Bản đang đóng giả. Che dấu người mật vụ xong xuôi, dưới sự yểm trợ của người vệ sĩ A Sĩ, Phùng Bản theo một lối nhỏ nhanh chóng biến mất vào màn đêm đen tối.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Ngày 01 tháng 01 năm 2005

Ngày đầu tiên của năm mới, khi gần như hầu hết cán bộ công chức và người dân còn đang nghỉ ngơi thì vào lúc này chính trường tại Hà Đô lại đang xảy ra một cơn địa chấn. Tin tức Chủ nhiệm Tổng cục chính trị quân đội Phùng Bản — Ủy viên Bộ chính trị, Ủy viên Ban chấp hành TW Đảng đêm qua đã bỏ trốn vì bị tình nghi phản bội quốc gia rất mau lan truyền trong nội bộ lãnh đạo cao tầng và tầng lớp tinh anh của xã hội. Diễn biến đột ngột này kéo theo nhiều cơn sóng lớn, theo đó các cá nhân có liên quan trực tiếp hoặc gián tiếp đến Phùng Bản đều bị tạm đình chỉ chức vụ, bị mật vụ đưa đi phục vụ công tác điều tra.

Việc để Phùng Bản chạy thoát không những bộc lộ ra những lỗ hổng trong công tác an ninh mà còn cho thấy những nghi vấn về thể lực nào đã hỗ trợ ông ta chạy trốn thuận lợi. Phải biết kế hoạch vây bắt Phùng Bản chỉ có một bộ phận nhỏ lãnh đạo ở tầng cao nhất nắm được, thậm chí ngay cả Bộ trưởng Đoàn Khuê, lãnh đạo trực tiếp của ông ta cũng không biết được sự vụ này. Phải chăng phía trên Phùng Bản, vẫn còn một con trùn chột đang ẩn kỹ mình trong bóng tối chưa bị an ninh phát hiện? Nếu không như vậy, tại sao Phùng Bản lại có thể sớm biết tin tức, phản ứng kịp thời và dễ dàng trốn thoát? Nghi vấn này khiến lãnh đạo ở tầng chót khá là đau đầu. Ở cấp độ bọn họ, quyết định điều tra bất kỳ người nào cũng là một vấn đề rất lớn, thậm chí có thể gây xích mích nội bộ, phá vỡ thế cân bằng phe phái giữa các bên.

Tuy việc này quan trọng là vậy, thế nhưng nên xử lý những chuyện này như thế nào đều là trách nhiệm của những người điều hành đất nước, nằm ngoài phạm vi và năng lực của đại bộ phận dân chúng trong đó có Lý Đông.

Tối qua sau khi hạ gục Đinh Lực và đuổi theo truy bắt được thêm hai tên gián điệp phương Bắc, Lý Đông dùng dây thừng trói chúng lại cùng một nơi. Lý Đông tin tưởng với nghiệp vụ của mình, người lính sẽ biết cách liên hệ với đơn vị để xử lý tốt bọn họ nên hẩn giao lại ba tên này cho người chiến sĩ sau đó nhanh chóng biến mất. Về phần ổ cứng chứa dữ liệu thì tương tự như trước đây dùng với Duracell®, đều là công nghệ đã được chỉnh sửa tinh vi do vậy Lý Đông cũng không buồn thu hồi lại, cái này sẽ được dùng làm tội chứng cho mấy tên gián điệp này.

Trở lại biệt thự, có lẽ do vận động hơi nhiều nên Lý Đông có chút mệt mỏi. Tắm rửa xong xuôi hẩn làm một giấc luôn tới gần 10h sáng. Vươn tay lấy điện thoại kiểm tra, ngoài một tin nhắn chúc buổi sáng tốt lành thường nhật của Trương Ngọc thì Lý Đông thấy có thêm một tin nhắn từ Trịnh Hoàn. Nội dung thông báo là chiến dịch vây quét có sai sót, đã để Phùng Bản bỏ trốn. Biết được điều này, Lý Đông có chút ngoài ý muốn nhưng hẩn cũng chỉ đành

tặc lười. Lý Đông là một nhà công nghiệp, không phải an ninh hình sự gì, những việc truy bắt còn lại nên giao cho các cơ quan chức năng, hẳn không có nghiệp vụ đi quân. Mục tiêu của Lý Đông trong những chuyện này cũng đã đạt được tương đối hoàn mỹ. Trịnh Hoành sau chiến tích này, đã gần như kim thân bất hoại. “Tứ trụ triều đình” cũng đã thấy bản lĩnh chính trị xuất sắc của ông ta, nếu không có biến cố gì quá lớn, gần như các chức vụ trừ bị đã nằm chắc trong lòng bàn tay. Như vậy trong tương lai không xa, Kỷ nguyên mới sẽ có thêm một chỗ dựa cực kỳ mạnh mẽ, có thể yên tâm tập trung vào các kế hoạch kinh doanh của mình.

Mấy ngày nghỉ lễ rồi cũng trôi qua, Lý Đông lại trở về với cuộc sống thường nhật. Hàng ngày hắn theo lịch cấp sách tới trường hoặc ngồi tại Đông gia biệt thự lên quyết sách và phê duyệt các hoạt động lớn của tập đoàn.

Dự án nhà máy sản xuất ô tô điện Việt Nhật hiện tại đang được thúc đẩy khá nhanh, pháp lý đã đầy đủ, nhà máy cũng bắt đầu khởi công xây dựng. Phần công việc này là do phía Toyota trực tiếp đứng ra quản lý. Công tác tuyển mộ và đào tạo cũng được triển khai song song hướng tới mục tiêu khi nhà máy hoàn công là có thể ngay lập tức tiến hành sản xuất.

Dự án khu nghỉ dưỡng đã đi vào các khâu hoàn thiện cuối cùng, sẵn sàng đón nhận một mùa du lịch mới trong mấy tháng tới. Để tạo thuận lợi hơn cho khách du lịch trong vấn đề đi lại cũng như tầm nhìn dài hạn cho sự luân chuyển hàng hóa và nhân sự khổng lồ của Kỷ nguyên mới trong tương lai, Lý Đông đã yêu cầu Trần Hàng lập công văn gửi lên tỉnh đề nghị xây dựng dự án nâng cấp sân bay dân sự tại địa phương thành một cảng hàng không quốc tế. Về mặt kinh phí, trước mắt sẽ do Kỷ nguyên mới ứng ra cho tỉnh vay, số tiền này sẽ không cần trả lại ngay mà được trừ dần vào thuế phải nộp ngân sách trong các năm sau của Kỷ nguyên mới.

Nhận ra những lợi ích lớn từ việc này, lãnh đạo trong tỉnh rất ủng hộ, lập tức cho các đơn vị liên quan triển khai. Phải biết lúc này, vai trò và tiếng nói của Kỷ nguyên mới trong tỉnh nói riêng và trong nước nói chung đã rất lớn. Bọn họ lại luôn đặt sự hài hòa giữa lợi ích của tập đoàn gắn liền với sự phát triển kinh tế xã hội chung của toàn tỉnh. Lãnh đạo Đông Thành đều hiểu nhờ có sự đầu tư của tập đoàn này mà trong mấy năm nay bộ mặt của tỉnh đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất. Với nhãn quang và tư duy độc đáo, Kỷ nguyên mới đã đánh thức những tiềm năng còn đang ngủ say của Đông Thành để biến nó thành những nguồn lợi kinh tế lớn, điển hình như dự án khu nghỉ dưỡng Sun Peninsula chẳng hạn. Nên biết, mới cách đây không lâu nơi này vẫn chỉ là một vùng bờ biển hoang hóa vậy mà bây giờ đã thành một thắng cảnh nhân gian hiếm có khó tìm. Tuy không lập thành văn bản nhưng các lãnh đạo trong tỉnh đều đi tới thống nhất toàn lực tạo mọi cơ chế thông thoáng và chính sách hỗ trợ nhất dành cho tập đoàn này. Do vậy, Kỷ nguyên mới hoàn toàn thuận lợi khi làm bất kỳ hoạt động gì ở đây.

Về phần nhà máy pin nano và nhà máy pin năng lượng mặt trời, hai đơn vị này đã đi vào sản xuất hoạt động ổn định nên không có quá nhiều điều phải bận tâm giải quyết. Pin mặt trời là sản phẩm mới tuy nhiên rất nhanh nhận được phản ứng tích cực từ thị trường. Đơn hàng được đưa đến tới tấp, công suất nhà máy phải luôn hoạt động luôn ở mức tối đa. Chính vì điều này, Trần Hàng đang có kế hoạch đầu tư xây dựng thêm một số dây chuyền mới nhằm đáp ứng đầy đủ và kịp thời nhu cầu của khách hàng. Ngoài ra, Toyota gần đây cũng đã chuyển sang các mẫu thiết kế khung vỏ xe để Công nghệ mới Đông Thành tiến hành sản xuất thử, đảm bảo Kỷ nguyên mới cung cấp được sản phẩm đồng bộ khi nhà máy Ô tô điện Việt Nhật đi vào hoạt động trong năm sau.

Chuỗi siêu thị điện máy hiện tại cũng đang vào mùa tiêu thụ chính. Do được đầu tư bài bản, áp dụng quy trình, quy chuẩn quản trị quốc tế nên siêu thị thiết lập được một biểu giá thành hợp lý với chế độ hỗ trợ khách hàng tối đa và khoa học. Hệ thống điện máy Lý gia Huỳnh đệ nhận được đánh giá rất cao của người tiêu dùng. Ngoài ra người dân còn biết đây là một công ty con của Kỷ nguyên mới, là tập đoàn công nghệ hàng đầu trong nước hiện tại nên lại càng có thêm sự tin tưởng. Theo suy nghĩ của khách hàng, một tập đoàn có thể trở nên hùng mạnh như vậy chắc chắn sẽ rất coi trọng uy tín, không vì lợi nhuận mà bán hàng giả hoặc hàng kém chất lượng cho bọn họ, đồng thời nếu có vấn đề gì xảy ra khả năng đứng ra chịu trách nhiệm giải quyết của tập đoàn cũng sẽ tốt hơn nhiều đơn vị khác. Chính vì những điều này, càng có nhiều nhà sản xuất hàng hóa và người tiêu dùng tìm đến với Lý gia Huỳnh đệ. Do vậy siêu thị luôn trong tình trạng người tới kẻ đi nườm nượp, các xe chở hàng lũ lượt giao nhận đồ điện máy khắp nơi trong cả nước tạo ra một khí thế vô cùng sôi động.

Kỷ nguyên mới bây giờ giống như mặt trời đang lên, rực rỡ tỏa ra ánh sáng. Theo báo cáo tài chính sơ bộ, trong năm qua lợi nhuận của Toàn tập đoàn đạt tới gần 6 tỷ USD trong đó đóng góp lớn nhất là từ dự án pin nano với gần 4,1 tỷ USD, dự án pin năng lượng mặt trời mới đưa vào khai thác nhưng do lượng đặt hàng lớn nên lợi nhuận cũng đạt tới gần 1,7 tỷ USD. Về phần khu nghỉ dưỡng do chưa hoàn thiện, công suất khai thác thấp nên lợi nhuận còn khá khiêm tốn, mới đạt khoảng 100 triệu USD. Hệ thống siêu thị tuy quy mô cũng khá lớn nhưng tỷ suất lợi nhuận không cao như các đơn vị công nghệ, chỉ đạt khoảng 100 triệu USD. Lý Đông làm siêu thị, ngoài yếu tố đầu cơ đất thì chủ yếu là do nhớ nghề cũ, bản thân hắn lại cũng muốn tạo thêm việc làm cho xã hội mà thôi. Lý Đông cũng không qua kỳ vọng mảng kinh doanh này đem lại được nhiều lợi ích.

Tính toán, sau khi trừ đi 18% lợi nhuận pin nano phải trả cho Energizer tương đương 738 triệu USD và 10% lợi ích của các cổ đông tại công ty con thì Lý Đông trong năm qua thu về con số hơn 4,7 tỷ USD. Số tiền này, Lý Đông đã rút ra ngoài 2,5 tỷ USD góp vốn thành lập nhà máy ô tô Việt Nhật và gần 1,5 tỷ USD để mua đất và xây dựng tòa nhà có cái tên khá hay The Wind of The Sea làm tổng bộ của tập đoàn. Hiện tại, tòa nhà đã xây xong phần móng, chuẩn bị tiến hành đắp lầu. Theo tiến độ này thì dự kiến tới khoảng cuối năm sau là có thể dọn vào làm việc.

Những con số thống kê nêu trên mục đích cũng chỉ là biểu tượng cho những thành quả đạt được sau nhiều nỗ lực của Lý Đông. Đã đi tới một bước như thế này, tiền bạc với hắn bây giờ cũng chỉ là một con số, là công cụ để hắn thực hiện những dự định tương lai của bản thân mà thôi. Nó đã không còn quyền năng chi phối Lý Đông như đa phần đang làm với những người khác.

Nói công việc cũng phải nhắc tới chuyện gia đình. Sau sự vụ của Phùng Bán, cha mẹ Lý Đông đã được đưa trở lại về nhà. Có điều, cuộc sống có một chút thay đổi. Xung quanh hai người bây giờ luôn có hai tầng bảo vệ, bảo an của Kỷ nguyên mới và mặt vụ của quốc gia. Để giải quyết những lo ngại trong tương lai có thể xảy ra, Lý Đông đã gọi điện nói với cha mẹ hắn bây giờ kinh doanh và làm ăn ở Hà Đô khá tốt, lại đồng thời làm việc cho chính phủ nên đề nghị cha mẹ lên Hà Đô ở cùng. Vợ chồng Lý Hải biết con mình rất có bản lĩnh, tỏ ra rất vui mừng khi biết hắn có thành tựu trong thời gian ngắn như vậy, có điều hai người vẫn là từ chối. Bọn họ ở quê sinh hoạt và gắn bó bao nhiêu năm, hiện tại lại có công việc ổn định để làm, đã quen nếp sống. Hai người không thích cuộc sống quá xô bồ nơi đô thị do vậy ở lại Đông Lai vẫn là phù hợp nhất. Lý Đông thuyết phục không thành cũng không còn cách nào khác, hắn đành đề nghị Trần Hàng cho bộ phận bảo an tìm mua một căn nhà rộng rãi tại khu dành cho cán bộ và lãnh đạo của huyện làm nơi cho hai người sinh hoạt. Ít nhất khu vực này có an ninh khá tốt sẽ giảm thiểu nhiều rủi ro an ninh cho cha mẹ hắn. Việc đến đây, Lý Đông cũng không

can thiệp gì thêm vào cuộc sống của cha mẹ mình.

Đánh giá lại một năm với tất cả những thành tựu này, Lý Đông khá hài lòng, hẳn biết mình đã tạo được căn cơ khá vững vàng cho sự phát triển sự nghiệp trong tương lai phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Vấn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

- Tin... tin...

Trước cổng trường Học viện Ngoại thương, chiếc Porsche Cayenne S mới cóng đang rà rà chạy bám theo một cô gái đang đi bộ trên vỉa hè. Cửa kính bên tài xế hạ xuống để lộ phía trong một người thanh niên có khuôn mặt điển trai, ăn mặc khá thời thượng đang vừa nhún còi báo hiệu vừa quay sang gọi cô gái:

- Này, Trương Ngọc, chào em!

Nghe có người gọi mình, Trương Ngọc quay lại. Nàng nhận ra người trong xe là Tuấn Khanh. Người này là sinh viên năm thứ tư khoa Thương mại, đồng thời cũng là Phó Bí thư Đoàn trường. Trương Ngọc tuy là học khoa Thanh toán quốc tế nhưng ở lớp lại được bầu vào vị trí Bí thư nên cũng có nhiều dịp tiếp xúc và trao đổi các công việc liên quan đến công tác đoàn với vị Phó Bí thư này, từ đó nàng mới quen biết hắn.

Trương Ngọc tạm đứng lại chào hỏi:

- Chào anh Tuấn Khanh! Sáng nay anh có tiết học ạ?

Xe ô tô đã dừng lại, Tuấn Khanh mở cửa bước xuống rồi nói:

- Uhm, hôm nay sao em lại đi bộ thế này?

- À, xe em bị hỏng, nên đi tạm xe buýt một hôm.

- Ô vậy à? Thế nhà em ở đâu? Lên xe anh đưa về!

Tuấn Khanh không bỏ lỡ cơ hội lấy lòng người đẹp liền đưa ra lời đề nghị.

Trương Ngọc mỉm cười nhìn hắn từ chối.

- Dạ thôi, cũng gần tới bến xe rồi. Nhà em cũng gần đây!

- Trời lạnh thế này em đi xe buýt làm gì? Trên đó vừa chật chội vừa hôi hám, lại không an toàn. Sao anh có thể để một cô gái như em đi phương tiện này được.

- Uhm... Cảm ơn Anh! Nhưng em thấy đi xe buýt cũng khá thú vị mà. Anh cứ đi trước đi!

- Trương Ngọc, em không cần ngại. Máy khi gặp dịp như thế này đâu. Lên xe đi! Anh không chờ đi mất đâu mà lo!

Nói đoạn, Tuấn Khanh nhanh tay mở cửa ghế phụ, nở nụ cười nham nhả chờ đón Trương Ngọc.

Trương Ngọc có chút khó xử, nàng vốn là không muốn đi cùng Tuấn Khanh. Theo thông tin nàng biết, người này ở trường khá tài năng nhưng cũng nổi tiếng đa tình. Nếu lên xe sẽ tạo cơ hội cho anh ta quấy rối nàng, ai nhìn thấy lại nói vào nói ra mang tiếng thì không hay.

Nhìn thái độ phân vân của Trương Ngọc, Tuấn Khanh cười nhạt trong lòng. Hắn không tin cô gái trước mặt sẽ đủ sức cưỡng lại sức hấp dẫn của hắn. Dù sao Tuấn Khanh có phong nền khá tốt, bố mẹ đều là thương nhân, gia cảnh giàu có, bản thân hắn lớn lên nhìn lại không tệ thậm chí có thể nói là cao to đẹp trai rất có tính sát thương với các cô gái. Ở trường đã không có biết bao nhiêu người xếp hàng chờ hắn hẹn hò, Tuấn Khanh cũng không nhớ hết được đã có bao nhiêu cô gái từng hạnh phúc khi được hắn yêu thương sẵn đón rồi lại rơi vào vũng bùn đau khổ khi bị hắn bỏ rơi phũ phàng đây.

Với lịch sử tình trường dày dặn của mình, Tuấn Khanh những tưởng hắn sẽ không một cô gái nào thực sự khiến hắn quá rung động, cho tới khi hắn gặp Trương Ngọc thì điều này đã có chút thay đổi. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, Tuấn Khanh đã quyết muốn có nàng cho bằng được. Tuy vậy, Trương Ngọc không giống nhiều cô gái khác, mặc những động thái tán tỉnh của hắn, nàng luôn duy trì một khoảng cách nhất định với Tuấn Khanh, chưa bao giờ nàng nhận lời gặp gỡ hắn mà không có những sự vụ giải quyết chung. Điều này càng khiến Tuấn Khanh quyết tâm phải có được nàng.

Lúc này, thấy Trương Ngọc vẫn tần ngần đứng tại chỗ, Tuấn Khanh lên tiếng thúc giục.

- Sao vậy Trương Ngọc, lên xe đi!

- Em...

Trương Ngọc đang định tiếp tục tìm lý do từ chối thì bất ngờ một chiếc xe Honda Future chạy tới đỗ ngay trước đầu xe ô tô. Một người thanh niên bước xuống, Trương Ngọc thấy hắn thì khuôn mặt lập tức tươi cười chạy lại reo lên:

- Anh, sao anh lại đến đây?

- Uhm... không phải sáng nay có người nhắn tin nói xe hỏng sao? Anh tới đón em về mà!

- Vậy à! Hi hi. Anh tốt bắt ngờ nha!

- Xi... cái gì mà bắt ngờ. Anh vẫn luôn tốt mà!

- Vâng, em biết!

Nói đoạn, Trương Ngọc tự nhiên đưa tay vòng quanh cánh tay của người mới đến, bộ dáng như chim non nép vào người mẹ.

Tuấn Khanh chưng hửng nhìn thấy tất cả những cảnh này, trong đầu thì đang không ngừng thầm rủa “Không phải vừa nói thích đi xe buýt sao? Có ô tô không đi, bây giờ xe máy tới đón thì lại vui vẻ thành như vậy? Quả là không tin được lời phụ nữ”

Nghĩ tới đây, Tuấn Khanh bước về phía hai người trước mặt:

- Trương Ngọc, ai đây?

Trương Ngọc nhớ ra là vẫn có người ở đây, xấu hổ buông tay người thanh niên ra đỏ mặt giới thiệu:

- Anh Tuấn Khanh, giới thiệu với anh đây là Lý Đông, bạn trai em!

- À...!

Mặc dù có chút không vui khi nghe câu trả lời của Trương Ngọc có điều chuyện này cũng không sao cả, đây không phải là lần đầu tiên hắn đánh đồn có địch. Chẳng phải các cô gái kia ban đầu cũng sống chết nói mình có người yêu vậy mà sau đó không bao lâu đều đổ gục trước chiêu bài của hắn sao? Chuyện này cũng chỉ càng thêm kích thích hắn hơn mà thôi.

Tuấn Khanh nhanh chóng khôi phục lại trạng thái tâm lý của mình, đưa tay trước mặt Lý Đông làm ra một phong thái tự tin:

- Chào cậu Lý Đông, tôi là Tuấn Khanh, Phó Bí thư đoàn trường của Học viện. Rất vui được quen biết cậu!

- Vâng, chào anh! Em cũng vậy!

Lý Đông cũng bình thản cười bắt tay Tuấn Khanh. Thấy Lý Đông không bị khớp, Tuấn Khanh lại nói:

- Lý Đông, thật ngưỡng mộ cậu. Không ngờ hoa khôi lớp Thanh toán quốc tế khóa này lại sớm đã bị cậu hái mất. Cậu cẩn thận không lại trở thành công địch của tất cả nam sinh viên trường này đây.

- Ha ha... anh quá lời, nhưng đúng là em cũng cảm thấy mình rất may mắn.

- Uhm... có bạn gái xinh đẹp như thế này, cậu không giữ là dễ mất lắm đấy nhé!

Thấy vị phó Bí thư này nãy giờ nửa chữ cũng không rời khỏi Trương Ngọc, có vẻ có ý với nàng. Lý Đông có chút phiền chán. Hắn ưỡn ngực trả lời:

- Ha ha... cảm ơn anh đã nhắc nhở! Có điều Trương Ngọc là lựa chọn rất kỹ rồi mới đồng ý làm bạn gái em. Vậy nên phải có ai đó hơn em mới cướp được cô ấy đi.

Nghe giọng điệu không biết trời cao đất dày của Lý Đông, Tuấn Khanh bên mép nhếch lên ý vị khinh thường. Theo hắn thấy tên Lý Đông này mặc quần áo via hè, đi xe máy ghê, bộ dáng không khác gì một tên sinh viên tầm thường, gia cảnh chắc cũng không khá khẩm gì cho lắm, thật không biết có tài năng gì mà tự tin như vậy. Nghĩ tới đây, Tuấn Khanh liền dò hỏi:

- Chà, cậu tự tin quá nha. Không biết cậu đang học hay là đang làm gì?

- Uhm... em vừa học vừa làm.

Lý Đông thật thật giả giả trả lời Tuấn Khanh.

Tuấn Khanh gật gù như hiểu ra vấn đề cười nói:

- Vậy à? Cậu chịu khó đấy? Bây giờ sinh viên làm thêm cũng khá vất vả và lại không kiếm được mấy đồng. Cậu có muốn mình giới thiệu cho một công việc có thu nhập tốt hơn không?

Lý Đông nhìn bộ dạng tự cho là đúng của Tuấn Khanh mà có chút buồn cười. Hắn trả lời:

- Cảm ơn anh! Hiện giờ em vẫn tự lo liệu được.

- Uhm... Lý Đông, cậu không phải ngại. Dù gì tôi với Trương Ngọc cũng là chỗ quen biết, bạn trai cô ấy gặp khó khăn giúp đỡ cũng là nên. Gia đình tôi có công ty riêng, nếu cậu đến làm tôi sẽ nói với ba mẹ bố trí cho cậu một công việc thích hợp. Cái khác không nói chứ với tiền công nhận được thì cậu cũng không cần phải lo chi phí học hành, ăn ở nữa rồi.

Lời này của Tuấn Khanh muốn nhân luôn cơ hội hạ thấp Lý Đông và nâng mình lên trước mặt Trương Ngọc. Đây là một chiêu hấn thường xuyên dùng và tỏ ra khá hữu hiệu. Thông thường với các trường hợp khác, khi Tuấn Khanh muốn xen vào mối quan hệ của bọn họ thì hoặc là bản thân cô gái bị dao động hoặc là bạn trai nàng vì tự ti không bằng đối thủ mà ghen tuông và thường xuyên xảy ra cãi vã, từ đó đẩy bạn gái của mình về phía hắn.

Tính toán là như vậy nhưng Tuấn Khanh nhanh chóng phát hiện có vẻ cách giải này không đúng cho mọi bài toán bởi cái tên Lý Đông trước mắt này không có tỏ ra cái vẻ gì khiếp nhược hoặc yếm thế, Tuấn Khanh chỉ thấy hắn mỉm cười trả lời:

- Được rồi, anh Tuấn Khanh. Em vẫn đang lo được rất tốt cho mình. Nếu có ngày nào đó không được, em sẽ nhờ tới anh. Bây giờ em phải đưa Trương Ngọc về, anh thấy rồi đấy, ngoài này khá nhiều gió, đứng lâu ở đây không tốt cho cổ họng của cô ấy. Trương Ngọc hay bị dị ứng với trời lạnh.

Nói đoạn, không chờ Tuấn Khanh trả lời, Lý Đông tháo xuống chiếc khăn len mà Trương Ngọc đan tặng hắn sau đó đưa tay vòng qua cổ Trương Ngọc, vừa cẩn thận quấn kín lại vừa nói:

- Em hôm nay không mang theo khăn à? Bị viêm họng lại thì sao?

- Hi hi, sáng nay xe hỏng đột ngột. Em sợ trễ giờ, vội quá nên quên mất.

- Uhm... lát về anh mang xe đi sửa cho!

- Vâng!

Nhìn điệu bộ ân ái của Lý Đông và Trương Ngọc, lại thấy vẻ hạnh phúc chân thật trong đôi mắt long lanh của nàng, Tuấn Khanh có chút chán nản. Hắn không muốn ngồi đây làm khán giả xem bọn họ diễn cảnh yêu đương thêm chút nào nữa nên đành quay sang Trương Ngọc nói:

- Uhm, Trương Ngọc. Nếu em đã có bạn trai tới đón rồi thì thôi. Anh đi trước nhé!

- Vâng, chào anh!

Lý Đông cũng nhìn Tuấn Khanh gật đầu ngỏ ý chào hắn.

Tuấn Khanh nhếch mép cười nhẹ như đáp lại rồi nhanh chóng lên xe rồi ga bỏ đi. Trên xe nhìn hình ảnh hai người Trương Ngọc trong kính chiếu hậu, Tuấn Khanh thầm nhủ không sớm thì muộn, Trương Ngọc sẽ phải thuộc về hắn, tên sinh viên nghèo kia không xứng đáng để được ở bên nàng.

Tại cổng trường, chỉ còn lại hai người, Lý Đông quay sang nói với Trương Ngọc:

- Chúng ta đi thôi!

- Vâng!

Lý Đông lên xe đề ga nổ máy, Trương Ngọc mau chóng ngồi lên yên sau, một tay vòng quanh eo, đầu tựa vào lưng Lý Đông. Sau khi vặn một nhịp tay ga, chiếc xe phi nhanh ra đường hòa lẫn vào dòng người đông đúc.

Xe chạy được nửa đường, Trương Ngọc bỗng hỏi Lý Đông:

- Này, Lý Đông. Sao mấy lần em nói muốn tới nhà anh chơi mà anh cứ tìm lý do lần lừa mãi thế? Khai mau, có phải anh giấu diếm em điều gì không?

Nghe Trương Ngọc hỏi, Lý Đông cười khò. Hắn định giải thích mấy câu thì Trương Ngọc lại đưa tay bấm eo hắn rồi nói:

- Này, không phải là ở chỗ trọ anh lại giấu em nào rồi đúng không?

Lý Đông bật cười với những suy luận vu vơ của Trương Ngọc:

- Ha ha... Làm gì có! Em nghĩ linh tinh đi đâu vậy?

- Hừ... anh mà có thì chết với em!

Lý Đông vội vàng khẳng định:

- Không có! Chắc chắn là không có! Em yên tâm!
- Vậy sao anh không cho em đến nhà!
- Tại...

Lý Đông chân chờ giây lát sau đó nói:

- Được, vậy thì bây giờ qua nhà anh đi. Chiều anh lại đưa em về!
- Oa... thật à?

Trương Ngọc reo lên như trẻ bắt được kẹo. Trên đời thật chẳng có cô gái nào như nàng, yêu nhau mấy tháng vẫn chưa biết nhà người yêu ở đâu, vì điều này mà cô bạn Mai Lan đâm ra ngờ vực và cứ nói ra nói vào với nàng chuyện này mãi.

Về phần Lý Đông, sở dĩ hắn quyết định cho Trương Ngọc đến Đông gia Biệt thự là đã muốn công khai mọi chuyện với Trương Ngọc. Hắn muốn nàng chính thức bước vào cuộc sống của hắn. Dù sao hai người đã đi đến đây là đủ tin tưởng và thấu hiểu nhau rồi. Hắn tin Trương Ngọc khi biết sự thật cũng sẽ hiểu cho những việc làm và sự khó xử của hắn bấy lâu nay. Hay nói một cách khác, Lý Đông đã coi Trương Ngọc như một người thân, một phần không thể tách rời của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Chiếc xe máy Honda Future dừng trước một cánh cổng cao lớn khí phái mà chỉ cần nhìn những đường nét đúc trạm tinh tế trên đó cũng biết được tài lực của chủ nhân nơi này.

Lúc này, Trương Ngọc đang dùng ánh mắt nghi hoặc mà nhìn Lý Đông:

- Anh, sao lại dừng xe ở đây?

Lý Đông gãi đầu cười:

- Ha ha... không phải em muốn đến nhà anh sao? Tới rồi đây!

Lý Đông vừa nói vừa chỉ vào căn biệt thự.

Trương Ngọc cảm thấy Lý Đông có ý trêu đùa mình, xị mặt ra vẻ hờn dỗi:

- Hừm, thôi đừng giỡn nữa! Không muốn cho em đến nhà thì thôi! Anh định mang chỗ này ra gạt em à?
- Ha ha, anh nói thật mà. Em nhìn cổng mở rồi kìa!

Nói tới đây, Lý Đông ra hiệu cho Trương Ngọc nhìn về phía trước. Quả nhiên người bảo an tại trạm gác tiền phương nhận ra Lý Đông nên chủ động cho barie và cổng mở ra.

Thấy Trương Ngọc vẫn không có phản ứng gì, Lý Đông liền vận nhẹ tay ga đi vào trong trước ánh mắt ngạc nhiên của nàng. Khi xe đã lướt qua cánh cổng, lúc này Trương Ngọc mới kéo áo Lý Đông nói:

- Anh, sao người ta lại cho anh đi vào?

Lý Đông bật cười:

- Nhà anh thì sao lại không cho anh vào?
- Nhưng chuyện này là sao? Em không hiểu?
- Uhm... cái này kể ra có hơi dài dòng, vào trong anh sẽ nói cụ thể cho em biết!

Trương Ngọc nghe Lý Đông nói vậy cũng không hỏi thêm cái gì. Nàng đành giữ lại thắc mắc trong lòng chờ câu trả lời của hắn. Có điều tất cả những

nghe hoặc này nhanh chóng bị quên lãng. Trương Ngọc rất mau bị cảnh vật nơi này thu hút. Khi hai người đang đi dưới những tán thông cao lớn thì Trương Ngọc liú riu kéo áo Lý Đông:

- Oa, oa...có nai... có nai kia... anh nhìn xem!
- Ha ha, ở đây có nhiều động vật ăn cỏ lắm. Lát nữa em sẽ thấy, còn có hươu, thỏ, hoẵng nữa kia...
- Thật à?
- Uhm!
- Người xây nơi này rất có cảm quan thiên nhiên! Anh nói có phải không?
- Đương nhiên rồi!
- Oa... thảo nguyên! Đẹp quá! Lý Đông, ngọn đồi nhỏ kia mà tổ chức tiệc ngoài trời thì rất tuyệt!
- Ha ha, anh cũng nghĩ thế!
- Này, sao anh không có bình luận gì thêm à?
- Bình luận gì? Ngày nào anh chẳng đi qua đây, nhìn mãi cũng quen thuộc rồi.
- Xi, đúng là mắt húng...

Sau một loạt cung đường, chiếc xe cuối cùng đã đậu trước căn biệt thự. Trương Ngọc khi này đã hoàn toàn trầm mê vào cảnh sắc nơi này. Nàng không thể tin ở Hà Đô lại có một nơi đẹp tới mức độ như vậy. Rừng thông, thảo nguyên, hồ nước, biệt thự tân cổ điển... những thứ này phối hợp quá hài hòa, thật là một nơi ở đáng mơ ước.

- Trương Ngọc, chúng ta vào thôi!

Nghe tiếng Lý Đông gọi, Trương Ngọc mới tỉnh lại lảng lảng đi theo hắn. Khi hai người tới trước cửa, tại đây đã có một người đàn ông trung niên trong trang phục quân gia đứng mỉm cười đón chào:

- Chào cô!
- Chào cậu !

Tô Lâm là lần đầu tiên thấy Lý Đông đưa một người khác giới về nhà. Nhìn bộ dạng của bọn họ, Tô Lâm đoán có đến tám chín phần mười là bạn gái của cậu chủ, nói một cách khác rất có thể chính là nữ chủ nhân tương lai của hắn. Tô Lâm là người tinh minh, hắn biết nhiều khi ý kiến của người phụ nữ đối với những chuyện trong nhà lại quan trọng hơn người đàn ông rất nhiều. Ông ta xác định phải tỏ thái độ thật tốt với cô gái trẻ trước mặt này, giành lấy thiện cảm ban đầu, từ đó về sau công việc quân gia sẽ dễ làm hơn. Đây cũng là lý do ông ta chủ động chào hỏi cô gái trước khi chào Lý Đông.

Nhìn thấy là Tô Lâm, Lý Đông cũng gật đầu chào lại rồi nói:

- Uhm, chú Tô Lâm, hôm nay có khách tới thăm, chiều có thể ở lại nghỉ ngơi, phiền chú sắp xếp một chút!
- Vâng, tôi biết rồi!
- Uhm, chú đi đi!

Tô Lâm theo lệnh lui ra, Lý Đông tiếp tục dẫn Trương Ngọc đi vào trong, tiến về phía bộ salon sang trọng ngồi xuống. Trương Ngọc dùng ánh mắt ngờ ngàng ngắm nhìn những thiết kế và bài trí xa hoa trong sảnh chính căn biệt thự, trong lòng lại đang không khỏi khiếp sợ về mức độ giàu có của chủ nhân nơi này. Sau một lúc, đợi người phục vụ rót xong hai ly trà và lui ra ngoài, Trương Ngọc lập tức quay sang hỏi Lý Đông:

- Anh, giờ anh có thể giải thích chuyện này rồi chứ?

Lý Đông không trả lời ngay, hắn đưa tay cầm cốc, khẽ nhấp một ly nước sau đó nhìn thẳng Trương Ngọc trả lời:

- Trương Ngọc, nơi này có tên là Đông gia Biệt thự và nó là tài sản riêng của anh.
- A... anh nói cái gì?

Trương Ngọc giật mình hỏi lại.

- Uhm, anh nói đây là nhà riêng của anh. Anh xin lỗi vì đã không nói cho em lâu nay.

Không nhận ra nét bồn chồn hay lừa dối trên mặt Lý Đông, Trương Ngọc nói:

- Nhưng tại sao anh lại là chủ nhân của nơi này được? Theo em biết gia cảnh nhà anh cũng không quá giàu có...
- Chuyện này nói ra thật cũng hơi có chút khó tin. Trương Ngọc, em biết Tập đoàn Kỷ nguyên mới chứ?
- Kỷ nguyên mới? Uhm... tập đoàn đó chẳng phải là đầu tư Khu Thiên đường Nghi dưỡng Hoàn Cầu sao? Nghe nói là bọn họ còn làm cái gì pin nano, pin năng lượng mặt trời với mở siêu thị gì đó nữa... nhưng anh nhắc tới nó làm gì?
- Uhm... vì...

Nói tới đây Lý Đông chợt dừng lại, sau đó giây lát hần chậm chậm nói tiếp:

- Vì anh là Chủ tịch Hội đồng quản trị của Tập đoàn này.

Nghe xong câu trả lời này thì Trương Ngọc không nói thêm cái gì, nét mặt của nàng bây giờ biến đổi tương đối đặc sắc với đủ thứ loại cảm xúc. Lý Đông cũng lẳng lặng chờ đợi Trương Ngọc tiêu hóa tin tức và chấp nhận sự thật này. Có điều, phản ứng sau đó của Trương Ngọc khiến hần cảm thấy mình thật đánh giá quá cao trọng lượng lời nói của bản thân rồi. Trương Ngọc sau một hồi suy tư bỗng từ ghế bên kia đứng lên, đi tới bên cạnh người Lý Đông ngồi xuống rồi nhìn hần cười đầy tinh ranh:

- Lý Đông, khai mau. Nhà này là của người mà anh nói có quen biết khi bọn mình đi thăm khu nghỉ dưỡng Sun Peninsula đúng không? Anh định gạt em nữa hả? Không có cửa đâu.

Lý Đông trán nổi lên hắc tuyến, hần cười khò nắm lấy tay Trương Ngọc:

- Anh biết chuyện này khá là khó tin với em, có điều những lời vừa rồi anh nói tất cả đều là sự thật. Em nghĩ rằng một người chỉ là quen biết lại có thể để anh đi lại tự do và dẫn một người lạ như em vào một nơi như thế này ư?

- Chuyện này...

Trương Ngọc áp úng một hồi không tìm ra lý do phản bác. Nàng nghĩ một chút rồi đề nghị:

- Được, chuyện này nên giải thích cụ thể thế nào, em sẵn sàng nghe anh nói đây.

- Uhm... vậy để anh kể rõ từ đầu. Mọi chuyện bắt đầu từ năm 2001 với một sản phẩm máy cày cải tiến...

Lý Đông hồi tưởng và tỷ mỉ kể lại quá trình lập nghiệp của mình cho Trương Ngọc nghe, tất nhiên hần không dám tiết lộ chuyện mình là người trọng sinh và nắm giữ bí mật lớn trong người về nền văn minh đã mất. Hần đổ hết công lao này cho phòng nghiên cứu bí mật. Không phải hần không tin Trương Ngọc mà điều này cũng là an toàn cho cả nàng và hần, càng ít người biết càng tốt. Lý Đông hiểu chuyện này chỉ có thể sống để bụng, chết mang theo mà thôi.

Trương Ngọc say sưa nghe Lý Đông nói chuyện, nàng lần lượt đi hết từ bắt ngờ này sang bắt ngờ khác mãi cho tới khi Lý Đông kết thúc. Mất vài phút sau đó, Trương Ngọc mới bản thân hồi tỉnh lại:

- Chuyện này thật quá khó tin. Anh vẫn còn trẻ như vậy! Haizzza

- Uhm... anh biết!

- Lý Đông, nói vậy bây giờ anh là một ông chủ lớn giàu có rồi sao?

- Uhm... có thể cho là như vậy. Nhưng thực sự anh cũng không quá coi trọng điều này.

- Nếu vậy... nếu vậy...

- Vậy... làm sao?

- Vậy anh còn muốn ở bên em sao?

- Ha ha... Trương Ngọc, em nói cái gì vậy? Sao anh lại không muốn ở bên cạnh em?

- Uhm... báo đài đưa tin đây ra đấy, không phải đại gia đều lấy diễn viên, người mẫu sao? Em vẫn chỉ là một sinh viên...

- Trời đất, ra là vậy! Em nghĩ hơi nhiều rồi. Cũng không phải đến bây giờ anh mới có tiền, chúng ta đã ở bên nhau hơn bốn năm, em còn không hiểu con người anh sao?

- Nhưng khi biết được sự việc vừa rồi, em... em bắt đầu cảm thấy mình... mình không tự tin cho lắm!

- Trương Ngọc, đừng nói như vậy. Hãy tin tưởng vào tình cảm của chúng ta! Tình cảm anh giành cho em là thật và anh biết em cũng vậy. Nó sẽ không vì những thứ ngoại thân này ảnh hưởng gì cả. Em hiểu chứ?

Nói tới đây, Lý Đông liền vòng tay kéo Trương Ngọc ôm chặt nàng vào lòng. Sau giây lát Trương Ngọc cũng xiết chặt lấy hắn như sợ nếu nàng hơi không chú ý Lý Đông sẽ rời xa nàng vậy. Hai người cứ giữ tư thế này chừng năm phút, như cảm thấy tình cảm chân thật và nồng ấm của Lý Đông, tâm trạng căng thẳng của Trương Ngọc mới vơi đi phần nào. Lúc này, chợt nhớ ra trong nhà còn có người giúp việc, Trương Ngọc mới xấu hổ đẩy Lý Đông ra.

- Anh... được rồi. Đây là phòng khách!

Lý Đông mỉm cười véo véo cái mũi xinh xắn rồi hôn nhẹ lên trán Trương Ngọc. Hắn đứng dậy nói:

- Đừng nghĩ linh tinh nữa nhé! Nào bây giờ để anh đưa bà chủ tương lai đi xem xét một vòng căn nhà tương lai của chúng ta chứ!

- Xi... bà chủ tương lai cái gì chứ! Ai nói là đồng ý lấy anh đâu.

Trương Ngọc tuy nói vậy nhưng trong lòng thì đang rất là hạnh phúc. Nói đùa, bỗng dưng phát hiện bạn trai mình là một người tài hoa lỗi lạc như vậy cô gái nào mà lại không vui cơ chứ, đó là còn chưa nói tới tòa biệt thự này thật là quá hợp mắt duyên của nàng đi. Có thể sinh sống ở nơi này chẳng phải là đã đạt tới ngưỡng cao nhất của nhân sinh rồi sao?

Trương Ngọc há hức đứng dậy sau đó bước tới bên cạnh Lý Đông nói:

- Uhm... nhưng mà em thật sự thích căn biệt thự này, em cũng muốn nhìn một chút để mở mang tầm mắt.

- Được, đi thôi!

Tham quan một vòng, Trương Ngọc càng xem là càng yêu thích, ánh mắt mỗi khi nhìn Lý Đông lại càng là yêu thương cùng ngưỡng mộ nồng đậm. Trương Ngọc biết người đàn ông trước mặt này sẽ là người mở ra cho cuộc đời nàng cả một thế giới

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Trương Ngọc dành cả buổi chiều để văn cảnh khu biệt thự. Lý Đông khá là vui vẻ bồi tiếp nàng. Trong vòng mấy tiếng đồng hồ, không nơi nào ở đây mà không có dấu chân và tiếng cười nói của đôi bạn trẻ. Đây cũng là lần đầu tiên Lý Đông có đủ nhiệt tình để xem xét cận kề lãnh địa của mình đến vậy. Sau cùng, cuộc thăm viếng của nữ chủ nhân tương lai kết thúc bằng bữa tối lãng mạn trên đài thủy tạ ven hồ. Cho tới khoảng hơn chín giờ tối, khi trở về sân trước biệt thự, Trương Ngọc liền đưa ra đề nghị cáo từ:

- Lý Đông, cũng muộn rồi. Em phải về!

Lý Đông nghe Trương Ngọc đề nghị cũng không tiện giữ nàng lại, dù sao hai người mới xác lập quan hệ, bây giờ bảo nàng qua đêm tại nhà mình, dù là không ở cùng phòng thì thật có chút cũng khó mà mở lời. Việc này làm không khéo lại khiến Trương Ngọc hiểu lầm hắn có ý đồ gì đen tối thì thật là tai hại. Cân nhắc một chút, Lý Đông mỉm cười rút ra một chiếc thẻ mạ vàng đưa cho Trương Ngọc:

- Trương Ngọc, em cầm cái này đi!

Trương Ngọc nghi hoặc nhìn Lý Đông hỏi:

- Cái gì vậy anh?

- Uhm, đây là thẻ an ninh ra vào biệt thự. Bộ phận bảo an mới chuẩn bị xong trong chiều nay đấy!

- A...

Nhìn tấm thẻ trên tay Lý Đông, Trương Ngọc vừa bất ngờ vừa khá là cảm động. Nàng hiểu dụng ý phía sau việc này của Lý Đông là gì. Tấm thẻ này công dụng không khác gì một chìa khóa riêng của khu biệt thự, có nó Trương Ngọc có thể xuất nhập nơi này bất kỳ lúc nào mà không ai ngăn cản. Trương Ngọc thầm nghĩ có lẽ lúc trước Lý Đông thấy nàng lo lắng về tương lai mối quan hệ của hai người nên hắn mới làm điều này như một lời khẳng định cho lời nói của mình. Việc này có chút giống như Lý Đông ngầm ám thị nàng đã trở thành chủ nhân thứ hai của nơi này, hắn muốn thể hiện cho Trương Ngọc thấy mình muốn gắn bó với nàng, cùng nàng sinh hoạt trong căn nhà này.

Mắt Trương Ngọc bỗng trở nên long lanh, không kiềm giữ được tình cảm của mình trước cách cư xử mềm mại mà tinh tế của Lý Đông, Trương Ngọc khẽ nhón chân vòng tay qua cổ hắn, áp môi mình lên môi Lý Đông. Lý Đông ban đầu còn có chút bất ngờ trước phản ứng đột ngột của Trương Ngọc

nhưng rất nhanh sau đó hấn bỏ qua nghi hoặc mà nhiệt tình đáp lại. Phải biết, Trương Ngọc cũng là không mấy khi mạnh bạo chủ động hôn hấn đâu, sao Lý Đông có thể bỏ lỡ cơ hội này được!

Đôi nam nữ say mê trong men ái tình mặc cho những ánh mắt tò mò của đám vệ sĩ đang lấp ló đâu đó xung quanh. Cũng không biết trải qua bao lâu, hai người mới lưu luyến không rời mà từ từ tách ra. Trương Ngọc thần thái có chút thẹn thùng, dưới ánh đèn nàng trở nên xinh đẹp không thể tả. Lý Đông càng nhìn càng cảm thấy mê hoặc. Trương Ngọc thấy bộ dạng của hấn lại càng thêm hạnh phúc. Hai người nhìn nhau một lúc, Trương Ngọc bỗng nhớ ra là mình còn phải về nhà, nàng đưa tay nhận tấm thẻ từ tay Lý Đông rồi hỏi:

- Uhm... thẻ này nếu rơi vào tay người khác thì sao?

Lý Đông khi này đã tỉnh táo lại, mỉm cười trả lời:

- À, chuyện này em không cần lo. Chỉ có em mới dùng được nó. Khi quẹt thẻ qua máy quét thì hình ảnh của em sẽ hiện lên trên màn hình, nếu bảo an không xác nhận người tới là em thì ai cầm nó cũng vô ích.

- Uhm... em hiểu rồi! Vậy em sẽ giữ lại nó!

Trương Ngọc nhu thuận gật gù đầu rồi cẩn thận cất chiếc thẻ vào một ngăn riêng trong ví. Lý Đông cũng không muốn gây trễ nải thời gian của nàng nữa nên nói:

- Uhm, vậy để anh đưa em về!

Nói xong, hấn chủ động đi vào gara xe ô tô. Sau chốc lát một chiếc Bentley Continental Flying Spur màu trắng mới coóng chậm chậm lái tới. Đây là chiếc xe công vụ được Trần Hằng chuyển đến biệt thự vào đầu tháng. Nhiệm vụ của nó là phục vụ cho Lý Đông những lúc cần xuất nhập xử lý công chuyện. Dù sao Lý Đông là Chủ tịch tập đoàn cũng cần phải có một chiếc xe chuyên dụng phù hợp với vị trí, không thể khi nào Lý Đông muốn đi chuyện cũng phải điều xe từ Đồng Thành lên được. Việc này theo Trần Hằng thấy khá là bất tiện, do đó sau khi tham khảo ý kiến Lý Đông hấn liền đặt mua chiếc xe này. Trung thực mà nói, chiếc xe tuy khá đắt nhưng tổng thể nó khá phù hợp với cảnh quan xung quanh của khu biệt thự. Dù Lý Đông là người có nhu cầu đơn giản nhưng cũng không thể phối một chiếc xe như Santafé chạy ra chạy vào nơi này được, vì điều đó làm giảm đi đẳng cấp của căn biệt thự này.

Chiếc xe dừng trước mặt Trương Ngọc. Từ ghế lái Lý Đông đi xuống rồi vòng qua đầu xe mở cửa cho nàng ngồi bên ghế phụ. Đây là lần thứ hai trong ngày có người làm hành động này với Trương Ngọc. Có điều phản ứng của nàng là hoàn toàn trái ngược. Nếu lần trước Trương Ngọc là trăm phượng ngàn kê tìm cách từ chối thì chỉ sau đó nửa ngày nàng lại trăm chịu ngàn chịu bước lên xe. Điều này cũng dễ hiểu, không phải do chiếc xe nào quý phái hơn chiếc xe nào mà vấn đề nằm ở chủ nhân của chúng, đây mới là mấu chốt tạo nên sự khác biệt. Đơn giản Lý Đông mới chính là người nàng yêu. Vì tình yêu này, ngay cả Lý Đông có đi xe đạp, Trương Ngọc cũng không một chút ngại ngùng mà leo lên xe và ngồi sau lưng ôm eo hấn. Thử tình cảm trong sáng không ám mùi khói lửa nhân gian này là thứ mà cả nàng và Lý Đông đều đã trân trọng gìn giữ và phát triển cho tới bây giờ.

Lý Đông cũng là lần đầu lái chiếc xe mới này. Theo cảm quan ban đầu của hấn, xe có động cơ khỏe khoắn, kiểu dáng bắt mắt, nội thất lại hiện đại và tinh tế đến từng đường nét. Cả chiếc xe toát lên một khí chất lịch lãm, vương giả mà những dòng xe bình dân không thể có được. Lái nó chủ nhân sẽ rất hài lòng cảm thấy nó xứng đáng với số tiền đã bỏ ra.

Sau khi Trương Ngọc ổn định chỗ ngồi, Lý Đông khẽ nhấn nhẹ chân ga, chiếc xe như một con bạch mã phi nhanh về phía trước. Khi Lý Đông gần ra khỏi cổng thì lập tức có hai chiếc xe Mercedes thương vụ màu đen một trước một sau nhanh chóng đi theo bảo hộ.

Lý Đông là linh hồn của Kỷ nguyên mới nên thông thường khi hấn ra ngoài, Lý Đông vẫn có bảo an âm thầm hộ vệ. Đặc biệt sau vụ án Phùng Bân, Lý Đông còn cảm thấy sự tồn tại của mặt vụ như có như không xung quanh bảo hộ mình. Lý Đông ban đầu rất không muốn những phiền phức này có điều dưới sự cực lực phản đối của Trần Hằng và Trưởng Bộ phận bảo an Đồng Thiết, hấn đành phải thỏa hiệp, chỉ có yêu cầu những người này đừng làm ảnh hưởng tới những người bình thường xung quanh hấn. Về phần những mặt vụ kia hấn cũng vô lực đi can thiệp, bọn họ làm theo lệnh của thượng cấp, miễn không gây hại gì tới Lý Đông là được.

Xe chạy mất khoảng gần mười lăm phút thì đến tới đầu ngõ của nhà trọ Trương Ngọc. Do đường vào khá hẹp nên Lý Đông đành đỗ xe vào ven đường rồi cùng nàng đi bộ trở lại nhà trọ. Tới cổng, Lý Đông không có vào trong. Sau nụ hôn tạm biệt, hai người chia tay về nhà trong bịn rịn.

Lái xe trở về biệt thự, sau khi tắm rửa Lý Đông trở lại phòng ngủ của mình mở ti vi ra muốn xem qua một chút tin tức. Không ngờ bản tin thời sự đêm khuya lại đang phát một tin tức khiến LÝ Đông lập tức bị thu hút sự chú ý.

Sự việc đang được người phát thanh viên nhắc tới có liên quan đến một bất ổn chính trị. Theo đó, hôm nay có hai tàu của ngư dân trong nước khi đang đánh cá tại Vịnh Bắc Bộ thì bị một tàu cảnh sát biển của nước bên kia bao vây và nổ súng tấn công làm 9 người chết, 7 người bị thương và 8 người bị bắt giữ. Một tàu đánh cá và xác những ngư dân đều bị phía kia đưa về đảo Hải Khẩu, tàu còn lại trốn thoát được trở về đất liền. Theo điều tra của Bộ chỉ huy bộ đội biên phòng nơi diễn ra sự việc, các tàu đánh cá đang ở 18°16 vĩ độ bắc, 107° độ 6 kinh độ đông, cách đường phân định Vịnh Bắc Bộ đến 10 hải lý tức là hoàn toàn nằm trong phần lãnh hải của quốc gia khi bị tấn công. Ngược lại, về phía nước bên kia họ lại thông qua phát ngôn viên Bộ ngoại giao tuyên bố rằng một số tàu của nước họ từ đảo Hải Khẩu đang đánh cá trong lãnh hải ở Vịnh Bắc bộ thì bị ba tàu lạ có trang bị vũ khí kéo đến định bắn phá và cướp tàu. Sau khi nhận tin, tàu tuần duyên bên họ đã đến giải cứu. Ba tàu vũ trang kia đã nổ súng trước vào tàu biên phòng và làm bị thương nhân viên công lực nước họ. Người phát ngôn Bộ ngoại giao bên kia cũng tuyên bố cảnh sát tuần duyên nước họ buộc phải hành động và đã bắn chết một số người có vũ trang, bắt một tàu và tám người khác cùng vũ khí, đạn dược và ngư cụ.

Nghe xong tin tức, Lý Đông trở nên rất nổi giận. Quả nhiên không khác gì so với đời trước, đúng thời điểm này bọn người tham lam kia vẫn diễn lại cái trò vu khống chính trị trắng trợn và có tổ chức như vậy. Bọn họ dám nói những thuyền cá như chiếc lá mỏng manh trên biển kia lại dám thách thức và tấn

công một tàu tuần duyên vỏ thép trang bị đầy đủ vũ khí của bọn họ ư? Thật nực cười, bọn họ nghĩ cả thế giới đều ngu ngốc như mình hay sao mà lại dùng những lời lẽ xảo trá đó?

Có được những thông tin đỏi trước, Lý Đông biết đây mới chỉ là những bước đi quyết liệt đầu tiên để hiện thực hóa tham vọng bành trướng lãnh thổ của thế lực phương Bắc, cái bọn họ thực sự muốn chính là chiếm Đông Hải thành lãnh địa của riêng mình. Chính sách “Thao Quang Dưỡng Hối” (Dầu mình chờ thời) của cựu lãnh đạo bọn họ đã không còn được các thế lực lãnh đạo bây giờ và kế cận áp dụng. Đi cùng với sự tăng trưởng và phát triển mạnh mẽ về kinh tế và công nghệ, sự tự tin của tầng lớp lãnh đạo cao cấp của nước này đang ngày càng tăng lên, là tiền đề tạo cơ sở cho việc bùng cháy trở lại của tinh thần Đại Quốc, muốn xâm lược và quy phục các nước khác dưới chân mình. Theo diễn biến này, trong mấy năm tới, theo Lý Đông nhớ, các hành động quyết liệt bất chấp luật pháp và công ước quốc tế sẽ liên tiếp được phía bên kia thực hiện. Mục đích của hàng loạt sự kiện này chính là để biến vùng biển vốn rõ ràng thuộc sở hữu quốc gia khác từ không tranh chấp thành vùng biển có tranh chấp. Điển hình của việc này chính là các phi vụ cản trở hợp đồng khoan thăm dò dầu mỏ của chính phủ với BP, Exxon Mobil năm 2007, vụ căng thẳng giữa tàu thăm dò đại dương USNS Impeccable của Mỹ với một số tàu hải quân của nước phương Bắc kia đầu năm 2009, vụ bắt cóc tàu Bình Minh 2 năm 2011, vụ đưa giàn khoan Hải Dương 981 xuống thềm lục địa của quốc gia năm 2014 và hàng loạt các tranh chấp nhỏ lẻ khác liên quan tới đường chín đoạn như cấm đánh cá, tịch thu thuyền...

Lý Đông thật sự không muốn để lịch sử này lặp lại, ở đời này hẳn phải dùng hết sức mình giúp đất nước chống lại cái kế sách nguy trá bản thủ “Phản khách vi chủ” này của bọn gác cướp. Diễn biến đời trước cho thấy, đây là một kế sách rất âm hiểm và lâu dài được trù tính thực hiện bằng rất nhiều phương thức, với sự tham gia của nhiều lực lượng để xâm thực dần dần lãnh hải đất nước. Lý Đông biết để giải quyết vấn đề này không dùng tới sức mạnh kinh tế và quân sự là không có hiệu quả bởi phía bên kia hành xử không cần tuân theo lý lẽ, giống như một tên hải tặc dùng ưu thế và sức mạnh của mình đoạt đi hàng hóa của thuyền buôn vậy. Mọi biện pháp ngoại giao trong đời trước cũng chỉ có tác dụng rất hạn chế và bị động, gần như phụ thuộc rất nhiều vào các thế lực bên ngoài như Mỹ, Nhật, Asean... thậm chí ngay cả Asean vì những chuyện này mà bị bên kia gây chia rẽ và thao túng một bộ phận các nước thành viên.

Nếu quốc gia vẫn không có được nền kinh tế và quân sự hùng mạnh thì nhiều khả năng vẫn phải chịu áp bức như đời trước mà không làm ra được một phản ứng nào thật sự hữu hiệu với đối phương. Tiền bạc trong tay Lý Đông hiện tại không quá lớn để có thể mua sắm nhiều khí tài quân sự, mặc dù tương lai hẳn vẫn là có thể kiếm thêm nhưng để đầu tư cho việc này thì thật như muối bỏ biển. Lý Đông không có đủ tiền nhưng hẳn hiểu mình có thứ còn lợi hại hơn gấp trăm lần tiền, đó chính là công nghệ siêu việt thời đại. Nếu có thể vận dụng một cách khéo léo, hẳn tin chắc sẽ giúp đất nước đạt tới một vị thế hoàn toàn khác, khiến đối thủ mỗi bước hành động đều phải thận trọng dè chừng, không thể mạnh động. Có điều việc này Lý Đông cũng không thể thực hiện được một mình, hẳn cần sự trợ giúp của một người khác, hẳn sẽ phải gặp người này để bàn bạc thêm về đối sách của mình.

Nghĩ tới đây, Lý Đông tắt ti vi, lại bàn làm việc viết lên một bản kế hoạch chi tiết. Say sưa với những tính toán của mình, khi mọi thứ kết thúc, đồng hồ đã chỉ tới một giờ sáng. Đọc và cân nhắc lại một lần những gì vừa viết, Lý Đông hài lòng với những phương án này, nếu chúng được thực thi và triển khai thì không bao lâu nữa thế giới này sẽ phải sùng sốt trước những gì quốc gia nhỏ bé này làm được, giáng một đòn nặng nề vào tham vọng bành trướng của bọn người tham lam phương Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Văn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Sáng hôm sau, như thường lệ, Lý Đông tỉnh dậy từ năm giờ sáng để tập luyện. Nhờ quá trình rèn rũa chăm chỉ này mà giấc ngủ ngắn hay dài không thực sự quá ảnh hưởng tới hẳn bởi năng lượng cho một ngày hoạt động chủ yếu được Lý Đông hấp thụ trong quãng thời gian này. Đây là một trường năng lượng đặc biệt có tên gọi theo huyền học là Tử khí Đông Lai. Nếu có người mở ra công năng Thiên nhân thì sẽ thấy hình thái của nó như là một luồng khí màu tím mỏng manh bay tới từ Đông phương và thường xuất hiện vào lúc mặt trời mọc. Thứ khí này cũng đã từng được nhắc tới trong Đạo giáo. Theo đó, người hấp thụ nó sẽ có tác dụng rất tốt đối với rèn luyện trường sinh, đi cùng với việc rèn luyện tâm tính thì người tu luyện sau một thời gian sẽ đạt tới cảnh giới thoát thai hoá cốt, siêu việt phạm thể thành tiên thể từ đó đắc đạo phi thăng, siêu thoát phạm giới. Lý Đông tất nhiên với tâm tư trần tục sẽ không đi tới một bước này thể nhưng hiệu quả thần kỳ vẫn là có xuất hiện trên người hẳn.

Kết thúc các bài tập, Lý Đông tắm rửa và dùng bữa sáng đã được quản gia chuẩn bị sẵn. Ăn xong, hẳn nhanh chóng lấy xe máy để qua chợ Trương Ngọc đi học. Ngày hôm qua hai người trở lại nhà nàng hơi muộn, chiếc xe hồng của Trương Ngọc vẫn chưa kịp sửa đây.

Khi Lý Đông tới nơi, Trương Ngọc do nhận được tin nhắn của Lý Đông từ trước nên đã đợi sẵn ở cổng. Lý Đông lập tức đưa Trương Ngọc tới trường cho kịp giờ, về phần hẳn hôm nay cũng là có tiết do vậy còn phải chạy ngược trở lại về Kinh tế Quốc gia.

Bước chân tới cửa lớp thì vừa lúc có tiếng chuông reo. Lý Đông mau chóng tiến vào chỗ ngồi của mình. Bên cạnh hẳn, Thiệu Đại sau mấy hôm không thấy đi học hôm nay đã xuất hiện trở lại. Có điều khuôn mặt hẳn có dán băng, hình như là bị thương. Sau khi ngồi xuống, Lý Đông quay sang hỏi Thiệu Đại:

- Có chuyện?

- Uhm...

Thiều Đại gật gù đầu, chần chờ một lát lại nói tiếp:

- Đánh một thằng có số má.
- Uhm... Lý do?
- Nó định chuốc thuốc muốn chơi một cô bé phục vụ trong quán. Tao ra tay ngăn lại.
- Tên kia thế nào rồi?
- Vỡ xương quai hàm, gãy một tay, đang nằm viện.
- Bối cảnh nó thế nào?
- Anh nó là trùm bảo kê khu đó. Chủ quán tao đang làm ngại phiền phức nên cho tao nghỉ.
- Uhm... vậy giờ mày tính sao?
- Còn tính sao. Lại tìm một công việc khác thôi.
- Cần hỗ trợ gì không?
- Chưa vội. Nếu không lo được thì lại nhờ mày.
- Được, có gì cứ nói với tao.
- Uhm...

Câu chuyện của hai người nói tới đây thì tạm dừng vì giảng viên đã đi vào lớp. Sau mấy tiếng đồng hồ, các tiết học nhàm chán cũng chậm chạp trôi qua. Chuông vừa reo, sinh viên lục tục đứng lên tranh nhau ra về. Thiều Đại nhìn ra phía cổng trường rồi cũng vội vàng đứng lên đi ra trước, hình như hắn nhận ra việc gì đó.

Lý Đông nhìn theo bóng lưng Thiều Đại, lắc đầu thông cảm rồi cũng ra bãi gửi để lấy xe. Sau khi ra tới cổng, thấy trời đổ nắng khá gay gắt, Lý Đông vòng qua đường tắt của một khu dân cư nghèo tính sớm trở về nhà. Bất ngờ khi đi qua một bãi đất hoang, Lý Đông phát hiện một nhóm côn đồ đang quây một người vào giữa. Lý Đông nhanh chóng nhận ra người này không phải ai khác mà chính là Thiều Đại. Hắn nhanh chóng dừng xe sau đó đứng nép vào một góc khuất theo dõi diễn biến phía trước, muốn tìm cơ hội ứng cứu Thiều Đại.

Lúc này, phía bên nhóm côn đồ, một tên có vệt sẹo kéo dài cắt ngang gò má như một con rết đỏ lồm đồm tụt tách nhóm côn đồ ra rồi tiến tới trước mặt Thiều Đại lên giọng hỏi:

- Mày là Thiều Đại?
- Đúng!

Thiều Đại nhanh chóng gật đầu thừa nhận.

- Tôi hôm trước, chính mày là người đánh thằng Trung nhập viện?
- Phải, chính là tao. Có chuyện gì?
- Ha ha... mày còn dám hỏi?

Tên mặt sẹo cười gằn rồi tiếp tục nói:

- Mày biết tao là ai không?
- Hừ, mày nổi lắm sao?
- A... ĐCM... mày có vẻ cứng đấy. Nhưng nói cho mày biết những thằng cứng như mày rất nhanh sẽ trở nên mềm nhũn dưới đất như giun. Chưa có thằng nào dám cạy mạnh trước mặt Lê Côn tao mà còn có thể vào viện bằng hai chân đâu.
- Nói nhiều, rốt cục mày muốn thế nào thì nói đi.
- Được, mày rất gan dạ, rất anh hùng! Có điều anh hùng thì chết sớm! À... mà tao cũng nói cho mày biết, con bé sinh viên mày cứu hôm trước đang nằm trong tay tao, chắc chắn... đáng đáp cũng khá tốt đấy. Tao vẫn còn chưa quên dư vị đâu!

Nhìn bộ dáng cười cợt đậm đàng của tên đại ca trước mặt và đám đàn em, Thiều Đại hiểu chuyện gì đã xảy ra với cô bé. Trong lòng Thiều Đại dâng lên một cỗ sát ý, hắn gằn lên:

- ĐM... lũ khốn kiếp chúng mày. Cô ấy giờ ở đâu?

- Ha ha... quan tâm nó quá nhỉ? Không phải là mày thích nó chứ? Nói cho mày biết, con bé này tất nhiên là bọn tao còn chưa thưởng thức đã, nhốt lại vài hôm chơi cho tận hứng. Thiệu Đại, mày cứu được nó hôm trước nhưng hôm nay thì sao đây?

- Chúng mày khôn hồn thì thả cô ấy ra, nếu không...

- Nếu không thì sao? Muốn đánh bọn tao sao hả thằng bất lực... Không ngờ con bé nó lại vẫn còn zin đấy... Ha ha...

Lũ côn đồ cười rộ lên khá ồ. Thiệu Đại đã máu nóng trùng thiên, hai tay hấn nắm chặt, gân trán gồ lên, mắt trừng lớn vằn lên từng tia máu. Có điều hấn cũng không phải là kẻ chỉ biết cậy sức, Thiệu Đại biết tình huống trước mắt lực lượng nghiêng về phía đối phương, rất bất lợi cho hấn. Nếu hấn xông lên sẽ chỉ chuốc lấy khổ mà thôi. Phải biết rằng lũ côn đồ có tới hơn hai mươi tên lại còn gây gộc, giáo mác đầy đủ, dù Thiệu Đại có lòng tin cỡ nào cũng không có lấy một phần chiến thắng. Nhận thức được tình hình, Thiệu Đại cố gắng trấn tĩnh lại rồi nói:

- Vậy bọn mày muốn như thế nào mới thả cô ấy ra?

- Ha ha... tao nói rồi, khi nào chơi chán thì thả. Có điều, thấy mày muốn cứu nó tới vậy thì tao cũng cho mày một cơ hội, tự đoạn một tay một chân. Thế nào?

- Hừ... Chúng mày chơi hơi quá rồi đấy?

- Hơi quá? Ha ha... chẳng có gì là hơi quá cả. Chơi tao một, tao chơi lại mười. Mày nên nhớ thằng em tao cũng còn đang nằm viện kia. Hừm... cũng đừng tính tới chuyện báo công an. Đó là một việc làm rất ngu ngốc, tao nghĩ mày sẽ không muốn thấy con nhỏ đó chết nhanh hơn đâu!

Lê Côn lên tiếng uy hiếp Thiệu Đại. Việc này là cũng có mục đích riêng bởi theo như thông tin hấn biết, tên này rất có bản lĩnh, là một người lợi hại. Hôm trước một mình Thiệu Đại đã đánh gục sáu bảy tên côn đồ đi theo em trai hấn mà không gặp tổn thương gì lớn. Mặc dù Lê Côn hôm nay mang tới lực lượng khá đông đảo đủ để khiến Thiệu Đại phải nể nang mà về có điều nếu tránh được việc hỗn chiến mà vẫn đạt được mục tiêu của mình vẫn là hơn, Lê Côn cũng không muốn chi thêm tiền thuốc men cho đám thù hạ.

Thiệu Đại cau mày suy nghĩ, sau một lúc hấn nhìn thẳng Lê Côn nói:

- Nếu tao tự chặt một tay, một chân chúng mày sẽ thả cô ấy? Lời này là thật chứ?

Lê Côn không ngờ Thiệu Đại lại dám đáp ứng làm điều này. Sau giây lát hấn nói:

- Đúng, nếu mày dám làm thì tao sẽ thả nó ra. Mày yên tâm! Lê Côn tao sẽ giữ lời!

- Được, hi vọng mày làm được.

Nói tới đây, Thiệu Đại chần chờ một chút rồi nói:

- Tao cần một con dao.

Lê Côn nheo mày đánh giá, thấy Thiệu Đại đang bị vây kín không làm nên được chuyện gì khác hấn mới quay qua giật lấy từ trong tay tên đàn em bên cạnh một con dao phay rồi ném về phía Thiệu Đại:

- Quỳ xuống và làm đi! Nhanh!

Thiệu Đại nhìn dưới chân rồi chậm chậm cúi xuống nhặt lấy lưỡi dao sáng loáng sau đó khụy một chân làm một tư thế quỳ theo yêu cầu của Lê Côn. Có điều ngay lúc một đầu gối vừa chạm đất thì hai mũi chân của Thiệu Đại bỗng đập mạnh, cả người bắn chéo lên như một chiếc lò xo bật nhanh về phía trước, lưỡi dao trong tay lập tức bung ra chém ngang đuôi mấy tên thủ hạ đứng trước mặt Lê Côn khiến chúng gục xuống ôm chân gào thét. Hành động quá nhanh và bất ngờ này khiến bọn côn đồ không kịp phản ứng, đội ngũ có chút xáo trộn. Tuy nhiên, là những kẻ đã quen chuyện đâm chém, chỉ sau tích tắc, bọn chúng đã ạt vung dao phay và gây gộc loạn xạ về phía Thiệu Đại. Thiệu Đại nhanh chóng đổ người lăn tròn trên mặt đất tránh đi, mục tiêu của hấn từ đầu là hướng tới Lê Côn chứ không phải bọn này. Sau vài động tác chớp nhoáng, Thiệu Đại đã áp sát được Lê Côn. Cầm tắc cầm vương, Thiệu Đại rất hiểu đạo lý này nhất là trong hoàn cảnh đối thủ đông đảo như vậy.

Lê Côn cũng là một kẻ kinh qua nhiều trận chiến sát phạt, là người không sợ trời không sợ đất, nếu không phải vậy thì hấn cũng không đi tới ngày hôm nay. Thấy Thiệu Đại đã tới trước mặt mình, hấn nhanh chân lùi lại phía sau, bật dao găm tùy thân lên ứng chiến. Thiệu Đại biết thời gian gấp gáp, cơ hội này là không thể bỏ lỡ nên lập tức vung dao chém mạnh về phía Lê Côn. Thiệu Đại có thân hình vạm vỡ, lại từng được chân truyền võ công của một sư phụ từ nhỏ nên sức mạnh và kỹ xảo của cú chém này không phải là ai cũng có thể đỡ được. Lê Côn dừng lại là đoán đao nên càng lăm vào thế yếu, hiển nhiên là không đủ sức chặn lại nhất chém này. Dao găm trong tay hấn lập tức rơi xuống đất, tay hấn tê rần, run rẩy. Cũng may dao găm tuy khua phục trước uy lực của nhát chém nhưng cũng đã ngăn cản được một phần tốc độ để Lê Côn kịp thời nghiêng mình tránh đi sau đó mau chóng giật lùi lại phía sau. Có điều tốc độ của Thiệu Đại cũng không có đơn giản như vậy, Lê Côn chỉ kịp thấy Thiệu Đại vung ngược lưỡi dao từ dưới lên rồi giơ tay đâm thẳng về phía trước, trong tích tắc đã kẻ sát trên cổ Lê Côn khiến bước chân của hấn phải dừng lại. Nói đùa, nếu Lê Côn còn dám giật người đi chuyển ra sau chẳng phải dùng cổ để mài dao sao? Da thịt hấn cũng không có rắn chắc như vậy!

Lúc này, bằng một động tác đảo chân uốn người, Thiệu Đại đã vòng về sau lưng Lê Côn một tay tóm tóc ôm đầu đối thủ, một tay kẻ dao sát vào cổ,

kéo giật tên này hết lên với đám côn đồ đang vây lại:

- Chúng mày đứng im, không tao giết thằng này!

Lưỡi dao sắc lạnh khiến trán Lê Côn chảy ra từng giọt mồ hôi. Hắn vội vàng ra lệnh cho đàn em:

- Chúng mày lui ra!

Đám côn đồ nhìn nhau rồi chậm chậm lui lại. Thiều Đại lại lên tiếng:

- Mày nói mày là Lê Côn đúng không? Uhm... nhanh cho người mang cô gái kia đến đây, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì thì mày cũng đừng mong giữ được mạng.

Thiều Đại lại dẫn mạnh dao, lưỡi dao cứa vào thịt Lê Côn một vết cắt nông. Lê Côn vội vàng trấn an Thiều Đại:

- Từ từ Thiều Đại, tao lập tức đưa người đến.

Nói đoạn, Lê Côn lập tức quay ra quát đám đàn em:

- Chúng mày còn đứng đó làm gì? Mau đưa cô gái ấy đến đây, nhanh lên!

- Vâng, đại ca!

Hai tên đàn em nhận lệnh lui ra rồi leo lên xe máy gần đó, chạy nhanh về một hướng.

Diễn biến căng thẳng vẫn được tiếp tục. Thời gian chậm chạp trôi qua, chừng khoảng gần mười phút sau thì chiếc xe máy lúc trước lại trở về. Trên xe bây giờ có ba người, hai thanh niên kẹp giữa một cô gái có vóc dáng tiêu tụy. Nhìn thấy nàng, Thiều Đại trong lòng lại nổi lên thương xót. Cô gái này tên là Ngọc Hà, là người có hoàn cảnh khá éo le, gia cảnh lại có phần tương tự như hắn do vậy rất nhanh hai người đã tìm được sự đồng cảm ở nhau. Theo nàng kể, bố mẹ nàng bỏ nhau mỗi người đi một hướng khi nàng còn nhỏ, để lại một mình nàng bơ vơ sống cùng với người dì tàn tật. Hai dì cháu sống nương tựa vào nhau, cuộc sống tuy nghèo khó nhưng không đập tắt được ý chí vươn lên của nàng, cuối cùng Ngọc Hà cũng thi đỗ được vào trường đại học mong muốn. Lên trên này nàng tìm được một công việc ở quán bar, tuy biết rằng nơi này khá phức tạp nhưng vì không có tiền nên nàng đành cắn răng làm tạm ở đây một thời gian. Nguồn thu làm thêm ở đây tạm đủ để Ngọc Hà duy trì chi phí sinh hoạt và học tập. Thời gian đầu mọi chuyện có vẻ không quá tệ thê nhưng dường như số phận nghiệt ngã không muốn buông tha nàng, khiến nàng lại lâm vào hoàn cảnh bi kịch này.

Thấy người cần đã tới, Thiều Đại quát lên:

- Thả cô ấy ra!

Hai tên đàn em có chút chần chờ sau đó một tên nói:

- Mày thả anh Lê Côn ra trước!

- Hừ! Đừng có lằng nhằng với tao. Có thả không thì bảo?

Nói đoạn, Thiều Đại lại kéo nhẹ lưỡi dao, máu tươi từ cổ Lê Côn chảy ra. Lúc này Lê Côn cũng cảm giác được nguy cơ rồi, hắn biết nếu còn chần chờ không khéo tên Thiều Đại này nổi điên lên muốn đồng quy vu tận với hắn thì xong đời. Do vậy hắn lên tiếng ra lệnh:

- Thả nó ra đi!

- Vâng!

Tên đàn em nhanh chóng đẩy Ngọc Hà về phía Thiều Đại có điều nàng như một khúc gỗ, vẫn đứng nguyên một chỗ. Nhìn ánh mắt vô hồn của Ngọc Hà, Thiều Đại lại càng đau lòng, hắn hét lớn:

- Ngọc Hà... là tôi đây! Cô có nghe tôi nói không?

Tiếng rống của Thiều Đại dường như có tác dụng, nó khiến Ngọc Hà tìm lại được một chút thần thức. Ngọc Hà đưa ánh mắt nhìn hắn, sau một lúc như nhận ra người trước mặt là ai, đôi môi nàng run run, nước mắt trào ra thổn thức. Thiều Đại thấy vậy vội trấn an:

- Được rồi, mọi chuyện ổn rồi Ngọc Hà. Tôi tới đây là để đón cô. Mau qua đây đi!

Ngọc Hà đã khôi phục phần nào tinh táo, nàng gật gật đầu ra vẻ đã hiểu rồi di chuyển đứng phía sau Thiều Đại. Thiều Đại vừa khống chế Lê Côn, vừa dẫn Ngọc Hà lui dần, hướng tới một con hẻm gần đó. Bọn côn đồ không dám làm gì mạnh động, đứng im một chỗ nhìn ba người bọn họ dần dần đi xa. Khi đã vòng qua hai, ba ngã rẽ, cảm giác đã an toàn, Thiều Đại mới giơ tay đánh mạnh vào gáy Lê Côn khiến cho tên này nhanh chóng bất tỉnh. Nhìn Lê Côn, lại nhìn Ngọc Hà, Thiều Đại định cho tên đại ca này một dao tuyệt mệnh nhưng hắn kịp bình tĩnh lại. Nếu Thiều Đại gây án bây giờ rất có thể hắn sẽ phải đối mặt với truy nã gắt gao của công an, như vậy nỗ lực sau bao nhiêu năm cố gắng thoát khỏi cuộc sống dưới đáy xã hội sẽ tan thành mây khói. Dù với những tội ác của mình, Lê Côn xứng đáng phải nhận sự trừng phạt, có điều Thiều Đại biết đây chưa phải là lúc ra tay. Việc báo thù này nên tìm một cơ hội khác và trong một hoàn cảnh khác khiến không ai nghi ngờ, như vậy mới có thể vẹn toàn được. Do đó Thiều Đại quyết định tạm dừng mọi việc ở

đây. Để lại Lê Côn hôn mê trên đất, Thiều Đại kéo tay Ngọc Hà nhanh chóng biến mất sau góc rẽ hẹp.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Lý Đông từ đầu đứng một góc chứng kiến tất cả những chuyện vừa rồi xảy ra với Thiều Đại. Nhìn người này có thể trước nguy cơ mà vẫn giữ được bình tĩnh, không bị cảm xúc chi phối làm mờ lý trí, trong hoàn cảnh bất lợi lại lật ngược được tình thế giải quyết gọn gàng tình huống nguy hiểm trước mắt, quả là một nhân tài. Cho tới khi Lý Đông bám theo và thấy Thiều Đại rất biết phân biệt nặng nhẹ mà không ra tay với Lê Côn, Lý Đông đã quyết định sẽ dùng tới người này. Thiều Đại hội tụ đủ cả sự lý lộn và khôn ngoan, đồng thời khả năng khống chế bản thân lại rất mạnh là một nhân tuyển thích hợp mà Lý Đông vẫn luôn tìm kiếm cho một nhiệm vụ đặc biệt. Điều cần làm bây giờ là cần phải tìm một cơ hội thích hợp để đưa Thiều Đại vào vị trí này.

Thấy mọi chuyện đã tạm yên ổn, Lý Đông cũng âm thầm quay trở lại chỗ để xe rồi nổ máy quay trở về nhà, hẳn biết hôm nay mình vẫn còn một chuyện quan trọng hơn cần làm.

. *****

2h chiều, Khu chung cư Tân Mai, trong một căn phòng cũ.

Trịnh Hoàng lẳng lặng ngồi nhìn chàng trai trẻ trước mặt. Ông ta đến đây là theo một cuộc hẹn khẩn cấp của Lý Đông. Dù hiện tại Trịnh Hoàng khá bận nhưng khi nhận được điện của Lý Đông, ông ta liền hủy toàn bộ các kế hoạch đã sắp xếp từ trước để đến gặp hân. Phải biết, thời gian gần đây sự nghiệp chính trị của ông ta lên như điều gặp gió là có công lao rất lớn của Lý Đông đứng đằng sau hỗ trợ. Qua vụ việc của Phùng Bản, Trịnh Hoàng đã chứng thực năng lực khủng khiếp của con người này, có thể nói là hô phong hoán vũ, trở tay tạo gió, lật tay làm mưa. Bản thân Trịnh Hoàng khi hợp tác cùng Lý Đông cũng không thể tin hân đủ khả năng lật đổ một nhân vật cỡ bự như vậy. Trịnh Hoàng khá yên tâm nhận sự hỗ trợ từ Lý Đông bởi hân hoàn toàn là đứng trên giác độ lợi ích chung làm việc, không có tâm tư quá lớn, rất phù hợp với quan điểm chính trị của Trịnh Hoàng.

Lúc này, không khí trong phòng khá là trầm lắng, nhận ra vẻ trầm tư của người trước mặt, Trịnh Hoàng dựng thẳng lưng sau đó chủ động nói:

- Lý Đông, anh hẹn gặp tôi hẳn là có chuyện quan trọng.

Lý Đông ngẩng đầu nhìn Trịnh Hoàng rồi gật đầu:

- Uhm... Đúng vậy! ...

Lại trầm ngâm giây lát Lý Đông mới tiếp tục nói:

- Bí thư Trịnh Hoàng, vụ việc hôm qua trên biển hẳn anh đã biết. Anh có cái nhìn gì về việc này?

Trịnh Hoàng hơi khó hiểu tại sao Lý Đông lại quan tâm tới về vấn đề này, phải biết nó không liên quan quá lớn tới hoạt động của Kỷ nguyên mới. Có điều ông ta biết Lý Đông người này không phải thường nhân, hẳn là có lý do riêng của hân do vậy sau ít phút suy nghĩ, ông ta trả lời:

- Về chuyện anh hỏi, theo tôi biết phía trên cũng đang đặt ra rất nhiều nghi vấn. Ai cũng thấy đây rõ ràng không phải là một sự việc phát sinh đột ngột mà là có tính toán từ trước. Phía kia đã chủ động đưa tàu vào vùng lãnh hải của nước ta để tấn công ngư dân, vi phạm trắng trợn Hiệp định Phân định Vịnh Bắc Bộ đã ký năm 2000. Thật có chút khó hiểu! Tôi đang có ý nghĩ có lẽ nào phía họ lại muốn tái khơi mào tranh chấp lãnh hải tại vùng này?

Lý Đông chú ý lắng nghe đánh giá của Trịnh Hoàng, quả nhiên là phía trên cũng đã nhận ra được điều gì đó, có điều bọn họ vẫn chưa đánh giá hết được tham vọng thực sự của Phương Bắc. Hân lắc đầu trả lời:

- Bí thư Trịnh Hoàng, việc này không thể xem nhẹ đâu. Nếu tôi nói rằng tham vọng của họ còn muốn lớn hơn thì sao?

Trịnh Hoàng nghi hoặc, chưa hiểu lời Lý Đông muốn nói:

- Lớn hơn? Ý anh là sao?

- Uhm... cái tôi muốn nói chính là toàn bộ Đông Hải. Họ muốn độc chiếm nó. Và đó là nguyên nhân họ sẽ phải tiến hành gây ra tranh chấp từng bước.

Trịnh Hoàng nghe đến đây cảm thấy không quá thích hợp, ông ta lập tức phản đối:

- Lý Đông, anh có đang hơi nghiêm trọng quá vấn đề này không? Đông Hải bây giờ đã được phân chia theo Luật pháp quốc tế mà nước bọn họ cũng đã ký vào Công ước Liên hợp quốc về Luật Biển UNCLOS năm 1982 rồi? Sao bọn họ có thể làm điều này mà không sợ sự phản đối của thế giới được.

Lý Đông lại lắc đầu:

- Anh Trịnh Hoàn, tôi biết nói việc này thật có chút vượt ngoài suy đoán của anh. Có điều nếu nhìn rộng hơn một chút điều này cũng không có gì khó hiểu. Nhìn lại lịch sử, khi cách mạng nước họ thành công vào năm 1949 thì các khu vực địa - chính trị quan trọng của thế giới đã được phân chia xong giữa các nước lớn. Nước bọn họ ra đời thì bị rơi vào thế khó xử, tiến thoái lưỡng nan. Ở phía Tây, Ấn Độ cũng mới giành được độc lập từ tay thực dân Anh và khi đó toàn vùng Nam Á hầu như còn đang gắn kết chặt với nhau chưa bị các nước lớn khác chia rẽ như hiện nay. Ở phía Đông, phát - xít Nhật tuy bị bại trận nhưng lại được Mỹ chống lưng và nằm trong khối liên minh của Mỹ cùng với Đài Loan là nơi Tưởng Giới Thạch phải chạy từ đại lục ra để náu mình chờ thời. Có thể nói, đất nước bị bao vây từ nhiều phía, chỉ còn một cửa ra Đông Hải là lối thoát duy nhất. Nhưng biên giới của nước họ lúc đó được các nhà địa lý vẽ thành bản đồ cũng giới hạn cửa ngõ phía Nam cuối cùng cũng chỉ nằm ở đảo Hải Khẩu mà thôi. Cũng vì lẽ đó mà ngay từ khi còn cầm quyền, Tưởng Giới Thạch cũng đã mưu tính vạch ra tới 11 đoạn xuống Đông Hải để hòng bành trướng xuống phía nam sau này. Bọn họ coi Đông Hải là một cửa ngõ thuận lợi để mở rộng lãnh thổ xuống phía Nam với ý đồ biến đất nước của họ vốn là một đại lục trở thành một quốc gia có cả biển đảo. Tiến xuống Đông Hải, bọn họ có nhiều ý đồ cả về cả kinh tế, thương mại, hàng hải, tài nguyên, nhiên liệu, nhất là dầu mỏ, khí đốt vốn là nguồn máu nuôi sống nền kinh tế đang phát triển như vũ bão của họ. Bọn họ muốn chiếm hai quần đảo của chúng ta và các bãi đá ngầm thuộc chủ quyền của nhiều nước Đông Nam Á, nhằm đạt được các mưu đồ về an ninh, quốc phòng, đối ngoại và chính trị..., nhất là vào đúng lúc Mỹ đang có chủ trương xoay trục sang khu vực châu Á- Thái Bình Dương nhằm kiểm soát sự trỗi dậy của nước họ. Do vậy việc cấp thiết của Bắc Phương bây giờ chính là phải mau chóng định hình lại hải phận ở khu vực này. Anh hiểu ý tôi chứ?

Trịnh Hoàn suy tư một chút sau đó nói:

- Anh lý luận rất hợp lý có điều tôi thấy nếu chỉ căn cứ vào một xung đột như vậy để kết luận bọn họ đã bắt đầu triển khai mạnh việc này thì tín hiệu vẫn thực sự không rõ ràng lắm.

Lý Đông mỉm cười rồi trả lời:

- Tham vọng của họ với Đông Hải nếu chiếu theo lịch sử thì có thể nhận ra được. Trong thời gian tham dự Hội nghị Geneve năm 1954, thủ tướng nước họ đã cố đòi bằng được thế giới phải công nhận vai trò và vị trí đại cường quốc của mình, họ phải có vai trò quan trọng trong việc giải quyết mọi vấn đề hòa bình của thế giới. Thế nhưng đến năm 1956, khi Pháp phải trả lại chủ quyền của hai quần đảo cho nước ta, bọn họ đã đánh và chiếm phần phía Đông của Hoàng Sa. Đến năm 1974, sau khi Hiệp định Pari về được ký kết, khi quân đội Mỹ rời khỏi miền nam nước ta, bọn họ đã đưa tàu chiến và quân đội đến đánh chiếm nốt phần còn lại của Hoàng Sa. Sau khi tiến hành bốn hiện đại hóa, nước họ tăng cường được sức mạnh về nhiều mặt, lãnh đạo đã ra mặt khẳng định chủ quyền của mình trên nhiều lĩnh vực ở Đông Hải. Những tính toán đó của họ được thúc đẩy bởi nhiều nhân tố, cả từ bên trong và bên ngoài như tôi đã nói ở trên. Chúng ta cần nhận thức và có cái nhìn chiến lược về vấn đề này để kịp thời có biện pháp ứng phó.

Nghe xong những lời này của Lý Đông, Trịnh Hoàn không có ý phản đối thêm. Ông ta lặng người suy nghĩ một hồi sau đó quay sang hỏi:

- Lý Đông, vậy anh hẳn là có đề xuất với chính phủ về việc này?

Lý Đông cũng không dài dòng mà gật đầu:

- Đúng vậy. Tôi đề cập với anh chuyện này là đánh giá tham vọng này của phương Bắc là rất mạnh mẽ, mức độ quyết tâm chính trị rất cao. Tôi cho rằng bọn họ sẽ bằng mọi phương tiện và thủ đoạn để đạt được mục đích của mình. Chúng ta cần lập tức chuẩn bị các nguồn lực để ứng phó với các tình huống tranh chấp có thể xảy ra. Cách hữu hiệu nhất vẫn là nước ta phải tự cường cả về kinh tế và quân sự, kết hợp với các biện pháp đấu tranh ngoại giao có như vậy mới có thể kiềm chế và đẩy lui bọn họ.

- Uhm, nhưng như anh nói, tình huống đã là rất cấp bách, trong một thời gian ngắn thực lực kinh tế, quân sự cũng như vị thế và tiếng nói của chúng ta không thể mau chóng mạnh lên, như vậy sao có thể chống lại bọn họ?

- Anh Trịnh Hoàn, đương nhiên là tôi hiểu điều này, vì vậy tôi muốn đề xuất với anh một kế hoạch đặc biệt. Anh xem cái này đi!

Nói đoạn, Lý Đông rút từ trong túi bên cạnh một bản giấy chép tay đưa cho Trịnh Hoàn. Trịnh Hoàn lập tức đưa tay đón nhận rồi lập tức chăm chú đọc.

Sau chừng mười lăm phút đồng hồ, Trịnh Hoàn ngẩng đầu lên nhìn Lý Đông:

- Lý Đông, đề án này của anh mang kỳ vọng quả thật là quá lớn. Về các giải pháp phát triển kinh tế, tăng cường đối ngoại hội nhập thì không nói, nhưng về vấn đề nâng cấp khí tài quân sự, tôi thấy hơi vượt quá năng lực cho phép của chúng ta. Anh cũng biết ngân sách hiện tại khá hạn hẹp chưa kể chúng ta còn đang bị Mỹ cấm vận vũ khí, ngoài Nga thì gần như không tìm được nhà cung cấp vũ khí hiện đại do đó rất hạn chế về chủng loại và số lượng. Khí tài của chúng ta về cơ bản là lạc hậu so với đối thủ.

Lý Đông mỉm cười nói:

- Bí thư Trịnh Hoàn, điều này tôi đã nghĩ tới như một điểm mấu chốt nhất trong kế hoạch của mình. Như anh biết, Kỷ nguyên mới nghiên cứu chính là công nghệ năng lượng mới. Gần đây chúng tôi đã có những bước tiến rất đáng kể liên quan đến công nghệ phản trọng lực và công nghệ năng lượng điểm không. Chúng tôi nhìn ra tiềm năng cực lớn của chúng đặc biệt là đối với quân sự. Tôi tin tưởng nếu áp dụng chúng vào trong quốc phòng có thể tạo ra những vũ khí siêu cấp, tạo ra thay đổi căn bản trong cán cân sức mạnh công nghệ quân sự của đất nước chúng ta so với đối thủ.

- Công nghệ đó thật lợi hại như vậy?

- Rất lợi hại!

- Các anh tin mình có thể thành công?

- Sẽ phải thành công bằng mọi giá, ngay cả chấp nhận hi sinh toàn bộ tài lực của chúng tôi hiện giờ.

Trịnh Hoàng nhìn ra sự quyết tâm trên mặt Lý Đông, ông ta bỗng cảm thấy có vẻ con người này sinh ra là để làm nên những điều phi thường, không phải những kẻ tầm thường có thể hiểu được. Trong lòng Trịnh Hoàng dâng lên một sự cảm phục từ trong nội tâm, ông ta gật đầu nói:

- Được... tôi sẽ báo cáo lại cấp trên toàn bộ những phân tích cũng như đề án xây dựng lực lượng quân sự của anh. Có lẽ rất nhanh mấy vị kia sẽ mong muốn được tiếp kiến anh đấy!

- Bí thư, chuyện này anh cần tập trung giải quyết sớm. Thời gian cho chúng ta không nhiều! Tôi thật sự có nhiều lo ngại về vấn đề này!

- Tôi hiểu! Vậy nếu không còn chuyện gì khác, tôi xin về trước để bố trí

- Uhm... chào anh!

Trịnh Hoàng lập tức đứng lên cáo từ. Sau khi ông ta đi ra và khuất sau cánh cửa, trong phòng chỉ còn lại một mình Lý Đông đang ngồi suy nghĩ. Lý Đông tin tưởng rằng đề xuất của mình sẽ nhận được sự quan tâm của lãnh đạo, thậm chí ngay cả khi bên trên không có cùng cách nhìn với hân về những nguy cơ tương lai thì việc phát triển quốc phòng cũng là rất cần thiết, việc hợp tác cùng Kỷ nguyên mới chắc chắn sẽ phải được tiến hành.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỳ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Lý Đông rất coi trọng kế hoạch của mình, tin tưởng nó có thể đủ sức thay đổi tình thế. Nếu lúc trước, có ai đọc được bản kế hoạch của hân chắc hẳn là sẽ vô cùng kinh ngạc. Bởi mục tiêu của Lý Đông chính là thành lập một binh đoàn ma, một lực lượng không bình thường, không tên hiệu, và gần như không có tung tích, trên đời chỉ có một số ít người biết được thông tin về nó mà thôi. Binh đoàn này được thành lập với nhiệm vụ triệt hạ toàn bộ những mục tiêu cần thiết mà không để lại bất kỳ dấu vết nào. Nói cách khác chúng sẽ như những bóng ma lai vô ảnh khử vô tung, xuất hiện bất ngờ, tấn công chớp nhoáng nhằm giáng những đòn mạnh mẽ, gây thiệt hại nặng nề vào kẻ địch, từ đó tạo ra sự hoang mang và rối loạn tột độ cho phía đối phương.

Để thực hiện được chiến thuật này, các khí tài mà Lý Đông sử dụng phải có tính cơ động cao hoặc có khả năng ẩn dấu tốt như máy bay, tên lửa hoặc tàu ngầm. Lý Đông đã quyết định sử dụng tới những công nghệ tiên tiến hơn rất nhiều so với lộ trình dự định ban đầu của hân. Các vũ khí mới sẽ được áp dụng đồng bộ các kỹ thuật phức tạp và đa dạng.

Về mặt cụ thể, các nhóm công nghệ này chủ yếu sẽ chia thành bốn nhóm theo công năng, nhóm công nghệ làm tăng tốc độ, nhóm công nghệ chống phát hiện, nhóm công nghệ radar và nhóm công nghệ năng lượng.

Nhóm công nghệ làm tăng tốc độ gồm các công nghệ phản trọng lực như Công nghệ Điện Trọng Lực Học (Electrogravitics), Điện động học (Electrokinetics), công nghệ viễn tải bức xạ điện trọng từ trường. Lý Đông biết cho đến hiện tại các quốc gia chủ yếu vẫn sử dụng những chiếc máy bay dân dụng có hai cánh hoạt động trên các nguyên lý cổ điển như lực cản, lực đẩy, và lực nâng khí động lực học như mô hình thiết kế của hai anh em nhà Wright cách đây hơn một thế kỷ. Kỹ thuật chế tạo đương đại rất hạn chế trần bay và tốc độ bay. Công nghệ phản trọng lực gồm nhiều kỹ thuật khác nhau để tạo điều kiện cho một tàu bay không chịu ảnh hưởng bình thường của lực hấp dẫn Trái đất. Với điều kiện này, tàu bay có thể di chuyển thật nhanh từ 40 000 km/giờ trở lên, hoặc khoảng 2 vòng quanh thế giới trong 1 tiếng đồng hồ. Khi kết hợp công nghệ phản trọng lực với công nghệ quét hạt ảo trong chân không lượng tử, vận tốc tàu bay có thể vượt tốc độ ánh sáng. Nếu kết hợp các kỹ thuật này với kỹ thuật lá chắn quán tính thì người điều khiển khí tài bay hoàn toàn có thể được bảo vệ chống sốc trước sự tăng tốc nhanh và những thao tác đột ngột khác.

Công nghệ Điện Trọng Lực Học (Electrogravitics) hoạt động dựa trên nguyên tắc của một hiệu ứng khá nổi tiếng mà nhân loại bây giờ cũng đã phát hiện ra “Hiệu ứng Biefeld-Brown” và nó cũng hay được gọi là “Điện Thủy Động lực học” (Electrohydrodynamics). Công nghệ này cho phép dùng xung điện hàng megavolt trên thân và cánh tàu bay để phân hóa nó và khiến nó giảm triệt để ảnh hưởng của trọng lực. Các khí tài bay được thiết kế theo hình dạng đặc biệt với điện cực dương và âm có kích cỡ khác nhau ở hai bên và được cung cấp điện năng. Thiết kế này tạo một điện áp cao ngay giữa không trung khiến cho khí tài bay di chuyển về phía cực dương. Có hai lực kết hợp với nhau để tạo ra lực đẩy. Một lực đến từ sự tháo xả điện hoa khiến các phân tử không được ion hóa tại một số điểm nhất định trên khí tài bay, điều này tạo hiệu ứng gió ion để thổi máy bay trong không gian. Mặt khác một lực thứ hai tác động lên máy bay chính là hiệu ứng phản trọng lực điện trọng lực học, các điện tích dương khiến không gian hội tụ tạo ra một trường trọng lực còn điện tích âm khiến không gian rẽ ra tạo ra một trường phản trọng lực. Trong khi cực dương đang hút vào thì cực âm lại thổi ra không gian xung quanh và điều này khiến cho tàu bay di chuyển tới cực dương. Và như vậy bằng cách bẻ cong không thời gian xung quanh một vật thể bay, nó đã tạo thành một siêu động cơ cực mạnh. Vấn đề quán tính cũng được giải quyết với công nghệ này khi nó bị giảm tới gần bằng 0 bởi trong một tàu bay siêu nhanh mật độ trường điểm 0 trong một không gian cục bộ được giảm xuống gần như không tồn tại. Vấn đề nhận thông tin truyền dẫn từ máy tính chỉ huy cũng được giải quyết bởi các máy tính lượng tử có thể giúp truyền tin với tốc độ còn nhanh hơn ánh sáng.

Công nghệ Điện động học (Electrokinetics) hoạt động dựa trên nguyên lý các lực kéo do hạt electron gây ra khi chúng tác động lên các điện tích xung quanh. Những sự thay đổi trong dòng điện càng nhanh thì lực đẩy nó tạo nên càng lớn. Khi truyền một xung điện vào trường điểm không vốn rất hỗn loạn, năng lượng chân không sẽ gắn kết và tạo các trật tự hình học. Nói cách khác mức entropy của trường điểm không trong một không gian cục bộ sẽ giảm đáng kể. Khi điều kiện trong trường điểm không đã đi từ hỗn loạn sang trật tự thì lúc đó có thể trích xuất năng lượng để phát điện tạo lực đẩy cực lớn. Các hệ thống Electrokinetics dùng tụ điện bất đối xứng để phá vỡ tính đối xứng các lực cơ bản trong trường điểm không và từ đó tăng lực đẩy của hệ thống.

Về Công nghệ viễn tải bức xạ điện trọng từ trường thì lại có liên quan tới Lý thuyết về Trường thống nhất (Unified Field Theory). Công nghệ này thực ra đã từng được nhân loại thí nghiệm nhưng rất tiếc sau đó vì tính thiếu khuyết của nó chưa thể hoàn thiện mà bị tạm dừng. Đó chính là thí nghiệm Philadelphia. Thí nghiệm được thực hiện dựa trên Lý thuyết “Vùng hợp nhất” của tiến sĩ Franklin Reno. Hiểu một cách ngắn gọn, lý thuyết bức xạ điện từ và trọng lực nếu được triển khai cùng với một số thiết bị đặc biệt và năng lượng cần thiết có thể bẻ cong ánh sáng xung quanh và làm cho vật thể trở thành “vô hình”. Trong bối cảnh Thế chiến lần II, Lực lượng Hải quân Mỹ đã cung cấp tàu khu trục USS Eldridge cho cái gọi là “Dự án Cầu vồng” này mong tìm kiếm một công nghệ áp đảo đối thủ. Những bước thử nghiệm đầu tiên bắt đầu vào tháng 7/1943 và đạt thành công đáng kể, tuy nhiên thủy thủ đoàn lại than phiền dữ dội vì cảm giác nôn mửa kinh hoàng chưa từng có, buộc Ban chỉ huy lực lượng Hải quân phải ra lệnh tạm dừng. Thí nghiệm chính thức được tiến hành vào ngày 28/10 năm đó, trên vùng biển Philadelphia bang Pennsylvania. Lần này, Eldridge không chỉ không vô hình trước mắt nhân chứng mà chỉ còn biến mất không dấu vết trong tầm kiểm soát của sóng radar. lạ lùng hơn ngay cùng thời điểm đó, Căn cứ Hải quân Mỹ tại Norfolk (bang Virginia) nằm cách xa hơn 600 km báo cáo: đã nhìn thấy Eldridge ngoài khơi đến vài phút, sau đó thì mất tăm - đó cũng là lúc Eldridge tái xuất hiện trên biển Philadelphia. Chấn động tâm lý để lại cho các thủy thủ trên chiếm hạm Eldridge mới thật nặng nề. Sau thí nghiệm, phần lớn những binh sĩ này ốm thập tử nhất sinh, không ít kẻ rơi vào trạng thái hoang tưởng hoặc tâm thần phân liệt, chưa kể 1 số trường hợp được ghi nhận “mất tích không dấu vết”. Hoảng hốt, quan chức Hải quân Mỹ ra lệnh ngừng lại thí nghiệm ngay lập tức. Lần lượt sau đó, những thủy thủ còn may mắn sống sót bị đào thải ra khỏi quân đội. Có người nói họ còn bị “tẩy não” để quên đi mọi chi tiết về cuộc thí nghiệm kinh hoàng trên biển Philadelphia.

Về nhóm công nghệ chống phát hiện hay công nghệ tàng hình, khả năng tàng hình của thiết bị có được nhờ sự phối hợp giữa việc giảm thiểu tín hiệu âm thanh, hồng ngoại, điện từ, quang học và radar phát ra, khiến đối phương rất khó phát hiện, theo dõi và tiêu diệt. Kỹ thuật tàng hình được áp dụng nhằm giúp máy bay có thể thâm nhập qua các hàng rào phòng không dày đặc mà máy bay chiến đấu trước đây không thể vượt qua. Máy bay sẽ được thiết kế theo các hình dáng đặc biệt nhằm bị nhận dạng thấp, hay các tính năng tàng hình cho phép nó thâm nhập qua những hàng rào bảo vệ tinh vi nhất của kẻ thù và tấn công các mục tiêu được bảo vệ kỹ càng nhất. Thiết bị bay sẽ có một cơ chế tàng hình hoàn hảo bằng cách uốn cong ánh sáng, mô phỏng lại công nghệ tàng hình có thể che phủ đi vật thể ở các môi trường khúc xạ. Vật thể được tàng hình này được hình thành bằng cách bao quanh vật thể với một chất liệu đặc biệt, mà chất liệu đó có khả năng làm uốn cong ánh sáng xung quanh nó. Điều đó hoàn toàn dễ hiểu, bởi vì tất cả những gì cần làm chỉ là hai chất liệu khác nhau với hệ số khúc xạ đặc trưng, bằng cách kết hợp chúng với nhau thành một chiếc áo choàng có thể khiến cho ánh sáng lan tỏa quanh vật thể theo một cách đặc biệt để từ đó nó sẽ trông như biến mất. Từ đó thiết bị có thể đạt được sự tàng hình tuyệt đối. Các vật liệu này cấu thành từ một mạng lưới bằng phẳng của cái gọi là siêu phân tử cắt từ khối thép thông thường. Với sự bổ sung của chất bán dẫn phi tuyến, siêu vật liệu có thể điều chỉnh phù hợp với công nghệ tàng hình, giúp các phương tiện quân sự tàng hình với sóng hồng ngoại, sóng vô tuyến và các loại sóng khác.

Về công nghệ radar, Lý Đồng vận dụng một công nghệ dựa trên một hiện tượng bóng ma còn gọi là liên đới lượng tử, trong niên đại này vốn được Albert Einstein gọi là hành động ma quỷ từ xa. Quang tử liên đới của hệ thống radar mới có thể phát hiện các mục tiêu từ khoảng cách rất xa vì nó dùng quang tử liên đới để nhận diện các vật thể vô hình, khác với hệ thống radar thông thường. Nguyên lý hoạt động của nó đã được vật lý lượng tử phát biểu rằng “Nếu bạn tạo ra một cặp quang tử liên đới bằng cách dùng một tinh thể chia tách quang tử gốc, sự thay đổi của quang tử liên đới ngay lập tức sẽ ảnh hưởng tới bản sinh đôi của nó, bất kể khoảng cách giữa hai cái là bao xa”. Một radar lượng tử, tạo ra một lượng lớn các cặp quang tử liên đới và bắn một trong hai cái lên trời, có thể có khả năng nhận được các thông tin quan trọng về mục tiêu, gồm cả hình dáng, địa điểm, tốc độ, nhiệt độ và thậm chí là kết cấu hóa học son của mục tiêu, từ những quang tử trở về. Radar lượng tử cũng như radar bình thường, vốn sử dụng sóng radio, tuy nhiên, radar lượng tử có khả năng phát hiện các máy bay tàng hình tốt hơn nhiều, khiến các máy bay này không thể lẩn vào không gian nền. Ngoài việc trang bị radar này, Lý Đồng sẽ còn áp dụng thêm công nghệ vệ tinh nhằm tăng tính giám sát và cảnh báo toàn cầu cho binh đoàn.

Về công nghệ năng lượng cung cấp cho các khí tài quân sự sẽ dùng chính là năng lượng từ chân không lượng tử hay còn lại là năng lượng điểm không, đây là năng lượng vẫn tồn tại trong chân không của không gian thậm chí khi nhiệt độ là không độ Kelvin. Năng lượng điểm không là dạng thấp nhất của năng lượng trong hệ thống vật chất, còn lại khi tất cả các dạng năng lượng khác đã biến mất. Công nghệ có thể biến đổi năng lượng điểm không thành năng lượng điện có thể sử dụng qua cấu trúc “pin dao động chân không” dựa trên thiết kế tấm dẫn của Casimir Force. Việc cho phép lực thắng – nhờ đó đẩy các tấm tiếp xúc với nhau – sẽ tạo ra đủ năng lượng để chuyển năng lượng chân không thành năng lượng điện.

Như vậy với việc hoạch định và dự trù được hàng loạt giải pháp công nghệ siêu thường như trên Lý Đồng tin sẽ đủ sức cải tiến và biến những vũ khí tầm thường hiện có thành những sát thủ cực kỳ nguy hiểm trên chiến trường, tạo ra bất ngờ cực lớn cho đối thủ, làm lệch cán cân sức mạnh quân sự về phía đất nước.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỳ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Hai ngày sau cuộc gặp với Trịnh Hoành, không ngoài dự đoán, Lý Đồng được mời tới diện kiến những người nắm quyền điều hành cao nhất của đất

nước.

8h ngày 3 tháng 2 năm 2005

Chiếc Cadillac màu đen chống đạn rà rà chạy vào Đông gia Biệt thự, sau chừng chốc lát, nó xuất hiện trở lại ở cổng, rẽ vào đường lớn rồi nhanh chóng tăng tốc lao về phía trước. Cả quá trình chỉ diễn ra trong chưa tới năm phút đồng hồ. Trên đường, chiếc xe nhìn có vẻ cô độc có điều nếu ai tinh ý sẽ phát hiện trước và sau nó đều xuất hiện các tốp xe đi theo âm thầm bảo vệ, từ đó có thể đoán ra bên trong xe hẳn là có nhân vật quan trọng đang ngồi.

Xe chạy mất gần ba mươi phút thì rẽ vào cổng một căn cứ quân sự ngoại thành. Đây là nơi đồn trú của sư đoàn lục quân 307 trực thuộc Quân khu Thủ đô. Khi chiếc xe dừng lại, người thanh niên nhanh chóng bước ra từ chiếc Cadillac sau đó được nhân viên mật vụ dẫn vào một lối đi phức tạp trước khi theo thang máy tiến vào boongke bọc thép chôn sâu dưới lòng đất. Người thanh niên này hiển nhiên là Lý Đông. Tại đây, khi hắn bước vào phòng chỉ huy thì trước mặt đã có bốn người ngồi đợi sẵn. Lý Đông nhanh chóng nhận ra bọn họ chính là Tổng Bí thư Hoàng Khải, Chủ tịch nước Cao Việt Tường, Bộ trưởng Bộ quốc phòng Đoàn Khuê, người cuối cùng là Bí thư Hà Đô Trịnh Hoành. Trong số ngày ngoài Trịnh Hoành là đầu mối liên lạc cuộc họp thì ba người trước đều là những người có liên quan trực tiếp tới quân đội.

Theo đó, Tổng Bí thư là Chủ tịch Quân ủy Trung ương là người đứng đầu Quân ủy Trung ương, là người chủ trì các hội nghị của Quân ủy Trung ương, Ban Thường vụ Quân ủy Trung ương; nghiên cứu, đề xuất với Ban Chấp hành Trung ương Đảng, Bộ Chính trị, Ban Bí thư những vấn đề về đường lối, nhiệm vụ quân sự và quốc phòng; kế hoạch phòng thủ đất nước; phương hướng và biện pháp xây dựng nền quốc phòng toàn dân; cơ chế lãnh đạo của đảng với Quân đội nhân dân; chỉ đạo, hướng dẫn các cấp ủy trực thuộc Trung ương thực hiện các nghị quyết, chỉ thị của Đảng về quân sự, quốc phòng. Bí thư Quân ủy Trung ương thay mặt Quân ủy Trung ương trực tiếp chỉ đạo xây dựng Quân đội nhân dân Việt Nam vững mạnh toàn diện, xây dựng các tổ chức đảng trong Quân đội trong sạch, vững mạnh, nâng cao chất lượng, hiệu quả công tác đảng, công tác chính trị, chủ trì và kết luận đối với vấn đề lớn như chủ trương, chương trình, kế hoạch thực hiện các chỉ thị, nghị quyết của Đảng, các biện pháp xây dựng quân đội, quyết định các vấn đề về công tác cán bộ trong quân đội...

Chủ tịch nước là Chủ tịch Hội đồng quốc phòng và an ninh, chịu trách nhiệm thống lĩnh của các lực lượng vũ trang nhân dân, có quyền ban bố tình trạng khẩn cấp về quốc phòng trong cả nước hoặc ở từng địa phương. Chủ tịch nước đồng thời có quyền phong, thăng quân hàm Đại tướng, Thượng tướng.

Bộ trưởng Bộ quốc phòng về trách nhiệm thì là người chỉ huy cao nhất đối với Quân đội nhân dân và dân quân tự vệ.

Nhìn dàn lãnh đạo tối cao quân đội đang ở trước mắt, Lý Đông có thể biết được thái độ trọng thị của bọn họ dành cho vấn đề hắn đề xuất như thế nào. Các vị lãnh đạo cũng không tỏ vẻ cao quan quyền chức, thấy Lý Đông vừa tới liền đứng lên. Lý Đông lập tức chủ động tiến tới trước mặt chào hỏi:

- Xin chào các vị!

Mấy vị lãnh đạo neho mắt đánh giá người thanh niên trước mắt. Danh tiếng và nhân diện của Lý Đông bọn họ không lạ gì có điều đây là lần đầu tiên diện kiến trực tiếp. Quả nhiên người thanh niên này phong tư đỉnh đạc, khí độ mười phần, đáng đáp uy vũ siêu việt chúng nhân. Thậm chí khi đối mặt với bọn họ mà vẫn giữ được thái độ trầm ổn, tự tin không một chút câu nệ.

Tổng Bí thư Hoàng Khải là người đầu tiên đưa tay ra bắt tay Lý Đông sau đó những người còn lại cũng chào hỏi hắn.

Sau khi tất cả đã an vị, Hoàng Khải cũng không dài dòng mà đề cập luôn vào nội dung của cuộc họp:

- Lý Đông, chúng tôi đã nhận được bản đề án của cậu và đã nghiên cứu kỹ các nội dung trong đó. Chúng tôi có những đồng thuận nhất định với phân tích về tham vọng của Bắc phương trong đề án này. Dù thực sự chúng ta chưa đủ căn cứ đánh giá được mức độ quyết tâm của phía họ như thế nào nhưng rõ ràng việc có những biện pháp chuẩn bị là cần thiết. Về các giải pháp cậu đưa ra thì cơ bản là phù hợp với chủ trương của chính phủ có điều chúng tôi vẫn còn những băn khoăn rất lớn liên quan đến việc thành lập lực lượng bí mật của cậu. Do vậy chúng tôi muốn có buổi gặp gỡ này với mong muốn nghe cậu nói rõ hơn về vấn đề này?

Lý Đông cũng hiểu tính chất của cuộc họp này nên sau khi đảo mắt nhìn một lượt những người trước mặt, hắn chậm rãi nói:

- Thưa mọi người, đúng như những gì đã viết trong báo cáo. Tôi muốn chính phủ thành lập một lực lượng đặc biệt với những vũ khí sử dụng công nghệ cao. Có thể nói đây là những công nghệ chưa từng được phổ biến trên thế giới và vũ khí của chúng ta sẽ siêu việt đại bộ phận vũ khí bây giờ về các mặt tốc độ, khả năng tàng hình, chống tàng hình và các cơ cấu nguồn năng lượng phát động khác... chức năng của nó không khác gì kỵ binh trong quân đội ngày xưa, là công cụ để giáng một đòn thuận sát làm tan rã tinh thần và lực lượng của đối phương từ trong trứng nước

- Vậy làm sao chúng ta có được những công nghệ này? Cậu không phải muốn nói sẽ do Kỷ nguyên mới phụ trách nghiên cứu chứ? Tôi thấy đây cũng không phải là vấn đề đơn giản.

Chủ tịch nước Cao Việt Tường lập tức nghi vấn nói.

Lý Đông mỉm cười trả lời ông ta:

- Các vị có thể đặt nghi ngờ về khả năng thực hiện những điều này của chúng tôi nhưng tôi có thể khẳng định với mọi người, Kỷ nguyên mới đã đạt được những bước tiến đáng kể liên quan tới các kỹ thuật mới, tôi tin tưởng trong thời gian không bao lâu sẽ có thể áp dụng vào trong sản phẩm thực tế.

Lúc này, Bộ trưởng Đoàn Khuê lên tiếng:

- Lý Đông, tôi biết tập đoàn Kỷ nguyên mới có năng lực công nghệ hàng đầu về các nguồn năng lượng nhưng khi tài chiến đấu không phải chỉ cần bấy

nhiều đó. Như cậu cũng đã nói, nó cần phải đạt được sự đồng bộ trên nhiều mặt kỹ thuật khác. Liệu việc đồng thời nghiên cứu triển khai nhiều nội dung giải pháp công nghệ vốn chưa phải là thế mạnh của Kỷ nguyên mới có phải là kỳ vọng quá lớn không?

Lý Đông nhìn người đàn ông cao lớn có khuôn mặt vuông vức rắn rỏi này rồi khẳng định:

- Bộ trưởng Đoàn Khuê, chúng tôi hiện có đủ nguồn lực cả về con người và tài chính để đầu tư nghiên cứu cùng lúc những giải pháp kỹ thuật này. Chia sẻ thêm với các vị, các kỹ thuật này nằm trong tầm nhìn phát triển công nghệ dài hạn của tập đoàn, sẽ là kỹ thuật lõi của chúng tôi trong tương lai.

- Nói như vậy các anh định sử dụng những công nghệ này vào sản xuất sản phẩm đại trà?

Chủ tịch Cao Việt Tường lập tức hỏi lại:

Lý Đông gật đầu:

- Đúng vậy! Đây chính là cơ sở kỹ thuật để phát triển các sản phẩm của tập đoàn chúng tôi sau này!

Nghe tới đây, Chủ tịch nước Cao Việt Tường tức phủ định:

- Điều này là không thể được! Các công nghệ này nếu thật có thể nghiên cứu ra và áp dụng thành công vào trong thực tế sẽ tạo ra lợi thế sức mạnh rất lớn cho quân đội chúng ta. Nếu đưa vào sản xuất đại trà chúng có thể bị sao chép, lợi thế tương quan của chúng ta sẽ bị đánh mất!

- Ha ha, xin ngài an tâm. Việc vận dụng các công nghệ này sẽ được chúng tôi tính toán cụ thể, chúng tôi cũng chỉ áp dụng từng phần ở mức độ nhất định trong các dòng sản phẩm riêng lẻ. Các vị cũng thấy, bản thân hàm lượng kỹ thuật trong này cũng quá lớn, không phải cứ đem ra mổ xẻ máy móc là có thể sao chép được. Nếu điều này là dễ như vậy thì Su 30MK2 của Nga hay F22- Raptor của Mỹ cũng bày đây trên đất rồi, các nước có công nghiệp phát triển cũng không phải chi phí lớn cho việc mua sắm khí tài làm gì cho tốn kém, tự bắt chước sản xuất lấy là xong.

Bộ trưởng Đoàn Khuê cau mày một chút rồi lại nói:

- Nếu nói như vậy, có nghĩa là các công nghệ này sẽ không phải độc quyền của quân đội?

Lý Đông gật đầu:

- Đúng vậy, thưa các vị. Tôi cũng xin nói thẳng, chi phí và nguồn lực nghiên cứu cho việc này là một con số không nhỏ, do vậy chúng tôi cũng phải cân khai thác các thành tựu nhận được để tái sinh vốn đầu tư và tạo ra lợi nhuận thặng dư. Như các vị biết, sản phẩm nào cũng có vòng đời của mình, Kỷ nguyên mới không thể chỉ tập trung vào các sản phẩm hiện tại được nếu không muốn nhìn thấy sau năm, mười năm tới bị các tập đoàn khác trên thế giới thay thế. Dù chúng tôi muốn cống hiến cho đất nước nhưng dù gì chúng tôi là một doanh nghiệp, do vậy cần hài hòa lợi ích của tập đoàn và lợi ích chung của đất nước. Mong các vị hiểu điều đó!

Lý Đông lập luận rất có lý, mấy vị lãnh đạo lại trở nên trầm ngâm. Sau một lúc Tổng Bí thư Hoàng Khải lên tiếng:

- Vậy cậu định triển khai công tác này như thế nào?

- Uhm, như các vị biết, đây hoàn toàn là sự nỗ lực từ một phía chúng tôi. Tài chính và công nghệ chính phủ gần như không tham gia do đó để tránh những tranh chấp sau này chúng ta sẽ phải ký một bản ghi nhớ, trong đó có điều khoản cụ thể về quyền được bảo lưu và sử dụng sở hữu trí tuệ của Kỷ nguyên mới. Tất nhiên về phía chúng tôi cũng sẽ cam kết không tiết lộ và chuyển giao công nghệ cho bất cứ đơn vị nào mà không được sự đồng ý và cho phép của chính phủ.

Chủ tịch Cao Việt Tường lại lên tiếng:

- Việc này rất hệ trọng, làm sao chúng tôi có thể bảo đảm được phía Kỷ nguyên mới sẽ tuân thủ được những điều này?

- Uhm... thưa ngài, cái này có lẽ chúng ta phải đặt lòng tin vào nhau. Các ngài cũng hiểu chúng tôi hoàn toàn có thể âm thầm nghiên cứu và sản xuất ra sản phẩm của mình mà không cần chia sẻ bất kỳ thứ gì với chính phủ. Sở dĩ có buổi họp ngày hôm nay cũng là một chữ Tâm của cá nhân tôi với đất nước. Do vậy các vị không cần nghi ngờ gì về thái độ của Kỷ nguyên mới với vấn đề này.

Nghe xong lời Lý Đông nói, căn phòng trở nên tĩnh lặng, sau cùng Bộ trưởng Đoàn Khuê nói:

- Theo như cậu đã đề cập trong bản kế hoạch, binh đoàn này sẽ gồm không quân, tàu ngầm và tên lửa. Cậu có đề xuất cụ thể như thế nào?

Lý Đông liền hỏi lại:

- Tôi có thể được biết thông tin khí tài tốt nhất mà chúng ta hiện có không?

Đoàn Khuê bây giờ có chút chần chừ, dù sao đây cũng là bí mật quốc gia. Ông ta đưa mắt nhìn ba vị thượng cấp như dò hỏi ý kiến, sau khi nhận được cái gật đầu từ bọn họ Đoàn Khuê mới nói tóm tắt:

- Nếu nói về các khí tài dạng này hiện đại nhất thì hiện chúng ta có bốn chiếc Su 30MK2, hai hệ thống phòng thủ tên lửa phòng không S-300PMU-1 và Scud C, về tàu ngầm thì chỉ có một tàu ngầm Kilo cũ nhận từ Triều Tiên hiện đang neo tại cảng Cam Lâm, tỉnh Khánh Bình. Về cơ bản là khá khiêm tốn,

cậu cũng biết tình hình ngân sách quốc phòng của chúng ta còn rất eo hẹp, thật không đáng kể nếu so với chi tiêu của phía bên kia.

Mặc dù đã biết nước mình hiện tại khí tài thiếu và yếu cả về số lượng và chất lượng nhưng khi nghe Đoàn Khuê báo cáo xong, Lý Đông không khỏi thờ dài. Cân nhắc một chút Lý Đông mới nói:

- Tôi cần mỗi loại này một mẫu, có vấn đề gì không?

- Ý cậu là...?

Đoàn Khuê cau mày nhìn Lý Đông dò hỏi.

- Đúng, tôi muốn dùng chúng để thí nghiệm các công nghệ mới.

Bốn vị lãnh đạo cấp cao nhìn nhau, sau đó tiến hành một cuộc thảo luận ngắn, Sau khi đi đến thống nhất Bộ trưởng Đoàn Khuê trả lời:

- Được, mặc dù có ảnh hưởng khá lớn tới các kế hoạch bố trí quân lực khác nhưng các khí tài này chúng tôi có thể điều động cho cậu.

Lý Đông hài lòng:

- Cảm ơn các vị đã tin tưởng! Tôi sẽ không để mọi người thất vọng.

Suy nghĩ thêm một chút Lý Đông lại nói:

- Nếu đã đi tới thống nhất, bây giờ tôi muốn thảo luận với các vị về vị trí đặt căn cứ một chút.

Tổng Bí thư Hoàng Khải gật đầu:

- Uhm... mời cậu nói!

- Các vị đợi một chút!

Lý Đông rút từ trong cặp ra một bản đồ đã chuẩn bị sẵn sau đó trải dài trên bàn họp. Những người còn lại lập tức bị thu hút sự chú ý. Lý Đông rút thêm một chiếc bút sau đó di chuyển về phía giữa tám bản đồ khổ lớn đưa tay chậm chậm khoanh tròn trên nền màu xanh dương:

- Các vị, đây là nơi tôi kiến nghị chúng ta lựa chọn.

Bốn người còn lại lập tức đứng bật dậy chăm chú nhìn tám bản đồ. Căn phòng bỗng trở nên tĩnh lặng thậm chí có thể nghe tiếng thở khó nhọc của từng người. Sau một lúc chỉ nghe thấy tiếng Đoàn Khuê thì thảo:

- Năm km độ sâu dưới lòng Đông Hải sao? Không thể nào!!!!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Đại học Kinh tế Quốc gia, Lớp Kinh tế Công nghiệp K47

Mấy ngày này, Lý Đông vẫn không thấy sự xuất hiện trở lại của Thiệu Đại. Có điều, không cần hỏi hán cũng đoán được lý do. Tên này chắc hẳn đang phải trốn tránh sự truy lùng của bọn người Lê Côn. Sau sự việc hôm trước thì chắc chắn bọn lưu manh này không tìm hán là không được. Bọn này cũng đã vài lần chặn đường các thành viên trong lớp để hỏi về thông tin liên lạc hoặc tung tích của Thiệu Đại nhưng cũng không mấy người biết được việc này. Thiệu Đại ở lớp thật sự khá là cô độc, gần như không mấy người dám nói chuyện với hán nói gì đến chuyện xin số điện thoại và địa chỉ nhà ở. Tuy nói là vậy nhưng vẫn là có người biết được, đó chính là thành viên ban cán sự lớp và đoàn đội. Sau khi chặn được Bí thư Trần Độ ở cửa lớp, bọn côn đồ đã lấy được thông tin. Nhưng có vẻ việc này cũng không có hiệu quả gì bởi đến hôm nay Lý Đông vẫn còn thấy một tên trong bọn chúng đứng ở cổng trường canh gác.

Lý Đông tự nhủ không hiểu Thiệu Đại sẽ giải quyết câu chuyện này thế nào, nếu cứ tiếp tục tình trạng này không lẽ sẽ phải xin nghỉ học dài hạn sao? Đang lúc Lý Đông suy tư thì điện thoại của hán đến một dòng tin nhắn từ số máy lạ.

Lý Đông mở tin ra đọc. Là của Thiệu Đại! Nội dung cũng không có gì, Thiệu Đại là muốn hẹn gặp riêng Lý Đông trong chiều nay. Lý Đông lập tức nhấn lại đáp ứng, hán biết tên này nếu đã chủ động như vậy hán là có việc lớn muốn sự trợ giúp từ mình.

2h chiều, Lý Đông theo địa chỉ trong tin nhắn lái xe đến khu phố Hồng Mai. Đây là một khu dân cư nghèo, sinh sống đa phần là người lao động hoặc sinh viên, người nhập cư. Lý Đông chậm chậm dừng trước một quán cà phê cũ kỹ, biển hiệu quảng cáo cũng đã phai màu không nhận rõ chữ, chắc cũng chỉ có khách quen mới đọc được tên đầy đủ.

Sau khi khóa xe, Lý Đông bước vào cửa. Bên trong quán cũng không rộng, chỉ tầm khoảng 30 m2, kê khoảng bảy tám chiếc bàn trong đó chỉ có hai bàn là đang có khách. Lý Đông nhanh chóng nhận ra Thiều Đại đang ngồi một góc, ánh mắt lộ vẻ suy tư. Bình thường Lý Đông cũng rất ít thấy ánh mắt này của hắn, đa phần là sự sắc lạnh, ngay cả khi hắn nói đang gặp rắc rối với bọn lưu manh. Xem tình hình này, có vẻ Thiều Đại là có chuyện quan trọng rồi.

Lý Đông lảng lạng đi tới trước bàn, kéo ghế ngồi xuống. Thiều Đại ngược mắt lên nhìn hắn rồi hỏi:

- Đến rồi à?

- Uhm!

- Gọi gì chưa?

Lý Đông không trả lời hắn mà quay về phía cô bồi bàn đang mãi mê nhắn tin điện thoại tại quầy.

- Em ơi, cho một ly đen không đường!

Cô nhân viên lúc này có vẻ đang nhắn dờ tin, nghe có người gọi phục vụ chỉ ngẩng đầu lên không mặn không nhạt nói:

- Đợi một lát!

Nói đoạn lại cầm mặt nhanh tay nhắn nốt đoạn hội thoại còn đang gõ dờ.

Lý Đông nhìn thấy cảnh này cũng chỉ đành lắc đầu, hắn thực cũng không tin cái quán này có thể cho ra cái đồ uống gì có vị, chẳng qua là vào quán rồi thì cũng nên gọi một thứ đồ gì đó mà thôi.

Lý Đông quay lại nhìn Thiều Đại rồi hỏi:

- Gọi tao ra đây có chuyện gì?

Thiều Đại chần chờ một chút, việc này có chút khó mà mở lời. Dù sao Lý Đông với hắn cũng chỉ là ngồi cùng bàn, quan hệ cũng không có gì là quá thân mật, nhờ hắn việc này có chút hơi quá phận. Có điều việc đến nước này, Thiều Đại cũng không còn cách nào khác. Hắn nhìn Lý Đông rồi nói

- Uhm... tao đang cần tiền. Mà có thể xoay đâu ra một ít cho tao mượn được không?

Lý Đông không ngờ Thiều Đại hẹn hắn ra đây chỉ là vì việc này. Có điều thấy hắn cần tiền đến vậy hắn là có lý do. Lý Đông nói:

- Bao nhiêu?

- Càng nhiều càng tốt!

- Cho một con số cụ thể đi!

- Uhm... nếu được thì khoảng năm mươi triệu.

- Được!

Sau cái gật đầu, ngay lập tức Lý Đông móc ví lấy từ trong đó một tấm thẻ rồi đưa cho Thiều Đại:

- Trong này hạn mức thấu chi là 300 triệu, mày cứ dùng, nếu không đủ bảo tao. Mật khẩu là 101088.

Thiều Đại lúc này khá là ngạc nhiên. Không ngờ tên Lý Đông này lại hào sảng với hắn đến vậy, thậm chí còn đưa ra vượt mức hắn yêu cầu mà không hỏi lý do cũng như thời gian trả nợ. Thiều Đại biết Lý Đông hẳn là điều kiện kinh tế cũng không tệ nhưng nhìn hắn biểu hiện thường ngày cũng không cho rằng Lý Đông lại có điều kiện như vậy.

Thiều Đại không vội nhận thẻ mà hỏi:

- Không cần hỏi lý do sao?

- Tao biết mày hẳn có việc cần. Tiện thì nói, không thì không quan trọng.

Thiều Đại lại trầm ngâm giây lát rồi quyết định nói:

- Uhm... bà tao bị tai biến, phải nhập viện. Cũng may hôm trước tao trốn bọn lưu manh về quê, tới nơi thì phát hiện bà tao đang nằm ở dưới đất. Bệnh viện bọn họ nói phải có tiền phẫu thuật thì may ra mới cứu được. Số tiền quá lớn, tao không biết xoay ở đâu ra nên đành phải nhờ tới mày.

- Vậy à? Chuyện này sao không nói sớm!

Lý Đông đẩy tấm thẻ ra trước mặt Thiều Đại.

- Cầm lấy đi!

Thiều Đại đẩy trả Lý Đông rồi nói:

- Tao không cần nhiều như vậy. Ra ngân hàng rút cho tao mượn số tiền kia là được! Thẻ giữ lại mà dùng!

- Tao cũng không cần gì đến thẻ, ngược lại mày cầm tiền mặt đi lại về Nam Hà thật không tiện.

- Không sao, tao lo được!

Lý Đông suy nghĩ một chút rồi nói:

- Không bằng mai cũng là cuối tuần, được nghỉ học, giờ tao theo mày về Nam Hà thăm bà mày luôn?

Thiều Đại có chút khó xử:

- Việc này...

- Thôi nào, tao không nghĩ mày lại có lúc thiếu dứt khoát như vậy.

Nghe Lý Đông nói vậy, Thiều Đại đành gật đầu:

- Uhm... vậy cũng được!

- Khi nào mày trở về?

- Vốn định là thu xếp được tiền thì đi luôn.

- Tốt, mày đợi tao một chút!

Nói đoạn, Lý Đông rút điện thoại ra gọi. Đầu dây bên kia bắt máy, Lý Đông nói:

- Chú Tô Lâm, hiện giờ tôi cần đi có việc gấp. Chú cho người đưa một xe tới gấp số 16 đường Hồng Mai, Quận Thanh Ba nhé.

Đầu dây bên kia nhanh chóng đáp ứng, Lý Đông ngắt máy quay sang nói với Thiều Đại:

- Khoảng mười lăm phút nữa xe sẽ đến.

- Uhm... được!

- Chuyện bọn lưu manh, tính thế nào?

- Tạm thời lánh đi một thời gian. Tao cũng phải lo xong chuyện của bà tao đã.

- Bọn chúng không tìm về quê mày chứ?

- Hừ, đất có thổ công, sông có hà bá. Chúng nó làm mưa làm gió một góc phố trên này thì được chứ nếu về quê thì tự tìm đường chết. Tao nghĩ bọn nó cũng biết điều này nên từ hôm xảy ra chuyện đến giờ chưa thấy chúng bén mảng tới đó.

- Uhm... nếu bọn chúng làm căng quá thì để tao giải quyết cho.

- Mày...?

- Ừ!

- Sao lại muốn can dự vào chuyện này?

- Vì mày là bạn tao và tao có khả năng!

Nghe Lý Đông nói lời này, trong lòng Thiều Đại có chút cảm động. Sau một lúc hần hờn nói ra một cụm từ mà vốn dĩ hần rất ít nói:

- Cảm ơn mày...! Có điều việc này tương đối nguy hiểm, tao cũng không muốn mày dính vào chuyện phức tạp như vậy. Đây là việc riêng của tao, nên để tao giải quyết.

Thiếu Đại kiên quyết, Lý Đông cũng không nói gì thêm chỉ gật đầu:

- Vậy tùy mày! Có điều tao nhắc lại, cần gì cứ bảo.

- Uhm...

Thiếu Đại gật nhẹ đầu sau đó không nói gì thêm, hai người lẳng lặng ngồi uống nước.

Đúng như Lý Đông nói, sau khoảng gần mười lăm phút, một chiếc xe Mercedes thương vụ đã đỗ ngay trước cửa. Lý Đông nhận ra người lái xe là một nhân viên bảo an, hắn đứng dậy chủ động ra quầy thanh toán sau đó nói với Thiếu Đại:

- Đi thôi!

Thiếu Đại theo Lý Đông đứng lên đi ra cửa, Lý Đông đưa chìa khóa xe máy cho người bảo an để hắn đi xe máy về còn mình thì trực tiếp cầm lái đưa Thiếu Đại trở về Nam Hà.

Trên xe, nhìn Lý Đông đang chăm chú điều khiển tránh làn người đông đúc trên phố, Thiếu Đại lại có nhận thức mới về người bạn học cùng bàn này. Quả thật Thiếu Đại đã đánh giá thấp điều kiện của Lý Đông. Xe xịn, tài xế riêng, tiền tiêu theo hạn mức mà có khi nhiều người cả đời kiếm không được con số đó... không phải công tử nhà giàu thì không thể. Điều đáng nói hơn là Lý Đông này làm người thật cũng rất hợp tính cách của Thiếu Đại, khiêm tốn, chân thành lại hết lòng vì bạn bè, quả là một người rất đáng kết giao.

Về phần Lý Đông lúc này cũng không biết những suy nghĩ trong đầu Thiếu Đại chỉ tập trung lái xe vượt qua các đoạn đường ùn tắc trong nội đô. Ra tới cao tốc thì thông thoáng hơn hẳn, từ Hà Đô về Nam Hà lại cũng khá gần, chỉ có hơn 100 km do vậy Lý Đông cho xe chạy với tốc độ tối đa cho phép nên sau hơn một tiếng, xe đã dừng tại Bệnh viện Đa khoa tỉnh.

Lý Đông cùng Thiếu Đại nhanh chóng đi vào phòng theo dõi cấp cứu. Tới nơi, Lý Đông thấy có một cô gái đang ở cùng chăm sóc bệnh nhân, hắn nhận ra là cô gái đáng thương hôm trước được Thiếu Đại cứu. Theo Lý Đông suy đoán có lẽ do sợ cô gái này bị bọn Lê Côn tiếp tục truy bắt nên Thiếu Đại đưa cả cô ta về đây.

Thấy có người đi vào, cô gái ngẩng đầu lên, nét mặt nàng tuy vẫn còn u sầu nhưng đã có thêm vài phần nhuận sắc. Ngọc Hà nhận ra người tới là Thiếu Đại lập tức đứng lên khỏi giường bệnh:

- Anh Thiếu Đại, Anh về rồi à?

- Uhm... Ngọc Hà, bà tôi sao rồi?

- Bác sĩ nói tình hình của bà đã tạm ổn định lại có điều vẫn phải phẫu thuật lấy khối máu tụ trong não ra mới có thể yên tâm được. À, mà anh đã lo được tiền viện phí chưa?

- Được rồi... cô về nhà nghỉ ngơi đi. Ở đây để tôi lo!

- Không sao đâu, ở đây có nhiều người, em cũng đỡ sợ.

Thiếu Đại dùng ánh mắt thông cảm mà nhìn Ngọc Hà, hắn biết hắn là dư chấn từ sự vụ hôm trước vẫn còn ám ảnh nàng sâu đậm mới sinh ra tâm lý sợ sệt như vậy. Hắn trấn an nàng:

- Vậy được rồi, cô cứ ở đây trông hộ bà cho tôi một lúc. Tôi ra ngoài đi làm các thủ tục giải phẫu.

- Vâng, anh cứ đi đi ạ!

Lý Đông này giờ đứng một bên quan sát mọi việc trong phòng. Thiếu Đại cũng không giới thiệu hắn và Ngọc Hà với nhau, có lẽ hoàn cảnh hiện tại thật có chút không tiện nói rõ các mối quan hệ. Bà của Thiếu Đại theo hắn nói thì khoảng gần sáu mươi tuổi tuy vậy Lý Đông thấy mái tóc trên đầu đã bạc trắng, hẳn là vì cuộc sống sinh nhai vất vả gây ra. Xung quanh người bệnh hiện tại đang gắn chằng chịt các hệ thống dây theo dõi hiện trạng, sắc mặt trắng bệch có vẻ khá yếu ớt, theo tình hình này nếu không phẫu thuật xử lý khối máu tụ ở não có thể sẽ gặp nguy hiểm lớn. Lý Đông thầm nghĩ cũng may Thiếu Đại tìm hắn chứ nếu gặp người khác, đợi huy động đủ số tiền thì tình hình có lẽ sẽ trở nên nguy kịch rồi. Nghĩ tới đây, Lý Đông khẽ thở ra một hơi, sau đó lập tức bám theo lưng Thiếu Đại đi ra khỏi phòng tiến về khu vực thu viện phí.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Có tiền, thủ tục phẫu thuật rất nhanh được hoàn tất. Do bệnh nhân cũng trong tình trạng khá nguy cấp nên ca mổ dự kiến sẽ được tiến hành vào 6h sáng ngày hôm sau.

Buổi tối, Lý Đông ở lại trực cùng Thiều Đại và Ngọc Hà. Mọi việc bình thường cho tới hơn năm giờ sáng thì bất ngờ hệ thống theo dõi cảnh báo kêu lên liên tục. Ngọc Hà vội vàng chạy đi gọi bác sĩ trực. Chừng vài phút sau, vị bác sĩ trung niên cùng y tá vội vàng tiến vào. Sau một loạt thủ sơ khám, bác sĩ quay sang hỏi những người xung quanh:

- Ở đây ai là người nhà chịu trách nhiệm chính về bệnh nhân?

Thiều Đại lập tức tiến lên:

- Là tôi! Tôi là cháu ruột!

- Uhm... tình hình bệnh nhân có chuyển biến xấu đột ngột, cần tiến hành giải phẫu ngay lập tức. Cậu nhanh đi làm thủ tục đi!

- Bác sĩ, thủ tục đã xong từ chiều. Hồ sơ đây, bác sĩ xem!

Nói đoạn Thiều Đại lập tức lấy chứng từ trên chiếc kệ đầu giường bệnh nhân đưa cho vị bác sĩ, vị bác sĩ xem qua giấy lát rồi gật đầu quay sang đưa hồ sơ cho y tá nói:

- Y tá Trang, cô liên lạc với bác sĩ mổ ca này xem đã tới chưa. Nếu không tôi sẽ trực tiếp mổ cho bệnh nhân, tình hình rất gấp.

- Vâng, bác sĩ đợi một lát!

Nói đoạn, y tá vội vàng đi ra ngoài. Sau vài phút cô y tá trở lại, cùng với vài người đang đẩy một xe cáng nằm.

- Bác sĩ Tôn Lập, hiện tại bác sĩ Trần Nam phụ trách ca này vẫn chưa đến. Có lẽ phải nhờ anh mổ thay rồi.

Tôn Lập gật đầu:

- Được, vậy mọi người lập tức đưa bệnh nhân vào phòng cấp cứu, cô lo các thủ tục chuyển ca mổ này sang cho tôi.

- Vâng!

Y tá Trang lại đi ra ngoài, những người còn lại thì lập tức di chuyển bà của Thiều Đại lên cáng rồi đẩy tới phòng phẫu thuật khẩn cấp. Bác sĩ Tôn Lập và nhóm Lý Đông lập tức bám theo phía sau.

Ngay khi xe cáng vừa đến trước cửa phòng thì phía đối diện bất ngờ xuất hiện một xe cáng khác đang nhanh chóng tiến đến. Trên đó, một người thanh niên đang nhăn nhó kêu gào, chân phải quấn tạm băng gạc trắng, dường như anh ta là bị gãy chân. Theo bên cạnh người thanh niên là một người phụ nữ, trên người mặc một chiếc áo khoác lông chồn, nhìn trang phục có vẻ là người quyền quý. Bà ta vừa đi vừa an ủi người thanh niên:

- An Huy, con chịu khó một chút. Vào trong bác sĩ sẽ gây tê và phẫu thuật cho con, rất nhanh sẽ không đau nữa!

Cậu thanh niên tên An Huy dường như không nghe thấy lời mẹ y nói, tiếp tục kêu gào khiến người phụ nữ càng thêm sốt ruột. Đang đi bỗng dưng bà ta thấy cáng thương dừng lại, liền ngẩng đầu lên quát hỏi:

- Sao các người lại dừng lại vậy, nhanh lên! Không thấy con tôi đang rất đau đớn à?

Vị nam y tá bên cạnh có vẻ quen biết người phụ nữ này quay đầu trả lời:

- Chị Thực Lan, hình như phía trước là có một ca cần mổ gấp, chị nhìn xem!

Thực Lan ngẩng đầu lên, quả nhiên bà ta thấy phía trước phòng mổ cũng đang dừng một cáng thương khác, có điều lúc này nghe con trai la lối bà ta cũng không cần biết tình huống cụ thể liền lớn giọng nói:

- Tôi không cần biết, các anh đẩy ngay cáng con trai tôi vào phòng giải phẫu. Nó phải được mổ ngay.

- Chị Thực Lan, nhưng...

- Nhưng cái gì? Các người còn muốn làm việc ở đây không?

Không đợi người nam y tá nói hết, Thực Lan đã lên tiếng nạt nộ. Chồng bà ta là Phó Giám đốc Sở Y tế của Tỉnh, trừ phi mấy tên này chán làm bệnh viện mới dám không nghe lời nàng.

Lúc này, tại đầu cảng bên kia, bác sĩ Tôn Lập thấy xảy ra tranh chấp ồn ào mới chủ động tiến về phía bên này, hỏi han:

- Y tá Lực, trường hợp khẩn cấp à? Tôi không thấy trong lịch trực có ca mổ nào xếp vào giờ này?

- Vâng, đúng vậy nhưng...

Nói tới đây, Y tá Lực mới ghé gần tai Tôn Lập nhỏ giọng thì thầm:

- Bác sĩ, người kia tên là Thực Lan, vợ của Phó Giám đốc sở y tế tỉnh, người nằm trên xe cảng kia là con trai của bọn họ.

Tôn Lập hiểu ra vấn đề gặt đầu rồi hỏi:

- Vậy tình huống cụ thể của bệnh nhân thế nào?

- Đêm qua cậu kia tụ tập đua xe, sáng nay xảy ra tai nạn. Chân bị gãy dập, cần phải mổ cố định lại. Bác sĩ mổ cũng đang trên đường tới, tuy vậy nếu có bác sĩ ở đây rồi thì tiện quá!

- À, ra vậy. Được rồi, để tôi qua xem sao.

Tôn Lập ở bệnh viện có tiếng là thánh thủ bởi ông ta thao tác được ở nhiều chuyên khoa như tim mạch, não thần kinh, chấn thương chỉnh hình do vậy là một trường khoa rất được trọng vọng.

Tôn Lập tiến lại phía cảng thương của cậu thanh niên rồi nói với vị phụ nhân:

- Chào chị, tôi là bác sĩ trực ca. Chị để tôi xem qua cháu một chút!

Thực Lan nghe nói tới là bác sĩ, cũng không nói thêm cái gì, đứng tránh qua một bên. Tôn Lập cẩn thận xem xét chiếc chân bị thương của người thanh niên một hồi rồi quay qua nói với Thực Lan:

- Bệnh nhân không gặp tình huống gì quá lớn, tạm thời có thể tiêm gây tê và sơ cứu cố định xương chân lại, không cần mổ gấp. Chị thấy đấy, phía trước có ca tai biến rất khẩn, phải được ưu tiên trước nếu không sẽ ảnh hưởng tới tính mạng. Ca của cháu có thể phải dời lại một chút!

Thực Lan nghe nói con trai sẽ phải xếp lịch đợi mổ thì trở nên nổi giận:

- Hừ... anh nói cái gì? Không có đợi gì hết, tôi muốn nó phải được mổ ngay lập tức.

Tôn Lập kiên nhẫn giải thích:

- Chị à, tôi là bác sĩ, tôi có thể phán đoán được tình hình, thực sự tình huống của cháu không khẩn cấp, tôi sẽ phải ưu tiên cho ca kia trước. Mong chị hiểu và thông cảm!

Thực Lan nghe xong gào lên:

- Hừ, anh biết nó là ai không? Nếu hôm nay chồng tôi mà không đi công tác thì bây giờ người phải đứng ở đây là Giám đốc bệnh viện chứ không phải là một bác sĩ như anh đâu. Thật không biết nặng nhẹ.

Nói đoạn, Thực Lan quay sang nói lớn với mấy vị y tá:

- Các anh cứ đẩy vào buồng mổ cho tôi, chồng tôi sẽ gọi cho Giám đốc Bệnh viện các anh.

Thực Lan nói là làm, bà ta lập tức gọi điện cho chồng mình. Quả nhiên sau chừng vài phút, Tôn Lập nhận được điện thoại của Giám đốc bệnh viện, yêu cầu tiến hành khẩn cấp ca mổ cho người thanh niên. Tôn Lập khó xử giải thích tình huống trước mắt nhưng có vẻ không thuyết phục được vị kia. Sau cùng ông ta phải gặt đầu đáp ứng, không thể làm trái mệnh lệnh cấp trên.

Tôn Lập tiến về phía đám người Thiều Đại nói:

- Xin lỗi mọi người, phía bên kia có ca mổ chân phải ưu tiên trước. Có lẽ trường hợp nhà mình phải dời lại một chút!

- Nhưng bác sĩ, bà tôi nguy cấp lắm rồi, chậm một lát nữa không khéo nguy kịch mất!

Thiều Đại lo lắng nói.

Tôn Lập tránh đi ánh mắt của Thiều Đại, quay qua nhìn bệnh nhân đang nằm trên cảng thở dài bất lực.

- Tôi rất tiếc!

Thực Lan khi này thấy đám người phía trước vẫn chưa chịu tránh ra để bà ta đưa con trai vào trong nên lập tức xấn xỏ đi tới gào lên:

- Thế nào? Lũ nhà quê này, không tránh ra còn đứng chặn ở đây làm gì?

Thiều Đại biết tình huống của bà nội đang rất gấp, không thể nhường nhịn, hấn quay sang trừng mắt quát lại:

- Tại sao tôi phải tránh? Chúng tôi đến trước, phải được mở trước. Nhìn cậu kia hình như chỉ là gãy chân, cũng không quá nghiêm trọng đến tính mạng, đợi xếp mở sau đi.

- Hừ, đồ ngu ngốc. Tao không rảnh nói chuyện với hạng người như mày. Nếu mày không tránh ra tao sẽ gọi bảo an lôi cổ ra.

- ĐM... tôi không tránh, bà làm gì được tôi. Người nhà tôi đang nguy kịch, phải được mở trước. Bà có giỏi cứ bước tới đây thêm một bước.

Thiều Đại lập tức gầm lên, sừng sộ chắn ngang trước cửa phòng mổ. Thực Lan có chút bị ánh mắt của hấn dọa sợ phải lùi lại. Tuy vậy bà ta rất nhanh lấy lại được bình tĩnh, quay qua nói với y tá bên cạnh:

- Bảo an đâu? Cậu lập tức gọi họ gõ cổ thằng mất dạy này lại cho tôi!

Lý Đông từ đầu chứng kiến tất cả sự việc, nhờ thính lực siêu phàm hấn nghe và hiểu tất cả những uẩn khúc trong việc tranh chấp này. Thấy tình huống trước mắt trở nên phức tạp, Lý Đông tiến tới vỗ vai Thiều Đại nói:

- Việc này mày không cần làm căng, để tao lo.

Nói đoạn, Lý Đông nhanh chóng đi ra một góc khuất bấm điện thoại. Sau chừng vài nhịp chuông chờ, đầu dây bên kia tiếp máy:

- Alo, tôi nghe.

- Uhm... Anh Trịnh Hoành, xin lỗi làm phiền anh sớm như thế này. Tôi có việc muốn nhờ anh can thiệp.

- Được, mời anh cứ nói. Nếu có thể, tôi sẽ hết sức hỗ trợ.

- Cảm ơn anh trước! Uhm... chuyện là thế này...

Lý Đông mau chóng tóm tắt kể lại sự việc trước mắt, đại thể người nhà của hấn bị tai biến cần mổ khẩn cấp tại Bệnh viện Đa Khoa Nam Hà thì lại bị một ca mổ chấn thương chen ngang. Người mới tới lại có người nhà là lãnh đạo Sở Y tế, Lý Đông muốn nhờ Trịnh Hoành thông qua quan hệ để can thiệp vào việc này.

Trịnh Hoành chăm chú nghe xong câu chuyện thì ngay lập tức gật đầu đáp ứng:

- Được, cũng chỉ là chuyện nhỏ. Để tôi gọi nhờ người nói chuyện.

- Vâng, chuyện đang rất gấp, mọi chuyện nhờ anh!

- Không có gì! Anh yên tâm!

- Tôi cúp máy trước!

- Uhm... chào anh!

Cuộc hội thoại nhanh chóng kết thúc, Lý Đông lập tức trở lại phòng mổ, không khí ở đây đã tương đối căng thẳng. Bảo an bệnh viện đã được gọi tới, đang vây lấy Thiều Đại.

Thực Lan khi này đang la hét:

- Các cậu kéo ngay cái thang mất dạy này ra ngoài cho tôi... Thật không biết trời cao đất dày là gì... Hừ hừ..

- Bà nói cái gì? Thử nói lại lần nữa xem hàm răng còn không?

Thiều Đại cũng không vừa, phần nộ quát lại.

- Các anh còn đứng đó làm gì? Muốn nhìn xem hấn đánh tôi chắc...

Nghe Thực Lan ra lệnh, mấy vị bảo an đang định động thủ thì lúc này, một người đàn ông béo ục ịch đang hấp tấp vừa đi vừa nghe điện thoại, lao từ cầu thang bộ tầng trên đi tới. Miệng ông ta nói văng dạ liên hồi, sắc mặt lại có vẻ hơi tái. Trên trán ông ta không ngừng toát ra mồ hôi, không biết do vận động nhanh hay là do nghe được thứ gì khiến ông ta sợ hãi. Nhiều người ở đây lập tức nhận ra người đàn ông này chính là Đặng Can, giám đốc bệnh viện tỉnh, ông ta hấn là có ca trực tới qua nên giờ này mới ở đây.

Đặng Can khi này tâm lý đang khá là hoảng hốt. Cuộc gọi vừa rồi chính là từ vị tư lệnh ngành của ông ta nhắc nhở trực tiếp về việc xử lý không phù hợp vụ việc trước mắt. Đặng Can sợ đến chân đi không vững, ông ta cũng thật không ngờ mới sáng sớm mà đã gặp phải ca khó xử như thế này. Đầu tiên một

bên là Phó Giám đốc Sở gọi tới, lại chỉ sau đó ít phút bên kia lại điều tới một phiên tôn thần cấp Bộ trưởng, lời lẽ dọa cho ông ta đến muốn tiểu cả ra quần.

Đặng Can đi nhanh tới trước cửa phòng mổ rồi dừng lại quan sát xác định tình huống hai bên một chút. Mấy người bảo an thấy là Giám đốc đến cũng tạm dừng lại để nghe chỉ thị. Thực Lan cũng nhận ra Đặng Can vội vàng tiến lại phía hắn nói:

- Đặng Can, chú xem! Thằng ranh kia lại còn dám uy hiếp tôi, không cho tôi đưa cáng vào phòng mổ, chú cho người đuổi bọn hắn ra đi!

Đặng Can khẽ liếc Thực Lan một cái, không nói một lời mà vội vàng tiến tới trước mặt Tôn Lập chỉ vào bà của Thiều Đại:

- Bác sĩ Tôn Lập, lập tức tiến hành phẫu thuật cho vị bệnh nhân kia.

Tôn Lập ngạc nhiên hỏi lại:

- Nhưng không phải vừa rồi anh nói là...

- Tình huống có thay đổi, ca này quan trọng và khẩn cấp hơn.

Tôn Lập có chút khó hiểu nhưng hắn biết thời gian quý giá nên gật đầu:

- Vâng, tôi hiểu!

Tôn Lập quay sang chỉ đạo cho đội ngũ y tá và trợ lý đẩy xe cáng của bà Thiều Đại vào phòng mổ trước con mắt ngạc nhiên của đám người Thực Lan. Sau giây lát, Thực Lan lại hét lên:

- Đặng Can, chuyện này là sao? Tôi cần chú giải thích?

Đặng Can quay sang Thực Lan nói:

- Chị thông cảm! Ca này bệnh nhân có thể nguy hiểm tới tính mạng, chúng tôi cần ưu tiên trước!

Nói đoạn, không chờ Thực Lan phản ứng, ông ta quay mặt đi hướng cầu thang lên lầu để lại khuôn mặt sững sờ của Thực Lan. Bà ta thật không ngờ Đặng Can dám dùng thái độ này nói chuyện với mình. Sau giây lát như tỉnh ra, Thực Lan nói với theo:

- Đặng Can, tôi sẽ bảo anh nhà tôi gấp chú nói chuyện!

Đặng Can không ngoảnh đầu lại chỉ nhếch mép trả lời:

- Vâng, tôi đợi!

Chuyện này, Đặng Can cũng chỉ có thể làm như vậy. Nói đùa, đây là điện thoại riêng từ Bộ trưởng, một phó Giám đốc Sở thì là cái gì, không chịu nổi nhiệt một hơi thở của người ta mà thôi. Ông ta tin vị Phó Giám đốc Sở kia cũng là người hiểu thời thế mà cư xử cho chừng mực, không làm phức tạp thêm tình hình những chuyện vụn vặt này.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

9h sáng, ca phẫu thuật thành công tốt đẹp. Nhờ bàn tay tài hoa của Tôn Lập can thiệp kịp thời, bà của Thiều Đại đã vượt qua cơn nguy kịch. Theo lời bác sĩ nói bệnh nhân sẽ được theo dõi một thời gian chờ ổn định lại là có thể xuất viện. Nghe được những lời này, Thiều Đại mới thở ra được một hơi, phải biết bà nội gần như là người thân duy nhất còn lại của hắn, hắn không muốn một mình lẻ loi sống ở trên đời, cảm giác đó thật là khủng khiếp.

Lý Đông thấy mọi việc đã ổn, sau khi để lại tám thẻ tín dụng cho Thiều Đại thì cáo từ ra về. Thiều Đại ra tận bãi xe tiễn hắn. Hai người tới nơi, Lý Đông mở cửa xe quay sang nói với Thiều Đại:

- Được rồi, mày lên lại với bà đi. Tao đi đây!

- Uhm... Lý Đông, chuyện vừa rồi không có mày thì có lẽ mọi thứ rất khó khăn với tao. Ân nghĩa này tao sẽ không quên, sau này có việc gì cần đến tao, mày cứ nói, dù phải nhảy vào lửa tao cũng sẽ giúp mày hoàn thành.

- Ha ha, Thiệu Đại, chỗ anh em mày nói nặng nề như vậy làm gì. Hiểu nhau là được! Mấy cứ yên tâm ở đây chăm sóc bà đi, tao sẽ nói lại việc này với chủ nhiệm để thông báo lại nhà trường tạo điều kiện cho mày ở lại Nam Hà.

- Uhm... nhờ mày!

Lý Đông đưa tay vỗ vỗ vai Thiệu Đại rồi nói:

- Vậy nhé! Khi nào lên Hà Đô anh em gặp lại.

Nói đoạn, Lý Đông lên xe nô máy, vẫy tay chào Thiệu Đại rồi lái xe tiến ra cổng bệnh viện, nhanh chóng theo hướng quốc lộ trở lại thủ đô. Qua chuỗi sự việc vừa qua, Lý Đông càng hiểu hơn về con người Thiệu Đại. Bên ngoài cái vỏ lạnh lùng, không ngoan và quả đoán, thì bên trong lại là con người có tình có nghĩa, giàu lòng trắc ẩn, sẵn sàng vì người thân bạn bè mà dấn thân vào khó khăn. Từ nhận thức này, Lý Đông càng quyết tâm để Thiệu Đại thâm nhập sâu vào cuộc sống thật của hắn, đưa hắn thành một mắt xích quan trọng trong mạng lưới hoạt động của mình.

Lý Đông bây giờ đã có một vai trò mới trong chính phủ. Hắn có được một ghế ủy viên trong Hội đồng An ninh Đặc biệt, đây là tổ chức phi chính thức mới được thành lập với sự tham gia của một bộ phận nhỏ những người nắm quyền kiểm soát quân đội. Hội Đồng này được thành lập với mục tiêu duy nhất là kiểm soát mọi hoạt động của căn cứ bí mật, chịu trách nhiệm ra các quyết định về nghiên cứu sản xuất vũ khí mới cũng như kế hoạch tấn công kẻ thù. Nói cách khác Lý Đông bây giờ là một sĩ quan quân đội nhân dân cao cấp. Quân hàm của hắn đã được đặc cách lên tới hàm Thiếu tướng.

Lý Đông đại diện cho một bên hợp tác xây dựng căn cứ nên hắn sẽ có quyền tiến cử người của mình vào bộ máy nhân sự điều hành. Vai trò và tiếng nói của Lý Đông trong Hội đồng khá lớn, không khó để đạt được sự đồng thuận của những thành viên còn lại trong Hội đồng cho các quyết định của mình do đó hắn muốn đưa người của mình vào vị trí chỉ huy căn cứ sẽ không gặp quá nhiều phản đối. Phải biết đây là nơi quan trọng không chỉ riêng với chính phủ mà với cả Kỷ nguyên mới, Lý Đông muốn người chịu trách nhiệm chính về nó phải là người thân cận của hắn cũng không có gì khó hiểu. Mà xét tổng thể một vòng những người Lý Đông biết, Thiệu Đại là sự lựa chọn không thể thích hợp hơn. Bây giờ nhiệm vụ của Lý Đông chính là tìm cách để thuyết phục và giành được sự đồng ý của Thiệu Đại, để cho hắn hủy ngang việc học tập tại Đại học đảm nhận nhiệm vụ này. Lý Đông sẽ giao Thiệu Đại cho phía quân đội để tiến hành một quá trình huấn luyện đặc biệt trước khi tiếp nhận dần các công tác quản lý và chỉ huy của căn cứ. Theo Lý Đông thấy, căn cứ vào những diễn biến hiện tại thì khả năng Thiệu Đại làm theo ý hắn là khá lớn, Lý Đông nhìn thấy ngọn lửa trong con người của Thiệu Đại, đó là khát vọng mãnh liệt muốn vươn lên trong cuộc sống. Lý Đông cho hắn một cơ hội này, người này chắc chắn sẽ nắm lấy.

Ngoài vị trí chỉ huy căn cứ, Lý Đông còn bố trí một nhiệm vụ bí mật khác cho Thiệu Đại. Đó chính là Đội trưởng Lực lượng biệt động đặc nhiệm. Lực lượng này nằm ngoài biên chế của quốc gia, hay nói cách khác là lực lượng ngầm của riêng Lý Đông. Bọn họ được cài cắm ở nước ngoài nhằm mục đích thu thập tình báo cũng như triệt hạ đối thủ lúc cần. Lý Đông hiểu không phải trường hợp nào giải quyết xung đột cũng phải dùng tới các khí tài hạng nặng ảnh hưởng lớn ở quy mô quốc gia, khi đó lực lượng biệt động này sẽ là một công cụ lợi hại để đạt được mục tiêu đặt ra một cách đơn giản và hữu hiệu hơn. Thiệu Đại sẽ có nhiệm vụ âm thầm xây dựng, tổ chức và chiêu mộ các thành viên trên khắp thế giới, tiến hành huấn luyện và trang bị những thành tựu khoa học kỹ thuật mới nhất của Kỷ nguyên mới, biến bọn họ thành những siêu chiến sĩ có sức mạnh hủy diệt. Lực lượng này Lý Đông trước đây vốn đã thông qua sát thủ Dalton âm thầm bố cục một phần tuy nhiên do vẫn chưa tìm được người chủ trì thích hợp nên hắn chưa triển khai được về mặt thực chất. Gần đây, từ phía bên kia, Dalton cũng đã nhiều lần đề xuất Lý Đông về việc thiết lập tổng bộ của tổ chức nhưng Lý Đông đang tạm thời ếm xuống. Nếu bây giờ có bàn tay giúp sức của Thiệu Đại thì chuyện này có thể tiến hành được rồi.

Những kế hoạch lớn này cũng còn phải cần một thời gian nữa mới tiến hành được do đó trở về Hà Đô, Lý Đông tạm thời xếp chúng lại. Mấy ngày tiếp theo hắn lại trở về với nếp sống sinh viên của mình. Đạo gần đây do Thiệu Đại thường xuyên vắng mặt nên xung quanh chỗ ngồi của Lý Đông đã lại xuất hiện không ít các nữ sinh. Dù sao Lý Đông lớn lên đáng dấp cao lớn đẹp trai, nói chuyện lại hài hước có duyên nên thu hút nhiều bạn khác giới cũng là điều dễ hiểu.

Giờ giải lao giữa tiết, lớp Kinh tế công nghiệp K47.

Đình Hương liếc mắt nhìn về phía chàng trai đang khoa tay múa chân tán dóc chọc cười các cô gái xung quanh, không hiểu sao trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác khó chịu không tên. Càng nhìn nụ cười của hắn lại càng đáng ghét, Đình Hương thầm mắng "Hừ, không phải có bạn gái rồi sao? Lên lớp lại còn tán tỉnh nữ sinh khác, đúng là đào hoa háo sắc, mà cô gái tên Trương Ngọc kia không hiểu sao lại bị tên này lừa phỉnh được không biết". Nghĩ tới đây, như một thể chịu được cái cảnh hoa hồng trước mặt, Đình Hương quyết định làm người tốt ngăn cản tên này ba hoa ve vãn cô gái khác. Đào mắt suy nghĩ một chút lấy cớ, nàng đứng lên tiến về phía người thanh niên rồi lên tiếng:

- Này Lý Đông, các cậu đang nói chuyện gì vui vẻ quá vậy?

Lý Đông ngẩng đầu lên nhận ra người mới tới là lớp trưởng Đình Hương, hắn cười trả lời:

- Chào Lớp trưởng đại nhân. Có chuyện gì sai bảo quần chúng à?

- Uhm... cậu rảnh không? Minh đúng là có chuyện muốn bàn với cậu đây.

- Ô, chuyện gì vậy?

- Cũng không có gì to tát, liên quan một chút tới công tác đoàn thôi.

- Vậy cậu nói đi

- Uhm... Lý Đông, chắc cậu biết đoàn trường sắp tổ chức thi trại hè, lớp chúng ta cũng phải chuẩn bị thiết kế trại và các tiết mục dự thi gala sinh viên tài năng. Minh muốn đề nghị cậu đăng ký tham gia một tiết mục? Cậu nghĩ sao?

Lý Đông trở mắt ngạc nhiên nhìn Đình Hương:

- Đình Hương, mình tưởng lớp đã có tiết mục khiêu vũ của cậu rồi?
- Uhm... nhưng mình muốn có thêm một tiết mục nữa, mỗi lớp được chọn một tới hai tiết mục mà.
- Nhưng mình không có năng khiếu gì nổi bật, thật sự mình không nghĩ ra tiết mục nào để dự thi.
- Lý Đông, cậu hát được không? Làm một bài rock chẳng hạn... mình thấy chất giọng của cậu và Thiều Đại rất hợp. Có khi hai người làm tiết mục song ca, được đấy nhỉ? Mình tin sẽ rất sôi động đấy!

Nghe Đình Hương đề nghị, Lý Đông vội vàng xua tay:

- Uầy, không được. Mình không hát được, Thiều Đại lại còn đang bận việc nhà không tham gia được đâu. Cậu tìm người khác đi, lớp mình còn nhiều nhân tài mà.

Thấy Lý Đông không chịu phối hợp, Đình Hương ra vẻ tức giận chống nạnh:

- Rốt cục bạn có đăng ký không thì bảo, phải có trách nhiệm với cộng đồng một chút chứ.

Lý Đông hắc tuyến đầy đầu, việc này thì liên quan gì đến ý thức cộng đồng, bộ hấn xả rác, tiêu bậy, làm ồn gây mất trật tự công cộng gì sao. Nghĩ nghĩ một lúc Lý Đông quay sang Đình Hương nói:

- Được, Đình Hương. Cậu đã nói vậy thì cho mình đăng ký thi một môn năng khiếu đi.
- A, Môn gì?
- Uhm... Cừ tạ đi!
- Cậu...!!!!

Nghe xong câu trả lời của Lý Đông trăn Đình Hương nổi lên gân xanh: “Hừ, đúng là đồ vai u thịt bắp. Một cuộc thi đầy những tiết mục có tính thẩm mỹ và nghệ thuật như vậy hấn đăng ký cái tiết mục gì không đăng ký lại đăng ký cừ tạ. Ai thèm xem hấn phổ diễn cơ bắp với sức khỏe chứ. Thật là... một ý tưởng ngu ngốc”.

Nghĩ tới đây, Đình Hương nổi giận quay mặt đi thẳng về chỗ về chỗ trước về ngơ ngác vô tội của Lý Đông. Hấn vội vã gọi nằng:

- Đình Hương, Đình Hương... sao lại đi rồi, cho mình đăng ký với!

Đình Hương quay lại lườm hấn:

- Định đùa giỡn mình à. Môn đó thì không cần phải thi, nếu cậu khỏe thì giao cho cậu chân bốc vác lều trại, loa đài luôn. Thế nào, xứng tài rồi nha.
- A... sao lại thế được? Đình Hương, Đình Hương quay lại bàn bạc thêm chút đi!

Mặc Lý Đông gọi, Đình Hương cũng không thèm đoái hoài thêm đến hấn trở về chỗ ngồi của mình. Lúc này các cô gái đang ngồi quanh Lý Đông ôm bụng cười trước màn đối đáp của Lý Đông và Đình Hương, phải biết không mấy ai trong lớp dám nói chuyện với Đình Hương như vậy đâu. Một trong số các cô gái đưa mắt nhìn Lý Đông một lượt sau đó trêu đùa hấn:

- Lý Đông, sao cậu không đăng ký thi luôn thể hình đi. Mình chắc chắn là fan ruột của cậu nha, đội ngũ chị em lớp Kinh tế Công nghiệp chắc chắn sẽ cổ vũ cho cậu... ha ha
- Đúng... đúng... nhưng trước khi đi thi phải có buổi tổng duyệt nhé, bọn mình sẽ làm giám khảo cho... À, liệu có màn quần bơi không nhỉ?
- Trời đất, một mảnh hay hai mảnh? Để mình tìm mẫu cho.

Các cô gái còn lại lập tức nhao nhao ủng hộ, Lý Đông lại càng được dịp lên mặt khoác lác:

- Chắc chắn, nếu không phải Đình Hương chỉ nói được đăng ký thêm một môn nữa thôi thì mình cũng đăng ký rồi. Đúng là thiếu đất dụng võ, nói thật với mọi người nếu không phải đã đỗ đại học thì mình cũng đi làm người mẫu rồi đấy.
- Lý Đông, hay là để mình giới thiệu cậu với ông bầu nhé?
- Thật à? Ai vậy?
- Vũ Khắc Tiệp... gần đây có cái cô gì Ngọc Trinh rất nổi đấy.

- À à... người này, vậy thì thôi.

- Ha ha...

*****

Nói là nói vậy, sau đó ít phút, Lý Đông vẫn là chủ động đi qua làm lành với Đình Hương:

- Đình Hương, lúc này nói đùa chút cho vui thôi. Cho mình xin lỗi nhé!

- Hừ...

Đình Hương quay mặt đi không tiếp chuyện Lý Đông. Thông thường, nàng sẽ ít có thái độ thế này với các bạn trong lớp, đa phần nàng đều rất là kiên nhẫn và mềm mỏng. Có điều không hiểu tại sao khi thấy Lý Đông trêu đùa mình trước mặt nhiều bạn nữ như vậy Đình Hương lại đặc biệt tỏ ra khó chịu. Lý Đông nhận ra Đình Hương là giận thật vội vàng nói:

- Đình Hương, bộ không tha thứ à?

- Không!

- Có cách nào không? Mình sẽ cố gắng hoàn thành để cậu vui lòng.

Đình Hương thấy thái độ thành khẩn của Lý Đông, cơn giận mới nguôi đi một chút. Nàng quay sang nhìn Lý Đông nói:

- Đăng ký tham gia tiết mục tài năng.

- A, vẫn là chuyện này?

- Sao? Không muốn! Không muốn thì về chỗ, đừng có làm nhảm ở đây nữa!

- Uhm... vậy thì được rồi. Cậu đăng ký cho mình đi.

- Tiết mục gì?

- Hát

Lý Đông gãi gãi đầu mỉm cười thỏa hiệp với Đình Hương. Đình Hương nghe đến đây lập tức vui mừng, dường như mọi bực dọc quên hết:

- Thật nha, đăng ký là không rút được đâu, đừng làm ảnh hưởng đến thi đua của lớp.

- Được, mình biết rồi! Cậu yên tâm!

Khi vừa nói tới đây thì chuông vào học reo lên, Lý Đông đành quay về chỗ ngồi. Đình Hương nhìn theo bóng dáng hắn, trong ánh mắt lại lóe lên một tia mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Bình thần trải qua một tuần học tập tẻ nhạt, cuối cùng Lý Đông cũng có một việc quan trọng cần phải xử lý vào những ngày cuối tuần.

22h đêm thứ sáu, một chiếc xe âm thầm đi tới Đông gia Biệt thự, sau chừng năm phút dường như đã đón được người cần thiết, nó quay trở ra rồi đi thẳng ra sân bay Hà Đô, nơi có một chiếc chuyên cơ chờ sẵn.

An ninh xung quanh máy bay được thắt chặt, gần như trong phạm vi bán kính 500m là không gian giới nghiêm, dày đặc xe cảnh sát bảo vệ, ánh đèn Light Bar chớp nháy liên tục như cảnh báo bất cứ ai cũng không được phép lại gần. Khi chiếc xe theo lối riêng đi vào sân bay và dừng lại, một người cảnh vệ lập tức tiến tới mở cửa. Lý Đông bước ra từ trong xe, đảo mắt quan sát xung quanh một chút sau đó mau chóng theo nhân viên hướng dẫn đi lên máy bay.

Lên tới nơi, Lý Đông nhận ra dường như mình là người khách cuối cùng. Hắn gật đầu lên tiếng chào hỏi các vị khách khác sau đó ngồi vào vị trí đã được

chuẩn bị sẵn của mình. Người của cục cảnh yếu quốc gia và bộ phận kỹ thuật sân bay sau khi kiểm tra một vòng thấy không còn phát sinh vấn đề gì thì cũng đã tiến vào chỗ ngồi. Sau ít phút cơ trưởng bắt đầu ra thông báo chuẩn bị cất cánh, máy bay chậm chậm lăn bánh ra đường băng. Sau giai đoạn chạy đà tăng tốc, bằng một thứ sức mạnh bùng nổ, cả cỗ máy khổng lồ bốc thẳng lên cao, lao vào bầu trời đêm đen thẫm.

Lý Đông biết chuyến đi này là bắt đầu cho chuỗi hành động triển khai kế hoạch xây dựng căn cứ trên thực địa. Địa điểm được lựa chọn là ngoài khơi một tỉnh có vị trí chiến lược và cực kỳ then chốt đối với phòng thủ bờ biển, tỉnh Khánh Bình.

Về địa lý, Khánh Bình là một tỉnh nằm ở khu vực duyên hải miền Nam Trung Bộ. Trung tâm tỉnh lỵ cách Nam Thành 443 km về phía Bắc và cách thủ đô Hà Nội 1.280 km về phía Nam theo đường Quốc lộ 1A. Khánh Bình có diện tích tự nhiên là 5.197 km². Phần đất liền của tỉnh nằm kéo dài từ tọa độ địa lý 12°52'15 đến 11°42'50 vĩ độ Bắc và từ 108°40'33 đến 109°29'55 kinh độ Đông. Điểm cực Đông trên đất liền của Khánh Bình nằm tại Mũi Đồi trên bán đảo Hòn Gốm, huyện Vạn Ninh và cũng là điểm cực đông trên đất liền của tổ quốc. Chiều dài vào khoảng 150 km, chiều ngang chỗ rộng nhất vào khoảng 90 km.

Khánh Bình là một tỉnh có địa hình tương đối cao ở trong nước, độ cao trung bình so với mực nước biển khoảng 60 m. Núi ở Khánh Bình tuy hiếm những đỉnh cao chót vót, phần lớn chỉ trên dưới một ngàn mét nhưng gần với dãy Trường Sơn, lại là phần cuối phía cực Nam nên địa hình núi khá đa dạng. Do có nhiều núi cao, mật độ chia cắt lớn bởi khe, suối, sông tạo thành nhiều hẻm, vực, thung lũng sâu, gây khó khăn cho giao thông.

Đồng bằng ở Khánh Bình nhỏ hẹp, bị chia cắt bởi các dãy núi đâm ra biển. Thềm lục địa tỉnh cũng phản ánh sự tiếp nối của cấu trúc địa hình trên đất liền. Các nhánh núi Trường Sơn đâm ra biển trong quá khứ địa chất như dãy Phước Hà Sơn, núi Hòn Khô, dãy Hoàng Ngu không chỉ dừng lại ở bờ biển để tạo thành các mũi Hòn Thi, mũi Khe Gà (Con Rùa), mũi Đông Ba... mà còn tiếp tục phát triển rất xa về phía biển mà ngày nay đã bị nước biển phủ kín. Vì vậy, dưới đáy biển phần thềm lục địa cũng có những dãy núi ngầm mà các đỉnh cao của nó nhô lên khỏi mặt nước hình thành các hòn đảo như hòn Tre, hòn Miếu, hòn Mun... Xen giữa các dải đảo nổi, đảo ngầm là những vùng trũng tương đối bằng phẳng gọi là các đồng bằng biển, đó chính là đáy các vũng. Khánh Bình có đường bờ biển kéo dài từ xã Đại Lãnh tới cuối vịnh Cam Lâm, có độ dài khoảng 385 km tính theo mép nước với nhiều cửa lạch, đầm, vịnh, cùng khoảng 200 đảo lớn, nhỏ ven bờ.[Khánh Bình có sáu đầm và vịnh lớn, đó là Đại Lãnh, vịnh Vân Phong, Hòn Khói, Nha Phu, Nha Huân, và vịnh Cam Lâm. Trong đó có nổi bật nhất vịnh Cam Lâm với chiều dài 16 km, chiều rộng 32 km, thông với biển thông qua eo biển rộng 1,6 km, có độ sâu từ 18–20 m, và thường được xem là cảng biển có điều kiện tự nhiên tốt nhất Đông Nam Á, một trong ba vịnh tốt nhất thế giới cho xây dựng cảng biển. Trước đây nơi này được sử dụng làm căn cứ quân sự của Hoa Kỳ rồi Liên Xô (sau này là Nga) nhưng về sau được chuyển thành cảng dân sự.

Mục đích cụ thể Lý Đông có chuyến đi tới Khánh Bình là để khảo sát địa điểm sản xuất và trung chuyển vật liệu xây dựng căn cứ. Theo kế hoạch, căn cứ sẽ được xây dựng giữa lòng Đông Hải nằm cách đất liền khoảng gần 20 hải lý. Đây là một thung lũng rộng rãi và bằng phẳng nằm giữa khối địa hình nhấp nhô dưới đáy đại dương. Những người xây dựng phương án đều hiểu để tiến hành xây dựng được căn cứ này đòi hỏi phải có rất nhiều giải pháp kỹ thuật khác nhau mà một trong số đó chính là phát triển sản xuất vật liệu kháng áp đa dụng cũng như các thiết bị vận chuyển và lắp ráp xây dựng chúng dưới lòng đại dương. Nếu không làm được những điều này thì kế hoạch sẽ phải điều chỉnh lại. Vấn đề này từng là nội dung gây tranh cãi trong lần họp trước của Lý Đông và mấy vị lãnh đạo quân đội có điều khi nghe hẳn quả quyết công nghệ này Kỷ nguyên mới đã có và đang áp dụng vào sản phẩm thì các nghi vấn và phản đối mới bị áp xuống. Lý Đông nói không quá, thứ giải pháp kỹ thuật siêu đẳng mà hẳn nói tới chính là công nghệ vật liệu nano cải tiến “ống than nano”

Ống than nano có thể gọi là một vật liệu thần kỳ, trong lịch sử khoa học của loài người từ trước đến hiện tại chưa có một vật liệu nào có một đặc tính vô cùng đa dạng, khả năng ứng dụng lại cực kỳ phong phú như ống than nano. Một trong những đặc tính khác thường của ống than nano là cơ tính và lý tính. Ống than nano có độ cứng (stiffness), độ bền (strength) siêu việt và truyền nhiệt tốt. Cấu trúc của ống có thể được thiết kế để thay đổi độ dẫn điện từ mức độ của kim loại đồng đến chất bán dẫn. quang tính, điện tính (bao gồm điện, điện từ, quang điện từ) của ống than nano cho thấy những tính chất mới lạ chưa từng thấy trong các loại vật liệu hữu cơ lẫn vô cơ.

Nói về cơ tính, ống than nano bền và cứng hơn thép tới vài nghìn lần. Diễn tả một cách cụ thể, ống nano mang một sức bền có thể treo vài trăm chiếc xe tăng khi ống được phóng đại có đường kính to bằng cây viết chì. Nếu được triển khai đúng mức, đây là một vật liệu gia cường (reinforcement) quý giá cho các polymer gia dụng. Nói về các đặc tính điện từ và quang điện từ (opto-electronics), ống nano có tiềm năng ứng dụng vượt trội có thể thay thế nguyên tố silicon và các chất bán dẫn khác hiện nay đang thống trị thương trường máy vi tính và các linh kiện điện tử.

Vật liệu ống nano cũng đã được con người tình cờ phát hiện ra tuy vậy để ứng dụng vào sản xuất sản phẩm thực tế còn đòi hỏi phải vượt qua rất nhiều rào cản. Lý Đông là người có thể tháo dỡ các rào cản này. Điều này cũng không gây ra nghi ngờ gì lớn với mấy vị trong Hội đồng An ninh bởi nó không phải được đột ngột đưa ra mà đây vốn là một trong các giải pháp Lý Đông đưa ra để gia cường khả năng chịu lực và đàn hồi cho các tấm kính năng lượng mặt trời cũng như vỏ xe ô tô điện mà Kỷ nguyên mới đang sản xuất. Phải biết các sản phẩm này thường ở ngoài trời, khả năng va chạm với vật thể khác là rất lớn do vậy nếu không có lớp gia cố thì nguy cơ vỡ hỏng là rất lớn từ đó làm giảm thời gian sử dụng của sản phẩm, là một yếu điểm chết người.

Với các đặc tính hiếm có của loại vật liệu này, hiện tại thật không tìm ra loại vật liệu thích hợp hơn để làm lớp vỏ bảo vệ căn cứ trước áp lực nước khổng lồ ở độ sâu hơn 5 km dưới mặt nước biển. Nếu Lý Đông không có công nghệ này thì từ đầu hẳn cũng đã không đủ tự tin đề xuất một dự án có tính viễn tưởng như vậy.

*****

Máy bay mất khoảng hơn một tiếng rưỡi đồng hồ thì hạ cánh. Đoàn công tác xuống chuyên cơ thì được hộ tống thẳng về căn cứ Cam Lâm. Do trời cũng đã khuya nên cả đoàn được bố trí nghỉ ngơi, ngày mai mới tiến hành công việc.

Sáng sớm hôm sau, tại phòng họp một xưởng đóng tàu có quy mô lớn và khá hiện đại, lãnh đạo đơn vị đang tiếp một đoàn khách mà quân hàm thấp nhất cũng là Đại tá. Bộ trưởng Đoàn Khuê khi này đang mỉm cười nói với người đàn ông trước mặt:

- Trung tá TriệuBAT, anh không cần phải sốt sắng như vậy. Chúng tôi hôm nay tới đây là có nhiệm vụ liên quan đến nhà máy, không phải là một đợt kiểm

tra bất thường. Anh không cần phải bố trí chuyện gì tiếp theo, chỉ cần cung cấp thông tin cho chúng tôi là được.

Triệu Bật nghe Đoàn Khuê nói vậy mới yên tâm được phần nào. Ông ta không hốt hoảng sao được khi bất ngờ hôm nay cả Chủ tịch nước, Bộ trưởng, cục trưởng trong ngành đều xuất hiện, đó là còn chưa kể tới còn có một vị trẻ tuổi mang quân hàm thiếu tướng cực kỳ lạ mặt. Triệu Bật khẽ điều chỉnh lại trạng thái tâm lý một chút rồi nói:

- Vâng, các anh có gì cần nhà máy sẽ hết sức phối hợp.

Chủ tịch nước Cao Việt Tường lúc này lên tiếng:

- Cậu nói qua tình hình nhà máy cho những người ở đây nắm lại thông tin sơ bộ đi!

- Vâng!

Triệu Bật sắp xếp lại một số từ ngữ, nhìn một vòng những người có mặt trong phòng rồi nói:

- Tôi xin được giới thiệu với các anh một số thông tin về lịch sử và thành tựu của nhà máy đóng tàu Phù Cừ. Tiền thân của đơn vị là một nhà máy do Liên Xô để lại. Phù Cừ thực hiện các nhiệm vụ đóng các loại thuyền biển, cầu phao công binh, các loại cầu sợi cáp và nhiều loại tàu vận tải phục vụ cho chiến đấu. Bên cạnh đó, Phù Cừ còn được nhà nước giao làm nhiệm vụ quốc tế giúp Lào đóng các phương tiện vận tải thủy gồm tàu sông, phà, ca nô lai đất... giúp Campuchia khôi phục lại một cơ sở đóng tàu và đào tạo công nhân, kỹ thuật, cán bộ quản lý. Hai nước bạn đã đánh giá cao sự hợp tác của Phù Cừ, nên đã trao tặng huân chương hữu nghị cho đơn vị. Những năm đầu thế kỷ XXI, chiếc tàu đóng mới ở Phù Cừ trọng tải 11.500 DWT đã thực hiện thành công chuyến hành trình 131 ngày qua ba đại dương: Ấn Độ Dương, Đại Tây Dương, Thái Bình Dương với hành trình 29.802 hải lý an toàn. Sự kiện đặc biệt ấy đã khẳng định rằng sản phẩm của Phù Cừ đã mang đẳng cấp quốc tế, từ đó các đơn hàng đóng tàu xuất khẩu đã đến với Phù Cừ. Tập đoàn Noma Nhật Bản đã đặt Phù Cừ đóng các seri tàu 6.380 DWT, 10.500 DWT, Italia thì đặt đóng tàu chở khí hóa lỏng 4.500 m³ và tiếp đó là những quốc gia châu Á khác... Phù Cừ cũng là nơi khai sinh các dòng tàu có thương hiệu như tàu chở hàng rời 22.500 DWT, tàu chở xi măng rời 14.600 tấn, tàu chở hàng đa năng 17.500 tấn, tàu container 610 TEU, tàu chở dầu 13.500 tấn cho các chủ tàu trong và ngoài nước. Tàu đóng mới ở Phù Cừ đa phần do sự giám sát của các tổ chức đăng kiểm quốc tế như BV (Pháp), GL (Đức), NK (Nhật Bản) và trong nước là VR. Một số lớn sản phẩm tàu đóng mới của Phù Cừ đã đạt cúp ngôi sao chất lượng và huy chương vàng tại các triển lãm quốc tế. Hiện Phù Cừ đang xúc tiến đàm phán để đóng tàu chở xi măng rời, tàu chở gỗ và một số loại tàu khác với đối tác trong và ngoài nước, đồng thời đang thi công tàu chở khách và hàng hóa, tàu kiểm ngư...

Nói tới đây, Triệu Bật hơi dừng lại một chút rồi nói:

- Uhm... đó là một số thông tin nổi bật về đơn vị. Các anh có quan tâm thêm điều gì không?

Triệu Bật hỏi xong thì chăm chú lắng nghe. Lúc này, hần thấy vị thiếu tướng trẻ tuổi Lý Đông trong đoàn lên tiếng:

- Các anh từng có kinh nghiệm làm thiết bị lặn không?

- Thiết bị lặn?

Triệu Bật ngạc nhiên nhìn Lý Đông, không hiểu tại sao anh ta lại quan tâm đến vấn đề này. Tuy vậy sau khi suy nghĩ một chút ông ta liền trả lời:

- Báo cáo thiếu tướng, chúng tôi cũng từng có hợp đồng sản xuất một số thiết bị lặn phục vụ cho cơ quan bảo tồn đại dương khảo sát via san hô ven bờ. Có điều đây cũng chỉ là một dự án rất nhỏ, không phải là thế mạnh của chúng tôi.

- Uhm... vậy nếu bây giờ chúng tôi cần các anh làm các thiết bị dạng tàu lặn cỡ lớn thì thế nào? Khả năng làm được đến đâu?

Triệu Bật chần chờ một lúc rồi nói:

- Thiết bị lặn có cơ chế sản xuất và hoạt động khác hơn khá nhiều so với đóng tàu thủy. Nếu như chỉ là thiết bị lặn khảo sát ở ven bờ thì không quá khó, có điều nếu lặn sâu và đi xa thì e là cần phải giải quyết vấn đề kỹ thuật khác như khả năng kháng áp của vỏ tàu, cơ chế cung cấp oxy, cơ cấu nguồn năng lượng hoạt động... mà những thứ này tôi e là chúng ta chưa làm được.

Lý Đông gật đầu ra vẻ đã hiểu:

- Uhm... vậy nếu chúng tôi cần huy động một lực lượng lớn các thợ kỹ thuật tay nghề cao, anh có thể bố trí được bao nhiêu người?

- Chuyện này... xin được hỏi các anh cần dùng trong thời gian bao lâu?

- Lâu dài!

Triệu Bật lúc này đã đoán ra hần đoán cán bộ này tới là để triển khai một dự án sản xuất thiết bị ngầm quan trọng, ông ta cân nhắc một lúc rồi nói:

- Nếu là để thực hiện các nhiệm vụ chính trị, nhà máy đương nhiên sẽ phải ưu tiên phục vụ cho quốc phòng. Chúng tôi tạm thời có thể tách ra khoảng 300 thợ kỹ thuật cho các anh sử dụng.

Lúc này Chủ tịch nước Cao Việt Tường mới quay qua hỏi Lý Đông:

- Lý Đông, cậu thấy thế nào?

Lý Đông suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói:

- Thừa Chủ tịch, theo tôi, số lượng này tạm thời như vậy là đủ rồi. Cũng không thể ảnh hưởng quá lớn đến sản xuất của nhà máy được.

Nói đoạn, Lý Đông quay sang nói với TriệuBAT:

- Được rồi, cảm ơn trung tá đã cung cấp thông tin. Chúng tôi cần thảo luận riêng một chút.

TriệuBAT hiểu ý đứng lên xin phép đi ra ngoài, nhường lại phòng họp cho đoàn công tác.

Khi cánh cửa đã khép lại, Lý Đông quay sang hỏi vị cục trưởng cục khoa học quân sự:

- Cục Trưởng Võ Nguyên, nhiệm vụ lần này chúng ta sẽ phải sản xuất rất nhiều robot do vậy yêu cầu về đội ngũ kỹ sư tin học, kỹ sư máy và tự động hóa cũng không phải số ít, tôi hi vọng anh có kế hoạch trù bị phù hợp.

- Tôi hiểu, tôi đã có lệnh triệu tập những cá nhân xuất sắc nhất trong toàn quân, bao gồm cả các nhà máy vũ khí và công nghiệp quân sự trong nước cũng như các trường đại học. Trong vòng thời gian ngắn sẽ tập hợp được theo các anh yêu cầu.

Vị cục trưởng Võ Nguyên nghe Lý Đông hỏi lập tức đưa ra cam kết đáp ứng. Ông ta cũng không hiểu hết nhiệm vụ lần này cuối cùng là hướng tới cái gì có điều khi nhận mệnh lệnh từ bộ trưởng Đoàn Khuê, ông ta cũng ý thức được tầm quan trọng của nó. Võ Nguyên là cục trưởng mới được bổ nhiệm tạm thời để thay thế cho Vũ Cẩm đã ngã ngựa sau vụ Phùng Bán. Do vậy ông ta đang rất cần chứng tỏ bản thân, thể hiện rõ năng lực của mình hòng ngồi lại vị trí này lâu dài. Võ Nguyên cũng khá tỉnh minh, đoàn cán bộ này nhìn như Chủ tịch Cao Việt Tường là người chức vụ cao nhất nhưng xét tình huống từ hôm qua tới nay có vẻ vị thiếu tướng bí ẩn trước mắt này mới là người chịu trách nhiệm chính về việc này.

Cuộc họp vẫn tiếp tục.

Bộ Trưởng Đoàn Khuê lúc này lại lên tiếng:

- Lý Đông, tôi vẫn thấy lực lượng sản xuất của chúng ta có chút không đủ. Nếu cần, tôi sẽ ra lệnh điều thêm thợ kỹ thuật từ hai nhà máy đóng tàu lớn tại phía Bắc và phía Nam bổ sung cho cậu.

Lý Đông mỉm cười trả lời:

- Điều động quá nhiều cán bộ từ các đơn vị về đây sẽ rất gây chú ý, dù sao hai công ty kia cũng đều là các công ty lớn, lại tham gia sản xuất thương mại. Việc đình trệ sản xuất bất thường có thể làm dấy lên nghi ngờ. Tôi nghĩ chúng ta cần tiến hành từng bước, Bộ trưởng chỉ cần bố trí thêm một số lực lượng công binh làm công tác hỗ trợ sản xuất là được.

Đoàn Khuê suy nghĩ một chút rồi nói:

- Uhm, tạm thời cứ tính như vậy!

Lý Đông lên tiếng:

- Chúng ta sẽ làm chậm mà chắc. Đảm bảo an toàn bí mật.

Mọi người đều gật đầu tán thành điều này. Sau một lúc thấy không ai có nội dung gì cần bàn bạc thêm, Chủ tịch Cao Việt Tường lên tiếng:

- Được rồi, nếu không còn vấn đề gì khác, chúng ta trở về quân cảng, vẫn còn phải gặp gỡ với đơn vị tác chiến tàu ngầm để nghiên cứu địa hình đáy biển cơ sở đây.

- Vâng!

Cả phòng lục tục đứng dậy rồi theo sau Cao Việt Tường trở lại căn cứ.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Khảo sát cẩn thận tại Khánh Bình hai ngày, đoàn công tác đã chốt được phương án sơ bộ. Theo đó một nhà máy chuyên sản xuất các tàu lặn vận tải và robot làm việc ở dưới đáy đại dương sẽ được thành lập ngay trong quân cảng Cam Lâm. Dưới lòng đất của khu vực này là một hệ thống hầm ngầm công

sự rộng lớn, có cửa thoát ra biển, rất thích hợp cho sản xuất và bảo mật cũng như di chuyển trang thiết bị và vật liệu ra ngoài đại dương. Toàn bộ dự án tạm thời sẽ do một vị tướng tình báo được điều động từ nước ngoài trở về nước đảm nhận điều phối. Trách nhiệm của ông ta là tổ chức nghiên cứu và sản xuất các vật liệu và sản phẩm theo các thiết kế mà Kỷ nguyên mới chuyển giao.

Kinh phí cho dự án này dĩ nhiên là một con số khổng lồ, vượt qua khả năng chi trả của ngân sách quốc phòng hiện tại. Do vậy tài chính đầu tư ban đầu toàn bộ lấy từ Kỷ nguyên mới. Gần đây tình hình kinh doanh của tập đoàn khá tốt tạo điều kiện cho Lý Đông thực hiện được điều này. Không nói những mảng kinh doanh khác chỉ tính riêng sản phẩm pin nano và pin năng lượng mặt trời bình quân hàng tháng đã mang lại cho Lý Đông tới gần 700 triệu USD, như vậy nguồn tiền cho việc đầu tư máy móc thiết bị và vật liệu triển khai dự án là không gặp khó khăn gì. Các hoạt động mua sắm này cũng sẽ được phân tán ra nhiều hợp đồng riêng lẻ do các công ty công nghiệp của quân đội hoạt động dưới vỏ bọc dân sự ký kết mua sắm với phía đối tác nước ngoài do vậy rất khó cho các thể lực tình báo xâu chuỗi lại khiến nổi lên một nghi ngờ gì đặc biệt.

Tối chủ nhật, chuyến khảo sát kết thúc. Lý Đông cùng đoàn cán bộ cấp cao lên lại chuyên cơ trở về Hà Đô. Vai trò của hân bước đầu trong chuyện này cũng đã cơ bản hoàn thành, về sau trách nhiệm triển khai căn cứ sẽ do phía quân đội cùng người của hân phối hợp thực hiện.

Về Hà Đô được một hôm thì Lý Đông nhận được điện thoại của Thiều Đại báo đã trở lại. Tình hình sức khỏe của bà Thiều Đại đã ổn định, hân và Ngọc Hà đều phải về thủ đô tiếp tục công việc học tập. Cuộc gọi này Lý Đông cũng đã chờ từ lâu, nếu nói người mà hân bây giờ muốn gặp nhất đương nhiên chính là Thiều Đại. Sau màn hỏi han, Lý Đông nhanh chóng đề nghị gặp hân, có điều lần gặp mặt này Lý Đông không muốn hẹn ở bên ngoài mà ngay tại biệt thự của mình.

*****

2h15' chiều, sảnh chính Đông gia Biệt thự.

Mặc dù là người khá trầm tĩnh tuy nhiên lúc này Thiều Đại đang dùng ánh mắt kinh ngạc mà nhìn người thanh niên ngồi trước mắt. Dù trí tưởng tượng của hân có phong phú hơn nữa hân cũng không thể ngờ được người bạn học vẫn ngồi cùng phòng công nghệ có số má. Thiều Đại cố thử tìm một manh mối để phủ định chuyện này là giả nhưng càng xâu chuỗi các sự kiện hân càng đi đến kết luận tính hợp lý của tin tức này. Nếu không phải vậy thì siêu biệt thự, xe sang, tài xế riêng này là từ đâu mà có? Lý Đông chắc cũng không có lý do phải đi lừa dối hân làm gì.

Sau một hồi phân tích, Thiều Đại nói:

- Uhm... Lý Đông! Chuyện này thật có chút bất ngờ. Có điều mày dấu thân phận kỹ như vậy, sao lại nói với tao?

Lý Đông nhìn Thiều Đại mỉm cười:

- Vì mày là bạn tao và là người tin tưởng được.

- Chỉ như vậy?

Thiều Đại dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Lý Đông. Hân biết Lý Đông là còn nguyên nhân khác. Dù sao chuyện này cũng có liên quan khá lớn tới an toàn của Lý Đông, chuyện này không đơn giản tiết lộ cho bất kỳ ai được.

Lý Đông thấy cũng đã đến lúc nói chuyện cần thiết với Thiều Đại nên dùng giọng nghiêm túc nói:

- Thiều Đại, hôm nay hẹn gặp mày ở đây thực ra là có một chuyện quan trọng hơn cần trao đổi với mày.

Nghe tới đây Thiều Đại biết Lý Đông lập tức dựng thẳng lưng rồi hỏi:

- Chuyện gì? Mày cứ nói, nếu mày cần tao chuyện gì tao sẽ làm.

Lý Đông chần chờ giây lát rồi hỏi lại:

- Thiều Đại, mày có lý tưởng sống chứ?

Thiều Đại khó hiểu trước câu hỏi của Lý Đông, tuy vậy hân vẫn suy nghĩ một chút rồi bình thản trả lời:

- Lý tưởng đối với một người ở tầng chót xã hội như tao có vẻ nghe quá tót. Gọi là một chút tham vọng thì đúng hơn. Trải qua việc của bà tao, tao càng ý thức được sức mạnh của tiền tài và quyền lực. Không có chúng, mỗi bước sinh tồn đều gian nan. Nếu để trả lời cho câu hỏi của mày có lẽ cái gọi là lý tưởng của tao chính là nỗ lực thoát khỏi cái nghèo, cái hèn, có được địa vị trong xã hội để không phải bất lực vì không có tiền mỗi khi ốm đau, để không phải khuất nhục trước thế lực của người đời, để có thể tự tại mà sống một cuộc đời như mình mong muốn. Đó chính là thứ hiện tại tao mong muốn. Đơn giản và tầm thường như vậy thôi!

Lý Đông lắng lắng nghe, cho tới khi Thiều Đại kết thúc hân mới nói:

- Vậy nếu bây giờ có một cơ hội mang lại ngay lập tức những điều này, mày sẵn sàng chấp nhận nó chứ?

- Miễn không phải cái thì thương thiên hại lý, phóng hỏa giết người, nếu là việc mày giao rủi ro mạo hiểm cỡ nào tao đều có thể chấp nhận.

- Ha ha... tốt! Thiều Đại, nếu mày đã quyết tâm như vậy thì tao nghĩ mày thích hợp đón nhận được cơ hội này. Được rồi, đi vào trong này với tao!

Lý Đông chủ động đứng lên đi lên lầu hai nơi có phòng họp bí mật. Thiệu Đại cũng không hỏi gì thêm mà lặng lẽ đi theo hắn.

Vào tới nơi, Lý Đông khóa cửa lại sau đó đi tới kết sắt điện tử xác nhận vân tay và mật mã mở khóa. Cánh cửa sắt nặng nề mở ra, Lý Đông đưa tay lấy ra một tập tài liệu. Hắn tiến về phía bàn làm việc đưa cho Thiệu Đại nói:

- Đọc cái này đi!

Thiệu Đại đưa tay tiếp nhận hồ sơ, chậm chậm lật giờ từng trang đọc nội dung trong đó. Sau giây phút, hai mắt của Thiệu Đại trừng lớn, trạng thái có chút căng thẳng, có vẻ như bị những gì ghi trong tập tài liệu làm cho kinh ngạc.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Lý Đông ngả lưng ra chiếc ghế bành làm việc kiên nhẫn chờ đợi Thiệu Đại tiêu hóa những tin tức được đọc. Sau khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, Thiệu Đại mới để tập hồ sơ xuống bàn sau đó hít thở một hơi sâu, nhìn Lý Đông rồi nói:

- Mày muốn tao tham gia vào dự án này?

Thiệu Đại là người thông minh, hắn hiểu thứ đang cầm trên tay là gì. Đây là một dự án tuyệt mật có liên quan đến an ninh lãnh thổ của quốc gia, người bình thường vốn dĩ không thể có cơ hội tiếp xúc những cơ mật như vậy. Nếu Lý Đông đã tìm đến hắn và quyết định cho hắn biết những thông tin này thì hẳn là có một nhiệm vụ muốn giao cho hắn liên quan đến dự án.

Lý Đông nghe Thiệu Đại hỏi cũng không dài dòng gật đầu khẳng định:

- Đúng vậy!

- Nói cụ thể đi!

- Uhm... Tao muốn mày làm chỉ huy của căn cứ, phụ trách toàn bộ hoạt động nghiên cứu, sản xuất vũ khí cũng như chỉ huy tác chiến khi được lệnh. Mày thấy thế nào?

Thiệu Đại bắt ngờ hỏi lại:

- Nhưng... tao không phải người trong quân đội, lại chưa từng được huấn luyện và đào tạo về những thứ này.

- Uhm... về chuyện này mày sẽ được cử đi tham gia một khóa huấn luyện đặc biệt của quân đội. Mày sẽ được rèn luyện cả về kỹ chiến thuật cũng như kỹ năng quản lý vận hành một tổ chức. Nếu gia nhập, tạm thời mày sẽ giữ chức vụ phó chỉ huy dự bị, hoạt động dưới quyền của một vị tướng tình báo mới về nước. Khi mày đã có đủ kỹ năng sẽ tiếp nhận dần vị trí chỉ huy của căn cứ.

- Vị trí quan trọng như vậy lại giao cho một lính mới như tao, chính phủ cho phép sao?

- Cái này mày có thể yên tâm. Toàn bộ dự án là do Kỷ nguyên mới đầu tư đương nhiên tiếng nói của tao trong Hội đồng An ninh là có trọng lượng. Tao tin mày có đủ tố chất cho vị trí này, có tao đứng sau bảo đảm và ủng hộ các vị ấy sẽ không quá phản đối. Hơn nữa mọi quyết định lớn liên quan đến dự án đều thuộc quyền hạn tập thể của Hội đồng An ninh, vai trò của mày là điều phối, giữ hoạt động ổn định của căn cứ và thực hiện các mệnh lệnh của Hội đồng khi cần. Theo đó quyền lực thực chất vẫn là trong tay Hội đồng, mày là người thi hành, ở mức độ nào đó quyền lực vẫn tập trung trong tay quân đội, Kỷ nguyên mới chỉ có một phiếu biểu quyết của tao.

Nghe tới đây, Thiệu Đại suy nghĩ một chút rồi lại hỏi:

- Vậy còn vai trò của Đội biệt động đặc nhiệm là thế nào? Lực lượng này theo như tao hiểu là nằm ngoài biên chế quốc gia.

- Đúng vậy! Lực lượng này trong thực tế hiện tại cũng không phải chỉ có tái tên. Một phần của nó đã được xây dựng ở nước ngoài. Nhiệm vụ của biệt đội chính là đột kích và ám sát các mục tiêu. Lực lượng bí mật ngoài đảm bảo các lợi ích của quốc gia thì sẽ tham gia bảo vệ cho lợi ích của Kỷ nguyên mới. Do vậy nó không thể nằm dưới quyền điều hành của chính phủ được. Đây là lực lượng chỉ trung thành và thực hiện mệnh lệnh của chúng ta. Mày cũng hiểu, thương trường như chiến trường, sau này tập đoàn phát triển các sản phẩm công nghệ mới rất có thể trở thành công địch của nhiều tập đoàn, tổ chức thậm chí là của một nước. Tham vọng của con người là rất lớn, Kỷ nguyên mới không thể khi nào cũng vận dụng sức mạnh của chính phủ để chống lại những việc này, khi đó chúng ta chỉ có thể trông cậy vào sức mạnh và lực lượng của chính mình. Và đó là lý do cho sự ra đời của đội biệt động. Mày hiểu chứ?

Thiệu Đại lúc này đã nắm được vấn đề, hắn gật đầu:

- Uhm... tao rõ rồi.

Thiệu Đại tạm dừng một chút rồi tiếp tục hỏi:

- Vậy nếu những chuyện này đã tiết lộ cho tao thì chắc tao cũng không thể không đồng ý tham gia đúng không?

Lý Đông vờn người vỗ vai Thiệu Đại:

- Ha ha... mày cũng biết tính cơ mật của vấn đề rồi đấy. Tao tin mày có thể đảm nhận tốt việc này.

Thieu Đại suy nghĩ giây lát rồi hùng hồn khẳng định:

- Được, mày đã tin cậy và tạo một cơ hội lớn thế này vào tao, tao sẽ không chối bỏ. Đã làm người đàn ông hản cũng phải nên đội trời đạp đất, đánh ra một sự nghiệp lớn. Lý Đông. Tao đồng ý với đề nghị này của mày.

- Tốt. Nếu đã như vậy, thông tin và hồ sơ của mày sẽ được chuyển ngay sang bên quân đội. Tao sẽ để người can thiệp để tạm dừng học tập và bảo lưu học bạ của mày tại trường Đại học. Mày cần chuẩn bị sẵn sàng mọi việc. Do tính chất của dự án rất gấp nên không thể trễ nải thêm được nữa!

- Uhm... tao hiểu!....

Cuộc trò chuyện của hai người thanh niên trong căn phòng kín vẫn tiếp tục kéo dài tới hơn 5h thì Thieu Đại mới cáo từ ra về. Lý Đông muốn giữ hản lại dùng com có điều Thieu Đại nói còn có chuyện riêng. Lý Đông cũng không cưỡng cầu đành để bảo an lái xe đưa hản trở về xóm trọ. Cứ như vậy, với sự đồng thuận của Thieu Đại, bộ cục lực lượng an ninh trong tương lai của thành phố Atlantis đã sơ bộ thành hình.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Những ngày này, giới truyền thông Hà Đô đang ồn ào xoay quanh vụ án nghiêm trọng có liên quan đến một vụ thanh toán giang hồ. Trong đêm, một đại ca có số má bất ngờ bị tập kích ngay trước cổng nhà, thảm trạng vô cùng thể thảm. Theo tin tức khám nghiệm tử thương, kẻ ra tay khá tàn độc, một dao cắt đứt của quý, một dao đoạn gân chân, dao găm xuyên nát hai tay. Khi này nếu nạn nhân có tỉnh lại thì cũng coi như đã trở thành bán tàn phế, một đời đâm ngang chém dọc đến đây là chấm dứt. Người này không ai khác mà chính là Lê Côn, kẻ đã từng muốn chặt chân tay của Thieu Đại. Vụ án này tuy công an xác định là án oán xã hội đen nhưng có liên quan đến mạng người do vậy cơ quan điều tra vẫn phải gấp rút vào cuộc. Có điều đây rõ ràng là một án khó bởi kẻ thù của Lê Côn cũng không phải con số ít, bản thân hản lại do tử thương quá lớn và mất máu nhiều nên đang trong tình trạng hôn mê sâu, sống chết còn khó liệu không thể lấy ra khẩu cung gì.

Nói là như vậy nhưng có lẽ việc điều tra này dù có tiến hành ở quy mô nào hoặc ai tham gia thì cũng sẽ vĩnh viễn không thể có kết quả. Bởi vào lúc này, thủ phạm gây ra đại án - Thieu Đại, đã đi tới một nơi cực kỳ bí mật, lý lịch và hành tung của hản đã được xóa sạch tại các cơ sở lưu trữ, hồ sơ nhân thân đã thuộc dạng tài liệu cơ mật quốc gia. Nói một cách khác, hản gần như đã biến mất trên cuộc đời này, trong tương lai nếu có xuất hiện trở lại có lẽ đã là một thân phận khác. Sau hôm gặp Lý Đông, rất nhanh sau đó Lý Đông đã thu xếp xong các thủ tục cho Thieu Đại. Ngay sáng sớm hôm sau đêm xảy ra vụ án, Thieu Đại đã được một chiếc xe của quân đội bí mật đưa đi khỏi Hà Đô. Tại cái chốn thành thị phồn hoa đông đúc này, Thieu Đại chỉ là một sinh viên hết sức bình thường, bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nên sự xuất hiện và ra đi của hản có lẽ không gây ra quá nhiều sự chú ý, có chăng chỉ là chút ít ngạc nhiên đối với bạn học mà thôi.

Lý Đông có lẽ là người duy nhất đoán ra tất cả mọi chuyện nhưng việc này hản cũng không muốn quản. Hản không ủng hộ bạo lực, có điều án oán xã hội vốn nên là nghiệp quả rất khó phân định ranh giới đúng sai. Khi mà những công cụ của chính quyền không có đủ sức hữu hiệu thì những người có liên quan sẽ lựa chọn giải quyết theo cách riêng của mình. Do vậy mặc những ồn ào xung quanh, Lý Đông lại chỉ mãi bận tâm tham gia vào hoạt động trại hè của đoàn trường. Theo đó, tối hôm nay là đêm thi thứ hai của Gala sinh viên tài năng, trong đó có tiết mục của lớp hản.

Lúc này, Lý Đông đang ngồi sau bục sân khấu lớn điều chỉnh lại dây chiếc đàn guitar mới mua ở tiệm. Lý Đông là biết chơi đàn, không phải do hản đam mê nhưng lý do thì cũng không có gì khó hiểu. Kiếp trước Ninh Lan Phương theo nghiệp ca hát do vậy Lý Đông cũng dụng tâm học qua đàn. Hản muốn đệm đàn để cho nàng luyện giọng. Lý Đông từng rất thích vừa đàn vừa nghe Lan Phương hát, thời gian khi đó thật hạnh phúc và ngọt ngào. Mấy năm liên tục chơi đàn, không nói Lý Đông chơi quá tốt nhưng đảm bảo tuân theo nhạc lý là hoàn toàn có thể.

Nhìn loại nhạc cụ sau bao năm mới cầm lại trên tay, Lý Đông không khỏi có chút bồi hồi, hoài niệm. Sau ngày đó, hản đã từng tự tay đập vỡ cây đàn đã từng chứng kiến bao kỷ niệm của hản và Lan Phương, Lý Đông những tưởng sẽ không bao giờ chơi lại guitar nữa nhưng không ngờ hản lại sống lại. Cảm thấu nhân sinh của đời người, Lý Đông đã lựa chọn tha thứ cho Lan Phương, tâm hồn hản cũng đã rộng mở, theo đó Lý Đông lại có thể cầm lên cây đàn mà gảy lên những nhạc điệu yêu thích.

Tham gia biểu diễn ngày hôm nay Lý Đông sẽ lựa chọn một bài hát từng khá nổi tiếng trong đời trước từng làm nên tên tuổi của một ca sĩ trẻ, ca khúc "Nơi tình yêu bắt đầu". Bài hát này một thời đã làm mưa làm gió giới trẻ cả nước, trở thành cơn sốt trong giới sinh viên và những khán giả yêu nghệ thuật, ngay cả người sáng tác và người thể hiện nó cũng không ngờ tới. Sau khi ca sĩ thể hiện bài hát này trong một show ca nhạc truyền hình, nó đã tạo nên một sự lay lạn đến chóng mặt, hầu như ai cũng biết và ai cũng thuộc ca khúc này. Lý giải cho sự thành công này có thể đến từ giai điệu đẹp, lời thơ hay và ý nghĩa, bản hòa âm hợp lý, tinh tế và đặc biệt là người hát nó quá cảm xúc, nồng nàn và cháy bỏng. Lý Đông không quá kỳ vọng mình có thể truyền tải được linh hồn của bài hát có điều hản sẽ là người đầu tiên trong đời này cất lên giai điệu của nó do vậy tất nhiên sẽ tạo nên hiệu quả đặc biệt.

Lý Đông cân xong dây âm cuối cùng định gảy thử nhạc điệu bài hát dự thi một lần thì bất chợt thấy Đinh Hương mặc một bộ lễ phục dạ hội đi vào Có điều vào lúc này trên mặt nàng không dấu được vẻ lo lắng và sốt ruột.

Đình Hương thấy Lý Đông nhưng cũng không nói gì chỉ yên lặng tiến vào một góc ngồi xuống rồi không ngừng nhìn điện thoại.

Lý Đông biết là có tình huống bất ngờ nên đứng lên đi tới bên cạnh nàng hỏi:

- Đình Hương, có chuyện gì vậy?

Đình Hương nhìn Lý Đông, cũng không có ý định giấu diếm, nhanh nhẩu trả lời:

- Bạn nhảy của tớ là thầy dạy ở trung tâm văn hóa của quận. Thầy vừa điện nói là trên đường gặp va chạm xe cộ, có thể sẽ đến muộn.

Lý Đông nghe xong thì gật đầu hiểu ra vấn đề, hần hoi lại:

- Thế thầy nói phải bao lâu nữa mới tới được?

- Uhm... ít nhất cũng phải khoảng ba mươi phút nữa. Nhưng mà tiết mục của mình lại sắp bắt đầu rồi. Làm sao bây giờ?

Đình Hương dùng ánh mắt mong đợi mà nhìn Lý Đông. Nàng biết hẳn là Lý Đông cũng khó có cách nào hữu hiệu nhưng không hiểu sao nàng vẫn luôn có một sự tin cậy dành cho hắn, biết đâu người này thật sự là có cách giúp nàng thì sao. Phải biết, Đình Hương là rất tâm huyết với tiết mục dancesport của mình. Vì nó, thời gian vừa qua nàng đã không ngừng nỗ lực tập luyện, hể có thời gian rảnh là tới phòng tập vậy mà không ngờ đến phút cuối cùng lại xảy ra tình huống này bảo sao nàng không thất vọng cho được. Theo quy định, do số lượng tiết mục dự thi lớn nên nếu đến giờ, các thí sinh không có mặt, phần thi sẽ tự động bị hủy bỏ để nhường cho tiết mục sau mà không được sắp xếp lùi lại.

Nhận ra vẻ lo lắng trên khuôn mặt Đình Hương, Lý Đông không khỏi đồng cảm. Suy nghĩ một lúc, Lý Đông đề nghị:

- Thầy chắc có lẽ không kịp rồi, hay là để mình nhảy cùng cậu?

- Cậu... được sao?

Đình Hương thốt lên kinh ngạc, nàng không nghĩ Lý Đông lại đưa ra giải pháp này. Đình Hương dùng ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn từ đầu xuống chân đánh giá Lý Đông dò xét đánh giá thật giả lời nói của hắn.

Lý Đông mỉm cười gật đầu khẳng định:

- Muốn thử không? Cậu phải tin mình chứ!

Đình Hương không trả lời câu hỏi của Lý Đông, điều này gần như một sự ngầm không thừa nhận năng lực của hắn.

Biểu hiện này của Đình Hương làm Lý Đông có chút nóng mặt. Nói đùa gì vậy, hắn đòi trước đường đường là chủ tịch một tập đoàn, dĩ nhiên cũng phải học tập một số nghi thức xã giao. Lý Đông từng học và thành thạo cả khiêu vũ cổ điển và dancesport vậy mà Đình Hương lại dám nghi ngờ hắn. Nghĩ tới đây, Lý Đông làm vẻ tức giận:

- Uhm... nếu cậu không muốn thì thôi vậy. Cứ đợi thầy dạy của cậu đến đi!

Đình Hương hiếm khi thấy vẻ giận dỗi trẻ con của Lý Đông, nàng che miệng cười nói:

- Xi... được rồi. Mình tạm tin cậu biết nhảy. Có điều cứ cho là như vậy nhưng hai đứa mình không tập trước, lên sân khấu liệu có được không?

- Cái này không quá đáng lo. Cậu cứ lo phần của cậu, phần mình sẽ tự có cách. Mà cậu nhảy điệu gì vậy?

- Jive-Cha cha

- Hồn hợ à?

- Uhm...!

- Cậu có mang lễ phục của nam không?

- Có, mình chuẩn bị luôn cho thầy đây!

- Vậy cho mình xem thử đi!

- Ừ, thế thì đi theo mình một chút!

Lý Đông nghe xong thì lẻo đẻo đi theo Đình Hương tới khu vực thay đồ. Đình Hương tiến lại phía tủ giấy sau đó từ bên trong lấy ra một bộ lễ phục rồi đưa cho Lý Đôngướm thử. Cũng thật là may mắn, người thầy dạy này của nàng có vóc dáng khá tốt, có lẽ là do luyện tập từ nhỏ lại gần bó với nghề dạy nhảy nên hình thể rất cân đối, cơ bản không kém Lý Đông là bao. Lý Đông sau khi mặc xong, ngoài cảm thấy hơi có chút bó thì về cơ bản là khá vừa vặn với hắn.

Đi tới trước mặt Đình Hương, Lý Đông nói:

- Còn khoảng hơn mười phút là tới tiết mục của cậu rồi. Chúng ta vẫn kịp diễn luyện một chút đấy, mình ra phòng hội trường bên kia thử đi.
- Ha Ha, được! Vào xem khả năng cậu đến đâu. Đừng làm mình thất vọng nha.
- Tốt, lát nữa đừng có ngạc nhiên đấy!

Sau khi vào trong phòng, Đình Hương dùng điện thoại bật bản nhạc nền lên sau đó hướng dẫn Lý Đông nhảy với mình. Lý Đông có trí lực rất tốt lại không phải lần đầu nhảy các điệu này nên hẳn nhanh chóng nắm bắt và phối hợp với Đình Hương. Về phần Đình Hương, nàng thật bất ngờ trước khả năng của Lý Đông, không ngờ hẳn nhảy tốt như vậy lại rất mau chóng hòa nhịp được cùng nàng. Sau lượt hướng dẫn và tập duyệt đầu tiên, đến lần thứ hai Lý Đông nhảy khá ăn khớp, không kém lắm so với thầy dạy của nàng. Đình Hương thật không hiểu tại sao Lý Đông có thể làm được, hẳn tạo cho nàng cảm giác tâm ý tương thông, như kiểu đã tập cùng nàng từ rất lâu rồi vậy. “Chẳng lẽ đây lại là năng khiếu trời cho của hẳn?”, tìm không ra lý do, Đình Hương chỉ có thể phỏng đoán như vậy. Có điều nàng không biết, sở dĩ Lý Đông có thể nhanh chóng như vậy là do hẳn đã vận dụng tinh, ý, thần siêu việt thường nhân ở mức cao nhất để bám sát theo toàn bộ nhịp điệu của Đình Hương, do vậy hẳn có thể phán đoán mỗi bước di chuyển và biên độ của nàng như thế nào mà từ đó mà điều chỉnh bản thân cho phù hợp.

Kết thúc lần duyệt thử thứ hai thì cũng đã gần đến giờ tiết mục của lớp, hai người nhanh chóng trở lại khu vực phía sau sân khấu chờ đợi đến lượt mình. Đình Hương vội vàng dùng phấn trang điểm qua cho Lý Đông, bản thân Lý Đông hôm nay cũng có tiết mục nên cố ý dùng gel chải chuốt đầu tóc một chút nên về cơ bản bộ dáng cũng là phù hợp với yêu cầu của một nam dancer. Đình Hương thì không cần phải nói, nàng là có chuẩn bị trước nên từ quần áo tới đầu tóc đều rất tiêu chuẩn, bộ dáng lung linh xinh đẹp như một nữ thần.

Sau khoảng vài phút, chờ cho nhóm xiếc của lớp Thương mại Đầu tư kết thúc, MC liền lập tức đo ra giới thiệu:

- Xin cảm ơn tiết mục rất thú vị vừa rồi của các bạn sinh viên đến từ Lớp Thương mại Đầu tư. Và sau đây là tiết mục mà tôi nghĩ sẽ vô cùng sôi động và hấp dẫn. Vâng, xin nhiệt liệt chào đón phần dự thi của các bạn đến từ lớp Kinh tế công nghiệp với tiết mục Dancesport, điệu Jive - Cha cha.

MC kết thúc lời nói lập tức dưới khán đài tràn ngập những tiếng hoan hô nồng nhiệt. Dĩ nhiên vang dội nhất vẫn là đến từ nơi cổ vũ của tập thể lớp Kinh tế công nghiệp. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía sân khấu. Ngay khi toàn trường thấy cặp đôi Lý Đông, Đình Hương như tiên đồng ngọc nữ bước ra, nhạc điệu còn chưa kịp vang lên thì một lần nữa những tiếng hú hét đã ầm ĩ cả khán trường. Đối với đa phần các bạn trẻ này, không cần thêm những cái khác, sắc đẹp là đã đủ gây ấn tượng mạnh rồi, huống hồ hai người trên kia dùng mỹ nam mỹ nữ để mô tả cũng thật là không nói quá.

Trên sân khấu, nhạc điệu đã khởi lên, vũ điệu đã bắt đầu. Điệu nhảy sôi động ngay từ những động tác đầu tiên, không khí gala như bùng nổ với tiết tấu nhanh và gấp gáp của bản nhạc nền. Trong tiếng reo hò đỉnh tai nhức óc, Đình Hương càng nhảy càng say, ánh mắt long lanh mà nhìn chàng trai đối diện, cho đến giờ nàng vẫn không thể tin Lý Đông lại có thể hiểu nàng đến vậy. Lần nhảy này hẳn gần như ăn khớp với nàng, hoàn mỹ đến từng chi tiết. Cùng Lý Đông hòa chung một tiết tấu, thăng hoa cảm xúc trước bao người như vậy khiến trong lòng Đình Hương dâng một một chút cảm xúc gắn kết và yêu thích khó hiểu, nhất là tại những lần hai người tiếp xúc chớp nhoáng và diễn tả cảnh nhìn nhau tha thiết trong bài nhảy. Đình Hương lúc đó cảm thấy, sân khấu tràn ngập ánh sáng và sắc màu này chỉ là của riêng hai người, để bọn họ mãi mê và say sưa trong những vũ điệu miên man bất tận.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Vần Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Tiết mục dancesport thu hút được đông đảo sự chú ý của người xem, bằng những động tác uyển chuyển, điêu luyện nhưng đầy gợi cảm, hai vũ công đã nhận được sự ủng hộ nhiệt liệt. Dưới khán đài nhiều ánh đèn flash từ máy ảnh điện thoại thay nhau chớp lên muốn ghi lại những khoảnh khắc đẹp nhất của cặp bạn diễn. Sau cùng bằng một động tác kéo giật, xoay người đổ nghiêng một cách đầy tính nghệ thuật, màn biểu diễn kết thúc trong tiếng vỗ tay và tiếng sáo miệng náo nhiệt khắp cả sân vận động rộng lớn.

Đình Hương và Lý Đông cúi đầu chào khán giả rồi nhanh chóng đi ra sau cánh gà nhường chỗ cho MC giới thiệu tiết mục tiếp theo. Theo phản ứng của khán giả và giám khảo, nhiều khả năng phần thi của hai người sẽ giành được giải, đây là một niềm vui và thành tích lớn trong công tác đoàn của lớp.

Trong phòng thay đồ, sau khi đã mặc trở lại quần áo bình thường, Đình Hương đi tới trước mặt nhìn Lý Đông nói:

- Lý Đông, cảm ơn cậu nhé!

Lý Đông mỉm cười hỏi lại:

- Sao lại cảm ơn mình?
- Vì cậu đã làm bạn nhảy của mình tối nay.

- Uhm... nhưng đây chẳng phải là phần thi của lớp sao, mỗi thành viên đều phải có trách nhiệm chứ! Cậu không cần nói như vậy!
- Mình biết, có điều mình vẫn muốn cảm ơn cậu. Nếu không có cậu thì xem chừng bao nỗ lực và tâm huyết của mình đều đổ sông đổ bể rồi. Cậu không biết mình lo lắng thế nào đâu!
- Ha ha, được rồi. Không nói chuyện này nữa. Mình còn đang cảm thấy may mắn vì được nhảy cùng với một cô gái xinh đẹp như vậy đây.
- Hi hi, nếu cậu đã nói vậy thì còn rất nhiều cơ hội. Mình còn đang có dự định tham gia một vài cuộc thi sắp tới đây. Có khi mình sẽ chọn cậu làm bạn nhảy cũng nên!
- Ô, thật à? Cậu không sợ mình làm hỏng bài thi sao?
- Xi... không phải nói móc mình nha. Lúc trước đúng là mình có nghi ngờ cậu có điều vừa rồi cậu biểu hiện rất khá, mình cảm thấy chọn cậu làm bạn nhảy là ứng viên rất thích hợp. Cậu nghĩ sao?
- Ha ha, nếu vậy thì mình rất sẵn lòng.
- Cậu hứa rồi đó nha!
- Cậu yên tâm.
- À, đúng rồi. Lúc này lo lắng quá mình không nhớ ra là hôm nay cậu cũng có phần thi. Biểu diễn thử cho mình nghe xem nào?

Lý Đông gãi đầu ngại ngùng nói:

- Uhm... hay là sau tiết mục này là đến lượt mình rồi. Đợi thêm chút nữa đi!

Đình Hương bĩu bĩu môi:

- Xi... không muốn hát thì thôi. Đợi thì đợi vậy!

Lý Đông nhếch miệng buồn cười nhìn biểu hiện của Đình Hương. Nàng là một cô gái khá thú vị, luôn thích tỏ ra mạnh mẽ quyết đoán nhưng đó chỉ là cái vỏ, bên trong nàng vẫn là một thiếu nữ dịu dàng và đáng yêu.

Đình Hương thấy Lý Đông chăm chú nhìn mình thì lập tức cảm thấy nóng ran hai gò má, Nàng không dám nhìn thẳng Lý Đông mà có chút ngại ngùng tránh đi. Bình thường các nam sinh khác cũng hay nhìn Đình Hương như vậy nhưng không ai có thể khiến nàng bối rối và nhịp tim lại đập có chút nhanh như lúc này. Là người đã trưởng thành đương nhiên Đình Hương biết đây là trạng thái cảm xúc gì. Nàng biết mình rất có thiện cảm với Lý Đông, có điều Đình Hương vẫn luôn ức chế cảm xúc của mình lại, không để cho nó phát triển thêm bởi nàng biết bên cạnh Lý Đông bây giờ đã có một người con gái khác, nàng không thể xen vào giữa mối quan hệ của bọn họ được. Nàng không muốn đoạt đi thứ vốn đã của người khác, do vậy tình cảm này chỉ có thể cất giữ ở trong lòng mà thôi. Nghĩ là vậy nhưng có điều ở trên đời, thứ càng cố kìm nén thì khi bùng nổ nó sẽ càng dữ dội. Tình cảm cũng là thứ như vậy. Khi Đình Hương càng tiếp xúc với Lý Đông, nàng càng bị hấp thu hút, nhất là sau buổi tối hôm nay, nàng biết nếu mình không giữ khoảng cách với Lý Đông, không sớm thì muộn nàng sẽ tự mình lụy thân vào lưới tình không thoát ra nổi. Đình Hương là một người lý trí, lý tính rất mạnh nhưng dù có mạnh thì nàng cũng chỉ là một thiếu nữ, cũng biết rung động và yêu thương. Kể từ cái giây phút Lý Đông sẵn sàng mạo hiểm cứu nàng và cứu đứa bé khỏi vụ hỏa hoạn, nàng đã biết hẳn là người đàn ông có thể tin tưởng, có thể dựa vào, trong mọi hoàn cảnh dù khó khăn tới đâu hẳn cũng sẽ không bỏ rơi người bên cạnh. Do vậy, nếu không phải biết tới sự tồn tại của Trương Ngọc, nàng đã chủ động mà theo đuổi tình yêu của mình rồi. Biết làm sao được, nếu có trách cũng chỉ có thể trách ông trời sao lại để cho nàng gặp hắn, sao lại để hắn cứu nàng và cuối cùng là sao lại để nàng là người đến sau. Đình Hương là lần đầu tiên biết đề ý tới một người bạn khác giới vậy mà không ngờ duyên phận lại khéo trên nàng như vậy.

Khi Đình Hương đang mơ màng suy nghĩ về mối quan hệ giữa hai người thì Lý Đông bỗng lên tiếng gọi:

- Này, Đình Hương. Làm gì mà ngẩn người ra vậy?
- A, xin lỗi. Mình vừa nhớ tới một chuyện riêng.
- Uhm... tiếp theo là đến mình biểu diễn rồi. Cậu ra ủng hộ nhé!
- Được, mình sẽ ra yêu cầu các bạn trong lớp nhiệt tình cổ vũ cho cậu! Cố gắng lên nha!

Nói đoạn, Đình Hương mau chóng đi ra khán trường, cố không để Lý Đông kịp nhận ra những cảm xúc bồn chồn trong lòng mình. Lý Đông khi này quả thực không quá để ý đến những khác lạ của Đình Hương, hắn tiến tới cầm cây đàn và một cái ghế gấp đi tới cánh gà. Sau khi đợi MC giới thiệu xong hắn ung dung mang dụng cụ đi ra khán đài, kê ghế và gắn mic vào giá đỡ.

Lý Đông cũng không có lời mở đầu, hắn chỉ ngồi trên ghế, lim dim mắt điều chỉnh một chút cảm xúc như một thi sĩ. Sau giây lát, ngón tay bắt đầu gảy nhịp, những nhạc điệu êm ái vang lên. Lúc này, khác với phần biểu diễn dancesport trước đó, không khí hội trường không ồn ào náo nhiệt mà dần dần lắng xuống, cả không gian rộng lớn tràn ngập trong tiếng guitar ngân nga. Sau màn nhạc dạo, Lý Đông bắt đầu cất lên lời ca bằng giọng điệu da diết:

“Ta quen nhau đã bao lâu rồi

Hồi đêm, đêm có hay

Mà giọt buồn hoà vương trên môi mặn đắng.

Ta quen nhau đã bao lâu rồi

Hồi đêm sao vẫn mãi đêm dài

Để mình ta với con tim khô cạn giá băng.

Đêm hôm qua bỗng nhiên anh nhìn thấy em trong giấc mơ,

Mình ngồi cạnh thật lâu bên nhau lặng lẽ.

Đêm nay mơ bỗng nhiên anh lại nhớ em trong cơn gió đông về.

Phải chăng khi biết yêu, giấc mơ là nơi bắt đầu

Này mùa Đông ơi xin hãy làm tuyết rơi, để trắng lối em anh về

Này mùa Đông ơi xin hãy làm tuyết rơi, để em biết anh cần em

Và thời gian ơi xin hãy ngừng chôn đây, để những dấu yêu đọng đây

Một vòng tay anh khao khát một giấc mơ, anh đã yêu em... người ơi!”

Trên sân khấu Lý Đông phiêu cùng cảm xúc, ở phía dưới khán giả giờ tay đu đưa theo nhịp điệu, nhiều người không tự chủ được mà ngâm nga theo bài hát dù không thuộc lời. Lúc này, tại khu vực của tập thể lớp Kinh tế Công nghiệp, Đình Hương lại đang dùng ánh mắt long lanh và ngưỡng mộ nhìn chàng trai trên sân khấu. Nàng không nghĩ tới Lý Đông lại đa tài đa nghệ như vậy, Đình Hương chỉ cảm thấy bài hát này cũng quá hay đi, nàng tự hỏi không biết Lý Đông là học được ở đâu. Không riêng gì Đình Hương, suy nghĩ này cũng xuất hiện trong đầu rất nhiều khán giả, bọn họ cũng đang cố lục lọi trong trí óc xem đã từng nghe ở đâu bởi một tác phẩm hay như vậy thì hẳn phải được biết đến rộng rãi mới đúng. Có điều, cho dù bọn họ có tìm tòi đến mức nào thì có lẽ cũng không thể ra kết quả bởi lẽ bài hát này trong thực tế vẫn là chưa ra đời, nhạc sĩ của ca khúc bây giờ hẳn vẫn còn đang lặn lội trên vai trò diễn viên ở một nhà hát kịch nào đó.

Mặc những bản thảo của người xem phía dưới, Lý Đông say sưa với ca từ của mình. Sau khi hát một đoạn điệp khúc thì Lý Đông kết thúc phần biểu diễn của mình. Hắn đứng lên cúi chào khán giả rồi thu xếp dụng cụ trở lại cánh gà. Khi này không khí lập tức sôi trào, tiếng vỗ tay và nghị luận nổi lên khắp nơi. Mọi người đều dò hỏi nhau về tên bài hát và nam sinh viên vừa biểu diễn. Sau hôm nay, Lý Đông chắc chắn sẽ trở nên có rất nhiều fan hâm mộ, trở thành người nổi tiếng trong trường rồi.

Lý Đông cất đi hộp đàn và dụng cụ biểu diễn rồi theo lối dẫn tiến về trại hè của lớp mình. Tới nơi, hắn lập tức bị bạn bè vây quanh chúc mừng và khen ngợi. Đình Hương đứng một bên, đợi cho mọi người bớt hưng phấn, dần tập trung vào tiết mục thi tiếp theo thì mới tiến tới cạnh Lý Đông lên tiếng:

- Lý Đông, cậu hát rất tốt nha!

- Ha ha, cảm ơn cậu!

- Bài hát này nghe lạ quá, của ca sĩ nào vậy?

- Uhm, bài này là của một người bạn sáng tác, mình thấy hay nên mang ra hát thử.

- Ra là vậy, bảo sao mọi người ở đây đều nói là chưa nghe thấy bao giờ. Có điều sau hôm nay, mình nghĩ có lẽ rất nhiều người biết đến nó rồi.

- Uhm, bạn mình đúng là chưa công bố bài này. Mình cũng chỉ là tình cờ xem được và xin nó cho biểu diễn thôi!

- Lý Đông, hay là cậu thu âm lại bài này rồi gửi lên mạng đi. Biết đâu lại trở thành người nổi tiếng!

- Thu âm?

- Đúng vậy! Nếu cậu muốn mình sẽ giới thiệu cho cậu một phòng thu rất tốt. Anh họ mình làm ở một công ty đào tạo ca sĩ. Cậu nghĩ sao?

- Đình Hương, mình cũng thích âm nhạc nhưng lại không có ước mơ làm ca sĩ. Chẳng qua là tham gia phong trào lớp cho có tinh thần thôi. Cảm ơn ý tốt nhé!

- Haizzzz... nếu cậu không thích thì thôi vậy.

Đình Hương có chút tiếc nuối nói. Dù sao bài hát vừa rồi theo đánh giá của nàng là khá hay, nếu không được phổ biến rộng rãi quả thật là quá đáng tiếc, lãng phí tinh hoa nghệ thuật.

Đình Hương đang thăm than thở trong lòng thì Lý Đông lại hỏi:

- Này, cậu nói anh cậu làm ở công ty đào tạo ca sĩ à?

- Uhm, sao ? Cậu đổi ý rồi à?

- À không phải, mình hỏi cho một người bạn đang có quan tâm thôi. Bạn nói công ty đó tên là gì?

- Wepro

- Cái gì? Wepro?

- Đúng vậy! Wepro mới có chi nhánh mở ở Hà Đô đó.

- Uhm!

Lý Đông gật gù khi biết thông tin này. Wepro, lò đào tạo này không phải cái tên cái tên xa lạ gì thậm chí nó còn rất nổi tiếng trong đời trước. Theo như Lý Đông biết đây là nơi xuất thân của hàng loạt nghệ sĩ thành danh như Ứng Hoàng Phúc, Phạm Quỳnh Anh, Lương Bích Hữu... Mỗi sản phẩm âm nhạc được thực hiện bởi “gà” của Wepro luôn được công chúng đón nhận nồng nhiệt. Wepro luôn là lò đào tạo sao mát tay hàng đầu Vpop, mình chứng cụ thể nhất là hiện tượng Ứng Hoàng Phúc một thời, sau đó là H.A.T, Weboy, Sơn Tùng M-TP... Bên cạnh hoạt động quản lý ca sĩ, ông bầu Quang Huy của Wepro còn được biết đến với tư cách nhà sản xuất hai bộ phim nổi tiếng là Thần tượng và Chàng trai năm ấy. Đầu tư bài bản và biết đánh trúng thị hiếu của giới trẻ là điểm mạnh trong hoạt động quản lý và đào tạo ngôi sao của Wepro.

Sở dĩ Lý Đông bắt chột quan tâm tới vấn đề này là vì hắn nhớ tới một người, cũng không phải ai khác mà chính là bạn gái kiếp trước, Ninh Lan Phương. Trải qua nhiều năm sống lại, đấu tranh tư tưởng với chính bản thân, Lý Đông biết chỉ có khiến nàng đạt được ước mơ thì hắn mới có thể cảm thấy nhân sinh một đời này hoàn mỹ, che mờ vết rạn trong tâm hồn hay nói một cách khác hắn chỉ yên mãn khi nàng đã được yên mãn. Lý Đông không có công năng túc mệnh thông để tìm hiểu tại sao hắn lại phải khổ sở và vất vả vì nàng như vậy có điều hắn cảm thấy việc này là cần phải làm, có thể là đời trước hoặc đời trước nữa Lý Đông đã nợ nàng một điều gì đó lớn nên các đời sau hắn phải có trách nhiệm hoàn trả vậy. Lý Đông tin tưởng với tài lực của mình cũng như khả năng tiên tri về xu hướng âm nhạc, chẳng bao lâu sẽ đủ khiến Lan Phương thành công với ước nguyện của mình, khi đó hắn sẽ được giải thoát khỏi mọi ràng buộc, sợi dây trói buộc tâm lý hắn hai đời mới hoàn toàn biến mất. Và như vậy Lý Đông mới có được tự do thực thụ, không những về thể xác mà cả về tâm hồn.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Gala sinh viên tài năng diễn ra liên tục năm ngày thi kết thúc. Với sự thể hiện xuất sắc, lớp Kinh tế công nghiệp đã giành được sự đánh giá cao của giám khảo, theo đó tiết mục Dancesport giành được giải nhì, tiết mục ca hát giành được giải ba. Tuy không được thứ hạng cao nhất nhưng đây là chiến thắng và thành tích rất lớn rồi. Phải biết số lượng tiết mục tham gia của cả bốn khóa học là hơn 300 tiết mục mà số lượng giải lại rất có hạn.

Sau khi kết quả được công bố, người vui nhất có lẽ là giáo viên chủ nhiệm lớp. Thật hiếm khi thấy vị giáo sư vốn luôn điềm tĩnh lại trở nên trẻ trung như vậy. Thậm chí vị này vì để chúc mừng thành tích của lớp còn trực tiếp đứng ra tổ chức một buổi liên hoan và karaoke sôi động, hôm đó dưới sự chúc tụng của học trò còn uống vào không ít.

Trại hè kết thúc cũng là lúc năm học đại học đầu tiên của Lý Đông và các bạn hoàn thành. Lý Đông cũng có kế hoạch trở lại Đông Thành. Lần trở về này, ngoài mục đích thăm hỏi cha mẹ, Lý Đông cũng có nhiều kế hoạch cần làm. Kỳ nguyên mới trọng điểm phát triển là hướng tới tạo ra nguồn năng lượng mới cho loài người, góp phần xây dựng thế giới với nguồn năng lượng tiết kiệm, hiệu quả và an toàn với môi trường. Tuy vậy, nhìn vào thực trạng hiện tại, pin năng lượng mặt trời tuy tỏ ra là một sản phẩm rất độc đáo và hữu ích nhưng nó chỉ phù hợp và đáp ứng cho một bộ phận các quốc gia nhiệt đới, nơi có nền nhiệt độ cao và lượng ánh nắng phong phú. Tập đoàn vẫn còn bỏ qua một bộ phận thị trường rất lớn các quốc gia nằm tại khu vực ôn đới và hàn đới, thậm chí còn có nhu cầu về năng lượng cho các tổ chức hoạt động tại các vùng lạnh giá khắc nghiệt như Nam Cực và Bắc Cực. Như vậy nếu tập đoàn chỉ tập trung vào pin năng lượng mặt trời thì đó là một sự thiếu sót trong quá trình trở thành một tập đoàn dẫn dắt và thay đổi cách sử dụng năng lượng của nhân loại hiện tại.

Lý Đông có rất nhiều giải pháp cho vấn đề này trong đó kỹ thuật truyền tải điện không dây là giải pháp có tính rất táo bạo nhất có điều nó lại là một giải pháp công nghệ quá cấp tiến, Lý Đông khá là lo ngại một khi nó đưa ra đời sẽ vấp phải sự chống đối quyết liệt từ các tập đoàn năng lượng như dầu mỏ, điện lực và các ngành công nghiệp sản xuất thiết bị điện và năng lượng phụ trợ. Bọn họ sẽ bằng mọi cách chống lại sự phổ biến của năng lượng này như có thể viện tới an ninh năng lượng quốc gia hoặc các biện pháp tài chính hoặc thậm chí là vũ lực để dập tắt thứ năng lượng gần như miễn phí và tiện dụng từ công nghệ năng lượng này.

Nguyên nhân của việc đàn áp này cũng khá đơn giản.

Thứ nhất, các tập đoàn dầu khí đa quốc gia trong suốt mấy thập kỷ gần đây đã đàn áp những bộ chế hòa khí tiên tiến bằng những lời đe dọa dã man. Công nghệ bộ chế hòa khí này cho phép động cơ đốt trong chiếc ô tô siêu tiết kiệm nhiên liệu. Khoản đầu tư khổng lồ của họ vào lĩnh vực dầu khí, tinh chế và hệ thống phân phối họ chưa kịp thu hồi và sinh lợi thì không thể để cho các công nghệ năng lượng mới và rẻ hơn ra đời.

Thứ hai thế giới đang ở trên “bờ vực sụp đổ tài chính”. Công việc của những đột phá đầy tính cách mạng trong lĩnh vực sản xuất năng lượng hoặc hệ thống phân phối có thể dẫn đến một cú chuyển mình trong kinh tế khi mà hệ thống kinh tế của chúng ta vốn dựa trên những nguồn lực hạn chế về tiền bạc và năng lượng. Những kẻ cầm quyền đó có thể kiểm soát dân chúng bằng cách nắm giữ nguồn cung năng lượng. Họ không muốn bị mất đi quyền kiểm soát này.

Thứ ba như Einstein đã nói: “Những tư tưởng vĩ đại thường phải chịu sự đối nghịch tàn bạo từ phía những đầu óc tầm thường”. Cái tôi đầy ganh đua của những công ty, cách nhìn của chính quyền rằng công nghệ này là một chuyện chơi xỏ hoặc trò lố bịch có thể dẫn đến sự chống đối tàn bạo đó.

Thứ tư, việc sửa đổi hoặc bổ sung một số định luật của vật lý và hóa học cổ điển sẽ mất một khoảng thời gian khá lâu để các nhà khoa học có thể đưa ra kết luận dứt khoát và cập nhật lại bộ sách giáo khoa ở cấp đại học.

Thứ năm, những kẻ nắm quyền trong giới học giả, chính trị, công nghệ và kinh doanh không thích những thay đổi vượt trội có thể làm lung lay vị trí của họ.

Thứ sáu, sự ngu dốt và thờ ơ của công chúng trong thời đại thiếu thông tin và nặng chủ nghĩa vật chất này. Công chúng ít nhận thức về tầm quan trọng của hệ sinh thái mỏng manh của Trái Đất và ảnh hưởng của ô nhiễm lên đời sống của con người và động thực vật. Vì thế, họ ít quan tâm đến các công nghệ năng lượng mang tính cách mạng.

Thứ bảy là an ninh quốc gia: Công nghệ năng lượng mới có liên hệ đến phi trọng lực, bề cong thời gian và không gian (lý thuyết trường thống nhất). Khi công nghệ này sử dụng trong chiến tranh có thể quyết định được lợi thế của bên sở hữu nó.

Những lý do nêu trên chính là rào cản khiến cho mọi nguồn năng lượng mới bị ngăn chặn không được đưa vào áp dụng trong đời sống của con người. Do vậy nếu Lý Đông dám công khai quá sớm những công nghệ dạng này thì tập đoàn hắn sẽ phải chịu bao vây và áp lực từ rất nhiều phía, không thuận lợi cho sự phát triển của tập đoàn. Do vậy Lý Đông phải đợi cho tới khi hắn có đầy đủ nguồn lực và lực lượng mới có thể áp dụng công khai chúng vào cuộc sống.

Lo lắng này của Lý Đông không phải là thái quá bởi thực tế lịch sử khoa học đã chứng minh điều này. Theo những kiến thức mà Lý Đông tìm hiểu, công nghệ năng lượng mới này không phải là nhân loại chưa từng biết bởi nó đã từng được nghiên cứu trong nhiều dự án rất quan trọng của các nhà khoa học nhưng cuối cùng chúng đều bị chống lại và che giấu.

Để minh chứng về điều này hãy nói về năng lượng không dây mà Lý Đông áp ủ chẳng hạn. Dạng năng lượng này gọi chính xác hơn là Truyền tải năng lượng không dây là quá trình truyền năng lượng cao từ một điểm đến một điểm nào đó không cần dây dẫn. Truyền năng lượng không dây, về cơ bản khác với truyền thông tin không dây trong viễn thông (như radio, TV, Rada, Mobilphone), ở đó thông tin được biến điệu truyền đi mọi hướng, tín hiệu có trong một dải tần xác định, công suất tín hiệu ở đầu thu thường rất nhỏ (cỡ nW đến μ W)... còn trong lĩnh vực truyền năng lượng không dây thì độ lớn và hiệu suất truyền năng lượng là quan trọng nhất, năng lượng chỉ truyền theo một chiều xác định. Ý tưởng về chuyển tải điện năng đã được đưa ra từ đầu năm 1900 bởi nhà phát minh người Serbi Nikola Tesla trước khi lưới điện được phổ biến rộng rãi. Ngay từ những năm này, “nhà khoa học điên” Tesla đã mơ ước một thế giới không tồn tại dây dẫn điện phức tạp mà sử dụng hệ thống một tháp truyền điện và năng lượng không dây tới mọi ngõ ngách trên thế giới. Nhằm hiện thực hóa viễn cảnh này, Tesla đã bắt tay xây dựng tháp Wardenclyffe cao 29m ở New York. Ngọn tháp này được coi là bước cuối cùng trong hệ thống điện không dây của Tesla, và được kết hợp với phát minh máy thu năng lượng vũ trụ. Nếu thành công, thế giới sẽ được sử dụng điện miễn phí và không giới hạn chỉ bằng một cái anten thu năng lượng ở đầu cuối.

Tuy nhiên sau 17 năm xây dựng (1900-1917), dự án tháp đã bị đình chỉ, bị rút nguồn tài trợ của JP Morgan vì họ phát hiện ý đồ thật sự của Tesla không phải xây dựng tháp viễn thông. Mơ ước của Tesla xuất phát từ sáng chế trước đó của ông, cuộn dây Tesla (Tesla coil), một phát minh mang tính cách mạng so với thời đại. Tesla đã phát triển những cuộn dây đặc biệt này vào năm 1891, trước khi người ta sử dụng những chiếc máy biến áp truyền thống để cung cấp điện cho mọi thứ như hệ thống chiếu sáng đến các mạch điện thoại. Những biến áp thông thường không thể chịu được tần số cao và điện áp cao mà các cuộn dây trong phát minh của Tesla có thể chịu đựng được.

Một cuộn dây Tesla bao gồm hai phần: một cuộn dây sơ cấp và cuộn thứ cấp, và mỗi cuộn dây có tụ điện riêng. Hai cuộn dây và tụ điện được nối với nhau bằng một khe đánh lửa - một khoảng cách giữa hai điện cực để tạo ra tia lửa điện. Về cơ bản, các cuộn dây Tesla là hai mạch điện mở kết nối với một khe đánh lửa. Một cuộn dây Tesla cần một nguồn điện cao áp. Một nguồn điện được cung cấp thông qua một biến áp có thể sản xuất một dòng điện với cường độ cần thiết (ít nhất hàng ngàn volt).

Nguồn điện được nối với cuộn dây sơ cấp. Tụ điện của cuộn dây chính hoạt động như một miếng bọt biển thấm hút các điện tích. Cuộn dây sơ cấp tự nó phải có khả năng chịu đựng điện tích rất lớn và sóng điện, do đó chúng thường được làm bằng đồng - một loại dây dẫn điện tốt. Các tụ điện được tích tụ nhiều điện tích đến mức kháng không khí trong khe đánh lửa. Sau đó, dòng điện đi ra khỏi tụ điện đi xuống cuộn dây chính và tạo ra từ trường.

Năng lượng lớn khiến cho từ trường sụt giảm nhanh chóng, tạo ra dòng điện trong cuộn thứ cấp. Điện áp bị nén qua không khí giữa hai cuộn dây tạo ra tia lửa ở khe đánh lửa. Năng lượng bao phủ giữa hai cuộn dây và tích tụ ở cuộn thứ cấp, tụ điện. Điện tích trong tụ điện thứ cấp lên cao và thoát ra dưới dạng hồ quang điện. Với điện áp tần số cao có thể thấp sáng bóng đèn huỳnh quang cách xa vài bước chân mà không cần dây điện kết nối.

Nguyên tắc cơ bản của cuộn dây Tesla chính là hiện tượng cộng hưởng, cộng hưởng xảy ra khi cuộn dây chính bắn dòng điện vào cuộn dây thứ cấp đúng thời điểm để tối đa hóa năng lượng chuyển vào các cuộn dây thứ cấp.

Nghiên cứu của Tesla mới chỉ ở dạng sơ cấp chưa thể mang vào ứng dụng thực tiễn tuy vậy nó đã bị dập tắt nhanh chóng. Các nhà tài phiệt tài trợ cho dự án này nhanh chóng nhận ra công nghệ này có thể tạo ra sự thâm hụt lợi nhuận từ các ngành kinh doanh năng lượng của bọn họ nên đã cắt nguồn kinh phí, tháo dỡ các trạm phát thí nghiệm và thậm chí còn liên quan đến cái chết còn nhiều uẩn khúc khi tuổi đời còn khá trẻ của Nikola Tesla

Tesla không phải là một ví dụ duy nhất cho những đàn áp công nghệ mới kiểu này. Theo nhiều tạp chí khoa học, những trường hợp tương tự vẫn được tiếp diễn sau đó. Điển hình như vào cuối những năm 70, một nhà phát minh tài năng, Rory Johnson của Elgin, Illinois, phát minh ra một động cơ từ tính hợp hạch lạnh được kích hoạt bằng laser có thể tạo ra 525 mã lực (HP), nặng 475 pound (215 kg), có thể đẩy một chiếc xe buýt hoặc xe tải lớn đi được 100 000 dặm (160.000 km) với 2 pound (1 kg) deuteri và gali. Đây đã là nhiều năm trước khi Pons & Fleischman hay Tiến sĩ James Patterson bước vào lĩnh vực này với công nghệ hợp hạch lạnh của họ. Rory Johnson lúc đó đang trong quá trình đàm phán với Hãng xe buýt Greyhound về việc cài đặt động cơ đẩy tính cách mạng này vào một số chiếc xe buýt để giúp họ tiết kiệm năng lượng, giảm chi phí bảo dưỡng xe, và từ đó có thể tăng doanh thu của Greyhound.

Sai lầm mà Rory Johnson mắc phải (ông chẳng hay biết rằng OPEC luôn đề mắt đến bất kỳ công ty nào có tiềm năng trở thành đối thủ của họ và ông đứng đầu danh sách “đen” của họ) là đã công bố động cơ từ trường hợp hạch công nghệ cao của mình trên nhiều tạp chí, bảo rằng ông lên kế hoạch sản xuất và phân phối động cơ tân tiến này trên toàn quốc. Ngẫu nhiên là sau khi nhân viên Hãng Greyhound cố gắng bắt liên lạc với Rory Johnson trong suốt một năm trời mà không được, họ được thông báo rằng Rory đã đột ngột qua đời. Một người đàn ông mới ngoài 50 với sức khỏe cường tráng tự dưng lại chết? Sau này được biết rằng vì lý do bị đe dọa, Rory miễn cưỡng phải rời khỏi phòng thí nghiệm của mình, mang theo toàn bộ những công nghệ và động cơ của ông đến California trước khi ông qua đời. Một bước tiến gây sững sốt phải đối mặt với tờ lệnh ngăn cấm, hoặc lệnh bịt miệng của Bộ Năng Lượng Mỹ, được đặt ra với công ty của Rory Johnson, Magnatron Inc., ngăn cấm ông không được sản xuất những động cơ của Magnatron nữa..

Chính quyền Mỹ về bản chất là bị những tổ chức giàu sù, những hãng dầu khí và công ty năng lượng hạt nhân nắm quyền kiểm soát. Những tập đoàn hùng mạnh này không muốn mình có đối thủ. Họ không bỏ tiền thu thập những nghiên cứu về những công nghệ cách mạng và tân tiến đang rất cần thiết. Rõ là công nghệ này sẽ ảnh hưởng tích cực đến an ninh của công dân Mỹ và sẽ góp phần tạo hòa bình ở Vùng Trung Đông. Tuy nhiên, nó không tạo lợi cho các tập đoàn dầu khí đa quốc gia. Một ví dụ điển hình là nguồn tài trợ của Chính phủ Mỹ dành cho lò phản ứng hợp hạch nóng ở Phòng thí nghiệm vật lý Plasma của đại học Princeton. “Thế Lực Đỏ” biết rằng có những cách sản xuất năng lượng hạt nhân rẻ hơn, sạch hơn và an toàn hơn, như bắn phá lithium bằng proton—đã biết từ 1932, nhưng lại giấu biến đi và không đề cập đến chúng trong sách giáo khoa.

Đó là những kiểu đàn áp gián tiếp ngoài ra còn có những kiểu đàn áp trực tiếp thẳng thừng. gần đây theo Lý Đông tìm hiểu một số nhà phát minh tài ba đã chế tạo thành công một động cơ chạy liên tục nhờ năng lượng “miễn phí” từ các nam châm được sắp xếp theo hình đường xoắn ốc trên một hộp bánh đã họ khai thác từ một chiếc ô tô Ford cũ. Động cơ này (mà họ gọi là self-generating motor-generator) đã liên tục sản xuất 1600 watt mà không hề có nguồn điện vào. Họ đã trưng bày động cơ của mình tại Trường Đại học California tại TP Los Angeles trước sự kinh ngạc của các vị giáo sư và các sinh viên và công dân bình thường. Ngoài những người tò mò và lương thiện này, cũng có phần tử xấu vì nhóm nhà phát minh đã không bao giờ về nhà. Xác của họ được tìm thấy trên vỉa hè một đường quốc lộ và chiếc xe cùng thiết bị của họ đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Công nghệ điện không dây mà Nikola Tesla nghiên cứu mới chỉ ở mức sơ cấp, để áp dụng triển khai ứng dụng với khoảng cách xa trên phạm vi toàn cầu thì cần giải thêm rất nhiều bài toán. Lý Đông có công nghệ hoàn thiện được ý tưởng này thậm chí còn là một bước tiến xa hơn công nghệ của Tesla. Theo đó hắn sẽ sử dụng tới công nghệ vệ tinh năng lượng mặt trời (SPS). Vệ tinh này sẽ được tạo ra từ vật liệu chống nhiệt đặc biệt cao có gắn các tấm pin hiệu suất lớn để nhận năng lượng mặt trời trong không gian. Năng lượng này sẽ được truyền tới bề mặt trái đất bằng sóng siêu cao tần. Tại nơi nhận, năng lượng của sóng siêu cao tần được chuyển đổi thành điện năng để sử dụng.

Mô hình hệ thống SPS bao gồm mặt trời, vệ tinh, bộ phát sóng vi ba công suất lớn và rectenna thu nhận chùm tia công suất vi ba. Cơ sở của ý tưởng SPS là sự thu nhận năng lượng mặt trời trong quỹ đạo và truyền nó về mặt đất bằng sóng vi ba. Ở nơi nhận, sóng vi ba được chuyển đổi trở lại thành năng lượng điện. Anten chỉnh lưu nhận tia năng lượng trên mặt đất được gọi là rectenna. Rectenna nhận sóng vi ba chuyển đổi thành năng lượng điện và sau đó hòa vào mạng lưới hoặc trực tiếp cung cấp cho thiết bị dùng điện qua thiết bị chỉnh lưu và biến tần.

Tuy nắm trong tay kỹ thuật siêu việt này có điều hiện tại Lý Đông hiểu hắn chưa thể vận dụng công nghệ này ngay vào trong thực tế được. Lý Đông cần xây dựng dần các bước chuyển tiếp, tạo nền tảng công nghệ và các sản phẩm có liên quan. Mục đích của việc này thứ nhất để tránh đi sự nghi ngờ về tiến bộ quá cấp tiến, thứ hai Lý Đông cần thời gian đợi lực lượng của bản thân tập đoàn và quốc gia tăng cường tạo ra lớp bảo vệ an toàn thì việc áp dụng công nghệ mới không gặp quá nhiều áp lực và rào cản được.

Tính toán và đánh giá cẩn thận, bây giờ công nghệ mà Lý Đông có thể sử dụng mà trong điều kiện khoa học hiện đại có thể chấp nhận chính là công nghệ hợp hạch lạnh. Kỹ thuật này tuy đã bị đàn áp nhưng ít nhất nó đã được khoa học thừa nhận một phần và được cho phép phổ biến ở mức độ nhất định.

Công nghệ hợp hạch lạnh (Cold Fusion) còn được gọi là “Phản ứng hạt nhân năng lượng thấp” (Low- Energy nuclear Reactions) hoặc “Phản ứng hạt nhân kết hợp hóa học” (Chemically Assisted Nuclear Reactions), công nghệ này cho phép tạo ra phản ứng hợp hạch tại mức nhiệt độ phòng. Thông

thường năng lượng (nhiệt) được giải phóng khi một hạt nhân phân hạch trong các nhà máy điện hạt nhân hiện tại, năng lượng cũng được tạo ra khi hai hạt nhân kết hợp với nhau. Nhưng, theo cách hiểu truyền thống trong vật lý hạt nhân, chúng ta phải cung cấp một lượng năng lượng khổng lồ để khiến hai hạt nhân hợp lại với nhau, vì cả hai hạt nhân gồm những hạt có điện tích dương (tức là proton) và các proton thường đẩy lùi nhau. Vì thế, cho đến hiện tại việc tạo một phản ứng hợp hạch tại nhiệt độ phòng - tức là hợp hạch lạnh là một điều không tưởng. Tuy vậy đó là do giới hạn của những hiểu biết vật lý hiện tại theo định luật bảo toàn năng lượng, con người còn chưa có nhận thức đầy đủ về cơ chế tồn tại của các nguồn năng lượng. Thực tế việc tạo ra nguồn năng lượng đầu ra lớn hơn năng lượng đầu vào của phản ứng hợp hạch lạnh cũng không có gì khó hiểu nếu các nhà khoa học có kiến thức về năng lượng điểm không, phản ứng này chính là một trường hợp của việc trích xuất dạng năng lượng này do đó về cơ bản định luật bảo toàn năng lượng là không bị vi phạm.

Điểm chung của những quá trình này là sự giải phóng mãnh liệt các năng lượng quy mô hạt nhân mà không có các bức xạ phá hủy hay các sản phẩm phụ nhiễm phóng xạ. Các lò phản ứng ở quy mô nhỏ, đòi hỏi những thiết bị đơn giản và các nguyên vật liệu thông thường với hydro là nhiên liệu. Sự chuyển hóa nguyên tố của vật liệu điện cực âm kim loại thường được tạo ra. Trong một số trường hợp, khi những vật liệu phóng xạ như uranium và thorium được sử dụng trong các pin, chúng sẽ biến chất một cách nhanh chóng thành những sản phẩm phụ vô hại, không tạo ra những bức xạ độc hại hay phát nổ. Bằng phương pháp này, chất thải phóng xạ từ các lò phản ứng hiện tại có thể được xử lý và vô hiệu hóa mà không tốn các chi phí chính trị và kinh tế cho việc chôn lấp. Các công nghệ này không đòi hỏi những nguồn tài nguyên được kiểm soát bởi bất kỳ nhóm nước nhỏ nào. Chúng tập trung, dễ vận chuyển, và dân chủ. Việc hiện thực hóa và phân phối những thiết bị và hệ thống dựa trên những công nghệ này với chi phí thấp sẽ phụ thuộc vào các tài nguyên của một nền kinh tế thị trường và sự dỡ bỏ đối nghịch nội tại từ các nhóm lợi ích trong chính phủ và các ngành công nghiệp.

Ưu thế lớn của công nghệ này chính là nguồn nguyên liệu cực kỳ dồi dào. Chỉ trong một kilomet khối nước, tồn tại đủ đồng vị hydro nặng (đơ-te-ri) mà khi kết hợp với nguyên tố Heli ở nhiệt độ hàng triệu độ, sẽ giải phóng ra lượng năng lượng tương ứng với năng lượng khi đốt toàn bộ dầu mỏ mà ta biết trên thế giới. Hành tinh này có ít nhất một tỉ kilomet khối nước; nên không lo bị cạn kiệt nguồn nhiên liệu này. Hoặc là, nhìn vấn đề theo cách này: Trong mỗi một gallon (3.79 lít) của nước bình thường, có đủ hydro nặng để sản xuất lượng năng lượng tương đương với 300 gallon xăng dầu. Hydro nặng chỉ chiếm có 0.015% của tất cả hydro trong nước thông thường, do đó sẽ không có chuyện khủng hoảng cạn kiệt nước vì năng lượng hợp hạch. Hydro nặng hay đơ-te-ri đơn giản là hydro có chứa thêm một neutron trong hạt nhân của nó. Nó không phóng xạ và dễ trích xuất từ nước rất rẻ.

Trong thiết kế sản phẩm tốt nhất của mình, với nhiên liệu là nước và một số phụ gia thiết bị phản ứng của Lý Đông có mức COP lớn hơn 1300, tức năng lượng ở đầu ra lớn hơn năng lượng đầu vào gấp 1300 lần. Tuy vậy Lý Đông không có ý định đối kháng với toàn bộ ngành năng lượng thế giới do vậy hẳn tạm thời chỉ áp dụng thiết kế có mức COP bằng 10. Sản phẩm này không giống như pin năng lượng mặt trời có thể đi tới từng hộ dân so kỹ thuật vận hành tương đối phức tạp mà Lý Đông chỉ có thể chỉ có thể bán những máy móc này cho các tập đoàn điện lực hoặc các hãng công nghiệp năng lượng lớn khác, như vậy quyền kiểm soát và khai thác lợi ích từ lĩnh vực then chốt này là vẫn nằm trong tay bọn họ, từ đó sẽ không tạo ra xung đột và đối kháng lợi ích trực tiếp với Kỷ nguyên mới, Lý Đông sẽ không phải quá đau đầu đi điều hòa những vấn đề này mà vẫn đạt được mục đích dẫn đầu xu hướng sử dụng năng lượng của tập đoàn.

Kế hoạch phát triển mở rộng sản phẩm của Lý Đông trong lần trở lại Đồng Thành này cũng không chỉ có liên quan đến nguồn năng lượng. Tầm nhìn chiến lược của Lý Đông là sẽ tạo ra một hệ sinh thái các sản phẩm dùng năng lượng sạch. Ý tưởng lâu dài là tất cả các thiết bị điện đều được kết nối điện không dây bao gồm cả đồ gia dụng, đồ điện tử, máy móc thiết bị sản xuất, phương tiện vận tải... cách thức vận hành của chuỗi sản phẩm này cũng tương tự như thuê bao điện thoại hay internet. Theo đó Kỷ nguyên mới sẽ đóng vai trò như một nhà cung cấp chính, mỗi khách hàng sẽ đăng ký một mã số tiêu dùng. Khách hàng sẽ nhập mã số này và password cho các thiết bị dùng điện, ngay khi mã số được hệ thống quản lý điện xác nhận thì thiết bị sẽ được kết nối với mạng lưới này, điện năng hàng tháng sẽ căn cứ vào thông số tiêu thụ truyền tải không dây mà tính toán với khách hàng.

Ban đầu Lý Đông dự định tự mình phát triển các dòng sản phẩm này nhưng sau sự vụ ngư dân hấn đã có kế hoạch khác. Thứ nhất là nhân lực và thời gian của hắn không đủ để bao quát toàn bộ các sản phẩm dùng điện, thứ hai chính là Lý Đông không muốn trở thành công địch của tất cả giới công nghiệp, thứ ba là Lý Đông muốn dùng công nghệ không dây này để làm con bài đàm phán hợp tác với các hãng đưa các nhà máy của họ về nước nhà tương tự như trường hợp nhà máy ô tô điện Việt Nhật. Việc này có hai lợi ích, một là nâng cao được vai trò và ảnh hưởng của Kỷ nguyên mới trong giới công nghiệp, thứ hai chính là hiệu ứng quan trọng nhất mà Lý Đông quan tâm giải quyết công ăn việc làm, giúp tăng trưởng GDP và tạo ra sự bảo hộ vô hình cho quốc gia. Phải biết, trong thực tế khi càng có nhiều tập đoàn lớn tới quốc gia nào sản xuất kinh doanh, có lợi ích gắn liền với quốc gia đó thì khi an toàn an ninh của quốc gia đó bị ảnh hưởng, chính phủ các nước của tập đoàn cũng sẽ phải quan tâm và bảo hộ quốc gia đó trước những sức mạnh từ bên ngoài. Có thể những can thiệp này không phải là động thái quân sự và ngoại giao mạnh mẽ nhưng chắc chắn họ sẽ hành động để tri hoãn và làm giảm sức ép nhất định cho đến khi các tập đoàn của bọn họ có thể rút lui an toàn.

Nói là vậy nhưng không phải Lý Đông sẽ chỉ lựa chọn hình thức hợp tác. Với khả năng tiên tri và tầm nhìn lâu dài Lý Đông nhận ra những giới hạn trong hệ thống giao thông cũng như xu hướng và tham vọng chinh phục không gian vũ trụ của con người. Hắn không muốn từ bỏ thị trường béo bở này. Lý Đông muốn đầu tư gia nhập vào lĩnh vực vận tải hàng không dân dụng và vận tải vũ trụ công nghệ cao. Nói một cách cụ thể, Lý Đông muốn tự nghiên cứu phát triển máy bay và tàu vũ trụ của riêng mình. Lý Đông không gặp phải rào cản kỹ thuật khi tham gia vào các mảng kinh doanh này, tuy vậy nếu ngay bây giờ Kỷ nguyên mới cho sản xuất ra chúng thì sẽ quá không phù hợp. Lần trở về này Lý Đông có dự định thứ hai chính là thành lập một công ty hàng không vũ trụ. Về bản chất, công ty này vừa có nhiệm vụ vô bọc vừa có nhiệm vụ là xưởng sản xuất. Lý Đông sẽ âm thầm chuyển giao một số công nghệ ở mức vừa phải cho các kỹ sư ở nhà máy nhằm sản xuất ra các mẫu thử. Đương nhiên, ban đầu sản phẩm cũng sẽ không quá xuất sắc nhưng Lý Đông sẽ dần cho nâng cấp lên cho tới khi đạt được sản phẩm như ý, việc làm này tuy có mất chút thời gian nhưng sẽ tránh đi được rất nhiều nghi ngờ và điều tra không đáng có.

Vốn dĩ các kế hoạch này Lý Đông muốn sau khi ra trường và trực tiếp về điều hành Kỷ nguyên mới thì mới áp dụng, tuy nhiên với vai trò dẫn dắt nền kinh tế cả nước trước áp lực đến từ Bắc phương, Lý Đông đã phải thay đổi kế hoạch, quyết định đẩy nhanh một bước tất cả các dự định này. Tuy điều này này có là hơi sớm nhưng Lý Đông hiểu để sản phẩm có thể đi vào trong sản xuất thực tế thì cũng phải vài năm sau, do đó hắn còn thời gian chuẩn bị chu đáo, tăng cường khả năng phòng vệ của bản thân. Lý Đông tin tưởng với các con bài mạnh mẽ như binh đoàn ma hay lực lượng biệt động đặc biệt, hắn có thể xóa sạch các chương ngại dù ở quy mô quốc gia hay tổ chức đơn lẻ trên con đường chinh phục đỉnh cao công nghệ và thay đổi thế giới của mình.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỳ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 79

Brùm... brùm...

Chiếc Benley màu trắng trang nhã và khỏe khoắn lướt qua cánh cổng của Đông gia biệt thự, quay đầu rẽ trái rồi nhanh chóng hòa vào đám đông tấp nập trên đường. Xe chạy theo một trục đường lớn, vượt qua hai ba ngã tư trước khi rẽ phải vào một con phố khá thưa người qua lại. Đi được chừng thêm gần năm trăm mét xe giảm dần tốc độ rồi dừng lại bên cạnh một cô gái xinh đẹp đang đứng chờ trên vỉa hè. Từ bên tay lái, một chàng trai đeo kính râm mau chóng bước ra tiến về phía cô gái cười nói:

- Trương Ngọc, em đợi lâu chưa?

- Uhm, anh gọi thì em mới chuẩn bị ra ngoài này mà. Em cũng vừa ra đến đầu ngõ thôi.

Chàng trai nghe xong gãi gãi đầu:

- Ha ha... anh sợ em đợi hơi lâu. À... mà kia là hành lý của em à?

Trương Ngọc nhìn về phía chồng hành lý gồm bốn năm vali lớn nhỏ đang để dưới mái hiên của một quán ven đường, nàng có chút đỏ mặt gật đầu cười nói:

- Vâng! Hi hi... Hơi nhiều chút, em phải nhờ mấy bạn trong xóm kéo ra hộ đấy!

- Trời đất! Em định đi buôn cái gì thì bảo anh với, dạo này làm ăn khó khăn quá. Nhân tiện có xe đây mua thêm về bán cho được nhiều tiền lời!

- Xi... Lý Đông, đừng có trêu em nữa. Anh có sức thì ra nhấc đồ lên xe hộ em đi! Ở đây không dừng đỗ xe lâu được đâu.

Trương Ngọc tìm cớ nói sang chuyện khác rồi không để ý thêm phản ứng của Lý Đông, nàng tiến về phía mái hiên chuyển từng vali của mình về phía hân. Lý Đông mỉm cười rồi cũng nhanh chóng quay trở vào xe bật cốp, sau đó mỗi tay một vali lớn di chuyển chúng vào trong. Cốp xe khá rộng tuy vậy nó cũng không thể chứa hết lượng đồ đặc to lớn của Trương Ngọc, Lý Đông đành phải để bớt một vài túi đồ ra ghế sau. Nhìn không gian chiếc xe bỗng chốc trở nên chật chội, Lý Đông lắc đầu tự vấn không hiểu làm sao con gái lại có thể nhiều đồ dùng đến như vậy. Phải biết đây mới chỉ là về quê nghỉ hè, không biết khi nàng ta dọn phòng thì còn ra bao nhiêu thứ linh tinh nữa đây.

Đôi nam thanh nữ tú vừa chuyển đồ vừa tinh tứ nói cười với nhau thu hút không ít ánh nhìn của những người xung quanh, hơn nữa khi nhìn chiếc xe kiểu cách và sang trọng bên cạnh thì bọn họ lại càng xuýt xoa ngưỡng mộ. Người với người chênh lệch thật là lớn, cặp nam nữ đã đẹp để lại còn giàu có như vậy, không hiểu tu đến mấy đời mấy kiếp mới được đây.

Hôm nay Lý Đông tới đây là để đón Trương Ngọc cùng trở về Đông Thành. Không giống như hệ phổ thông, kỳ nghỉ hè tại các trường đại học bắt đầu không cùng một thời gian. Mai Lan thì phải hơn hai tuần nữa mới nghỉ. Trương Ngọc thì lại nghỉ muộn hơn Lý Đông một tuần nên hân cũng đành đợi lại ở Hà Đô. Dù sao hai người bây giờ cũng là quan hệ luyện ái, do vậy cũng cần có nhiều thời gian đồng hành với nhau để gia tăng thêm tình cảm.

Lý Đông khi này đã sắp xếp xong xuôi đồ đạc, hân vòng qua phía ghế phụ mở cửa cho Trương Ngọc. Trương Ngọc mỉm cười, dùng ánh mắt ngập tràn yêu thương nhìn Lý Đông rồi cũng mau chóng bước lên ngồi vào trong xe. Lý Đông đóng cửa quay trở lại ghế lái. Sau khi cài dây an toàn, hân nổ máy cho xe chậm chậm lăn bánh ra đường lớn rồi quay qua nói với Trương Ngọc:

- Mình đi ăn gì đã chứ nhỉ?

- Anh chưa ăn sáng à?

- Uhm... tính qua rủ em cùng đi!

- Được, em cũng chưa ăn gì, đang tính là trên đường mua tạm cái gì đó.

- Vậy sao được. Dù sao đường xá còn dài, ăn uống cho tử tế rồi về cũng không muộn.

- Uhm... nếu vậy... hay là anh lái xe qua khu phố cổ ăn phở đi, em biết một quán rất ngon.

- Hay đấy! Lâu rồi anh cũng chưa ăn phở. Em chỉ đường nhé!

- Vâng, anh cứ đi đến ngã tư kia rồi rẽ phải chạy thẳng qua hai ngã tư nữa là tới đầu phố rồi. Đến đó chúng ta sẽ gửi xe rồi đi bộ vào, quán cách đó cũng khá gần.

Lý Đông vừa lái xe vừa gật đầu cười nói:

- Ha ha... em biết nhiều quán nhí! Anh vẫn còn nhớ quán hải sản ven biển ở Đồng Thành ngày trước mình ăn đấy.

- Uhm... em với Mai Lan và mấy người bạn thường rủ nhau đi thử những quán ăn ngon ở Hà Đô mà. Một năm qua, em phát hiện ra một điều rất thú vị ở cái đất này, muốn ăn đồ gì ngon thì chỉ có lên phố cổ, mà càng là các quán cóc, quán vỉa hè thì đồ ăn lại càng ngon à nha.

- A... thật vậy à? Sao chẳng thấy mấy khi em cho anh đi ăn cái gì thế? Toàn đi ăn một mình hả?

- Xi, em tưởng anh ở biệt thự có đầu bếp riêng thì món gì cũng ngon chứ?

- Ha ha, ngon thì có ngon nhưng chỉ quanh quẩn trong biệt thự thì cũng chẳng mấy thú vị. Em nói có đúng không?

- Uhm... nghĩ cũng phải a! Vậy sang năm tới, em sẽ đưa anh đi cho biết thưởng thức văn hóa ẩm thực ở đây nhé. Anh không biết các món ngon ở nơi này còn được lập thành về cho dễ nhớ nữa đấy.

- Về? Hay vậy?

- Đúng thế, anh có muốn nghe thử không?

- Ủ, đọc anh nghe xem nào?

Trương Ngọc nghiêng nghiêng đầu nhớ lại sau đó dùng giọng điệu nhẹ nhàng ngâm nga đọc:

“Lời đồn cũng đã đến tai,

Bít tết số 6 Hòe Nhai hàng đầu

Bò nướng thì phải Gầm Cầu,

Vừa ngon lại rẻ ở đâu nào bằng

Nghe người ta kháo nhau rằng

Ở Kim Mã Thượng bún măng đậm đà

Cháo sườn chẳng ở đâu xa

Lý Quốc Sư đó gần Nhà Thờ thôi

Đào Duy Từ lắm người ngồi

Trà chanh chè chuối lại rồi chè khoai

Món nem có 1 - 0 - 2

Hình như là quán nem tai bà Hồng

Nem lụi Áu Triệu cũng đông

Hay là nem rán Hàng Bông rẽ vào

Tạm Thương ngõ nhỏ xin chào

Nem chua khoai rán món nào cũng ngon

Bánh giò đĩa bé con con

Vườn hoa Lý Tự Trọng còn bán không?

Lý Văn Phúc - rõ là đồng

Chân cánh gà nướng than hồng chín ngay

Hải sản cả tối lẫn ngày

Hồng Hà, Tân Ấp rẽ ngay tới liền

Muốn rẽ ăn quán Bích Liên

Muốn cay thì cứ ghé liền Hương Lan

Mã Mây có món com rang

Sữa chua thì ghé Hàng Than cho gần

Còn như nếu thích gà tần

Xin mời ghé Tổng Duy Tân ăn liền

Quán Thánh có bánh bao chiên

Ngã tư ngay đó nói liền Đặng Dung

Còn như nếu thích bún bung

Đồng Xuân ngõ chợ nào cùng vào thôi

Nguyễn Hữu Huân có món xôi

Cửa hàng Xôi Yến thôi rồi hết chê

Ai mà muốn đồ lên dê

Nhật Tân thịt chó xin thề giải đen!”

.....

.....

Chiên phồng, phở cuốn ăn liền

Ngũ Xã ngay đó, Thanh Niên rẽ vào

Ai ăn miến trộn không nào?

Dốc Tam Đa đó mời vào ăn ngay

Phở 24 ở Hàng Khay

Hay là Tạ Hiện cả ngày nướng chim

Chân cánh gà - cạnh xưởng phim

Thụy Khuê buổi tối chẳng tìm cũng ra

Món sườn Lê Duẩn không xa

Bún bò bún ốc chắc là Hòe Nhai

Hoặc là từ Đặng Thai Mai

Rẽ ngay xuống Phủ có hai món nghiên

Bún ốc giá cũng vừa tiền

Bánh tôm chao mỡ ăn liền giòn tan

Kim Mã Thượng có bún ngan

Thái Thịnh nổi tiếng sốt vang bánh mì

Hàng Buồm nổi tiếng nhất nhì

Dạ dày, chim cả rồi thì thịt quay

Trần Phú có nước gạo xay

Ông già - Lò Đúc quán này sửa chưa

Xung quanh bên cạnh Hồ Girom

Cà phê trứng, kem bốn mùa thơm ngon

Nhớ sao bún cá rô giòn

Hương vị Hàng Đậu vẫn còn như xưa...

Trương Ngọc say sưa đọc lại cả bài về dài. Lý Đông thì lại khá là thú vị tập trung lắng nghe. Đến hôm nay hắn mới biết Hà Đô lại có nhiều món ăn và địa điểm nổi bật như vậy. Nghĩ lại, hắn có chút tiếc nuối thời gian sinh hoạt một năm ở đây mà không khám phá ra được một chút nào về độc đáo ở nơi này. Có lẽ trong năm tới hắn sẽ dành nhiều thời gian bên Trương Ngọc để cùng nhau trải nghiệm cuộc sống ở Hà Đô. Lý Đông có sự nghiệp lớn nhưng hắn cũng không tính dành toàn bộ tinh lực của mình vào công việc, từ đó để tuổi trẻ trôi qua một cách đơn điệu và nhàm chán, sau này nhìn lại sẽ có rất nhiều hối tiếc. Do vậy khi Trương Ngọc kết thúc bài về hắn chủ động nói:

- Tác giả làm thơ cũng giỏi thật đấy chứ, nghe thôi cũng thấy muốn ăn rồi. Tác giả chắc phải lượn lờ khắp mọi góc ngách Hà Đô rồi ấy nhỉ. Uhm... Trương Ngọc, chắc chắn sang năm tới em phải cho anh đi ăn thử đấy nhé!

- Ha ha... chỉ sợ ai đó nói rồi quên. Nói là phải làm nha.

- Đương nhiên là làm rồi. Mà trong số những địa danh đó em đi được nhiều chưa?

- Mới một số ít thôi.

- Sao vậy? Chẳng phải em rất thích khám phá sao?

- Hừm... còn sao nữa, một là không có nhiều thời gian, hai là đồ ăn ở đây cũng không phải rẻ. Hà hà... Nhưng không có việc gì, như anh vừa nói, sang năm em chẳng phải sẽ làm hướng dẫn viên cho đại gia sao, có khi được ăn miễn phí cũng nên. Anh thấy thế nào?

- Ôi trời, tưởng gì! Được, em cứ đưa anh tới quán ngon, anh sẽ trả công bằng cách cho em ăn đến no chán thì thôi. Được rồi chứ?

- Tốt, một lời đã định. Để em về lập cái danh sách và kế hoạch đã. Năm sau chắc chắn anh là có số hưởng rồi.

- Ha ha... anh rất là chờ mong đấy!

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc xe đã tới đầu khu phố cổ. Lý Đông đưa xe vào một bãi gửi gần đó sau đó hai người tản bộ vào phố đi bộ. Hôm nay là cuối tuần, người qua lại khá đông. Xuất hiện nhiều nhất chính là khách du lịch, các cặp nam thanh nữ tú và gia đình trẻ với bố mẹ và con lên phố vui chơi. Tiết trời hôm nay nắng không quá gay gắt, thi thoảng còn có gió từ hồ điều hòa gần đó thổi vào mát rượi, quả là một buổi sáng rất thích hợp cho việc vui chơi. Nếu hôm nay Lý Đông không có kế hoạch trở lại Đông Thành thì có lẽ hắn sẽ cùng Trương Ngọc đi dạo 36 phố phường rồi.

Hai người đi bộ chưa tới năm phút, quả như lời Trương Ngọc nói, quán phở cũng không cách quá xa điểm gửi xe, chỉ tầm gần hai trăm mét. Quán khá đông khách, người đã ngồi chật kín trong căn nhà nhỏ rộng khoảng 30 m2 ven đường, thậm chí còn ngồi tràn ra cả vỉa hè. Chủ quán đã phải kê thêm bàn ghế nhựa ra hai bên hành lang để cho khách có chỗ ngồi. Lý Đông và Trương Ngọc loay hoay đứng tìm một lúc vẫn không có chỗ thành ra đành phải chờ đợi cho tới khi có cặp khách ăn xong đứng lên nhường vị trí cho bọn họ. Có chỗ ngồi, gọi xong hai bát tái chín, hai người lại trải qua gần mười phút đồng hồ, đồ ăn mới được nâng ra để lên chiếc bàn nhựa nhỏ trước mặt. Hương thơm từ nước dùng ngay lập tức bay lên mũi, chỉ cần người qua Lý Đông cũng biết là khá ngon rồi, quả là danh bất hư truyền, bảo sao thực khách lại chấp nhận chờ đợi và chen chúc như vậy. Trương Ngọc lau qua đĩa và thìa đưa cho Lý Đông, hắn theo thói quen pha thêm dấm và ớt vào bát của mình. Đang khi Lý Đông định đưa đồ ăn lên thưởng thức thì một giọng nói có chút quen tai vang lên:

- Bà chủ, có còn ghế ngồi không vậy?

Theo bản năng, Lý Đông ngẩng đầu lên, phía trước mặt hắn là một cặp thanh niên nam nữ. Cô gái đang khoác nhẹ vào tay người con trai khá tình cảm, nhìn điệu bộ có vẻ là hai người đang hẹn hò. Lý Đông nhận ra ngay cô gái này, không ai khác, nàng chính là Tuệ Linh, cô sinh viên tình nguyện năm trước đã từng giúp hắn đi tìm điểm thi. Ngày vào trường, Lý Đông cũng chưa có dịp gặp lại nàng không ngờ hôm nay lại tình cờ trông thấy nàng tại đây.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

Trương Ngọc ngồi bên cạnh thấy Lý Đông đã nâng đĩa lên nhưng không ăn mà lại chăm chú nhìn hường cô gái đối diện, nàng liền đưa tay đẩy nhẹ vai hắn:

- Này Lý Đông, anh biết cô gái kia à?

Lý Đông đang mải tập trung nên vô thức gật gật đầu:

- Uhm...

- Chà... có vẻ xinh quá nha. Anh đúng là không đẹp là không quen à?

Nghe ra mùi thuốc súng trong lời nói của Trương Ngọc, Lý Đông có chút bất an vội vàng quay qua giải thích:

- Ha ha... cũng không phải là quen thân lắm. Ngày trước cô ấy có giúp anh một chuyện, mà cũng chỉ gặp nhau một lần đó mà thôi.

- Thật không vậy?

Trương Ngọc dùng ánh mắt dò xét mà nhìn Lý Đông, không phải nàng không tin Lý Đông nhưng mà ai bảo bạn trai của nàng xuất sắc như vậy đây. Cứ cho là Lý Đông không chủ động thì không có nghĩa xung quanh hắn không có cô gái khác chủ động tiến tới. Cái này cũng không phải nói xuông, chẳng phải như cái cô lớp trưởng Đinh Hương gì đó cũng là có ý với Lý Đông hay sao. Ngày đó Trương Ngọc chỉ gặp Đinh Hương một lần nhưng bằng bản năng cảnh giác cao độ của phái nữ, nàng vẫn nhận ra được uy hiếp tiềm tàng từ cô gái này.

Lý Đông thấy Trương Ngọc đang nheo mắt đầy nguy hiểm nhìn mình mới lắc đầu cười khổ:

- Này, em đang nghĩ gì vậy? Em không thấy cô ấy có bạn trai rồi à?

- Hừm... em đã nói gì đâu mà phải giải thích.

- A...

Lý Đông há hốc mồm rồi gãi gãi đầu không biết nói thêm cái gì. Trương Ngọc lườm xéo hắn rồi thông thả từng múng từng múng bắt đầu ăn bữa sáng của mình.

Lý Đông vốn định lên tiếng chào Tuệ Linh nhưng thấy nàng hình như cũng không nhận ra mình, lại đang lúc Trương Ngọc ngồi cạnh hắn sợ nàng hiểu lầm nên đành thôi. Đang khi hắn chuẩn bị dùng bữa thì đúng lúc này bàn bên cạnh có người đứng lên, ngay lập tức Tuệ Linh và người thanh niên tiến vào thay thế. Có vẻ đã trao đổi từ trước, Tuệ Linh mau mắn gọi món:

- Bà chủ, cho một bát tái gầu và một bát tái lẫn.

Bà chủ từ trong quầy nghe khách ngắt đầu nói vọng ra:

- Bọn em đợi một chút!

- Vâng!

Kêu xong món, Tuệ Linh quay sang người thanh niên bên cạnh liu riu nói chuyện:

- Quán này đông lắm, bình thường luôn kín chỗ. Minh may mắn là không phải đợi lâu đây.

- Uhm... ăn thử xem sao!

Người thanh niên vừa trả lời Tuệ Linh vừa đưa mắt quan sát xung quanh. Ngay khi hắn nhìn qua chỗ Trương Ngọc, ánh mắt bỗng chốc sáng lên. Vẻ đẹp của Trương Ngọc lập tức thu hút hắn, khiến hắn như quên mất bên cạnh mình vẫn còn một cô gái khác. Thực ra Tuệ Linh cũng rất đẹp có điều trên thân Trương Ngọc ngoài vẻ đẹp còn toát ra một khí chất thanh lệ và quý phái khiến người khác giới nổi lên dục vọng muốn chinh phục và sở hữu. Có lẽ do điều kiện sinh hoạt và lớn lên của Trương Ngọc khá tốt lại lâu dài ở bên thân Lý Đông nên chiêm nhiễm phần nào cuộc sống thượng lưu. Mặt khác, hai người từ khi xác định quan hệ luyến ái thì gần như đã có một sự kết nối số mệnh vô hình nên thân phận và cuộc đời trong vô minh đã thay đổi từ đó khi chất tự thân cũng có sự biến đổi lớn.

Tuệ Linh vẫn đang cười đùa nói chuyện gì đó bỗng nhiên không thấy bạn trai mình trả lời, nàng ngẩng đầu lên thì phát hiện hắn ta đang nhìn chăm chăm một cô gái khác. Tuệ Linh có chút không vui, người thanh niên này tên là Lâm Hải là bạn trai của nàng. Lâm Hải vốn là đội trưởng đội bóng của trường, nàng quen hắn trong một lần đi tham gia cổ vũ cho giải đấu thể thao các trường đại học. Thành thật mà nói, nàng là bị hắn thu hút trước, cũng chính nàng là người chủ động tiến lại làm quen. Lâm Hải về điều kiện thực ra cũng không tệ, đáng người cao ráo khỏe mạnh, tính cách lãng tử, ăn nói có duyên lại chơi thể thao khá tốt, là thủ lĩnh của toàn đội bóng nên rất dễ dàng được thiện cảm của phái nữ. Mặc dù biết xung quanh Lâm Hải có khá nhiều cô gái vây quanh, bản thân hắn cũng có tiếng đa tình nhưng Tuệ Linh vẫn không cưỡng lại được trước sức hút của hắn mà như thiêu thân lao đầu vào vòng tay Lâm Hải. Tuệ Linh những tưởng bằng tình yêu chân thành của mình sẽ dần cảm hóa và nắm giữ được trái tim hắn nhưng có vẻ nàng có chút quá tự tin và huyền hoặc bản thân. Lâm Hải trước mặt nàng vẫn tỏ ra quan tâm Tuệ Linh nhưng sau lưng nàng, hắn làm gì, hẹn hò những ai Tuệ Linh vẫn là có nghe tiếng gió. Cô bạn thân của Tuệ Linh nhiều lần đề nghị nàng xem xét lại mối quan hệ này nhưng mỗi lần đề cập chia tay Lâm Hải lại dùng những lời lẽ ngọt ngào, những món quà và hành động lãng mạn để thôi miên nàng hơn nữa bản thân Tuệ Linh cũng thật quá yêu thích Lâm Hải do vậy nàng cũng đành mắt

nhắm mắt mở mà duy trì mối quan hệ này, coi như không thấy gì thì tìm không đau.

Lâm Hải khi này lại không phát hiện ra giọng nói của Tuệ Linh đang sôi nổi bỗng nhiên chững lại, hần chỉ dùng ánh mắt khao khát mà nhìn về phía Trương Ngọc. Quả thật Lâm Hải đã gặp nhiều cô gái nhưng chưa ai gọi lên khao khát chinh phục như cô gái này, trong mắt hần Trương Ngọc đẹp và thanh khiết đến không tì vết.

Tuệ Linh ngồi một bên, không nói thêm gì. Nàng đưa mắt liếc nhìn và đánh giá hai người ngồi bên cạnh. Cô gái thì không nói làm gì, nhưng khi ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt của người nam, Tuệ Linh bỗng cảm thấy có chút quen thuộc, dường như nàng đã từng gặp hần ở đâu đó rồi thì phải.

Lý Đông bất gặp ánh mắt của Tuệ Linh nhìn mình, hần nở một nụ cười rục rờ rồi đưa tay lên chào:

- Chị Tuệ Linh, thật là tình cờ nha. Không ngờ lại gặp chị ở đây, còn nhớ em chứ?

Tuệ Linh bất ngờ khi chàng trai gọi tên mình, nàng ngán người ra một lúc suy nghĩ, mặc dù có cảm giác ngờ ngợ nhưng thật sự nàng không nhớ ra người này là ai. Tuệ Linh hơi ngập ngừng nói:

- Xin lỗi... bạn là ai nhỉ? Hình như chúng ta có gặp nhau rồi thì phải.

Lý Đông cũng đoán ra Tuệ Linh không nhận ra mình. Điều này cũng dễ hiểu, dù sao lượng sinh viên nàng hỗ trợ nhiều như vậy, thời gian tiếp xúc lại quá ngắn nên ấn tượng của nàng với mỗi người hần rất mờ nhạt. Lý Đông cười nói:

- Ha ha... chắc là chị không nhớ ra rồi. Em là Lý Đông, sinh viên năm nhất khoa Kinh tế công nghiệp, trước đây từng được chị đưa đi tìm địa điểm thi!

Tuệ Linh khi này như có chút hiểu ra gật đầu cười:

- A... Hi hi... Xin lỗi nha, quả thực mình không nhớ hết được các bạn.

- Không có gì! Cũng may hôm đó có chị nếu không em cũng mất thêm khá nhiều thời gian. À, chị chưa về quê nghỉ hè à?

- Uhm... chị về được vài hôm, hôm qua mới trở lại Hà Đô để tham gia chiến dịch Mùa hè xanh tình nguyện của đoàn trường.

Lâm Hải nãy giờ ở một bên nghe Tuệ Linh và Lý Đông nói chuyện, hần cũng lờ mờ đoán ra tình huống trong đó. Người thanh niên tên là Lý Đông này hần là từng được Tuệ Linh hỗ trợ khi tham dự kỳ thi đại học nên mới nhận ra nàng. Thật quá trùng hợp, Lâm Hải vốn đang tìm cơ hội để làm quen cô gái ngồi bên cạnh Lý Đông, không ngờ ông trời lại cho hần một dịp may như vậy. Nghĩ tới đây, Lâm Hải quay qua hỏi Tuệ Linh:

- Tuệ Linh, bọn em quen nhau à?

Nghe Lâm Hải hỏi, Tuệ Linh vẫn chưa hết buồn bực chuyện khi nãy nhưng vẫn quay sang trả lời hần:

- Vâng, đây là Lý Đông, sinh viên cùng trường với chúng ta. Lý Đông, đây là anh Lâm Hải, bạn chị.

Tuệ Linh giới thiệu Lý Đông và Lâm Hải với nhau, biết là bạn trai của Tuệ Linh, Lý Đông liền chủ động đứng lên vươn tay qua bàn chào hỏi:

- Chào anh!

- Uhm... chào cậu.

Nhận ra cơ hội đã tới, Lâm Hải cũng vội vàng đứng lên bắt tay Lý Đông sau đó liếc mắt về phía Trương Ngọc, dùng ánh mắt hấp háy cười hỏi:

- Bạn gái này hình như không cùng trường mình chứ? Anh nhìn có chút lạ mặt.

- À, đây là Trương Ngọc, sinh viên năm nhất Học viện Ngoại thương.

Lý Đông nghe hỏi liền giới thiệu.

- Vậy hai người là...?

- Cô ấy là bạn gái em!

Nghe lời khẳng định của Lý Đông, Lâm Hải có chút không vui, không ngờ cô gái này là hoa đã có chủ. Nghĩ là vậy có điều đó cũng không phải là chuyện quá quan trọng, mọi chuyện không nói trước được gì. Mục tiêu trước mắt của Lâm Hải là biết tên và thông tin liên lạc của đối phương rồi mới tính tiếp, do vậy hần niềm nở đưa tay ra:

- Trương Ngọc, chào em! Anh là Lâm Hải, sinh viên năm tư trường Kinh tế quốc gia.

Trương Ngọc khi này cũng đã dừng đùa ngồi nghe mọi người nói chuyện. Thấy Lâm Hải chào mình, nàng cười nhẹ rồi đưa tay phải ra nắm lấy đầu ngón tay của Lâm Hải rồi nhanh chóng thả ra, gật đầu:

- Vâng, chào anh!

Tiếp xúc dù chỉ là thoáng qua nhưng Lâm Hải có thể cảm giác được sự mềm mại và mát lạnh truyền tới từ những ngón tay thon dài, trơn nhẵn và tinh tế của Trương Ngọc. Nụ cười của nàng lại càng làm tinh thần Lâm Hải trở nên bay bổng. Khi này, Lý Đông thì đang vui vẻ vì gặp lại Tuệ Linh nên cũng không quá để ý đến phản ứng của Lâm Hải, mà cho dù có để ý thì hẳn cũng cho đó là điều rất bình thường. Trương Ngọc rất có sức hấp dẫn, điều đó Lý Đông là không thể phủ nhận, hẳn cũng không thể suốt ngày bọc nàng trong vỏ kín rồi dắt ra ngoài được, hoa thơm thu hút một số ong ve cũng là điều dễ hiểu, không cần quá bận tâm. Nếu hẳn thật muốn đi quán chuyện này thì tốt nhất chỉ có cách đem nàng nhốt lại hoặc tàn sát đàn ông trên toàn thế giới đi cho xong.

Lâm Hải khi này dường như chưa thỏa mãn với những thông tin biết được, hẳn thăm dò:

- Trương Ngọc, anh cũng có vài người em đang là sinh viên mới của Ngoại thương. Em là học khoa gì? Có khi lại quen biết nhau đấy.

- Uhm... em học khoa Thương mại quốc tế.

- À... em anh nó lại học khoa Quản trị kinh doanh kia.

- Vậy à!

- Uhm... nhưng không sao, lát cho anh số điện thoại, khi nào có dịp anh qua đó gọi điện cho mấy đứa làm quen với nhau. Thêm bạn thêm vui mà, em nói đúng không?

- Vâng, trường em giữa các lớp trong cùng khóa cũng có nhiều sinh hoạt giao lưu, anh cứ cho em biết tên bạn đó, có khi em lại tìm ra được đấy.

Trương Ngọc đồng ý với ý tưởng của Lâm Hải nhưng cũng không có ý định trao đổi số với hẳn. Nàng cũng có khá nhiều kinh nghiệm khi giao tiếp kiểu này, hầu như đa phần các chàng trai nàng gặp đều tìm cách có được số điện thoại của nàng. Nàng có thể nhận ra Lâm Hải nhìn như là khá vô tư nhưng biểu hiện lại quá nhiệt tình, đặc biệt ánh mắt của hẳn nhìn nàng khiến Trương Ngọc có chút nghi ngờ mục đích của hẳn.

Thấy Trương Ngọc không nhiệt tình lắm với đề nghị của mình, Lâm Hải cũng không vội bởi chỉ ít hẳn đã biết tên tuổi, khóa học và chuyên khoa của Trương Ngọc. Chỉ cần như vậy, thông qua mối quan hệ của mình việc lần ra số điện thoại và địa chỉ nhà ở của Trương Ngọc cũng không có gì khó khăn. Thậm chí ngay cả không có những thông tin này thì Lâm Hải vẫn có thể đến Học viện Ngoại thương để tìm gặp nàng. Theo hẳn thấy cùng lắm là mất thêm chút công sức mà thôi.

Tuệ Linh nhận ra những biểu hiện khác lạ của bạn trai mình, nàng có chút đau lòng, vẻ mặt vui vẻ lúc trước đã biến mất thay bằng sự gượng gạo. Cũng may lúc này đồ ăn đã ra tới, Tuệ Linh giả bộ kêu lên:

- Uhm... thơm quá. Lý Đông, Trương Ngọc, bọn em tiếp tục dùng bữa đi! Ngươi rồi kìa!

Lý Đông khi này mới nhớ ra gạt đầu cười:

- À... Đúng rồi. Ăn thôi! Mời mọi người nhé!

Nói đoạn, hẳn liền cầm cúi thưởng thức bữa ăn của mình. Đồ ăn quả là khá ngon, nước dùng có vị rất đậm đà. Lý Đông nhìn bề ngoài thì cũng khá trầm ổn mỗi tội cái tướng ăn khá khó coi. Trương Ngọc buồn cười nhìn cái điệu ăn như thường luồng của hẳn mà không thể tin đây là một trong những người có tài sản giàu nhất nước thậm chí là xếp hạng trên thế giới. Nàng vừa ăn vừa thì thoảng dùng khăn ướt điểm nhẹ lau miệng cho Lý Đông. Bộ dạng ân ái của hai người khiến cho không ít kẻ xung quanh vừa ngưỡng mộ vừa ghen ghét, đặc biệt trong số này chính là Lâm Hải. Lâm Hải hừ lạnh trong lòng, cũng mức một muỗng lớn nước dùng đưa lên miệng có điều hẳn quên mất là bát phở của hẳn là vừa mới mang ra, nước còn khá nóng, lưỡi của Lâm Hải ngay lập tức truyền tới truyền tới cảm giác bỏng rát. Mặt hẳn đỏ rần lên, lưỡi trong miệng đảo loạn nhưng không dám phun ra khỏi miệng sợ làm mất hình tượng trước mặt Trương Ngọc. Tuệ Linh thấy bộ dáng nhẫn nhó khổ sở của Lâm Hải, vội vàng dùng khăn giấy lau miệng cho hẳn, có điều không để nàng làm việc này, Lâm Hải gạt nhẹ tay Tuệ Linh sau đó tự lấy giấy lau miệng. Hẳn là không muốn để Trương Ngọc thấy mình và Tuệ Linh quá mức thân mật. Tuệ Linh thấy thái độ kỳ lạ của Lâm Hải thì khẽ cau mày một chút sau đó cuối xuống bắt đầu dùng bữa sáng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81

Lý Đông ăn xong định đi ra trả tiền thì tại bàn bên kia Lâm Hải đã hấp tấp đứng lên tranh phần. Mặc Lý Đông nói là muốn tự mình thanh toán nhưng Lâm Hải nhất định muốn mời hai người bọn họ sau đó không để Lý Đông phản đối, hẳn vội vã tiến về phía quầy thanh toán. Lý Đông không còn cách nào khác đành tiến về phía Tuệ Linh hỏi xin lại nàng số điện thoại, hẹn có dịp sẽ mời nàng và Lâm Hải ra ngoài uống nước. Trước đây Tuệ Linh cũng từng ghi số điện thoại vào một tờ giấy nhỏ cho Lý Đông có điều bận bịu thì cứ sau đó, hẳn làm rơi thành ra cũng mất luôn số của nàng.

Chờ cho Lâm Hải quay trở ra, Lý Đông cùng Trương Ngọc tạm biệt hai người rồi quay trở lại đầu phố. Ra tới nơi, Lý Đông cùng Trương Ngọc vào tiệm tạp hóa mua bổ sung một thùng nước sau đó mang cho vào xe.

Thanh toán xong tiền gửi xe, hành trình trở lại Đông Thành của đôi bạn trẻ chính thức bắt đầu. Trương Ngọc sau một hồi đầu lú lo nói chuyện thì cũng dần mệt mỏi. Nàng ngả lưng ghế ra phía sau nằm ngủ ngon lành. Nghe hơi thở đều đều của bạn gái, biết Trương Ngọc đã ngủ say, Lý Đông đưa tay tìm và bật một đĩa CD với những bản pop ballad của ban nhạc Westlife. Giai điệu nhẹ nhàng và thông thả khiến cho người nghe có một cảm giác thư thái và dễ chịu, có lẽ ballad nên tự hào vì chính nó là một trong những loại nhạc dùng từ ngữ sang nhất, không hoa mỹ, nhưng đủ để tạo cảm hứng. Âm nhạc khiến không gian trong xe bớt đơn điệu, Lý Đông có thể vừa lái xe vừa thưởng thức xua đi cảm giác buồn chán trên một chặng đường dài.

Chiếc Benley vun vút lao đi trên quốc lộ, khoảng hơn ba tiếng đồng hồ sau thì xe cũng đã vào đến địa phận Đông Thành. Khi này có vẻ đã ngủ đủ giấc, Trương Ngọc khẽ vận vẹo người rồi tỉnh dậy, nàng đưa mắt nhìn hai bên đường sau đó quay sang hỏi Lý Đông:

- Về tới Đông Thành rồi à anh?

Lý Đông gật đầu:

- Uhm! Khoảng hơn 10 km là tới nhà rồi. Cô chú hôm nay có nhà cả chứ?

Nghe nhắc tới cha mẹ mình, Trương Ngọc không tự chủ được mà liếc nhìn Lý Đông một chút. Lý Đông trước đây là đã từng gặp cha mẹ nàng nhưng đó là khi quan hệ giữa nàng và Lý Đông vẫn là còn chưa xác lập, bây giờ nàng đã chính thức là bạn gái hẳn do vậy cảm giác khi Lý Đông tới nhà vẫn là có sự khác biệt.

Thấy Trương Ngọc không trả lời câu hỏi của mình, Lý Đông cười nói:

- Sao? Nhớ cha mẹ không nói nên lời rồi à?

Trương Ngọc lườm Lý Đông rồi trả lời:

- Cha mẹ biết em về nên đều ở nhà cả. Có khi đang đợi com đó!

- À... thế thì tốt quá. Anh cũng thấy hơi đói rồi! Có khi phải xin bố mẹ vợ tương lai cho con rề ăn chục bữa com nhi!

- Xi... ở đâu ra bố mẹ vợ với con rề tương lai! Em không báo com anh đâu, đừng mơ mộng làm gì!

- Ha ha... anh vất vả lái xe mấy trăm cây số hộ tống con gái rượu về thì kiểu gì cô chú cũng giữ lại ăn com.

- Hi hi... chắc ăn quá nha. Mà thôi, niệm tình anh làm tài xế, nếu không có com em sẽ pha mỳ cho anh ăn. Được ha!

- A... cả ngày chưa có hạt com nào, ăn mỳ sót ruột lắm.

Trương Ngọc xị mặt giả bộ xấu hổ và áy náy:

- Lý Đông, anh cũng biết rồi! Em cũng không biết nấu nướng gì mà.

- Uhm... anh cũng xác định là tương lai chắc bố con anh ăn mỳ gói thay com trường kỳ rồi mà.

- Xi... ai đẻ con cho anh mà lo chi xa vậy.

- À, anh cứ liệu trước để sau này đỡ bị sốc thôi.

- Hừm... đừng có khinh thường em. Hè này em theo mẹ học nấu ăn cho anh xem.

- Thật à?

- Đương nhiên rồi!

- Tốt, tin tức đáng mừng nhất trong ngày đây. Anh rất chờ đợi một ngày được ngồi trước mâm com thịnh soạn do chính tay em nấu đấy! Trương Ngọc, cố lên!

Lý Đông nắm tay giờ lên như cổ vũ. Nghe Lý Đông nói vậy, ánh mắt của Trương Ngọc trở nên sáng ngời:

- Uhm... nếu anh muốn có một ngày như vậy thì cũng dễ thôi.

Lý Đông thấy có gì đó sai sai nên nghi hoặc hỏi lại:

- Là sao?

- Có gì đâu, mỗi ngày em sẽ tập nấu, anh sẽ là người thử các món ăn cho em. Em sẽ làm đi làm lại cho đến khi nào anh vừa ý thì thôi. Thế nào? Cùng cố gắng chứ?

Lý Đông khi này có cảm giác rụng tóc gáy, trong xe điều hòa khá lạnh mà mồ hôi hần có chút rỉ ra. Lý Đông có chút cảm thấy hối hận về ý tưởng của mình rồi. Hắn thà rằng ăn mì tôm còn hơn ăn thử những món Trương Ngọc tập nấu, Lý Đông vẫn còn nhớ hồi còn cấp ba nàng đã từng sang phá bếp nhà hắn một lần rồi, quả thực dư vị khủng khiếp đến giờ vẫn còn ấn tượng mãi không phai. Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới dạ dày Lý Đông lại một trận cồn cào khó chịu.

Có điều nghĩ là như vậy nhưng nhìn ánh mắt chờ đợi của Trương Ngọc, Lý Đông đành lấy hết dũng khí mà khó khăn gật đầu:

- Được, có điều em phải học hành từ mẹ cho giỏi giang một chút nha!

Nhìn điệu bộ đồng thuận mà như sắp lâm vào hiểm cảnh của Lý Đông, Trương Ngọc bật cười:

- Xi... làm gì mà như bị đòn thế. Đùa anh chút thôi, em sẽ làm ngon rồi mới dám mời anh ăn chứ, nấu dở dọa sợ anh không dám đến nhà nữa thì em ế mất à.

Nghe lời này, Lý Đông như được ân xá nhưng vẫn hùng hồn khẳng định:

- Ha ha... Trương Ngọc, dù em có nấu như thế nào, anh vẫn ăn được mà, yên tâm đi!

Trương Ngọc cười thâm trong bụng, nàng tỏ vẻ khá là cảm động rồi dùng ánh mắt long lanh mà nhìn hắn:

- Thật không Lý Đông? Vậy từ mai hàng ngày em sẽ mang cơm cho anh nha!

Lý Đông chỉ là nói an ủi, không ngờ Trương Ngọc tính làm thật. Hắn giật mình đánh thót vội vàng đính chính:

- A... cái này... cũng không cần gấp lắm đâu. Em biết đấy, mẹ anh ở nhà cũng nấu cả phần cơm của anh mà! Lâu không về, anh cũng phải cùng cha mẹ ăn cơm chứ!

- Ha ha... em biết ngay mà. Anh không muốn thì thôi. Con trai bọn anh chỉ toàn dùng lời ngon ngọt, không có mấy câu là thật!

Nói đoạn, Trương Ngọc cười nguyệt Lý Đông một cái rồi quay đầu nhìn ra ngoài. Lý Đông biết mình bị hớ rồi nên chỉ đành lắc đầu cười khò rồi tập trung lái xe đi nhanh về phía trước. Qua vài ngã ba, ngã tư, Lý Đông đã về đến Đông Lai, Lý Đông cho xe đi về khu trung tâm của huyện. Những năm gần đây do làm ăn khá tốt, cha mẹ Trương Ngọc cũng đã chuyển nhà về trung tâm huyện, khá gần với nhà cha mẹ Lý Đông hiện tại. Lý Đông vì lo lắng cho an toàn của vợ chồng Lý Hải, Phùng Nhu nên đã mua một căn trong khu nhà ở cao cấp dành cho cán bộ huyện để hai người sinh hoạt. Lý Đông thì đã quen với đi chuyển đường dài nên lần về Đông Thành này hắn cũng không báo trước cho cha mẹ mình, giờ này hắn đoán hẳn hai người vẫn còn đang buôn bán ở cửa hàng gia dụng tại chợ huyện.

Xe rẽ vào một con phố khá thoáng đãng sau đó dừng trước một căn nhà ba tầng khang trang. Ô tô ở Đông Lai giờ cũng không phải là quá hiếm có điều chủ yếu là các dòng xe rẻ tiền, ngay bây giờ bỗng nhiên lại xuất hiện một chiếc xe siêu sang ngay lập tức gây ra không ít sự chú ý. Đây là khu phố của tầng lớp trung lưu do vậy kiến thức và tầm mắt nhiều người vẫn là có. Có mấy người đang ngồi ở công gần đó hóng mát lập tức chăm chú theo dõi về phía bên này tự hỏi không biết là nhân vật nào lại tới khu vực này. Mọi thắc mắc sớm được giải quyết khi Trương Ngọc từ trên xe bước xuống, mấy người hàng xóm cũng đã từng gặp nàng nhiều lần về thăm nhà do vậy lập tức nhận ra. Một người phụ nữ trung niên liền tiến tới rồi lên tiếng gọi:

- Trương Ngọc, về nghỉ hè à cháu?

Trương Ngọc quay sang nhìn người phụ nữ rồi cười nói:

- A, thím Hà! Cháu chào thím! Chú cháu đi làm về chưa ạ!

- Uhm... chú cháu đang trên đường về. Cả nhà đang đợi cơm đây!

Lý Đông khi này cũng từ trên xe bước xuống. Hắn tháo xuống kính râm rồi mỉm cười chào người phụ nữ:

- Cháu chào cô!

Người phụ nữ gật đầu rồi chăm chú nhìn Lý Đông, đánh giá hắn từ đầu đến chân sau đó quay sang cười hỏi Trương Ngọc:

- Trương Ngọc, cậu này là bạn trai cháu à?

Trương Ngọc có chút đỏ mặt nhưng vẫn trả lời:

- Thím Hà, Đây là Lý Đông. Bạn của cháu!

Trương Ngọc không trực tiếp thừa nhận nhưng nhìn dáng vẻ xấu hổ của nàng, người phụ nữ đã đoán ra phần nào mối quan hệ của hai người. Bà ta mở lời trêu đùa:

- Chà, đẹp trai quá nha. Trương Ngọc, cháu thật tinh mắt đấy, thím thấy hai đứa rất đẹp đôi.

Trương Ngọc nghe người phụ nữ khen xong thì vừa có phần xấu hổ vừa có phần ngọt ngào, không biết nên nói thêm thế nào. Lý Đông thì ngược lại cười lên rất là sung sướng:

- Ha ha, cháu cảm ơn cô. Bọn cháu trước là bạn học, cũng mới hẹn hò được một thời gian thôi cô ạ.

- Vậy hả? Nói thế cháu cũng là người ở đây à?

- Vâng! Cháu cũng là người huyện Đông Lai. Nhà cháu ở trong khu dân cư An Viên.

- À...

Người phụ nữ gạt gù ra vẻ hiểu biết, bà ta cho rằng nếu nhà Lý Đông ở khu An Viên thì hẳn là con một vị chức sắc nào đó cũng nên. Đang khi bà ta định nói thêm gì đó thì cánh cửa cổng bằng gỗ bên cạnh mở ra, đứng ở cửa là một người phụ nữ có mấy phần tương tự Trương Ngọc. Nàng chính là Trần Dung mẹ của Trương Ngọc. Lúc này đứng ở ban công, Trần Dung thấy có xe đậu trước cửa nhà mình lại loáng thoáng nghe thấy tiếng con gái nên mới ra mở cửa xem sao, không ngờ đúng là Trương Ngọc về đến nơi thật. Có điều ngoài dự đoán của nàng là con gái lại là theo xe về cùng Lý Đông. Lý Đông mấy năm nay danh tiếng khá tốt, ngoài học hành đỗ đạt còn biết cách lo toan cuộc sống khi còn khá sớm. Mọi người đều nói không hiểu hẳn ở ngoài làm gì nhưng có thể mua nhà và mở cửa hàng cho cha mẹ hẳn lắm ăn, quả là một đứa con hiếu thuận và tài giỏi. Là người làm mẹ Trần Dung không khó để nhận ra con gái có tình cảm với Lý Đông từ rất sớm có điều nàng không trực tiếp can thiệp mà âm thầm quan tâm theo dõi. Lý Đông cũng từng qua nhà nàng chơi nhiều lần, Trần Dung thấy hẳn tuy còn khá trẻ nhưng luôn tỏ ra rất chín chắn, chừng chạc ít có những sốc nổi thường thấy như các bạn đồng lứa thì nàng cũng yên tâm phần nào. Sau khi cả Lý Đông và Trương Ngọc đều vào đại học, Lý Đông lại cho thấy năng lực của hẳn từ rất sớm nên vợ chồng Trần Dung cũng yên tâm để tình cảm của con gái phát triển, dù sao theo bọn họ hai đứa trẻ cũng đã đủ tuổi trưởng thành, có thể quyết định lấy các sự việc quan trọng và cuộc sống tương lai của chính mình.

Đang khi Trần Dung còn đánh giá tình huống trước mặt thì Trương Ngọc reo lên rồi đi tới ôm chầm lấy nàng:

- Mẹ... con nhớ mẹ quá!

Thấy con gái rệu rã như ngày còn bé ôm ấp bản thân mỗi khi đi đâu xa về, Trần Dung vuốt vuốt lưng nàng nói:

- Được rồi, con gái! Đi đường có mệt không?

- Không ạ! Con ngủ suốt từ khi lên xe đến giờ mà! Hi hi... chỉ có Lý Đông là phải lái xe thôi!

Nói đoạn Trương Ngọc buông Trần Dung ra nhưng một tay lại vòng qua ôm lấy cánh tay của mẹ nàng.

Lý Đông đợi hai người nói chuyện xong, khi này mới mỉm cười tiến lên chào hỏi:

- Cô Dung! Đạo này cô chú khỏe chứ ạ!

- Đông hà cháu. Cô chú cũng bình thường. Bố mẹ cháu bên đó thế nào?

- Dạ, cũng ổn cô ạ. Chú có nhà không cô?

- Có đấy cháu, chú đang ở trong. Hai đứa vào nhà đi!

Nói đoạn, Trần Dung mở rộng cửa cổng, Lý Đông hiểu ý lên xe rồi theo hướng dẫn của Trương Ngọc đánh xe đi vào trong nhà. Tại cổng bây giờ chỉ còn Trần Dung và người phụ nữ trung niên. Trần Dung chủ động lên tiếng mời người hàng xóm:

- Thím Hà, thím vào trong nhà chơi!

Người phụ nữ dùng ánh mắt háp háy cười nói:

- Thôi, chị vào với các cháu đi. Ông nhà tôi cũng gần về ăn cơm trưa rồi. Chào chị nhé!

- Vâng! Chào chị!

Trần Dung sau khi đợi người phụ nữ quay lưng thì khép cửa lại. Bên ngoài người phụ nữ đi tới mấy người hàng xóm đứng gần đó. Một người phụ nữ khác hỏi:

- Cậu thanh niên kia là ai thế?

- Người yêu cái Ngọc, con rể tương lai ông bà Tài- Dung đấy.

- Thế à. Không biết cái khác thế nào chứ nhìn cậu này mặt mũi sáng sủa, dáng người cũng cao lớn khỏe mạnh đấy.

Lúc này một người đàn ông chen vào:

- Uhm... Dáng dấp là một chuyện. Cậu này có vẻ con nhà khá giả đấy, có cả ô tô lái kia mà.

Một người đàn ông khác nghe xong lại bĩu môi phản đối:

- Xi... ông không biết rồi, khá giả là thế nào. Cậu này nhà chắc chắn rất giàu, mọi người có biết chiếc xe kia giá bao nhiêu tiền không.

- Bao nhiêu? Tào Phận, ông làm gara ô tô chắc biết rõ giá nó chứ?

- Mọi người thử đoán xem!

- Tôi nghĩ chắc một hai tỷ gì đó chứ gì!

Người đàn ông tên là Tào Phận nhếch miệng cười mỉa, lắc đầu rồi đưa cả mười ngón tay đưa ra phía trước. Có người hiểu ra giật mình:

- Cái gì? Sao đắt vậy?

- Ha ha, đúng là ở nước ngoài nó không đắt như vậy nhưng về trong nước, nếu tính đầy đủ các loại thuế phí thì phải lên tới hơn 10 tỷ đấy.

- Trời đất, nói vậy cái Ngọc là yêu thiếu gia rồi.

- Cái Ngọc nó xinh xắn và giỏi giang như vậy, đương nhiên là phải tìm một mối tốt gả vào rồi. Ông định bảo nó gả vào nhà nông làm ruộng à? Ông bà Tài Dung còn lâu mới đồng ý!

- Uhm... con bé này nhìn đã biết số giàu sang phú quý rồi. Haizz ước gì con bé nhà tôi cũng tìm được mối tốt mà gả.

- Ôi trời, bà đừng làm tôi sốc. Có muốn thì cũng phải bảo cháu chịu khó thể dục thể thao vào chứ cứ nằm cả ngày thì với thân hình 80 cân của nó thì hơi khó đấy.

- Hừm hừm... ông dám chê con gái tôi à. Không về lo bồi bổ cho thằng con gầy gò xương sườn của ông đi!

- Ha ha... được rồi. Hai người đừng gây lộn nữa. Tốt nhất là gả chúng cho nhau đi!

- Còn lâu!

- Không thèm!

- ...

Mấy người hàng xóm ồn ào vui vẻ một trận, Sự xuất hiện của Lý Đông ở đây không ngờ lại gây nên một trận cãi cọ thú vị như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Trong nhà Trương Ngọc.

Lý Đông dừng xe tại khoảng sân rộng trước nhà sau đó đi xuống hỗ trợ Trương Ngọc tháo dỡ đồ đạc. Trương Ngọc đứng một bên thì thấy cha nàng, Trương Tài thông thả từ trong nhà đi ra, nàng nhoẻn miệng cười:

- Cha!

- Ủ, Ngọc về rồi à con!

Lý Đông nghe Trương Ngọc gọi cũng ngẩng đầu nhìn Trương Tài rồi lên tiếng chào hỏi:

- Cháu chào chú!

- Ha ha... Đông à cháu, lâu lắm không thấy qua cô chú chơi!

- Vâng! Cháu ở Hà Đô bận chút việc nên cũng ít có dịp trở về Đông Thành được.

- Uhm... nghe nói cha mẹ cháu cũng chuyển nhà lên trung tâm huyện rồi à?

- Vâng, cha mẹ cháu ở tiểu khu An Viên. Có dịp mời cô chú qua chơi thăm nhà ạ!

- Được! Máy dệt đi chợ huyện cũng gặp cha mẹ cháu đang bán hàng, có điều khách khứa đông quá thành ra chú cũng không tiện vào hỏi thăm.

Hai người đang nói chuyện thì lúc này Trần Dung xen vào:

- Thôi được rồi, hai chú cháu giúp cái Ngọc dọn nốt hành lý rồi vào bên trong nói chuyện. Ai lại đứng chần ở cửa nẻo thế này!

Trương Tài xoa xoa hai tay cười xuề xòa nhìn Trần Dung:

- Ha ha... lâu lâu mới gặp cháu nó tôi mới hỏi chuyện thôi.

Nói đoạn, Trương Tài quay sang Lý Đông:

- Lý Đông, cơm nước bên trong đã chuẩn bị sẵn, cháu ở lại đây dùng luôn với cô chú đi.

Lý Đông cầu còn không được, đặc ý nhìn Trương Ngọc rồi quay sang nói với Trương Tài:

- Vâng, may quá. Cháu cũng đang không biết ăn trưa ở đâu đây. Bố mẹ cháu khi này chắc cũng đang bận rộn ở cửa hàng.

Trương Tài ngạc nhiên:

- Cháu không báo là mình về nhà à?

- Dạ không, cháu đi chuyển liên tục nên đây cũng không phải vấn đề gì lớn.

- Uhm... Vừa hay trong nhà chú có chai ba kích có người mới biếu. Lát nữa làm chén chứ hả?

- Ha ha... vâng! Được ạ!

Trần Dung nghe chồng mình lại bàn đến rượu chè thì lườm Trương Tài:

- Cái ông này thật là...! Thằng Đông nó vừa đi đường xa về đang mệt cũng rủ nó nhậu nhẹt được.

- Đúng vậy! Cha cũng ít uống rượu đi!

Trương Ngọc lập tức phụ họa.

Trương Tài chưng hửng nhìn hai người phụ nữ một lớn một trẻ trong nhà thay nhau giáo huấn mình, ông ta lập tức bào chữa:

- Nhưng đây là rượu thuốc mà...

Trần Dung không cho ông ta cơ hội lập luận:

- Rượu gì chẳng là rượu, không phải nguy hiểm lẫn lộn như vậy.

- A, có khác chứ!

Lý Đông khi này cười nói xen vào:

- Cô, không sao đâu. Ba kích đúng là một vị thuốc, uống vào có lợi cho sức khỏe. Cháu thấy...

- Hừm... thấy cái gì! Anh còn a dua theo à. Rượu vào hại người chứ có lợi gì. Không phải cũng thích uống đấy chứ?

Nhìn Trương Ngọc trừng mắt cắt lời mình Lý Đông đành lắc đầu cười khò, hai mẹ con nhà này đúng thật là giống nhau, có cái nhìn rất là tiêu cực à nha.

Lý Đông cũng không buồn tranh cãi thêm với Trương Ngọc, quay vào cốp hai tay nâng hai vali hành lý nặng trĩu từ trên xe xuống. Trương Tài bây giờ mới có thời gian để ý kỹ chiếc xe của Lý Đông, ông ta đứng ngắm nghía một vòng sau đó quay sang Lý Đông hỏi:

- Xe này cháu mua hay mượn vậy?

- Dạ, là xe của cháu!

- À... nhìn có vẻ cũng không rẻ lắm nhỉ.

- Vâng, cũng hơi mắc một chút chút ạ.

- Uhm... cháu khá thật, tuổi này mà đã tự xây được nhà, mở cửa hàng cho cha mẹ lại còn mua được xe riêng. Không giống cái Ngọc nhà này, lớn đầu rồi mà còn suốt ngày nhõng nhẽo mẹ nó.

- Cha... cha bêu xấu con đấy à!

Trương Ngọc nghe cha nói xéo mình, xì mặt ra về hờn dỗi nhìn Trương Tài. Trần Dung lập tức bênh vực con gái:

- Ông chê con gái tôi à? Vậy người nào từ sáng đến giờ vào mong ra ngóng đấy?

Trương Tài gãi đầu giải thích:

- Ha ha... con gái, cha không phải có ý đó. Nào, mỗi người một tay đưa đồ vào trong nhà đi.

Nói đoạn, để trốn tránh cái nhìn u oán của Trương Ngọc, Trương Tài lập tức đi đầu khệ nệ xách hai vali đi trước. Lý Đông cũng lập tức xách hai túi đồ đi sau, về phần Trương Ngọc dĩ nhiên nằng kéo theo một vali nhỏ xinh còn lại lách leo lên bậc thềm nhà.

Bí mật của Lý Đông, Trương Ngọc cũng không nói cho bất cứ ai bao gồm cả cha mẹ mình và cô bạn thân Mai Lan được biết. Dù sao việc này có liên quan đến an toàn và cuộc sống sinh hoạt của Lý Đông nên càng người biết càng ít. Hiện trạng bây giờ Trương Ngọc cũng cảm thấy thấy rất ổn, không cần xối tung mọi thứ lên làm gì. Trương Ngọc nghĩ có khi nếu mọi người biết được thân phận của Lý Đông thì quan hệ lại trở nên có rào cản, như vậy thật không hay chút nào.

Cất xong đồ đạc và rửa qua mặt mũi chân tay, Lý Đông và Trương Ngọc tiến vào bàn ăn đã được chuẩn bị sẵn. Trương Ngọc là con một nên nằng được cha mẹ yêu chiều hết mực, trên bàn bày đủ món ăn nằng ưa thích. Nhìn mâm cơm ê hề, Lý Đông thầm nhủ không hiểu cần bao nhiêu người mới ăn hết được đây.

Trương Tài đảo mắt nhìn vợ con, thấy hai người đang tập trung sắp xếp bát đĩa, ông ta nhanh tay lôi từ dưới chân bàn ăn lên chai ba kích, rót cho mình và Lý Đông mỗi người một chén. Sau đó Trương Tài cười ha hả nâng cốc lên:

- Nào, Lý Đông. Cạn!

Lý Đông vội vàng cầm cốc chạm vào cốc của Trương Tài:

- Vâng, mời chú!

Hai người uống cạn. Trần Dung thấy việc đã rồi chỉ đưa mắt lờm Trương Tài rồi cũng không nói gì thêm. Trương Ngọc ở một bên thấy quan hệ của Lý Đông và cha mình khá hợp ý thì mặt mũi tràn đầy vui vẻ. Tuy hiện tại nằng vẫn chưa thừa nhận cho cha mẹ biết mình và Lý Đông đang hẹn hò nhưng nằng hiểu hẳn là cha mẹ cũng nhìn ra điều đó. Thấy thái độ của cha như vậy rõ ràng là ủng hộ mối quan hệ này.

Quả thật đúng như Trương Ngọc suy nghĩ, vợ chồng Trương Tài - Trần Dung đương nhiên là biết tâm tư của con gái mình. Hai người có mỗi mình nằng do vậy không để ý quan tâm sự trưởng thành của nằng sao được. Mặt khác nhà họ trước đây cũng ở gần nhà Lý Đông nên hai người cũng hiểu về gia cảnh nhà hần. Bọn họ chứng kiến Lý Đông lớn lên từ bé, có thể nói chàng trai này là rất cố gắng và giàu nghị lực. Ngày trước khi Lý Đông còn chưa hé lộ ra một phần nào thực lực, họ cũng đã không có phản đối nói gì đến hiện tại hần lại tỏ ra đáng tin cậy như vậy.

Bữa cơm trưa diễn ra vui vẻ, mọi người trao đổi về việc học tập, việc sinh hoạt và những vấn đề phát sinh khi sống tại Hà Đô. Trương Tài khi này vừa nhấp xong chén rượu, có vẻ đã đến ngưỡng, mặt có chút đỏ hồng. Ông ta quay qua hỏi Lý Đông:

- Đông, chú hỏi thật. Cháu là làm ăn gì mà phát lên nhanh như vậy? Không phải cái gì phạm pháp chứ?

Trương Ngọc nghi hoặc ngẩng đầu nhìn cha mình. Phải biết vấn đề Trương Tài quan tâm bình thường không phải quan hệ thân thiết thì sẽ không ai đi hỏi người khác, có điều bây giờ Trương Tài cũng đang có chút men hơn nữa con gái ông ta giờ đang quần quýt lấy chàng trai này như vậy nên ông ta phải hỏi mới yên tâm được. Dù sao Lý Đông làm giàu như thế nào, ở Đông Lai này cũng không mấy người biết, thậm chí nghe nói đến cha mẹ Lý Đông cũng ừ ừ cạc cạc mơ hồ không rõ ràng lắm.

Lý Đông hiểu ra dụng tâm trong câu hỏi của Trương Tài cười nói:

- Chú Tài, chú yên tâm. Cháu làm ăn kinh doanh đang hoàng, không phạm pháp cái gì. Hiện tại cháu đang sản xuất kinh doanh một số mặt hàng công nghệ mới, sản phẩm rất hữu ích nên mới có thị trường, buôn bán khá tốt!

Nghe xong câu trả lời, Trương Tài mới gật gù:

- Uhm... chú hỏi vậy cũng là nhắc nhở cháu một chút, đừng để lòng tham làm mờ con mắt. Thà tiền kiếm ít một chút nhưng sống một đời yên ổn là được rồi. Chú cũng chỉ mong con Ngọc nhà chú được như vậy thôi.

Trương Tài là có ý giao Trương Ngọc cho hần nhưng lo sợ Lý Đông ham giàu làm liều. Con gái lớn rồi cũng phải rời xa vòng tay bao bọc cha mẹ, tìm cho mình một bến đỗ. Do vậy Trương Tài cũng mong Lý Đông có thể phân biệt nặng nhẹ đúng sai để con gái có thể có một cuộc sống an an ổn ổn

không quá nhiều sóng gió, chỉ cần vậy là ông ta yên tâm rồi.

Lý Đông mỉm cười nhìn Trương Tài. Hắn biết những lời này nói ra là có ý gì. Hắn gật đầu:

- Vâng, cháu hiểu ạ!

Trương Tài nghe xong chủ động rót đầy cốc của mình nâng lên:

- Chú cũng nghĩ cháu sẽ thấu đáo việc này. Nào chú cháu ta lại làm thêm một chén!

- Vâng, mời chú!

Trần Dung nhìn chai rượu đã voi đi đến ba phần tư thì vội vàng lên tiếng:

- Được rồi, hai chú cháu uống tới đây thôi. Ăn cơm đi!

- Bà để tôi với cháu nó hết chén này đã!

- Hừm... kệ ông ấy! Đông, đưa bát cô xới cơm cho!

Lý Đông khó xử một chút sau đó uống cạn chén rồi lập tức theo lời đưa bát của mình cho Trần Dung. Dưới sự giám sát chặt chẽ của Trần Dung và Trương Ngọc, Lý Đông không dám uống thêm. Hắn lập tức tập trung ăn như thường luồng hết ba bốn bát đầy ụ.

Vợ chồng Trương Tài nhìn bộ dáng ăn uống tự nhiên của Lý Đông càng thấy hắn là người chân thật và giản dị, mức độ yên tâm lại cao hơn một phần. Sau chừng hơn mười phút, cả nhà dùng xong đĩa hoa quả tráng miệng thì bữa cơm kết thúc. Hai mẹ con Trương Ngọc ở trong bếp dọn dẹp bát đĩa còn Lý Đông và Trương Tài ra ngoài phòng khách uống nước. Trương Tài có vẻ là người hoài cổ nên nội thất trong phòng được bố trí theo kiểu xưa với sập gụ tủ chè được bày biện kiểu cách, thậm chí đến bộ bàn ghế cốc chén cũng là làm bằng chất liệu mây tre đan và gốm sứ.

Nhấp nhẹ ly trà búp thơm ngát rồi đặt xuống, Trương Tài quay sang hỏi chuyện:

- Đông, sau này cháu tốt nghiệp có định ở lại Hà Đô không?

- Dạ, có lẽ cũng không nhất định chú ạ. Hiện cháu cũng có nhiều đơn vị kinh doanh ở các tỉnh nên có lẽ phải di chuyển luôn. Do vậy ở đâu cố định cũng không quá quan trọng.

Trương Tài gật gù:

- Uhm... nếu vậy chú thấy về Đông Thành ở được là tốt nhất. Cha mẹ cháu chắc cũng không quen cuộc sống ở trên Hà Đô.

- Ha ha... vâng, cháu cũng thử đề nghị một lần nhưng cha mẹ cháu không đồng ý, cũng nói lý do như chú vậy.

- Ủ, ở độ tuổi như chú và cha mẹ cháu thật ra cũng không muốn đi đâu xa quê hương nữa. Có chuyện gì cũng chỉ muốn mau chóng trở lại nhà mình thôi. Chú chỉ có mình cái Ngọc, cũng muốn sau này nó có lấy chồng thì lấy người cùng huyện, qua lại cho nhà đỡ neo người.

- Vâng, chú tính thế cũng phải.

- ...

Lý Đông ở lại trò chuyện cùng Trương Tài thêm khoảng mười phút thì nhìn đồng hồ, đã hơn 12h trưa, hắn đứng lên cáo từ ra về để gia đình Trương Tài nghỉ ngơi. Trần Dung sợ Lý Đông vừa uống nhiều rượu có ý giữ lại nhưng hắn nói là không sao. Nhìn biểu hiện của Lý Đông bình thản, mặt không đỏ, đi lại vững vàng nên gia đình Trương Ngọc mới đồng ý cho hắn trở về. Sau đó dưới sự đưa tiễn của ba người, Lý Đông lên xe, theo đường lớn đi nhanh về An Viên tiểu khu.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

Về Đông Thành ngày thứ nhất thì ngày thứ hai Lý Đông đã cho triệu tập toàn bộ nhân viên từ cấp trưởng phòng tại các công ty con trở lên của Kỳ nguyên mới về tổng bộ dự hội nghị. Kế hoạch này Lý Đông đã thông qua Vũ Nhung cho triển khai từ trước nên cũng không gây ra xáo trộn gì đột ngột. Khi nhận được thư mời, các thành viên điều hành ở cấp cao nhất như Trần Hàng khá bất ngờ bởi điều này có nghĩa là Lý Đông đã quyết định lộ mình ra

ánh sáng, muốn đứng ra trực tiếp tham gia xử lý các sự vụ của tập đoàn. Tuy ngạc nhiên nhưng những người này đều hiểu Lý Đông hẳn phải có lý do riêng của mình mới đột xuất làm như vậy.

Quả thật, bọn họ đã suy nghĩ đúng. Sở dĩ buổi họp này được diễn ra là do nhu cầu thực tiễn phải đẩy nhanh hơn tốc độ phát triển của tập đoàn. Muốn như vậy, là thuyền trưởng của con tàu, Lý Đông sẽ không thể mãi ẩn thân đứng sau màn trường. Hắn sẽ phải lộ diện và trực tiếp đứng ra điều hành các kế hoạch và hành động kinh doanh ở quy mô chiến lược và chiến thuật. Ban lãnh đạo hiện tại tuy rất có tài nhưng không nắm được các nguồn tài nguyên bí mật là các kỹ nghệ từ nền văn minh trước nên không có cơ sở dữ liệu để đưa ra các tư duy và định hướng dài hơi phát huy tối đa nguồn lực sẵn có.

Lý Đông không muốn gây ra oanh động quá lớn, thu hút giới truyền thông gây thêm phức tạp nên hắn quyết định mở một hội nghị với các thành viên tham gia gồm các lãnh đạo tâm trung trở lên. Lý Đông muốn thông qua bọn họ để truyền tải hình ảnh và thông điệp mang tư tưởng của mình đến mọi nhân viên trong công ty, định hình lên một nhận thức chung cốt lõi cho sự phát triển tương lai của tập đoàn. Đây là cách không thể thích hợp hơn, đơn giản mà hiệu quả. Toàn bộ nhân viên có thể dần tiếp nhận vai trò và sự ảnh hưởng trực tiếp của hắn một cách không quá đột ngột. Theo đó, một mệnh lệnh đã được Lý Đông soạn thảo trong thời gian trước và gửi tới cho Vũ Nhung tổ chức buổi họp hôm nay.

*****

10h30 sáng Phòng họp Tổng bộ Tập đoàn

Căn phòng rộng tới gần 300 m² khi này đã chật kín người, mọi ánh mắt đều đổ dồn về người thanh niên đang ngồi trên ghế chủ tọa. Tâm lý của phần đông những người đang ngồi ở đây đều là sùng sốt và kinh ngạc tột độ. Bọn họ thật không ngờ vị CEO thần kỳ một tay dựng lên đế chế khổng lồ Kỳ nguyên mới khiến bao người sùng bái, thế giới ngả mũ lại là một người trẻ tuổi như vậy. Điều này vượt qua nhận thức và thế giới quan của bất cứ ai tham dự. Tin tức này khi truyền ra chắc chắn sẽ gây chấn động lớn trong toàn bộ đội ngũ nhân viên của tập đoàn.

Khi này, trên bàn họp chính, Vũ Nhung vừa ghi chép vừa thi thoảng liếc mắt về phía Lý Đông, trái tim nàng không tự chủ được mà đôi lúc như nai con nhảy lên chạy loạn. Nàng là bị khí chất và mị lực chết người của Lý Đông chinh phục. Sức cuốn hút mãnh liệt trên người Lý Đông đến từ sự kết hợp hoàn mỹ của cả quyền lực, trí tuệ và ngoại hình. Có thể nói ở Lý Đông bây giờ hội tụ sự hấp dẫn mà không một cô gái nào có thể cưỡng lại. Điều này cũng không phải nói quá, quả thật Lý Đông xuất hiện hôm nay thật cũng quá là hoàn mỹ. Mái tóc đen dài vuốt keo trái ngược, vàng trán rộng rãi thông minh, gương mặt góc cạnh rõ nét, cơ thể cao lớn với những đường nét cân đối và lịch lãm trong bộ vest đen Giorgio Armani thời thượng, trên cổ tay trái là bản giới hạn đồng hồ Vacheron Constantin dòng thương gia, đặc biệt là nụ cười ấm áp và đôi mắt sâu lấp lánh sáng ngời tràn đầy thần thái. Chưa bao giờ Vũ Nhung bắt gặp Lý Đông trong trạng thái chần chừ như vậy, đây mới là đáng đáp của một vị CEO tầm cỡ đang lèo lái một tập đoàn đa ngành khổng lồ.

Lý Đông không quan tâm lắm những ánh mắt đang nhìn về phía mình, hắn chỉ ngồi lặng lặng lần lượt nghe lãnh đạo của các công ty con báo cáo lại tình hình hoạt động gần đây. Về cơ bản cũng không phát sinh chuyện gì bất thường, hai nội dung quan trọng nhất chính là sau thời gian thi công và triển khai gấp rút, dự án Thiên Đường Nghỉ dưỡng đã vận hành hoàn toàn và nhà máy ô tô Việt Nhật đã đi vào giai đoạn khánh công. Đối các đơn vị báo cáo xong và trao đổi thêm một số nội dung có liên quan Lý Đông mới chậm chậm dùng chất giọng trầm ấm lên tiếng tổng kết buổi họp:

- Các vị, có lẽ với nhiều người ngồi đây khá ngạc nhiên khi được mời tới buổi họp này để nghe các báo cáo tổng quan vừa rồi. Tuy vậy trước khi nói tiếp về vấn đề này tôi xin giới thiệu chính thức lại với mọi người một chút. Tôi là Lý Đông, tạm thời đảm nhận nhiệm vụ CEO trên danh nghĩa của tập đoàn. Đây chắc là lần đầu tiên mọi người biết tới tôi và tôi được biết mặt mọi người. Thời gian vừa qua vì lý do cá nhân tôi không trực tiếp tham gia vào các sự vụ cụ thể của tập đoàn được nên phải thông qua thành viên ban lãnh đạo đang ngồi ở đây. Tôi đã nghe báo cáo của các đơn vị và nắm được đầy đủ thông tin cần thiết, guồng máy vận hành khá trơn tru. Có thể thấy mọi việc tiến triển thuận lợi đến ngày hôm nay là do sự nỗ lực rất lớn từ tất cả mọi người, tôi ghi nhận và đánh giá cao sự đóng góp của các vị.

Dừng lại đôi chút, Lý Đông tiếp tục nói:

- Các vị, không hề tự mãn mà nói Tập đoàn hiện nay đã và đang đạt được những thành tựu lớn buộc cả thế giới phải ghi nhận. Tuy vậy là một tập đoàn công nghệ chúng ta cần phải luôn hướng về phía trước, không thể tự hài lòng với những gì mình đã đạt được. Các vị cũng thấy, thời đại của chúng ta đang sống chính là thời đại của công nghệ với sự ra đời của hàng loạt các giải pháp kỹ thuật tiên tiến trong rất nhiều các lĩnh vực. Sự đổi mới trong đó là nhanh chóng đến không thể tưởng tượng được với sự ra đời của chúng ta không tiến lên đủ nhanh, chúng ta sẽ tụt hậu. Mục tiêu của tập đoàn chúng ta không thể chỉ dừng lại ở một vài dòng sản phẩm đơn lẻ, chúng ta cần có những tham vọng và hành động lớn hơn để trở thành một tập đoàn tạo ra những công nghệ dẫn dắt và thay đổi thế giới. Để đủ sức làm được điều đó, tôi và mọi người ở đây sẽ phải không ngừng nỗ lực vượt qua mọi thách thức và khó khăn. Chúng ta đã có cơ hội ngồi ở đây với nhau, tôi hi vọng chúng ta có thể chia sẻ chung một tâm tình từ đó hình thành cùng một tham vọng và cùng nhau hành động đưa tập đoàn phát triển vững mạnh đi lên. Tôi muốn mọi người truyền tải những thông điệp này đến mọi thành viên từ cấp quản lý cao nhất đến những nhân viên tạp vụ. Cần phải hiểu chúng ta đều là một, vì một mục tiêu chung, vì một tương lai mà bất kỳ ai khi khoác lên trên mình chiếc áo đồng phục của Kỳ nguyên mới đều có thể ngẩng đầu tự hào và khiến người khác phải ngưỡng mộ khâm phục vì những cống hiến và nỗ lực của chúng ta cho nhân loại. Tôi nói điều này cũng không phải quá to tát và hoàn toàn xa vời, hãy nhìn lại quá khứ, mấy ai có thể tin chúng ta có pin nano, có pin mặt trời, có ô tô điện... những sản phẩm này không phải đang gây nên ảnh hưởng rất lớn trên toàn cầu hay sao? Nếu quá khứ đã làm được vậy thì tương lai chúng ta chắc chắn sẽ có thể cùng nhau tạo ra những sản phẩm kỳ diệu khác. Để hiện thực điều này, thời gian sắp tới, tập đoàn sẽ có những bước đi lớn, nhanh và mạnh hơn nữa, do đó tôi cần sự đồng lòng, niềm tin và cố gắng của các bạn. Tôi tin tưởng Kỳ nguyên mới sẽ chắc chắn sẽ là một hiện tượng, một kỳ tích trong tiến trình đi lên của văn minh loài người. Tất cả các cố gắng của các bạn sẽ được ghi nhận và thưởng xứng đáng. Đó là những thông điệp mà tôi muốn các bạn khi trở về đơn vị hãy lan truyền, hãy thắp sáng động lực trong mỗi con người của Kỳ nguyên mới để tập đoàn chúng ta sẽ càng ngày vươn cao và bay xa... Uhm... những lời tôi muốn nói chỉ có vậy, cảm ơn mọi người đã tới lắng nghe và tham dự cuộc họp này!

Lời phát biểu kết thúc, phía dưới tĩnh lặng một lúc rồi sau đó không khí chợt như vỡ òa, tiếng vỗ tay vang lên dồn dập. Những người lãnh đạo ở đây như những ngọn nến được những lời lẽ hùng hồn cùng ngọn lửa nhiệt huyết của Lý Đông đốt cháy, từ đó bọn họ sẽ là những người lan tỏa và thắp sáng lên không gian xung quanh mình, cho những người cộng tác và nhân viên một niềm tin về triển vọng tương lai để càng thêm cố gắng hoàn thành mộng tưởng và kỳ vọng mãnh liệt của tập đoàn. Không riêng gì các lãnh đạo cấp trung mà ngay cả những lãnh đạo ở tầng cao nhất như Trần Hàng, Đinh Hạo,

Cao Việt... đều cảm thấy trong lòng dâng lên một cổ hùng tâm tráng trí. Có thể thấy sức hiệu triệu của những lời vừa rồi về lý tưởng của Lý Đông là rất lớn, không ai không bị thu hút. Vũ Nhung khi này nhìn Lý Đông tràn ngập mê đắm và ngưỡng mộ, trong mắt nàng Lý Đông bỗng trở nên to lớn và vĩ đại không thể tưởng tượng, người đàn ông nhỏ bé nhưng mang trong ngực tham vọng thay đổi thế giới, đây mới thực là người đàn ông đáng để nàng thần tượng, đáng để nàng sùng bái. Trái tim nhỏ bé của nàng bây giờ như đang nghẹt thở!

Phiên họp cũng kết thúc, mọi người mang theo niềm hứng khởi lục tục ra về. Riêng Ban lãnh đạo cao tầng đều được Lý Đông yêu cầu ở lại. Lý Đông muốn tiếp tục bàn bạc cụ thể về kế hoạch phát triển tập đoàn.

Sau khi người nhân viên cuối cùng đi ra, cánh cửa phòng đã đóng lại, Lý Đông mới ra hiệu cho Vũ Nhung phát các cặp tài liệu màu đen in hoa văn nổi cho các thành viên. Các thành viên cuộc họp ngay lập tức dựng thẳng lưng đón nhận hồ sơ bởi bọn họ đều biết theo quy định nội bộ của tập đoàn, chỉ những tài liệu thuộc diện tối mật và cực kỳ quan trọng mới được để trong các cặp công văn có màu sắc như vậy.

Lý Đông nhìn quanh một vòng, thấy tài liệu đã phân phát xong hần mới nói:

- Các vị, trên bàn là kế hoạch và tài liệu phát triển các dự án mới của tập đoàn tôi đã soạn thảo. Mời mọi người xem qua!

Trần Hàng dù đã biết trước là các hồ sơ trước mặt rất quan trọng nhưng không ngờ lại là một dự án lớn. Phải biết mới cách đây không lâu, Lý Đông mới đưa ra hàng loạt các giải pháp kỹ thuật phức tạp vậy mà không bao lâu hần lại có dự án mới. Chẳng lẽ phòng nghiên cứu lại nghiên cứu ra được cái gì đó có triển vọng sao? Từ khi nào công nghệ lại dễ dàng làm ra đến vậy?

Như không thể kiềm chế sự tò mò, Trần Hàng là người đầu tiên vội vàng lật mở cặp văn kiện. Những người khác thấy vậy cũng lục tục làm theo. Lý Đông mỉm cười rồi ngả lưng ra ghế, nhắm mắt dưỡng thần chờ đợi bọn họ tiếp thu tin tức.

Khi bộ sậu cao cấp nhất đang tập trung vào kế hoạch mới thì lúc này ở bên ngoài cửa phòng họp, trong hành lang rộng rãi của tổng bộ các nhân viên đang xôn xao nghị luận về vị chủ tịch trẻ tuổi và nội dung trong phiên họp vừa rồi. Tại một bàn trà đứng tự pha, có hai cô gái đang vừa nhấm nháp ly cà phê vừa trò chuyện.

- Ngọc Mai, buổi họp hôm nay thật quá bất ngờ và phấn khích nha!

- Ủ, chủ tịch không ngờ lại trẻ như vậy. Đến giờ mình vẫn còn chưa thể tin được đấy.

- Mình cũng thế. Cũng may hôm nay trưởng bộ phận của chúng ta đều phải tiếp đoàn kiểm tra liên ngành đột xuất, bọn mình mới được cử đi thay nếu không thì không có cơ hội diện kiến chân dung ngài ấy rồi. Thật là hoàn mỹ không thể tưởng tượng!

- Ha ha, Thu Hương, đừng dùng ánh mắt mê trai như thế nhìn mình, mình không phải chủ tịch, mình nổi cả da gà rồi đây này. À, mà người như vậy sẽ không để ý đến chúng ta đâu.

- Xi... Ngọc Mai, sao cậu lại tự ti như vậy? Cậu có hiểu cái gì gọi là duyên phận không? Là duyên phận đấy, cậu hiểu không? Biết đâu có một ngày, mình lại lọt vào mắt xanh của ngài ấy thì sao.

- Thôi mình xin cậu, bớt mơ mộng giùm đi!

- Hừ... ai cấm người ta mơ chứ. Cậu nói xem Ngọc Mai, sao trên đời lại có người hoàn mỹ vô khuyết như vậy chứ? Hình ảnh chủ tịch bây giờ vẫn còn ám ảnh trong đầu mình, chắc đêm nay không ngủ được mất. Phải làm sao bây giờ?

- Haizz... không ngủ được thì sắp sửa lại một con gấu trúc si tình sinh ra rồi.

- Chẹp, chắc vậy quá! Ôi, mình tưởng tượng nếu chỉ được ở cạnh ngài ấy một vài giây thôi cũng là hạnh phúc lắm rồi. Ngọc Mai, cậu không nhìn thấy ánh mắt cô thư ký ngồi bên cạnh nhìn ngài ấy à? Mình nghĩ cô ấy còn mê đại hơn cả mình ấy chứ.

- Ủ... mình cũng để ý thấy. Haizz... ở bên cạnh người như vậy là hạnh phúc nhưng cũng là bi ai!

- Bi ai cái gì chứ! Mình thấy hạnh phúc còn không được nữa là. Nếu ai đó sợ bi ai thì mình xin sẵn sàng đón nhận.

- Thôi được rồi Thu Hương, chúng ta trở lại đơn vị thôi. Đừng ở đây mà hão huyền nữa, quay trở lại mặt đất đi.

- Xi... cậu đúng là quá thực tế, quá nhàm chán. Cậu không hiểu cô gái nào cũng có giấc mơ bạch mã hoàng tử của riêng mình à? Chả nhẽ cậu không từng mơ ước?

Ngọc Mai nghe Thu Hương nói vậy, tâm trạng nàng hơi trùng xuống rồi dùng giọng điệu man mác buồn nói:

- Bạch mã hoàng tử ư? Người ta cũng chỉ yêu công chúa, mà mình thì không phải là công chúa gì cả.

Thu Hương là bạn thân của Ngọc Mai, hai người cùng được tuyển dụng vào Siêu thị điện máy Lý gia huynh đệ từ đó thân càng thêm thân. Hơn ai hết ở trong công ty, Thu Hương hiểu rõ hoàn cảnh của nhà Ngọc Mai. Nghe Thu Hương nói như vậy, nàng vội vàng thu liễm cảm xúc rồi an ủi nàng:

- Thu Hương, ý mình là ai cũng có bạn trai lý tưởng của mình. Mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn cả thôi! Tin mình đi!

- Uhm... Thôi chúng ta về đi!

- Được, để mình đi lấy xe, cậu ra trước cổng đợi đi!

- Mình biết rồi!

Nói đoạn, hai cô gái chia làm hai hướng, người theo thúng má xuống hầm gửi xe, người theo lối dẫn đi ra trước cửa tòa nhà.

Vào lúc này, trong phòng họp, các thành viên đã đọc qua tập tài liệu. Trần Hàng là người đầu tiên lên tiếng:

- Chủ tịch, ngài đã đưa ra kế hoạch này tôi nghĩ hẳn ngài đã biết những khó khăn về mặt kỹ thuật trong đó?

Lý Đông gật đầu:

- Tôi biết. Công nghệ cho công ty hàng không vũ trụ có lẽ còn cần thêm thời gian nghiên cứu tích lũy nhưng công nghệ hợp hạch lạnh thì triển vọng là rất lớn, đã đi tới bước hoàn thiện quy trình.

Trần Hàng và mọi người ở đây dùng ánh mắt bất khả tư nghị mà nhìn Lý Đông. Sau một lúc Đinh Hạo lên tiếng:

- Chủ tịch, xin cho tôi được tỏ lòng ngưỡng mộ tới đội ngũ giáo sư thiên tài của ngài. Tôi có cảm giác bọn họ chính là những thần trí tuệ cầm trong tay những quyền tri thức bách khoa toàn thư của vũ trụ vậy. Cái gì cũng có thể hiểu và nghiên cứu ra được. Thật khó tưởng tượng!

- Ha ha, Đinh Hạo. Trong huyền học có một thứ gọi là tiên duyên kỳ ngộ. Nếu bọn họ là thần trí tuệ thì chúng ta chính là tài thần. Tài thần và thần trí tuệ hợp tác cùng nhau sẽ làm ra rất nhiều thứ vĩ đại đấy!

- Ha ha...

Những người trong phòng lập tức cười vang xua đi thứ không khí trầm lắng.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Đợi mọi người yên tĩnh lại, Lý Đông mới nói:

- Các vị, công nghệ không phải là thứ chúng ta cần quan tâm nhất. Cái tôi cần bây giờ chính là nhân tài. Mọi người có đề xuất được ai không?

Nghe Lý Đông hỏi, căn phòng trở nên trầm lắng một lúc. Quan hệ những người ở đây đều khá rộng rãi có điều lĩnh vực hoạt động mới lại tương đối đặc thù không dễ tìm ra nhân tuyển thích hợp.

Sau một lúc Cao Việt là người đầu tiên lên tiếng:

- Việc này hay là để tôi trở lại bên Mỹ tìm hiểu xem sao. Các nhà khoa học của nước ngoài trong lĩnh vực này đều được chính quyền và hãng của bọn họ quản lý khá chặt chẽ, thuyết phục bọn họ đến nước ta có lẽ tương đối khó khăn. Do vậy tôi đang hướng tới các giáo sư và nhà khoa học gốc Việt. Trong cộng đồng của chúng ta ở bên đó cũng có nhiều nhân vật tài năng. Tôi đang nghĩ tới một số người khá tiềm năng. Cụ thể ở lĩnh vực khoa học hàng không, không gian, trong số những người tốt nghiệp khoá đào tạo chuyên gia hàng đầu tại Viện Khoa học Hàng không nước Mỹ tại Colorado Springs cũng có người Việt. Đó là Tiến sĩ Eugene Trịnh, người đã cùng tàu con thoi bay lên quỹ đạo thực hiện những thí nghiệm được đưa vào kỷ lục nghiên cứu. Một trường hợp khác là anh Nguyễn Mạnh Tiến, người được trao tặng một số giải thưởng cao quý và là thành viên của Phòng nghiên cứu động cơ phản lực của NASA và tham gia vào Hội đồng cố vấn hệ thống dữ liệu không gian CCSDS. Trong ngành công nghiệp máy bay, tiến sĩ Cai Văn Khiêm có nhiều bằng phát minh và trở thành kỹ sư trẻ nhất từ trước tới nay nắm giữ vị trí Chủ nhiệm về công nghệ tại Công ty chế tạo máy bay Hughes. Một tài năng khác không thể không nhắc tới là tiến sĩ Nguyễn Tuệ, người giữ kỷ lục của Viện Công nghệ Massachusetts (MIT) khi giành được 7 bằng của viện chỉ trong vòng 7 năm học: bằng cử nhân trong các lĩnh vực khoa học vật lý, toán học, điện tử; bằng thạc sĩ và tiến sĩ vật lý hạt nhân. Cũng đầu tiến sĩ vật lý hạt nhân của MIT, ông Đoàn Liên Phùng đã lập ra một công ty riêng, chuyên cố vấn về năng lượng và môi trường. Hiện nay, công ty này đã có 300 kỹ sư và nhà khoa học làm việc ở 7 văn phòng trên nước Mỹ. Một ví dụ khác là ông Đinh Đức Hữu, hiện đã về Việt Nam đầu tư. Công ty Công nghệ Việt Mỹ ở Tennessee của ông Hữu rất phát đạt trong lĩnh vực năng lượng và từng được nhận giải Doanh nghiệp nhỏ xuất sắc của năm 1995 với doanh thu lên tới 20 triệu USD.

Lý Đông nghe xong ánh mắt chợt sáng lên:

- Hướng xử lý này được lắm, không ngờ người Việt chúng ta ở nước ngoài ưu tú như vậy. Tôi thấy bọn họ là những ứng viên rất tiềm năng. Chú Cao

Việt, việc này phải trông cậy vào chú rồi!

Nói xong, Lý Đông lại quay sang Trần Hàng:

- Anh Trần Hàng, anh phối hợp cùng chú Cao Việt xây dựng và tạo mọi cơ chế ưu đãi tốt nhất để thu hút nhân tài về với tập đoàn, mọi yêu cầu của bọn họ nếu nằm trong năng lực của chúng ta thì chúng ta đều sẽ thỏa mãn.

Trần Hàng lập tức gật đầu đáp ứng:

- Được, chủ tịch yên tâm.

Lý Đông lại suy nghĩ thêm một chút rồi nói:

- Trong các nhân vật mà chú Cao Việt vừa đề cập, tôi đang có lưu ý đặc biệt với trường hợp Công ty Công nghệ Việt Mỹ ở Tennessee, các anh liên hệ hợp tác với bên họ xem sao. Nếu có thể đưa được vị Đinh Đức Hữu này về quản lý dự án sản xuất máy phát điện hạt nhân là tốt nhất. Điều kiện đàm phán không loại trừ cả cổ phần. Dù sao người này ngoài là một nhà khoa học cũng đã có kinh nghiệm quản lý kinh doanh, rất đáng để chúng ta mời chào.

Cao Việt gật gù lên tiếng:

- Tôi cũng có cùng quan điểm với chủ tịch. Người này cũng đã sản xuất kinh doanh ở trong nước nên cũng nhiều mặt thuận tiện gặp gỡ và đàm phán.

- Uhm, các vị cứ chủ động việc này, nếu bên họ cần thêm điều kiện gì thông báo lại cho tôi.

- Được!

Đinh Hạo nãy giờ trầm ngâm bỗng lên tiếng:

- Chủ tịch, tôi nghĩ vẫn còn một vấn đề quan trọng cần trao đổi.

Lý Đông gật đầu:

- Mời anh nói!

- Uhm... vấn đề tôi muốn nói chính là các lĩnh vực mới này của chúng ta là thuộc diện quản lý đặc biệt, rất hạn chế sự tham gia của tư nhân. Hành lang pháp lý và cơ chế cho việc đầu tư, sản xuất và thử nghiệm các thiết bị bay và điện hạt nhân hiện tại theo tôi biết là chưa có. Nếu chúng ta không tháo gỡ được những khó khăn này nhiều khả năng sẽ không thể tiến hành đầu tư trong nước được.

Nghe xong phát biểu của Đinh Hạo, Lý Đông dựa lưng vào ghế cười nói:

- Tôi hiểu những trở ngại anh vừa nói. Về việc này, tôi sẽ vận dụng các quan hệ để can thiệp từ phía trên nhằm tháo gỡ những rào cản đó. Bên phía tập đoàn, các anh chỉ cần xây dựng ngay các tổ công tác để gặp gỡ với các ban ngành có liên quan ngay khi ý tưởng về dự án được khai thông là được.

Nghe Lý Đông khẳng định, Đinh Hạo cũng không nói thêm cái gì. Năng lực của Lý Đông từ trước tới giờ là không cần phải nghi ngờ. Tập đoàn có được diện mạo ngày hôm nay cũng không phải là xây bằng những lời khoa trương đao to búa lớn nói được mà không làm được.

Sau câu hỏi của Đinh Hạo, thấy mọi người trong phòng không còn ý kiến gì khác, Lý Đông bèn kết thúc buổi họp:

- Được rồi, chủ trương chung là như vậy. Các công việc cụ thể, mọi người trở về đơn vị tổ chức tiến hành. Buổi họp kết thúc ở đây! Chào mọi người!

Nói xong, Lý Đông lập tức đứng lên, chỉnh lại vạt áo rồi đi ra ngoài phòng họp. Vũ Nhung thu xếp sổ sách và laptop rồi nhanh chóng đi theo sau. Các thành viên còn lại cũng lục tục đứng dậy, bọn họ cần về suy nghĩ và lên kế hoạch triển khai các nội dung vừa thảo luận. Dự án mới, lại là các đại dự án, đương nhiên sẽ có rất nhiều công việc cần phải làm. Ít nhất thời gian tới Trần Hàng, Cao Việt, Đinh Hạo sẽ là rất bận. Trong các thành viên Ban lãnh đạo ở đây, có lẽ chỉ có Mạnh Thành và Bùi Lợi là nhàn nhã hơn một chút, bọn họ không tham gia quá sâu vào những việc này, khối lượng công việc ở công ty con họ phụ trách cũng là ngập đầu rồi mà với năng lực của hai người này có lẽ cũng chỉ đảm đương nổi ở mức như vậy.

Lý Đông trở về phòng riêng đưa tay nhìn đồng hồ cũng đã gần 12h trưa. Hắn quay sang Vũ Nhung nói:

- Vũ Nhung, chị cất đồ đi rồi chúng ta đi ăn. Trưa nay chị không hẹn với ai chứ?

Nghe Lý Đông nói, Vũ Nhung trong lòng cảm thấy rất vui, nàng nhoèn miệng cười:

- Được! Tôi không có hẹn! Chủ tịch đợi tôi một chút!

Nói đoạn, nàng quay lưng nhanh chóng đi về bàn làm việc của mình. Hôm nay Vũ Nhung mặc một bộ sơ mi công sở khá gợi cảm. Chiếc áo tháo một cúc kiểu cách bó sát lấy khuôn ngực đầy đặn và thắt lại vòng eo nhỏ nhắn, kèm với đó là chiếc váy ngắn xẻ dọc theo đùi tôn lên cặp chân dài trắng muốt dụ hoặc. Lý Đông dù sao cũng là đàn ông, đặc biệt là cơ thể đang trong độ tuổi thanh niên phương cường nên cũng không nhịn được mà đưa mắt nhìn trộm phía sau nàng vài lần. Lý Đông có phản ứng như vậy cũng không có gì thái quá. Vũ Nhung quả thật rất đẹp, có sức cuốn hút người khác phái. Ở công ty

nhiều đồng nghiệp nam để ý tới nàng có điều phần nhiều đều ngại vị trí công tác trợ lý riêng Chủ tịch Hội đồng quản trị của nàng mà không dám tiếp cận, nếu có người đủ tự tin vào thực lực của mình chủ động tiến tới tán tỉnh thì chủ yếu nhận được thái độ lạnh nhạt của Vũ Nhung, gần như không có cơ hội để phát triển thêm mối quan hệ.

Sau khi để laptop và tài liệu sang một góc bàn, nàng nhanh chóng đi ra ngoài tiến về phòng vệ sinh trang điểm lại một chút.

Khi Vũ Nhung đang chau chuốt bôi lại son lên môi thì cửa phòng mở ra. Một cô gái khá trẻ đi vào, nhìn thấy là Vũ Nhung nàng liền cười nói:

- Vũ Nhung, vừa họp xong à?

Vũ Nhung quay lại nhận ra người mới tới là Tô Liên, cô bạn khá thân cùng phòng hành chính nhân sự trước đây của nàng. Vũ Nhung gật đầu:

- Uhm... chào cậu Tô Liên!

- Trưởng phòng mình cũng vừa về phòng xong, nghe nói là Chủ tịch hôm nay xuất hiện trong cuộc họp à?

- Ừ... từ bây giờ có lẽ chủ tịch sẽ xuất hiện thường xuyên hơn ở các hoạt động của công ty.

- Vậy à? Này, mình nghe chị trưởng phòng nói chủ tịch trẻ và phong độ lắm. Có thật không vậy?

Vũ Nhung đưa tay lên vân vê chiếc cằm xinh xắn của mình như vẻ đang đánh giá rồi nheo mắt đầy ý cười:

- Ha ha... uhm, nói vậy cũng có phần đúng đấy!

Nói xong, vì đang vội Vũ Nhung lại tiếp tục quay lại gương soi kẻ lại viền mắt. Tô Liên thấy thế liền trêu ghẹo:

- Sao? Trưa nay có hẹn với bạn trai à?

- Xi... Linh tinh! Hẹn hò gì chứ!

- Còn chối à? Mặt mày hớn hờ thế kia chắc chắn là có hẹn rồi. Khai mau, là anh nào?

Vũ Nhung sợ Tô Liên tò mò dây dưa phiền phức nên trả lời lấp liếm:

- Hi hi... Không có! Mình đi ăn com với một người bạn thôi!

- Đấy, biết ngay mà. Còn chối nữa à? Hôm nào ra mắt đi!

- Đừng trêu mình nữa, mình bảo là không phải mà. À... Mà cậu không phải là đi vệ sinh sao?

- Chắc chắn, không nói thì thôi. Vũ Nhung đi hẹn hò, tin này lộ ra chắc phen này nhiều anh trong công ty phải thất vọng rồi!

- Xi... cậu nhiều chuyện quá đi!

- Ha ha... đúng rồi còn gì nữa!

Nói đoạn, Tô Liên cũng không trêu chọc thêm Vũ Nhung mà đi vào buồng ngăn toilet đóng cửa lại. Ở bên ngoài, Vũ Nhung mau chóng hoàn tất công việc của mình rồi xách túi vội vã quay trở lại phòng. Tối nọ, Lý Đông đã đứng chờ sẵn ở cửa chờ nàng. Vũ Nhung cười nói:

- Chủ tịch, xin lỗi hơi lâu một chút! Chúng ta đi thôi!

- Uhm!

Lý Đông gật đầu rồi thông thả sóng vai cùng Vũ Nhung đi ra bãi xe. Khi hai người đi qua sảnh chính trụ sở thu hút không ít ánh mắt nhìn. Bây giờ đang là giờ tan sở nên người qua lại khá nhiều, Vũ Nhung lại khá nổi tiếng ở cơ quan nên nhận được nhiều sự quan tâm từ đồng nghiệp cả nam lẫn nữ.

Tô Liên khi này mới từ trong nhà vệ sinh đi ra thấy mọi người đang xì xào bàn tán liền đưa mắt quan sát cặp nam nữ. Khi nhận ra cô gái là ai Tô Liên buột miệng thốt lên:

- Oa, người kia không phải là Vũ Nhung sao? Còn chàng trai kia là ai? Không lẽ là bạn trai mới của nàng?

Lúc này bên cạnh Tô Liên có một giọng nói vang lên:

- Là chủ tịch đấy!

- A!

Tô Liên quay đầu nhìn người bên cạnh rồi che miệng thốt lên kinh ngạc:

- Chủ tịch! Chị Trang, thật vậy ả?

- Uhm!

Người vừa nói với Tổ Liên là Trần Trang, trưởng phòng hành chính nhân sự của Công nghệ mới Đồng Thành. Nàng cũng đang trên đường đi ăn trưa thì gặp Tổ Liên đang đứng ở đây nhìn trộm người khác.

Sau giây lát xử lý thông tin biết được, Tổ Liên than thở:

- Trời đất, bảo sao trong công ty Vũ Nhung không để ý được tới ai khác. Ở bên cạnh người như vậy thì còn ai lọt mắt cô ấy được nữa chứ. Chị nói có phải không?

- Ha ha... thôi đừng đứng đây mà tò mò chuyện người khác nữa. Có hẹn với ai chưa, không thì đi ăn với chị!

- Dạ chưa... mình đi thôi chị!

Hai người đi bộ ra ngoài tòa nhà hướng tới căng tin ở phía đối diện. Ra tới cửa bọn họ bắt gặp hình ảnh vị chủ tịch trẻ tuổi đang mở cửa cho Vũ Nhung ngồi vào ghế phụ chiếc xe Benley màu trắng sang trọng. Vũ Nhung ngồi vào trong thì chủ nhân chiếc xe cũng vòng qua ghế lái đóng cửa khởi động, sau một tiếng gầm nhẹ, chiếc xe nhanh chóng lao ra công trong ánh mắt tràn ngập ngưỡng mộ của Tổ Liên và nhiều người bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85

Trên xe, Lý Đông vừa lái xe vừa hỏi Vũ Nhung:

- Ăn gì được nhỉ? Vũ Nhung, chị có gợi ý gì không?

Vũ Nhung lách đầu nghĩ nghĩ một lúc rồi nói:

- Mình đi ăn bún thang đi. Chị biết một quán rất ngon!

Lý Đông gật đầu đồng thuận:

- Được, quán nằm ở đâu vậy?

- Khu phố ẩm thực ven biển. Quán này mới mở nhưng khá đông khách, nghe nói là một người ở Hà Đô chuyển về đây làm ăn.

- Uhm... quán ở đầu phố hay cuối phố vậy?

- Cuối phố, khu gần cảng ấy.

- Em biết rồi!

Lý Đông nghe xong thì lái lên thêm một đoạn rồi đánh tay lái rẽ vào một con hẻm, đây là đường tắt dẫn ra phố ẩm thực. Sau khi xe tiến vào trục đường ven biển, Lý Đông đưa tay tắt điều hòa sau đó hạ cửa kính hai bên cho từng làn gió biển mặn mòi ào ạt tràn vào trong xe, ngoài kia tiếng sóng không ngừng rì rào vỗ vào bờ, Lý Đông có một cảm giác vô cùng thư thái.

Sau chừng thêm năm phút nữa, dưới sự chỉ dẫn của Vũ Nhung, xe dừng vào bãi đỗ của một quán có cái tên đọc lên nghe khá kêu và hài hước “Hà Đô Đệ nhất Bún”. Hai người Lý Đông xuống xe đi vào trong rồi lựa một bàn ăn có view nhìn ra biển. Quán được đầu tư khá công phu với kiểu nhà mái đình cách tân có cột kèo gỗ gõ lam khung đỡ chịu lực. Không gian cũng khá rộng rãi, lên tới gần 300 m² chưa kể diện tích khuôn viên xung quanh được bố trí nhiều tiểu cảnh đồng quê mang đậm nét đồng bằng Bắc bộ.

Nhân viên lễ tân lập tức đi ra đưa menu cho hai người chọn món. Không giống như biểu hiện của tên biển hiệu, quán cũng không chỉ có bún mà còn rất nhiều các món phở, miến cũng như nhiều món ăn truyền thống có liên quan khác. Có điều có lẽ bún là món ăn nổi bật nhất với đặc sản bún thang. Để làm ra được hương vị của món này người đầu bếp của quán phải trải qua một quá trình cầu kỳ, từ phần chuẩn bị đến nấu, ước tính phải cần đến 20 nguyên liệu mới đủ để làm bún thang. Rau răm, mùi tàu, trứng gà rán mỏng, lườn gà xé, giò lụa thái sợi rải đều trên nền bún trắng. Bún phải là loại bún sợi nhỏ, trên rắc tôm bông và rải vài lát lạc xướng. Nước dùng phải là loại nước trong, nóng chan vừa bát. Để có nồi nước dùng ngon cũng là một sự tổng hợp có chọn lọc từ xương gà và một con mực khô để ngọt nước. Ăn bún thang kèm gia vị như giấm, ớt, tỏi, hạt tiêu, mắm tôm và phần đặc biệt nhất của nó là

tinh dầu cà cuống, chỉ cần một chút đầu tăm điểm vào bát bún thang sẽ dậy mùi thơm đặc biệt.

Vũ Nhung gọi hai suất đại kèm theo củ cải ngâm. Một bát bún thang đầy đủ sẽ không thể thiếu củ cải ngâm, hay còn được biết dưới cái tên gốc Tàu là ca-la-thầu.

Sau khoảng chừng gần năm phút chuẩn bị, nhân viên lần lượt mang đồ ăn ra cho hai người. Tô bún đầy màu sắc nghi ngút bốc khói, mùi thơm lan tỏa trong không gian hấp dẫn thực khách. Vũ Nhung đưa đũa và thìa cho Lý Đông rồi nói:

- Đông, chúng ta ăn thôi!

- Uhm... trông có vẻ ngon mắt đấy. Để em thử xem mùi vị thế nào!

Lý Đông cầm dụng cụ bắt đầu thưởng thức bữa trưa của mình. Lúc đầu hắn còn có vẻ từ tốn dò xét nhưng sau đó có lẽ do đồ ăn khá ngon, Lý Đông ngay lập tức lại quay trở lại phong cách ăn uống như thường luồng chết đói quen thuộc của mình, cảm quan mà nói thì rất mất hình tượng. Vũ Nhung vừa dùng bữa, vừa vui vẻ cười mà nhìn Lý Đông, hắn quả nhiên vẫn giữ bộ dáng năm ấy từng ăn phở trong quán nhà nàng.

Lý Đông cầm cuối ăn hết bát bún xong ngẩng đầu lên thì bắt gặp Vũ Nhung đang nhìn mình, nhìn bát của Vũ Nhung mới vui đi được một chút, hắn hơi có chút ngại ngùng lên tiếng giải thích:

- Món này ở đây ngon thật đấy!

Vũ Nhung gật đầu:

- Chị biết! Em có muốn ăn thêm không?

- Uhm... thôi! Ăn ít trường thọ! No vừa đủ là được!

- Ha ha... là em nói! Chiều đói đừng kêu nha!

Vũ Nhung tự nhiên mà nói cười với Lý Đông như đã quên đi quan hệ công việc của hai người. Ở ngoài công ty, Vũ Nhung vẫn cư xử với Lý Đông như trước đây. Quan hệ của hai người ở một mức độ nào đó vẫn giữ được sự thân thiết và thuần khiết nên Vũ Nhung không chịu áp lực nào khi đối diện với hắn.

Sau chừng gần năm phút, Vũ Nhung cũng ăn xong phần của mình, hai người đứng lên đi ra quầy thanh toán. Ra khỏi quán ăn, Lý Đông lái xe đưa Vũ Nhung tới một quán cà phê gần đó uống nước. Tại đây, ngay khi hai người vừa bước qua cửa thì phía sau một cặp nam nữ cũng đẩy cửa đi vào. Lý Đông vô tình quay đầu nhìn lại, hắn lập tức nhận ra cô gái phía sau là ai. Lý Đông vui vẻ nói:

- Tú Vi, chào cậu! Về nước nghỉ hè à?

Cô gái ngạc nhiên nhìn chàng trai đối diện. Có lẽ hôm nay Lý Đông biến đổi quá lớn nên Tú Vi có chút sững sờ rồi không chắc chắn nói:

- Cậu không phải là... Lý Đông đấy chứ?

- Ôi... mới cách nhau có một năm mà cậu không nhận ra được bạn bè rồi à?

Tú Vi neho mày nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Lý Đông một lượt, sau cùng như đã khẳng định được chàng trai lịch lãm trước mắt này là Lý Đông, nàng mỉm cười chép miệng:

- Cậu thay đổi nhiều quá, mình quả là có chút không nhận ra.

- Ha ha... đâu có lớn đến như thế. Thế nào, cậu về nước từ bao giờ?

- Uhm, mình mới về hôm kia thôi.

- Cậu về được lâu ngày không vậy?

- Chắc cũng khoảng một tháng thôi.

- Nhanh vậy à?

- Ừ, bên đó sinh viên có khá nhiều chương trình rèn luyện ngoài các khóa học chính. Mình có đăng ký thêm một số hoạt động do vậy phải trở lại sớm. À, mà hôm nay cậu đi cùng ai đấy?

Tú Vi đưa mắt về phía Vũ Nhung rồi hỏi. Theo Tú Vi thấy, cô gái trước mắt này quả thật xinh đẹp, đứng cạnh Lý Đông rất xứng đôi có điều chẳng phải Lý Đông là cùng với Trương Ngọc sao, có gì lại đi cùng với người này.

Lý Đông mỉm cười giới thiệu:

- Tú Vi, đây là chị Vũ Nhung, một người bạn của mình.

Nói đoạn, hấn quay sang Vũ Nhung nói:

- Chị Vũ Nhung, đây là Tú Vi, bạn học cấp 3 của em!

Vũ Nhung gật đầu chào Tú Vi:

- Chào em, Tú Vi!

Tú Vi cũng lễ phép đáp lại:

- Vâng, chào chị!

Nói xong, Tú Vi quay sang giới thiệu chàng trai bên cạnh mình:

- Uhm... Lý Đông, chị Vũ Nhung, đây là anh Đặng Toàn, người Hà Đô, bạn học cùng trường nhưng trên em một khóa ở bên Mỹ. Nghỉ hè này cả gia đình anh ấy về Đông Thành nghỉ dưỡng nên mới có mặt ở đây.

Tú Vi giới thiệu cũng có chút không nói hết, thực ra mối quan hệ của nàng và Đặng Toàn cũng không chỉ đơn giản như vậy. Ngày Tú Vi mới sang Mỹ, Đặng Toàn vừa nhìn thấy đã thấy yêu thích nàng do vậy chủ động tiếp cận và giúp đỡ nàng nhiệt tình. Tú Vi là người khá hoạt bát nhưng dù sao cũng chỉ là một cô gái một thân một mình nơi đất khách quê người. Đặng Toàn lại là đồng hương nên Tú Vi cũng tự nhiên đón nhận sự giúp đỡ đó từ hấn. Đặng Toàn cư xử luôn ân cần chu đáo, đáng đáp lớn lên lại không tệ, đồng thời điều kiện gia đình cũng khá tốt, bố mẹ đều có chức sắc ở Hà Đô nên khi nhận ra Đặng Toàn có ý theo đuổi mình, Tú Vi cũng thử mở lòng tiếp nhận hấn xem sao. Tú Vi sinh trưởng trong gia đình khá giả do đó cách lựa chọn bạn trai cũng tinh táo, có sự cân nhắc nhiều mặt chứ không đơn thuần chỉ là dựa theo cảm xúc như nhiều cô gái khác. Tuy đến giờ hai người vẫn chưa chính thức trở thành người yêu nhưng mối quan hệ đang phát triển theo chiều hướng khá tốt đẹp, có lẽ chẳng mất bao lâu nữa Đặng Toàn sẽ nhận được cái gật đầu từ nàng.

Lý Đông cũng nhìn ra chút gì đó trong mối quan hệ của hai người trước mắt có điều việc này cũng không quan trọng. Tú Vi không muốn nói đó là chuyện của nàng. Hấn đưa tay ra chủ động chào hỏi người thanh niên:

- Đặng Toàn, chào anh!

Đặng Toàn này giờ đang theo dõi Lý Đông, mặc dù hấn cũng thuộc dòng dõi trâm anh thế phiệt, tiếp xúc nhiều với giới quyền chức thượng lưu nhưng khi nhìn thấy Lý Đông, hấn vẫn bị khí chất của Lý Đông tạo ra một áp lực vô hình, trong lòng bỗng nổi lên một tia ghen ghét và đố kỵ.

Đặng Toàn xuất thân khá cao có điều dù sao cũng là một người trẻ, chưa trực tiếp va chạm quá nhiều với xã hội nên khả năng kiểm soát cảm xúc và tổ chức tâm lý cũng không phải quá cao. Thấy Lý Đông đưa tay ra, hấn cũng chỉ nhếch miệng đưa tay chạm nhẹ Lý Đông rồi thả ra mà không nói thêm gì.

Lý Đông không quá để ý thái độ lạnh nhạt này của Đặng Toàn, sau khi bắt tay hấn cười ha hả rồi nói:

- Được rồi, chúng ta vào trong uống nước đi!

Nói xong, Lý Đông chủ động dẫn đầu đi vào trong lựa chọn một chỗ ngồi có view khá thoáng. Lý Đông để cho Vũ Nhung ngồi vào trong còn mình ngồi ngoài một bên ghế. Phía đối diện, Vũ Nhung và Đặng Toàn cũng ngồi theo thứ tự như vậy.

Đồ uống nhanh chóng được mang ra theo yêu cầu. Lý Đông nhám nháp một ngụm cà phê rồi để cốc xuống nhìn Tú Vi hỏi:

- Cậu về nước đã gặp được bạn bè nhiều chưa?

- Uhm... cũng mới tụ tập được với mấy cô bạn thân thôi. Mà dạo này cậu và Trương Ngọc thế nào rồi? Thi thoảng có hay gặp gỡ nhau không?

Lý Đông mỉm cười:

- Ha ha... đâu chỉ có thi thoảng, thường xuyên ấy chứ.

Nghe Lý Đông trả lời Tú Vi ngay lập tức nổi lên hứng thú dò hỏi:

- Ồ... không phải là hai người đã...?

Lý Đông hiểu ý, hấn cũng không có chối mà gật đầu thừa nhận:

- Uhm... bọn mình đang hẹn hò!

- Ạch... Choang!

Ngay khi Lý Đông vừa nói xong thì ngay lập tức bên cạnh vang lên tiếng kim loại va chạm vào mặt bàn bằng kính.

Vũ Nhung vừa bối rối vừa có nét gì đó thẳng thốt đưa tay nhặt lại chiếc thìa cà phê rơi trên bàn sau đó nhìn mọi người khó xử cười:

- Xin lỗi, chị hơi vô ý!

Lý Đông thấy vậy đưa tay lấy giấy ăn trên khay gần đó, vừa lau đi vệt nước trên bàn vừa trêu nàng:

- Chắc là khi nãy ăn bún hơi đói à? Không sao! Lát mình đi ăn thêm là được!

Vũ Nhung nhìn Lý Đông cười nhẹ nhưng ánh mắt lại như có gì đó mất mát. Nàng cũng không nói thêm gì, lẳng lặng ngồi điều chỉnh lại cảm xúc. Tin tức Lý Đông thừa nhận hẳn và Trương Ngọc đã chính thức hẹn hò quả thật gây cho nàng một cảm giác xúc động, trái tim dường như bị ai đó nắm chặt. Nàng cảm thấy như có gì đó mình rất yêu thích, rất muốn có bỗng vụt qua tay. Vũ Nhung chưa xốt thâm nhủ trong lòng “Phải rồi, mình và hắn chênh lệch nhiều như vậy, sao hắn lại có thể để ý đến mình cơ chứ. Mình chỉ là một người chị thân thiết được mà thôi. Không thể mơ tưởng hảo huyền được nữa. Vũ Nhung, hãy tỉnh táo lại đi”

Trong khi Vũ Nhung đang cố gắng kiềm chế tình cảm của mình thì Tú Vi lại nhận ra sự khác thường ở nàng. Tú Vi cũng là con gái nên có sự đồng điệu và nhạy cảm với sự thay đổi và biểu cảm trên sắc mặt của Vũ Nhung. Nàng cũng đoán ra được phần nào nguyên nhân, Tú Vi khẽ thở dài tự nhủ “Lý Đông này đúng là đào hoa chiếu mệnh, tai họa của các cô gái. Haizzz... lại thêm một cô gái đơn phương yêu thích hắn rồi đây”. Tú Vi trước đây cũng từng có thiện cảm với Lý Đông có điều thời gian tiếp xúc giữa hai người cũng không nhiều nên tình cảm nàng dành cho hắn cũng không có gì sâu sắc, đó chỉ là những rung động đầu đời mà thôi. Khi sang Mỹ, nàng cũng không còn nhớ lại quá nhiều về Lý Đông, đôi lúc hình ảnh hắn chỉ xuất hiện trong đầu nàng như những kỷ niệm ngắn ngủi chợt đến chợt đi, không gây ra một chút xao động quá lớn nào.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Vũ Nhung sau giây lát ổn định lại tâm trạng, nàng quay sang hỏi Tú Vi:

- Tú Vi, hè này về nước em có đi đâu chơi không?

Tú Vi mỉm cười trả lời:

- Thời gian nghỉ không nhiều nên chắc em chỉ loanh quanh ở Đông Thành thôi chị ạ. Mà tính ta chẳng phải có khu nghỉ dưỡng Sun Peninsula mới khánh thành sao? Đây là một lựa chọn không tồi nha! Gia đình anh Đặng Toàn cũng đang nghỉ dưỡng ở đây đấy!

Lý Đông nghe tới đây thì nổi lên hứng thú hỏi:

- Vậy à? Hai người thấy dịch vụ trong đó thế nào? Đẳng cấp chứ?

Đặng Toàn khi này thấy có cơ hội để chứng tỏ vị thế của mình với Lý Đông nên lập tức khoe khoang:

- Ha ha, toàn tập đoàn thế giới tham gia vào từ xây dựng cho tới quản lý thì sao lại không đẳng cấp được. Anh đã đi qua hàng loạt khu nghỉ dưỡng tại Hawaii, Maldives, Caresse... nhưng nhìn chung Sun Peninsula chỉ hơn chứ không kém các khu nghỉ dưỡng tại các nơi này, điều này là không cần phải bàn cãi.

Lý Đông hài lòng gật gù nghe nhận xét của Đặng Toàn rồi quay sang nói với Vũ Nhung:

- Uhm... hiệu quả dự án nghe chừng rất tốt! Chị Vũ Nhung, hay mai mình qua đó xem sao nhỉ? Từ khi về Đông Thành em cũng chưa tận mắt nhìn thấy tổng thể cảnh quan của dự án này ra sao.

Vũ Nhung chưa kịp trả lời thì Đặng Toàn cười xen ngang:

- Ha ha... Lý Đông, chú không biết rồi. Giá phòng thông thường ở đây cũng đã hơn cả nghìn đô một đêm mà khách đặt trước vẫn kín đặc, nếu không phải gia đình anh có quan hệ thì cũng khó mà chen vào được đâu. Ở đây là nơi nghỉ dưỡng cao cấp, đơn vị quản lý muốn đảm bảo tính an toàn, tránh sự trà trộn của nhiều thành phần phức tạp nên phải có thể khách mới ra vào cổng gác được. Nếu chủ muốn vào trong, ở lại qua đêm thì khó nhưng nếu chỉ là vào tham quan, anh có thể nhờ người can thiệp bảo lãnh cho.

- Uhm... cảm ơn anh! Em cũng có chút quan hệ riêng, có lẽ cũng có cách vào trong đó được.

Nghe Lý Đông nói khá tự tin, Đặng Toàn cũng không nói gì thêm, hắn quay mặt nhìn ra bên ngoài lên nhếch miệng cười ra vẻ khinh thường. Đặng Thành không quá tin Lý Đông có thể chen vào được một phòng bởi như hắn biết, khu resort này rất chú trọng chữ tín và chất lượng, nếu khách đã đặt trước và

phòng đã kín thì gần như không chấp nhận thêm hoặc đổi và đòi lịch trú đã đăng ký của khách. Ví dụ cụ thể nhất là một người bạn của cha hắn làm đến chức Phó Vụ trưởng trong Bộ Kế hoạch đầu tư muốn đặt chen một suất cho gia đình con gái vào nghỉ mà cũng còn không được nể mặt nói gì đến người thanh niên này. Thậm chí ngay cả đến gia đình hắn, dù cha hắn làm đến chức Vụ trưởng nhưng nếu không phải được cấp trên ưu ái dành cho một suất ngoại giao thì cũng không có mặt hắn ở đây ngày hôm nay.

Vũ Nhung nhìn ra biểu hiện trên mặt của Đặng Toàn, thậm chí cảm thấy buồn cười. Nói đùa gì vậy, Lý Đông vào resort mà còn phải xin xỏ và nhờ ai can thiệp sao? Phải biết, trên đỉnh của đại khách sạn có một căn phòng penthouse cực kỳ sang trọng dành riêng cho hắn sử dụng đây.

Khác với Vũ Nhung, Lý Đông thì lại không để tâm nhìn nhận thái độ của Đặng Toàn là như thế nào bởi vì điều này không quan trọng. Đạt tới đẳng cấp như hắn ở một mặt nào đó đã có phong phạm của người ở trên đỉnh mà nhìn chúng sinh. Lý Đông không cần quá để ý tiểu tiết, thái độ hay cách nhìn và đánh giá của mọi người đối với mình. Thực ra nếu là một người trẻ tuổi bình thường dù có tài để chỉ trong vài năm dựng nên nghiệp lớn thì cũng chưa thể đạt được cảnh giới như vậy. Nhưng Lý Đông thì khác, hắn là người hai đời nếu cộng lại số năm đã sống Lý Đông cũng đã gần 40 tuổi rồi do vậy không còn quá nặng nề chuyện so kè hơn thua khí huyết tuổi trẻ. Địa vị và thực lực của hắn hiện tại người bình thường đã không thể so sánh. Về kinh tế, nếu hắn muốn thì dặm một chân có thể làm rung chuyển cả một lĩnh vực công nghiệp khiến các nhà tài phiệt hàng đầu thế giới nom nớp lo sợ, về chính trị Lý Đông đã có thể ngồi ngang hàng mà bàn luận những kế hoạch quan trọng nhất liên quan đến an ninh đất nước với nguyên thủ quốc gia, theo đó khí độ của Lý Đông cũng cần có sự bành trướng tương xứng, không vì những chuyện nhỏ nhặt với những nhân vật như Đặng Toàn mà để bụng.

Tú Vi hơi ngạc nhiên nhìn biểu hiện hơi thái quá của Đặng Toàn. Có điều là một người tinh linh, năng lực chủ động chuyển đề tài quay sang Vũ Nhung hỏi:

- Chị Nhung, này giờ em quên chưa hỏi. Chị công tác hay còn đi học vậy, nhìn chị trẻ quá em không đoán ra được độ tuổi!

Vũ Nhung nhướn miệng cười:

- Chị ra trường vài năm rồi, năm nay 25 tuổi. Hiện chị đang công tác ở Kỷ nguyên mới!

Tú Vi nghe Vũ Nhung trả lời thì tròn mắt ngạc nhiên:

- Oa... vậy ạ! Chị hơn em 6 tuổi mà trẻ còn hơn em ý.

Vũ Nhung nghe xong không tự chủ được mà liếc nhìn Lý Đông, sau đó trả lời Tú Vi:

- Đầu phải, em cứ nói quá. Chị già đến nơi rồi! Đầu được như bọn em, tuổi trẻ thật là tốt nha!

- Hi hi, thật mà. Em không nói dối đâu! Như chị đứng cạnh Lý Đông không khéo người ta còn tưởng chị là em gái cũng nên!

Lời này của Tú Vi là tương đối thật lòng. Quả thật Vũ Nhung rất trẻ, không khác bao nhiêu so với cô sinh viên năm nhất như nàng. Có lẽ do tố chất cơ thể khá tốt lại chăm chỉ rèn luyện bảo dưỡng nên Vũ Nhung mới trẻ lâu như vậy.

Nhận ra sự chân thành trong lời khen ngợi của Tú Vi nhưng Vũ Nhung vẫn không vui được là bao:

- Uhm... dù trẻ nhưng sự thực là chị đã 25 rồi, thanh xuân không còn được lâu dài nữa.

Vũ Nhung nhìn ra tâm sự của Vũ Nhung, trong lòng nàng thậm chí không ngừng mắng mỏ Lý Đông “Tên xấu xa này thật đúng là lợi hại, không ngờ đến cả một cô gái trưởng thành xinh đẹp như vậy cũng bị hắn bắt cóc mất trái tim khiến nàng đau lòng như vậy. Mà có vẻ tên ngu ngốc này cũng không có nhận ra cái gì thì phải, nhìn thái độ của hắn này giờ cũng không có chút nào là của bạn trai dành cho bạn gái cả. Haizzz... thật là may mà mình không tiếp tục gần gũi với người này nếu không thì quá nguy hiểm rồi”.

Tú Vi có chút cảm thấy như mình đã thoát được nanh vuốt tà ác của Lý Đông, liếc nhìn khuôn mặt điển trai của hắn một chút, Vũ Nhung quay sang tiếp tục hỏi Vũ Nhung:

- Chị Nhung, chị ở Kỷ nguyên mới là làm bên phòng ban nào?

Vũ Nhung đắn đo một chút rồi trả lời qua quýt:

- Uhm... chị bên ban thư ký, chuyên phụ trách soạn thảo công văn và tổng hợp báo cáo cho các cấp lãnh đạo.

Vũ Nhung không nói quá rõ nhưng nghe tới đây, mắt Tú Vi chột bùng sáng. Nàng nhìn trộm hai chàng trai cùng bàn sau đó cúi người tiến sát về phía Vũ Nhung thì thầm:

- Chị làm ở vị trí đó có gặp qua chủ tịch tập đoàn chưa?

Vũ Nhung nghe xong thì hơi nghi hoặc hỏi lại:

- Sao em hỏi chuyện này?

Vũ Nhung dùng ánh mắt hấp háy đầy ngưỡng mộ mà trả lời:

- Em có người chị họ cũng làm ở Kỷ nguyên mới, hôm vừa rồi chị ấy nói gặp được nhân vật này. Là một thanh niên rất trẻ, chỉ ở độ tuổi của chị em mình thôi vậy mà một tay gây dựng nên một tập đoàn khổng lồ như vậy. Chị họ em còn hết lời xuýt xoa khen anh ta đẹp trai như tài tử Hàn quốc nữa chứ. Chị nói xem, một người như vậy có đáng để tò mò không?

Vũ Nhung hiểu ra vấn đề, thì ra là những quan tâm bất quá thường thấy của phái nữ mà thôi. Suy nghĩ một chút nàng nhỏ giọng trả lời:

- Uhm... chị có gặp qua chủ tịch rồi. Cũng không khác với em nói là mấy đâu! Có thể nói rất trẻ, rất giỏi và rất đẹp trai nha!

Tú Vi lại long lanh ánh mắt nói:

- Hi hi, nếu chị nói như vậy thì chắc là đúng rồi. Không biết có cơ hội gặp người này một lần không nhì. Cứ như kỳ nhân vậy! Mà nghe chị họ em nói người này cũng tên là Lý Đông đấy.

Vũ Nhung lại liếc trộm Lý Đông một lần rồi quay sang Tú Vi cười nói:

- Hình như ai tên Lý Đông cũng rất đẹp trai nha!

Tú Vi đùa theo:

- Giá mà hai người là một thì chúng ta được nhờ bóng rỗi!

Vũ Nhung nửa đùa nửa thật nói:

- Biết đâu đấy. Có khi Lý Đông sau này cũng thành chủ tịch cũng nên!

- Hi hi, em cũng rất chờ mong đấy!

Lý Đông khi này ở một bên bằng thánh lực phi thường có thể nghe rõ câu chuyện mà hai cô gái đang thì thầm. Hắn cười khỏ rồi cảm cốc nhâm nhi ly cà phê đang uống dở của mình.

Đặng Toàn thì lại cảm thấy khó quen thuộc và lạc lõng trong buổi nói chuyện này nên ngồi thêm một lúc hắn mới giả bộ nhìn đồng hồ rồi nói với Tú Vi:

- Tú Vi, mình chuẩn bị về thôi. Chiều anh có chút việc!

Tú Vi đang vui vẻ tám chuyện với Vũ Nhung, nghe Đặng Toàn nói vậy thì có chút tiếc nuối nhìn hai người đối diện nói:

- Uhm... thôi, đến giờ phải về rồi. Hẹn hai người khi khác nhé. Chị Nhung, lưu số em lại nha.

Nói đoạn, Tú Vi nhanh chóng đọc ra một dãy số. Vũ Nhung mở máy nhanh tay lưu lại sau đó gọi lại sang cho Tú Vi.

Đội hai người trao đổi xong thông tin liên lạc, Lý Đông lên tiếng:

- Bọn mình cũng về luôn thôi chị Vũ Nhung.

Vũ Nhung nhanh chóng gạt đầu đồng thuận với Lý Đông. Hai người quay qua ước hẹn với Tú Vi và Đặng Toàn dịp khác gặp lại.

Nói xong, Lý Đông chủ động đi trước, ra quầy thanh toán. Giá cả ở một quán sang trọng như thế này cũng không phải là rẻ, Tú Vi không biết rõ lắm gia cảnh nhà Lý Đông nhưng nhìn trang phục hắn mặc cũng không phải là đồ ít tiền do vậy nàng cũng không quá bận tâm đến chuyện này. Chỉ coi như lần này hắn mời, lần sau nàng mời mà thôi, không cần quá đặt nặng chuyện đó. Về phần Lý Đông thì cũng không phải do muốn thể hiện gì cả, đơn giản là ở đây chỉ có hai người đàn ông, hắn lại là thổ địa, tranh phần thanh toán cũng là nên làm mà thôi.

Đặng Toàn cũng hiểu nguyên tắc giao tiếp này nên trong lúc Lý Đông đang trả tiền thì hắn đi ra ngoài lấy xe. Khi Lý Đông và hai cô gái vừa ra khỏi cửa quán cà phê thì một chiếc BMW X3 Serie 318i mang biển Hà Đô đỗ xích ngay trước mặt. Đặng Toàn mở cửa bước ra rồi tiến về phía ba người. Hắn nhìn Lý Đông và Vũ Nhung dò hỏi:

- Hai người di chuyển bằng gì? Có cần đi nhờ xe không?

Lý Đông mỉm cười trả lời:

- Cảm ơn anh! Bọn em có xe rồi!

- Vậy à! Uhm... thế thì thôi vậy. Minh đi thôi, Tú Vi.

- Vâng!

Tú Vi quay sang gạt đầu với hai người Lý Đông rồi ngồi vào ghế phụ đã được Đặng Toàn mở sẵn cửa. Đặng Toàn mau chóng vòng qua đầu xe quay trở lại ghế lái, chiếc xe chậm chậm lăn ra đường lớn.

Lý Đông khi này quay sang Vũ Nhung:

- Chị đợi một lát, em đi lấy xe!

Lý Đông nói xong thì tiến về bãi gửi. Sau vài phút, chiếc Benley đã đỗ ngay trước mặt Vũ Nhung. Lý Đông ấn chốt mở cửa, Vũ Nhung chủ động ngồi lên bên ghế phụ. Lý Đông quay đầu xe ngược hướng của Đặng Toàn vừa đi. Sau một cú nhả ga, chiếc Benley nhanh chóng hòa vào dòng người tập nập. Khi này, hai người không biết, tại cách đó không xa có một ánh mắt đang vô cùng kinh ngạc nhìn qua kính chiếu hậu. Đặng Toàn vì muốn xem thực lực của Lý Đông đến đâu nên lấy cớ, dừng lại ven đường gọi điện cho mẹ hắn. Khi hắn thấy Vũ Nhung leo lên chiếc xe có giá trị bằng cả gia tài kia Đặng Toàn lập tức bị dọa sợ, tay cầm điện thoại có chút không vững. Là người thuộc giới dòng dõi công tử quan chức lại có đam mê đặc biệt với xe sang, hắn biết chiếc xe với biển số tứ quý kia là bản Limited có giá thành cực cao, trong nước cũng không có mấy ai có thể sử dụng. Riêng ở miền Bắc, theo thông tin Đặng Toàn tìm hiểu chỉ có duy nhất một chiếc xe bản giới hạn dạng này được đăng ký, mà người có thể lái chiếc xe này chỉ có thể là một người, là kẻ được coi như nhân vật thần thoại trong nước, Lý Đông - Chủ tịch Hội đồng quản trị tập đoàn Kỷ nguyên mới.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Đông lái xe tới Sun Peninsula Resort. Hôm nay, ngoài Vũ Nhung, trên ghế phụ còn có sự xuất hiện của Trương Ngọc. Tối hôm qua khi hai người nói chuyện điện thoại, Trương Ngọc có hỏi về kế hoạch hôm nay của Lý Đông. Sau khi biết hắn sẽ đi thị sát khu nghỉ dưỡng, nàng ngay lập tức nổi lên hứng thú muốn xin đi theo, thái độ háo hức đến nỗi không biết Lý Đông trả lời ra sao đã luôn miệng hứa sẽ không ảnh hưởng tới công việc của hắn. Lý Đông khá là buồn cười trước biểu hiện trẻ con của nàng, hắn cũng không thấy có vấn đề gì lớn trong chuyện này nên gật đầu đồng ý.

Lần trở lại khu du lịch này của Lý Đông là xuất hiện dưới thân phận chính thức. Việc này đã được Vũ Nhung thông báo tới ban lãnh đạo của Nghi dưỡng Hoàn Cầu do vậy ngay khi chiếc Benley dừng tại bãi đỗ của Tòa nhà điều hành hành chính, Cao Việt đã dẫn đầu một đội ngũ quản lý đi ra đón tiếp. Những người này đa phần đều đã gặp qua Lý Đông tại Hội nghị mấy ngày trước, tuy vậy khi nhìn thấy hắn xuất hiện ở đây, trong lòng vẫn dâng lên những cảm xúc chấn động không nhẹ.

Lý Đông xuống xe dẫn theo hai cô gái xinh đẹp đi tới trước mặt Cao Việt rồi tươi cười nói:

- Chú Cao Việt, hôm nay đường đột tới đây, không ảnh hưởng đến công tác của mọi người chứ?

Cao Việt ha hả cười nói:

- Ha ha... chủ tịch dành thời gian quý giá thị sát hoạt động của Công ty sao lại ảnh hưởng đến công tác của chúng tôi được. Chúng tôi còn mong chủ tịch thường xuyên tới đây chỉ đạo để vận hành kinh doanh tốt hơn đây.

Lý Đông mỉm cười:

- Chú không cần phải khách khí như vậy. Chuyến đi hôm nay của tôi đến đây cũng không phải mục đích thị sát và chỉ đạo gì, chủ yếu là mang tính tham quan cá nhân. Công việc ở đây mọi người đã làm rất tốt, rất nỗ lực rồi!

Nghe Lý Đông nói vậy, Cao Việt trả lời:

- Cảm ơn chủ tịch động viên!

Nói xong, Cao Việt liếc mắt nhìn hai cô gái phía sau, Vũ Nhung thì Cao Việt đã biết, có điều Trương Ngọc là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy do đó ánh mắt Cao Việt dừng lại một chút trên người nàng rồi quay sang lên tiếng hỏi Lý Đông:

- Xin hỏi, vị này là...?

Lý Đông quay qua nhìn Trương Ngọc một chút sau đó giới thiệu với Cao Việt:

- Uhm... đây là Trương Ngọc, một người bạn của tôi rất yêu thích muốn tới tham quan khu nghỉ dưỡng của chúng ta.

Cao Việt nheo mắt đánh giá cô gái có khí chất thanh nhã và quý phái trước mắt này, sau giây lát như hiểu ra điều gì ông ta vội đưa tay ra niềm nở:

- Ha ha... Trương Ngọc, chào cô! Tôi là Cao Việt, giám đốc điều hành ở đây! Hoan nghênh cô tới Sunpeninsula làm khách.

Trương Ngọc cũng rất tự nhiên mỉm cười đưa tay bắt tay chào Cao Việt:

- Cảm ơn chú! Hi vọng không quá rầy mọi người!

Cao Việt có ấn tượng khá tốt với phong thái tự nhiên của Trương Ngọc. Nắm nhẹ sau đó nhanh chóng thả tay Trương Ngọc ra, Cao Việt gạt đầu ra hiệu chào hỏi Vũ Nhung sau đó quay sang giới thiệu đội ngũ lãnh đạo tới tiếp đón cho Lý Đông. Lý Đông lần lượt bắt tay từng người, khi đã biết mặt và tên toàn bộ dàn quản lý, Lý Đông cũng không vào bên trong phòng họp theo lời mời của Cao Việt mà đề nghị cả đội tranh thủ thời gian đi khảo sát dự án luôn. Theo đó, đáp ứng yêu cầu của hắn, Cao Việt ngay lập tức điều đến hai chiếc xe sân golf chở cả đoàn đi xung quanh khu nghỉ dưỡng.

Do đã hoàn thiện toàn bộ mọi mảng của dự án nên lần này cảnh quan đã trở nên hài hòa và đồng bộ hơn rất nhiều. Trên các tuyến đường ngang dọc đan nhau, khách du lịch qua lại tấp nập, không còn thấy cảnh thưa thớt như trước đây. Lượng người đông đúc khiến Lý Đông có cảm tưởng như đang ở trên phố đi bộ tại Hà Nội vào ngày cuối tuần vậy. Khách tới khu nghỉ dưỡng đều đa phần là thuộc tầng lớp trung lưu trở lên nên hành xử tương đối văn minh, tại các tuyến phố chính như khu shophouse, khu ẩm thực, khu vui chơi, khu tâm linh... không diễn ra cảnh xả rác bừa bãi, người tuy nhộn nhịp nhưng không diễn ra cảnh mất trật tự hoặc gây rối ồn ào như nhiều khu du lịch khác. Ý thức của du khách là một chuyện, về phía resort luôn có nhân viên vệ sinh, an ninh và hướng dẫn viên túc trực trên các ngã đường để sẵn sàng hỗ trợ các tình huống phát sinh, đảm bảo khuôn viên khu nghỉ dưỡng luôn được sạch đẹp, an toàn và tiện ích. Lý Đông khá hài lòng với những gì nhìn thấy, tổng thể resort như một thành phố khép kín với đầy đủ các dịch vụ thiết yếu đáp ứng các nhu cầu ăn, ngủ, đi lại, tham quan, mua sắm... đẳng cấp của khu nghỉ dưỡng đã hấp dẫn rất nhiều các hãng danh tiếng tới đây mở shop. Có thể kể tới như về thời trang, mỹ phẩm và phụ kiện thì có các tên tuổi như Dolce & Gabbana, Armani, Versace, Gucci, Burberry, Hermès, Dior, Chanel, Louis Vuitton, Bottega Veneta, Prada... mảng đồng hồ thì có Rolex, Cartier, Vacheron Constantin, Omega, Patek Philippe, Longines, Breitling, TAG Heuer, Piaget, Montblanc, Breguet... về ẩm thực có nhiều hãng trong và ngoài nước với đủ các loại ẩm thực phong phú mang đậm nét truyền thống Á Âu, từ Việt, Nhật, Hàn, Trung cho tới các món ăn châu Âu. Hầu hết đều là các thương hiệu đã có tên tuổi được ban quản lý dự án sàng lọc và chọn lựa đánh giá rất kỹ về chất lượng và kinh nghiệm mới cho mở cửa hàng ở đây do vậy khu phố ẩm thực luôn luôn rất đông khách đáp ứng được đa dạng các loại nhu cầu của khách tham quan.

Do dự án quá rộng do đó mất nửa ngày Lý Đông mới chỉ đi được một số khu vực trọng điểm bên trong, các cảnh quan ngoại vi và tham lãm hắn chưa có thời gian đi tới. Đến trưa, cả đoàn không về chuỗi nhà hàng riêng của chủ đầu tư mà theo lời Lý Đông tiến vào một quán ăn có cái tên khá dân dã “Ao Ta”, đây là quán được thiết kế theo phong cách xưa với mái đình, cây đa, bến nước, cây rom, xe cò... quán chuyên phục vụ các món ăn mang hương đồng gió nội như cua, lươn, ốc, ếch, gà đồi, xôi nếp... Tại đời trước, Ao Ta cũng là một thương hiệu ẩm thực có tiếng trong nước, Lý Đông cũng khá yêu thích dùng bữa ở đây. Hương vị tuy không phải quá hoàn hảo nhưng cũng thật không tệ.

Sau khi kết thúc bữa ăn, Lý Đông biết dàn quản lý còn nhiều việc cần xử lý do vậy hắn chủ động để mọi người trở về vị trí công tác của mình, không cần tháp tùng thêm hắn. Về phần mình, Lý Đông nói với Cao Việt sẽ trong vai một khách tham quan trực tiếp thử nghiệm chất lượng dịch vụ ở đây. Cao Việt là người hiểu tình thế, lại nhận ra ý nghĩa sự có mặt của Trương Ngọc ngày hôm nay nên ông ta cũng không quan trọng hóa mọi việc, chỉ đưa ra một tấm thẻ từ mạ vàng vốn là chìa khóa vào cửa một trong năm căn penhouse trên đỉnh của Đại Khách sạn Sunpeninsula cho Lý Đông để hai người có không gian nghỉ ngơi riêng sau đó cáo từ về phòng làm việc.

Trời buổi trưa nắng khá lớn, mặc dù có gió biển ào ạt thổi vào nhưng cũng chỉ là giảm bớt đi cái rát trên làn da mà thôi. Nhận ra Trương Ngọc và Vũ Nhung cũng đã khá mệt sau nửa ngày liên tục di chuyển. Lý Đông quay sang nói với hai nàng:

- Chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi một chút chứ nhỉ?

Vũ Nhung nghe Lý Đông hỏi, mặc dù trong lòng nàng khá là muốn thân cận với Lý Đông có điều, là người trưởng thành, đã ra xã hội nhiều năm, tình cảm không làm mờ đi lý trí và sự tỉnh táo của nàng. Khẽ liếc Trương Ngọc một chút, Vũ Nhung mỉm cười nói:

- Thôi, hai người lên đi. Chị có hẹn một người bạn làm việc ở đây, buổi trưa tranh thủ gặp nhau một lát.

Lý Đông biết Vũ Nhung là tìm lý do tạo không gian riêng cho hắn cùng Trương Ngọc, hắn chỉ gạt đầu mà không nói thêm gì. Thật lòng mà nói, một lúc dẫn hai cô gái đi vào phòng riêng của khách sạn nghỉ ngơi đến chính Lý Đông cũng cảm thấy có chút không tiện. Trương Ngọc là bạn gái của hắn thì không nói, nhưng Vũ Nhung thì sao? Nếu có ai quen biết nhìn thấy nàng sợ là sẽ có lời đàm tiếu ra vào, không tốt cho thanh danh của nàng. Nghĩ như vậy, Lý Đông liền lên tiếng:

- Vậy được rồi, khoảng 2h chiều chúng ta gặp lại nhau tại sảnh chính khách sạn nhé!

Vũ Nhung gạt đầu khẳng định:

- Được, chị biết rồi!

Trương Ngọc này giờ đứng yên lặng một bên. Thực ra là nàng đang xấu hổ, gò má có chút phơn phớt hồng. Phải biết đây là lần đầu tiên Trương Ngọc cùng Lý Đông đơn độc ở chung trong một phòng nghỉ, dù giữa bọn họ là trong sáng không phát sinh cái gì vượt rào nhưng cũng gây cho Trương Ngọc cảm xúc bấn loạn không nhẹ.

Lý Đông thì lại không để ý lắm đến những biểu cảm này của Trương Ngọc, dù sao trong đầu hắn cũng không tính chuyện gì quá đà với Trương Ngọc, đây chỉ đơn giản là thời gian nghỉ ngơi mà thôi, hắn còn có chuyện công việc nghiêm túc phải làm. Do vậy, thấy Trương Ngọc còn tần ngần đứng tại chỗ, hắn lên tiếng giục nàng:

- Trương Ngọc... chúng ta đi thôi em!

Trương Ngọc nghe Lý Đông gọi thì lý nhí như muỗi kêu nhẹ giọng:

- Vâng!

Nói xong, nàng nhanh chóng bám gót theo Lý Đông trong ánh mắt nhìn theo đầy ao ước của Vũ Nhung.

Lý Đông cùng Trương Ngọc đi vào sảnh chính Đại khách sạn Sun Peninsula rồi tiến về phía thang máy. Sau vài phút, cửa thang máy mở ra, hai người nhanh chóng đi vào.

Vào lúc này, khi bóng dáng bọn họ vừa khuất vào trong thì cách đó không xa tại quầy lễ tân, một cô gái bỗng quay sang nói với chàng trai bên cạnh:

- Này, Đặng Toàn! Anh có thấy người thanh niên vừa vào thang máy có vẻ rất giống Lý Đông không?

Đặng Toàn từ đầu đã nhận ra Lý Đông cùng Trương Ngọc. Hắn cũng mới đi ăn trưa trở về, đang đứng ở quầy cùng Tú Vi và cha mẹ hắn đợi nhận lại chìa khóa phòng đã gửi, do vậy khi hai người Lý Đông tiến vào khách sạn hắn đã để ý thấy và âm thầm theo dõi. Cho tới khi Tú Vi quay sang thấy ánh mắt chăm chú kỳ lạ của hắn nàng mới đổi mắt nhìn theo thì chỉ kịp thấy cái bóng rất nhanh của Lý Đông do vậy nàng mới dò hỏi lại Đặng Toàn.

Đặng Toàn nghe tiếng Tú Vi thì gật gù trả lời:

- Uhm... nhìn cũng có chút giống!

Sau đó hắn liền hỏi ngược lại Tú Vi:

- Này, em có biết Lý Đông là làm cái gì không?

Tú Vi nghi hoặc hỏi lại hắn:

- Sao anh lại quan tâm chuyện này?

Đặng Toàn mỉm cười lấp liếm:

- À, anh thấy người này cư xử có hơi khác so với bạn đồng lứa, chắc cũng có va chạm xã hội nhiều nên tìm hiểu xem sao?

Tú Vi hiểu ra mỉm cười:

- À, ra là vậy. Người này tính cách trước giờ vẫn như vậy, chừng chạc và điềm tĩnh hơn bạn bè rất nhiều. Nhưng theo em biết, hiện cậu ấy cũng đang chỉ là sinh viên năm nhất trường Đại học Kinh tế quốc gia thôi.

Đặng Toàn nghe Tú Vi nói xong thì khẽ lẩm bầm:

- Uhm... che dấu kín thật!

Tú Vi loáng thoáng nghe thấy liền hỏi lại:

- Anh nói gì vậy? Cái gì mà che dấu?

- À, không có gì!

Đặng Toàn vội vàng phủ nhận. Đặng Toàn cảm thấy nếu hắn nói ra thân phận của Lý Đông trước mặt Tú Vi cũng không có ích lợi gì, ở một mặt nào đó hắn là cảm thấy có chút uy hiếp và bất lợi. Tú Vi nếu biết được thân phận của Lý Đông thì chẳng phải hắn sẽ trở nên nhỏ bé và tầm thường trong mắt nàng sao? Đặng Toàn cũng không có ngu ngốc làm giảm giá trị và tự hạ thấp bản thân trước mặt nàng như vậy. Đặng Toàn biết Tú Vi khá là có thiện cảm với mình, nếu không nàng cũng không chủ động đến đây để gặp gỡ hắn và gia đình. Do vậy không có lý do gì Đặng Toàn tạo ra rào cản ngăn cản cho mình cả. Lý Đông không muốn tiết lộ thì đó là chuyện của hắn, cứ mặc kệ hắn, không gây ra vướng mắc gì cho Đặng Toàn là tốt rồi. Thực ra mà nói, từ khi biết thân phận thật của Lý Đông, Đặng Toàn đã hoàn toàn chết đi cái tâm so đo, kèn cựa bởi hắn biết với năng lực của hắn có dùng cả đời này để phấn đấu cũng không bằng nổi một cái móng tay của người ta. Nếu đối phương mạnh hơn mình một vài lần thì còn có thể cố gắng nhưng nếu mạnh hơn cả nghìn thậm chí cả vạn lần thì còn phấn đấu cái nổi gì, tốt nhất thúc thủ cho xong. Đặng Toàn cũng không cảm thấy có gì đáng xấu hổ về điều này, thế giới này kẻ xuất sắc hơn hắn nhiều lần ngả mũ bái phục Lý Đông cũng không phải con số ít do vậy Đặng Toàn không có gì phải uất ức hay cảm thấy kém cỏi quá nhiều.

Đang lúc Đặng Toàn miên man suy nghĩ thì vừa lúc này thì cô lễ tân xinh đẹp đã đặt mấy chiếc thẻ từ trước mặt hắn rồi mỉm cười nói:

- Thẻ của gia đình anh đây! Anh nhận cho ạ!

Đặng Toàn cầm thẻ rồi nói với cha mẹ hắn và Tú Vi:

- Cả nhà, chúng ta lên phòng thôi!

- Được!

Mọi người gật đầu rồi bốn người lục tục đi về phía thang máy, trở lại phòng của mình.

Chương 88

Trong thang máy.

Lý Đông buồn cười nhìn Trương Ngọc đang đứng cúi đầu, tay mân mê chiếc vòng đeo tay. Để giải tỏa tâm lý căng thẳng của nàng, Lý Đông chủ động trò chuyện:

- Thế nào, em đang nghĩ gì vậy?

Lý Đông bắt ngờ hỏi khiến Trương Ngọc có chút giật mình, nàng vội vàng trả lời:

- À... không, không có gì!

- Vậy sao này giờ em không nói gì?

- Uhm... sáng nay đi hơi nhiều, em mệt một chút thôi.

- Nếu vậy lát nghỉ ngơi là được rồi.

- Vâng!

Trương Ngọc gật đầu trả lời. Đúng lúc này sau một tiếng “Đing” báo hiệu, cửa thang máy mở ra, hai người đã lên tới lầu 30, là tầng cao nhất của khách sạn. Lý Đông cùng Trương Ngọc bước ra khỏi thang máy tiến vào một hành lang được ốp đá cẩm thạch, phía trên lắp đặt một dãy đèn led âm trần, phía dưới lát gạch men vân hoa. Hành lang này trải dài nối liền năm căn phòng penthouse hạng Tổng thống, đây là các phòng chuyên dùng để đón tiếp những khách nhân có địa vị lớn trong xã hội. Lý Đông theo con số ghi trên thẻ tiến về phía căn ngoài cùng, là một trong hai căn góc có ba mặt thoáng.

Khi hai người bước vào trong, ngay lập tức bị thiết kế nơi này thu hút và hấp dẫn. Căn phòng được bài trí xa hoa nhưng vẫn giữ được sự trang nhã không một chút tục khí. Các vật liệu gỗ, đá, kim loại quý được kết hợp pha trộn giữa tông màu ấm và lạnh tạo cảm giác hài hòa, dễ chịu lại không rườm rà. Các mặt thoáng đều được gắn kính cường lực tạo view nhìn ra biển và không gian xung quanh, đứng ở vị trí này có thể bao quát toàn bộ cảnh quan của Đông Thành và chiêm ngưỡng vẻ đẹp của đại dương xa và cao hơn, không thể tuyệt hơn nếu mỗi sáng sớm khách nhân thức dậy liền có thể kéo rèm che mà thưởng thức bình minh trên biển, chắc chắn là một khung cảnh rất tuyệt vời.

Căn phòng có một phòng khách, một phòng bếp, ba phòng ngủ, phòng tập gym cá nhân, một bể bơi mini trong nhà, một bể bơi cỡ lớn ở ban công ngoài trời hướng biển, nội thất và máy móc đều là hàng nhập khẩu của các hãng danh tiếng được quản lý, điều khiển bằng hệ thống cảm biến và máy tính thông minh. Quả thật, căn phòng này danh phù kỳ thực, xứng đáng với thân phận những vị khách tới đây cư ngụ. Lẽ dĩ nhiên, giá phòng thuê cũng không phải ít, mỗi đêm cư ngụ ở đây du khách phải trả số tiền lên tới sáu nghìn đô la, giá này cũng đã bao gồm toàn bộ dịch vụ tiện ích cao cấp khác mà khách sạn có thể cung cấp.

Trương Ngọc từ khi tiến vào phòng thì dường như quên mất tâm trạng lo lắng khi trước, nàng di chuyển xung quanh ngắm nghía một vòng sau đó tiến ra chiếc ghế sofa trong phòng khách ngồi xuống, chăm chú nhìn ra ngoài trời. Lý Đông cũng thông thả đi lại ngồi tới cạnh nàng mỉm cười hỏi:

- Thế nào? Em thích nơi này chứ?

Trương Ngọc không nhìn Lý Đông, chỉ gật đầu nói:

- Thích!

Lý Đông hài lòng:

- Ha ha, nếu em thích thì bất kỳ lúc nào cũng có thể tới đây. Đây là phòng riêng không kinh doanh thương mại.

Lần này thì Trương Ngọc quay sang nhìn Lý Đông, ánh mắt lấp lánh:

- Thật hả?

- Dĩ nhiên là thật rồi! Thậm chí nếu muốn hè này em ở đây luôn cũng được.

- Hi hi... cảm ơn Anh!

Trương Ngọc vui mừng lập tức bỏ nhào lên người Lý Đông, hôn hân. Sau khi in vài dấu son môi lên mặt Lý Đông, như nhớ ra điều gì nàng liền buông hân ra rồi ngồi dậy:

- Uhm... nhưng mà không được. Em còn phải ở cùng cha mẹ, chắc chỉ cuối tuần đến đây được thôi.

Lý Đông mỉm cười:

- Ủ, em nói cũng phải, nếu không cô chú lại tưởng anh định bắt mắt con gái, từ sau khóa cửa cổng nhà thì hỏng rồi.

- Hi hi... nếu vậy thì em sẽ mở cửa cho anh vào là được!

- Cô chú giữ chìa khóa thì sao?

Nghe tới đây, Trương Ngọc ra vẻ suy tư sau đó đôi mắt dễ thương sáng lên:

- Đúng rồi, anh có thể leo cửa sổ mà.

- Ha ha...

Lý Đông thú vị nhìn vẻ tinh nghịch của Trương Ngọc, ngoài vẻ dịu dàng nàng còn ẩn dấu một chút tạo phản như vậy. Đây cũng chính là thứ cuốn hút Lý Đông trong tính cách của Trương Ngọc. Khẽ vươn người hôn nhẹ lên trán nàng, Lý Đông nói:

- Được rồi, trong tủ có sẵn quần áo ngủ để thay đấy! Nếu em muốn có thể tắm qua một chút cho thoải mái!

Trương Ngọc buổi sáng đi lại nhiều, người cũng có dính chút bụi do đó nàng liền gặt đầu:

- Được, anh cũng đi tắm qua rồi nghỉ ngơi!

Nói xong, Trương Ngọc chủ động đứng lên đi vào phòng ngủ chính gần đó, mở tủ đồ lấy quần áo rồi tiến vào phòng tắm. Có điều khi nhìn thấy khu vực này, nàng có chút chần chờ, mặt đỏ lên. Đây là dạng phòng tắm vách kính trong suốt dành cho vợ chồng hoặc uyên ương, người ở ngoài có thể nhìn thấy bên trong. Quan hệ của nàng và Lý Đông cũng chưa tiến tới một bước kia do vậy sử dụng có chút không tiện. Cân nhắc một chút, Trương Ngọc liền tiến ra phòng khách nói với Lý Đông:

- Lý Đông, lát anh tắm bên phòng kia nha. Em tắm xong anh mới được vào phòng đó. Nhớ đấy!

Nói xong, bỏ mặc ánh mắt nghi hoặc của Lý Đông, nàng đóng cửa lại rồi mới ung dung đi vào phòng tắm.

Mất giây lát để hiểu những lời của Trương Ngọc, Lý Đông lắc đầu cười khổ sau đó cũng tiến vào phòng ngủ bên cạnh tắm rửa qua loa. Mười phút sau, khi Lý Đông trở lại phòng khách, hân vẫn còn chưa thấy Trương Ngọc trở ra. Lý Đông định tiến vào phòng ngủ xem sao có điều như nhớ ra lời Trương Ngọc, hân đành ngồi lại phòng khách bật tivi lên xem, kiên nhẫn chờ đợi nàng. Lại thêm khoảng năm phút nữa, cánh cửa phòng mới hé mở, Trương Ngọc thò đầu ra gọi khẽ:

- Lý Đông, anh vào đi.

Nói xong, Trương Ngọc lại vội vã khép cửa lại. Lý Đông nhìn đồng hồ cũng đã thấy gần mười hai giờ rồi, hân mau chóng tắt tivi rồi tiến vào phòng ngủ. Mở cửa ra, Lý Đông đã thấy Trương Ngọc chồm chần cao tới cổ nằm trên giường chăm chú nghịch điện thoại. Thực ra lúc này, Trương Ngọc vẻ mặt đang cố tỏ ra thần nhiên nhưng trong lòng ngực thì lại đang nhảy lên từng nhịp tim đập thối thối. Khi Lý Đông tiến lại kéo chần rồi nằm xuống bên cạnh nàng, da thịt va chạm nhau, cảm nhận hơi ấm cơ thể Lý Đông truyền sang, Trương Ngọc có chút run lên. Cảm nhận được sự gấp gáp của nàng, Lý Đông liền xoay người vòng tay ôm lấy Trương Ngọc. Như thỏ con bị dọa sợ, Trương Ngọc rụt vai hốt hoảng:

- Anh... đừng!

Lý Đông nhòm đầu dậy, ngạc nhiên nhìn chằm chằm nàng hỏi:

- Sao vậy em?

Trương Ngọc né tránh ánh mắt của Lý Đông dùng giọng như muỗi kêu cầu khẩn:

- Anh... có thể lúc khác được không. Bây giờ em vẫn chưa sẵn sàng!

Lý Đông hiểu ra vấn đề, hân mỉm cười trêu chọc nàng:

- Trương Ngọc, em nói gì vậy? Cái gì chưa sẵn sàng?

Mặt Trương Ngọc càng lúc càng đỏ, nàng vội vàng kéo chần kéo mặt vào trong, sau một lúc mới lý nhí nói:

- Lý Đông, chuyện đó... em chưa sẵn sàng.

Lần này Lý Đông cười phá lên:

- Ha ha... anh tưởng chuyện gì. Anh chỉ muốn ôm em ngủ thôi. Em đang nghĩ đi đâu vậy?

Trương Ngọc nghe Lý Đông nói vậy, lúc này mới kéo chăn ra hé mắt nói:

- Thật không? Đừng lừa em nha!

- Hừm... em dám không tin anh à? Cần thận anh đôi ý đấy!

- A... Hi hi, Lý Đông dĩ nhiên là em tin anh.

Nói xong, như sợ Lý Đông lật lọng, Trương Ngọc chủ động quay lại ôm ghì rồi rúc đầu vào lồng ngực to lớn, vững chắc và rộng rãi của Lý Đông. Áo ngủ tương đối mỏng, hai người có thể cảm giác được những đường nét trên cơ thể của nhau. Bây giờ nói Lý Đông không sinh ra cảm giác gì quả thật là nói dối, có điều hắn cũng ức chế cảm xúc lại, dù sao hắn cũng không muốn bị Trương Ngọc gọi là tên lừa đảo. Hai người cũng không nói hoặc làm thêm chuyện gì, chỉ lẳng lặng nằm ôm nhau như vậy, cảm giác êm đềm đưa họ dần chìm vào giấc ngủ. Vào lúc này với Trương Ngọc, nàng đã cảm thấy một cảm giác viên mãn đủ đầy tràn ngập trong trái tim và linh hồn, ở bên cạnh người đàn ông này nàng thấy mình đã có được tất cả.

Có lẽ do không khí trong phòng khá dễ chịu hoặc do nguyên nhân nào đó khác, Lý Đông cùng Trương Ngọc ngủ được một giấc rất say. Mãi cho đến tận hơn hai giờ chiều, khi điện thoại đầu giường reo vang thì Lý Đông mới tỉnh giấc. Hắn đưa tay tiếp điện thoại, đầu dây bên kia vang lên tiếng cười thanh thúy dễ nghe của Vũ Nhung:

- Sao rồi? Ngài Chủ tịch của tôi! Quá giờ hẹn rồi nha! Hai người không phải làm gì quá sức nên ngủ quên chứ?

Lý Đông có chút xấu hổ nhưng vẫn trả lời:

- Ha ha, xin lỗi! Chị đợi một lát nhé!

- Được! Cũng không cần vội mà!

Sau khi nghe đầu dây bên kia đáp ứng, Lý Đông cúp máy rồi quay sang thân ảnh mềm mại như nước bên cạnh. Trương Ngọc cũng đã tỉnh dậy, ánh mắt vẫn còn chút mơ màng như chưa thoát ra được giấc ngủ êm ái vừa rồi. Nàng khẽ nghiêng người nhìn Lý Đông hỏi:

- Chị Vũ Nhung gọi à?

- Uhm!

Lý Đông gật đầu.

- Máy giờ rồi?

- Gần hai giờ rưỡi rồi!

Nghe tới đây, như nghĩ ra cái gì, Trương Ngọc vội vàng nhấc chân ngồi dậy giục giã:

- Mau, dậy thôi anh. Mình chậm chạp chị ấy lại nghĩ linh tinh thì chết!

- Ha ha... nghĩ linh tinh thì có làm sao? Đẳng nào cũng muộn rồi!

- Không được, anh nhanh lên đi!

Nói xong, Trương Ngọc chủ động xuống giường rồi chồm nạnh ra lệnh:

- Anh mau ra ngoài đi còn cho em thay đồ.

Lý Đông không còn cách nào khác đành ngồi dậy, qua lại lại phòng tắm bên kia mặc lên bộ đồ ban sáng.

Chỉ thêm mười phút nữa, hai người đã lại quần áo chỉnh tề. Bọn họ sóng vai nhau ra thang máy đi xuống sảnh chính khách sạn. Tới nơi, Vũ Nhung đang ngồi ở một bộ bàn ghế dành cho khách chờ ở đại sảnh. Vũ Nhung cũng không trêu chọc gì thêm hai người nhưng Trương Ngọc lại không chịu được ánh mắt đầy ý cười của nàng do đó vội vàng lên tiếng giải thích:

- Đề chị phải đợi lâu, xin lỗi nha. Có lẽ khi sáng đi lại nhiều hơi mệt nên bọn em ngủ hơi quá giấc.

Vũ Nhung gật đầu mỉm cười:

- Ha ha... không sao. Ngoài trời cũng khá nắng, chiều chúng ta đi thăm ngoại cảnh nên để mát mát một chút chúng ta đi cũng được. Không cần vội!

- Vâng! Trưa nay chị có nghỉ ngơi được chút nào không?

- À, chị quen đi lại rồi nên không cảm thấy mệt. Cùng lắm tối nay ngủ sớm một chút là được rồi.

- Uhm...

Lúc này, Lý Đông thấy ngồi ở sảnh hơi đông người nên hẳn lên tiếng đề nghị:

- Chúng ta ra quán nước ở bãi biển ngồi đi. Ở đây có chút không tiện.

Vũ Nhung hiểu ý gật đầu:

- Vậy chúng ta đi thôi!

Nói đoạn, ba người đứng dậy thong thả theo một lối dẫn được thông che mát trước cửa khách sạn đi ra bãi biển.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Trải nghiệm một ngày ở resort, Lý Đông cũng không có ý định ở lại qua đêm tại đây. Chiều tối, sau khi ba người dùng bữa, Lý Đông lái xe đưa Trương Ngọc về nhà của nàng tại tỉnh thành. Về phần mình, Lý Đông dự định trở lại căn nhà riêng đã mua trước đây. Theo như lời Vũ Nhung nói, nàng là thường xuyên sang dọn dẹp nên đồ đạc nên chắc gối luôn sạch sẽ, Lý Đông có thể vào ở luôn được.

Trên đường đưa Vũ Nhung trở về, khi rẽ vào con phố đông đúc, Lý Đông chợt để ý bên đường phía trước xuất hiện một phòng trà với đèn led nhấp nháy có tên là Nhịp Điệu. Sở dĩ Lý Đông lại có sự quan tâm này bởi theo như trí nhớ của hắn, Lan Phương từng kể đây chính là nơi nàng có một đoạn thời gian thường họp tác biểu diễn ngày mới chấp chững vào nghề. Đáng lẽ với người mới như nàng, cơ hội đứng ở đây gần như là không có nhưng may mắn một người bạn học của nàng có anh họ là quản lý nên nàng được giới thiệu tới. Thực lòng mà nói, ngoài quan hệ riêng, ngoại hình và chất giọng của Lan Phương cũng không tệ do vậy nàng nhanh chóng được quán chấp nhận và cho hát thử. Lý Đông phân vân lưỡng lự, một vài suy nghĩ trong đầu vụt qua rồi hắn quay sang Vũ Nhung hỏi:

- Chị Vũ Nhung, tối nay chị không bận việc gì chứ?

Vũ Nhung nghi hoặc nhìn Lý Đông, giây lát sau đó nàng cười nói:

- Chị không có việc gì. Sao hả? Muốn hẹn hò gì chị sao?

Nghe câu trả lời, Lý Đông gật đầu cười:

- Ha ha.. Nếu thế mình qua phòng trà nghe một chút ca nhạc nhỉ?

Vũ Nhung không ngờ lại nhận được lời đề nghị này của Lý Đông. Phải biết đây là lần đầu tiên Lý Đông chủ động muốn cùng nàng ở riêng mà không phải vì lý do công việc. Có điều, là người hiểu về tính cách của chàng trai trước mắt này, Vũ Nhung cũng không quá hão huyền tưởng tượng ra Lý Đông là có ý tưởng gì với mình, theo nàng hẳn người này chỉ đơn giản là muốn giải trí trong một buổi tối rảnh rỗi mà thôi.

Tuy nghĩ là như vậy nhưng Vũ Nhung rõ ràng là không có ý từ chối lời mời này, thậm chí nàng còn rất vui vẻ đón nhận nó. Dù biết suy nghĩ này thật không quá thích hợp, có phần nào đó có lỗi với Trương Ngọc nhưng lý trí không đủ sức kiểm soát được niềm mong muốn từ con tim. Vốn dĩ, Vũ Nhung đã xác định chôn chặt những tình cảm xuống dưới đáy lòng mình nhưng nghĩ là một chuyện, làm lại là một chuyện khác.

Nói cho đúng, Lý Đông gần như chưa bao giờ biểu hiện bất kỳ sự quan tâm hay hành động lãng mạn nào vượt mức quan hệ giữa hai người nhưng điều này cũng không quá cần thiết để hình ảnh hắn chiếm trọn trái tim và tâm hồn của nàng. Ở bên Lý Đông, Vũ Nhung cảm nhận được sự mạnh mẽ cả về thể lực, trí lực và tài lực, hiển nhiên những đặc tính này của một người đàn ông luôn có sức hấp dẫn trí mạng đối với một cô gái đã trưởng thành như nàng. Cụ thể hơn mà nói, rõ ràng Lý Đông không thể là đối tượng tốt hơn để chọn làm đối tượng hôn phối. Vũ Nhung hoàn toàn tin tưởng Lý Đông có đủ mạnh mẽ để cân gió xua mây che chở cho nàng và thể hệ sau của mình bình an đi qua một đời giông bão. Nàng đã đi qua cái tuổi mơ mộng hão huyền nên lựa chọn và suy nghĩ khá thực tế, thiếu đi rất nhiều sự cảm tính. Gặp được Lý Đông, nàng đã nhìn thấy được mái ấm của mình có điều nàng đã bỏ lỡ đi một nhịp. Vấn đề lớn nhất của Vũ Nhung chính là nếu không biết Lý Đông thì thôi, bây giờ gặp phải hắn rồi thì mọi chàng trai khác đều không lọt nổi mắt xanh. Không phải nàng quá tham lam hay đề cao giá trị bản thân mình, nguyên nhân chính là bởi không còn ai có thể mang lại cho nàng cảm giác như khi ở cạnh Lý Đông được. Hẳn cứ như là chủ định duy nhất của đời nàng vậy, nàng biết chuyện của mình và Lý Đông gần như không có khả năng nhưng càng tìm cách để phủ định chuyện này nàng càng không tự chủ được mà luôn nghĩ và hướng về hắn. Vũ Nhung loay hoay không biết nên làm thế nào cũng chỉ còn cách lựa chọn âm thầm ở bên và quan tâm đến Lý Đông, ít nhất trong điều kiện hiện tại nàng thấy được xuất hiện ở bên hắn đã là đủ rồi.

Lý Đông không biết suy nghĩ của Vũ Nhung, thấy nàng không trả lời mình thì hỏi lại:

- Sao rồi, chị không thích à?

Chợt nghe câu hỏi này, Vũ Nhung giật mình tỉnh lại vội vàng xua tay phủ nhận:

- À, không... không. Dĩ nhiên là thích rồi! Chúng ta đi thôi! Em chọn được quán chưa?

Lý Đông gật gù hất đầu về phía phòng trà phía trước:

- Uhm. Vậy mình qua luôn quán Nhịp điệu bên kia nhé!

- Được, chị cũng hay đi qua đây mà chưa có dịp vào nghe thử. Nhân dịp này vào luôn xem sao.

- OK!

Được sự đồng thuận của Vũ Nhung, Lý Đông xi nhan rồi rẽ vào bên đường. Quán không có bãi đỗ nên khi xe vừa dừng trước cửa, một nhân viên lập tức đi ra tiếp nhận chìa khóa rồi mang đi gửi ở một bãi xe gần đó.

Hai người đi vào trong, Lý Đông chọn một bàn riêng khá khuất nhưng vẫn có thể theo dõi được những gì diễn ra trên sân khấu chính. Đồ uống được mau chóng đưa ra theo yêu cầu. Trong ánh sáng mờ ảo, Lý Đông và Vũ Nhung không nói chuyện nhiều, vừa nhâm nhi ly nước vừa thả hồn theo những bản nhạc trữ tình đang được nam ca sĩ trẻ thể hiện. Trung thực mà nói, ca sĩ biểu diễn cũng không phải quá đặc sắc nhưng ở quy mô phòng trà như vậy cũng là quá ổn rồi. Ca sĩ hát xong liên tục ba bài hát thì kết thúc phần biểu diễn của mình rồi đi vào trong. MC liền tiếp tục đi lên giới thiệu:

- Xin cảm ơn phần biểu diễn vừa rồi của nam ca sĩ Tùng Dương đã mang đến cho phòng trà ngày hôm nay những giai điệu ngọt ngào và sâu lắng. Và bây giờ, xin chào đón và hân hạnh giới thiệu đến quý vị khán giả một giọng ca mới đầy triển vọng đến từ Trung tâm đào tạo âm nhạc Ngôi sao, nữ ca sĩ Lan Phương. Xin mời!

MC kết thúc, lúc này từ phía sau cánh gà, một cô gái xinh đẹp trong chiếc váy bó sát gọi cảm chậm chậm đi ra. Nàng nhận micro từ tay MC, sau đó khẽ cúi đầu chào:

- Lan Phương xin kính chào quý vị khán giả. Ngày hôm nay Lan Phương rất vui được đứng ở đây để gửi tới quý vị những ca khúc sâu lắng, hi vọng sẽ mang đến những phút giây thư giãn và lắng đọng cho mọi người. Và sau đây, xin được gửi đến mọi người ca khúc “Bức thư tình thứ hai” của nhạc sĩ Đỗ Bảo, mong mọi người yêu thích và ủng hộ Lan Phương.

Dưới đài, một vài tiếng vỗ tay lác đác vang lên. Lan Phương cười nhẹ rồi khẽ quay sang gật đầu với dàn nhạc. Giai điệu êm ái của bản tình ca bắt đầu, khi đã vào nhịp, Lan Phương bắt đầu cất lên tiếng hát ngập tràn cảm xúc:

“Có khi bước trên đường hun hút.

Em tự hỏi mình, ta đang đi về đâu?

Nếu ngày ấy em không đi về phía anh.

Không gặp nhau, giờ này ta thế nào?

Có khi nhìn kim đồng hồ quay.

Em tự hỏi mình, ý nghĩa những phút giây!

Nếu ngày ấy, vào một phút giây khác

Có chắc, mình trông thấy nhau.

Nếu thời gian có quay trở lại.

Ngày em gặp anh, ngày cơn gió bồi hồi.

Em sẽ vẫn bước về phía ấy

Phía tầm rèm hoa khung cửa sổ nắng nơi anh ngồi

Gọi em người xinh đẹp ơi!

Xin hãy gọi em, như xưa anh đã gọi.

Nếu không gian có quay trở lại

Đêm có nền vàng, đêm sắc hoa tươi.

Em sẽ vẫn đợi, khoảnh khắc ấy.

Khoảnh khắc thấy mùa hạnh phúc đang trào dâng

Lặng nghe, lời thì thầm anh nói:

Anh yêu em, anh yêu em rất nhiều

.....

Lý Đông ngồi dưới nghe lại bài hát này, ánh mắt có chút mê man, tâm hồn chìm vào những ký ức cũ. Phải rồi, đây chính là bài hát mà Lan Phương từng rất yêu thích, Lý Đông không nhớ hết đã từng đệm đàn và nghe nàng hát bao nhiêu lần. Hơn mười năm, lời ca và giọng hát đó không ngờ vẫn còn khiến hắn day dứt như vậy. Lan Phương... nàng vẫn luôn là điểm yếu ớt nhất trong linh hồn của hắn, là tình yêu, là hạnh phúc nhưng cũng là hận thù, là đau khổ... Ngày hôm nay, Lý Đông đột nhiên nảy ra ý tưởng rẽ vào đây thật sự cũng không phải vì kỳ vọng gặp được nàng mà bởi như có một sự thôi thúc bất định nào đó từ đó mới có việc ngồi ở đây. Duyên phận cũng thật đã an bài, quả nhiên hắn lại thấy được Lan Phương. Sợi dây vô hình gắn kết giữa hắn và nàng trải qua hai đời dường như cũng không bị chặt đứt.

Phía trên, Lan Phương cũng không biết có sự xuất hiện của Lý Đông trong quán, nàng đang hòa cùng cảm xúc đi vào đoạn điệp khúc cuối:

“Nhìn theo, đường hun hút còn xa, xin cảm ơn nhưng điều đã qua

Gọi anh người đương thời ơi, em yêu anh, em yêu anh rất nhiều.

Nhìn theo, đường hun hút còn xa, xin cảm ơn nhưng điều đã qua

Gọi anh người đương thời ơi, em yêu anh, em yêu anh rất nhiều”

Giai điệu ngọt ngào kết thúc trong những tiếng vỗ tay khen ngợi của khán giả. Lan Phương lại cúi người ngó ý cảm ơn rồi giới thiệu ca khúc tiếp theo, ca khúc có tên “Ước gì”, đây là một ca khúc khá nổi tiếng của ca sĩ Mỹ Tâm, từng gây sốt giới trẻ một thời.

Sau đoạn nhạc đệm, những câu từ da diết bắt đầu vang lên:

“Em đã sống những đêm trời có ánh trăng chiếu vàng

Em đã sống những đêm ngoài kia biển ru bờ cát!

Ước gì anh ở đây giờ này , ước gì anh cùng em chuyện trò

Cùng nhau nghe sóng xô ghềnh đá ngàn câu hát yên bình.

....

Như đã tính lại sau khi Lan Phương hát xong bài hát trước, phía dưới Lý Đông quay sang hỏi Vũ Nhung:

- Chị thấy cô ca sĩ này thế nào?

Vũ Nhung gật gù:

- Cũng được, ngoại hình đẹp, giọng hát tốt nghe rất có hồn.

- Có thể phát triển hơn được không?

Cân nhắc một chút, Vũ Nhung trả lời:

- Uhm... Nếu có người nâng đỡ thì cũng có triển vọng trong nghề này. Sao? Không phải em nhìn trúng cô ấy rồi chứ?

Lý Đông lắc đầu, nhếch miệng nói:

- Cô ấy là bạn học trước đây của em!

Vũ Nhung khá là ngạc nhiên:

- Vậy à? Không phải là em biết cô ấy ở đây mới vào nơi này chứ?

- Ha ha... nếu chị nghĩ thế thì cứ cho là như vậy đi.

Suy nghĩ một chút, Vũ Nhung dò hỏi:

- Em định giúp đỡ cô ấy?

Lý Đông không trả lời, chỉ khẽ gật đầu thừa nhận. Vũ Nhung nghi hoặc mà nhìn hắn, nàng nghĩ hẳn cô gái kia phải có quan hệ nào đó hơn mức thông thường mới khiến Lý Đông nảy sinh ý định như vậy.

Bất gặp ánh mắt kỳ lạ của Vũ Nhung, Lý Đông cười nhạt, hắn cũng không định giải thích rõ hơn về chuyện này. Tính toán giây lát, Lý Đông rút từ trong ví ra một tấm card đưa cho Vũ Nhung rồi nói:

- Đây là thông tin của vị quản lý trung tâm đào tạo âm nhạc Wepro Chi nhánh Hà Đô, chị giúp em liên lạc hẹn một buổi gặp.

Nghi ngờ trong lòng Vũ Nhung khi này càng thêm dày đặc, nàng nhận tấm card rồi nhếch miệng hỏi:

- Nói như vậy, chuyện này là em có trù tính từ trước đúng không?

- Uhm! Đúng vậy!

- Vậy... chuyện này... cô gái kia... Trương Ngọc biết chứ?

Không hiểu sao Vũ Nhung lại buột miệng hỏi câu hỏi này.

Thấy thái độ ấp úng của Vũ Nhung, Lý Đông thần nhiên nhấp một ngụm nước sau đó nói:

- Cô ấy tên là Lan Phương, là bạn học của cả em và Trương Ngọc. Có điều Lan Phương không biết em làm việc này, chị cũng đừng nói gì thêm với cô ấy!

Nhận được câu trả lời, trong lòng Vũ Nhung chợt có sự xáo trộn không nhẹ. Nói như vậy có nghĩa là Lý Đông đã thẳng thắn thừa nhận ngoài Trương Ngọc hẳn còn để tâm tới người con gái khác. Chuyện này quả là mang lại cho Vũ Nhung nhận thức mới về Lý Đông, nàng không ngờ hắn cũng có chút hoa tâm như vậy. Không hiểu sao khi này bất chợt trong lòng nàng lại nhen nhóm lên một chút mong chờ tội lỗi nào đó. Có điều, suy nghĩ này chỉ là thoáng qua, rất nhanh bị nàng áp xuống “Không được, với tính cách của Lý Đông chắc chắn sẽ không dễ dàng yêu thích một cô gái, giữa hắn và cô ca sĩ kia hẳn từng trải qua một uẩn khúc nào đó rồi, mình không nên nghĩ xa quá nhiều”.

Vũ Nhung hiểu rõ vai trò của mình. Là trợ lý tùy thân của Lý Đông, nàng cần biết những việc nên và không nên làm, nhất là những việc liên quan đến chuyện riêng của Lý Đông thì càng phải thận trọng. Lý Đông đã chia sẻ và để nàng tham gia vào chuyện này hẳn là đã tin cậy cho phép nàng xâm nhập sâu hơn vào cuộc sống của hắn, điều này có nghĩa ở một mặt nào đó, Vũ Nhung đã được Lý Đông xem như là người thân tín, gắn bó lâu dài với mình. Nghĩ tới đây, nàng lờm Lý Đông một cái sau đó gật đầu:

- Được rồi, chị hiểu! Bí mật này thật là to lớn nha!

Thấy Lý Đông lặng thinh không phản ứng gì, Vũ Nhung lại mỉm cười trêu trọc:

- Chà, em đúng là khéo chọn, cô gái nào cũng xinh đẹp đến người ta phải ghen tị nha.

Lần này, Lý Đông mới hơi ngại ngùng gãi đầu:

- Ha ha... chọn lựa gì, đây là giúp đỡ đơn thuần thôi. Em không có ý gì khác cả. Chị đừng suy diễn lung tung!

- Hừm... giúp đỡ đơn thuần ư? Khó tin quá. Sao không thấy em giúp đỡ người khác. Chúng ta thân quen như vậy, hay là em cũng biến chị thành ngôi sao đi, cảm giác đứng trước cả nghìn cả vạn người hâm mộ rất phần kích đấy.

- Được, không vấn đề gì. Chị lên sân khấu đăng ký hát thử một bài, nếu khán giả ở dưới không la ó gì em sẵn sàng ủng hộ chị hết sức.

Vũ Nhung miết miết miệng ra vẻ giận hờn:

- Hừm... em là đang từ chối khéo phải không? Ca sĩ giờ đâu có cần hát hay đâu, hát nhép đầy ra đấy. Quan trọng là có chiến thuật PR xây dựng hình ảnh thôi, em nói phải không?

Lý Đông lách đầu ra vẻ suy nghĩ, sau đó gật gù:

- Vậy được, nhưng em có một điều kiện. Trong tương lai gần, em rất khó tìm được một trợ lý riêng do đó chị vẫn phải kiêm nhiệm vị trí này. Uhm., xem ra có một ngôi sao ca nhạc làm trợ lý riêng kể ra cảm giác thành tựu cũng không tệ đâu. Cố gắng lên nha, em rất mong chờ đấy!

Thấy Lý Đông nói như đúng rồi, Vũ Nhung buột miệng cười:

- Xi... mơ đi! Chị không làm mất thân phận như vậy đâu.

Hai người vui vẻ trò chuyện lại không để ý đến phía trên bài hát đã kết thúc. Mãi cho tới khi Lan Phương nói lời chào tạm biệt rồi đi vào trong bọn họ

mới ngẩng đầu lên nhìn về phía sân khấu. Ánh mắt Vũ Nhung nhìn theo bóng lưng Lan Phuong là tràn ngập hiều kỳ cùng một chút mong manh mơ ước.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90

Nghe xong phần biểu diễn của Lan Phuong, Lý Đông cũng không còn nhiều hứng thú với tiết mục sau đó, hắn dự định ngồi thêm một lúc rồi sẽ đứng lên ra về. Vũ Nhung thì ngược lại, mặc dù hơi có chút thất vọng vì mục đích của Lý Đông đưa nàng tới đây hôm nay nhưng điều này cũng không ảnh quá lớn tới tâm trạng của nàng lúc này, Vũ Nhung vẫn khá vui vẻ tiếp tục thưởng thức các bản tình ca đang diễn ra trên sân khấu. Với nàng, có Lý Đông bên cạnh thì cùng hắn làm chuyện gì nàng cũng cảm thấy hứng thú cùng nhiệt tình.

Lúc này trong phòng thay đồ phòng trà Nhịp điệu

Lan Phuong, đang định thay lại trang phục thường nhật để trở về nhà thì bất chợt có tiếng gõ cửa phòng vang lên:

- Lan Phuong, em có trong đây không?

Nghe ra là giọng vị quản lý tên Đào Lam, Lan Phuong tiến ra mở cửa:

- Có chuyện gì vậy anh Đào Lam?

Đào Lam không trả lời câu hỏi của Lan Phuong mà nhìn một lượt từ trên xuống dưới, thấy Lan Phuong vẫn chưa thay đồ hắn hài lòng rồi nói:

- Em theo anh ra ngoài một chút. Có một vị khách muốn nói chuyện riêng với em.

Lan Phuong hiểu ra lý do Đào Lam bắt ngờ tìm nàng. Đây không phải là lần đầu tiên Lan Phuong gặp chuyện như vậy, nàng hiểu theo nghiệp này việc gặp gỡ nói chuyện với khách là điều hết sức bình thường. Thứ nhất phòng trà cần thông qua những người như nàng để duy trì quan hệ tốt đẹp với khách, thứ hai việc giao thiệp mở rộng quan hệ với những vị khách VIP khá có lợi cho phát triển sự nghiệp của chính ca sĩ về sau, biết đâu thông qua những người này lại có cơ hội được tham gia biểu diễn trong một dịp hoặc sự kiện lớn nào đó như vậy ít nhất cũng có chút danh tiếng trong vùng. Đối với những người không bối cảnh, không tài chính như Lan Phuong, đôi khi những sự trợ giúp như vậy có tác dụng rất lớn, nhiều người từ đó mà có được bậc thang đầu tiên để bước lên tầng lầu danh vọng. Nói là vậy nhưng qua kinh nghiệm mấy tháng làm việc ở đây, Lan Phuong hiểu cái gì cũng có cái giá của nó. Ví dụ trực quan nhất chính là trường hợp của cô ca sĩ có tên Lê Vi. Ngày trước, cô nàng cũng chỉ là ca sĩ nghiệp dư hát trong quán này hai năm trời, cho tới khi được một vị đại gia để ý và nàng đồng ý làm nhân tình của ông ta thì sự nghiệp lên như điều gặp gió, thường xuyên được mời biểu diễn trong các chương trình âm nhạc lớn thậm chí còn được lên đài truyền hình của tỉnh.

Lan Phuong cũng từng vài lần nhận được lời đề nghị từ một số cá nhân nhưng nàng đều khéo léo từ chối. Lan Phuong mặc dù rất đam mê với nghề có điều nàng không sẵn sàng chấp nhận đánh đổi bằng tiền bạc mọi giá. Hiện tại, công việc ca trưởng tại Sun Peninsula Resort mang lại thu nhập cho nàng rất khá nên kinh tế gia đình đã được cải thiện nhiều không còn tạo ra áp lực quá lớn cho Lan Phuong. Nàng vẫn xác định, công việc đi hát buổi tối cũng là để nàng rèn luyện và va chạm dần với những người trong giới mà thôi.

Tuy nghĩ là như vậy nhưng dù sao đây cũng là khách của quán, nàng vẫn cần giao tiếp để giữ quan hệ cho phòng trà do vậy Lan Phuong gật đầu trả lời Đào Lam:

- Vâng! Em hiểu! Nhưng là ai vậy anh?

Đào Lam nhìn Lan Phuong mỉm cười ý nhị:

- Thì em cứ đi ra là biết thôi!

Nói xong, Đào Lam đi trước. Lan Phuong đắn đo một chút sau đó cũng cất bước theo sau.

Khi Đào Lam cùng Lan Phuong đang trao đổi thì lúc này trong phòng trà, tại một bộ ghế sofa được kê riêng, có ba người đàn ông cũng đang ngồi nói chuyện. Một người có gương mặt nhon, lông mày chữ bát đang xum xoe với một tên béo hói đầu bên cạnh:

- Anh Phạm Trung, anh vừa ý con bé mới vừa hát xong chứ?

Tên béo cười lên khùng khục đầy dâm đãng nói:

- Mặt mũi và dáng dấp rất được. Trần Lãi, chú hiểu khẩu vị của anh đấy!

- Ha ha... em cũng tình cờ phát hiện ra nó ở quán này. Nếu anh vừa ý thì tối nay em sẽ để nó theo anh. Đảm bảo anh sẽ có một đêm tiêu hồn.

- Uhm... đúng là không tệ. Chú làm kín kẽ một chút!

- Vâng, anh yên tâm!

Nói xong, giả bộ như nhớ ra chuyện gì, chần chờ một chút Trần Lãi lại nhỏ giọng nói:

- À, anh Phạm Trung, chuyện hôm trước em nói với anh, không biết anh đã hỏi lại bác trai chưa?

Mí mắt Phạm Trung hơi giật một chút, hấn ra vẻ nhăn mày nghĩ ngợi. Sau một lúc, làm ra bộ dáng như không nhớ ra, Phạm Trung quay sang hỏi lại Trần Lãi:

- Uhm... Chú nói chuyện gì nhỉ? Anh dạo này nhiều việc quá nên không nhớ lắm mấy chuyện nhỏ nhặt.

Nghe xong, Trần Lãi như ăn phải cút, hấn thật muốn đấm cho tên béo này một phát. Hấn thầm rủa “Tên khốn kiếp này thì có việc gì chứ, không phải cả ngày chỉ biết ý thể cha hấn làm bậy làm càn ăn chơi phè phỡn hay sao, có việc gì cần hấn giải quyết đâu. Mình vì đạt được mục đích cũng đã tốn không ít tiền của và công sức hầu hạ hấn rồi vậy mà còn giờ cái điệu bộ này”. Nghĩ là vậy nhưng Trần Lãi không dám to tiếng mà vẫn nhẫn nại trả lời:

- Anh Phạm Trung, anh quả là làm to lo lớn. Đúng là vụ của em cũng chỉ là tình huống nhỏ, các anh nhấc tay nhấc chân là có thể giải quyết. Việc em nói với anh hôm nọ chính là mấy gói hợp đồng thi công duy tu đường tỉnh lộ, mong anh tác động qua với bác trai để bên em nhận được gói thầu này.

Lúc này, Phạm Trung ra vẻ như hiểu ra liền gật gù:

- À, tưởng chú nói chuyện gì. Chuyện này tôi có hỏi qua ông già rồi nhưng ông ấy nói gói này theo quy định không phải chỉ định thầu mà là đấu thầu rộng rãi. Có mấy đơn vị xây dựng khá có thực lực cũng đang rục rịch tiếp cận. Vụ này có vẻ hơi khó đấy!

Trần Lãi nghe xong thì trong lòng lại càng thêm khinh bỉ “Hừ, bố con nhà mày tham lam muốn vùi vãnh thêm thì nói mẹ nó ra còn lắm trò. Đấu với chả thầu cái rắm, chúng mày định đi lừa con nít à? Tưởng tao là thằng ngu mới vào nghề chắc. Hừm... Ở cái xứ sở này làm gì có khái niệm đấu thầu công bằng, toàn quân xanh quân đỏ với nội gián cả lũ, thằng đủ điều kiện thì bị gây khó dễ loại từ vòng gửi hồ sơ còn đâu mà đấu với chả thầu”.

Trần Lãi là người lọc lõi, va chạm xã hội và làm ăn khá nhiều nên khi hiểu vấn đề, hấn vẫn là rất biết cách làm. Trần Lãi mỉm cười nhìn Phạm Trung rồi nói:

- Anh Phạm Trung, em cũng hiểu khó khăn trong chuyện này, có vậy em mới phải nhờ tới các bác. Bác yên tâm, em sẽ không để các bác phải thiệt thòi đâu. Có gì bác cứ gợi ý cho em!

Nghe tới đây, Phạm Trung nhếch miệng cười khẩy, chậm chạp nhấp một ngụm nước sau đó xòe ba ngón tay ra nói:

- Phía bên kia đang đưa ra mức này, cậu xem mà làm!

Nhìn chằm chằm vào bàn tay của Phạm Trung, Trần Lãi cau mày thầm rủa “ĐM... đúng là lũ cướp cạn. Mở miệng là đòi 30% giá trị hợp đồng, định cho mình húp cháo à. Chúng mày ăn dày như thế chắc tao chỉ còn xương mà gặm. Thật là bọn khốn nạn mà”. Trong lòng khá là tức giận nhưng Trần Lãi không dám phát tác. Sau một lúc, Trần Lãi khó khăn mở miệng:

- Anh Phạm Trung, anh xem có thể ưu ái bọn em một chút không. Đây là công trình tỉnh lộ, chịu thanh tra giám sát rất nhiều. Anh cũng biết bọn em cũng không thể làm quá ầu được, giá thành do đó không thể thấp được bao nhiêu.

Phạm Trung nghe xong thì nghiêm mặt lạnh giọng:

- Hừ... chú không cần kêu than làm gì. Việc này anh cũng không giúp gì hơn được, chú hỏi thì anh cũng cho chú biết như vậy thôi, xử lý như thế nào, làm hay không thì tùy chú. À mà anh cũng nhắc nhở chú, mấy đơn vị kia đang rất tích cực, nếu chú không quyết nhanh lỡ mất hợp đồng cũng đừng trách anh không hỗ trợ.

Trần Lãi nghe xong biết có vẻ hấn không quyết thì không ổn rồi. Trầm mặc tính toán, hấn cắn răng nói:

- Anh Phạm Trung, nếu vậy bên em đề xuất thêm 5%, anh thấy thế nào?

Phạm Trung nghe xong con số này thì đã tương đối hài lòng nhưng hấn vẫn ra làm ra vẻ khó khăn:

- Uhm... anh cũng biết chú khá là thiện chí và quyết tâm. Anh sẽ báo lại việc này với ông già, có gì sẽ thông báo chú sớm.

- Vâng, anh giúp em! Ân tình này em không dám quên!

- Ha ha, chỗ anh em nói ơn nghĩa cái gì. Chú cũng đừng trách anh đưa giá cao cho chú. Chú cũng biết, việc này không phải mình ông già anh là có thể quyết được.

- Vâng, em hiểu mà. Anh không cần phải lăn tăn về vấn đề đó. Nào, anh em mình chạm cốc.

Nói đoạn, Trần Lãi nâng lên ly rượu ngoại cùng Phạm Trung chạm cốc. Bình thường, phòng trà sẽ không kinh doanh loại rượu này nhưng ai bảo mấy người này là khách VIP, bọn họ cũng không phải đến đây chỉ để uống trà và các đồ uống nhẹ khác do đó quản lý đành phải bố trí người mang mấy chai Chivas 25 dành cho tiếp đãi các ông ở trong quầy đi ra.

Trần Lãi và Phạm Trung vừa nốc cạn ly rượu thì lúc này vị quản lý Đào Lam đã dẫn Lan Phương đi tới. Đứng ở mép bàn, Đào Lam chủ động giới thiệu:

- Anh Trần Lãi, đây là người anh muốn gặp. Cô ấy tên là Lan Phương.

Nói xong, ông ta quay sang Lan Phương giới thiệu:

- Lan Phương, đây là anh Phạm Trung làm bên Ban quản lý các dự án trọng điểm của tỉnh, còn đây là anh Trần Lãi, Giám đốc Công ty xây dựng Bê ta, là một doanh nghiệp lớn của tỉnh ta.

Lan Phương khi này có chút khó chịu khi bắt gặp cặp mắt híp dâm dăng trên khuôn mặt đầy thịt của Phạm Trung đang dò xét khắp người mình, tuy vậy theo lễ phép nàng vẫn mỉm cười chào hỏi:

- Em chào các anh! Cảm ơn các anh hôm nay đã tới đây ủng hộ phòng trà ạ!

Trần Lãi niềm nở cười:

- Ha ha, Lan Phương. Tên đẹp như vẻ ngoài của em vậy. Em ngồi xuống đi!

Lan Phương quay sang nhìn quản lý Đào Lam, thấy hấn gật đầu nàng đành tìm một chỗ đầu ghế sofa ngồi xuống, cố ý giữ một khoảng cách nhất định với mấy người đàn ông.

Thấy con mồi đã vào vị trí, Trần Lãi mới quay sang Đào Lam gật đầu:

- Quản lý Lam, cảm ơn anh! Chúng tôi muốn nói chuyện riêng với Lan Phương một chút!

Đào Lam hiểu ý liền khách sáo vài lời rồi lui ra phía sau. Ở trên bàn, chỉ còn lại Lan Phương và ba người đàn ông. Nhận ra vẻ căng thẳng trên khuôn mặt nàng, Trần Lãi cầm chai rượu lên cười nói:

- Lan Phương, không phải căng thẳng như vậy. Nào, mừng chúng ta lần đầu quen biết, làm một ly chứ hả?

Nghe tới phải uống rượu, Lan Phương lập tức từ chối:

- Dạ, em cảm ơn các anh! Em không uống được rượu, có thể để em thay bằng trà được không ạ?

Trần Lãi nghe Lan Phương nói vậy, hấn cũng không muốn ngay từ đầu dọa sợ cô gái này nên gật đầu đồng ý:

- Được, vậy em gọi đồ đi!

- Vâng, cảm ơn Anh!

Như được đại xá, Lan Phương nhanh chóng gọi một ly trà chanh. Nước uống mau chóng được mang ra theo yêu cầu, Lan Phương cầm cốc sau đó đưa lên trước mặt:

- Dạ, em mời các anh!

Trần Lãi và Phạm Trung cùng nâng cốc. Người đàn ông còn lại không có dùng rượu mà chỉ uống một cốc nước chanh như Lan Phương, có vẻ là lái xe riêng hoặc cận vệ của một trong hai người đàn ông khác trên bàn. Do vậy, Lan Phương mời hấn cũng chỉ ngồi yên mà không có động tác gì cụ thể. Sau khi lại nốc cạn ly rượu, Phạm Trung quay sang hỏi Lan Phương:

- Em làm ở đây lâu chưa?

- Dạ, cũng mới được mấy tháng thôi ạ.

- Uhm... thấy công việc thế nào?

- Dạ, cũng ổn anh ạ. Em thích ca hát nên đây cũng là nơi để tập dượt làm quen với nghề!

Nghe tới đây, Phạm Trung cũng không dài dòng mà trực tiếp vào thẳng vấn đề:

- Lan Phương, Chắc em cũng hiểu lý do anh muốn gặp em. Anh biết bọn em làm nghề này cũng khá vất vả, cơ hội phát triển lên rất khó khăn. Hôm nay vừa gặp em và nghe em hát, anh đã thấy rất quý em. Nếu được, anh muốn làm người đỡ đầu cho em, em thấy thế nào?

Lan Phương từ đầu đã lường trước được tình huống này nên chần chờ giây lát nàng trả lời:

- Dạ, cảm ơn anh quan tâm! Thực ra em cũng chỉ vừa chấp chững vào nghề, hiện cũng còn đang theo học một khóa đào tạo thanh nhạc, có lẽ cần thêm một thời gian nữa khi các điều kiện cơ bản đã ổn em mới tính tới bước đi tiếp theo ạ. Khi đó, có lẽ còn phải nhờ các anh nhiều hơn ạ!

Nhận ra ý từ chối trong lời nói của Lan Phuong, Phạm Trung khẽ sầm mặt lại. Thực ra hắn cũng không phải quá coi trọng nàng lắm, chỉ đơn giản là thấy nàng đẹp muốn vui chơi qua đường mà thôi. Nếu Lan Phuong ưng thuận đôi tình thì hắn cũng cho nàng một hai suất diễn nhỏ gì đó gọi là tạo cơ hội còn nếu không thì hắn cũng không quá nhất thiết phải có được nàng, phải biết những cô gái như Lan Phuong qua tay hắn không biết đã là bao nhiêu người, thêm nàng cũng chỉ làm nhiều hơn danh sách mà thôi.

Tuy vậy, Phạm Trung vẫn khẽ liếc mắt nhìn Trần Lãi tỏ ý không hài lòng. Trần Lãi hiểu ý lập tức nói với Lan Phuong:

- Lan Phuong, em suy nghĩ kỹ hơn một chút đi. Cơ hội này của em không phải khi nào cũng gặp được. Anh Phạm Trung đây là người có quan hệ rất rộng trong tỉnh, với sự ủng hộ của anh ấy chắc chắn sự nghiệp của em sẽ thuận buồm xuôi gió không gặp trở ngại gì. Trong tình này anh Phạm Trung yêu quý ai thì chỉ cần nói một tiếng là có thể mang tới rất nhiều cơ hội nhưng anh ấy không thích ai cũng chỉ cần ho một tiếng thì người đó cũng đứng mong ngóc đầu lên được. Em hiểu ý anh chứ?

Nghe xong những lời vừa dụ dỗ vừa uy hiếp vừa rồi, Lan Phuong khá là bối rối và khó xử. Quả thật nàng không đủ sức chống lại những người này, nếu nàng từ chối thì hậu quả thế nào không cần nói cũng biết. Sau một lúc suy nghĩ kế hoãn binh, Lan Phuong khó khăn mở lời:

- Em hiểu điều anh vừa nói. Có điều các anh có thể cho em thời gian suy nghĩ thêm được không ạ?

- Suy nghĩ? Việc này khó quyết định thế à?

Phạm Trung có chút mất kiên nhẫn lên giọng hỏi. Trần Lãi thấy vậy khẽ nháy mắt với hắn, sau đó y nâng ly rượu nhỏ, vừa dùng ngón đeo nhẫn âm thầm gõ gõ nhẹ trên thành miệng chén vừa nhìn Lan Phuong cười nói:

- Lan Phuong, lựa chọn thế nào là quyền của em! Em cần thời gian suy nghĩ, anh nghĩ anh Phạm Trung cũng không vội. Được rồi, tính như hôm nay là em phụ một phần ý tốt của anh ấy. Em hãy uống với anh ấy hết ly rượu này coi như tạ lỗi, có thành ý này coi như bọn anh sẽ vẫn dành sự ủng hộ này cho em.

Nói đoạn, Trần Lãi đẩy ly rượu trên tay mình lên trước mặt Lan Phuong. Lan Phuong cân nhắc giây lát rồi cũng đưa tay nhận lấy ly rượu. Theo nàng thấy, tuy tửu lượng của mình không lớn nhưng uống một chén cũng không sao, tạm thời lấy việc này trì hoãn tình huống hiện tại xuống để nghĩ cách giải quyết rồi hẵng nói. Tính toán giây lát, Lan Phuong cầm lấy ly rượu lên rồi quay sang Phạm Trung cười nhẹ:

- Anh Phạm Trung, việc hôm nay là Lan Phuong có lỗi. Lan Phuong còn trẻ người non dạ, làm việc và suy nghĩ chưa thấu đáo mọi nhẽ, mong anh hiểu và tha thứ cho em! Hi vọng không vì chuyện này mà bị các anh ghét bỏ, sau này vẫn mong được các anh quan tâm giúp đỡ và ủng hộ. Em xin mời anh chén rượu này coi như lời tạ lỗi, mong anh nhận cho.

Nhìn biểu hiện của Lan Phuong, Phạm Trung khẽ nhếch miệng ừ một tiếng rồi nâng cốc lên chạm nhẹ với nàng. Là người được tạ lỗi nhưng Phạm Trung lại vội vàng nốc hết rượu vào cổ trước, hắn không hề có ý chờ đợi Lan Phuong. Về phần mình Lan Phuong thấy Phạm Trung đã cạn chén, nàng cũng khẽ đưa cốc lên môi chuẩn bị uống thì bất ngờ một giọng nói trầm hùng vang lên:

- Lan Phuong, đừng uống!

Lan Phuong bị giọng nói làm cho giật mình, nhưng mọi việc chưa phải là hết bởi không đợi cho nàng kịp phản ứng, một cánh tay hữu lực bất ngờ vươn ra giằng lấy ly rượu trên tay Lan Phuong sau đó bằng một cái xiết chặt mạnh mẽ, ly rượu vang lên những tiếng ràn rạt của thủy tinh bị nghiền nát, những giọt rượu từ nắm tay người mới đến lập tức tí tách rơi tràn xuống nền đất.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Lý Đông khi này đang vô cùng giận dữ. Thực ra, ngay từ đầu khi Lan Phuong bước trở ra quán, hắn đã phát hiện ra nàng. Sau đó, bằng thính lực kinh người hắn hoàn toàn nghe rõ câu chuyện giữa mấy người bọn họ. Lý Đông cũng không can thiệp ngay mà âm thầm theo dõi lựa chọn của Lan Phuong, quả nhiên nàng không làm hắn thất vọng. Khi không phải vì khó khăn tiền bạc áp bách, Lan Phuong vẫn giữ được bản tâm trước đây của mình. Cho tới khi Lý Đông nhìn ra Trần Lãi âm thầm hạ thuốc vào cốc rượu thì hắn không thể ngồi im được nữa. Từ đó mới xảy ra vụ việc can thiệp vừa rồi.

Bốn người trên bàn khi này đang trợn mắt mà nhìn Lý Đông bóp nát ly rượu bằng tay mà kinh ngạc không thốt nên lời. Đa số những người trên bàn đều không hiểu người thanh niên này là ai và từ đâu nhảy ra xen vào chuyện của bọn họ. Duy nhất chỉ có Lan Phuong là nhận ra được, sau giây phút ngạc nhiên, nàng mở miệng hỏi:

- Lý Đông, sao cậu lại ở đây?

Lý Đông khẽ liếc mắt nhìn nàng tức giận nói:

- Tại sao mình ở đây cậu không cần hỏi. Từ sau đùng có gặp gỡ bọn người kiểu này nữa.

Thấy Lý Đông bỗng dưng sừng sộ với mình, Lan Phương có chút không hiểu đầu của tai nheo gì. Tuy vậy nghe ra trong lời nói của hắn là có sự quan tâm dành cho mình, Lan Phương vô thức gật gật đầu vô cùng nhu thuận.

Trần Lãi và Phạm Trung khi này đã tỉnh táo lại. Trần Lãi liếc nhìn tên vệ sĩ riêng của mình đang ngồi bên cạnh mới yên tâm phần nào. Điều chỉnh lại một chút tâm lý hoảng sợ vừa rồi hắn đứng bật dậy lên giọng quát:

- Hừ, mày là thằng nào tự dưng đến đây phá chuyện của bọn tao?

Lý Đông tròn trừng mắt nhìn Trần Lãi rồi gằn giọng quát:

- Thằng khốn nạn như mày không cần biết tao là ai. Mày vừa làm gì trong cốc rượu này? Nói?

- A...

Tiếng quát của Lý Đông chấn động cả phòng trà. Trần Lãi bị ánh mắt của Lý Đông dọa sợ ngồi rơi xuống ghế, mồ hôi lạnh bắt đầu chảy ra. Ngay giây phút vừa rồi hắn như cảm giác được một luồng sức mạnh tinh thần kinh khủng trấn áp linh hồn. Thứ áp bách này tuy vô hình nhưng lại rất thực chất, điều này thể hiện rõ ở việc Trần Lãi bây giờ đang cảm thấy chân tay bủn rủn, đầu óc ong ong trống rỗng. Xảy ra việc này, có lẽ đến bản thân Lý Đông cũng không biết, Trần Lãi vừa rồi đã bị thần khí trong ánh mắt của Lý Đông ảnh hưởng. Lý Đông luyện tập các bài công pháp lâu ngày nên tinh thần lực rất mạnh, vừa rồi hắn nổi giận nên đã vô tình phát tác ra một phần sức mạnh của nó mới khiến Trần Lãi rung động như vậy. Mà không riêng gì Trần Lãi, tên cận vệ của hắn và Phạm Trung dù không bị tác động trực tiếp nhưng phần nào cảm thấy uy hiếp mạnh mẽ đến từ Lý Đông.

Tiếng quát to và những ồn ào nãy giờ thu hút không ít sự chú ý của khách ngồi trong quán, lẽ dĩ nhiên Đào Lam cũng nhanh chóng được nhân viên đi tới thông báo rắc rối vừa phát sinh. Hắn vội vã chạy ra bàn của Trần Lãi thì thấy người này đang bị một thanh niên áp bức ngồi im một chỗ. Đào Lam không hiểu Trần Lãi đắc tội ai và nguyên nhân xung đột là gì, có điều chuyện cá nhân này diễn ra ở nơi nào khác hắn có thể không quản nhưng đây là ở trong quán, Đào Lam không thể không can thiệp được. Hắn âm thầm ra hiệu cho người gọi bảo an sau đó tiến về phía Lý Đông. Khi chưa hiểu chuyện và không biết lai lịch của chàng thanh niên trước mặt nên là người có kinh nghiệm xã hội, Đào Lam không định trực tiếp đứng ra ủng hộ bên nào. Hắn nhìn Lý Đông rồi lên tiếng:

- Các vị, là có chuyện gì vậy? Có gì xin mọi người bình tĩnh, từ từ giải quyết đừng tổn thương hòa khí.

Lý Đông liếc mắt thấy người mới đến, nhận ra là vị quản lý đưa Lan Phương ra bàn của Trần Lãi nên hắn không có mấy thiện cảm. Lý Đông hừ lạnh một chút rồi nói:

- Không phải việc của ông. Đi ra ngoài!

Đào Lam hơi có chút bất mãn với thái độ lớn lối của chàng thanh niên trước mặt này nhưng hắn vẫn nhẫn nại trả lời:

- Xin lỗi anh, để tôi giới thiệu một chút. Tôi là Đào Lam, quản lý quán này. Không biết giữa các anh xảy ra chuyện gì nhưng ồn ào ảnh hưởng không tốt lắm tới kinh doanh của quán. Tôi nghĩ mọi chuyện đều có thể giải quyết ổn thỏa được, tôi sẽ không đề cho ầu đả xảy ra trong quán. Bảo an cũng đang vào đây rồi!

Lý Đông lạnh giọng:

- Hừ... anh nói anh là quản lý của quán đúng không?

- Đúng vậy!

- Được, nếu đã là vậy thì tôi muốn hỏi chuyện khách hàng hạ thuốc vào trong đồ uống của ca sĩ phòng trà cũng là vụ việc nằm trong trách nhiệm quản lý và giải quyết của anh chứ?

Nghe tới đây, Đào Lam khẽ liếc mắt nhìn Trần Lãi âm thầm than khổ trong lòng “Cái tên ngu ngốc này sao lại làm chuyện lộ liễu để người ta phát hiện ra chứ. Có muốn thì thiếu gì cách đâu”. Tuy nghĩ là như vậy nhưng Đào Lam vẫn tỏ ra giật mình ngạc nhiên thốt lên:

- Cái gì? Ý anh là sao?

- Hừ... còn hỏi?. Thằng khốn kia định hạ thuốc vào cốc rượu của cô gái này, nó muốn làm gì thì không cần nói anh cũng hiểu đi! Tôi muốn anh ngay lập tức gọi công an đến đây kiểm tra hiện trường và thu thập chứng cứ.

- Anh có bằng chứng chứ?

- Tất nhiên, cứ gọi công an tới đây ắt sẽ có chứng cứ!

Khi hai người Lý Đông còn đang nói chuyện thì lúc này, Trần Lãi đã tỉnh táo lại. Tâm lý hắn thực tế cũng không có yếu ớt khi gặp chuyện như biểu hiện vừa rồi, chẳng qua là Lý Đông là trường hợp hơi đặc biệt nên mới khiến Trần Lãi bất ngờ mà tỏ ra thất thố như vậy. Khi nghe tới Lý Đông muốn gọi công an hắn đương nhiên sẽ không chịu chấp nhận để cho việc này xảy ra. Trần Lãi nháy mắt cho Phạm Trung. Phạm Trung hiểu ý liền lên tiếng nạt nộ:

- Này, thẳng ranh, tao không biết mày ở đâu tới và muốn gây sự cái gì. Tốt nhất là xin lỗi và biến khỏi mắt bọn tao. Mày không biết đang đứng trước mặt ai đâu?

Lý Đông cười gằn:

- Ha ha... bộ bọn mày lợi hại lắm sao?

- Hừm... lợi hại hay không mày sẽ biết ngay thôi. Hồ Hợi, ra tay đi!

Nói đoạn, Phạm Trung không thể kiên nhẫn thêm liền ra hiệu cho tên hộ vệ Hồ Hợi của Trần Lãi. Tên này này giờ cũng đang chờ lệnh do đó lập tức đứng bật dậy sấn sổ tiến lại túm lấy áo ngực Lý Đông hét lên:

- Ranh con, khôn hồn thì quỳ xuống xin lỗi sau đó biến đi nếu không muốn chịu khổ.

Lý Đông khinh thường nhìn Hồ Hợi sau đó hỏi lại:

- Nếu tao không làm thì sao?

Hồ Hợi gườm gườm Lý Đông sau đó rít qua kẽ răng:

- Thì mày sẽ ra khỏi đây bằng cách. Hiểu không?

Thấy chuẩn bị phát sinh đánh nhau, khách quan nháo nhác đứng lên chạy ra khỏi quán. Không gian phòng trà vốn còn đang thanh tịnh bỗng chốc trở nên hỗn loạn. Trong giây lát phòng trà chủ yếu chỉ còn lại nhóm người Lý Đông đang đứng. Từ ngoài cửa lúc này, bốn người bảo an cũng đã theo lệnh mà vây tới, đứng xung quanh Đào Lam đề phòng.

Lý Đông khi này cũng không để tâm lắm đến điều đó. Khi này trong lòng hắn đang là vô cùng tức giận. Nếu không phải hôm nay hắn như có linh cảm mà tình cờ vào quán này thì chẳng phải Lan Phương đã gặp nạn rồi sao? Đối với Lý Đông, mặc dù Lan Phương đã từng tổn thương hắn nhưng hắn biết nàng vẫn luôn là chỗ yếu đuối nhất trong linh hồn hắn, Lý Đông không thể quên cũng như nhìn tâm nhìn thấy nàng bị hại, nàng vẫn như một phần không thể tách rời trong kiếp nhân sinh này của hắn. Do đó, đời này Lý Đông có thể sẽ không cùng nàng nhưng nhất quyết hắn sẽ không lại để nàng tự thân họa lục hoặc bị ai khác họa lục. Vậy mà những tên khốn kiếp này lại định làm trò đó trước mặt hắn bảo sao hắn không điên lên cho được. Với tính cách của mình, nếu đã không làm thì thôi đã làm hắn sẽ làm cho bọn chúng lưu giữ những ấn tượng này tới già cũng không thể quên đi.

Nhìn cánh tay gân guốc đang niu chặt cổ áo, Lý Đông cũng không coi vào đâu chỉ dùng chất giọng lạnh lạnh nói:

- Đừng xiết cổ áo tao mạnh như vậy. Tao ghét điều này. Mày có ba giây để thả ra, nếu không đừng trách tao độc ác. Một!...

Tên vệ sĩ nghe vậy thì nhếch miệng lên cười khinh bỉ:

- Ha ha... Đúng là nghe con không sợ cộp, bày đặt diễn trò. Được! Tao muốn xem đếm hết mày làm nên trò trống gì?

Hồ Hợi một thời vốn là một tên giang hồ đâm thuê chém mướn sau đó một dịp tình cờ được Trần Lãi thu lưu. Tính ra hắn theo Trần Lãi đã khá nhiều năm, cũng giúp Trần Lãi giải quyết không ít những rắc rối hoặc đối thủ mà người này gặp phải. Chuyện trước mắt, hắn vẫn khá tự tin vào mình, mặc dù Lý Đông tỏ ra khá là mạnh mẽ nhưng Hồ Hợi thấy mình cũng không cần phải sợ. Theo Hồ Hợi thấy, cùng lắm tên thanh niên này cũng chỉ là một kẻ mới ra đời, máu nóng muốn làm anh hùng mà thôi.

Lý Đông nhìn biểu hiện không coi lời hắn vào đâu của Hồ Hợi thì hừ lạnh:

- Nói vậy, xem chừng tao không cần đếm nữa!

Nói xong, Lý Đông vung tay cầm lấy bàn tay của Hồ Hợi đang nắm trên cổ hắn sau đó từ từ gia tăng lực, khép chặt năm đầu ngón tay. Hồ Hợi ngay lập tức cảm thấy áp lực trên bàn tay mình, hắn cũng gồng tay lên phản kháng có điều theo thời gian năm ngón tay của Lý Đông như làm bằng thép, càng lúc lực ép càng lớn. Khi áp lực gia tăng quá mức chịu đựng, Hồ Hợi lập tức muốn rút tay về nhưng mặc cho hắn huy động bao nhiêu sức lực cũng không thoát ra được. Gân xanh trên trán hắn nổi lên, khuôn mặt Hồ Hợi đang từ trắng chuyển sang đỏ, từ đỏ chuyển sang tím tái, mồ hôi vã ra như tắm. Ngay khi Hồ Hợi định dùng chân lên gối tấn công đối thủ để giãy ra thì khi này Lý Đông chợt bóp mạnh.

- Cróp... A... A... A.... Tay của ta...

Những tiếng xương giòn vỡ vụn âm vang kèm theo đó là tiếng la hét thê lương đau đớn khiến người ta lạnh gáy. Nhìn lại hiện trường, Hồ Hợi đang ngồi sụp xuống ôm lấy bàn tay phải đã bầy nhầy thành một đồng thịt nát, xương từ bên trong đâm thủng bàn tay, máu tươi rùng rùng chảy ra. Với tình trạng này xem như cánh tay này của hắn đã phế.

Trần Lãng và Phạm Trung khi này lông tóc dựng đứng mà chứng kiến hành động máu lạnh vừa rồi của Lý Đông. Hai người đều biết người thanh niên

trước mặt này khá lợi hại nhưng không nghĩ hẳn lại lợi hại tới mức chỉ dùng lực bóp bàn tay mà lại có thể gây ra tổn thương lớn như vậy, cần hiểu là Hồ Hối cũng là kẻ không hề yếu. Người thanh niên này sức mạnh phi thường, hơn nữa lại còn ra tay tàn độc quyết đoán như vậy rõ ràng không phải là của kẻ mới chỉ chân ướt chân ráo ra đời.

Phạm Trung vốn là kẻ quen dựa bóng cha, xưa nay chỉ có người khác nịnh nọt hẳn chứ có bao giờ bị ai ức hiếp do đó sợ thì có sợ nhưng hẳn vẫn gào lên với Đào Lam:

- Đào Lam, mau cho bọn bảo an bắt thằng chó này lại cho ta! Nhan lên!

Đào Lam khi này cũng xúc động không kém Phạm Trung và Trần Lãi là bao nhiêu, nếu người thanh niên kia là kẻ bình thường hẳn đúng là có gan làm theo lời Phạm Trung nói có điều tên này rõ ràng cũng không phải kẻ bình thường. Với biểu hiện vừa rồi, Đào Lam sợ với mấy tên bảo an quen thuê từ công ty an ninh cũng không đủ cho tên biến thái kia đập vài cái. Nếu Đào Lam thật dám cho người bắt người này thì không khéo ngay đến cả hắn cũng không còn lành lặn mà đi ra khỏi quán ngày hôm nay. Tuy vậy, là kẻ lọc lõi, Đào Lam hiểu cũng không thể bỏ mặc Phạm Trung được. Một vài suy nghĩ thoáng nhanh qua, Đào Lam mới lấy hết dũng khí nhìn Lý Đông lên tiếng:

- Này anh, xin anh bình tĩnh nghe tôi nói. Mọi người chắc có hiểu lầm gì đó, động tay động chân không tốt cho cả hai bên. Anh chắc không biết anh Phạm Trung đây cũng là người mang chức vụ quan trọng trong tỉnh, do vậy mọi người đừng làm quá lớn mọi chuyện lên. Anh thấy sao?

Lý Đông nghe xong thì khinh khỉnh cười mỉa:

- Đào Lam, ông định mang chức sắc của mấy thằng này ra dọa tôi?

Không đợi Đào Lam trả lời. Phạm Trung thấy Lý Đông là kẻ không biết điều, dám khinh thường địa vị của hắn thì lập tức máu dồn vào mặt quay sang gào lên về phía mấy người bảo an:

- Nói nhiều với hắn làm gì. Cho mỗi người mười triệu, chúng mày mau bắt thằng khốn này lại cho tao.

Nghe tới có tiền, bốn người bảo an nhìn nhau. Mười triệu cũng không phải con số nhỏ với bọn họ, phải biết lương hàng tháng của mấy người bây giờ cũng chỉ có hai triệu rưỡi đây. Có điều nói là như vậy nhưng phải cũng có năng lực cầm tới tay mới được. Nhìn bộ dáng ra tay tàn nhẫn như hung thần ác sát của tên kia, mấy người bọn họ cũng không mấy tin tưởng bắt được hắn do vậy cả bốn người đều đứng im chờ đợi mệnh lệnh của Đào Lam.

Thấy lợi ích vừa đưa ra không nhúc nhích được mấy tên bảo an, Phạm Trung vô cùng tức giận, hẳn lại hét lên:

- Mỗi người ba mươi triệu, bắt lại hắn cho tao.

Lần này, số tiền thưởng được Phạm Trung tăng ngay lên gấp ba. Người chết vì tiền, chim chết vì mồi, nghe tới đây bốn người bảo an lập tức động lòng, lại thấy Phạm Trung rõ ràng là kẻ có quyền lực, quản lý Đào Lam cũng đang có ý bảo vệ hắn nên chần chờ giây lát, bốn người ngậm gật đầu rồi căn răng lao về phía Lý Đông.

Lý Đông khi này khá bình thản chứng kiến những trò hề này, hắn cũng không vội vàng trừng phạt hai tên khốn Phạm Trung trước mắt. Hắn muốn cho bọn chúng những ký ức ác mộng khó quên nhất trong đời mà cách hữu hiệu nhất chính là từ từ tra tấn cả thể xác và linh hồn.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Trở lại hiện trường lúc này, bốn tên bảo an có vẻ khá ăn ý với nhau, bọn chúng chia làm bốn hướng sau đó đồng loạt lao tới ôm Lý Đông, kẻ ôm hông, kẻ ôm cổ, kẻ ôm tay. Bọn chúng định ý vào sức mạnh số đông hòng khóa chặt Lý Đông. Lan Phương thấy vậy thì vội vàng hét lên:

- Lý Đông, cẩn thận! Anh Đào Lam, mau bảo mấy người kia dừng lại đi!

Mặc Lan Phương kêu gào, Lý Đông cũng không buồn tránh né, hắn để mặc cho bốn tên bảo an kim chặt lấy chính mình. Khi bọn chúng những tưởng đã khống chế được hắn thì bất ngờ Lý Đông vận eo đồng thời vùng mạnh hai tay như làm một động tác thể dục. Thao tác nhìn như đơn giản nhưng lực phát động lại vô cùng lớn, bốn tên bảo an lập tức theo lực quăng ly tâm bắn dạt ra bốn phía. Những thân hình như những quả cầu thịt va chạm mạnh vào bàn ghế xung quanh rồi lăn lông lốc trên nền đất. Có vẻ cú va đập tạo ra tổn thương khá lớn nên bốn tên nằm ngay đơ trên đất, miệng không ngừng rên rỉ đau đớn. Bọn chúng hiện tại có chút hối hận vì đã bị tiền làm mờ mắt, bây giờ đừng nói đến tiền thưởng, tiền thuốc men ở đâu tới cũng là cả vấn đề đây.

Về phần Phạm Trung và Trần Lãi, lại chứng kiến một lần sức mạnh kinh nhân của người thanh niên trước mặt, bọn hắn khi này đã hết có dũng khí dùng vũ lực chống lại Lý Đông. Hai gã lập tức tìm chỗ lùi xa Lý Đông một chút hòng mong tìm kiếm chút cảm giác an toàn.

Khác với Phạm Trung, Trần Lãi là kẻ gặp việc mặt trái nhiều, khi này hắn biết nếu không tìm ra cách thì bọn họ sẽ vướng vào rắc rối to rồi. Hắn thầm tính toán trong trường hợp xấu nhất hay là đồng ý để Lý Đông gọi công an tới, dù sao với quan hệ của Phạm Trung thì chuyện này tuy có chút phiền phức nhưng không phải là không thể sắp xếp được. Chuyện lớn có thể hóa chuyện nhỏ, chuyện nhỏ xem như không có từ đó ém xuống việc hôm nay đi là xong. Có điều, nếu tránh được việc phải gặp gỡ công an thì sẽ giảm đi phiền phức khá nhiều, Trần Lãi cũng hiểu Phạm Trung hẳn cũng không muốn đi giải quyết những chuyện vớ vẩn này. Do vậy hắn phải tìm cách khác. Nói thì dễ nhưng vấn đề là nhìn thái độ của tên thanh niên kia có vẻ không làm rõ việc hôm nay hắn sẽ không bỏ qua. Tên này rất cường thế, dọa nạt hắn có vẻ không tác dụng, nếu tiếp tục làm quá lên không khéo hắn nổi điên lên thì hai người bọn hắn chắc chắn không có quả ngọt mà ăn.

“Chuyện này nên làm như thế nào đây?” Trần Lãi mau chóng vận dụng cái đầu đầy mưu mô của hắn để tìm kế tri hoãn tình huống trước mắt. Trần Lãi tính toán chỉ cần hai người bọn hắn ra được khỏi đây thì mọi thứ sẽ trở nên đơn giản. Một kẻ chỉ có sức mạnh cơ bắp thì dù tên kia có mạnh tới cỡ nào thì cũng không thể đấu lại lực lượng của bọn hắn. Ánh mắt của Trần Lãi đảo quanh, bất chợt khi lướt qua Lan Phuong, mắt hắn chợt sáng lên “Đúng rồi, mọi chuyện không phải đều bắt đầu từ con bé này sao, vậy cách giải quyết cũng phải là bắt đầu từ nó”. Nghĩ tới đây, Trần Lãi lập tức nhích về phía Lan Phuong nói:

- Lan Phuong, chuyện này giữa chúng ta là có hiểu lầm. Em hãy nói người này dừng tay lại đi! Chúng ta có thể từ từ nói chuyện mà. Em thấy đấy, từ đầu bọn anh cũng chỉ có ý tốt, không hề có ý định ép buộc hay hãm hại gì em. Em nói đúng không?

Lan Phuong vốn còn đang vô cùng kinh ngạc khi chứng kiến diễn biến vừa rồi, lúc này nghe Trần Lãi hỏi mới hoàn hồn tỉnh lại. Căn nhắc hai người Phạm Trung này cũng không phải hạng người hiền lành dễ trêu chọc, hơn nữa theo nàng thấy Lý Đông dù sao cũng chỉ là một người bình thường nên nếu hắn vì nàng mà lâm vào nguy hiểm, phải đối mặt với sự trả thù không ngừng của những kẻ vừa có quyền vừa có tiền này thì nàng thật không đành lòng. Căn nhắc giây lát, Lan Phuong khó khăn nhìn về phía Lý Đông nói nhỏ:

- Lý Đông... hay là thôi đi! Chuyện này làm to lên chúng ta cũng không được cái lợi gì cả.

Nghe Lan Phuong đề nghị, Lý Đông chỉ khẽ cười nhạt lắc đầu. Hắn đương nhiên hiểu Lan Phuong là lo sợ những người này sẽ tìm cách gây khó khăn và uy hiếp bọn họ có điều việc đã tới mức này, không phải Lý Đông cho qua là có thể yên ổn. Hắn tin chắc hai tên này một khi thoát được sẽ lại âm thầm giờ trở phía sau hông trả lại mối thù này. Do vậy, Lý Đông đã không làm thì thôi, làm thì phải làm cho triệt để.

Lý Đông không trả lời thêm đề nghị của Lan Phuong. Hắn lừ đừ tiến về phía hai người Trần Lãi. Hai tên này lại lập tức lùi tiếp về phía sau cho tới khi chạm vào vách tường. Phạm Trung khi này đã sợ sắp muốn đái ra quần, phải biết đây là lần đầu tiên hắn bị người áp bức và đe dọa đến vô lực phản kháng như vậy. Ngược mắt thấy ánh mắt lạnh như băng của Lý Đông, Phạm Trung lắp bắp:

- Mày... mày... muốn làm... làm gì bọn tao? Giết... giết... người là đi tù đấy. Tao... tao... là con của Phó... phó... chủ tịch tỉnh. Mày làm gì tao thì... thì... cha tao sẽ không... không tha cho mày đâu!

Mất đến cả nửa phút thời gian Phạm Trung mới nói hết lời muốn nói. Lý Đông nhìn hắn đầy khinh miệt:

- Đó là tất cả những gì mày dựa vào?

Thấy mình đã nói ra thân phận nhưng người thanh niên vẫn tỏ ra không một chút muốn dừng lại hành động thì trái tim Phạm Trung chợt lạnh lại. Hắn hiểu với một kẻ không biết sợ trời sợ đất như người này thì có vẻ mọi cách thức uy hiếp của hắn đều vô dụng rồi. Phạm Trung đang không biết nên xử lý thế nào thì bất ngờ phía sau ba người vang lên một tiếng hét:

- A... A... A... Thả ta ra...

Nhận ra là tiếng hét của Lan Phuong, Lý Đông lập tức xoay người nhìn lại. Tình cảnh diễn ra trước mắt hắn là Lan Phuong khi này đang bị Hồ Hợi dùng lưỡi dao khống chế.

Lý Đông có chút thầm trách mình có chút coi thường mà sơ ý người này. Quả thật, Hồ Hợi tuy bị hỏng một tay nhưng là kẻ xông pha giang hồ, lấy máu thịt đổi miếng cơm do đó hắn cũng có một trái tim bằng thép. Thấy chủ nhân của mình bị uy hiếp, hắn bỏ mặc đau đớn, cắn răng vùng dậy bắt lấy Lan Phuong, dùng bàn tay còn lại rút dao tùy thân kề ngay cổ nàng nhằm uy hiếp ngược lại Lý Đông mong tìm đường thoát cho chủ nhân hắn. Vào lúc này, Lan Phuong dù sao cũng chỉ là một cô gái, gặp hoàn cảnh hung hiểm này thì cũng có chút thất sắc, nước mắt đang chực chờ trào ra. Hồ Hợi khi này gầm lên:

- Thằng chó, không muốn con bé này chết thì thả hai người kia ra. Nhanh!

Lý Đông vẫn đứng im một chỗ, không có chút nào phản ứng, chỉ chăm chăm mà nhìn Hồ Hợi khiến tên này bất chợt cảm thấy run rẩy trong lòng. Tuy vậy, tâm lý Hồ Hợi vẫn là cứng cáp hơn Trần Lãi khi trước rất nhiều. Chỉ sau một thoáng rùng mình, hắn lại trợn mắt quát:

- ĐCM... mày điếc à. Mày muốn con bé này chết sao?

Nói xong, Hồ Hợi định gia tăng lực đạo lên lưỡi dao hông cho Lý Đông thấy máu của Lan Phuong. Có điều khi hắn chưa kịp ra tay thì đã nghe Lý Đông nói lớn:

- Bỏ dao ra! Tao nghĩ mày không muốn làm tổn thương cô ấy đâu. Mày nên biết, chỉ cần cô ấy chảy một giọt máu thì mày sẽ phải đổi bằng cả mạng sống. Hừm... Tin tao đi, xưa nay tao không nói đùa bao giờ.

Lý Đông rõ ràng không có hành động gì ra tay cụ thể nhưng không hiểu sao những lời này rơi vào tai Hồ Hợi lại mang đến cho hắn một sự uy hiếp rất

chân thật, Hồ Hợi có chút tin tưởng rằng nếu hắn thật dám gây thương tích cho Lan Phương dù chỉ là một vết cắt nhỏ thì cái giá phải trả của hắn sẽ là mạng sống quý giá của chính mình. Tuy là vậy nhưng hiện giờ Lan Phương chính là cánh cò duy nhất bọn hắn có thể bắt vùi.

Lời đe dọa làm Hồ Hợi phân vân trong giây lát, đây chính là cơ hội Lý Đông cần. Bằng một động tác cực nhanh, hắn đã cầm lên chai rượu bọn Trần Lãi đang uống dở rồi ném mạnh về phía trước.

Hồ Hợi khi này còn đang lưỡng lự thiếu tập trung thì bất chợt cảm thấy hai mắt hoa lên, một vật thể bay nhanh va đập thẳng vào mặt hắn rồi vỡ tan. Cú va đập không phải là quá mạnh để gây chết người nhưng cũng đủ làm Hồ Hợi choáng váng, theo bản năng bỏ rơi dao găm, đưa tay lên ôm đầu rồi lăn lộn ra đất. Vị máu và rượu hòa vào nhau lan tỏa trong không khí tạo ra một thứ mùi đầy huyết tính sộc thẳng vào mũi những người đang đứng xung quanh. Nếu có người nào yếu bóng vía chắc chắn sẽ không thể chịu được mà lăn ra nôn ọe.

Lan Phương bất ngờ thoát ra được sự khống chế, nàng vội vàng chạy ngược về phía Lý Đông, níu lấy tay áo hắn. Chuyện hôm nay có vẻ diễn biến đã đi hơi xa so với mức nàng có thể chịu đựng, do vậy Lan Phương meo meo lên tiếng:

- Hu hu... Lý Đông, mình sợ quá. Chúng ta mau đi khỏi nơi này thôi!

Lý Đông vốn dĩ không muốn chuyện chỉ dừng ở đây có điều nhìn ánh mắt cầu xin của Lan Phương, hắn... mềm lòng. Sau bao năm, hàng rào tâm lý của Lý Đông trước mặt nàng vẫn luôn yếu đuối là vậy. Cố gắng tránh đi ánh mắt của nàng, Lý Đông quay sang nhìn hai tên Trần Lãi và Phạm Trung rồi gằn giọng:

- Việc hôm nay tạm dừng ở đây. Có điều, bọn mày sẽ không dễ dàng thoát tội như vậy đâu. Hãy nhớ, tên tao là Lý Đông. Còn bây giờ thì... Cút!!!!!!

Nghe tới đây, hai người Trần Lãi như được đại xá vội vàng chen nhau chạy ra ngoài bỏ mặc lại Hồ Hợi vẫn còn đang nằm rên rĩ trên đất. Hôm nay bọn hắn là chịu nhục, chỉ cần giữ được thân thì sợ gì không có cơ hội trả thù cái tên khốn kiếp này.

Về phần Lý Đông, hắn cũng không có ý định ở lại lâu hơn do vậy hắn rút từ trong ví ra một tấm thẻ ngân hàng tiến lại đưa cho Đào Lam vẫn còn đang run rẩy nép sau quầy đồ gần đó rồi nói:

- Thanh toán giùm!. Toàn bộ thiệt hại của quán tính toàn bộ vào tôi!

- A...

Đào Lam vô thức run run đưa tay nhận lấy tấm thẻ. Sau chốc lát như nhớ ra cái gì hắn lại vội vàng đẩy trả lại Lý Đông, chân lùi lại như thể sợ nếu hắn thật dám cầm tấm thẻ sẽ bị Lý Đông đánh vậy.

Lý Đông rất là không hài lòng với biểu hiện này của Đào Lam, người này tưởng hắn là du côn chuyên đi ăn quỵt và ức hiếp người khác chắc. Máu nóng lại nổi lên, Lý Đông quát khê:

- Sao? Chê tiền à?

Giọng Lý Đông không lớn nhưng Đào Lam như nghe có thiên lôi oánh vào màng nhĩ, hắn vội vàng lắc đầu:

- Không... không phải... có điều anh thật muốn thanh toán tiền thiệt hại của quán sao?

- Hừm... tôi nói rồi. Không cần hỏi lại.

- Vâng... vâng... để tôi tính toán một chút!

- Được, nhanh lên!

- Vâng! Xin anh đợi một lát!

Đào Lam vội vàng chạy qua kiểm đếm bàn ghế gãy và lượng đồ uống của khách còn chưa thanh toán đã bỏ chạy sau đó nêu ra một con số cho Lý Đông. Lý Đông rất khảng khái thanh toán gấp đôi số đó nói là để đền bù những thiệt hại vô hình khác. Điều này khiến Đào Lam khá là kinh ngạc. Hắn không ngờ người thanh niên này ngoài một thân võ công xuất thần nhập hóa lại còn là kẻ có tiền như vậy. Nếu hắn biết Lan Phương có chỗ dựa lợi hại này thì ngay từ đầu hắn đã không nghĩ ý bênh vực bọn Trần Lãi, Phạm Trung rồi.

Thanh toán xong, Lý Đông quay về hướng bàn trong góc phòng rồi vẫy tay ra hiệu. Nơi này bây giờ vẫn còn một cô gái đang an ổn ngồi uống nước. Người này đương nhiên là Vũ Nhung. Hơn ai hết ở đây, Vũ Nhung là người rõ nhất về "võ công" của Lý Đông nên chuyện này giờ tuy nàng có chút hơi thấp thỏm nhưng Vũ Nhung luôn tin Lý Đông có thể đơn giản hóa giải được. Mọi chuyện cũng đã kết thúc, thấy Lý Đông gọi mình Vũ Nhung lập tức đứng lên đi về phía hắn. Lý Đông cũng không vội giới thiệu hai cô gái với nhau, sau khi gật đầu ra hiệu, ba người nhanh chóng rời đi khỏi quán.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Ra tới cổng, Lý Đông chủ động qua bãi gửi gần đó lấy xe sau đó quay lại trước cửa quán, dừng lại đón hai cô gái. Lan Phuong sau khi làm quen với Vũ Nhung và được nàng động viên an ủi vài câu, khi này tâm lý đã ổn định lại, nàng dùng ánh mắt có chút tò mò đánh giá Lý Đông. Nhìn qua chiếc xe kia đã biết là đồ xa xỉ, Lan Phuong thăm nhủ vài năm qua, không hiểu gia đình Lý Đông hoặc chính bản thân hẳn làm ăn cái gì mà lại trở nên có điều kiện như vậy.

Lý Đông khi này đã xuống xe tiến về phía hai người Lan Phuong. Hắn lên tiếng:

- Lan Phuong, bây giờ cũng đã muộn. Lên xe mình đưa về!

Lan Phuong liếc mắt nhìn Vũ Nhung, nàng có chút ái ngại nói:

- Thôi, mình có xe máy đang gửi trong bãi. Để mình tự chủ động về cũng được, không cần phiền phức thêm hai người! Hai người về trước đi!

Vũ Nhung nghe xong thì nói xen vào:

- Lan Phuong, Lý Đông nói đúng đấy. Chuyện vừa mới xảy ra, ai biết được mấy tên kia có còn rình rập ở quanh đây không. Tốt nhất cứ để xe lại, mai nhờ người tới lấy, cứ để Lý Đông đưa em về cho an toàn.

Nghe nhắc tới bọn Trần Lãi, hai vai Lan Phuong không tự chủ được có chút so lại, nàng vẫn còn dư âm sợ hãi do đó sau một chút cân nhắc nàng ngại ngừng nói:

- Vậy nếu hai người không ngại thì để Lan Phuong ghé nhờ một đoạn vậy.

Vũ Nhung nở nụ cười:

- Tốt! Đương nhiên là không có vấn đề gì rồi. Chúng ta đi thôi!

Nói đoạn, Vũ Nhung chủ động mở cửa ghế sau xe cho Lan Phuong lên trước, nàng cũng mau chóng bước lên theo.

Lý Đông trở lại ghế lái, khởi động rồi đạp ga cho xe tiến về phía trước.

Trên xe, Lan Phuong trầm mặc một chút rồi nói:

- Lý Đông, việc hôm nay cảm ơn bạn nhiều nha! Tính đến hiện tại, bạn đã cứu mình hai lần rồi. Thật không hiểu làm sao, cứ mỗi lần mình gặp rắc rối lại để cho bạn gặp phải.

Lý Đông vừa lái xe vừa trả lời ngắn gọn:

- Uhm... tình cờ giúp đỡ nhau thôi. Không cần phải để bụng!

Lan Phuong nhận ra thái độ không mặn không nhạt của Lý Đông, nàng thật không hiểu sao hắn vẫn luôn có tỏ ra với nàng như vậy. Tuy thế nàng vẫn mỉm cười nói:

- Nói là vậy nhưng mình vẫn còn thấy may mắn. Nếu hôm nay không có bạn có lẽ mình đã rơi vào tay bọn chúng rồi.

Vũ Nhung ở một bên khi này lên tiếng:

- Chị nghĩ em nên ngừng việc đi hát ở quán này lại đi! Mấy tên kia chắc chắn sẽ quấy rối không để em yên ổn ở đó đâu.

Trầm mặc giây lát, Lan Phuong gật gật đầu:

- Em hiểu!

Nói ra lời này Lan Phuong cũng có chút tiếc nuối, công việc này mặc dù nó không mang lại cho nàng thu nhập lớn bao nhiêu nhưng đây là bước đệm để nàng tập dợt chuẩn bị bước vào nghề. Phải biết những công việc như thế này ở Đồng Thành cũng không phải là nhiều. Khẽ thở dài một hơi, Lan Phuong mỉm cười nói sang chuyện khác:

- Chị Vũ Nhung, chị là công tác ở đâu?

Vũ Nhung khẽ liếc Lý Đông một chút rồi trả lời:

- Chị làm ở Tập đoàn Kỷ nguyên mới.

- Ô, vậy à! Vậy chị em mình là đồng nghiệp rồi. Em làm quản lý ca tại nhà hàng ở Sunpeninsula. Chị làm ở công ty con nào vậy?

- Ha ha... không nghĩ là chị em mình cùng làm chung ở một tập đoàn đấy. Chị làm bên văn phòng Chủ tịch Hội đồng quản trị!

Nghe tới đây, Lan Phuong chợt trở nên hứng thú:

- Chị thật đáng ngưỡng mộ nha! Ở trên đó toàn người tài giỏi, chắc chắn sẽ học hỏi và mở mang tầm mắt được rất nhiều!

- Uhm... mỗi người mỗi việc thôi...

....

Mặc hai cô gái phía sau nói chuyện, Lý Đông vẫn lẳng lặng tập trung lái xe không nói thêm câu gì. Địa chỉ nhà Lan Phuong hẳn cũng đã biết do đó không cần nàng chỉ dẫn, một đường chạy thẳng tới nơi. Xe đi chừng khoảng gần hai mươi phút thì dừng lại trước một con hẻm nhỏ trên đường Hàm Nghi. Thấy đã tới ngõ nhà mình, Lan Phuong lập tức thu xếp túi ví rồi quay sang Vũ Nhung hỏi:

- Đến nhà em rồi, hai người vào chơi một lát chứ?

Vũ Nhung không trả lời mà chờ đợi xem phản ứng của Lý Đông thế nào. Lý Đông khẽ quay đầu liếc nhìn Lan Phuong rồi nói:

- Thôi, cũng muộn rồi. Để hôm khác đi.

Lan Phuong cũng hiểu thời gian này thật có chút không tiện do đó gật đầu:

- Được, hẹn mọi người dịp khác nhé! Cảm ơn đã đưa mình tới đây!

- Không có gì!

- Uhm, chào hai người!

- Bye bye!

Lan Phuong mở cửa xuống xe khẽ vẫy tay một lần nữa với những người trong xe rồi quay lưng đi vào trong hẻm. Nhà nàng ở ngay đầu ngõ nên rất nhanh đã tới cửa. Lý Đông đợi cho tới khi Lan Phuong vào trong hẳn mới để ga cho xe chạy đi. Hắn không biết khi xe vừa khuất bóng thì Lan Phuong lại đi theo ra, đôi mắt nhìn theo phía xa, ánh mắt chất chứa cả một mảnh tâm tư hỗn tạp.

Sau khi đưa Vũ Nhung về nhà, Lý Đông vòng qua một bãi gửi xe gần đó rồi trở lại căn nhà riêng của mình trong tiểu khu Vạn Xá. Tới nơi, suy nghĩ chốc lát, Lý Đông nhắc điện thoại gửi đi một dòng tin nhắn cho một địa chỉ sau đó đi vào phòng thay đồ, tắm rửa rồi lên giường mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Khi Lý Đông đã say trong mộng đẹp thì khi này tại bên kia biên giới, trong một căn phòng bí mật của lãnh đạo Quân khu Thành Đô, một hội nghị có liên quan đến Lý Đông đang được diễn ra.

- Chu Khang, theo như lời anh nói thất bại của các anh là có liên quan rất lớn tới người này?

Người vừa hỏi là một người đàn ông trung niên mặt vuông, mắt hổ, thân mặc âu phục ngồi ở vị trí chủ tọa, có vẻ không phải người trong quân đội nhưng lại nắm một chức vị lớn nào đó rất có sức ảnh hưởng.

Chu Khang hay còn được biết tới là Phùng Bân vị Chủ nhiệm Tổng cục chính trị đã đào thoát khi này nghe hỏi tới mình thì lập tức dựng thẳng lưng trả lời:

- Báo cáo anh, quả thật cho đến hiện tại thì đây là đối tượng khả nghi nhất. Thời gian qua, tôi đã rà soát lại toàn bộ những sự việc nhưng không phát hiện ra một sai lầm lớn nào khả dĩ có thể khiến tung tích chính mình bại lộ. Thậm chí trước đêm hôm đó, tôi vẫn còn nhận được sự ủng hộ của rất đông ủy viên trong đó có cả những người trong tứ trụ. Sự thật rõ ràng là mọi thứ chỉ chuyển biến đột ngột khi tôi can thiệp vào Kỷ nguyên mới. Một điều đáng ngờ nữa là theo những thông tin điều tra được, vụ bộ trưởng Tần Trung rơi đài cũng có liên quan tới tập đoàn này. Biến cố phát sinh không lâu sau khi con trai ông ta muốn thu tóm cổ phần của Siêu thị điện máy Lý gia Huỳnh đệ vốn là một công ty con của Kỷ nguyên mới. Do đó tôi có cơ sở để tin rằng Tập đoàn hay nói cụ thể hơn là Lý Đông, nhân tố hạt nhân của nó chính là mắt xích dẫn tới sự việc của chúng ta bại lộ.

Người đàn ông mặc âu phục nghe xong thì trầm mặc suy nghĩ giây lát sau đó nói:

- Tôi vẫn thấy đây là suy luận mang tính một chiều của anh. Nếu anh đã khẳng định điều đó, vậy anh có thể trả lời bằng cách nào Lý Đông lại có thể có được những thông tin tuyệt mật đó được. Chuyện cuốn sổ của Lê Trùng tôi không nói, nhưng còn thông tin về anh đến cả lãnh đạo tăng cao nhất của chúng ta cũng chỉ có một vài vị nắm được thì tại sao lại lọt vào trong tay hắn đây?

Chu Khang nghe xong thì chỉ biết âm thầm cười khổ, đây cũng là câu hỏi dằn vặt hắn mấy tháng nay khiến hắn đau đầu suy tư mà vẫn không ra manh mối cụ thể. Suy nghĩ giây lát Chu Khang trả lời:

- Thú thật với anh, tôi hiện tại vẫn không có câu trả lời cho vấn đề này. Lý Đông người này là một nhân vật thần bí nhất hiện nay trên thương trường nước Việt, tuổi hắn còn quá trẻ mà đã một tay lập nên một cơ nghiệp khổng lồ ít người bì kịp. Tôi không nghi ngờ gì khi Lý Đông đã bắt đầu dùng tới năng lực của mình để nhúng một chân vào vũng nước chính trị hòng thiết lập nên một bộ khung quyền lực quan thương làm bệ đỡ cho sự phát triển sau này của

hắn. Mọi người ngồi đây hẳn cũng nghe nói tới Kỷ nguyên mới có những công nghệ rất tiên tiến, kỹ thuật cao cấp tới mức không riêng gì nước ta mà cả các nước lớn khác trên thế giới đều chưa đạt được. Vậy các vị không nghĩ Lý Đông là làm cách nào mà trong thời gian ngắn như vậy lại tạo ra được hay sao? Lý Đông là lấy từ đâu? Nếu hắn đã có thể có những công nghệ như vậy thì cũng có thể có những công cụ bí mật khác để theo dõi và tìm ra điểm yếu của đối thủ. Tôi không loại trừ điều này khi đưa ra phán đoán về hắn.

Chu Khang nói xong thì một vị mang quân hàm trung tướng lục quân ngồi ngay cạnh vị mang âu phục lên tiếng phản bác:

- Anh Chu Khang, tôi thấy anh đang đề quá cao đối thủ để bao biện cho sai lầm của mình. Anh đừng nâng tầm công nghệ của bọn họ lên như vậy. Theo tôi biết, chẳng phải bọn họ cũng chỉ làm ra được vài thôi pin sao? Đó cũng chỉ là lĩnh vực năng lượng mà thôi. Tôi không tin một nước phải nhập từ chúng ta từ cái ốc vít lại có thể làm ra cái gì gọi là sản phẩm công nghệ thực thụ. Mà cứ cho rằng mấy cái pin kia đúng là có kỹ thuật khá cao đi thì sao? Cũng chỉ là vận khí nhất thời mà thôi, điều đó không đủ để làm ra cái thiết bị gì như anh vừa nói đâu!

Chu Khang thấy mình bị nghi ngờ là đang tìm cách lấp liếm lỗi lầm thì vô cùng tức giận, mặt đỏ gân xanh nhưng sau chốc lát ông ta kềm chế xuống. Chưa nói tới ông ta đúng thật là có lỗi, ở một mặt khác hôm nay có sự xuất hiện của vị kia ông ta cũng không thể vì xúc động mà biểu hiện thái quá được. Như vậy sẽ bị đánh giá thiếu tính trầm ổn, bản lĩnh chính trị lại bị hạ thấp đi một phần. Châm chậm hít vào một hơi thờ ờ để ổn định lại tâm trạng, Chu Khang ngẩng đầu lên nhìn vị trung tướng vừa nói rồi tiếp tục phát biểu:

- Trung tướng Đôn Lăng, Lý Đông có thật sự lợi hại và liên quan đến việc này hay không có lẽ cần phải có thêm nhiều bằng chứng. Tôi không muốn tranh cãi với bất cứ ai ngồi đây bởi chính bản thân tôi cũng chỉ có trong tay những suy luận. Vì để lộ thân phận dẫn tới phế bỏ bao nhiêu công sức sắp đặt và ảnh hưởng đến các kế hoạch khác, tôi sẵn sàng chịu trách nhiệm cá nhân và chấp nhận mọi hình thức kỷ luật mà cấp trên áp dụng. Tuy vậy, theo tôi, chuyện này đánh giá là đúng là sai, là công là tội tới đâu, nguyên nhân thất bại khách quan và chủ quan thế nào cũng cần một quá trình điều tra cụ thể và rõ ràng. Điều này sẽ cũng giúp mang lại bài học để chúng ta rút kinh nghiệm trong những lần hoạt động sau này, tránh lặp lại những sai lầm gây ra tổn thất tương tự. Mong các anh hiểu những chia sẻ và quan điểm của tôi.

Vị chủ tọa nghe tới đây thì lên tiếng:

- Uhm... tôi cũng có một số quan điểm đồng thuận với Chu Khang, đúng là chúng ta phải tìm ra thật xich sớ hớ để khắc phục. Nếu không công tác nội gián trong tương lai chắc chắn sẽ gặp cản trở.

Dừng lại giây lát quan sát các thành viên của cuộc họp, thấy không có ai có ý phản bác ông ta tiếp tục nói:

- Chu Khang, nếu anh đã nghi ngờ vấn đề là nằm ở Lý Đông vậy anh có đề xuất nào không?

Chu Khang được lời như cời tấm lòng, ông ta sắp xếp một chút ý nghĩ rồi nói:

- Báo cáo anh, tôi cho rằng cách triệt để nhất vẫn là bắt giữ hoặc tiêu diệt người này. Chúng ta có thể cử một đội biệt động, phối hợp với lực lượng ngầm nằm sẵn ở bên kia tiến hành khống chế Lý Đông mang về trong nước. Khi đó chúng ta có thể khai thác những bí mật đang nằm giữ từ hắn không loại trừ cả các công nghệ nước chúng ta đang cần. Trong trường hợp không thực hiện được thì ít nhất cũng phải trừ khử đi người này, quyết không để y còn cơ hội tồn tại trên đời. Cần hiểu rằng, Lý Đông tuy chỉ là một cá nhân nhưng sức ảnh hưởng của hắn đối với kinh tế là cực lớn, điều này là không cần phải định. Tôi cho rằng nếu để người này có thời gian lớn mạnh thêm thì tương lai nhiều khả năng sẽ giúp nước Việt có những bước tiến mạnh mẽ để trở thành một con rồng kinh tế. Không cần phải nói, các vị cũng hiểu điều này là đi ngược lại chính sách đối ngoại muốn kiềm chế láng giềng của chúng ta. Các vị có thể cho rằng tôi đang quan trọng hóa vấn đề nhưng tôi có thể khẳng định điều này là khả năng trước mắt. Chắc ở đây có một số vị cũng từng nghe tới dự án ô tô điện Việt Nhật chứ? Không nói tới quy mô năm tỷ đô la khổng lồ của nó, cái tôi muốn mọi người lưu ý chính là những điều khoản hợp tác kèm theo, theo đó phía Nhật sẽ phải dần phải nội địa hóa các linh phụ kiện trong vòng vài năm đồng nghĩa phải chuyển giao dần những công nghệ này cho các doanh nghiệp trong nước bên kia. Các vị có nhận ra điều gì ở đây không? Uhm... đúng vậy! Lý Đông đã vì nước mình mà đưa ra một chính sách có tầm nhìn xa vì lợi ích đại cục như thế thì chắc chắn rằng tham vọng và tư tưởng của hắn cũng không phải nhỏ hẹp trong phạm vi kinh tế của bản thân. Người này chí khí rất lớn, tôi có thể khẳng định như vậy! Anh Đôn Lăng lại có thể nói đây là một hành động mang tính sự vụ nhưng ai ngồi đây dám chắc một kẻ được xem là thiên tài như Lý Đông lại không làm ra những việc khác tương tự, bây giờ là Toyota biết đâu mai này lại là Samsung, Microsoft, IBM, GM... hay là các tập đoàn lớn khác thì sao?

Nói tới đây, Chu Khang trầm ngâm một lát rồi tiếp tục nói:

- Vừa rồi là những đánh giá và đề xuất của tôi. Mong mọi người suy nghĩ thêm về vấn đề này!

Đôn Lăng nghe xong, mặc dù hắn vẫn không đồng thuận với việc xem Lý Đông như một uy hiếp tiềm tàng và mạnh mẽ với quốc gia nhưng thấy vị kia cũng có một mặt đồng ý với Chu Khang nên không nói thêm gì.

Vị chủ tọa thì lại nghiêng đầu suy nghĩ, sau chốc lát ông ta lại hỏi:

- Nếu Lý Đông là một nhân vật quan trọng như vậy, theo lý hắn sẽ được bảo vệ tầng tầng lớp lớp, chúng ta sẽ rất khó có cơ hội ra tay. Chu Khang, anh tính tới vấn đề này chưa?

Chu Khang mỉm cười trả lời:

- Vâng! Tôi hiểu những nghi vấn này của anh có điều tôi vẫn chưa nói rõ với anh một việc. Lý Đông người này xưa nay hành xử không theo lẽ thường, bản thân bây giờ đã là một tỷ phú, một chủ tịch tập đoàn quyền uy nhưng lại luôn để cho mình xuất hiện dưới thân phận một sinh viên đại học phổ thông, mọi sinh hoạt đều theo nếp thường. Đúng là xung quanh hắn có rất nhiều tầng bảo vệ nhưng do chính cách hành xử này nên gây khó khăn nhiều cho đội ngũ an ninh, theo đó sơ hở chồng chất. Tôi nghĩ nếu lực lượng của chúng ta đủ tinh nhuệ thì có thể khai thác ra những điểm yếu chết người này của đối

phương.

- Điều này là thật?

- Vâng! Rất chắc chắn! Anh có thể thông tin thêm phía bên kia để nắm được những nội dung này.

- Ha ha... tốt!

Vị chủ tọa vỗ bàn sau đó quay sang Đông Lăng tiếp tục nói:

- Anh Đông Lăng, việc này tôi giao cho anh cùng Chu Khang phối hợp thực hiện. Tôi muốn nhận được bản kế hoạch sớm nhất trong nay mai, được chứ?

Đông Lăng nghe xong dù trong lòng có chút không muốn nhưng là một quân nhân hần vẫn gật đầu chấp hành lệnh của thượng cấp:

- Rõ, thưa anh!

Vị chủ tọa hài lòng gật đầu:

- Được, mọi chuyện tính toán như vậy. Buổi họp dừng ở đây! Mọi người sớm về triển khai công việc của mình!

Nói xong, ông ta chủ động đứng lên, rào bước đi ra khỏi căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94

Thời gian tiếp theo, Lý Đông ở tại Đông Thành tập trung giải quyết các kế hoạch đã đề ra của tập đoàn cũng như âm thầm soạn thảo các tài liệu công nghệ dùng cho phát triển căn cứ bí mật. Suy nghĩ sâu hơn về vấn đề hợp tác cùng quân đội, Lý Đông cảm thấy cần gia tăng quyền kiểm soát của mình trong căn cứ nên đã triệu tập Trần Hàng tới và trao đổi lại những sự vụ đang tiến hành cùng với chính phủ. Trần Hàng khi nghe xong việc này thì kinh ngạc tới mức cả mấy phút đồng hồ sau đó ngồi ngẩn như phỗng, không nói lên được lời nào. Mọi chuyện đang đi quá xa dự kiến và sự tưởng tượng của hần. Mặc dù không hiểu lắm về những công nghệ Lý Đông đang nói tới nhưng hiển nhiên hần biết đây là những công nghệ mà ngay cả các cường quốc đứng đầu thế giới cũng còn phải khao khát. Nhưng nếu là vậy thì Lý Đông là lấy từ đâu ra những thứ này? Sau khi bình tĩnh hơn, Trần Hàng lập tức đặt ra những nghi vấn này với Lý Đông nhưng lại không nhận được câu trả lời đầy đủ từ phía vị chủ tịch thần bí. Lý Đông chỉ đại ý nói việc này có chút phức tạp, chưa thể tiết lộ thêm với mọi người, khi nào thời cơ thích hợp sẽ nói rõ hơn với Trần Hàng và các công sự. Nhiệm vụ trước mắt và khẩn yếu của Trần Hàng bây giờ là phải lựa chọn và xây dựng được một đội ngũ tin cậy, những người này sẽ được cử đi tới căn cứ mật làm chủ nhiệm các dự án của căn cứ, chịu trách nhiệm điều tiết và kiểm soát việc sản xuất, lắp ráp và hoạt động của các máy móc thiết bị trong căn cứ. Cơ sở này dù sao vẫn là hoạt động theo hình thức hợp tác công tư nên việc điều động bố trí nhân sự, Lý Đông vẫn là có quyền hành rất lớn. Tất nhiên đó chỉ là về mặt xây dựng và vận hành hoạt động thường nhật, quyền ra quyết định tối cao liên quan đến việc sử dụng các khí tài thực hiện các nhiệm vụ phòng thủ, tấn công kẻ thù vẫn là nằm trong tay Hội đồng an ninh. Nói một cách đơn giản hơn, quyền sở hữu căn cứ là nghiêng về Kỳ nguyên mới trong khi đó quyền sử dụng nó lại nghiêng về phía quân đội. Điều này đã được ghi nhớ trong văn bản thỏa thuận hợp tác do chính Lý Đông và đại diện của chính phủ ký kết với nhau. Khi Lý Đông quyết định để Trần Hàng tham gia vào những sự vụ này thì tiếp theo tại mỗi lần chuyển giao các nhóm công nghệ sắp tới, Trần Hàng sẽ là người trực tiếp đứng ra ký kết thêm các phụ lục thỏa thuận và bố trí người của mình vào các vị trí chủ chốt. Theo kế hoạch của Lý Đông, chờ sau này Thiệu Đại đào tạo xong và về tiếp quản chức vụ chính thức, khi đó hần mới thực sự có được quyền chi phối nhất định đối với căn cứ của mình.

Sau hôm gặp Lý Đông, biết được khối lượng công việc khổng lồ trước mắt, Trần Hàng lập tức ký ủy quyền toàn bộ các nhiệm vụ của mình lại cho Đinh Hạo quản lý. Bản thân hần thì trực tiếp đứng ra lên kế hoạch và tổ chức thực hiện nhiệm vụ được giao. Mặc dù hiện tại, dưới tay Trần Hàng, lượng nhân viên đã rất là không nhỏ tuy nhiên theo yêu cầu của Lý Đông thì những người phù hợp ngoài chuyên môn và năng lực quản lý kỹ thuật thì phải có lý lịch và nhân cách tin cậy do vậy Trần Hạo phải nghiên cứu rất kỹ những nhân sự mình biết hoặc đang có trong tay, điều này tốn không ít thời gian và tâm trí của hần và đội ngũ trợ lý.

Công tác giai đoạn này cũng không chỉ phát sinh sự vụ như vậy bởi qua gần một tháng rưỡi trực tiếp làm việc tại Đông Thành, Lý Đông đã sắp xếp xong một chuyên công tác đặc biệt khác. Theo đó, ngày hôm nay hần sẽ cùng dân lãnh đạo của Kỳ nguyên mới và một đội ngũ trợ lý và nhân viên chuyên môn quay trở lại Hà Đô. Mục đích của chuyến đi này là để tiến hành một cuộc gặp gỡ và trao đổi với Thủ tướng và các bộ ngành liên quan, đề xuất xin cơ chế đặc thù cho phát triển công nghiệp điện hạt nhân cùng hàng không dân dụng và vũ trụ. Kế hoạch này ban đầu nghe có vẻ điên rồ và vượt quá năng lực hiện tại của kỹ thuật trong nước nhưng bây giờ tiếng nói và uy tín của Kỳ nguyên mới nói chung và bản thân Lý Đông đối với chính phủ đã là rất lớn, do vậy bất luận một dự án nào của tập đoàn sẽ đều dành được sự trọng thị và quan tâm lớn từ phía các vị lãnh đạo cấp cao. Theo đó, cuộc gặp sẽ được tiến hành với sự tham gia của nhiều cơ quan chức năng như Bộ Kế hoạch đầu tư, Bộ Quốc phòng, Bộ Tài nguyên môi trường, Bộ khoa học và công nghệ, Bộ Tài chính,... làm công tác cố vấn tham mưu cho thủ tướng đánh giá các đề xuất mới này.

Sáng sớm, tại cổng Khu công nghiệp Nam Đông Thành!

Một đoàn xe gồm chín chiếc lũ lượt nối đuôi nhau đi ra. Đi phía trước và phía sau cùng là hai chiếc Hummer hàm hố chống đạn, phía trên có lực lượng an ninh do Trường Bộ phận bảo an Đồng Thiết trực tiếp dẫn đội bảo hộ cho đoàn xe đi giữa gồm toàn các dòng xe hạng sang như Mercedes Benz, Bentley, Maybach, Cadillac... Do tính trọng yếu của lần gặp mặt này Lý Đông đã đưa đi toàn những lãnh đạo cốt yếu nhất trong tập đoàn để có thể tiếp xúc nhận biết và làm việc luôn với những người phụ trách của các ban ngành trung ương ngay khi chủ trương được thông qua, đẩy nhanh tiến độ thực hiện dự án. Điều đặc biệt là trong đoàn lần này còn có sự xuất hiện của một số Việt kiều vốn là các nhà khoa học danh tiếng được Cao Việt lặn lội từ bên Mỹ mời về. Trong số này có thể kể tới các nhân vật như Tiến sĩ Eugene Trịnh, người đã cùng tàu con thoi bay lên quỹ đạo, Tiến sĩ Nguyễn Mạnh Tiến thành viên của Phòng nghiên cứu động cơ phản lực của NASA, tiến sĩ khoa học Cai Văn Khiêm chủ nhiệm về công nghệ tại Công ty chế tạo máy bay Hughes, tiến sĩ vật lý hạt nhân Đoàn Liên Phùng của MIT và tiến sĩ Đinh Đức Hữu giám đốc Công ty Công nghệ Việt Mỹ chuyên về năng lượng. Phải nói, để mời được những những cá nhân kiệt xuất này, phía Kỷ nguyên mới đã bỏ ra khá nhiều khí lực. Bọn họ mặc dù vẫn có tâm hướng về tổ quốc nhưng ban đầu cũng không mấy mặn mà với đề xuất của Cao Việt. Những nhà khoa học này thật không mấy tin tưởng vào khả năng triển khai dự án ở trong nước, bởi chưa nói tới yếu tố kỹ thuật, chỉ riêng tài chính để khởi động đã là một con số khổng lồ. Hiểu được tâm tư của những người này, ngay lập tức Cao Việt đã đề nghị bọn họ có một chuyến khảo sát thực địa tại trong nước để nắm rõ hơn về thực lực của tập đoàn, toàn bộ các chi phí đi lại ăn ở và các thủ tục pháp lý xuất nhập cảnh sẽ do phía tập đoàn lo liệu. Trước thiện chí và quyết tâm to lớn từ phía Kỷ nguyên mới, một bộ phận các nhà khoa học cũng gật đầu đồng ý trở về, coi như một chuyến thăm lại quê hương, dù sao tận sâu trong tâm khảm mỗi người con xa quê này đều có một niềm mong mỏi nước mình có ngày được phát triển như nước bạn, không còn là một quốc gia lạc hậu cần được thế giới viện trợ trên nhiều mặt nữa.

Mang theo tâm thái không quá nhiều kỳ vọng nhưng cho tới khi đoàn người đặt chân tới nơi và chứng kiến quy mô khổng lồ của các đại dự án đã và đang được xây dựng hoặc hoàn thành như khu công nghiệp pin nano, pin năng lượng mặt trời, khu nghỉ dưỡng Hoàn cầu, nhà máy ô tô Việt Nhật, tòa nhà trụ sở tổng bộ, ... cũng như được xem báo cáo dòng chảy tiền mặt dồi dào từ các dự án này mang lại thì bọn họ mới thay đổi được nhận thức của mình. Bọn họ thật không ngờ với điều kiện yếu kém nhiều mặt, trong nước lại có thể sản sinh ra một tập đoàn hùng mạnh sánh ngang với các tập đoàn công nghiệp hàng đầu trên thế giới như vậy. Điều khiến bọn họ ấn tượng hơn nữa đó là tập đoàn này còn rất trẻ, vẫn đang trong giai đoạn tăng trưởng ban đầu mạnh mẽ, sức bật và không gian phát triển còn rất lớn không giống như tại các đơn vị bọn họ đang công tác. Ở những nơi đó bọn họ phải đảm nhận những phần công việc nằm trong những giới hạn đã được đặt ra, không có chỗ cho sự bùng nổ và mở rộng. Theo đó, cùng với chế độ đãi ngộ cực tốt và cam kết thỏa mãn tối đa mọi yêu cầu trong công tác mà Trần Hằng đưa ra, một số một số cá nhân trong đoàn đã lựa chọn tin tưởng vào tương lai của tập đoàn và quyết định trở về nước hợp tác với Kỷ nguyên mới. Đó cũng là lý do có sự xuất hiện của họ ngày hôm nay trong phái đoàn tham luận cấp cao. Đáng lẽ đoàn công tác có thể đi chuyển bằng máy bay tuy nhiên tại Hà Đô phía Kỷ nguyên mới không sẵn có phương tiện đi lại hơn nữa khoảng cách giữa hai thành phố cũng không phải quá xa do đó để thuận tiện, ô tô vẫn là phương tiện được lựa chọn.

Trên đường từ Đồng Thành ra Hà Đô, đoàn xe nối đuôi nhau di chuyển gây ra không ít sự trầm trồ và ngưỡng mộ. Phải biết ở trong nước bây giờ, một trong số những chiếc xe này đi trên đường đã là ít thấy chứ đừng nói là cùng lúc xuất hiện nhiều như vậy. Đoàn xe không mang biển xanh cho thấy đây không phải là lãnh đạo nhà nước đi thị sát, như vậy hẳn là xe của tư nhân. Nhưng là đơn vị nào lại có thể điều động ra được một đoàn xe đắt đỏ vậy? Câu hỏi này xuất hiện trong đầu không ít người, tuy vậy vẫn có những cá nhân hiểu biết phán đoán ra được. Xe rõ ràng mang biển Đồng Thành, tại tỉnh này nơi có thể xuất ra thực lực bậc này chỉ có thể là từ tập đoàn hùng mạnh số một của tỉnh đồng thời cũng là số một của toàn quốc, tập đoàn Kỷ nguyên mới. Theo lộ tuyến hiện tại, dàn xe kia hẳn là đang đưa lãnh đạo cao cấp của tập đoàn công du lên Hà Đô giải quyết sự vụ.

Dàn xe sang trọng di chuyển cùng lúc tạo ra một áp lực vô hình với các phương tiện lưu thông khác, các tài xế không tự chủ được mà chủ động nhường đường do vậy thời gian đi lại được rút ngắn khá nhiều, chỉ mất ba tiếng thời gian là tới nơi. Buổi họp được tiến hành vào đầu giờ chiều nên cả đoàn sẽ tạm dừng ăn trưa và nghỉ ngơi tại Đồng gia Biệt thự. Vũ Nhung đã thay Lý Đông liên lạc với quản gia Tô Lâm để sắp xếp và bố trí công tác hậu cần đầy đủ. Mặc dù đoàn người lên tới hơn ba mươi người nhưng với quy mô của biệt thự thì hoàn toàn có thể đáp ứng được đầy đủ chỗ ăn ở và nghỉ ngơi.

Đây là lần đầu tiên cao tăng của tập đoàn có cơ hội tiến vào nơi này, mức độ quý phái ở đây gây ra cho họ nhiều sự thán phục. Thậm chí ngay cả đối với những người từ Mỹ trở về, sự đầu tư hoành tráng của nó cũng gây ra không ít ngạc nhiên. Phải biết, ở Mỹ và châu Âu cũng không quá nhiều những biệt thự ở đẳng cấp dạng này. Theo đó, ánh mắt bọn họ nhìn Lý Đông lại càng thêm kỳ vọng cùng tin tưởng. Bọn họ thấy Lý Đông còn tuổi trẻ nhưng đây không phải là yếu điểm của hắn, tuổi trẻ đồng nghĩa với khát vọng chinh phục, là dám nghĩ dám làm vượt qua mọi lễ thói và rào cản thông thường. Làm việc dưới sự điều hành của Lý Đông, bọn họ sẽ không bị nhiều quy tắc ràng buộc như ở các tập đoàn có bề dày lịch sử hoạt động lâu đời, từ đó có thể tự do phát huy được tối đa được những ý tưởng cá nhân, khám phá ra những chân trời khoa học mới. Sự lựa chọn này có thể là một cuộc phiêu lưu xa xôi nhưng biết đâu lại giống như cuộc hành trình khám phá của Cristoforo Colombo, cuối cùng lại phát hiện ra châu Mỹ thì sao? Tất cả đều có thể kỳ vọng.

Tại Đồng gia Biệt thự, các thành viên ăn uống và nghỉ ngơi một lúc sau đó khoảng hơn mười hai rưỡi trưa thì trở lại ra xe để đi tới Văn phòng Thủ tướng. Từ Tây Hồ đi tới trung tâm hành chính nằm tại quận Thanh Đa cũng không phải quá xa, chỉ mất gần mười lăm phút đoàn xe đã tới cổng tòa biệt phủ dành riêng cho Thủ tướng chính phủ. Sau khi xác nhận thân phận với lực lượng canh gác bên ngoài, theo hướng dẫn của nhân viên, chiếc Hummer như một con sư tử từ đầu đàn dẫn đầu đi vào bên trong. Nhìn khí thế này, nếu không phải không có xe cảnh sát hộ tống, có thể rất nhiều nhân viên công vụ ở đây còn tưởng là có nguyên thủ quốc gia nào tới.

Xe dừng vào bãi đỗ, nhân viên an ninh trên hai chiếc Hummer lập tức đi xuống hàng xe ở giữa mở cửa xe cho lãnh đạo. Khỏi phải nói Đồng Thiết làm việc là rất có phương pháp, cứ nhìn lực lượng an ninh người người cao lớn rắn rỏi, đồng phục rắn rì, lưng đeo thiết bị bảo an, tai gắn micro liên lạc, mắt đeo kính râm chia ra các góc thường xuyên cảnh giác xung quanh là đủ biết mức độ chuyên nghiệp của bọn họ.

Sau khi các thành viên đã tập hợp đủ, Lý Đông dẫn đầu phái đoàn tản bộ theo trục đường lát gạch men tiến về phía tòa nhà chính. Từ xa, Lý Đông đã thấy Thủ tướng Đồng Đại Phát dẫn theo đại diện bộ ngành đứng chờ sẵn bọn họ ở cửa chính. Lý Đông gia tăng cước bộ, bước mau về phía trước.

Khi Lý Đông tới nơi, Thủ tướng Đồng Đại Phát liền chủ động tiến tới chào đón:

- Ha ha, Lý Đông, chào cậu! Từ hôm nhận được điện thoại từ phía Tập đoàn, tôi quả thực vẫn luôn chờ mong gặp mọi người ngày hôm nay! Uhm... Quả nhiên là danh bất hư truyền, Chủ tịch Tập đoàn Kỷ nguyên mới tuổi trẻ tài cao, khí độ đường đường đúng như lời đồn đại!

Nói xong Đồng Đại Phát đưa tay bắt tay Lý Đông. Lý Đông cũng mỉm cười đưa tay bắt lại rồi mỉm cười theo lễ nói:

- Xin chào Thủ tướng, tôi và tập đoàn cũng bày tỏ sự biết ơn thủ tướng đã cho cơ hội được diện kiến thủ tướng ngày hôm nay để đề xuất các dự án mới của tập đoàn. Về phần tuổi trẻ tài cao, khí độ cái gì có lẽ cũng chỉ là vận khí, xin Thủ tướng không xem là thật!

Nghe tới đây Đồng Đại Phát cười rộ rồi nhìn một lượt phái đoàn của Lý Đông nói:

- Các vị! Thời tiết hè nóng nực, di chuyển một quãng đường xa từ Đông Thành lên đây cũng khá vất vả rồi nhỉ?

Trần Hàng khi này liền lên tiếng:

- Vâng, cảm ơn thủ tướng quan tâm! Chúng tôi làm doanh nghiệp nên tinh thần xông pha luôn là có sẵn, đừng nói Hà Đô dù xa xôi hơn nữa cũng không phải vấn đề gì.

Đồng Đại Phát hài lòng gật đầu:

- Ha ha... Tốt! Có những người như các vị, bây giờ tôi đã hiểu lý do khiến Kỷ nguyên mới phát triển thần tốc để đi tới kết quả ngày hôm nay. Uhm... các thành viên của chính phủ cũng cần học tập và nỗ lực theo mới được. Nào, bây giờ xin mời mọi người vào bên trong! Chúng ta sẽ lập tức tiến hành thảo luận các nội dung chính của cuộc họp, không nên chậm trễ!

Nhìn thần thái tích cực như muốn quán triệt và học tập theo tinh thần Kỷ nguyên mới của vị nguyên thủ, những người đứng ở đây đều cười rộ lên sau đó nối theo nhau tiến vào phòng họp.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

Sau khi đã an tọa, Thủ tướng Đồng Đại Phát và Lý Đông lần lượt giới thiệu các thành viên tham dự cho nhau. Những người khác không nói, dù sao Thủ tướng cũng đã ít nhiều có dữ liệu điều tra nhưng khi Lý Đông nêu lên tên tuổi của các nhà khoa học thì lập tức gây cho Đồng Đại Phát ấn tượng không nhỏ. Phải biết những người này danh tiếng trong cộng đồng người Việt là khá lớn, được coi như tầng lớp trí tuệ tinh hoa ở hải ngoại. Đồng Đại Phát thăm nghĩ Lý Đông này quả là người trời sinh ra để làm nghiệp lớn, lịch sử cho thấy, thường những người có mệnh này rất có sức hấp dẫn và hiệu triệu để những tài năng từ khắp bốn phương theo về giúp sức.

Sau màn giới thiệu, công tác tiếp theo không ngoài những báo cáo và đánh giá chuyên môn về tiềm năng, triển vọng và năng lực của chủ đầu tư để phát triển thành công dự án. Phần việc này có sự tham luận của cả hai bên trên các mặt an toàn, an ninh năng lượng, môi trường, quốc phòng... Nhìn chung, không khí diễn ra sôi nổi và đầy tính hợp tác.

Sau khi Kỷ nguyên mới đã đưa ra những tham luận và đánh giá của mình, phía các thành viên chính phủ nhóm họp ngắn đồng thời cho ý kiến sơ bộ báo cáo lên Đồng Đại Phát.

Kết quả đi ra không ngoài dự đoán, Thủ tướng đồng ý về mặt chủ trương cho phát triển các dự án đề xuất, giao cho các Bộ chủ quản có liên quan tiến hành xây dựng cơ chế đặc thù để Thủ tướng Báo cáo lên Bộ Chính trị sớm thông qua, từ đó tạo hành lang pháp lý cho Kỷ nguyên mới có thể thực hiện thuận lợi các dự án trọng điểm này. Về phía Lý Đông, sau khi có câu trả lời và nắm được tinh thần sự việc, hần lập tức đề nghị Trần Hàng điều phối các bộ phận chuyên môn tập trung phối hợp chặt chẽ với các Bộ để hoàn thành các thủ tục cần thiết, coi đây là các công tác có ưu tiên cao nhất trong giai đoạn hiện tại và sắp tới.

Sau khoảng gần năm tiếng đồng hồ thảo luận liên tục, buổi họp kết thúc. Lý Đông thay mặt tập đoàn ngỏ ý với Thủ tướng để mời các thành viên chính phủ tham dự một buổi tiệc tối ngoài trời tại một nhà hàng ven Tây Hồ nhưng Đồng Đại Phát viện lý do cần xử lý công vụ từ chối. Tuy vậy, buổi tiệc không có vì lý do đó mà bị hủy bỏ bởi Thủ tướng không có mặt nhưng các thành viên khác trong chính phủ thì lại là vui vẻ nhận lời. Bọn họ cũng khá thiện chí và muốn tiếp xúc sâu hơn với những thành viên của Tập đoàn công nghiệp hàng đầu trong nước này. Là những người điều hành bộ ngành chuyên môn, bọn họ hiểu có thể rất nhiều những công việc về sau cũng cần phải qua lại với tập đoàn này, giới tinh hoa nhận biết và mở rộng quan hệ cũng là nên làm.

Buổi tiệc diễn ra đến khoảng hơn mười giờ đêm thì các thành viên chính phủ lục tục cáo từ. Lý Đông cùng Trần Hàng thay nhau đưa tiễn. Khi người khách cuối cùng đã trở về, Lý Đông cùng thuộc hạ cũng đứng lên thanh toán sau đó cùng trở lại Đông gia Biệt thự. Về cơ bản, lần tham luận này tập đoàn cơ bản đã đạt được mục đích.

Không cần phải nói, sự thành công và thuận lợi hôm nay tất nhiên trong đó có một phần đóng góp không nhỏ của các nhà khoa học từ Mỹ trở về, phải biết những dự án này không có đội ngũ chuyên gia cao cấp thì rất khó tạo ra được sự tin tưởng lớn từ phía chính phủ mặc dù bản thân tập đoàn cũng đã có những thể hiện ra thực lực nhất định.

Lý Đông và Trần Hàng cũng đã tính tới việc bố trí công tác cho những người này. Theo đó, Đinh Đức Hữu sẽ được bổ nhiệm vào vị trí Phó Tổng Tập đoàn kiêm Giám đốc nhà máy năng lượng Hợp hạch lạnh trực thuộc Công ty Công nghệ mới Đông Thành, tiến sĩ Đoàn Liên Phùng sẽ làm phó Giám đốc phụ trách toàn bộ mảng kỹ thuật và sản xuất. Về dự án hàng không, Lý Đông để Trần Hàng thành lập một công ty mới có tên là Công ty Công nghiệp Hàng không Liên Tinh do tiến sĩ Cao Văn Khiêm làm Giám đốc Công ty kiêm Phó tổng tập đoàn, tiến sĩ Eugene Trịnh là phó Giám đốc phụ trách mảng tàu con thoi, Tiến sĩ Nguyễn Mạnh Tiến phụ trách mảng hàng không dân dụng.

Vốn dĩ các nhà khoa học này còn đề xuất với Lý Đông ngay lập tức thiết lập bộ phận phát triển công nghệ động cơ đẩy vốn là kỹ thuật quan trọng nhất đối với các cơ quan phát triển hàng không và tàu vũ trụ khác nhưng bị Lý Đông phủ quyết. Lý Đông hiểu công nghệ hán định hướng sử dụng không cần sử dụng kỹ thuật tốn kém và lạc hậu như vậy. Công nghệ lõi sẽ được sử dụng tạo động lực là công nghệ phản trọng lực (Electrogravitics) và truyền tải điện không dây. Mặc dù nắm trong tay các kỹ thuật dịch chuyển tức thời sử dụng nguyên lý của Trường Thống nhất hoặc Năng lượng điểm không nhưng hiện tại chúng chưa được Lý Đông tính tới bởi tính quá cấp tiến cũng như có liên quan đến việc bảo mật về sự tồn tại của binh đoàn ma. Và để tạo sự an tâm và dập tắt những nghi ngờ của các nhà khoa học, Lý Đông đã phải đưa ra một phần tài liệu sơ thảo liên quan đến các công nghệ này cho bọn họ nghiên cứu. Tất nhiên để giải thích cho nguồn gốc của chúng, Lý Đông cũng nói đây là các tài liệu được Phòng nghiên cứu phát triển các công nghệ chiến lược đặt tại nước ngoài của Tập đoàn đã nghiên cứu ra, đang trong quá trình hoàn thiện. Lý do này đưa ra khá hiệu quả, nó đã phần nào thỏa mãn được những khúc mắc về sự phát triển thần kỳ các kỹ thuật lõi của Kỷ nguyên mới với các nhà khoa học bởi theo khảo sát, bọn họ nhận ra tại Đông Thành tập đoàn không hề tồn tại một phòng nghiên cứu nào khả dĩ hợp cách để có thể tạo ra các công nghệ siêu cấp như pin nano hoặc pin năng lượng mặt trời. Mọi chuyện cứ đơn giản được tạm giải quyết ổn thỏa như vậy.

*****

Qua một đêm, sáng sớm hôm sau, cả đoàn lãnh đạo Kỷ Nguyên mới trở ngược lại Đông Thành. Tuy vậy, lần trở về này không có mặt của Lý Đông và Vũ Nhung. Nguyên do Lý Đông ở lại là có một chuyện riêng cần giải quyết. Về việc này, Vũ Nhung vừa thực hiện theo lệnh vừa không ngừng phát sinh những ý nghĩ kỳ lạ đối với Lý Đông. Phải biết, Lý Đông bây giờ cũng không phải người bình thường, bên thân hán công việc quân quanh, có rất nhiều sự vụ cần phải giải quyết vậy mà Lý Đông lại sẵn sàng dành thời gian đích thân đi làm chuyện như vậy. Quả là bất khả tư nghị. Tham gia vào việc này, mặc dù Vũ Nhung không hiểu giữa người kia với Lý Đông đã từng phát sinh cái gì nhưng nàng đã thấy được ý nghĩa của người đó đối với Lý Đông là quan trọng như thế nào.

Không hiểu sao, nghĩ tới điều này, trong lòng Vũ Nhung lại nổi lên một tia ghen tị và không cam lòng. Nàng thầm tự vấn vì cái gì mà cô gái đó lại nhận được sự quan tâm lớn như vậy? Nhan sắc ư, tài năng ư, mị lực tâm hồn ư...? Tất cả không có gì nổi bật hơn nàng và nhiều người khác. Nhưng Lý Đông sao lại vì cô ấy mà hành xử như vậy? Có lý do nào hợp lý cho chuyện này không? Những câu hỏi này khiến Vũ Nhung tò mò và phân vân rất nhiều để tìm lời giải đáp.

Lý Đông đương nhiên là không biết những suy nghĩ này trong đầu nàng. Tiễn đi đoàn người, hán lên tiếng gọi Vũ Nhung lên xe đi tới trụ sở chi nhánh Wepro tại Hà Đô. Buổi hẹn sẽ được bắt đầu vào lúc 9h sáng.

Mang theo nhiều kỳ vọng về một trung tâm đào tạo lớn và bài bản nhưng khi tới nơi, Lý Đông khá là ngạc nhiên bởi khác nhiều so với hán tưởng tượng. Chi nhánh của Wepro lại được đặt trong một căn phòng chung cư có diện tích khá là khiêm tốn, chưa tới bảy mươi mét vuông, mức độ đầu tư cơ sở vật chất cũng không có gì là lớn.

Tiếp đón Lý Đông là người quản lý tên là Đinh Cương, tuổi khoảng hơn ba mươi, dáng người thấp và mập mạp. Sau khi để Lý Đông và Vũ Nhung an vị trên bộ salon tiếp khách kê ở giữa phòng, Đinh Cương rót trà đầy về phía hai người rồi nói:

- Mời các vị dùng trà!

Lý Đông gật đầu đưa tay nâng ly nhấp một ngụm. Đặt xuống ly trà, Lý Đông chủ động lên tiếng:

- Anh Đinh Cương! Xin lỗi nếu tôi nói có gì sai nhưng xem chừng cơ sở hiện tại không tương xứng lắm với vị thế của công ty thì phải?

Đinh Cương hiểu Lý Đông là có ý nghi ngờ về thực lực của bên mình nên vội trả lời:

- Ha ha... nếu nhìn vào cơ sở vật chất hiện tại của chi nhánh thì anh nhận xét cũng không có gì sai. Có điều, tôi cũng muốn nói về đặc thù ngành này để anh hiểu thêm. Thực ra, thị trường âm nhạc nhìn như lớn và bao phủ cả nước nhưng trong thực tế, Hà Đô và các tỉnh phía Bắc vốn có đời sống văn nghệ khá im ắng, phim truyền hình, dự án điện ảnh không nhiều, show diễn đi tỉnh lẻ tẻ; phòng trà, sân khấu, nơi tổ chức các hoạt động giải trí, giao lưu văn hóa... ít ỏi, và đó là lý do khiến các ca sĩ, diễn viên, đạo diễn, người mẫu trẻ khó có chỗ hành nghiệp, đành phải ngậm ngùi xách vali Nam tiến. Ở Sài Thành, các xu hướng nghệ thuật và các gương mặt mới dễ có cơ hội được thể hiện và chấp nhận hơn. Công chúng miền Nam vốn cởi mở với cái mới mẻ, khác lạ, dễ cảm, dễ hiểu. Các phòng trà, sân khấu, các điểm vui chơi giải trí nơi đây liên tục sáng đèn mỗi đêm. Các show ca nhạc lớn nhỏ, trò chơi truyền hình thực tế, các bộ phim Việt chiếu rạp... rõ ràng đều ra lò và có đại bản doanh ở Sài Thành. Đó luôn là một miền đất hấp dẫn những nghệ sĩ đã thành danh lẫn những nghệ sĩ trẻ, ít ra cũng là nơi để họ dễ kiếm được căn nhà cơm và thỏa nỗi đam mê ánh đèn sân khấu. Ngay từ cuối những thập niên của thế kỷ trước, thế hệ vàng của điện ảnh Việt đã có rất nhiều nghệ sĩ tìm về phương Nam lập nghiệp như: Thế Anh, Đoàn Dũng, Hai Nhất, Thu Hà, Lê Khanh, Lê Văn...

Nói tới đây, Đinh Cương hơi dừng lại nhấp một ngụm trà. Hán đang định nói tiếp thì Vũ Nhung khi này xen ngang:

- Nói vậy, ý anh là chi nhánh tại Hà Đô cũng không phải trọng điểm phát triển của các anh!

Đinh Cương thấy các vị khách đã hiểu ra chút vấn đề thì mỉm cười gật đầu:

- Đúng vậy! Không ngại chia sẻ với các vị. Chi nhánh được lập ra không ngoài mục đích tìm kiếm và tuyển chọn thêm các tài năng có chất lượng từ phía bác bỏ sung cho thị trường miền Nam. Mặt khác coi như cũng là một cứ điểm để thực hiện nhiệm vụ trung chuyển, tiếp đón cũng như sắp xếp và triển khai các số diễn ngoài này cho ca sĩ nếu có phát sinh. Đó cũng là lý do chúng tôi không tập trung đầu tư quá lớn cho chi nhánh. Các vị cũng thấy, ở đây ngoài phòng thu và thử giọng được đầu tư kỹ càng thì nhân sự và bộ máy vận hành cũng khá đơn giản.

Lý Đông gật gù như hiểu ra vấn đề. Thực ra vừa rồi do trong đầu mang kỳ vọng quá lớn nên khi tới đây hẳn không nghĩ tới các khác biệt vùng miền để mà có lý lý giải do đó tâm lý mới sinh ra sự nghi ngờ về thực lực của Wepro. Lý Đông có chút ngại ngùng cười:

- Ha ha, ra là như vậy! Đúng là cách nghề như cách núi, là tôi có sự hiểu lầm rồi. Uhm... Anh Đinh Cường, chúng ta vào vấn đề chính luôn nhé!

- Vâng, mời anh nói!

- Uhm... cũng không có gì khác ngoài các nội dung chị Vũ Nhung đã trao đổi sơ bộ với anh qua điện thoại. Anh nghĩ sao về hợp đồng hợp tác này?

Đinh Cường cau mày sắp xếp một chút suy nghĩ sau đó trả lời:

- Đề xuất của anh tôi đã trao đổi lại với bầu Quang Huy. Thực ra nó có hơi khác biệt so với nguyên tắc tuyển chọn và định hướng phát triển của chúng tôi. Trung tâm vốn dĩ không có dự định trở thành một đơn vị chuyên đi PR và tạo nền lót cho các ca sĩ có bối cảnh. Như anh biết, Ứng Hoàng Phúc hay H.A.T hiện tại đều cần phải có nền tảng thực lực nhất định. Để lựa chọn “gà”, trước hết chúng tôi cần phải định hướng được xu hướng âm nhạc của thị trường, từ đó chúng tôi mới tìm kiếm nhân tuyển thích hợp để xây dựng nên các chiến lược phát triển bài bản và phù hợp với ca sĩ.

Tới đây, Đinh Cường lại dừng lại tiếp tục nhấp một ngụm trà, sau đó như để làm rõ hơn về quyết định của bên mình, tránh cho việc vừa mới chân ướt chân ráo ra Bắc đã làm mất lòng đối tác có vẻ rất có thực lực này, hẳn lại giải thích:

- Cũng nói thêm với các vị một chút về tiểu sử phát triển của Trung tâm. Bầu Quang Huy, tổng giám đốc công ty WEPRO khởi nghiệp dự án Thế giới Giải trí (WEPRO) chỉ với mười bảy triệu, vì được truyền cảm hứng sau khi tham gia quay hình một phóng sự cho nghệ sĩ tại Hàn Quốc. Anh chọn Ứng Hoàng Phúc làm chiến hữu đầu tiên trên bước đường chinh phục tham vọng. Cả Huy lẫn Phúc lúc đó đều đã là người trong nghề, nhưng không phải những tên tuổi lớn. Họ bắt tay với nhau trong một dự án mà cả hai đều biết thừa sẽ cực kì khó được chấp nhận. Sự ra đời của WEPRO vào năm 2002 lúc đó là một ví dụ không thể rõ ràng hơn cho mô hình đào tạo và lăng-xê ca sĩ thần tượng có chiến lược về tầm nhìn. Không phải thời điểm đó không có ca sĩ hoạt động theo cách “thần tượng” nhưng chỉ là những hình thức manh nha, học hỏi từ các ca sĩ nước bạn, được thì làm không được thì thôi. Còn Ứng Hoàng Phúc thì khác, ngay khi nhóm 1088 vừa tan rã, anh đã được WEPRO đưa vào mô hình phát triển bài bản theo con đường solo. Được định hướng về dòng nhạc, hình ảnh, xây dựng hình tượng và cả cách tiếp cận khán giả. Và tất nhiên, Ứng Hoàng Phúc thành công trong sự ngỡ ngàng của những người theo dõi nhạc Việt, nhưng thực chất đó là một sự thành công tất yếu mà ít ai nhận ra. Mặc dù giai đoạn đó, hàng loạt hãng đĩa từ chối phát hành album đầu tiên “Thả rằng như thế” vì không “cảm” nổi dòng nhạc hát như nói chuyện cũng như tên tuổi của Ứng Hoàng Phúc nhưng trung tâm đã có sách lược kịp thời, chủ động tự phát hành và giới thiệu. Kết quả, trong 2 ngày tiêu thụ được 5000 album – một con số kỉ lục thời bấy giờ. Những ca khúc như Thả rằng như thế, Tôi đi tìm tôi, Nỗi nhớ nơi con tim mờ côi... bùng nổ khắp các hàng quán, trường học hay những tụ điểm ca nhạc. 55.000 album đầu tay được tiêu thụ. Chỉ tiếc rằng thời ấy người ta còn chưa sử dụng khái niệm “ca khúc quốc dân”, bằng không thì chắc WePro cũng đã có biệt hiệu là “hãng đĩa quốc dân”. Thú vị là, thành công này lại được tạo ra bởi những kẻ từ đầu không được đặt niềm tin. Ứng Hoàng Phúc là ai, Quang Huy là ai, Thế giới Giải trí là gì? Chính là đại diện cho hàng loạt những bài hát và album mà ai cũng nghe, ai cũng thuộc. Là “tâm gương” mà bất cứ một người làm kinh tế khởi nghiệp cũng nên biết. Bước thành công khởi nghiệp đầu tiên này không chỉ của riêng Ứng Hoàng Phúc mà còn là của Quang Huy – người hiểu thị trường muốn gì và chứng minh được điều đó. Tiếp theo, sau “cú nổ” Ứng Hoàng Phúc, Quang Huy bắt đầu phát triển một dự án mới có tên H.A.T, như một bằng chứng rằng WePro thực sự là một công ty giải trí chứ không chỉ đơn thuần là “ông bầu” của một ca sĩ. Phạm Quỳnh Anh, Thu Thủy hay Lương Bích Hữu khi đó cũng giống như Ứng Hoàng Phúc lúc bắt đầu cùng WePro, có khả năng, có “hồ sơ” nhưng chẳng khác nào tờ giấy trắng. Quang Huy nhìn ra những điều đó, kết nối và xây dựng cho ba cô gái một đường hướng mới trên sân khấu, những màn trình diễn lớp lang. H.A.T ra đời trong sự bất ngờ của khán giả trên sân khấu Giải điệu tình yêu năm 2004, và thành công cũng cực kì nhanh. Uhm... Tôi nói ra như vậy để mong các anh hiểu rằng, Wepro thực sự mong muốn trở thành một đơn vị chuyên nghiệp và có thực lực, ca sĩ từ lò đào tạo đi ra chắc chắn sẽ có được sân chơi của riêng mình và phải có được thành công trên diện rộng. Chúng tôi thật sự mong muốn tìm kiếm được những con người đủ tố chất và phù hợp với định hướng của chúng tôi.

Vũ Nhung ngồi nghe một hồi nãy giờ, khi nhận ra ý khước từ thì có chút ùi tai. Theo nàng thấy cái công ty này cũng thật là quá nhiều nguyên tắc và triết lý, chẳng phải chỉ là gửi gắm một ca sĩ nhờ lò đào tạo phát triển hay sao? Chi phí và nhạc phẩm hoàn toàn do Lý Đông đứng ra chịu trách nhiệm, chỉ cần bọn họ vốn là những người làm trong ngành vạch ra con đường theo chuyên môn để đi vậy mà còn viện ra đủ thứ lý lẽ. Phải biết, Lý Đông cũng không một từ nào đề cập đến việc phân chia lợi nhuận từ việc hợp tác. Nàng thầm nghĩ nếu cho bọn họ biết Lý Đông là ai thì không biết thái độ của những người này sẽ ra sao. Chẳng phải là đến cả cái ông Quang Huy gì đó cũng phải lộ diện tay bắt mặt mừng hay sao?

Khác với tâm lý có phần bất mãn của Vũ Nhung, Lý Đông lại khá hài lòng với phần trả lời của Wepro. Quả nhiên những đơn vị đi tới thành công đều phải quán triệt theo một nguyên tắc, có cách thức và đường đi của riêng mình. Nếu nói rằng Ứng Hoàng Phúc là một hiện tượng may mắn thời vận vậy còn H.A.T và sau này là Sơn Tùng thì sao? Đó còn chưa kể tới các dự án điện ảnh khá có tiếng vang mà ông bầu này thực hiện.

Lý Đông đương nhiên cũng nhận ra Wepro là có ý từ chối hẳn, bọn họ cho rằng Lý Đông ý lại vào thực lực và tài chính, muốn mượn Wepro tạo ra một vài sân chơi cho một ca sĩ nghiệp dư nào đó nhảy nhót đôi chút để thỏa mãn đam mê và lòng hư vinh do vậy mới không sẵn sàng hợp tác với Lý Đông. Tuy vậy, càng là hiểu về cách làm của Wepro, Lý Đông lại càng là yên tâm. Hẳn đã quyết chọn đơn vị này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Lý Đông tựa lưng vào ghế, chăm chú nhìn Đinh Cương. Ánh mắt của hắn mang lại cho người này một áp lực vô hình. Sau một lúc dường như là không chịu nổi, Đinh Cương lên tiếng để chấm dứt không khí có phần khó xử này :

- Lý Đông, chắc anh đã hiểu được câu trả lời của chúng tôi. Wepro rất trân trọng sự quan tâm từ các anh nhưng quả thật chúng tôi lấy làm tiếc khi phải từ chối lời đề nghị này. Cá nhân tôi cũng như anh Quang Huy vẫn mong được cộng tác cùng anh trong một cơ hội khác phù hợp hơn. Rất mong anh chia sẻ và thông cảm cho Trung tâm!

Lý Đông nghe xong thì cười rộ:

- Ha ha... anh Đinh Cương. Tôi nghĩ không nên vội vã kết thúc vấn đề khi người trong cuộc vẫn chưa có cơ hội thể hiện mình. Anh nói có phải không?

- Ý anh là...?

- Đúng! Ý tôi là nên cho ca sĩ một cơ hội thử thách. Tôi đang nghĩ nên chẳng là các anh đang có một sự hiểu lầm với đề nghị lần này? Các anh cho rằng chúng tôi đưa tới một nhân tuyển không có năng lực? Muốn dùng tiền bạc để mua danh chuộc tiếng cho người này?

Đinh Cương hơi bối rối trước sự thẳng thắn của Lý Đông, có điều hắn cũng không phủ nhận:

- Thật xin lỗi anh nếu điều này làm anh không hài lòng. Chúng tôi đúng là có phán đoán như vậy. Chẳng phải trong đề xuất của anh cũng đã nêu rất rõ điều này, thỏa thuận được đưa ra không phải là bằng mọi biện pháp để ca sĩ có cơ hội được biết đến rộng rãi hay sao? Điều đáng nói lại là mọi chi phí hoàn toàn do phía bên anh chịu, trong khi đó lại không nhận lại tới một đồng lợi nhuận? Anh thấy đấy làm gì có hình thức hợp tác nào một chiều như vậy?

- Ha ha... thì ra là như vậy! Quả thật là chúng tôi quá sốt sắng trong chuyện này rồi. Các anh có những ý nghĩ như vậy cũng là điều có thể hiểu. Uhm... trước khi trao đổi thêm và có thêm cơ sở cho Wepro đưa ra kết luận, tôi muốn anh xem qua cái này.

Đinh Cương nghi hoặc nhìn Lý Đông rồi nhận một tập bản thảo từ tay hắn. Đảo mắt đánh giá sơ bộ thì hóa ra là nhạc phổ và ca từ của một vài ca khúc. Đinh Cương khó hiểu hỏi:

- Anh đưa tôi cái này ý là sao?

Lý Đông ung dung trả lời:

- Anh cứ nhìn qua nhạc khúc hoặc nếu cần cho một ca sĩ ở trung tâm hát thử, sau đó cho tôi lời đánh giá xem sao?

Nghe xong câu trả lời, Đinh Cương không hỏi gì thêm. Hắn tự mình cầm lên bản thảo đầu tiên chăm chú xem. Sau giây lát, Đinh Cương đã có những nhận thức sơ bộ về tác phẩm này. Đây là một nhạc khúc mà chỉ cần mới đọc tên đã thấy gọi lên âm hưởng vui tươi và dễ thương “Minh yêu nhau đi”.

Đinh Cương cũng không vội vàng nhip lời bài hát mà theo thói quen liếc hàng chữ nhỏ bên góc phải ngay dưới tên ca khúc muốn biết tác giả là ai. Tuy vậy, mục đích này là không đạt được, Đinh Cương nhanh chóng lắc đầu cho qua bởi ngoài cụm từ “Compose by Như giấc chiêm bao” hắn không có thêm bất kỳ gợi ý hoặc thông tin trong đầu nào khác về nhạc sĩ có bút danh kỳ lạ này. Đinh Cương thầm nhủ có lẽ bài hát là của một nhạc sĩ trẻ mới bắt đầu sáng tác mà thôi. Nhận định này, Đinh Cương cũng không chắc chắn lắm bởi theo lý, đối phương có điều kiện như vậy hẳn là nên tìm một nhạc sĩ có tên tuổi để đặt hàng ca khúc chứ không mạo hiểm tìm đến một người mới vào nghề như thế này.

Nghĩ là như vậy nhưng Lý Đông đã yêu cầu nên Đinh Cương cũng bắt đầu lẩm nhẩm lời bài hát theo nhạc điệu.

“Hình như anh có điều muốn nói

Cứ ngập ngừng rồi thôi

Và có lẽ anh không biết rằng em cũng đang chờ đợi

Ở cạnh bên anh bình yên lắm

Anh hiền lành ấm áp

Cứ tiếp tục ngại ngùng thì ai sẽ là người đầu tiên nói ra

Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi

Hay để chắc chắn anh cứ lắng nghe tim muốn gì rồi nói cho em nghe

một câu thôi

1, 2 ,3, 5 anh có đánh rơi nhịp nào không?

Nếu câu trả lời là có anh hãy đến ôm em ngay đi

Em đã chờ đợi từ anh giây phút ấy cũng lâu lắm rồi

Và đầu cho mai sau có ra sao

Thì em vẫn sẽ không hối tiếc vì ngày hôm nay đã nói yêu

....

Cho dù ta đã mất rất rất lâu để yêu nhau

Nhưng chẳng còn gì ý nghĩa nếu như chúng ta không hiểu nhau,

Và muốn quan tâm nhau, phải không anh?

Và em xin hứa sẽ mãi mãi yêu một mình anh

Cho dù ngày sau đâu có nắng hay mưa trên đầu

Em chẳng ngại điều gì đâu chỉ cần chúng ta che chở nhau

Có anh bên em là em yên lòng

Kể từ hôm nay em sẽ chính thức được gọi anh: Anh yêu”

Khi bắt đầu, Đình Cương không quá nhiều kỳ vọng nhưng sau đó càng nhắm theo thì mắt hần lại càng sáng. Là một người lặn lội trong ngành giải trí, khứu giác của Đình Cương đương nhiên là khá bén nhạy. Ngay từ khi đi vào đoạn Chorus số 1 Đình Cương đã ngay lập tức bị hấp dẫn và nhận ra được giá trị của ca khúc này. Ca từ giản dị, gần gũi, nhịp điệu trẻ trung, đáng yêu và lại ngọt ngào này chắc chắn khi đưa ra sẽ được thị trường đón nhận nồng nhiệt.

Vừa hát, Đình Cương thầm nhủ trong lòng “Ca khúc này rõ ràng không phải tầm thường, Lý Đông đưa cho hần đúng là có dụng ý. Nếu ca khúc đầu tiên đã tốt như thế, vậy còn ca khúc số 2, số 3 đây?”

Nghĩ tới đây, như không thể chờ đợi. Sau khi kết thúc bài hát số một, Đình Cương đưa bản thảo của nó xuống dưới, cầm lên bản thảo số 2 rồi căn cứ theo nhạc điệu lập tức ngân nga hát theo. Ca khúc này là một bản nhạc pop có cái tên khá đẹp “Tình yêu màu nắng”, giai điệu lại là một sự tiếp nối âm hưởng vui tươi, trong trẻo của ca khúc đầu tiên nhưng theo một cách rất khác. Đình Cương khi này chỉ còn biết âm thầm chất lưỡi. Theo nhận định của hần, đây chắc chắn lại là một bài hát hit khác nữa rồi. Từ bao giờ ca khúc hit lại dễ dàng cầm tới tay cả nhóm thế này nhu vậy? Đặc biệt là lại của cùng một nhạc sĩ sáng tác nữa chứ? Rốt cục người này là ai? Lý Đông sao lại tìm được hần? Nê chẳng Wepro cũng phải tìm gấp và đặt hàng ca khúc đây?

Ngạc nhiên và thắc mắc qua đi, trấn tĩnh lại suy nghĩ về diễn biến trước mắt, Đình Cương đã có thể hiểu rõ được dụng ý thật sự của Lý Đông rồi. Đình Cương cũng không cần xem thêm ca khúc còn lại, hần biết chỉ với hai ca khúc này đã là quá đủ cho câu chuyện tiếp theo rồi.

Ngẩng đầu lên, Đình Cương bắt gặp ánh mắt tự tin đầy ý cười của Lý Đông. Đình Cương nhếch miệng nói:

- Uhm... đây là tiền vốn các anh dựa vào?

Lý Đông gật đầu:

- Đúng vậy! Chúng tôi đã mua bản quyền . Anh đánh giá thế nào?

Đình Cương cũng không dài dòng mà thẳng thắn thừa nhận:

- Thú thực, chúng tôi đã không tính được anh lại còn có vốn liếng này. Các tác phẩm trên tay đây mang tới cho tôi ấn tượng rất tốt, với chất lượng ca khúc như vậy, tôi có niềm tin chỉ cần ca sĩ có giọng hát không quá tệ thì đều có thể một đêm thành danh hoặc ít nhất cũng là được biết đến ở quy mô lớn.

Lý Đông khá hài lòng khi nghe câu khẳng định này. Tuy không phải là người có chuyên môn sâu nhưng như những gì quan sát được trong đời trước và đời này, thị trường âm nhạc hiện tại và trong tương lai, tuy nói chất giọng quan trọng nhưng thực tế đã chứng minh nó không hẳn là xếp ở vị trí thứ nhất. Đôi khi một ca khúc hay là đã đủ sức mạnh để một ca sĩ nghiệp dư bay lên bầu trời trở thành một ngôi sao rực sáng. Xu hướng phát triển âm nhạc hiện đại chú trọng phần nhiều tính giải trí, một tác phẩm hay còn xét nhiều tới các yếu tố bao gồm giai điệu, ca từ, hòa âm phối khí, vũ đạo, chất lượng hình ảnh MV... những thứ này có thể bù đắp rất nhiều cho sự thiếu khuyết trong giọng hát. Đơn cử một ví dụ rõ ràng nhất là trong đời trước, Sơn Tùng MTP từng làm điên đảo thị trường âm nhạc với các ca khúc thành danh như Em của ngày hôm qua, Nắng ấm xa dần, Không phải dạng vừa đâu... thì yếu tố ca khúc sôi động, mới lạ lại là thành công chủ yếu nhất. Giọng hát của nam thần tượng trẻ này vốn là không tốt lắm thậm chí một thời còn bị giới chuyên môn đánh giá là yếu ớt, mỗi lần thu âm đều phải qua xử lý âm thanh rất nhiều, hát live khá tệ và bị khán giả la ó.

Hiểu được bản chất vấn đề, là người của hai đời, cũng có thể nói là người từ tương lai trở về, Lý Đông đương nhiên nắm trong tay những ca khúc hit nhất phù hợp với xu hướng âm nhạc đương đại. Hắn muốn dùng ưu thế này để nâng Lan Phương một bước thành sao, hoàn thiện giấc mơ của nàng. Thực ra, ban đầu Lý Đông cũng dự định muốn dần dần tìm mua lại bản quyền của các tác giả kia nhưng hắn mau chóng nhận ra vấn đề gặp phải là ca khúc hit nào có dễ dàng tới tay như vậy? Phải hiểu một năm cũng chỉ có một hai ca khúc mà thôi. Đó là chưa kể phải tính toán mức độ phù hợp của ca khúc với chất giọng và dòng nhạc theo đuổi của ca sĩ. Việc chờ đợi ca khúc ra đời cũng như tìm kiếm và liên lạc với nhạc sĩ cũng tốn thời gian và gây ra nhiều nghi ngờ, rắc rối không đáng có do vậy suy đi tính lại, Lý Đông đành bỏ qua những áy náy đó mà dựa theo trí nhớ viết lại các khúc hit đã biết. Lý Đông quyết định bỏ qua các lo lắng tiêu tiểu, cùng lắm sau này tìm cơ hội đền bù một chút tài chính cho các tác giả kia là được. Dù sao những người này trong đời hiện tại cũng còn chưa viết ra những ca khúc đó do vậy cũng không tính là Lý Đông đánh cắp bản quyền. Bằng một chút tinh thần AQ, Lý Đông tự nhủ biết đâu nếu ca khúc này đã ra đời thì các tác giả kia lại nghĩ ra được các bài hát khác hay hơn nữa thì sao? Đó chẳng phải là động lực của bọn họ ư?

Điều Lý Đông muốn làm chính là phải để Lan Phương tỏa sáng. Hắn xác định một ca khúc không được thì hai ca khúc, ba ca khúc thậm chí là nhiều hơn nữa... Hắn không tin với chừng đó các bài hit mà không thể đánh ra được một ngôi sao, nếu là vậy thì quá phi lý rồi.

Khi này, thấy Đinh Cương vẫn đang chờ đợi mình trò chuyện, Lý Đông liền nói:

- Nếu đã như vậy thì đề nghị kia từ phía chúng tôi có thể tiếp tục thương thảo rồi chứ?

- Ha ha... anh đã tính tới việc này hiển nhiên là cũng hiểu được bản chất của sự việc. Việc này mặc dù còn phải trao đổi lại với anh Quang Huy nhưng tôi nghĩ anh ấy cũng sẽ rất mau xem xét lại đề xuất của các anh. Có điều, ca khúc hay là một chuyện nhưng ca sĩ cũng phải ở một mức độ nào đó nếu không thì thật sự lãng phí lớn và thiếu công bằng cho cả tác giả và tác phẩm.

- Uhm... anh yên tâm. Thực ra người tôi muốn giới thiệu với các anh không có tệ như các anh đang nghĩ. Cái cô ấy thiếu chỉ là một cơ hội mà thôi. Thật giả các anh có thể gặp gỡ trực tiếp để thử nghiệm là được rồi.

- Ha ha... cũng xin lỗi anh. Đúng là chúng tôi cũng hành xử nóng vội, hơi chủ quan duy ý chí. Uhm... xem nào, cô ấy tên là Ninh Lan Phương đúng không? Hiện tại là một ca sĩ phòng trà, vẫn còn đang theo học một khóa đào tạo... cũng có vẻ là đã biết về âm nhạc. Được, chúng tôi sẽ bố trí để tiếp xúc sớm với cô ấy.

- Tốt!...

Sau cái gật đầu hài lòng, Lý Đông chần chờ đôi chút rồi tiếp tục nói:

- Có việc này tôi vẫn phải nhờ tới các anh! Rất mong được các anh hỗ trợ!

- Vâng, mời anh cứ nói!

- Uhm... cũng không phải cái gì lớn. Chỉ là tôi muốn không để Lan Phương biết được có người đứng đằng sau tất cả những chuyện này. Các anh có thể tiếp cận cô ấy như cách tìm kiếm tài năng thông thường. Thế nào? Không vấn đề gì chứ?

Đinh Cương khá là bất ngờ với đề nghị này. Phát sinh cái tình tiết tiểu thuyết gì đây? Chẳng lẽ người thanh niên này đang âm thầm theo đuổi cô gái kia hay là muốn trả ơn đáp nghĩa gì đó?

Nghĩ là như vậy nhưng là một nhân sĩ chuyên nghiệp, Đinh Cương cũng không hỏi thêm về lý do mà chỉ gật đầu:

- Được, anh yên tâm. Chuyện nhỏ thôi mà!

- Ha ha... tốt! Hợp tác vui vẻ!

Lý Đông cười lớn rồi vươn tay ra bắt tay Đinh Cương. Buông tay nhau ra Lý Đông nhìn đồng hồ rồi nói:

- Uhm... Mọi chuyện cứ tạm tính như vậy. Bây giờ chúng tôi có chút việc phải đi. Các bước tiếp theo cần làm như thế nào và muốn chúng tôi hỗ trợ ra sao anh liên lạc qua chị Vũ Nhun nhé!.

- Được, tôi hiểu!

- Vậy chào anh!

- Vâng, hẹn gặp lại anh!

Lý Đông đứng lên định bước ra khỏi phòng nhưng như chợt nhớ ra điều gì, hắn liền quay sang Đinh Cương nói:

- À... Nếu các anh thấy cần thêm ca khúc hit thì cũng cứ trao đổi lại, chúng tôi sẽ đáp ứng theo yêu cầu. Mục đích không có gì ngoài việc để Lan Phương tỏa sáng càng nhanh càng tốt!

Đinh Cương há hốc mồm mà nhìn Lý Đông. Hắn có chút tưởng mình nghe nhầm, không phải người kia vừa nói sẽ còn bổ sung ca khúc hit, lại còn sở cầu tất ứng nữa đây chứ? Người này tưởng mình là thần âm nhạc chắc mà nói đùa là đùa ra được vậy? Chuyện đó là dễ dàng lắm sao?

Nghĩ tới đây, Đinh Cương nở nụ cười méo xệch rất là thiếu sự tin tưởng trả lời:

- À... Vâng! Nếu có thể thì chúng tôi cũng không chê ít đâu. Nếu được anh cứ gửi tới đây!

- Uhm... Cảm ơn anh!

Nói đoạn, Lý Đông ra hiệu cho Vũ Nhung, hai người chào hỏi Đình Cương rồi bước ra thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Roẹt... Đùng...

Tiếng sấm rền vang phía xa làm rung chuyển cả bầu trời chiều chạng vạng. Những ngày cuối tháng bảy này, toàn miền Bắc đã bước vào mùa mưa. Những cơn giông chợt đến chợt đi mang lại một lượng nước lớn cho những cánh đồng đã khô cạn sau chuỗi ngày hè nóng bức. Sức sống lại bùng phát trở lại với những vật cỏ non đâm chồi nảy lộc trên những vùng đất nứt nẻ đầy bụi cát chứng minh cho sức tái tạo dẻo dai và bền bỉ của tự nhiên.

Kèm theo những tiếng sấm và ánh chớp sáng lòa, mây đen từ phía đông đang không ngừng cuộn cuộn kéo tới. Gió mang theo hơi nước mát lạnh ào ạt thổi rung những tán cây, bụi bay trắng xóa trên những ngã đường.

Sau chốc lát,

Lộp độp... lộp độp...

Mưa tới rất nhanh! Từng giọt nước lớn bắt đầu nặng nề rơi trên những phiến lá rừng của vùng giáp ranh biên giới.

Rừng Đông Lâm, cánh rừng nhiệt đới trùm qua đường phân giới lãnh thổ của hai quốc gia láng giềng vốn không mấy thân thiện và hảo hữu trong suốt mấy nghìn năm lịch sử tồn tại. Khi này, trong cái tranh tối tranh sáng, một toán nhỏ người đang len lỏi di chuyển như những con thú giữa những lùm cây rậm rạp. Mới nhìn qua, bộ dáng bọn họ giống như một toán phu rừng đang lặn lội tìm kiếm lâm sản với gùi đeo vai và dao phát bụi. Tuy vậy dưới vẻ lầm lũi đó thì ánh mắt sắc lạnh của bọn họ lại dường như tỏa ra một luồng sát khí nhàn nhạt.

Đi đầu toán người là một tên mặt lưỡi cày, mắt xếch, lông mày lưỡi mác, dáng người không cao lắm nhưng lại khá rắn chắc, áo ướt nước mưa dính xít vào người hằn nổi lên những đường cơ bắp cuộn cuộn. Khi cả đoàn đã tiến gần vùng ven, người này bắt chợt giơ tay ra hiệu cho cả nhóm dừng lại. Tên đi sau hần lập tức lên tiếng hỏi:

- Đại ca, sao rồi?

Tên đại ca không quay lại mà tiếp tục quan sát phía trước, sau một hồi hần mới chậm chậm trả lời:

- Phi Ứng, phía trước là vùng rừng thưa vành đai, qua khu vực này chúng ta sẽ tiến vào lãnh thổ có người cư trú, tại đó sẽ có người tới tiếp ứng chúng ta. Mày nhắc bọn còn lại tiếp tục thận trọng, nơi này tao thấy có đường mòn do vậy rất có thể vẫn có kẻ đi lại. Đừng để lại dấu tích gì để bị biên phòng nghi ngờ và phát hiện ra chúng ta.

- Vâng! Em biết rồi!

Tên đàn em nhận lệnh, nhanh chóng quay lại nhỏ giọng nhắc nhở toán người gồm bốn tên đi sau lưu ý những gì tên đại ca vừa nói. Mấy tên này nhanh chóng gật đầu biểu thị đã hiểu sau đó cả nhóm lại tiếp tục âm thầm di chuyển dưới mưa.

Bọn họ... những kẻ xa lạ này... nhìn như không có gì đáng ngại lớn. Thậm chí, với phần đông người dân tại vùng biên giới này nếu vô tình bắt gặp cũng sẽ không cảm thấy nguy hại gì nhưng đó chỉ là với những kẻ vô tri bởi thực tế bọn chúng chính là những tay sát thủ cực kỳ hung hiểm, thành viên nòng cốt của biệt đội Đột Sát - đơn vị tập hợp những tay lính tinh nhuệ và thiện chiến nhất được chọn lọc từ lực lượng đặc công của ba quân khu Thành Đô, Lan Châu và Tế Nam. Nhiệm vụ chính của biệt đội này chính là chuyên dùng làm công cụ để ám sát tiêu diệt những đối tượng đang bị truy nã hoặc những kẻ có sự ảnh hưởng tiêu cực, gây nguy hiểm đến sự phát triển và an ninh an toàn của đất nước nhưng được các quốc gia hoặc lực lượng khác bảo hộ, nằm ngoài sự khống chế quyền lực trong nước.

Danh tiếng của đặc đội này như sấm rền bên tai trong các lực lượng vũ trang của đất nước phương Bắc. Năng lực của bất kỳ thành viên nào trong nhóm này đều không cần phải bàn cãi. Vũ khí nóng, vũ khí lạnh, bắn tỉa, cận chiến, thủy chiến, lục chiến... không món nào không tinh thông, mỗi người đều là trong ngàn người chọn một. Bọn họ đều có phản ứng và tư duy nhanh nhạy, khả năng hoạt động độc lập cũng như phối hợp tác chiến hiệu quả, bản thân lại phải từng kinh qua rèn rũa sa trường tại các điểm nóng trên thế giới như Tam Giác Vàng hoặc tại các nước châu Phi... Do yêu cầu rất cao nên số lượng các thành viên tất nhiên không nhiều, cả biệt đội chỉ có khoảng hai mươi lăm người chia làm bốn tổ gồm Xà, Ứng, Hồ, Lang. Biên chế mỗi tổ sáu

người được chỉ huy bởi một tổ trưởng, cả bốn tổ này lại nằm dưới sự điều phối chung của một người là đội trưởng. Điều đáng nói hơn nữa là mặc dù tuổi đời bọn họ đa phần đều dưới ba mươi lăm tuổi nhưng do những chiến công hiển hách đã lập được nên quân hàm của những người này thấp nhất cũng là trung tá, người đội trưởng thậm chí còn lên tới hàm thiếu tướng, khỏi phải nói những cống hiến của lực lượng này là to lớn như thế nào đối với đất nước bên kia.

Lúc này, toán người đang âm thầm xâm nhập vào vùng biên kia chính là Ứng Tổ do một người có biệt danh là Liệp Ứng cầm đầu. Bọn họ nhận được mệnh lệnh vượt biên vào lãnh thổ nước Việt để tìm cơ hội tiếp cận và bắt giữ một nhân vật đang khá có ảnh hưởng trên thương trường và chính trường của nước bên này bây giờ - Lý Đông, Chủ tịch Hội đồng quản trị của Tập đoàn Kỷ nguyên mới.

Để hoàn thành được nhiệm vụ này, trước khi xuất phát, các thành viên của Ứng Tổ đã được lãnh đạo cung cấp khá nhiều thông tin về người này. Theo đó, phương án tác chiến và kế hoạch phối hợp hành động nơi đất khách cũng đã được phác thảo khá cặn kẽ. Bọn họ không phải là những kẻ máu nóng mới chân ướt chân ráo vào nghề nên đều hiểu những nguy hiểm và bất ngờ có thể xảy ra. Thực tế hoạt động cho thấy, trong không ít các lần thực hiện nhiệm vụ, ngay cả khi cả nhóm đã cảm thấy mục tiêu nằm chắc trong lòng bàn tay thì lại xảy ra kỳ biến dẫn tới nhiệm vụ thất bại. Việc lật thuyền trong mương rõ ràng không phải là cái gì không thể do vậy đối với nhiệm vụ lần này, Ứng Tổ khá là thận trọng.

Mặc dù có đường mòn nhưng Liệp Ứng không dám chọn những con đường dễ đi mà tiếp tục dùng la bàn và bản đồ định vị vệ tinh, băng qua những mỏm đá, con suối gập ghềnh hòng tiếp cận nơi cần đến. Vốn dĩ ban đầu Ứng Tổ định sang đây theo con đường khách du lịch hoặc tiểu thương buôn bán nhưng do có nhiều vũ khí và đạo cụ chuyên dụng cần mang theo nên để tránh xảy ra thêm sai sót ở khâu nào đó bọn họ quyết định vượt biên theo đường rừng. Phải biết thời gian gần đây, do ảnh hưởng của vụ Phùng Bân, tính cảnh giác của lực lượng an ninh từ cấp trung ương cho tới địa phương đối với người phương Bắc được nâng lên rất cao. Bất kỳ sự di trú nào rất có thể đều nằm trong tầm ngắm của mật vụ nên không thể chủ quan trong khâu nào được.

Chậm chạp di chuyển mất thêm khoảng nửa tiếng, Ứng Tổ đã ra tới bìa rừng. Theo kế hoạch, tại đây bọn họ sẽ có người tiếp ứng đã chờ sẵn. Quả nhiên từ xa, Liệp Ứng đã nhận ra một chiếc xe SUV bảy chỗ cũ kỹ. Xe tắt cả đèn và động cơ, nằm im ắng ven một trục đường mòn. Liệp Ứng cho mọi người dừng lại sau đó từ trong túi quần lôi ra một chiếc đèn pin loại nhỏ, bật đèn nhấp nháy vài cái về phía chiếc xe theo một quy tắc nào đó. Sau giây lát, chiếc xe bỗng rung lên tiếng động cơ khởi động, đèn pha xe cũng nhấp nháy hồi đáp.

Nhận được tín hiệu phù hợp, Liệp Ứng dẫn đầu đi về phía trước, tới nơi hất mở cửa rồi ngay lập tức chui vào bên ghế lái phụ. Những thành viên còn lại cũng vội vã phân nhau tiến vào chiếm giữ các vị trí còn lại trong xe. Khi đã thấy mọi người đã ổn định, chiếc xe khẽ gầm nhẹ rồi theo đường mòn lăn bánh hướng về một nơi bất định.

*****

Cùng lúc này, tại Đồng Thành, trụ sở Công ty Xây dựng Bê ta,

Trần Lãi hai chân gác lên bàn làm việc, lưng ngả dựa vào ghế, mấy đầu ngón tay phải không ngừng vờ về điều thuốc đang hút dở, lim dim hưởng thụ bàn tay mềm mại của cô thư ký riêng đang xoa bóp trên vai và ngực hần. Đang khi Trần Lãi muốn quay lại ôm cô nàng để tiến hành một số chuyện đây tính lạc thú khác thì bất chợt vang lên tiếng gõ cửa phòng:

- Cộc... cộc!

Trần Lãi mất hứng quay đầu nhìn về phía cánh cửa nói lớn:

- Ai đấy? Tôi đang bận tiếp khách!

Bên ngoài lập tức vang lên một giọng nói quen thuộc:

- Anh Trần Lãi, có anh Phạm Trung muốn gặp anh!

Nghe xong câu trả lời, Trần Lãi giật mình nghi hoặc không hiểu Phạm Trung không điện thoại báo trước mà đột ngột tới tìm hẳn là có chuyện gì?

Đẩy ra bàn tay của cô thư ký, chỉnh sửa một chút quần áo, Trần Lãi nhanh chóng đứng lên tự mình ra mở cửa. Khi cánh cửa mở ra, trước mặt hẳn quả nhiên hiện ra dáng người thấp đậm của Phạm Trung và cô lễ tân của công ty đang đứng.

Trần Lãi vội vàng niềm nở mời mọc:

- Anh Phạm Trung, Mời anh vào!

Phạm Trung gật đầu, nhếch miệng cười rồi đi thẳng vào bên trong. Ánh mắt hần khẽ đảo qua căn phòng, khi bắt gặp dáng người ma mị của cô thư ký riêng của Trần Lãi đang đứng đó, Phạm Trung không khỏi thầm gật gù khen ngợi Trần Lãi có khiếu thưởng thức.

Hắn không vội tiến về phía sô pha mà quay sang Trần Lãi cười nói:

- Trần Lãi, có vẻ tôi tới không đúng lúc rồi, vị khách này của cậu khá là quan trọng nha!

- Ha ha, Anh Phạm Trung sao lại nói vậy chứ. Ai cũng không quan trọng được bằng anh được! Nào, anh ngồi uống nước đi!

Nói đoạn, Trần Lãi vẫy tay ra hiệu cho thư ký và cô nhân viên lễ tân lui ra. Khi quay lại, hắn bắt gặp Phạm Trung đang mãi miết nhìn theo vòng ba nẩy

nở được quây bó trong chiếc váy ngắn hở hang cùng gập chân dài gọi cảm của người thư ký, Trần Lãi mặc dù trong lòng có chút không nở nhưng vừa pha trà rót nước hần vẫn vừa cất lời :

- Chẹp, cô ấy là Thanh Hương, thư ký mới tuyển của em. Anh thấy thế nào?

Phạm Trung hí cặp mắt, cuống họng đầy thịt rung lên những tiếng cười âm thầm:

- Khửu khửu... bảo sao lần đầu tôi mới nhìn thấy. Tư vị có vẻ không tệ đâu, cậu quả là có phúc hưởng đấy!

- Ha ha... quan hệ đôi chác cả thôi. Uhm... nếu tới nay anh không vướng gì, hay là để em bảo cô ấy theo anh nhé!

- Chẹp, nhìn đã thấy ưng ý rồi. Tài sản riêng của cậu, dùng chung cậu không khó chịu chứ?

- Dạ... nào có anh. Chân dài cũng chỉ là để tiêu khiển mà thôi, chán thì đổi người mới, khó chịu gì chứ?

- Uhm... thế cô thư ký lần trước đâu rồi? Không phải là đã qua tay tôi nên cậu đuổi đi rồi chứ?

- Ha ha... anh hiểu nhầm! Cũng kiếm đủ món rồi nên gắp được tay cù lần, lập gia đình rồi. Mới xin nghỉ tháng trước!

- Vậy à? Tiếc thật đấy! Kỹ năng cô nàng rất tuyệt! Tối giờ tôi vẫn còn phê pha đây.

- Ha ha... đàn bà thiếu gì đâu anh! Mà sao hôm nay rỗng lại đến nhà tôm thế này? Có việc gì anh cứ alo em chạy tới là được mà!

Phạm Trung ngả hẳn lưng ra ghế sau đó nói:

- Ha ha... tôi tới là để báo tin vui cho cậu đây!

Nghe tới đây, mắt Trần Lãi sáng lên:

- Anh nói là vụ kia...?

- Đúng vậy! Mặc dù có chút khó khăn nhưng về cơ bản đã nhận được sự đồng thuận chung. Gói thầu nhiều khả năng sẽ về tới tay Bê ta!

- Vậy à! Tốt... tốt quá rồi! Dựa bóng các bác quả là phúc lớn của em!

Phạm Trung hải lòng trước thái độ của Trần Lãi. Cân nhắc một chút, Phạm Trung nhếch mép:

- Uhm... có điều để cho chắc chắn, anh vẫn muốn chú tạm ứng lót tay thêm 5% giá trị hợp đồng. 5% lót tay lần trước chú đưa hiện có vẻ không đủ cho các vị gia yên tâm lắm!

Nghe ra là Phạm Trung lại muốn vùi vĩnh thêm tiền tạm ứng, mí mắt Trần Lãi khẽ giật. Năm phần trăm giá trị hợp đồng quy ra tiền mặt cũng là một con số không nhỏ. Hiện tại Công ty đang thi công nhiều hạng mục lớn khác trong tỉnh nên dòng tiền cũng có chút giật gấu vá vai, phải lấy tiền tạm ứng thì công của công trình này bù cho công trình khác.

Tuy vậy, Trần Lãi cũng hiểu đã đi tới bước thế này thì không nên để có chuyện bất ngờ xảy ra. Tính toán sơ lược tiền mặt cũng như những nguồn có thể vay từ ngân hàng, Trần Lãi cắn răng nói:

- Được! Anh cho em một, hai ngày chuẩn bị. Tiền sẽ được chuyển tới anh!

- Tốt! Tiền vẫn chuyển theo cách cũ, số tài khoản của công ty em họ tôi cậu cũng có rồi đấy!

- Vâng, em hiểu ạ!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98

Truyền đạt xong nội dung chính của cuộc gặp mặt ngày hôm nay, Phạm Trung liền nói tới một chuyện khác:

- Trần Lãi, vụ phòng trà cậu điều tra đến đâu rồi?

Trần Lãi cau mày đưa tay khẽ nhấp một ngụm nước rồi mới trả lời:

- Anh Phạm Trung, tình hình có chút phức tạp. Theo thông tin điều tra được từ nhân viên ở đó, đối phương lái xe Benley, có vẻ là kẻ có rất có điều kiện. Anh cũng biết loại xe giá trị cả gia tài này không phải người tầm thường có thể mua nổi.

- Hừ... xe sang thì là cái gì? Cứ cho là như vậy nhưng có tiền thì ngon lắm sao? Thế giới này có quyền mới là có tất. Ở cái đất Đông Thành, tao chưa thấy có vị nào họ Lý mà cầm quyền to cả. Mà tra ra được biển số xe của nó không?

- Dạ, hôm đó trời tối nên nhân viên cũng không quá để ý. Em cũng đang cho người âm thầm theo dõi con bé kia nhưng không thấy nó liên lạc hay gặp gỡ lại thằng đó.

- Thế sao không tra xem ở Đông Thành có những ai sở hữu xe Benley?

- Em cũng tra cứu rồi, cả tỉnh có khoảng gần hai mươi chiếc bao gồm các model cả cũ và mới. Có điều anh cũng hiểu những dòng xe này thường không đứng tên trực tiếp chủ nhân mà được đứng tên công ty để khấu hao chi phí hoặc nhờ người thân đứng hộ để tránh việc điều tra tài chính do vậy việc thu thập thông tin cũng khá khó khăn.

Nghe tới đây, trên trán Phạm Trung nổi lên gân xanh, giọng nói và cách xưng hô lập tức thay đổi:

- Vậy chuyện này mày tính sao? Lẽ mề hơn cả tháng, nổi nhục đó tao chịu lâu lắm rồi!

Trần Lãi liếc mắt nhìn Phạm Trung, trong lòng là đầy vẻ khinh thường “Hừ, đúng là không bột đổ gột nên hồ. Có chút chuyện như vậy mà cũng không nhẫn nại được, mày mà không có ông già chống lưng thì ra đời đã bị đi cho bẹp dí rồi ở đó mà lên giọng lớn lối”.

Nghĩ là vậy nhưng sau khi cân nhắc đôi chút, Trần Lãi lên tiếng trả lời:

- Cách thì em có, có điều sợ là chuyện này có thể gây ra chút rắc rối.

- Cách gì? Nói luôn đi, chỉ cần lời ra được thẳng chó đó thì cách nào tao cũng hỗ trợ mày.

- Uhm... cũng không phải cái gì phức tạp. Cứ cho người trực tiếp bắt con bé kia lại, uy hiếp nó khai ra thông tin của thằng kia. Nếu cần, anh dùng con bé uy hiếp thằng kia tới là xong.

- Mày nghĩ nó sẽ đến à?

- Anh yên tâm! Nó bảo vệ con bé kia như vậy hẳn quan hệ giữa bọn nó cũng không phải tầm thường, em nghĩ chắc chắn nó sẽ tới. Khi đó chỉ cần chúng ta bố trí cẩn thận chắc chắn có thể tóm được hắn.

- Uhm... đơn giản như vậy, sao mày không làm sớm đi?

Trần Lãi cười khỏ:

- Dạ, không phải em không muốn làm mà thực tế là kể từ hôm đó xung quanh con bé này cứ lờn vờn vài bóng vệ sĩ thủ hộ. Gia cảnh con nhỏ này cũng bình thường nên rất có thể là do tên kia cử tới. Mấy thằng thủ hạ của em chưa tìm được cơ hội ra tay. Nóng vội hành động có khi rút dây động rừng khiến bọn chúng sinh nghi thì việc lại càng khó làm. Mặt khác, bắt cóc cũng là một chuyện lớn, chuyện này công an chắc chắn phải vào cuộc điều tra, phiền phức cũng là không ít. Anh cũng hiểu nước ta, an ninh đối với những chuyện này là rất để ý giải quyết.

- Hừ... chuyện công an mày không cần lo, bao lên người tao, có gì tao sẽ dùng quan hệ đè xuống. Mày cứ mang con bé kia về đây là được. Mẹ kiếp, lần trước chưa chơi được nó, lần này xem tao hành hạ nó chết đi sống lại kiểu gì.

- Vâng, nếu anh đã nói vậy thì em sẽ làm ngay.

- Được, đừng làm tao thất vọng!

*****

Khi hai tên Trần Lãi vẫn còn đang thương thảo kế hoạch đối phó Lý Đông thì tại văn phòng Chủ tịch, Tập đoàn Kỷ nguyên mới, Lý Đông lại đang phải suy nghĩ để tìm giải pháp cho một vấn đề khác.

Khó khăn mà hắn gặp phải chính là những nội dung trong tập báo cáo mà Vũ Nhung mới chuyển tới liên quan đến tình hình tiêu thụ của ô tô điện.

Nhà máy ô tô Việt Nhật đã bắt đầu đưa ra những sản phẩm đầu tiên nhưng vấn đề đột ngột phát sinh là tại một loạt các quốc gia định hướng làm thị trường mục tiêu trước đó, các đại lý đều thông báo công tác kiểm định và xét duyệt đủ điều kiện nhập khẩu xe lại diễn ra tương đối chậm chạp. Thêm vào đó, tại các quốc gia có nền công nghiệp ô tô phát triển như Đức, Mỹ, Trung Quốc, Thái Lan... giai đoạn trước không có phản ứng gì đặc biệt thì bất ngờ đồng loạt viện dẫn các điều luật bảo hộ và chống độc quyền để gây khó dễ cho sản phẩm của tập đoàn xâm nhập vào thị trường trong nước. Theo đó các hàng rào thuế quan và kiểm định kỹ thuật ngặt nghèo liên tiếp được dựng lên, có nơi thậm chí còn yêu cầu Ô tô điện Việt Nhật phải sẵn sàng chia sẻ công nghệ với các hãng ô tô trong nước hoặc phải di chuyển nhà máy tới đây thì mới được hưởng các điều kiện ưu đãi như đối với các hãng khác. Sức ép lớn nhất là tới từ Đức, Anh và Trung Quốc. Anh và Đức là đầu tàu của cả liên minh EU nên ý kiến của bọn họ chi phối lên chính sách chung cả khối, về phần Trung Quốc thì đây lại là thị trường tiêu thụ lớn nhất thế giới, sức mạnh các quốc gia này không cần phải bàn cãi.

Các điều khoản này được đưa ra tương đối bất công và đi ngược lại chính sách về tự do thương mại mà các nước này đang rao giảng. Tự do thương mại nói đúng ra là một công cụ có lợi nhiều hơn với các nước phát triển, khi bọn họ chiếm ưu thế về công nghệ thì hiển nhiên muốn tuyên truyền về tự do kinh doanh để sản phẩm của mình có thể thâm nhập dễ dàng vào thị trường các nước khác, bóp chết các ngành công nghiệp non trẻ tại những nước lạc hậu từ đó độc chiếm thị trường. Nhưng vào hoàn cảnh lúc này, khi ưu thế không còn nằm về phía bọn họ thì các tập đoàn phải gây sức ép lên chính phủ buộc chính phủ đứng về phía mình nhằm có thể bảo vệ nền công nghiệp ô tô trong nước. Phải biết, những doanh nghiệp này hiện đều là đầu tàu dẫn dắt nền kinh tế các quốc gia nên chính quyền đương nhiên phải ủng hộ bọn họ, đó là còn chưa kể mối quan hệ lợi ích chặt chẽ giữa giới chủ đầu tư và giới chính khách tại các quốc gia tư bản này.

Toyota cũng đang khá đau đầu giải quyết tình huống trước mắt. Tuy cũng là một hãng lớn nhưng một mình chống lại cả hiệp hội cũng là vấn đề hết sức khó khăn, việc dựa vào chính phủ Nhật cũng có vẻ không hiệu quả trong những trường hợp này. Sự tình diễn biến có chút hơi vượt dự kiến. Mặc dù cả kỷ nguyên mới và Toyota đều đã tính tới được phản kháng phát sinh nhưng không ngờ lại dòn dập và mạnh mẽ như vậy. Có vẻ các hãng đã học hỏi được bài học lớn từ các đối thủ trên lĩnh vực năng lượng của Kỷ nguyên mới, những tập đoàn hoạt động cùng trong lĩnh vực năng lượng không phải thói thóp cầm chừng thì cũng phải lựa chọn hoạt động phụ thuộc vào Kỷ nguyên mới hoặc thậm chí là giải thể đóng cửa.

Gần như là không có một ngoại lệ!

Ở một khía cạnh khác, về mặt chiến lược, các hãng cũng đều đi tới một nhận định chung là ô tô điện sẽ là xu hướng tiêu dùng không thể chống lại do vậy thay vì nghi ngờ tính hiệu quả của sản phẩm ô tô Việt Nhật thì tốt nhất hãy tập trung tìm mọi cách tạo ra một lợi thế hòng buộc Kỷ nguyên mới ngồi vào bàn đàm phán. Theo đó, bọn họ mới có thể tìm ra một con đường nào đó để tiếp tục tồn tại và phát triển.

Chuyện này giải quyết như thế nào, Lý Đông sẽ phải đau đầu tìm hướng đi, không thể có giải pháp trong chốc lát. Dù sao nắm trong tay một sản phẩm dẫn dắt thị trường cũng không phải điều đơn giản, Lý Đông cũng hiểu muốn trở thành tập đoàn hàng đầu đương nhiên phải làm quen và có năng lực giải quyết những rắc rối như vậy.

Ngồi suy nghĩ một hồi lâu chưa ra phương án nào thực sự hữu hiệu, cảm thấy một chút ê ẩm người, Lý Đông đứng lên rót một ly trà rồi cầm theo đi ra trước tấm vách trong suốt làm bằng kính cường lực, ánh mắt dõi nhìn về phía đường chân trời.

Con giông chiều đã dứt, mây rút đi trả lại một bầu trời tinh khiết với những vì sao đang không ngừng lấp lánh. Ngắm nhìn tinh không mênh mông trong sự tĩnh lặng gần như tuyệt đối, Lý Đông quên đi những rắc rối đang gặp phải mà rơi vào một trạng thái không linh huyền diệu, tâm thức chợt như được gọi mở, một sự thôi thúc khám phá khó hiểu với hàng loạt câu hỏi nảy sinh trong đầu hần “Vũ trụ bao la kia có gì? Đây là giới hạn cuối cùng của nó? Thế giới này từ đâu mà hình thành? Và vì sao mà tồn tại? Con người có thật tiến hóa từ khi mà ra? Rốt cục ý nghĩa thật sự của cuộc đời này là gì?”

Lý Đông mãi miết với những dòng suy nghĩ không đầu không cuối và cũng không có câu trả lời cuối cùng. Theo như những kiến thức hần có được từ nền văn minh Atlantis, thì câu trả lời cho những vấn đề nêu trên đều là những tri thức cấm thuộc lĩnh vực siêu hình gọi là “Vấn Đạo”. Thông thường ngay cả trong tộc người At lan cũng chỉ những người tu hành có phẩm hạnh, đức cao vọng trọng và đạt được cảnh giới nào đó mới có thể tiếp cận và thấu hiểu. Chúng không được phổ biến rộng rãi cho toàn bộ người dân cũng như được ghi chép lại dưới bất kỳ hình thức nào. Tất cả những thứ mà Lý Đông có chỉ là thuộc lĩnh vực hữu hình gọi là “Khoa kỹ”, nói là vậy nhưng mọi con đường tiếp cận vào thế giới siêu hình không phải là bị bịt kín. Vẫn có một vài dẫn dắt, ví dụ như các bài công pháp của Lý Đông chẳng hạn. Đó là một con đường có thể đi, nếu có thể thực hiện một cách rốt ráo tới tận cùng kèm với việc tu luyện tâm tính thì con người hoàn toàn có thể bước vào một tầng thứ mới, theo đó những hiểu biết thật sự về thế giới bản nguyên sẽ tự nhiên được mở ra.

Ngay khi Lý Đông còn đang chìm vào huyền tưởng thì một giọng nói trong trẻo êm ái vang lên:

- Chủ tịch đang suy nghĩ gì vậy?

Lý Đông tỉnh lại từ trong suy tư trầm mặc. Hần quay đầu nhìn về phía cô gái xinh đẹp đang lười biếng đứng tựa lưng vào cạnh cửa ra vào rồi cười nói:

- Ha ha... ngắm bầu trời lại nảy ra một chút ý tưởng siêu thực mà thôi.

Nói đoạn, không đợi cô gái trả lời, Lý Đông nhìn đồng hồ rồi lên tiếng:

- Uhm... Cũng muộn rồi. Chị Vũ Nhung, chúng ta cùng đi ăn chứ?

- Oa! Hôm nay đúng là mưa lớn nha. Làm việc đi sớm về trễ bấy lâu mà vẫn không mấy khi được chủ tịch mời đi ăn đâu, phải tận dụng cho tốt cơ hội này mới được!

- Ha ha... Mang tiếng keo kiệt và bóc lột quả là không hay ho tí nào. Hôm nay chị muốn ăn gì, ở đâu cứ tự do chọn.

- Là chủ tịch nói đấy nhé! Vậy... chúng ta đi ăn đồ nướng Hàn quốc đi!

Lý Đông gật gù:

- Uhm... nghe có vẻ hấp dẫn đấy. Đi thôi!

Nói xong hần quay trở lại bàn uống nước đặt xuống cốc trà rồi cùng Vũ Nhung đi ra khỏi phòng làm việc.

Khi hai người xuống đến hầm gửi xe thì từ phía xa đã bắt gặp hai bóng người một nam một nữ khá là quen thuộc. Điều đáng nói là cô gái lại đang

khoe tay, dựa vào người đàn ông, bộ dáng tình cảm như một cặp tình nhân đang hẹn hò vậy.

Lý Đông bất chợt nảy sinh ý xấu, muốn trêu chọc hai người này một chút do vậy hắn không tránh đi mà lập tức gọi lớn:

- Tổng giám đốc Trần Hằng, anh bị đau chân à mà cần thư ký riêng đi vậy?

Hai người phía trước đang vui vẻ cười đùa với nhau nghe tới đây thì chợt dừng người lại. Theo bản năng, cô gái rút tay khỏi người chàng trai, ánh mắt dáo dác ngó quanh.

Rất nhanh, cả hai người nhận ra người mới nói là Lý Đông. Da mặt trắng trẻo mịn màng của cô gái bắt gặp đồ lên, tay chân có chút luống cuống khó xử. Vốn nàng cho rằng đã muộn thế này, nhân viên về hết thì sẽ không có ai để ý đến chuyện của mình nhưng ai ngờ lại bị chủ tịch bắt gặp. Phải biết Thư ký riêng phát sinh quan hệ tình cảm với Tổng giám đốc quả là một chuyện tế nhị, vốn không nên diễn ra ở một tập đoàn chuyên nghiệp đây.

Nhìn bộ dạng có phần mất tự nhiên của Lê Hằng, Trần Hằng khẽ đưa tay nắm lấy tay nàng. Lê Hằng có chút lo được lo mất rút tay lại nhưng Trần Hằng lại một lần nữa nhanh tay nắm lấy. Mặc cho Lê Hằng tròn mắt lên ngạc nhiên, Trần Hằng kéo nàng đi về phía Lý Đông, nở nụ cười ngại ngùng nói:

- Ha ha... thật không ngờ để chủ tịch bắt gặp cảnh này sớm như vậy. Tôi cũng đang tính công khai chuyện này với mọi người nhưng chưa tìm được cơ hội thích hợp.

Lý Đông mỉm cười hỏi lại:

- Hai người bắt đầu lâu chưa?

- Uhm... kể từ cuối năm trước, sau vụ bắt cóc thì đôi bên bắt đầu tìm hiểu.

Vũ Nhung khi này xen vào:

- Chị Lê Hằng, giấu kỹ quá nha. Bắt gian tại trận nhá! Thế nào? Muốn chuyện này không bại lộ thì phải có gì hối lộ chứ nhỉ?

Lê Hằng càng thêm xấu hổ, nàng khẽ nghiêng mặt đi chỗ khác khẽ gắt:

- Vũ Nhung, cái gì mà bắt gian chứ!

- Ha ha... dám làm mà không dám chịu à.

- Thôi, đừng có trêu chị nữa!

Trần Hằng không đành lòng thấy Lê Hằng bối rối do đó nói:

- Được rồi, thế em muốn hối lộ cái gì đây?

Vũ Nhung không trả lời mà quay sang Lý Đông hỏi:

- Chủ tịch, ngài thấy nên phạt đôi tình nhân này thế nào?

Lý Đông ra vẻ nghĩ nghĩ một chút rồi nói:

- Hai người này giờ này mới về chắc cũng chưa ăn tối. Hay là để họ mời bữa tối hôm nay đi!

Vũ Nhung nghe tới đây thì bĩu môi nói:

- Xi, chủ tịch lại giờ cái tính keo kiệt đây, thật là khó sửa mà.

- Ha ha... không ngờ chị lại nghĩ xấu đi như vậy. Được rồi, để hôm khác mời bù là được chứ gì?

- Tốt, là chủ tịch nói rồi đấy nhé. Để chốt luôn trong tuần cho chắc, ngài làm to lo lớn lại quên mất việc này thì mang tiếng lắm.

Lý Đông cười giả lả:

- Được, trong tuần thì trong tuần. Thất tín với người khác đặc biệt lại là cô gái xinh đẹp như vậy cũng không hay ho gì.

- ....

Trần Hằng thấy Lý Đông và Vũ Nhung người qua ta lại vui đùa cũng không ý kiến gì về việc của hắn nên cũng an tâm phần nào. Dù sao hắn cũng hiểu mối quan hệ giữa Tổng Giám đốc và Thư ký riêng cũng không tốt cho lắm. Lý Đông không nói gì không có nghĩa là Trần Hằng có thể mặc kệ chuyện này được, hắn thân là Tổng Giám đốc càng cần phải quán triệt các nguyên tắc hoạt động chung. Trần Hằng cũng vốn định để Lê Hằng tìm một đơn vị khác nhưng muốn tìm một người có đủ tố chất cũng như hiểu về môi trường và thói quen làm việc của Trần Hằng cũng không đơn giản, khối lượng công việc lại đang lớn không thay người này được.

Cân nhắc một chút, Trần Hằng lên tiếng:

- Chủ tịch, chuyện của tôi và Lê Hằng tôi sẽ giải quyết ổn thỏa, không để ảnh hưởng đến hoạt động chung của tập đoàn. Chủ tịch yên tâm!

Lý Đông thấy thái độ trọng thị của Trần Hằng thì buồn cười lên tiếng:

- Anh Trần Hằng, không cần phải nghiêm trọng như vậy. Anh năm nay đã hơn ba mươi, cũng đến tuổi lập gia đình. Nhìn khối lượng công việc của tập đoàn ngày càng lớn, tôi cũng đang rất sốt ruột thay cho anh đây. Nếu Anh vì tập đoàn mà lấy hết quỹ thời gian và sức lực, không có cơ hội tìm hiểu ai dẫn tới trễ nải hạnh phúc riêng thì bản thân tôi vô cùng áy náy. Chị Lê Hằng giúp tôi giải quyết mối tâm tư này đáng ra phải cảm ơn chứ ảnh hưởng cái gì. Vũ Nhung, chị nói có phải không?

- Ha ha...Đúng, đúng...

Vũ Nhung vội vàng gật đầu ủng hộ.

Nghe là vậy, Trần Hằng mỉm cười nhưng vẫn tỏ thái độ kiên quyết:

- Không được, chuyện cá nhân và chuyện công ty vẫn cần rạch ròi. Tôi sẽ để Lê Hằng chuyển công tác sang nơi khác.

- Anh định để Chị ấy chuyển sang đâu? - Lý Đông hỏi.

- Uhm... cũng có vài mối thân quen bên công ty đối tác.

- Thôi, sang bên đó làm gì. Anh chuyển chị ấy sang bên Nghi đường Hoàn cầu đi. Nhân tài sao lại để lọt cho người khác dùng được. Đúng không chị Lê Hằng?

Lê Hằng bẽn lẽn cười trừ, mắt lại liếc nhìn Trần Hằng chờ đợi ý kiến của hấn.

Trần Hằng đắn đo một lát sau đó nói:

- Uhm... vậy cũng được. Lê Hằng sang đó làm hành chính cũng tốt.

Nói đoạn, hấn quay sang hỏi Lê Hằng:

- Em thấy chuyện này sao?

Lê Hằng nhu thuận gật đầu:

- Vâng, không có vấn đề gì ạ!

Lý Đông khi này cười lên ha hả rồi nói:

- Được rồi, nào bây giờ chúng ta đi ăn thôi. Thật may quá, hôm nay ví cũng không còn tiền thì lại có người trả thay! Đúng là ở hiền gặp lành. Có khi chịu khó theo dõi bắt được vài đôi nữa thì cả tuần không mất tiền cơm rồi!

- Xi...

Ba người còn lại bật cười, sau đó chia ra tiến về phía xe riêng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

Truyện đạt xong nội dung chính của cuộc gặp mặt ngày hôm nay, Phạm Trung liền nói tới một chuyện khác:

- Trần Lãi, vụ phòng trà cậu điều tra đến đâu rồi?

Trần Lãi cau mày đưa tay khẽ nhấp một ngụm nước rồi mới trả lời:

- Anh Phạm Trung, tình hình có chút phức tạp. Theo thông tin điều tra được từ nhân viên ở đó, đối phương lái xe Benley, có vẻ là kẻ có rất có điều kiện. Anh cũng biết loại xe giá trị cả gia tài này không phải người tầm thường có thể mua nổi.

- Hừ... xe sang thì là cái gì? Cứ cho là như vậy nhưng có tiền thì ngon lắm sao? Thế giới này có quyền mới là có tất. Ở cái đất Đông Thành, tao chưa thấy có vị nào họ Lý mà cầm quyền to cả. Mà tra ra được biển số xe của nó không?

- Dạ, hôm đó trời tối nên nhân viên cũng không quá để ý. Em cũng đang cho người âm thầm theo dõi con bé kia nhưng không thấy nó liên lạc hay gặp gỡ lại thằng đó.

- Thế sao không tra xem ở Đông Thành có những ai sở hữu xe Benley?

- Em cũng tra cứu rồi, cả tỉnh có khoảng gần hai mươi chiếc bao gồm các model cả cũ và mới. Có điều anh cũng hiểu những dòng xe này thường không đứng tên trực tiếp chủ nhân mà được đứng tên công ty để khấu hao chi phí hoặc nhờ người thân đứng hộ để tránh việc điều tra tài chính do vậy việc thu thập thông tin cũng khá khó khăn.

Nghe tới đây, trên trán Phạm Trung nổi lên gân xanh, giọng nói và cách xưng hô lập tức thay đổi:

- Vậy chuyện này mày tính sao? Lẽ mề hơn cả tháng, nổi nhục đó tao chịu lâu lắm rồi!

Trần Lãi liếc mắt nhìn Phạm Trung, trong lòng là đầy vẻ khinh thường “Hừ, đúng là không bột đổ gột nên hồ. Có chút chuyện như vậy mà cũng không nhẫn nại được, mày mà không có ông già chống lưng thì ra đời đã bị đi cho bẹp dí rồi ở đó mà lên giọng lớn lối”.

Nghĩ là vậy nhưng sau khi cân nhắc đôi chút, Trần Lãi lên tiếng trả lời:

- Cách thì em có, có điều sợ là chuyện này có thể gây ra chút rắc rối.

- Cách gì? Nói luôn đi, chỉ cần lời ra được thẳng chó đó thì cách nào tao cũng hỗ trợ mày.

- Uhm... cũng không phải cái gì phức tạp. Cứ cho người trực tiếp bắt con bé kia lại, uy hiếp nó khai ra thông tin của thằng kia. Nếu cần, anh dùng con bé uy hiếp thằng kia tới là xong.

- Mày nghĩ nó sẽ đến à?

- Anh yên tâm! Nó bảo vệ con bé kia như vậy hẳn quan hệ giữa bọn nó cũng không phải tầm thường, em nghĩ chắc chắn nó sẽ tới. Khi đó chỉ cần chúng ta bố trí cẩn thận chắc chắn có thể tóm được hắn.

- Uhm... đơn giản như vậy, sao mày không làm sớm đi?

Trần Lãi cười khỏ:

- Dạ, không phải em không muốn làm mà thực tế là kể từ hôm đó xung quanh con bé này cứ lờn vờn vài bóng vệ sĩ thủ hộ. Gia cảnh con nhỏ này cũng bình thường nên rất có thể là do tên kia cử tới. Mấy thằng thủ hạ của em chưa tìm được cơ hội ra tay. Nóng vội hành động có khi rút dây động rừng khiến bọn chúng sinh nghi thì việc lại càng khó làm. Mặt khác, bắt cóc cũng là một chuyện lớn, chuyện này công an chắc chắn phải vào cuộc điều tra, phiền phức cũng là không ít. Anh cũng hiểu nước ta, an ninh đối với những chuyện này là rất để ý giải quyết.

- Hừ... chuyện công an mày không cần lo, bao lên người tao, có gì tao sẽ dùng quan hệ đè xuống. Mày cứ mang con bé kia về đây là được. Mẹ kiếp, lần trước chưa chơi được nó, lần này xem tao hành hạ nó chết đi sống lại kiểu gì.

- Vâng, nếu anh đã nói vậy thì em sẽ làm ngay.

- Được, đừng làm tao thêm thất vọng!

*****

Khi hai tên Trần Lãi vẫn còn đang thương thảo kế hoạch đối phó Lý Đông thì tại văn phòng Chủ tịch, Tập đoàn Kỷ nguyên mới, Lý Đông lại đang phải suy nghĩ để tìm giải pháp cho một vấn đề khác.

Khó khăn mà hắn gặp phải chính là những nội dung trong tập báo cáo mà Vũ Nhung mới chuyển tới liên quan đến tình hình tiêu thụ của ô tô điện.

Nhà máy ô tô Việt Nhật đã bắt đầu đưa ra những sản phẩm đầu tiên nhưng vấn đề đột ngột phát sinh là tại một loạt các quốc gia định hướng làm thị trường mục tiêu trước đó, các đại lý đều thông báo công tác kiểm định và xét duyệt đủ điều kiện nhập khẩu xe lại diễn ra tương đối chậm chạp. Thêm vào đó, tại các quốc gia có nền công nghiệp ô tô phát triển như Đức, Mỹ, Trung Quốc, Thái Lan... giai đoạn trước không có phản ứng gì đặc biệt thì bất ngờ đồng loạt viện dẫn các điều luật bảo hộ và chống độc quyền để gây khó dễ cho sản phẩm của tập đoàn xâm nhập vào thị trường trong nước. Theo đó các hàng rào thuế quan và kiểm định kỹ thuật ngặt nghèo liên tiếp được dựng lên, có nơi thậm chí còn yêu cầu Ô tô điện Việt Nhật phải sẵn sàng chia sẻ công nghệ với các hãng ô tô trong nước hoặc phải di chuyển nhà máy tới đây thì mới được hưởng các điều kiện ưu đãi như đối với các hãng khác. Sức ép lớn nhất là tới từ Đức, Anh và Trung Quốc. Anh và Đức là đầu tàu của cả liên minh EU nên ý kiến của bọn họ chi phối lên chính sách chung cả khối, về phần Trung Quốc thì đây lại là thị trường tiêu thụ lớn nhất thế giới, sức mạnh các quốc gia này không cần phải bàn cãi.

Các điều khoản này được đưa ra tương đối bất công và đi ngược lại chính sách về tự do thương mại mà các nước này đang rao giảng. Tự do thương mại nói đúng ra là một công cụ có lợi nhiều hơn với các nước phát triển, khi bọn họ chiếm ưu thế về công nghệ thì hiển nhiên muốn tuyên truyền về tự do kinh doanh để sản phẩm của mình có thể thâm nhập dễ dàng vào thị trường các nước khác, bóp chết các ngành công nghiệp non trẻ tại những nước lạc hậu từ đó độc chiếm thị trường. Nhưng vào hoàn cảnh lúc này, khi ưu thế không còn nằm về phía bọn họ thì các tập đoàn phải gây sức ép lên chính phủ buộc chính phủ đứng về phía mình nhằm có thể bảo vệ nền công nghiệp ô tô trong nước. Phải biết, những doanh nghiệp này hiện đều là đầu tàu dẫn dắt nền kinh tế các quốc gia nên chính quyền đương nhiên phải ủng hộ bọn họ, đó là còn chưa kể mối quan hệ lợi ích chặt chẽ giữa giới chủ đầu tư và giới chính khách tại các quốc gia tư bản này.

Toyota cũng đang khá đau đầu giải quyết tình huống trước mắt. Tuy cũng là một hãng lớn nhưng một mình chống lại cả hiệp hội cũng là vấn đề hết sức khó khăn, việc dựa vào chính phủ Nhật cũng có vẻ không hiệu quả trong những trường hợp này. Sự tình diễn biến có chút hơi vượt dự kiến. Mặc dù cả kỷ nguyên mới và Toyota đều đã tính tới được phản kháng phát sinh nhưng không ngờ lại dồn dập và mạnh mẽ như vậy. Có vẻ các hãng đã học hỏi được bài học lớn từ các đối thủ trên lĩnh vực năng lượng của Kỷ nguyên mới, những tập đoàn hoạt động cùng trong lĩnh vực năng lượng không phải thoải mái cầm chừng thì cũng phải lựa chọn hoạt động phụ thuộc vào Kỷ nguyên mới hoặc thậm chí là giải thể đồng cửa.

Gần như là không có một ngoại lệ!

Ở một khía cạnh khác, về mặt chiến lược, các hãng cũng đều đi tới một nhận định chung là ô tô điện sẽ là xu hướng tiêu dùng không thể chống lại do vậy thay vì nghi ngờ tính hiệu quả của sản phẩm ô tô Việt Nhật thì tốt nhất hãy tập trung tìm mọi cách tạo ra một lợi thế hòng buộc Kỷ nguyên mới ngồi vào bàn đàm phán. Theo đó, bọn họ mới có thể tìm ra một con đường nào đó để tiếp tục tồn tại và phát triển.

Chuyện này giải quyết như thế nào, Lý Đông sẽ phải đau đầu tìm hướng đi, không thể có giải pháp trong chốc lát. Dù sao nắm trong tay một sản phẩm dẫn dắt thị trường cũng không phải điều đơn giản, Lý Đông cũng hiểu muốn trở thành tập đoàn hàng đầu đương nhiên phải làm quen và có năng lực giải quyết những rắc rối như vậy.

Ngồi suy nghĩ một hồi lâu chưa ra phương án nào thực sự hữu hiệu, cảm thấy một chút ê ẩm người, Lý Đông đứng lên rót một ly trà rồi cầm theo đi ra trước tấm vách trong suốt làm bằng kính cường lực, ánh mắt dõi nhìn về phía đường chân trời.

Con giông chiều đã dứt, mây rút đi trả lại một bầu trời tinh khiết với những vì sao đang không ngừng lấp lánh. Ngắm nhìn tinh không mênh mông trong sự tĩnh lặng gần như tuyệt đối, Lý Đông quên đi những rắc rối đang gặp phải mà rơi vào một trạng thái không linh huyền diệu, tâm thức chợt như được gọi mở, một sự thôi thúc khám phá khó hiểu với hàng loạt câu hỏi nảy sinh trong đầu hần “Vũ trụ bao la kia có gì? Đây là giới hạn cuối cùng của nó? Thế giới này từ đâu mà hình thành? Và vì sao mà tồn tại? Con người có thật tiến hóa từ khi mà ra? Rốt cục ý nghĩa thật sự của cuộc đời này là gì?”

Lý Đông mãi miết với những dòng suy nghĩ không đầu không cuối và cũng không có câu trả lời cuối cùng. Theo như những kiến thức hần có được từ nền văn minh Atlantis, thì câu trả lời cho những vấn đề nêu trên đều là những tri thức cấm thuộc lĩnh vực siêu hình gọi là “Vấn Đạo”. Thông thường ngay cả trong tộc người At lan cũng chỉ những người tu hành có phẩm hạnh, đức cao vọng trọng và đạt được cảnh giới nào đó mới có thể tiếp cận và thấu hiểu. Chúng không được phổ biến rộng rãi cho toàn bộ người dân cũng như được ghi chép lại dưới bất kỳ hình thức nào. Tất cả những thứ mà Lý Đông có chỉ là thuộc lĩnh vực hữu hình gọi là “Khoa kỹ”, nói là vậy nhưng mọi con đường tiếp cận vào thế giới siêu hình không phải là bị bịt kín. Vẫn có một vài dẫn dắt, ví dụ như các bài công pháp của Lý Đông chẳng hạn. Đó là một con đường có thể đi, nếu có thể thực hiện một cách rốt ráo tới tận cùng kèm với việc tu luyện tâm tính thì con người hoàn toàn có thể bước vào một tầng thứ mới, theo đó những hiểu biết thật sự về thế giới bản nguyên sẽ tự nhiên được mở ra.

Ngay khi Lý Đông còn đang chìm vào huyền tưởng thì một giọng nói trong trẻo êm ái vang lên:

- Chủ tịch đang suy nghĩ gì vậy?

Lý Đông tỉnh lại từ trong suy tư trầm mặc. Hần quay đầu nhìn về phía cô gái xinh đẹp đang lười biếng đứng tựa lưng vào cạnh cửa ra vào rồi cười nói:

- Ha ha... ngắm bầu trời lại nảy ra một chút ý tưởng siêu thực mà thôi.

Nói đoạn, không đợi cô gái trả lời, Lý Đông nhìn đồng hồ rồi lên tiếng:

- Uhm... Cũng muộn rồi. Chị Vũ Nhung, chúng ta cùng đi ăn chứ?

- Oa! Hôm nay đúng là mưa lớn nha. Làm việc đi sớm về trễ bấy lâu mà vẫn không mấy khi được chủ tịch mời đi ăn đâu, phải tận dụng cho tốt cơ hội này mới được!

- Ha ha... Mang tiếng keo kiệt và bóc lột quả là không hay ho tí nào. Hôm nay chị muốn ăn gì, ở đâu cứ tự do chọn.

- Là chủ tịch nói đấy nhé! Vậy... chúng ta đi ăn đồ nướng Hàn quốc đi!

Lý Đông gật gù:

- Uhm... nghe có vẻ hấp dẫn đấy. Đi thôi!

Nói xong hần quay trở lại bàn uống nước đặt xuống cốc trà rồi cùng Vũ Nhung đi ra khỏi phòng làm việc.

Khi hai người xuống đến hầm gửi xe thì từ phía xa đã bắt gặp hai bóng người một nam một nữ khá là quen thuộc. Điều đáng nói là cô gái lại đang khoác tay, dựa vào người đàn ông, bộ dáng tình cảm như một cặp tình nhân đang hẹn hò vậy.

Lý Đông bất chợt nảy sinh ý xấu, muốn trêu chọc hai người này một chút do vậy hắn không tránh đi mà lập tức gọi lớn:

- Tổng giám đốc Trần Hằng, anh bị đau chân à mà cần thư ký riêng đi vậy?

Hai người phía trước đang vui vẻ cười đùa với nhau nghe tới đây thì chợt dừng người lại. Theo bản năng, cô gái rút tay khỏi người chàng trai, ánh mắt dáo dác ngó quanh.

Rất nhanh, cả hai người nhận ra người mới nói là Lý Đông. Da mặt trắng trẻo mịn màng của cô gái bắt gặp đồ lên, tay chân có chút luống cuống khó xử. Vốn nàng cho rằng đã muộn thế này, nhân viên về hết thì sẽ không có ai để ý đến chuyện của mình nhưng ai ngờ lại bị chủ tịch bắt gặp. Phải biết Thư ký riêng phát sinh quan hệ tình cảm với Tổng giám đốc quả là một chuyện tế nhị, vốn không nên diễn ra ở một tập đoàn chuyên nghiệp đây.

Nhìn bộ dạng có phần mất tự nhiên của Lê Hằng, Trần Hằng khẽ đưa tay nắm lấy tay nàng. Lê Hằng có chút lo được lo mất rút tay lại nhưng Trần Hằng lại một lần nữa nhanh tay nắm lấy. Mặc cho Lê Hằng tròn mắt lên ngạc nhiên, Trần Hằng kéo nàng đi về phía Lý Đông, nở nụ cười ngại ngùng nói:

- Ha ha... thật không ngờ để chủ tịch bắt gặp cảnh này sớm như vậy. Tôi cũng đang tính công khai chuyện này với mọi người nhưng chưa tìm được cơ hội thích hợp.

Lý Đông mỉm cười hỏi lại:

- Hai người bắt đầu lâu chưa?

- Uhm... kể từ cuối năm trước, sau vụ bắt cóc thì đôi bên bắt đầu tìm hiểu.

Vũ Nhung khi này xen vào:

- Chị Lê Hằng, giấu kỹ quá nha. Bắt gian tại trận nhá! Thế nào? Muốn chuyện này không bại lộ thì phải có gì hối lộ chứ nhỉ?

Lê Hằng càng thêm xấu hổ, nàng khẽ nghiêng mặt đi chỗ khác khẽ gắt:

- Vũ Nhung, cái gì mà bắt gian chứ!

- Ha ha... dám làm mà không dám chịu à.

- Thôi, đừng có trêu chị nữa!

Trần Hằng không đành lòng thấy Lê Hằng bối rối do đó nói:

- Được rồi, thế em muốn hối lộ cái gì đây?

Vũ Nhung không trả lời mà quay sang Lý Đông hỏi:

- Chủ tịch, ngài thấy nên phạt đôi tình nhân này thế nào?

Lý Đông ra vẻ nghĩ nghĩ một chút rồi nói:

- Hai người này giờ này mới về chắc cũng chưa ăn tối. Hay là để họ mời bữa tối hôm nay đi!

Vũ Nhung nghe tới đây thì bĩu bĩu môi:

- Xi, chủ tịch lại giờ cái tính keo kiệt đây, thật là khó sửa mà.

- Ha ha... không ngờ chị lại nghĩ xấu đi như vậy. Được rồi, để hôm khác mời bù là được chứ gì?

- Tốt, là chủ tịch nói rồi đấy nhé. Để chốt luôn trong tuần cho chắc, ngài làm to lo lớn lại quên mất việc này thì mang tiếng lắm.

Lý Đông cười giả lả:

- Được, trong tuần thì trong tuần. Thất tín với người khác đặc biệt lại là cô gái xinh đẹp như vậy cũng không hay ho gì.

- ....

Trần Hằng thấy Lý Đông và Vũ Nhung người qua ta lại vui đùa cũng không ý kiến gì về việc của hắn nên cũng an tâm phần nào. Dù sao hắn cũng hiểu mối quan hệ giữa Tổng Giám đốc và Thư ký riêng cũng không tốt cho lắm. Lý Đông không nói gì không có nghĩa là Trần Hằng có thể mặc kệ chuyện này được, hắn thân là Tổng Giám đốc càng cần phải quán triệt các nguyên tắc hoạt động chung. Trần Hằng cũng vốn định để Lê Hằng tìm một đơn vị khác nhưng muốn tìm một người có đủ tố chất cũng như hiểu về môi trường và thói quen làm việc của Trần Hằng cũng không đơn giản, khối lượng công việc lại đang lớn không thay người này được.

Cân nhắc một chút, Trần Hàng lên tiếng:

- Chủ tịch, chuyện của tôi và Lệ Hằng tôi sẽ giải quyết ổn thỏa, không để ảnh hưởng đến hoạt động chung của tập đoàn. Chủ tịch yên tâm!

Lý Đông thấy thái độ trọng thị của Trần Hàng thì buồn cười lên tiếng:

- Anh Trần Hàng, không cần phải nghiêm trọng như vậy. Anh năm nay đã hơn ba mươi, cũng đến tuổi lập gia đình. Nhìn khối lượng công việc của tập đoàn ngày càng lớn, tôi cũng đang rất sốt ruột thay cho anh đây. Nếu Anh vì tập đoàn mà lấy hết quỹ thời gian và sức lực, không có cơ hội tìm hiểu ai dẫn tới trễ nải hạnh phúc riêng thì bản thân tôi vô cùng áy náy. Chị Lệ Hằng giúp tôi giải quyết mối tâm tư này đáng ra phải cảm ơn chứ ảnh hưởng cái gì. Vũ Nhung, chị nói có phải không?

- Ha ha...Đúng, đúng...

Vũ Nhung vội vàng gật đầu ủng hộ.

Nghe là vậy, Trần Hàng mỉm cười nhưng vẫn tỏ thái độ kiên quyết:

- Không được, chuyện cá nhân và chuyện công ty vẫn cần rạch ròi. Tôi sẽ để Lệ Hằng chuyển công tác sang nơi khác.

- Anh định để Chị ấy chuyển sang đâu? - Lý Đông hỏi.

- Uhm... cũng có vài mối thân quen bên công ty đối tác.

- Thôi, sang bên đó làm gì. Anh chuyển chị ấy sang bên Nghi đường Hoàn cầu đi. Nhân tài sao lại để lọt cho người khác dùng được. Đúng không chị Lệ Hằng?

Lệ Hằng bẽn lẽn cười trừ, mắt lại liếc nhìn Trần Hàng chờ đợi ý kiến của hắn.

Trần Hàng đắn đo một lát sau đó nói:

- Uhm... vậy cũng được. Lệ Hằng sang đó làm hành chính cũng tốt.

Nói đoạn, hắn quay sang hỏi Lệ Hằng:

- Em thấy chuyện này sao?

Lệ Hằng nhu thuận gật đầu:

- Vâng, không có vấn đề gì ạ!

Lý Đông khi này cười lên ha hả rồi nói:

- Được rồi, nào bây giờ chúng ta đi ăn thôi. Thật may quá, hôm nay ví cũng không còn tiền thì lại có người trả thay! Đúng là ở hiền gặp lành. Có khi chịu khó theo dõi bắt được vài đôi nữa thì cả tuần không mất tiền cơm rồi!

- Xi...

Ba người còn lại bật cười, sau đó chia ra tiến về phía xe riêng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

11h ngày 01 tháng 08 năm 2005, Trung tâm Âm nhạc Ngôi sao, số 68 đường Đinh Liệt, Đông Thành

Tiết khóa thanh nhạc kết thúc, các học viên lục tục theo nhau đứng lên đi ra khỏi phòng. Tiếng thảo luận vui vẻ của các cặp nam thanh nữ tú vang lên rộn rã khắp hành lang, chủ đề cũng không có gì ngoài một thông tin mới mà giảng viên vừa thông báo.

Theo đó, mọi người đều được biết tại Đông Thành sẽ chuẩn bị diễn ra buổi khảo hạch của Wepro để tuyển chọn ra các ca sĩ triển vọng làm lực lượng “gà nòi”, bổ sung cho làn sóng ngôi sao thứ ba tiếp theo các ca sĩ đã thành danh như Ứng Hoàng Phúc và H.A.T.

Khỏi phải nói, tin tức này có sức hấp dẫn như thế nào với những người tuổi trẻ đang học tập ở đây. Đánh giá về mức độ quan trọng của vấn đề thì có thể so sánh thế này, nếu xem trung tâm Ngôi sao là bộ phận có sức đẩy của một động cơ xe máy thì Wepro lại thực sự là một động cơ tên lửa đẩy. Điều này không có gì là nói quá bởi hãy nhìn mà xem, chỉ trong thời gian rất ngắn trung tâm này đã thể hiện ra năng lực tạo ra ngôi sao hiệu quả như thế nào. Ai cũng biết nếu được Wepro lựa chọn thì cơ hội sẽ rộng mở hơn rất nhiều, ước mơ và hoài bão của bọn họ sẽ có điều kiện để thực hiện, do vậy ánh mắt mỗi người đều ánh lên vẻ quyết tâm và khao khát. Phải hiểu những dịp như thế này là không dễ dàng có được.

Cũng giống như các bạn, Lan Phương khi này trong đầu đều tràn ngập các suy nghĩ về cuộc tuyển chọn. Nàng thật không ngờ một trung tâm lớn như Wepro lại có thể lặn lội về một tỉnh lẻ để trực tiếp tìm kiếm tài năng. Đây quả là thời cơ vàng cho những học viên nghiệp dư như nàng. Lan Phương thầm nhủ nhất định mình phải cố gắng nhất có thể, biết đâu lần này may mắn lại mỉm cười với nàng đây.

Dấy lên niềm hi vọng, bước chân Lan Phương cũng trở nên nhanh hơn, nàng rào bước theo chân cô bạn Thu Thủy mau chóng đi ra bãi gửi xe. Có điều vào lúc này, háo hức với những mong chờ nhưng Lan Phương lại không biết rằng trước mắt may mắn đâu chưa thấy chỉ biết một mối nguy hiểm lớn đang rình rập bên ngoài sẵn sàng chờ nàng lọt vào bẫy.

*****

- Anh Kiên, tới giờ tan tiết rồi!

- Uh! Chuẩn bị đi!

Phía ngoài cổng Trung tâm âm nhạc Ngôi sao, tại quán trà đá đối diện, hai tên thanh niên mặt mũi bặm trợn đang vừa ngồi uống nước vừa nhò giọng thì thầm. Nếu có người tinh ý sẽ phát hiện hai người này cũng không phải rảnh rỗi ra đây tán gẫu bởi ánh mắt bọn họ lại thường xuyên liếc nhìn về hướng trung tâm như đang theo dõi một ai đó.

Kể từ khi đồng hồ đã chuyển qua mười một giờ trưa, hai người này lập tức tập trung hơn hẳn.

Không để chúng phải chờ đợi lâu thêm bởi chỉ sau ít phút, từ phía cổng những bóng học viên đang hối hả theo nhau đi ra.

Từ xa hai tên thanh niên mau chóng tìm ra được mục tiêu cần thiết. Nhiệm vụ lần này bọn chúng đã phải chờ đợi quá lâu rồi.

Vì hoàn thành việc được giao, đã mấy tuần nay ngày nào bọn chúng cũng phải theo dõi quanh đây để xác định được lộ tuyến của đối tượng và tìm vị trí ra tay thích hợp.

Kiên trì sắp đặt và chờ đợi, tới mấy ngày gần đây khi đã xác định chắc chắn đảm vệ sĩ âm thầm bảo vệ đối tượng đã được rút đi sau một thời gian dài không có chuyện gì bất thường xảy ra, bọn chúng mới quyết định lựa chọn hôm này là thời điểm phù hợp để thực hiện phi vụ. Theo đó những việc nhằm chần này có thể đi tới kết thúc, bọn chúng sẽ có thể nghỉ ngơi một thời gian rồi.

Lan Phương dắt xe ra khỏi cổng, sau khi gật đầu chào tạm biệt Thu Thủy, nàng ngồi lên chiếc xe Wave Alpha, chân khễ nhấc số, vít tay ga theo lộ tuyến cũ chạy về nhà.

Nhìn thấy đối tượng đã di chuyển, hai tên thanh niên nhanh chóng đứng lên ném lại tiền nước rồi đi tới chiếc Santafé màu đen đỗ gần đó. Chiếc xe vội vã khởi động máy bám theo phía sau Lan Phương.

Trên xe, tên được gọi là Kiên nhắc điện thoại bấm một dãy số, sau một hồi tút ngắn, đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy, hắn liền nói:

- Con nhỏ vừa ra khỏi cổng. Chúng mày chuẩn bị đi!

Phía bên kia vang lên tiếng trả lời:

- Được! Nếu nó đi đường khác thì báo lại cho bọn tao..

- Ok! Tao biết rồi!

Thông báo xong thông tin cần thiết, tên Kiên cúp máy. Rút từ trong bao ra một miếng thuốc hán châm lửa, rít vào một hơi thật sâu rồi dỗi mắt theo chiếc xe máy phía trước, lẳng lặng chờ đợi.

Lan Phương không phát hiện ra đang có kẻ bám theo. Như mọi ngày nàng dự định về nhà ăn trưa sau đó buổi chiều sẽ tới thay ca tại resort.

Chiếc xe từ tốn chạy trên đường. Mọi chuyện bình thường không có gì xảy ra cho đến khi Lan Phương rẽ qua ngã tư vào một tuyến phố thì phía trước bất ngờ xuất hiện hai người trong sắc phục cảnh sát giao thông đang đứng.

Nhìn thấy nàng, một trong hai người này liền gậy ra ra hiệu cho Lan Phương dừng lại.

Lan Phương có chút chột dạ thầm nghĩ “Quái lạ, sao hôm nay lại có cảnh sát đứng trực ở đây nhỉ? Tuyến phố này bình thường người qua lại thưa thớt lắm mà?”

Nghĩ là vậy nhưng Lan Phuong vẫn cho xe dừng lại theo yêu cầu của người cảnh sát.

Ngay khi xe vừa đỗ, hai người cảnh sát lập tức chia nhau chắn trước đầu xe của Lan Phuong, với việc bao vây này nàng gần như sẽ không có cơ hội để rồ xe bỏ chạy. Lúc này, một trong hai người cảnh sát lên tiếng:

- Chào cô, vừa rồi qua ngã ba cô không xin nhan xin rẽ trái. Cô đã vi phạm luật giao thông đường bộ. Mời cô xuống xe và xuất trình giấy tờ để chúng tôi kiểm tra.

Nghe tới đây, Lan Phuong cười khò trong lòng thâm than “Chết rồi, sao hôm nay lại đen thế chứ, bình thường có bị làm sao đâu”

Biết mình vừa phạm luật, cũng như thói quen của nhiều người dân khi tham gia giao thông, Lan Phuong cố nặn một nụ cười mà nàng cho là đáng yêu nhất rồi lên tiếng xin xỏ:

- Hi hi... Các anh thông cảm giúp em! Đường này hàng ngày ít người qua lại, em cũng đang có việc gấp thành ra cũng có chút chủ quan. Có gì các anh bỏ qua cho, em hứa lần sau sẽ không tái phạm lại!

Người cảnh sát nghe Lan Phuong khẩn cầu, mặt vẫn lạnh tanh chỉ vào vỉa hè gần đó nói:

- Dừng xin xỏ! Chúng tôi không cần biết lý do gì của cô. Mời cô vào kia và xuất trình giấy tờ!

Nhận thấy chưa thể thuyết phục hai người này được ngay, Lan Phuong đành xuống xe rồi dắt vào lề đường.

Hai người cảnh sát vốn là những tên lưu manh giả dạng thấy kế hoạch đã thuận lợi liền nháy mắt ra hiệu cho nhau theo sau nàng.

Chân chống xe được đẩy xuống, khi Lan Phuong cúi người loay hoay định mở cốp lấy giấy tờ thì bất ngờ từ đằng sau nàng bị một người ôm chặt, tiếp đó một chiếc khăn tay ẩm ướt bịt vào miệng nàng.

Một cảm giác bất an và hoảng sợ bùng lên trong lòng, tim Lan Phuong đập mạnh, nàng biết mình gặp chuyện không ổn rồi.

Theo bản năng, Lan Phuong vùng vẫy hòng thoát khỏi kẻ đang bắt giữ mình nhưng sức lực nàng sao đủ chống lại cánh tay lực lưỡng kia. Lại do vùng vẫy, Lan Phuong hô hấp càng nhanh, thuốc mê trong chiếc khăn tay nhanh chóng phát huy tác dụng. Chỉ sau giây lát, Lan Phuong dần cảm thấy mơ hồ rồi hôn mê không biết gì nữa.

Lan Phuong vừa gục xuống thì phía ngã tư, một chiếc Santafe liền rẽ trái chạy tới. Hai tên cảnh sát lập tức diu nàng lên xe.

Ra đầu cho nhau biểu hiện mọi chuyện hoàn hảo, theo một tiếng động cơ gầm nhẹ, chiếc ô tô chứa cả nhóm lập tức lao đi tiến về phía ngoại thành.

Lúc này, hân hận bất cớ đang vui mừng vì những tưởng kế hoạch đã thành công mỹ mãn nhưng điều chúng không ngờ tới là mọi hành động và tính toán của chúng lại không thoát khỏi một vài những ánh mắt sắc bén nào đó trên chiếc ô tô vẫn âm thầm bám theo không xa.

- Anh Lực, quả nhiên bọn chúng hành động như chúng ta phán đoán... Hừm... một lũ nghiệp dư ngu ngốc, chúng nghĩ rằng chúng ta không phát hiện ra được hành tung của bọn chúng và thực sự đã rút đi rồi sao? Ha ha... Tiếp theo thế nào đây Anh Lực? Anh thấy có cần cho đội phía trước chặn luôn lại không?

Người được hỏi là một gã đàn ông vạm vỡ với chiếc áo thun bó lố ra những đường cong cơ bắp đang ngồi trên ghế phụ, hân hê lắc đầu trả lời:

- Cứ tiếp tục chia ra bám theo, đừng để bọn chúng nghỉ ngơi. Chúng ta cần phải tóm được kẻ cầm đầu. Đó là lệnh của Chủ tịch.

- À... Vâng, em hiểu!

Nói xong, người đang lái xe nhấc lên bộ đàm sau đó ra lệnh:

- Alo, đối tượng đang di chuyển theo trục đường Hoàng Phố ra khỏi khu trung tâm, Biển kiểm soát xe là 10A-55367. Cậu Lợi chú ý đón lõng cuối tuyến phố sau đó dừng xe máy tiếp tục bám theo, cần thận đừng gây hành động gì đường đột khiến đối phương nghi ngờ!

Đầu dây bên kia vang lên tiếng chấp hành mệnh lệnh:

- Rõ

*****

Hơn một giờ chiều, tại một biệt thự ngoại ô Đông Thành,

Lan Phuong đã tỉnh lại được khoảng gần nửa tiếng, vượt qua những hoảng hốt ban đầu, lấy lại một chút tỉnh táo, nàng đã có thể đại khái đoán được tình trạng hiện tại của mình. Lan Phuong đang nằm ở trên một chiếc giường với chân tay bị trói chặt và miệng bịt kín bằng băng dính. Nàng dùng ánh mắt lo lắng mà nhìn quanh căn phòng mình đang bị nhốt, nội thất sa hoa cho thấy chủ nhân nơi này hẳn là kẻ có tiền. Nàng là bị kẻ này bắt cóc tới đây. Trong đầu Lan Phuong khi này là tràn ngập những nghi vấn “Kẻ này là ai? Vì sao lại bắt ta chứ? Hắn muốn gì đây?”

Và cũng không để Lan Phương phải chờ đợi quá lâu, câu hỏi của nàng rất nhanh có câu trả lời.

Sau tiếng lách tách mở khóa, cánh cửa phòng được đẩy ra, đi vào là một người đàn ông mà nàng nhìn qua có chút quen mặt.

Sau một chút ngơ ngác, Lan Phương nhận ra người này chính là một trong hai kẻ ngày trước đã định âm mưu chuốc thuốc nàng - Phạm Trung.

Lan Phương giận dữ muốn lên tiếng quát hỏi sao hắn lại bắt giữ nàng nhưng do miệng bị băng dính gắn chặt nên chỉ phát ra được những tiếng ừ ớ không rõ lời mà thôi.

Phạm Trung cười lên hề hếch, hắn tiến tới đưa bàn tay mập mạp đầy thịt mỡ ra vuốt ve khuôn mặt Lan Phương:

- Ha ha... cuối cùng thì cô em cũng rơi vào tay anh. Cô em nên biết ai bị anh nhắm trúng thì đừng hòng chạy thoát! Để xem hôm nay ai cứu được cô em nào!

Lan Phương hiểu những lời này của Phạm Trung là có ý gì, nàng nghiêng mặt, lẩn người cố tránh đi bàn tay của Phạm Trung.

Nhìn người thiếu nữ đang dựa trên giường làm lộ ra những đường cong gợi cảm sau chiếc áo sơ mi bó gọn, Phạm Trung bị kích thích lên dục vọng, hắn lại cười lớn nói:

- Vùng vẫy mạnh lên, phản kháng mạnh vào. Như vậy trò chơi tiếp theo mới đầy đủ kích thích. Anh không thích những con mèo ngoan cho lắm!

Nói đoạn, không để cho Lan Phương phản ứng, Phạm Trung nhào lên giường ngồi đè lên ngang bụng Lan Phương. Một tay hắn giữ vai, một tay giật mạnh cổ áo của nàng. Những chiếc cúc áo yếu ớt không chịu được lực giằng xé thô bạo nên bị bứt tung giải khai lồng ngực đầy đặn và trắng nõn mà chỉ còn được che chắn bởi chiếc áo lót xộc xệch.

Phạm Trung trợn mắt nuốt nước bọt sau đó dường như không chịu được thêm cảm dỗ, hắn úp mặt xuống hôn hít Lan Phương.

Lan Phương lập tức phản ứng lại, nàng đẩy mạnh hơn, cố tránh để cho môi mình không chạm vào cặp môi ghê tởm của hắn. Phạm Trung cũng không quá để ý việc có hôn trúng môi nàng hay không, hắn như con thú tham lam thưởng thức con mồi, cứ miễn chỗ nào có da thịt là hắn liếm láp tới. Nước dãi của hắn đã dính khắp cả mặt và cổ Lan Phương.

Uốn éo phản kháng khá dữ dội nhưng Lan Phương dần cảm thấy vô lực. Tại khóe mắt nàng, những giọt nước mặn đắng đã bắt đầu lặng lẽ chảy ra. Nàng biết hôm nay rất có thể sự trinh nguyên của mình sẽ bị lấy đi, nàng sẽ bị tên béo khốn kiếp trước mắt này làm nhục.

Trong hoàn cảnh đau xót này, Lan Phương không tự chủ được mà bất giác lại nhớ tới một người, người bạn học mà vẫn luôn lạnh nhạt và tỏ ra không mấy thân thiện với chính mình - Lý Đông. Nàng có chút tiếc nuối cho cả mình và cho hắn!

Lan Phương không rõ lý do tại sao mình lại có cảm giác như vậy. Là do Lý Đông từng nhiều lần xuất hiện để giải cứu nàng hay vì một lý do nào khác? Trong thứ cảm xúc đau khổ và hỗn loạn mông lung này, Lan Phương không đủ tỉnh táo để lý giải ra được.

Phạm Trung khi này đã chìm trong dục vọng, hắn ngồi bật dậy đưa tay xuống dưới kéo khóa váy của Lan Phương rồi nhanh chóng tụt nó xuống đến mắt cá chân.

Cả người Lan Phương chỉ còn được che phủ bởi bộ quần áo lót, tâm nàng chìm xuống vực thẳm tuyệt vọng. Trước đó Lan Phương vẫn còn chút hy vọng xa vời Lý Đông sẽ như những lần trước, bất ngờ xuất hiện cứu vớt nàng khỏi hiểm cảnh nhưng xem ra tình thế này thì không thể nào rồi.

Lan Phương khẽ nhắm hai mắt lại, cũng thôi phản kháng, sẵn sàng chờ đợi số kiếp của mình.

Vào lúc này, chứng kiến thân hình mềm mại trước mắt, hai mắt Phạm Trung đỏ lên. Hắn nhanh tay lột sạch quần áo của chính mình để lộ ra cơ thể đầy gân mớ.

Bụng to lò xo rụt, dương cụ của Phạm Trung mặc dù đã cương lên nhưng khi này nhìn vào hắn bây giờ lại khá có tính dả dặt. Những lớp mỡ bụng đã ắt đi chiều dài của công cụ khiến nó trông giống như một mẩu nhỏ được gắn vào người. Có điều, tuy nói là vậy nhưng không cần phủ nhận, chỉ chừng đó thôi cũng đủ cho Phạm Trung thực hiện được mục đích của mình rồi.

Phạm Trung nhìn Lan Phương đang nằm đó, khẽ liếm môi cười dâm dăng:

- Khử khử... Nào, để Anh sẽ cho cô em biết được khoái cảm nhân gian, sướng đến chết đi sống lại là như thế nào?

Nói đoạn, hắn lao tới muốn lột nốt những miếng vải nhỏ bé cuối cùng trên cơ thể cô gái trước mặt.

Phạm Trung những tưởng mình chuẩn bị có những giây phút tiêu hồn thì bất ngờ khi này một tiếng động ầm vang rung chuyển cả căn phòng:

- Rầm!

Cánh cửa bị người đập tung bật mở, một toán người với gậy gộc nhanh chóng ập vào. Phạm Trung bị tình cảnh bất ngờ này dọa cho giật mình ngã ngửa ra sau, mặt đầy hoảng hốt. Dương cụ vốn đã ngấn ngùn sau chấn động này trong nháy mắt như bị rút vào trong, nhìn qua nếu không tinh ý thật không hiểu hắn có còn là đàn ông không nữa.

Phạm Trung lấp bắp lên tiếng:

- Các anh, các anh... là...?

Phạm Trung không có cơ hội để nói nốt câu hỏi của mình bởi khi này ngay lập tức đón chờ hắn là hàng loạt cây gậy thay nhau vung lên vụt vào người, cả căn phòng dường như chỉ còn tiếng kêu la thê lương thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Lực là người đầu tiên xông vào phòng này. Sau khi ra hiệu cho thuộc hạ ra tay với Phạm Trung, hắn liếc mắt về phía giường. Khẽ thở dài một hơi, Lực rút dao găm tùy thân tiến về phía Lan Phương.

Lan Phương đang kinh ngạc mà nhìn diễn biến bất ngờ trước mắt. Khi đột nhiên phát hiện có người cầm dao tiến về phía mình thì giật mình hoảng loạn.

Nàng ú ớ kêu lên sau đó dùng hết sức có thể lăn lộn trên giường hòng tránh kẻ kia càng xa càng tốt.

- Đừng nhúc nhích, chúng tôi tới là để cứu cô!

Nhận ra Lan Phương đang có những phản ứng không phù hợp do hiểu lầm hành động của mình, Lực quát lớn hòng trấn an nàng.

Âm thanh của hắn quả có tác dụng, mặc dù đang rất hoảng loạn nhưng Lan Phương vẫn có thể loáng thoáng nghe ra từ “Cứu” trong đó.

Nàng ngưng dãy dụa, trừng ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn về phía Lực.

Lực không nói thêm gì, cũng không để Lan Phương có thêm phản ứng thái quá nào khác, bằng những thao tác thuần thục hắn cắt đứt dây trói trên người nàng.

Lan Phương được giải thoát, nàng muốn đưa tay điều chỉnh lại trang phục nhưng ngay lập tức cảm thấy tay và chân mình tê rần, gần như không có chút sức lực. Chuyện này hẳn do nàng bị trói thời gian khá lâu, máu không lưu thông được gây nên.

Lực hiểu ý đưa tay kéo một tấm chăn mỏng cuối giường trùm lên người nàng sau đó xốc vai hỗ trợ nàng ngồi dựa vào thành giường.

Ngay khi băng dính trên miệng được Lực kéo ra, Lan Phương liền lập tức hỏi:

- Các anh là ai? Sao lại biết và muốn cứu tôi?

Lực liếc mắt nhìn Lan Phương nhưng cũng không trả lời câu hỏi của nàng.

Thấy thái độ dửng dưng của người này, Lan Phương lo sợ mình vừa thoát khỏi tay hổ lại rơi vào tay sói nên nói lớn:

- Tôi hỏi các anh cứu tôi có mục đích gì? Nói đi!

Lần này, Lực đành phải lên tiếng:

- Cô yên tâm! Chúng tôi không có ác ý. Chỉ đơn giản là có người không muốn thấy cô gặp nạn. Vậy thôi!

Nghe được câu trả lời, Lan Phương mới yên tâm phần nào. Tuy vậy nàng vẫn hỏi tiếp:

- Anh không lừa tôi chứ?

Lực mỉm cười:

- Cô nghĩ trong hoàn cảnh này, nếu chúng tôi có ý xấu thì trực tiếp bắt cô đi, còn phải lừa cô sao?

Lan Phương ngẩn ra suy nghĩ, cảm thấy lời này có lý, nàng gật gù sau đó lại hỏi:

- Tôi có thể biết là ai không?

Lực lắc đầu:

- Chuyện này không quan trọng. Cô chỉ cần biết mình không có việc gì là được rồi.

Nói xong, Lực cũng không dây dưa thêm với Lan Phương. Hắn nhìn về phía Phạm Trung lúc này đã như con lợn chết nằm trên đất liền ra lệnh:

- Thôi các cậu, dừng tay lại đi! Đừng để xảy ra chết người!

Đám thuộc hạ nghe lệnh của Lực liền dừng tay nhưng vẫn cầm gậy gộc vây quanh Phạm Trung.

Lực lừ đừ tiến lại sau đó nửa quỳ nửa ngồi xuống trước mặt Phạm Trung. Hiện trạng của tên này bây giờ nhìn vô cùng thê thảm, trừ phần đầu, toàn thân từ trên xuống dưới không chỗ nào không có vết tím do đòn gậy tạo ra.

Có lẽ da dày thịt béo nên chịu một trận đòn thừa sống thiếu chết như vậy nhưng Phạm Trung vẫn còn một chút tỉnh táo. Hắn khó nhọc hé cặp mắt ti hí của mình nhìn kẻ trước mắt, khô khề lên tiếng:

- Xin...xin... các anh tha... tha cho tôi...!

Lực nhếch mép nhìn hắn cười khinh bỉ rồi chỉ về phía Lan Phương:

- Tha ư? Vậy nếu không có bọn tao mày có tha cho cô bé kia không? Mày đã gây hại cho bao nhiêu con gái nhà lành, phá nát bao nhiêu gia đình rồi? Mày còn dám mở miệng xin tha à? Có lẽ phải tiếp tục đánh cho mày tỉnh và hiểu ra vấn đề.

Phạm Trung nghe xong thì hoảng sợ khóc lóc dùng chút sức lực ít ỏi còn lại gào kêu:

- Hu... hu... đừng đánh nữa... xin các anh... tôi biết tôi sai rồi... tôi là kẻ khốn nạn. Tôi xin các anh! Các anh có yêu cầu gì tôi sẽ sẵn sàng đáp ứng.

Nhìn kẻ trong trường hợp bình thường vốn nhìn mình bằng nửa con mắt đang nằm bò trên đất mà lạy lục van xin, Lực có chút chán nản nói:

- Ở cái đất Đông Thành này, cái bóng của cha mày chưa đủ để che cho mày muốn làm gì thì làm đâu. Mày nên hiểu có những người cha con mày không thể đụng vào được. Hừm... về việc tha cho mày hay không tao cũng không phải người quyết định do vậy số phận của mày ngày mai như thế nào thì hãy về mà chờ đợi đi.

Nói xong, Lực liền đứng lên.

Quay đầu Thấy Lan Phương đã khôi phục được hoạt động và mặc lại y phục của mình, hắn lên tiếng với nàng:

- Cô vận động được rồi chứ?

Lan Phương gật gật đầu ra hiệu mình đã ổn.

Nhận được câu trả lời, Lực liền quay sang đám thuộc hạ ra lệnh:

- Được rồi anh em, chúng ta rút!

Bọn đàn em y lệnh lục tục kéo nhau ra cửa. Về phần mình, Lực lại gần Lan Phương hỏi:

- Cô đi lại thật sự ổn chứ? Có cần dìu tay không?

Lan Phương lắc đầu:

- Không cần. Cảm ơn anh! Tôi có thể tự lo được.

- Uhm... vậy ngoài kia có xe chờ sẵn. Chúng ta đi thôi!

Lan Phương theo Lực đi ra khỏi căn phòng hắc ám vừa gây cho nàng những nỗi sợ hãi và tuyệt vọng. Khi ngang qua phòng khách, nàng thấy thuộc hạ của Lực đang trói gô mấy tên khi sáng bắt cóc nàng vào một chỗ.

Một người đi tới trước mặt Lực nhỏ giọng hỏi:

- Anh Lực, những tên này tính sao?

Lực lạnh giọng nói:

- Mấy thằng này dù chỉ làm theo lệnh nhưng cũng không phải bọn tốt đẹp gì. Làm sai thì phải chịu phạt. Đánh gãy mỗi tên một tay một chân cho tôi!

Người thuộc hạ gật đầu:

- Vâng! Vậy sau đó có cần báo công an không anh?

- Không cần!
- Nhưng bỏ qua sợ bọn chúng sẽ tiếp tục ở ngoài gây rối thì sao?
- Cậu không phải lo! Chuyện hôm nay phía trên còn có an bài khác. Nhanh rút đi thôi!
- Được! Em biết rồi!

Người thuộc hạ quay lưng, đi thực hiện việc cần làm, Lực thì nhìn Lan Phuong nói:

- Nếu cô không muốn nhìn thấy những cảnh ám ảnh thì tốt nhất nên rời khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt!

Lan Phuong hiểu sắp xảy ra chuyện gì nên không nói gì thêm mà cầm đầu rào bước ra cổng. Ngay khi nàng vừa tới cửa chính thì lập tức những âm thanh thảm thiết vang lên khiến nàng rợn hết cả tóc gáy. Bật vội hai tai, Lan Phuong đi gần như chạy để thoát xa khỏi căn biệt thự này.

Mười phút sau, biệt thự đã vắng bóng nhóm người của Lực. Không gian rộng lớn trong phòng khách chỉ còn vài bóng người đang nằm vật ra đất, một vài kẻ đã mất đi ý thức nhưng vẫn có một vài tên còn tỉnh táo, có điều những người này hẳn đang ao ước được bất tỉnh như những kẻ kia để tạm thời không phải chịu những đau đớn về thể xác như muốn chết đi sống lại thế này.

Thêm khoảng mười lăm phút nữa, từ cổng một chiếc xe Camry, một chiếc SUV bảy chỗ lao vào bãi đỗ phía trước biệt thự. Hơn chục bóng người từ trên xe mau chóng mở cửa rồi vội vã chạy vào bên trong.

Trần Lãi cũng có mặt trong nhóm người lúc này. Trưa nay sau khi nhận được thông báo của đồng bọn về việc đã bắt được Lan Phuong hắn liền ngay lập tức nhắn tin cho Phạm Trung. Với bản tính nóng vội, Phạm Trung không thể chờ đợi thêm liền vội tới biệt thự này. Trần Lãi đành tính để Phạm Trung chơi xong Lan Phuong rồi mới tìm cách moi thông tin từ nàng. Không ngờ được rằng, mọi thứ tưởng như đã chắc ăn thì khoảng hơn hai mươi phút trước, hắn nhận được điện thoại của Phạm Trung, nội dung cũng không nghe được nhiều chỉ có hai chữ “Cứu... tao!”. Biết có chuyện không hay, Trần Lãi liền cấp tốc huy động thuộc hạ tại công ty lập tức chạy tới đây.

Trần Lãi đi đầu đập cửa xông vào sảnh chính. Tình cảnh phía trước đập vào mắt khiến Trần Lãi nhũn mảy. Hắn lại gần một tên đồng bọn đang nằm rên rỉ gần giọng hỏi:

- Cái quái gì đây? Phạm Trung đâu?

Tên đồng bọn nhận ra được Trần Lãi biết là có cứu viện đến rồi, hắn cũng không có hơi sức trả lời chỉ nhúc nhích ngón tay chỉ lên lầu ý nói Phạm Trung đang ở đó.

Trần Lãi hiểu ý liền bỏ mặc tên đồng bọn, đứng lên tiếp tục theo cầu thang chạy lên phòng ngủ. Biệt thự này hắn cũng đã tới vài lần để đưa mấy cô gái tới phục vụ Phạm Trung nên biết rõ được vị trí các phòng ốc.

Đẩy cánh cửa bằng gỗ lim ra, Trần Lãi ngay lập tức nhận ra Phạm Trung đang nằm im lìm dưới đất. Nhìn cả người hắn tím tái, Trần Lãi có chút toát mồ hôi hột thảm như:

- Mẹ kiếp, là kẻ nào ăn gan hùm mật báo ra tay tàn độc như vậy? Con trai của Phó Chủ tịch Tỉnh mà cũng dám đánh thành dạng này. Hừm... đúng là tai bay vạ gió! Chuyện này mình giải quyết không ổn thỏa để lửa giận của vị kia cháy lan sang thì khôn nạn rồi!

Nghĩ tới đây, hắn quay về phía cửa thét lên:

- Chúng mày đâu, mau lên đây cho tao!

Dưới cầu thang, lập tức vang lên những tiếng gót giày dồn dập nện vào nền gỗ.

*****

Lan Phuong được nhóm người của Lực hộ tống về tới tận nhà.

Lực đưa nàng xuống xe. Tới lúc này Lan Phuong mới hoàn toàn tin tưởng những người này là vì giải cứu mình mà tới. Nhưng càng biết được như vậy nàng càng tò mò là ai phái họ tới đây. Tuy không phải là một người trải đời quá nhiều nhưng Lan Phuong hiểu việc hôm nay ắt sẽ gây ra phiền phức không nhỏ, nên biết Phạm Trung là kẻ rất có thể lực, nhóm người này lại đánh hắn và đồng bọn thương tích như vậy chắc chắn công an sẽ vào cuộc. Chưa biết tình tiết cụ thể đúng sai hai bên thế nào nhưng hiển nhiên rắc rối là sẽ có.

Nhìn đội ngũ đang đứng đây, Lan Phuong cũng đoán ra người đứng phía sau ra lệnh cho bọn họ hẳn phải rất có thực lực và có thể giải quyết rắc rối này, theo đó chắc hẳn người này ít nhất cũng là không sợ quyền lực ở cấp của một vị Phó Chủ tịch tỉnh. Có điều, là ai, là ai mới được chứ? Ai có thể vì nàng mà làm điều này? Từ bao giờ nàng lại có thể nhận biết một nhân vật mạnh mẽ như vậy?

Câu hỏi này cứ quán lấy Lan Phuong cho tới khi nàng đặt chân vào nhà.

Lực chăm chú nhìn theo cho tới khi thấy Lan Phuong đã khuất bóng, hắn mới cầm lên điện thoại bấm một dãy số mà chỉ mình hắn có. Đầu dây bên kia

nhanh chóng bắt máy kèm theo tiếng hỏi:

- Thế nào?

- Dạ, báo cáo Anh. Mọi chuyện đều như kế hoạch sắp xếp. Bọn chúng đã nhận được sự trừng phạt cần thiết!

- Uhm... các cậu làm tốt lắm. Bây giờ hãy quay về trụ sở và nghỉ ngơi đi!

- Vâng! Tôi hiểu!

Hai bên kết thúc điện đàm. Lực quay đầu nhìn lại căn nhà nơi ngõ nhỏ của Lan Phương lưu ý nhớ kỹ địa chỉ này sau đó mở cửa lên xe, ra lệnh cho tài xế đạp ga nhanh chóng khuất bóng nơi cuối đường.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

8h50 sáng ngày 3 tháng 8 năm 2005, văn phòng Chủ tịch Tập đoàn Kỹ nguyên mới

Vũ Nhung đẩy cửa bước vào đi tới trước mặt Lý Đông thông báo:

- Báo cáo Chủ tịch, phái đoàn cấp cao của Toyota do ông Katsuaki Watanabe dẫn đầu đang trên đường đi tới Tập đoàn chúng ta. Tổng Giám đốc Trần Hạo vừa gọi điện đề nghị chủ tịch cùng ra đón tiếp.

Lý Đông nghe xong tin tức thì bỏ xuống bản kế hoạch kinh doanh đang xem dở, ngẩng đầu ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng phải máy bay vừa mới hạ cánh, lịch trình buổi họp không phải bắt đầu vào đầu giờ chiều sao?

Vũ Nhung mỉm cười trả lời:

- Vâng, kế hoạch là như vậy nhưng anh Trần Hàng có nói lại là phía họ cũng tương đối sốt ruột, muốn tìm ra giải pháp cho vấn đề trước mắt nên lập tức muốn gặp gỡ chúng ta ngay. Anh Trần Hàng đã đồng ý với đề nghị của họ.

Lý Đông hiểu ra vấn đề, hần gật đầu nói:

- À, ra là vậy... Tôi biết rồi. Chị thông báo lại với Anh Trần Hàng là tôi sẽ ra ngay.

- Vâng!

Khi Vũ Nhung đã lui ra, Lý Đông một tay chống trên trán tìm tòi một chút thông tin về vị chủ tịch Toyota Katsuaki Watanabe này.

Theo như những gì hắn biết, vị này là vừa mới nhậm chức trong năm nay do vậy mức độ quyết liệt trong công tác là có thể hiểu được. Có điều nếu hắn nhớ không lầm thì người này trong nhiệm kỳ tại vị ghế chủ tịch của mình từ năm 2005 đến năm 2008 đã để xảy ra nhiều vấn đề sai lầm trong điều hành tập đoàn. Theo đó, trước khi ông ta mãn nhiệm, Toyota đã phải báo mức thua lỗ lớn nhất trong lịch sử của hãng, đồng thời liên tục cảnh báo tình hình sẽ còn xấu đi. Trong năm tài khóa kết thúc vào ngày 31/3/2009, Toyota lỗ ròng 4,6 tỷ USD, đánh dấu năm thua lỗ đầu tiên kể từ năm 1963 tới thời điểm đó. Ban lãnh đạo của Tập đoàn sau đó đã phải bổ nhiệm ông Akio Toyoda là cháu nội của người sáng lập tập đoàn Ông Kiichiro Toyoda vào vị trí chủ tịch để thay thế với hi vọng vào một sự chuyển biến tích cực. Giới quan sát nhận định, thành công của Toyota có ý nghĩa quan trọng đối với toàn bộ nền kinh tế Nhật Bản nói chung do đó nếu Toyota đổ vỡ, kinh tế Nhật Bản chắc chắn đổ theo, nếu Toyota vuron lên được, kinh tế Nhật có thể phục hồi.

Nói là như vậy nhưng không có nghĩa là Katsuaki Watanabe là một người điều hành yếu kém bởi bối cảnh giai đoạn ông ta nhậm chức cũng không hề thuận lợi cho lắm, thậm chí có thể nói là hoàn toàn bất lợi khi năm 2005 chính là thời điểm khởi đầu cho cuộc khủng hoảng tài chính và suy thoái kinh tế toàn cầu. Không riêng gì Toyota mà ngay cả hai đối thủ lớn của hãng là General Motors (GM) và Chrysler tại Mỹ cũng đã lâm vào cảnh phá sản từ đó có thể thấy mức độ khắc nghiệt trong kinh doanh giai đoạn này là không cần phải bàn cãi.

Khi Lý Đông còn đang lục lọi những tin tức trong mớ ký ức hỗn tạp của mình thì điện thoại bàn rung lên:

- Reeceeng!!!!!!

Lý Đông ấn nút loa ngoài rồi nói:

- Tôi nghe!

- Chủ tịch! Tổng Giám đốc Trần Hàng nói chờ chúng ta ở sảnh chính, phái đoàn còn cách chúng ta khoảng một km nữa thôi!

- Được, tôi ra ngay!

Đặt xấp hồ sơ vào ngăn kéo đồng thời khóa lại màn hình máy tính, Lý Đông thông thả đứng lên đi ra khỏi phòng.

Vũ Nhung khi này vẫn đang ngồi tại bàn làm việc ngay tại phía trái cánh cửa ra vào phòng Chủ tịch chờ đợi. Đây là vị trí mới của nàng bởi sau ngày Lý Đông trở lại Đông Thành, Bộ phận Hành chính đã tiến hành cải tổ lại căn phòng chủ tịch cũ, theo đó chỗ ngồi của Lý Đông được ngăn bằng vách gỗ khép kín còn Vũ Nhung được sắp xếp một ô ngăn riêng ở bên ngoài. Thiết kế như vậy cũng là phù hợp để Lý Đông có không gian riêng, không bị ảnh hưởng bởi những tiếng reo điện thoại, những cuộc điện đàm trao đổi hay các công việc văn thư khác của trợ lý riêng mà ảnh hưởng tới mạch suy nghĩ. Vũ Nhung ban đầu cũng có chút nuối tiếc vì không còn được mặt thấy mặt Lý Đông từng phút nhưng biết làm sao được, ai bảo người ta là chủ tịch còn nàng chỉ là trợ lý đây?

Lúc này, thấy Lý Đông đã ra tới cửa, Vũ Nhung vội vàng đứng lên, Lý Đông gật đầu ra hiệu:

- Chúng ta đi thôi!

- Vâng!

Vũ Nhung đáp lại rồi đưa tay cầm theo cặp hồ sơ trước mặt nhanh chóng theo phía sau lưng Lý Đông tiến ra sảnh đợi.

*****

Mười lăm phút sau, trong phòng họp Tổng Bộ Tập đoàn

Hai tập đoàn danh tiếng lẫy lừng đang chia làm hai dãy đối diện thảo luận với nhau. Do các cá nhân ở đây đều thông thạo Anh ngữ nên cũng không cần thêm phiên dịch mà trực tiếp dùng ngôn ngữ này để bàn bạc.

Khi này Lý Đông là người đang lên tiếng:

- Ngài Watanabe, trên khía cạnh quý tập đoàn là đơn vị có nhiều năm kinh nghiệm trong ngành đồng thời là bên chịu trách nhiệm về khâu tiêu thụ trong liên danh, chúng tôi muốn được nghe những kiến giải và giải pháp mà quý tập đoàn đưa ra nhằm giải quyết tình huống trước mắt này.

Watanabe cau mày suy nghĩ một chút sau đó trả lời:

- Thưa các vị, chắc các vị cũng hiểu vấn đề chúng ta đang đối mặt. Đây không phải là áp lực đơn lẻ mà là sự liên hợp sức mạnh của nhiều tập đoàn tại nhiều quốc gia trong đó có cả những quốc gia vốn có nhiều mặt hợp tác trên nhiều lĩnh vực của Toyota hoặc chính phủ chúng tôi. Có thể thấy bọn họ sẵn sàng công khai đưa ra những chính sách đi ngược lại đường lối chung từ xưa tới nay như vậy hẳn là do lo ngại triển vọng từ sản phẩm của chúng ta sẽ tạo sức ép lớn lên các tập đoàn của bọn họ. Mục đích của việc này theo tôi không gì ngoài việc ép chúng ta phải chia sẻ công nghệ hoặc ít nhất là hợp tác với các tập đoàn ô tô nước họ theo những điều khoản có lợi nhất về phía mình. Việc này có liên quan đến khả năng sống còn của các Tập đoàn do đó các giải pháp can thiệp thông thường từ chúng tôi hoặc chính phủ Nhật Bản tỏ ra không mấy tác dụng. Chúng tôi cũng vẫn đang trong quá trình tìm kiếm lời giải do vậy mới cần gặp các vị, hi vọng có thể cùng nghiên cứu đưa ra các quyết sách có tính đột phá hơn!

Nghe tới đây, Lý Đông khẽ mím cặp môi mỏng dẹt, hần khề di chuyển tựa vào lưng ghế ra chiều suy nghĩ. Sau giây lát, Lý Đông cũng không đề cập ngay tới vấn đề của liên danh mà nhìn Watanabe hỏi lại:

- Ngài Watanabe, ngài đánh giá tình hình kinh tế chung toàn cầu hiện nay ra sao?

Watanabe nghe xong câu hỏi của Lý Đông thì không hiểu ra làm sao, diễn biến kinh tế vĩ mô thì có liên quan gì đến các chính sách điều hành phòng vệ tiêu cực mang tính áp đặt phi thị trường của chính phủ các nước chứ. Tuy nghĩ là vậy nhưng ngạc nhiên đi qua, với tính cách nhẩn nại và thận trọng của người Nhật, ông ta vẫn từ tốn đưa ra quan điểm của mình:

- Uhm... vấn đề ngài hỏi bên phía Toyota hàng năm cũng thường đưa ra những nhận định chung. Về cơ bản chúng tôi vẫn cho rằng mặc dù có một số bất ổn ở một vài đầu tàu kinh tế quan trọng như Hoa Kỳ nhưng hiện tại chính phủ các quốc gia này cũng đang có những chính sách rất tích cực nhằm điều tiết về mặt vĩ mô, kinh tế toàn cầu sẽ tiếp tục ổn định và phát triển đi lên mặc dù tốc độ có thể chậm lại. Cá nhân tôi cũng thống nhất với các đánh giá này.

Nghe xong lời nhận định, Lý Đông trầm nghĩ “Quả nhiên ngay cả Toyota bây giờ cũng còn chưa ý thức được nguy cơ đổ vỡ kinh tế sắp diễn ra, bảo sao từ trước không có những biện pháp phòng ngừa để dẫn tới hậu quả thua lỗ về sau như vậy”.

Khẽ ngược mắt nhìn Watanabe, Lý Đông mỉm cười nói:

- Nhận định này của Toyota tôi nghĩ là đã trải qua các chuyên gia phân tích rất kỹ càng, ở một khía cạnh nào đó, các vị cũng đã xác định ra được mất tích có vấn đề. Có điều tôi đang thấy phải chăng quý tập đoàn đang đánh giá hơi cao năng lực điều tiết vận hành của Mỹ mà hạ thấp đi mức độ rủi ro tiềm tàng hay không?

Watanabe khi này bắt đầu cảm thấy vị chủ tịch trẻ tuổi trước mặt trở nên khó đoán. Ông ta thầm tự hỏi người này liên tục nhắc đến nội dung mang tính chiến lược trong một buổi họp bàn các giải pháp chiến thuật để giải quyết khó khăn trước mắt này là có dụng ý gì đây.

Sau một lúc, thấy suy nghĩ thêm cũng không ra manh mối cho câu trả lời, ông ta liền đề nghị:

- Chủ tịch Lý Đông, thực sự tôi vẫn chưa hiểu rõ mối liên quan giữa vấn đề ngài đang quan tâm với các nội dung của buổi họp ngày hôm nay. Nếu được, tôi thật sự mong muốn được nghe ý kiến của ngài!

Lý Đông khi này cười lớn:

- Ha ha... ngài thắc mắc điều này tôi có thể hiểu. Tuy nhiên tôi mong các ngài đừng vội. Sở dĩ tôi nhắc tới tình trạng kinh tế toàn cầu cũng là đang muốn định hướng tới giải pháp giải quyết vấn đề của chúng ta. Tôi thấy mặc dù khó khăn chúng ta gặp phải là do sức ép từ chính phủ các nước vốn là các nguyên nhân phi thị trường nhưng liên danh hoàn toàn có thể dùng các công cụ thị trường để giải quyết nó.

Nghe tới đây, Watanabe cùng các cộng sự lập tức dựng thẳng lưng ghế. Watanabe đầy tính cầu thị mở lời:

- Xin mời ngài nói!

Lý Đông sắp xếp lại một chút ý tứ sau đó lên tiếng:

- Các vị nghĩ sao nếu tôi nói rằng nền kinh tế toàn cầu đang đứng trước nguy cơ đổ vỡ không thể ngăn chặn.

- Cái gì? Không thể nào?

Các thành viên bên phía Toyota lập tức tròn mắt nhìn nhau đồng loạt lên tiếng phủ định.

Lý Đông nhìn bọn họ một lượt rồi mỉm cười tiếp tục:

- Tôi nói hoàn toàn là có cơ sở, thậm chí dấu hiệu rạn vỡ đã bắt đầu xuất hiện và sự bùng nổ sẽ diễn ra trong thời gian ngắn sắp tới. Hậu quả của cuộc khủng hoảng này sẽ rất lớn, vượt ngoài khả năng kiểm soát của bất cứ chính phủ hay tổ chức nào, sẽ có nhiều tập đoàn kinh tế lâu đời lớn kinh doanh thua lỗ hoặc thậm chí đứng trên bờ vực phá sản. Lý giải cho nhận định này, tôi có thể đưa ra hai lý do chủ chốt. Thứ nhất là tình trạng chứng khoán hóa. Các sản phẩm chứng khoán hóa xuất hiện từ đầu thập niên 1970 và phát triển mạnh trong môi trường chính sách tiền tệ được nói lỏng từ năm 2001. Chứng khoán hóa và việc ra đời các sản phẩm của quá trình này như chứng khoán đảm bảo bằng tài sản thế chấp (MBS), giấy nợ đảm bảo bằng tài sản (CDO) và các loại tương tự là một phát minh lớn về công cụ tài chính. Tuy nhiên, vì có ít nhất tới bốn loại chủ thể kinh tế liên quan đến chứng khoán hóa (thay vì hai loại chủ thể kinh tế là người thế chấp - đi vay và tổ chức tín dụng cho vay - nhận thế chấp như giao dịch tín dụng truyền thống), vì sự xuất hiện của bảo hiểm cho các sản phẩm chứng khoán hóa như hợp đồng hoán đổi tổn thất tín dụng (CDS), vì sự ra đời của các thể chế như các thể chế mục đích đặc biệt (SPV) và những công cụ đầu tư kết cấu (SIV) để mua bán MBS và CDO, nên đã tồn tại những rủi ro hệ thống bao gồm cả rủi ro đạo đức và lựa chọn trái ý. Trong khi đó, mô hình giám sát tài chính của Hoa Kỳ trước khủng hoảng không đủ năng lực giám sát các rủi ro này. Những rủi ro mang tính hệ thống đã tồn tại và một khi sự cố đối với bong bóng thị trường tài sản xảy ra thì những rủi ro này sẽ làm mất lòng tin ghê gớm của các bên liên quan. Thêm vào đó, việc thực hành cho vay liên ngân hàng sẽ làm cho những tổn thất tín dụng lây lan ra toàn hệ thống ngân hàng; một ngân hàng phá sản sẽ kéo theo nhiều ngân hàng khác phá sản. Và mất lòng tin ở người gửi tiền gây ra đột biến rút tiền gửi còn làm cho tình hình thêm nghiêm trọng và diễn ra nhanh chóng hơn. Thực tế, thị trường nhà ở bắt đầu tự điều chỉnh từ năm 2005 khiến cho giá nhà đất giảm và chất lượng tài sản đảm bảo cho các MBS và các CDO giảm theo. Rủi ro mang tính hệ thống sẽ làm cho khủng hoảng tín dụng nhà ở thứ cấp nổ ra khi mà nhiều tổ chức phát hành MBS và CDO cũng như một số tổ chức tài chính mà trong danh mục tài sản của mình có nhiều MBS và CDO sụp đổ.

Nhìn những cặp mắt chăm chú lắng nghe từ phía phái đoàn Toyota, Lý Đông hơi dừng lại cầm cốc nhấp một ngụm nước rồi tiếp tục nói:

- Nguyên nhân thứ hai chính là tình trạng bong bóng thị trường nhà ở. Sau khi bong bóng Dot-com vỡ vào năm 2001 và suy thoái kinh tế hiện rõ sau sự kiện 11 tháng 9, Cục Dự trữ Liên bang Hoa Kỳ đã có những biện pháp tiền tệ để cứu nền kinh tế nước này khỏi suy thoái, đó là hạ lãi suất cho vay qua đêm liên ngân hàng. Chỉ trong thời gian ngắn từ tháng 5 năm 2001 đến tháng 12 năm 2002, lãi suất liên ngân hàng giảm 11 đợt từ 6,5% xuống còn 1,75%. Tình thế cấp cũng giảm lãi suất theo. Điều này kích thích sự phát triển của khu vực bất động sản và ngành xây dựng làm động lực cho tăng trưởng kinh tế. Trong môi trường tín dụng dễ dãi, những tổ chức tài chính đã có xu hướng cho vay mạo hiểm, kể cả cho những người nhập cư bất hợp pháp vay. Hệ quả là vay và đi vay ồ ạt nhằm mục đích đầu cơ dẫn tới hình thành bong bóng nhà ở. Theo thống kê cập nhật tính đến hiện tại thì trong 6 tháng đầu năm 2005, có tới 28% số nhà được mua là để nhằm mục đích đầu cơ và 12% mua chỉ để không. Bong bóng nhà ở đang phát triển đến mức cực đại và có xu hướng rạn vỡ. Giá trị của giá nhà giảm 3,3%, tổng giá trị lũy tích các khoản tín dụng nhà ở thứ cấp đến 30 tháng 6 lên đến 500 tỷ dollar. Tôi cho rằng sau khi bong bóng nhà ở vỡ, các cá nhân sẽ gặp khó khăn trong việc trả nợ. Nhiều tổ chức tín dụng cho vay mua nhà gặp khó khăn vì không thu hồi được nợ. Giá nhà ở giảm nhanh khiến cho các loại giấy nợ đảm bảo bằng tài sản (CDO - viết tắt của collateralized debt obligations) và chứng khoán đảm bảo bằng tài sản thế chấp (MBS - viết tắt của mortgage-backed security) do các tổ chức tài chính phát hành bị giảm giá nghiêm trọng. Kết quả là bảng cân đối tài sản của các tổ chức này xấu đi và xếp hạng tín dụng của họ bị các tổ chức đánh giá đánh tụt. Cuộc khủng hoảng tín dụng nhà ở thứ cấp nổ ra.

Nói tới đây, sắc mặt Lý Đông trở nên nghiêm trọng rồi tiếp tục lên tiếng:

- Các vị cũng hiểu khủng hoảng tài chính là có ý nghĩa gì chứ? Hệ thống tài chính được ví như mạch máu của cả nền kinh tế, khi động mạch chủ bị tổn thương thậm chí là bị đứt thì cơ thể này dù to lớn đến đâu cũng đứng trước nguy cơ gục ngã. Điều tôi đáng ngại nhất bây giờ vẫn là những người đứng đầu chịu trách nhiệm điều hành Hệ thống dự trữ liên bang Mỹ (FED) lại đang không nhận thức hết quy mô của thị trường tín dụng nhà ở thứ cấp hiện tại, tiếp tục bơm thêm tiền vào thị trường bất động sản.

Vào lúc này, sau khi nghe tới đây, bên phía Toyota lại là một mảnh trầm lặng. Nếu diễn biến nền kinh tế xảy ra đúng như những gì Lý Đông dự đoán thì không riêng gì Toyota mà rất nhiều thành phần kinh tế khác đều đứng trước nguy cơ to lớn. Các dự báo bọn họ sử dụng hiện tại đều đánh giá thấp rủi ro

mà nâng cao triển vọng kinh tế toàn cầu do đó tại đa số các tập đoàn đa quốc gia đều đang tiếp tục bỏ vốn mở rộng đầu tư và tái đầu tư mở rộng, không hề có các biện pháp phòng vệ thích đáng và hữu hiệu.

Và... Ngay cả Toyota cũng vậy!

Không cần phải nói, những người ở đây đều là những thành phần tri thức với kiến thức và lý luận kinh tế uyên bác. Bọn họ đều thấy được những phân tích và dẫn chứng số liệu mà Lý Đông đưa ra đều rất logic và phù hợp với quy luật kinh tế chung. Nhận định này là không thể coi thường. Theo đó, có lẽ buổi họp hôm nay có thể không chỉ là giới hạn trong những khó khăn trước mắt mà còn phải mở rộng ra một vấn đề còn lớn hơn thế rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103

Phái đoàn Toyota bây giờ đã có thêm nhận thức mới về Kỷ nguyên mới. Tập đoàn này có thể trong thời gian ngắn đi tới ngày hôm nay không phải hoàn toàn chỉ dựa vào những bước đột phá phi thường trong công nghệ và sự xuất sắc của đội ngũ khoa học gia. Kỷ nguyên mới thậm chí còn có một thứ lợi hại hơn cả công nghệ, đó là một người lãnh đạo có tầm nhìn hết sức độc đáo. Phải hiểu một doanh nghiệp dù quy mô lớn tới đâu, sản phẩm ưu việt như thế nào nhưng chỉ cần người cầm đầu đưa ra những quyết sách và định hướng sai lầm hoặc thiếu tính tiên tri thì đó lại là con đường nhanh nhất đưa tổ chức đi vào ngõ cụt.

Trầm tư suy nghĩ một hồi, Watanabe liền lên tiếng:

- Lý Đông, ngài phân tích rất có lý. Nếu ngài đã cho rằng diễn biến kinh tế toàn cầu sẽ trở nên xấu đi thì giải pháp ngắn hạn và dài hạn của chúng ta tiếp theo là gì?

Nghe xong câu hỏi, Lý Đông dùng ngón tay vỗ nhẹ mặt bàn rồi chậm chậm lên tiếng:

- Cách của tôi...Uhm... Rất đơn giản... Toàn bộ chỉ gói gọn trong năm chữ “Chuẩn bị và Chờ đợi”

- “Chuẩn bị và Chờ đợi” ư? Ngài có thể nói rõ hơn không? - Watanabe nghi hoặc hỏi lại.

- Đúng vậy! Thực ra việc này ngay từ ngày khởi thảo dự án chúng tôi cũng đã tính tới. Có điều không ngờ phản ứng của các tập đoàn lại có tính hệ thống như vậy. Thành thật mà nói với các vị, mặc dù đã nghiên cứu rất nhiều nhưng cho đến hiện tại chúng tôi cũng không có giải pháp để thâm nhập ngay lập tức vào Mỹ, EU hay Trung Quốc. Tuy vậy, trong bối cảnh hiện tại cũng như những dự đoán về triển vọng của nền kinh tế, tôi đề nghị chúng ta không cần quá vội vàng tiến vào thị trường chi phối của đối thủ. Thay vào đó hãy bắt đầu từ các quốc gia thiện chí nhất. Đó là các nơi thiếu dầu mỏ có chi phí nhập khẩu nhiên liệu cao. Một mặt khác cần tiến hành là phải xây dựng chiến dịch truyền thông và marketing rộng rãi, sản phẩm sẽ cần phải chứng minh được hiệu ích lớn của mình với các sản phẩm ô tô thông thường. Đây là khoảng thời gian đệm cần thiết để chúng ta củng cố và hoàn thiện lại các mặt trong công tác quản lý và sản phẩm của chính mình. Một khi một cuộc khủng hoảng tài chính ở Mỹ diễn ra bao gồm sự đổ vỡ hàng loạt hệ thống ngân hàng, tình trạng đối tín dụng, tình trạng sụt giá chứng khoán và mất giá tiền tệ quy mô lớn ở Mỹ và nhiều nước châu Âu thì đây chính là thời điểm để chúng ta giải quyết bài toán khó của mình. Cơ hội của chúng ta sẽ tới. Chúng ta sẽ lợi dụng sức ép thất chặt chỉ tiêu công và yêu cầu tiết giảm chi phí sinh hoạt của dân chúng kết hợp với việc tuyên truyền mạnh mẽ tính hữu ích của ô tô điện trên các phương tiện truyền thông từ đó sẽ tác động để các chính phủ phải xem xét mở cửa cho các dòng xe ít tiêu hao nhiên liệu của chúng ta vào thị trường của bọn họ như một giải pháp tiết kiệm hiệu quả nhất. Chắc hẳn ai ở đây cũng hiểu tỷ trọng quan trọng của chi phí nhiên liệu trong giá tiêu dùng tính chỉ số giá CPI chứ?

- Rầm... Hay... Hay... quá hay!!!

Mọi người đang ngồi trong phòng bị giật mình bởi tiếng đập bàn của Watanabe. Ông ta dường như không kiềm giữ được thêm cảm xúc của mình, phong cách hành sự quyết liệt và bộc trực lập tức lại được thể hiện ra.

Không quan tâm đến các ánh mắt ngạc nhiên của mọi người đang nhìn mình, ông ta cười lớn:

- Ha ha... quả là không uống công một chuyến lặn lội xa xôi từ bên kia qua đây. Lý Đông, hôm nay quả thật ngài đã gợi mở cho tôi thêm rất nhiều thứ, có thể nói là vén mây cho thấy mặt trời. Không thể tưởng tượng được khi cả thế giới e sợ khi nhắc tới khủng hoảng thì với ngài lại là một cơ hội lớn như vậy. Vấn đề này nếu quả thật diễn ra như vậy thì ngài chơi quá tài rồi. Những phán đoán xu thế ngài vừa nói chắc chắn khi về bên kia tôi sẽ chỉ đạo lại bộ phận liên quan bám sát và theo dõi kỹ lưỡng những động thái từ Mỹ và EU để có phản ứng phù hợp. Về giải pháp ngài đưa ra, tôi cũng nhận thấy tạm thời đây có vẻ là phù hợp nhất với bối cảnh hiện tại.

Lý Đông thứ vị nhìn vị chủ tịch Watanabe này sau đó trả lời:

- Ha ha... cảm ơn ngài đã dành những lời tin tưởng và đánh giá tốt đẹp. Kỷ nguyên mới luôn mong muốn chia sẻ và đảm bảo lợi ích cho bất cứ bên nào là đối tác của mình, do đó ngài hoàn toàn có thể yên tâm chúng tôi sẽ luôn sát cánh bên Toyota dù gặp phải bất kỳ khó khăn nào.

Vũ Nhung và các thành viên của Kỷ nguyên mới tham dự cuộc họp bây giờ nhìn Lý Đông thì tất cả chỉ còn là sùng bái. Cách đây vài năm có đến trong mơ bọn họ cũng không nghĩ tới sẽ có cơ hội ngồi ngang hàng mà đối thoại với những người lãnh đạo của tập đoàn danh tiếng số một thế giới như Toyota, ấy thế mà hôm nay chủ tịch của Toyota cũng còn phải tới đây xin tư vấn quyết sách thậm chí còn bày tỏ khâm phục đối với chủ tịch của Kỷ Nguyên mới. Điều đặc biệt này sao lại không khiến cho những nhân viên dưới quyền tự hào cho được. Cảm giác này có chút tương tự như đội bóng nước nhà bỗng nhiên chiến thắng đội đương kim vô địch thế giới vậy. Tất nhiên cảm xúc này có chút mô tả không phù hợp nhưng sự xúc động trong đó là gần như nhau. Tuy thực tế tương quan sức mạnh của Kỷ nguyên mới với Toyota không còn là lệch trời như giữa đội tuyển quốc gia và đối thủ nhưng do thời gian trưởng thành của Kỷ nguyên mới quá nhanh, những nhân viên thuộc cấp vẫn chưa thích ứng được vị thế đã một bước phong vân của tập đoàn do vậy mới nảy sinh ra cảm giác thua kém đó. Không nói những người khác, thậm chí đến hôm nay, nhiều thành viên lãnh đạo cao cấp đang ngồi đây lúc đầu gặp gỡ đối tác Nhật Bản còn có chút bị khớp, xem mình ở vị thế thấp hơn bọn họ kia đấy. Nhưng có lẽ, nhận thức này trong bọn họ bắt đầu từ hôm nay sẽ có sự đổi khác!

Buổi họp sau đó vẫn còn được tiếp tục với việc thảo luận chi tiết các thị trường mục tiêu cũng như chính sách xây dựng hình ảnh và quảng bá sản phẩm. Watanabe còn không quên hỏi Lý Đông về các phương thức đối phó khủng hoảng không chỉ của riêng liên doanh mà còn của cả tập đoàn bên kia. Tất nhiên Lý Đông không ngại ngần chia sẻ các kinh nghiệm và hiểu biết của hắn về cách thức phản ứng phù hợp cũng như sai lầm có thể gặp phải của các tập đoàn trong giai đoạn này mà đòi trước hắn đã biết với Watanabe. Theo đó, càng nghe sự ngưỡng mộ và khâm phục của Watanabe cũng như toàn thể những người ngồi đây càng lúc lại là càng lớn. Có lẽ với người Nhật Bản, họ không đặt cái tôi lên quá cao trong công việc, cái mà họ coi trọng nhất chính là nhân tài, hiệu quả và sự nỗ lực cá nhân do vậy việc biểu hiện ra sự trân trọng với người khác cũng không phải là tự hạ thấp bản thân, chỉ đơn giản đó là văn hóa của quốc gia bọn họ, có thể nói tôn trọng người khác cũng là tôn trọng chính mình. Lịch sử cho thấy Nhật Bản đi từ một quốc gia nghèo nàn tài nguyên lại thảm bại sau cuộc chiến tranh thế giới lần thứ hai với hai quả bom nguyên tử tàn phá tới vị thế một cường quốc hôm nay là có thể tính tới mặt tính cách này của dân tộc bọn họ. Rõ ràng nhất cho điều này chính là Nhật có thể gạt đi tư thù với Mỹ để nhận sự trợ giúp về mặt tài chính nhằm khôi phục lại đất nước, cho tới ngày nay khi đã mạnh mẽ đứng được trên đôi chân của mình, Nhật vẫn không hề lật lại hận thù, vẫn là một trong những đồng minh thân cận nhất của Mỹ tại khu vực Đông Bắc Á hòng chống lại âm mưu bành trướng của một quốc gia mới nổi khác.

Hai bên phái đoàn thảo luận đầy tính hợp tác liên tục hơn bốn tiếng đồng hồ xuyên qua cả giờ ăn trưa thì cuộc họp mới kết thúc. Sau khi tham dự bữa cơm tiếp đón của Kỷ nguyên mới tại Sun Peninsula Resort, phái đoàn Toyota cũng được bố trí nghỉ luôn tại đây. Theo lịch trình, sáng mai phái đoàn sẽ tiếp tục được Trần Hàng sắp xếp đi thăm và giới thiệu một loạt công ty con của Kỷ nguyên mới trước khi lên chuyên cơ trở lại Nhật Bản vào buổi chiều tối. Đây là một nghi thức ngoại giao có dụng ý được Trần Hàng sắp đặt nhằm cho đối tác bằng vào cảm quan trực tiếp đánh giá được sức mạnh của tập đoàn từ đó càng tạo thêm niềm tin và vị thế của đối tác vào Kỷ nguyên mới.

Dĩ nhiên các công tác tiếp đón sau đó này, Lý Đông sẽ bàn giao lại cho đội ngũ cấp dưới. Tạm biệt Watanabe cùng các cộng sự, Lý Đông liền lái xe trở về nhà riêng tại khu dân cư Vạn Xá. Không hiểu sao, Lý Đông rất thích ở tại căn nhà này thậm chí hắn còn cảm thấy hài lòng hơn cả khi sinh hoạt tại Đông gia Biệt thự. Có lẽ với Lý Đông, sự đơn giản luôn là thoải mái nhất.

Hài lòng với sinh hoạt của mình có điều Lý Đông lại quên mất rằng, với thân phận của hắn bây giờ, sự đơn giản có khi lại là một sự xa xỉ và phải trả bằng một cái giá nào đó. Điều này cũng đơn giản như một ngôi sao giải trí chẳng hạn, nếu bọn họ muốn làm những việc thông thường như một chuyến ra ngoài mua sắm hoặc du lịch công viên cũng cần bố trí và sắp đặt rất kỹ càng và tốn kém vậy.

*****

11h 45' tối hôm đó

Trên trục đường dẫn tới nơi ở của Lý Đông và cách cổng khoảng năm mươi mét, một chiếc xe Santafe màu đen đang đỗ lại. Nhìn từ bên ngoài nó không có gì khác biệt với một số chiếc xe cũng đang đỗ gần đó. Tuy vậy vào lúc này trong xe đang có những ánh mắt sắc lạnh không ngừng mà nhìn chăm chăm vào chiếc Mercedes đỗ ngay sát cổng ra vào căn nhà có hàng dây hoa leo trước cổng.

Không gian tĩnh mịch thêm chừng năm phút nữa thì bất ngờ từ đầu con ngõ, một xe đẩy bán hàng dạo chợt xuất hiện. Người đàn ông phía sau vừa khó nhọc đẩy chiếc xe công kênh to gấp mấy lần cơ thể ốm yếu vừa cất giọng phát ra những tiếng rao hàng khàn đục:

- Ngõ, khoai, sắn đây! Ai mua đi!

Có lẽ tiếng rao quá yếu ớt khiến không ai nghe thấy hoặc đơn giản là không ai quan tâm nên dọc hai bên tuyến phố cũng chẳng có tiếng người nào phản ứng với lời rao hàng của lão. Mặc điều đó, chiếc xe vẫn chậm rãi lăn bánh về phía trước, khi đi ngang qua chiếc Mercedes, như nhận ra phía trong xe có người, người bán hàng liền dừng lại rồi giơ tay gõ nhẹ cửa kính buồng lái.

Cửa kính mau chóng hạ xuống, một gương mặt người thanh niên lộ ra hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Người bán hàng khề kéo khẩu trang để lộ ra một khuôn mặt già nua khô sáp, người khác nhìn vào rất dễ gọi nên sự thương cảm. Ông lão lên tiếng:

- Cháu mua giúp ông vài cái bắp hoặc củ khoai. Từ tối tới giờ ông chưa bán được gì, cháu mở hàng giúp ông, ông lấy giá rẻ cho.

Nói xong ông lão không chờ người thanh niên trả lời, đưa tay mở nắp nôi hấp trên xe, cầm lên một bắp ngô luộc đang bốc khói nghi ngút đưa trước mặt người thanh niên nói:

- Cháu xem, bắp rất non, ăn ngọt lắm! Mua giúp ông nhé!

Người thanh niên đang định từ chối ông lão nhưng nhìn ánh mắt chờ đợi của ông ta, hấn lại không nỡ. Dù sao đêm hôm khuya khoắt, một thân một mình ông lão thân già lặn lội kiếm miếng cơm manh áo thật không dễ dàng gì. Khi anh ta đang phân vân thì phía bên ghế phụ có người lên tiếng:

- Bình, mua giúp cụ vài cái bắp đi!

Nghe ra là lời của vị tổ trưởng, người thanh niên gật đầu rồi nhìn ông lão:

- Vậy cụ để cho cháu năm bắp đi!

Ông lão tỏ vẻ mừng rỡ vội vàng lấy túi bóng rồi nhanh chóng xếp năm bắp ngô vào túi đưa cho người thanh niên.

Người thanh niên tên Bình nhận lấy túi bắp nóng hổi đang không ngừng bốc ra hương thơm dịu nhẹ sau đó hỏi:

- Hết bao nhiêu tiền cụ ơi?

- Mười lăm nghìn cháu ạ! – Ông lão đáp.

- Đây, gửi cụ! Không cần trả lại tiền thừa đâu!

Bình lục lọi từ trong ví ra tờ hai mươi nghìn đưa cho ông lão.

Ông lão cầm tiền rồi rít nói:

- Cảm ơn cháu!

- Không có gì! Chúc ông bán được nhiều hàng!

- Uhm... chào cháu!

Ông lão gật đầu, cẩn thận vuốt lại tờ tiền cất vào túi rồi quay lại xe hàng tiếp tục cặm cụi đẩy về phía trước.

Bình đóng cửa kính, cầm túi bắp để lên mặt kệ phía trước xe, hấn cũng không có ý định dùng túi bắp này, mua chủ yếu để ủng hộ ông cụ mà thôi. Thân là vệ sĩ chuyên nghiệp, những người ở đây đều được đào tạo để biết không nên ăn bất cứ thứ gì lạ trong suốt quá trình làm nhiệm vụ. Bị hạ độc chưa nói đến nhưng nếu ăn nhầm thực phẩm bẩn dẫn tới chột dạ phải bỏ lỡ vị trí canh gác thì thật không tốt lắm.

Nói là vậy nhưng túi ngô này quả thật trông khá là hấp dẫn, hạt mẩy bóng, non và đều, từng bắp từng bắp nóng hổi bốc lên từng làn khói mỏng manh dưới ánh đèn đường chiếu rọi.

- Ngô này giống gì mà thơm quá nhỉ?

Bình lên tiếng khen ngợi.

- Uhm... giờ nhiều giống ngô mới được nhập về lắm. Hôm nọ nhà tôi được biếu một cân cà chua ngoại, ăn cũng rất thơm và ngọt.

Một người ngồi ghế sau gật gù cho ý kiến.

Bình cười nói:

- Vâng! Công nghệ bây giờ quả là phát triển, sản phẩm ngày càng phong phú và có chất lượng cao hơn.

- Ủ... nhưng tôi vẫn thích những sản phẩm tự nhiên hơn. Đọc báo thấy bảo sản phẩm lai tạo giống cũng chưa hẳn an toàn đâu.

- Vậy ạ... em thì cứ ăn ngon là thích rồi, cũng không để ý nhiều đến tin tức như vậy.

- Ha ha... tôi cũng chỉ đọc biết như thế còn thực tế như thế nào thì chịu.

- ....

Trong xe, những tiếng trao đổi thường vang lên như để xua đi cái tĩnh mịch của đêm khuya dài thanh vắng. Có điều thật không ngờ tới là vào lúc này, chưa tới một phút kể từ khi ông lão đi những người trong xe bắt đầu cảm thấy tinh thần mơ mơ hồ hồ, hai mắt díp lại như có ngàn cân chì đeo vào mí mắt. Thậm chí ngay cả người tổ trưởng vốn có định lực rất mạnh cũng không tự chủ được mà theo những người đồng đội từ từ gục xuống, không hề có một chút kháng cự.

Trên chiếc Santafè phía xa, Liệt Ứng đang dùng ống nhòm hồng ngoại mà theo dõi tình hình trong chiếc xe Mercedes phía trước. Khi đã phát hiện ra diễn biến đúng như kế hoạch hấn nhếch mép cười:

- Ha ha... Mê hương Miêu cương quả nhiên danh bất hư truyền. Một khi đã hút đủ lượng cần thiết thì đến cả một con gấu cũng ngay lập tức gục xuống.

Nói xong, Liệt Ứng quay đầu nhìn tên đồng bọn nói:

- Bọn vệ sĩ canh gác ngoài cửa đã bất tỉnh. Lập tức thông báo cho Phi Ứng hành động.

Tên thuộc hạ gật đầu:

- Vâng, đại ca!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104

Liệt Ứng ra lệnh xong, bản thân hắn cũng không ngồi im một chỗ.

Đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa, Liệt Ứng bước xuống xe sau đó đeo lên một chiếc mặt nạ có gắn kính hồng ngoại để thuận lợi cho việc hành động trong đêm tối. Quan sát trước sau thấy không có ai, khẽ nhún chân, cả người Liệt Ứng lướt đi trên mặt đất như u linh tiếp cận về phía cánh cổng phía trước.

Nếu có ai nhìn thấy bộ dáng nhẹ nhàng phiêu dật của hắn thì hẳn sẽ dễ dàng cho rằng Liệt Ứng đích thực là một cao thủ.

Mà thực tế thì đúng là như vậy!

Không chỉ riêng trong quân đội mà cả giới võ thuật nước phương Bắc, Liệt Ứng đều là cao thủ top đầu. Tuyệt kỹ Mê tung quyền truyền thừa từ sư phụ thuộc dòng Tinh Võ môn đã khiến Liệt Ứng danh chấn nam bắc. Thứ thân pháp vừa rồi mà hắn vừa thi triển chính là một phần trong bộ võ thuật này gọi là Mê tung bộ.

Nói về Mê Tung quyền, loại võ công thượng thừa này là sự kết hợp hoàn hảo những đỉnh cao công phu của võ thuật Bắc Thiếu Lâm pha trộn với phong cách quyền thuật của Đạo gia như Nội gia quyền và Bát Quái chương. “Mê” có nghĩa là “biến ảo”, “tung” nghĩa là dấu vết hoặc dấu chân, nên Mê tung quyền có thể tạm hiểu là “những bước chân kỳ ảo”. Tuyệt kỹ này được ra đời từ thời nhà Tống tương truyền do nhân vật Yên Thanh từng được nhắc tới trong tác phẩm Thủy Hử sáng lập. Chính vì thế thừa sơ khai loại võ công này còn được mang tên Yên Thanh quyền, hay Mê lộ quyền (Con đường mê hoặc, huyền bí), Mê tông nghệ (Vết chân bí hiểm) mượn những giai thoại mê hoặc, hành tung bí ẩn của Lãng tử Yên Thanh để nêu danh quyền pháp.

Đặc điểm của Mê tông quyền là nhẹ nhàng mau lẹ, thi triển phiêu dật (nhân hạ thoái mái), trọng công phu, trọng khéo léo, cứng mềm đủ cả. Về thủ pháp chủ yếu sử dụng móc, ôm, ngắt, vuốt, bọc, vỗ, gác, ép... đặc biệt đề cao kỹ pháp cảm nã. Về đòn chân chủ yếu là đá, điểm, móc, treo, quán, quét, cắt, hất tung đối phương, liên hoàn cước... Về thân pháp thì lấy giấu, né, vặn, lắc làm chính (gọi là tàng, thiểm, ninh, đảo), còn bộ pháp lấy nhảy dục, bắt lên (tung, khiêu, thân, tróc) làm chủ đạo. Mê tông quyền dựa trên ý niệm hào hoa của Lãng tử Yên Thanh nên rất chú trọng đòn chân, ngoài các phép cơ bản là dôi, đề, đá, dựa còn có đá bao cát, đá cọc gỗ... khi luyện tập, sao cho cước pháp lanh lợi, biến hoá và hiểm độc nhưng không kém phần hoa mỹ. Ngoài những thứ kể trên thì trong môn võ này còn các tuyệt kỹ bí truyền khác về khinh công, ngạnh công, Bảo kiện công (công phu dưỡng sinh, duy trì sự cường tráng của cơ thể)...

Liệt Ứng vừa di chuyển tới dưới cổng thì từ cửa một căn nhà cao tầng gần đó, hai bóng đen cũng đeo mặt nạ tương tự hắn gấp rút chạy tới, thân pháp mặc dù không được đẹp mắt như Liệt Ứng nhưng cũng phải thuộc diện cao thủ thượng thừa mới làm được như vậy.

Đối mặt với hai tên đồng bọn, Liệt Ứng lên tiếng hỏi nhỏ:

- Thế nào?

Một trong hai tên liền trả lời:

- Đối phương tắt đèn đã được khoảng một tiếng, có lẽ là đã ngủ rồi.

- Uhm... hành động thôi!

Liệt Ứng khẽ gật đầu ra hiệu với hai tên đồng bọn. Theo đó, hai người này lập tức bắt tay nhau tạo thành một bệ bật, ngay khi Liệt Ứng lấy đà nhảy lên đáp một chân vào chỗ nắm tay, hai tên này dùng lực đẩy mạnh lên trên. Liệt Ứng như một quả bóng cuộn tròn người bay qua tường rào rồi bằng một thứ khinh công kỳ lạ, tà tà như một chiếc lá vàng đáp xuống thảm cỏ tại khu vườn bên trong.

Mọi việc diễn ra rất uyển chuyển... Tới mức không hề có một tiếng động!

Dễ dàng lọt được vào trong, Liệt Ứng tiến về phía cửa cổng. Rút từ trong túi bên hông ra một lọ dung dịch màu tím, hắn nhỏ một giọt vào chiếc khóa Việt Tiệp. Một cảnh tượng khó tin lập tức diễn ra, vòng khóa bằng sắt trông kiên cố là vậy bỗng chốc mềm như một sợi bún rồi tan chảy thành từng giọt chất lỏng màu xám rơi xuống đất.

Cẩn thận tháo phần còn lại của chiếc khóa ra, Liệp Ưng đẩy nhẹ cửa cho hai tên đồng bọn. Khi hai tên này đã lách người vào bên trong thì Liệp Ưng liền khép cửa lại.

Việc tiếp theo, ba người rút súng ngắn bên hông ra rồi rón rén đi chuyển từng bước chậm rãi tới cửa chính, ánh mắt không ngừng quan sát xung quanh.

Khi đã tiếp cận được cánh cửa, áp tai nghe không thấy có động tĩnh gì, Liệp Ưng mới lại lấy ra lọ dung dịch lúc trước. Lần này hắn còn lấy thêm một vòi gỉ nhỏ tương tự như vòi gỉ của keo 502 sau đó tra vào lỗ khóa cửa bơm vào. Số phận của ổ khóa này cũng không khác nhiều so với chiếc khóa công rồi lúc trước. Không bốc khói, không cháy nổ, chỉ từ từ tan chảy thành nước.

Cảm thấy đã bom đủ lượng cần thiết, chờ đợi khoảng mười giây, Liệp Ưng đưa tay thử đẩy cánh cửa.

- Cọt... Kẹt...

Cánh cửa quả nhiên bị đẩy ra có điều có lẽ do nhà xây cũng nhiều năm nên độ trơn của bản lề không còn được tốt lắm. Những tiếng rít nhẹ từ tốn vang lên. Trong thời điểm này, tuy âm thanh nhỏ nhưng đêm khuya thanh vắng nếu ai đó ở gần thì vẫn có thể loáng thoáng nhận ra.

Ba người Liệp Ưng đứng im tại cửa, thở cũng không dám thở mạnh lặng lặng chờ đợi phản ứng từ bên trong. Sau một lúc, thấy trong nhà vẫn là một mảnh im ắng, Liệp Ưng vẫy nhẹ tay, ba người mới nhanh chân đồng loạt bước vào trong, tay lăm lăm khẩu súng lục chìa về phía trước.

Xác định phương hướng mất một lúc, bọn chúng đã tìm thấy cửa ra vào phòng ngủ của Lý Đông. Đang khi Liệp Ưng định đưa tay xoay nắm chốt cửa bằng inox thì bất chợt toàn bộ đèn trong nhà bật sáng.

Cả bọn Liệp Ưng sững sốt giật mình, theo đó dáo dác chìa súng ra xung quanh. Có điều mặc cho bọn họ căng mắt tìm tòi cũng không thấy bóng dáng ai xuất hiện.

Liệp Ưng có chút chột dạ nhưng là kẻ thân kinh bách chiến, hắn lập tức trấn tĩnh lại dùng ngôn ngữ tay ra hiệu cho đồng bọn với đại ý là “Lẽ nào là hệ thống đèn cảm biến, nó sẽ tự động bật khi có người?”

Hai tên đồng bọn lập tức gật gật đầu ra điều đồng ý.

Liệp Ưng lại nhìn quanh căn phòng một lượt, chắc chắn là không có ai hắn mới thở phào ra một hơi, quay người lại tiếp tục chuẩn bị đưa tay định mở chốt căn phòng.

Ngay khi hắn nắm vào chốt định thực hiện ý định của mình thì lần này thì một âm thanh hùng hồn vang lên khiến ngay cả những kẻ dày dạn sa trường như Liệp Ưng cũng suýt chút nữa làm rơi khẩu súng:

- Bọn mày là ai? Đột nhập vào đây làm gì?

Mặc dù không hiểu tiếng Việt nhưng ba tên Liệp Ưng hốt hoảng xoay người lại, ba khẩu súng vốn định cướp cò nhưng một kẻ lạ mặt bằng một động tác nhanh không theo thói thường đã cướp lấy và bóp vỡ toàn bộ. Liệp Ưng tròn mắt nhìn lại thì nhận ra không biết từ bao giờ trong phòng đã lại xuất hiện một kẻ mặc áo jacket đen, mặt bịt kín chỉ chừa ra đôi mắt sâu thẳm. Sự có mặt quá đột ngột và sức mạnh của kẻ này làm bọn Liệp Ưng cảm thấy lông tóc có chút dựng đứng, một cảm giác lạnh lạnh và ròn rợn nổi lên trong lòng.

Tuy nói là vậy nhưng phản ứng của những tên lính chuyên nghiệp cũng không phải là chậm, sau giây phút kinh ngạc ngẩn ngui qua đi, nhận ra đối phương là tay không mà tới, Liệp Ưng lùi một bước rồi nhanh tay rút ra một khẩu súng khác bên hông chìa về phía kẻ mới đến, dùng tiếng Anh gằn giọng nói:

- Nếu không muốn chết thì nằm xuống đất và đưa tay ra sau đầu. Đây là súng laser có thể xuyên thủng cả sắt thép nói là da thịt của mày.

Hai tên đồng bọn còn lại của Liệp Ưng cũng làm theo hắn, từ bên hông rút ra hai khẩu súng tương tự giương về phía đối thủ.

Nhìn bộ dáng hung hăng tưởng như uy hiếp được mình của ba kẻ đột nhập, người bịt mặt cũng dùng tiếng Anh cười lạnh đáp lại:

- Ha ha... ngoại ngữ, súng laser? Xem ra chúng mày cũng không phải đơn giản là kẻ cướp rồi. Thú vị rồi đấy!

- Hừ, nói nhiều!

Liệp Ưng không phải là kẻ dài dòng, hắn ưa tính chủ động và dứt khoát do đó sau khi quát lên hắn bấm cò, một luồng sáng đỏ rực bắn thẳng tới đầu của đối phương.

Liệp Ưng cùng đồng bọn những tưởng sẽ có một tiếng hét thảm vang lên nhưng điều kỳ lạ là không gian vẫn hoàn toàn im bất, chỉ có tiếng tanh tách phát ra từ nền gạch men lát nhà do bị laser nung chín.

Liệp Ưng trở mặt lên mà nhìn khoảng không trống rỗng phía trước không nói nên lời.

- Trời ơi, hắn là người hay là ma vậy?

Phi Ưng là người vừa lên tiếng.

Trong ba tên, Phi Ứng là kẻ tuy không có bộ pháp đẹp mắt yêu dị nhưng xét riêng về tốc độ hẳn là kẻ có tốc độ nhanh nhất. Phi Ứng từng rất tự tin với thân pháp gia truyền Phi Thiềm Tẩu Bích của mình thì trong thiên hạ dù không phải vô địch nhưng cũng không có quá nhiều đối thủ, thậm chí nếu có thì cũng không hơn hẳn là bao nhiêu, điều này cũng không phải tự kiêu mà từng được chứng minh nhiều lần trong so đấu thực tế.

Nói là vậy nhưng sự việc vừa diễn ra trước mắt thì tính thế nào đây? Chứng kiến điều này, Phi Ứng bỗng có chút lung lay niềm tin của mình. Nếu kẻ vừa rồi không phải là ma quỷ thì rõ ràng tốc độ của hắn là nhanh không thể tưởng tượng nổi.

“Lẽ nào hắn đã đạt tới cảnh giới di ảnh tùy hình trong truyền thuyết?” Phi Ứng hoảng sợ thầm nghĩ trong lòng.

Không riêng gì Phi Ứng mà cả ba người Liệp Ứng đều đã thật sự bị dọa sợ. Và để phản ứng với điều này, ba tên lập tức chụm lưng vào nhau thành hình tròn, mỗi tên chiếm cứ quan sát một góc đề phòng. Phía sau tấm mặt nạ vẽ đây hình lông chim, mắt ba tên đều trừng lớn, mồ hôi lạnh vã ra thành từng giọt. Quả thật, kể từ khi nhập ngũ trải qua bao nhiệm vụ khó khăn, trong đời bọn họ chưa từng gặp qua đối thủ kỳ dị như thế này.

Khi ba tên Liệp Ứng vẫn còn đang căng thẳng tìm kiếm đối thủ thì không biết từ đâu kẻ bí ẩn lại nhaoáng lên với tốc độ như chớp giật theo đó ba khẩu súng laser lại đã nằm trên tay kẻ này.

Lần này súng không có bị bóp nát mà bị đối phương cầm lên ngắm nghía xem như một thứ đồ chơi vậy.

Nhìn tình cảnh này, trong lòng bọn Liệp Ứng bỗng dâng lên một cảm giác vô lực và tuyệt vọng. Chưa bao giờ những tài năng xuất chúng nhất của Ứng tổ bọn họ lại bị mang ra đùa dỡn giống như con thú nhốt trong lồng, tùy đối phương xử trí như thế này. Hiển nhiên ai trong ba người cũng đều hiểu, với thứ tốc độ kia, đừng nói là đánh đấm, thậm chí cơ hội bỏ chạy cũng còn không có.

Khẽ thở dài, Liệp Ứng lên tiếng hỏi:

- Rốt cục mày là ai?

Người bí ẩn liếc mắt nhìn Liệp Ứng cười lớn:

- Ha ha... câu hỏi này là tao hỏi bọn mày mới đúng. Đêm hôm bọn mày đột nhập vào nhà chủ nhân của tao làm gì?

- Chủ nhân...?

Liệp Ứng nghi hoặc hỏi lại. Hắn khá bất ngờ với câu nói vừa rồi của người bí ẩn bởi bọn hắn đã theo dõi nhiều hôm nhưng không hề phát hiện bên cạnh Lý Đông còn có vệ sĩ chuyên nghiệp nào. Quan sát cho thấy Lý Đông thường thích hành sự một mình thậm chí cả xe ô tô cũng là đích thân hắn cầm lái. Căn nhà này bọn hắn cũng đã giám sát mấy hôm nay không hề có ai ra vào trừ Lý Đông. Nếu đã là vậy thì từ đâu lại nhảy ra một tên vệ sĩ lợi hại đến khủng bố thế này?

Khi Liệp Ứng còn mãi phân tích thì giọng người bí ẩn lại vang lên lạnh lẽo:

- Sao? Bất ngờ lắm hả? Điều bất ngờ còn nhiều lắm. Hừm... Bây giờ chúng mày sẽ có cơ hội để khai ra ai sai chúng mày tới và tới với mục đích gì. Nói trước là tao rất thiếu tính kiên nhẫn, đừng để tao phải ra tay ép cung, không dễ chịu chút nào đâu?

Ba người Liệp Ứng nghe xong thì đưa mắt nhìn nhau trao đổi. Thông tin tình báo rõ ràng là có thiếu sót mới dẫn tới kế hoạch xảy ra sai lầm chí mạng như thế này, đối thủ trước mắt đây đã vượt quá tầm khống chế của bọn họ. Là những người lính vào sinh ra tử nên những lời vừa rồi của người vệ sĩ bọn họ cũng không phải vừa nghe đã sợ nhưng tiếp theo phải làm sao đây? Tính toán trong chớp mắt, ba người đều hiểu có lẽ chỉ còn cách liều mạng biết đâu còn con đường thoát.

Ba người cộng tác lâu năm nên không cần nói lập tức thông suốt ý tưởng của nhau. Theo đó ánh mắt vẫn lên sự quả cảm, sau những cú động thân gần như cùng lúc, bọn họ chia làm ba hướng vây người bí ẩn vào giữa, trên tay mỗi người bây giờ lại xuất hiện một thanh trủy thủ sắc lạnh đang không ngừng lấp lánh phản chiếu ánh đèn.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105

Người vệ sĩ bí ẩn không ai khác chính là Lý Đông giả dạng. Dù sao hắn cũng không muốn cho người lạ biết được bí mật của mình do vậy đành bịt mắt giả làm thân phận vệ sĩ riêng cho chính bản thân.

Khi này nhìn thấy phản ứng của ba kẻ đột nhập Lý Đông khẽ lắc đầu cười lạnh:

- Dũng cảm là rất tốt nhưng cũng phải tùy từng trường hợp. Tao có lời khuyên bọn mày hãy thức thời, đừng để bản thân phải chịu thêm khổ sở.

Liệp Ưng khẽ gằn lên:

- Hừ, bọn tao không phải dạng chưa chiến đã hàng. Mọi người xông lên!

Nói đoạn, Liệp Ưng dẫn đầu lao về phía Lý Đông. Hắn cũng không dùng chiêu thức gì đặc biệt mà trực diện dùng trủy thủ đâm thẳng vào người đối thủ.

Chiêu thức nhìn như đơn giản nhưng thực tế lại cực kỳ nguy hiểm bởi Liệp Ưng đã dùng tới khoái pháp nên tốc độ ra đòn rất nhanh. Người bình thường chỉ vừa kịp nhìn thấy Liệp Ưng đồ người về phía trước thì lưỡi trủy thủ sắc lẹm đã kề cận tới ngực trái Lý Đông rồi.

Tình thế có vẻ rất nguy hiểm, nhìn như lưỡi dao sẽ ngay lập tức xuyên thấu tim Lý Đông thì bất ngờ lúc này hắn khẽ vung tay. Tốc độ ra đòn nhanh tới mức tạo thành một chuỗi tàn ảnh của một bàn tay ập sập đập mạnh vào cổ tay của Liệp Ưng.

- Chooooooang!!!

Thanh chủy thủ bị đánh văng xuống nền nhà tạo nên tiếng kêu sắc lạnh, cánh tay cầm trủy thủ của Liệp Ưng như gặp phải búa tạ văng ngược lại khiến cả cơ thể đang đổ về phía trước lập tức bắn lui về phía sau.

- Rầm!!!

Liệp Ưng đập mạnh vào tường, miệng phun huyết.

Nói thì lâu nhưng tất cả mọi diễn biến chỉ diễn ra trong tích tắc. Ngán ngùi tới nỗi cả Phi Ưng và tên đồng bọn còn chưa đủ thời gian tiếp cận được tới gần Lý Đông.

Hai tên này bây giờ kinh hãi tới mức dùng hắc đả tiến công đứng lại mà nhìn đối thủ trân trối. “Đây là cái kiểu đối thủ gì thế này, một cái đập nhẹ vào cổ tay lại có thể gây ra lực sát thương lớn đến như vậy ư? Trên đời còn có thứ công phu lợi hại như vậy sao?” – trong lòng Phi Ưng là một mảnh gào thét.

Đàn người ra mắt một lúc, như nghĩ tới cái gì Phi Ưng nhìn chằm chằm Lý Đông lắp bắp nói:

- Mày... mày... chẳng lẽ mày... đạt tới cảnh giới bạo khí?

Lý Đông nghe hỏi xong thì chau mày ngạc nhiên hỏi lại:

- Bạo khí? Nó là cái gì?

Phi Ưng rên lên:

- Hừ... mày rõ ràng là cao thủ nội gia lại không biết bạo khí là gì sao?

Lý Đông lắc đầu:

- Mày nói cái gì tao thật không hiểu. Tao cũng không phải cao thủ nội gia gì cả.

- Chết tiệt, mày còn dấu diếm. Nếu không phải cao thủ nội gia đạt tới cảnh giới xuất khí ngoại lai sao có thể bằng một cái đập tay khiến người của bên tao chấn thương nặng như vậy được?

Lý Đông liếc nhìn Liệp Ưng miệng vẫn đang còn rỉ máu chặt vật đứng dựa vào góc tường thì hiểu ra vấn đề. Hắn cười lớn:

- Ý mày là tao dùng nội công xuất khí đánh ngã tên kia?

- Hừ... chẳng phải sao?

- Ha ha, mày sai lầm rồi. Tao chẳng có khí công gì cả, chỉ đơn giản là đập như đập một con ruồi thôi!

- Mẹ kiếp... Mày... Nói láo!

Phi Ưng không quá tin vào lời Lý Đông vừa nói, hắn thăm khinh bi Lý Đông rõ ràng là một cao thủ mà còn ra vẻ dấu diếm, bộ người này nghĩ bọn hắn là những thằng ngu chắc.

Mang suy nghĩ Lý Đông là một khí công sư có nội công thâm hậu, Phi Ưng liếc nhìn tên đồng bọn bên cạnh thì thầm:

- Tận lực tránh cận chiến với hắn, chúng ta cần tiêu hao sức mạnh của kẻ này. Mỗi một chiêu thức bạo khí đều rất hao tổn công lực do vậy hắn sẽ không duy trì được bao lâu.

Nói xong, Phi Ưng đưa hai tay móc từ đai gấn hai bên ống quần ra một loạt phi đao kẹp vào mười đầu ngón tay. Tiếp đó công phu Phi Thiểm Tẩu Bích được đẩy lên tới cực hạn. Do căn phòng cũng không có nhiều đồ nên không gian để thi triển thân pháp này rất thuận lợi.

Liệp Ưng khi này cũng đã tranh thủ được chút thời gian trì hoãn để khôi phục một phần thương thế. Dù sao sức chịu đựng của những người lính đặc công như hắn vẫn là siêu việt thường nhân do đó dù gặp nội thương nhưng Liệp Ưng vẫn có thể duy trì một phần sức chiến đấu. Hắn lấy từ sau lưng ra một thanh Yên Thanh quái (quái-một thứ khí giới bằng gỗ cứng, tròn, dài khoảng 80cm-1m, gần cuối lắp một tay cầm ngang vuông góc, như đuôi cui của cánh sáo chống bạo động hiện nay) sau đó di chuyển vòng vòng xung quanh đối thủ hông sử dụng chiêu thức Tứ lộ bồn đà (chạy đánh bốn đường) để tìm cơ hội ra tay. Thực ra việc này có chút làm khó Liệp Ưng bởi cách đánh này không phù hợp với cốt lõi tuyệt kỹ của hắn. Phải biết Mê tung quyền là loại quyền pháp rất thực dụng trong giao chiến, nhất là cận chiến, thân pháp luôn sát sạt đối phương, không cho đối phương có khoảng cách để ra đòn. Biết là như vậy nhưng trong hoàn cảnh này, Liệp Ưng cũng hiểu cận chiến với Lý Đông thật không khác nào đi tìm đường chết.

Tên đồng bọn còn lại thấy hai chiến hữu đã hành động thì cũng lập tức rút ra một cây côn nhị khúc, bộ pháp di chuyển tiếp theo của hắn không nhanh như hai người kia nhưng âm thầm giữ một khoảng cách thích hợp với đối thủ, kiểu cách rất giống với Lý Tiểu Long khi trực chờ đối phương lao đầu tới vậy.

Ngược lại với vẻ sốt sắng của bọn Liệp Ưng, Lý Đông lại không làm ra bất cứ động thái nào phòng thủ. Hắn khoanh tay đứng giữa sảnh, ung dung chờ đợi. Ấy thế mà chính bộ dáng bình thản này lại càng tăng thêm sự hoang mang trong lòng đối thủ.

Bên phía ba người Liệp Ưng, bọn họ cũng hiểu cứ liên tục di chuyển với tốc độ cao cũng không phải là một biện pháp quá tốt nên sau một hồi quan sát, Liệp Ưng hét lên ra lệnh:

- Tấn công!

Sau tiếng hét, phi tiêu, quái côn, nhị khúc côn đồng loạt từ ba hướng bắn về phía Lý Đông.

Lực đạo có thể nói là xuyên ngọc phá đá. Nếu là người bình thường hoặc thậm chí ngay cả là võ sư trong tình huống không có gì che chắn thì nhiều khả năng sẽ dính chấn thương nặng trong trường hợp này.

Nhưng... thực tế lại diễn ra không đúng như thế! Diễn biến đang xảy ra trước mắt ba người Liệp Ưng lại cứ như đang diễn ra trong một bộ phim kiếm hiệp với hàng trăm hàng ngàn tàn ảnh bàn tay trùng điệp lên nhau phủ kín khắp người đối thủ.

- Phật Tán Liên Hoa... Không đúng... Phật triển Thiên thủ pháp sao? - Liệp Ưng giật mình kêu lên.

Phi tiêu bị bắt lại, quái côn và nhị khúc côn bị đánh bật ra khỏi tay khiến hồ khẩu người cầm bật máu, chặt vật lui lại phía sau.

Lần này Phi Ưng kinh sợ tới mức chân như muốn nhũn ra, miệng không tự chủ được bật thốt nên câu chửi thề:

- Con bà nó... Hắn còn là người!

Khác với thảm trạng của ba tên kia, Lý Đông vẫn ung dung đứng tại vị trí ban đầu, khí thế giống như một cây đại thụ không mưa gió nào xô ngã được. Ngắm nghía mấy thanh phi đao trên tay, hắn nhìn về phía Phi Ưng gật gù khen ngợi:

- Chẹp... quả là đồ tốt! Mày còn nữa không cho tao thêm một ít!

Phi Ưng sững sốt đến trợn ngược hai mắt, không thốt nên lời.

Lý Đông chờ đợi không được câu trả lời, hắn lại lên tiếng:

- Sao? Tiếc à? Hay là để tao tự mình đoạt lấy vậy?

Nghe xong lời này, Phi Ưng không tự chủ được mà lùi lại.

Ba người Liệp Ưng bây giờ đã biết dù có đánh thêm cũng không ra kết quả gì, đối phương quá mạnh so với bọn họ, xem ra cơ hội dù là nhỏ nhất để thoát khỏi đây đã là không còn.

Liếc mắt nhìn về phía phòng ngủ của Lý Đông, Liệp Ưng làm ra một quyết tâm lớn. Hắn giật mạnh quả lựu đạn bên hông, khi Liệp Ưng định cắn răng mở chốt thì bất chợt một cảm giác đau nhói xuyên qua cổ tay khiến quả lựu đạn rơi xuống đất.

Cổ tay Liệp Ưng khi này đã bị xuyên thủng một lỗ máu, dưới sàn nhà gần đó lưới phi đao hung khí đang găm vào sàn nhà rung lên bần bật cho thấy lực đạo khổng lồ của người phóng nó.

Khi Liệp Ưng đang dùng tay còn lại bịt chặn không cho máu chảy ra thì giọng nói của Lý Đông vang lên lạnh lạnh:

- Chúng mày đừng nghĩ làm liều. Chủ nhân của tao rất thích căn nhà này, do đó bất kỳ ai cũng không có cơ hội ra tay phá hủy nó đâu. Hừm... Tao nghĩ chúng ta chơi đùa đủ rồi, chẳng phải chúng mày đang tìm đường thoát thân sao? Tao có một con đường cho chúng mày đi đấy.

Nói tới đây, Lý Đông dừng lại và đưa mắt liếc nhìn ba con mồi đang chìm trong sợ hãi. Hải lòng với sự trừng phạt tâm lý dành cho bọn họ, Lý Đông chậm rãi lên tiếng:

- Nhưng trước hết, hãy ngủ một giấc đi!

Kết thúc lời này, không để cho ba kẻ đột nhập kịp có lời gì hỏi đáp, thân ảnh Lý Đông như một làn khói tiêu thất tại chỗ.

Ngay sau đó... ba bóng người đổ gục!

Liệp Ưng... cho tới khi ngất đi, trong lòng hắn vẫn là một mảnh không cam lòng. Sự việc diễn ra ngày hôm nay quả là khiến hắn vô cùng uất ức, phải biết chưa bao giờ hắn gặp một đối thủ nào khiến bản thân đến một cơ hội xử ra chiêu thức tuyệt kỹ cũng không có được. Cái gì mà Yến Thanh tam đẳng, Yến Thanh thập đẳng, Yến Thanh thập tứ thủ, Ngũ hoa miên quyền, Bán ty phong đoàn đẳng, Lý ngoại chiến, Nghênh diện đối... tất cả đều là thứ vứt đi, trước sức mạnh tuyệt đối thì hoa chiêu gì cũng chỉ là đồ rác rưởi, không chịu nổi một kích. Liệp Ưng vốn là một kẻ võ si thất bại này mang tới đã kích không nhỏ. Sự vô dụng của các chiêu thức võ thuật khiến không chỉ cơ thể hắn gục ngã mà ngay chính cả niềm tin trong hắn về sức mạnh võ cổ truyền cũng đã hoàn toàn sụp đổ, tất cả chỉ là chiêu thức lèo lẹt, hoa trong gương, trăng trong nước không có một chút giá trị thật sự gì.

Lý Đông tất nhiên không để ý đến tâm tư của Liệp Ưng là như thế nào. Nhìn ba tên đột nhập đã nằm gục dưới sàn, Lý Đông khẽ cười:

- Hắn bên ngoài cũng còn vài con chuột lạc nữa đi! Để tao giúp cho chúng mày về chung một ổ vậy!

Nói đoạn, Lý Đông hướng ra ngoài cửa chính, sau một cái lắc mình, hắn lại bỗng dưng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Phía nam Đông Thành, trong một tòa biệt viện giáp biển nằm ở ngoại vi thành phố.

Mặc dù đã gần hai giờ sáng nhưng bỗng nhiên đèn đuốc trong khu biệt viện rộng gần hai hecta này lại được bật lên sáng quắc, dường như là có chuyện gì đó đột xuất phát sinh.

Từng tốp bảo an thay nhau tuần tra qua lại. An ninh nơi này có vẻ được đảm bảo rất cao với hệ thống tường vây gắn dây kẽm gai và camera hồng ngoại theo dõi được bố trí dày đặc.

Không ngoài dự đoán, chỉ sau khi đèn được thấp sáng một lúc, từ phía cổng, hai chiếc SUV màu đen lăm lăm nổi đuôi nhau chậm rãi tiến vào.

Hai chiếc xe không dừng ở bãi đỗ lộ thiên phía trước mà theo một đường hầm chạy thẳng vào một khu vực ngầm.

Xe dừng lại trước một khoảng sân rộng rãi được thấp sáng bởi hàng loạt bóng đèn cỡ lớn.

Từ chiếc xe đi trước, những bóng người đầu tiên bước xuống. Trong số này, một người thanh niên cao lớn lập tức ra lệnh cho lực lượng vệ sĩ xung quanh:

- Các anh, đem bọn chúng vào phòng kho cho tôi! Nhớ canh giữ cẩn thận!

- Vâng! Chủ tịch!

Những người cận vệ cao lớn lập tức nhận lệnh. Theo đó bọn họ tiến tới mở cửa chiếc xe phía sau lần lượt lôi ra năm người bất tỉnh đang trong tình trạng bị trói chặt lần lượt chuyển vào phòng kho gần đó.

Thấy mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa, người thanh niên quay sang một người đàn ông bên cạnh lên tiếng:

- Anh Trần Hằng, xin lỗi làm phiền anh đêm khuya như vậy!

Trần Hằng nghe xong vội vàng lên tiếng:

- Chủ tịch sao lại nói vậy, là chúng tôi cất giữ người bảo vệ không chu đáo nên mới để xảy ra tình trạng có kẻ lạ đột nhập vào nhà. Thật may mắn là Chủ tịch không có nguy hiểm gì nếu không sẽ là thất trách to lớn của chúng tôi.

- Ha ha... việc này cũng không trách các anh được. Cũng là do ý thích cá nhân, tôi muốn ở một nơi khó cho công việc bảo an, hơn nữa những kẻ này có lẽ lai lịch cũng không phải tầm thường. Không phải vệ sĩ của chúng ta có thể đối phó được.

- Vâng! Sau chuyện này theo tôi hay là chủ tịch lựa chọn một nơi ở khác là tốt hơn cả.

- Uhm... chuyện này để tôi cân nhắc thêm một chút.

Dừng lại một chút, người thanh niên hay nói cụ thể hơn chính là Lý Đông lại lên tiếng:

- Khu biệt viện này thật đúng là có tiền cũng không mua được. Sao anh tìm ra được vậy?

Trần Hàng nghe xong thì rất là miễn ý trả lời:

- Ha ha... thực sự cũng là tình cờ thôi. Nơi này vốn ban đầu là biệt viện dùng làm nơi làm việc và chỉ huy của một viên tướng Pháp nên hệ thống công sự và hầm ngầm được xây dựng khá lớn và chắc chắn. Sau ngày Chủ tịch giao lại nhiệm vụ lập đội ngũ nhân sự cho dự án căn cứ quân sự, tôi đã định xây dựng một nơi biệt lập và bí mật để triển khai nghiên cứu và đào tạo sơ bộ nhiệm vụ cho bọn họ theo các tài liệu kỹ thuật mà chủ tịch đã đưa. Đứng vào dịp này thì một người bạn học của tôi lại muốn đi định cư nước ngoài, có ý muốn chuyển nhượng lại căn biệt viện này cho người khác. Theo đó, sau khi khảo sát kỹ tôi thấy nơi này rất là thích hợp với kế hoạch của chúng ta nên đã thương thảo mua lại nó.

Lý Đông hài lòng gật gù:

- Uhm... cũng coi như là tiết kiệm được thêm nhiều thời gian cho chúng ta.

Suy nghĩ một chút, Lý Đông lại lên tiếng hỏi:

- Tình hình nghiên cứu bộ vi Biologis psychotropic supper micro chip (chíp siêu vi hướng thần sinh học) đến đâu rồi?

Nghe Lý Đông bỗng nhiên nhắc tới sản phẩm công nghệ siêu cấp này, trong đầu Trần Hàng chợt lóe lên một ý nghĩ gì đó. Nhìn xung quanh không còn ai, hần nhỏ giọng nói:

- Đã nghiên cứu ra sản phẩm mẫu, bước đầu thí nghiệm trên động vật có trí khôn thấy rất khả quan. Sau khi được cấy ghép vào não bộ, một chú chó có thể nhận một người xa lạ làm chủ, thực hiện được nhiều động tác khó như đi bằng hai chi sau, nhảy vòng lửa, làm việc nhà hoặc thực hiện một số mệnh lệnh phức tạp khác... Chúng tôi vẫn đang cho kiểm nghiệm lại xem còn tác dụng phụ hoặc sai sót trong thiết kế nào không trước khi thí nghiệm trên người.

Nói tới đây, Trần Hàng chần chờ một chút sau đó không nhận được mà lên tiếng hỏi:

- Chủ tịch, cá nhân tôi thấy sản phẩm này vi phạm đến lằn ranh giữa vấn đề phát triển khoa học và đạo đức cho nên tôi xin phép được hỏi, chủ tịch định dùng những thứ này vào việc gì? Không lẽ ngài muốn dùng để khống chế người của chúng ta?

Lý Đông đương nhiên là hiểu những lo lắng này của Trần Hàng nên lập tức trấn an hần:

- Anh yên tâm! Tôi đã dùng ai thì sẽ không nghi ngờ. Những thứ này sẽ được dùng cho đối thủ và kẻ thù của chúng ta. Tôi cam kết sẽ chỉ dùng vào những nhiệm vụ quan trọng có liên quan đến an ninh, an toàn của tập đoàn và đất nước. Việc của anh là bảo mật những công nghệ này trong một nhóm nhỏ cho tôi. Những ai tham gia dự án này anh giữ lại toàn bộ không cần đưa tới căn cứ quân sự. Tôi muốn thành lập một bộ phận nghiên cứu bí mật tại Đông Thành, có lẽ về sau sẽ có thêm nhiều việc còn cần tới bọn họ.

Trần Hàng gật đầu đáp ứng:

- Được, tôi hiểu rồi.

- Uhm... việc bây giờ cần làm là anh đẩy nhanh tiến độ kiểm nghiệm, tôi muốn dùng tới những bộ vi này trong thời gian ngắn sắp tới.

Nghe tới đây, Trần Hàng khó khăn trả lời:

- Nhưng... trước mắt chúng ta vẫn còn chưa tìm được người tình nguyện làm vật thí nghiệm.

Lý Đông khẽ liếc mắt nhìn Trần Hàng sau đó mỉm cười đầy hàm ý:

- Chẳng phải tôi mới vừa đưa vật thí nghiệm tới cho anh đó sao?

Trần Hàng nghe xong giật mình hỏi lại:

- Ý Chủ tịch là...

- Uhm...

Lý Đông không trả lời mà chỉ khẽ ậm ừ gật đầu ra hiệu ý nghĩ của Trần Hàng là đúng.

Trần Hàng thì lại không được bình tĩnh như Lý Đông. Dù sao hần đơn thuần chỉ là một doanh nhân, mặc dù thủ đoạn quyết liệt nhưng tính sát phạt không phải là quá mạnh. Hơn nữa từ trước đến nay, mọi rắc rối hoặc hiểm nguy lớn đều do Lý Đông bày binh bố trận do đó tuy năng lực tổ chức vận hành của Trần Hàng là có nhưng tâm cơ và thủ đoạn tàn nhẫn trên thương trường và chính trường thì có chút khuyết thiếu không đủ.

Nhìn thần sắc có vẻ bất an của Trần Hàng, Lý Đông vỗ vai hắn nói:

- Những kẻ này án theo ngoại hình và vũ khí chúng mang theo, tôi nghĩ chắc chắn là lực lượng tinh nhuệ của một tổ chức nào đó muốn sang đây bắt cóc hoặc ám sát tôi. Lần này thất bại, rất có thể bọn chúng sẽ lại tìm ra cách khác thậm chí còn táo bạo hơn gấp nhiều lần. Tính tình những tên này lại rất cương liệt, khó moi được thông tin gì từ chúng do đó tôi muốn dùng con chip này để khống chế hệ thần kinh, lôi ra những tin tức cần thiết. Chúng ta phải biết kẻ ra tay là ai, từ đó mới có thể cho ra kẻ sách phòng vệ thích hợp được.

Nghe xong lời giải thích, Trần Hàng khi này đã hiểu ra tính cấp thiết của vấn đề, lòng nhân đạo của hắn theo đó đã vơi đi phần nào, hắn gật gù:

- Vâng, tôi hiểu rồi!

Chờ cho Trần Hàng đã ổn định lại thần sắc, Lý Đông lại lên tiếng:

- Giữ tên chỉ huy và tên phi đao lại đừng dùng làm vật thí nghiệm. Hai tên này thân thù rất tốt, chờ sau khi vi chip hoàn thiện tôi có một kế hoạch quan trọng khác muốn dùng tới bọn họ.

- Được!

- Việc sản xuất này phải càng nhanh càng tốt! Chúng ta không có nhiều thời gian.

- Vâng, chủ tịch yên tâm!

Hai người trao đổi tới đây, Lý Đông nhìn đồng hồ sau đó nói:

- Cũng đã muộn rồi, chúng ta lên phía trên tìm phòng nghỉ ngơi một chút. Bây giờ trở về nhà thì trời cũng sáng rồi.

- Ha ha, đúng rồi. Tính ra tôi cũng chưa có cơ hội qua đêm ở đây, để xem chất lượng giấc ngủ có tốt đúng như lời người bạn kia quảng cáo hay không.

- Uhm... vậy thì đi thôi!

*****

Một tuần sau vụ đột nhập,

Mọi hoạt động tại Ký nguyên mới vẫn vận hành bình thường như không hề có chuyện gì xảy ra. Hiển nhiên chuyện gì có thể xảy ra được khi sự việc này cũng chỉ có mình Lý Đông và Trần Hàng biết tới.

Năm học mới cũng đã sắp bắt đầu do vậy Lý Đông cũng cần xử lý nốt một số công chuyện trước khi rời đi Đông Thành.

*****

Vào lúc này, tại Văn phòng Tỉnh ủy

Trong một căn phòng làm việc dành riêng dành cho một vị cán bộ cấp cao của tỉnh, vị Phó Chủ tịch Phạm Lợi vốn luôn biểu hiện ra phong thái điềm đạm thì khi này lại đang đi qua đi lại, thần sắc biểu lộ một cảm giác bất an.

Không bất an sao được khi ông ta vừa được một người đồng僚 thân cận bí mật cho biết một tin tức động trời.

Không hiểu vì lý do gì Phạm Lợi bỗng dừng lại lọt vào danh sách điều tra tham nhũng trọng điểm của Bộ Nội Vụ. Vấn đề là mọi việc trong tỉnh lâu nay diễn ra vốn đang rất bình thường, cũng không có kiện cáo gì lớn thì vì lý do gì ông ta lại dính vào vụ này được chứ?

Lục lọi tìm kiếm và liên kết các sự kiện, Phạm Lợi không tìm ra được lý do hợp lý làm câu trả lời. Thở dài chán nản, Phạm Lợi tiến về chỗ, ngồi rơi xuống ghế.

Cảm giác ê m ái và khí phách quyền lực mỗi khi ngồi ở đây khiến Phạm Lợi bỗng nhiên cảm thấy có chút tiếc nuối và chua xót. Phải biết, vì vị trí này, ông ta đã phải bỏ ra rất nhiều nỗ lực và cố gắng đó là còn chưa nói tới Phạm Lợi còn đang có cơ hội cạnh tranh vị trí Chủ tịch Tỉnh trong nhiệm kỳ sắp tới đây.

Chống tay lên trán, Phạm Lợi gục mặt xuống nhìn tập văn bản vẫn còn đang duyệt dở trên bàn. Dường tay còn lại di di thái dương cho bớt nhức mỏi, ông ta thầm than “Chẳng nhẽ sự nghiệp của mình đến đây là chấm dứt sao? Sau bao nhiêu phấn đấu sẽ kết thúc thảm hại như vậy? Rốt cục là kẻ nào, kẻ nào được chứ? Mình còn cơ hội nào không?”

Một cảm giác không can tâm bùng phát, Phạm Lợi lại vất óc tiếp tục suy nghĩ tìm kiếm đối sách. Những sai sót của mình thì ông ta rất rõ, Phạm Lợi cũng hiểu nếu bên trên đã lật lên thì rất khó trong một thời gian ngắn có thể xóa đi được. Thông tin điều tra đã lọt tới tai ông ta thì có khi giờ này tài liệu và hồ sơ đã nằm trên bàn của Bộ rồi. Trước mắt theo Phạm Lợi thấy, việc thiết yếu nhất là cần phải tìm ra là ai đang can thiệp vào vụ này từ đó mới có thể tìm ra đầu mối giải quyết.

Đắn đo một chút, ông ta rút điện thoại riêng bấm một dãy số đặc biệt. Chuông đổ một hồi dài nhưng không có ai bắt máy.

Trái tim có chút co thắt nhưng Phạm Lợi vẫn còn le lói một chút hi vọng, ông ta tiếp tục bấm số máy. Lần này bên kia không còn là những hồi chuông đổ dài mà là lập tức vang lên tiếng ngắt máy.

Phạm Lợi như rơi vào hố băng, ông ta chờ người ra thẳng thốt: “Người đó không tiếp mình! Sự việc chẳng lẽ đã nghiêm trọng đến như vậy rồi sao?”.

Đang khi Phạm Lợi còn đang nhăn nhó khổ sở thì điện thoại của hắn tới một dòng tin nhắn từ một số máy lạ.

Phạm Lợi cảm máy lên run run ấn mở tin thư. Tin nhắn lập tức hiện ra, nội dung cũng không dài, chỉ vồn vện hàng chữ “Có nhân vật lớn muốn anh xuống đài. Xin lỗi, tôi không thể giúp gì hơn cho anh! Bảo trọng!”

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

- Cạch!

Chiếc điện thoại nặng nề rơi xuống mặt bàn.

Sau tiếng động, căn phòng lại trở nên im ắng một cách đáng sợ. Đầu đó chỉ loáng thoáng nghe ra tiếng thở khó nhọc của Phạm Lợi, người mà có lẽ thời gian tại vị ở nơi này cũng chỉ còn được tính bằng ngày.

Phạm Lợi run rẩy đưa tay lần tìm lọ thuốc hen suyễn thường trực nằm trong ngăn kéo. Cứ mỗi lần có việc gì xúc động, căn bệnh mãn tính lại bộc phát khiến ông ta cứ như người sắp bị chết ngạt vậy.

Vốc một nắm thuốc cho vào miệng, Phạm Lợi uống vội một hớp nước rồi khó khăn nuốt xuống. Đây là loại thuốc đặc dụng nên hiệu quả cũng khá nhanh, sau một lúc, hơi thở của Phạm Lợi đã bình thường trở lại.

Tâm trạng của ông ta bây giờ rất hoang mang và hỗn loạn. Bất giác Phạm Lợi lại nhớ tới những gì ông thầy tử vi đã phán với mình từ những ngày cuối năm trước. Phạm Lợi vẫn còn nhớ rõ lời của thầy, theo đó bước sang tuổi 55, ông ta bị sao La Hầu chiếu mạng. Đây là hung tinh của nam giới, sẽ đem lại những điều không may liên quan đến luật pháp, công quyền, bệnh tật và hao tiền tốn của... phát sinh nhiều chuyện phiền muộn, sâu bi.

Xem xét tình trạng bây giờ, Phạm Lợi thấy quả nhiên là mọi việc hoàn toàn nằm trong lời phán. Không chỉ riêng chuyện trước mắt này, mấy ngày trước chính con trai ông ta không hiểu ra ngoài chọc phải kẻ nào mà bị đánh đến thân tàn ma dại, giờ này vẫn còn phải nằm trong bệnh viện điều trị chấn thương toàn thân, đi lại vẫn cần tới người diu đỡ. Việc đó Phạm Lợi vẫn đang điều tra chưa có kết quả thì hôm nay lại nảy sinh chuyện này. Phạm Lợi bây giờ có chút hối hận vì đã không dành thời gian đi nhiều đền chùa hơn để cúng bái giải trừ những tai ách này.

Tâm lý có chút yếu đuối của Phạm Lợi xuất hiện lúc này thực ra cũng là điều dễ hiểu. Đó là nhân tính căn bản của loài người. Thông thường khi rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng, con người thường có xu hướng tìm kiếm và bầu vùi vào các yếu tố tâm linh, không kể tới người đó là một dân thường ít học hay là một vị quan quyền to thế lớn, cách hành xử nhìn chung đều là như vậy.

Uể oải ngã lưng ra ghế, Phạm Lợi ngửa đầu nhìn trần nhà, ánh mắt ông ta trở nên mông lung mờ mịt. Phạm Lợi đang suy nghĩ tới những khả năng xấu nhất. Người ông ta có khả năng bầu vùi thì cũng đã lựa chọn bỏ rơi ông ta thì gần như chắc chắn ngày ông ta đối mặt với quan tòa cũng không còn xa nữa.

Cho tới giờ, Phạm Lợi vẫn không biết một chút manh mối nào về người gây ra chuyện này, ông ta thật sự không hiểu mình rốt cục đã xúc phạm gì tới đại nhân vật nào mà người này lại quyết tâm chặn đứng con đường hoạn lộ rộng mở của mình như vậy.

Bí mật này... rất nhiều năm sau, khi trải qua những tháng ngày thụ án trong tù, Phạm Lợi vẫn không hề có được đáp án!

Và... ông ta cũng không thể biết rằng, trong một cuộc đời khác, lại đã từng xuất hiện một vị Bí thư Tỉnh ủy Phạm Lợi!

*****

Trung tâm đào tạo Ngôi Sao,

- Reng!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng chuông reo vang báo hiệu đã tới giờ nghỉ giải lao giữa buổi học võ đạo.

Một cô gái xinh đẹp trong bộ trang phục múa bó gọn nhanh chóng chạy về phía tủ để đồ. Mở khóa, lấy từ trong tủ ra một chiếc khăn ướt lau đi những giọt mồ hôi trên trán, cô gái khẽ thở ra một hơi lẩm bẩm “Không biết tình hình thế nào rồi! Sốt ruột ghê!”

Đúng lúc này, chiếc điện thoại di động trong túi sách bắt chợt rung lên. Cô gái đưa tay cầm máy.

Là một số máy cố định.

Không rõ vì sao khi nhìn đầu số này, cô gái lại cảm thấy trong lòng hồi hộp khó hiểu. Trán tỉnh đôi chút, nàng nhấn nút nhận:

- Alo, Lan Phuong nghe!

Đầu máy bên kia lập tức vang lên giọng nói nhỏ nhẹ:

- Chào chị, em gọi từ Công ty CP Thế giới Giải trí Wepro. Em muốn thông báo cho chị kết quả buổi tìm kiếm tài năng mới diễn ra vừa rồi, Chị đã vượt qua hơn 300 ứng viên để trúng tuyển trở thành ca sĩ của Công ty. Theo đó, em muốn hẹn chị đến 9h sáng ngày hôm kia 14 tháng 8, có mặt tại văn phòng Chi nhánh tại Hà Đô để ký kết các thủ tục cần thiết. Khi đi chị nhớ mang theo sổ hộ khẩu, chứng minh thư, 5 ảnh 3x4 và...

Cô nhân viên còn nói tiếp một hồi danh mục các hồ sơ, giấy tờ nhưng khi này Lan Phuong đầu còn tâm trí nào mà nghe rõ nữa. Tuy biểu hiện bên ngoài, miệng nàng thì đang không ngừng vâng vâng dạ dạ nhưng thực tế nàng lại không nhớ được nhiều. Lan Phuong có cảm giác như mình đang mơ vậy.

Sau một hồi thông báo, đầu dây bên kia cũng cúp máy.

Lan Phuong đứng đắn người ra một lúc sau đó mới chậm chạp đưa những ngón tay búp măng tự tay nhéo nhéo lên gò má tỉnh xảo của mình khiến chúng đỏ bừng lên. Cảm giác đau nhói chân thực cho Lan Phuong biết rằng mình vẫn còn tỉnh táo. Vội vàng lục lại Nhật ký cuộc gọi, thấy rõ ràng là đầu số cố định của Hà Đô thì một cảm giác hân hoan khi này bùng nổ, trái tim Lan Phuong gia tốc đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nàng không thể tự kiềm chế được mà ôm lấy điện thoại vào lòng, nhảy lên reo hò như một đứa trẻ vừa được nhận kẹo.

Phản ứng bất thường của Lan Phuong ngay lập tức thu hút không ít ánh mắt nhìn tò mò của bạn bè xung quanh. Theo đó cô bạn Thu Thủy gấp gấp chạy lại, kéo kéo cánh tay Lan Phuong cười hỏi:

- Này này... có chuyện gì mà vui dữ vậy!

Lan Phuong quay lại nhận ra là người bạn thân, không nói một lời nàng lao vào ôm chầm lấy Thu Thủy rồi cứ thế xoay tròn cô nàng hai vòng.

Thu Thủy bị ôm có chút nhột mới đưa tay đẩy vai Lan Phuong vừa cười vừa nói:

- Ha ha... được rồi! Thả mình ra đi! Có chuyện gì vui dữ vậy? Bộ bỏ trúng số xố hả?

Lan Phuong sau khi đã được phát tiết, khi này bình tĩnh hơn đôi chút, nàng buông Thu Thủy ra sau đó dùng giọng nói vẫn có chút run run vì xúc động nói:

- Thu Thủy, mình trúng tuyển rồi! Wepro chọn mình rồi!

- Trời ơi! Thật sao?

Lần này thì đến lượt Thu Thủy tròn mắt hết to lên!

Lan Phuong vội vàng gật gật đầu khẳng định:

- Thật! Họ vừa gọi điện thông báo!

- Trời đất! Bỏ không đùa mình chứ? Hôm nay không phải cá tháng tư đâu nha!

- Hi hi... thật mà! Chuyện này ai nhận bừa được!

Nghe tới đây, Thu Thủy lao ngược tới nắm tay Lan Phuong:

- Ha ha... chúc mừng bỏ nha! Mình biết bỏ rất có triển vọng mà! Bỏ sắp là ngôi sao ca nhạc rồi!

- Ôi... Bỏ nói gì xa xôi vậy. Mới chỉ là có chút cơ hội thôi, con đường phải đi còn dài lắm!

- Uhm... nhưng như vậy cũng là tốt lắm rồi, bao nhiêu người mơ ước còn không được đấy.

Lan Phuong gật đầu:

- Mình biết! Chính vì vậy mình sẽ rất trân trọng cơ hội này. Chắc chắn mình sẽ cố gắng và nỗ lực để không辜负 nó.

- Ủ... Bỏ cố lên... Mình luôn ủng hộ và tin tưởng bỏ mà!

Hai người vui vẻ cười đùa qua lại mà quên mất xung quanh còn rất nhiều người. Tiếng nói chuyện cũng không phải là nhỏ do vậy không ít bạn học đều có thể nghe thấy.

Lập tức... cả lớp như ong vỡ tổ ủa về phía Lan Phuong. Ai cũng tranh nhau hỏi han hoặc chúc mừng nàng. Tất nhiên trong số đó có những người là thật lòng, có những người là hư tình giả ý hoặc thậm chí có kẻ còn bấu môi bấu mỏ tỏ vẻ ghen ghét ra mặt.

Xã hội mà... Đâu mà chẳng phức tạp như vậy!

Lan Phuong lúc này không quá để ý đến những điều đó, nàng chỉ luôn miệng cười cảm ơn những người đến chúc mừng nàng, về phần những kẻ xấu bụng kia nàng cũng đành làm như không thấy.

*****

Ngày 14 tháng 8 năm 2005

Chiều muộn, một chiếc xe tà tà chạy chậm lại sau đó dừng ngay tại đầu ngách 98 đường Hàm Nghi, Phường Tân Lập. Chiếc xe mang biển số Hà Đô, phía ngoài có in logo cách điệu chữ Wepro trông khá đặc biệt.

Từ trên xe, Lan Phuong cùng một cô gái khác bước xuống.

Người này nhìn qua khoảng chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, mặc một bộ thời trang công sở với áo vest nữ tính cùng sơ mi váy ngắn tôn lên các đường cong cơ thể. Hai cô gái đang đứng ở đây mỗi người một vẻ, có xinh đẹp thanh lệ, có thành thực gọi cảm rất là thu hút ánh mắt người nhìn.

- Chị Thực Lan, vào bên trong nhà em một chút chứ?

Người vừa lên tiếng là Lan Phuong, nàng đang mỉm cười nhìn vị nữ quản lý riêng mới được bổ nhiệm của mình hôm nay đưa ra lời mời.

Thực Lan khẽ vén những sợi tóc đang bị những cơn gió chiều nghịch ngợm xóa lung tung trên gò má mịn màng rồi dùng chất giọng miền Nam dễ thương trả lời:

- Uhm... xin lỗi em, chắc bây giờ thì có chút không tiện. Chị lại đang có hẹn với một người bạn ở đây, cũng sắp tới giờ rồi, phải đi luôn kẻo trễ mất.

Nghe tới đây, Lan Phuong khá là ngạc nhiên:

- Ô, chị quen biết rộng ghê! Chị là người miền trong mà cũng biết bạn tận Đồng Thành kia à?

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp vẫn còn đôi nét ngây thơ đang chăm chú nhìn mình, Thực Lan cười nói:

- Thực ra cũng là tình cờ quen biết trong một chuyến du lịch thôi. Không ngờ lại có dịp ghé qua Đồng Thành nên cũng muốn gặp gỡ một chút.

- Vậy à! Uhm... thế xong việc, tối nay chị định ở đâu?

- Cái này em không phải lo. Công ty đã đặt sẵn khách sạn rồi. Chị ở đây một đêm sau đó sáng mai sẽ trở lại Hà Đô để bay vào trong luôn. Nhiều khả năng cũng không qua lại được bên này nữa. Đánh hẹn em hôm khác nhé!

- Dạ! Không sao đâu ạ.

Thực Lan gật đầu, sau đó lại lên tiếng nhắc nhở Lan Phuong:

- Uhm... Chị nhắc lại một chút không em quên. Như quản lý Chi nhánh đã trao đổi, sau buổi hôm nay, em sẽ có nửa tháng để thu xếp ổn thỏa các công việc cá nhân trước khi lên đường vào Nam chính thức gia nhập vào gia đình Wepro. Các công việc tiếp theo có thể là rất bận bao gồm cả việc đào tạo, định hướng phong cách, xây dựng hình ảnh, truyền thông sự kiện... do vậy em cần xác định sẵn sức khỏe và tâm lý để đối mặt với các áp lực của cuộc sống mới. Để thành công trong showbit, ngoài sự hỗ trợ từ trung tâm, em sẽ còn phải cố gắng và nỗ lực rất nhiều đấy.

Lan Phuong tỏ vẻ rất quyết tâm trả lời:

- Vâng, em hiểu ạ. Em sẽ không để mọi người phải thất vọng đâu!

- Tốt! Chị cũng rất có niềm tin ở em!

Nói xong, Thực Lan đưa tay nhìn đồng hồ sau đó nói:

- Thôi, chị phải đi đây! Em nhớ thu xếp cho tốt nhé. Nửa tháng sau chị sẽ quay lại đón em!

- Vâng ạ!

Khẽ gật đầu chào Lan Phuong sau đó không nói gì thêm, Thực Lan xoay người mở cửa xe ngồi lên ghế phụ. Đeo lên đai an toàn, nàng quay sang nói với lái xe:

- Anh biết đường Hàm Nghi, Phường Đa Lộc chứ?
- Vâng, biết chị. Lần trước đưa phái đoàn tới đây tuyến dụng tôi cũng quen thuộc một số tuyến phố chính rồi.
- Vậy phiền anh đưa tôi tới số 85 đường này. Tôi có hẹn một người bạn tại đó.
- Vâng!

Người lái xe gật đầu sau đó đề chân ga, chiếc xe gầm nhẹ rồi mau chóng tiến về phía trước.

Lúc này, Thục Lan ngồi một bên khê liếc nhìn về phía gương chiếu hậu. Nàng nhận ra bóng hình một cô gái xinh đẹp vẫn còn đứng đó đôi mắt nhìn theo phía sau chiếc xe của mình.

Thục Lan khẽ mỉm cười, bất giác trong khoảnh khắc này, nàng bỗng cảm thấy bóng dáng một ngôi sao đang dần bay lên bầu trời tỏa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108

Lan Phuong đứng tại chỗ chờ cho chiếc xe của Thục Lan đã khuất bóng phía xa, nàng mới quay đầu đi vào nhà.

Trở lại phòng riêng, cảm thấy hơi khó chịu trong người sau một ngày hoạt động và di chuyển liên tục, Lan Phuong tiến thẳng về phía tủ lấy đồ rồi đi vào phòng tắm.

Sau chốc lát,

- Rào rào....

Dòng nước mát lạnh từ chiếc vòi hoa sen xối thẳng từ trên đỉnh đầu xuống, từng dòng từng dòng mềm mại phủ lên cơ thể thanh tân và tràn đầy sức sống của người thiếu nữ.

Lan Phuong đưa tay vuốt ngược mái tóc dài mượt mà về phía sau cho làn nước chảy tràn lên da mặt.

Lan Phuong lim dim hai mắt hưởng thụ sự thư giãn mang tới trong phòng tắm, cơ thể và tinh thần được khôi phục phần nào sau một ngày hoạt động và di chuyển liên tục.

Mười phút sau,

Đưa tay đóng lại vòi nước, Lan Phuong cầm lên khăn tắm tiến lại trước gương cẩn thận lau khô mái tóc và những giọt nước còn đọng lại trên người.

Ngắm nhìn bản thân với những đường nét hài hòa trong gương, Lan Phuong khá là hài lòng. Xem chừng mặc dù chế độ ăn uống không phải quá kiêng khem nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều tới vóc dáng, không như nhiều người khác phải khổ sở ép cân nhưng tác dụng lại không được bao nhiêu.

Ngắm đi ngắm lại ba vòng có mức độ to nhỏ khá hợp lý, Lan Phuong thầm nhủ “Mình cũng rất có tư bản để mà ngạo nhân đó chứ, sau này thật là lợi cho kẻ nào đó đây”.

Nghĩ tới đây, gò má Lan Phuong bắt chợt hơi đỏ lên mà nhớ tới một người. Có điều, sau giây lát nàng nhanh chóng lắc đầu phủ quyết “Chắc là không thể nào đâu, hẳn dường như lúc nào cũng xa cách với mình như vậy kia mà”.

Có chút mất mát, Lan Phuong lau vội nốt những giọt nước còn đọng lại sau đó mặc vào bộ đồ ở nhà tính ra ngoài phòng bếp ăn bữa cơm tối mà cha nàng đã nấu xong và dọn sẵn.

Cha của nàng, Ninh Vũ, thời gian trước phát hiện ra bệnh sơ gan khiến cơ thể suy sụp thấy rõ, hiển nhiên nguyên nhân cũng là do rượu, thuốc quá độ. Theo đó ông ta bắt buộc phải vào bệnh viện điều trị một đợt dài.

Nằm trên giường bệnh cách ly với các chất gây hại, thần kinh Ninh Vũ mới có chút tỉnh táo lại mà đánh giá lại mọi thứ. Chứng kiến mỗi ngày cô con gái mà trước đây mình hết mực yêu thương đang phải lao tâm khổ tứ vất vả vừa học tập vừa làm việc lại vừa thăm nom chính mình Ninh Vũ cảm thấy trong lòng vô cùng hối hận. Ông ta nhận ra mình đã quá sai lầm, đã quá yếu đuối khi suy sụp sau việc mất chức như vậy.

“Thất bại thì sao chứ? Thất bại thì có thể làm lại. Không đi được con đường này thì có thể rẽ sang một con đường khác, sao lại làm khổ người thân yêu của mình như vậy? Mình phải thay đổi thôi, không vì bản thân mình thì cũng phải vì con gái. Nó đã quá vất vả rồi”, đây là suy nghĩ tích cực đầu tiên sau chuỗi ngày sa đọa của Ninh Vũ.

Chính bởi sự thức tỉnh này, sau ngày ra viện. Ninh Vũ hoàn toàn thay đổi, ông ta bắt đầu chú ý rèn luyện lại sức khỏe để ít nhất có thể tự lo cho những vấn đề cá nhân của bản thân, không làm tăng thêm gánh nặng với Lan Phương. Ninh Vũ cũng bắt đầu làm việc nhà và chủ động mở lại tiệm tạm hóa. Tất nhiên việc kinh doanh vẫn như trước chưa có mấy khởi sắc nhưng ít nhất ông ta cũng có công việc để làm, tránh lại rơi vào tình trạng nhàn rỗi rồi đắm chán chường quay lại con đường nghiện ngập cũ.

Lan Phương nhận ra những thay đổi của cha mình, nàng hiển nhiên rất là vui mừng. Theo đó, tinh thần lại được nâng cao không ít, nàng tin tưởng sau chuỗi ngày giông bão rồi thì bầu trời trong xanh sẽ trở lại, chỉ cần cố gắng nàng sẽ có lại được cuộc sống yên bình trước kia.

Quả thật, trời đã không phụ lòng người. Mặc dù vẫn còn gặp một chút rắc rối như vụ bị bắt cóc nhưng số phận đã không tiếp tục khiến nàng chịu thêm bi thương nữa, nàng được người cứu ra hoàn hảo, không thương tổn gì, đặc biệt là sau đó là lại còn có cơ hội rất lớn để theo đuổi sự nghiệp riêng hằng mong ước. Cuộc đời nàng... có lẽ từ đây sẽ là tươi sáng!

*****

Ngày 21 tháng 8 năm 2005,

Từ sáng sớm như thường lệ, Lý Đông lái xe từ Khu Vạn Xá tới chỗ làm. Sau vài ngày cân nhắc, Lý Đông vẫn quyết định ở lại nơi này, theo hần thấy nếu ở đời mà không được làm điều mình muốn, ăn món ăn mình thích, ở nơi mình ưng ý thì rốt cuộc nhân sinh còn gọi gì là tròn vẹn. Chỗ ở này tuy không quá riêng tư nhưng Lý Đông tin tưởng với năng lực của hần và việc tăng cường cảnh giác giám sát của an ninh thì những kẻ có ý xấu với mình cũng không phải dễ dàng có cơ hội ra tay như lần trước.

Khi đi ngang qua một lối rẽ để vào thang máy thì Lý Đông loáng thoáng nghe thấy tiếng nghị luận của mấy nhân viên đang đi phía trước:

- Này, cậu biết tin gì chưa? Sáng nay tôi vừa nghe anh trai làm ở Văn phòng Tỉnh ủy nói là Phó Chủ tịch tỉnh Phạm Lợi bị bắt đấy?
- Ô, sao lại bị bắt? Tuần trước vẫn còn thấy ông ta đi dự hội nghị, Đài truyền hình Tỉnh còn đưa tin mà?
- Thì vậy mới nói. Anh trai tôi úp mở nói là hình như có liên quan đến án tham nhũng.
- Thật à? Nếu thế thì lớn chuyện rồi. Nước ta cũng hiếm khi thấy quan to nào bị xử vì tội này.
- Uhm... chuyện chính trị mà, khó nói lắm. Mà tôi còn nghe nói không chỉ riêng Phạm Lợi, cả con trai ông ta Phạm Trung đang công tác ở Ban Quản lý các dự án trọng điểm, Chủ tịch Công ty Xây dựng Bê ta Trần Lãi và nhiều người có liên quan khác cũng bị công an triệu tập.
- Ủ... thì án tham nhũng đương nhiên phải có nhiều mất xích mà. Cái doanh nghiệp Bê ta kia cũng chẳng phải làm ăn tốt đẹp gì, dân ở tỉnh này ai chẳng biết. Ví dụ như đoạn đường trước nhà tôi cũng chính là do bọn họ thi công, mới đi được có dăm ba bữa thì hỏng hóc xuống cấp, phải xin kinh phí chấp vá liên tục. Xem ra lần này ăn được bao nhiêu chắc cũng phải nôn ra hết!
- Chẹp, nhân quả tuần hoàn cả! Minh cứ an an ổn ổn làm công ăn lương tối về ngủ khỏe!
- Tôi cũng nghĩ thế! Ôi... thang máy sắp xuống rồi kia, nhanh chân lên đi không lại phải đợi!
- Ồ, nhanh lên mọi người!

Những bước chân dồn dập đi về phía trước, những nhân viên vừa mải mê thảo luận này lại không hề biết phía sau họ lại là vị chủ tịch quyền uy đồng thời chính là người đứng sau gây ra tất cả những chuyện bọn họ vừa nói.

Lý Đông không đi cùng với mấy người này mà theo thang máy riêng đi lên phòng làm việc của mình. Tới nơi, hần cởi áo vest khoác vào thành ghế rồi ngồi xuống xử lý đồng văn kiện Vũ Nhung đã để sẵn trên bàn.

Cầm lên báo cáo tài chính bán niên đọc một lượt, Lý Đông gật đầu hài lòng. Các dự án pin và nghi đường quả là những con gà đẻ trứng vàng, dòng chảy tiền mặt đồ sộ về rất lớn và tạo ra nguồn vốn dồi dào để triển khai các dự án hàng không và điện nguyên tử sắp tới. Ngay cả với chi phí đầu tư lớn như vậy, Kỳ nguyên mới vẫn sẽ nằm trong trạng thái dư thừa tiền mặt, Lý Đông cân cân nhắc và tính toán lại nên lợi dụng dòng tài chính như thế nào tiếp theo cho hiệu quả nhất đây.

Bỏ xuống báo cáo tài chính, Lý Đông tiếp tục xem các báo cáo hoạt động khác. Đáng chú ý nhất trong số này chính là các thông tin cập nhật về tiến độ của các dự án sắp triển khai, theo đó về cơ bản dự án đã được các bộ ngành thông qua, hiện đang trong quá trình tích cực hoàn thiện các văn bản cần thiết theo luật định, dự kiến tới giữa quý IV là có thể hoàn tất để tiến hành khởi công xây dựng.

Sau một giờ xem kỹ toàn bộ tài liệu nhận thấy không có gì cần mình phải ra mặt giải quyết, Lý Đông đứng dậy ra bàn tiếp khách tự mình pha một ấm trà sen.

Đợi cho trà ngấm nước, hần từ tốn rót ra một cốc nhỏ rồi ngả lưng ra ghế nâng cốc nhấp nhấm. Vị chất dịu nhẹ thấm vào đầu lưỡi. Lý Đông rất thích cái mùi vị trước chát sau ngọt của lá trà, theo hần nó có chút tương tự như nhân sinh cuộc sống vậy.

Cảm thấy không gian có chút tẻ nhạt, Lý Đông đưa tay cầm điều khiển bật chiếc tivi khổng lồ.

Tivi đang phát kênh tin tức thời sự tài chính VTV1, màn hình sáng lên với những đường biểu đồ và con số xanh xanh đỏ đỏ. Lý Đông nhận ra đây là bản tin chứng khoán, người biên tập đang dẫn những nhận định và đánh giá của các chuyên gia đối với triển vọng của thị trường.

Chăm chú lắng nghe một chút, Lý Đông thả xuống cốc nước rồi lắc đầu cười khổ. Hơn ai hết trên đất nước này, Lý Đông là người nắm rõ nhất diễn biến và xu thế phát triển của thị trường.

Như những gì Lý Đông nhớ lại, những niềm vui chưa từng có đã đến với nhà đầu tư chứng khoán trong nước trước Tết Nguyên đán 2007. Từ tháng 11/2006 đến hết tháng 1/2007, VN-Index đã bùng nổ gấp đôi. Một cái Tết rất rộn ràng, khi hầu như ai cũng có thể khoe những thành tích kiếm tiền đáng nể. Câu nói “đừng nghe lời chuyên gia, hãy quan tâm tới túi tiền của mình” chưa bao giờ đúng như lúc ấy. Chẳng phải sao, khi những lời cảnh báo phần lớn là từ những chuyên gia hiếm khi bỏ một đồng vào đầu tư, và thị trường đã trả lời đanh thép những khuyến cáo thận trọng bằng những đợt tăng chóng mặt!

Vì thế, khi một bài báo được đăng tải vào ngày cuối tháng 2 năm 2007 với tiêu đề: “Người Việt phát điên vì chứng khoán” đã làm ngửa mặt không biết bao nhiêu nhà đầu tư. Nội dung bài báo cũng không có gì đặc biệt, nhưng cách sử dụng từ ngữ đã chạm vào lòng tự ái của nhà đầu tư.

Một kinh tế gia trưởng của Liên hiệp quốc tại Hà Nội nói vào thời điểm đó đã phải thốt lên lời nhận xét “Thật là điên rồ. Tất cả những ồn ào ở đây đều xoay quanh chuyện đầu tư vào thị trường chứng khoán. Tôi không biết liệu có bất kỳ người nào hiểu cái gì là giá trị của những công ty, nhưng họ vẫn đang mua bán những tờ giấy”. Và ông ta khi đó đã phải “cháy máy” để cố gắng làm dịu đi những phản ứng của bạn đọc. “Ngu”, “phá đám”, “ghen tức”, “nhờ tào” (thời kỳ đó thuật ngữ “chìm lặn” - nôm na là nói xấu về một vấn đề nào đó nhằm tư lợi - vẫn chưa phổ biến) là những bình luận rất mặt của bạn đọc.

Bồi thêm vào cơn giận dữ của cộng đồng đầu tư trong nước ngay sau đó - ngày 1/3/2007, Quỹ Tiền tệ Quốc tế (IMF) công bố bản đánh giá và khuyến nghị liên quan đến thị trường chứng khoán Việt Nam. Điều thú vị nhất là, chẳng mấy ai để ý tới các phân tích, khuyến nghị, mà chỉ quan tâm tới con số P/E (hệ số giá/lợi nhuận) trung bình của 20 công ty lớn nhất (chiếm 99% vốn hóa của thị trường) niêm yết trên HSX là khoảng 73 lần tính đến tháng 1/2007! Lần đầu tiên một tổ chức quốc tế bị cho là đã “chìm lặn” thị trường chứng khoán Việt Nam! Lòng yêu nước và sự tự ái lập tức lan rộng trên các cộng đồng nhà đầu tư. Đương nhiên vào thời điểm hiện tại nhìn lại, con số P/E quả thực “điên rồ”, nhưng vào năm 2007, những người bình thường mới là “điên”, còn “người điên” kiểm ra tiền lại là người bình thường!

VN-Index đạt đỉnh vào ngày 12/3/2007 với mức cao nhất trong ngày hôm đó là 1.179,32 điểm. Suốt cả năm đó, thị trường còn có thêm hai đợt tăng nữa nhưng không tìm lại được đỉnh cao này, và xu hướng sụt giảm trở nên rõ ràng hơn từ tháng 11. Tuy nhiên, trước khi xác lập một thị trường “con gấu” thực sự, hàng chục ngàn tỷ đồng đã kẹt lại trong suốt sóng tăng cuối cùng, kéo dài từ tháng 9 đến tháng 11 năm đó... Những con số sóng động minh chứng cho một năm 2008 đầy sóng gió trên thị trường chứng khoán Việt Nam là hàng trăm ngàn tỷ đồng giá trị tài sản đã bốc hơi. Từ tháng 2/2008 trở đi, thị trường chứng khoán bắt đầu chịu ảnh hưởng trực tiếp từ hoạt động sử dụng đòn bẩy quá lớn trong thời kỳ tín dụng dễ dãi năm 2007.

Lần đầu tiên, giới đầu tư biết đến một cách rộng rãi áp lực bán kỹ thuật từ hoạt động giải chấp chứ không phải từ tâm lý lo ngại rủi ro thông thường. Hiệu ứng “hòn tuyết lăn” đã tạo nên nỗi ám ảnh khó quên với những ai trải qua giai đoạn này, khi mỗi sáng mở bảng điện giao dịch lại thấy hàng triệu cổ phiếu được các công ty chứng khoán đem ra bán giá sàn nhằm thoát ra bằng được.

Không một nguồn lực nào có thể cản nổi hoạt động bán ra chưa từng có này.

Đỉnh điểm của sự hoảng loạn bắt đầu với các biểu hiện gây rối của nhà đầu tư. Đây cũng là lần đầu tiên ảnh hưởng của thị trường chứng khoán đến cuộc sống được bộc lộ rõ ràng nhất. Với mục đích ngăn đà suy giảm của thị trường, cơ quan quản lý thị trường chứng khoán cũng đã thực thi một số giải pháp. Trước hết, ngày 27/3/2008, biên độ dao động giá của HSX được hạ từ +/-5% xuống còn +/-1%, tại HNX được hạ từ +/-10% xuống +/-2%. Tổng công ty Đầu tư và Kinh doanh vốn Nhà nước (SCIC) được phép tham gia mua cổ phiếu bình ổn. Các ngân hàng thương mại, công ty chứng khoán được vận động ngừng giải chấp. Các doanh nghiệp niêm yết được kêu gọi mua vào cổ phiếu quỹ.

Các giải pháp này đem lại 10 phiên tăng giá và từ ngày 10/4/2008 thị trường lại rơi vào chu kỳ suy giảm, kéo dài tới tận ngày 13/6/2008. VN-Index lúc này chỉ còn 370,55 điểm.

Như vậy chỉ trong hơn 6 tháng đầu năm 2008, VN-Index đã sụt giảm trên 60% so với thời điểm cuối năm 2007. Trong 103 phiên giao dịch của giai đoạn này, có 71 phiên VN-Index giảm điểm. Đỉnh điểm là chuỗi 34 phiên giảm liên tiếp từ giữa tháng 4/2008 tới đầu tháng 6/2008.

Với mức điều chỉnh thuộc loại mạnh nhất trên thị trường toàn cầu nửa đầu năm 2008, thị trường chứng khoán Việt Nam đã tìm lại được sự cân bằng trong tháng 7 và tháng 8. Đã có sự chung tay cứu thị trường của các tổ chức lớn và hai tháng nói trên là thời kỳ “đường thương” của nhà đầu tư. VN-Index có mức phục hồi từ 370,55 điểm lên 561,85 điểm ngày 27/8/2008.

Những biến động tích cực trên thị trường chứng khoán thời gian này cũng phản ánh kỳ vọng đối với nền kinh tế. Sự can thiệp của Chính phủ và các giải pháp kiềm chế lạm phát đã bắt đầu phát huy tác dụng. CPI giảm nhanh, thâm hụt thương mại hàng tháng cũng giảm. Thị trường cũng nhìn thấy những hoạt động đầu tư trái ngược giữa nhà đầu tư trong nước và nhà đầu tư nước ngoài trong nửa đầu năm 2008. Khi hoạt động giải chấp diễn ra ồ ạt, thị trường sụt giảm rất mạnh, nhà đầu tư trong nước bán tháo, nhà đầu tư nước ngoài vẫn giải ngân rất đều đặn.

Tháng 7-8/2008 cũng là thời điểm thị trường tương đối lạc quan, niềm tin được cho là đã quay trở lại. Nhà đầu tư nước ngoài tiếp tục mua mạnh, nhiều tổ chức nước ngoài đăng ký mua chứng khoán khối lượng lớn, giá cổ phiếu trên thị trường tăng dài ngày. Thị trường chứng khoán đang đi trước những chuyển biến vĩ mô.

Tuy nhiên, đúng lúc thị trường đang có triển vọng phục hồi bền vững hơn thì khủng hoảng tài chính toàn cầu bắt đầu phát nổ, với sự kiện ngân hàng đầu tư Lehman Brothers của Mỹ phá sản vào ngày 15/9/2008, như một cú knock-out cuối cùng đến thị trường. Khi truyền thông trong nước bắt đầu đăng tải ồ ạt thông tin Lehman phá sản, kết hợp với thị trường quốc tế giảm mạnh thì thị trường Việt Nam mới thực sự điều chỉnh lớn. VN-Index mất khoảng 4,4% (20,81 điểm) trong ngày hôm đó và ở nhiều mã, nhà đầu tư đã không thể thoát ra được nữa. Thị trường còn tiếp tục hai phiên giảm sâu trên 4% nữa đến ngày 18/9. Những hiệu ứng âm ỉ của sự kiện này đã bao trùm thị trường suốt 3 tháng còn lại của năm 2008 và kéo dài tới tận tháng 3/2009. Riêng trong 3 tháng cuối năm 2008, VN-Index sụt giảm gần 35% so với thời điểm ngày 26/9/2008 và sụt tiếp gần 22% nữa trong 3 tháng kế tiếp.

Và... cứ thế bong bóng chứng khoán vỡ tung, thị trường lại về với cái máng lợn vốn có của nó!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Món quà

Cuối tháng tám, nắng đã ngừng thiêu đốt và vì thế ve cũng đã dừng than thở.

Một mùa tựu trường lại tới.

Lúc này, trên một tuyến phố đông đúc xe cộ tại Hà Đô,

- Lý Đông, sao anh lại bảo bác tài đi đường này? Nhà em hay nhà anh đều nằm ở khu Đông kia mà?

- Ha ha... thế à? Uhm... chắc tại lâu quá không lên lại Hà Đô anh quên mất đường rồi! Trương Ngọc, em nói xem anh có phải bị bệnh đăng trí rồi không?

Trương Ngọc quay qua nguyệt nhìn Lý Đông:

- Xi... anh nói lừa ai đó? Tưởng em dễ tin người thế à? Người ta là sinh viên đại học rồi đấy nhé, không còn nhỏ đâu?

Nghe tới đây, Lý Đông bất ngờ quay lại nhìn chăm chăm vào Trương Ngọc, xem xét một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt hần dừng lại trên ngực nàng. Lý Đông đưa tay khẽ vuốt cằm rồi gật gù nói:

- Uhm... đúng là không nhỏ thật!

Thấy Lý Đông nói lái vấn đề sang một chuyện tế nhị khác, Trương Ngọc đỏ mặt rồi tròn mắt gất lên:

- Anh nhìn đi đâu đó? Còn nói linh tinh sang chuyện gì thế hả?

Lý Đông giả bộ không để ý tới phản ứng của Trương Ngọc, hần vẫn chăm chú vào vòng một của nàng, miệng không ngừng xuýt xoa:

- Chẹp... thật không nói tới cũng không để ý! Cỡ 90B... không 95B chứ không đùa đâu nha!

Thấy Lý Đông ngó lơ mình lại nhìn cái mặt ra vẻ như Trư Bát Giới của hần, Trương Ngọc một tay đưa chắn trước ngực, một tay nhéo mạnh vào hông Lý Đông. Lý Đông lập tức hét lên:

- Á... á... Trương Ngọc, sao lại nhéo anh!

- Hừ... tự anh biết! Còn hỏi!

Lý Đông nhăn nhó dịch lùi sang bên tránh thoát bàn tay của Trương Ngọc, miệng xuýt xoa tay vuốt vuốt bên hông ra vẻ đau đớn lắm.

Trương Ngọc thì lườm hần hờn dỗi nói:

- Cho đáng đời! Ai bảo dám dờ trò lưu manh với “chị”! Lần sau còn dám thi liệu hồn nghe chưa!

Lý Đông mặt như bánh đa nhúng nước gật gật đầu ra vẻ dòn đau nhớ lâu, bộ dạng vô cùng đáng thương.

Nhìn chàng trai bình thường trước mặt người khác vẫn luôn tỏ ra nghiêm túc chừng chặc nhưng trước mặt mình lại có biểu hiện đáng yêu như vậy thì trong lòng Trương Ngọc bỗng dưng như nếm mật. Những chi tiết nhỏ nhặt này lại cho nàng thấy rằng Lý Đông hần đã coi nàng như người thân, theo đó mới bộc lộ ra những nét sinh hoạt tự nhiên như vậy. Có chút xúc động trong lòng, tuy không ôm hôn nhưng Trương Ngọc vẫn khẽ vuốt người đưa hai tay nhéo nhéo lúc lắc má Lý Đông âu yếm hần:

- Xi... Được rồi! Ngoan rồi chị thương nhá!

- Uhm...uhm

Trương Ngọc vui vẻ lắc qua lắc lại khuôn mặt Lý Đông một hồi nhưng không thấy hắn làm ra phản ứng gì, nàng bỗng dưng có dự cảm không tốt “Lý Đông, hắn lại đang nhìn cái gì vậy?”

Nghi hoặc dõi theo ánh mắt của Lý Đông, Trương Ngọc cuối đầu nhìn xuống:

- A...

Một tiếng hét vang lên.

Trương Ngọc ngồi thẳng dậy khấp vội cổ áo. Thì ra hôm nay nàng mặc váy cổ trễ nên vừa rồi cuối xuống đã để lộ ra một mảnh da thịt trắng ngần không nên cho kẻ nào đó nhìn. Nhưng thực tế là ... dĩ nhiên nó lại đã lọt vào mắt và ngay lập tức thu hút tên “Trư Bát Giới” trước mặt này.

Lý Đông thì... lần này là bị hấp dẫn thật chứ không phải giả vờ. Nói đùa, mỡ dăng miệng mèo, không nhìn thì Lý Đông có còn là đàn ông không chứ? Đó là còn chưa nói, Lý Đông đang trong độ tuổi thanh niên, tính lực dồi dào sao lại không bị cám dỗ cho được, nhất là đó lại là người con gái hắn yêu. Danh chính... ngôn... thuận nha! Hắn không có đi nhìn bạn gái của người khác nha, nhưng nếu mà bọn họ cho thì... Thôi! Mơ mộng chi xa vậy? Nhìn nhà mình là được rồi!

Lý Đông mãi mê mơ màng thường thức ngắm nhìn cặp đảo bồng lai trước mặt

Nhưng... hạnh phúc ngắn chẳng tày gang

Phúc văng hợa lai!

Một bầy tay với những ngón thon dài đưa qua và một kẻ nào đó lập tức vang lên những tiếng kêu như lợn bị chọc tiết:

- Á... á... á... đauuuuuuuuuuu...! Trương Ngọc, sao lại néo anh, tha cho anh đi!

- Hừ hừ... tha cái gì? Đúng là đánh chết không chừa! Lần này phải cho nhớ đến già!

Nói đoạn bàn tay còn lại tiếp tục vươn tới ghé thăm vào những phần thịt non yếu ớt bên hông sườn.

Và... dĩ nhiên thăm trạng của người nào tiếp theo có lẽ cũng không cần phải mô tả.

Lúc này, ngồi trên ghế lái, người tài xế trẻ đang trợn trừng mắt, khó mà tin được những gì đang chứng kiến. Trong đầu hắn ta đang không ngừng lặp đi lặp lại những ý nghĩ hoang mang và đầy bối rối. Có thể nêu đại loại như:

- Trời đất, cái gì thế này? Đây là vị chủ tịch quyền uy quát tháo phong vân, giẫm một bước chân rung chuyển cả Đông Thành sao? Minh là đang nghe nhầm, nhìn nhầm không vậy?

- Cô bé kia là con cái nhà ai mà to gan lớn mật như vậy? Giữa thanh thiên bạch nhật dám đùa giỡn con trai nhà lãnh. Có biết Lý Đông là ai không thế?

- Chủ tịch ời là chủ tịch! Hóa ra mọi ngày ngài là giả vờ oai phong đạo mạo à? Đừng làm tôi thất vọng! Sao lại để phụ nữ giẫm lên đầu thế? Vâng lên đi nào!

- Không được... không được... mình là vệ sĩ riêng sao có thể để chủ tịch bị đàn áp như vậy? Nhưng... nếu mình can thiệp vào, chủ tịch liệu có đui việc mình không nhỉ?

- Hừm... thôi bỏ đi... có thấy ai kêu cứu đâu mà phải quan tâm! Việc của mình là tập trung lái xe là được rồi!

Nghĩ tới đây, người tài xế làm như mất diết tai ngơ, miệng khê huyết sáo ra chiều rất là vui vẻ trước cảnh phố phường nhộn nhịp.

Vài phút sau,

Khi đã cùng Lý Đông nháo trò khiến quần áo đầu tóc rối thành một chùm, Trương Ngọc mới buông Lý Đông ra. Nhớ tới trong xe còn có người khác, nàng vội vàng vuốt lại tóc tai cùng quần áo

Như để tránh đi chuyện xấu hổ vừa rồi, Trương Ngọc lên tiếng:

- Lý Đông, nói đi, anh định đưa em đi đâu?

Tiếp đó, lại như nhớ tới cái gì, Trương Ngọc bồi thêm một câu:

- Trả lời từ tế, không cho đùa cợt vớ vẩn đâu!

Lý Đông nhăn nhó vừa xoa hông, vừa trả lời:

- Được rồi, là ... anh có chút bất ngờ dành cho em!

Nghe tới đây hai mắt Trương Ngọc sáng lên, nàng lại nhào tới ôm vai Lý Đông dồn dập hỏi:

- Bất ngờ? Bất ngờ gì vậy? Nói em nghe xem?

Lý Đông lắc đầu cười khò:

- Ha ha... nói ra thì còn gọi gì là bí mật. Tới nơi thì biết!

- Xi... cứ làm ra vẻ thần thần bí bí.

Trương Ngọc bĩu bĩu môi ra vẻ khinh thường.

Lý Đông cũng lười phản ứng thêm với nàng, tiếp tục chăm chú “liếm láp” à không là “xoà nắn” vết thương phần mềm của hân.

Mười phút sau,

Đứng trước khu chung cư cao cấp với khuôn viên ngợp bóng cây xanh và hoa cỏ, Trương Ngọc khó hiểu nhìn Lý Đông:

- Anh, rốt cục là thế nào? Anh đưa em đến đây làm gì?

Lý Đông không trả lời Trương Ngọc mà hỏi ngược lại:

- Ha ha... Trương Ngọc, em thấy tòa chung cư này thế nào?

Trương Ngọc khó hiểu nhìn Lý Đông nhưng vẫn trả lời:

- Uhm... không gian sống có vẻ khá văn minh, lại gần gũi với thiên nhiên! Nhưng anh hỏi vậy làm gì?

Lý Đông tiếp tục không trả lời câu hỏi của Trương Ngọc mà rút từ trong túi ra một chùm chìa khóa có móc thẻ nhựa có đánh số 1001. Dùng hai tay Lý Đông cầm bàn tay xinh xắn của Trương Ngọc lên rồi đặt chùm chìa khóa vào tay nàng. Hân thâm tình nhìn ánh mắt đang ngơ ngác vì ngạc nhiên của Trương Ngọc khẽ nói:

- Trương Ngọc! Từ ngày hai ta bên nhau, anh chưa tặng em một món quà gì có giá trị để biểu lộ cho sự trân trọng mà anh dành cho em. Anh cũng biết em không có đòi hỏi gì điều đó nhưng với trách nhiệm của một người bạn trai, anh vẫn thấy mình cần mang lại cho em một cuộc sống thật sự tốt đẹp và viên mãn. Đây là chìa khóa căn hộ anh mới mua, đã tự ý chuyển đứng tên em, từ bây giờ em sẽ là chủ nhân và sinh hoạt ở nơi này, không còn phải vất vả bon chen phòng ốc chật hẹp nữa. Điều này anh muốn làm từ lâu nhưng chưa tìm được cơ hội phù hợp, hi vọng em sẽ đón nhận tấm lòng thành của anh!

Trương Ngọc vô thức cầm lấy chùm chìa khóa, hai mắt nàng bây giờ đã có chút đỏ. Trong lòng Trương Ngọc bây giờ đang rất xúc động, không phải là bởi vì giá trị của món quà nhận được mà là do những lời Lý Đông vừa bày tỏ. Nàng rung động là bởi vì những tình cảm mà Lý Đông gửi gắm trong đó.

Sau giây lát bồi hồi, Trương Ngọc điều chỉnh lại một chút cảm xúc, tiến tới rồi nhẹ nhàng ôm lấy Lý Đông thì thầm:

- Cảm ơn Anh! Em bỗng cảm thấy mình là một cô gái thật hạnh phúc!

Cảm nhận thân thể mềm mại của cô gái mình yêu đang có chút run rẩy, Lý Đông cũng vòng qua ôm lấy nàng. Hân hiểu Trương Ngọc cũng không phải vì được tặng nhà mà xúc động như vậy. Quan hệ giữa hai người phát triển đến hôm nay vốn dĩ không có cơ hội cho những tính toán vụ lợi dù là nhỏ nhất xen vào. Chỉ cần nhìn ánh mắt trong suốt và đầy yêu thương của Trương Ngọc mỗi khi nhìn mình Lý Đông có thể chắc chắn về điều đó.

Hai người cú ôm nhau không nói gì nhưng lại hơn ngàn điều cần nói. Mãi cho tới khi nhận ra đã thu hút tới không ít ánh mắt của những người qua lại, Trương Ngọc mới vội vàng tách ra khỏi Lý Đông rồi lý nhí tìm lý do lẩn trốn:

- Uhm... Anh! Mình lên xem thử phòng đi!

- À... đúng đúng!

Lý Đông cũng phát hiện ra chỗ này diễn cảnh ân ái thật có chút không phù hợp, hân gãi gãi đầu cười rồi sau đó cùng Trương Ngọc nhanh chóng vào lại trong xe.

Chiếc Bentley chậm chậm lăn bánh theo biển hướng dẫn tìm đường đi xuống hầm ngầm. Lựa một vị trí rộng rãi, xe dừng lại.

Người tài xế mau chóng xuống trước mở cốp để đồ đạc. Lý Đông cũng xuống xe để hỗ trợ hân.

Người tài xế thấy thế vội vàng nói:

- Chủ tịch! Anh cứ để tôi!

Lý Đông xua tay cười nói:

- Anh Lương Bổng, cứ để tôi giúp anh. Đồ đặc của Trương Ngọc một mình anh không kham được đâu. Tôi có kinh nghiệm rồi nên tôi biết!

Thấy vị chủ tịch không hề xa cách như trong tưởng tượng mà tỏ ra vô cùng thân thiện, người tài xế cũng bớt đi câu nệ phần nào. Phải biết hẳn là được Tổng Giám đốc và Trưởng Bộ phận Bảo an Đồng Thiết căn dặn kỹ càng như thế nào phải bảo hộ Lý Đông đấy. Theo đó, hẳn lại nhanh tay tiếp tục đồ đồ hòng giảm bớt đi phần việc cho Lý Đông.

Trương Ngọc đứng một bên thì lại giả đồ không nghe thấy lời Lý Đông vừa nói, nàng quay mặt nhìn ngó đánh giá xung quanh.

Về phần Lý Đông, hẳn cũng không tranh giờ đồ trong cốp xe mà tiến lại mở b4PBIXm cửa ghế phụ, tại khu vực này cũng có mấy vali hành lý.

Sau một lúc công việc kết thúc. Nhìn đồng hành lý đồ sộ, Lý Đông trong lòng cười khổ thầm than “Xem ra lần trở ra này lại còn nhiều đồ hơn lần về thì phải. Trương Ngọc này mỗi lần di chuyển chắc phải khuôn theo cả nôi niu xoong chảo, bát đĩa, rổ lau... theo quá. Không biết sau này lấy về, mỗi lần cả nhà đi đâu đó chắc phải có thêm xe chở đồ chuyên dụng đi theo phục vụ nàng này mới được”

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Thẩm tra

Hành lý xếp đầy một khoang thang máy. Nhiều tới nỗi Lý Đông và Đinh Dũng phải nép sát vào vách mới có chỗ đứng.

Riêng phần Trương Ngọc thì... dĩ nhiên là nàng ta đã ung dung lên lầu từ trước.

Thang máy đi rất nhanh và êm!

Độ chừng hai mươi giây,

Ting...

Tin hiệu thông báo vang lên và ngay theo đó là cửa thang máy được mở ra.

Đinh Dũng nhanh chân bước ra trước sau đó khệ lệ lôi từng túi đồ rồi sắp đầy trước sảnh đợi. Lý Đông thấy vậy cũng lách người ra tới hỗ trợ hẳn.

Trương Ngọc đang đứng đợi sẵn, thấy vậy vội vàng đi tới bấm nút giữ cửa thang cho hai người vận chuyển.

Khi đồ đặc đã được đưa ra hết, ba người mỗi người mang vác theo hai, ba túi hành lý rồi căn cứ theo thứ tự con số gắn trên mặt trước cửa phòng tìm tới căn hộ Lý Đông đã mua.

Nói thực, căn phòng này Lý Đông cũng là nhờ Mạnh Thành lựa chọn giúp, hẳn chỉ phụ trách nêu ra một số yêu cầu và lựa chọn qua ảnh chụp gửi tới do vậy đây cũng là lần đầu tiên Lý Đông đi tới nơi này.

Đứng trước căn phòng có số 1001, Lý Đông liếc mắt thấy Trương Ngọc không có động thái gì mà đang tò mò đứng nhìn ngang ngó dọc, hẳn đành lên tiếng nhắc nhở:

- Trương Ngọc, em mở cửa đi!

Trương Ngọc tròn mắt nhìn Lý Đông sau đó mới nhớ ra là chìa khóa đang trong tay mình, nàng có chút ngại ngùng gật gật đầu:

- Hi hi, Vâng! Em quên mất!

Nói xong, Trương Ngọc tra chìa khóa vào cửa, những tiếng động lách tách của ổ khóa mới vang lên.

Tần ngần giây lát để điều chỉnh một chút tâm lý hồi hộp cùng tò mò, Trương Ngọc mới dùng tay khẽ vặn chốt đẩy cửa đi vào.

Lý Đông cùng Đinh Dũng theo đó cũng lập tức bám theo sau.

Đi qua hành lang hẹp với một bên QsMW0Rp là tủ giày và quần áo âm tường, một bên là phòng tắm với trang thiết bị nội thất nhập ngoại ba người bước vào một không gian rộng rãi và ngập tràn ánh sáng, gió từ hồ điều hòa gần đó thổi tung bay những tấm màn trắng mỏng manh trong phòng.

- Oa... đẹp quá!

Trương Ngọc thốt lên.

Nàng bỏ lại hành lý giữa nhà, xoay người nhìn bốn phương tám hướng quan sát căn nhà. Càng nhìn nàng càng hài lòng.

Như không thể thỏa mãn với việc đứng tại đây quan sát, Trương Ngọc nhanh chóng lôi kéo Lý Đông đi tham quan một vòng.

Nói là một căn hộ nhưng thực tế đây là một căn hộ thông tầng với cầu thang trang nhã nối giữa hai căn góc ở hai tầng 10 và 11 với nhau. Theo đó trần phòng khách của căn hộ rất cao và thoáng, không hề tạo ra cảm giác thấp và bí bách như các kiểu căn hộ thông thường khác. Diện tích mặt sàn khá lớn, lên tới gần 300 m². Về mặt công năng, tầng một được bố trí dùng làm phòng khách, phòng bếp, khu ban công ngắm cảnh, khu phòng tắm, tầng hai được bố trí hai phòng ngủ khép kín, phòng tập gym cá nhân và một bể bơi mini có diện tích khoảng 50 m² với hệ thống cấp nước và lọc tuần hoàn. Nội thất trong nhà toàn bộ là hàng nhập khẩu được phối trí màu sắc trẻ trung và hiện đại nhưng vẫn giữ được nét sang trọng và tinh tế, nhìn tổng thể rất phù hợp cho lứa tuổi như của Trương Ngọc.

Tham lãm một vòng, Lý Đông nhìn Trương Ngọc hỏi:

- Thế nào? Em vừa ý không? Không thích chỗ nào thì cứ đề xuất, anh sẽ cho người sửa lại.

Trương Ngọc nghe xong vội lắc đầu:

- Không, em rất hài lòng!

- Uhm... chiều nay hoặc mai mình dành thời gian qua bên chủ đầu tư, em cần ký một số giấy tờ để họ hoàn tất các thủ tục làm sổ đỏ.

- Vâng!

Trương Ngọc gật đầu đáp ứng, chần chờ một lát, nàng ngước mắt nhìn Lý Đông khẽ nói:

- Có điều... chỗ này lớn quá, em có thể ở cùng người khác được không?

Lý Đông nghe xong thì cười lớn:

- Ha ha... đây là nhà em, em muốn cho ai ở chẳng được. Sao lại hỏi anh?

- Hi hi... thì là nhà anh mua cho em mà. Nhưng anh không quan tâm em muốn ở với ai sao?

- Chép... là Mai Lan chứ gì!

Lý Đông ra vẻ chắc chắn khẳng định.

Trương Ngọc lập tức lắc đầu phủ nhận:

- Sai rồi! Đoán bừa!

- A... sai sao?

Lý Đông ngệt mặt ra. Nhìn vẻ mặt làm ra vẻ ngỡ ngàng của hấn, Trương Ngọc buồn cười:

- Hi hi, em đùa thôi, anh cũng không cần phải diễn, không có năng khiếu đâu.

- Vậy em muốn ở với ai?

- Người đó tất nhiên là Mai Lan rồi, chẳng nhẽ em còn có người nào khác phù hợp hơn à.

Nghe tới đây, Lý Đông lắc đầu phủ định:

- Đương nhiên là có chứ?

Trương Ngọc tròn mắt:

- Ai?

- Anh đây!

Lý Đông hí hửng đưa ngón trỏ chỉ chỉ vào mặt mình đề cử.

- Xi... anh à? Thôi cho qua đi! Không đáng tin cậy!

- Ô... sao em lại đánh giá anh thấp thế?

- Còn dám nói... tên dê xồm nào vừa tím hồng xong rồi lại quên đây?

- A... được rồi! Các cụ nói rồi “Từ từ khoai nó sẽ nhừ”... mọi chuyện không thể nóng vội được!

- Hừm... linh tinh! Thôi không nói vớ vẩn với anh nữa, em phải gọi cho Mai Lan đây!

Nói xong, bỏ mặc Lý Đông một mình, Trương Ngọc cầm lấy điện thoại chạy nhanh ra ngoài ban công bấm máy rồi lú lo những gì không rõ.

*****

Cùng lúc này, tại phía bên kia biên giới, trong một căn cứ bí mật.

Một người trung niên cao lớn, hàm én mày ngài mang trên mình bộ quân phục rằn ri, vai đeo lon thiếu tướng lục quân đang ngồi tựa vào chiếc ghế lớn bằng gỗ khò rỗng. Ông tag dùng ánh mắt sáng quắc như điện chớp nhìn chằm chằm vào hai người đang được mấy tên thuộc hạ diu đỡ trước mặt.

Sau giây lát, ông ta mở lời:

- Liệt Ứng, Phi Ứng... các cậu cảm thấy trong người thế nào?

Hóa ra, hai người đang được vị thiếu tướng chính là hai thành viên xuất sắc nhất của Ứng Tổ thời gian ngắn trước đây bị Lý Đông bắt giữ. Có điều sao bọn họ lại trở về nước được? Chuyện gì đã xảy ra?

Phi Ứng khi này đang trong trạng thái gục đầu là chính, thần trí mơ mơ hồ hồ, có vẻ vô cùng mệt mỏi. Liệt Ứng thì tỉnh táo hơn một chút. Phải nói thảm trạng của họ bây giờ vô cùng thê thảm, thương tích khắp người. Người gãy tay, kẻ gãy chân không nói, thậm chí đến cả nội tạng cũng bị tổn thương nặng. Phi Ứng thì bị dập gan còn Liệt Ứng thì bị xuất huyết dạ dày. Hai người này tìm được tới nơi đồn trú của đồng bọn để vượt biên trở về nước cũng đã là một sự nỗ lực vô cùng lớn.

Liệt Ứng cố giương ánh mắt mệt mỏi rồi hé cặp môi khô khốc bạc thếp lên nói từng lời đứt quãng:

- Cảm... on thiếu... thiếu tướng! Chúng... tôi vẫn... vẫn ổn.

Nhìn người thuộc hạ bộc lộ vẻ yếu ớt khác xa với vẻ dũng mãnh hàng ngày, vị thiếu tướng khẽ thở dài. Trầm ngâm giây lát, ông ta lại lên tiếng:

- Uhm... xin lỗi vì hai cậu còn chưa hồi phục lại phải đưa tới đây. Có điều nhiệm vụ lần này thất bại một cách vô cùng khó hiểu, hai cậu lại mất tích lâu như vậy mới trở về do vậy phía trên đang rất cần một câu trả lời cụ thể. Tôi cần các cậu đưa ra một lời giải thích hợp lý để báo cáo lên cấp trên.

Nói xong, vị thiếu tướng liền tập trung ánh mắt nhìn hai người Liệt Ứng chờ đợi câu trả lời.

Sau chừng hơn mười giây kể từ khi nghe xong câu hỏi của vị thiếu tướng, Liệt Ứng mới lại có thêm một chút sức lực. Hắn khó khăn ngẩng đầu lên trả lời:

- Tình... tình... báo có... có sai lầm. Tại nơi... nơi... Lý Đông... ở... có mật vụ... đồn trú. Bọn... bọn... họ rất... rất... lợi hại...

- Mật vụ? Chúng có bao nhiêu tên?

- Hai... trong nhà... bên ngoài... không... không rõ!

Vị thiếu tướng kinh ngạc:

- Bón chúng thật lợi hại như vậy? Các anh không có cơ hội trốn ra ư?

Liệt Ứng có vẻ hết hơi, hắn không trả lời mà chỉ nhúc nhích cái đầu gật nhẹ ra chiều khẳng định lời mình vừa nói.

Vị thiếu tướng tiếp lời:

- Vậy sau đó thì sao?

Lần này Liệt Ứng phải mất thêm gần hai mươi giây nữa mới lại có thể nhúc nhích miệng trả lời:

- Toàn... bộ Ứng Tổ... bị hạ... gục. Chúng... đưa bọn tôi... đến một nơi... nào đó tra tấn... hòng lấy thông tin. Bốn người kia... đã chết! Tôi và Phi... Ứng dùng mật pháp... bẻ khí, vờ... suy kiệt để... bọn chúng... đưa đi cấp... cứu. Chúng tôi... tranh thủ... chúng sơ suất... trốn được! Khụ... ộc... ộc... ộc

Nói tới đây, có vẻ đã vượt quá sức chịu đựng, Liệt Ứng gục cả người xuống rồi nôn ra một búng máu lớn.

Nhìn những tia máu đỏ thẫm lẫn với dịch dạ dày hôi tanh đang chảy lan trên nền bê tông lạnh lẽo, vị thiếu tướng chán nản lắc đầu. Biết không thể khai thác gì thêm trong tình trạng này, ông ta ra hiệu cho hai người cận vệ diu đưa bọn Liệt Ứng về phòng điều trị. Bản thân ông ta cũng không ngại những ô

uế mà Liệp Ưng vừa phun ra mà vẫn ngồi tại chỗ trầm ngâm suy nghĩ. Đối với những người như ông ta, những thứ này là thấy hàng ngày do vậy đã trở nên quá đời bình thường.

Nói về vị thiếu tướng này, trong quân ông ta có biệt danh là Bệ Ngan, cái tên này là phỏng theo tên một loại thần thú thượng cổ trong truyền thuyết có hình dáng giống hổ, răng nanh dài và sắc, có sức thị uy lớn. Dùng tên này để biểu đạt cho vị thiếu tướng rất phù hợp với uy vọng của người này trong quân. Trong thực tế, việc gọi tên theo biệt danh này cũng là một quy định bắt buộc. Những thành viên trong biệt đội đặc nhiệm đều được gọi xưng với nhau bằng biệt danh, gần như không ai biết tên thật và thông tin cụ thể của đối phương, tránh trường hợp một người bị bắt lại báo ra danh tính của đồng đội từ đó để kẻ thù điều tra ra, gây khó khăn cho việc chấp hành nhiệm vụ lần sau.

Khi này, Bệ Ngan một tay gõ bàn, một tay chống cằm suy tư về những gì vừa nghe được. Căn cứ vào hiểu biết của mình với Liệp Ưng và thực tế hiện trạng của hai người bọn họ, Bệ Ngan khá là tin tưởng vào những lời Liệp Ưng vừa nói. Liệp Ưng đã tham gia biệt đội được gần một thập kỷ, trải qua vô số nhiệm vụ và trận chiến khó khăn nhưng người này luôn tỏ ra là một người can đảm, dũng cảm, không sợ hiểm nguy xông pha về phía trước. Có thể nói là trời sinh ý chí cao cường, đặc biệt lòng trung thành với quốc gia lại đã được chứng minh rõ rệt, không cần phải nói.

Theo lý, với những nhận định như vậy Bệ Ngan hoàn toàn có thể yên tâm mà báo cáo lại lãnh đạo những thông tin vừa rồi để tìm cách ứng phó vấn đề nhưng không hiểu sao, Bệ Ngan vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.

Trầm tư suy nghĩ một hồi Bệ Ngan vẫn không tìm ra khúc mắc là nằm ở đâu. Cuối cùng ông ta đành phải khẽ lắc đầu thăm nhủ “Xem ra bệnh nghề nghiệp khiến mình hơi nghi ngờ thái quá rồi. Tính tiết đều rất hợp lý và logic. Cứ tạm thông tin lại cấp trên như vậy đã, chi tiết để hai người kia khỏe lại rồi hãy nói”

Nghĩ tới đây, Bệ Ngan chậm rãi đứng lên đi ra cửa, nơi có một người phụ tá của ông ta đang đứng đợi sẵn. Hơi dừng lại nhìn người phụ tá, ông ta lên tiếng:

- Tất Phuong, cậu liên lạc với tư lệnh quân khu Thành Đô, nói tôi tới xin gặp mặt báo cáo nhiệm vụ. Nhờ bọn họ sắp xếp sớm một chút!

- Rồi, thưa anh!

Người phụ tá có biệt danh là Tất Phuong lập tức nhận lệnh sau đó vội vàng lui ra ngoài sắp xếp công việc.

Về phần mình, Bệ Ngan rẽ vào hành lang bên cạnh rồi biến mất nơi cuối đường.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Chuyện của hai cô gái

Cổng vào Khu tòa nhà hỗn hợp New Horizon Complex.

Một cô gái xinh đẹp đang đứng gọi điện thoại:

- Trương Ngọc, mình tới cổng rồi đây. Ra đón mình đi, bảo vệ nói không có thẻ ra vào họ không cho lên!

Đầu dây bên kia lập tức vang lên tiếng trả lời đáp ứng:

- Được, Mai Lan! Bạn chờ mình một chút nhé!

- Ok!

Cúp máy, Mai Lan đứng lui vào một góc cây lớn tránh đi ánh nắng sớm đã bắt đầu trở nên gay gắt. Ngày hôm qua nhận được điện thoại của Trương Ngọc, Mai Lan khá là bất ngờ. Do trường Vip 1r5t của Mai Lan khai giảng sớm hơn một tuần so với Trương Ngọc nên nâng lên Hà Đô trước, Do đã trả phòng cho chủ trước khi nghỉ hè nên hai người đã hẹn nhau cùng nhau đi tìm nơi ở. Mai Lan đang tạm ở nhờ nhà chú thím vài hôm không ngờ Trương Ngọc lại thông báo đã có nhà ở cho hai đứa. Gặng hỏi mãi Trương Ngọc mới tiết lộ là nhà riêng của nàng sau đó nói cho Mai Lan địa chỉ rồi cúp máy. Theo đó Mai Lan cũng chưa khai thác được thêm thông tin gì. Nếu không phải chiều hôm qua có tiết học, Mai Lan vì tò mò mà đã chạy tới nơi này rồi.

Đưa mắt quan sát khu chung cư, Mai Lan như có một nhận thức mới về điều kiện của Trương Ngọc. Không nói cái khác, chỉ nhìn riêng chiếc cổng ra vào tráng men với ba vòm đồ sộ thiết kế theo kiểu Khải hoàn môn nối liền, phía trên đắp tượng đàn bạch mã đang nhảy lên tung vó vô cùng khí thế cũng đủ thấy đẳng cấp của nơi này. Mai Lan tuy không hiểu lắm về bất động sản nhưng cũng biết những nơi như thế này giá nhà rất đắt đỏ, đó là còn chưa kể tới chi phí quản lý và các chi phí khác phát sinh hàng tháng, cũng là một con số không nhỏ.

Đợi chừng khoảng ba, bốn phút thì Trương Ngọc ra tới nơi. Nàng tươi cười hỏi:

- Mai Lan! Tìm chỗ này khó không?

Mai Lan lắc đầu:

- Khu này nằm ở đường lớn mà, với lại nó to đẹp như vậy ai mà chẳng biết chứ.
- Hi hi... uhm... vậy mình lên thôi!

Nói xong, Trương Ngọc kéo tay Mai Lan đi tới trước quầy kiểm soát an ninh làm thủ tục xác nhận thân phận. Trước mắt, Mai Lan sẽ được cấp một thẻ khách, chờ sau này nàng chính thức chuyển đồ về đây sinh hoạt Trương Ngọc sẽ gặp Ban Quản lý tòa nhà để làm thẻ ra vào chính thức cho nàng.

Năm phút sau, tại căn phòng của Trương Ngọc:

- Oa... đẹp quá! Quả là chung cư cao cấp! Trương Ngọc, bạn ở đây thật quá tuyệt rồi!

Tiếng trầm trồ của Mai Lan vang lên.

- Hi hi... thì bạn cũng sắp về đây ở với mình rồi mà. Đi, ta lên tầng trên xem tiếp nhé!
- Ừ!

Hai cô gái dắt tay nhau theo cầu thang, chạy lên lầu.

- Mai Lan, đây là phòng của bạn... uhm... nhưng nếu bạn không thích nằm một mình thì có thể qua phòng mình!
- Kia là bể bơi mini, nghĩ mà xem mỗi sáng thức dậy bơi một vòng rất tốt cho giữ gìn sức khỏe và vóc dáng nha!
- À... bạn không muốn bơi thì bên này có phòng gym cũng có thể luyện tập.

Trương Ngọc rất ra dáng chủ nhà lần lượt giới thiệu công năng căn phòng cho Mai Lan. Mai Lan thì đi hết từ bất ngờ này tới bất ngờ khác, nàng không ngờ một căn phòng để ở lại có thể làm đến mức này. Đối với một cô gái tới từ tỉnh lẻ nơi thị trường bất động sản còn chưa quá phát triển thì đương nhiên những thiết kế nhà ở với hỗn hợp công năng như thế này là hoàn toàn mới lạ do đó Mai Lan ngạc nhiên cũng là điều hoàn toàn dễ hiểu.

Trở lại phòng khách, ngồi xuống ghế sofa, Mai Lan nhìn Trương Ngọc ngưỡng mộ nói:

- Nhìn cứ như đang ở trong khách sạn hạng sang vậy. Trương Ngọc, cha mẹ bạn bỏ vào đây không ít tiền nha!

Nghe tới đây, Trương Ngọc có chút ngượng ngịu nhưng nàng vẫn nhỏ giọng nói:

- Không phải cha mẹ mình mua...
- A...

Mai Lan thốt lên ngạc nhiên. Sau giây lát nàng nheo mắt nhìn Trương Ngọc hỏi:

- Không phải? Nếu vậy thì... là ai?

Trương Ngọc ấp úng:

- Là... là...

Bắt gặp thái độ lúng túng của Trương Ngọc, như nghĩ tới cái gì Mai Lan thốt lên:

- Trời đất... đừng nói là bạn được đại gia bao nuôi chứ?

Trương Ngọc vốn đang ngại ngùng nhưng nghe tới đây thì mặt đỏ lên, gất lên hờn dỗi:

- Mai Lan, bạn nghĩ đi đâu vậy? Cái này là bạn trai mình mua nha, bao nuôi cái gì!
- Bạn trai?

Trong đầu Mai Lan lập tức hiện lên hình ảnh Lý Đông có điều theo thông tin nàng biết Lý Đông hẳn là không có năng lực bậc này. “Chẳng lẽ Trương Ngọc là có người yêu mới rồi? Chuyện này sao không nghe Trương Ngọc nói một chút nào trước đây? Nhưng nếu không phải vậy thì bạn trai nào lại mua nổi cho nàng căn nhà này?” những ý nghĩ kỳ quái hiện lên trong đầu Mai Lan.

Sau một hồi sắp xếp lại một chút suy nghĩ hỗn tạp trong đầu, Mai Lan cuối cùng đi tới một kết luận mà nàng cho rằng có tính hợp lý nhất: “Trương Ngọc đã âm thầm có một bạn trai mới và hiển nhiên người này rất giàu có. Theo đó căn nhà này là một phần quà tặng cho Trương Ngọc để bày tỏ lòng thành”

Suy nghĩ là vậy và mặc dù có chút không quá đồng ý với việc làm này của Trương Ngọc nhưng là bạn thân, Mai Lan xác định mình phải có nghĩa vụ phải

ủng hộ vô điều kiện đối với Trương Ngọc. Do vậy, khề neo mắt nhìn Trương Ngọc, Mai Lan có chút quan tâm lên tiếng:

- Chuyện này, Lý Đông có biết không? Hai người đã dứt khoát với nhau chưa?

Trương Ngọc khó hiểu mà nhìn Mai Lan:

- Cái gì mà biết với không? Còn nữa, sao lại phải dứt khoát với nhau?

Nghe Trương Ngọc trả lời, Mai Lan lại nâng mức độ kinh ngạc lên thêm một cấp:

- Trời ạ! Bạn còn định giấu chuyện này? Định bắt cá hai tay, chân đạp hai thuyền à? Cẩn thận xoi hỏng bóng không đó!

Trương Ngọc tròn mắt:

- Bạn nói linh tinh cái gì nãy giờ thế? Mình có mỗi Lý Đông chứ bắt cá với đạp thuyền cái gì?

- A... mỗi mình Lý Đông? Nói vậy thì căn nhà này là Lý Đông mua cho bạn à?

Trương Ngọc gật gật đầu thừa nhận, nét mặt không giấu được vẻ hạnh phúc và tự hào.

Mai Lan khó tin nói:

- Nhưng Lý Đông là lấy đâu ra tiền vậy? Ngày trước, bạn nói gia cảnh nhà hắn cũng khá là bình thường mà.

Nghe tới đây, Trương Ngọc nghĩ tới việc Lý Đông gần đây cũng đã bắt đầu công khai thân phận nên sau một lúc đắn đo cân nhắc, Trương Ngọc nhìn Mai Lan nói:

- Xin lỗi lâu nay vẫn không nói rõ với bạn, Lý Đông thực tế điều kiện cá nhân rất tốt.

- Uhm... Bạn xinh đẹp như vậy thành đôi với thiếu gia cũng là bình thường. Nhưng sao lại phải giấu mình chuyện đó!

- Uhm... chuyện này có chút phức tạp. Điều này thực ra thì mình cũng mới được Lý Đông cho biết gần đây thôi. Còn nữa, ý mình nói không phải gia đình Lý Đông có điều kiện mà là bản thân anh ấy làm kinh tế rất tốt.

- Lý Đông làm kinh tế? Thật? Cậu ấy làm gì mà giàu nhanh dữ vậy?

- Ủ... chuyện này... bạn nghe tới tập đoàn Kỷ nguyên mới chứ?

- Kỷ nguyên mới à? Cái này ai mà không biết, khu Sun Peninsula Resort cũng là của bọn họ đó. Nhưng bạn nhắc tới tập đoàn này làm gì vậy? Chẳng lẽ Lý Đông có liên quan?

- Ủ... Lý Đông... anh ấy... là Chủ tịch Hội đồng quản trị của tập đoàn!

Nghe tới đây, Mai Lan giật mình ngơ ngác sau đó dùng ánh mắt khó tin mà nhìn Trương Ngọc. Nàng đang có cảm giác Trương Ngọc nằm mơ nói lẩn vậy. Nàng lên tiếng dồn dập hỏi lại:

- Hà...? Cái gì? Bạn nói cái gì?

Trương Ngọc thấy phản ứng của Mai Lan thì khẽ mỉm cười. Ai biết điều này cũng sẽ hành động như vậy mà thôi. Chính bản thân nàng, ngày trước khi nghe Lý Đông thừa nhận nàng cũng có tâm lý như thế đấy thôi. Điều này gây nghi hoặc tới mức thậm chí đến tận bây giờ, Trương Ngọc vẫn còn cảm giác hư hư thực thực, không đáng tin lắm đâu.

- Mai Lan, điều mình nói với bạn vừa rồi là thật. Lý Đông anh ấy đúng là người sáng lập và chủ tịch của tập đoàn này.

- Trương Ngọc, Bạn đang đùa giỡn mình đúng không? Cái tập đoàn đó khai sinh từ hồi bọn mình và cả Lý Đông còn đang học cấp hai. Lý Đông sao lại có năng lực làm ra chuyện đó được chứ?

- Chuyện này... xin lỗi vì mình không thể nói rõ hơn quá trình hình thành và phát triển của Kỷ nguyên mới với bạn được. Có điều, mình nói vừa rồi hoàn toàn là sự thật. Bạn nghĩ xem nếu không Lý Đông lấy đâu ra tiền mua nhà cho mình chứ? Căn nhà này giá trị cũng phải lên tới cả triệu USD, cha mẹ mình thì chắc chắn không có khả năng rồi, bạn có thể đoán biết mà!

- Uhm... nhưng mà... thật là quá khó tin đi!

- Hi hi... mình cũng thấy khó tin khi Lý Đông lại lợi hại như vậy!

Mai Lan trở mặt hâm mộ mà nhìn nét mặt như đang tỏa ra ánh sáng vì tràn ngập hạnh phúc, của Trương Ngọc. Theo nàng, nếu chuyện này là thật thì Trương Ngọc chẳng phải đã một chân bước lên giai tầng mới rồi hay sao? Nàng ta quả thật quá may mắn! Còn Lý Đông kia nữa, sao ông trời lại sinh ra một người xuất sắc đến như vậy kia chứ! Nhìn bề ngoài của hắn thì không ai nghĩ hắn lại là một ông trùm kinh tế đâu! Thật không thể tưởng tượng được!

Khi Mai Lan đang mải mê với những dòng suy nghĩ thì tiếng Trương Ngọc lại vang lên:

- Thế nào? Khi nào thì bạn chuyển qua đây vậy?

Mai Lan tỉnh lại sau đó lệch đầu suy nghĩ một chút rồi nói:

- Uhm... vậy thì cuối tuần này đi. Để mình thu xếp lại đồ đạc và báo lại chú thím. Cũng may là chờ bạn lên mới đi tìm phòng trọ, nếu không lại mất tiền cọc rồi.

- Hi hi... giờ thì không phải lo tìm chỗ ở nữa rồi!

- Uhm, nhờ phước của bạn đấy!

- Ha ha... à, hai đứa mình sau đợt này đi đăng ký học bằng lái ô tô đi!

- Ủa, học làm gì?

- Lý Đông nói đi lại ngoài đường nắng nôi, bụi bặm, không khí ở Hà Đô lại khá ô nhiễm ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe nên muốn mình học lái...

Trương Ngọc không nói hết ý nhưng Mai Lan đương nhiên hiểu là Lý Đông muốn mua xe cho Trương Ngọc.

Mua nhà, phôi xe... mức độ yêu cầu như vậy quả là phúc phận khó mà có được. Nghĩ tới đây, Mai Lan bỗng có chút ước ao sau này mình cũng tìm được một người đối xử tốt với mình như vậy, hiển nhiên không cần phải được như Lý Đông nhưng chỉ cần một phần tâm ý như vậy là đủ rồi.

Thấy Mai Lan lại trầm tư không trả lời mình, Trương Ngọc lên tiếng:

- Đây, cậu nghĩ sao?

- À... học lái hả? Nhưng chỉ cần cậu đi thôi chứ, mình đi làm gì?

- Đẳng nào sau này chẳng phải học, rất có ích đấy. Với lại sau này cậu cần việc gì có thể lấy xe mình để đi cho tiện mà, phải không?

- Nhưng...

- Nhưng nhị gì! Đi nhé, đi với mình cho vui!

- Uhm... vậy thì... được rồi! Mình đi với bạn vậy!

Nhận được cái gật đầu của Mai Lan, Trương Ngọc lao tới ôm lấy cánh tay của nàng cười nói:

Ha ha, cậu đúng là bạn tốt nhất của mình!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Kế hoạch Siêu lực lượng

Đông gia biệt thự,

Trời đã về đêm, ánh trăng bàng bạc chênh chếch rọi thứ ánh sáng mờ ảo như sương khói xuyên qua tấm kính cường lực vào thư phòng.

Khi này, một bóng người đang ngả lưng vào thành ghế, xoay mặt ra ngoài nhìn tinh không rộng lớn mà trầm ngâm suy nghĩ.

Đèn trong phòng đã được tắt hết do vậy không nhìn rõ mặt kẻ đang ngồi nhưng cũng không khó để đoán ra được hắn là ai.

Bóng người cứ ngồi bất động như vậy, như một pho tượng vô hồn. Không gian tĩnh lặng và im ắng tới mức nếu ai có mặt ở đây và lắng tai, hoàn toàn có thể nghe được tiếng hơi thở đều đều của người này.

Bỗng...

Reeeeeeng!!!!!!

Một hồi chuông điện thoại vang lên, âm lượng tuy không lớn nhưng trong hoàn cảnh này thật không khác tiếng chuông đồng ngân vang.

Tới khi này, bóng người mới khẽ động đậy, một cánh tay đưa tới cầm chiếc điện thoại được thiết kế riêng chỉ có các chức năng cơ bản lên sau đó bấm nút nhận:

- Thiều Đại, tôi đây!

Phía bên kia lập tức có âm thanh phản hồi:

- Uhm... vừa kết thúc ngày huấn luyện, kiểm tra máy thấy tin nhắn của cậu nên tôi gọi lại ngay. Sao? Có nhiệm vụ gì cần phân phó à?

- Ha ha... gọi điện hỏi thăm cậu không được sao? Uhm... Công tác dạo này thế nào? Có cần tôi can thiệp gì không?

- Mọi chuyện đều ổn, công tác học tập và rèn luyện ở đây tuy cường độ rất cao nhưng bù lại tôi học hỏi và tiến bộ thêm được nhiều kỹ năng quan trọng.

- Tốt! Nếu cần thêm gì cứ nói, tôi có thể can thiệp để hỗ trợ cậu!

- Uhm... trước mắt thì không cần thiết. Bà tôi dạo này thế nào?

- Bà cậu vẫn đang được người chăm sóc và bảo vệ cẩn thận. Về phần Ngọc Hà, sau ngày cậu đi tôi đã cho bố trí một công việc bán thời gian tại siêu thị Lý gia Huỳnh Đệ, thu nhập đảm bảo cho cô ấy có đủ kinh phí để sinh hoạt và học tập ổn định tại Hà Đô.

Đầu dây bên kia im ắng một lúc mới vang lên tiếng trầm đục của Thiều Đại:

- Lý Đồng, cảm ơn cậu! Đời này có người bạn như cậu, tôi thật thỏa mãn rồi.

- Ha ha... Thiều Đại, tôi cũng rất vui khi được gặp gỡ cậu. Cũng không nên nói ơn nghĩa cái gì. Theo tôi nghĩ mỗi người cuộc đời này sinh ra đều có một sứ mệnh nào đó, trên bước đường chúng ta đi vì sứ mệnh tương đồng mà trở thành bạn bè hoặc vì khác biệt mà trở nên thù địch.

Thiều Đại trầm ngâm giây lát sau đó hỏi:

- Nói như vậy, sứ mệnh của chúng ta là gì?

- Chấn hưng quốc gia, gia tăng quốc lực, nâng tầm vị thế đất nước trên trường quốc tế, bảo vệ toàn vẹn lãnh thổ giang sơn gấm vóc.

Những tiếng nói mạnh mẽ, hữu lực của Lý Đồng vang lên hào hùng.

Nghe xong những lời này, như được kích phát những khát vọng sâu thẳm, trong lòng Thiều Đại như có một ngọn lửa bùng cháy, byZGBnL hào khí dâng lên cuộn cuộn. Hần cười lớn:

- Ha ha... nói hay lắm! Chấn hưng quốc gia, nâng tầm đất nước... cuối cùng thì Thiều Đại tôi cũng đã biết được lý tưởng của đời mình. Lý Đồng, cảm ơn cậu đã dẫn tôi đi con đường này, cảm ơn đã chỉ cho tôi đâu là hướng đi của vì sao Bắc Đẩu, bao lâu nay tôi thấy mình vẫn còn lặn ngụp trong những ước mơ quá tầm thường rồi.

- Ha ha... Thiều Đại, tôi vẫn luôn tin vào ánh mắt của mình, rằng cậu sẽ là người làm nên nghiệp lớn.

- Uhm... Tôi biết và chúng ta sẽ còn một chặng đường dài để đi! Được rồi, vào chuyện chính của cuộc gọi hôm nay thôi? Chẳng phải là cậu từng nói chỉ khi có việc quan trọng mới liên lạc sao?

- Chẹp... quả không qua mặt được cậu.

- Vậy cậu muốn bố trí việc gì?

- Lần trước cậu thông báo Dalton đã tìm và thiết lập căn cứ tại một hoang đảo không thuộc sở hữu của quốc gia nào trên Đại Tây Dương sao? Tôi thấy ý tưởng này rất tốt, có điều tôi có kế hoạch để phát triển nó thêm một bước!

- Uhm... Cụ thể là như thế nào?

- Cậu nghĩ sao nếu tôi muốn biến nó thành một hòn đảo bất khả xâm phạm, có hệ thống công sự ngầm kiên cố, trang bị các hệ thống cảnh báo và phòng vệ tối tân nhất cùng các phương tiện di chuyển đường không và đường biển riêng? Nói một cách khác tôi muốn thuộc địa hòn đảo này, biến nó thành lãnh thổ của riêng mình?

Thiều Đại nghe xong thì lâm vào trầm mặc, sau một lúc hần lên tiếng:

- Kế hoạch này rất lớn, nó có thể trở thành chỗ trú ẩn của chúng ta khi cần. Có điều việc này cần phải có một thời gian lâu dài và nguồn tài chính khổng lồ mới có thể thực hiện được.

- Tôi cũng không cần phải triển khai quá gấp gáp còn về tài chính thì lại càng không phải vấn đề lớn. Tôi đã chuyển một tỷ USD vào tài khoản tại ngân

hàng Thụy Sĩ, khi cần có thể sử dụng ngay.

- Có vẻ cậu đã có kế hoạch kỹ càng cho việc này rồi nhì. Việc của tôi là chấp hành theo đúng không?

- Ha ha...

- Uhm... Cậu đã tính tới vấn đề bảo mật khi xây dựng một nơi như vậy chưa? Có lẽ phải chờ cho tới khi những thiết bị xây dựng ngầm dưới đại dương của chúng ta ra đời thì mới có thể thực hiện được.

- Cái này tôi biết, bên phía nhà máy tại Quân cảng Cam Lâm cũng đang rất tích cực, nhiều khả năng đầu năm sau là có thể cho ra đời những máy móc đầu tiên, khi đó tôi sẽ điều một bộ phận cho cậu.

- Cái này có gặp rào cản nào từ Chính phủ không?

- Cậu yên tâm, máy móc xây dựng chứ không phải vũ khí quân sự. Hơn nữa đây là sản phẩm trí tuệ của tập đoàn nên ở mức độ nào đó tôi vẫn có quyền điều động mà không ai có quyền can thiệp vào.

- Vậy cậu cần tôi làm gì?

Lý Đông chậm chậm nói từng lời một:

- Nô lệ hóa Dalton và thuộc hạ?

- Nô lệ?

- Đúng vậy, cái tôi lo lắng nhất chính là vấn đề con người. Tôi thật không yên tâm giao những khí tài và thiết bị quan trọng như vậy vào tay những tên sát thủ đâm thuê chém mướn vì tiền như bọn họ. Chỉ cần một trong số chúng phản bội, căn cứ của chúng ta sẽ bị bại lộ và trở thành đích ngắm của nhiều tổ chức. Không nói ai khác, bản thân các cường quốc cũng sẽ không thể để xuất hiện một lực lượng đe dọa vị thế quân sự và an toàn hàng hải như vậy ngoài vòng giám sát và khống chế của mình.

- Vậy cậu định làm cách nào?

- Uhm... cái này có liên quan đến một sản phẩm công nghệ cao gọi là Biologis psychotropic supper micro chip. Loại siêu chip này có năng lực khống chế thần kinh rất hiệu quả. Theo đó, chỉ cần lập trình thông tin cần thiết vào thiết bị này rồi cấy ghép vào khu vực mô thần kinh trung ương của đối phương, đối phương sẽ hoàn toàn trung thành và làm theo những gì chúng ta mong muốn. Tôi muốn cậu điều động Dalton và những tên thủ lĩnh chủ chốt tới đây sau đó chúng ta sẽ bắt giữ và thực hiện cấy ghép. Khi trở về căn cứ, bọn họ sẽ thay thế chúng ta theo thông tin lập trình tiến hành âm thầm cấy ghép cho những tên còn lại, từ đó chúng ta sẽ có được một lực lượng có thể tin tưởng tuyệt đối. Một mặt tích cực khác đó là việc cấy ghép còn bổ sung nhiều thông tin về kỹ năng chiến đấu, do thám, sinh tồn... giúp bọn họ sẽ trở thành những chiến binh tinh nhuệ nhất.

- Thật sự có thứ lợi hại như vậy sao?

Thiều Đại thốt lên kinh ngạc!

- Uhm!

- Vậy nếu một chiến binh bị bắt, bộ chip này có thể rơi vào tay địch không?

- Khi được cấy ghép, mỗi chip chỉ nhận dạng AND một người và chỉ hoạt động khi người này còn sống. Nó được lập trình để tự phá hủy khi chiến binh chết hoặc bị bắt giữ. Uhm... Việc này cậu cần tiến hành càng sớm càng tốt, Dalton thu nạp thuộc hạ long xà hỗn tạp rất khó để kiểm soát bọn chúng. Tôi không muốn căn cứ chưa thành hình đã bị hủy từ trong trứng nước.

- Tôi hiểu rồi! Tôi sẽ liên lạc và sắp xếp rồi báo lại cho cậu!

- Được! Vậy tôi cúp máy!

- Ok! Chào cậu!

Bíp... bíp

Lý Đông để lại máy xuống bàn, trầm ngâm giây lát hần đưa tay bật công tắc gần đó.

Đèn trong phòng bừng sáng.

Lý Đông đứng lên rồi tiến lại mở khóa két sắt lấy ra một tập tài liệu với những hình vẽ kỳ quái. Nhìn sơ qua chúng có dáng người mà không phải là người, trông giống như những bộ giáp vậy.

Mà quả thực, đây chính là những bộ giáp có điều nó là một siêu cấp giáp mà Lý Đông gọi là Nano- Exo Suit. Bộ giáp có khả năng tăng cường sức mạnh của người lính, tăng khả năng chịu sát thương từ bom đạn, thậm chí nó còn có thể trở nên tàng hình.

Bộ giáp được chế tạo bằng loại siêu vật liệu có tên là Super Intel Graphene. Đây là loại siêu vật liệu với độ cứng gấp 1000 lần thép, nhưng chỉ nhẹ bằng 1/10000. Các tấm vật liệu Graphene này có thể cuộn lại thành các ống nano carbon với độ bền cao hơn nhiều lần nữa. Các ống này có thể được kéo thành sợi với độ linh hoạt cao giống như sợi vải và có thể dệt lại thành tấm. Các tấm được dệt từ ống nano carbon này thậm chí có độ cứng còn cao hơn gấp cả trăm lần kim cương

Bộ giáp này không chỉ có khả năng chống đạn mà còn có khả năng chống lại các loại vũ khí hạng nặng như súng phóng lựu, bom mìn hay thậm chí là cả tên lửa. Bằng cách bổ sung một lớp phủ nền bên trong bộ giáp được tạo ra từ một loại vật liệu nano khác gọi là Gel D30. Ở điều kiện bình thường nó là một chất lỏng hơi đặc sánh, tuy nhiên nếu được kích thích bằng dòng điện, nó sẽ biến thành một lớp phủ hấp thụ lực tác động siêu tốt do đó người mặc nó có thể kích hoạt chế độ bảo vệ của bộ giáp bằng một xung điện, khiến cho các phân tử bên trong thay đổi và biến bộ giáp thành tấm lá chắn vững chắc hơn rất nhiều

Bên cạnh khả năng chống chịu thì bộ giáp Nano- Exo Suit còn cho người lính sức mạnh đặc biệt giống như Superman, khả năng bật nhảy siêu cao hay sức mạnh có thể đâm bay cả một chiếc xe hơi, nâng những vật có khối lượng hàng nghìn kg. Để làm được điều này, Lý Đông thiết kế những ống nano carbon có thể được xoắn lại để thành thành những bó sợi lớn hơn. Dưới tác động của nhiệt hoặc dòng điện, các bó sợi này có thể siết chặt vào nhau với sức mạnh gấp 2000 lần cơ bắp con người từ đó tạo thành những bộ giáp Exoskeleton cơ nhân tạo.

Các khả năng cơ học trên của bộ giáp vẫn chưa phải là ưu việt nhất bởi đặc tính bá đạo nhất của bộ giáp này chính là khả năng tàng hình theo đúng nghĩa đen, khiến người mặc nó biến mất hoàn toàn khỏi mắt người thường.

Phương pháp để đạt được điều này đó là sử dụng một loại vật liệu có thể thay đổi màu sắc tùy theo ánh đèn chiếu bên dưới lớp áo. Với các cảm biến, các đèn chiếu này sẽ có nhiệm vụ thay đổi màu sắc của lớp áo bên ngoài để giống với môi trường xung quanh nhất. Các bóng đèn sẽ là các chấm lượng tử nano. Đây là các phân tử của chất bán dẫn kim loại có khả năng hấp thụ và phát ra ánh sáng với màu sắc khác nhau ở các bước sóng khác nhau. Với hàng triệu chấm lượng tử nano này, bề mặt của bộ giáp hoàn toàn có thể thay đổi màu sắc để phù hợp với môi trường xung quanh.

Bộ thiết kế này là một trong những vũ khí bí mật Lý Đông dùng để trang bị cho lực lượng biệt động của riêng mình. Hẳn tin tưởng với thứ trang bị này, đoàn quân có biệt danh Similo sẽ trở thành cơn ác mộng của bất cứ ai, bất cứ tổ chức nào là kẻ thù gây nguy hiểm cho an ninh quốc gia, an ninh tập đoàn cũng như an ninh của chính bản thân Lý Đông và người thân.

Lật xem lại sơ qua toàn bộ thiết kế cũng như nguyên lý, Lý Đông cảm lên điện thoại bấm một dãy số. Đầu dây bên kia nhận điện, Lý Đông nói:

- Anh Trần Hằng, tôi có một việc cần giao cho phòng thí nghiệm bí mật thực hiện. Anh bố trí để tôi gặp trực tiếp phụ trách chính một chút!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỳ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Những câu chuyện của tuổi trẻ

11h, bãi gửi xe trường Đại học Kinh tế quốc gia

- Trần Độ, đợi mình với!

Nghe ra là cô bạn cùng lớp Lý Liên đang gọi mình, Trần Độ lông tóc dựng đứng, hẳn già đồ như không nghe thấy định gia tăng cước bộ để chạy trốn nhưng mọi chuyện có lẽ đã là không kịp, ông trời vốn là không quan tâm tới suy nghĩ của hắn.

Vào lúc này, chỉ thấy Lý Liên từ xa hấp tấp chạy tới, khi gần tới nơi có vẻ hơi vội nên va vào một bạn học đang lùi xe ra, thân hình đồ xô lập tức đổ nhào vào người Trần Độ khiến người này loạng choạng suýt ngã chống vó, cũng may là hắn kịp dựa được vào gốc cây gần đó nếu không đã thành trò cười cho thiên hạ nhìn rồi.

Trần Độ cảm thấy vô cùng bức bối.

Dùng sức đẩy Lý Liên vốn đang áp sát ra khỏi người mình, Trần Độ cẩn thận lùi lại thêm một bước rồi nhìn Lý Liên sáng giọng hỏi:

- Lý Liên, có chuyện gì?

Lý Liên vừa thở hổn hển vừa oán trách:

- Hừ hừ... Cậu làm gì mà đi nhanh thế hả? Mình có chuyện tìm cậu mà vừa hết giờ, quay xuống đã không thấy bóng người đâu. Bộ cả buổi cậu không tập trung nghe giảng chỉ ngồi đợi chuông reo thôi hả?

Trần Độ từ sau buổi picnic ngày trước vẫn luôn tránh Lý Liên như tranh cọp, bây giờ nghe tới người này lại tìm mình có việc thì trong lòng chột dạ. Theo đó hắn khẽ đảo mắt tìm có tính đánh bài chuẩn. Quả nhiên đầu óc sinh viên đại học cũng không phải để chơi, chỉ sau tích tắc, Trần Độ đã nghĩ ra kế.

Khẽ đưa tay vào ôm bụng, Trần Độ nhìn Lý Liên nhăn mặt than vãn:

- Lý Liên, bụng tớ đang reo ầm lên đây. Mình cố gắng đợi được đến hết giờ là nỗ lực lắm rồi đấy. Cậu có chuyện gì thì nói sau vậy nhé, mình đang rất gấp.

Lý Liên trở mắt ra nghi hoặc mà nhìn Trần Độ, sau giây lát nàng ta làm bộ quan tâm hỏi:

- Sáng ăn cái gì mà giờ bị tiêu chảy rồi à? Trong trường có nhà vệ sinh sao không dùng luôn. Cậu tính nhịn chạy về nhà à? Nhớ đâu... không kịp, ra luôn ở ngoài đường thì sao?

- Hà... Cậu nói cái gì?

Trần Độ nghệt mặt ra trước câu hỏi của Lý Liên, trong lòng hần thì đang khá tức giận nghiêng rằng thậm chí “Mụ béo Lý Liên điên khùng này lại đang cho mình là bị làm sao thế hả?”

Bất gặp khuôn mặt từ trắng bỗng chuyển sang đỏ của Trần Độ, Lý Liên hơi giật mình. Theo kinh nghiệm cá nhân của mình, nàng nghĩ Trần Độ hẳn là sắp không chịu được tới nơi rồi.

Như chuột gặp phải rắn, Lý Liên vội vàng bịt mũi, lùi nhanh lại phía sau rồi cuống quýt đưa tay chỉ vào tòa học đường gần đó gào lên:

- Đây... này... Trần Độ, ở đây không được đâu... ráng nhịn thêm chút nữa đi, trong tòa nhà kia có toilet đấy! Xả ra đây là bảo vệ phạt đấy!

Âm thanh của Lý Liên tất nhiên là không hề nhỏ, bây giờ lại đang là giờ tan trường nên sinh viên qua lại khá đông.

Theo đó,

Những ánh mắt nhìn đầy nghi ngại...

Những nụ cười trộm kín đáo...

Những lời đàm tiếu ra vào...

Những bóng hình lén lút tránh né...

Trần Độ đứng đắn ra một chỗ chứng kiến tất cả những hiểu lầm này, trong lòng hần bỗng bùng phát một cỗ xung động. Nếu có thể, việc hần muốn làm nhất bây giờ chính là lao tới bóp cái cổ béo núc ních đầy thịt trước mắt kia mà lắc lư gào lên “Lý Liên, cái đồ điên này. Ý mình nói là mình đói bụng, không phải bị tiêu chảy, hiểu chưa? Cậu làm gì mà gào lên cho cả trường biết thế hả. Trời ơi thế này thì mặt mũi nào mà đi học nữa, hình tượng hotboy xây dựng bao ngày tháng còn lại gì đây... Hà... hà...”

Khó xử... Bế tắc... Bi ai...

Đó là tâm trạng của chàng trai khốn khổ lúc này.

Trần Độ đứng ngây như phỗng không biết nên phản ứng thế nào.

Bất chợt...

Bộp... bộp...

Một bàn tay vỗ nhẹ lên vai Trần Độ, hần dùng khuôn mặt méo xệch quay đầu nhìn lại...

Là bác bảo vệ!

Người này đang dùng ánh mắt thương cảm mà nhìn Trần Độ lên tiếng:

- Cậu bạn, không tiện đi lại được đúng không? Cái này tôi hiểu. Có điều, cậu cũng không thể xả hết ra đây được, nếu đã trót ra rồi thì vào trong phòng vệ sinh đi, tôi cho cậu mượn quần để thay!

Trần Độ thật muốn khóc. Như không thể chịu thêm sự sỉ nhục này được nữa, hần gào lên:

- Các người nói linh tinh cái gì thế hả, tôi không bị tiêu chảy, không bị ra quần hiểu chưa?

Người bảo vệ vẫn không nản chí:

- Được rồi, trót thì cũng trót rồi. Ai mà chẳng có lúc chột dạ, có sao đâu. Không cần phải xấu hổ, nào đi theo tôi.

Nhận ra có nói thì cũng không ai tin mình, lại cho là mình vì xấu hổ không dám thừa nhận, càng bối càng đen, Trần Độ vô cùng chán nản. Cùng quần, hần đang nghĩ tới có nên tụt quần xuống để chứng minh cho sự trong sạch của mình.

Có điều khi tay vừa đưa xuống cặp quần, Trần Độ kịp thời tỉnh táo lại. Hắn vẫn chưa suy sụp tới mức mất đi ý chí. Hắn hiểu nếu làm điều đó, giữ được sự trong sạch này thì sẽ mất đi một sự trong sạch khác còn quan trọng hơn.

“Ị đùn” dù sao theo đánh giá của Trần Độ cũng còn dễ nghe hơn hai từ “Biến thái”.

Cẩn trọng giữ chặt thắt lưng, bằng một ánh mắt ai oán và tràn ngập hận thù, Trần Độ liếc nhìn về phía Lý Liên, không nói thêm một lời, hắn xoay người lao về một hướng trong bãi gửi.

Kéo ra con Novo màu mận chín, Trần Độ cắm đầu phi ra công soát vé. Điều hài hước là khi hắn định móc ra tờ vé gửi xe từ túi hậu thì người trông bãi vội vàng phẩy tay xua đuổi hắn đi qua mà không thèm kiểm tra số vé, cứ như sợ Trần Độ sẽ lấy cái gì đó ra tay anh ta vậy.

Mang theo một nỗi oan khuất trùng thiên trời xanh khó thấu, Trần Độ rồ ga lao thẳng ra đường rồi V4IzsHL nhanh chóng biến mất trong dòng người đông đúc.

Lý Liên dõi mắt nhìn theo Trần Độ trong lòng thầm nhủ “Ánh mắt khi trước của Trần Độ là như thế nào, hắn muốn gửi gắm tới mình điều gì? Sao mình bỗng cảm thấy... hoang mang đến lạ”

Cùng lúc này, ở một nơi gần đó

- Ha ha... buồn cười chết mất!

Đinh Hương sau một hồi nín nhịn bấy giờ ôm bụng gập người cười ngặt nghẽo. Khi này vì ngại sự có mặt của Trần Độ nên nàng không dám làm ra biểu hiện gì lớn, bấy giờ thì... thoải mái rồi.

Sau một hồi phát tiết cảm xúc, nàng mới đứng thẳng lại được người, vừa thở vừa nhìn chàng trai bên cạnh hỏi:

- Lý Đông, cậu nói ngày mai Trần Độ có đi học không?

Lý Đông gật gù:

- Có gì đâu, mình nghĩ là có!

- Cá không?

- Cá gì?

- Mình cho là không! Chúng ta cá đi, nếu mình nói đúng, cậu mời mình một bữa pizza, nếu mình nói sai cậu mời mình ăn thịt xiên nướng vỉa hè là được?

- A...

Lý Đông nghệt mặt ra sau đó nhăn mày suy nghĩ:

- Điều kiện của cậu... mình thấy có gì đó sai sai! Hình như thắng hay thua phần thiệt đều là mình chịu thì phải?

Đinh Hương làm mặt quỷ sau đó nhí nhảnh nói:

- Sai gì? Có gì mà sai? Mời một cô gái xinh đẹp như mình đi ăn thì có gì là thiệt hả?

- Còn có lý luận kiểu này?

- Hừm... không đúng sao? Bao nhiêu người xếp hàng chờ còn không có cơ hội đâu. Cậu còn ở đó mà phân bì!

- Chẹp... đúng là không nói lý lẽ mà!

- Ha ha... vậy thì sao? Thế nào? Cá cược chứ?

- Hix... Thôi! Đẳng nào cũng thế, để hôm nào mình mời cậu ăn một bữa, món gì tùy cậu chọn vậy!

- Tốt! Cậu vậy là thông minh đấy!

- Uhm! Mình vốn thông minh mà!

- Ôi trời, vừa khen phong long lại tưởng là thật à? Thông minh mà phải mất tiền ăn kia?

- Được rồi, tớ nhận thua... không nói lại được cậu.

Lý Đông vội vàng giơ hai tay đầu hàng. Tiếp đó hắn quay đầu nhìn quanh một hồi rồi nhìn Đinh Hương hỏi:

- Mà hôm nay chưa thấy lái xe nhà cậu tới đón nhĩ?

Đình Hương cuối đầu khẽ đảo cặp mắt tròn đen láy sau đó trả lời:

- Hôm nay ba mình phải đi công tác nên lái xe cũng đi cùng. Có khi lát phải đón xe buýt về vậy.

Nói xong, Đình Hương khẽ liếc mắt nhìn Lý Đông, chờ đợi phản ứng của hắn.

Hi vọng bao nhiêu thì thất vọng lại tràn trề bấy nhiêu. Có vẻ Đình Hương đã đánh giá Lý Đông quá cao bởi trái ngược với kỳ vọng của nàng, Lý Đông nghe xong thì lấy điện thoại ra xem giờ rồi lại gật gù lên tiếng:

- A, vậy cậu đi nhanh lên cho kịp, hình như sắp có chuyến buýt tới rồi đấy!

Nhận được câu trả lời, Đình Hương thật muốn xông tới đá cho tên đầu gỗ trước mắt này một phát. Nàng đã nói tới như vậy mà người này thật không nghĩ ra được một câu đề nghị đưa nàng về sao? Nàng thăm rũa “Hắn có còn là đàn ông không vậy? Không biết hai chữ ga lăng là viết thế nào sao?”

Nếu Lý Đông bỏ mặc nàng đi xe buýt thật thì Đình Hương cam đoan sẽ từ mặt hắn... một ngày, không thêm... liếc cho bỏ ghét. Phải biết vì việc này mà nàng mạo hiểm nhấn tin báo bác lái xe đừng tới đón đấy. Bây giờ biết phải làm sao? Chẳng nhẽ lại đi xe buýt thật?

Trời khi này cũng không quá lạnh nhưng không hiểu sao Lý Đông lại có chút gai cả người. Mãi cho tới khi hắn bắt gặp ánh mắt vừa có chút tức giận, vừa có chút ai oán của Đình Hương đang nhìn mình, hắn mới như được thể hồ quán đỉnh.

Lý Đông bật cười vội vàng gãi đầu gãi tai lên tiếng:

- Ha ha... Đình Hương, mình quên mất! Chẳng phải nhà bạn cũng cùng trục đường với nhà mình sao? Tện xe đây để mình đưa bạn về luôn nhé! Đờ phải bon chen xe buýt chật chội làm gì!

Được lời như cỏi tấm lòng, Đình Hương tuy vui vẻ ra mặt nhưng vẫn làm bộ nhìn Lý Đông nguyệt dài hần:

- Hừ... coi như bạn còn có lương tâm! Đi, chúng ta đi thôi!

Nói đoạn, Đình Hương kéo kéo ống tay áo Lý Đông giục giã hần.

Lý Đông cười trừ rồi cũng theo ý nàng, lẻo đẻo đi vào bãi gửi xe.

*****

Năm phút sau, trên đường lớn.

Đình Hương khẽ đưa tay vịn nhẹ vào eo Lý Đông, cảm thấy mùi mồ hôi nam tính tỏa ra trên người hần, nàng có chút mê say. Theo đó gò má vốn trắng mịn lại hơi có chút đỏ lên.

Sau một lúc mơ mơ màng màng, như nghĩ tới cái gì, Đình Hương lại dùng tay giật giật sau áo Lý Đông nói:

- Lý Đông, mình muốn nhờ cậu một việc!

- Ừ, chuyện gì vậy?

Lý Đông vẫn vừa tập trung lái xe, vừa trả lời.

- Tối mai cậu có rảnh không?

- Uhm... hiện tại thì chưa có việc gì.

- Nếu vậy... tối mai cậu đi với mình nhé!

Nói tới đây, như sợ Lý Đông hiểu lầm ý của mình, Đình Hương vội vàng tiếp lời:

- Uhm... Mai là sinh nhật chị họ mình, có điều chị ấy lại tổ chức ở trên bar mà mình thì lại không quen tới những nơi phức tạp như vậy, muốn có người cùng đi cho đỡ ngại!

- À, ra là vậy. Nhưng mình không quen biết chị của cậu, đến có tiện lắm không?

- Hi hi... cái này thì cậu không cần lo. Mình tự có cách, chỉ cần cậu đồng ý đi cùng mình là được. Thế nào?

Lý Đông cân nhắc một chút, thấy tối mai hần cũng rảnh lại không nỡ từ chối cô bạn thân thiết này nên gật đầu trả lời:

- Uhm, vậy thì được!

Nhận được sự đồng ý của Lý Đông, Đinh Hương từ phía sau reo lên:

- Oa, Lý Đông! Cảm ơn cậu nhé!

- Ha ha, có gì đâu!

- Vậy mai 7h tối cậu tới đón mình nha. Nhớ đó!

- Được rồi! Cậu yên tâm, mình là người có thể tin tưởng được!

Ở phía sau, không hiểu sao khi nghe tới câu nói này của Lý Đông, trong lòng Đinh Hương bỗng dâng lên một luồng xúc cảm không tên. Theo đó, nàng buột miệng nói:

- Lý Đông... Có cậu thật là tốt!

- Sao cơ?

- À không... mình nói cậu thật là người tốt!

- Ủ, mình luôn là người tốt bụng mà!

- Hi hi... lại tưởng thật rồi!

Đôi bạn trẻ vừa đi vừa vui vẻ trò chuyện, nhìn cô gái xinh đẹp đang như chim non nép mình dựa vào tấm lưng rộng lớn của chàng trai, không ít người qua đường không giấu được ánh mắt tràn đầy hâm mộ.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Tiệc sinh nhật (1)

Trời đã về chiều,

Hoàng hôn nhuộm tím vạn vật khiến cảnh sắc bỗng trở nên mờ ảo hơn trong sắc trời chạng vạng.

Lý Đông ngồi bên quán nước ven đường đưa mắt dõi nhìn dòng người đang tấp nập người qua kẻ lại. Tại vị trí này, hẳn có thể cảm nhận được rõ nét nhất những hối hả, bon chen thường nhật và muôn ngàn những nỗi lo toan vụn vặt cuối ngày.

Khi Lý Đông đang mải mê nghe ngóng cuộc cò kè mặc cả của một cô gái với bà bán hàng rong lẻ đường thì một âm thanh điện tử trong trẻo vang lên:

- Ting! Ting!

Điện thoại tới một dòng tin nhắn.

Là tin của Đinh Hương.

Ấn mở và xem qua nội dung, Lý Đông nhanh tay nhấn tin trả lời lại rồi khẽ lắc đầu cười khổ:

- Quả là con gái ai cũng như ai, quả là chúa câu giờ! Không hiểu bọn họ có thể làm gì với khuôn mặt chỉ lớn như lòng bàn tay trong cả tiếng đồng hồ được nhỉ?

Bỏ xuống điện thoại, Lý Đông cầm ly cà phê tiếp tục nhâm nhi.

Công cuộc chờ đợi tẻ nhạt cứ tiếp tục như vậy cho tới hơn mười phút, cánh cửa cổng nơi đối diện quán cóc mà Lý Đông đang ngồi mới nhúc nhích mở ra. Từ bên trong, một thân ảnh xinh đẹp trong bộ váy quây ngực, vai để trần gọi cảm lập tức xuất hiện.

Cô gái đưa mắt nhìn quanh, có vẻ như không thấy đối tượng mình cần tìm, nàng mau chóng lấy ra di động từ trong túi xách rồi bấm máy.

Đầu dây bên kia nhanh chóng có người nhận điện, cô gái mau mắn hỏi:

- Lý Đông, cậu đâu rồi? Mình đang ở cổng đây!

- A... Đình Hương, cậu xong rồi à?

- Đợi mình một lát, chờ nốt bác khách rồi mình qua ngay!

- Ồ... sao lại chờ khách? Khách nào?

- Ha ha... thì đứng đợi cậu ở dưới cổng, có người tưởng mình là xe ôm nên thuê luôn rồi. Mình cứ nghĩ là cậu phải một lúc nữa mới xong nên tranh thủ làm cuộc kiểm thêm tí tiền đóng học phí.

Cô gái biết Lý Đông là đang trêu đùa mình nên nhẹ giọng cười:

- Hi hi... Thôi, cậu ở đâu thì ra đi, sắp tới giờ rồi!

- Uhm... đối diện cậu đây này! Cứ đứng đó, không phải sang đường, mình qua đón!

- A... mình thấy cậu rồi! Được!

Tại bên này đường, Lý Đông đứng lên trả tiền nước sau đó vội vã lên con chiến mã vòng qua trước cổng nhà Đình Hương.

Khi vừa thấy hẳn, Đình Hương tỏ vẻ xấu hổ, áy náy nói:

- Xin lỗi nha! Để cậu phải đợi lâu!

- Không sao! Mình rảnh mà!

Nói tới đây, Lý Đông đưa mắt nhìn Đình Hương từ trên xuống dưới sau đó đưa ra nhận xét:

- Chà, hôm nay cậu xinh quá! Không khéo lại lần át chủ nhân bữa tiệc mất!

- Hi hi... cảm ơn cậu! Nhưng chắc là không có chuyện đó xảy ra đâu. Cậu gặp chị họ mình thì mới biết thế nào mới gọi là xinh đẹp

Lý Đông lập tức sáng mắt lên hỏi:

- Thật à? Mà chị ấy có người yêu chưa vậy?

Đình Hương gật đầu:

- Ừ, Xinh lắm ấy. Mà cậu hỏi vụ người yêu làm gì?

- À... mình định giới thiệu cho anh của bạn mình mà!

Đình Hương bụm miệng cười:

- Xi... háo sắc thì cứ nhận là háo sắc. Còn bày đặt tốt bụng làm ông tơ bà nguyệt giới thiệu này nọ. Mình thừa hiểu bọn con trai các cậu, có bạn gái xinh đẹp thế nào thì ra ngoài vẫn nhìn ngang liếc dọc thôi.

- Ha ha... Mình không có nha!

- Được rồi! Không cần phải chối! Chúng ta đi thôi!

Nói xong, Đình Hương chủ động ngồi lên yên xe phía sau Lý Đông.

- Địa chỉ đây?

Lý Đông lên tiếng hỏi.

- Bar Thiên Thanh, số 88 đường Trần Quang Khải, ngay chỗ gần bờ sông ấy.

- À... mình có đi ngang qua đó mấy lần. Cậu ngồi chắc vào nhé!

- Ok!

Brum...

Chiếc Future Neo nhanh chóng lao đi.

Mười lăm phút sau, cửa vào quán bar Thiên Thanh

Người bảo vệ liếc mắt thấy cặp nam nữ dừng lại nhưng cũng chẳng buồn lên tiếng hỏi. Theo hắn thấy trước giờ, người vào nơi này đều là đi ô tô hoặc tối thiểu là xe tay ga xịn như SH hoặc Liberty, nào có chỗ cho những chiếc xe số rẻ tiền như vậy. Nghĩ tới đây hắn có chút tiếc rẻ cho cô gái xinh đẹp đang ngồi phía sau, với nhan sắc cỡ này thì thừa khả năng yêu được một vị thiếu gia con nhà khá giả, sao lại phải chấp nhận ngồi trên chiếc xe cà tàng kia được.

Lý Đông đương nhiên không có công năng Tha tâm thông mà đọc được những suy nghĩ trong lòng của tay bảo vệ, quan sát xung quanh không thấy bãi gửi xe Lý Đông liền hỏi:

- Anh ơi, xe gửi ở đâu nhỉ?

Tên bảo vệ khề liếc nhìn Lý Đông rồi cho rằng Lý Đông là vào shop quần áo bên cạnh nên khinh khinh hỏi lại:

- Cậu vào đâu?

Lý Đông đưa tay chỉ vào Bar Thiên Thanh rồi trả lời:

- Bọn em vào bar.

Bất ngờ với câu trả lời của người thanh niên trước mặt, tên bảo vệ lại quan sát thêm một lượt Lý Đông. Mặc dù người này bộ dáng cũng được nhưng quần áo nhìn qua thì cũng là hàng thông thường, không cao cấp như những khách nhân hắn thường thấy. Do đó mang theo tâm lý khinh thị sẵn có, hắn lên tiếng nói:

- Bãi gửi đầy chỗ rồi. Cậu mang sang gửi tạm bên siêu thị đối diện đi!

Lý Đông nhìn theo hướng tay chỉ của tay bảo vệ rồi gật đầu:

- À... vậy à! Cảm ơn!

Nói xong Lý Đông đang định quay xe để sang đường thì một chiếc Altis, một chiếc SH tà tà đỗ lại. Người đi SH nhìn tay bảo vệ lên tiếng:

- Bảo vệ, xe để đâu?

Lần này, khác với thái độ vừa rồi với Lý Đông, tên bảo vệ lập tức xun xoe chạy lại chỉ vào một ngõ rẽ cạnh đó nhiệt tình hướng dẫn:

- Các anh theo con ngõ này đi vào trong khoảng 10 mét là tới bãi đỗ. Ngay bên trái luôn ấy ạ!

Hướng dẫn xong, như có vẻ chưa yên tâm tên bảo vệ lại lon ton đi trước dẫn đường cho hai chiếc xe đi vào vị trí.

Vẫn đứng một bên và chứng kiến toàn bộ những việc này, Lý Đông không khỏi trầm ngâm cho nhân tình thế thái. Bây giờ hắn đã có thể hiểu ra, không phải là bãi gửi hết chỗ mà hắn bị khinh thường không cho vào gửi.

Khề lắc đầu, cũng không thèm chấp vật với những hạng người tôm tép như vậy, Lý Đông định tiếp tục dắt xe sang bên đường thì bị Đinh Hương đưa tay giữ lại. Nàng cũng là người thông minh, đương nhiên đoán ra được toàn bộ bản chất sự việc vừa rồi do đó nhìn thấy biểu cảm của Lý Đông thì lại cảm thấy có chút không đành.

- Đinh Hương, sao vậy?

- Lý Đông, tên bảo vệ này thật quá quái. Rõ ràng là bãi còn chỗ mà dám nói hết chỗ, bắt chúng ta phải sang bên kia gửi. Cậu cứ mang vào bãi của quán gửi đi, nếu hắn dám sinh sự gì mình sẽ nói với chị mình yêu cầu chủ quán cho tên này một trận. Hắn nghĩ hắn là ai kia chứ?

Lý Đông cười khổ:

- Thôi, đằng nào siêu thị cũng gần đây, gửi đâu chẳng là gửi. Không cần phải làm ầm ĩ chuyện này lên! Hôm nay chúng ta còn có tiệc vui mà, phải có tâm trạng mới thưởng thức được chứ. Đúng không?

- Nhưng...

- Được rồi, cậu ở đây đợi mình! Mình qua đó một chút rồi trở về liền!

Đinh Hương khi này biết Lý Đông đã quyết, nàng đành miễn cưỡng gật đầu:

- Uhm... sang đường cẩn thận đó!

- Ok!

Mất khoảng thêm vài phút thời gian, Lý Đông đã lại có mặt tại cửa vào bar.

Cũng không quản thêm ánh mắt khinh khỉnh của tên bảo vệ lúc này đã quay trở lại, hai người đẩy cửa tiến vào bên trong.

Không giống như tưởng tượng, trong bar không hề vang lên những tiếng nhạc chất chứa đặc trưng mà thay vào đó là những bản nhạc balad êm dịu, nếu có gì giống như Lý Đông suy nghĩ thì có chăng chỉ là không khí đông đúc truyện trò và những ánh đèn sắc sỡ sắc màu đang thi nhau chớp động.

Nhìn sắc mặt có vẻ nghi hoặc của Lý Đông, Đinh Hương mỉm cười:

- Hi hi... Cậu đừng ngạc nhiên. Hôm nay chị họ mình bao cả quán nên không có tình cảnh nhạc nhẽo đình tai nhức óc gì đâu. Bạn bè chị mình cũng khá đông nên cần phải một chỗ rộng như thế này mới đủ được.

- Chà... có vẻ chị cậu rất có điều kiện nhỉ?

- Uhm... nhà chị ấy có chuỗi nhà hàng khách sạn lớn, mở khắp cả nước. Điều kiện kinh tế rất tốt!

- Uhm...

Lý Đông gật gù ra về đã hiểu sơ lược tình hình hiện tại.

Hai người đang thì thầm trao đổi thì khi này một phục vụ viên đứng sẵn gần đó lại gần lên tiếng hỏi:

- Xin chào, Anh Chị tới dự sinh nhật Chị Thủy Tiên đúng không ạ?

Đinh Hương lập tức trả lời:

- Đúng rồi anh!

- Vâng, nếu vậy mời anh chị tới bàn trung tâm đối diện với quầy DJ. Chị Thủy Tiên đang ở đó ạ!

- Được, cảm ơn Anh.

Nói xong, Đinh Hương đứng nép vào Lý Đông, tự nhiên vòng tay ôm lấy tay trái hắn rồi nói:

- Lý Đông, mình đi thôi!

Thấy phản ứng của Đinh Hương, Lý Đông cũng không cho là có gì kỳ lạ, chỉ đơn giản nghĩ rằng trong này nhiều người lạ qua lại, nằng làm như vậy cho có chút yên tâm mà thôi.

Mang theo Đinh Hương len lỏi qua đám khách quan, hai người cũng đến được vị trí cần tới. Đây là một khu vực có diện tích khá rộng, trên một chiếc bàn thủy tinh bày biện một chiếc bánh sinh nhật lớn trang điểm cầu kỳ khá là đẹp mắt.

Chủ nhân của bữa tiệc, Thủy Tiên khi này đang tươi cười trò chuyện với mấy người bạn. Như có một linh cảm nào đó, nằng ngẩng đầu lên thì nhận ra cô em họ Đinh Hương đang đi tới.

Quay sang xin lỗi bạn bè một chút, Thủy Tiên cũng đi về phía Đinh Hương niềm nở chào đón:

- Đinh Hương, chị mong em này giờ. Nào, lại đây đi!

Đinh Hương gật đầu rồi kéo từ trong túi sách ra một hộp quà nhỏ được gói ghém cẩn thận đi tới trước mặt Thủy Tiên vui vẻ lên tiếng:

- Chị Thủy Tiên, chúc mừng sinh nhật Chị! Chúc chị ngày càng trẻ trung xinh đẹp nha!

Thủy Tiên đưa tay nhận gói quà rồi mỉm cười lên tiếng:

- Ủ, cảm ơn em!

Nói xong như nhận ra ngay bên cạnh Đinh Hương còn có người khác, nằng khẽ liếc Lý Đông rồi Đinh Hương dò hỏi:

- Bạn này là...?

Đinh Hương nép sát vào bên người Lý Đông làm bộ mặt xấu hổ giới thiệu:

- Chị Thủy Tiên, đây là Lý Đông, bạn trai em!

- A... Bạn trai?

Thủy Tiên tỏ vẻ ngạc nhiên, từ bao giờ cô em họ mình có bạn trai vậy? Sao không thấy chú thím nói gì nhỉ.

Tuy có chút bất ngờ nhưng là người sinh trưởng trong giới thượng lưu nên khả năng kiểm soát cảm xúc rất tốt. Dối mắt quan sát Lý Đông từ trên xuống

dưới một lát, Thủy Tiên đưa tay vói trước mặt Lý Đông:

- Lý Đông phải không? Rất hạnh phúc được quen biết cậu. Tôi vẫn luôn lấy làm tò mò một chàng trai như thế nào mới có thể đánh cắp được trái tim kiều kỳ của cô em gái mình đây. Chúc mừng cậu nha.

- Uhm... Cảm ơn Chị!

Kinh ngạc không kém Thủy Tiên là bao nhiêu nhưng thấy Thủy Tiên đã chủ động Lý Đông cũng đành đưa tay ra nắm lấy tay nàng.

Mềm mại và mát lạnh như nước...

Đó là cảm giác của Lý Đông khi cầm trong tay những ngón tay thon dài và tinh tế của cô gái xinh đẹp như một đóa hoa phù dung nở rộ trước mắt.

Bây giờ Lý Đông mới có cơ hội nhìn trực diện cô gái này.

Quả thật Thủy Tiên đẹp, rất đẹp... đẹp tới mức khiến cho người ta phải nghẹt thở. Lý Đông không biết dùng từ ngữ nào để mô tả người chị họ này của Đình Hương, chỉ có thể nói nàng là tổng hòa của tất cả các ngôn ngữ mà hẳn có thể dùng tới khi mô tả về nhan sắc của một người con gái. Những đường nét trên khuôn mặt và thân hình toát lên cả nét thanh lệ và gọi cảm thành thực, cao quý mà lại không mất đi sự thân thiện tự nhiên.

Nhìn chung vô cùng có sức hấp dẫn!

Mặc dù định lực bản thân khá tốt nhưng Lý Đông cũng không tự chủ được mà choáng ngợp mất vài giây. Thủy Tiên đương nhiên nhận ra điều này, không ít người có phản ứng như vậy khi lần đầu gặp nàng. Có điều Thủy Tiên có thể cảm nhận được trong ánh mắt của chàng trai này, đầy đơn giản chỉ là một sự ngưỡng thức mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Tiệc sinh nhật (2)

Buông tay Thủy Tiên ra, Lý Đông mỉm cười:

- Chị Thủy Tiên, hôm nay sinh nhật chị, em lại đường đột mà tới đây chị không chê trách chứ?

- Hi hi... em không phải ngại. Em tới được đây là chị rất vui rồi. Nào, hai em qua đây chị giới thiệu với mọi người một chút!

- Được!

Lý Đông gật đầu định cất bước theo Thủy Tiên về phía khu vực bàn đồ bánh sinh nhật thì nhận ra Đình Hương dường như có chút chần chờ không muốn đi mà lại đang nhìn chăm chú về phía trước.

Lý Đông nghi hoặc dõi theo ánh mắt của Đình Hương thì phát hiện theo hướng đó đang ngồi là một người thanh niên. Người này tuổi trẻ nhưng nhìn qua lại mang tới cho người đối diện một cảm giác áp bách và sát phạt mạnh mẽ, có lẽ cũng là thuộc diện lẫn lộn nhiều năm trong xã hội. “Nhưng như vậy thì có liên quan gì đến Đình Hương mà nàng e ngại như vậy” Lý Đông trầm ngâm tự hỏi.

Lý Đông đương nhiên không có câu trả lời cho thắc mắc vừa rồi của mình. Thực tế kẻ này Lý Đông cũng là lần đầu tiên gặp mặt nhưng với Đình Hương thì khác, thậm chí nàng còn biết khá rõ.

Người này tên là Trần Khanh, con trai của Giám đốc Sở Kế hoạch Đầu tư Thành phố đồng thời cũng là anh họ bên ngoại của Thủy Tiên. Trung thực mà nói, tuy có chút dựa thế gia đình nhưng người này cũng là một dạng thanh niên tài tử, mới hai mươi bảy tuổi đã gây dựng được một công ty bất động sản có quy mô vốn khá lớn ăn nên làm ra, rất có thực lực. Sở dĩ Đình Hương quen biết hắn cũng là tại một lần theo chân mẹ nàng sang nhà Thủy Tiên chơi thì gặp người này cũng đang tại. Kể từ đó Trần Khanh liên tục thông qua Thủy Tiên để tìm cơ hội tiếp cận nàng. Với thân phận là anh họ của Thủy Tiên nên Đình Hương cũng không quá tiện ngay mặt từ chối do vậy không có cách nào để chấm dứt tình trạng dây dưa kéo dài của hắn. Điều này khiến Đình Hương không khỏi có cảm giác phiền muộn. Do vậy, mục đích hôm nay nàng đưa Lý Đông đi theo và nhận hắn là bạn trai mình cũng chính là để có cơ né tránh tiếp xúc người này.

Lý Đông cảm thấy cơ thể Đình Hương chợt có chút cứng nhắc mới khẽ lắc nhẹ tay nàng hỏi:

- Đình Hương? Có chuyện gì vậy?

- À... không sao. Tại nhiều người lạ nên mình... à “em” có chút hơi ngại!

Đình Hương vội vàng tỉnh lại đáp lời

Lý Đông cảm thấy lời giải thích này không quá đáng tin và cũng không hiểu lý do tại sao Đình Hương lại biến mình thành bạn trai bắt đắ dĩ nhưng Lý Đông vẫn quyết giúp nàng đóng trọn vai này, theo đó nắm lấy tay nàng vỗ nhẹ:

- Yên tâm! Có anh ở đây, không ai bắt nạt em đâu!

Nghe lời này, Đình Hương có chút cảm động nhìn Lý Đông gật gật đầu biểu hiện sự tin tưởng.

Thủy Tiên nãy giờ đứng một bên chờ đợi, thấy hai người thân thân mật mật thì có chút ghen tị nói:

- Nào, được rồi! Hai người định đứng đây anh anh em em trước mặt một người độc thân như chị đấy à? Chúng ta qua bên kia đi! Mọi người đang đợi đấy!

- Vâng!

Nói xong, Lý Đông cùng Đình Hương lập tức sánh vai cùng Thủy Tiên đi về phía nhóm bạn của nàng.

Một số người bạn đang đứng ở đây thấy vậy thì chủ động tiến tới vây quanh. Một chàng trai có mái tóc xoăn, da hơi ngăm đen nhìn Thủy Tiên lập tức lên tiếng hỏi:

- Thủy Tiên, cô gái xinh đẹp này là ai?

Thủy Tiên nhìn hấn tươi cười trả lời:

- Vũ Cương, đây là em họ mình, Đình Hương, sinh viên tài năng của Trường Đại học Kinh tế quốc gia.

Nghe tới đây, một cô gái trong nhóm ra về ngưỡng mộ thốt lên:

- Chà, Thủy Tiên, nhà cậu là đẹp có gen nha.Đừng nói là trong gia đình cậu, cô gái nào cũng xinh đẹp đáng ghen tị như vậy chứ?

- Ha ha... mình e là sự thực đúng là như vậy đó!

Vũ Cương sáng mắt nói lớn:

- Trời, thật à? Sao cậu không sớm nói cho mình biết vậy?

Nói đoạn, không kịp chờ Thủy Tiên trả lời, Vũ Cương quay qua nhìn Đình Hương gật đầu mỉm cười chào hỏi:

- Chào em, Đình Hương. Anh là Vũ Cương, bạn đại học bên “Yale” của chị Thủy Tiên

Vũ Cương vừa giới thiệu vừa không quên nhấn mạnh học tích của mình hòng gây ấn tượng với người đẹp.

Thấy thái độ thân thiện của Vũ Cương, Đình Hương cũng theo phép lịch sự mỉm cười lên tiếng:

- Vâng, chào anh Vũ Cương! Em rất vui được quen biết mọi người ạ!

- Ha ha... anh cũng thế! Ồ... chàng trai này là ai? Sao lại đẹp trai không kém tôi là bao vậy?

Chào hỏi xong Đình Hương, Vũ Cương mới lại có thời gian quan sát tới chàng trai bên cạnh. Có vẻ phụ nữ đẹp đi tới đâu cũng như thu hút hết ánh sáng của những người xung quanh vậy, Lý Đông luôn là người được chú ý sau cùng.

Lý Đông nghe hỏi tới mình thì lập tức ưỡn ngực giới thiệu:

- Uhm... em là Lý Đông, bạn trai của Đình Hương. Vũ Cương, Chào anh!

Nghe tới đây, Vũ Cương gật đầu chào lại rồi quay qua nhìn Thủy Tiên làm vẻ mặt đau khổ than:

- Ô, Thủy Tiên cái này là lỗi của cậu đó nhé!

Thủy Tiên ngán người ra hỏi lại:

- Cái gì mà là lỗi của mình?

- Tại cậu không sớm cho mình biết trong nhà trồng cây hoa xinh đẹp Đình Hương này, cậu nhìn mà xem bây giờ bị người ta hái mất rồi đó thấy không? Bạn tốt mà thế à? Cậu tính xem nên đền mình thế nào đi!

Thủy Tiên bật cười:

- Ha ha... ra là vậy? Nhưng không phải bên Yale cậu còn có Amanda sao?

Vũ Cương làm bộ nghi hoặc hỏi lại:

- Amanda nào?

- Còn Amanda nào nữa. Amanda Holden ấy.

- À, là cô ấy hả? Thôi đừng nhắc, mình về Việt Nam cũng quên mất tiêu rồi. Cha mẹ mình không thích dẫu ngoại mặt xanh tóc vàng lắm đâu! Dắt về chắc các cụ cảm gây lửa tố mắt.

- Ha ha... lời này Amanda mà nghe được chắc là buồn lắm đấy.

- Thôi thôi... đừng nói gì với cô ấy. Đã bảo là đừng nhắc nữa mà! Sốt ruột quá đi mất!

- Uhm... vậy lần sau mình gọi chuyện gì thì phải có mặt ngay nghe chưa! Không được tìm cớ này cớ nọ đâu đấy.

Vũ Cương giờ hai tay tỏ vẻ đầu hàng:

- Hừ hừ... mình đồng ý! Được chưa?

Vào lúc này, mặc cho nhóm người của Thủy Tiên trao đổi, Trần Khanh lại chỉ ngồi gần đó lắng tai nghe ngóng câu chuyện. Phải biết là từ khi Đình Hương xuất hiện hẳn vẫn luôn chú ý tới nàng và Lý Đông có điều chưa vội tiến lại chào hỏi mà thôi.

Mãi cho tới khi vừa rồi khi nghe chính miệng Lý Đông thừa nhận là bạn trai của Đình Hương, trong lòng Trần Khanh bỗng nổi lên một cổ oán niệm và tức giận. Từ xưa tới nay thứ Trần Khanh hẳn muốn thì không ai có thể cướp đi được, Trần Khanh sẽ dùng mọi cách để đoạt về mình thậm chí đó là người yêu. Tính cách quyết liệt này của hắn đã được thể hiện rất rõ trong cuộc sống và sự nghiệp, cũng chính bởi vì tính cách này mà Trần Khanh mới đi tới được một bước ngay hôm nay, thành công trên thị trường bất động sản vốn khốc liệt và tràn đầy máu thịt.

Tức giận thì tức giận có điều, dù sao cũng là một người lọc lõi đã trải qua thương trường rèn luyện, Trần Khanh rất nhanh ức chế xuống cảm xúc của mình, ngồi tại chỗ lặng lẽ âm thầm quan sát đối thủ, trông hắn cứ như một con báo đang rình mồi vậy.

Sau một hồi tỳ mỷ theo dõi, cảm thấy Lý Đông cũng không có gì quá đặc biệt, bộ dáng giống như một sinh viên phổ thông từ quê lên thành phố học, Trần Khanh mới khẽ nhíu mày cầm lấy cốc rượu vang đứng lên chậm chậm đi lại phía bọn Lý Đông đang azaKO9Q đứng.

Trần Khanh sai ra những bước lớn, lộ ra uy thế mãnh liệt áp tới trước mặt nhóm người Thủy Tiên. Máy người bạn vốn nể sợ uy vọng của Trần Khanh vội vàng tránh đường cho hắn đi vào trong.

Tới nơi, Trần Khanh hướng Đình Hương cười nói:

- Ha ha... Đình Hương, sao tới muộn vậy em? Anh chờ em xuất hiện từ tối tới giờ!

Đình Hương hơi có chút khó chịu trước kiểu thái độ tỏ vẻ thân mật của Trần Khanh nhưng nể mặt Thủy Tiên vẫn nhẫn nại trả lời:

- Vâng, em có chút việc riêng nên tới hơi chậm.

- Uhm... ra là vậy. Đừng nói em tới chậm là để đón cậu bạn này đi cùng chứ. Hắn là ai vậy?

Trần Khanh hất hất cằm về phía Lý Đông rồi lên tiếng hỏi.

Nhìn cách hỏi bất lịch sự của Trần Khanh, Đình Hương khá là bất mãn đứng lên tiếng phản bác có điều lúc này không để nàng kịp phản ứng trả lời, Lý Đông chủ động kéo vai nàng nép sát vào mình thẳng thắn giới thiệu:

- Đúng vậy chúng tôi là đi cùng nhau tới đây. Giới thiệu với anh tôi là Lý Đông, bạn trai của Đình Hương, hôm nay cùng cô ấy tới đây là để chúc mừng sinh nhật chị Thủy Tiên. Rất mong được nhận biết mọi người!

Trần Khanh nhìn bộ dáng như chim non của Đình Hương đang then thùng dựa vào người Lý Đông, trong mắt hắn thoáng qua một tia phần nộ cùng sát ý. Tuy bực bội, Trần Khanh lại không phải là kẻ hành xử nóng vội, hắn dùng ánh mắt thâm trầm nhìn Lý Đông tiếp tục hỏi:

- Lý Đông, nhìn cậu giống như là đang còn đi học nhỉ?

Lý Đông gật đầu thừa nhận:

- Đúng vậy, hiện tôi đang học đại học!

- À... ra là sinh viên. Cũng đẹp đấy! Nhưng Lý Đông này, cậu cũng đồng ý với việc tình yêu cũng cần phải được nuôi dưỡng bằng tiền bạc đúng không? Valentine này, 8-3 này, sinh nhật này, Noel này... đó là còn chưa kể những dịp lễ tình yêu khác, tất cả đều cần tiền đúng không. Bố mẹ cậu chắc cũng phải vất vả kiếm tiền cho cậu học hành và vui chơi lắm nhỉ?

Nghe tới đây thì Lý Đông bây giờ đã rõ người này tôi không có thiện chí mà là cố tình gây sự. Hắn cũng đủ nhạy bén để nhìn ra vẻ quan tâm của kẻ này tới Đình Hương, chuyện rắc rối này hẳn là vì nàng mà tôi.

Nói là vậy nhưng Lý Đông là ai kia chứ? Đến tứ trụ hắn còn có thể đàm phán ngang hàng thì kẻ này tính là cái gì. Do vậy, mặc dù nhận ra giọng điệu đầy tính châm trịch của Trần Khanh, Lý Đông lại tỏ ra không có gì là bất mãn. Theo đó, Lý Đông mỉm cười trả lời:

- Anh nói cũng đúng. Tình yêu cũng không thể duy trì bằng không khí được. Có điều trên này tôi cũng có công việc riêng, có thể tự thu xếp cuộc sống cho chính mình.

- Công việc riêng? Việc gì vậy? Nghe trình trọng quá nhỉ? Không phải bồi bản hay dạy thêm gì chứ? Cái đó thì kiếm được bao nhiêu?

- Ha ha... kiếm được bao nhiêu thì đều là các đồng tiền trong sạch bằng mồ hôi và sức lao động của bản thân, miễn không phải lệ thuộc vào ai là được. Tôi cảm thấy rất hài lòng với điều này!

Nhận ra Lý Đông đối đáp trôi chảy, không phải vì bị dă kích mà tỏ ra thất thố và yếu nhược. Trần Khanh mấp máy suy nghĩ rồi lại chuyển sang biện pháp khác:

- Nay Lý Đông, cậu biết gia cảnh nhà Đình Hương lợi hại thế nào không?

Nghe tới đây thì Đình Hương không chịu được nữa nói có chút lớn:

- Anh Trần Khanh! Anh hơi quá đáng rồi đấy. Sao anh lại có vẻ như tra khảo Lý Đông như vậy?

Trần Khanh không làm ra phản ứng gì trước câu hỏi của Đình Hương mà chỉ nhìn Lý Đông chờ đợi.

Lý Đông khẽ liếc nhìn về hướng Đình Hương một chút rồi đưa tay vỗ nhẹ vai nàng ra chiều hân ứng phó được sau đó nhìn Trần Khanh lắc đầu:

- Không. Tôi quan tâm Đình Hương chứ không để ý tới bối cảnh nhà cô ấy!

- Ha ha... tốt! Tình yêu sinh viên trong sáng không vụ lợi. Rất tốt! Uhm... Cứ cho là như vậy nhưng Lý Đông, cậu có biết khác biệt giai tầng xã hội là như thế nào không?

- Ý anh là sao?

- Được, nếu cậu chưa hiểu rõ vấn đề thì để cụ thể hóa và sinh động hơn cho lời giải thích trước mắt cậu hãy thử ném ly rượu này sau đó cho tôi một lời bình luận về nó. Cứ nói bất cứ cái gì cậu có thể nghĩ ra... Ha ha

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Tiệc sinh nhật (3)

Trần Khanh cười lớn sau đó đưa ly rượu vang đỏ đang uống dở ra trước mặt Lý Đông. Hắn là muốn thông qua khả năng phẩm tấu để cho Lý Đông thấy những khác biệt trong tri thức, thói quen và lối sống của những bộ phận giai cấp khác nhau trong xã hội. Phải hiểu tại bất cứ đất nước hoặc thể chế nào, khả năng phẩm tấu luôn là biểu hiện cho trí tuệ và gu thưởng thức của giai tầng cao trong xã hội. Do vậy bằng hành động này hắn muốn cho Lý Đông nhận ra cách biệt như lệch trời của Lý Đông so với những người như hắn cùng Đình Hương.

Đình Hương khi này thì đã thực sự nổi giận, hơn ai hết ở đây nàng biết Lý Đông là xuất thân nông thôn, do vậy theo nàng Lý Đông làm gì biết đến cái gì gọi là phẩm tấu. Cảm thấy không nên tiếp tục đôi co với người như Trần Khanh, Đình Hương kéo tay Lý Đông nói:

- Lý Đông, kệ anh ta! Chúng ta ra ngoài một chút cho thoáng! Ở đây mình cảm thấy có chút ngột ngạt!

Biết Đình Hương là đang giúp mình thoát khỏi thế khó nhưng Lý Đông lại không dễ dàng thuận theo nàng. Hắn mỉm cười nói:

- Đình Hương, mấy khi được ném vang ngoại đầu. Hay là để mình xem mùi vị nó như thế nào.

Nói xong không để Đình Hương trả lời, trước cái nhìn khinh thị của Trần Khanh, Lý Đông tự tin đưa tay đón lên ly rượu của Trần Khanh khẽ nhấp một ngụm.

Ngay khi Lý Đông tiếp lấy ly rượu hình hoa tuy lúp, những người ở đây đều cảm thấy có chút gì đó không đúng bởi phong thái của hắn rất chuẩn quý tộc. Động tác tuy đơn giản nhưng sự chuẩn mực và thuần thực và thanh nhã lại dường như cho thấy Lý Đông không phải là lần đầu tham gia vào tiệc rượu cao cấp vậy.

Theo đó, thay vì mắc sai lầm ngón tay cầm vào đáy bầu rượu như đa phần những kẻ ngô nghê khác, Lý Đông lại cầm lùi về phía đế ly giữa ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa, hai ngón tay còn lại để tự nhiên, không một chút gò bó. Cách cầm như vậy là có nguyên lý của nó bởi thông thường các dòng rượu vang trắng, đỏ, champagne... đều được khuyên uống tại một nhiệt độ nhất định, do đó việc người uống vô tình hâm nóng từ bàn tay là hoàn toàn nên tránh. Cách cầm từ dễ hoặc thân ly rượu vang sẽ loại trừ hoàn toàn khả năng hâm nóng từ bàn tay của người uống và rượu vang trong ly sẽ luôn được giữ trong nhiệt độ mát lạnh như mong muốn.

Trái ngược với sự ngạc nhiên từ mọi người, Lý Đông lại không cảm thấy việc cầm ly của mình có gì đó đặc biệt, đơn giản đó chỉ là một thói quen được rèn dũa lâu ngày mà có. Nói đùa gì vậy, không nói hiện tại, bản thân Lý Đông trong đời trước cũng là một thương gia thành công, đi nhiều biết lắm thì sao hẳn lại không biết đến cả cách cầm ly mà mắc những sai lầm cơ bản cho được.

Lý Đông từ tốn đưa ly nhấp một ngụm vang, sau đó khẽ lim dim đôi mắt cảm nhận thứ men chua chua chan chất đang mê mẩn nơi đầu lưỡi.

Trần Khanh ở một bên nhếch mép chờ đợi, hẳn thật muốn xem Lý Đông làm bộ làm tịch ra sao. Hẳn không tin một kẻ xuất thân nghèo hèn lại có thể cho ra nhận xét gì cao siêu sau khi nếm thử loại vang hẳn đích thân mang về từ Pháp này.

Sau một phút, thấy Lý Đông vẫn không có động tĩnh gì, Trần Khanh nhếch miệng cười khẩy:

- Thế nào, rượu vào rồi thì đầu có nghĩ ra được ý tưởng gì không?

Lý Đông không trực tiếp trả lời Trần Khanh ngay mà tiếp tục nhấp thêm một ngụm rượu nữa sau đó mới lại lim dim mắt chậm chậm nói:

- Đây là rượu vang được làm từ giống nho Pinot Noir trồng duy nhất tại vùng Burgundy - thiên đường rượu vang của Pháp. Đặc trưng của loại rượu này chính là phẩm chất phẩm chất thanh tao, mùi hương thơm và khiến người uống cảm thấy hài lòng kỳ lạ. Điều đặc biệt hơn nữa đó là những giọt rượu trong cốc này được làm từ quả của những cây nho trồng vào năm 1990. Trong thời điểm này, vì một lý do nào đó tại Burgundy dây nho bất ngờ nảy mầm khá sớm, sau đó khí hậu lạnh giá lại làm cho cây nho quả chắt không đều, đến mùa hạ khí hậu nóng bức mà khô ráo mãi cho tới tháng 8 trời mới đổ mưa để hóa giải tình trạng thiếu nước kéo dài. Cũng bởi trường kỳ lượng nước cung cấp không đủ, trái nho hạt khá nhỏ, tuy vậy trong cái rui lại có cái may, điều này lại tạo ra trong năm này một thứ rượu nho cực kỳ nồng nặc phong cách, vô cùng được người yêu thích. Nói là vậy nhưng rượu này cũng không phải là ngon nhất trong những năm gần đây. Tuy xem 1990 là một năm đặc biệt nhưng bản về rượu đỏ phẩm chất không bằng năm 1998, bản về rượu để phẩm chất không bằng năm 2001, do vậy ở trên thị trường chắc chắn là phải bị hai loại rượu aRNs8QU niên đại này đè lên một bậc”

Lý Đông mãi miết thuyết giảng một hồi lại không để ý xung quanh đã là một mảnh trầm mặc. Những cái miệng vốn chờ để cười cợt hẳn bỗng chốc há ra, không thốt nổi nên lời. Trần Khanh là người có vai vế nên sự việc xích mích hẳn cố ý gây ra đã lập tức thu hút không ít người chú ý vây tới xem chờ đợi một màn hí kịch.

Nhưng...

Tất cả những người ở đây đã được một phen ngoác mồm tròn mắt. Thật sự bọn họ không thể tưởng tượng được Lý Đông không những đoán ra được xuất xứ mà còn luận ra được niên đại của rượu. Dù không biết hẳn thực sự có đoán đúng hay không nhưng chỉ xét về những tri thức hẳn vừa nói đã cho thấy Lý Đông rõ ràng không phải là một kẻ tầm thường như bề ngoài hẳn thể hiện.

Kết thúc phần bình luận của mình, Lý Đông mở mắt ra nhìn xung quanh.

Sau một lúc thấy mọi người vẫn ngây ra như phỗng mà nhìn mình mà không ai nói gì, hẳn đành cười khổ miễn cưỡng lên tiếng:

- Mọi người, tôi nói có vấn đề gì sai mong mọi người đứng ra chỉ điểm, đừng nhìn tôi như vậy. Tính tôi thật có chút ngại ngùng.

- Xi...

Đến đây, Thủy Tiên không nhịn được nữa nằng che miệng cười duyên, nghiêng đầu nhỏ giọng nói với Đình Hương khi này đang dùng cặp mắt mắt si mê mà nhìn chàng trai trước mắt:

- Này, Đình Hương, người bạn trai này của em quả là quá thú vị rồi đấy! Chị vẫn còn đang nghĩ hẳn phải thế nào mới lọt nổi vào mắt xanh em gái chị được chứ, giờ thì chị hiểu được một chút rồi.

Nghe ra ý khen trong lời của Thủy Tiên, Đình Hương khẽ mỉm cười tuy vậy nàng cũng không bình luận thêm câu nào.

Nhận ra vẻ ngại ngùng của Đình Hương, Thủy Tiên cũng không trêu chọc gì thêm cô em gái mà lại quay sang hỏi Trần Khanh:

- Anh Trần Khanh, rốt cục vừa rồi những đánh giá của Lý Đông là thế nào? Anh cho nhận xét đi!

Trần Khanh khi này sắc mặt xám xịt cũng không có ý định lên tiếng trả lời.

Mọi người xung quanh bắt đầu nghị luận ồn ã, kể cho rằng Lý Đông đã nói đúng, người lại nói là chưa thực sự kiểm chứng thì chưa thể khẳng định điều gì.

Thủy Tiên nhìn Trần Khanh có chút thất vọng, nàng cảm thấy người này quả thực không đủ khí độ, việc nhỏ thì có thể được chứ nghiệp lớn thì không.

Theo đó để chấm dứt ồn ào, Thủy Tiên tiến về bàn rượu cầm lên chai vang đang uống dở, sau khi nhìn qua một chút nàng mỉm cười đưa cho mọi người truyền tay nhau quan sát một vòng.

Rất nhanh, đáp án cho nghi ngờ của mọi người đã được xuất hiện.

- Oa, đúng là vang Burgundy 1990. Thật thần kỳ!

- Ủ, không ngờ cậu thanh niên trẻ này lại nói đúng, tôi thấy thậm chí những đánh giá và nhận xét của cậu ấy có thể nói là ở cấp độ chuyên gia được.

- Đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài!

- ...

Trần Khanh càng nghe càng cảm thấy bức bối, hắn không thể chấp nhận một kẻ mặt rệp ngồi lên đầu mình được. Do vậy sau khi đợi tiếng nghị luận qua đi, như để tiếp tục chứng minh cho Lý Đông thấy khoảng cách giữa hai người, Trần Khanh điều chỉnh lại một chút cảm xúc rồi rút từ trong áo ra một hộp nhỏ tươi cười đi tới trước mặt Thủy Tiên nói:

- Thủy Tiên, hôm nay sinh nhật em anh không biết nên mua gì, chỉ có món quà nhỏ mang về từ Ý này, mong em nhận lấy. Chúng em luôn xinh đẹp và rực rỡ như món quà này.

Nói đoạn, Trần Khanh mở ra chiếc hộp đang cầm trên tay ra. Xuất hiện trước mắt mọi người là một chiếc vòng tay bằng bạch kim tinh xảo, trên đó có khảm nạm kim cương và hồng ngọc.

Khi chiếc vòng tay vừa xuất hiện thì trong đám khách mời đặc biệt là nữ tính lập tức vang lên những tiếng xuýt xoa trầm trồ ngưỡng mộ:

- Ô, đây không phải là dòng sản phẩm mới ra Mdivani Jadeite của Cartier sao? Thật là xinh đẹp!

- Ủ... nghe nói mới chỉ tiêu thụ ở châu Âu, không ngờ anh Trần Khanh lại có thể mang về nước.

- Món quà thật là giá trị nha! Ước gì có ai đó có thể tặng mình!

- ...

Trần Khanh khá hài lòng với phản ứng của mọi người. Theo đó sau khi đợi Thủy Tiên nhận quà và cảm ơn mình, hắn quay sang nhìn Lý Đông cười nói:

- Lý Đông, hôm nay chắc là buổi đầu tiên cậu gặp mặt Thủy Tiên, lại đặc biệt là sinh nhật của cô ấy, theo lý cậu cũng phải có quà mang tới chứ nhỉ. Có thể cho chúng tôi biết là gì được không?

Thủy Tiên nghe xong thì biết Trần Khanh lại vẫn chưa bỏ qua chuyện lúc trước, nàng vội vàng lên tiếng nói đỡ:

- Thôi anh Trần Khanh. Lý Đông hôm nay cũng là được Đình Hương bắt ngờ đưa tới đây do đó cậu ấy cũng là bị động. Đừng làm khó cậu ấy!

Trần Khanh nghe xong thì gật gù ra vẻ thông cảm rồi cười mỉa:

- À, nếu vậy thì thôi. Dù sao em cũng không biết làm gì với mấy món lễ vật tầm thường không mấy giá trị đúng không?

Thủy Tiên có chút khó xử khẽ liếc Lý Đông cười trừ. Dù biết là Trần Khanh là đang muốn hạ thấp Lý Đông trước mặt mọi người nhưng người này lại là anh họ nàng, nàng không thể trước mặt bao người làm bề mặt hấn được.

Đình Hương khi này thì vì tức giận mà mặt đã đỏ lên, nàng đang định phát tác với Trần Khanh thì Lý Đông lại cười lớn nói trước:

- Ha ha... những lời vừa rồi anh Trần Khanh nói vậy tôi thấy cũng phải. Có điều chắc anh có hiểu lầm, tôi đến đây cũng không phải tay không và món quà tôi có tầm thường hay là giá trị cũng còn phải chờ chị Thủy Tiên đánh giá mới được.

Nói đoạn, trước ánh mắt nghi hoặc của tất cả mọi người, Lý Đông cầm lên chai vang đang uống dở tiến lại quầy bartender lựa lựa chọn chọn một ít nước hoa quả rồi đổ lẫn các loại nước vào một chiếc cốc thủy tinh theo một tỷ lệ nào đó.

Tiếp đó Lý Đông mang hỗn hợp này trở lại trước mặt mọi người.

Trần Khanh thấy vậy thì bỗng nhiên cười lớn:

- Lý Đông, không phải cậu định trộn một đồng thứ hỗn tạp này làm đồ uống để tặng Thủy Tiên chứ?

- Ha ha... anh đoán đúng rồi đấy. Quà tặng thì đúng là đồ uống nhưng có phải hỗn tạp hay không thì phải xem đã.

Nói đoạn, bàn tay cầm cốc nước của Lý Đông bắt đầu di động cầm ly nước lắc qua lắc lại. Tốc độ càng lúc càng nhanh cho tới khi chỉ còn thấy tàn ảnh của những chiếc ly trùng điệp, điều khiến tất cả mọi người trợn mắt chính là không hề có một giọt nước nào bị rơi ra ngoài, kỹ xảo khổng lồ có thể nói đã là tuyệt đỉnh. Những người ở đây cũng là đi nhiều nhưng chưa từng thấy một bartender nào làm được như Lý Đông vậy.

Lý Đông làm ra hành động kỳ lạ này cũng không phải là để đùa nghịch chơi. Mục đích của hắn chính là làm ra một loại thức uống cực kỳ được yêu thích của chủng người Atlantis. Đó là một hỗn hợp có tên phiên âm theo ngôn ngữ hiện tại là Mojisto được làm từ vang nho và một vài loại nước trái cây. Với việc phối hợp hàng loạt đồ uống hoa quả khác nhau và rượu vang theo một tỷ lệ nhất định, các chất trong đồ uống sẽ phát sinh phản ứng hóa học để tạo ra một loại đồ uống có hương vị mà theo thông tin mô tả trong viên pha lê thì như thức uống từ thiên đường, có tác dụng kích phát tinh thần và đổi mới tế bào trong cơ thể vô cùng hiệu quả. Thứ đồ uống này thậm chí được người Atlantis yêu thích tới mức đã nghiên cứu và phát triển để đưa phương thức pha chế loại đồ uống này thành một loại nghệ thuật có tên là Shaker Chanoyo. Và hiện tại thứ mà Lý Đông đang biểu diễn chính là một bí thuật trong số đó có tên là “Du Long Hóa Vụ”.

Cánh tay lúc nhanh lúc chậm với mục đích cho các thành phần hóa học trong ly nước hoàn toàn pha trộn và phản ứng với nhau cho tới khi cảm thấy thời lượng đã đủ, Lý Đông mới chậm chậm di động tay chậm lại

Cạch...

Hành trình chế biến kết thúc, chiếc ly cuối cùng cũng đã trở lại trên mặt bàn.

Và lúc này một cảnh tượng kỳ diệu diễn ra...

Trong ánh mắt ngỡ ngàng của tất cả mọi người, những luồng khí mỏng manh từ trong ly nước bay lên rồi đan xoắn vào nhau theo những quỹ đạo vô cùng kỳ dị, theo đó một bóng ảnh rờn mờ ảo thành hình chậm chậm bay lên cao trông không khác cảnh phi long đằng vân miêu tả trong các tiểu thuyết tiên hiệp. Điều ấn tượng hơn nữa đó là kèm theo hình ảnh rất có tính kích thị giác còn là tiếng phản ứng hóa học của đồ uống tạo thành những tiếng rì rít ngâm nga như tiếng rỗng ngậm vậy. Quả là kỳ cảnh khó thấy trên đời!

Khi này, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn nhìn về chiếc cốc. Họ thật không thể tin tưởng được vào những gì đang nhìn trước mắt. Đây là kiểu pha chế đồ uống gì lại có thể tạo ra hiện tượng kỳ ảo như vậy? Trên đời lại có thủ pháp và tạo nghệ điều luyện tới mức này sao?

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Tiệc sinh nhật (4)

Khói từ miệng ly nước bay mãi lên cao tới khoảng năm mươi phân thì mới bắt đầu chậm chậm tan ra lan tỏa vào không gian xung quanh.

Sau giây lát những tiếng nghị luận dần dập vang lên:

- Ôi chao, mùi này dễ chịu quá!
- Thơm thật, rốt cục đây là thứ đồ uống gì vậy?
- Chẹp chẹp... tôi thật không tìm được cảm giác muốn uống thử rồi.
- ...

Thủy Tiên lúc này là người đứng gần ly nước nhất, nàng cũng không tìm được xúc động muốn cầm lên ly nước có màu sắc đẹp mắt đang sóng sánh ngát hương kia mà nhấp thử một ngụm xem hương vị ra sao. Có điều thấy Lý Đông chưa làm ra phản ứng gì nàng cũng đành nhẫn nại kiềm chế xuống.

Và cũng không để mọi người phải chờ đợi lâu, ngay sau khi quan sát thấy phản ứng cần thiết đã kết thúc, Lý Đông đưa tay cầm lại ly chứa đồ uống mà tự thân nó đã thông qua phản ứng tỏa nhiệt để trở nên mát lạnh. Hắn dùng hai tay đưa tới trước mặt Thủy Tiên, phong thái rất tự nhiên mỉm cười:

- Chị Thủy Tiên, đây là ly cocktail Mojisto có hương vị rất đặc biệt được pha chế để dành tặng riêng cho chị. Hi vọng rằng sau khi thưởng thức, chị sẽ yêu thích nó. Chúc chị sinh nhật vui vẻ!

Khẽ đưa tay nhận lấy ly nước từ tay Lý Đông, Thủy Tiên dùng đôi mắt xinh đẹp tràn đầy tính thưởng thức mà nhìn hắn đánh giá. Người thanh niên trước mắt này quả thật tinh hoa nội liễm, bề ngoài không hề tỏ vẻ phô trương nhưng bên trong lại trí tuệ và tài hoa đến kỳ lạ. Sự xuất hiện của hắn hôm nay đã mang tới cho Thủy Tiên và khách quan đi hết từ bắt ngờ này sang bắt ngờ khác theo đó khiến buổi sinh nhật của nàng trở nên thú vị và phong phú hơn rất nhiều.

Cuối đầu nhìn ly cocktail một chút, Thủy Tiên mỉm cười:

- Lý Đông, Cảm ơn em! Thú thật, chị rất ấn tượng với món quà này đây!

Dường như lại không chịu được sức hấp dẫn từ ly nước và sự dài dòng khách sáo của hai người Thủy Tiên, Vũ Cương đứng một bên lên tiếng giục dă:

- Này Thủy Tiên, cậu nhanh thử xem hương vị thế nào. Nếu không thì để mình thử trước cho!

Thủy Tiên che miệng cười:

- Hi hi... này Vũ Cương, đây là quà sinh nhật của mình nha, nào có đến lượt cậu! Được rồi, để mình thử xem sao.

Nói đoạn Thủy Tiên nâng ly nước lên, hé cặp môi anh đào xinh xắn khẽ nhấp một ngụm.

Ngay khi những giọt nước đầu tiên chạm vào đầu lưỡi, một sự thanh mát và sáng khoái kỳ lạ lập tức từ trong miệng bốc lên trên đầu rồi lan tỏa xuống toàn thân, Thủy Tiên cảm giác thứ nước uống này như đang tan thành khí thấm vào thân thể mình vậy. Một trải nghiệm chưa từng có khi nài dùng các loại đồ uống khác trước đây! Thực sự là vô cùng đặc biệt!

Vũ Cương đứng một bên thấy Thủy Tiên sau khi uống xong thì chỉ mở to đôi mắt mà đứng ngậy ra một chỗ thì dồn dập lên tiếng:

- Này... này... Thủy Tiên? Thế nào rồi?

Thủy Tiên không có trả lời hần, tiếp tục 3U8mowx đứng ngậy ra. Mãi cho tới một lúc sau, mới thấy nài nhúc nhích cầm ly cocktail nâng lên trước mặt thì thảo:

- Thật là một thứ đồ uống đáng kinh ngạc! Có lẽ nó không đơn thuần chỉ là một loại đồ uống nữa! Cứ như tiên tử vậy!

Lời nói của Thủy Tiên không quá lớn nhưng do tất cả mọi người đang hết sức chú ý nên đều có thể nghe rõ lời của nài.

Nghe xong nhận xét này, Lý Đông mới tạm yên tâm. Thú thực đây cũng là lần đầu tiên hần căn cứ theo phương pháp và kinh nghiệm ghi lại trong viên pha lê để chế biến ra một ly Mojito nên đến chính bản thân hần cũng còn không biết hương vị thực tế của nó là như thế nào. Có điều bây giờ cứ nhìn biểu hiện của Thủy Tiên thì Lý Đông cũng biết có vẻ tay nghề của hần cũng không quá tệ, không làm mất đi uy danh của loại đồ uống này.

Vũ Cương khi này thì đã không thể tiếp tục nín nhịn, theo đó hần nhìn Thủy Tiên cầu xin:

- Này, Thủy Tiên! Mình thử một chút được không?

Nghe tới đây, Thủy Tiên vội rút tay lại liếc mắt nhìn Vũ Cương từ chối nói:

- Ly này mình uống rồi mà!

- Ô... Thủy Tiên, chúng ta là bạn thân mà, mình không ngại uống chung ly với cậu đâu!

Thủy Tiên vẫn lắc đầu:

- Uhm... Cậu không ngại nhưng mình ngại!

- Nếu vậy, hay là cậu san cho mình một ít đi! Thế nào?

Thủy Tiên buồn cười nhìn bộ dáng lạy lưc van xin của Vũ Cương, cũng không tiện từ chối hần hơn nên nài đành gật đầu:

- Được, vậy mang ly lại đây!

- Ha ha... Thủy Tiên! Yêu cậu nhất!

Vũ Cương hí hửng lao tới bàn nước cầm vội lên một ly thủy tinh rồi chia tay đưa tới trước mặt Thủy Tiên.

Mặc dù thật có chút không đành nhưng Thủy Tiên cũng hào phóng chia một nửa ly nước cho hần.

Nhận xong phần mình, không kịp mời ai, Vũ Cương vội vàng nâng cốc nhấp một ngụm lớn...

Hai mắt hần tròn trũng, chân tay có chút rung rẩy...

Đó là phản ứng khoa trương của Vũ Cương ngay sau khi được thưởng thức ly nước. Tương tự như Thủy Tiên, Vũ Cương cũng mất một hồi mới có thể thoát ra được cảm giác tuyệt diệu khó tả để mà thán thốt hết lên:

- Trời ơi, thứ nước gì thế này? Tuyệt! Quá tuyệt! Tuyệt đến không thể tưởng tượng được!

Vũ Cương khoa tay múa chân để diễn tả tâm trạng của mình có điều ngay khi nhận ra ánh mắt thèm muốn của những người xung quanh, hần mới ý thức được sắp có điều không ổn vội vàng dùng cả hai tay giữ cốc rồi lùi dần, lùi dần về phía sau, ánh mắt tràn đầy cảnh giác.

Nhưng mọi thứ đã không còn kịp... Lập tức những bóng người lao theo bám lấy hần:

“Vũ Cương, chẳng phải mày vẫn muốn mượn con xe Maserati của tao sao? Cho tao một ném thử ly cocktail một chút, tao cho mày mượn nó cả tuần!” –

“Biến đi! Ai nói tao cần con Maserati ghê của mày! Hào huyền!”

“Vũ Cương, chẳng phải mày cần thông tin em gái họ tao sao, tao tìm lại được số nó rồi. Thế nào người anh em, mời nhau chút nước có thể chứ hả?” – “Hừ hừ... Lượn! Lượn! Gái gú có ích gì, hại thân hại thận, mày dụ dỗ nhằm người rồi”

“Vũ Cương, chúng ta chơi với nhau từ nhỏ mà! Hồi đó mình toàn chơi trò còi chuông búng chim đó. Mày xem ta thân nhau như vậy có đồ tốt thì nên chia sẻ chứ nhỉ?” – “Đi chỗ khác chơi đi, tao nhớ mày là ai đâu, thân thuộc quen biết gì mà nhận lung tung vậy?”

...

Phía nhóm bạn của Vũ Cương là cả một mảnh hỗn loạn. Về phần Thủy Tiên, tất nhiên là không có ai mặt dày đi tranh đồ uống với nàng. Do đó việc của nàng chỉ còn là tiếp tục lìm đim nhắm mắt hưởng thụ thứ đồ uống kỳ diệu Lý Đông vừa pha chế. Theo đó, một cảm giác thư thái tràn ngập khắp cơ thể, tinh thần thể chất cứ như vừa trải qua một liệu trình spa, detox cao cấp vậy.

Và... mặc ai đó đang vô cùng dễ chịu, Trần Khanh khi này lại có cảm giác tức giận và ghen ghét muốn bùng nổ. Theo đó không thể chịu đựng hơn không khí ở nơi này, hần cấn răng đứng lên lặng lẽ đi ra ngoài hút thuốc, âm thầm tính kế nên làm gì để Lý Đông rời khỏi người hần theo đuổi.

Cứ như vậy chuyện ồn ào của Trần Khanh và Lý Đông qua đi thì cũng đã tới giờ tổ chức buổi tiệc.

Các công tác giới thiệu, chào mừng, cắt bánh, ăn tiệc nhẹ, biểu diễn ca nhạc... nối tiếp nhau dưới sự hướng dẫn chuyên nghiệp của MC nhằm chúc mừng chủ nhân buổi tiệc. Không khí khá sôi động, Thủy Tiên liên tục được các khách mời kéo đến mời rượu, mặc dù mỗi lần nàng chỉ nhấp môi uống không quá nhiều nhưng tích tiểu thành đại, tụt chung vào bụng cũng là không ít.

Buổi tiệc kéo dài đến gần mười hai giờ mới kết thúc. Cuối buổi tiệc là thời gian dành cho các vũ điệu sôi động với nhạc DJ nên mọi người cũng thấm mệt, theo đó sau khi chào hỏi Thủy Tiên, khách nhân lục tục ra xe. Tất nhiên trong số này, cũng không phải ai cũng sẽ trở lại nhà mình, trong những ánh mắt nhìn nhau ngẫm hiểu, bọn họ lại đưa nhau tiếp tục tìm kiếm những cuộc phiêu lưu kỳ thú khác.

Khi này tại cửa quán bar,

Đình Hương vừa đưa tay dịu Thủy Tiên vừa quan tâm hỏi:

- Chị Thủy Tiên, tối nay cũng uống nhiều rồi ha. Chắc xót ruột lắm! Hay là mình đi sang khu phố cổ, ăn chút gì lót dạ đi!

Thủy Tiên khi này cũng cảm thấy bụng hơi đói, có điều liếc nhìn đồng hồ thấy cũng đã khuya, nàng có chút ngại ngần nói:

- Thôi, khuya rồi. Em về đi kéo chú thím lại lo!

- Hi hi... Chị yên tâm, em gọi điện cho ba mẹ rồi. Đi dự sinh nhật chị chứ ai khác đâu mà lo, cùng lắm em bám càng về nhà chị ngủ một đêm là được chứ gì.

- Nhưng... còn Lý Đông đây?

Lý Đông ở bên nghe nhắc tới mình thì lên tiếng cười:

- Uhm... em cũng cảm thấy hơi đói rồi. Vừa khéo Đình Hương lại đưa ra lời đề nghị này. Chúng ta đi thôi!

Thủy Tiên gật gù:

- Vậy được! Mà hai người đi tới bar bằng gì vậy?

Đình Hương nghe tới đây thì nhớ tới thái độ của tên bảo vệ lúc đầu tối, theo đó nàng xì mặt xuống tỏ với Thủy Tiên:

- Bọn em đi xe máy! Có điều xe phải gửi vào siêu thị bên kia. Chị nhìn xem khuya quá họ đóng cửa mất rồi. Chắc tối nay phải đi taxi về, mai mới qua lấy lại được.

Thủy Tiên nghe xong thì khá là ngạc nhiên:

- Ủa, chẳng phải bar có chỗ để xe riêng sao?

- Uhm... có thì có nhưng bảo vệ lại không cho vào?

- Sao vô lý vậy?

- Thì thế! Tên bảo vệ thấy bọn em đi bằng xe số nên nói láo rằng bãi gửi hết chỗ, bắt bọn em sang bên kia đấy! Bực mình ghê!

- Thế sao lúc đó em không gọi chị?

- Em cũng định thế nhưng Lý Đông nói là không cần chấp chuyện nhỏ này, tránh ảnh hưởng tâm trạng ăn tiệc cho nên...

Thủy Tiên nghe tới đây thì hiểu ra vấn đề, nàng cau mày nói:

- Được rồi, chủ bar này là bạn chị. Chị sẽ phản ánh lại việc này với họ, không để các em phải chịu oan ức.

Đình Hương lập tức vui vẻ trở lại:

- Hi hi... Chị phải cho tay đó biết tay mới được đó nha!

Thủy Tiên gật đầu khẳng định:

- Em yên tâm đi! Chị nói là sẽ làm!

Lý Đông đứng một bên bỗng cảm thấy có chút nổi gai ốc thăm thán cho số phận của tên bảo vệ không may. Từ việc này hắn rút ra được một bài học sống còn trong đời nhân xử thế, đại ý của bài học này là “Ồ đời, muốn yên thân, tốt nhất đừng đắc tội gì với phụ nữ, dù chỉ là nhỏ nhất cũng không được”

Ba người đang trò chuyện thì một chiếc BMW X5 rà rà đỗ lại. Bác tài xế lập tức đi xuống, vòng qua đầu xe, mở cửa trước và sau rồi nhìn nhóm Thủy Tiên nói:

- Cô Thủy Tiên, mời mọi người!

Thủy Tiên gật đầu, nàng đề Lý Đông ngồi lên ghế phụ còn về phần mình thì cùng Đình Hương ra hàng ghế sau.

Ổn định chỗ ngồi, Thủy Tiên nói với lên phía trước:

- Bác Xuân, cho bọn cháu tới khu phố cổ nhé! Bọn cháu muốn ăn chút gì đó!

- Vâng, tôi biết rồi!

Chiếc xe BMW xi nhan ra đường sau đó theo con phố vắng tiến về hướng khu vực Hồ Lục Thủy.

Khi chiếc xe BMW vừa khuất bóng thì từ hướng bãi gửi một chiếc Mercedes đen bóng cũng lầm lũi đi ra. Người lái xe khẽ quay đầu lại hỏi:

- Anh Trần Khanh, bây giờ chúng ta đi đâu?

- Ra chỗ con Mai Lê đi, tao đang bức mình, cần phát tiết một chút!

Người lái xe nghe xong thì nhếch mép cười hiểu ý:

- Vâng! Vẫn là em sinh viên nhà ở phố cổ hôm trước phải không anh?

- Ủ! Nó đó!

- Dạ, em biết rồi!

Nói xong, chiếc Mercedes gầm nhẹ ga, cũng theo hướng chiếc BMW khi nãy chạy nhanh rồi khuất bóng mất.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Xung đột tại quán ăn

Trên xe, Trần Khanh ngả lưng tựa đầu vào thành ghế, ánh mắt mơ màng tưởng tượng đến thân thể nóng bỏng và đầy ma mị của Mai Lê. Cô sinh viên này hắn cũng mới quen gần đây thông qua một lần tham gia hội trò triển lãm, Mai Lê khi đó đang làm PG cho một dòng xe mới đưa ra thị trường của hãng Mercedes. Theo đó, cô nàng xinh đẹp và đại gia giàu có rất nhanh bắt được sóng với nhau. Không tốn nhiều công sức, chỉ một buổi hẹn hò ăn uống với món quà đắt tiền, Trần Khanh đã đưa được nàng ta vào nhà nghỉ. Tất nhiên Mai Lê cũng chẳng phải dạng gái ngoan gì, kinh nghiệm giường chiếu cũng đã không phải là ít mang tới cho Trần Khanh những phút giây thần tiên cực lạc. Trần Khanh khá là thích thú hưởng thụ sự nhiệt tình của Mai Lê cũng không quan tâm về lối sống của nàng. Dù sao cả hai cũng ngầm hiểu, giữa bọn họ là quan hệ tình tiền, vốn dĩ là không tồn tại một tính toán lâu dài nào với nhau cả.

Đang khi Trần Khanh tưởng tượng đêm nay sẽ làm thế nào để chinh phục cô ả khiến nàng ta kêu cha gọi mẹ thì tên lái xe lên tiếng:

- Anh Trần Khanh, hình như phía trước là xe của chị Thủy Tiên thì phải?

Trần Khanh tỉnh lại, mở mắt ra nhìn về phía trước, quả nhiên đúng là biển số xe của Thủy Tiên. Có điều hắn phát hiện lúc này xe đã dừng lại trước một quán vỉa hè, theo đó từ trong xe có ba bóng người lần lượt bước xuống. Ba người này ngoài Thủy Tiên, Trần Khanh còn nhận ra ngay sự có mặt của Lý Đông và Đình Hương.

Nếu là trong tình huống thông thường, chắc có lẽ Trần Khanh sẽ không quá để ý Thủy Tiên là làm gì có điều bây giờ vừa nhìn thấy Lý Đông, sự bức bối lại bùng phát và trào lên đến cổ khiến bao nhiêu dự vọng với cặp chân dài của Mai Lê bỗng nhiên tan thành sương khói, bay hơi không còn một chút tăm tích. Thêm vào đó, bất gặp hình ảnh Đình Hương vừa đi vừa cười nói với Lý Đông, trong lòng Trần Khanh lại càng thêm ghen tức, hắn có cảm giác cứ như mình đang bị Đình Hương cầm sừng công khai vậy. Với một kẻ tự cho mình là con của ông trời như Trần Khanh, làm sao hắn có thể chấp nhận được việc này.

Do đó, thay vì tiếp tục chạy về phía trước, Trần Khanh quay sang nói với tài xế:

- Mày lựa vị trí đỗ cách xa chiếc xe của Thủy Tiên một chút!

Tên tài xế ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy anh? Không tới nhà Mai Lê nữa à?

- Hừm... Dừng! Tao có việc cần xử lý.

Tên tài xế thấy khuôn mặt Trần Khanh lại trở nên xám xịt thì cũng không hỏi thêm cái gì mà đưa mắt tìm và lựa chọn một vị trí thích hợp đỗ xe lại.

Xe dừng, Trần Khanh nhìn chằm chằm vào ba người Thủy Tiên khi này đã đi vào một quán cháo vịt và ngồi tại một bàn ăn ngay vỉa hè. Cau mày suy nghĩ một chút, hắn cầm điện thoại lên bấm một dãy số.

Mất một lúc đầu dây bên kia mới có người nhận máy, Trần Khanh bức bối gắt hỏi:

- Kiên hả? Mày đang ở đâu?

- Dạ, em đang ở Nguyễn Du anh.

- Làm gì ở đó thế?

- Ha ha... có gì đâu anh. Quán Karaoke của thằng Tú mới về mấy con em ngon quá nên bọn em qua chơi cho biết mùi thôi.

- Hừm... Tao đang ở Hàng Trống gần chỗ mày đây.

- Vâng, đại ca gọi em có việc gì thế?

- Đang có việc gấp cần bọn mày xử lý! Mày kéo thêm ba thằng nữa lập tức phi lên đây, tới nơi gọi lại cho tao.

- Nhưng việc gì vậy đại ca? Em vẫn còn đang chiến có nửa hiệp!

- DDM thằng này... đẹp hết lại cho tao. Cút lên đây thi biết! Hói nhiều thế!

- Dạ... dạ! Bọn em lên ngay!

- Bíp... bip

Nghe được đàn em nhận lệnh, Trần Khanh cúp máy, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía ba người Lý Đông, miệng hắn khẽ nhếch lên cười đầy âm hiểm.

*****

Hơn năm phút sau,

Bừm...

Hai chiếc Exciter đồ xịch lại phía sau chiếc Mercedes của Trần Khanh, một bóng người lập tức nhảy xuống đi tới mở cửa sau bước vào trong xe. Sau khi vào trong, tên này nhìn về phía ghế lái phụ lên tiếng:

- Đại ca, thế nào ạ?

Trần Khanh không quay đầu lại mà chỉ về phía trước nói:

- Mày thấy ba người kia không? Một nam hai nữ đang ngồi ăn tại quán cháo đó?

Tên đàn em nhìn theo hướng tay của Trần Khanh thì hai mắt tỏa sáng, hấn nở nụ cười đầy bí ối:

- Ha ha! Ra là đại ca cũng đang thèm gái. Đại ca muốn thịt hai con nhỏ đó ạ?

Trần Khanh nghe xong thì cau tiết:

- Thịt... thịt... con em gái này! Một trong hai đứa con gái là em họ tao! Đồ ngu!

Tên đàn em biết mình lỡ lời vội hốt hoảng bào chữa:

- A... xin lỗi đại ca, em không biết! Vậy chắc anh định thịt con còn lại ạ?

Trần Khanh đầu nổi đầy gân đen quay đầu lại quát:

- ĐCM, mày có tâm mồm để cho tao nói hết câu không? Lạnh cha lạnh chanh nhảy vào mồm tao thế hả.

Tên đàn em toát mồ hôi hột:

- Dạ dạ... em câm! Em câm! Mời anh nói!

Trần Khanh hừ lạnh rồi quay đầu, vẩy tên đàn em xích lại gần cuối xuống nhỏ giọng thì thầm vào tai hắn. Khi đã căn dặn xong, như chưa yên tâm hắn tiếp tục nói:

- Làm nhanh gọn đừng để bọn họ kịp gọi người tới giúp. Cũng nhớ đừng làm chết người, công an dí mồm vào thì rách việc! Còn nữa, tránh làm bị thương hai con bé kia!

Tên đàn em gật đầu:

- Được rồi đại ca, chuyện nhỏ thôi mà! Đại ca cứ yên tâm giao cho bọn em là được.

Nói xong, tên đàn em lập tức mở cửa ra ngoài đi tới chỗ hai tên đồng bọn. Ba tên lập tức chụm đầu thì thầm truyền đạt kế hoạch mà Trần Khanh vừa bố trí.

Sau đó ít phút, tại quán cháo,

- Xi xúp...

Đình Hương cúi đầu vừa húp cháo vừa gật gù nhận xét:

- Uhm... quán này ăn cũng được đó!

Thủy Tiên mỉm cười:

- Vào phở cổ, nếu muốn ăn cháo vịt thì chỉ ở đây là ngon thôi. Vịt cò Vân Đình chính hiệu đấy!

- Vậy ạ? Em thấy quán nào cũng ghi như vậy mà ăn thử vài nơi chẳng thấy ngon gì cả.

- Ủ! Mấy nơi đó chỉ gắn cái mác để hấp dẫn khách vào thôi. Chủ quán này là người gốc Vân Đình, có tay nghề gia truyền nên thương hiệu đảm bảo. Không sợ bị hớ đâu!

- Vâng! Em cũng thấy ngon hơn chỗ khác thật!

Lý Đông ngồi một bên vừa ăn vừa lảng lảng nghe hai cô gái trò chuyện. Thực ra Lý Đông cũng không phải là quá đói bởi hàng ngày đi kèm với việc tu luyện hắn đã được bổ sung thêm nguồn năng lượng vì thế từ hừ không do đó nhu cầu ăn uống của Lý Đông cũng được giảm thiểu khá nhiều. Sở dĩ hắn đồng ý đi tới đây cũng là vì để cho hai cô gái có gì đó vào bụng mà thôi.

Vào lúc này, đang khi ba người vui vẻ ăn uống thì từ bên ngoài bốn người thanh niên mặt mũi bặm trợn khật khưỡng bước vào. Bọn chúng thẳng tiến tới gần bàn của Lý Đông rồi kéo ghế ngồi xuống. Một tên trong số đó vẩy tay gọi bồi bàn, người này thấy mấy vị khách xăm trổ đầy người thì biết là dân xã hội nên không dám chậm trễ, khúm núm đi tới mỉm cười hỏi:

- Dạ, các anh gọi gì ạ?

- Cho một đĩa thịt chặt và bốn bát cháo! Nhanh lên, bọn tôi đang đói!

- Dạ, dạ... các anh đợi một chút! Đồ sẽ ra ngay ạ!

Nói xong, người bồi bàn vội vàng đi vào trong giục chủ quán mau chóng sắp xếp. Hắn hiểu nếu không muốn phiền phức thì tốt nhất phục vụ nhanh để tiễn đi mấy ôn thần này đi càng sớm càng tốt.

Đồ ăn quả nhiên được mang ra sau ít phút nhưng có vẻ bốn tên này lại không có gì là vội vàng ăn uống. Một tên trong số đó đưa tay cầm lên hộp đựng đĩa khấy khấy xem xét rồi lớn tiếng:

- Hừ... đĩa thìa nhìn bẩn bỏ mẹ!

Nói xong hắn cầm hộp bỏ sang bàn bên cạnh rồi quay sang bàn Lý Đông nhìn chăm chăm vào Đinh Hương lên giọng:

- Này, cho mượn hộp đĩa cái!

Đinh Hương mặc dù có chút khó chịu với thái độ hách dịch bọn này này giờ nhưng nàng cũng không muốn phát sinh thêm phiền phức nên cầm ống đĩa lên đưa cho tên này:

- Của anh đây!

Tên du côn giờ tay lên có điều hắn không phải cầm lấy ống đĩa mà đặt tay chồng lên bàn tay đang cầm đồ của Đinh Hương mà vuốt ve, miệng thì cười tiện:

- Ha ha... này giờ không để ý. Cô em xinh quá! Hay là để bọn anh ghép bàn ngồi cùng cho vui nhỉ?

Thấy người trước mặt sầm sờ mình, Đinh Hương theo bản năng rút tay lại theo đó hộp đĩa cũng rơi lộp bộp xuống đất. Nàng tức giận đến đỏ mặt quát lớn:

- Anh làm cái gì đấy? Sao lại sờ vuốt tay tôi?

Tên du côn nhếch miệng:

- Hừ... sờ tý thì làm sao? Cô em tỏ thái độ gì thế? Biết bọn anh là ai không hả?

Nói đoạn hắn lại giờ tay hướng về phía trước muốn vuốt má Đinh Hương. Có điều ngay khi bàn tay còn cách mặt nàng một khoảng ngắn thì bất ngờ bị một cánh tay hữu lực bắt lại. Ngay sau đó là một tiếng gầm giọng vang lên cảnh cáo:

- Tốt nhất mày nên tập trung vào bát cháo của mình. Đừng kiếm chuyện ở đây!

Người vừa ra tay hiển nhiên là Lý Đông.

Tên du côn thấy Lý Đông đã ra tay thì trong lòng lại cười lạnh. Lý Đông ra mặt chính là điều chúng mong muốn trong vở kịch này, khi đó bọn chúng có thể lấy cớ để làm lớn chuyện, từ đó dạy cho Lý Đông một bài học.

Tên du côn mặt không tỏ ra chút nào bất ngờ mà nhìn Lý Đông trừng mắt quát:

- ĐM, thằng ranh con này! Mày biết mày đang làm gì không? Không muốn chết khôn hồn thả tay bỏ mày ra! Nhanh!

Lý Đông nhếch miệng dùng chất giọng lạnh lạnh:

- Hừ... đừng dọa tao!

Nói xong, Lý Đông lại gia tăng lực đạo, cánh tay như gọng kìm của hắn bóp chặt khiến gã du ôn lập tức cảm thấy vô cùng đau đớn. Theo đó hắn quay sang đồng bọn hét lên:

- Chúng mày... lên! Đập chết mẹ nó cho tao!

Ba tên phía sau vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần, theo đó nghe lệnh lập tức xô bàn đứng lên, kẻ rút dao găm, kẻ cầm ghế nhào tới.

Thấy có đánh nhau, cả quán ăn trở nên hỗn loạn. Khách ăn đêm sợ tai bay vạ gió nháo nhác bỏ chạy, cố tránh chỗ nguy hiểm này càng xa càng tốt.

Tình huống xảy ra quá đột ngột khiến Đinh Hương tái hết cả mặt. Lại chứng kiến Lý Đông sắp gặp nguy hiểm, nàng vội vàng hét lên:

- Lý Đông, cẩn thận!

Thủy Tiên ở bên thì bình tĩnh hơn một chút, nàng vội vàng đảo mắt nhìn xung quanh tìm cứu trợ. Có điều bây giờ phe nàng chỉ có bác lái xe già, người xung quanh ai lại dám đương đầu với mấy tên vô lại trước mặt này đây. Cách duy nhất chỉ có thể là gọi điện thoại cứu viện, có điều Thủy Tiên cũng hiểu rất khó có ai kịp tới để ngăn cản sự việc trước mắt này!

Miêu tả thì chậm nhưng diễn biến hiện trường khi này lại diễn ra rất nhanh.

Bốn tên du côn chia làm bốn hướng dùng hung khí tấn công về phía Lý Đông, hai tên dùng dao đâm vào vùng bụng, một tên cầm ghế nhắm đầu đập xuống, thậm chí ngay cả tên đang bị Lý Đông nắm tay cũng dùng tay còn lại đâm thẳng vào mặt Lý Đông.

Khi tất cả mọi người đều nghĩ sẽ có một màn máu me thê thảm diễn ra trước mắt thì một cảnh bất ngờ và khó tin diễn ra.

Không hiểu như thế nào mà bốn tên côn đồ khí thế đang như hổ như lang lao tới bỗng đồng loạt thét lên đau đớn:

- Á... Á... Á... Hự... Hộc... Ặc

Theo đó một bóng người bay như đạn pháo đập thẳng xuống bàn ghế gần đó khiến chúng gãy gập, đổ vỡ tan nát. Nhìn kỹ hóa ra đó là một tên du côn.

Ba tên còn lại thì mỗi người một cảnh. Tên cầm dao bị người thanh niên dùng chân đạp thẳng vào ngực mà giẫm xuống đất, máu tươi từ trong miệng đang không ngừng ộc ra, có vẻ bị nội thương không nhẹ. Tên cầm đầu gãy sự lúc trước thì đang nằm sấp mặt gào lên đau đớn, một cánh tay mà hắn dùng vuốt ve cô gái lúc này có vẻ đã bị người thanh niên vặn gãy, lủng lẳng vắt vẻo ngược ra phía sau gWmc0p lưng. Tên cầm ghế tuy không gặp tổn thương gì nhưng tình cảnh lại đang vô cùng nguy hiểm. Hắn đang bị người thanh niên dùng một tay bóp chặt cuống họng nhắc bổng cả người lên cao khiến cho không thể hô hấp, mặt càng lúc càng tái đi. Hai húc là tên này lại không dám nhúc nhích thêm một ly mặc dù hung khí trong tay hắn là chiếc ghế vẫn còn được chính hắn giơ lên cao có thể giáng xuống bất cứ lúc nào.

Lý Đông cũng không có ý định bóp chết tên này, theo đó thấy kẻ này đang sắp không chịu thêm được nữa, hắn mới đưa tay giáng một chưởng vào sau gáy khiến tên này đổ gục xuống, lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Bốn tên côn đồ đã bị khống chế, không ít người vây xem gần đó mới vuốt ngực thở phào. Sau đó những tiếng vỗ tay và lời bàn tán khen ngợi thân thủ như thần của chàng thanh niên trước mắt dần vang lên.

Lý Đông nhận thấy tình hình có vẻ đã được kiểm soát mới nhìn về phía Thủy Tiên lên tiếng:

- Chị Thủy Tiên, phiền chị gọi công an đến giùm! Mấy tên này phải giao cho chính quyền xử lý mới được!

Thủy Tiên nhanh chóng gật đầu:

- Được, chị gọi ngay!

Nói xong nàng nhanh chóng đi ra một chỗ ít tiếng người lục tìm điện thoại bấm số gọi khẩn cấp.

Đình Hương khi này thấy Lý Đông đã ổn định được tình hình mới hoàn hồn chạy tới gần quan tâm hỏi:

- Lý Đông, cậu không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không?

Lý Đông quay đầu nhìn nàng mỉm cười:

- Không sao! Mọi chuyện ổn rồi!

Đang khi Lý Đông vừa quay đầu bắt chuyện Đình Hương thì lúc này tên du côn bị vặn gãy một tay bất ngờ trở mình, dùng cánh tay lành lặn còn lại rút từ bên hông ra dao găm, căn răng chồm người dậy đâm mạnh về phía hậu tâm Lý Đông. Vừa rồi nghe tiếng Lý Đông nói báo công an, hắn hiểu bọn họ sắp gặp rắc rối lớn rồi. Với tội danh dùng hung khí cố ý sát thương người dù không xảy ra hậu quả nghiêm trọng thì nếu có xử nhẹ cũng phải giam bảy năm tù. Do vậy lợi dụng lúc Lý Đông sơ ý, hắn mới tranh thủ cơ hội này tấn công Lý Đông hòng tìm ra được một con đường để trốn chạy.

Có điều, tính toán là một chuyện, thực tế lại là một chuyện khác.

Trong ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh, chỉ thấy Lý Đông đổ gập người về phía trước chín mươi độ, chân trái làm trụ, chân phải làm côn, tung ra một cú đá hậu cực mạnh trúng ngay vào vùng bụng của tên du côn.

Gã này bất ngờ trúng đòn, cả người gập người như con tôm bay thẳng đập vào cột điện bên hè.

- Bộp...Hự... Ọc

Lực đạo khá mạnh khiến tên du côn ọc ra một búng máu.

Mặc dù gặp tổn thương nặng nhưng tên này có vẻ sức chịu đựng rất lớn, hắn vẫn rất tỉnh táo. Khi này có vẻ đã say máu, say đòn, ánh mắt hắn trợn trừng vằn lên từng tia máu nhìn Lý Đông churòi lớn:

- ĐCM này, tao nhớ mặt mày rồi. Tao mà vào tù, anh em tao sẽ xử chết con mẹ mày! Đồ con... Á... Á... Á

Hắn chưa kịp nói tiếp từ “Chớ” thì lại hét lên thảm thiết, không biết từ bao giờ bàn tay cầm dao của hắn đã bị hai chiếc đũa gỗ đâm xuyên qua và găm chặt xuống nền gạch.

Những người đứng vây xem tròn mắt lên nhìn chiếc đũa mà không thốt nên lời, bọn họ biết lực đạo người ném những chiếc đũa này phải lớn không thể tưởng tượng mới làm được chuyện như vậy.

Không quan tâm ánh mắt của mọi người, Lý Đông lừ đừ như một con mãnh hổ tiến lại phía tên du côn đang nằm rên rĩ, nửa ngồi nửa quỳ dùng chất

giọng lạnh lạnh lên tiếng:

- Tao cực ghét bị người mắng chửi. Do vậy nếu không muốn chịu thêm đau đớn thì tốt nhất ngâm cái mồm mày lại! May cho mày là hôm nay việc này diễn ra ở nơi đông người, không thì cái mạng của mày đã sớm không còn để ở đó mà kêu gào nữa đâu!

Theo bản tính, tên du côn đang định tiếp tục gồng lên chửi rửa nhưng khi hắn bắt gặp ánh mắt lạnh khốc của Lý Đông đang nhìn mình thì bất giác lông tóc dựng đứng, cả người như rơi vào hầm băng. Bằng bản năng sinh tồn hắn biết rằng những lời mà người thanh niên này vừa nói hoàn toàn không phải là đe dọa, kẻ này hoàn toàn có thể làm ra điều đó. Lần đầu tiên trong cuộc đời làm giang hồ tên du côn mới có cảm giác sợ hãi như vậy khi mới chỉ nhìn vào ánh mắt một người.

Theo đó, lời nói vừa ra tới miệng của hắn lập tức bị tên du côn nuốt ngược trở lại, hắn học theo tên cầm ghế gục đầu sang bên giả đồ bất tỉnh nhưng trong lòng thì đang không ngừng vang lên những tiếng chửi rửa “ĐM thằng Trần Khanh, hắn sai bọn ta tấn công con quái vật nào thế này?”

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Nụ hôn

Cách hiện trường vụ xung đột NC6grD9 khoảng ba mươi mét, trên chiếc xe Mercedes, Trần Khanh có chút vô lực đổ người tựa vào lưng ghế. Thật sự dù có trí tưởng tượng phong phú đến thế nào hắn cũng không nghĩ ra vở kịch lại có màn kết thúc chóng vánh như vậy, đặc biệt là nó còn quá sai khác so với dự kiến.

Sự việc đi tới mức này, Trần Khanh dù có ngu ngốc cũng đã nhận ra có điều không bình thường. Theo đó, hắn bắt đầu nghi hoặc về thân thể của Lý Đông.

“Kiến thức thông tuệ, kỹ năng điều luyện, thân thủ trác tuyệt, hành xử quyết đoán đầy tính sát phạt. Kẻ này rốt cục có đúng là từ một xô xình nào đó ở nông thôn chui ra không vậy? Hắn rốt cục là từ đâu mà đến?” Trần Khanh khẽ lẩm bầm tự vấn.

Sau một hồi suy nghĩ, biết không thể có được đáp án, Trần Khanh quyết định tạm gác chuyện này lại. Hắn sẽ phải điều tra thêm về Lý Đông trước khi có những hành động cụ thể tiếp theo. Theo đó, Trần Khanh quay đầu sang nói với tên tài xế:

- Rút thôi!

- Vâng! Nhưng còn bọn thằng Kiên thì sao anh? Em sợ chúng nó gặp rắc rối gì khai ra anh thì hỏng!

- Hừ... Chúng đủ thông minh để hiểu nên làm thế nào. Việc này không cần lo! Đi thôi!

- Dạ!

Tên tài xế khởi động xe, bật xi nhan đang định nhập làn lưu thông thì Trần Khanh lại lên tiếng:

- Quay đầu lại đi theo hướng Trảng Thi. Tao không muốn Thủy Tiên nhìn thấy biển số xe!

- Dạ, Em biết rồi anh!

*****

Năm phút sau khi xe của Trần Khanh biến mất, công an phường đã có mặt. Theo đó, bốn tên côn đồ đều bị áp tải vào viện sơ cứu. Nhóm của Lý Đông, chủ quán phở là những người có liên quan cũng được mời về trụ sở gần đó để lấy lời khai. Thủ tục rườm rà kéo dài cho tới tận gần hai giờ sáng, cả nhóm mới được cho về. Theo đó, chuyện rắc rối này tới đây mới có thể tạm thời chấm dứt.

Ra tới xe, Thủy Tiên quay sang Lý Đông hỏi:

- Lý Đông, nhà em ở khu nào?

Lý Đông trả lời:

- Chị biết đường Đông Thắng, trục ven Tây Hồ chứ?

- Ồ... tưởng ở đâu xa chứ đường đó thì chị biết! Chị ở ngay khu Bán đảo mà!

- Ha ha, hóa ra là cùng đường về rồi!

- Ủ, em lên xe chị đưa về luôn!

- Được, thật là tiện quá! Tiết kiệm được một khoản tiền taxi kha khá đấy!

Thủy Tiên che miệng cười:

- Hi hi... dù không cùng đường thì ai lại để muộn thế này bạn trai của em gái chị phải đón xe về nhà chứ. Nào đi thôi!

Đình Hương khi này đứng một bên nghe Thủy Tiên nhắc tới cụm từ “bạn trai” thì không tự chủ được liếc nhìn Lý Đông rồi đỏ mặt cúi thấp đầu nhìn xuống đất.

Lý Đông khi này lại không quá để ý đến biểu hiện của nàng, sau khi gật đầu với Thủy Tiên, hắn chủ động tiến lại ngồi vào ghế lái phụ đã được tài xế mở sẵn cửa. Về phần hai cô gái tất nhiên cũng mau chóng đi vào trong xe.

Sau đó ít giây chiếc BMW khởi động tiến về Tây Hồ.

Đường khuya khá vắng vẻ do vậy chỉ khoảng gần mười phút sau xe đã đi tới đầu đường Đông Thăng. Theo đó, tiếp tục di chuyển thêm một đoạn, Lý Đông quay sang chào hai người Thủy Tiên rồi ngo ý muốn xuống xe tại một con hẻm của khu dân cư gần Đông gia Biệt thự.

Bác tài xế cho xe dừng lại theo yêu cầu của Lý Đông. Khi thấy hắn mở cửa bước xuống, Đình Hương vội quay sang nói với Thủy Tiên:

- Chị đợi em một lát nha!

Thủy Tiên cười cười nhìn Đình Hương trêu trọc:

- Sao hả? Không nhớ rồi người ta à? Hay theo Lý Đông về nhà luôn đi!

- Chị này... cứ trêu em!

Đình Hương xấu hổ đẩy nhẹ vai Thủy Tiên một chút rồi không nói gì thêm với nàng mở cửa bước ra xe. Lý Đông thấy vậy thì ngạc nhiên hỏi:

- Đình Hương, có chuyện gì mà xuống xe thế?

Đình Hương không trả lời Lý Đông mà tiến lại kéo Lý Đông đứng ra xa chiếc BMW sau đó nhìn hắn áy náy nói:

- Lý Đông, xin lỗi cậu nha! Vì giúp mình hôm nay mà cậu gặp phải nhiều rắc rối!

Lý Đông mỉm cười lắc đầu:

- Uhm... tưởng chuyện gì. Cậu không cần phải băn khoăn. Hôm nay được tham gia tiệc sinh nhật mình cũng thấy rất vui mà. Vội lại cho những kẻ như mấy tên du côn này vào trại cũng là giúp ích giảm bớt nguy hại cho xã hội, cậu nói có phải không?

Đình Hương nhướn miệng cười:

- Hi hi... tinh thần hiệp nghĩa, ý thức cộng đồng cao quá! Cậu nói cứ như hiệp sĩ đường phố vậy! Thế nào? Cảm giác ra tay trấn áp lưu manh cũng thật oai phong chứ hả?

Lý Đông gật bù đưa tay nâng cằm:

- Uhm... mình vẫn thấy là hơi thiếu tính kích thích, tiếc là bọn chúng quá ít người. Nếu bọn chúng kéo tới đông cỡ khoảng chục tên thì mới thật là oai phong nha!

Đình Hương nghe xong vội vã xoa tay:

- Thôi đi, lại còn đòi lấy một địch mười! Có mấy tên mà mình đã sợ gần chết rồi đây. Gan cậu lớn nhưng gan mình bé tẹo à nha.

- Ha ha... thì mình đang tưởng tượng đến mấy cảnh trong phim võ hiệp mà. Được rồi, cũng muộn rồi, cậu về nghỉ ngơi đi, mai chúng ta còn có tiết đó!

Đình Hương nhìn Lý Đông có chút lưu luyến không rời nhưng lại không tìm ra lý do để nán lại lâu hơn, theo đó nàng đành đưa tay ngang ngực vẫy vẫy rồi lên tiếng:

- Uhm... vậy tạm biệt cậu nha! Nhớ nghỉ ngơi sớm đó!

Lý Đông gật đầu ra hiệu đã biết.

Đình Hương thấy vậy cũng không nói gì thêm quay đầu đi trở lại xe. Ngay khi Lý Đông cho rằng nàng đã yên tâm trở về nhà, bản thân hắn định quay gót hướng Đông gia biệt thự thì bất chợt một luồng gió thơm ấm thổi vào người, theo đó một thân hình mềm mại quần lên trên thân Lý Đông rồi một cặp môi hồng như chuồn chuồn lướt nước nhanh chóng chạm nhẹ lên mặt hắn.

Tiếp đó cũng bất ngờ như khi tập kích, bóng hình kia buông Lý Đông ra sau đó cắm đầu chạy nhanh về phía trước rồi mở cửa chui thẳng vào trong chiếc BMW.

Hành động của người này nhanh tới mức khiến Lý Đông không kịp né tránh... à mà phải nói là không dám né tránh thì đúng hơn. Theo hấn thấy nếu mình tránh nha nhờ đâu người ta ôm nhằm cột điện phía sau thì sao? Nếu vậy quả thật là quá có lợi cho cái cột điện rồi. Chính vì vậy Lý Đông mới không làm ra bất kỳ cái gì phản ứng, đành nhẫn nại đứng lại chịu trận vậy!

Khẽ đưa tay vuốt vuốt gò má còn đọng lại vệt son thom mát trên má, Lý Đông dùng ánh mắt ngây dại nhìn theo chiếc BMW đang dần khuất bóng phía xa rồi nghệt mặt ra lâm bầm “Thôi xong! Ăn mạng tới nơi rồi! Không phải nằng ta xem mình như bạn trai thật rồi chứ? Trời đất quý thần ơi, không thể nào đâu, Trương Ngọc mà biết chuyện này thì đời mình ô hô ai tai là cái chắc... Sao bỗng chốc cuộc sống lại trở nên khó khăn thế này chứ hả?”

Gục đầu đi xuống như một kẻ vừa chiến trận thất bại, Lý Đông như một kẻ vô hồn dò dẫm tìm đường trở lại Đông gia Biệt thự.

Cùng lúc này trên xe,

Mặc dù đã đi khá xa vị trí Lý Đông mới đứng, Đinh Hương tim vẫn còn đang đập như trống trận, sắc mặt hồng lên như sắp nhỏ ra máu.

Nàng thật không hiểu làm sao từ ngày quen biết Lý Đông thì như có một ma lực vô hình nào đó xui khiến khiến nàng vô tình mà góp nhặt lại từng chút thiện cảm với người con trai này rồi lưu giữ mãi chúng trong lòng. Cho tới ngày hôm nay sau hàng loạt những sự việc diễn ra đã khiến những thiện cảm đó đạt tới một số lượng đủ để dẫn phát một sự thay đổi tâm tư về chất. Nàng biết tình cảm của mình dành cho Lý Đông đã không còn là “thích thú” đơn thuần nữa, và chính sự bộc phát này mới khiến nàng không tự chủ được mà làm ra hành động to gan lớn mật như vậy.

Thủy Tiên ngồi một bên liếc mắt thấy Đinh Hương đang dùng hai tay xoắn xuýt mà đan vào nhau, đầu cúi thấp xuống gần ngực thì mở lời trêu chọc:

- Đinh Hương, việc lúc nãy chị thấy hết rồi nha! Sao hả? Bộ hai người lần đầu thân mật hay sao mà ngại ngần thành cái bộ dạng này?

Nghe xong những lời này, Đinh Hương chỉ muốn học theo đà điều chôn đầu xuống đất bỏ quên sự đòi cho đỡ xấu hổ mà thôi. Sở dĩ lúc này nàng không làm được ngay cũng đơn giản chỉ vì Đinh Hương vẫn còn đang ngồi ở trên xe, không tiếp xúc được với mặt đất mà thôi.

Nói là vậy nhưng Đinh Hương lập tức tìm ra được tầm khiên hữu hiệu, theo đó nàng vội vàng cầm lên chiếc gối dựa lưng úp kín mặt vào đó.

Thủy Tiên thấy thế thì lăn ra cười rũ rượi.

Không chịu được sự chế nhạo này, Đinh Hương dùng giọng như muỗi kêu lý nhí nói:

- Chị Thủy Tiên, đừng trêu em nữa!

Thủy Tiên vẫn tiếp tục cười lớn:

- Ha ha... Thật không giống hình ảnh năng động của em gái chị nha!

Đinh Hương càng úp mặt chặt hơn vào gối, không dám lên tiếng một lời.

Thủy Tiên thú vị nhìn cô em gái, biết cũng không làm nàng lúng túng thêm nữa nên nàng đổi chủ đề:

- Này Đinh Hương, chị tò mò một chút, hai đứa bắt đầu lâu chưa?

Thấy Thủy Tiên đã ngưng trêu chọc mình, Đinh Hương hơi hé ánh mắt ra nhìn Thủy Tiên nhỏ giọng:

- Cũng... mới thôi ạ!

- Uhm... vậy em hiểu về Lý Đông được bao nhiêu?

Đinh Hương nghi hoặc hỏi lại:

- Sao chị lại hỏi như vậy?

- Uhm... em không thấy Lý Đông biểu hiện ra thực sự rất ưu tú sao? Em có nghĩ tới một chàng trai xuất thân gia cảnh tầm thường thì vì sao lại hội tụ được những tố chất như vậy chưa?

Đinh Hương ấp úng:

- Cái này... em... em cũng không để ý!

Câu trả lời này của Đinh Hương cũng không phải là để đối phó. Quả thật là nàng cũng chưa từng suy nghĩ nhiều như vậy, trong chuyện này nàng chỉ đơn giản giống như con ong theo bản năng tìm mật bị bông hoa thom là Lý Đông hấp dẫn tới mà thôi.

Nhìn cô em gái đang thộn mặt ra, Thủy Tiên lắc đầu:

- Quả nhiên là một cô gái dù thông minh thế nào thì khi yêu đôi mắt cũng trở nên mù quáng. Em không biết gì về người ta mà lại cứ đâm đầu vào thế à?
- Em!!!!

- Em cái gì mà em! Dù có say mê thế nào thì cũng nên giữ lại một chút tỉnh táo cho tôi đi cô gái! Chị nghĩ người bạn trai này của em không phải đơn giản như bề ngoài cậu ta thể hiện đâu. Không nói những mặt khác, chỉ cần nhìn biểu hiện bình tĩnh, quyết đoán của cậu ta khi đối mặt với những người lấn lộn nhiều năm như anh Trần Khanh và bọn côn đồ cũng đã thấy rất không giống với một sinh viên bình thường rồi.

Dừng lại một chút, Thủy Tiên tiếp tục nói:

- Theo kinh nghiệm của chị, nếu bản thân Lý Đông không có môi trường sinh trưởng và rèn rũa thì chắc chắn không thể làm được như vậy. Em có nhìn thấy chiếc đĩa cắm vào tay tên du côn thế nào không? Có biết Lý Đông nói gì mà khiến một tên cặn bã không sợ trời không sợ đất như hắn im bật không? Hãy suy nghĩ nhiều thêm một chút em sẽ có thêm nhiều đánh giá thú vị đấy!
- A... sao chị lại biết nhiều như vậy?

Đình Hương nghe xong thì thốt lên khâm phục.

Thủy Tiên dùng ngón trỏ dí vào mũi của Thủy Tiên cười nói:

- Hi hi... không phải chị biết nhiều! Điều này nếu ai dụng tâm một chút là có thể nhận ra được, ở đây chỉ có mỗi cô em gái ngốc nghếch này là không nhận ra thôi!

Đình Hương vừa có chút xấu hổ vừa có chút tự ái kháng nghị:

- Em không có ngốc à nha!

Thủy Tiên gật gù:

- Ừ đúng! Là chị nói nhầm! Sao em gái chị lại ngốc được chứ. Ngốc mà đãi cát tìm vàng ra được bạn trai tốt như vậy. Chị còn có chút phải hâm mộ em đây!
- Ha ha... chị lại còn nói nữa à! Không phải anh Hoàng Khải cũng rất ưu tú sao?

Nghe nhắc tới Hoàng Khải, Thủy Tiên vốn đang vui vẻ bỗng có chút trầm mặc. Sau giây lát nàng nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Uhm... kể ra anh Hoàng Khải cũng rất được, có điều không hiểu sao khi tiếp xúc cùng anh ấy chị vẫn luôn cảm thấy thiếu thiếu một chút gì đó để có thể khiến mối quan hệ này đi được xa hơn.

Đình Hương ngược nhìn khuôn mặt mang đôi nét tư lự của Thủy Tiên sau đó cất lời:

- Em hiểu suy nghĩ của chị. Thực ra tình cảm là thứ rất khó nói trước và đoán biết. Nó đến bất ngờ, chúng ta không kịp phòng bị thì đã bị cuốn vào bên trong rồi. Em nghĩ nếu là tình cảm thật sự thì có lẽ nó không cần bất cứ một lý do nào cho sự bắt đầu và không cần một cái gì để làm chất xúc tác. Nó sẽ tự nhiên đến mà thôi! Do đó nếu chị cảm thấy anh Hoàng Khải không phù hợp thì có nghĩa là anh ấy chưa phải là nửa kia định mệnh của chị. Biết đâu sau này chị sẽ gặp được ai đó phù hợp hơn thì sao.

Thủy Tiên hí cặp mắt xinh đẹp mà nghe Đình Hương nhận xét. Sau giây lát nàng bật cười:

- Chà, cô em tôi đúng là ngoài những lúc ngốc nghếch như khi nãy ra thì vốn luôn rất sâu sắc và thông minh nha.
- Chị... lại nói nữa rồi! Lát nữa đi ngủ, em sẽ không cho chị gác chân lên người nữa đâu nha!
- Suyt... em nhỏ giọng chứ! Lộ hết tính xấu của chị bây giờ!
- Hi hi, ở đây có ai đâu?
- Không có ai cũng không được nói!
- Uhm... vậy chị còn dám trêu em nữa không?
- Được, được, chị sẽ không nhắc tới nữa là được chứ gì!
- ...

Hai cô gái vui vẻ cười đùa, không khí trong xe cũng vì thế mà tràn đầy sức sống!

Chương 120: Hoạt động ngầm

Sáng hôm sau, Trường Đại học Kinh tế quốc gia, Lớp Kinh tế công nghiệp A

Mang theo một chút thâm nhật ở mí mắt, Đinh Hương rón rén đi vào trong lớp. Việc đầu tiên nàng làm chính là liếc mắt nhìn về phía chỗ ngồi của Lý Đông.

- Hắn còn chưa tới? Không phải là ngủ quên rồi chứ?

Thấy vị trí quen thuộc không có ai ngồi, Đinh Hương khẽ lẩm bẩm trong miệng. Đang khi nàng định tiến về chỗ ngồi của mình thì giật mình bởi một giọng nói phía sau:

- Đinh Hương, thế nào? Minh tưởng cậu hôm nay không dậy nổi chứ?

Không cần quay đầu nhìn lại, Đinh Hương cũng biết người vừa lên tiếng hỏi mình là ai. Theo đó trong bộ dáng của một chú nai con bị dọa sợ, nàng không trả lời mà mím môi cúi đầu đi nhanh về chỗ của mình bỏ mặc ai đó đang ngơ ngác không hiểu ra là làm sao.

Sau giây lát, phát hiện ra là Đinh Hương đang ngại ngùng chuyện của hai người tối hôm qua, Lý Đông lắc đầu cười khổ rồi cũng mau chóng đi lại bàn học của mình.

Trong suốt mấy tiết học sau đó, Đinh Hương không tìm tới bắt chuyện Lý Đông như mọi ngày thậm chí còn không dám quay đầu nhìn hắn lấy một cái, tâm trạng của nàng thật giống một bé con vừa làm ra chuyện gì đó sai trái tày trời với Lý Đông vậy.

Theo đó, đến cuối buổi, ngay khi chuông vừa reo nàng đã vội vàng ôm cặp đứng lên chạy biến ra khỏi lớp. Biểu hiện thất thường của nàng tất nhiên không qua được ánh mắt của mấy cô bạn ngồi xung quanh, những cái đầu lập tức chụm lại cùng nhau thì thầm:

- Này, bà có thấy Đinh Hương hôm nay có gì đó kỳ lạ không?

- Ừ, tôi cũng thấy thế. Cả buổi học không tập trung như thường thấy, gò má thì lại cứ đỏm chút lại đỏ lên. Không hề bị ốm rồi hả?

- Ài... bà đúng là phán bừa! Ốm thì phải nghỉ ở nhà chứ, nhìn chạy nhanh hơn thỏ thể kia tôi nghĩ chắc là không phải đâu. Trông cậu ấy cứ như đang nghĩ đến chuyện gì gây ngại ngùng hoặc xấu hổ nào đó thì hơn!

- Trời đất! Thẹn thùng... bà có tưởng tượng ra không vậy?

- Hi hi... không thể nói chắc nha! Bộ mấy bà không thấy quãng mắt Đinh Hương hôm nay hơi thâm à? Tôi thấy chắc chắn là tối hôm qua cậu ấy thiếu ngủ rồi, sáng nay đến lớp lại còn mắt tập trung rồi chốc chốc đỏ mắt như vậy các bà thử đoán xem lý do là gì?

Mấy cái đầu nghe xong thì lệch sang một bên trở lại suy luận thám tử, bỗng chốc một cô gái như nghĩ ra cái gì che miệng nói:

- A, có lẽ nào đêm qua Đinh Hương đã...

Cô sinh viên nói tới đây thì dừng lại, ánh mắt liếc nhìn chúng bạn cười cười mà mẫn. Tất nhiên những cô nàng bất quai ở đây không cần tiếp tục nghe tiếp cũng ngầm hiểu với nhau là chuyện gì, theo đó những tiếng cười rúc rích lập tức vang lên. Mất một lúc sau, một người trong số đó lên tiếng:

- Các bà nói người may mắn đó là ai vậy? Tôi thấy Đinh Hương chưa bao giờ tỏ vẻ là có bạn trai nha?

- Ừi... không nhắc không có nghĩa là không có, chỉ là cậu ấy kín kẽ thôi. Chẹp chẹp... thật là ngưỡng mộ nha, người ta đi tới một bước này rồi mà mình còn ngây thơ chưa biết đời là cái gì?

- Ôi trời... tôi lạy bà, đừng giả vờ làm con nai vàng ngơ ngác nữa. Hôm nọ vào mua thuốc cảm ở tiệm thuốc, tôi tình cờ gặp lão Tùng người yêu bà vào mua thuốc tránh thai đấy. Đừng nói hấn mua cho người khác không phải mua cho bà nha. Tôi thấy hấn cũng không dám có cái gan đó đâu nhỉ?

Cô gái vừa tiếc rẻ mình không hiểu sự đời nghe xong thì đỏ mặt bảu chữa:

- A... cậu hiểu lầm rồi, đó là mình nghe nói thuốc tránh thai có tác dụng làm đẹp da nên nhờ anh Tùng mua về dùng thôi. Không như cậu nghĩ đâu! Bọn mình rất trong sáng nha!

Nói xong nàng ta lẩm bẩm rửa thầm trong lòng “Chết tiệt! Sao cái tên ngu ngốc này lại làm chuyện lộ liễu như vậy chứ! Đã dặn kín đáo rồi mà! Kiểu này phải cấm vận dài hạn cho biết tay mới được, hừ hừ!”

Mấy người bạn khi này cũng không thèm tranh cãi thêm với cô nàng, theo đó một người lên tiếng:

- Ha ha... thôi các bà, về đi! Muộn rồi!

- Ủ, về thôi!

Mấy cô nàng lục tục đứng lên thu xếp sách vở và túi đồ. Mặc dù các nàng thì thầm những chuyện riêng tư với âm thanh khá nhỏ thê nhưng lại không ngờ được rằng toàn bộ cuộc nói chuyện vừa rồi lại rơi cả vào tai Lý Đông. Về phần Lý Đông hẳn vốn cũng không định đi nghe lén chuyện của các nàng thê nhưng vấn đề này lại là có liên quan gián tiếp đến hắn. Do vậy lắng tai nghe phán xét xong một hồi, trán Lý Đông toát ra mồ hôi lạnh rồi khê lăm bầm:

- Nếu mấy cái cô này có thời gian ngồi tám chuyện với nhau thì không biết có nhìn lá rơi mà phán sắp có siêu bão không nữa. Khả năng suy luận thật vượt quá sức tưởng tượng.

Nghĩ tới đây, hắn bật cười rồi cầm lên cặp sách ra lấy xe trở về nhà. Ngay khi hắn vừa tới bãi gửi thì bất chợt điện thoại trong túi quần rung lên.

Lý Đông rút điện thoại mở ra tin nhắn vừa tới. Đọc lướt nội dung khuôn mặt Lý Đông nhìn qua không có gì thay đổi nhưng nếu tinh ý có thể thấy khóe mép hắn nhếch lên một chút ý cười.

*****

Cảng biển quốc tế Đông Thành,

Du khách lần đầu tiên đặt chân tới đây và chứng kiến không khí tấp nập giao thương với hàng loạt tàu trọng tải siêu trường siêu trọng đang neo đậu san sát để chờ bốc dỡ hàng hóa thì sẽ không thể nghĩ tới mới chỉ cách đây không lâu, nơi này còn chỉ là một cảng nước sâu vắng vẻ. Ấy vậy mà chỉ trải qua vài năm ngắn ngủi, Cảng Đông Thành đã có những bước chuyển mình khổng lồ để thực sự trở thành một cảng biển quốc tế xứng đáng với những tiềm năng to lớn của nó. Cho tới hiện tại hầu như các công ty tàu biển lớn đều đã biết tới Đông Thành như là một trong những nơi có cảng neo đậu và trung chuyển quan trọng bậc nhất trên các tuyến vận tải hàng hải xuyên Thái Bình Dương.

Và nếu đã nhắc đến cảng Đông Thành thì không thể không nhắc tới tổ chức đã thúc đẩy tạo nên bộ mặt mới của nó. Không riêng gì người dân Đông Thành mà nhiều người trên lãnh thổ Việt Nam và thậm chí cả thế giới đều biết động lực mạnh mẽ để tạo ra sức bật làm ra những đổi thay kỳ diệu này tất cả đều xuất phát từ một tập đoàn mà chính sự trưởng thành và lớn mạnh của chính nó cũng nhuộm đậm màu sắc thần kỳ, tập đoàn Kỳ Nguyên mới.

Không thể phủ nhận công lao của tập đoàn này trong việc tạo dựng ra cảng quốc tế Đông Thành Hôm nay. Theo đó dưới sự hoạch định và hỗ trợ cả về mặt chiến lược phát triển cũng như nguồn tài chính hùng hậu của tập đoàn, cơ sở vật chất cảng biển đã được đầu tư và đổi mới để tạo ra sự thay đổi về chất từ đó thu hút ngày càng nhiều hơn tàu thuyền đến giao thương. Ở một mặt khác, cùng với việc Kỳ nguyên mới đầu tư hàng loạt nhà máy công nghiệp tại Đông Thành đã dẫn phát tới một loạt các tàu trọng tải lớn từ khắp nơi trên thế giới về đây giao dịch hàng hóa. Theo đó cùng với sự phát triển của tập đoàn này, xu thế phát triển đi lên khu vực cảng nói riêng cũng như toàn bộ Đông Thành nói chung đã là không thể đảo ngược.

Vào lúc này, tại đầu cầu tạm để xuống bến 1ytmFQb của một con tàu gắn cờ quốc tịch Mexico vừa nhập cảng để bốc dỡ một lô hàng pin mặt trời. Từ cửa boong tàu, bốn bóng người trong trang phục thủy thủ đang nói nhau theo xuống.

Ngay khi bọn họ vừa đặt chân xuống đất, một người mặc thường phục đeo kính râm liền tiếp cận. Trao đổi qua lại gì đó, bốn người thủy thủ lập tức đi theo người đeo kính râm qua cửa kiểm soát hải quan. Trình qua giấy phép xuất nhập cảnh tạm thời, năm người đi ra bên ngoài cửa cảng tiến tới nơi có một chiếc Fortuner bảy chỗ đang âm thầm đợi sẵn. Sau khi cả nhóm đã lên xe, chiếc Fortuner mau chóng khởi động rồi rẽ vào đại lộ chạy nhanh về hướng trung tâm thành phố.

*****

11h tối cùng ngày,

Réc... rác...réc...

Tiếng dế kêu là thứ âm thanh rõ nét nhất có thể nghe thấy trên con rầy bậc thang nằm giáp ranh vùng biên giới này. Sương giăng thành từng màn mù mịt và ướt át khiến không gian xung quanh có cảm giác như bị kín đặc bởi những lớp khói đen dày cộm. Vì thế mọi vật đều không thể nhìn thấy rõ ngay cả ở khoảng cách khá gần.

Vào lúc này, trong một căn chòi gác rầy dưới thứ ánh sáng chập chờn của ngọn đèn cây đang leo lét có thể tất bất cứ lúc nào có hai người đang âm thầm trao đổi gì đó.

Cả hai người đều dùng khăn bịt mặt và mặc quần áo dạ hành kín mít do đó không thể nhận biết ra được là ai với ai. Có chăng điểm khác biệt giữa bọn họ chính là ở vị trí của mỗi người, một người đang ngồi trên cạnh chiếc bàn cũ kỹ còn một người lại đang đứng trước mặt mà nói chuyện.

Khi này người đang ngồi lên tiếng:

- Uhm... việc kia thế nào?

Nghe hỏi, người đang đứng vội vàng lên tiếng:

- Thừa chủ nhân, đã hoàn tất!

- Nhanh như vậy?

- Vâng, ngài cũng biết chúng tôi chịu trách nhiệm về việc truy bắt hoặc ám sát các mục tiêu quan trọng do vậy không nói những cái khác, riêng hệ thống dữ liệu về dân cư thì chúng tôi hoàn toàn có thẩm quyền tiếp cận. Giới hạn nếu có chủ yếu chỉ nằm trong các thông tin liên quan đến các yếu nhân lãnh đạo đất nước mà thôi. Trong này là toàn bộ những thông tin về các cá nhân ngài cần.

Nói xong người đang đứng lập tức lấy từ trong túi áo ra một chiếc USB rồi để lên bàn đầy về phía người mà hắn gọi là chủ nhân.

Người đang ngồi cầm lên chiếc USB quan sát một chút rồi quay sang hỏi:

- Việc truy cập và sao chép dữ liệu có để lại vết tích gì không?

- Cái này tôi biết nên làm thế nào, ngài có thể yên tâm sẽ không ai có thể phát hiện ra.

- Uhm... Thời gian tới tạm thời sẽ không có việc gì quan trọng cần tới cậu, cậu không cần làm ra hành động gì khác khi chưa có lệnh của tôi! Nếu bên kia không làm ra kế hoạch gì lớn ảnh hưởng đến tôi hoặc quốc gia bên này thì cũng đừng chủ động liên lạc lại. Được rồi! Cậu trở về đi!

Người đang đứng gật đầu:

- Tôi biết rồi thưa ngài!

Nói xong, hắn cũng không dài dòng gì thêm, bằng một bộ pháp mau lẹ lách người ra cửa sau đó biến mất trong màn đêm đen thẫm.

Người đang ngồi thu lại chiếc USB vào trong túi. Cẩn thận lắng nghe và quan sát xung quanh một lúc thấy không có gì đáng nghi hắn cúi xuống tắt chiếc đèn cây đang cháy dở sau đó như một bóng ma quý dị cũng tiêu thất tại chỗ.

Căn phòng lập tức chìm trong bóng tối vắng lặng, nếu không phải trên chiếc bắc đèn vẫn còn hơi có chút cháy đỏ và tỏa ra mùi dầu nhờn nóng hổi thì có lẽ sẽ không ai có thể biết vừa giây lát lúc trước trong phòng này từng có hai người đứng tại đây trò chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Nhiệm vụ mật

Đông Thành, Trung tâm nghiên cứu bí mật, Tập đoàn Kỹ nguyên mới

Ting...

Tiếng âm thanh báo hiệu vang lên. Cánh cửa thang máy dẫn xuống tầng hầm ở độ sâu bốn mươi mét dưới lòng đất từ từ hé mở, từ bên trong một nhóm người mà đi đầu là một người thanh niên cao lớn nhanh chóng bước ra.

Men theo một hành lang được gia cố bằng những lớp vỏ thép sáng lạnh đang không ngừng lấp lóe phản chiếu ánh đèn, người thanh niên hơi lệch đầu sang bên trái rồi lên tiếng hỏi:

- Thiều Đại, quá trình tiến hành nhiệm vụ có gặp phản ứng gì từ bọn họ không?

- Ha ha... Một chút thuốc mê và cốc nước lọc mà thôi. Do là tôi yêu cầu đến nên bọn họ cũng không nghi ngờ gì.

- Tình hình hiện tại của bọn họ thế nào?

- Uhm... tối qua đã phẫu thuật gắn chip xong, chắc bây giờ cũng đã tỉnh táo lại rồi.

- Nói vậy là tôi có thể gặp bọn họ ngay được?

Thiều Đại không trả lời ngay mà quay đầu nhìn lại vị bác sĩ chuyên khoa vừa thực hiện ca cấy ghép. Thấy ông ta gật đầu ra hiệu có thể, Thiều Đại quay sang nhìn người thanh niên lên tiếng:

- Hoàn toàn không vấn đề gì!

Nghe tới đây, người thanh niên hay nói cụ thể hơn là Lý Đông mỉm cười hài lòng:

- Rất tốt!

Nắm được tình hình cụ thể, Lý Đông lại quay đầu sang người đàn ông trung niên mặc áo khoác trắng đang đi bên phải hắn rồi đưa ra yêu cầu:

- Chủ nhiệm Elvis Lê, việc nghiên cứu và chế tạo bộ Nano – Exo Suit các anh cần đẩy nhanh hơn nữa. Bất cứ thứ gì gây ra trở ngại và khó khăn cho việc này, nếu các anh có yêu cầu gì, tập đoàn sẽ giải quyết và đáp ứng toàn bộ.

Người trung niên nghe xong vội vàng đưa ra lời khẳng định:

- Chủ tịch yên tâm, tài liệu về CB3z đang có thực sự là quá chi tiết và cụ thể rồi. Chúng tôi cũng đã xây dựng được quy trình sản xuất và hệ thống máy móc thiết bị cơ bản để làm ra mẫu thử. Tiến độ cũng đang được thúc đẩy nhanh, tôi có thể cam đoan trong tối đa một tháng rưỡi đến hai tháng nữa sẽ có sản phẩm ra đời theo mong muốn của ngài.

Lý Đông hài lòng gật đầu:

- Được, đó cũng là tiến độ tôi mong muốn. Tôi tin tưởng và chờ đợi vào thành quả của các anh!

- Vâng! Ngài hoàn toàn có thể yên tâm!

- ...

Vừa đi vừa trao đổi, cả nhóm đi tới trước một cánh cửa bằng thép khổng lồ.

Một người trong nhóm lập tức nhanh chân đi tới trước tấm bảng điện tử gắn ở trên tường sau đó ấn mười đầu ngón tay lên màn hình cảm ứng. Tiếng hệ thống điện tử vang lên:

- Vân tay hợp lệ! Xin mời tiến hành thủ tục xác minh võng mạc!

Tiếp theo âm thanh điện tử, từ hộp kỹ thuật một cánh tay điện tử gắn một camera hình cầu lập tức đưa ra quét qua quét lại trước mặt người vừa check vân tay. Sau khi đã xác nhận được thân phận, hệ thống lại vang lên âm thanh:

- Võng mạc hợp lệ. Quá trình kiểm tra hoàn tất!

- Ret... ret!!!

Kèm theo lời xác nhận của hệ thống, cánh cửa thép nặng nề tách thành hai nửa rồi trượt mở sang hai bên để lộ ra một không gian cực kỳ rộng rãi với mái vòm cao tới gần mười lăm mét. Trong khu vực này, hàng tốp hàng tốp các nhà khoa học đang đi lại trao đổi với nhau, tại các khu vực khác nhau hoặc có rất nhiều máy móc thiết bị đang được vận hành hoặc là đang được lắp đặt. Không khí vô cùng bận rộn!

Trung tâm này kể từ ngày được Trần Hàng mua lại, hắn đã thay Lý Đông mở rộng, gia cố và tăng cường an ninh rất nhiều. Theo đó, ý thức được tầm quan trọng của trung tâm, toàn bộ các lô đất xung quanh tòa biệt thự cổ cũng đã được Trần Hàng dùng giá cao mua lại để tạo thành vùng đệm an ninh cho cả căn cứ. Về vấn đề bảo an, Trần Hàng vẫn lựa chọn tin tưởng và giao cho Đồng Thiết, người từ xưa tới nay luôn tỏ ra là một người làm việc rất hiệu quả.

Quả nhiên, Đồng Thiết không phụ sự tin nhiệm của Trần Hàng, hắn đã thể hiện được năng lực xuất chúng của bản thân. Bằng những kiến thức được đào tạo và những hiểu biết của mình về việc xây dựng và thiết kế các công sự ngầm trong quân đội, hắn đã biến trung tâm nghiên cứu mật này thành nơi đến cả một con ruồi bay vào cũng khó mà lọt qua được hệ thống giám sát an ninh hiện đại được bố trí dày đặc khắp nơi. Thậm chí khi Trần Hàng tới đây để giám sát, hắn còn có cảm giác nơi này còn an toàn hơn rất nhiều so với các nhà máy sản xuất sản phẩm công nghệ cao của Kỷ nguyên mới.

Đầu tư tới mức độ như vậy, Trần Hàng hài lòng và tất nhiên Lý Đông cũng không còn gì để mà phải lo lắng. Hiện tại, nhìn khí thế này, Lý Đông đã bắt đầu nhìn ra được tương lai nơi này sẽ là một trong những cứ điểm hiện thực hóa các sản phẩm vốn bị cho là viễn tưởng, những sản phẩm này sẽ là công cụ để tạo điều kiện cho Lý Đông thực hiện được các mục đích lớn lao của hắn.

Đứng quan sát quang cảnh một hồi, Lý Đông quay lại nói với người bác sĩ trong đoàn:

- Bác sĩ Tôn Thất Lập, nếu nhóm người kia đã tỉnh, phiền bác sĩ đưa bọn họ tới phòng họp trung tâm. Tôi có việc cần trao đổi với bọn họ.

Vị bác sĩ nhận lệnh:

- Vâng, tôi sẽ cho người đưa bọn họ tới đó!

Nói xong ông ta liền ra hiệu cho người trợ lý phía sau, người này hiểu ý liền lập tức rút lui đi trước chuẩn bị.

Lúc này, Lý Đông lại nhìn cả nhóm người nói:

- Trừ Thiệu Đại, tất cả mọi người có thể về làm công việc của mình được rồi.

- Vâng, chủ tịch!

Khi cả nhóm theo lệnh chia ra trở lại cương vị của mình. Hiện trường chỉ còn lại Lý Đông và Thiệu Đại. Khẽ gật đầu với Thiệu Đại một cái, hai người kẻ trước người sau rảo bước tiến về phía trước.

Rẽ vào một hành lang ngắn và đi tới một căn phòng phía trên có gắn tấm biển Central Conference Room, Lý Đông mới dừng lại. Đây là căn phòng vốn dành cho lãnh đạo trung tâm và các bộ phận tham thảo các dự án. Trong trung tâm mỗi phòng đều có chức năng riêng theo đó chỉ những ai có phận sự mới có thẩm quyền ra vào chứ không phải toàn bộ nhân viên đều được cho phép. Việc phân tách này thực tế không dựa theo phân cấp quyền lực mà chủ yếu có liên quan đến đặc tính chuyên môn. Ví dụ như ngay đến chính Trần Hàng hoặc Lý Đông, không phải ở đâu hai người cũng có thể được phép ra vào, điển hình như tại một số khu vực như các phòng thí nghiệm, nếu không được sự đồng ý của người phụ trách ở đó bọn hắn cũng không được phân quyền xuất nhập bên trong.

Lý Đông làm các thủ tục an ninh tương tự như khi trước người nhân viên đã làm để xác nhận thân phận. Khi cánh cửa mở ra hắn cùng Thiệu Đại đi qua một vòm máy quét thiết bị điện từ nữa mới có thể vào được trong phòng. Hệ thống này là để ngăn ngừa và cảnh báo người mang theo các thiết bị ghi âm, ghi hình hoặc hung khí tiến vào bên trong. Lý Đông và Thiệu Đại sở dĩ có thể thông qua là vì cơ bản hai người đã bỏ lại toàn bộ điện thoại quần áo giày dép và các trang thiết bị cá nhân khác để mặc vào bộ trang phục dành riêng cho nhân viên trung tâm từ vòng an ninh trên mặt đất.

Ở bên trong, lựa chọn được vị trí, hai người ngồi xuống lắng lắng chờ đợi.

Không gian căn phòng thực tế không quá lớn, gọi là phòng trung tâm tuy nhiên vốn chỉ dành cho một ít người sử dụng. Thực tế diện tích của nó chỉ khoảng 30 m2, ngoài bộ bàn ghế bằng sắt đơn giản và hệ thống máy chiếu thì gần như không có một thiết bị điện tử nào khác, thậm chí ngay đến cả micro cho việc phát biểu. Đây cũng là đề xuất của Đồng Thiết, theo đó hắn thấy căn phòng này là dành cho các cuộc họp quan trọng nhất do vậy càng ít thiết bị điện tử càng tốt, tránh việc đánh tráo thay bằng các thiết bị ghi âm truyền tin để lộ bí mật ra bên ngoài.

Chờ đợi khoảng gần mười phút thì nhóm người Dalton cũng đã được đưa tới. Chỉ cần nhìn qua sắc mặt thì có thể nhận ra về cơ bản bọn họ đã hoàn toàn tỉnh táo. Thực tế việc cấy ghép cũng chỉ là một thủ thuật giải phẫu khá nhỏ nên bọn họ cũng không gặp tổn thương gì lớn về thể chất. Nếu có gì gọi là ảnh hưởng thì cũng lắm là một chút nhói nhẹ ở vùng đầu hoặc hơi choáng váng do di chứng từ việc con chip tạo ra những xung điện để chi phối hệ thần kinh lúc đầu mà thôi. Chỉ cần một thời gian rất ngắn sau đó, gần như sẽ không còn cảm giác vướng mắc gì đặc biệt. Về mặt sinh hoạt của chủ thể, con chip thực ra cũng không làm ảnh hưởng quá lớn tới các hoạt động thường nhật hay tính cách, nó chỉ khiến chủ thể trong mọi suy nghĩ và hành động luôn hướng để đạt tới mục tiêu được lập trình sẵn mà thôi.

Quay trở lại tình hình trong phòng họp lúc này,

Dalton kể từ ngày bắt giữ Trần Hàng đến bây giờ mới lại có cơ hội gặp lại Lý Đông. Do vậy vừa thấy Lý Đông, hắn vô cùng mừng rỡ reo lên:

- Chủ nhân, lâu lắm rồi mới được gặp ngài. Lần này ngài có thể dạy tôi công phu được rồi chứ?

Bắt gặp ánh mắt sùng bái của Dalton đang nhìn mình, Lý Đông nhếch mép cười:

- Ha ha, Dalton, ngươi vẫn còn giữ cái mong muốn đó hả? Được, nếu có thời gian ta sẽ truyền cho ngươi một số bí kíp nhưng bây giờ thì chưa phải lúc, có việc quan trọng hơn cần tới các ngươi đây!

Dalton mới đầu nghe xong thì hơi có chút tiếc nuối nhưng khi thấy Lý Đông hứa hẹn thì lập tức hứng khởi trở lại. Theo đó hắn chồm cả người lên bàn ánh mắt sáng rực hỏi:

- Hay quá, chủ nhân! Ngài nói rồi đấy nhé! Uhm... vậy ngài muốn chúng tôi làm gì tiếp theo?

Nheo mắt nhìn Dalton và ba tên thuộc hạ đi theo hắn một chút, Lý Đông lên tiếng dò hỏi:

- Nhiệm vụ đầu tiên có lẽ không cần ta phải nói chứ?

Lý Đông hỏi câu này thực ra là muốn thử xem tác động của bộ chip vừa gắn cho mấy người này ra sao. Phải biết hắn cũng chưa từng ra mệnh lệnh trực tiếp này cho bọn Dalton mà chỉ âm thầm lập trình trong con chip. Theo đó nếu nhóm này tự nhiên thừa nhận nhiệm vụ này thì coi như con chip đã hoàn thành tốt chức năng của nó, nếu không thì sẽ phải xem xét lại.

Vào lúc này, nghe xong câu hỏi của Lý Đông, Dalton chỉ hơi đờ người trong tích tắc, sau đó dường như trong não nhận được thông tin gì đó, hắn và mấy tên phó tướng đồng loạt trả lời:

- Nhiệm vụ A- chip, chúng tôi đã tiếp nhận, xin chủ nhân yên tâm.

Nhìn phản ứng của bốn người giống như trong câu lệnh lập trình, Lý Đông đã phần nào yên tâm, hắn chắc lười thăm khám phục trí tuệ trác tuyệt của người Atlantis. Hiệu quả của con chip này quả là không ngoa so với những thông tin ghi chép về nó, theo đó sản phẩm này đến cả người Atlantis cũng còn coi đây như là một trong những thành tựu công nghệ lớn lao nhất mà bọn họ từng sáng tạo ra. Công nghệ siêu phẩm này ngay cả trong nền văn minh trước cũng đã được coi là một dạng tuyệt mật, nằm trong sự khổng chế trực tiếp và giám sát gắt gao của chính phủ.

Đã biết chip hoạt động hiệu quả, khả năng khống chế nhóm người Dalton hoàn toàn trong tay mình, Lý Đông liền rút từ trong túi da đeo ở bên hông ra một tập hồ sơ rồi đưa tới trước mặt Dalton nói:

- Trong này là thông tin của một số người. Do vậy sau khi trở về, ngay khi hoàn tất nhiệm vụ đầu tiên, ta muốn các người âm thầm tiến hành điều tra hành tung của những người này, nắm rõ lịch trình sinh hoạt và làm việc của bọn họ. Nên nhớ chỉ là theo dõi, đừng gây ra bất kỳ hành động gây chú ý nào khác. Các người hiểu lời ta chứ?!

Nghe xong mệnh lệnh, bốn người Dalton không ai bảo ai, như một cỗ máy đồng loạt trả lời:

- Vâng! Chúng tôi đã rõ!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Kế hoạch viễn tưởng

Giao xong nhiệm vụ, Lý Đông ra hiệu cho bốn người Dalton có thể lui ra nghỉ ngơi.

Khi này, chỉ còn riêng hai người, Lý Đông mới lên tiếng hỏi Thiệu Đại:

- Thiệu Đại, trên tư cách là người lãnh đạo trực tiếp biệt đội Angels of Death, cậu không quan tâm tôi vừa giao nhiệm vụ gì cho Dalton sao?

Thiệu Đại nhếch miệng cười rồi trả lời:

- Ha ha... Gọi là lãnh đạo trực tiếp nhưng cậu mới là người khai sáng và thủ lĩnh tối cao của cả đội, tôi chỉ là người thừa hành. Do đó chuyện cậu thấy cần nói thì sẽ nói, chuyện thấy không cần nói thì sẽ không nói, tôi nghĩ mình chỉ cần quan tâm và làm tốt các công việc được giao là được.

Lý Đông neho mắt nhìn Thiệu Đại đánh giá, hẳn cảm thấy qua một thời gian rèn rũa và va chạm thực tiễn Thiệu Đại đã trưởng thành lên khá nhiều. Phải hiểu hai người trước đây vốn là quan hệ bạn bè bình đẳng do vậy bỗng nhiên thay đổi vai vế tất nhiên sẽ trở nên có chút gượng gạo. Theo đó, Thiệu Đại nói ra những lời vừa rồi một mặt là để trả lời cho câu hỏi của Lý Đông, ở một mặt khác hẳn muốn cho Lý Đông biết hẳn đã thừa nhận Lý Đông như là một thượng cấp, sẵn sàng tuân thủ và thực hiện theo các mệnh lệnh và yêu cầu của Lý Đông. Có thể thấy đây rõ ràng là một sự chuyển biến có tính thực chất trong mối quan hệ của hai người. Về mặt hình thức có thể Thiệu Đại vẫn xưng hô ngang vai với Lý Đông nhưng thực tế hẳn đã ngầm cho thấy địa vị của Lý Đông là ở cấp độ cao hơn trong lòng hẳn.

Lý Đông trầm ngâm một lúc rồi đưa tay vỗ vai Thiệu Đại thâm tình nói:

- Thiệu Đại, cậu nên nhớ trong mắt tôi, cậu không chỉ là người cộng sự, người chiến hữu mà còn là một người bằng hữu thân thiết. Đây cũng là lý do để tôi đưa cậu thâm nhập vào vòng tròn quan hệ và nhiệm vụ của tôi. Chính vì thế tôi cũng không có lý do phải dấu cậu bất cứ chuyện gì đặc biệt là như việc vừa rồi. Sở dĩ tôi chưa nói chính là bởi vì tài liệu khi này tôi cũng vừa mới tới tay, chưa kịp trao đổi lại với cậu mà thôi. Cậu hiểu điều này chứ?

Thiệu Đại nghe ra dụng ý trong lời nói của Lý Đông, hẳn có chút cảm động rồi gật gù lên tiếng:

- Tôi hiểu! Cậu tiếp tục nói đi, tôi đang nghe!

- Uhm... về việc giao nhiệm vụ vừa rồi cũng là có liên quan đến kế hoạch tôi trao đổi với cậu qua điện thoại lần trước.

- Cậu nói tôi là đảo Similo?

Lý Đông gật đầu khẳng định:

- Đúng vậy! Nhiệm vụ này là một phần trong chuỗi kế hoạch khổng lồ tôi đã xây dựng để biến Similo thành một căn cứ bất khả xâm phạm. Và như một ai đó từng nói, căn cứ vô địch là một căn cứ không có tọa độ do vậy tôi quyết định đi theo đường hướng phát triển này. Nói một cách cụ thể hơn, căn cứ của chúng ta sẽ là một khối máy móc hoàn chỉnh khổng lồ ngụy trang dưới vỏ bọc là một hòn đảo. Theo đó, nó có thể là một hàng không mẫu hạm, có thể là một tàu ngầm nguyên tử, có thể là một phi thuyền và thậm chí còn hơn thế nữa. Uhm... So với những gì lần trước đã nói với cậu thì đây chính là bản nâng cấp và mở rộng của kế hoạch. Thiệu Đại, cậu thấy thế nào?

Lúc này, nghe xong những gì Lý Đông vừa nói, mặc dù là một người vô cùng điềm tĩnh nhưng Thiệu Đại không khỏi trợn mắt ngoác mồm, hẳn có cảm giác như có cảm giác như mình đang nghe một khoa học gia nào đó khoác lác vậy.

Sau giây lát để ổn định và phân tích những gì vừa nghe được, Thiệu Đại mới khó khăn nói ra từng từ một:

- Lý... Đông, kế hoạch của cậu thật sự mang tới cho tôi một cảm giác choáng ngợp và hứng khởi tới run rẩy, nó thật sự quá lớn lao, quá kỳ vĩ so với tưởng tượng của tôi. Có điều nếu cậu vừa nói không phải cậu là một kế hoạch hoang tưởng thì lòng dạ và tư tưởng của cậu thật sự quá vĩ đại rồi.

Nhận ra ý nghĩa của sự thiếu tin tưởng trong lời nói vừa rồi của Thiệu Đại, Lý Đông cười lớn:

- Ha ha, Thiệu Đại! Nói thật với cậu đến chính tôi khi mới viết ra xong bản kế hoạch này đọc lại cũng cứ nghĩ là do tác giả tiểu thuyết khoa học viễn tưởng nào đó viết ra. Có điều, cậu quên là sau lưng tôi còn có cả tập đoàn công nghiệp hùng mạnh sao? Kỹ thuật và tài chính chẳng phải là điều kiện tiên quyết để thực hiện kế hoạch này? Nếu thật sự chúng ta làm được, Similo hoàn toàn có thể trở thành kỳ quan công nghệ của thế giới đấy.

Thiệu Đại lên tiếng phản bác:

- Kỹ nguyên mới đúng là rất mạnh có điều ngay cả khi yêu cầu về tài chính được đáp ứng thì những rào cản kỹ thuật đây? Chế tạo một cỗ máy khổng lồ như thế thật sự có quá sức hay không? Đó là còn chưa kể chúng ta cần tập hợp một đội ngũ nhân lực khổng lồ để làm ra nó. Cậu tính tới chưa?

- Ha ha... Thiệu Đại, cậu mới tham gia vào giai đoạn đầu của kế hoạch căn cứ quân sự nên cậu không nắm được hết các thông tin. Đội sau khóa huấn luyện trở về về tiếp quản lại căn cứ, cậu sẽ thực sự biết được tiềm lực công nghệ của chúng ta hiện nay vốn đã không còn cùng các quốc gia đương đại so sánh. Mặt khác, kế hoạch Similo cũng không phải cần quá gấp, chúng ta có thể dùng năm năm, mười năm hoặc lâu hơn nữa để biến nó trở thành hiện thực. Tôi đang nghĩ biết đâu sau này công năng của nó không còn giới hạn phục vụ lợi ích của chính chúng ta mà sẽ là của toàn nhân loại thì sao? Uhm... Ở một mặt khác, không phải cậu đang lo lắng về vấn đề nhân sự sao? Đó cũng là mục đích chính của nhiệm vụ mà tôi vừa giao cho Dalton đấy.

Thiệu Đại hiểu ra vấn đề thì lên tiếng:

- Nói vậy là cậu muốn bọn họ tìm kiếm nhân sự để xây dựng căn cứ?

- Đúng vậy, đó chính là kế hoạch trừ bị nhân sự. Có điều cái chúng ta cần nhất không phải là đội ngũ lao động chân tay mà chính là đội ngũ các nhà khoa học ở đa dạng các lĩnh vực để biến căn cứ thành một cỗ máy có hệ sinh thái tự nhiên và xã hội tuần hoàn như một thành phố thu nhỏ, có thể tự cung tự cấp trong thời gian ngắn. Chúng ta sẽ chỉ cần sử dụng đội ngũ nhân sự giàu chất xám còn về nhân lực cơ học thì có thể sử dụng máy móc hoặc người máy để thay thế, như vậy sẽ tăng tính bảo mật và hiệu suất lao động sẽ cao hơn rất nhiều, đẩy nhanh tiến độ hoàn thành của căn cứ.

Nghe tới đây, như nghĩ ra cái gì Thiệu Đại tròn mắt nhìn Lý Đông hỏi:

- Như vậy ý cậu là sẽ theo dõi và bắt cóc các nhà khoa học để bọn họ phục vụ cho chúng ta?

Lý Đông không trả lời mà chỉ gật đầu thừa nhận.

- Điều này...

Thiệu Đại i dờ người ra một chút, hẳn không thể nghĩ ra Lý Đông sẽ lựa chọn cách này.

Liếc nhìn biểu cảm trên mặt của Thiệu Đại, Lý Đông mỉm cười nói:

- Sao hả? Không rõ sao?

Thiệu Đại nhanh chóng gật đầu:

- Đúng vậy, tôi thấy biện pháp này của chúng ta không được ổn cho lắm.

Lý Đông nghe xong lắc đầu phủ nhận:

- Thiệu Đại, để trở thành một người lãnh đạo một tổ chức lớn chúng ta phải luôn luôn tỉnh táo và quyết đoán, không có chỗ cho những tư tưởng yếm mồm. Trong một số trường hợp nếu cần chúng ta phải có những hành động đủ lạnh lùng và tàn nhẫn. Hơn nữa, tôi có thể cam đoan với cậu, chúng ta cũng chỉ là trung dụng bọn họ một thời gian, ngay khi có thể chúng ta sẽ thả bọn họ trở về nhà. Tôi nghĩ thời gian cũng không quá lâu đâu.

- Thả ra? Cậu không sợ họ tiết lộ bí mật căn cứ sao?

- Ha ha, cậu quên chúng ta có Biologis psychotropic supper micro chip sao? Phiên bản nâng cấp của nó hoàn toàn có thể kiểm soát và xóa sạch ký ức trong suốt thời gian làm việc cho chúng ta, bù lại vào đó chúng ta có thể cho họ những ký ức giả tạm để lấp vào khoảng thời gian bị mất tích.

Thiệu Đại nhăn mày suy nghĩ một chút sau đó lại nói:

- Thực sự, tôi vẫn thấy kế hoạch này có chút gì đó không thoải mái.

Lý Đông chăm chú nhìn Thiệu Đại sau đó đưa tay vỗ vai hắn:

- Thiệu Đại! Cậu biết điều gì khiến tôi thích nhất ở cậu không?

Thiệu Đại nghi hoặc không hiểu làm sao Lý Đông lại nhắc tới chuyện này, hẳn cũng không biết trả lời như thế nào theo đó chỉ đành khề lắc đầu.

Lý Đông mỉm cười rồi lên tiếng:

- Nhân nghĩa! Đúng vậy, điều tôi thích nhất ở cậu chính là lòng nhân nghĩa. Chỉ cần nhìn cách cậu đối xử với bà của mình hoặc xả thân vì Ngọc Hà tôi đã có thể cảm thấy điều đó. Có điều Thiệu Đại ạ, dù việc này cậu không muốn làm tôi cũng sẽ nhất định phải làm.

- Uhm... Lý Đông, cậu đừng nói vậy! Nếu cậu đã thấy việc này là cần thiết, như đã nói trước đây, tôi sẽ không đứng ngoài!

- Ha ha... cậu không hỏi hận chứ?

- Không! – Thiều Đại trả lời quả quyết.

- Vậy cậu cần nghe lý do không?

- Nói thực... là có!

- Được!

Dừng lại và sắp xếp ý tứ một chút, Lý Đông lên tiếng:

- Tôi muốn làm chậm lại nhịp độ phát triển kỹ thuật của đất nước phương Bắc, không cho họ có đủ nhân lực cao cấp để có thể nhanh chóng tích lũy đủ tiềm lực và sức mạnh kỹ thuật và khí tài quân sự để uy hiếp đất nước chúng ta.

Nghe xong, Thiều Đại trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi trợn mắt nói:

- Ý cậu là những nhà khoa học kia...?

Lý Đông gật đầu:

- Đúng vậy! Đầu là của nước kia. Tôi muốn mang đi những nhà khoa học hàng đầu tại nhiều lĩnh vực quan trọng của bọn họ để làm suy yếu đối thủ, tranh thủ thời gian trì hoãn cho nước ta phát triển ổn định, tránh đi các cuộc xung đột và chạy đua vũ trang tốn kém làm giảm nguồn lực phát triển kinh tế và dân sinh không đáng có. Bốn ngàn năm lịch sử đã cho thấy những người lãnh đạo đất nước này luôn không ngừng từ bỏ tham vọng muốn bành trướng hoặc nô dịch nước ta dưới tầm khống chế của chúng. Nếu cậu quan tâm chặt chẽ tình hình hiện tại, cậu sẽ thấy bản chất mối quan hệ chính trị hiện nay của họ và nước ta vẫn chủ yếu là mối quan hệ một chiều trên dưới, chính sách trong nước chịu rất nhiều tác động tiêu cực của quốc gia Trpkkgu này.

Hơi dừng lại một chút, Lý Đông lại tiếp tục nói:

- Ở một mặt khác bọn họ tiếp tục thông qua các biện pháp khác nhau để phá hoại và làm suy yếu nền kinh tế nước ta, một ví dụ điển hình nhất có thể thấy như các chính sách nhập khẩu nông sản, họ cừ thương nhân sang âm thầm làm lũng đoạn giá thị trường hoặc trắng trợn hơn là đóng cửa cửa khẩu không cho hàng hóa lưu thông gây thiệt hại cho người dân vô cùng lớn. Thủ đoạn đáng xấu hổ là thế ấy vậy mà chúng ta lại không thể có một biện pháp hữu hiệu nào để phòng ngừa và đáp trả, người dân vẫn tiếp tục bị vấy vùng trong tầm lưới mà chúng giăng ra. Cậu nói nguyên nhân là vì đâu? Không phải vì chúng ta chỉ là một nước nhỏ, nghèo nàn, lạc hậu, yếu và thiếu đủ thứ sao? Cậu thấy đấy, là bốn ngàn năm... là bốn ngàn năm dài đằng đằng chịu áp bức khổ ải ngay cả khi chúng ta đã có được nền độc lập của riêng mình. Tất cả những bất công này cần phải có một sự kết thúc và tôi thấy rằng cơ hội của chúng ta đã tới. Tôi và cậu sẽ là những người chịu trách nhiệm để chấm dứt tất cả những điều bất bình đẳng này. Do vậy, Thiều Đại, hãy mạnh mẽ và bản lĩnh hơn đi!

Thiều Đại nghe tới đây thì cả người run lên, có cảm giác xúc động cực độ. Mất một lúc sau hắn mới hồi phục lại sau đó nhìn Lý Đông chằm chằm lên tiếng:

- Lý Đông cậu nói rất phải. Với nhưng mâu thuẫn và xung đột dai dẳng như vậy, có lẽ chúng ta cần phải có những biện pháp và hành động quyết liệt hơn.

Nói tới đây, Thiều Đại đưa tay vỗ ngược lại vai Lý Đông, với một giọng điệu đầy sự trân trọng hắn nói:

- Lý Đông, mặc dù có chút không chính danh nhưng tôi vẫn muốn thay mặt toàn bộ người dân đất nước này gửi lời cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu đã vượt lên chính những toan tính lợi ích của bản thân mình để mà lo toan gánh vác nỗi nguy nan của cả dân tộc. Trong mắt tôi bây giờ, dù cậu có làm ra hành động gì đi nữa, cậu vẫn thực sự rất vĩ đại.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Văn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Cuộc nói chuyện của mẹ và con gái

Hà Đô, văn phòng Giám đốc Công ty Bất động sản Phú Thịnh

- Rầm! Lũ ăn hại! Có mỗi việc đơn giản như vậy mà cả tuần nay đều làm không nên thân! Cái đồ giá áo túi cơm này, chúng mày chỉ biết ăn không biết làm hả. Chuyện này rốt cục là ra làm sao? Giải thích tao nghe!

Tiếng đập bàn đầy giận dữ của người giám đốc trẻ tuổi khiến tên thuộc hạ rụt đầu rụt cổ sở hải lùi về phía sau mấy bước. Hắn lén nhìn đôi mắt đang vằn lên đỏ lừ của Trần Khanh rồi cắn răng lên tiếng:

- Anh Trần Khanh, không phải là bọn em làm việc tắc trách nhưng không hiểu làm sao cứ mỗi lần bọn em bám đuôi Lý Đông từ trường về thì giữa đường đều có hai ba chiếc xe bất ngờ xuất hiện chắn đường khiến bọn em không tài nào vượt qua đuôi theo được. Hôm nay bọn em đổi sang xe máy chạy cho tiện thì lại bị ô tô tông rồi chạy mất, thằng Hải và thằng Toàn còn đang phải băng bó trong viện.

- Xe chắn đường? Ô tô tông? Tình cờ như vậy?

Nghe tới đây, Trần Khanh cau mày suy nghĩ một chút sau đó quay lại hỏi:

- Việc như vậy sao mày không nói sớm?

- Dạ, ban đầu em cũng chỉ nghĩ là tình cờ thôi ạ!

Trần Khanh tức giận gằn lên từng tiếng:

- ĐM... thằng ngu này, tình cờ mà liên tục ngày nào cũng lặp lại. Nào mày để cho chó gặm há? Ngu nó cũng phải có mức độ thôi chứ, tao không biết nuôi bọn mày có ích gì không nữa!

Tên thuộc hạ bị chửi cho đến tối tăm mặt mũi, mặc dù vô cùng bất mãn trong lòng nhưng lại không dám phát tác. Hắn chỉ dám cúi đầu nhìn trừng trừng xuống nền gạch, mặt mũi đỏ gay, không hề răng lấy một lời mà đứng im chịu trận.

Nhìn thấy biểu hiện không thêm phản ứng của tên này, Trần Khanh lại càng là nổi điên dùng tay chỉ thẳng mặt tên thuộc hạ gằn lên:

- Sao? Tao nói sai? Thấy oan ức lắm hả? Oan ức thì tin tức của Lý Đông đâu rồi? Đâu rồi hả?

Lần này tên đàn em không dám không trả lời, heo đó hần hực hặc gật đầu:

- Dạ, em không dám! Anh chửi rất phải!

Trần Khanh hừ lạnh sau đó lên tiếng:

- Mẹ kiếp, từ ngày mai bọn mày không phải theo dõi nữa, để tao tính cách khác, trông chờ vào lũ ăn hại chúng mày thật chẳng nên cơm cháo gì. Cút ra ngoài cho tao!

- Vâng, anh ở lại ạ, em ra ngoài trước!

Tên đàn em ngoan ngoãn rút lui ra cửa, còn lại một mình, Trần Khanh ngồi vật ra ghế lẩm bẩm:

- Kẻ này còn có vệ sĩ âm thầm hộ vệ đến mức độ như vậy, thân phận hẳn nhiên rất tôn quý. Rốt cục mình đang phải đối đầu với ai đây? Có nên dùng chuyện này lại hay không?

Suy nghĩ thêm một chút, có vẻ không chịu được việc mình đầu hàng dễ dàng như vậy, trán Trần Khanh nổi lên gân xanh, hần gằn lên:

- Không được! Mình không thể sợ bóng sợ gió như vậy, chưa biết đối phương là ai mà đã co vòi rút quân không phải là cách làm xưa nay. Hừ, mà mặc kệ mày là kẻ nào, nếu đã dám tranh giành cái gì với tao thì phải cho mày một bài học mới được.

Nói xong, Trần Khanh bật dậy cầm lấy áo khoác, hùng hổ tiến ra ngoài đi điều tra Lý Đông. Có điều, có đến trong mơ Trần Khanh cũng không thể tưởng tượng ra được là kẻ từ lúc tên thủ hạ tiến vào trong phòng hắn, Trần Khanh đã bị lọt trong tầm ngắm của đám mật vụ. Theo đó, mọi hành động tiếp theo thế nào của hắn cũng sẽ nằm trong sự theo dõi.

Sở dĩ xảy ra chuyện này là bởi những vụ cắt ngang xe bám theo Lý Đông không phải là do vệ sĩ của hắn thực hiện mà lại là người của Cục Cảnh yếu quốc gia, những người đã được giao toàn quyền sinh sát để bảo vệ an toàn cho Lý Đông. Phải hiểu vị trí của Lý Đông hiện tại trong nước có thể xem quan trọng ngang hàng như “tứ trụ”, thậm chí có thể được coi như là “quốc bảo”. Ngay như đêm diễn ra vụ xung đột, nếu không phải là trong quán có quá nhiều người chạy loạn chắn ngang tầm bắn thì mạng của mấy tên côn đồ đã ô hô ai tai rồi làm gì còn cơ hội tấn công Lý Đông nữa. Tất nhiên sau đó sự việc được Lý Đông giải quyết quá nhanh nên mật vụ cũng không có cơ hội ra tay.

Nói là vậy nhưng không có nghĩa chuyện này không gây ra một hiệu ứng gì, đã để xảy ra một lần bất ngờ mật vụ không dám tiếp tục coi thường những tình huống tương tự khác, theo đó vào hôm sau, ngay khi phát hiện ra có kẻ âm thầm bám theo Lý Đông, bọn họ đã tiến hành cắt đuôi và tiến hành điều tra kẻ đứng phía sau để từ đó có biện pháp ngăn chặn từ trong trứng nước bất cứ nguy hiểm gì có thể xảy ra. Do vậy, với tình hình hiện tại, nếu Trần Khanh thực sự cứ tiếp tục quyết định dấn sâu vào chuyện này thì chờ đón hắn sẽ là vô vàn những rắc rối.

*****.

10h tối, Khu biệt thự Pháp cổ, đường Lý Thường Kiệt, Quận Tây Hồ

- Đình Hương, làm gì mà ngồi ngơ ngẩn, có người vào phòng mà cũng không hay biết vậy con?

Đình Hương đang ngồi tại bàn học chống cằm nhìn ra ngoài cửa suy nghĩ vu vơ thì giật mình quay lại. Nàng nhận ra người mới tới là mẹ nàng Tổ Lan, trên

tay đang cầm một ly sữa nóng hồi có lẽ là mang tới cho nàng. Đình Hương vội vàng điều chỉnh lại một chút sắc mặt mỉm cười nhìn Tổ Lan trả lời qua quýt:

- Dạ, con đang nghĩ về việc đoàn thể ở lớp thôi ạ.

Tổ Lan đi tới đặt ly sữa lên bàn rồi tiếp tục hỏi lại:

- Mẹ thấy thời gian gần đây con hơi khác, làm cái gì cũng thiếu tập trung. Sao hả, có thấy đau một gì trong người không?

Đình Hương vội phủ nhận:

- Dạ không, con không sao, đau ốm con phải biết chứ. Chẳng qua là việc học và việc 3KRuBOg đoàn thể hơi nhiều một chút thôi ạ.

Tuy trong lòng vẫn còn đôi chút nghi ngờ nhưng Tổ Lan vẫn gật đầu nói:

- Uhm... làm được thì làm, không làm được thì để cho người khác, trong lớp còn có bí thư, lớp phó kia mà. Mình là con gái xông xáo quá làm gì!

Thấy mẹ đã cho qua vấn đề vừa rồi, Đình Hương nhoen miệng cười gật đầu:

- Vâng, con biết rồi!

Nói xong, nàng lập tức đứng lên ôm lấy cánh tay Tổ Lan rồi kéo nàng về phía giường ngồi xuống hỏi:

- Mẹ, cha con khi nào về? Chuyến công tác này có vẻ dài quá nha!

Nghe con gái nhắc tới Đình Đại, Tổ Lan khẽ thở dài:

- Nhắc lại mới nói, cha con vừa điện về thông báo là phải một tuần nữa mới có thể trở về được.

Đình Hương ngạc nhiên:

- Ủa, chẳng phải cha nói sẽ sớm về sao? Có chuyện gì vậy mẹ?

- Uhm! Vẫn là chuyện làm ăn thôi! Cha con cũng không nói rõ với mẹ nhưng hình như gặp phải vấn đề trục trặc gì đó phải ở lại thêm bên đó để giải quyết.

Nghe tới đây, Đình Hương gạt gù ra vẻ hiểu ra vấn đề:

- À, ra là vậy! Cha vất vả quá!

Tổ Lan nhìn con gái rồi đưa tay vuốt đầu nàng cười nhẹ:

- Thôi, đó là chuyện của cha mẹ, con không phải suy nghĩ đến. Con học hành hay làm gì đó thì làm đi còn ngủ sớm. Mẹ ra ngoài đây! Nhớ đừng có thức khuya đấy! mai còn phải đi học đó!

- Trời ạ! Con có còn bé nữa đâu mà phải dặn dò kỹ thế ạ!

Tổ Lan dùng ngón trỏ dí vào trán Đình Hương cười nói:

- Ừ, đúng là cô lớn rồi thì không cần mẹ bảo ban nhắc nhở gì nữa. Tôi đang tính một hai năm nữa ra trường thì tổng khứ cô đi lấy chồng cho rảnh nợ đây!

Đình Hương nhăn mặt túm lấy cánh tay nàng đưa qua đưa lại làm nũng:

- Mẹ, con không lấy chồng đâu. Con thích ở với mẹ cơ!

Tổ Lan lập tức lắc đầu xua tay:

- Thôi thôi, tôi xin cô! Đến tuổi mà không gả đi là ế đấy con ạ!

Đình Hương chun chun cái mũi xinh xắn giả dờ khóc lóc:

- Hu hu, cha mẹ bắt đầu ghét bỏ con rồi à? Đình Hương thật là đáng thương lắm!

Tổ Lan buồn cười nhìn con gái, sau đó như nhớ tới chuyện gì, nàng cũng không vội trở ra mà ngồi lại giường rồi cầm tay con gái nói:

- Giả bộ ăn vạ cái gì hả? Uhm... mẹ bảo này, mẹ đang có đám này hay lắm. Sắp xếp hôm nào gặp gỡ người ta một hôm đi!

Đình Hương giật mình tròn mắt hỏi lại:

- Mẹ nói gì cơ ạ?

- Thì đi ra mắt đó. Mẹ có cô bạn có đứa con trai mới du học Pháp về và đang tiếp quản dần công ty của gia đình. Cậu này được lắm! Mẹ gặp qua cậu ta rồi, đẹp trai cao ráo, gia thế lại rất phù hợp với gia đình mình, theo mẹ thấy là rất xứng đôi với con.

Đình Hương nghe xong thì lập tức giẫy tay ra khỏi tay mẹ mình rồi lên tiếng phản đối:

- Không, con không đi đâu!

Tổ Lan dỗ dành:

- Con gái, con lớn rồi đừng hành xử trẻ con như vậy. Mẹ nghĩ là con cứ thử đi một hôm xem sao, có mắt gì đâu. Không thành đôi thì cũng thành được bạn bè mà, xem như mở rộng mối quan hệ, biết đâu sau này còn có việc qua lại thì sao.

Đình Hương vẫn lắc đầu:

- Không, con nhiều bạn bè rồi, không cần thêm đâu ạ!

Tổ Lan vẫn nhẫn nại:

- Đình Hương, coi như con cho mẹ chút mặt mũi được không? Mẹ đã trót hứa với người ta là cho hai đứa gặp mặt nhau rồi. Bây giờ bảo thôi mẹ sợ họ nói chúng ta không nề mặt, lần sau khó mà nhìn nhau. Hơn nữa, công ty của cha cậu ấy và công ty của cha con cũng đang có hợp tác làm ăn, con không muốn vì việc nhỏ này để hai bên có khúc mắc khiến cha con gặp bất lợi chứ?

- Con...!!!

Nghe lời mẹ nàng phân tích, Đình Hương có chút khó xử không biết nên trả lời thế nào. Mẹ nàng đã nói như vậy nàng còn từ chối nữa quả là nàng không hiểu lý lẽ rồi, có điều Đình Hương thật lòng không muốn đi chuyến này.

Cân nhắc thêm một chút, Đình Hương cắn răng nhìn Tổ Lan nói:

- Mẹ, con đi cũng được nhưng chắc chắn chuyện này sẽ không đi tới đâu đâu. Mẹ và cô ấy cũng đừng hứa hẹn thêm với nhau điều gì đâu đấy. Hôn nhân của con, con muốn tự mình được lựa chọn đối tượng cho mình.

Thấy con gái chịu thỏa hiệp, Tổ Lan hài lòng gật gù:

- Mẹ biết rồi, con yên tâm đi! Vậy để mẹ sắp xếp cho hai đứa gặp gỡ nhé!

Thấy Đình Hương ngồi im mím môi không trả lời mình, Tổ Lan cười:

- Được rồi, không phải xì mặt ra như vậy. Mẹ ra ngoài đây! Ngủ sớm đi!

Tổ Lan liếc mắt nhìn con gái sau đó ung dung đi ra khỏi phòng. Dù sao nàng rất tin tưởng con gái sau khi gặp cậu thanh niên kia cũng sẽ làm ra lựa chọn giống nàng, theo Tổ Lan nhận định chỉ cần con gái đồng ý mỗi hợp tác này thì có thể an an ổn ổn vượt qua một đời mưa gió được rồi, người làm mẹ như nàng vậy là có thể yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Gặp lại Lê Hải

2h chiều, một chiếc xe máy màu mận chính tà tà rẽ vào quán cà phê có cái tên khá giản dị “Mộc”

Dừng xe vào bãi gửi ngay vỉa hè phía trước, người thanh niên nhận vé rồi bước vào trong. Ấn tượng đầu tiên xuất hiện với bất cứ ai lần đầu tới đây đó là phong cách thiết kế giản dị như chính tên của quán. Tông màu chủ đạo của sơn tường, họa tiết trang trí cũng như bàn ghế ở đây chính là vàng đất và đỏ sậm kết hợp với các chùm đèn có mức ánh sáng vừa phải tạo cho khách quan một sự ấm cúng khi ngồi thưởng thức đồ uống ở đây.

Trong quán bây giờ đang phát một bản nhạc nhẹ, âm thanh du dương khiến không gian càng có chút gì đó trầm mặc. Tại mỗi khu vực bàn, những mái đầu đang chụm lại trò chuyện, âm thanh người nói cũng không quá lớn, chỉ vừa đủ để cho người cần có thể nghe được.

Người thanh niên đang đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm thì phía góc trái, tại một chiếc bàn tròn dùng cho hai người, một cánh tay đưa lên vẫy vẫy kèm theo

tiếng gọi:

- Lý Đông, tao ở đây!

Lý Đông quay đầu nhìn sang, nhận ra là ai hần rảo bước tiến tới kéo ghế ngồi đối diện với người kia rồi nhếch miệng cười nói:

- Lê Hải, dạo này khỏe không?

Lê Hải gật gù rồi thờ dài ra về tư lự nói:

- Khỏe một vài chỗ nhưng cũng yếu một vài chỗ!

Lý Đông hiềm khi thấy cái tên có tính cách vô cùng nhí nhố trước mắt này lại thể hiện ra tâm trạng như vậy thì bật cười thành tiếng hỏi lại:

- Ha ha... cụ thể là sao? Nói xem yếu chỗ nào để tao còn tìm thầy chữa.

Lê Hải cười buồn:

- Cái này bác sĩ không chữa được đâu!

- Sao bi quan thế! Cứ nói đi biết đâu anh em có cách, chẳng phải mày gọi tao ra đây là để tâm sự sao?

Lê Hải không trả lời Lý Đông mà đưa tay rút từ trong túi ra một bao thuốc kèm theo bật lửa rồi nhìn Lý Đông nhếch miệng:

- Hút không?

Nhìn bộ dáng có chút gì đó sa đọa của Lê Hải, Lý Đông hơi ngán ngẩm lên tiếng:

- Mày hút thuốc?

- Ủ, khói thuốc làm tinh thần con người trở nên phiêu lãng hơn, mọi vấn đề trong cuộc sống theo đó cũng nhẹ nhàng hơn.

Lý Đông hơi có chút phát cáu khi thấy ánh mắt có chút hoang mang của Lê Hải, hần phát ra câu chữ thê:

- Mẹ kiếp, thuốc lá thì hại thân chứ phiêu với lãng cái mẹ gì. Đừng học đòi người ta tập tành vớ vẩn. Nói đi rốt cục là mày bị làm sao?

Lê Hải không bị những lời này của Lý Đông tác động, theo đó hần từ tốn rút ra một điếu, châm lửa rồi quăng nhẹ bao thuốc xuống bàn, đưa thuốc lên mấp rít nhẹ nhả ra một làn khói mờ ảo, đầu quay ra đối mặt nhìn ra ngoài đường qua tấm kính ngăn vách.

Đúng lúc này, cô nhân viên phục vụ bàn đi tới đặt trước mặt Lý Đông một cốc nước lọc sau đó hỏi hần có yêu cầu gì không. Lý Đông gọi thêm một ly đen đặc không đường sau đó quay sang cầm lên ly nước lọc tiếp tục nhìn Lê Hải chờ đợi câu trả lời từ hần.

Về phần Lê Hải, tỉnh đi một lúc, như cảm thấy thể hiện như vậy đã đủ cho Lý Đông thấy được bề sâu tâm trạng của mình, hần mới nhìn qua Lý Đông nói:

- Tao đang thất tình!

- Sặc... khụ khụ

Nghe tới đây, Lý Đông đang uống dở cốc nước lọc thì bị sặc, cúi người xuống bàn ho lên sặc sụa.

Lê Hải thấy vậy thì bất mãn nói:

- Hừ... Chuyện đó có gì mà mày phản ứng lớn vậy?

Lý Đông khó khăn nuốt nuốt ngược rồi ngẩng đầu lên cổ nén cười xua tay trước mặt Lê Hải:

- Không... không phải! Chắc nhân viên rót nhầm dấm hay sao mà cốc nước này chua quá, tý nữa làm tao nghẹt thở. Uhm... được rồi, bây 3xuHuSW giờ mày kể tao nghe rõ ràng xem nào?

Lê Hải liếc mắt tỏ vẻ khinh thường câu nói giả dối của Lý Đông, sau khi rít thêm một hơi thuốc dài hần mới dùng chất giọng khàn đục kể lể:

- Lần đầu tiên tao nhìn thấy cô ấy là khi tham dự vào đội hình bê tráp cho đám cưới ông anh thẳng bạn cùng lớp đại học.

- Ủ!

- Cô ấy nằm trong nhóm bạn của cô dâu!

- Ủ!

- Mà biết không, từ lúc vừa nhìn thấy cô ấy, tao đã nghĩ cô ấy chính là định mệnh của đời mình, đặc biệt là khi tiếp xúc, tao càng bị sự dịu dàng của cô ấy chinh phục.

- Ủ!

- Lân la làm quen mãi tao cuối cùng cũng xin được số của nàng, đêm đó hai đứa nhả qua nhả lại. Mất vài hôm đồ đưa, tao cũng mạnh dạn hẹn được nàng đi uống nước.

- Ủ!

- Chuyện tình của bọn tao bắt đầu từ đó. Cũng như bao cặp đôi khác, có hẹn hò, có đón đưa, có la cà quán xá này nọ, rồi thì bên lén những phút cầm tay, rồi thì bối rối nụ hôn đầu, nói chung là không thiếu cái trò gì cả.

- Ủ!

- Những tưởng bọn tao sẽ có một mối tình đẹp, tao sẽ được trải qua mối tình đầu thật nhiều kỷ niệm thì tình cờ tao phát hiện ra một bí mật vô cùng khủng khiếp!

- Ủ!

Nói tới đây, Lê Hải thấy bộ dáng gật gù của Lý Đông có lẽ dạo gần đây tâm trạng luôn không tốt, hần phát câu:

- Sao mày cứ ừ suốt thế? Bộ mày không muốn biết bí mật đó là gì hả?

Lý Đông giật mình phản ứng:

- A... Xin lỗi, tại mày đang trong mạch truyện nên tao không dám cắt đứt. Ủ! Vậy mày nói đi, bí mật đó là gì?

Lê Hải hừ lạnh sau đó lại rít sâu một hơi thuốc nữa, ánh mắt trở nên có chút vô hồn lảm bảm:

- Cô ấy là người chuyển giới.

- Cách... cái đêch... Khụ khụ

Lý Đông nghe xong không tự chủ được đặt mạnh cốc nước xuống bàn, phun ra một câu chửi thề sau đó bặm miệng gặp người xuống đất, dù đã cố gắng thế nào Lý Đông cũng không thể kiềm chế nổi việc cười lên thành tiếng.

Nghe tiếng cười khó nghe như tiếng gà trống mới bị cắt tiết của Lý Đông, Lê Hải rất là tức giận hậm hực:

- Lý Đông, mày làm cái gì thế hả? Anh em đang đau hết cả ruột gan đây mà mày còn cười.

Mặc Lê Hải giận dữ, phải mất một lúc sau Lý Đông mới có thể ngẩng đầu lên nhìn Lê Hải rồi vừa ho vừa nói:

- Khụ khụ... Lê Hải xin lỗi nhưng mày phải cho tao nói một câu. Bộ chuyển giới thì khó nhận ra đến vậy sao?

- Hừ... mày không gặp cô ấy thì không biết đấy thôi, từ ngoại hình tới giọng nói cô ấy không khác gì những cô gái khác, thậm chí còn nữ tính hơn rất nhiều người. Không phải mỗi mình tao mà mấy đứa bạn cùng lớp tao khi gặp cô ấy đều không nhận ra được.

- Vậy tại sao mày phát hiện ra?

- Tao đọc trộm nhật ký!

- A... sau đó thì sao?

- Còn sao nữa, tao sợ quá, lấy cớ không hợp rồi chia tay rồi.

- Ủ! Nếu đã là như vậy, mày có gì mà phải dằn vặt thế?

Lê Hải khẽ lắc đầu rồi với tay cầm lấy bàn tay Lý Đông ánh mắt tràn đầy sự cầu xin nói:

- Lý Đông, tao cũng tưởng chia tay tưởng là xong nhưng không hiểu sao bắt đầu từ hôm đó ngày nào tao cũng nhớ tới cô ấy, nhớ tới kỷ niệm giữa hai đứa. Tao đã nghĩ mọi cách mà vẫn không thể quên đi được. Lý Đông, như vậy là sao? Có phải là tao có vấn đề gì về tâm sinh lý hay không? Mày phải giúp tao, thức tỉnh tao Lý Đông, đừng bỏ rơi tao trong chuyện này.

Nghe những lời tâm sự của Lê Hải, Lý Đông có chút hoang mang. Nhìn xuống thấy Lê Hải lại đang nắm chặt tay mình, gai ốc trên người Lý Đông nổi hết cả lên theo đó hần vội vàng rút tay lại khẽ đẩy ghế ra sau một chút giữ khoảng cách an toàn rồi mới nhìn Lê Hải hỏi:

- Nhưng sao chuyện này mày lại tìm tới tao?

Vẫn ánh mắt đầy tâm sự mà nhìn Lý Đông, Lê Hải trả lời:

- Vì trong những người tao biết chỉ có mày là chuẩn men nhất, theo đó Lý Đông, tao nghĩ mày là người duy nhất có thể đưa tao trở về con đường chính đạo, để làm một đứa con trai bình thường. Lý Đông, bây giờ tao đang rất rối, mày phải giúp tao. Tao xin mày đấy!

Lý Đông bây giờ cảm thấy tê hết cả da đầu. Cái thứ chuyện rắc rối tưởng như chỉ có trong tiểu thuyết đam mỹ này mà lại có thể xảy ra được là sao hả? Đặc biệt bây giờ Lý Đông hẳn lại còn bị cái tên Lê Hải này cuốn vào vòng xoáy, coi như cứu tinh giúp hắn giải quyết mớ rắc rối này.

Suy nghĩ một hồi, Lý Đông đành lên tiếng:

- Lê Hải, mày không nên quá lo lắng! Tao nghĩ về mặt tâm sinh lý mày vẫn là một người đàn ông bình thường có điều đúng như mày nói, người kia về về bên ngoài hoàn toàn chính là một cô gái dịu dàng đáng yêu đồng thời lại là mối tình đầu nên bỗng nhiên kết thúc dang dở như vậy thì đúng là khó mà ngay lập tức quên đi cho được. Chuyện tình cảm phức tạp này, tao thật sự cũng không biết nên nói cái gì mới là đúng đắn nhất. Có điều bây giờ nếu bắt buộc phải có một lời khuyên thì tao khuyên mày nên đi du lịch đâu đó cho khuấy khỏa hoặc đăng ký tham gia vào sinh hoạt đoàn thể, cố gắng để cho các hoạt động chiếm lĩnh hết quỹ thời gian và sức lực thừa thãi của mày. Biết đâu nhờ việc này mày lại có cơ hội gặp gỡ thêm được nhiều cô gái khác, họ sẽ dần thay thế và khỏa lấp hình ảnh của cô gái kia trong lòng mày thì sao?

- Nhưng nếu tao vẫn không quên được đây?

- Mày chưa thử sao lại khẳng định như vậy. Yên tâm đi, tưởng gì chứ hoa thơm trong thiên hạ còn nhiều lắm, mày chỉ loanh quanh trong cái trường kỹ thuật mà một đứa con gái cũng là của hiếm thì làm sao mà biết được. Chịu khó ra ngoài mở mang thêm đi!

Nghe tới đây, Lê Hải lèch đầu ra về suy nghĩ, sau một hồi hắn mới gật gù:

- Uhm, biện pháp này nghe có vẻ ổn, để tao làm theo thử xem sao.

- Phải rồi! Cố gắng lên người anh em!

Lê Hải gật gù sau đó lên tiếng:

- Lý Đông, cảm ơn mày nhé! Việc này tao thật đúng là không dám nói với ai, chỉ nói với mình mày thôi đấy. Đừng có đồn thổi lung tung lên đó!

- Được được, mày yên tâm. Tao mà nói ra không khéo mọi người lại tưởng tao bốc phét ấy chứ. Ai mà tin cho được!

- Ờ, vậy tao yên tâm rồi.

Hai người nói tới đây thì cô nhân viên phục vụ bàn lại đi ra đặt một cốc cà phê đen lên bàn:

- Dạ, đồ anh gọi đây ạ! Mời anh!

Lê Hải có vẻ đã có người để chia sẻ, tâm lý được giải tỏa phần nào theo đó bây giờ hắn mới có tâm trạng dễ mà quan sát xung quanh. Ngay khi nhìn thấy khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn của cô nhân viên, hai mắt hắn chợt sáng lên. Đợi cho tới khi người này quay đi, hắn mới dùng tay khều khều tay Lý Đông nói nhỏ:

- Này, này... con bé này nhìn được đấy nhì?

Lý Đông tròn mắt lên nhìn Lê Hải sau đó lắc đầu cười khỏ nói:

- Tao nghĩ chắc mày cũng không cần du lịch hay tham gia cái gì đó đâu. Mày sắp trở lại bình thường rồi đó.

Lê Hải đực mặt ra sau đó như hiểu lời Lý Đông nói là cái gì hắn bật cười lên thành tiếng:

Ha ha... hóa ra tao vẫn là một người đàn ông chính hiệu!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Buổi ra mắt

2h chiều, Khu biệt thự pháp cổ, đường Lý Thường Kiệt, Quận Tây Hồ

- Đình Hương, xong chưa con!

Nghe tiếng Tổ Lan gọi với lên từ dưới lầu, Đình Hương kéo chân, mặt ừ mày chau nói vọng xuống:

- Mẹ đợi con một lát ạ!

Nói xong, có chút ừ rừ từ trên giường bước xuống, nàng đi tới trước tủ đồ mở cửa đưa tay cầm xuống một bộ váy màu xanh nhạt có kiểu dáng khá đơn giản rồi đi vào phòng tắm để thay đồ.

*****

Năm phút sau, tại sảnh chính căn biệt thự,

Tổ Lan dùng ánh mắt xăm xoi mà nhìn cô con gái rục rịch lên tiếng:

- Trời đất, thế mấy bộ đi dự yến tiệc của con đâu, sao lại mặc cái váy này?

Đình Hương nhếch nhếch miệng trả lời:

- Có sao đâu mẹ, con thấy đẹp mà!

- Hừm... Bộ này con mặc đi chơi nhà các chú các thím trong nhà thì được, đằng này lại là đi ra mắt người ta, cũng phải trang trọng một chút chứ!

Đình Hương lắc đầu:

- Mẹ! Mình là đi gặp gỡ nói chuyện bình thường chứ có phải trình diễn thời trang gì đâu mà nghiêm trọng vậy. Không phải là bên họ đưa ra yêu cầu con phải ăn mặc theo đúng quy cách thì họ mới gặp chứ? Con thấy bộ này đơn giản, mặc rất thoải mái mà.

- Con...!

Tổ Lan có chút bất lực nhìn Đình Hương, cân nhắc một chút biết khó mà làm thay đổi được ý nghĩ phản nghịch trong đầu đứa con gái bất trị này, nàng đành thỏa hiệp:

- Uhm! Nếu con thích vậy thì cứ để như thế đi. Có điều con không định trang điểm lại một chút sao? Tính để mặt mộc này ra đường à?

Đình Hương bĩu môi:

- Mẹ là chê con gái xấu xí à?

Tổ Lan khề lờm Đình Hương rồi nạt:

- Cái con bé này, mẹ sao lại chê con xấu. Có điều trang điểm nhẹ một chút vẫn tốt hơn, con thấy đấy có cô gái nào ra đường mà không làm vậy không? Hơn nữa, đây là mình thể hiện thái độ tôn trọng người ta, con hiểu không?

Nghe tới đây, Đình Hương cũng không tiện đấu lý thêm với mẹ nàng, do vậy đành gật đầu:

- Vâng, thế mẹ đợi con một lát.

- Ừ, nhớ làm cho cẩn thận đó!

Nhìn bóng dáng Đình Hương ngúng nguẩy đi lên lại phòng, Tổ Lan lắc đầu cười khổ:

- Cái con bé này, lớn đầu rồi mà cứ như con nít vậy. Không biết đến lúc gã chồng được cho nó rồi có yên tâm được không đây?

Tổ Lan tiến lại bộ ghế sofa, vừa ngồi xuống chờ đợi thì từ trên lầu một cậu thiếu niên khoảng mười sáu, mười bảy tuổi trong trang phục quần đùi, áo ba lỗ trên tay cầm theo quả bóng rổ chạy nhanh xuống. Nhìn thấy nàng, cậu thiếu niên lên tiếng:

- Mẹ, mẹ định ra ngoài à?

Tổ Lan quay sang nhận ra là con thứ Đình Nam, nàng khề gật đầu:

- Ừ, mẹ có chút việc. Con lại đi chơi bóng đá à?

Cậu thiếu niên gật đầu:

- Vâng! Trường con sắp thi đấu giải Đại hội Thể dục thể thao toàn thành phố nên bọn con phải chăm chỉ tập luyện hơn một chút mới được!

Tổ Lan gật gù:

- Uhm... vậy con đi đi! Nhớ đi đường cẩn thận đó!

- Mẹ yên tâm!

Nói xong, Đình Nam ba chân bốn cẳng nhanh chóng vọt ra khỏi cửa, leo lên chiếc xe đạp thể thao rồi phi nhanh ra cổng.

Đình Nam vừa biến mất thì Đình Hương cũng từ trên thang lầu đi xuống, nàng không trang điểm gì nhiều chỉ một ít phấn mặt, ít son bôi môi, ít chì kẻ mắt tuy vậy cũng đủ làm nàng trở nên vô cùng xinh đẹp và hấp dẫn rồi.

Mặc dù thấy con gái không cầu kỳ như mọi ngày, làm rất có tính đối phó nhưng Tổ Lan đành phải hài lòng phần nào. Nàng lên tiếng thúc giục:

- Được rồi, chúng ta đi kéo trễ giờ người ta lại phải đợi.

- Vâng!

Nói xong, Đình Hương lễ độ bám theo phía sau mẹ nàng ra xe.

*****

Lake View Coffee, số 1 Đình Tiên Hoàng,

Quán cà phê sang trọng nằm trên tầng sáu của tòa nhà ven hồ Lục Thủy này là một trong những điểm đến yêu thích của du khách ngoại quốc cũng như giới nhà giàu ở Hà Đô. Ngồi từ đây có thể bao quát toàn bộ quang cảnh của khu vực trung tâm thủ đô, từ đền Ngọc Sơn, tháp Rùa đến khu phố cổ. Đặc biệt ở đây sẽ luôn có gió từ hồ thổi vào mang lại một cảm giác mát mẻ và dễ chịu hiếm có giữa không gian phố xá chật hẹp và đông đúc này.

Lúc này, tại một chiếc bàn kê tại khu vực gần tường ngăn view khá thoáng, có hai người đang ngồi trò chuyện. Bất chợt, như nhận ra cái gì người thanh niên quay sang người phụ nữ bên cạnh khẽ nhắc nhở:

- Mẹ, cô Tổ Lan tới rồi!

Người phụ nữ theo bản năng ngược mắt nhìn về phía lối ra vào, nhận ra là người cần hẹn thì nhoen miệng cười rồi cùng con trai đứng lên chờ đón.

Tổ Lan từ lúc vào cửa cũng đã thấy được đối tượng, theo đó nàng rảo bước dẫn Đình Hương đi nhanh tới trước bàn rồi xới lời lên tiếng:

- Ngọc Khuê, hai mẹ con cậu tới lâu chưa?

Người phụ nữ tên là Ngọc Khuê lập tức đơn đáp trả lời:

- Tổ Lan, chào cậu! Nhà mình cũng vừa mới tới được một lúc thôi.

Tổ Lan gật đầu sau đó quay sang Đình Hương giới thiệu:

- Đình Hương, đây là cô Ngọc Khuê bạn mẹ, còn đây là Thành Tú, con trai cô ấy.

Đình Hương mặc dù không vui vẻ gì khi tới cuộc gặp gỡ này nhưng theo phép lịch sự vẫn hơi cúi người chào hỏi:

- Cháu chào cô! Em chào anh!

Giọng nói êm ái quả là xúng với người. Hai mẹ con Ngọc Khuê mặc dù đã được Tổ Lan cho xem mặt Đình Hương qua ảnh nhưng tới tận hôm nay mới có dịp được nhìn thấy trực tiếp nhân diện của nàng. Theo đó mặc dù Đình Hương hôm nay đã cố ý ăn mặc giản tiện nhưng điều đó lại không thể che lấp đi khí chất của nàng, thậm chí càng làm nổi bật thêm được sự tao nhã, khí phái kèm chút gì đó khá là lạnh lợi của Đình Hương. Thành Tú trước khi đến đây còn mang chút nghi ngờ nhưng khi gặp trực tiếp Đình Hương thì hẳn ngay lập tức đã bị nàng thu hút. Do đó không đợi cho Ngọc Khuê kịp phản ứng gì, cũng không kịp chào hỏi Tổ Lan, Thành Tú đã chủ động tươi cười giới thiệu:

- Đình Hương! Chào em, anh là Thành Tú. Rất vui được gặp em!

Nói xong, Thành Tú đưa một tay ra chờ đợi.

Đứng ở một bên, thấy Đình Hương không làm ra phản ứng gì đáp lại, Tổ Lan dùng khuỷu tay khẽ đẩy nhẹ vào lưng nàng. Dưới sự thúc giục của mẹ, Đình Hương đành đưa tay ra nắm nhẹ vào mười đầu ngón tay của Thành Tú sau đó vội vã buông ra.

Thành Tú có chút tiếc nuối rút tay về, tuy chỉ vừa chạm được vào Đình Hương nhưng cũng đủ để hắn cảm giác được những ngón tay tinh tế mà mềm mại như nước của nàng. Nhìn khuôn mặt, dáng người kia, Thành Tú thật có chút xúc động rất muốn ngay lập tức có thể chinh phục để đưa Đình Hương về nhà làm vợ.

Khi Thành Tú như đang mất hồn mà nhìn chăm chăm cô gái thì ổng tay bị mẹ hắn khẽ kéo nhắc nhở:

- Này Thành Tú, còn định đứng ngây ra đó nữa à. Không mời cô Tổ Lan và Đình Hương ngồi xuống.

Thành Tú khi này mới chợt nhớ ra việc lễ nghi vội vàng gạt đầu với Ngọc Khuê rồi nhìn hai mẹ con Tổ Lan lên tiếng:

- Cô Tổ Lan, mời cô và em ngồi xuống!

Nói xong hần định di chuyển đi tới kéo ghế cho hai người thì Đình Hương đã nhanh tay hơn để làm việc đó.

- Mẹ, mẹ ngồi xuống đi!

Tổ Lan thừa hiểu trong lòng con gái đang tính toán cái gì nhưng thấy nàng đã nói vậy đành thuận theo. Về phần Đình Hương, ngay khi Tổ Lan đã ổn định chỗ, nàng cũng ngồi xuống vị trí đối diện với Thành Tú.

Thấy khách nhân đã vào chỗ, cô nhân viên phục vụ bàn mới tiến lại lên tiếng hỏi:

- Cô và chị dùng gì ạ?

Tổ Lan ngẩng đầu trả lời:

- Cho cô một ly sinh tố dâu!

- Mình cũng vậy! - Đình Hương nói với theo.

- Vâng, hai người đợi một lát, đồ uống sẽ ra ngay!

Cô nhân viên gạt đầu rồi vội vã trở ngược vào trong để đặt đồ.

Thành Tú khi này càng nhìn Đình Hương càng vừa mắt, theo đó hần chủ động lên tiếng hỏi:

- Đình Hương, em đang học ở Đại học Kinh tế quốc gia à?

Đình Hương gạt đầu trả lời ngắn gọn:

- Vâng!

- Uhm... với điều kiện của em sao không ra nước ngoài du học. Ở đó môi trường đào tạo cũng tốt hơn. Như anh sang Pháp thấy bên đó quả thật là văn minh hiện đại hơn trong nước rất nhiều, trường lớp và chương trình giáo dục cũng rất tiên tiến, có thể học hỏi được nhiều thứ hơn.

Đình Hương nhếch nhếch miệng:

- Tạm thời em thấy trường trong nước đào tạo cũng ổn mà anh! Về việc ra nước ngoài, có lẽ để sau này tốt nghiệp đi học Master cũng không muộn.

Nghe tới đây, Thành Tú khẽ liếc mắt nhìn Ngọc Khuê thì thấy mẹ hần cũng đang nhìn lại hần. Sau giây lát, Ngọc Khuê là người lên tiếng:

- Ô, Đình Hương, học đại học xong cháu còn định học lên nữa à?

Đình Hương gạt đầu:

- Vâng cô ạ! Cháu dự định sau khi hoàn thành chương trình đại học thì sẽ tìm kiếm học bổng ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu hơn.

Ngọc Khuê nghiêng đầu âm thầm tính toán gì đó sau đó lại nói:

- Nếu vậy thì quá trình học tập của cháu phải kéo dài phải ít nhất năm năm nữa mới xong nhỉ? Con gái học vậy có hơi nhiều không cháu?

Đình Hương mỉm cười:

- Dạ, cháu thấy cũng bình thường ạ. Thời đại bây giờ con gái nên tự chủ trong cuộc sống một chút, có bằng cấp tốt, có công việc ổn định không phải phụ thuộc vào ai mới là hướng nên đi. Cô thấy vậy có phải không?

Nghe tới đây Ngọc Khuê khẽ ậm ừ:

- Uhm, cháu nói cũng có lý có điều cô thấy cái này hợp với phương Tây hơn. Ở Việt Nam, phụ nữ vẫn là nên sớm tìm một tấm chồng tốt gả đi, ở nhà chăm con, ổn định hậu phương giúp chồng tập trung vào sự nghiệp. Minh con gái vất vả lo toan làm gì hà cháu? Việc đó cứ để cánh đàn ông họ lo chứ?

- Hi hi... giống như cô và mẹ cháu đúng không ạ? Cuộc sống vậy thật ra cũng khá yên ổn có điều lại không phù hợp với tính cách hướng ngoại của cháu cho lắm. Cứ nghĩ tới cảnh mỗi ngày ở nhà loanh quanh với bốn bức tường, không biết cháu có chịu nổi không nữa.

Tổ Lan này giờ nghe ngóng thì nhận ra con gái đang bắt đầu nổi loạn, nàng có chút đau đầu.

Không ai hiểu con bằng mẹ!

Cái gì mà du học, cái gì mà hướng ngoại, cái gì mà không chịu nổi bốn bức tường... đây chẳng phải là những ý tưởng mà cô con gái tinh quái của nàng mới nghĩ ra sao. Mục đích của việc này đương nhiên là để dọa lui ý định của mẹ con nhà Ngọc Khuê mà thôi. Phải biết Thành Tú giờ cũng không còn nhỏ, năm nay cũng đã gần hai bảy, hai tám tuổi. Chờ đợi hai, ba năm còn được chứ bây giờ nói phải chờ năm, sáu năm thậm chí còn lâu hơn nữa thì không ổn rồi. Hai vợ chồng nhà Ngọc Khuê cũng đang rất mong cậu con trai thành gia lập thất cho yên ổn mọi bề đây.

Nhìn thấy ánh mắt có chút nghi ngại của Ngọc Khuê đang nhìn mình, Tổ Lan cười khò lên tiếng:

- Ngọc Khuê, du học cũng mới chỉ là ý định của Đình Hương thôi. Việc thế nào cũng còn phải để sau này xem sao đã.

Ngọc Khuê nghe được câu trả lời này mới yên tâm phần nào. Theo đồ khế nháy mắt với Thành Tú một cái, nàng quay lại nhìn Tổ Lan gọi ý:

- Tổ Lan, mình có người bạn mới mở một shop mỹ phẩm ở gần đây. Chúng ta qua ủng hộ chút nhĩ?

Tổ Lan hiểu ý định của Ngọc Khuê là gì theo đó liền gật đầu:

- Uhm, được! Mình cũng đang hết kem dưỡng, nhân tiện xem loại nào tốt thì mua bỏ sung luôn một thể!

Nói xong, nàng đứng lên rồi quay sang Đình Hương căn dặn:

- Đình Hương, con ở lại cùng Thành Tú trò chuyện nhé, mẹ với cô Ngọc Khuê xuống dưới một lát!

Đình Hương nghe ra hai bà mẹ đang muốn tạo không gian riêng cho Thành Tú và mình, nàng nổi tính ương bướng trẻ con:

- Mẹ, con cũng vừa hết son môi, hay là để con đi cùng mẹ nhĩ?

Tổ Lan lắc đầu:

- Dòng mỹ phẩm của con chắc gì ở đây đã bán! Mẹ nghĩ Thành Tú cũng không thích lẻo đẻo đi theo hai bà già này shopping đâu, con ngồi trò chuyện với cậu ấy một lát cho đỡ buồn, mẹ và cô sẽ trở lại ngay.

Biết không thể thay đổi được ý định của mẹ mình, Đình Hương bĩu bĩu môi:

- Vâng, vậy mẹ và cô cứ đi đi ạ! Để mai con qua tiệm quen mua cũng được!

Thấy con gái chịu thỏa hiệp, Tổ Lan mỉm cười nhìn Thành Tú:

- Ủ! Vậy hai đứa ngồi trò chuyện nha!

Thành Tú được lời như cỏi tấm lòng vội vàng gật đầu:

- Vâng, cô và mẹ cháu cứ đi đi ạ. Bọn cháu đợi ở đây là được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Rắc rối của Trần Khanh

Chỉ còn lại hai người, Thành Tú liền tìm mọi cách bắt chuyện Đình Hương. Có điều mặc cho hấn chủ động thế nào, Đình Hương cũng không mặn mà hồi đáp, theo đó Thành Tú hỏi câu gì thì nàng trả lời câu đó mà thôi.

Trước thái độ này của Đình Hương, Thành Tú ban đầu còn nghĩ là nàng là con gái nên tỏ ra ngại ngùng nhưng về sau hấn cũng dần nhận ra là Đình Hương có vẻ không hứng thú lắm với cuộc gặp gỡ này hay nói đúng hơn là không hứng thú với hấn. Thành Tú dù rất có cảm tình với Đình Hương nhưng dù sao hấn cũng sinh trưởng trong gia đình giàu có, rất chú trọng tới việc giữ gìn thể diện của mình do vậy sau một hồi mặt nóng úp mông lạnh... à mà mở tả phù hợp hơn phải là mặt nóng gặp mặt lạnh, cuộc nói chuyện của hai người dần trở nên khiên cưỡng, nhát gừng, đôi lúc còn có chút tẻ nhạt.

Mọi việc tiếp diễn như vậy cho tới khi hai bà mẹ quay trở lại, cảm thấy trời cũng đã muộn nên hai bên chào hỏi chia tay rồi ai về nhà người đó.

*****

Trên xe, Ngọc Khuê quay sang hỏi con trai:

- Thành Tú, thế nào?

Thành Tú lắc đầu:

- Con thì thấy cũng được, có điều phía bên kia có vẻ chưa thông.

- Là sao? Con nói mẹ nghe xem nào?

- Đình Hương có vẻ không thích con, cả buổi chỉ âm ừ cho qua chuyện, không một chút hào hứng nào cả.

Liếc thấy vẻ mặt có đôi chút chán nản của con trai cưng, Ngọc Khuê lập tức vỗ lưng hân động viên:

- Nó là con gái nên vậy đó, con phải mạnh dạn nhiệt tình tấn công vào mới được.

Thành Tú nhếch miệng cười:

- Thái độ như thế nào con có thể tự đánh giá được. Chẳng lẽ mẹ nghĩ con kém cỏi đến mức bối rối trước cả một cô gái, không dám thể hiện gì sao?

Nghe tới đây, có vẻ mình đánh giá hơi lạc quan tình hình, Ngọc Khuê chăm chú nhìn Thành Tú một chút rồi mới nói:

- Uhm... cảm tình thì có thể từ từ bù đắp mà. Với lại không được đám này thì có thể tìm đám khác, con trai mẹ mà sợ không tìm được mối nào từ tẻ à?

Thành Tú lặng thinh không phản hồi lời nói của mẹ mình, trong đầu hẳn bây giờ hoàn toàn là hình ảnh của Đình Hương, hẳn đang nghĩ nên làm thế nào để tiếp cận và theo đuổi cho bằng được nàng. Dù sao đây cũng là cô gái đầu tiên khiến hẳn cảm thấy vừa gặp đã yêu thích như vậy, theo Thành Tú thấy nếu hẳn chưa cố gắng hết sức mà từ bỏ thì quả thật là có chút đáng tiếc. Việc hôm nay dù về cơ bản chưa có tín hiệu thành công nhưng cũng không phải là hoàn toàn thất bại, ít nhất trong tay Thành Tú cũng đã có được số điện thoại của Đình Hương và biết được lịch học của nàng. Theo đó, Thành Tú nghĩ nếu Đình Hương đã không cho hẳn cơ hội thì hẳn hoàn toàn có thể tạo ra cơ hội của riêng mình. Cô gái Đình Hương này là người mà Thành Tú hẳn nhắm chắc rồi, nàng đừng hòng có cơ hội chạy thoát được.

Nghĩ tới đây, hẳn quay sang Ngọc Khuê cười nói:

- Mẹ, mẹ hiểu con mà! Con không dễ bỏ cuộc như vậy đâu. Rồi mẹ xem!

*****

Văn phòng khoa Kinh tế Công nghiệp, Trường Đại học Quốc gia

Một người thanh niên trẻ tuổi đang ngồi đối diện với vị trưởng khoa trầm ngâm suy nghĩ về những gì vừa nghe được. Sau một lúc hẳn mới lên tiếng:

- Bác Đỗ Hải, theo quy định thì mọi sinh viên đều phải có lý lịch lưu ở trường, có gì Lý Đông lại không có?

Đỗ Hải không trả lời ngay mà neho mắt nhìn cậu con trai của người bạn thân trước mặt này, sau giây lát ông ta lên tiếng hỏi:

- Trần Khanh, bác có thể biết lý do thật sự cháu phải tìm hiểu về cậu sinh viên này không? Nguyên nhân cháu đưa ra hôm trước bác thấy nó hơi có chút khiên cưỡng.

Trần Khanh nghe xong câu hỏi thì đảo mắt suy nghĩ sau đó khẽ nhấp máy môi trả lời:

- Dạ, cũng không có gì lớn đâu bác. Nói thật ra là người này đang hẹn hò với con em họ nhà cháu, qua tiếp xúc cháu thấy nó có nhiều điểm đáng ngờ nên muốn thông qua bác tra cứu tư liệu lý lịch nhân thân của hẳn một chút, phòng khi em cháu bị nó lừa phỉnh gì đó thì thiệt thân. Bác cũng thấy đó, ngay cả đến nhà trường cũng không biết được hoàn cảnh gia đình nhà hẳn thì bảo sao gia đình cháu có thể tin tưởng được.

Đỗ Hải đánh giá lại lý do đưa ra của Trần Khanh một chút rồi gật gù:

- Uhm... Bác cũng đang rất thắc mắc trường hợp này. Không hiểu do bộ phận lưu trữ làm thất lạc hay vì lý do gì khác mà không hề có một thông tin nào về Lý Đông ngoài danh mục học phần đã học và điểm số thi. Được rồi, nếu cháu đã có lời nhờ thì để bác tìm hiểu lại chuyện này xem sao đã.

Nói tới đây, như nhớ tới cái gì, Đỗ Hải đưa tay nhìn đồng hồ rồi ngẩng đầu nhìn Trần Khanh nói:

- Trần Khanh, bây giờ bác có cuộc họp khoa. Cháu cứ về trước, có gì bác sẽ thông tin lại cho cháu sau!

Trần Khanh nghe thế thì đành đứng lên sau đó mỉm cười:

- Vậy có gì nhờ bác nhé! Cháu đi trước đây! À, bố cháu nói là lâu lâu không thấy bác qua chơi, cuối tuần này bố cháu định làm bữa tiệc rượu, nhờ cháu chuyển lời mời bác qua nhà đàm đạo. Bác bố trí được chứ ạ?

Đỗ Hải mỉm cười:

- Ha ha, đúng thật là bác cũng có chút nhớ bố cháu. Được rồi, nhờ cháu chuyển lời cuối tuần bác sẽ qua thăm ông ấy!

- Vâng! Cháu chào bác!

Đôi mắt nhìn theo bóng lưng Trần Khanh cho đến khi hắn khuất sau cánh cửa, Đỗ Hải định cầm theo sổ công tác lên phòng họp khoa thì điện thoại bàn reo vang. Ông ta tiện tay nhấc máy:

- Alo, tôi nghe!

Đầu dây bên kia vang lên tiếng âm thanh quen thuộc của vị hiệu trưởng:

- Anh Đỗ Hải, là tôi!

- Vâng! Anh có gì gọi tôi?

- Anh qua phòng của tôi có việc gấp!

Nghe ra giọng điệu nghiêm trọng của vị hiệu trưởng, trong lòng Đỗ Hải như có gì đó lộp bộp bất an theo đó ông ta lập tức đáp ứng:

- Vâng, tôi qua ngay! Phiên anh đợi một lát!

Nói xong, Đỗ Hải vội cúp máy, quên cả buổi họp khoa, nhanh chân bước lên văn phòng hiệu trưởng ở trên tầng lầu.

Tới nơi, Đỗ Hải đưa tay gõ cửa:

- Cộc... cộc!

Bên trong lập tức có tiếng nói vọng ra:

- Vào đi!

Đỗ Hải đưa tay khẽ xoay chốt đẩy cửa đi vào.

Bên trong, vị hiệu trưởng đang ngồi tại bàn làm việc, nét mặt có vẻ đăm chiêu như đang suy nghĩ gì đó. Thấy là Đỗ Hải ông ta chỉ vào chiếc ghế đối diện:

- Anh ngồi đi!

- Vâng!

Đợi khi Đỗ Hải yên vị, người hiệu trưởng nhìn thẳng vào ông ta rồi lên tiếng hỏi:

- Tôi vừa liên lạc với bộ phận lưu trữ văn thư, thấy có người báo cáo là anh đang tìm hiểu về lý lịch của một cậu sinh viên trong khoa tên là Lý Đông đúng không?

- Vâng! Tôi đang cho rà soát lại thông tin sinh viên để có biện pháp hỗ trợ kịp thời các hoàn cảnh khó khăn. Có thể cậu sinh viên này cũng nằm trong số đó. Nhưng chuyện này có gì mà đánh động đến cả anh thế này?

Vị hiệu trưởng nhếch miệng cười rồi lên giọng:

- Uhm... Đỗ Hải, tôi không biết lý do gì khiến anh lại làm ra việc này, có điều tôi phải nhắc nhở anh, thân phận của cậu sinh viên này rất không đơn giản, tôi vừa nhận được yêu cầu từ chính phủ yêu cầu cậu đình chỉ ngay lập tức các biện pháp điều tra bao gồm cả hình thức tiếp xúc trực tiếp để thu thập thông tin về người sinh viên này. Đây là một lệnh đóng dấu cấp S, cấp “Đặc biệt quan trọng”, anh liệu mà xử lý tránh tạo ra rắc rối cho cá nhân và nhà trường. Văn bản đây, anh tự xem đi!

Nói xong, vị hiệu trưởng lật mở cặp hồ sơ trên bàn, cầm lên một tờ giấy A4 đẩy tới trước mặt Đỗ Hải.

Đỗ Hải nghi hoặc nhìn xuống, trước mặt ông ta là một tờ công văn có số chữ không vượt qua một mặt giấy, điểm nhấn nổi trội thấy rõ chính là mũi tên có chữ Hóa Tộc, dấu chữ nhật có chữ Tuyệt mật, con dấu đỏ chói của Cục cảnh yếu quốc gia và chữ ký của người phụ trách có quân hàm Thiếu tướng.

Run run cầm lên tờ công văn, mới chỉ đọc lướt qua nội dung, trán Đỗ Hải đã lấm tấm mồ hôi lạnh. Có chút thất thần đặt tờ công văn xuống, ông ta nhìn vị hiệu trưởng mấp máy nói:

- Việc này... sao lại có thể nghiêm trọng như vậy?

- Uhm... đừng hỏi tôi! Tôi cũng giống như anh thôi! Mà tôi nghĩ chúng ta chỉ cần biết như vậy là đủ rồi! Anh liệu mà làm!

- Vâng, tôi hiểu rồi thưa anh!

*****

Cùng lúc này, khi đang trên đường trở về công ty Trần Khanh cũng nhận được điện thoại của vị trưởng phòng kinh doanh Văn Quyền. Có điều do hôm nay tên lái xe có việc xin nghỉ nên Trần Khanh phải đích thân cầm lái, đường lúc này lại đang kẹt phải nhích từng chút một nên hắn không tiện bắt máy. Có điều dường như là có chuyện gấp, điện thoại lại reo lên liên tục hết lần này đến lần khác theo đó Trần Khanh đành bật loa ngoài lên để nói chuyện.

- Tao đây, có việc gì thế?

Điện thoại liên vang lên tiếng trả lời:

- Báo cáo anh, bên Sở Xây dựng vừa ra quyết định đình chỉ dự án tổ hợp nhà liền kề và shophouse của chúng ta để tiến hành kiểm tra mức độ tuân thủ giấy phép xây dựng, hơn nữa...

Không để vị trưởng phòng Văn Quyền này nói hết, Trần Khanh đã tức giận quát lên:

- Cái gì? Sao bỗng dưng lại đình chỉ kiểm tra? Chẳng phải đã nhét tiền vào mồm mấy thằng trên Sở rồi sao? Chả nhẽ chúng còn chê ít?

- Dạ, em cũng không biết thế nào. Có lẽ phát sinh tình huống ngoài dự kiến nào đó anh ạ.

- Hừm... ĐM cái bọn này. Được rồi, mày cứ để đó, tao sẽ gọi điện cho bọn nó hỏi lại tình hình xem thế nào.

Trần Khanh định tắt máy thì tiếng Văn Quyền lại vang lên:

- Anh, vẫn còn một chuyện!

- Còn chuyện gì nữa! Nói mau đi, lè mà lè mề!

- Dạ, mấy lô đất chúng ta đang tham gia đấu thầu ở quận Thanh An, chúng ta cũng bị Sở Tài nguyên gọi lên để trả lại hồ sơ.

- Cái đêch? Mày nói cái gì? Trả lại hồ sơ? Làm sao lại có cái tình tiết này?

- Dạ, em cũng thấy kỳ lạ. Thông thường ngay cả trường hợp chúng ta không đủ điều kiện trúng thầu thì bọn họ cũng sẽ thu luôn mà không trả lại hồ sơ thầu đã nộp, đằng này lại gọi lên để gửi trả. Đây cũng là lần đầu tiên em thấy đấy! Thật là khó hiểu!

Nghe tới đây thì Trần Khanh dù có ngu ngốc tới đâu cũng hiểu là có người đang nhắm vào hắn, thậm chí còn muốn ngầm nhắc nhở cho hắn biết là đang khác. Phải hiểu, không thể có chuyện bỗng nhiên khó khăn trùng điệp mà tới như vậy, hơn nữa tình tiết trong đó còn có chút không hợp thói thường.

Cân nhắc giây lát Trần Khanh lên tiếng:

- Tao biết rồi, chuyện này để tao tìm hiểu thêm.

- Vậy còn chuyện thi công thì sao anh? Có làm tiếp không?

- Hừ... cứ làm đi! Sợ con mẹ gì, mày quên ông già tao là ai rồi à?

- À... vâng... đúng ạ! Để em thông báo lại cho anh em!

- Cứ yên tâm mà làm, không phải sợ. Có gì tao lo!

- Vâng, em biết rồi ạ!

Cúp máy, lựa một vị trí thích hợp, Trần Khanh táp xe vào đường. Suy nghĩ một chút, hắn nhắc máy bấm dãy số của người phụ trách bộ phận cấp phép và kiểm tra xây dựng của Sở. Những tưởng đầu dây bên kia sẽ nhanh chóng có hồi đáp như mọi khi thì không ngờ trả lời lại hắn chỉ là câu Bee lu Za trả lời tự động của tổng đài "Số thuê bao quý khách vừa gọi không liên lạc được...". Trần Khanh bực mình lại lục lọi tìm kiếm một số máy khác, người này cũng là một trưởng phòng của Sở, lần này thì có tiếng bắt máy nhưng kèm theo đó là câu nói phủ đầu:

- Cậu Trần Khanh hả, xin lỗi tôi đang bận họp, khi khác tôi gọi lại cho cậu nhé! Tút... tut

Không để Trần Khanh kịp hé lấy một lời, điện thoại đã vang lên những âm thanh đứt quãng. Trần Khanh trợn mắt nhìn lom lom vào màn hình điện thoại đang thể hiện cuộc gọi đã ngắt kết nối. Sau đó, như không thể kiểm soát được tâm trạng của mình hắn vùng tay ném mạnh về phía kính lái.

- Cách... Tách... tách... tách...

Lực ném quá mạnh làm tấm kính rạn nứt thành những vết chằng chịt. Chiếc điện thoại bật ra lăn xuống sàn xe, cụ thể là nơi nào thì Trần Khanh cũng không để ý. Hắn ngã vật ra ghế, trong đầu thì đang không ngừng điên cuồng thóa mạ và tìm kiếm kẻ đứng đằng sau gây ra tất cả những chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 127: Nguy cơ của gia đình Đình Hương

Cổng trường Đại học Kinh tế quốc gia, giờ tan lớp

Đình Hương đang loay hoay ngó nghiêng tìm chiếc xe quen thuộc của gia đình thì bất ngờ một chiếc Maybach từ từ chạy tới rồi đỗ lại trước mặt nàng.

Từ trên xe một người thanh niên đeo kính râm mặc trang phục khá thời thượng bước xuống tươi cười nhìn Đình Hương lên tiếng:

- Đình Hương, chào em!

Nghe là có người gọi mình, Đình Hương chăm chú nhìn người vừa xuất hiện, sau giây lát nàng nhận ra cũng không phải ai xa lạ mà chính là người mới có buổi ra mắt cùng nàng hôm trước, Thành Tú. Đặc biệt là trên tay người này còn đang ôm một bó hoa lớn thu hút sự chú ý của không ít người nhìn về phía này.

Khá ngạc nhiên với sự có mặt của hắn ở đây, Đình Hương lên tiếng hỏi:

- Anh Thành Tú, chào anh. Sao anh lại tới đây?

Thành Tú mỉm cười:

- Lúc này mẹ anh và mẹ em vừa có việc đi cùng nhau, theo đó cô Tổ Lan phải sử dụng xe nhà nên nhờ anh qua đón em về. Còn về bó hoa này, trên đường tới đây anh thấy cửa hàng đang bán đẹp quá, anh chợt nghĩ chỉ có cô gái như em mới xứng đáng nhận nó nên mua và mang đến để tặng em.

Nói xong Thành Tú đẩy thành ý dùng cả hai tay nâng bó hoa đưa tới trước mặt Đình Hương với ánh mắt chờ đợi.

Tuy vậy, trái ngược với mong muốn của Thành Tú, Đình Hương lại không quá chú ý vào bó hoa, cũng không đưa tay lên nhận nó mà lên tiếng hỏi lại:

- Nói vậy, sao mẹ em không nhắn tin hay thông báo gì cho em nhỉ?

Thành Tú kiên nhẫn trả lời:

- Chắc cô quên thôi, em có thể gọi lại để xác nhận. Yên tâm, anh đảm bảo đưa em đi đến nơi, về đến chốn. Uhm. . . Đình Hương, em nhận hoa đi!

Thành Tú bước gần thêm một bước, nâng bó hoa lên cao hơn.

Quan sát xung quanh nhận thấy đang có không ít ánh mắt tò mò kèm những âm thanh trầm trồ ngưỡng mộ, Đình Hương cảm thấy thật khó xử. Nhận thì sợ mọi người lời ra tiếng vào đồn thổi này nọ, không nhận thì sợ làm bề mặt Thành Tú, phải hiểu người ta cũng là một mảnh thành ý mà tới đây, lại là con trai của bạn thân mẹ mình không thể làm quá được.

Đắn đo giây lát khi Đình Hương định tặc lưỡi đưa tay lên nhận cho qua chuyện thì từ phía bãi gửi xe gần đó nàng nhắc thấy một dáng người quen thuộc đang dắt xe đi ra, trùng hợp là người này cũng đang đưa mắt nhìn về phía nàng.

Theo đó, cánh tay vừa mới nâng lên được một nửa của Đình Hương bất giác rụt lại.

Ở phía đối diện, Lý Đông dĩ nhiên đang định lấy xe về nhà thì tình cờ bắt gặp tình huống trước mắt, có chút gì đó ngạc nhiên nhưng ngấm lại việc này hình như là không liên quan đến mình cho lắm, Lý Đông liền nhếch miệng cười, khẽ gật đầu chào Đình Hương rồi chuẩn bị lên xe.

Phản ứng này của Lý Đông lúc này nhìn như bình thường nhưng lại vô tình khiến Đình Hương có cảm giác lo được, lo mất nào đó. Nàng cảm thấy nếu không giải thích rõ việc này cho Lý Đông nàng sợ rằng mình sẽ không có cơ hội ở gần hắn hơn nữa vậy.

Nghĩ tới đây, cũng không lo lắng thêm vấn đề mặt mũi của Thành Tú được nhiều, trước ánh mắt ngạc nhiên của hắn, Đình Hương gạt bó hoa sang một bên rồi hấp tấp chạy tới trước mặt Lý Đông giữ tay lái của hắn lại vội vã lên tiếng:

- Lý Đông, Lý Đông... chuyện này là hiểu lầm, không phải như cậu nghĩ đâu.

Lý Đông bất ngờ thấy hành động kỳ lạ này của Đình Hương nên ngạc nhiên hỏi lại:

- Đình Hương, sao vậy? Có chuyện gì mà hiểu lầm với không?

Đình Hương rồi rít giải thích:

- Việc tặng hoa vừa rồi, thực ra... thực ra người kia chỉ là được mẹ mình nhờ tới đón mình thôi. Giữa bọn mình không có chuyện gì hết.

Lý Đông gật gù:

- Uhm... nhưng mà chuyện như vậy thì cũng bình thường mà. Có vấn đề gì đâu mà cậu rối lên giải thích vậy?

Nghe tới đây, thấy Lý Đông vẫn tỏ ra thân thiết như mọi ngày, Đình Hương mới ý thức được là mình phản ứng có chút hơi quá. Có lẽ do vừa rồi nàng thực sự cho rằng Lý Đông sẽ nghĩ nàng đang hẹn hò với Thành Tú rồi xa lánh nàng nên mới làm ra hành động như vậy.

Có chút đỏ mặt xấu hổ, Đình Hương mới nheo miệng cười nói:

- À... Không, là mình chỉ muốn nói vậy cho cậu nghe thôi! Có lời đồn thổi gì không đúng cậu còn đứng ra giải thích cho mình chứ, phải không?

Lý Đông mỉm cười:

- Ha ha... ra là vậy! À mà xe nhà chưa tới à? Sao giờ này cậu còn đứng đây?

Đình Hương nghe hỏi thì như nghĩ ra cái gì vội vàng túm lấy tay Lý Đông lắc lư:

- Lý Đông, hôm nay mẹ mình có việc dùng tới xe, cậu cho mình ké về cùng nha!

Lý Đông gật gù:

- Ồ, vậy à? Được, không vấn đề gì! Lên xe đi!

Thấy Lý Đông đã đáp ứng, Đình Hương vô cùng vui vẻ. Phải biết kể từ tối hôm đó đến giờ, nàng vẫn xấu hổ còn không dám nhìn mặt hay thân cận gì hấn đây. Nhân việc hôm nay, bình thường hóa quan hệ lại cái đã, có như vậy muốn phát triển cái gì về sau cũng sẽ dễ dàng hơn. Theo đó, Đình Hương vẫy vẫy tay về phía Thành Tú nói:

- Anh Thành Tú, anh có việc gì cứ đi đi, em ké bạn về nhà được rồi. Việc hôm nay, cảm ơn anh nha!

Sau đó, bỏ mặc về mặt còn đang chưng hửng của Thành Tú, Đình Hương mau chóng ngồi lên phía sau yên xe Lý Đông, một tay vịn nhẹ eo hấn rồi nói:

- Lý Đông, mình đi thôi!

- Uhm... ngồi vững nhé!

Lý Đông vút nhẹ tay ga, chiếc xe Future Neo chậm chậm tiến ra đường lớn.

Tại cổng trường, còn lại một mình, Thành Tú ngơ ngác nhìn theo bóng dáng chiếc xe cho tới khi nó dần mất hút trong dòng người qua lại. Lúc này, trong lòng hấn bỗng dâng lên một sự tức giận không hề nhẹ, theo đó Thành Tú vung tay vút bó hoa vào bên vệ đường rồi lên xe rô ga nhanh chóng đi mất.

*****

Mười lăm phút sau, cổng Khu biệt thự Pháp cổ,

Đình Hương xuống xe sau đó lưu luyến đưa tay vẫy vẫy chào tạm biệt Lý Đông. Chờ cho Lý Đông đã lái xe đi, nàng mới bấm chuông cho người giúp việc ra vào cửa vào nhà.

Bước vào bên trong, Đình Hương khá ngạc nhiên khi thấy xe riêng của gia đình vẫn đỗ trong gara, ngạc nhiên hơn nữa là cả cha và mẹ đều đang ngồi ở phòng khách có điều không khí dường như có chút gì đó không đúng.

Nhìn sắc mặt hơi nhợt nhạt của cha, nàng nhỏ nhẹ lên tiếng chào hỏi:

- Cha mới đi công tác về à?

Đình Tùng ngẩng mặt lên nhìn con gái sau đó gật nhẹ:

- Ừ, cha vừa về khí sáng. Con vào trong thay quần áo rồi gọi thằng Nam ra ăn cơm!

Biết là đang có chuyện gì đó phức tạp, Đình Hương không dám hỏi thêm Tổ Lan việc Thành Tú bỗng nhiên đi đón nàng. Theo đó, nàng vội vàng đáp lời, lên phòng thay đồ rồi gọi cậu em xuống nhà dùng bữa.

Buổi cơm trưa diễn ra trong không khí trầm lắng, thậm chí là có chút ngột ngạt. Mặt cha và mẹ dù đã cố tỏ ra bình thường nhưng không khó để nhận ra tâm sự nặng nề, ăn mãi mà đồ ăn không vui đi được một nửa.

Hơn nửa tiếng đồng hồ sau, bữa ăn mới kết thúc. Người giúp việc dọn dẹp bàn ăn còn mọi người ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Đình Hương định lên tiếng hỏi han cha mẹ nhưng nghĩ đi nghĩ lại nài nỉ thôi. Theo nàng, nếu việc này là cần thiết phải nói với nàng thì cha mẹ sẽ nói, không nên làm cha mẹ thêm khó xử.

Chậm chạp về được tới cửa phòng mình thì cậu em trai Đình Nam bỗng dưng rón rén đi tới kéo áo Đình Hương nói nhỏ:

- Này chị, công ty của cha có việc xảy ra rồi.

Đình Hương giật mình hỏi lại:

- Sao em biết!

Đình Nam không trả lời mà ngoác quanh rồi ra dấu tay chỉ chỉ vào phòng Đình Hương gợi ý vào bên trong rồi nói.

Cánh cửa vừa khép lại, Đình Nam vội vàng lên tiếng:

- Lúc nãy em nghe trộm được cha mẹ ở dưới lầu nói chuyện là công ty của cha mới bị đối tác lừa một hợp đồng rồi trốn mất, tiền hàng không lấy lại được. Hợp đồng này giá trị rất lớn, cha nói là nếu không thu hồi hoặc đền bù lại được, rất có thể công ty bị phá sản và cha có thể bị đi tù vì gây ra hậu quả nghiêm trọng làm thất thoát vốn nhà nước.

Đình Hương bật miệng thốt lên:

- Nghiêm trọng như vậy?

- Uhm... thì em nghe chính miệng cha nói với mẹ mà.

- Nói thế... cha lần này gặp khó rồi!

- Chị, nếu cha thật có bị làm sao, nhà mình làm thế nào bây giờ?

Nhìn nét mặt lo lắng của cậu em trai tuổi chơi chưa qua, tuổi lo chưa tới, Đình Hương cố gắng trấn tĩnh, đưa tay vỗ vỗ cánh tay hấn an ủi:

- Đình Nam, việc này em không phải quản. Cha mẹ hẳn là có cách giải quyết riêng của mình, việc của em là tiếp tục tập trung vào học tập cho tốt, đừng sao nhãng khiến cha mẹ phải bận tâm lo lắng gì thêm! Em hiểu chứ!

Đình Nam lèch đầu suy nghĩ một chút rồi gật gù:

- Uhm, em biết rồi. Em sẽ không gây rối gì đâu. Thôi chị nghỉ đi! Em về phòng đây!

- Ủ! Mà đừng nói với ai bên ngoài chuyện này nữa nhé!

- Vâng!

Đội Đình Nam đi khuất, còn lại một mình, Đình Hương tiến lại phía giường ngồi xuống suy nghĩ vấn đề nan giải của gia đình. Từ trước nàng đã biết, công ty nơi cha nàng là Giám đốc là một công ty nông sản quốc doanh, chuyên xuất khẩu hàng sang thị trường Trung Quốc. Tuy thị trường này tiềm ẩn nhiều rủi ro nhưng mức độ yêu cầu về quy cách chất lượng sản phẩm như các thị trường Nhật, Châu Âu, Mỹ... nên phù hợp với năng lực sản xuất nông sản trong nước. Đình Tùng cha nàng cũng từng nhiều lần có ý định tìm kiếm thị trường mới nhưng sản phẩm gửi qua kiểm nghiệm lại không đáp ứng được quy chuẩn của họ. Cha nàng cũng biết muốn thay đổi thì trong nước phải hình thành những vùng sản xuất tập trung quy mô lớn tuân theo những chuẩn mực sản xuất lương thực của quốc tế có điều việc này hiển nhiên là nằm ngoài khả năng can thiệp của công ty. Do vậy, những năm qua Trung Quốc luôn là thị trường xuất khẩu chính. Những tương quan hệ lâu năm và hiểu về thị trường này là thế thì sẽ bớt đi rủi ro nhưng cuối cùng thì cha nàng vẫn không vượt qua được tính khắc nghiệt của nó.

Trong chuyện này, Đình Hương thật muốn giúp cha nhưng nàng hiểu với năng lực của mình thì thật là không đủ. Theo Đình Hương thấy, có lẽ cha mẹ nàng sẽ phải nhờ tới những người trong gia đình tới hỗ trợ một tay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Thỏa thuận hôn nhân

Một tuần sau ngày cha của Đình Hương trở về,

Buổi tối, khi Đình Hương đang ngồi ôn bài cho kỳ kiểm tra giữa học phần thì chợt có tiếng gõ cửa vang lên kèm theo đó là tiếng của Tổ Lan:

- Đình Hương, mẹ vào được chứ?

Đình Hương ngẩng đầu lên nói vọng ra:

- Vâng, mẹ vào đi ạ!

Tổ Lan vặn chốt mở cửa đi vào. Vẫn như mọi khi, trên tay nàng là cốc sữa ấm pha sẵn dành cho con gái.

Đặt ly sữa lên bàn, Tổ Lan kéo một chiếc ghế lại gần chỗ ngồi của Đình Hương nhỏ giọng hỏi:

- Mẹ thấy mấy hôm nay phòng con sáng đèn tới khuya, làm gì mà ngủ muộn vậy con?

- Dạ, con sắp thi giữa kỳ nên phải tranh thủ thời gian ôn tập cho kịp.

- Uhm... vậy con cũng chú ý giữ sức khỏe, đừng để mệt quá thì không tốt đâu!

- Con biết rồi mẹ!

- Ừ!

Trao đổi tới đây, Tổ Lan bỗng không nói gì nữa mà trầm ngâm nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Đình Hương thấy lạ đành lên tiếng hỏi:

- Mẹ, có chuyện gì mẹ muốn nói với con à?

Tổ Lan đưa tay vuốt vuốt những sợi tóc đang lòa xòa trước trán cho con gái rồi nói:

- Đình Hương, mẹ muốn trao đổi với con một chuyện.

- Vâng, mẹ nói đi ạ!

Có vẻ như gặp chuyện khó nói, Tổ Lan phải đắn đo một lúc rồi mới lên tiếng:

- Đình Hương, đáng nhẽ mẹ không nên nói và con cũng không cần phải tham gia vào việc này nhưng tình hình hiện tại của gia đình ta đang thật sự rơi vào bế tắc, mẹ không thể không nói để con biết.

Đình Hương gật đầu:

- Vâng, con cũng lớn rồi cũng cần được biết những chuyện này.

Tổ Lan ngẩng đầu quan sát sắc mặt của con gái, thấy nàng không hề tỏ ra hoang mang như mình suy nghĩ, theo đó mới tiếp tục nói:

- Đình Hương, thời gian vừa qua, cha con bị đối tác chiến lược lừa một đơn hàng lớn tới gần 600 tỷ do vậy công ty đang ở bên bờ vực phá sản và cha con sẽ là người phải chịu trách nhiệm chính cho việc này. Con biết đó, doanh nghiệp của cha con là doanh nghiệp quốc doanh, nếu không khắc phục được tổn thất thì cha con sẽ vướng vào vòng lao lý. Nhà ta mặc dù có điều kiện nhưng nếu dồn hết toàn bộ gia sản kể cả việc bán căn nhà này thì cũng lắm cũng chỉ khắc phục được một phần ba số đã mất mà thôi. Số còn thiếu còn rất nhiều.

Đình Hương nghe tới đây lập tức đưa ra ý kiến:

- Vâng, mấy hôm nay nhìn sắc mặt cha mẹ con đã biết là có chuyện rồi. Nếu sự việc đã như vậy sao cha mẹ không nhờ tới bác Đình Lâm, nhà bác ấy làm lớn như vậy chắc có thể tạm thời đưa ra được số tiền thiếu chứ?

Tổ Lan lắc đầu cười khổ:

- Đình Hương, con suy nghĩ quá đơn giản rồi. Con chưa bước vào làm ăn nên không biết đó thôi. Cha Thủy Tiên tuy đúng là có chuỗi khách sạn nhà hàng, làm ăn lớn thật nhưng thực tế tỷ lệ đi vay ngân hàng cũng rất cao, nếu không con nói bác ấy trong thời gian gần như vậy lại có thể đủ vốn để mở rộng việc làm ăn ra khắp cả nước như vậy được. Cha mẹ cũng đã hỏi qua nhưng bác ấy nói nguồn thu từ việc kinh doanh chuỗi cơ sở hiện tại sau khi chi trả gốc lãi cho ngân hàng và thanh toán chi phí vận hành của toàn hệ thống thì số dư thực tế cũng không phải là quá lớn, cũng lắm chi hỗ trợ cho cha con vay tối đa khoảng 50 tỷ mà thôi. Nếu huy động con số lớn hơn thì chính bản thân công ty bác ấy cũng lâm vào tình trạng đứt gãy tài chính, 3VTc2Ar không còn vốn để làm ăn.

Đình Hương lèch đầu lăm nhăm một chút rồi nhìn Tổ Lan lo lắng nói:

- Như vậy là chúng ta còn thiếu tới gần 350 tỷ nữa ư?

Tổ Lan gật đầu:

- Uhm, về nguyên tắc tính toán thì là như vậy nhưng cha con nói thực tế chỉ cần bù thêm khoảng 100 tỷ nữa là mọi chuyện có thể tạm êm xuôi. Cha con sẽ dùng số tiền này để thanh toán một phần công nợ cho nhà cung cấp, phần còn lại sẽ đàm phán để gia hạn thêm thời gian thanh toán. Chỉ cần không xảy ra kiện tụng khiến nguồn cung hàng bị gián đoạn, hoạt động kinh doanh được tiếp tục thì cha con sẽ nghĩ cách khác để kiếm lại số tiền đã mất, cân bằng lại tổn thất cho công ty.

Đình Hương gật gù:

- Vâng, nhưng vấn đề hiện tại là nhà mình kiếm đâu ra 100 tỷ nữa ạ.

Nghe Đình Hương hỏi câu hỏi này, Tổ Lan có cảm giác muốn khóc, nàng lén quay mặt đi tránh cho Đình Hương thấy mắt mình đang đỏ lên. Đình Hương thấy lạ liền lên tiếng:

- Mẹ! Mẹ làm sao thế?

Tổ Lan cố trấn tĩnh lại cảm xúc sau đó quay sang Đình Hương khó khăn mở lời:

- Đình Hương, số tiền còn lại có lẽ cha mẹ phải nhờ đến con.

- Đến con? - Đình Hương kinh ngạc thốt lên.

Tổ Lan đưa tay nắm lấy bàn tay con gái giọng nói có chút nghẹn ngào:

- Uhm... thật sự cha mẹ không muốn đẩy gánh nặng này về phía con nhưng việc đã tới nước này thật không còn cách nào khác cả.

Nhìn gương mặt đã phờ phạc vì suy nghĩ của mẹ, trong lòng Đình Hương dâng lên niềm xót thương. Theo đó nàng lên tiếng:

- Mẹ, có gì mẹ cứ nói đi! Nếu con làm được gì con sẽ gắng hết sức.

Tổ Lan thở dài rồi mở lời rào đón:

- Uhm... con gái ngoan, việc này con đồng ý hay không là quyết định ở con. Cha mẹ không muốn vì chuyện này mà con phải hi sinh hạnh phúc của bản thân mình.

Cảm thấy lời nói này có chút gì đó gây cho mình có cảm giác bất an nhưng Đình Hương vẫn bình tĩnh hỏi lại:

- Mẹ, cụ thể là thế nào? Mẹ nói rõ hơn đi!

Tổ Lan sắp xếp một chút ý tứ rồi chậm chậm nói:

- Uhm... Chuyện của ba con, gia đình của Thành Tú đã biết. Theo đó cô Ngọc Khuê có nói lại là gia đình họ có thể tạm ứng ra số tiền 100 tỷ cho cha con vay mà không cần tài sản thế chấp. Có điều, điều kiện họ đưa ra là muốn nhà chúng ta trở thành thông gia với nhà họ, nói cách khác là con và Thành Tú sẽ phải kết hôn cùng nhau.

Liếc mắt thấy Đình Hương vẫn đang trầm ngâm lắng nghe mà không làm ra phản ứng nào khác, Tổ Lan lên tiếng giải thích:

- Thành Tú từ ngày gặp con cũng bấy tỏ là rất yêu mến con do vậy khi biết chuyện của gia đình mình, cậu ấy mới yêu cầu cha mẹ giúp đỡ. Con biết đấy, 100 tỷ không hề là một số tiền nhỏ mà nhà chúng ta và nhà họ cũng mới chỉ là một mối quan hệ quen biết sơ giao, do vậy cha mẹ của Thành Tú muốn hai nhà kết thành thông gia để ngay cả trường hợp xấu nhất là cha con không trả được nợ cho nhà họ thì 100 tỷ này cũng coi như là món quà cưới nhà trai giành tặng cho nhà gái.

Nói tới đây, Tổ Lan dừng lại để con gái có thời gian hiểu và suy nghĩ về những gì gia đình Thành Tú đề nghị.

Căn phòng trở nên im ắng không một tiếng động, không khí có chút ngột ngạt nặng nề với hai con người ngồi im gằn như bất động. Cho tới chừng gần mười phút sau, Đình Hương mới là người đầu tiên lên tiếng:

- Cha mẹ không còn cách nào khác để huy động tiền sao?

Tổ Lan khẽ lắc đầu chán nản.

Nhận được phản hồi của mẹ mình, Đình Hương cắn răng nói:

- Được, nếu đã như vậy thì mẹ nói với họ là con đồng ý!

Tổ Lan tròn mắt ngạc nhiên:

- Đình Hương, sao con lại quyết định nhanh như vậy? Con không cân nhắc kỹ lại một chút sao? Đây là hạnh phúc cả đời của con đấy!

Đình Hương nở nụ cười chua chát:

- Mẹ, mẹ nghĩ là con có thể sống hạnh phúc được khi nhìn cha mẹ và em không còn nhà cửa để ở thậm chí cha còn phải vào tù sao? Không bằng con đồng ý chuyện này, mọi thứ còn có thể có hướng để giải quyết, không cần đi vào bước đường cùng.

- Nhưng...

Tổ Lan hai mắt đỏ hoe mà nhìn Đình Hương, nàng đang có cảm giác như mình đang bán con gái mình vậy. Mặc dù trước hôm nay nàng cũng rất muốn tác hợp cho Đình Hương và Thành Tú nhưng đó là khi mối quan hệ của hai bên là sòng phẳng, ngang hàng, với tình cảnh bây giờ thì tính chất mọi việc đã không còn như cũ được nữa.

Nhận ra vẻ đau xót của mẹ mình, Đình Hương đứng lên vòng tay ôm lấy vai nàng vỗ về:

- Mẹ, không có việc gì đâu. Đây là lựa chọn của con mà, hơn nữa chẳng phải mẹ từng nói nhà anh Thành Tú cũng rất tốt sao. Có gì mà mẹ đau lòng như vậy. Được rồi, con rất hài lòng với mối hôn sự này, con không thấy buồn sao mẹ phải buồn chứ!

Tổ Lan nghe xong lời này thì không kìm chế được ôm mặt khóc nức lên, theo đó trong phòng bây giờ đang diễn ra một cảnh có tính trái ngược, cô con gái nhỏ tuổi lại phải an ủi động viên tinh thần cho mẹ mình chỉ vì một chuyện mà tính ra nàng mới là người cần được vỗ về nhất.

Sau một hồi khóc lóc phát tiết cảm xúc, trấn tĩnh lại, Tổ Lan mới ngẩng mặt lên nhìn Đình Hương nói:

- Việc này con cũng không cần phải vội vàng như vậy. Cứ suy nghĩ vài hôm rồi trả lời họ cũng không muộn.

Đình Hương lắc đầu:

- Không cần đâu mẹ, việc của cha, con hiểu là chậm trễ ngày nào rắc rối ngày ấy. Do vậy mẹ cứ thông báo lại cho cô Ngọc Khuê đi.

Nhìn vào ánh mắt kiên quyết của Đình Hương, đến chính Tổ Lan cũng không ngờ tới con gái mình trong những hoàn cảnh như thế này lại trở nên mạnh mẽ tới như vậy. Chần chờ một hồi, nàng tiếp tục lên tiếng:

- Thực ra việc này là cũng có thời gian trì hoãn. Cô Ngọc Khuê nói do hiện tại con còn đang học đại học do vậy trước mắt hai đứa có thể chọn ngày lành tháng tốt để tổ chức đính hôn. Sau đó ai vẫn có thể ở nhà đó, con có thể tiếp tục việc học hành của mình cho tới ngày ra trường thì mới tiến hành làm đám cưới. Mẹ nghĩ gia đình bên đó tính vậy cũng là khá chu toàn và thấu hiểu cho hoàn cảnh gia đình mình rồi.

Đình Hương gật đầu:

- Vâng, vậy thì cứ để bên đó sắp xếp thế nào thì con theo thế đó thôi ạ.

Đình Hương vừa nói xong thì đồng hồ điểm 11h đêm, Tổ Lan thấy cũng đã muộn mới vòng tay ôm lấy Đình Hương nói:

- Đình Hương, cha mẹ xin lỗi con! Cảm ơn con đã suy nghĩ vì mọi người!

Đình Hương mỉm cười:

- Không sao đâu mẹ! Mẹ nghỉ ngơi sớm đi! Con ôn bài một lúc rồi cũng đi ngủ, mai còn có tiết!

- Uhm... vậy con uống hết ly sữa rồi hãy học tiếp nhé. Mẹ ra ngoài đây!

Nói xong, Tổ Lan chậm chậm đứng lên, nhìn con gái một chút rồi mới quay gót mở cửa đi ra.

Trong phòng, chỉ còn lại một mình, trái ngược với vẻ mạnh mẽ và quyết đoán trước đó, Đình Hương ngồi chờ ra một chỗ, ánh mắt lạc lõng vô hồn mà nhìn chăm chăm ra khoảng không gian ngoài cửa sổ.

Sau một lúc, như không thể nín nhịn hơn được nữa, những giọt nước mắt bắt đầu lăn xả tuôn rơi, những tiếng khóc nức nghẹn ngào cho những oan uổng của tuổi thanh xuân sớm bị chấm dứt vang lên thành tiếng.

Và... vào lúc này, bên ngoài cánh cửa phòng của Đình Hương cũng còn một người phụ nữ khác đang ngồi bệt xuống đất ôm mặt rầm rức khóc.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Cách của Lý Đông (1)

Lớp kinh tế công nghiệp A, giờ tan trường

Lý Đông vừa thu xếp sách vở vừa đưa mắt nhìn về phía cô bạn Đinh Hương rồi khẽ nhủ mày. Mấy ngày gần đây, theo quan sát của hắn hình như nàng ta gặp phải chuyện gì đó khiến khuôn mặt luôn mang nét tư lự, sầu bi, không còn vẻ hay nói hay cười với bạn bè như thường nhật. Mấy lần Lý Đông lại gần lên tiếng hỏi thăm nhưng nhận lại chỉ là những cái lắc đầu lẩn tránh. Quen biết nhau lâu ngày, Lý Đông hiểu với một cô gái có tính cách như Đinh Hương, chắc hẳn việc xảy ra phải khá lớn mới làm nàng có tâm trạng như vậy.

Lẽo đẽo bám theo phía sau Đinh Hương ra khỏi lớp, nhìn vóc dáng tiêu tụy của nàng, trong lòng Lý Đông bỗng dâng lên một niềm thương xót mơ hồ nào đó. Theo đó, hắn rào bước tiến lên đuổi kịp Đinh Hương rồi cứ thế sóng đôi cùng đi mà không quay sang nói lấy một lời.

Đinh Hương khi này trong lòng đang có nhiều tâm sự, mặt ủ mày chau cúi thấp đầu vừa đi vừa nhìn đất thì bất chợt thấy bên cạnh xuất hiện một người khác. Theo bản năng nàng mới đưa mắt nhìn sang, nhận ra người tới là ai, nàng chỉ hơi nhếch mép cười buồn rồi tiếp tục cắm cúi đi về phía trước, một dạng lạng lạng tránh kẻ bên cạnh.

Đi được một đoạn, như không thể chịu được về bi lụy của Đinh Hương, Lý LqVNoaN Đông mở lời:

- Đinh Hương, mình biết cậu đang có chuyện. Hay là kể với mình đi, ít nhất nói ra được thì sẽ nhẹ lòng hơn.

Nói xong, Lý Đông dùng ánh mắt mong đợi mà nhìn cô gái có điều thứ hắn nhận lại được tiếp tục vẫn chỉ là những cái lắc đầu từ chối.

Lý Đông tiếp tục kiên nhẫn khuyên nhủ:

- Uhm... mình không biết cậu đang gặp vấn đề gì, có điều mọi chuyện đều có thể có cách giải quyết hữu hiệu của nó. Dù vấn đề có rắc rối thế nào thì chỉ cần chúng ta còn quyết tâm, còn hi vọng thì còn có thể tìm được đường đi. Chẳng phải cậu vẫn luôn là một cô gái lạc quan như thế sao?

Lần này, nghe xong lời của Lý Đông, Đinh Hương không tiếp tục im lặng nhưng câu trả lời tiếp theo của nàng thì thật ra có cũng như không:

- Lý Đông, cậu không hiểu được đâu!

Nói xong Đinh Hương lại im lặng, trầm buồn với những ưu tư trong lòng.

Lý Đông khẽ thở dài, thú thực là hắn cũng chưa thể nghĩ ra cách nào để Đinh Hương có thể mở lòng giải tỏa đi những tâm sự nặng nề u uất. Theo đó, hắn không hỏi gì thêm mà tiếp tục cùng nàng đi về phía trước.

Ngay khi hai người vừa ra tới cổng, thì bất chợt có một tiếng gọi vang lên:

- Đinh Hương!

Cả Đinh Hương và Lý Đông đều ngẩng đầu nhìn lên. Trước mặt hai người là một thanh niên lịch lãm đang đứng cạnh chiếc Maybach màu đen sáng chói.

Lý Đông nhận ra ngay người này chính là chàng thanh niên tới tặng hoa Đinh Hương hôm trước, có lẽ hôm nay lại tìm tới đây là để tiếp tục tiếp cận nàng.

Quả nhiên, không nằm ngoài dự đoán của hắn, người này vừa thấy Đinh Hương nhìn tới thì vội vàng vòng qua đầu xe rồi mở cửa ghế phụ như là đợi sẵn.

Lúc này, sắc mặt Đinh Hương vốn đã không tốt bấy giờ càng có chút trở nên nhợt nhạt. Nếu ai tinh ý có thể thấy trong mắt nàng đang là sự dằn dò và đấu tranh vô cùng khó khăn. Có điều nói là như vậy nhưng Đinh Hương hiểu, hẳn là việc này cũng nên cần có một sự kết thúc, nàng cần phải ra quyết định, dù điều đó là có tàn nhẫn với chính bản thân mình.

Sau giây lát, như đạt tới một quyết tâm nào đó, Đinh Hương bỗng nhiên quay sang Lý Đông dùng giọng ôn nhu khẽ gọi:

- Lý Đông...

Nghe được âm thanh này... trái tim hắn chợt run lên như có gì đó đang bóp nghẹt. Hắn quay sang nhìn nàng rồi tròn tròn mắt:

“Chuyện gì đây, sao Đinh Hương lại khóc?”

Đó là câu hỏi xuất hiện ngay trong đầu Lý Đông khi chợt lạc vào đôi mắt đang ngấn lệ như chứa chan cả một mảnh tình tha thiết sâu lắng của cô gái trước mặt.

Lặng đi vài giây, Lý Đông đang định lên tiếng thì một thân thể mềm mại bỗng nhào tới rồi vòng tay quanh eo ôm ghì lấy hắn.

Lý Đông như bị trúng phép định thân, cả người đơ cứng ra mất một lúc, tay chân giống như bị đóng băng vậy.

Mất một lúc sau, Lý Đông mới lại có thể kiểm soát lại cơ thể của mình, hắn thốt nhẹ lên:

- Đinh Hương... sao cậu...

Lý Đông chưa nói hết câu thì Đinh Hương đã vội ngắt lời:

- Lý Đông, đừng hỏi gì cả! Hãy để mình ôm cậu một lúc!

Nghe được yêu cầu này, Lý Đông thật không hiểu ra đây là cái tình huống kỳ lạ gì nhưng cảm thấy đôi vai Đinh Hương đang run lên vì xúc động, hẳn cũng đành đứng im chịu trận để cho nàng tìm kiếm điểm hoặc phát tiết cảm xúc gì đó. Theo Lý Đông thấy, hẳn là mấy ngày nay Đinh Hương cũng đang rất mệt mỏi, tâm lý ở bờ vực sụp đổ rồi thì mới ở trước ngay cổng trường làm ra hành động như vậy.

Đinh Hương cũng không ôm Lý Đông lâu, đầu đó chỉ khoảng một phút mà thôi. Sau khi buông hẳn ra, nàng cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Lý Đông, mình xin lỗi!

Nói xong, cũng không để cho Lý Đông kịp phản ứng, trước ánh mắt ngỡ ngàng của hắn, Đinh Hương quay mặt vội vã chạy về về phía chiếc Maybach đang được mở sẵn cửa, không nói với Thành Tú một lời, ngồi vào bên ghế phụ.

Thành Tú đứng một bên quan sát tất cả những chuyện vừa rồi, bây giờ hắn cũng đã đoán ra được một chút gì đó mối quan hệ giữa Đinh Hương và chàng trai đối diện. Có điều, việc này cũng không còn quan trọng thêm được nữa bởi chỉ còn vài ngày nữa thôi, Đinh Hương sẽ cùng hắn tổ chức lễ đính hôn, theo đó nàng sẽ trở thành người của hắn. Với Thành Tú, bước đầu như vậy đã là đủ rồi, chuyện tình cảm sau này với Đinh Hương hắn sẽ tìm cách để bồi đắp.

Đưa tay đóng lại cửa xe, Thành Tú đưa mắt nhìn chăm chú Lý Đông giây lát sau đó cũng không phản ứng thêm cái gì liền đi trở vào ghế lái.

Chiếc Maybach sang trọng, sau một tiếng gầm nhẹ, nó nhanh chóng biến mất trước mặt Lý Đông cùng một số ánh mắt tò mò xung quanh khi được chứng kiến tất cả mọi chuyện này giờ.

Còn lại một mình, khi Lý Đông đang ngỡ ngàng đứng tại chỗ suy nghĩ về những việc vừa rồi thì một bàn tay vỗ nhẹ lên vai hắn.

Theo bản năng, Lý Đông quay đầu nhìn lại. Hắn nhận ra là cậu bạn cùng lớp Trần Độ.

Trần Độ khi này đang dùng ánh mắt tràn đầy cảm thông mà nhìn Lý Đông lên tiếng:

- Đừng buồn nữa ông bạn, về nhà đi thôi. Người ta cũng đã đi rồi! Cố gắng phấn đấu lên, chờ khi nào mày có Maybach thì sẽ không còn rơi vào hoàn cảnh này được nữa.

Lý Đông chưng hửng nhìn Trần Độ, có vẻ tên này đang hiểu lầm câu chuyện sang một hướng tiêu cực khác. Theo đó, hắn vỗ nhẹ vai Trần Độ mỉm cười lên tiếng:

- Cảm ơn! Nhưng chuyện này vốn không như mày nghĩ đâu, mày thật là không có hiểu!

Nói xong, để mặc Trần Độ còn đang gãi đầu gãi tai đứng đó, Lý Đông nhanh chân bước vào bãi gửi lấy xe để trở về nhà.

*****

5h chiều, quán cà phê Nhân, ngõ Bảo Khánh ven hồ Lục Thủy

Tại một bàn đôi trên ban công tầng hai,

Một cô gái đang dùng chất giọng buồn buồn lên tiếng:

- Uhm... Lý Đông, chuyện của Đinh Hương chính là như vậy. Nó không cho chị nói với em nhưng em đã hẹn chị ra đây để hỏi thì việc này chị nghĩ em cũng nên có quyền được biết.

Lý Đông trầm ngâm suy tư, sau một lúc hắn mới hỏi lại:

- Chị Thủy Tiên, nhà bên kia đã lựa được ngày tổ chức đính hôn chưa?

- Nghe chú thím thông báo lại là vào cuối tuần sau thì phải.

- Gấp như vậy?

- Uhm... việc công ty cũng không thể chậm trễ hơn được nữa.

Nói tới đây, nhìn nét tư lự trên mặt Lý Đông, Thủy Tiên cất lời an ủi hắn:

- Lý Đông, việc đã tới nước này thôi thì xem như hai đứa có duyên mà không phận. Đinh Hương là có lỗi với em, chị biết điều đó. Có điều chị cũng mong em thông cảm cho nó. Vì chuyện này mà Đinh Hương đã vô cùng đau khổ, suy nghĩ tới người tiêu tụy hết cả đi, nó cũng không phải sung sướng cái gì cả.

Nghe tới đây Lý Đông cười khổ:

- Chị Thủy Tiên, chuyện của hai đứa bọn em vốn không giống như chị biết đâu. Thực ra bọn em cũng không phải quan hệ yêu đương gì cả.

Thủy Tiên ngạc nhiên:

- Ủa, là sao?

Lý Đông lắc đầu:

- Thực ra tại hôm sinh nhật chị em cũng không biết tại sao Đình Hương lại giới thiệu em như vậy. Có điều, nếu cô ấy đã muốn thế em cũng giúp cô ấy diễn cho tròn vai thôi. Thực tế bọn em cũng chỉ là bạn bè... uhm... hơi thân thiết một chút!

- A... hóa ra là như vậy à? Thế nhưng rõ ràng tối hôm đó chị thấy...

Thủy Tiên định phản bác nêu ra nghi ngờ của mình nhưng vừa nói tới đây, nàng có chút đỏ mặt ấp úng.

Lý Đông nghi hoặc hỏi lại:

- Thấy gì hả chị?

Có chút xấu hổ khi phải thừa nhận mình nhìn trộm người khác, Thủy Tiên lên tiếng:

- Chị thấy hai đứa ôm hôn nhau mà?

Lý Đông hiểu ra, hần có chút ngại ngùng gãi gãi đầu:

- Thực ra hôm đó đến chính em cũng bất ngờ, có lẽ Đình Hương có chút men nên mới tùy hứng như vậy.

Thủy Tiên nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ sau đó khẽ lắc lắc:

- Không phải đâu! Chị và Đình Hương thân nhau từ bé, nó nghĩ cái gì chị biết. Nó là thích em thật đấy! Chẳng lẽ em không cảm nhận được sao?

Lần này tới lượt Lý Đông ấp úng:

- Chuyện này...

Lý Đông ấp úng cũng không phải giả bộ. Đúng như Thủy Tiên nói, Lý Đông hoàn toàn có thể cảm nhận được tình cảm của Đình Hương dành cho mình nhất là thời gian gần đây điều đó càng là rõ rệt, nhưng hần còn Trương Ngọc đây? Sau này còn Nhã Phương nữa? Nên giải quyết thế nào?

Thành thật mà nói, Lý Đông cũng không phải là hoàn toàn vô cảm với Đình Hương nhưng nếu tiếp nhận nàng hần biết ăn nói ra sao với Trương Ngọc? Tiếp theo đó là nên điều hòa mối quan hệ thế nào giữa hai cô gái như thế nào? Chuyện rắc rối này Lý Đông cảm thấy có lẽ còn phức tạp hơn việc xây dựng tiềm lực để chống lại cả đế quốc nham hiểm phương Bắc vậy, Lý Đông quả thật không tự cho rằng mình đủ thông minh và can đảm để làm ra điều đó.

Liếc mắt nhìn thấy thái độ khó xử của Lý Đông, Thủy Tiên nhếch nhếch miệng:

- Uhm... nếu hai đứa là không có gì thì sao em còn phải băn khoăn chuyện của Đình Hương đến thế?

- Em...

Lý Đông lại ấp úng không biết trả lời ra sao, nếu hần nói là chỉ vì tình cảm bạn bè thông thường thì thật có chút hơi khiến cường rồi.

Đắn đo một hồi, Lý Đông nhìn Thủy Tiên thẳng thắn:

- Thực ra em cũng không biết phải giải thích cụ thể thế nào, có điều em tự thấy là mình phải có trách nhiệm quan tâm và giải quyết những vấn đề của Đình Hương. Em sẽ không để cô ấy phải chịu ủy khuất như vậy?

Thủy Tiên thú vị nhìn chàng trai trước mắt dò hỏi:

- Giải quyết vấn đề? Chuyện này đơn giản như vậy sao? Em định làm cách nào?

Lý Đông nhếch nhếch miệng:

- Em sẽ có cách của riêng mình, có điều chuyện này em cần chị giúp một tay.

- Chị?

- Đúng vậy!

Thủy Tiên khá là ngạc nhiên khi nghe Lý Đông nói là có cách giải quyết. Phải biết chuyện này có liên quan tới một lượng tài chính rất lớn, hẳn là làm cách nào hóa giải và Thủy Tiên nằng thì có tác dụng gì trong kế hoạch này. Theo đó, như không thể chịu được sự tò mò, Thủy Tiên nhìn Lý Đông lên tiếng:

- Ủ... Em nói cụ thể đi!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Cách của Lý Đông (2)

Hà Đô, Văn phòng Công ty TNHH MTV Lương thực miền Bắc

Giám đốc Đinh Tùng khi này đang tiếp một cuộc điện thoại, miệng ông ta thì lại không ngừng điều đình:

“Vâng, anh thư thả cho một thời gian, đợt này bên phía đối tác họ cũng chậm tiến”

“Không, làm gì có chuyện đẩy đầu anh. Anh đừng nghe đồn thổi bên ngoài, bên đó họ vẫn làm ăn bình thường mà, chỉ là đơn hàng của họ cũng lớn nên cần thời gian thu xếp thôi”

“Anh cứ yên tâm, chậm nhất một tuần nữa, bên tôi sẽ thu xếp để thanh toán cho anh đầy đủ”

“Được, mong anh tin tưởng! Cảm ơn Anh!”

Cúp cuộc điện thoại, Đinh Tùng ngả lưng ra ghế, ngửa đầu nhìn trần nhà thờ dài chán nản. Cho đến bây giờ, Đinh Tùng không nhớ nổi đây đã là cuộc gọi đòi nợ thứ bao nhiêu mà mình phải tiếp trong buổi sáng ngày hôm nay rồi. Một điều càng không ngờ tới là thậm chí đến cả mấy cái công ty ngày trước luôn mồm cầu cạnh để được cung cấp những thứ văn phòng phẩm dạng lông gà vò tòi thì bây giờ cũng mạnh miệng gọi điện đến thúc giục đe dọa kiện tụng để đòi thanh toán hóa đơn.

Cảm giác bây giờ của Đinh Tùng thật giống như hồ lạc đồng bằng bị chó khinh vậy!

Đang khi Đinh Tùng ủ rũ nả nê thì bất chợt có tiếng gõ cửa thùng thùng vang lên khiến ông ta giật nảy cả mình. Chưa bao giờ Đinh Tùng có cảm giác phải sợ nghe tiếng gõ cửa như bây giờ, nguyên nhân bởi mấy ngày hôm nay cứ hễ có người gõ cửa là y như rằng chính là viên trợ lý vào báo cáo có người đến gặp để đòi nợ, bảo sao ông ta không hoảng hốt cho được.

Nghĩ là vậy nhưng thân là người chịu trách nhiệm lớn nhất ở cái công ty quốc doanh này, dĩ nhiên Đinh Tùng vẫn cần phải ra mặt. Ông ta hiểu tránh né bằng cách lấy lý do đi công tác hay gì đó khác chỉ làm cho mọi thứ trở nên hỗn loạn hơn mà thôi.

Theo đó, Đinh Tùng ngồi thẳng người dậy, tay cầm bút, lật mở hồ sơ giả bộ đang chăm chú xử lý giấy rồi rồi nói vọng ra

- Vào đi!

- Cách! - Có tiếng kêu báo hiệu chốt cửa được mở ra.

Khác với sự tưởng tượng của Đinh Tùng, đi vào không phải là người trợ lý riêng của ông ta mà lại là vị trưởng phòng kinh doanh Nguyễn Việt.

Đinh Tùng nhác thấy là người này thì khề thờ phào một hơi rồi lên tiếng hỏi:

- Là cậu hả, có việc gì vậy?

Nghe lãnh đạo hỏi mình nhưng có lẽ do chạy vào đây quá gấp gáp hoặc gặp chuyện gì gây xúc động mạnh nên vị trưởng phòng Nguyễn Việt phải vừa thở vừa nói từng câu đứt quãng:

- Giám đốc, chúng ta vừa có... có một... một đơn hàng lớn!

Đinh Tùng nghe xong lời này thì sắc mặt đen hết cả lại, không giữ được miệng phun ra câu chửi tục:

- Mẹ kiếp! Đơn hàng lớn! Đơn hàng lớn cái con lợn gì hả!

Phản ứng bất ngờ của Đinh Tùng khiến Nguyễn Việt ngơ ngác đứng đực mặt ra. Hẳn quả thực không biết rằng cụm từ gồm ba chữ “Đơn hàng lớn” này chính là những từ ngữ gây ám ảnh cho Đinh Tùng khiến ông ta ghét phải nghe nhất bây giờ. Sự việc này nói ra cũng là có nguyên do bởi chỉ mới mấy tháng trước đây thôi, cũng chính vị trưởng phòng Nguyễn Việt này chạy vào trong thông báo cho Đinh Tùng một tin tưởng tự và kết quả bi đát như thế nào chẳng phải bây giờ đã quá rõ rồi sao?

Nguyễn Việt hào hứng bao nhiêu khi bước vào đây thì nghe xong tiếng quát của Đình Tùng chợt lạnh lòng ngược lại bấy nhiêu. Sau khi nghệt mặt ra nhìn lom lom khuôn mặt đang đỏ lên vì giận dữ của Đình Tùng, hắn ta mới lấy hết bình tĩnh lắp bắp mở lời:

- Giám đốc! Đúng... đúng là... là chúng ta có đơn hàng lớn thật mà.

Đình Tùng thét lên:

- Hừ! Cậu còn nói! Chính cái đơn hàng lớn chết tiệt của cậu mấy tháng trước báo hại công ty sắp phải đóng cửa đến nơi rồi, cậu còn thấy chưa đủ hay sao mà còn vào đây bla blabla đơn lớn đơn nhỏ này nọ hả?

- Dạ... em... em...

- Em em cái con khỉ! Từ bây giờ tôi cấm cậu nhắc tới bất cứ cái gì kèm theo chữ “lớn” trước mặt tôi! Bây giờ thì đi ra ngoài ngay!

Nguyễn Việt cảm thấy vô cùng oan uổng, hợp đồng kia cũng không phải là do hắn mang về, đó rõ ràng là đối tác chiến lược lâu năm của công ty mà nói một cách công bằng thì chính Đình Tùng mới là người đầu tiên liên hệ với họ từ nhiều năm trước. Hắn chỉ là người truyền đạt mà thôi nào ngờ bây giờ lại thành đối tượng bị giận cá chém thớt.

Mang một bụng ầm ức nhưng Nguyễn Việt vẫn gật đầu vâng dạ rút lui ra ngoài. Tuy vậy khi gần tới cửa như có chút không cam lòng, hắn quay đầu nói nhanh:

- Giám đốc, nhưng cái đơn hàng... “to”... này là tới từ Kỷ nguyên mới!

- Hừ, cút! “To” hay “Lớn” gì cũng không được nói trước mặt tôi! Ra ngoài ngay!

Nói tới vậy mà thấy vị Giám đốc vẫn không xê dịch gì, Nguyễn Việt đành cầm đầu đi ra cửa. Ngay khi hắn vừa đưa tay mở chốt thì tiếng Đình Tùng quát lên:

- Đứng lại! Cậu vừa nói cái gì?

Nguyễn Việt quay đầu nghi hoặc nhìn Đình Tùng, thấy ông ta đang tròn trố mắt lên, hắn vội nép người dựa lưng vào cửa rồi mới lắp bắp nói:

- Dạ... em nói là... là... có đơn hàng “lớn”... à là “to”... à là “không nhỏ” ạ.

Đình Tùng gầm lên:

- Hừ... cậu giỡn mặt tôi đúng không?

Nguyễn Việt toát mồ hôi hột giải thích:

- Dạ... dạ, sếp hiểu lầm, em nào... nào dám thưa sếp!

Đưa mắt nhìn bộ dáng lúng túng của thuộc cấp, Đình Tùng nhận ra là hắn không có ý đùa cợt mình, chẳng qua là bị ông ta ép đến gấp quá nên không trả lời vào trọng tâm vấn đề mà thôi. Theo đó khẽ hừ lạnh một cái, Đình Tùng tiếp tục hỏi:

- Cậu vừa nói đơn hàng là từ đâu?

Nguyễn Việt lập tức trả lời:

- Dạ, từ... từ Kỷ nguyên mới ạ!

- Kỷ nguyên mới? Không phải là tập đoàn công nghiệp số một trong nước đó chứ?

Nguyễn Việt lập tức gật đầu:

- Dạ, đúng rồi sếp!

Đình Tùng nghi hoặc:

- Bọn họ là tập đoàn công nghệ, mua lương thực làm gì?

Nguyễn Việt thấy sếp đã dùng chất giọng ôn hòa trở lại để quan tâm hỏi tới đơn hàng thì lập tức lấy lại được bình tĩnh trả lời:

- Dạ, em nghe nói là bên họ đang có chương trình từ thiện “Tết ấm no” dành cho đồng bào vùng sâu vùng xa và người dân ở các tỉnh nghèo khó khăn nên cần thu gom một lượng gạo lớn.

Đình Tùng gật gù:

- Uhm... ra là vậy. Thế họ cần đặt bao nhiêu?

- Dạ, khoảng 200 nghìn tấn gạo tám 5% ạ!

- Cái gì? Nhiều như vậy? – Đình Tùng đứng bật dậy.

Như sợ vị giám đốc lại xúc động, Nguyễn Việt vội trả lời:

- Vâng, chương trình của họ sẽ được triển khai trên cả nước nên nhu cầu là rất lớn. Họ biết là thời gian còn lại không nhiều nên có nói là sẵn sàng trả trước đến 95% giá trị đơn hàng để cho chúng ta thực hiện công tác thu gom thuận lợi, 5% còn lại sẽ thanh toán sau khi nghiệm thu hợp đồng. Từ giờ đến tết chúng ta còn hơn hai tháng, em nghĩ nếu chúng ta tích cực một chút hoàn toàn có thể đánh thắng đơn hàng này đó sếp.

Nguyễn Việt nói ra cả một hơi nhưng Đình Tùng thì lại chỉ tập trung vào một nội dung duy nhất “Trả trước 95% giá trị đơn hàng”. Đình Tùng có cảm giác như mình đang nghe nhầm, chân ông ta run run có chút đứng không vững phải chống cả hai tay xuống bàn mới ổn định được cơ thể. Điều này có ý nghĩa gì thì hơn ai hết ở cái công ty này Đình Tùng là người hiểu rõ nhất. Đây không khác gì một cái phao cứu mạng cho người sắp chết đuối như ông ta, phải hiểu với đơn giá gạo 5% tám hiện tại khoảng 260 USD/tấn thì 200 nghìn tấn sẽ quy thành 52 triệu USD tương đương với gần 900 tỷ đồng hàng hóa. Nếu co kéo khéo léo một chút, Đình Tùng có thể đạt được tới mức lợi nhuận biên khoảng 15% tương đương 135 tỷ đồng. Với việc phía Ký nguyên mới lại sẵn sàng ứng trước tới 95% giá trị đơn hàng thì Đình Tùng hoàn toàn có thể trích ngay phần lợi nhuận này để bù đắp vào nguồn tài chính thiếu hụt hiện tại mà không phải đi vay bên ngoài.

Ban đầu, tỷ lệ ứng trước 95% giá trị hợp đồng tuy cao vượt quá lẽ thường cũng gây cho Đình Tùng khá nhiều sự kinh ngạc nhưng bình tâm suy nghĩ lại thì không phải là ông ta không thể lý giải. Thứ nhất Ký nguyên mới quả thật quá hùng mạnh, 52 triệu USD với doanh nghiệp khác có thể là một con số khổng lồ nhưng đối với họ thì chỉ như sợi tóc, lông tay mà thôi. Thứ hai nhu cầu của họ đang khá gấp gáp, phải biết để tập hợp 200 nghìn tấn gạo trong thời gian hơn hai tháng với bất kỳ doanh nghiệp lương thực nào cũng không phải chuyện đơn giản. Thứ ba là chính bản thân công ty của Đình Tùng cũng là một doanh nghiệp quốc doanh có quy mô lớn, vụ việc mất hàng vừa qua cũng chưa bị công khai rộng rãi ra bên ngoài quá nhiều theo đó uy tín trên thương trường vẫn là có. Theo đó, Đình Tùng nhận định đề xuất của Ký Nguyên mới không có gì là quá kỳ lạ cả.

Thấy Đình Tùng bỗng đứng im như một pho tượng, Nguyễn Việt liền lên tiếng gọi:

- Sếp! Sếp sao vậy? Sếp thấy đơn hàng này thế nào? Chúng ta nhận hay không nhận ạ? Họ còn đang chờ chúng ta trả lời.

Âm thanh Nguyễn Việt không lớn nhưng cũng đủ để Đình Tùng tỉnh lại, ông ta tròn mắt quát:

- Cậu hỏi cái gì ngu ngốc vậy? Cậu có phải là trưởng phòng kinh doanh không thế hả? Đơn hàng tốt như vậy chúng ta không nhận thì để cho ai nhận đây? Nhanh, mau đi hỏi đáp, nói tôi sẽ tới gặp trực tiếp người phụ trách của bọn họ để bàn bạc!

Nguyễn Việt hớn hờ ra mặt lập tức gật đầu:

- Vâng, thưa sếp! Em đi làm ngay ạ!

Nói xong, hần ta vội vã bước đi ra khỏi phòng.

Lúc này, chỉ còn lại một mình, Đình Tùng ngồi rọi xuống ghế. Ông ta bỗng cảm thấy khoảng thời gian mấy tháng vừa qua tuy ngắn nhưng đa đoan như nhân sinh cả một đời người vậy. Vừa mới đó là chìm trong màn đêm tuyệt vọng gần như cùng cực thì bây giờ lại thấy được lấp lóe ánh sáng của bình minh, quả nhiên trời không tuyệt đường người bao giờ.

Sau một lúc, khi đã bình ổn lại được tâm trạng, trong đầu Đình Tùng lại thấp thoáng một hình bóng quen thuộc, đôi mắt ông ta chợt hơi đỏ lên rồi khẽ lầm bầm “Con gái, bố thật xin lỗi con. Chúng ta có lại hi vọng rồi”

*****

Cùng lúc này, vẫn là tại quán cà phê Nhân, ngõ Bảo Khánh, có hai người đang ngồi trò chuyện.

Thùy Tiên đẩy một tập hồ sơ về trước mặt Lý Đông rồi nói:

- Lý Đông, trong này là thông tin về đơn vị đã lừa đảo công ty của cha Đình Hương! Có cả hợp đồng, hóa đơn, địa chỉ, thông tin lãnh đạo... Em xem đi!

Lý Đông gật đầu rồi cầm lên tập văn bản tỷ mỉ xem xét. Chừng hơn mười phút sau hần mới đặt tập hồ sơ xuống rồi nhìn Thùy Tiên lên tiếng:

- Được rồi, chị làm rất tốt. Em sẽ có cách để bọn chúng phải trả lại tiền cho chúng ta. Không thể để cho lũ người này tiếp tục bòn rút và phá hoại nền kinh tế của đất nước được!

Thùy Tiên nghe xong thì che miệng cười:

- Gớm, nói nghe to tát quá. Chẳng phải là em muốn giúp nhạc phụ tương lai, bây giờ sao lại trở thành chống lại bọn phá hoại kinh tế đất nước rồi.

Lý Đông không thêm để ý tới lời trêu chọc của Thùy Tiên mà gật gù:

- Uhm, nếu vậy thì coi như một công đôi việc là được!

- Hi hi, vậy em định làm thế nào thế? Có thể tiết lộ cho chị một chút được không?

Lý Đông lắc đầu:

- Không được! Đây là việc cơ mật, không thể cho người ngoài biết được!

Thủy Tiên liếc mắt lờm Lý Đông rồi bĩu môi:

- Xi... lại tỏ vẻ nghiêm trọng rồi. Đừng nói được mà không làm được nghe. Vì điều tra thông tin cho em mà chị tốn hao mất không ít nơ ron thần kinh để giải thích với chú Đình Tùng đó!

- Uhm... em biết! Chị yên tâm đi, nhanh thì một tuần, nhiều thì một tháng, những kẻ này không có cơ hội nhón nhơ sung sướng nữa đâu.

- Hi hi... Được! Chị rất chờ mong được thấy kết quả của em đây!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỳ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Tản mạn

Phía Nam Đông Thành,

Tại một dải đất có cách cục tứ linh thanh long bạch hổ, bên phải tựa núi xanh, bên trái khảm sông bạc bằng bạc linh khí của trời đất, Tòa nhà tổng bộ The Wind of The Sea của tập đoàn công nghiệp hùng mạnh số một trong nước Kỳ nguyên mới sau gần một năm rưỡi tích cực thiết kế và thi công đã xây dựng hoàn tất, sừng sững mọc lên đồng bằng như một gã khổng lồ.

Tòa nhà được thiết lập trên viên rộng gần 10 héc ta, được thiết kế phóng theo mô hình cánh buồm đang giương ra biển lớn, cao 30 tầng với diện tích mặt sàn cốt không lên tới gần 40.000 m². Theo tính toán ban đầu, đây sẽ là nơi làm việc đủ chỗ dành cho 30.000 nhân viên và được kỳ vọng là trụ sở mang lại không gian làm việc thông thoáng và thân thiện với môi trường nhất trên thế giới.

Sở dĩ The Wind of The Sea có thể làm được điều này bởi nó được bao phủ bởi hàng triệu các tấm pin năng lượng mặt trời đã được phủ nano gia cường để thay thế cho các tấm kính cường lực vốn là nguyên nhân gây ra hiệu ứng nhà kính nóng bức, theo đó tòa nhà hoàn toàn có thể hoạt động bằng nguồn năng lượng tự nhiên do chính nó sản xuất được. Ở một mặt khác, khuôn viên bên ngoài tòa nhà được khoanh vùng để trồng hoa, cây xanh, thả thú hoang dã, làm đường đi xe đạp và tản bộ... thiết kế và phối cảnh vô cùng hài hòa và thân thiện.

Nói về công năng, ngoài tác dụng chính là để làm văn phòng làm việc thì có thể kể tới các công năng phụ trợ nổi trội khác như cửa hàng triển lãm, khu cà phê ẩm thực, trung tâm thể dục chăm sóc sức khỏe hay khán phòng ngầm có sức chứa lên tới 8.000 người là nơi dùng để tổ chức trình diễn các sản phẩm công nghệ cũng như tổ chức hội nghị tổng kết thường niên. Và cũng thật là thiếu sót nếu không đề tới một khu vực hầm ngầm thí nghiệm được đầu tư thiết bị hiện đại và có quy mô cực kỳ hoành tráng được xây dựng kiên cố ở độ sâu gần 50m dưới mặt đất. Đây sẽ là nơi để các nhà khoa học của tập đoàn nghiên cứu cho ra đời những sản phẩm dân dụng tiên tiến góp phần đổi thay cuộc sống con người.

Quy mô khổng lồ là như vậy nhưng trước mắt có lẽ cũng chỉ một phần của tòa nhà sẽ được đưa vào khai thác bởi thực tế lượng nhân viên văn phòng của Kỳ nguyên mới thực tế mới chỉ tiếp cận được khoảng 2.000 người. Có điều, tình trạng này hẳn sẽ là không kéo dài bao lâu bởi thực tế ngay khi công ty hàng không và nhà máy điện hợp hạch lạnh chính thức đi vào hoạt động chắc chắn sẽ bổ sung một lượng nhân sự rất lớn, đó là còn chưa kể tới kế hoạch thành lập ngân hàng và quỹ đầu tư đang được Lý Đông giao cho Trần Hàng tích cực triển khai. Theo đó, trong tương lai The Wind of The Sea chắc chắn sẽ thể hiện được vai trò đích thực của nó trong việc tạo ra không gian làm việc kiểu mẫu cho một số lượng người khổng lồ khiến nhiều tổng công ty và tập đoàn trên thế giới phải tới đây nghiên cứu học tập.

*****

Vào lúc này, trên đỉnh chóp của tòa trụ sở, trong một căn phòng riêng có diện tích rộng tới 500 m² dành cho Chủ tịch Hội đồng quản trị, các lãnh đạo cao cấp nhất của Kỳ nguyên mới đang ngồi tại bàn tiếp khách trò chuyện.

Đưa tay nhấp một ngụm trà Vũ Nhung vừa mới rót, Lý Đông lim dim hưởng thụ vị ngọt thanh tao chưa tan nơi đầu lưỡi. Vị trà thơm quyến rũ tới mức đến mức Lý Đông cảm thấy đáy họng của mình cũng có vị chan chát, ngầy ngậy. Đây là một thứ trà rất được nước, rất nịnh hương, uống xong rồi dư âm của thứ hương rừng sắc núi vẫn còn lưu mãi trong hơi thở.

Sau một lúc mơ màng, Lý Đông mới mở mắt rồi gật đầu tấm tắc khen FB6r7wI:

- Uhm... trà ngon thật!

Trần Hàng ngồi phía đối diện thấy vậy liền gật gù đồng ý rồi lên tiếng:

- Ha ha... đây chính là trà Shan tuyết Suối Giăng chính hiệu. Biết chủ tịch thích uống trà nên Vũ Nhung cất công tìm tòi rồi cố ý nhờ người lên tận Suối Giăng, Yên Bái để tìm về đây.

Lý Đông mỉm cười:

- Ô, quả nhiên là Shan Tuyết! Bảo sao tôi lại thấy hương vị lại đặc trưng như vậy.

- Uhm... Thời gian trước, tôi cũng được Vũ Nhung cho thử trà một lần, uống vào ngủ đầu tiên thì đã mê luôn rồi nhưng khổ nỗi là sau đó lại không có thêm để dùng. Tôi vẫn còn lưu luyến mãi hương vị của nó đây!

- Ha ha, sao anh không bảo Vũ Nhung đưa cho một ít?

Trần Hàng làm một vẻ mặt rất có tính của kẻ thất bại, khẽ liếc nhìn về phía Vũ Nhung một chút rồi bắt đầu tỏ giác:

- Chủ tịch không biết đấy thôi. Tôi cũng tính xin cô ấy một ít dùng dần mà người ta giữ trà còn hơn giữ mạng, khẳng khái một nhúm cũng không đưa ra chỉ để chờ Chủ tịch về. Nếu hôm nay không phải là Chủ tịch ngồi đây thì tôi cũng không có cái phúc phận hưởng ké lộc trời này đâu.

Ngồi một bên nghe ngóng này giờ, Vũ Nhung có chút đỏ mặt rồi vội phản bác:

- Anh Trần Hàng cứ nói xấu em, chẳng phải chị Lệ Hằng cũng đặt hàng cùng với em sao? Đừng nói là không phải mua cho anh dùng chứ?

Trần Hàng cười lớn, hần cũng không phủ nhận mà tùm tùm trả lời:

- Ha ha... đúng là Lệ Hằng có mua nhưng hàng là về đợt sau, chất lượng lại không ngon như của em đang có.

Vũ Nhung ngạc nhiên:

- Ủa, sao lại vậy được. Chẳng phải đều là trà Shan tuyết sao?

Trần Hàng lắc đầu:

- Vũ Nhung, chắc em ít uống trà nên không biết. Thực ra trà Shan tuyết cũng có nhiều loại, tùy thuộc độ tuổi của cây trà mà theo đó chất lượng cũng không hẳn là giống nhau. Loại của Lệ Hằng mua được chắc là của những cây có niên đại chỉ vài chục năm mà thôi.

Vũ Nhung gật gù ra vẻ hiểu ra:

- À, ra là thế. Anh có vẻ hiểu về loại trà này quá nhỉ?

- Uhm... cũng không tính là quá hiểu biết có điều quê ngoại của anh là ở vùng chè Tân Cương Thái Nguyên do đó mỗi lần nghỉ hè về đây chơi đều được ông ngoại nói cho biết rất nhiều kiến thức về đặc sản chè ở các nơi trong nước.

Nghe tới đây, Vị Phó Tổng phụ trách Công ty Hàng Không Liên Tinh Cao Văn Khiêm lập tức nổi lên hứng thú liền mở lời:

- Anh Trần Hàng, tôi phiêu dạt xứ người hơn nửa đời quả thật cũng chưa từng nếm được loại trà nào ngon như thế này. Trước đây tôi đã từng nếm qua trà Long Tĩnh của Trung Hoa nhưng hương vị cũng không đặc biệt như loại Shan Tuyết này. Không ngờ ở xứ ta lại có được thứ đặc sản quý hiếm như vậy.

Có vẻ cũng đồng thuận với lời nhận xét này của người đồng sự, lúc này vị Phó Tổng phụ trách nhà máy điện hạt nhân hợp hạch lạnh Đình Đức Hữu cũng lập tức lên tiếng phụ họa:

- Đúng thế! Hương vị rất đặc biệt. Anh Trần Hàng, nếu anh đã hiểu về loại trà này như vậy hay là giới thiệu thêm một chút để chúng tôi có thể mở mang kiến thức về những đặc sản của quê hương chúng ta nhỉ!

Nhìn ánh mắt đầy hứng thú của mấy vị tiến sĩ Việt Kiều, Trần Hàng mỉm cười rồi lên tiếng:

- Uhm... Chè ở đây rất độc đáo trong bát nước chè xanh có đủ 18 vị đầu đẳng của chè trên thế giới. Thành thật mà nói tôi vẫn chưa từng được đặt chân trực tiếp lên vùng đất này, có điều theo những gì ông tôi kể lại và bản thân tôi tìm hiểu được thì sở dĩ trà Shan tuyết Suối Giăng đặc biệt như vậy là bởi vì nó được hái từ những gốc chè cổ thụ có tuổi thọ rất xưa, nhiều cây lên đến hơn ba trăm năm tuổi.

- Ba trăm năm tuổi? Nhiều như vậy? – Vũ Nhung khi này vẫn luôn tò mò giọng tai lắng nghe thì không giấu nổi kinh ngạc thốt lên.

Trần Hàng gật gù công nhận:

- Uhm... đúng thế! Theo thống kê thì vùng này có diện tích trà cổ thụ cỡ này lên tới 292ha. Các gốc chè ở đây thân khá to, có cây thậm chí đường kính lên đến hàng mét, lá và búp chè to khác hẳn với các loại chè khác. Búp có màu trắng xám, nhìn giống như một lớp phấn hoặc lông như bông tuyết nên

người ta gọi là chè tuyết – giống chè san lưu niên hội thụ cả ba yếu tố hương thơm, vị đậm, nước xanh. Điều đặc biệt là từ khi thu hoạch đến khi chế biến đều dựa vào phần lớn phương pháp thủ công của người Mông nơi đây. Với độ cao 1.400m so với mực nước biển, mùa đông thường không có mặt trời còn buổi sáng mùa hè, búp chè ngậm sương mù, hái buổi tay. Đầu tiên chè tươi hái về, chọn những búp chè không quá già, không bị sâu sau đó đưa vào chảo để sao. Sao chè nhất định phải dùng củi khô cháy đượm thì nước chè mới xanh. ong quá trình sao lửa phải liu riu thật đều, rồi đưa chè ra vò bằng tay, phải khéo léo sao cho chè không bị vỡ, vừa không mất hương chè, vừa không làm rơi hết những tuyết trắng còn bám ở búp chè. Đó là cả một quá trình cẩn thận, kỹ lưỡng mà người sao chè phải để hết tâm huyết vào. Đây là kinh nghiệm và bí quyết sao chè của người Mông trước đây truyền lại. Sau khi sao, những búp chè sẵn lại bằng hạt đỗ xanh, tuyết phủ trắng, mang hương thơm độc đáo thanh cao của núi ngàn. Được tận mắt nhìn cô gái Mông nâng chén trà với đôi má ửng hồng vì lửa nóng từ lò sao, mới thấy giá trị của chè Suối Giàng không chỉ dừng lại ở hương vị đặc biệt của một đồ uống, nó vượt lên là sự thưởng thức, thưởng thức cả cách làm nên hương vị ấy.

Nói tới đây, Trần Hàng hơi dừng lại một chút để nhấp thêm một ngụm trà, sau đó mới chậm chậm nói tiếp:

- Trà ngon là một chuyện nhưng cách pha trà cũng quan trọng không kém. Để pha được một ấm chè ngon, người pha lấy 1 lượng búp đã sao vừa đủ pha 1 ấm chè, sau đó dùng nước sôi rót vào từ từ, ấm pha phải dùng loại sứ nung già mới có hương thơm đúng vị. Khâu đầu tiên quan trọng nhất phải tráng chè để cánh chè ngấm và đồng thời loại bỏ các bụi còn bám lại sau công đoạn chế biến. Tiếp đó chế nước sôi vào đầy ấm để bọt trào ra ngoài, đập nắp lại, chờ 5 – 10 phút. Chè búp to, nước phải sôi già từ 90-1000C, nguồn nước pha trà phải dùng giếng khơi hoặc nước mưa. Còn ở Suối Giàng dùng nước trên núi chảy về nên đậm đà hương vị và màu sắc tươi hơn. Khi rót chè, chỉ rót mỗi chén một ít. Khi xong lượt đầu sẽ rót tiếp lượt hai. Như vậy sẽ không có chén nào nước bị loãng quá hoặc đặc quá. Nếu rót đầy từng chén một sẽ có chén nhạt, chén đậm và khiến người uống không thưởng thức được đủ hương vị. Chè Tuyết cổ thụ uống có rất nhiều tác dụng tốt cho cơ thể chống ôxy hóa, giúp mọi người tỉnh táo, sáng khoái... Nước chè sóng sánh như mật ong rừng, sau khi uống vị ngọt, đượm cảm nhận được vị của chè rất lâu như hương của núi rừng tan dần trong miệng. Uhm... các vị, đó là tất cả những gì tôi biết và có thể nói với mọi người.

Khi Trần Hàng vừa kết thúc phần giới thiệu về trà của mình với mọi người thì Cao Văn Khiêm vội cầm lên cốc trà của mình nâng niu như một thứ bảo vật rồi tiếc rề:

- Chà chà, hóa ra này giờ không biết hưởng thụ nó đúng mực rồi, tôi mới uống cứ như trâu uống nước vậy! Thật là chà đạp của trời.

- Ha ha...

Lời ví von này của Cao Văn Khiêm khiến cả phòng phá lên cười, theo đó không khí có chút nghiêm túc của đầu buổi thảo luận cũng vì thế mà được vui đi phần nào.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Thảo luận

Đợi những trò chuyện nhàn tản ban đầu buổi họp trôi qua, Lý Đông đặt xuống ly trà rồi vào nội dung chính:

- Được rồi, các vị. Hôm nay triệu tập mọi người tới đây cũng chính là để bàn bạc trừ bị các công tác liên quan đến vận hành trụ sở tập đoàn mới. Về việc này tôi có mấy yêu cầu sau, đề nghị mọi người tập trung phối hợp thực hiện.

Hơi dừng lại một chút, Lý Đông đưa mắt quan sát thấy tất cả các thành viên đều đang nhìn về phía mình lắng nghe, hẳn mới chậm chậm nói tiếp:

- Uhm... như mọi người đều biết sự kiện tòa nhà tổng bộ hoàn thành tại bất cứ một tập đoàn lớn trên thế giới nào đều là một cột mốc có ý nghĩa trọng đại trong tiến trình phát triển. Nó không chỉ có ý nghĩa với bản thân tập đoàn mà tác động tới mỗi cán bộ công nhân viên của chúng ta. Xét về phía tập đoàn, The Wind of the Sea là đại diện cho sự trưởng thành đi lên nhanh chóng cũng như hiện hữu hóa sức mạnh và tiềm lực nội tại của chúng ta dưới dạng thực thể. Tất nhiên tôi không đề cập tới ở đây chỉ là sự tích lũy tài chính mà còn muốn nhấn mạnh tới sự kết tinh của những tinh hoa trong tư tưởng quản trị và văn hóa doanh nghiệp. Tiếp đó, ở khía cạnh cá nhân, với tư duy của ban lãnh đạo muốn tạo lập môi trường hoàn hảo nhất để mỗi cán bộ công nhân viên có thể yên tâm lao động, học tập và cống hiến, tôi tin tưởng nhiều người sẽ không chỉ coi đây là một văn phòng làm việc thông thường mà đồng thời sẽ là một ngôi nhà thứ hai của chính họ để từ đó tạo ra sự tự hào, gắn kết để thực sự muốn gắn bó lâu dài với Kỷ nguyên mới. Để kỷ niệm sự kiện này tôi muốn các vị tiến hành tổ chức lễ khánh công The Wind of the Sea thật trọng thể, tôi mong muốn quan khách, đối tác, bạn bè và nhân viên của chúng ta đều có thể cảm nhận được ý nghĩa của nó. Do đó, tôi giao việc này cho anh Trần Hàng chỉ đạo các bộ phận có liên quan phụ trách thực hiện đúng mục tiêu yêu cầu.

Trần Hàng nghe tới đây thì lên tiếng:

- Vâng! Tôi sẽ chỉ đạo cấp dưới quán triệt tinh thần mà chủ tịch giao phó. Uhm... có điều, nói về việc này tôi cũng muốn báo cáo thêm tình hình một chút đó là trong thực tế công tác trừ bị lễ khánh công cũng đã được bộ phận hành chính nghiên cứu triển khai từ nhiều tháng trước do vậy chắc chắn buổi lễ sẽ được tổ chức hoàn hảo nhất có thể theo ý muốn của chủ tịch.

Lý Đông hài lòng gật đầu:

- Tốt! Mọi người đã chủ động trong công việc thì tôi có thể yên tâm rồi. Uhm... quay trở lại vấn đề, yêu cầu thứ hai tôi muốn đưa ra là có liên quan đến việc quản lý và khai thác tòa nhà. Các vị cũng biết, tất cả các công ty con đều là các đơn vị hạch toán độc lập, tự chịu trách nhiệm về hiệu quả kinh tế của mình trong khi đó tòa nhà lại đang thuộc sở hữu của công ty mẹ vốn không có hoạt động kinh doanh độc lập. Nói như vậy để các vị hiểu chi phí để duy trì vận hành sẽ phải do các công ty con chịu trách nhiệm thanh toán dựa trên diện tích thực tế sử dụng. Điều này áp dụng cũng là để đảm bảo sự công bằng trong đánh giá hiệu ích hoạt động của mỗi công ty con đồng thời cũng tránh tình trạng mâu thuẫn trong việc sắp xếp vị trí và diện tích sử dụng giữa các công ty. Đơn vị nào muốn sử dụng vị trí tốt, diện tích lớn thì đương nhiên sẽ phải trả nhiều chi phí hơn hay nói một cách cụ thể hơn thì đây là một cuộc cạnh tranh mặt bằng nội bộ, từ đó sẽ không diễn ra cảnh đơn vị cần ít nhưng vẫn chiếm nhiều diện tích gây lãng phí công năng hoặc là có sự tỵ nạnh lẫn nhau về vị trí sắp xếp làm việc.

Dừng lại đôi chút để các vị lãnh đạo có thể hiểu được ý tưởng của mình, Lý Đông lại lên tiếng:

- Về yêu cầu thứ ba đồng thời cũng là yêu cầu cuối cùng chính là việc thành lập Công ty chịu trách nhiệm quản lý tòa nhà. Hiện nay, việc quản lý đang do bộ phận hành chính công ty mẹ tạm thời đảm nhận tuy nhiên trong tương lai khi toàn bộ nhân sự tập đoàn chuyển tới đây làm việc thì công tác vận hành cả tòa nhà khổng lồ này chắc chắn cần tới một bộ phận chuyên nghiệp hơn. Theo đó việc thành lập công ty quản lý riêng là vô cùng cần thiết để đảm bảo The Wind of the Sea có thể hoạt động trơn tru và ổn định. Ngày khánh công cũng không còn xa do vậy việc này cần được tiến hành càng sớm càng tốt.

Trần Hàng chăm chú lắng nghe Lý Đông phát biểu, nghe tới việc này thì lên tiếng trả lời:

- Vâng! Việc này tôi cũng đã nghĩ tới và vốn cũng định báo cáo với chủ tịch rồi, có điều ngoài việc thành lập công ty quản lý tòa nhà, tôi vẫn còn một đề xuất khác.

Lý Đông nhìn Trần Hàng gật đầu:

- Anh cứ nói!

Trần Hàng sắp xếp một số từ ngữ rồi đề nghị:

- Vâng! Thực ra tôi đã nhận ra với quy mô càng ngày càng lớn như tập đoàn chúng ta, việc tập trung toàn bộ các công tác NQgZD5x nhân sự, hậu cần, bảo an, đoàn thể... vào bộ phận hành chính đã không còn phù hợp. Do vậy tôi muốn báo cáo chủ tịch đồng ý chủ trương cho tái cơ cấu mô hình tổ chức, theo đó tôi muốn tách các chức năng bảo an và nhân sự thành bộ phận độc lập, tự chịu trách nhiệm về hoạt động của mình. Ngoài ra tôi còn muốn thành lập thêm bộ phận kiểm soát và thanh tra nội bộ, thực hiện công tác giám sát hoạt động của các bộ phận trực thuộc công ty con nhằm kịp thời phát hiện và xử lý những trường hợp vi phạm quy định hoặc gây rủi ro cho công ty. Đây chính là bộ phận vô cùng trọng yếu mà chúng ta vẫn đang thiếu sót.

Nghe xong đề xuất của Trần Hàng, Lý Đông gật gù:

- Uhm... anh Trần Hàng, như đã nói trước đây, công tác điều hành tập đoàn tôi ủy quyền hoàn toàn cho anh. Vậy nên nếu anh thấy điều đó là cần thiết, là tốt cho sự phát triển của tập đoàn thì anh cứ chủ động quyết định, không cần thông qua ý kiến của tôi.

- Vâng, cảm ơn chủ tịch tin tưởng!

Ngồi quanh nghe xong cuộc hội thoại, tất cả mọi thành viên đều dồn ánh mắt nhìn về phía Trần Hàng mà âm thầm ngưỡng mộ sự tin nhiệm của Lý Đông dành cho hắn. Phải biết Kỷ nguyên mới ngày nay không chỉ còn là một tập đoàn vô danh, nó đã thực sự là một gã khổng lồ với quy mô vốn lên tới hàng chục tỷ USD, ắt thế mà Lý Đông lại có thể yên tâm giao toàn bộ quyền quyết định vận mệnh của nó vào tay một người ngoài như Trần Hàng. Nếu không phải là sự tin tưởng giữa hai người là gần như tuyệt đối thì chắc chắn không ai dám làm như vậy bởi nếu Trần Hàng chỉ cần có lòng riêng một chút thì có thể gây ra tổn thất lên tới cả tỷ đô la cho Kỷ nguyên mới, thậm chí hậu quả có thể là vạn kiếp bất phục.

Mặc những đánh giá của mọi người dành cho mình, về phía Trần Hàng, hắn cũng vốn đã quen với những lời đại loại như vậy từ phía Lý Đông. Hắn biết Lý Đông là rất tin nhiệm mình tuy nhiên việc này hắn thấy vẫn cần phải báo cáo. Trần Hàng không muốn để người khác đánh giá hắn là kẻ chuyên quyền tự cho mình là lớn nhất ở trong tập đoàn này mà bỏ qua vai trò của Lý Đông. Trần Hàng hiểu có thể Lý Đông sẽ không nghi ngại gì khi nghe được những lời đó tuy nhiên hắn lại không muốn để bất kỳ chuyện bất lợi nào có cơ hội diễn ra ảnh hưởng đến quan hệ tin cậy giữa hắn và Lý Đông, dù chỉ là nhỏ nhất.

Kế thúc cuộc trao đổi cùng Trần Hàng, Lý Đông bắt ngờ quay sang Cao Văn Khiêm và Đinh Đức Hữu mấy vị phó tổng lên tiếng:

- Hai vị, công ty do các vị phụ trách mặc dù mới đi vào thành lập nhưng lại mang trong mình tham vọng rất lớn của cá nhân tôi. Sự phát triển của chúng tôi quyết định tới việc tập đoàn chúng ta có đủ yếu tố để chính thức trở thành công nghiệp số một toàn cầu hay không. Uhm... Để nói về tầm quan trọng của chúng, tôi có thể ví von một cách hình tượng tập đoàn chúng ta giống như một chiếc tên lửa chạy nhiên liệu lỏng đa tầng. Trong chiếc tên lửa này, pin nano và pin năng lượng mặt trời chính là tầng nhiên liệu lỏng đầu tiên và nó đã hoàn thành nhiệm vụ của mình trong việc đưa tên lửa đạt tới độ cao của tầng khí quyển. Tuy nhiên, động lực của nó tới đây cũng chỉ có vậy, bây giờ để tên lửa có thể tiếp tục bay lên quỹ đạo thì sẽ được quyết định bởi chúng ta có tạo ra được một lực đẩy đủ mạnh từ việc đốt cháy tầng nhiên liệu thứ hai để vượt qua lực trọng trường của trái đất hay không. Nói vậy để các vị hiểu, Kỷ nguyên mới tiếp tục bay lên hay rơi ngược trở lại đại dương, tất cả phụ thuộc vào bước phát động động lực tầng tiếp theo hay nói cách khác chính là thành quả của hai vị. Nếu chúng ta thành công, tập đoàn sẽ vươn lên tầm cao mới, nếu thất bại, chúng ta sẽ lụi tàn, đơn giản là như vậy thôi. Theo đó, tôi đặt rất nhiều quyết tâm và kỳ vọng vào các dự án này. Trong quá trình triển khai dự án, bất cứ yêu cầu gì của các vị sẽ được tập đoàn ưu tiên ở mức cao nhất. Bằng uy tín cá nhân tôi có thể nói rằng ngay cả những điều Boeing hay Airbus có thể và cả những điều họ không thể không thể, nếu chúng là thực sự cần thiết thì Kỷ nguyên mới hoàn toàn có thể đáp ứng một cách tốt nhất cho các vị, không giới hạn bất cứ lĩnh vực nào. Tôi muốn các vị hiểu điều đó!

Cao Văn Khiêm nghe Lý Đông nói trang trọng như vậy liền gật đầu khẳng định nói đầy quyết tâm:

- Chủ tịch yên tâm, với điều kiện và nguồn lực phong phú như hiện tại nếu chúng tôi còn không thành công thì quá phụ sự tin tưởng của chủ tịch rồi. Đó là còn chưa nói tới những giải pháp kỹ thuật phi thường mà ngài đã chuyển giao cho chúng tôi, bước đầu đã mang lại cho rất nhiều gợi ý mới mẻ mang tính cách mạng. Tôi tin tưởng không bao lâu nữa chúng ta có thể cho ra đời những khí tài bay đầu tiên mang thương hiệu “Made in Vietnam” rồi.

Lý Đông hài lòng mỉm cười:

- Ha ha... Tôi vẫn luôn tin tưởng vào năng lực của các vị và đội ngũ cộng sự. Hi vọng vào một ngày không xa tôi có thể được ngồi trên chiếc máy bay do chính các kỹ sư của tập đoàn chúng ta chế tạo ra.

- Chắc chắn là như vậy rồi thưa chủ tịch!

Kèm theo lời khẳng định của vị phó tổng là những tiếng cười lớn đầy tự tin, ông ta đã lâu lắm rồi mới lại cảm giác được tinh thần khởi nghiệp hăng hái tràn đầy của tuổi trẻ, theo đó là một sự thôi thúc, quyết tâm và động lực mạnh mẽ bùng cháy trong lòng. Đi qua hơn nửa đời người, cuối cùng Cao Văn Khiêm cũng tìm thấy được lý tưởng đích thực của đời mình.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Đòi nợ

Thành Đô,

Thành phố rực rỡ ánh đèn về đêm này là một trung tâm kinh tế trọng yếu của Tứ Xuyên, một tỉnh nằm tại phía Tây Nam đất nước phương Bắc. Tỉnh Tứ Xuyên có một lịch sử lâu dài, cảnh quan đẹp, sản vật phong phú, từ xưa đã được gọi là “Thiên phủ chi quốc”. Do ảnh hưởng của địa hình và gió mùa, khí hậu trong tỉnh Tứ Xuyên có sự đa dạng. Nói chung, bốn địa Tứ Xuyên ở đông bộ Tứ Xuyên có khí hậu cận nhiệt đới ẩm, song tại khu vực cao nguyên phía tây do chịu ảnh hưởng của địa hình nên khí hậu biến đổi dần từ cận nhiệt đới đến cận hàn đới với các vùng đất đóng băng vĩnh cửu, trong đó khu vực tây nam có khí hậu cận nhiệt đới bán ẩm còn khu vực tây bắc có khí hậu hàn đới cao nguyên núi cao. Khu vực bốn địa Tứ Xuyên có từ 900-1600 giờ nắng mỗi năm, là khu vực có số giờ nắng thấp nhất cả nước. Do điều kiện khí hậu đa dạng, Tứ Xuyên có nhiều loại đất, tài nguyên động thực vật và cảnh quan địa lý khác nhau, tạo thuận lợi cho phát triển một nền nông-lâm nghiệp và du lịch đa dạng.

Về con người ở đây thì đặc điểm nổi trội nhất chính là người Tứ Xuyên giỏi ăn uống chơi bời, thích đánh bạc. Bọn họ thích ăn cay và lẩu cay cũng nổi tiếng cả nước. Nhiều thành phố thị trấn ở Tứ Xuyên thiếu sức sống hoặc ngay chính như Thành Đô cũng là một thành phố nhàn tản, nhiều người chơi chim cảnh, hoặc đi dạo phố. Năng lực phụ nữ Tứ Xuyên rất mạnh, nhiều đàn ông phải dựa vào vợ nuôi sống. Mỹ nữ Tứ Xuyên rất nhiều, là tỉnh lớn nhiều mỹ nữ nhất đất nước và theo đó số lượng làm “vợ hai” hoặc làm nghề “phong trần” cũng là đông nhất, số phụ nữ phong trần cũng đông nhất nước. Người Hồng Kông cũng như người Đài Loan phần lớn bao “vợ hai” tại đại lục, ngay phụ vận tài cũng bao “em gái Tứ Xuyên” tại Thâm Quyển.

Vào lúc này, tại khách sạn 5 sao Shang ri la, ngay cạnh Nghê Gia Kiều, phía nam đường Nhân dân, Thành Đô

- A... A.. U... U... Học học...

Trên chiếc giường được dát vàng xa hoa, một cặp nam nữ đang quấn lấy nhau thực hiện những động tác bản nguyên nhất của loài người. Âm thanh rên rỉ tiêu hồn hòa lẫn vào tiếng thở gấp gấp như sắp hụt hơi khiến không gian trong căn phòng trở nên đậm đặc và ngọt ngào mặc cho từng làn gió trời vẫn đang không ngừng lùa vào làm tung bay những tấm voan cửa mỏng manh màu trắng.

Trong phòng, người đàn ông có thân hình mập mạp đang rướn mình thực hiện những nhịp đập cuối cùng, động tác càng lúc càng nhanh, hơi thở theo đó cũng càng vội, có vẻ như đã sắp đi tới cao trào. Khi này, ánh mắt ông ta dần trở nên mê li sau đó khẽ ngẩng lên định hét lên một tiếng thụ hưởng thì bỗng giật bắn mình ngã ngửa ra sau, công cụ sung sướng cũng chính vì thế mà bị rút ra khỏi cơ thể của đối tác sau đó tung búng pháo hoa được bắn ra dính đầy trên lớp ga trải giường màu tím.

Gã đàn ông đã đạt đỉnh nhưng thay vì những tiếng kêu sung sướng và thỏa mãn thì cổ họng lại vang lên những âm thanh hoảng sợ đứt quãng:

- Anh... anh... anh là ai? Sao ... sao anh vào được đây?

Không chỉ riêng gã đàn ông mà cả cô gái của ông ta cũng đã nhìn thấy, hồn vía lên mây quên cả việc che chắn cơ thể đang trần như nhộng mà tròn tròn mắt nhìn chòng chọc về phía trước. Bên cạnh cửa sổ không biết từ bao giờ đang có một người bịt mắt đứng nghiêng người, khoanh tay tựa lưng vào cạnh cửa sổ mà nhìn chăm chăm vào bọn họ. Đặc biệt là vẻ ngoài của người này lại khá kỳ dị với áo da màu đen bó gọn toàn thân và một chiếc mặt nạ văn vận đáng sợ phủ lên trên mặt.

Nhìn bộ dạng nhàn tản của người bịt mắt, gã đàn ông đoán có lẽ kẻ này cũng là đã tới được một thời gian nhưng lại chỉ đứng tại đây mà không làm ra hành động gì khác. Ông ta thầm nhủ kẻ này chẳng lẽ là sợ phá hoại chuyện tốt của người khác thì bản thân sẽ bị tổn âm đức hay là vì hấn thực 3yL9YHI sự thích thú với việc quan sát điểm cảnh ướt át vừa rồi, hay là còn vì lý do nào khác? Nguyên nhân thì chỉ có mình người này biết, có điều là vì bất cứ lý do gì đi nữa thì sự xuất hiện của hắn ở đây cũng đã là một điều vô cùng bất thường bởi cửa chính cho tới lúc này theo quan sát của gã đàn ông vẫn còn

đang được khóa trái.

Đứng tại cửa sổ, thấy cuối cùng thì cặp tình nhân cũng đã chú ý tới sự có mặt của mình, người bị mặt mới khẽ thở ra một hơi rồi thung thảng lên tiếng:

- Thế nào? Sung sướng xong rồi thì chúng ta nói chuyện được rồi chứ nhỉ?

Gã đàn ông nghe xong thì lắp bắp:

- Nói... nói chuyện? Nhưng anh... anh là ai? Sao... sao lại muốn gặp tôi?

Vừa nói, ông ta vừa âm thầm đưa tay lần dò về phía đầu giường muốn tìm khẩu súng đang giấu dưới gối. Có điều, khi ngón tay ông ta vừa chạm được vào khẩu Colt thì bất chợt một ánh chớp sáng lóa lóe lên trước mặt, bả vai bỗng truyền tới một cơn đau nhức khó tả khiến ông ta đau đớn thét lên.

Hoảng hồn nhìn xuống, gã đàn ông mập mạp phát hiện trên vai mình đang bị một lưỡi chùy thủ sắc lẹm cắm sâu ngập đến tận chuôi. Đau đớn khiến mồ hôi lạnh túa ra trên trán, ông ta vội dùng một tay bưng miệng vết thương, sau đó không ngừng rên rĩ. Có lẽ do lưỡi dao không bị rút ra nên máu chảy không quá nhiều, tuy vậy nó cũng đủ khiến cô nhân tình hoảng sợ quá độ mà lăn ra ngất xỉu.

Hơi khó chịu với những âm thanh khó nghe như lộn bị chọc tiết của gã đàn ông, người bị mặt rút từ bên đùi ra thêm một lưỡi chùy thủ. Hơi liếc mắt nhìn về phía ông ta, người bị mặt khẽ nhếch nhếch khóe miệng là nơi duy nhất không được che kín trên người lạnh lạnh lên tiếng:

- Hừm, đừng làm ra hành động ngu ngốc gì khác nếu không muốn chết quá nhanh.

Gã đàn ông nhìn chằm chằm vào lưỡi dao, khẽ lùi lại dựa vào thành giường rồi gật đầu như bỏ củi:

- Vâng, vâng... chỉ cần Anh đừng giết tôi! Anh muốn tôi làm gì cũng được!.

Khẽ đưa ngón tay vuốt ve lưỡi dao sắc lẹm, người bị mặt gằn giọng đe dọa:

- Được, tao cũng không muốn dài dòng, theo đó tốt nhất mày cũng nên thành thật phối hợp. Nếu không thì đừng trách!

- Dạ dạ...

- Uhm... mày là Mã Tô giám đốc Công ty Xuất nhập khẩu Trung Đại đúng không? Tao nghe nói gần đây mày vừa làm được một vỏ hàng nông sản khá lớn. Tiền dễ kiếm như vậy tao nghĩ mày không nên hưởng một mình chứ nhỉ? Tao đang muốn biết số tiền đó hiện giờ ở đâu rồi, nói luôn đi!

Gã đàn ông khá kinh ngạc khi kẻ trước mặt lại biết được chuyện làm ăn bí mật này của mình, có điều bây giờ tính mạng đang trong tay người khác nên hẳn không dám hỏi mà chỉ khẽ đảo mắt tính toán rồi lên tiếng:

- Dạ... số tiền đó tôi đã mua bất động sản hết rồi ạ!

Người bị mặt nghe tới đây thì rít qua kẽ răng:

- Hừ... mày quả nhiên gan lớn! Còn dám nói láo! Mày tưởng tao không điều tra được thông tin gì về mày chắc?

Nói đoạn, người bị mặt động thân áp sát gã đàn ông, một tay nắm chặt cổ xách gã ta lên một tay cầm chùy thủ kề ngay cạnh công cụ sung sướng của hắn mà gằn giọng:

- Mày tính tròng thượng nào nên hết tinh táo rồi đúng không? Hay là để tao cắt đứt cái này cho mày bớt ngu ngốc đi nhỉ?

Cảm thấy được sát khí lạnh lẽo phát ra từ lưỡi dao đang kề sát hạ căn của mình, Mã Tô cả người rét lạnh, gai ốc nổi lên toàn thân. Theo đó ông ta vội vàng lên tiếng:

- Xin anh...anh... tha... tha cho tôi!

- Hừ... Tha?

Người bị mặt quát lên sau đó nhấn mạnh dao vào dương cụ ngăn ngừa của Mã Tô, từng dòng máu đỏ lập tức rỉ ra thấm xuống ga giường.

Liếc mắt nhìn xuống dưới, biết kẻ đang ra tay với mình không phải dạng hiền lành gì, Mã Tô hồn vía lên mây lấy hết sức bình sinh hét lên:

- Đừng... đừng cắt! Tôi... tôi còn tiền trong... trong tài khoản. Tôi... tôi sẽ đưa... đưa cho anh!

Không tỏ vẻ động dung trước lời nói này, người bị mặt tiếp tục gia tăng lực đạo, lưỡi dao theo đó cửa vào càng sâu hơn.

Mã Tô dựng hết cả tóc gáy, tím tái hết cả mặt mày khăn khăn cầu xin:

- Đừng... xin anh! Tôi không dám nói sai... sai một lời. Trong tài khoản... khoản này... là tích lũy... một đời... đời của tôi. Tôi sẽ... sẽ chuyển hết cho anh!

Nghe tới đây, người bị mặt mới dừng tay lại tuy vậy lưỡi dao vẫn không đổi vị trí, hấn khê lên tiếng:

- Tao rất ghét những thằng như mày. Nếu còn không thành thật và số tiền không làm tao hài lòng thì mày không còn cơ hội đâu.
- Dạ... dạ... tôi biết!

Người bị mặt gạt gù thả Mã Tô ra rồi ra lệnh:

- Lấy máy tính cá nhân đăng nhập tài khoản cho tao.

Mã Tô không dám trái lời, khê lắc lư cái cổ để lấy thêm một ít không khí để thở rồi vội vàng vờn người cầm lên máy tính bảng gần đó đăng nhập vào tài khoản trực tuyến của mình.

Có điều khi vừa mở ra app và đăng nhập xong tài khoản ông ta bỗng quay sang nhìn người bị mặt nhăn nhó trả lời:

- Dạ... thưa anh! Tài khoản của tôi là mở ở ngân hàng Credit Suisse của Thụy Sĩ, theo đó nếu chuyển một số tiền lớn vào trong nước thì sẽ bị an ninh kiểm duyệt gắt gao để chống phòng chống rửa tiền, có thể tiền sẽ không nổi ngay bên tài khoản của anh được.

Người bị mặt khê cười:

- Cái này mày không cần lo. Tao cũng có tài khoản mở ở ngân hàng này nên không cần chuyển về hệ thống ngân hàng trong nước.

Nói đoạn, người bị mặt lục lọi từ trong túi ra một tờ giấy mà vị chủ nhân đã chuẩn bị sẵn cho hắn theo đó trên tờ giấy này là thông tin tài khoản mở tại một loạt ngân hàng lớn trên thế giới trong đó bao gồm cả Credit Suisse

Mã Tô nghe xong thì trong lòng có chút thất vọng nhưng vẫn ra vẻ thành thực gạt đầu trả lời:

- Vâng, vậy thì được rồi ạ!
- Uhm, nhanh lên!

Trước sức ép đến từ lưỡi chủy thủ, Mã Tô mau chóng thực hiện xong lệnh chuyển khoản. Người bị mặt kiểm tra xác nhận là lệnh tức thời Instant Transfer mới hài lòng để Mã Tô đăng xuất. Hắn có chút cảm khái tên Mã Tô này làm gian thương quả cũng rất có phương pháp, theo đó số tiền mà hắn tích lũy được trong tài khoản cũng lên tới gần 150 triệu USD, hiển nhiên là đã lừa được rất nhiều phi vụ. Số tiền này đã vượt quá mức yêu cầu mà chủ nhân giao cho người bị mặt truy đòi theo đó coi như chỉ một lần vất vả, hắn cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ, không cần phải đeo bám tên Mã Tô này lâu dài nữa.

Nói là hoàn thành nhiệm vụ thực ra là nói tổng quát, bởi vẫn còn một nhiệm vụ mà người bị mặt cần thực hiện đó là trừng phạt kẻ gian thương như Mã Tô. Theo đó ngay sau khi người này vừa bỏ máy tính xuống, người bị mặt bỗng tiếp cận rồi vung mạnh tay.

Một lưỡi dao sắc lẹm, một đoạn thịt ngắn ngắn rơi ra, một tiếng thét tê tâm liệt phế sau đó là một bóng người vì quá đau đớn và bị ai mà gục xuống ngất xỉu.

Lẳng lẳng nhìn hai thân thể đang nằm trên giường một lúc, người bị mặt mới khê xoay lưng đi về phía cửa sổ. Bước lên thành cửa, vờn tay nắm lấy một sợi dây, bóng hình người bị mặt dần di chuyển lên phía trên rồi biến mất trong một ô cửa sổ đã mở sẵn nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Việc trả tiền rắc rối

Ban mai,

Ánh hồng đông rực rỡ xuất hiện nơi chân trời mang tới nguồn năng lượng mới mẻ và tràn đầy sức sống cho vạn vật.

Như thường lệ, Lý Đông đã dậy từ sớm và ra bãi cỏ ven hồ trong khuôn viên biệt thự tập luyện.

Xung quanh hắn, tại những vị trí có khoảng cách phù hợp, thấp thoáng những bóng vệ sĩ đang chia nhau trấn giữ để đảm bảo không một ai hoặc vật thể nào có thể tiếp cận tới khu vực của Lý Đông. Những người vệ sĩ đã quá quen thuộc với hình ảnh của vị chủ tịch trẻ vào mỗi sớm mai này, theo đó ban đầu nhìn những động tác thư thái, chậm rãi như đang đánh Thái Cực Quyền của Lý Đông bọn họ cũng chỉ xem như hắn đang tập một môn dưỡng sinh nào đó. Có điều, nhìn lâu thành biết, càng quan sát nhiều hơn, bọn họ lại phát hiện ra những động tác lặp đi lặp lại dường như có chút tế nhị này thực ra lại rất uyển chuyển và mang một thần vận nào đó rất khó lý giải.

Đình Dũng, trên tư cách là vệ sĩ thiếp thân của Lý Đông nên được đứng ở khoảng cách gần nhất. Do đó, hắn cũng là người thể ngộ được nhiều nhất những điều kỳ lạ trong bài tập của Lý Đông. Không cần phải quá để ý, Đình Dũng cũng dễ dàng phát hiện ra rằng tại mỗi lúc Lý Đông tập luyện, nhất là trong bài thiền định thì dường như luôn có một luồng năng lượng tươi mát và tường hòa tỏa ra không gian xung quanh khiến vạn vật bị thu hút tới gần. Dễ thấy nhất chính là hình ảnh đàn thỏ hoang vốn luôn nhút nhát lại có thể chạy tới vây quanh Lý Đông mà nhón nhờ gặm cỏ. Tận mắt gặp tình cảnh này khiến cho Đình Dũng đôi lúc có cảm giác Lý Đông kỳ bí giống như một thần nhân vậy.

Vào lúc này, cũng như mọi ngày, sau khi đã tọa được gần một tiếng rưỡi, Lý Đông mới kết thúc bài tập và đứng lên thu công, Đình Dũng thấy vậy vội vàng tiến tới đưa cho hắn một chai nước lọc.

Lý Đông đưa tay đón lấy sau đó ừng ực uống vào từng ngụm lớn như sắp chết khát. Hắn cũng không hiểu rõ lắm lý do vì sao mà cứ sau mỗi buổi tập công, bản thân đều cảm thấy miệng lưỡi khô khốc. Suy nghĩ mãi không tìm ra nguyên nhân Lý Đông cũng chỉ đành phán đoán có lẽ đây là một hiệu ứng phụ của việc hấp thu cao năng lượng vì tế từ hư không mới khiến cơ thể có phản ứng kỳ lạ như vậy.

Chăm chú nhìn và đợi Lý Đông uống xong, Đình Dũng mới đưa trả điện thoại cho hắn đồng thời thông báo:

- Chủ tịch, lúc này điện thoại chỉ tới một tin nhắn, ngoài ra thì không có cuộc gọi nào phát sinh trong lúc chủ tịch luyện tập.

- Uhm... tôi biết rồi! Cảm ơn Anh!

Lý Đông gạt gù cầm lại điện thoại. Sau khi bấm mở tin và kiểm tra một chút, hắn khẽ nhếch nhếch miệng mỉm cười, tin nhắn này là báo một chuyện tốt đẹp vừa mới được hoàn thành.

Sở dĩ nói là như vậy chính là bởi tin nhắn Lý Đông nhận được là tới từ Liệt Ứng. Theo đó tên này đã thông báo thu hồi được số tiền mà Lý Đông giao phó, thậm chí còn vượt mức yêu cầu nhiều lần. Số tiền này ngay lập tức cũng đã được phân tán theo kế hoạch từ trước đảm bảo không ai có thể lần ra. Theo đó ngay khi nổi lên tài khoản, tại phía bên kia Dalton và nhóm của hắn nhận được tin báo Có của ngân hàng sẽ lập tức thao tác chia nhỏ để luân chuyển qua một loạt các công ty hoặc tổ chức tài chính trung gian trước khi hội tụ trở lại vào tài khoản mà Lý Đông dành riêng cho phát triển cứ điểm đảo Similo. Bằng cách thức này, Lý Đông có thể hoàn toàn bảo mật được đường đi các dòng tài chính để tài trợ cho kế hoạch tối mật của mình. Nói cách khác đây chính là biện pháp rửa tiền thường thấy mà các tổ chức tội phạm hay mafia kinh tế thường áp dụng vô cùng hiệu quả. Nói nghe thì đơn giản như vậy nhưng thực tế thì để làm được tới mức kín kẽ thì mức độ tinh vi phức tạp trong đó thì không phải người bình thường là có thể biết được.

Số tiền này, Lý Đông sẽ không thể chiếm làm của riêng, hắn sẽ phải trích lại một phần để trả lại cho công ty của cha Đình Hưng. Nói là trả nhưng đương nhiên Lý Đông cũng không phải là rút tiền từ nước ngoài về mà sẽ trực tiếp huy động từ nguồn tài chính của công ty mẹ, một tỷ USD có thể là lớn chứ vài chục triệu USD đối với Kỷ nguyên mới bây giờ không phải là cái gì đáng cân nhắc quá cả.

Tiền thì sẽ phải trả, có điều nên dùng biện pháp nào để khiến Đình Tùng không nảy sinh nghi ngờ cũng là điều Lý Đông cần phải tính tới. Thử nghĩ lại mà xem, nếu tự dưng hắn bỗng nhiên ngang trời xuất hiện rồi cầm một chi phiếu khổng lồ đưa cho Đình Tùng để người này giải quyết khó khăn thì sẽ cần phải giải thích làm sao đây? Chẳng lẽ lại công khai thân phận đồng thời thừa nhận là hắn là vì không muốn Đình Hưng vì giúp cha mà phải chịu oan chịu uổng hi sinh thân mình? Mà nếu Lý Đông dám làm như vậy thì câu hỏi tiếp theo hắn sẽ phải trả lời chính là mối quan hệ của hắn và Đình Hưng là như thế nào mà hắn phải làm ra chuyện như vậy?

Những vấn đề đầu đầu này chắc chắn là Lý Đông không muốn gặp phải, do vậy cần tìm một cách khác vẹn toàn vừa không cần phải tiết lộ bản thân trước mặt cha con Đình Hưng vừa có thể hoàn trả lại cho Đình Tùng số tiền đã mất.

Thành thật mà nói, cho đến hiện tại Lý Đông cũng chưa nghĩ ra cách nào thấu đáo để giải quyết rốt ráo sự vụ này. Hắn nhẩn nháy suy nghĩ tìm đối sách, tuy vậy sau một lúc, Lý Đông phát hiện ra có vẻ bản thân dù có suy nghĩ nát óc thì cũng chưa thể tìm ra được phương thức khả thi, do đó hắn mới nảy sinh ra ý tưởng nhờ cậy tới người khác. Lý Đông nhớ tới một người, trong chuyện này không ai thích hợp hơn năng để làm quân sư cố vấn. Biết đâu người này lại có thể tư vấn cho hắn cách nào đó tốt hơn thì sao, dù sao chẳng phải vẫn có câu ba ông thợ da hơn ông Gia Cát sao?

Nghĩ là làm, Lý Đông mở lại điện thoại, soạn nhanh một tin nhắn gửi đi rồi ngồi xuống chiếc ghế ngoài trời gần đó chờ đợi.

Bằng đi vài phút thấy không có tin nhắn phản hồi, Lý Đông mới ngược mắt nhìn về phía mặt trời rồi khẽ lắc đầu cười khổ. Hắn hiểu ra rằng có lẽ không phải ai cũng như hắn có thể dậy sớm như vậy, nếu hắn đoán không lầm thì cô nàng này cũng giống như nhiều cô gái xinh đẹp khác, hắn cũng đang nằm dài trên giường mà ôm gối ngủ nướng rồi đây.

Nghĩ tới đây, Lý Đông đành cất lại điện thoại vào túi rồi tản bộ trở lại biệt thự, hắn muốn tắm rửa, ăn sáng để còn tới trường bởi vì hôm nay hắn là còn có tiết học. Nói là vậy nhưng khi Lý Đông vừa từ trong phòng tắm bước ra thì bất ngờ nhận được điện thoại. Liếc nhìn tên chủ nhân cuộc gọi trên màn hình, Lý Đông hơi có chút ngạc nhiên nhưng vẫn bấm nhận máy rồi lên tiếng chào hỏi trước:

- Chị Thủy Tiên, buổi sáng tốt lành!

Khác với suy nghĩ của Lý Đông, đầu dây bên kia không hề vang lên tiếng trả lời với giọng điệu lười biếng ngái ngủ mà thay vào đó là một giọng nói rất êm ái vui tươi:

- Hi hi, ngày mới vui vẻ! Uhm... Lý Đông, chị mới chạy thể dục về nên giờ mới cầm tới điện thoại và thấy được tin nhắn của em.

Lý Đông có chút xấu hổ vì nghĩ xấu người khác buột miệng lên tiếng:

- Ô vậy à, vậy mà em cứ tưởng...

Lý Đông không nói hết câu nhưng Thủy Tiên lại hiểu ý hần là gì, theo đó nàng cười khúc khích rồi nói:

- Tưởng chị ngủ nướng chứ gì?

Lý Đông cười rộ lên rồi tìm lý do bao biện:

- Ha ha... thì ý là như thế, chẳng phải mọi cô gái đều nói ngủ nướng mới đẹp da sao?

- À... ra là em suy luận như vậy nhưng chị không có ngủ nướng nha. Sáng nào chị cũng phải dậy sớm chạy vài vòng quanh khu phố thì mới yên tâm được.

- Chăm chỉ vậy?

- Hi hi... đương nhiên! Theo em giữa mặt và xấu da chị nên lựa chọn cái nào đây? Cái nào thì dễ che dấu đi hơn?

Lý Đông nghe xong câu hỏi thì cảm thấy to cả đầu, cái này là thử thách trí thông minh của hần nha, hần mà trả lời không khéo có khi lại khiến người nghe lầm tưởng hần chê bôi gì thì hỏng. Do vậy, mấp máy suy nghĩ một chút, Lý Đông mới trả lời:

- Uhm... triết học làm gì có cặp phạm trù đối lập này mà chị hỏi thế. Em thấy chúng đâu có liên quan gì nhau chứ, chẳng phải chị không mặt và da dẻ vẫn đẹp đó thôi.

Đầy dây bên kia lại vang lên tiếng cười, sau đó là một giọng nói hài lòng:

- Uhm, Lý Đông, em rất biết cách nói chuyện đấy. Được rồi, thế hẹn chị hôm nay có việc gì vậy?

Thấy Thủy Tiên đã nhắc tới vấn đề chính, Lý Đông cũng nghiêm túc trở lại, theo đó hần nói:

- Em đã lấy lại được tiền cho Chú Đình Tùng!

Thủy Tiên nghe xong lập tức lên tiếng thò thẻ hỏi:

- Thật sao? Nhanh như vậy?

Lý Đông khẳng định:

- Thật 101%, thật như chính em đang đứng đây nói chuyện với chị lúc này vậy. Có điều tiền hiện tại vẫn đang được gửi tại nhà băng ở nước ngoài.

- Nhưng em lấy đâu ra năng lực lớn như vậy?

- Uhm... chuyện này có liên quan đến nhiều vấn đề phức tạp khác nên hiện tại em chưa nói rõ với chị được. Thông cảm nhé!

Lại nghe thấy Lý Đông nói kiểu này, Thủy Tiên có chút hụt hẫng vì không giải tỏa được nỗi tò mò to lớn của mình, tuy vậy nàng vẫn tỏ ra rộng lượng:

- Không sao! Nếu đó là bí mật cá nhân của em thì chị hiểu được mà. Có điều em làm chị quá bất ngờ rồi đấy. Uhm... vậy bây giờ em tính xử lý số tiền đó như thế nào?

Lý Đông mỉm cười:

- Đương nhiên là chuyển trả lại cho cha Đình Hương rồi. Có điều là em chưa nghĩ ra cách nào để hoàn trả lại mà không làm phát sinh thêm nhiều nghi ngờ và rắc rối đây.

Hiểu được những nghi ngại của Lý Đông, Thủy Tiên mỉm cười trêu chọc:

- Có gì mà phải suy nghĩ nhiều thế. Cứ mang chi phiếu đến xem như quà cưới đậm ngõ thôi.

Lý Đông nghe xong có chút hoang mang, vội vàng phản đối:

- Không được, đừng nói em với Đình Hương chỉ là bạn bè, nếu giữa bọn em là có gì đó thật em làm ZJW3EEI như vậy thì biết giải thích ra sao về số tiền này.

- Thì em cứ nói là mọi người không cần quan tâm, đó là chuyện riêng của em thôi.

Biết là Thủy Tiên đang có ý nói móc mình, Lý Đông cười khỏ:

- Thôi được rồi Chị Thủy Tiên. Chị đại nhân đại lượng nghĩ giùm cách cho em đi!

Thủy Tiên khó khăn trả lời:

- Trời ạ, ca này rắc rối nha. Sao lại có cả chuyện trả lại tiền cho người bị mất mà cũng phức tạp như vậy chứ?

Lý Đông buông lời nịnh nọt:

- Ha ha... thì có khó mới mới phải nhờ tới bộ óc thông minh của chị chứ!

- Ha ha... được rồi! Em đã tin tưởng chị như vậy thì để chị tìm cách đã.

- Tốt rồi!

- Uhm... vậy có gì chiều gặp nhau nói chuyện cụ thể nha. Chị còn phải đi tắm rồi tới công ty đây, sáng nay có cuộc họp.

- À, được. Hẹn gặp lại Chị!

- Ủ, bye bye em!

Cuộc hội thoại tới đây thì chấm dứt. Lý Đông cúp máy rồi thông thả đi ra bàn ăn. Bây giờ hắn bỗng thấy nhẹ hết cả đầu, dù sao cũng đã có người đứng ra chịu trách nhiệm lo toan vụ này thì chẳng có lý do gì hắn phải động não suy nghĩ tìm tòi gì nữa.

Việc này, Lý Đông cũng không cảm thấy là hắn có chút gì lười biếng đơn giản theo hắn đây gọi là... phân công lao động xã hội... đúng, chính xác là phân công lao động xã hội. Việc khó khăn tốt nhất là hãy giao cho những người đủ tài năng lo liệu, phần hắn thì chỉ cần làm những việc vừa sức của mình mà thôi. Chẳng phải xã hội nên là như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Chiêu mộ

Buổi chiều, vẫn tại chiếc bàn đôi trong quán cà phê Nhân ngỗ Bảo Khánh quen thuộc, Lý Đông và Thủy Tiên đều đã ngồi ở đây theo như đã hẹn.

Khi này, Thủy Tiên vừa nhâm nhi ly sữa chua đánh đá vừa nheo mắt mà nhìn Lý Đông. Có vẻ không quen được với ánh mắt đầy tính xâm lược của cô gái trước mặt, Lý Đông đành lên tiếng:

- Được rồi, chị Thủy Tiên, bộ trên mặt em có gì sao mà chị sẫm soi dữ vậy?

Thủy Tiên bỏ xuống ống hút sau đó nhếch nhếch miệng trả lời:

- Em không thấy bản thân mình có rất nhiều thứ để người khác phải chú ý sao?

- Ủa... Thật vậy sao?

- Uhm! Đúng thế! – Thủy Tiên gật gù.

- Nhưng cho dù là như vậy thì chị cũng đừng có nhìn em như thế chứ? Em có cảm giác mình giống như một con khỉ trong sở thú đang bị bọn trẻ ngắm nhìn vậy.

Thủy Tiên cười rộ lên vui vẻ:

- Ha ha... chị không phải đùa trẻ, em cũng không phải con khỉ. Có điều nếu em tự nhận là như vậy thì chị thấy cũng không có vấn đề gì.

Lý Đông cười khỏ xua tay:

- Đây là em nói hình tượng... được rồi, vào vấn đề chính. Rốt cục chị nghĩ ra được cách nào cho em chưa?

Nhìn thấy vẻ nghiêm túc của Lý Đông, Thủy Tiên biết cũng không nên trêu chọc thêm hắn, theo đó nàng lách đầu suy nghĩ một chút rồi nói:

- Uhm! Chị đang nghĩ vấn đề lớn nhất của chú Đình Tùng bây giờ chính là không có nguồn tài chính để thanh toán cho đầu vào dẫn tới nguy cơ đình trệ kinh doanh và đi tới con đường phá sản. Gần đây, chú ấy cũng đã tính tới việc cầm cố tài sản cá nhân và vay nợ nhưng chuyện này cũng không hề dễ dàng. Bên phía ngân hàng họ cũng có đội thẩm tra chuyên nghiệp, do đó việc công ty phát sinh việc mất hàng dẫn tới âm vốn chủ sở hữu rất khó qua mặt được bọn họ. Hiện tại, chú ấy cũng chỉ còn có thể trông cậy vào việc bán tài sản, có điều việc này cũng cần có thời gian, bán gấp quá thì chắc chắn số tiền thu về cũng thua thiệt khá nhiều. Nhưng cũng may là bây giờ em đã đòi lại được khoản tiền hàng này, theo đó nếu em không muốn ra mặt trả lại thì

chị có một cách đây?

Nghe tôi đây, Lý Đông thúc giục:

- Vậy chị nói thử xem!

Mặc vẻ mặt đầy trông đợi của Lý Đông, Thủy Tiên dùng đũa khẽ ghé miệng hút một ngụm sữa chua sau đó mới trả lời:

- Giải pháp chính là từ bán trái phiếu doanh nghiệp.

- Bán trái phiếu?

- Uhm... đúng vậy, trái phiếu chính là một hình thức huy động vốn làm ăn khi mà doanh nghiệp không muốn pha loãng cổ phần của mình nhưng lại gặp khó khăn trong việc vay vốn từ ngân hàng. Em cũng biết doanh nghiệp của chú Đình Tùng là doanh nghiệp 100% vốn nhà nước chưa được cổ phần hóa nên đương nhiên sẽ không có khả năng huy động vốn cổ đông từ bên ngoài, do vậy chị nghĩ chỉ có cách sử dụng hình thức huy động vốn dạng trái phiếu doanh nghiệp. Bản chất việc đầu tư trái phiếu này cũng là dành cho những người đầu cơ nên có mức độ chấp nhận rủi ro cao hơn so với ngân hàng, theo đó khả năng sẵn sàng bỏ vốn sẽ nhiều hơn, chỉ cần một mức lãi suất phù hợp là được. Việc của em chính là thông qua cá nhân hoặc tổ chức nào đó đóng vai trò nhà đầu tư là được, cũng sẽ ít gây ra nghi ngờ gì lớn.

Lý Đông nghe xong thì hơi suy nghĩ một chút rồi lên tiếng:

- Nhưng nếu là như vậy thì chẳng phải công ty của chú Đình Tùng vẫn còn một khoản nợ nhà đầu tư sao? Chỉ là đổi chủ nợ này sang chủ nợ khác mà thôi. Em thấy cách này sẽ chỉ giải quyết vấn đề về vốn trong ngắn hạn được mà thôi.

Thủy Tiên khẽ liếc Lý Đông một chút rồi mỉm cười:

- Nhưng bản chất nợ là khác nhau đấy chứ, một khoản nếu không trả thì sẽ phá sản, một khoản không trả thì cũng không sao đúng không? Chẳng nhẽ em lại đi kiện tụng đòi lại số tiền đó à? Kỳ phiếu phát hành cho nghiệp vụ này sẽ là loại kỳ phiếu trả lãi sau với thời gian đáo hạn là năm năm, với thời gian đủ dài này chị nghĩ nhờ số vốn của em, Công ty chú ấy có khi lại xoay sở ra được nhiều khoản lợi nhuận thì sao?

- Nhưng... chú Đình Tùng sẽ chấp nhận phương án này?

- Có gì mà không chấp nhận chứ. So với việc bán nhà để vợ con ra đường thì chị nghĩ chú ấy sẽ đồng ý thôi. Cái chú ấy cần nhất bây giờ chính là thời gian, chỉ cần kéo dài được thời gian thì sẽ còn có cách khác để kiếm lại số tiền đã mất. Chỉ cần tạm ổn định được tình hình là chú ấy chắc chắn sẽ làm.

Lý Đông nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nhìn Thủy Tiên gật gù:

- Em thấy cách này hợp lý đấy. Nếu chú Đình Tùng thông qua thì chị làm trung gian giới thiệu nhà đầu tư luôn nhì? Em sẽ để người đại diện gặp gỡ chú ấy.

Thủy Tiên đưa tay vuốt tóc mai, sau đó một tay khẽ vuốt cằm rồi lên tiếng:

- Uhm... không vấn đề gì. Nhưng mà phí nhiều công sức như vậy, phí tư vấn và môi giới của chị em tính sao đây?

Lý Đông cười lớn:

- Ha ha... vậy chị muốn tính phí như thế nào?

Thủy Tiên ra vẻ suy nghĩ một hồi sau đó lắc đầu trả lời:

- Tạm thời chưa tính toán. Đợi sau này có việc gì khó khăn thì gặp em một thể!

- Được!

Lý Đông lập tức khẳng khái nhận nợ. Nợ ai chứ nợ một cô gái như Thủy Tiên thì cũng không có gì phải ngại. Đến hôm nay qua cuộc trao đổi với nàng, Lý Đông mới nhận ra hình như hẳn hơi đánh giá thấp năng lực của cô gái xinh đẹp trước mắt nàng. Thủy Tiên rõ ràng không chỉ có vẻ ngoài xuất sắc mà trí tuệ cũng không phải là bình thường, hẳn thấy nếu có thể đưa được cô gái này vào trong tập đoàn của mình thì sẽ là một trợ lực rất lớn.

Nghĩ tới đây, như nảy ra một sáng ý nào đó, Lý Đông lên tiếng dò hỏi:

- Chị Thủy Tiên, hiện giờ chị đang làm cho công ty của gia đình à?

Thủy Tiên khá ngạc nhiên khi Lý Đông bất ngờ hỏi nàng điều này, tuy vậy nàng vẫn gật đầu:

- Uhm... chị đang giúp cha và anh trai quản lý chuỗi khách sạn và nhà hàng, phụ trách mảng tài chính kế toán.

- Chị đào tạo chuyên sâu về tài chính?

- Uhm... Chị tốt nghiệp Khoa Tài chính và Quản trị kinh doanh của Yale.

- Chắc chắn, ra là vậy! Đúng là lâu nay em có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn rồi!

Thủy Tiên khẽ lườm Lý Đông một cái sau đó bĩu môi:

- Chị chẳng qua là có nền tảng gia đình sẵn thôi, đâu có được như em, 600 tỷ nợ khó đòi như vậy lại có thể đơn giản lấy về, hơn nữa cũng không thèm liếc mắt lấy một cái đã đòi trả lại cho người khác.

- Ha ha... đó là em có con đường đặc thù, lĩnh vực khác nhau nên không cùng so sánh như vậy được. Uhm... vậy tương lai chị định tiếp tục gắn bó với công việc đó à?

Thủy Tiên lắc đầu:

- Chị cũng chưa tính toán được xa như vậy, trước mắt cứ làm tốt công việc hiện tại đã. Nhưng sao bỗng dưng em lại nhắc tới chuyện này?

Nghe tới đây, Lý Đông biết để có thể thu hút được sự chú ý của cô gái này thì cần phải ngã ra con bài chưa lật, do vậy hắn bắt đầu gọi mở câu chuyện:

- Chị Thủy Tiên, có phải chị thực ra vẫn luôn thắc mắc làm cách nào em khiến cho Kỷ nguyên mới đặt hàng Công ty của chú Đình Tùng phải không?

Thủy Tiên nghi hoặc một chút rồi mỉm cười gật đầu thừa nhận:

- Hi hi... Nói thật là có! Nhưng chị tôn trọng bí mật của em, miễn là em có thể giúp chú ấy là được rồi!

- Uhm... Vậy bây giờ chị muốn nghe sự thật chứ?

Nghe ra ý Lý Đông muốn nói ra sự thật khiến mình tò mò bấy lâu nay, hai mắt Thủy Tiên sáng lên có điều rất nhanh bị nàng đè ép xuống. Theo đó Thủy Tiên lên tiếng:

- Nếu em thấy không có vấn đề gì thì cứ nói đi!

Rõ ràng thấy được nét mong chờ thoáng qua trong mắt cô gái trước mặt nhưng lại thấy nàng làm ra vẻ bình thản, Lý Đông cười lớn rồi rút từ trong ví ra một tấm card visit màu đen có hoa văn mạ vàng đưa tới trước mặt Thủy Tiên:

- Ha ha... cũng không có gì. Chị Thủy Tiên, đây là danh thiếp của em! Như chị thấy trên đó, em chính là Chủ tịch Hội đồng quản trị của Kỷ nguyên mới.

- A... Chuyện này?

Thủy Tiên mất đi vẻ trầm tĩnh khôn ngoan vốn có mà thốt lên ngạc nhiên sau đó há hốc mồm đồng thời mà chăm chú nhìn vào chiếc card visit trước mặt.

Ở phía đối diện, Lý Đông nhếch nhếch miệng rồi ngã lưng dựa vào thành ghế quan sát sắc mặt của Thủy Tiên, chờ đợi nàng tiêu hóa tin tức.

Dù là người có hàm dưỡng rất tốt nhưng phải mất một lúc sau, Thủy Tiên mới từ trong kinh ngạc tỉnh lại, nàng nhìn chằm chằm vào Lý Đông sau đó nhẹ giọng hỏi:

- Chuyện này sao lại có thể được?

Lý Đông bật cười hỏi lại:

- Sao lại không thể?

Thủy Tiên nghe xong thì cười trừ khó khăn mở lời:

- Nhưng em còn trẻ như vậy?

Lý Đông lắc đầu:

- Ha ha... tuổi trẻ đúng là hạn chế, nhưng đó là với số đông, nó không hoàn toàn đúng với một bộ phận người.

Nhìn ra phong thái tự tin tỏa ra từ cử chỉ và lời nói của người thanh niên trước mặt, Thủy Tiên có chút ngỡ ngàng. Nàng là biết Lý Đông lợi hại, có điều Thủy Tiên vốn nghĩ là do bối cảnh và quan hệ của gia đình người này mà thôi, nàng hoàn toàn không tính tới đây là năng lực tự thân của hắn.

Tới hiện tại, nói thật là nàng vẫn cảm thấy chuyện này thật không quá đáng tin, nhưng nếu không phải là vậy thì Lý Đông làm sao có thể khiến một tập đoàn lớn như Kỷ nguyên mới làm ra quyết định thu mua nông sản trong thời gian ngắn như vậy? Rồi làm sao hắn có thể đòi được nợ từ đối tác bên kia biên giới?

Suy nghĩ và xâu chuỗi sự kiện một hồi, Thủy Tiên đã có phần nào chấp nhận những điều vừa nghe được. Theo đó, nàng mới lại lên tiếng:

- Cứ cho điều này là thật, vậy lý do em tiết lộ với chị là vì sao?

Thấy đã tới lúc lật con bài tiếp theo, Lý Đông đang ngả lưng ra phía sau bỗng dựng thẳng lưng lại sau đó dùng giọng điệu trịnh trọng nói:

- Chị Thủy Tiên, sở dĩ em đề cập chuyện này với chị chính là có liên quan đến việc kinh doanh của tập đoàn. Hiện tại, Kỷ Nguyên mới đang tích cực triển khai kế hoạch thành lập định chế tài chính của riêng mình bao gồm một ngân hàng và một quỹ đầu tư do vậy đang rất khuyết thiếu người tài. Em thấy chị hiểu biết về tài chính như vậy nên muốn mời chị về để phụ trách chúng. Uhm... Việc chính là như vậy, chị nghĩ sao?

Thủy Tiên hơi giật mình với đề nghị bất ngờ này của Lý Đông, thật sự là nó có chút quá lớn rồi. Thủy Tiên lâm vào trầm tư giây lát sau đó mới lên tiếng:

- Lý Đông, em đang đánh giá quá cao chị rồi. Chị đúng là đào tạo về ngành này nhưng kinh nghiệm kinh doanh thực tế thì lại không nhiều. Em giao cho chị trọng trách lớn như vậy chị sợ không đảm nhận nổi, gây tổn thất cho tập đoàn thì sao?

Lý Đông lập tức trấn an:

- Kinh nghiệm thì có thể tích lũy. Trong văn hóa dùng người của Kỷ nguyên mới luôn xem trọng tố chất con người hơn, theo đó năng lực chuyên môn, năng lực tư duy, năng lực thích ứng và thay đổi được đặt lên hàng đầu, tập đoàn sẵn sàng trao cơ hội cho những người trẻ như vậy. Nếu chị tìm hiểu kỹ hơn về Kỷ nguyên mới một chút thì sẽ biết được ngay chính như Tổng Giám đốc Trần Hằng vài năm trước cũng mới chỉ là một giảng sư đại học mà thôi, vậy mà hiện tại chị xem anh ấy có thể làm được những gì rồi. Nói thật, mấy năm nay em dùng người đều là dựa vào ánh mắt đánh giá chủ quan của mình là chính. Theo đó em thấy chị đủ khả năng và thích hợp cho vị trí này. Nếu chị về với bên em giai đoạn này thì sẽ có thuận lợi rất lớn bởi cùng với việc theo sát công tác thành lập ngay từ đầu chị có thể thiết lập được bộ máy vận hành riêng của chính mình, công việc điều hành về sau sẽ trơn chu hơn. Cấp dưới cũng chính là do chị lựa chọn, sẽ không dễ xảy ra tình trạng bè cánh hoặc không phục bởi vì chị tuổi trẻ.

Nói tới đây thì Lý Đông dừng lại chờ đợi.

Thủy Tiên cân nhắc một chút sau đó thận trọng trả lời:

- Quả thật là chuyện này quá lớn và đột ngột với chị rồi. Chị chị thêm thời gian suy nghĩ một lát đi.

Thấy việc thuyết phục Thủy Tiên đã có hi BEOu6YS vọng, Lý Đông cũng không gấp mà mỉm cười đáp ứng:

- Chị cứ suy nghĩ kỹ, nếu thật sự muốn thử thách mình ở vai trò mới thì cứ nói với em. Em đảm bảo sẽ tạo mọi cơ chế tốt nhất để chị có thể làm tốt được công việc của mình.

- Uhm!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Âm mưu nham hiểm

Paris,

Bên lề cuộc gặp mặt thượng đỉnh thường niên của lãnh đạo các tập đoàn công nghiệp ô tô hàng đầu thế giới do OICA(*) heeFJq7 tổ chức. Tại một phòng kín có diện tích vừa phải, một nhóm nhỏ các thành viên của năm tập đoàn hùng mạnh nhất trong ngành là General Motors, Ford, Volkswagen AG, DaimlerChrysler, PSA Peugeot Citroen đang nhóm họp. Nếu có người trong ngành ở đây thì sẽ rất ngạc nhiên bởi những vị lãnh đạo này thường họp công khai là chính, ít khi có chuyện tổ chức một hội nghị bí mật như vậy, dù sao quan hệ giữa những công ty này vẫn đầy cạnh tranh khốc liệt là chủ đạo. Có điều, đó đã là quá khứ bởi hiện tại có một vấn đề nan giải mà tất cả mọi thành viên đều đang đối mặt và đau đầu để tìm giải pháp. Nội dung của nó cũng khá đơn giản, chỉ gói gọn trong một câu chính là “Tính xâm thực thị trường của Việt Nhật SE – Car”.

Lúc này, đại diện của tập đoàn số 1 trong ngành General Motors chủ tịch Rick Wagoner đang phát biểu:

- Các vị, như mọi người cũng đã thấy, xu hướng tiêu dùng hiện tại đã có sự thay đổi. Các sản phẩm của Việt Nhật Motor đã chứng minh một cách rõ nét nhất cho việc thời đại hoàng kim của năng lượng tái tạo đã tới. Các biện pháp tri hoãn tính xâm thực của chúng ta chỉ mang tính tạm thời và đang dần mất đi hiệu lực khi nhiều khách hàng đã chuyển hướng quan tâm rõ rệt tới ô tô điện. Các thị trường khác không nói nhưng đến chính bản thân các quốc gia mà chúng ta có thể tác động tới chính sách cũng đang lung lay trước những ưu việt về kinh tế và môi trường mà dòng xe này mang lại. Chắc không cần tôi nêu ra con số cụ thể, mọi người ở đây hẳn cũng đã được thuộc cấp cung cấp báo cáo thống kê về sản lượng tiêu thụ của SE – Car toàn cầu rồi chứ?

Ngồi một bên Tổng Giám đốc của Volkswagen, Bernd Pischetsrieder cau mày rồi gật đầu phụ họa:

- Đúng vậy, không nói tới các thị trường tự do, ngay tại các thị trường chúng ta có thể can thiệp chính sách, doanh số của bọn họ cũng đang không ngừng tăng lên nhanh chóng. Hiên nhiên ở chiều ngược lại, doanh số của chúng ta đang bị bào mòn, nếu không phải chúng ta đã lường trước và liên kết tác động tới chính sách ở các thị trường lớn thì giờ này có lẽ nhiều người trong chúng ta không còn đủ bình tĩnh để mà ngồi ở đây đâu.

Ngồi nghe hai vị đồng sự phát biểu xong, Tổng giám đốc Liam Benham của Ford nhếch nhếch miệng lên tiếng:

- Thực ra ai cũng thấy được uy hiếp của SE- Car rồi nhưng tôi muốn hỏi đã có ai ngồi ở đây thực sự trải nghiệm qua sản phẩm này chưa?

Nghe câu hỏi của Liam Benham, các vị lãnh đạo quay đầu nhìn nhau sau đó đồng loạt cười khò lắc đầu.

Nhìn biểu cảm trên khuôn mặt của những người này, Liam Benham mới chậm rãi lên tiếng:

- Các vị, tôi muốn kể cho các vị điều này. Tháng trước trong kỳ nghỉ dài ngày cùng một người bạn tại Nam Phi, tôi đã có dịp thử nghiệm tính năng của SE-Car. Các vị có tin được việc một chiếc xe chạy hàng ngàn cây số trên cao tốc xuyên suốt từ mũi Hảo Vọng tới thủ đô Pretoria mà chỉ cần một lần sạc điện vào ban đêm tại khách sạn không? Chi phí nhiên liệu cho chuyến đi đó chúng tôi tính toán gần như bằng không. Là bằng không đấy! Điều này có ý nghĩa gì tôi không cần nói chắc các vị cũng hiểu. Do vậy tôi không thấy có gì là khó hiểu với mức tiêu thụ đột biến của SE-Car. Không nói đâu xa, ngay tại thị trường chi phối của Volkswagen, các vị có thể thấy tại triển lãm Frankfurt Motor Show diễn ra cuối tháng trước, chẳng phải đã có rất nhiều người bất chấp giá cả do áp thuế tăng vọt mà đặt tiền trực tiếp cho đại lý để lấy hàng đó sao? Sức hấp dẫn của sản phẩm này theo tôi đã là rất to lớn, chúng ta cần nhận thức đúng về điều đó.

Nghe Liam Benham nói tới đây, những cái trán vốn đã đầy nếp nhăn lại trở nên nhúm chặt. Sau một hồi, Chủ tịch tập đoàn PSA Peugeot Citroen, Carlos Tavares mở lời:

- Các vị, tình hình đã rất khó khăn, rõ ràng đây không phải là áp lực của riêng tập đoàn nào, chúng ta cần hợp sức lại với nhau để khống chế lại tình hình. Có ai có giải pháp gì không?

Nói xong, Carlos Tavares đưa mắt nhìn ra xung quanh. Ông ta biết hẳn là mỗi người ngồi đây đều có tính toán và giải pháp của riêng mình có điều vẫn còn chờ đối phương phát biểu trước mà thôi. Phải biết ai trong những người này cũng đều là những người có cái đầu đầy sạn, hành sự quyết đoán nhưng không thiếu sự cân trọng. Thực tế nói là hợp tác nhưng ai cũng có lòng riêng, không ai muốn thực sự lộ ra con bài của mình cho đối phương học tập cả. Quan hệ hợp tác và cạnh tranh này vốn luôn là điều luôn tồn tại ngay cả những đối tác thân cận và hợp tác chặt chẽ nhất.

Sau câu hỏi của Carlos Tavares được đưa ra, căn phòng chìm trong sự tĩnh lặng, ai cũng chìm sâu vào suy tư. Vào lúc này, thấy cứ đề phòng nhau cũng không phải là cách, một người đàn ông to béo, tóc xoăn mây rậm rạp tức lên tiếng phá vỡ trầm mặc:

- Uhm... các vị tôi có các đề xuất này, mọi người cùng thảo luận.

Những ánh mắt lập tức dồn về phía người đàn ông này. Ông ta không ai khác chính là Sergio Marchionne – CEO của Chrysler, cũng là vị đại biểu duy nhất từ đầu buổi họp tới giờ chưa hề lên tiếng một lời.

Thấy có người đã chịu đi đầu, Rick Wagoner- Chủ tịch của BMW lên tiếng:

- Vâng, ngài Sergio, mời ngài nói!

Sergio Marchionne liếc mắt gật đầu với Rick Wagoner một cái sau đó từ tốn phát biểu:

- Như các vị đều hiểu, sở dĩ SE – Car có thể thành công nhanh như vậy chính là tới từ sự vượt trội trong công nghệ năng lượng mặt trời. Tôi đã cho nhân viên tìm hiểu về thị trường pin dạng này thì trên thế giới hiện nay đúng là không có công nghệ có thể so sánh với họ, hiệu suất chuyển hóa của đối thủ tiệm cận họ nhất cũng còn chưa bằng 20%. Nói như vậy để các vị hiểu chênh lệch là lớn như thế nào, chúng ta gần như sẽ không có cơ hội để ngay lập tức có được loại pin này để đưa vào trong sản phẩm. Theo đó, chúng ta sẽ chưa thể ngay lập tức tìm kiếm giải pháp từ việc chạy đua công nghệ được. Các vị cũng đã thấy các biện pháp can thiệp phi kinh tế bằng các hàng rào thuế quan và quota nhập khẩu cũng đang dần mất đi tính hiệu lực của nó. Cạnh tranh về tính năng sản phẩm và chính sách vĩ mô đã không dùng được vậy thì trước mắt chúng ta chỉ còn một công cụ duy nhất chính là “Giá”.

- Giá? Ý anh là...? - Bernd Pischetsrieder thốt lên.

Sergio Marchionne gật đầu rồi tiếp tục nói:

- Đúng, tôi nói chính là chiến tranh giá cả. Đồng loạt giảm sâu tất cả các mã sản phẩm, thậm chí là có thể chịu lỗ trong ngắn hạn.

Nghe tới đây, căn phòng lại chìm trong sự im lặng, thậm chí có thể nghe rõ được tiếng thở dài của nhiều người. Sau chừng giây lát, Liam Benham lên tiếng:

- Việc này có mạo hiểm quá không các vị?

Sergio Marchionne nhếch miệng cười rồi lắc đầu:

- Vậy các anh còn cách nào khác để giải quyết tình huống này sao?

Thấy không ai lên tiếng trả lời sau câu hỏi của mình, Sergio Marchionne tiếp tục lên tiếng:

- Các vị cũng biết Kỷ nguyên mới là tập đoàn non trẻ, đối tác của bọn họ Toyota dù hùng mạnh nhưng cũng chỉ là một cá thể. Chúng ta có thể dùng chính sách giá cả để đè bẹp bọn họ. Một mặt chúng ta sẽ can thiệp để các chính phủ ra thông báo sẽ xem xét áp dụng chính sách thông thường cho SE –

Car nhưng lại kéo dài việc này càng lâu càng tốt. Việc này sẽ khiến phía Ô tô Việt Nhật làm tương các chính phủ đang chịu sức ép từ người tiêu dùng và các tổ chức môi trường mà phải thỏa hiệp, theo đó tôi tin tưởng bọn họ sẽ gia tăng vào đầu tư nhà máy và sản xuất hàng dự phòng để ngay khi chính sách được thông qua thì có thể đáp ứng được nhu cầu của thị trường tránh xảy ra tình trạng cung không đủ cầu. Theo đó khi bọn họ đã đổ vào một lượng vốn lớn cho việc này, thì chúng ta có thể nhân danh hiệp hội ô tô trong nước để phản đối yêu cầu bảo hộ ngành, chính phủ sẽ ra thông báo từ chối chưa xem xét nội dung chính sách cho SE-Car. Đây chính là thời điểm chúng ta tung ra đòn quyết định vận mệnh của bọn họ, giảm giá. Đúng, là đồng loạt giảm sâu giá để hút khách hàng về phía mình. Tôi tin tưởng với lượng vốn khổng lồ đã bỏ ra mà không thu hồi lại được, Việt Nhật sẽ rất nhanh gặp phải tình trạng đứt gãy tài chính. Khi đó chúng ta có thể nhân cơ hội này để tiến hành đàm phán thu mua công nghệ hoặc ít nhất là đạt được điều kiện hợp tác có lợi nào đó với bọn họ. Tìm đường sống trong chỗ chết, đó là cách duy nhất của chúng ta trong hiện tại.

- Tìm đường sống trong chỗ chết sao? - Rick Wagoner lăm bắm trong miệng.

Mọi người trong phòng lại đưa mắt nhìn nhau, sau một hồi Bernd Pischetsrieder lên tiếng nói trước:

- Tôi thấy cách của ngài Sergio có thể thực hiện. Có điều, chúng ta cần phải đồng lòng quyết tâm thực hiện tương hỗ lẫn nhau, nói như cách của người phương Đông là “Tránh để lật thuyền trong mương”, đối phương lại tìm ra được một cơ hội nào đó trở mình.

Nghe xong lời của Bernd Pischetsrieder, những ánh mắt đăm chiêu lại bắt đầu có những tính toán của riêng mình. Sau một hồi Carlos Tavares lại phải lên tiếng hỏi lại:

- Các vị, rốt cục ý mọi người thế nào? Chúng ta đang đứng trên bờ vực của sự sụp đổ nên các vị phải quyết đoán lên.

Liam Benham ngồi im này giờ, nghe Carlos Tavares nói như vậy thì nhìn Sergio Marchionne cắn răng lên tiếng:

- Uhm, tôi ủng hộ biện pháp này của ngài, có điều tôi muốn bổ sung một chút.

Sergio Marchionne gật đầu:

- Vâng, mời ngài!

Liam Benham ngẩng đầu nhìn xung quanh thấy mọi thành viên đang chăm chú nhìn mình thì mới bắt đầu phát biểu:

- Uhm, theo tôi được biết Toyota chỉ tập trung vào lĩnh vực công nghiệp ô tô mà không có đầu tư ngoài ngành nào khác. Vốn đầu tư cơ bản và vốn lưu động trong nghề này là rất lớn, do vậy để thực hiện đầu tư dây chuyền sản xuất tại Việt Nam bọn họ cũng đã phải vay tại ngân hàng một số vốn cũng không nhỏ. Do vậy nếu giả cả chiến, Toyota sẽ bị cuốn vào cuộc chiến này và gặp nhiều khó khăn. Kế hoạch của ngài Sergio chắc chắn sẽ có hiệu quả với tập đoàn này nhưng các vị quên mất rằng Kỷ nguyên mới dù là một tập đoàn non trẻ nhưng lại không hề dễ bị tổn thương như vậy. Bọn họ không chỉ phụ thuộc vào ô tô hay nói đúng hơn ô tô mới chỉ là một mảng kinh doanh mới của bọn họ. Nếu Toyota không đủ lực thì Kỷ nguyên mới hoàn toàn sử dụng nguồn tài chính dồi dào của mình từ các mảng kinh doanh pin để bù đắp vào. Chúng ta liên hợp có thể rất mạnh nhưng mức độ dễ tổn thương thực tế của mỗi cá thể cũng không kém Toyota là bao, do đó trong cuộc chiến này nếu chúng ta không tạm thời triệt tiêu hoặc gây ảnh hưởng gián đoạn được nguồn cung cấp tài chính cho Việt Nhật thì về lâu dài bên nào gục ngã cũng rất khó nói trước.

Carlos Tavares nhăn mày lên tiếng:

- Vậy ngài nói chúng ta nên làm thế nào?

Nhìn ánh mắt chờ đợi của các vị đồng sự, Liam Benham khẽ nhếch mép cười sau đó cầm ly nước bằng thủy tinh trước mặt rồi nói qua kẽ răng:

- Hừ, cách của tôi chính là như vậy... Nổ ... Bùm!

Nói đoạn, ông ta thả roi ly nước đang cầm

- Choang... ..

Trên mặt bàn bây giờ là vương vãi những mảnh nhỏ, nước tràn ra tràn thành ròng rồi rơi xuống mặt đất.

Ghi chú: (OICA - anisation Internationale des Constructeurs d'Automobiles - Tổ chức quốc tế các nhà sản xuất ô tô)

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Ý định mới nảy mầm

Trung tuần tháng 12,

Năm 2005 đang bước nốt những khoảng thời gian cuối cùng của nó, theo đó một mùa Giáng sinh ầm ập lại đang tràn về. Vào lúc này, trên mỗi con đường, từng tuyến phố của Hà Đô, khách bộ hành có thể bắt gặp những hình nộm ông già tuyết vui nhộn, đàn tuần lộc hay cây thông Noel được trang hoàng dây kim tuyến và lục lạc rực rỡ sắc màu.

Những tuần cuối năm này cũng là thời gian cuối cùng cho những bước chạy nước rút hoàn thành các chỉ tiêu, kế hoạch và những dự định của mỗi cá nhân, tổ chức, đâu đâu cũng là tràng cảnh người, xe tấp nập qua lại giao dịch nhộn nhịp.

Khi này, trước cửa showroom lớn nhất của ô tô điện Việt Nhật tại Hà Đô, một cặp nam nữ đang cùng nhau tiến vào bên trong, chỉ cần nhìn bộ dáng e ấp và ánh mắt say đắm của cô gái mỗi khi nhìn chàng trai bất cứ ai ở đây cũng có thể đoán ra họ chính là một đôi tình nhân trẻ tuổi.

Hai người này, cũng không phải người nào xa lạ mà chính là Lý Đông cùng bạn gái thanh mai trúc mã của hắn, Trương Ngọc.

Lúc này, Lý Đông vừa đi vừa quay sang Trương Ngọc hỏi chuyện:

- Trương Ngọc, em chắc là muốn mua SE-Car chứ?

Trương Ngọc gật đầu:

- Vâng! Chắc chắn mà! Anh hỏi đây là lần thứ ba rồi đấy.

Lý Đông tiếp tục buông lời khuyên nhủ.

- Uhm... nhưng anh thấy đây là chiếc xe đầu tiên của em nên anh muốn em cứ lựa chọn dòng xe và mẫu mã mà em ưa thích, không nhất thiết phải chọn của Việt Nhật đâu.

Trương Ngọc liếc mắt nhìn Lý Đông sau đó cười trêu chọc hắn:

- Ha ha... Lý Đông, không phải là xe của các anh làm ra là có vấn đề gì chứ? Sao cứ khuyên em đổi xe khác hoài vậy?

Lý Đông gãi gãi đầu cười trừ:

- Vớ vẩn, SE- Car sao lại có vấn đề gì được, em không theo dõi ti vi và báo chí lâu nay đang rầm rầm đưa tin về nó à?

Trương Ngọc khúc khích cười:

- Hi hi... thì đó! Em xem rồi thì mới yên tâm mua chứ! Anh yên tâm, không phải em chọn nó vì để làm vui lòng anh đâu. Hơn nữa em thấy chạy xe mà không tốn tiền đổ xăng thì quá tốt rồi, em vẫn còn là sinh viên nghèo nha.

Lý Đông nghe xong thì cười lớn:

- Ha ha... được, nếu đã như vậy thì vào chọn ngay thôi.

Nói xong, Lý Đông kéo tay Trương Ngọc tiến tới nơi trưng bày gần đó.

Sảnh triển lãm tuy rộng nhưng đây lại là thời điểm cuối năm, nhu cầu có xe chơi tết hoặc về quê khá cao nên khách tham quan mua sắm chen nhau đông đúc khiến cho nhân viên tiêu thụ làm việc rất là vất vả. Tuy vậy, Toyota quả là tập đoàn lớn, đội ngũ được đào tạo bài bản chuyên nghiệp theo đó cũng không dễ cho Lý Đông phải đợi lâu, ngay khi hai người vừa đứng quan sát một mẫu sedan được giấy lát thì đã có nhân viên tới tiếp đón và giới thiệu tính năng từng mẫu sản phẩm cho bọn họ.

Lần lượt xem qua một hồi, Trương Ngọc vẫn chưa tìm được mẫu nào ưng ý. Hơi ngẩng đầu lên quan sát xung quanh một chút, hai mắt nàng bỗng sáng lên, theo đó Trương Ngọc vội kéo người bán hàng đi tới một chiếc xe màu mận chín có thiết kế nữ tính và khá tinh tế. Lý Đông đang định bám theo thì bất ngờ bị một bàn tay vỗ vào vai kèm theo tiếng gọi vui mừng:

- Đây, Lý Đông! Là em à?

Lý Đông nhìn sang bên cạnh sau đó lập tức tươi cười:

- A, hóa ra là anh, Vũ Cương, anh cũng tới xem xe hả?

Vũ Cương gật đầu:

- Không... anh đi cùng thằng bạn thôi. Nó đang ra quầy làm thủ tục đặt cọc.

Gặp Vũ Cương là con nhà giàu chính hiệu, Lý Đông không bỏ qua cơ hội chào hàng sản phẩm của mình, theo đó hắn đề nghị:

- Thế à? Mà SE-Car cũng tốt lắm, anh cũng mua một chiếc đi.

Vũ Cương lắc đầu:

- Ha ha... nói thật là anh cũng muốn thử có một chiếc xe công nghệ cao này lắm nhưng kẹt cái là mới đổi xe mấy tháng trước, giờ đổi nữa chắc ông bà già anh quạt anh chết... À mà chú đã chọn được xe chưa thế?

Lý Đông xua tay giải thích:

- À không... em cũng giống anh, là đi cùng với bạn thôi.

Vũ Cương hiểu ra thì gật đầu nói:

- Ra là chú cũng bị người khác kéo đi! À mà anh đang định tìm chú để học ké cách chế biến ly Mojito thần sầu hôm trước đây. Chắc chắc, đúng là không thể quên được hương vị tuyệt vời của nó, anh đang tính nếu có thể học lóm được thì đời anh không cần lo kể sinh nhai rồi.

Bất gặp vẻ mặt khoa trương cùng tính cách có chút xốc nổi, phổi bò của Vũ Cương, Lý Đông buồn cười trả lời:

- Em dạy cũng không có vấn đề gì có điều nó khá là phức tạp, đòi hỏi người học phải có tính kiên nhẫn và độ nhạy cảm khá nhiều đấy.

Nghe ra Lý Đông là có ý đáp ứng yêu cầu có phần hơi thái quá của mình, Vũ Cương vui mừng cười lớn sau đó gật đầu như bở cùi lên tiếng khẳng định:

- Tốt, tốt... anh nghĩ mình có thể làm được. Vậy hôm nào chú sắp xếp được thời gian, anh em mình gặp nhau nhé!

Nói xong, không đợi Lý Đông trả lời, Vũ Cương đã rút từ trong ví ra một tấm card visit đưa tới trước mặt cho Lý Đông rồi nói:

- Hôm sinh nhật Thủy Tiên anh chưa có thông tin liên lạc của chú, đây là card visit của anh. Khi nào rảnh thì gọi cho anh nhé.

Lý Đông mỉm cười đưa tay nhận lấy tấm danh thiếp rồi chăm chú nhìn qua sau đó ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, hóa ra anh đang làm quản lý à?

Vũ Cương cười khò xua tay:

- Ha ha, anh đi chơi suốt ngày thì quản lý cái gì đâu. Đó là công ty của gia đình, bố anh cho anh giữ cái danh phó giám đốc để tiếp nhận dần công việc cho cụ về hưu nhưng nói thật là anh không thích công việc này, do vậy chủ yếu mọi chuyện vẫn do bố anh đứng ra giải quyết là chính.

- Uhm... mà em đọc tên công ty thì giống như là làm về cung ứng giống cây trồng phải không?

- Ừ, đúng rồi. Cha anh làm đại lý phân phối cho Monsanto tại Việt Nam.

- Monsanto? - Lý Đông neho mắt hỏi lại.

- Ừ? Sao vậy em?

- À, không, không có gì! - Lý Đông trả lời qua quýt.

Thực ra khi vừa nghe Vũ Cương nhắc tới tên tập đoàn này, Lý Đông đã ngay lập tức nhớ tới những thông tin mà hắn biết được trong kiếp trước. Monsanto có thể xem như là hiện thân cho nền nông nghiệp công nghiệp hóa với đầy đủ những mặt trái của nó. Hình thức sản xuất hóa học của công ty này đã gây ra những tác động tiêu cực làm ô nhiễm môi trường, thúc đẩy quá trình mất đa dạng sinh học, và góp phần đáng kể vào sự ấm lên toàn cầu. Kể từ đầu thế kỷ 20, công ty Monsanto có trụ sở ở Mỹ đã phát triển một số sản phẩm cực độc gây tổn hại lâu dài cho môi trường và gây ra tình trạng bệnh tật và tử vong cho hàng ngàn người. Tòa án Quốc tế Monsanto tại La Hay, Hà Lan do các nhóm các nhà hoạt động thiết lập đã đưa ra ý kiến tham vấn về các hoạt động của tập đoàn hóa chất khổng lồ của Mỹ. Theo đó tòa kết luận Monsanto đã làm ảnh hưởng tới đời sống và sức khỏe các nông dân và những người khác khắp thế giới khi sản xuất và bán nhiều loại hóa chất nguy hiểm, như thuốc diệt cỏ Roundup, và các loại hạt giống biến đổi gen. Đặc biệt còn có sự liên quan tới sự đồng lõa của Monsanto trong các tội ác chiến tranh trong cuộc chiến của Mỹ tại Việt Nam. Theo đó, trong giai đoạn xảy ra cuộc chiến, hơn 70 triệu lít chất độc da cam đã bị rải xuống gần 2,6 triệu héc-ta đất tại Việt Nam, gây ra các vấn đề sức khỏe nghiêm trọng đối với người dân Việt Nam.

Mặc dù không phải là người trong ngành nhưng Lý Đông cảm thấy nếu cứ tiếp tục sử dụng các giống cây biến đổi gen không an toàn do tập đoàn này cung cấp thì sớm muộn cơ thể con người cũng gặp mức độ nguy hại nhất định. Là người hai đời, Lý Đông ý thức rõ nhất được vấn đề an toàn thực phẩm đã trở thành vấn nạn quốc gia như thế nào. Thực ra, nói cho đúng thì giống cây cũng chỉ là một nhân tố gây nên vấn nạn này. Ở đời trước, Lý Đông biết người ta còn sử dụng tràn lan và vô tội vạ các loại thuốc trừ sâu, chất kích thích, chất tăng trọng, chất bảo quản độc hại... trong sản xuất và nuôi trồng nông sản. Thực phẩm được bày bán tràn lan mà không rõ xuất xứ, không có kiểm định, kiểm dịch, thậm chí vì lợi nhuận mà nhiều nơi người ta còn bắt chập tất cả dùng kim tiêm bơm nhiều dung dịch vào srkXJ9A hoa quả, thực phẩm để gia tăng trọng lượng nhằm kiếm bộn lời. Theo đó, chính những việc làm này là nguyên nhân góp phần khiến Việt Nam trở thành quốc gia có tỷ lệ ung thư tăng nhanh nhất thế giới. Các bệnh viện ung bướu luôn trong tình trạng quá tải với từng hàng dài người chen nhau nằm vật vờ rên rỉ trên những chiếc giường chật chội, bọn họ còn sống mà còn khó chịu hơn chết khi phải chịu đựng những sự hành hạ thể xác đau đớn trong quá trình xạ trị và tiêm hóa chất. Trước thực trạng này, mặc dù cũng có nhiều giải pháp được chính phủ đưa ra nhưng cho tới khi triển khai trên thực tế thì không mấy cái thực sự có tác dụng, chính phủ và người dân bất lực.

Sống lại kiếp này, hôm nay lại tình cờ nghe Vũ Cương nhắc tới cái tên Monsanto, trong lòng Lý Đông lại nảy lên nguyện vọng muốn làm điều gì đó để có thể cải thiện chuyện này, không để thực phẩm không an toàn đầu độc dòng giống dân tộc, gây thêm những đau thương chồng chất cho mỗi gia đình nữa.

Thấy Lý Đông đang nói chuyện bỗng nhiên đờ người ra, Vũ Cương lên tiếng hỏi:

- Này, Lý Đông, đang nghĩ cái gì thế?

Câu hỏi của Vũ Cương lập tức đưa Lý Đông trở về với thực tại, theo đó Lý Đông lập tức mỉm cười trả lời:

- À, em bỗng nhiên nhớ tới chút việc riêng thôi.

Vũ Cương hơi có chút nghi hoặc nhưng cũng không thắc mắc gì thêm. Ánh mắt hắn bất chợt dừng lại tại trên người một cô gái xinh đẹp đang đi tới.

Trương Ngọc sau khi vòng quanh quan sát chiếc xe hợp mắt thì đã trở lại phía Lý Đông. Nàng hớn hờ khoác lấy tay hắn mỉm cười nói:

- Anh, em ưng con xe kia rồi đấy. Minh lấy nó nhé!

Lý Đông khẽ liếc Vũ Cương một chút rồi quay sang nhìn Trương Ngọc mỉm cười gật đầu:

- Uhm. em thích là được!

Vũ Cương thấy hai người trước mặt thân thân thiết thiết thì tròn mắt hết nhìn Trương Ngọc lại nhìn sang Lý Đông, kìm không được hắn tò mò hỏi:

- Ai đây, Lý Đông? Em gái chú à?

Nghe xong câu hỏi Lý Đông có chút khó xử không biết nên trả lời ra sao. Cân nhắc giây lát hắn vẫn quyết định nói sự thật:

- Không phải, anh Vũ Cương, đây là Trương Ngọc bạn gái em!

- Bạn gái?

Vũ Cương ngạc nhiên thốt lên quên cả việc chào hỏi Trương Ngọc. Theo đó, Vũ Cương vừa nhìn chăm chăm hai người vừa âm thầm tự nhủ “Chẳng phải Lý Đông có bạn gái là Đinh Hương rồi sao, ở đâu lại xuất hiện một cô nữa thế này... Hay là thằng nhãi Lý Đông này dám...Ừ... nhiều khả năng là như vậy lắm”

Nheo mắt quan sát cặp nam nữ trước mặt một chút, thấy đúng là bộ dáng của một đôi tình nhân, Vũ Cương khẽ thở dài rồi ra vẻ hiểu ra cái gì to lớn đại sự, hắn gợn ngón tay làm dấu khen ngợi rồi nhếch nhếch mép cười khá là bí ối nói với Lý Đông:

- Lý Đông, lợi hại nha! Không ngờ ngoài pha chế cocktail chú còn có bản lĩnh này!

Lý Đông biết là Vũ Cương nói tới là ý gì, hắn có chút tình ngay lý gian không giải thích rõ được. Theo đó, Lý Đông đành cười khổ:

- Ha ha... cũng bình thường thôi, mà chuyện cũng không như anh nghĩ đâu.

Trương Ngọc đứng bên cạnh không hiểu hai người đàn ông này đang ngầm trao đổi cái gì, nàng cũng không muốn làm bình hoa đứng ngoài cuộc do đó mới kéo kéo tay áo Lý Đông dò hỏi:

- Anh này là người quen à? Sao em chưa gặp bao giờ nhỉ?

Lý Đông gật đầu:

- Uhm, anh ấy là Vũ Cương, anh quen trong sinh nhật một người bạn.

Hiểu ra vấn đề, Trương Ngọc chủ động nhìn Vũ Cương gật đầu chào hỏi:

- Chào anh, Vũ Cương. Rất vui được gặp anh!

- À... à... chào em!

Nghe Trương Ngọc chào hỏi mình, Vũ Cương vội vàng mỉm cười đáp lễ. Bây giờ hắn mới có dịp nhìn kỹ Trương Ngọc, có điều càng nhìn hắn càng cảm thấy mình thua kém và ngưỡng mộ Lý Đông tài cao gan lớn. Người này nếu thật không tài hoa thì làm sao có thể cùng lúc đèo bồng hai cô gái như hoa như ngọc thế này được.

Vũ Cương đang định bắt chuyện thêm hai người Lý Đông vài câu thì lúc này bỗng nghe thấy tiếng gọi:

- Vũ Cương, ra tôi nhờ một chút!

Liếc mắt nhìn sang nhận ra là người bạn mà mình đi cùng, Vũ Cương khẽ gật đầu ra hiệu rồi mới quay lại phía Lý Đông mở lời:

- Này Lý Đông, anh phải ra kia. Việc lúc này chú nói thì nhớ gọi lại cho anh đấy nhé!

- Anh yên tâm!

Thấy Lý Đông đã ra lời đảm bảo, Vũ Cương mới yên tâm chào tạm biệt hai người rồi ly khai đi về phía người bạn.

Hiện trường còn lại hai người, Lý Đông quay sang Trương Ngọc đề nghị:

- Nếu em chọn được xe rồi thì mình ra quây làm thủ tục luôn chứ nhỉ?

- Vâng!

Trương Ngọc nhu thuận gật đầu rồi quay lại gọi người tiêu thụ.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Sự cố nguy tạo

Rio de Janeiro,

Nếu muốn dùng từ ngữ nào để khắc họa những nét nổi bật nhất về thành phố du lịch nổi tiếng của đất nước nhiệt đới Brasil này thì chính là “Biển xanh, cát trắng, nắng vàng và mỹ nhân”, thậm chí nhiều người còn ví von một cách hình tượng là những gì có trên thiên đường thì sẽ có ở Rio de Janeiro (gọi tắt là Rio).

Rio có cả nghìn danh lam thắng cảnh, những nơi mà dân du lịch gọi là must-see (phải đến, phải thấy). Nhưng để hiểu tại sao thành phố này lại được gọi là “Cidade maravilhosa” (Thành phố diệu kỳ), thì cách nhanh nhất là đi thẳng tới bãi biển. Và nếu bạn đã quyết định làm việc này thì lời khuyên chân tình là “Hãy để bạn gái ở nhà” bởi một khi bạn đã đặt chân xuống các bãi tắm của Rio, bạn sẽ thấy rằng trên đời còn có quá nhiều cám dỗ, mà chỉ lòng quyết tâm thôi là không đủ để bạn có thể tiếp tục đóng vai “người tốt thật thà”.

Rio có gần chục bãi biển, trong đó nổi tiếng nhất là Copacabana và Ipanema. Copacabana được biết đến nhiều hơn, vì là nơi tổ chức nhiều sự kiện lớn, từ đại hội ca nhạc, lễ mừng năm mới. Nhưng với dân chơi địa phương, và cả những “phượt tử” sành sỏi, thì Ipanema mới thực sự là nơi đáng tới nhất.

Dù thế nào, thì trước khi để những hạt cát đầu tiên trên các bãi biển ở Rio bám lên chân, bạn phải chắc chắn là mình đã sẵn sàng cả về tinh thần và thể lực. Bởi bạn sẽ bị cuốn vào những cuộc vui bất tận lúc nào không hay. Một điều nữa cần phải nhớ, là khi đến các bãi biển ở Rio, bạn chẳng cần - chính xác hơn là không nên - mang theo bất kỳ thứ gì. Một chiếc quần bơi, hoặc quần lướt sóng (cho nam) và một bộ bikini hai mảnh (cho nữ) là đủ; cần thiết thì có thể mang theo kính râm. Nếu bạn còn thấy thiếu thứ gì, hãy để Rio được phục vụ bạn.

Ở đây, người ta cung cấp cho bạn tất cả những gì bạn cần. Từ dép xỏ ngón, khăn tắm, sarong, mũ, đệm phông, bia, bánh quy, máy nghe nhạc Walkman, kem chống nắng, sách báo, hải sản... cho tới dịch vụ massage tại chỗ. Tất cả những gì bạn cần là một cái vẫy tay.

Bất kể bạn đang ngâm mình trong nước biển, hay nằm dài trên cát, bạn sẽ có được thứ bạn cần trong vòng năm phút. Nếu đã mệt nhoài với sóng nước, đừng quên ghé qua các ki-ốt nằm trên vỉa hè chạy dọc theo bờ biển. Ngắm hoàng hôn xuống với một cốc bia lạnh và một đĩa đồ ăn ngon cũng là một cách tuyệt vời để tận hưởng cuộc sống.

Và nếu bạn muốn tận hưởng được điểm cảnh hấp dẫn nhất của Rio, hãy đến Ipanema để hiểu được tâm trạng của Antonio Carlos Jobim và Vinicius de Moraes khi họ sáng tác ca khúc nổi tiếng “Cô gái đến từ Ipanema”. Ở đó, bạn có thể bắt gặp những cô gái tóc hung, đáng đẹp và mặt rạng ngời như Helo Pinheiro, người con gái năm xưa đã tạo cảm hứng cho các nghệ sỹ, ở khắp nơi trên thế giới.

Họ ngụp lặn theo từng con sóng, họ lăn tròn trên cát, hay nằm dài dưới nắng trời, trong những bộ bikini hai mảnh nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn được nữa (ở Brazil, bikini phải hai mảnh, và phải... “mảnh”). Đẹp, sành điệu và cuốn hút từ lâu đã trở thành những thuộc tính của Ipanema rồi!

Ipanema ít nổi tiếng hơn nhiều bãi biển khác của thành phố, nhưng nơi đây lại tập trung nhiều gái xinh trai đẹp của cả khu vực. Đây chắc chắn là nơi bạn muốn nhìn, và được nhìn. Những hoạt động thể chất dường như không bao giờ kết thúc: Bơi, lướt sóng, chơi dù lượn, lcano, đá bóng, bóng chuyền, hay chơi futevolei, môn thể thao kết hợp giữa bóng chuyền và bóng đá.

Một khi đã tới Ipanema, hay bất kỳ bãi biển nào khác ở Rio, hãy gạt bỏ tất cả những thói quen mà bạn có. Hãy mạnh dạn làm những điều bạn chưa từng làm. Nếu bạn thấy một cô gái có vòng ba đẹp, hãy nói với cô ấy điều đó. Đó không phải là một sự bất nhã; ở Rio không ai xem đó là bất nhã, mà ngược lại, đó hoàn toàn có thể là sự khởi đầu cho một mối quan hệ tuyệt vời.

Nếu may mắn hơn, bạn có thể được cô gái ấy mời tham gia cùng một bữa tiệc ngoài trời được tổ chức ngay trên bãi biển. Nếu không, cứ chủ động tìm đến những bữa tiệc như thế. Lại khen vòng ba của một cô gái, và sẵn sàng đi tới một chuyện gì đó càng tuyệt vời hơn...

Biểu tượng của Rio là bức tượng Chúa cứu thế, Cristo Redentor, đang dang rộng vòng tay như muốn ôm tất cả vào lòng. Rio cũng thế, cũng luôn luôn

sẵn sàng mở rộng vòng tay với tất cả. Điều duy nhất mà Rio không thể mang đến cho bạn là thời gian. Ở Rio, bạn luôn cảm thấy một ngày chỉ có 24 tiếng là quá ít. À quên, còn một thứ khác mà bạn cũng luôn cảm thấy ít khi ở Rio: Tiền... vâng, nó không bao giờ là đủ khi bạn trải nghiệm những ngày tháng tuyệt vời ở đây, và hiển nhiên cái gì cũng có cái giá của nó.

Với tất cả những điều kể trên, thật không ngoa khi nói rằng Rio chính là thiên đường nơi hạ giới.

*****

Vào lúc này, tại đại lộ Atlantica

Một chiếc xe điện SE-Car mang logo có biểu tượng mặt trời cách điệu đang chậm rãi di chuyển. Hai người ngồi trên xe vừa đi vừa thi thoảng đưa mắt nhìn ngắm những cô nàng gọi cảm đang dạo bước theo cung đường đi bộ nổi tiếng với những họa tiết lượn sóng kiểu Bò Đào Nha của bãi tắm Copacabana.

Người thanh niên ngồi bên ghế phụ đưa tay chỉ về phía trước bên trái rồi quay đầu về người bạn đang lái xe reo lên:

- Này David, mày nhìn thấy cô em kia không?

David liếc mắt nhìn theo cánh tay của đồng bạn sau đó nhếch mép nói tục:

- Mẹ kiếp, cô nàng hấp dẫn thật. Nhìn cặp mông kia kia, rạo rực phải không Tom?

Tom cười dâm đãng trả lời:

- Ha ha... cô nàng bên cạnh cũng không tệ. David, hay là dừng xe xuống làm quen cái nhì? Biết đâu đêm nay chúng ta lại được một phen sung sướng đây.

David nghe Tom gợi ý cũng cảm thấy hơi động lòng, theo đó con thú hoang trong người bắt đầu cục cựa.

David đang định gật đầu đáp ứng thì điện thoại bỗng tới một tin nhắn, nhìn xuống thì là từ một số điện thoại vô danh. Tiện tay bấm nút nhận đọc lướt qua, David lập tức quên sạch những ham muốn vừa bùng nổ, hấn nhấn mày quay sang Tom nói:

- Uhm... tao thấy là thôi đi, ở đây rồi còn sợ thiếu các cô nàng bốc lửa sao?

Tom ngạc nhiên:

- Sao vậy?

David liếc mắt nhìn Tom rồi nhỏ giọng:

- Mày quên chúng ta còn nhiệm vụ quan trọng hơn cần làm à? Bên kia vừa nhắn hỏi tình hình ra sao đấy. Giải quyết cho xong đi rồi muốn chơi gì thì chơi.

Nghe xong lý do của David, Tom có chút tiếc nuối rồi ánh mắt khỏi mấy cô gái bên đường sau đó quay sang David gật đầu:

- Uhm... mẹ kiếp! Chiếc xe này chạy ngon như vậy mà định cho nổ tung lốp điện thì thật lãng phí. Đòi tao chưa được sở hữu con xe nào ngon như vậy đâu.

David khinh thường nhếch mép:

- Hừm... chi cần làm cho tốt chuyện này thì bọn Fluminense sẽ xóa nợ khoản vay cũ của chúng ta hơn nữa mỗi người sẽ nhận được thêm 200.000 USD, khi đó mày muốn mua lại một chiếc mới không phải là được sao.

- Uhm... Nhưng tao cũng chưa hiểu làm sao cái băng đảng xã hội đen này tự dừng lại trở nên hào phóng như vậy, chẳng phải chúng vẫn bòn từng đồng của mấy thằng tại khu ổ chuột của Rio sao? Tại sao chúng nó không tự làm cái việc đơn giản này mà phải thuê tao với mày.

David lắc đầu:

- Tao cũng không rõ, mà quản cái lý do chết tiệt gì. Có tiền là được! Tao chán cái cảnh chạy lãi từng ngày cho tụi Fluminense rồi.

Tom thở dài:

- 3nUHI0y Uhm... nhưng làm xong bọn nó có thật xóa nợ và trả tiền cho chúng ta không?

David hơi suy nghĩ một chút rồi trả lời:

- Hừm... tao đoán việc này Fluminense cũng không phải kẻ chủ mưu mà hẳn là có kẻ khác đứng phía sau thao túng. Với lĩnh vực hoạt động của Fluminense, tự nhiên thuê người đi phá hủy một chiếc xe sau đó đứng ra làm âm mưu chuyện này mày thấy có hợp lý không? Tao đang nghĩ có khi nào đây là chiêu trò cạnh tranh bản của mấy hãng xe cũng nên?

Nghe phán đoán của David, Tom lặc đầu phân tích một lúc sau đó gật đầu:

- David, tao thấy cũng có thể lắm. Có như vậy thì mới cần tới những người bình thường như chúng ta làm chứ. Tao với mày dù sao lý lịch cũng tương đối sạch sẽ, kiện cáo với công khai xuất hiện trước truyền thông cũng tiện hơn người của Fluminense.

David nghe xong mỉm cười:

- Ủ, vậy nên nếu đúng là bọn họ làm thì mày không cần lo bọn họ không trả tiền nếu không muốn làm lộ chuyện.

Tom gật gù sau đó như nghĩ tới cái gì mới lo lắng hỏi lại:

- Nhưng nếu thế, chúng ta có bị giết để diệt khẩu không?

David lắc đầu cười lớn:

- Ha ha... chắc không đến nỗi. Tao nghĩ việc này sẽ không chỉ mình tao với mày tham gia mà sẽ phải rất nhiều người. Mày nghĩ nếu sau khi chúng ta kiện cáo ầm ĩ lên lại bị giết hết cả loạt thì không gây ra động tĩnh gì sao?

- A... chẳng phải là sẽ nghi cho tập đoàn sản xuất ra cái ô tô điện này làm sao?

David lại khinh bỉ nói với Tom:

- Không, cảnh sát họ không có ngu như vậy. Mày nghĩ một tập đoàn đang bị kiện lại dám làm chuyện lộ liễu như thế à? Tao nghĩ mỗi điều tra sẽ được hướng ra bên ngoài và khi đó thì bọn đứng đằng sau chuyện này mới là kẻ gặp rắc rối thật sự.

Trầm ngâm giây lát, Tom lại lên tiếng:

- Nhưng tao vẫn không yên tâm!

David có chút bực mình gất lên:

- Hừ, không yên tâm thì mày có tiền trả cho Fluminense không? Muốn thoát nợ thì phải lớn gan một chút, việc tốt không tự nhiên tới đâu. Nếu mày còn lo lắng thì ngay khi nhận được tiền, chúng ta tạm rời đây một thời gian rồi tính.

Tom nhún mày vuột vuột thái dương một cái rồi gật đầu:

- Uhm, thì cũng phải liều vậy!

Thấy tên Tom đã đồng lòng, David mỉm cười rồi cũng không nói gì thêm, lẳng lặng lái xe về phía trước.

Chiếc xe chạy tới một địa điểm có đông người qua lại, David quay sang nhìn Tom.

Sau khi nhận được cái gật đầu của Tom, David rút từ trong ngăn để đồ ra một bộ điều khiển rồi lập tức cúi thấp người cẩn thận bấm nút.

- Bùm!

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên kèm theo đó là nắp capo bị bật tung bay lên trời và một quãng lửa bốc cháy ngùn ngụt phía trước kính lái.

Sức ép vụ nổ khiến chiếc xe bật lên lắc lư, bánh xe lao đảo rồi va đập vào một số chiếc xe đang lưu thông bên cạnh.

Vụ tai nạn liên hoàn xảy ra lập tức thu hút sự chú ý của toàn bộ người đứng xung quanh đó.

Một số người đang lưu thông nhìn thấy ngọn lửa trên chiếc SE-Car vẫn không ngừng bùng cháy, thì vội dừng xe lại rồi ra ngoài mở nắp bình chữa cháy lao tới xịt lên ngọn lửa hồng dập tắt nó.

Sau ít phút nỗ lực, ngọn lửa quả nhiên đã được kiểm soát. Trong quá trình này thì một người đàn ông khác cũng chạy lại đập cửa kính của chiếc SE-Car để báo động và gọi người bên trong xe mở cửa thoát ra.

Ở bên trong, David và Tom khi này cũng có chút choáng váng do bị va chạm mạnh đột ngột, có điều do hệ thống vô xe và kính lái được gia cường khá mạnh đồng thời túi khí đã được bung ra nên thực tế bọn họ không gặp tổn thương gì lớn. Tuy vậy, nói cho đúng thì vì kiểm tiền hai người cũng đã chấp nhận một phần nguy hiểm rồi.

Hai người David thấy có người tới giải cứu mình thì biết vở kịch bước đầu đã diễn thành công. Theo đó, bọn họ làm ra vẻ đau đớn và hoảng hốt từ trong xe loạng choạng mở cửa chui ra. Người dân và khách du lịch lập tức vây lại diu dờ, có người tranh thủ gọi xe cứu thương, người lại gọi báo cảnh sát, tình thần hỗ trợ người bị nạn tỏ ra vô cùng tích cực.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỳ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 139: Sóng ngầm

Một tuần sau sự cố tại bãi biển Copacabana, trong một văn phòng luật sư tại thủ đô Brasília có một người đàn ông đang đứng tại quầy tiếp đón.

Khi này, anh ta đang lên tiếng nói với nữ nhân viên tiếp tân:

- Xin chào, tôi là David Bruno Gagliasso, tôi đến đây theo lịch hẹn trước với luật sư trưởng, ngài Carlos Drummond de Andrade. Phiên cô kiểm tra giùm!

- Vâng! Ngài David Bruno, xin ngài đợi một lát!

Cô nhân viên nở nụ cười rồi lập tức kiểm tra dữ liệu trong máy tính sau đó gọi điện cho trợ lý của Carlos Drummond.

Thông tin rất nhanh được xác nhận lại, theo đó cô nhân viên kéo ghế đứng lên đi ra phía ngoài quầy rồi nhìn David lên tiếng:

- Mời ngài theo tôi vào phòng làm việc riêng của luật sư trưởng. Ngài ấy cũng đang đợi ở bên trong.

David gật đầu:

- Được! Phiên cô dẫn lối!

David tỏ ra lịch thiệp với người nhân viên. Hần hieu mình cần phải tỏ ra là một người có nhân cách hợp lệ, theo đó hôm nay bản thân tới đây chỉ là vì bức xúc và muốn đòi lại công bằng của bản thân mà thôi.

Cô nhân viên đưa David tới trước một căn phòng có vách ngăn bằng kính. Từ bên ngoài, David có thể thấy được bên trong có hai người một nam, một nữ đang ngồi làm việc, hiển nhiên hai người này chính là vị luật sư trưởng Carlos Drummond de Andrade và trợ lý của ông ta.

Khẽ đưa tay gõ cửa mang tính báo hiệu, cũng không đợi bên trong có phản hồi, cô nhân viên đẩy cửa để David có thể đi vào bên trong.

David gật đầu ngó ý cảm ơn sau đó sải bước tiến vào phòng, cánh cửa sau lưng theo đó cũng được cô lễ tân khép lại.

Carlos Drummond nhận ra vị khách hôm nay của mình đã tới thì cùng trợ lý đứng dậy vươn người qua bàn làm việc bắt tay:

- Xin chào ngài!

David mỉm cười đi tới bắt tay ngược lại vị luật sư và người trợ lý:

- Xin chào hai vị!

- Uhm, mời ngài ngồi xuống!

Đợi cho David an tọa trước mặt, Carlos Drummond để tay lên bàn rồi nhìn David vào thẳng vấn đề:

- Ngài David Bruno, về vụ kiện của ngài với tập đoàn Ô tô Việt Nhật, chúng tôi đã xem xét kỹ hồ sơ ngài gửi có điều chúng ta vẫn phải chờ đợi kết luận đánh giá hiện trường từ phía cảnh sát và đội ngũ kỹ sư chuyên gia thì mới có đủ căn cứ sơ bộ lập hồ sơ khởi kiện và gọi lên tòa án thụ lý.

David gật đầu ra vẻ đã biết, sau đó trả lời:

- Uhm... tôi hiểu điều đó. Hôm nay tôi đến đây cũng là để bổ sung những tài liệu này. Các vị xem!

Nói đoạn, David mở ca táp lấy ra một tệp hồ sơ dày chừng khoảng một nửa gram giấy A4 rồi đưa tới trước mặt Carlos Drummond.

Vị luật sư trưởng đưa tay nhận lấy sau đó khẽ đẩy gọng kính chăm chú kiểm tra. Ban đầu thì không có gì xảy ra nhưng sau một lúc, càng xem qua hồ sơ, ông ta càng là kinh ngạc trước mức độ chi tiết của nó. Theo đó toàn bộ hồ sơ thân chủ, chứng từ mua bán xe, lịch sử sử dụng, hình ảnh chụp từ camera hành trình trước và sau vụ nổ, hình ảnh hiện trường do cảnh sát chụp, kết luận đánh giá hiện trường của cảnh sát, kết luận khám nghiệm xe của chuyên gia kỹ thuật, hồ sơ sức khỏe trước và sau vụ nổ của thân chủ... tất cả đều rất cụ thể và đầy đủ, cứ như là hồ sơ của một chuyên gia luật chuyên nghiệp thu thập vậy.

Lật qua lật lại vài lần, Carlos Drummond nhăn mày suy tư một lát rồi mới ngẩng đầu lên nhìn David gật đầu:

- Ngài David Bruno, nếu đã có được những văn bản này thì tôi thấy là có đủ cơ sở sơ bộ để khởi kiện rồi. Có điều tôi kiến nghị ngài cân nhắc lại mức

phí bồi thường, số tiền này theo tôi có chút hơi không khả thi.

David nghe xong thì cười thầm, hẳn là đang muốn làm lớn vụ này để truyền thông phải chú ý tới đây. Theo đó, David làm ra vẻ tức giận:

- Hừ, ngài Carlos Drummond, thế nào là hơi không khả thi? Nếu không phải có Chúa phù hộ thì tôi và một người bạn đã nằm dưới ba tấc đất rồi. Mạng sống con người quý giá như vậy thì bao nhiêu tiền mới mua được đây?

Carlos Drummond cười khở trả lời:

- Vâng, tôi hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề nhưng 1 tỷ USD quả là mức phí bồi thường giữa cá nhân với tập đoàn lớn ngoài sức tưởng tượng. Mức tiền này theo thông lệ nên chăng chỉ là mức phí tổn thất giữa các tập đoàn hoặc tổ chức với nhau thôi.

David lắc đầu phủ quyết:

- Ngài Carlos Drummond, ngài chưa hiểu ý tôi rồi. Không phải tôi muốn kiện để có được số tiền này, cái tôi muốn chính là cho những kẻ làm ăn gian dối, thổi phồng chất lượng thực sự của sản phẩm một bài học. Tôi không muốn thấy có những người tiêu dùng giống mình gặp phải thảm trạng khi sử dụng một sản phẩm kém chất lượng như ô tô điện Việt Nhật. Ngài hiểu mục đích của tôi chứ?

Nhận ra sự gay gắt và tinh thần quyết liệt xả thân vì nghĩa của David, Carlos Drummond có chút khâm phục lên tiếng:

- Uhm... ra là vậy! Xin lỗi ngài, tôi quả thực hiểu chưa hết dụng ý của ngài. Phía văn phòng luật sư sẽ nghiên cứu và sắp xếp kỹ lại các chứng cứ sau đó sẽ mau chóng soạn thảo đơn và thực hiện các thủ tục pháp lý khác có liên quan khác để gửi lên tòa án. Nếu có vấn đề gì phát sinh, trợ lý của tôi sẽ chủ động liên lạc thêm với các ngài.

- Tốt! Tôi cũng muốn sớm nhận được tin tức, ngài biết đấy càng để lâu thì mức độ tai hại với xã hội càng lớn! - David tỏ ra rất có ý thức cộng đồng lên tiếng.

- Vâng, tôi hiểu rồi thưa ngài!

- Uhm!

Nói tới đây, David chủ động đứng lên:

- Thôi, tôi cũng có việc phải đi, không làm phiền các ngài làm việc!

Thấy David có ý rời đi, Carlos Drummond cũng liền đứng dậy tiễn.

Bắt tay Carlos Drummond và người nữ trợ lý, David gật đầu tạm biệt rồi theo lối cũ trở ra ngoài.

Trong phòng, đợi cánh cửa khép lại, vị luật sư trưởng Carlos Drummond tự nhủ:

- Vị thân chủ này quả là một người tốt, cũng may xảy ra chuyện này mình mới dừng lại kế hoạch mua SE – Car, đúng là không thể tin được những sản phẩm công nghệ tới từ những nước lạc hậu.

Lầm nhẩm xong và ngồi lại vị trí của mình, nhìn lại tập hồ sơ Carlos Drummond lại nhấn mày:

- Có điều, sao mình vẫn thấy có gì đó ở đây không đúng nhỉ?

Chống tay lên trán suy tư một hồi, lại xem lại một lần tập hồ sơ, Carlos Drummond lắc đầu:

- Có lẽ mình mắc bệnh nghề nghiệp nên đa nghi thái quá rồi chăng?

Nói đoạn, Carlos Drummond cười khở rồi quay sang đưa tập hồ sơ cho người trợ lý:

- Cô Bruna Linzmeyer, cô xem lại một lần những hồ sơ này sau đó cho các bộ phận triển khai các thủ tục tố tụng cần thiết.

Vị nữ trợ lý lập tức gật đầu:

- Được, tôi biết rồi thưa luật sư trưởng.

*****

Vài ngày sau đó,

Trong khi một vụ kiện lớn đang được tích cực chuẩn bị triển khai ở Brasil thì ở nhiều nơi trên thế giới, những vụ việc tương tự cũng đang được diễn ra. Nguyên nhân thì cũng không có gì khác biệt, theo đó không hiểu vì lý do gì mà ở một loạt các nước như Mỹ, Pháp, Trung Quốc, Croatia, Nam Phi, Úc... đều đồng loạt phát sinh hiện tượng nổ bình xe điện SE – Car. Ban đầu truyền thông cũng chỉ xem đây là những sự kiện có tính vụ việc có điều càng ngày càng phát sinh thêm nhiều các tình huống tương tự trên cả nước ở khắp năm châu lục theo đó tin tức này đang dần thu hút được chú ý, thậm chí nó còn

được đưa tin lên các bản tin địa phương và ở một vài nơi còn là cả ở đài truyền hình trung ương. Từ lúc này, những ồn ào và rắc rối như càng được thêm dầu vào lửa khi bắt đầu đã có sự tham gia của nhiều chuyên gia và tổ chức, theo đó những nghi ngờ về chất lượng và mức độ an toàn khi sử dụng SE-Car đã được nhiều người đem ra mổ xẻ và đánh giá lại. Tuy thực tế phần lớn SE-Car được mua vẫn đang sử dụng ổn định và sự vụ chưa gây ra chú ý và phản ứng gay gắt của dư luận khiến chính phủ các nước phải vào cuộc nhưng cũng đã đủ để tạo nên những con sóng ngầm nguy hiểm. Bây giờ chỉ cần một chấn động nhỏ và nếu Việt Nhật không có những phản ứng xử lý khủng hoảng thích hợp, những con sóng ngầm này hoàn toàn có thể trở thành những con sóng thần nhấn chìm bộ ba công ty Việt Nhật, Toyota và Kỳ nguyên mới xuống lòng đại dương.

Lẽ dĩ nhiên, là nơi sản xuất ra những chiếc xe điện, Việt Nhật cũng đã nhận được các báo cáo khẩn của đại lý trên toàn cầu về các sự cố đang được diễn ra. Với phong cách hành sự chuyên nghiệp và kinh nghiệm hoạt động vận hành lâu năm, ban lãnh đạo của Việt Nhật và Toyota đã có những động thái bố trí nhân sự đi tìm hiểu hiện trường đồng thời cho rà soát và kiểm nghiệm lại toàn bộ quy trình lắp ráp và sản xuất sản phẩm.

Tuy vậy, kết quả đưa về quả thật sự khiến ban lãnh đạo của cả hai tập đoàn bối rối, nhân viên đi điều tra về cung cấp những bằng chứng cho thấy bình điện đúng là xảy ra vấn đề và bị nổ trong khi kết quả rà soát tại nhà máy lại hoàn toàn không cho thấy có vấn đề gì nghiêm trọng xảy ra. Điều này khiến nội bộ ban lãnh đạo của hai công ty và tập đoàn lâm vào tình thế khó xử, không biết nên bắt đầu giải quyết như thế nào để ngăn cho sự việc không tiếp tục tái diễn ở quy mô lớn hơn nữa. Một số người đưa ra giải pháp triệu hồi toàn bộ xe ô tô đã bán có điều rất nhanh bị phủ quyết, một khi chưa xác định được nguyên nhân chính thức là do đâu thì không thể làm như vậy được. Điều đó sẽ gây ra tổn thất uy tín và tài chính cho công ty và tập đoàn liên quan vô cùng lớn.

Phương án tạm thời được thống nhất đưa ra chính là là tiếp tục thông qua các cơ sở bảo hành toàn cầu của Toyota rà soát lại toàn bộ những ô tô đã xuất xưởng bao gồm cả những ô tô đang lưu thông đồng thời cho người tới tiếp xúc và gặp gỡ với những người bị nạn để tìm hiểu thêm thông tin và nguyên nhân từ đó mới có biện pháp xử lý thỏa đáng.

Lúc này, trong phòng làm việc độc lập tại Đông gia Biệt thự.

Cầm trên tay bản báo cáo tổng hợp lại toàn bộ thông tin chi tiết về các sự cố đang diễn ra, Lý Đông nhủ chặt mày suy nghĩ. Mấy tuần gần đây hần liên tục được Bùi Lợi trực tiếp báo cáo về tình huống vận hành hiện tại của SE-Car trên toàn cầu, ban đầu hần cũng đồng quan điểm với cách xử lý của Việt Nhật và Toyota nhưng đến hiện tại xem lại báo cáo rà soát tổng thể, Lý Đông bắt đầu cảm thấy nghi ngờ về sự bất thường trong đó. Hơn ai hết ở trên thế giới này, Lý Đông là người biết rõ nhất về độ an toàn trong các sản phẩm pin của mình. Mặt khác, pin nano và pin năng lượng mặt trời cũng không phải mới chỉ được sử dụng trong sản phẩm ô tô điện mà đã được ứng dụng trên rất nhiều máy móc và thiết bị công nghiệp khác trên toàn thế giới trong mấy năm nay. Nếu sản phẩm thật không an toàn vậy thì tại sao tới bây giờ mới xảy ra sự cố mà lại xảy ra đồng loạt một khi như vậy.

Suy tư một hồi, Lý Đông biết có ngồi tại chỗ cũng không thể giải quyết được vấn đề, hần nhấc lên điện thoại rồi bấm một dãy số. Chỉ mất vài giây, phía bên kia lập tức có người nhận máy:

- Lý Đông, tôi nghe!

- Uhm, Thiệu Đại. Chúng ta cần gặp nhau một chút!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Hộp bàn giải pháp

Ngày 28 tháng 1 năm 2006.

Những ngày cuối cùng của năm cũ sắp qua đi để nhường chỗ cho năm mới đang gõ cửa từng nhà. Không khí những ngày cuối năm âm lịch này thật nhộn nhịp, theo đó người người tấp nập ra đường rộn ràng mua bán những hàng hóa cần thiết chuẩn bị cho một cái tết cổ truyền ấm cúng và xum vầy. Ngoài đường lúc này, ở bất cứ nơi đâu đều có thể dễ dàng bắt gặp những ánh mắt tươi vui, những nụ cười khắp khắp để chào đón một mùa xuân mới đang tới.

Hơi thở của mùa xuân có lẽ đã lan đến từng con hẻm, ngõ phố nhưng vẫn có những nơi dường như cái lạnh lẽo của mùa đông vẫn còn đang đọng lại, cũng chẳng phải kể đâu cho xa xôi, ví dụ như ngay chính Phòng họp của Công ty Cổ phần Ô tô Việt Nhật lúc này chẳng hạn.

Bầu không khí có chút im ắng tẻ nhạt, Lý Đông cùng các thành viên cao tầng của Kỳ nguyên mới và Toyota đang đắm chiêu đọc bản báo cáo mới nhất vừa được bộ phận chăm sóc khách hàng chuyển tới.

Theo như nội dung trong đó, các vụ việc nổ pin xe không còn diễn ra dồn dập như trước, chỉ lẻ tẻ một vài vụ việc nhưng đồng thời lại phát sinh thêm một vấn đề phức tạp khác. Theo đó, tại nhiều nước trên thế giới, khách hàng đã nộp đơn lên tòa án để yêu cầu Việt Nhật bồi thường, tòa án cũng đã tiếp nhận và thụ lý để xem xét tính đầy đủ về mặt pháp lý của hồ sơ sau đó sẽ tổng đạt lệnh triệu tập với Việt Nhật ra phiên điều trần trong nay mai. Nếu việc này mà xảy ra, Việt Nhật sẽ phải đối mặt với áp lực dư luận và truyền thông rất lớn, khó khăn sẽ không phải là nhỏ.

Trong phòng, trải qua gần mười phút ngoài tiếng lật giờ hồ sơ mà không có một tiếng động nào khác, Lý Đông mới dựng thẳng lưng rồi lên tiếng:

- Được rồi, các vị. Tình hình hiện tại là như vậy, mọi người có ý kiến gì không?

Chủ tịch Toyota Katsuaki Watanabe nhìn lướt qua một vòng những người đang ngồi trong phòng họp rồi mới lên tiếng:

- Các vị, xin phép được nói thẳng, về các sự vụ nổi pin hiện nay chúng tôi cho rằng là có kẻ đứng đằng sau gây rối. Chúng tôi đã cho kỹ sư rà soát một cách rất thận trọng toàn bộ quá trình sản xuất, kiểm tra lại dữ liệu ghi hình, dữ liệu thông số sản xuất, dữ liệu xuất xưởng... tất cả đều đảm bảo tuân thủ an toàn, do vậy chắc chắn vấn đề không nằm ở sản phẩm. Một điểm đáng lưu ý là sự việc lần này diễn ra có tính chất dây chuyền và đồng loạt, hơn nữa số tiền mà các khách hàng yêu cầu bồi thường lại đều là những con số lớn tới mức không hợp lẽ thường do vậy tôi thấy đây rõ ràng là họ muốn làm lớn chuyện để gây khó khăn cho chúng ta.

Ngồi ở hàng ghế kế bên Lý Đông, Bùi Lợi gật đầu:

- Tôi cũng đã nghĩ tới tình huống này và đồng quan điểm với ngài Watanabe. Có vẻ mục đích của họ là muốn việc này được loan tin rộng rãi và thu hút nhiều sự chú ý của mọi người hơn. Sáng nay thư ký của tôi cũng vừa báo lại, có nhiều hãng tin trên thế giới đã liên hệ và muốn có một cuộc họp báo với chúng ta.

Trần Hàng nghe xong thì lên tiếng hỏi:

- Các anh xử lý thế nào rồi?

Bùi Lợi trả lời:

- Uhm... tôi biết tránh né không phải là cách hiệu quả để dập tắt những thông tin tiêu cực. Tuy nhiên hiện tại chưa phải là lúc để đưa ra bất cứ kết luận gì nên tạm thời vẫn để người phát ngôn ra thông cáo báo chí rằng Việt Nhật vẫn đang tích cực tìm hiểu nguyên nhân, theo đó sẽ có câu trả lời cụ thể tới truyền thông trong thời gian ngắn nhất, mọi lịch trình phóng vấn nếu có sẽ được dời vào thời điểm thích hợp ngay sau khi chúng ta đã xác định được mấu chốt của vấn đề.

Trần Hàng hơi tư lự một chút sau đó lại hỏi:

- Vậy tình hình kinh doanh hiện tại SE-Car thế nào?

- Uhm... số lượng xe tiêu thụ đang có dấu hiệu sụt giảm nhanh, nhiều đại lý cũng đang như ngồi trên chảo lửa, sốt ruột chờ đợi phản ứng từ phía chúng ta nên đơn hàng gần như là không có phát sinh mới.

- Vậy lượng hàng tồn kho thì sao?

- Uhm... tạm thời lượng hàng tồn chưa phải quá lớn nhưng nếu tình hình vẫn tiếp diễn xấu đi có thể chúng ta sẽ phải giảm công suất hoặc tạm dừng sản xuất để tránh vốn bị ứ đọng.

Nghe tới đây, Trần Hàng có chút nhàu mày nói:

- Gần đây, tại một số thị trường lớn, chính phủ các quốc gia đã bắt đầu có động thái nói lỏng chính sách đối với SE-Car. Có điều chúng ta bất ngờ lại gặp phải việc này, tôi nghĩ chẳng phải chỉ cần tìm ra kẻ đứng đằng sau và thu thập được bằng chứng kèm theo là có thể giải quyết sao rồi?

Nghe Trần Hàng đặt vấn đề, Bùi Lợi và các thành viên dự họp của Toyota đều có chút căng thẳng, có người còn khề thờ dài.

Lý Đông ngồi một bên nhìn thấy bộ dạng mặt ủ mày chau của những người cộng sự thì lập tức lên tiếng trấn an:

- Được rồi, các vị. Tình hình cũng chưa phải là trở nên quá tồi tệ đúng không? Nếu chúng ta đã xác định nguyên nhân không nằm ở bản thân thì rõ ràng là tới từ các tác nhân bên ngoài. Tôi nghĩ chẳng phải chỉ cần tìm ra kẻ đứng đằng sau và thu thập được bằng chứng kèm theo là có thể giải quyết sao rồi?

Watanabe nghe xong cười khò:

- Việc này nói thì dễ nhưng nếu bọn họ đã có khả năng làm lớn trên quy mô toàn cầu như vậy thì hiển nhiên cũng đã tính toán kỹ lưỡng và có biện pháp che dấu thân phận rất tốt rồi. Hơn nữa, các vụ việc đều nằm ngoài biên giới lãnh thổ của chúng ta, khả năng can thiệp cũng gặp rất nhiều hạn chế. Ngay cả khi chúng ta thực sự có điều tra ra được manh mối gì đó thì cũng tốn khá nhiều thời gian trong khi đó khủng hoảng thì lại đang lan nhanh như văng dầu, không cho phép chúng ta chậm chễ được nữa.

Lý Đông gật đầu:

- Ngài Watanabe, tôi hiểu những quan điểm này của ngài, có điều nếu không tìm cách giải quyết vấn đề này từ gốc, chúng ta sẽ giống như con thuyền không bánh lái bị con sóng khủng hoảng này tùy ý đưa về những phương hướng vô định, kết cục là chúng ta có thể lạc giữa biển khơi. Đây mới chính thức là thời điểm Việt Nhật không còn cơ hội để trở mình. Việc điều tra này Kỳ nguyên mới có lòng tin thực hiện được, tôi muốn nhận được sự ủng hộ từ các ngài.

Nghe Lý Đông yêu cầu như vậy, mặc dù đánh giá rất cao năng lực của hán nhưng Watanabe hiểu chuyện điều tra nói thì rất hợp lý nhưng làm thì lại khó khăn vô cùng, theo đó ông ta có chút nghi hoặc hỏi lại:

- Ngài Lý Đông, nếu được tôi có thể biết các ngài dự định tiến hành việc này như thế nào không?

Lý Đông nhìn Watanabe mỉm cười:

- Xin lỗi nhưng chuyện này có liên quan tới nhiều vấn đề cơ mật trong kinh doanh của Kỷ nguyên mới, do vậy tôi không thể nói rõ với ngài ngay được. Tôi chỉ có thể khẳng định lại với các vị rằng chúng tôi có con đường và cách thức riêng của mình để xử lý vụ này, theo đó chắc chắn sẽ có một biện pháp thích hợp không để Ô tô Việt Nhật rơi vào tình trạng đóng cửa.

Thấy Lý Đông nói ra những lời lẽ tự tin, Watanabe mới khẽ thờ dài rồi trả lời:

- Lý Đông, nếu ngài đã nói vậy, chúng tôi cũng lựa chọn đặt kỳ vọng vào ngài. Nếu trong quá trình xử lý vụ này, ngài cần sự trợ giúp thậm chí là sử dụng các công cụ không chính thống chúng tôi cũng có thể trợ giúp.

Lý Đông nghe và hiểu ý của Watanabe, ông ta hẳn là đang nói tới việc sử dụng sức mạnh mặt trái của các bang hội ngầm. Phải biết ở Nhật Bản những tập đoàn Mafia cũng không phải là ít thậm chí ở mức độ nào đó còn có sức chi phối tới chính trường nước này, do vậy mối quan hệ giữa các tập đoàn kinh tế và băng nhóm đôi khi vẫn là một lần ranh mập mờ khó mà phân định được. Watanabe đã nói như vậy hẳn là bọn họ cũng có chút móc nối quan hệ nào đó, có thể là ở cấp độ tập đoàn hoặc ở chính cá nhân Watanabe.

Nghĩ tới đây, Lý Đông nhìn Watanabe gật đầu:

- Cảm ơn sự hợp tác chặt chẽ từ phía Toyota! Chắc chắn khi cần thiết tôi sẽ liên hệ tới các ngài!

Nói xong, thấy Watanabe không phát biểu gì thêm, Lý Đông quay sang Trần Hằng và Bùi Lợi lên tiếng:

- Các vị, về kế hoạch mở rộng sản xuất, tôi đề nghị chúng ta vẫn cần tập trung để tiếp tục đẩy mạnh, không cần vì bất cứ lý do nào mà phải dừng lại.

Trần Hằng ngạc nhiên hỏi lại:

- Chủ tịch, hiện tại vấn đề pin xe còn chưa xử lý xong, nếu chúng ta làm vậy có mạo hiểm quá không?

Lý Đông mỉm cười lắc đầu:

- Ngay từ đầu mọi người cũng biết việc đầu tư mở rộng cũng không phải mới được đưa ra khi có thông tin chính phủ các nước xem xét nói lỏng chính sách cho chúng ta. Thực tế, nó vốn được xây dựng dựa trên tầm nhìn phát triển chiến lược căn cứ vào những đánh giá vĩ mô về nền kinh tế toàn cầu. Rắc rối lần này, có thể ban đầu chúng ta là người bị động nhưng hiện tại thì đã là không phải. Cũng nói luôn với các vị, thực ra tôi đã âm thầm cho người tiến hành điều tra nguyên nhân việc này rồi, tin tưởng rất nhanh sẽ có được kết quả. Do vậy, mọi người hãy cứ tập trung vào lộ trình kinh doanh đã định ra là được.

Bùi Lợi nghe tới đây thì không thắc mắc gì khác nhưng lại suy nghĩ một chút rồi nói:

- Không biết các chính phủ có vì những diễn biến vừa rồi mà hoãn lại việc xem xét cơ chế cho chúng ta không?

Lý Đông cười lớn:

- Ha ha...nếu nói tới chuyện đó thì tôi có thể khẳng định với các vị đó là dù cho là chúng ta có gặp rắc rối về pin hay không thì việc nói lỏng chính sách cũng sẽ không được thông qua,uhm... ít nhất là trong ngắn hạn.

Bùi Lợi ngạc nhiên:

- Sao chủ tịch lại nói chắc như vậy?

Lý Đông mỉm cười:

- Thành thật mà nói, nếu không phải có sự vụ pin xe diễn ra dồn dập, tôi cũng còn có một phần tin tưởng rằng các chính phủ đang dần nhận ra ích lợi của xe điện và chịu thỏa hiệp với người tiêu dùng và các nhà bảo vệ môi trường. Có điều với những gì đã xảy ra thì tôi có thể khẳng định đó chỉ là một chiêu trò móc nối kinh tế - chính trị mà thôi.

Mọi người trong phòng nghe Lý Đông nói xong thì lâm vào trầm mặc suy nghĩ. Sau ít phút, Trần Hằng là người đầu tiên lên tiếng:

- Không lẽ bọn họ là có ý cái bẫy để chúng ta gia tăng sản xuất dẫn tới bị tổn động hàng và đứt gãy tài chính?

Nghe Trần Hằng nói ra được động cơ thực sự của các chính phủ, Lý Đông nhìn Trần Hằng khá là hài lòng, trong lòng thầm khen quả nhiên người này không hổ là mãnh tướng số một của mình.

Khẽ nhấp một ngụm trà, Lý Đông chậm rãi lên tiếng:

- Đúng như anh Trần Hằng nói, mục tiêu của bọn họ chính là như vậy!

Watanabe lập tức đặt ra vấn đề:

- Nói vậy thì kẻ đứng đằng sau là ai được đây?

Lý Đông ngả lưng ra ghế cười lớn:

- Ha ha... các vị cứ nói xem đó có thể là ai?

Watanabe chau mày một chút sau đó như được khai sáng hô lên:

- Đúng, làm được việc này thì chỉ có thể là tập đoàn ô tô hùng mạnh nào đó!

Trần Hằng cũng gật gù bỏ sung:

- Tôi lại nghĩ không phải chỉ một tập đoàn mà là liên minh các tập đoàn, nếu không thì làm sao có thể tác động lên nhiều quốc gia lớn mạnh như vậy được!

Phát biểu ý kiến xong, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt nhìn về phía Lý Đông chờ đợi kết luận chính thức của hắn.

Lý Đông thấy ai cũng đang chăm chú nhìn mình thì ngồi bật người dậy, một tay đập mạnh bàn rồi dùng chất giọng trầm hùng nói:

- Rầm! Đúng thế! Chỉ có thể là bọn họ. Hừm... những người này làm khéo quá hóa vụng, muốn đẩy chúng ta xuống vực thẳm đây. Tốt, nếu đã như vậy thì hãy để bọn họ biết uy lực một đòn hồi mã thương của chúng ta là đáng sợ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Điều tra

Hơn 3h sáng, trước cửa một vũ trường tại São Paulo, Brasil

Hai bóng người loạng choạng men say khoác vai nhau dò dẫm đi ra lề đường. Tìm được một cột đèn cao áp để tựa vào, một trong hai người đưa tay vẫy vẫy nhằm gọi được một chiếc taxi nào đó. Có điều trời đã về khuya nên xe taxi cũng không hoạt động nhiều, hơn nữa cánh lái xe có lẽ nhìn thấy bộ dạng say khướt của hai người này nên ái ngại bọn họ có thể nôn ra xe hoặc mơ mơ tỉnh tỉnh sinh sự không trả tiền do vậy gần như đều nhún ga vượt qua mà không có chiếc nào dừng lại.

Đứng đợi một lúc thấy không vẫy được taxi, một trong hai người dùng chất giọng khàn đục lâm nhảm nói với kẻ bên cạnh:

- Mẹ nó, David, sao không có thằng nào dừng lại cho tao với mày lên vậy?

David cũng đã uống nhiều nên chệnh choáng trả lời:

- Uhm... tao không biết, mày đi mà hỏi bọn nó!

Tom nhếch nhếch mép định chười đồng lên vài câu thì bất chợt một chiếc taxi màu vàng nhạt bỗng nhiên chậm chậm tạt vào rồi đỗ lại ngay trước mặt bọn họ. Người tài xế hạ xuống cửa kính rồi lên tiếng hỏi:

- Các anh đi đâu?

Tom không trả lời mà quay sang nhìn David, một tay giơ lên chỉ chỉ về phía chiếc xe cười lên hềnh hêch:

- Ế... ế, có thằng dừng lại rồi kia. Để tao hỏi nó xem tại sao mấy thằng taxi kia không dừng lại.

Nói là làm, Tom khật khưỡng tiến tới bám vào cạnh cửa kính ghé lái phụ lễ nhè hỏi:

- Này, sao mấy thằng taxi trước không cho bọn tao đi vậy?

Gặp bộ dạng say tới mức ngớ ngẩn của Tom, người lái taxi hơi có chút bực mình nhưng vẫn kiên nhẫn trả lời:

- Uhm... chắc bọn họ có khách gọi rồi. Chẳng phải bây giờ có tôi đón các anh rồi sao, nhanh lên xe đi!

David dù say nhưng vẫn còn tỉnh táo hơn Tom một chút, đứng một bên nghe đồng bọn hỏi chuyện vớ vẩn, hắn vỗ vai Tom tức giận nói:

- Mẹ kiếp! Hỏi cái con mẹ gì mà lảm thế, có xe đi là được rồi! Lên mau đi!

Nói xong không đợi Tom trả lời, David đi tới mở cửa rồi chui tọt vào trong ngồi vào hàng ghế h2npr4b sau.

Tom thấy David đã lên xe thì cũng bắt chước mở cửa ghế phụ ngồi lên phía trên.

Thấy hai vị khách đã ổn định, người lái xe mới lên tiếng hỏi Tom:

- Các anh đi đâu?

Tom lèch đầu suy nghĩ một chút nhưng rượu làm hấn mãi không nhớ ra được địa chỉ do vậy liền ngoẹo đầu hỏi về phía sau:

- Này David, chúng ta đi đâu nhỉ?

David ngẩng đầu lên chửi thề:

- Mẹ nó, ngu quá! Khách sạn Milano Marittima đường Paragem.

Tom gật gù:

- Ồ, thế mà tao quên.

Nói đoạn, hấn quay lên dùng một tay vỗ vỗ nhẹ vào vai người tài xế nói:

- Anh bạn, khách sạn Milano Marittima đường Paragem

Người tài xế nghe xong gật đầu:

- Được! Tôi biết rồi!

Nói xong, người này chậm chậm cho xe nhập làn rồi đạp ga chạy nhanh theo trục đại lộ.

Trên xe, David và Tom do có lẽ đã quá mệt nên lim dim ngủ mà không để ý là xe đang đi tới nơi nào. Bỗng đi một khoảng thời gian, đang mơ mơ màng màng thì cảm thấy xe bỗng nhiên phanh lại đột ngột, hai người mới bị đánh động mà hé mắt ra xem xét.

Đất trống hoang vu, cỏ dại mọc đầy... Tình cảnh trước mắt hai người David chính là như vậy, đây rõ ràng không phải là tòa khách sạn sang trọng giống như trong suy nghĩ của bọn họ. Do đã chớp mắt được một lúc nên mặc dù không thật sự tỉnh táo nhưng David vẫn có thể nhận ra chút gì đó khác thường, theo đó hấn lập tức hỏi với lên người tài xế:

- Anh bạn, anh đưa bọn tôi ...?

David chưa kịp hỏi hết câu thì cửa xe cả trước và sau bất ngờ bị bật mở, theo đó là hai hòng súng đen ngòm chĩa thẳng vào đầu của Tom và David kèm theo tiếng quát lớn:

- Hai thằng này, xuống nhanh...!

Tình huống nguy hiểm xảy ra trước mắt, lại cảm thấy vỏ thép lạnh lạnh của khẩu Colt đang lom lom trước trán, rượu trong người David và Tom bỗng chốc bay đầu hết. David lắp bắp:

- Các anh... các anh! Đừng... đừng giết tôi!

Tiếng người quát nạt David lúc trước lại vang lên:

- Hừm... đừng nói nhiều, nếu không muốn chết, mau xuống xe!

- Vâng... vâng! Tôi xuống ngay!

David không dám trái lời vội vàng khom người chui ra khỏi xe. Ở phía trên Tom đã mặt cắt không còn giọt máu lập tức cũng làm theo hấn.

Lúc này, ngoài trời từng cơn gió đêm đang thổi lên từng đợt lạnh giá quất vào da thịt của David và Tom nhưng đó lại không phải nguyên nhân khiến David và Tom phải run lên bần bật. Tom quay sang David lắp bắp nói mà như sắp khóc:

- Da... vid, này... này nói... chúng ta... có... có phải sắp bị giết... để diệt khẩu không?

David không có tâm trí đâu mà nghe và trả lời câu hỏi của Tom, hấn nhìn về phía một trong bốn người bịt mặt run run lên tiếng:

- Các... các anh cần gì ở chúng tôi thì... thì cứ nói, đừng nổ... nổ súng!

Không ai phản hồi yêu cầu của David. Theo đó người quát nạt David khi trước chỉ liếc nhìn hấn rồi hất đầu ra hiệu cho tên đồng bạn. Người này hiểu ý

lập tức tiến tới trước mặt David sau đó trước sự bất ngờ của bọn họ vung tay lên xịt một thứ gì đó vào mặt hai người.

Một mùi thơm dịu nhẹ lan vào mũi, sau cảm giác dễ chịu ban đầu mang lại trong giây lát, David và Tom lập tức cảm thấy cả người như nhũn ra, ý thức dần trở nên mơ hồ. Sau đó ít giây, trên nền đất xuất hiện hai người đang nằm gục xuống đất bất tỉnh.

Hiện trường chỉ còn lại bốn người bị mặt, một người trong số đó lên tiếng:

- Chúng mày mau mang bọn chúng vào trong nhà kho tiến hành cấy ghép chip. Chúng ta cần khai thác được thông tin để sớm báo cáo lại chủ nhân!

- Vâng, tổ trưởng!

Ba người còn lại mau chóng tuân theo lệnh của gã tổ trưởng, khiêng David và Tom vào một nhà kho gần đó.

*****

Rạng sáng ngày hôm sau, tại một căn phòng nhỏ

David và Tom đang song song ngồi trả lời rầm rập những câu hỏi mà người bị mặt đối diện đưa ra.

- Vâng, đúng là bọn Fluminense thuê chúng tôi làm điều này, đổi lại chúng tôi sẽ được xóa khoản nợ cũ và được cho thêm tiền tiêu xài.

- Vậy bọn mày có biết mục đích của băng Fluminense là gì không?

David trả lời:

- Dạ, tôi đoán là có một hãng xe nào đó thuê bọn họ làm như vậy.

- Hãng nào?

- Tôi cũng không biết! Chỉ là đoán được như vậy.

- Hừm! Trong băng Fluminense, ai là kẻ liên lạc trực tiếp với mày vụ này?

- Dạ, là tên Gabriel Alves, kẻ này là thân tín và quyền lực chỉ dưới quyền tên đại ca Marcelo Vieira.

- Gabriel Alves? Uhm, bọn mày có thể hẹn gặp hắn không?

- Tất nhiên là có, chúng tôi vẫn còn phải liên lạc qua lại để thực hiện việc khởi kiện mà.

Người bị mặt gật gù:

- Uhm, vậy bây giờ mày gọi điện cho nó và sắp xếp một cuộc hẹn càng sớm càng tốt! Làm luôn đi!

- Vâng!

David như cái máy rút điện thoại từ trong túi sau đó mở danh bạ lần tìm và bấm số cần gọi.

Đầu dây bên kia mất một lúc lâu mới có người nhận máy, theo đó một tiếng nói có phần thô lỗ và cộc cằn vang lên:

- Mẹ kiếp, mới sáng sớm gọi cái chết tiệt gì thế hả?

David liếc người bị mặt một cái sau đó trả lời:

- Anh Gabriel, bên luật sư họ nói tòa án yêu cầu bổ sung thêm một số hồ sơ nên tôi muốn gặp anh để trao đổi thêm một chút.

Nghe xong lý do, đầu dây bên kia giọng nói vẫn là rất thiếu tính kiên nhẫn:

- Mẹ kiếp, biết rồi. Buổi tối, 9h tại chỗ cũ... bíp bíp...

Cuộc trao đổi chỉ diễn ra tới đây thì Gabriel đã cúp máy, David thầm nghĩ có lẽ đêm qua hắn là có việc gì đó cần xử lý hoặc chinh chiến chơi bởi vớ vẩn gì đó quá độ nên cần ngủ để phục hồi sức lực cũng nên.

Cắt lại điện thoại vào túi, David ngẩng đầu nhìn người bị mặt:

- Hắn hẹn 9h tối tại Rio.

Người bị mặt nghe xong thì cúi đầu nhìn đồng hồ sau đó nói:

- Thời gian còn đủ để chúng ta di chuyển và chuẩn bị. Đi thôi!

Nói xong, người bật mặt đi trước, hai người David và Tom tự nhiên bám theo sau rất phối hợp, tràng cảnh giống như là những người của cùng một nhóm vậy.

*****

Buổi tối cùng ngày,

Tại một căn chung cư nằm trong khu ổ chuột của Rio, đúng như lịch hẹn, David đã có mặt từ sớm để chờ Gabriel Alves. Kẻ này tuy là du côn nhưng tiếp xúc lâu ngày David biết hẳn là khá là nguyên tắc trong chuyện hẹn hò. Gabriel Alves rất ít khi tới muộn do vậy người này cũng cực ghét những ai bắt hắn phải chờ đợi lâu.

Đồng hồ chậm rãi nhích từng giây, quả nhiên khi chỉ còn vài phút nữa là tới 9h thì ngoài cửa có tiếng người mở khóa đi vào. Không cần nhìn ra David cũng đoán được người này là chính kẻ hắn chờ đợi.

Sau khi đóng sầm cánh cửa bằng gỗ ộp ộp, Gabriel Alves hùng hổ bước tới trước bộ salon cũ rách nơi mà David đang ngồi, lựa chọn một vị trí đối diện thả người rơi xuống. Đúng như bản tính, chưa kịp chào hỏi gì, Gabriel đã nhìn David rồi hất cằm hỏi:

- Được rồi, cần cái gì? Nói nhanh đi, tao còn có việc!

Ngay khi Gabriel vừa nói xong thì bất chợt phía sau vang lên một giọng nói lạnh lạnh:

- Hừm... Gabriel mày không cần vội, đã bước vào đây rồi thì không nên ra sớm như vậy!

Âm thanh của người vừa nói tạo ra cho người nghe một cảm giác ròn rợn như tiếng vọng từ u minh quỷ cốc, nó thậm chí khiến một kẻ dày dạn như Gabriel cũng cảm thấy lông tóc dựng đứng. Theo phản xạ tự nhiên hắn đứng bật dậy, đưa tay định móc súng ra quay lại tấn công kẻ lạ thì bất ngờ cảm thấy một mùi thơm dịu nhẹ phả vào mặt. Gabriel tròn trắng mắt mà nhìn David, hắn thật không ngờ cái tên David vốn vô cùng nhút nhát, khúm núm hèn mọn trước mặt mình lại có gan dám ra tay với mình. Đang định tiếp tục rút súng ra thì Gabriel bỗng cảm thấy tay chân bủn rủn, cả người dường như không còn chút nào sức lực nào mặc cho hắn đã cố gắng gồng lên thế nào thì cơ thể cũng không nghe theo hắn điều khiển nữa. Theo đó, cũng giống như David và Tom đêm trước, Gabriel lao đảo ngã vật ra ghế rồi lăn ra bất tỉnh.

*****

Cùng lúc này, khi sự việc của David và Gabriel đang diễn ra thì trên toàn cầu, những sự vụ và tình cảnh tương tự cũng đang được lặp lại nhiều nơi, những cá nhân có liên quan đến vụ pin xe ô tô điện đều bị lực lượng đặc nhiệm siêu cấp Angels of Death âm thầm khống chế. Những mất xích quan trọng không ngừng được lần tìm ra, từ đầu mối này tới đầu mối khác để tìm ra được kẻ chủ mưu cuối cùng. Những tin tức và báo cáo liên tục từ khắp nơi được gửi về một đầu mối bí mật xử lý trước khi chuyển tới cho người nhận quan trọng cuối cùng. Theo đó những diễn biến phức tạp của sự kiện khủng hoảng xe ô tô SE-Car đang dần được tháo gỡ, chờ đợi một ngày được phơi ra ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Phiên tòa

Năm Bính Tuất 2006 đã trôi qua được hơn hai tuần. Thời gian chậm rãi nhảy từng nhịp, những thành viên cao tầng của ô tô Việt Nhật nói riêng và Kỳ nguyên mới nói chung đã trải qua một cái tết không trọn vẹn thậm chí có thể nói là nặng nề khi liên tục nhận được lệnh triệu tập của tòa án tại các quốc gia khác nhau trên thế giới. Mặc dù trước đó chủ tịch tập đoàn Lý Đông đã đứng ra trấn an và đưa ra lời đảm bảo nhưng điều đó lại không đủ để làm tan đi những lo nghĩ trong lòng những người này.

Theo đó chỉ sau ngày mừng một tết dành cho việc thăm hỏi và chúc tết gia đình, người thân, bạn bè và các đối tác thiết yếu nhất, toàn bộ những lãnh đạo có liên quan đã quay trở lại với guồng máy công việc. Tất nhiên kéo theo bọn họ chính là một đội ngũ nhân viên và phụ tá hùng hậu tại các phòng ban bao gồm cả pháp lý, kỹ thuật, hành chính, đối ngoại... cũng phải hi sinh thời gian quý giá của cái tết đoàn viên để hỗ trợ lãnh đạo đối phó với tình huống khó khăn trước mắt.

Vụ việc nổ pin xe quả nhiên là được làm lớn chuyện, truyền thông vào cuộc đưa tin khá gắt gao, thương hiệu SE-Car và uy tín của Ô tô Việt Nhật giống như một chiếc xe đang đổ đèo thì mất phanh, lao xuống dốc thẳng đứng không có gì cản nổi. Theo đó, rất nhiều người tiêu dùng, đại lý lên tiếng la ó đòi trả xe và lấy lại tiền đã mua thậm chí nhiều nơi còn có sự ra mặt của quan chức chính phủ cam kết sẽ đứng ra xử lý vụ việc này.

Các vụ kiện ồ ạt kéo đến, lãnh đạo của ô tô Việt Nhật có cảm giác lửa cháy đến lông mày khi mà tại các nơi, tòa sẽ bắt đầu xử án đồng loạt trong khoảng thời gian ngắn. Chiến thuật này của đối thủ thực ra rất là thâm độc, nó giống như kẻ xấu muốn đốt tổng kho của bạn nhưng lại chia ra châm lửa tại nhiều vị trí khác nhau khiến bạn không thể tập trung vào một chỗ để dập tắt. Kết quả cuối cùng chỉ là danh trơ mắt tài sản của mình bị nhấn chìm trong biển lửa. Mục đích của kẻ đứng sau sự cố pin xe chính là như vậy, bọn chúng muốn ngay lập tức thiêu rụi uy tín của SE-Car, nhấn sản phẩm này xuống

vững bền sâu vô tận không cho cơ hội ngóc đầu trở lại.

Diễn biến đang ngày càng bất lợi, thuộc cấp mỗi khi báo cáo với Lý Đông đều tỏ ra rất căng thẳng, tâm lý dao động hoặc thậm chí đến cả chủ tịch Watanabe của phía đối tác Toyota cũng đứng ngồi không yên mà thường xuyên điện đàm trực tiếp với Lý Đông để hỏi thăm tình hình cả cách thức ứng phó. Có điều, trái ngược với tất cả mọi người, càng tới gần ngày Ô tô Việt Nhật phải ra điều trần trước tòa, Lý Đông lại càng tỏ ra bình thản, hần vẫn ung dung thực hiện theo nhịp điệu sinh hoạt an nhàn của một cậu sinh viên năm hai vốn có của mình.

Biểu hiện này của Lý Đông rơi vào mắt thuộc cấp và đối tác Toyota khiến cho bọn họ đều cảm thấy hoang mang không hiểu lý do và cơ sở nào có thể khiến Lý Đông tự tin đến vậy. Tất nhiên với sự đầu tư tâm huyết vào ô tô điện và phong cách hành sự quyết đoán của Lý Đông thì sẽ không ai nghĩ hắn đã chấp nhận từ bỏ sản phẩm này, mọi người đều hiểu Lý Đông chỉ là đang âm thầm chuẩn bị mà thôi.

Lý Đông, người này tĩnh thì như mặt hồ động thì như núi lửa, hắn đã không làm thì thôi, một khi ra tay thì có thể nói là quyết liệt và mạnh mẽ như bão táp mưa sa, tốc độ như sấm vang chớp giật khiến đối thủ không có cơ hội trở mình mà gục ngã ngay tại trận. Có điều, nói là như vậy nhưng sự cố pin nano rõ ràng không phải là vấn đề đơn giản, khủng hoảng lại không cho bọn họ đủ thời gian chuẩn bị cần thiết, Lý Đông sẽ làm cách nào đây? Câu hỏi này luôn là thường trực trong đầu Trần Hằng, Bùi Lợi, Watanabe và đội ngũ chấp hành thân tín của họ.

Thắc mắc là vậy nhưng biết có suy nghĩ nát óc cũng không thể có được câu trả lời cho mình, ngoài việc chấp nhận chờ đợi, những người này cũng chỉ còn biết tập trung vào xử lý những công việc bên lề cần thiết khác như chuẩn bị tài liệu, bố trí luật sư, lựa chọn người đại diện và những người có liên quan để tham gia tranh tụng.

Ngày tháng theo đó ì ạch trôi qua và cái gì cần phải tới thì cũng đã tới. ...!

*****

Brasilia, thủ đô Brasil, Trụ sở tòa án Liên bang

Phiên tố tụng của ô tô điện Việt Nhật và các cá nhân có liên quan đến vụ nổ pin xe điện đang được diễn ra. Vào lúc này, phần tranh luận tại tòa của đại diện hai bên nguyên đơn và bị đơn cũng như luật sư của mỗi bên đã kết thúc. Theo trình tự, kiểm sát viên đứng lên phát biểu ý kiến về việc tuân theo pháp luật tố tụng của Thẩm phán, Hội đồng xét xử, Thư ký phiên tòa và của người tham gia tố tụng trong quá trình giải quyết vụ án kể từ khi thụ lý cho đến trước thời điểm Hội đồng xét xử nghị án và phát biểu ý kiến về việc giải quyết vụ án.

Chờ đợi cho vị kiểm soát viên kết thúc đánh giá, vị thẩm phán đồng thời là chủ tọa của phiên tòa Joaquim Barbosa mới đứng lên tuyên bố:

- Theo trình tự, bồi thẩm đoàn sẽ dành một giờ để nghị án. Các bên đương sự có thể tạm thời rời vị trí để nghỉ ngơi. Đúng một giờ sau mời các bên liên quan và quan khách trở lại tòa để nghe bồi thẩm đoàn tuyên án.

Nói xong, người này lập tức dẫn các thành viên còn lại tiến vào phòng nghị án phía sau hội trường.

Khi này, tại vị trí của bên bị đơn Công ty ô tô Việt Nhật, không khí có chút nặng nề.

Người đại diện cho Việt Nhật là vị phó giám đốc người Nhật Bản tên là Kiichiro Ota đang quay sang vị luật sư của bên cạnh dò hỏi:

- Luật sư Michael, theo đánh giá của anh khả năng của chúng ta thế nào?

Vị luật sư hơi cau mày sau đó thờ dãi nói:

- Xin lỗi nhưng tôi phải nói rằng những bằng chứng phía nguyên đơn cung cấp thật sự đầy đủ và có tính thuyết phục, bọn họ còn nhận được sự ủng hộ tích cực từ phía cảnh sát và người tiêu dùng trong nước do vậy nhiều khả năng tòa sẽ tuyên án có lợi cho bọn họ.

Kiichiro Ota nghe xong hơi có chút thất vọng nhưng vẫn cố tìm kiếm hy vọng:

- Chúng ta thật sẽ không có chút cơ hội nào để thắng kiện sao?

Vị luật sư không trả lời mà chỉ khẽ lắc đầu ra hiệu bất lực.

Nhận được sự khẳng định của vị luật sư, Kiichiro Ota cảm thấy chán nản rồi cũng không hỏi gì thêm, không khí bên phe bị đơn theo đó lại tiếp tục trầm mặc và u ám.

Trái ngược hẳn với phía bị đơn, phía nguyên đơn lại đang nói cười khá là vui vẻ, nét mặt thể hiện rõ được sự tự tin chiến thắng. Tom đẩy vai David nhò nhò:

- Này, mày nhìn thằng cha đại diện bên kia đi, cái mặt như ăn phải sứa độc vậy.

David nhếch nhếch khóe miệng cười:

- Ha ha... luật sư trưởng Carlos Drummond chẳng phải nói là chắc chắn tòa sẽ tuyên có lợi cho chúng ta rồi sao. Tao nghĩ bên đó chắc cũng phán đoán được tình hình bất lợi của mình rồi.

Nghe đến đây, như nghĩ đến cái gì ánh mắt Tom chợt sáng lên hấp háy nhìn David hỏi:

- Này, mày có nghĩ bọn mình sẽ được bồi thường một tỷ USD không?

David liếc mắt nhìn Tom khinh thường nói:

- Mày ảo tưởng quá rồi đấy, nên học cách suy nghĩ thực tế đi. Bộ mày không thấy bọn phóng viên đang đứng đầy phía sau tao với mày à? Một tỷ USD là số tiền chúng ta đưa ra để làm lớn vụ này và cuốn truyền thông vào thôi hiểu chưa?

Mặc dù gạt đầu ra vẻ hiểu ra nhưng Tom vẫn không can tâm hỏi lại:

- Vậy nếu không được một tỷ USD thì cũng được vài trăm triệu USD chứ hả?

David hơi bức mình với sự ngu ngốc và tham lam của đồng bạn, hấn gất lên:

- Mẹ kiếp, mày nghĩ “ngu” cũng được Guinness công nhận là kỷ lục à mà cứ thích phấn đấu hoài vậy? Tiền ở đâu mà bên kia trả cho mày cả trăm triệu USD? Mày không nhớ vụ thằng Teori Moro anh trai con bồ mày tông xe chết người mà cũng chỉ phải bồi thường có hơn 80.000 BRL à? (BRL: Brasil Reais: Đồng tiền Brasil)

Tom nghệt mặt ra sau đó tiếc nuối than thở:

- Mẹ kiếp, vậy mà tao cứ tưởng là sắp được trở thành triệu phú đến nơi rồi chứ. Mày không biết tao còn đang có kế hoạch du hí Địa Trung Hải đây.

- Bớt mơ mộng hão huyền đi. Tao thật không hiểu sao mày có thể sống được ở trên đời này đến giờ nữa.

- Ha ha... có gì mà mơ mộng. Chẳng phải mày vừa nói là vẫn có đền bù sao? Tao sẽ lấy số tiền đó để đi là được!

David có chút bất lực, hấn thầm xubw39 cảm thấy may mắn là “ngu ngốc” không phải là một bệnh truyền nhiễm, nếu không ở bên cái thằng Tom đần độn này lâu như vậy David hấn chắc cũng thành thằng dở hơi mất rồi.

Khẽ lắc đầu, David không buồn nói chuyện thêm với Tom mà quay lên nhìn bàn chủ tọa rồi nhắm mắt dưỡng thần mong đợi giờ tuyên án.

Có lẽ không riêng gì David và Tom mà đa phần những người tham dự phiên tòa này đều phỏng đoán được kết quả. Đây là phiên tòa công khai nên có sự tham dự của khá đông người, chỉ cần xác nhận thân phận đơn giản là có thể vào bên trong dự thính được. Đồng đảo nhất có lẽ là lực lượng phóng viên và ký giả, bây giờ họ đang bận rộn ghi ghi chép chép hoặc thảo luận gì đó mới nhau khiến cả sảnh hành lang của phòng chờ trở nên ầm ĩ.

Do có nhiều người như vậy nên không một ai để ý rằng, vào lúc này, tại cuối hành lang một người đàn ông lạ mặt đang đeo kính đảo cặp mắt cận thị xem xét xung quanh sau đó lén lút rút điện thoại ra liên lạc với một người nào đó.

Có vẻ như bên kia ngay lập tức có người nhận máy, người đàn ông khẽ mấp máy cặp môi rộng và mong tới mức không có viền mép của mình nhỏ giọng nói:

- Báo cáo, tòa đang nghị án. Cho đến hiện tại không có tình tiết bất thường, tất cả diễn ra đúng như kế hoạch của chúng ta. Tôi nghĩ đến 99% là bên nguyên đơn sẽ được tuyên thắng.

Thông báo xong, đợi giây lát cho đầu dây bên kia căn dặn gì đó người đàn ông cúp máy rồi lập tức rảo bước quay trở lại phiên tòa ngồi vào vị trí quan khán của mình, không gây ra một động tĩnh nào khác.

Cùng lúc này, tại bên phía bị đơn.

Từ hàng ghế sau một người phụ nữ âm thầm theo dõi vị luật sư Michael ngồi hàng ghế trước. Ngay khi thấy vị phó giám đốc ô tô Việt Nhật đứng lên đi ra ngoài hành lang cho thông thoáng, người này lập tức cầm theo máy tính xách tay tiến về chỗ ngồi của vị luật sư này. Michael đang mặt ủ mày chau chờ đợi thất bại thì bất ngờ thấy có người xuất hiện bên cạnh mình thì theo bản năng mới ngẩng đầu lên. Sau giây lát quan sát và định hình được tình huống, theo phép lịch sự ông ta lên tiếng hỏi:

- Chào cô, tôi có thể giúp gì được cô?

Người phụ nữ không trả lời Michael ngay mà rút từ trong túi laptop ra một chiếc thẻ đưa tới trước mặt Michael, trên đó Michael có thể thấy dấu xác nhận thân phận người của ô tô Việt Nhật. Khi Michael gạt đầu ra hiệu đã biết thì người phụ nữ mới chậm rãi nói:

- Thưa ngài, tôi nghĩ ngài cần xem cái này.

Sau đó, trước ánh mắt đầy ngạc nhiên của vị luật sư, người phụ nữ lấy ra laptop rồi khởi động máy. Do đang ở chế độ Standby nên chỉ giây lát màn hình xanh quen thuộc của Window đã được hiện lên.

Người phụ nữ cắm vào máy một tai nghe sau đó đưa cho Michael:

- Ngài Michael, mời ngài đeo vào, chúng ta cần xem một video quan trọng.

Michael ban đầu khá là khó hiểu với yêu cầu của người phụ nữ tuy nhiên với bản tính thận trọng của người làm luật, ông ta biết hẳn đây là một tình tiết quan trọng mà ô tô Việt Nhật muốn cho mình biết nên nhấn nài làm theo yêu cầu của người phụ nữ.

Sau một vài thao tác, video đã được hiện lên. Ngay khi khuôn hình đầu tiên xuất hiện Michael đã cảm thấy có gì đó không đúng. Theo đó ông ta vội căng mắt nhìn vào laptop và chăm chú lắng nghe đoạn hội thoại của hai người đàn ông bằng tiếng Bồ Đào Nha. Càng xem Michael càng trở nên kinh ngạc nhưng có điều kỳ lạ là nét mừng rỡ trên mặt ông ta lại ngày càng một nhiều lên một cách khó hiểu. (Người Brasil nói tiếng Bồ Đào Nha)

Mất khoảng gần hai mươi phút để xem hết toàn bộ video, khi người phụ nữ đã gấp máy lại Michael mới từ trong ngỡ ngàng tỉnh lại. Ông ta đảo mắt quan sát xung quanh thấy không có ai chú ý tới mình mới nhỏ giọng hỏi người phụ nữ:

- Cái này không phải là cắt ghép chứ?

Người phụ nữ lắc đầu:

- Thật 100%.

Michael có chút nghi hoặc hỏi lại:

- Vậy Việt Nhật lấy từ đâu ra?

Người phụ nữ khẽ nhếch miệng trả lời:

- Thưa ngài, đây là bí mật tôi không thể tiết lộ!

Michael gật gù rồi lại hỏi:

- Nếu các vị đã có bằng chứng này trong tay, sao lại tới bây giờ mới đưa ra?

Người phụ nữ cân nhắc một chút rồi chậm chậm nói từng lời một:

- Vì Boss của chúng tôi muốn cho bọn họ một cú sốc. Uhm... như chính cách họ đã gây tổn thương cho uy tín của Việt Nhật!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Hồi mã thương

Một giờ nghị án rồi cũng trôi qua. Bồi thẩm đoàn đã quay trở lại phiên tòa.

Đội cho các bên liên quan và người dự thính đã ổn định vị trí, trật tự đã được xác lập, vị chủ tọa của phiên tòa Joaquim Barbosa mới chậm rãi đứng lên phát biểu:

- Xin mời toàn bộ thành viên bồi thẩm đoàn, kiểm soát viên, đại diện và luật sư các bên đương sự cùng toàn bộ những người tham dự phiên tòa khác đứng dậy nghe tòa tuyên đọc bản án.

Joaquim Barbosa vừa kết thúc lời đề nghị theo trình tự thủ tục của mình, mọi người đang lục tục đứng dậy thì bất ngờ từ vị trí phía bị đơn, tiếng của luật sư Michael bất ngờ thông qua micro vang lớn:

- Xin bồi thẩm đoàn chậm đã! Tôi có bằng chứng minh xác để tố cáo đây là một vụ việc đã được dàn xếp nhằm vu khống trắng trợn thân chủ của mình là Công ty ô tô Việt Nhật!

Câu nói này lập tức gây nên sự chú ý của toàn bộ những người đang ngồi tại đây. Máy ghi hình và mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía người vừa lên tiếng. Michael là một luật sư nên ai ngồi đây cũng hiểu ông ta sẽ không dễ dàng đưa ra một kết luận mạnh mẽ như vậy khi không nắm được trong tay những bằng chứng thực sự tin cậy, có vẻ đã xuất hiện tình tiết mới khiến diễn biến phiên tòa lại gia tăng yếu tố phức tạp.

Những tiếng xì xào và nghị luận phán đoán tiếp theo đó cũng lập tức được vang lên.

Ở phía trên, Joaquim Barbosa thấy có tình huống bất ngờ mới khẽ đưa tay gõ mạnh búa xuống để đỡ vài cái để ra hiệu mọi người im lặng sau đó nhìn về phía Michael lên tiếng:

- Luật sư Micheal, anh có biết mình đang nói gì không?

Michael gật đầu:

- Thừa chủ tọa, tôi hoàn toàn hiểu và chịu trách nhiệm về những gì mình vừa nói.

Hơi dừng lại một chút, Michael lại lớn giọng khẳng định:

- Kính thưa bồi thẩm đoàn, tôi nghĩ bằng chứng trong tay tôi hiện tại sẽ đủ sức thay đổi bản chất của vụ án theo một hướng hoàn toàn khác. Kính xin tòa tạm hoãn ra tuyên án để chúng tôi tiếp tục tranh tụng, tránh đưa ra một quyết định sai lầm khiến những kẻ đang cố tình làm lệch cán cân của công lý ung dung hưởng lợi.

Joaquim Barbosa đưa mắt nhìn chăm chăm vào Michael thấy hắn là rất tự tin và không có vẻ gì là cố ý muốn làm kéo dài phiên tòa. Joaquim Barbosa là thẩm phán cao cấp của tòa liên bang nên có rất nhiều kinh nghiệm xử án, trường hợp bằng chứng quan trọng xuất hiện tại thời điểm tuyên án cũng không phải là chưa từng gặp do vậy cân nhắc một chút, ông ta đang định lên tiếng chấp thuận đề nghị của bên bị đơn thì có tiếng luật sư của bên nguyên là Carlos Drummond vang lên:

- Tôi phản đối thưa tòa. Trong quá trình tranh tụng trước đây bên bị đơn đã không đưa ra được bằng chứng thuyết phục, tới khi trình tự phiên tòa đã đi đến hồi tuyên án thì lại yêu cầu tranh biện bổ sung. Tôi cho rằng bên bị đơn đang cố tình làm chậm trễ việc thực thi công lý do vậy đề nghị bồi thẩm đoàn bác đề xuất của luật sư bên bị đơn.

Joaquim Barbosa cau mày gõ nhẹ búa xuống để đỡ rồi lớn tiếng:

- Phản đối vô hiệu, mời luật sư của bên nguyên ngồi trở lại vị trí. Tòa chấp nhận kiến nghị của luật sư bên bị đơn. Xin mời tất cả mọi người tiếp tục ngồi xuống lắng nghe phần tranh tụng bổ sung.

Vị chủ tọa kết thúc nói xong thì chủ động ngồi xuống trước. Những người trong phòng theo đó cũng lục tục ngồi xuống theo dõi vụ án.

- Mời luật sư bên bị đơn đưa ra chứng cứ mới của mình - Joaquim Barbosa nói với Michael.

Michael gật đầu sau đó đứng lên nói:

- Xin bồi thẩm đoàn cho luật sư bên bị đơn được sử dụng máy chiếu.

Joaquim Barbosa trả lời:

- Chấp thuận!

Được sự đồng ý của vị chủ tọa, Michael nâng lên chiếc máy tính trước mặt sau đó tiến về phía bàn kỹ thuật viên nhờ đầu nối với hệ thống máy chiếu.

Mất chừng vài phút làm nóng và test thử, hình ảnh từ màn hình laptop đã được hiện lên trên phông chiếu kê chếch phía trái bàn bồi thẩm đoàn. Ở vị trí này cả bồi thẩm đoàn, các bên đương sự và người quan khán đều có thể thấy rõ.

Lúc này, tại vị trí của bên nguyên, Tom thì thầm vào bên tai David:

- Nay, bọn họ đang làm cái gì vậy mày?

David cũng nghi hoặc không kém lắc đầu:

- Tao không rõ! Đợi xem sao đi!

Nói đoạn, David chăm chú nhìn vào màn hình phía trước.

Những gì đang được chiếu trên màn ảnh cho thấy luật sư Michael đang thao tác để vào ổ lưu trữ. Khi xuất hiện một file video, vị luật sư click đúp vào nó, phần mềm Window Media tự động khởi động và những hình ảnh đầu tiên hiện lên trước mắt mọi người.

Ngay lập tức khi vừa chứng kiến những gì diễn ra trên đó, David bỗng giật nảy cả mình bởi vì hắn nhận ra đây chính là video ghi lại một đoạn hội thoại của mình và Gabriel, không hiểu bằng cách nào mà lại bị ghi hình lại và lọt vào tay của luật sư ô tô Việt Nhật.

Cảm thấy vô cùng hoảng sợ trong lòng nhưng David không còn cách nào khác đành tiếp tục giương mắt lên nhìn màn hình máy chiếu. Quả nhiên nội dung cuộc hội thoại đều xoay quanh âm mưu nhằm hãm hại ô tô Việt Nhật và kế hoạch khởi kiện. Từng âm từng từ thông qua hệ thống của tòa án rả ràng rơi vào tai từng người, với một số người đó đơn giản chỉ là tin tức nhưng với David khi này thì nó không khác nào bom nổ bên tai khiến hắn cảm thấy ù cả đi, đầu óc trở nên choáng váng.

Đoạn hội thoại kéo dài gần mười lăm phút thì bất ngờ chuyển cảnh sang một đoạn ghi hình khác, lần này là sự xuất hiện của Gabriel và một người đàn ông lạ mặt. Rất nhiều người tròn mắt giông tai để lắng nghe câu chuyện của bọn họ:

“Ngài Richard Matt, như đã thỏa thuận, trước khi diễn ra phiên tòa chúng tôi muốn nhận được phần tạm ứng bổ sung 4 triệu USD mà Ford đã hứa” – Gabriel đang nói

Người đàn ông khẽ đẩy gọng kính rồi nhếch miệng:

“Anh Gabriel Alves, 4 triệu USD không là gì lớn với Ford do vậy anh hoàn toàn có thể yên tâm. Ngay trong chiều nay tiền sẽ về tới tài khoản chỉ định của các anh. Có điều chúng tôi vẫn muốn nhắc lại yêu cầu của mình, chuyện này càng ít người biết càng tốt. Ngay cả hai tên David và Tom, sau chuyện này hãy để bọn họ tạm lánh đi đâu đó một thời gian, đừng xuất hiện trở lại tại nơi cư trú”

Gabriel gật đầu:

“Chuyện này ngài không cần phải lo tới, xóa dấu vết là nghề của chúng tôi”

Người đàn ông gật đầu:

“Uhm, xử lý cho tốt, đừng để lọt cái gì. Anh còn gì cần trao đổi nữa không, tôi bây giờ có việc phải đi?”

“Uhm... thực ra tôi cũng có chút thắc mắc cá nhân, ô tô Việt Nhật đáng để cho một tập đoàn lớn như các ngài phải lao lực như vậy sao?”

Nghe xong câu hỏi của Gabriel, người đàn ông nheo mày nhìn hắn một chút rồi sau đó trả lời:

“Chuyện này anh không có hiểu, thực tế là cũng không phải mỗi Ford phải hao tâm tốn trí như vậy!”

Đoạn video ghi hình này chiếu tới đây thì kết thúc. Không khí cả phòng xử án im lặng như tờ, ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau bao gồm cả các thành viên của Hội đồng xét xử. Không ai có thể nghĩ ra phía sau một vụ kiện dân sự lại tiềm ẩn một án hình sự kinh tế lớn đến như vậy, đặc biệt là còn có thể liên quan đến nhiều tập đoàn công nghiệp lừng lẫy trên thế giới.

Mất chừng một phút tĩnh lặng để tiêu hóa những tin tức vừa xem được, những tiếng thảo luận ầm ĩ lại được vang lên khiến chủ tọa Joaquim Barbosa phải gõ mạnh búa để lấy lại trật tự. Thấy mọi người đã im lặng trở lại, ông ta mới quay về phía bàn nguyên đơn chất vấn:

- Tòa muốn nghe ý kiến của bên bị đơn về đoạn ghi hình vừa rồi.

David đang ngồi chờ ra như khúc gỗ hồn vía lên mây không nghe thấy vị chủ tọa hỏi cái gì. Carlos Drummond mặc dù khá là bất ngờ về đoạn video nhưng trên vai trò là người bảo vệ cho quyền lợi của thân chủ, ông ta thấy mình vẫn cần phải lên tiếng theo đó vội vàng đứng dậy lên tiếng:

- Thưa bồi thẩm đoàn, tôi nghi ngờ về tính chân thực của đoạn ghi hình. Tôi đề nghị bồi thẩm đoàn tạm dừng phiên tòa để xác minh lại thông tin trong đó!

Joaquim Barbosa gõ mạnh búa xuống giá đỡ:

- Cộc! Đề nghị luật sư bên nguyên im lặng. Bồi thẩm đoàn đang hỏi trực tiếp nguyên đơn không hỏi luật sư.

Bị từ chối chấp thuận quyền nêu ý kiến, Carlos Drummond đành tiu ngưu ngồi xuống chờ đợi.

Thấy David vẫn ngồi im không trả lời câu hỏi của mình, Joaquim Barbosa lại lên tiếng:

- Tòa nhắc lại, bồi thẩm đoàn muốn nghe ý kiến của bên bị đơn về đoạn ghi hình vừa rồi.

Tom ngồi bên thấy David vẫn dờ dẩn thì mới khẽ kéo tay hắn:

- Đây, David chuyện này là sao? Chủ tọa đang hỏi mày kia!

Cái kéo tay này của Tom quả là có tác dụng, David lập tức được đưa trở về thực tại, hắn nhìn Tom hoang mang hỏi:

- Tòa hỏi cái gì?

Tom nhắc lại:

- Tòa hỏi ý kiến của mày về đoạn ghi hình vừa rồi.

Nghe xong, David cảm thấy rất rối, quả thực không biết nên trả lời thế nào. Liếc nhìn thấy luật sư riêng Carlos Drummond đang ngồi gần đó, hắn đành trả lời:

- Thưa tòa, tôi không biết gì hết về đoạn ghi hình này, tất cả tôi xin được ủy quyền cho luật sư trả lời!

Ở phía trên, Joaquim Barbosa khẽ chau mày rồi quay qua bồi thẩm đoàn hội ý. Sau một lúc, ông ta lên tiếng:

- Do hiện tại phát sinh tình tiết làm thay đổi lớn đến bản chất vụ án nên bồi thẩm đoàn quyết định tạm dừng phiên tòa tại đây. Hồ sơ sẽ được chuyển giao cho các bên có liên quan tiến hành điều tra xác lập lại nội dung vụ án trước khi phiên tòa có thể tái tục trở lại. Các bên đương sự có thể trở về và chờ lệnh triệu tập của tòa. Thay mặt bồi thẩm đoàn, cảm ơn các vị phóng viên, nhà báo và các quý vị khách đã dành thời gian tới tham dự!

Nói xong, vị chủ tọa cầm búa vùng tay gõ mạnh lên để gõ sau đó thu thập hồ sơ đứng lên theo cửa riêng đi ra khỏi phòng xử án.

Joaquim Barbosa vừa khuất bóng sau cánh cửa gỗ khổng lồ thì tại một góc phòng, một người đeo kính mặt mũi xám xịt nghiêng răng nghiêng lợi. Hắn vốn đã chắc chắn xua đối thủ thua chạy nhưng không ngờ lại bị trúng ngược một đòn hồi mã thương quá đau đớn này. Biết đã không thể thay đổi được tình thế, người này cắn răng đứng lên âm thầm đi nhanh ra phía hành lang rồi nhanh chóng biến mất.

Tình tiết mới đã hoàn toàn thay đổi diễn biến hiện trường, theo đó bên bị đơn tưởng chừng như thất bại mười mươi lại có thể lật tay thay đổi ván cờ, bên nguyên đơn đã nắm chắc phần thắng lại trở thành kẻ thông đồng để diễn một vở kịch mà nếu đem ra mổ xẻ thì có thể quy là một án hình sự liên quan tới cạnh tranh bản của một tập đoàn công nghiệp lớn.

Những tin tức này chắc chắn sẽ ngay lập tức được đưa lên mặt báo và trở thành đề tài nóng bỏng cho nhiều giới trong xã hội. Cánh phóng viên biết được điều này nên ngay sau khi phiên tòa kết thúc vội vã lấy cả hai phía nguyên đơn và bị đơn nhằm khai thác được thêm tin tức hữu ích.

Về phía bị đơn là ô tô Việt Nhật, vị phó giám đốc nhà máy tuy không biết tiếng Bồ Đào Nha nhưng lại có thể đọc được phụ đề Anh ngữ và được vị luật sư Michael thông tin bổ sung nên cũng đã biết được tình huống hiện tại. Bất ngờ tìm được đường sống trong chỗ chết nên tất nhiên ông ta vô cùng hào hứng phát biểu, nào là bằng chứng là vô cùng rõ ràng xác thực, nào là ô tô Việt Nhật thực sự là một sản phẩm tốt lấy an toàn và tiện ích của người tiêu dùng làm đầu, nào là tin tưởng tòa án sẽ cho ra câu trả lời công bằng đưa những kẻ đứng đằng sau vụ này ra ánh sáng... những câu hỏi không ngừng được đưa ra, những ánh đèn flash máy ảnh chớp nháy liên tục khiến vị phó giám đốc bỗng nhiên cảm thấy mình như trở thành một ngôi sao vậy.

Bên phía David và Tom dĩ nhiên không có tâm trạng mà trả lời cánh nhà báo, do vậy sau khi trả lời qua quýt là cần phải chờ đợi xác minh video của tòa thì vội vàng lách người chạy mất bỏ lại vị luật sư Carlos Drummond ở lại đưa đầu chịu báng trước hàng loạt những nghi vấn được đưa ra về mức độ minh bạch của hồ sơ tố tụng do văn phòng luật của ông ta kiểm soát.

Ra tới một chỗ vắng, David và Tom mới có thể thở ra một hơi. Cho đến bây giờ, David vẫn không nghĩ ra được bằng cách nào một đoạn video như vậy lại có thể bị ghi lại, phải biết việc này bọn hắn đã làm hết sức cẩn thận vậy tại sao phía Việt Nhật lại nắm được chứng cứ quan trọng như vậy được.

David đang thực sự dùng hết nơ ron thần kinh của hắn để vắt óc suy nghĩ tìm sơ hở nhưng có đến trong mơ hắn cũng không thể biết rằng, bản thân hắn, Tom và Gabriel mới mấy ngày trước đã bị một lực lượng bí ẩn tiến hành bắt cóc và khống chế thần trí để quay lại các video. Sau khi nhiệm vụ hoàn thành thì bọn học cũng bị tẩy não và đưa vào những ký ức giả tạm, con chip đã được tháo rời khỏi đầu bọn họ theo đó sẽ không ai có thể điều tra phát hiện được điều gì bất thường của ba người.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỳ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Gió chướng đổi chiều

Để tạo bằng chứng đảo ngược kết quả vụ án pin xe, thực ra có cách đơn giản hơn đó là trực tiếp khống chế để David, Gabriel và nhiều người khác trước tòa tự thú có điều việc này hiển nhiên sẽ gây ra nhiều khó hiểu và nghi ngờ. Một mặt khác, Lý Đông cũng muốn những kẻ này trong trạng thái tinh táo nhất để đối mặt với hậu quả của những việc mà chúng đã gây ra. Do đó sau khi đạt thành mục đích khống chế, Lý Đông quyết định trả lại sự tự do tinh thần cho bọn chúng.

Phiên tòa tại Brasil là mở đầu cho chuỗi phiên tòa tiếp theo mà Ô tô Việt Nhật phải tham dự có điều các phiên tiếp theo có được diễn ra hay không cũng còn phải chờ tới quyết định của những người đứng đằng sau thao túng vụ việc này.

Buổi tối cùng ngày với phiên tòa mở tại Brasil,

Một cuộc họp qua cầu truyền hình đang được bí mật diễn ra với sự tham gia của lãnh đạo các tập đoàn công nghiệp ô tô hàng đầu thế giới.

Lúc này, Tổng Giám đốc của Volkswagen, Bernd Pischetsrieder đang vô cùng bức dọc và giận dữ chất vấn:

- Ngài Liam Benham, nếu tôi nhớ không nhầm ngài là người đầu tiên vạch ra kế hoạch này, đáng lẽ các ngài phải là có sự chuẩn bị kỹ lưỡng và cẩn thận, sao lại có thể để xảy ra một sai lầm chết người như vậy.

Tại bên này đầu cầu, sắc mặt của Liam Benham lúc đó lúc trắng, khóe mắt sâu hoắm của ông ta co giật một hồi mới trả lời:

- Nói thật với các vị, cho đến hiện tại chúng tôi cũng không biết là sai lầm ở đâu và đoạn băng là do kẻ nào ghi lại.

Như bị đổ thêm dầu vào lửa khi nghe được câu trả lời này, Bernd Pischetsrieder lại lớn tiếng:

- Tôi thấy câu trả lời này từ phía Ford không ổn, không thể có chuyện hai cuộc hội thoại quan trọng như vậy lại đồng thời bị ghi hình mà không để lại manh mối nào cả.

Liam Benham nhếch nhếch mép:

- Ngài Bernd Pischetsrieder, tôi biết ngài rất bất mãn nhưng việc này chúng tôi cũng là bị động. Chúng tôi vẫn đang tích cực cho điều tra lại để có phản ứng thích hợp với tình hình sắp tới.

- Hừ, phản ứng thích hợp? Tôi nghĩ các ngài nên chuẩn bị để đối phó với rắc rối lớn sắp diễn ra thì đúng hơn. Ô tô Việt Nhật chắc chắn sẽ đệ đơn đề kiện ngược lại Ford, vụ này giải quyết không khéo Ford sẽ phải đối mặt với bê bối kinh doanh lớn nhất từ trước đến nay đây.

Liam Benham nghe xong kết luận của Bernd Pischetsrieder thì đen mặt lại có điều hần lại không phản đối bởi những gì vị Tổng Giám đốc của Volkswagen này nói hoàn toàn là khả năng xảy ra trước mắt.

Thấy vừa vào cuộc họp mà diễn biến đã trở nên căng thẳng, Chủ tịch tập đoàn PSA Peugeot Citroen, Carlos Tavares lên tiếng điều đình:

- Được rồi các vị, việc thì cũng đã diễn ra rồi, bây giờ chúng ta phải họp bàn nghĩ cách giải quyết chứ không phải là trách móc hoặc đổ lỗi cho nhau.

Dừng lại một chút lắng nghe thấy không ai có thêm phản ứng gì, Carlos Tavares tiếp tục nói:

- Vụ việc tại tòa liên bang Brasil hôm nay có thể là căn cứ để Ô tô Việt Nhật làm bằng cứ để yêu cầu tòa án tại các nước tạm đình chỉ xét xử để tiến hành điều tra lại. Vậy theo các vị chúng ta nên phản ứng thế nào? Tiếp tục tham gia vụ kiện hay rút đơn?

Bốn đầu cầu truyền hình còn lại im ắng mất một lúc, sau đó Sergio Marchionne – CEO của Chrysler lên tiếng:

- Tôi nghĩ sự việc mặc dù đúng là có tính liên quan nhưng sự vụ của Brasil không hoàn toàn đại diện cho các vụ kiện ở nước khác. Nói cách khác bằng chứng đó chỉ dùng được ở Brasil là chủ yếu mà thôi. Tôi không tin tại các quốc gia khác, Ô tô Việt Nhật lại tiếp tục có năng lực đưa ra các tài liệu tương tự để tòa bác bỏ toàn bộ các cáo buộc mà người của chúng ta đã đưa ra. Hơn nữa, nếu chúng ta rút đơn ngay bây giờ chẳng phải chưa đánh đã hàng, tự mình ra đầu thú hay sao?

Chủ tịch Rick Wagoner của General Motors nãy giờ ngồi một bên chưa nói lời nào, lúc này nghe xong đánh giá của Sergio Marchionne mới gật đầu đồng thuận:

- Đúng vậy! Tôi đồng ý với quan điểm của ngài Sergio Marchionne. Vụ việc tại Brasil không đủ sức xô đổ tính xác thực của các tài liệu chúng ta đã chuẩn bị. Mặt khác cơ quan điều tra Brasil muốn đưa ra một kết luận nào cũng cần một quá trình mà khoảng thời gian này lại quá đủ để chúng ta làm rất nhiều điều khiến tòa án các nước còn lại đưa ra được phán quyết bất lợi cho ô tô Việt Nhật. Tôi cũng tin rằng Ô tô Việt Nhật sẽ không đưa ra được những bằng chứng hữu hiệu mới nào khác do vậy chúng ta không phải rút đơn kiện làm gì cả. Nếu thực sự chúng ta làm điều đó mới là gây nghi ngờ cho cơ quan điều tra và truyền thông và gặp phải rắc rối thực sự. Không cần phải nhìn bóng mây mà cho rằng có bão, tự mình hù dọa bản thân như vậy.

Carlos Tavares nghe xong gật đầu phụ họa:

- Đúng vậy, chúng ta đã làm đến bước này thì càng phải tiếp tục. Tôi nghĩ ít nhất không hạ bệ được SE - Car thì cũng phải quán lấy Ô tô Việt Nhật đẩy vào vòng xoáy kiện tụng kéo dài, tiêu hao sức người và tiền bạc của bọn họ.

Bernd Pischetsrieder hơi dăm chiêu suy nghĩ một chút rồi nhếch miệng lên tiếng:

- Được, nếu các vị đã quyết định làm tới cùng thì tôi ủng hộ theo số đông. Uhm... ngài Liam Benham ngài vẫn còn đủ quyết tâm chứ?

Liam Benham nãy giờ vẫn đang xám xịt lại nghe thấy Bernd Pischetsrieder là đang cố ý hỏi kháy mình thì có chút bực mình gằn giọng:

- Ngài Bernd Pischetsrieder, ngài nên hiểu Liam Benham này không phải kẻ vừa bị đụng xe thì đã không dám ra đường. Đó là chưa nói tới vụ việc vừa rồi ở Brasil vốn chỉ là một lần vấp ngã mà không phải là đụng xe.

Rick Wagoner cười khở rồi đưa ra kết luận:

- Được rồi, nếu mọi người đã nhất trí thì cứ y kế hoạch mà làm. Chúng ta tạm dừng thảo luận ở đây chứ nhỉ?

Hỏi xong và nhận được cái gật đầu của bốn vị đồng sự, Rick Wagoner chủ động cầm điều khiển ngắt kết nối đồng thời cũng bấm tắt luôn điện chiếu sáng trong phòng.

Ngả lưng ra ghế trầm ngâm một chút, Rick Wagoner lẩm nhẩm “Xem ra, việc này cũng cần đẩy thêm một bước mới được”

Nói tới đây Rick Wagoner khẽ liếc mắt về một góc khuất nơi mà máy quay không ghi lại được lên tiếng:

- Bundy, hãy liên lạc với băng Blackwater, nói tôi có một giao dịch cần thương lượng với bọn họ!

Trong góc tối không rõ mặt người, một âm thanh trầm thấp đáp lại:

- Vâng, Boss!

*****

Vài ngày sau,

Năm nhà lãnh đạo cao cấp nhất của các tập đoàn ô tô lừng lẫy họp bàn quyết định tiếp tục triển khai kế hoạch đã vạch ra từ trước tuy nhiên diễn biến những phiên tòa diễn ra sau đó đã nhanh chóng cho họ biết mình đã mắc sai lầm chí mạng như thế nào.

Bằng biện pháp tương tự như phiên tòa đầu tiên tại Brasil, ngay phiên tòa thứ hai và thứ ba diễn ra cùng giờ tại Đức và Pháp, Ô tô Việt Nhật cũng ngay lập tức đưa ra được các bằng chứng là các đoạn ghi âm, ghi hình, ảnh chụp cho thấy có sự móc nối của nguyên đơn và một tổ chức phía sau để mưu hại cho Việt Nhật. Những tin tức quá bất ngờ này ngay lập tức được báo về cho các lãnh đạo tập đoàn khiến họ bị sốc nặng và lâm vào đình trệ tư duy tạm thời.

Trong số này người choáng váng nhất chính là Bernd Pischetsrieder, Tổng Giám đốc của Volkswagen. Phải biết việc này do đích thân ông ta liên hệ với một tổ chức ngầm có quan hệ mật thiết để tổ chức thực hiện, vậy mà không hiểu làm thế nào phía ô tô Việt Nhật cũng lại có được đoạn ghi âm giữa ông ta và tên trùm của tổ chức ngầm đó trong lần gặp gần nhất. Mặc dù chỉ là đoạn ghi âm không có hình ảnh nhưng một điều dễ hiểu là cảnh sát không khó để đối chiếu ra giọng nói trong đoạn ghi âm và giọng nói của Bernd Pischetsrieder là cùng một người.

Nỗi ám ảnh bại lộ tung tích khiến một loạt các vụ kiện sau đó chỉ có bên bị đơn mà không xuất hiện nguyên đơn thậm chí còn có những nơi lập tức xin rút đơn kiện bất chấp việc này có thể gây ra nghi ngờ càng lớn hơn đối với công chúng.

Vụ án SE – Car bắt đầu không còn có tính vụ việc mà đã trở thành một sự kiện có tính toàn cầu khi truyền thông khắp nơi trên thế giới bắt đầu tập trung khai thác và đăng tải tin tức ồ ạt trên các mặt báo. Mặc cho các nỗ lực can thiệp tới từ phía các tập đoàn nhằm bưng bít sự thật, âm mưu bần thiêu nhằm vu khống và dìm chết một sản phẩm cách mạng như SE – Car đã bị lộ ra ánh sáng, theo đó dư luận bắt đầu thay đổi chiều tấn công, hướng mũi giáo ngược trở lại những tập đoàn âm thầm đứng phía sau thao túng khiến bộ phận đối ngoại và xử lý khủng hoảng truyền thông của các tập đoàn này lâm vào tình trạng sút đầu mẻ trán loay hoay đối phó một cách không có định hướng.

Vụ việc này cũng là cơ hội cho các tổ chức bảo vệ môi trường và những người ủng hộ năng lượng tái tạo phát động phong trào phản đối và tẩy chay các sản phẩm ô tô truyền thống của các tập đoàn này đồng thời vận động người tiêu dùng ký vào đơn thỉnh nguyện chính phủ xem xét lại các chính sách đối với ô tô điện.

Áp lực truyền thông, áp lực người dân, áp lực các tổ chức chính trị xã hội tạo ra chấn động mạnh tới mức, chính phủ của chính các quốc gia có nền công nghiệp ô tô phát triển vì muốn giữ uy tín của mình phải đứng ra trấn an, cam kết sẽ xem xét thấu đáo nhất vụ việc, quyết không vì bảo vệ lợi ích của một vài tập đoàn mà hi sinh lợi ích của người tiêu dùng. Theo đó những ồn ào mới được kiểm soát lại, các chính phủ mới có đủ thời gian họp bàn với các tập đoàn để tìm đối pháp.

Quay trở lại với Ô tô Việt Nhật bây giờ, khác hẳn với bầu không khí nặng nề u ám trước đó, sức sống và niềm tin đã trở lại thậm chí còn mạnh mẽ hơn trước rất nhiều. Ai cũng không thể tưởng tượng được những người điều hành tập đoàn lại có thể đánh ra một đòn hồi mã thương hay đến vậy. Làm việc ở một công ty có năng lực và sức mạnh đối kháng bậc này mọi nhân viên đều cảm thấy ngày SE – Car thống lĩnh và dẫn đầu đã không còn xa, ô tô Việt Nhật chắc chắn sẽ trở thành cự đầu dẫn dắt cả ngành công nghiệp có doanh số đứng đầu toàn cầu này.

Cách thức xử lý khủng hoảng của Ô tô Việt Nhật khiến truyền thông hết lời ca tụng, đối thủ sợ hãi, bạn bè đối tác nể phục và nhân viên tự hào. Để đánh giá về ô tô Việt Nhật bây giờ, có thể dẫn lời nhận xét ngắn gọn nhưng khá đầy đủ khi được phỏng vấn của một lãnh đạo tập đoàn xe sang Aston Martin: “Sâu không lường được”

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỳ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Lựa chọn đối sách

Phòng họp Công ty Cổ phần Ô tô điện Việt Nhật

Trái ngược với các buổi họp diễn ra trước đó, chủ tịch Toyota Katsuaki Watanabe khi này mặt mày rạng rỡ nhìn các thành viên cuộc họp cười lớn:

- Ha ha, thật là tuyệt vời. Cái cảm giác này thật giống như bệnh nan y được chữa khỏi vậy.

Bùi Lợi thigật đầu phụ họa:

- Đúng thế, quá sáng khoái. Tôi đang nghĩ tới phe bên kia giờ phải chịu cảnh mất ăn mất ngủ như chúng ta mấy tuần vừa qua mà thấy hả lòng hả dạ.

Vũ Nhung lẳng lặng ngồi một bên nghe câu chuyện của các lãnh đạo, chốc chốc lại liếc mắt nhìn về phía chàng trai đang bình thản ngồi ở vị trí chủ tọa mà xao xuyến trong lòng. Không cần phải tìm hiểu quá nhiều, Vũ Nhung chỉ cần nhìn biểu hiện vui vẻ quá đỗi như mới thoát từ từ môn quan trở về của cao tăng ô tô Việt Nhật, nàng cũng biết tình cảnh nguy nan của công ty là ở mức độ như thế nào. Ấy thế mà khi mà mọi bộ óc tài giỏi nhất của Việt Nhật, Kỹ nguyên mới cũng như Toyota đều bó tay thúc thủ thì Lý Đông lại dùng bản lãnh của mình ung dung xoay vần thế cục vốn tưởng rằng đã lâm vào hiểm cảnh mười mươi. Sau sự việc này, không riêng gì Vũ Nhung mà rất nhiều người lãnh đạo đang ngồi đây đều càng thêm tin tưởng rằng đi theo một người thủ lĩnh tài ba lỗi lạc như vậy chắc chắn tương lai bọn họ sẽ đạt tới một đỉnh cao khó mà lường trước.

Khác với tất cả mọi người, trong phòng, Trần Hàng có lẽ là người duy nhất không lộ ra vẻ mặt sùng bái với Lý Đông, không phải là hẳn không ngưỡng mộ Lý Đông mà nguyên nhân chủ yếu là chỉ một mình Trần Hàng biết năng lực của Lý Đông thể hiện ra trước mắt mọi người mới chỉ là phần nổi của tảng băng chìm. Trần Hàng tự hỏi nếu những người ở đây biết được Lý Đông không những là một thương nhân mà còn là một thiếu tướng quân đội, nắm trong tay quyền lực của một cứ điểm mà bất kỳ một thứ khí tài nào xuất hiện cũng đủ san phẳng một quân khu thì họ sẽ nghĩ gì đây? Phải biết sức uy hiếp của Lý Đông khi đó không chỉ giới hạn trong một tập đoàn nào đó mà chắc chắn là cả các cường quốc khi biết được cũng phải e dè hẳn, đây là còn chưa kể tới Lý Đông còn có một tổ chức bí mật nào đó được trang bị nhiều loại vũ khí kỳ lạ mà đến chính Trần Hàng hẳn cũng còn không biết rõ.

Sự sùng bái của Trần Hàng đối với Lý Đông bây giờ không chỉ dừng lại ở cấp độ ngưỡng mộ, ở một mặt nào đó, Trần Hàng có cảm giác Lý Đông như một thần nhân được trời cao an bài để thực hiện một sứ mệnh to lớn và có ý nghĩa trọng đại nào đó. Nếu không là thế thì vì lý do gì trên thân một thanh niên chưa tới hai mươi tuổi lại có thể hội tụ được những khả năng phi thường như vậy.

Lúc này, đợi cho mọi người bày tỏ niềm vui và xả đi một thân oán khí, Trần Hàng mới lên tiếng:

- Được rồi, các vị, chúng ta quay trở lại nội dung chính thôi nhỉ?

Watanabe mỉm cười đồng thuận:

- Vâng! Ngài Trần Hàng, mời ngài chủ trì cuộc họp!

Sau Watanabe, thấy các thành viên khác cũng đồng loạt gật đầu ra hiệu đồng ý, Trần Hàng mới đặt ra vấn đề:

- Uhm... như các vị đã biết, mặc dù các phiên tòa đều đang tạm hoãn chờ kết quả điều tra bổ sung nhưng phán quyết thế nào thì chúng ta cũng có thể đoán được. Hôm nay triệu tập các vị tới đây là để cùng mọi người thảo luận về cách thức phản ứng tiếp theo đối với những thế lực đứng sau gây ra sự cố pin xe điện. Hiện tại, về cơ bản chúng ta có hai lựa chọn được đưa ra. Một là phương án dĩ hòa vi quý với điều kiện các tập đoàn này phải ngừng gây sức ép để các chính phủ tháo dỡ rào cản tạo lập thị trường tự do cho chúng ta, hai là dùng biện pháp mạnh, tập hợp hồ sơ đồng loạt khởi kiện hành vi cạnh tranh phi pháp của bọn họ, yêu cầu bồi thường tổn thất đã gây ra cho chúng ta thời gian vừa qua. Uhm... các vị cân nhắc lợi hại rồi cho ý kiến thảo luận.

Trần Hàng phát biểu xong, các thành viên trong phòng trở nên trầm tư, ai cũng đang phân tích phương án hợp lý. Sau một hồi, chủ tịch Toyota Watanabe là người lên tiếng trước:

- Thưa các vị, tôi nghĩ chúng ta nên lựa chọn phương án một. Tôi vẫn luôn quán triệt tư tưởng của người phương Đông chúng ta, làm gì cũng cần phải để lại một đường, cá chết lười rách, làm tuyệt không phải là phương án hay. Mặc dù vừa rồi chúng ta chơi cò là trên tay họ nhưng thực lực của mấy tập đoàn này nếu thực sự bùng nổ thì cũng không chỉ biểu hiện ra bên ngoài đơn giản như vậy. Nếu chúng ta quyết tâm làm tới cùng với họ thì sức phản kháng ngược lại như thế nào rất khó nói trước. Một mình chúng ta phải chống lại sức ép của toàn bộ nhóm này thì sẽ phải hao tốn rất nhiều tài lực và thời gian, không tốt cho sự phát triển kinh doanh lâu dài của chúng ta. Đó là còn chưa nói tới nếu chúng ta chỉ cần sơ sẩy một bước nào đó thì việc bị ép ngược cũng rất có thể xảy ra. Do vậy lựa chọn cùng hài hòa phát triển vẫn là tốt hơn cả.

Watanabe nói tới đây thì dừng lại chờ đợi. Những phân tích này của vị chủ tịch Toyota cũng là quan điểm của nhiều người, trong đó có cả Bùi Lợi. Theo đó, ông ta lên tiếng ủng hộ:

- Tôi thấy ý kiến của ngài Watanabe là hợp lý, bức chỏ nhảy tường không nên là phương án được lựa chọn. Mọi người cũng hiểu một con thỏ bị ép vào góc tường cũng có thể cắn trả quyết liệt nói gì tới mấy tập đoàn này cũng không phải là thỏ non hiền lành gì, họ chính là những con mãnh hổ hàng thật giá thật. Nếu chúng ta làm căng lên không khéo lường bại câu thương thì chẳng tốt đẹp gì cho cả đôi bên.

Lý Đông từ đầu buổi lạng lạng ngồi chủ trì không nói gì nhiều, nghe tới đây hẳn bắt ngờ lên tiếng:

- Đây là ý kiến thống nhất của tất cả mọi người?

Đa số thành viên khẽ liếc nhìn nhau sau đó đồng loạt gật đầu, duy chỉ Trần Hàng là trầm ngâm nhìn xuống ly trà mà không có biểu hiện gì cho thấy hẳn đồng ý. Việc này tất nhiên không qua được mắt Lý Đông, theo đó hẳn nhìn Trần Hàng nhếch miệng hỏi lại:

- Anh Trần Hàng, anh có ý kiến khác?

Nhìn lên và bắt gặp ánh mắt chăm chú của Lý Đông đang nhìn mình, Trần Hàng nghiêm mặt gật đầu:

- Vâng, nếu tôi được quyết định, tôi sẽ chọn phương án còn lại.

Lý Đông nheo mắt:

- Uhm... Hãy cho mọi người biết lý do của anh!

Trần Hàng gật đầu, sắp xếp suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ngài Watanabe có nhắc tới một lời khuyên của người Đông Phương, làm gì cũng cần phải lưu một đường nhưng tôi cũng muốn nhắc lại để các vị biết người Đông Phương cũng còn một câu khác đó là “Nhân nhượng với kẻ thù chính là tàn nhẫn với chính mình”. Với hiện trạng hiện nay, tôi thấy rõ ràng quan hệ cạnh tranh một mất một còn giữa sản phẩm ô tô điện và ô tô chạy nhiên liệu hóa thạch đã được xác lập trên thực tế và chắc chắn không thể thay đổi. Là người đi tiên phong trong dòng mới, hiển nhiên chúng ta là người đang nắm ưu thế lớn hơn đối thủ rất nhiều theo đó khả năng sản phẩm của chúng

ta chiếm lĩnh thị trường là rất lớn. Với tình trạng như vậy các vị lại đơn giản cho rằng chỉ cần thỏa hiệp là chúng ta có thể yên ổn phát triển sao? Xin lỗi nếu tôi phải nói điều này, quan điểm đó thật sự quá ngây thơ rồi. Để sinh tồn, chắc chắn phía bên kia sẽ sử dụng tới nhiều thủ đoạn thậm chí còn âm độc hơn lần này nhiều để có thể đưa chúng ta vào hiểm cảnh. Do vậy thay vì lựa chọn giải pháp chỉ có tính an ổn ngắn hạn thì hãy lựa chọn phương án có thể giải quyết được vấn đề lâu dài dù chắc chắn sẽ có gian nan ban đầu.

Lời phát biểu của Trần Hàng dừng ở đây. Lý Đông nghe xong thì mắt sáng lên vui mừng, Trần Hàng người này tốc độ trưởng thành quả nhiên rất lớn, trải qua vài năm cầm quyền thì đã có được tầm nhìn sâu rộng để giải quyết những vấn đề phức tạp. Theo đó, lựa chọn này của Trần Hàng cũng chính là lựa chọn của Lý Đông. Lý Đông thấy cái gì mà chó cùng dứt đuôi, bức chó nhảy tường, cá chết lười rách... đó chỉ là giành cho những người yếu bóng vía thiếu quyết đoán, kẻ nào đó có thể sợ chứ Lý Đông hần thì không bao giờ. Trải qua nhiều năm thương trường, hần đã rất thấm thía việc không nhô cỏ tận gốc là tai hại như thế nào. Tất nhiên nói như vậy cũng chỉ là mang tính hình ảnh, thực tế mà nói, Lý Đông cũng không có khả năng cho mấy tập đoàn này phá sản ngay lập tức để giải quyết rốt ráo uy hiếp có điều năng lực để làm suy yếu hoặc có khả năng chế bọn họ tới mức không còn đủ sức gây ra bất kỳ nguy hiểm nào cho ô tô Việt Nhật thì lại hoàn toàn có thể.

Khẽ gật đầu, Lý Đông lại nhìn các đồng sự hỏi:

- Các vị, mọi người thấy phân tích vừa rồi của anh Trần Hàng thế nào?

Chủ tịch Watanabe khi trước tự tin với phương án của mình lựa chọn bao nhiêu thì bây giờ lại phân vân bấy nhiêu. Khẽ dùng ngón trỏ của bàn tay phải nhíp nhẹ lên bàn như để làm tăng mạch suy nghĩ, sau giây lát Watanabe lên tiếng:

- Ngài Trần Hàng phân tích cũng rất có lý, quả thật quan hệ giữa ô tô điện và ô tô chạy nhiên liệu hóa thạch đã không thể dung hòa, chính xác là một mất một còn. Có điều nếu chúng ta lựa chọn đối đầu trực diện thì cần phải nghiên cứu rất kỹ phương án thích hợp, tránh vì dồn toàn bộ lực lượng lên phía trên mà bị đối thủ đâm lên phía sau.

Bùi Lợi nghe xong thì cũng hơi lưỡng lự, ông ta không trả lời câu hỏi của Lý Đông mà nhìn vị chủ tịch trẻ đặt vấn đề:

- Tôi thấy mỗi phương án đều có lợi và hại của nó. Vậy theo ý kiến của chủ tịch, chúng ta cần làm theo cách nào?

Lý Đông có chút bật cười nhìn Bùi Lợi, người này vẫn luôn bộc trực như vậy. Lý Đông hần thân là chủ tịch đang muốn thăm dò ý kiến tư vấn của thuộc hạ thì người này lại dám đi hỏi ngược lại hần. Thành thật mà nói, Lý Đông thực tế đã có quyết định cuối cùng nhưng hần vẫn hỏi để đánh giá lại mức độ phát triển năng lực và tố chất của các cá nhân mà thôi. Lý Đông biết tập đoàn tương lai sẽ càng ngày càng lớn mạnh do vậy đối mặt với áp lực và khó khăn cũng càng lúc càng nhiều. Theo đó bản lĩnh của đội ngũ thuộc cấp đòi hỏi cũng phải có sự bành trướng tương xứng đặc biệt là những người nắm quyền hành to lớn như Trần Hàng chẳng hạn.

Đã đạt được mục đích của mình nên Lý Đông cũng không tiếp tục dò xét thêm những người khác. Theo đó hần dựng thẳng người dậy nghiêm túc trả lời câu hỏi của Bùi Lợi:

- Uhm... Cá nhân tôi đồng ý với sự lựa chọn của anh Trần Hàng.

Hơi dừng lại một chút để quan sát sắc mặt và phản ứng của thuộc cấp và đối tác, Lý Đông tiếp tục:

- Các vị, mục tiêu của chúng ta không phải là là một hãng xe làng nhàng, đích đến cuối cùng của Ô tô Việt Nhật chính là phải trở thành số một. Vị trí này sẽ không bao giờ là chỗ dành cho những kẻ nhút nhát không dám hành động hoặc làm gì cũng ngó trước nhìn sau. Tôi biết rằng những tập đoàn kia tuy mạnh nhưng phải hiểu chúng ta cũng không phải là kẻ yếu. Chúng ta đã có thể đánh bại họ một lần thì cũng có thể tiếp tục cho bọn họ nếm mùi của kẻ thua cuộc do vậy chỉ cần mọi người ở đây đồng lòng, tôi tin chắc chúng ta hoàn toàn có thể đạt được mục đích đó của mình.

Lý Đông phát biểu xong, cả phòng không có ai lên tiếng phản đối, tất cả đều im lặng suy nghĩ về phương án của Trần Hàng và Lý Đông lựa chọn.

Sau một lát, Watanabe nhìn Lý Đông sâu sắc nói:

- Ngài Lý Đông, tôi đang cảm thấy mình rất may mắn vì trước đây đã lựa chọn hợp tác thay vì trở thành đối thủ trực tiếp của ngài. Thành thực mà nói, ngài khiến tôi không đủ tự tin để có thể cùng ngài đứng ở hai bờ chiến tuyến!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 146: Tập đoàn lính đánh thuê

Bên kia bờ Đại Tây Dương,

Moyock, Bắc Carolina, nước Mỹ.

Vùng bình nguyên bằng phẳng với những bãi cỏ xanh mướt, hồ nước rộng lớn mênh mông và những ngôi nhà xinh đẹp mang phong cách đặc trưng Mỹ

quốc mang tới cho du khách một cảm giác yên bình không ngờ rằng lại nơi đồn trú của tập đoàn lính đánh thuê thiện chiến nhất thế giới “Blackwater”.

Lực lượng này được thành lập từ năm 1997 bởi một cựu nhân viên của CIA tên là Bernard Ebbers và mấu chốt thành công của Blackwater chính là từ mối quan hệ chặt chẽ giữa kẻ này với một số nhân vật cộm cán của đảng Cộng hòa và quân đội Mỹ.

Bernard Ebbers sinh ra trong một gia đình cực kỳ giàu có và thế lực ở Holland, bang Michigan. Cha hắn ta cũng là một cựu quân nhân của không quân Mỹ, sau khi xuất ngũ thì thành lập hãng Bernard Corporation chuyên về sản xuất linh kiện xe hơi. Hãng này nhanh chóng gặt hái thành công, trở thành đơn vị kinh tế chủ lực của địa phương và giúp cha Bernard xây dựng quan hệ với các chính trị gia cấp cao thuộc đảng Cộng hòa.

Tiếp nối truyền thống gia đình, Bernard nhập ngũ và trở thành thành viên của đội đặc nhiệm siêu tinh nhuệ SEAL. Chính trong môi trường này, hắn ta đã nung nấu ý tưởng thành lập công ty quân sự và an ninh tư nhân. Sau khi cha hắn qua đời, Bernard nhận được phần thừa kế 500 triệu USD và xuất ngũ để thành lập Blackwater.

Những thành viên chủ chốt ban đầu của Blackwater không ai khác chính là một số đồng đội SEAL của Bernard. Đây cũng chính là chiến lược hoạt động của hãng này: tuyển dụng từ quân đội và cảnh sát, vừa không tốn phí đào tạo vừa có người tham gia huấn luyện cho tân binh theo hợp đồng với chính phủ các nước. Những nhân viên chủ chốt đều là cựu đặc nhiệm SEAL (Mỹ), SAS (Anh)... từng trải qua quá trình rèn luyện, sàng lọc cực kỳ khắc nghiệt để có những kỹ năng chiến đấu đặc biệt như giải thoát con tin, thăm dò thông tin tại những khu vực do đối phương kiểm soát, hoạt động ở nhiều điều kiện địa hình khác nhau, sử dụng được nhiều loại vũ khí, phương tiện...

Thời điểm Bernard thành lập Blackwater cũng thuộc giai đoạn chính phủ Mỹ siết lại chi tiêu quốc phòng và giảm số lượng binh sĩ từ 2,3 triệu còn 1,6 triệu, mở đường cho các công ty quân sự tư nhân chia sẻ hoạt động. Nhờ các quan hệ được xây dựng từ thời cha mình, Bernard đã làm cho Blackwater nhanh chóng ký được nhiều hợp đồng quan trọng với Lầu Năm Góc, đặc biệt kể từ sau sự kiện 11 tháng 9 năm 2001. Nhiều người nhận định Blackwater được như ngày nay chính là nhờ Osama bin Laden. Trong ngân sách hơn 100 tỉ USD mà chính phủ Mỹ chi cho các công ty quân sự tư nhân trong cuộc chiến chống khủng bố, Blackwater là một trong những hãng giành được phần lớn nhất.

Blackwater không chỉ nổi bật về khả năng kinh doanh mà còn “vượt trội” về tai tiếng. Đỉnh điểm là vụ xả súng làm 17 dân thường thiệt mạng tại Baghdad và một số nhân viên của hãng đã bị truy tố. Ngoài ra, theo báo cáo của hạ viện Mỹ, Blackwater còn có liên quan đến rất nhiều vụ nổ súng ở Iraq, trong đó có nhiều trường hợp là do lính của tập đoàn bắn trượt. Bên cạnh đó, tờ The New York Times đưa tin Blackwater bị phạt 42 triệu USD vào tháng 8.2004 vì buôn bán vũ khí trái phép ở Afghanistan.

Sau những vụ tai tiếng, lợi thế của Blackwater bị suy giảm, tuy nhiên hãng này vẫn được CIA tin tưởng. Một số tờ báo lớn còn đưa tin sau vụ việc, Blackwater đã giành được thêm một hợp đồng thuê của CIA trị giá lên đến 120 triệu USD. Theo bản thỏa thuận này, một chi nhánh của Blackwater sẽ chịu trách nhiệm bảo vệ trong vòng 18 tháng các cơ sở và nhân sự làm việc tại các lãnh sự quán của Mỹ ở thành phố Herat và Mazar-i-Sharif, miền Bắc Afghanistan. Tại một số căn cứ bí mật ở khu vực biên giới Pakistan - Afghanistan, hãng này còn được phép dùng máy bay không người lái để tiêu diệt các phần tử Taliban và al-Qaeda.

Sau khi chiến tranh Iraq kết thúc, một số nhân chứng tố giác người của Blackwater nhiều lần tiến hành các phi vụ giết hại thường dân bừa bãi khiến họ phải chịu búa rìu dư luận. Bộ Nội vụ Iraq sau đó đã tuyên bố tước giấy phép hành nghề của Blackwater ở Iraq. Nhà Trắng và Lầu Năm Góc, trước sức ép của quốc hội và dư luận, cũng đã buộc phải tiến hành điều tra về công ty Blackwater. Trong một loạt bài báo được đăng tải sau đó, các nhân viên của Blackwater lộ rõ là những tên lính đánh thuê chỉ cần có tiền là hành động bất kể đúng sai, phải trái. Có tờ báo Mỹ đã chỉ trích Eric đang xây dựng một quân đội tư nhân chỉ phục tùng ông ta mà không chịu sự kiểm soát của chính phủ Mỹ.

Cho đến hiện tại, tập đoàn có 2.000 nhân viên chính thức tại chín quốc gia và hàng chục ngàn nhân viên hợp đồng thời vụ ở những vùng giao tranh trên khắp thế giới.

Trụ sở chính của Blackwater tại Moyock là một trại huấn luyện hiện đại rộng 24 km² với bãi đáp máy bay, 52 thao trường, các ngôi làng giả để thực hành trình sát, tấn công. Trong bãi đáp là nhiều trực thăng thuộc dòng Bell 412, Black Hawk cùng 1 máy bay Dash 8 để chuyển quân. Trại huấn luyện này còn được dùng cho các hợp đồng huấn luyện kỹ thuật quân sự với quân đội, cảnh sát Mỹ hoặc các nước khác. Tổng cộng mỗi năm có khoảng 30.000 người được rèn luyện tại đây.

Khi này, trên trục đường mòn rải đá vụn trong khu căn cứ, một chiếc Cadillac đen bóng đang chậm chậm hãm dần tốc độ rồi rẽ vào trước cửa một căn nhà được xây bằng đá xanh kiên cố thì dừng lại.

Từ trên xe, một người đàn ông tóc vàng, mặt vuông vức bước xuống. Khi người này vừa xuất hiện thì từ bên trong nhà một người khác cũng vội vàng bước ra lên tiếng:

- Ngài Rick Wagoner, tôi là Direk Sivers, phụ tá của đoàn trưởng Bernard Ebbers. Hiện tại đoàn trưởng đang nhận được cuộc gọi khẩn từ chỉ huy nhóm biệt kích tại Baghdad nên bố trí tôi ở đây để tiếp ngài. Mời ngài vào bên trong!

Rick Wagoner cảm thấy hơi khó chịu khi biết mình phải chờ đợi nên lập tức hỏi lại:

- Ngài phụ tá, tôi muốn biết khi nào thì đoàn trưởng Bernard Ebbers có thể quay trở lại đây?

Vị phụ tá Direk Sivers biết vị Chủ tịch của GM đang có chút không hài lòng nên vội vàng trả lời:

- Vâng, ngay khi có thể, đoàn trưởng sẽ có mặt sớm nhất tại đây.

Rick Wagoner bực mình lớn giọng:

- Ngài phụ tá, tôi cần một thời gian cụ thể chứ không phải một cái hẹn không rõ ràng như vậy. Tôi đến đây là có lịch trình nên không thể chờ đợi lâu, phía sau còn có rất nhiều công việc cần xử lý.

Direk Sivers cười khó giải thích:

- Ngài Rick Wagoner, thật sự mong ngài lượng thứ. Ngài là khách quý nên chúng tôi biết việc đoàn trưởng không thể có mặt để tiếp đón ngài đó là thất trách của chúng tôi nhưng quả thật sự việc tại Baghdad đang vô cùng cấp bách không thể không có ý kiến chỉ đạo của đoàn trưởng được. Có điều, tôi nghĩ rất nhanh đoàn trưởng sẽ có mặt tại đây thôi!

Rick Wagoner dò xét:

- Đoàn trưởng của các anh chính xác hiện tại đang ở đâu?

- Vâng, Đoàn trưởng đang trong hầm ngầm chỉ huy nằm ngay trong căn cứ. Xin mời ngài vào bên trong, tôi sẽ liên lạc lại ngay với đoàn trưởng để thông báo là ngài đã tới.

Cân nhắc một chút, cuối cùng Rick Wagoner vẫn gật đầu sau đó nói gót theo Direk Sivers tiến vào bên trong ngôi nhà.

Sau khi đưa Rick Wagoner vào một căn phòng kín và rót một ly cà phê cho ông ta, Direk Sivers vội vàng xin phép ra ngoài liên lạc với đoàn trưởng của hắn.

Hiện trường còn lại một mình, Rick Wagoner cau mày cầm lên ly cà phê nhấm nháp, có điều khi vừa nhấp vào ngụm đầu tiên ông ta vội vàng phun ra bởi không chịu được mùi vị đậm đặc của nó. Cà phê gây sốc lại kèm với việc phải chờ đợi, Rick Wagoner không nhận được bùong lời văng tục:

- Mẹ kiếp, lại là Death Wish Coffee. Thứ đồ uống chết tiệt!

Ngay khi Rick Wagoner vừa xả xong lời bực tức thì ngoài cửa có tiếng cười lên sang sảng:

- Ha ha, nói cho chính xác là Nitro cold brew 11- ounce, loại cà phê siêu đậm đặc mạnh nhất trong dòng sản phẩm của Death Wish.

Rick Wagoner theo bản năng ngẩng đầu lên thì nhận ra người vừa tới chính là vị đoàn trưởng Bernard Ebbers của binh đoàn lính đánh thuê Blackwater mà ông ta đang muốn hẹn gặp.

Tò ra có chút không thoải mái, Rick Wagoner cau mày hỏi:

- Chẳng phải vị phụ tá nói anh đang phải tiếp một cuộc điện đàm quan trọng từ Baghdad sao?

Bernard Ebbers gật đầu:

- Đúng vậy, có điều tôi cũng không dám để ngài chờ đợi lâu nên sau một số trao đổi quan trọng, tôi đã giao phần việc còn lại cho vị phó đoàn trưởng để tới đây tiếp đón ngài.

Nói xong, Bernard Ebbers theo nghi thức xã giao thông thường là đi tới bắt tay Rick Wagoner sau đó rào bước tiến về phía quầy bar.

Rót lấy một ly lớn cà phê pha sẵn giữ trong ấm bảo ôn, Bernard cầm lên tới ngồi đối diện với Rick Wagoner để bắt đầu trò chuyện.

Có lẽ đã quen với phong cách hành xử phóng khoáng của nhà binh nên Bernard cũng không nói nhiều lời khách sáo như nhiều người khác, hắn tự nhiên nhấp một ngụm cà phê, hai mắt khẽ lim dim ra chiều rất là thưởng thức loại đồ uống này.

Bằng đi vài giây, sau khi cảm thụ vị sốc kích thích mà cà phê bắt đầu mang lại, Bernard Ebber mới mở mắt ra nhìn vị khách đối diện. Khi này thấy ánh mắt có chút e ngại của Rick Wagoner đang nhìn mình, Bernard khẽ nhếch miệng cười rồi lên tiếng hỏi:

- Ngài Rick Wagoner, ngài không thích loại cà phê này sao?

Rick Wagoner nét mặt có chút xám xịt lắc đầu:

- Uhm... Những thứ hạng nặng như thế này, tôi không dùng được!

Bernard Ebbers cười lớn:

- Ha ha, ngài Rick Wagoner, xin lỗi vì ở đây chúng tôi lại chỉ có duy nhất loại đồ uống này. Ngài cũng biết công việc của chúng tôi phải thường xuyên duy trì sự tinh táo nên rất cần những loại cà phê có tính kích thích như vậy.

- Uhm, không sao. Anh không cần bận tâm!

Rick Wagoner gật đầu tỏ vẻ thông cảm. Mặc dù không phải quá để ý tin tức nhưng với một người thường xuyên phải dựa vào đồ uống kích thích để làm việc khuya, ông ta cũng được thư ký giới thiệu về loại cà phê Death Wish Coffee này chính là loại có khả năng chống buồn ngủ mạnh nhất thế giới. Nó

có lượng caffeine gấp ba lần lượng có trong những hạt cà phê thông thường nhờ trải qua một quy trình rang xay đặc biệt. So sánh với hai loại cà phê có công năng tương tự trên thị trường hiện tại là Redbull và Monster, hàm lượng caffeine của Death Wish Coffee cao tới hơn năm lần. Bernard Ebbers nói đúng là không sai, loại đồ uống này quả là rất thích hợp cho những tay lính trong lực lượng đánh thuê luôn cần phản ứng nhanh khi thi hành nhiệm vụ

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Giao dịch khủng bố và tranh chấp ái tình

Thấy cũng nên vào vấn đề chính, Bernard đặt ly cà phê xuống rồi dựng thẳng người nhìn Rick Wagoner lên tiếng hỏi:

- Ngài Rick Wagoner, tôi biết ngài cũng đang rất bận. Được rồi, hãy nói ra yêu cầu của ngài đi!

Nheo mắt nhìn Bernard giây lát, Rick Wagoner hỏi lại:

- Uhm... Sẽ không vấn đề gì nếu tôi muốn các anh thổi tung một nhà máy chứ?

Bernard nhếch miệng cười:

- Sẽ không vấn đề gì nếu chi phí cho điều đó là đầy đủ. Mà điều đó tôi nghĩ không có gì là khó với GM phải không?

Rick Wagoner không đáp lời câu hỏi của Bernard, ông ta lúi túi trong ca táp bên cạnh ra một tập hồ sơ đẩy tới trước mặt vị đoàn trưởng lính đánh thuê sau đó lên tiếng:

- Đây là tất cả thông tin về nhà máy. Anh xem đi!

- Uhm!

Đưa tay cầm lên tập hồ sơ, Bernard mở ra và chăm chú đọc nội dung trong đó.

Chỉ mười phút sau, Bernard đặt lại tập tài liệu lên bàn rồi mỉm cười nhìn Rick Wagoner hỏi:

- Chỉ đơn giản như vậy?

Rick Wagoner nhếch mép:

- Đúng! Chỉ đơn giản như vậy!

Bernard gật đầu hỏi lại:

- Thời điểm tiến hành và mức độ nhiệm vụ thì sao?

- Càng sớm càng tốt, về mức độ thì... hoàn toàn phá hủy!

- Ngoài việc này ngài có còn yêu cầu nào khác không?

- Tạm thời là như vậy! Các anh cho một cái giá đi!

Bernard lên tiếng thăm dò:

- Uhm... Ngài cũng biết phía bên kia an ninh lắm cũng rất gắt do vậy đưa người và vũ khí vào cũng không phải quá dễ dàng.

- Hừ! Cái tôi cần là kết quả, không cần biết đến khó khăn của các anh là gì. Anh cho tôi biết chi phí là được!

Cân nhắc một chút, Bernard đề xuất:

- Uhm... vậy thì 40 triệu USD? Thế nào?

Rick Wagoner không cần suy nghĩ liền gật đầu:

- Được, không vấn đề gì! Tiền sẽ được chuyển khoản vào tài khoản ngay khi các anh yêu cầu.

Bernard cười lớn:

- Ha ha, quả là chủ tịch của một tập đoàn hùng mạnh, làm việc rất là sáng khoái! Tốt lắm, chúng tôi chấp nhận nhiệm vụ này của ngài.

Rick Wagoner hỏi lại:

- Tôi không cần nói lý do cho yêu cầu này chứ?

Bernard nhếch mép:

- Lý do? Không cần! Tiền là lý do hợp lý nhất rồi!

Liếc mắt thấy Rick Wagoner đang lom lom nhìn mình, Bernard cười khẩy nói thêm:

- Với chúng tôi, vậy là đủ!

Rick Wagoner nheo mắt giây lát sau đó gật đầu:

- Tốt! Anh nói đúng, ở thế giới này, tiền là đủ rồi!

Bernard nhấp thêm một ly cà phê sau đó tiếp tục gọi ý:

- Ngài Rick Wagoner, thành thực mà nói tôi thấy cách làm của ngài không triệt để.

Rick Wagoner ngẩng đầu lên khó hiểu hỏi lại:

- Không triệt để? Ý anh là sao?

Bernard cười nhạt giải thích:

- Ngài Rick Wagoner, ngài không cần nói lý do cụ thể nhưng việc ngài cần sự trợ giúp từ phía Blackwater thì hiển nhiên là các ngài đang phải đối mặt với những thách thức từ chủ nhân của nhà máy này mang lại. Tôi nói cách giải quyết của các ngài không triệt để là bởi nhà xưởng chỉ là những vật chết, phá hủy nó thì còn có thể tái tạo. Chỉ có phá hủy chính chủ nhân của nó thì mới không thể tái tạo mà thôi, ngài nên hiểu rõ đạo lý này.

Nghe xong, Rick Wagoner nhếch miệng cười nhẹ rồi lắc đầu. Ông ta đương nhiên hiểu Bernard là nói tới ý gì, có điều mục đích của Rick Wagoner bây giờ mới chỉ dừng lại ở việc làm gián đoạn sản xuất và uy hiếp tâm lý với Ô tô Việt Nhật, từ đó khiến bọn họ biết khó mà lui việc kiện tụng, tình thế chưa tới mức phải dẫn phát việc ám sát giết người có thể gây ra nhiều hệ lụy và rắc rối khác. Theo đó, Rick Wagoner lên tiếng trả lời:

- Bernard, tôi hoàn toàn hiểu điều anh nói, có điều tạm thời đây vẫn chưa phải thời điểm thích hợp!

Thấy Rick Wagoner từ chối lời gợi ý của mình, Bernard cũng không lấy gì làm phật ý. Dù sao đơn hàng 40 triệu USD cũng là một món làm ăn không nhỏ đủ làm hân hỉ lòng rồi.

Ngẩng đầu nhìn Rick Wagoner, Bernard gật đầu:

- Uhm! Các ngài đã lựa chọn như vậy thì hiển nhiên có cái lý của mình. Tôi cũng không có ý kiến gì can thiệp thêm. Có điều tôi cũng phải nhắc nhở, nếu đã phá hủy nhà máy mà không tiêu diệt chủ nhân của nó, lần sau các ngài muốn làm điều này sẽ không đơn giản đâu.

Rick Wagoner cười nhạt:

- Hừ, khó khăn à? Chẳng phải vẫn là vấn đề tiền sao?

- Ha ha... nói chuyện với người thông minh quả là tiết kiệm không ít công sức. Được rồi, ngài Rick Wagoner, chúng tôi chấp nhận nhiệm vụ này. Theo đó, kế hoạch sẽ được nghiên cứu và triển khai ngay lập tức, mọi thông tin sẽ được cập nhật sớm nhất để các ngài nắm được.

- Tốt! Tôi chờ tin của các anh!

Nói tới đây, Rick Wagoner chủ động đứng lên đưa ra lời cáo từ:

- Bernard, bây giờ tôi còn có việc cần phải trở lại tập đoàn để giải quyết, các công việc cụ thể tiếp theo sẽ do trợ lý Ted Bundy của tôi phụ trách giao dịch với người của Blackwater. Chào anh!

Rick Wagoner giao tay ra trước mặt Bernard, Bernard thấy vậy cũng đứng lên bắt tay tạm biệt vị chủ tịch của GM này.

Hai người chào hỏi đôi câu sau đó Rick Wagoner và Bernard kẻ trước người sau đẩy cửa bước ra ngoài đi về vị trí của chiếc Cadillac đang đợi sẵn.

Vị trợ lý Ted Bundy thấy Rick Wagoner đã quay trở lại liền xuống xe mở cửa ghế sau. Đợi Rick Wagoner ngồi vào trong, Bundy đóng cửa lại. Tiến tới trước mặt Bernard, Bundy khẽ gật đầu chào hỏi người chiến hữu cũ. Sau đó, hai người cũng không có nói gì thêm với nhau, Bundy liền chui vào ghế lái. Sau giây lát, chiếc xe khởi động rồi nhanh chóng rẽ vào con đường rải đá của khu căn cứ hướng ra cổng chính.

Đứng tại chỗ dõi mắt theo cho đến khi bóng chiếc xe mất dạng, Bernard khẽ nhếch nhếch miệng cười vì lại vừa đạt được thêm một hợp đồng béo bở. Suy tư một chút, Bernard rút điện thoại ra rồi bấm số gọi. Ngay khi đầu dây bên kia có người nhận máy, Bernard ra lệnh:

- Thor, liên lạc với Irsan Rimawal đội trưởng nhóm Ròng đen tại Miến Điện, yêu cầu hân lập tức bay qua Mỹ. Nói đây là lệnh của tao, có nhiệm vụ quan trọng cần bọn hân thực hiện!

Nghe được đầu dây bên kia vang lên tiếng chấp hành, Bernard cúp điện thoại. Tiếp đó hân thông dong leo lên một chiếc xe việt dã đậu gần đó, nổ máy rồi ga chạy về một khu vực không xác định nào đó trong căn cứ.

*****

Cổng trường Đại học Kinh tế quốc gia

Một chàng trai đáng vẻ lịch lãm đang đứng tựa hông vào thành chiếc xe Maybach sang trọng, ánh mắt trông ngóng nhìn về dãy giảng đường. Sự xuất hiện của hân ở đây có lẽ đã thành quen mắt với nhiều sinh viên đang học tại ngôi trường này đồng thời lý do cho sự có mặt thường xuyên của người này dĩ nhiên cũng không phải là bí mật gì to lớn không thể tìm ra.

Có lẽ do chàng trai thực sự rất bắt mắt do vậy rất nhiều sinh viên đều để ý và biết hân là tới để một nữ sinh viên. Có điều hình như cô gái này không nặn mà lăm với việc sẵn đón này thì phải. Khác hân với vô số nữ sinh khác chỉ vừa nhìn thấy chàng trai và chiếc xe bên cạnh thì đã trở nên mê mẩn, cô gái này lại tỏ ra không hề quan tâm tới điều đó, thậm chí còn cố ý né tránh và tỏ ra khó chịu với việc phải gặp gỡ người này.

Đang khi người thanh niên đang cúi xuống nhìn những hình vẽ vô nghĩa mà hân dùng mũi giày tạo ra trên mặt đất thì một âm thanh dồn dập vang lên phía xa

Reeeeeeeeeeeeeeeeeeng!!!!!!!!!!!!

Tiếng chuông reo vang vọng trong không gian báo hiệu giờ tan tầm rồi cũng đã tới, theo đó người thanh niên lập tức đứng thẳng người mắt chăm chú nhìn về phía trước.

Sau chừng vài phút, từ xa có vẻ đã phát hiện ra bóng dáng quen thuộc của người mình chờ đợi, người thanh niên đưa tay chỉnh lại vạt áo rồi tươi cười rào bước tiến lên.

Khi còn cách đối tượng một khoảng cách vừa phải, người thanh niên lên tiếng gọi:

- Đình Hương! Em tan lớp rồi à?

Mặc dù đứng không quá xa chàng trai nhưng Đình Hương có vẻ như đã quá quen thuộc với âm thanh này nên làm như không nghe thấy, nàng cúi đầu bước tiếp. Chàng trai thấy vậy cũng không phiền lòng, hân còn tiến gần hơn chắn trước mặt nàng rồi hỏi lại:

- Đình Hương! Sao em không trả lời anh vậy?

Lần này biết không thể làm ngơ người trước mặt được, cô gái đành ngẩng đầu lên tiếng:

- Anh Thành Tú, chào anh! Sao anh lại tới đây nữa vậy?

Thành Tú mỉm cười bịa ra một lý do:

- Đình Hương, anh có việc đi qua đây nên muốn mời em cùng đi ăn trưa!

Đình Hương không muốn đi cùng người này nên tìm lý do từ chối:

- Anh Thành Tú, trưa nay em cũng có hẹn với bạn rồi! Xin lỗi anh!

Thấy Đình Hương vẫn như nhiều lần trước tìm cơ này nọ để tránh né mình, Thành Tú hơi có chút thất vọng và bức bối trong lòng. Không nhận được hân lên tiếng hỏi thẳng:

- Đình Hương, sao em cứ xa cách anh hoài vậy? Chẳng lẽ anh thực sự tệ tới mức không xứng với em?

Đình Hương nghe xong thì có chút áy náy lắc đầu:

- Không phải, Thành Tú, anh đừng nói như vậy. Chỉ là...

- Chỉ là làm sao?

- Là chúng ta quả thực không thích hợp.

Nghe tới đây Thành Tú có chút không nhận được lớn tiếng chất vấn:

- Không thích hợp? Như thế nào là không thích hợp? Chẳng phải em đã từng đồng ý chuyện chúng ta đính hôn sao?

Đình Hương khó khăn giải thích:

- Anh Thành Tú, chuyện đó cũng qua rồi. Thực tế là chúng ta cũng không có đính hôn, anh đừng nhầm lẫn như vậy.

- Hừ... em nói qua rồi là qua được sao? Về chuyện đính hôn trong khi nhà anh đã thông báo hết cho họ hàng bạn bè thì nhà em lại đột ngột hủy bỏ giữa chừng em nói xem như vậy thì có qua được không? Gia đình em ném thế diện nhà anh đi đâu hết rồi hả?

Thấy Thành Tú làm căng ra mặt chất vấn, Đình Hương cũng có chút uất ức cãi lại:

- Anh Thành Tú, việc này cha mẹ em cũng đã sang xin lỗi nhà anh. Hơn nữa anh cũng biết việc đồng ý trước đây cũng là tình thế bức bách, em không còn cách nào khác mới phải làm như vậy. Em rất biết ơn anh và gia đình thời điểm đó đã có ý đưa một tay ra hỗ trợ, có điều anh cũng phải hiểu thực chất đây chỉ là một cuộc trao đổi. Gia đình em sau đó đã tự thu xếp và giải quyết được khó khăn nên mới có chuyện hủy đính hôn giữa chừng. Anh Thành Tú, giữa chúng ta không hề có nền tảng tình cảm, anh cứ cố cưỡng ép như vậy dù chúng ta có thực sự kết hôn thì cũng không hạnh phúc nổi đâu.

Nhìn vẻ mặt có chút đỏ lên vì giận của Đình Hương, Thành Tú biết mình nhất thời to tiếng làm nàng phản ứng mạnh theo đó hấn vội kìm chế lại cảm xúc của mình rồi lên tiếng khuyên nhủ:

- Đình Hương, sao chúng ta kết hôn lại có thể không hạnh phúc chứ? Chỉ cần em cho anh cơ hội, anh hứa là sẽ mang lại cuộc sống tốt đẹp nhất cho em! Anh thế đấy!

Nhìn ánh mắt cầu xin của Thành Tú, Đình Hương cảm thấy có chút bất lực. Nàng không biết phải giải thích ra sao cho sự cố chấp của người này, anh ta thật cho rằng tình cảm là thứ cứ cưỡng ép là có được hay sao.

Suy nghĩ giây lát, mặc dù có chút không nỡ khiến Thành Tú bị tổn thương nhưng vì không muốn tiếp diễn chuyện này dai dẳng, Đình Hương đành nói thẳng:

- Anh Thành Tú, đừng níu kéo nữa, mọi cố gắng nỗ lực của anh chắc chắn chỉ là vô ích! Thực sự em chỉ có thể coi anh là bạn, không bao giờ có thể chấp nhận tình cảm của anh và yêu anh được. Thực sự việc có mặt của anh ở đây mỗi ngày làm em rất khó chịu và ngại với bạn bè. Từ sau đừng đến tìm em nữa! Coi như là em đang cầu xin anh giúp đỡ đấy! Anh đi về đi!

Những lời này của Đình Hương không khác gì những mũi dao đâm vào tim Thành Tú, ánh mắt trở nên đờ đẫn. Mất một lúc, Thành Tú mới khẽ cắn răng nhìn Đình Hương gằn giọng hỏi lại:

- Đình Hương, rốt cuộc lý do là vì cái gì mà em không thể chấp nhận anh?

Đình Hương cảm thấy chán nản đang định rào bước bỏ đi bỏ mặc Thành Tú thì bất ngờ từ phía sau một cánh tay hữu lực ôm lấy eo nàng kèm theo đó là một giọng nói mạnh mẽ vang lên:

- Anh thật là ngu ngốc thật hay giả vờ cứng đầu để không hiểu được chuyện gì vậy? Để tôi nói luôn cho anh hiểu, đơn giản người cô ấy thích không phải là anh mà là tôi.

Cả Đình Hương và Thành Tú đều tròn mắt nhìn về phía người vừa nói. Nhận ra là ai, Đình Hương vốn định giãy ra khỏi cánh tay đang kích mình thì lại bất ngờ dừng lại, ngoan ngoãn đứng im cho người nào đó mặc nhiên ôm ấp, da mặt thì bỗng nhiên chuyển hồng ửng thẹn.

Thành Tú không phải lần đầu tiên gặp người thanh niên trước mặt, hẳn cũng đoán ra được phần nào tình cảm của Đình Hương dành cho người này có điều từ trước tới nay Thành Tú chưa bao giờ thực sự coi người này là đối thủ. Theo đó, Thành Tú nhìn kẻ mới tới nhếch miệng khinh thường:

- Hừ, là người cô ấy thích sao? Thật nực cười, cậu sinh viên, cậu thật sự thấy mình xứng với điều đó à?

Người thanh niên không trả lời câu hỏi của Thành Tú mà chỉ mỉm cười hỏi lại:

- Có gì là không xứng? Mà có xứng hay không cũng không phải vì một đánh giá của người khác mà quyết định được.

Thành Tú lạnh giọng:

- Hừ! Đình Hương không phải người cùng một giới với cậu, đừng cố treo cao mà ngã đau.

Hoi dừng lại, Thành Tú chỉ về phía chiếc xe Maybach của hắn đang đỗ phía xa cười mỉa:

- Cậu bạn, cậu có biết chiếc xe kia trị giá bao nhiêu không? À, mà không cần phải nhắc tới nó làm gì cho cậu sợ hãi, hãy nói tới chiếc xe Camry mà Đình Hương hay đi đi. Chắc là cậu cũng không biết rõ đâu nhỉ? Để tôi nói cho cậu biết, nó giá trị bằng cả thu nhập mà nhiều người trong đó tính cả cha mẹ cậu ở quê làm việc cả đời đấy. Tôi nghĩ việc mua chiếc xe máy ghê cậu đang đi cũng là một gánh nặng không nhỏ của gia đình đâu nhỉ?

Nghe ra Thành Tú có ý phân biệt và hạ thấp Lý Đông, Đình Hương tức giận lớn tiếng:

- Anh Thành Tú, anh đừng có quá đáng như vậy. Chuyện của bọn em không có liên quan đến anh, anh không cần phải can thiệp vào.

Thành Tú không để ý tới lời của Đình Hương mà tiếp tục nhìn Lý Đông nói:

- Sao hả? Thấy chênh lệch lớn và không biết nói gì nữa đúng không? Đừng biến mình thành kẻ núp bóng đàn bà, ý định đi đeo chân hạc chứ?

Lần này thì Đình Hương nổi giận thật sự rồi, nàng đang định lên tiếng mắng chửi Thành Tú thì bị Lý Đông kéo eo dính sát vào người hắn. Động tác này làm người Đình Hương như muốn nhũn ra theo đó nàng quên cả việc cần làm. Về phần Lý Đông hắn chăm chú nhìn Thành Tú một lúc rồi lắc đầu hỏi lại:

- Trước khi nói thêm bất cứ điều gì, tôi muốn anh trả lời một câu, uh... nếu Đình Hương chỉ xuất thân bản nông thì anh có yêu thích cô ấy đến như vậy không?

- Tôi...

Thành Tú ngẩn người ra trước câu hỏi của Lý Đông sau đó cũng không thốt lên được câu trả lời nào thích hợp. Đình Hương đang ở đây nên hắn không dám nói là không, tuy nhiên nếu là nói có thì chẳng phải tự vả miệng mình, chính Thành Tú hắn vừa nói đến khác biệt giai tầng đó sao.

Nhìn thấy bộ dạng lúng túng của Thành Tú, Lý Đông nhếch miệng cười:

- Tôi không biết bối cảnh gia đình anh thế nào có điều nếu mọi vấn đề anh đều dùng tiền bạc và giai tầng để nhìn nhận, nhất là trong chuyện tình cảm thì anh quả thật là quá thiên cận và hẹp hòi. Tiền bạc của người giàu là ở trong túi, của người nghèo là ở trong tim. Anh nên biết ở trên đời còn có những thứ còn quan trọng hơn là vật chất.

Nói xong, cũng không quản thái độ của Thành Tú ra sao, Lý Đông quay sang nhìn Đình Hương nhẹ giọng:

- Đình Hương, chúng ta đi!

Đình Hương gật đầu nhu thuận lý nhí đáp:

- Vâng!

Hai người theo nhau bước về phía trước, tại hiện trường chỉ còn lại mình Thành Tú đang dùng ánh mắt tức giận mà dõi theo. Sau một lúc, Thành Tú cắn răng gằn giọng:

- Hừ! Cái gì mà tiền bạc ở trong tim! Đúng là lời lẽ của kẻ nghèo! Nực cười, khi nào mà có thể thanh toán hóa đơn bằng một cái ôm thì hãy lên mặt nói với tao điều đó.

Nói xong, cũng không đứng đây làm con khi cho những ánh mắt tò mò xung quanh đánh giá, Thành Tú quay trở lại rồi leo lên xe rồi ga biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Trần Khanh – Thành Tú

Rẽ vào góc khuất của bãi gửi xe, biết ở đây Thành Tú sẽ không thể nhìn thấy hai người, Lý Đông mới buông người Đình Hương ra rồi gãi đầu giải thích:

- Đình Hương, diễn hơi quá! Cậu không có ý kiến gì chứ?

Đình Hương không dám nhìn thẳng Lý Đông, ấp úng trả lời:

- Uh... không sao đâu là cậu giúp mình giải vây mà. Có điều... có điều lúc này có mấy bạn cùng lớp với người quen ở bên đoàn trường nhìn thấy rồi, không biết mai phải giải thích sao đây.

Nhìn gò má đang hồng lên của Đình Hương, Lý Đông hiểu nguyên nhân hắn là do vừa rồi nàng bị mình ôm đi công khai trước mắt nhiều người nên mới ngại ngùng thành bộ dáng như vậy. Bất giác, Lý Đông buông lời trêu đùa:

- Bạn bè thân thiết thì không được làm vậy sao? Nếu không cậu cứ nhận mình là bạn trai của cậu là được. Có bạn gái xinh thế này, mình cũng không cảm thấy thiệt thòi gì đâu.

Đình Hương vốn đang xấu hổ, nghe tới đây thì khẽ lườm Lý Đông rồi nguyền rủa:

- Xui bậy xui bạ! Nói như thế thì sau này mình còn dám đi quen biết ai nữa chứ. Mà cậu không sợ có tiếng đồn đến tai Trương Ngọc à?

Nghe nhắc tới Trương Ngọc, Lý Đông có chút ngắc ngứ sau đó trả lời:

- Có sao đâu, chẳng phải chỉ là tin đồn thất thiệt thôi sao. Giữa chúng ta vốn là không có gì cả, sao phải ngại?

Nghe Lý Đông trả lời như vậy, Đinh Hương có một cảm giác mát mát và nhoi nhói ở trong tim, nét mặt chợt có chút trầm xuống. Theo đó, Đinh Hương khẽ cúi đầu nhỏ giọng:

- Ủ! Đúng vậy, giữa chúng ta vốn là không có gì mà, cần gì sợ ai nói ra nói vào chứ!

Không hiểu sao khi tự mình nói ra lời này, Đinh Hương có cảm giác đau xót như có gì mới chĩa vào tim, khóe mắt bỗng thấy cay cay sắp trực trào nước mắt vậy. Nàng khẽ lâm nhăm trong lòng “Phải rồi, giữa mình và hắn ngoài thân thiết một chút ra thì có còn cái gì khác nữa đâu. Không một nhãn quan tâm, không hẹn hò thề ước, không trao gửi cái gì... bình thường đến như vậy thì để ý làm gì tới đồn thổi chứ? Có điều... tại sao khi phải thừa nhận điều này mình bỗng cảm thấy khó chịu đến vậy? Lý Đông cậu ấy đã có người thương của mình, vậy còn mình thì sao? Cho đến giờ mình chỉ biết có một mình cậu ấy thôi. Mình phải làm sao để thoát khỏi chuyện này bây giờ?”

Đứng một bên thấy Đinh Hương có biểu hiện khác thường, Lý Đông vội quan tâm hỏi:

- Đinh Hương, cậu sao vậy? Sao sắc mặt lại tái đi thế, không phải là trúng gió chứ?

Không dám ngắt đầu lên để Lý Đông thấy viền mắt đang hồng lên của mình, Đinh Hương nhếch miệng lắc đầu nói:

- Uhm, chắc do mình hơi đói nên cảm thấy mệt thôi. Được rồi, chắc xe nhà mình cũng tới rồi. Lý Đông, cậu về đi! Mình phải ra ngoài kia kéo bác lái xe phải đợi.

Nói xong cũng không để Lý Đông trả lời, Đinh Hương cầm đầu đi nhanh ra cổng. Lý Đông đứng tại chỗ nhìn theo, trong lòng thì đang là một mảnh hoang mang và xáo trộn không nhẹ.

*****

Tối hôm đó, Tây Hồ, Vũ trường Luxury Bar

Là một trong những bar đầu tiên ở Hà Đô, từ nhiều năm nay Luxury Bar luôn là địa điểm được nhiều thượng đế lựa chọn khi có nhu cầu đến với một không gian sôi động. Nó có sức chứa vào khoảng 1000 người, nội thất thiết kế theo phong cách hiện đại đi kèm hệ thống âm thanh khủng đẳng cấp

Luxury Bar có hệ thống ánh sáng được kết hợp hoàn hảo giữa đèn LED và Laser công suất cao tạo nên hiệu ứng thị giác ảo diệu bậc nhất Hà Thành, một hệ thống âm thanh đủ khiến cho bất cứ “dân chơi” kì cựu nào “bay mất xác”, một phong cách phục vụ chu đáo đến mức làm hài lòng cả những người đã từng đi những Bar, Club nổi tiếng trên thế giới.

Sự đẳng cấp của Luxury Bar không chỉ đến từ kết cấu phần cứng, điều nhấn đặc biệt khiến nó trở nên hút dân chơi còn phải kể đến các loại đồ uống mà chỉ duy nhất có bartender tại đây có thể pha chế được. Luxury Bar nổi tiếng với loại cocktail đặc biệt pha từ Ciroc với hương vị tinh tế được làm từ những trái nho Pháp vùng Cognac và Gaillac có khả năng thỏa mãn vị giác của những vị khách khó tính nhất. Nhắm nháp ly cocktail hảo hạng, ngắm nhìn mặt nước Tây Hồ lung linh quyến rũ giữa màn đêm, đắm chìm trong âm thanh sống động bởi tay DJ chuyên nghiệp, quan khách sẽ có những đêm thật tuyệt vời không gì sánh được.

Ngoài cocktail, Luxury Bar còn có một loại đồ uống đặc biệt khác gọi là Hair of the Dog, đây chính là tên gọi của một loại thức uống có tác dụng giải rượu khi say. Tỉnh rồi say, say rồi tỉnh – Hair of the dog khiến người uống cảm giác được là chính mình, một nơi lý tưởng để vứt bỏ những muộn phiền rắc rối và là nơi tạo ra cảm hứng cho những khởi đầu mới.

Vào lúc này,

Tại một bàn nằm trong góc khuất, một người thanh niên đang ngồi một mình uống rượu. Có vẻ như có gì đó tâm sự, nên cách uống của người này như không có gì gọi là thưởng thức mà giống như đang tự chúc say chính mình.

Một ly lại nổi một ly, mắt chưa tới năm phút thời gian chai Chivas 25 đã vơi đi quá nửa. Có điều dường như rượu không phải là cách thích hợp để làm vơi đi những bức bối trong lòng, người thanh niên bỗng nổi giận vung tay gạt phăng chiếc ly xuống đất khiến nó vỡ tan thành từng mảnh.

Cũng may bây giờ trong bar nhạc nhều đang vô cùng sôi động, những bóng người lại đang ngất ngây điên đảo trên sàn nhảy với những vũ điệu cuồng hoan nên không mấy người để ý đến hành động quá khích bất thường của người thanh niên.

Tình hình chung nói là như vậy nhưng chuyện này thực ra cũng không phải là hoàn toàn tuyệt đối.

Từ phía quầy bartender, một người đàn ông vẫn luôn chú ý tới bàn bên này khi thấy biểu hiện của người thanh niên như vậy bỗng nhiên đứng lên cầm theo hai ly thủy tinh chậm chậm tiến lại. Người này ngay từ khi vào quán vẫn luôn tập trung quan sát người thanh niên nhưng lại không làm ra một hành động nào khác thường. Mãi cho tới khi thấy người thanh niên có sự sụp đổ về tâm lý, hắn ta mới quyết định ra tay.

Người thanh niên có vẻ quá chán nản, khi này đang ngả vật người ra phía sau dựa vào thành ghế salon, hai tay giang rộng, ánh mắt trợn trừng nhìn lên trần nhà không hề hay biết có người đã tới bên cạnh mình.

- Này, anh bạn! Có tâm sự à mà ngồi uống một mình vậy? Tôi ngồi cùng được chứ?

Tiếng đánh động của người đàn ông vang lên, mặc dù không hẳn là át đi được tiếng nhạc chũa nhưng cũng đủ để gây ra sự chú ý của người thanh niên.

Khẽ liếc người mới đến một chút, người thanh niên có vẻ nghĩ tới cái gì cau mày khinh bỉ:

- Cút, tao không phải gay! Tránh xa tao ra một chút!

Người đàn ông nghe xong trán nổi lên gân xanh, bắt giác xúc động muốn ném bay hai cái ly vào trán cái tên trước mặt. Thằng này mất mui thế nào mà lại cho rằng hẳn là gay đến đây để ve vãn làm quen vậy?

Tức giận thì tức giận nhưng người đàn ông cũng cố thở ra một hơi, nhẫn nại không phát tác thái quá, hẳn biết mình còn một chuyện cần trao đổi với cái tên ngu ngốc này đây.

Ổn định lại tâm tình, người mới tới nhếch mép:

- Anh bạn, anh hiểu lầm. Tôi không phải gay!

- Hừ, không phải gay vậy mà mò lại đây làm gì?

- Ha ha, chỉ là thấy anh bạn có tâm sự, tôi cũng đang gặp chuyện không vui muốn tìm người uống cùng cho đỡ chán chường thôi.

Người thanh niên vẫn lắc đầu vẫy tay ra hiệu xua đuổi:

- Kệ mày, việc ai người nấy lo, tao không cần mày phải chia sẻ mà tao cũng không muốn làm người chia sẻ của mày. Đi chỗ khác đi!

Nghe tới đây, người đàn ông cảm thấy con giận đã thực sự dâng lên tới cổ, theo đó hắn đặt mạnh hai ly rượu trống không xuống bàn, cũng chẳng thèm rào đón mà vào thẳng vấn đề:

- Hừ... Mày là Thành Tú đúng không? Nói thật ra tao tới đây là có để tìm mày nói chuyện.

Mặc dù hơi có chút mơ hồ do men nhưng người thanh niên vẫn nghe rõ ràng những gì người đàn ông vừa nói. Hắn khá ngạc nhiên khi người trước mặt lại biết tên mình. Hơi chững lại giây lát để lục lọi trí nhớ tìm thông tin về người trước mặt nhưng không có kết quả gì, người thanh niên mới ngẩng mặt nhìn chăm chăm người đàn ông lên giọng hỏi:

- Mày là ai? Sao lại biết tên tao? Mày theo tao đến đây làm gì?

Người đàn ông không trả lời mà chủ động ngồi xuống đưa tay cầm chai Chivas đang uống dở của Thành Tú rót rượu vào hai ly trống đang để sẵn trên bàn.

Đẩy một ly về phía trước mặt Thành Tú, hắn cầm ly còn lại lên sau đó khẽ nhấp một ngụm rồi thùng thình trả lời:

- Mày chỉ cần biết tao là Trần Khanh, cũng là người đang theo đuổi con vợ cưới hụt của mày, Đinh Hương.

Nghe nhắc tới Đinh Hương, Thành Tú như uống phải thuốc ngửa, hắn ngồi bật dậy gân gọng hỏi lại:

- Mẹ kiếp, mày nói cái gì? Nói lại tao nghe!

Trần Khanh nhếch mép cười lạnh:

- Hừ, làm gì mà hung hăng thế. Chẳng phải chỉ là vợ hụt thôi sao. Con Đinh Hương nó cũng bỏ mày theo thằng khác rồi còn la lối cái gì?

Giọng điệu đầy khiêu khích và châm chọc của Trần Khanh khiến Thành Tú càng không kiểm soát được cơn tức giận của mình nhào người tới nắm lấy cổ áo Trần Khanh hét lên:

- Con bà nó, mày còn nhắc tới chuyện này thì đừng trách tao.

Trần Khanh liếc mắt khinh thường sau đó dùng tay trái bóp chặt cánh tay của Thành Tú chậm chậm rút ra khỏi cổ áo mình. Mặc dù Thành Tú khá dùng lực nhưng với một kẻ thường xuyên luyện tập boxing như Trần Khanh thì việc đối phó với cánh tay thư sinh yếu ớt của Thành Tú thật chẳng có gì gọi là đáng ngại.

Đưa tay vuốt và chỉnh lại cổ áo mình một chút, Trần Khanh lên tiếng:

- Ngồi im đó đi, ồn ào cái gì. Tao đến là để giúp mày.

Đau đơn nơi cổ tay khiến Thành Tú có chút tỉnh táo lại, hẳn biết kẻ tới cũng không phải dạng dễ chọc nên sau một lúc ổn định lại cảm xúc, hắn lên tiếng hỏi:

- Mà giúp tao?

Trần Khanh gật đầu:

- Đúng vậy!

- Giúp cái gì?

- Chiếm được Đình Hương.

Nghe tới đây Thành Tú khá là ngạc nhiên, suy nghĩ giây lát hần lại lên tiếng hỏi:

- Lý do?

Trần Khanh nhếch mép cười âm hiểm:

- Hừ, tao nói rồi. Tao cũng là người theo đuổi Đình Hương, thứ tao không đạt được thì kẻ khác cũng đừng hòng đạt được.

Thành Tú phản biện:

- Nói như mày thì tao cũng là đối thủ của mày, sao mày phải giúp tao?

Trần Khanh khinh thường:

- Mày không phải đối thủ của tao. Tao cũng không thua mày. Nói cho đúng thì tao và mày đều là kẻ thua cuộc.

Suy nghĩ giây lát, Thành Tú lại lên tiếng:

- Vậy sao mày không tự ra tay giành lấy Đình Hương, cần gì phải đẩy sang tao?

- Hừ... Thành Tú, mỗi người đều có một nguyên tắc sống. Nếu để mà lấy làm vợ, tao không thích sài hàng đã phá, tao cảm thấy ghê tởm mỗi khi gần gũi vợ mình mà phải lại nhớ tới trước đây nó từng rên rỉ dưới háng thằng khác. Tình cờ tao từng thấy hai đứa nó đi từ nhà nghỉ ra nên tao quyết định từ bỏ. Tất nhiên nếu mày cũng nghĩ như vậy thì cuộc nói chuyện của tao với mày dừng lại ở đây.

Thành Tú phân vân suy nghĩ về những lời vừa rồi của Trần Khanh, quả thật trình tiết của người vợ với đa phần đàn ông Á đông là khá quan trọng do vậy lý do Trần Khanh đưa ra nghe cũng có vẻ có lý. Có điều, Thành Tú không giống Trần Khanh, hần được đào tạo lâu năm ở nước ngoài do vậy tư tưởng cũng tương đối khai phá. Vợ hần nếu còn nguyên vẹn thì tốt nhất nhưng nếu đã lỡ với ai đó thì theo quan điểm của Thành Tú cũng không sao. Hần là thực sự yêu thích Đình Hương do vậy chuyện nàng có còn trong trắng hay không thực ra đối với hần cũng không phải thứ trọng yếu cho lắm.

Đắn đo một hồi, Thành Tú nhìn Trần Khanh hỏi:

- Nói vậy... mày định giúp tao như thế nào?

Trần Khanh nhấp thêm một ngụm rượu, đảo mắt nhìn xung quanh không có ai hần mới nghiêng đầu nhỏ giọng thì thầm vào tai Thành Tú.

Không rõ Trần Khanh nói cái gì nhưng Thành Tú càng nghe càng hoảng sợ theo đó hần vội xua tay phản đối:

- Chuyện này không làm thế được đâu? Là phạm pháp, quá nguy hiểm!

Trần Khanh nghe xong thì khích bác:

- Hừ, nếu không thế mày định đứng nhìn Đình Hương rơi vào tay thằng kia à?

- Nhưng...

- Nhưng nhì cái gì? Đàn ông làm việc phải quyết đoán lên, nếu không mày sẽ chẳng đạt thành cái gì ở trên đời này đâu. Mày nghĩ nếu không làm vậy thì Đình Hương sẽ ngoan ngoãn trở lại bên mày sao? Bớt ảo tưởng đi!

Bị Trần Khanh churôi mắng, Thành Tú có chút khó chịu tuy nhiên ngẫm lại hần thấy người này nói cũng đúng. Thứ tốt trong thiên hạ này chỉ là số ít, muốn có được mà không dùng tới thủ đoạn để tranh giành thì thật đúng là người si nói mộng. Lại nghĩ tới bộ dạng ân ái ái của Đình Hương và tên kia sáng nay, con giận trong lòng Thành Tú lại bùng phát khiến hần cảm thấy tức thở.

Theo đó Thành Tú cắn răng nói:

- Được, tôi sẽ làm theo ý anh!

Thấy Thành Tú đã lung lay trước kế hoạch của mình, Trần Khanh cười thầm trong lòng. Hần nâng ly rượu lên hào sảng nói:

- Tốt! Nên như vậy! Nào, chúng ta cạn ly!

Như để gia tăng quyết tâm, Thành Tú nâng ly chạm nhẹ với Trần Khanh rồi một hơi uống cạn.

Câu chuyện giữa hai người sau đó cũng diễn ra tẻ nhạt, chủ yếu uống rượu là nhiều. Do quan hệ cũng không phải thân thiết gì, khí tràng lại không quá hợp nên chỉ hết chai Chivas, Thành Tú lấy cớ có việc đứng lên trả tiền để ra về trước.

Nhìn theo bóng lưng Thành Tú, Trần Khanh nhếch miệng cười nhạt, xem ra sắp có một màn kịch hay để nhìn rồi.

Trong câu chuyện của mình với Thành Tú, đa phần thông tin là giả nhưng có một điều trong đó là thật, chính xác là hắn không muốn người khác đạt được cái mà hắn không đạt được.

Thời gian trước, thông qua người bạn thân của cha mình là trưởng khoa ở trường Đại học Kinh tế quốc gia, Trần Khanh đã biết Lý Đông có bối cảnh lợi hại, tuy nhiên người bạn của cha hắn lại không nói cụ thể là như thế nào. Tiếp đó các sự vụ làm ăn kinh doanh của Trần Khanh bỗng nhiên gặp bất lợi một cách khó hiểu và không rõ nguyên nhân khiến hắn vô cùng khốn đốn. Sau nhiều ngày tích cực tìm hiểu thông tin, Trần Khanh cũng biết được là có thế lực lớn sau lưng tác động làm ra chuyện này.

Đương nhiên với một người lọc lõi như Trần Khanh, không khó để hắn suy luận ra Lý Đông là có liên quan. Thù cũ, hận mới cộng lại, với một kẻ có thù tất báo như Trần Khanh đương nhiên hắn phải tìm cơ hội trả lại.

Có điều Trần Khanh là một người tinh khôn, hắn đủ tỉnh táo để hiểu nếu bản thân mình trực tiếp đối đầu với Lý Đông thì chưa nói có thành công hay không, nếu thành công thì có khi cũng phải đối mặt với một cái giá thảm trọng. Theo đó hắn nghĩ tới những người bên cạnh của Lý Đông mà người được chọn không ai thích hợp hơn chính là Đinh Hương, bạn gái của kẻ này.

Thực ra thì Trần Khanh cũng không còn lựa chọn nào khác bởi cho tới giờ hắn cũng chỉ biết duy nhất một mình Đinh Hương là có quan hệ với Lý Đông. Mọi thông tin về người này đều được bùng bít và xung quanh Lý Đông thì luôn có người bảo vệ do vậy chỉ có thể bắt đầu từ Đinh Hương từ đó gián tiếp tác động tới Lý Đông. Theo Trần Khanh thấy nếu hắn có thể gây tổn thương cho Đinh Hương thì coi như cũng khiến Lý Đông đau lòng và Trần Khanh hắn cũng xả được một phần uất khí trong lòng.

Nghĩ là như vậy, Trần Khanh bỏ công bỏ sức cho người theo dõi Đinh Hương thì phát hiện một nhân vật mới là Thành Tú. Vừa khéo chuyện này Trần Khanh đang cần một con tốt thí ra mặt để thực hiện kế hoạch này, trong mắt Trần Khanh, Thành Tú xuất hiện không thể nào phù hợp hơn với vai diễn của hắn. Do vậy mới có cuộc gặp gỡ và trò chuyện hôm nay.

Nốc cạn phần rượu còn lại trong ly, Trần Khanh rít qua kẽ răng:

- Hừ... Lý Đông à Lý Đông, mày rất lợi hại nhưng lợi hại thì như thế nào? Mày có thể lúc nào cũng bảo vệ được bạn gái của mình hay không? Tao thật muốn biết lắm đây!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Ghen tức

Sài Thành, trung tâm kinh tế chính trị tại đầu kia của đất nước,

Đây là một thành phố không bao giờ ngủ. Khác với không khí náo nhiệt bon chen ban ngày, Sài Thành về đêm sôi động nhưng vẫn đầy lãng mạn. Ở mảnh đất này, chỉ trong trường hợp bạn là một kẻ ưa về nhà trước 9h hoặc bạn... đang ốm, chứ Sài Thành chẳng bao giờ bỏ đi những đêm đầu vui miên man cho bất cứ ai, bất cứ sở thích nào. Dù là bạn ưa những đêm vắng bên ly cafe và vài ba câu chuyện phiếm, hay bạn yêu những buổi đi bộ bên sông lộng gió, hoặc bạn là một người ưa những đêm sôi động, màu mè trong tiếng nhạc dồn dập. Sài Thành luôn có đủ chỗ, đủ trò vui để níu chân bạn.

Mỗi con người ở đây, tùy vào hoàn cảnh, địa vị, nghề nghiệp mà có cách trải nghiệm cuộc sống theo cách riêng của mình từ đó tạo ra sự phân hóa đa dạng và rõ nét trong sinh hoạt. Tối đây, bạn sẽ cảm nhận được nhịp sống đô thị ồn ào và nhộn nhịp mà không ở đâu trên dải đất hình chữ S có thể biểu hiện rõ nét như ở mảnh đất này, thậm chí ngay cả thủ đô Hà thành cũng là hoàn toàn không thể sánh kịp.

Ở Sài Thành, màn đêm không có nghĩa là kết thúc của một ngày, thậm chí với nhiều người đó mới là khởi đầu của một ngày làm việc với rất nhiều hoạt động và sự kiện kinh tế, chính trị, văn hóa được tổ chức.

Vào lúc này,

Trong sảnh chính phòng tiệc cao cấp của khách sạn năm sao Renaissance Riverside, Even “New Collection Launching” chào đón những thiết kế nằm trong bộ sưu tập mới nhất của nhà thiết kế Cao Trí đang được diễn ra.

Nói về Cao Trí thì có thể nhận định rằng đây là một trong những nhà thiết kế nổi tiếng nhất nhì đất Sài Thành trong giai đoạn hiện tại.

Là một người luôn luôn tìm hướng đi mới trong trang phục cũng như ý tưởng cho các bộ ảnh, phong cách thiết kế thời trang của Cao Trí luôn hướng tới sự trẻ trung, hiện đại, giàu tính ứng dụng. Ngoài ra, trang phục còn mang hơi hướng lãng tính, sử dụng chất liệu phong phú. Trong sự yếu đuối có nét mạnh mẽ, giữa trang phục hiện đại có âm hưởng cổ điển, trong nét Á đông có sự phá cách. Nét riêng trong mỗi thiết kế của anh chính là sự đơn giản, điểm nhấn nhẹ nhàng, phom dáng và chất liệu sử dụng phù hợp với người tiêu dùng.

Trang phục của nhà thiết kế này mang tính nghệ thuật cao lấy cảm hứng từ những điều hiện hữu ngay trong cuộc sống của mình như: nắng, cỏ cây hoa lá, mặt nạ tuồng... hay mọi thứ thuộc về cảm xúc bất chợt xuất hiện. Anh thích gì thì sẽ nghiên cứu về cái đó, sau đó đưa nó đến với chất liệu, phong cách, xu hướng một thể giới để sao cho phù hợp với thời cuộc. Nhưng quan trọng, tất cả những mẫu thiết kế đều nằm trong con người của chính anh.

Giới mộ điệu trong nước không thể quên được những câu chuyện thời trang kì lạ anh đã mang lại cho toàn cảnh nền công nghiệp thời trang. Tên tuổi của anh đã chu du đến tận nước Pháp và được nhiều người yêu thích. Và đây cũng là lý do khiến fashion show diễn ra tối nay của nhà thiết kế này lại nhận được nhiều sự quan tâm và tham dự của đông đảo của giới thượng lưu, giới showbiz và nhiều thành phần yêu thời trang khác đến vậy.

Mất gần ba giờ đồng hồ thì phần trình diễn chính của even kết thúc, Cao Trí và dàn người mẫu của mình tiến ra sân khấu chào khán giả trong tiếng vỗ tay khen ngợi không dứt, quả thật những tác phẩm mới của anh mang tới không ít những ý tưởng mới lạ cho người xem.

Phần trình diễn hạ màn nhưng đó cũng không phải là phần quan trọng duy nhất của sự kiện. Tiếp theo quan khách tới dự even được mời tham dự vào một bữa tiệc buffet đêm, đây mới chính là khoảng thời gian để các giới có thể giao lưu trao đổi từ đó nảy sinh những giao dịch hợp tác khai thác và phát triển các dự án thời trang, âm nhạc, điện ảnh mới.

Trong tiếng nhạc nền du dương, quan khách theo mối quan hệ và địa vị chia thành từng nhóm từng nhóm thảo luận đa dạng các chủ đề. Bữa tiệc trôi qua được nửa giờ thời gian thì khi này, tách ra khỏi những cuộc tiếp xúc và trao đổi chuyện trò, một cô gái đáng người thanh mảnh được bó gọn trong chiếc váy quây ngực xếp lớp cầm theo một ly rượu vang đỏ nhẹ nhàng tiến về ô cửa sổ rồi đứng nhìn ra ven sông.

Mặc cho từng làn gió nghịch ngợm đang lùa vào thổi tung từng lọn tóc vốn được uốn xoắn một cách cầu kỳ và tỷ mỉ, ánh mắt cô gái có chút mơ màng nhìn về khoảng không gian nơi xa hời hợt.

Thời gian thật là nhanh, thấm thoát mà nàng đã sinh sống ở mảnh đất phồn hoa này được hơn sáu tháng. Nhớ những ngày đầu mới đặt chân tới đây, nàng thực sự bị lơ lửng với phồn hoa và nhịp điệu sinh hoạt tấp nập ở nơi này. Đông Thành quê nàng mặc dù cũng đã bắt đầu phát triển mạnh mẽ hơn trước nhưng nếu để mà so sánh thì quả thực không tính là quá đông đúc bận rộn.

Nửa năm qua, một mình phấn đấu ở nơi này, nàng đã đi được những bước chân đầu tiên trên con đường chinh phục giấc mơ nghệ thuật, theo đó qua một thời gian chuẩn bị và quay chụp, MV đầu tay “Mình yêu nhau đi” cũng sắp được Wepro phát hành.

Khỏi phải nói nàng và Wepro dành kỳ vọng lớn cho MV này như thế nào. Thậm chí vì để có thể tạo bàn đạp và đòn bẩy cho sự xuất hiện của nàng, ngôi sao Ung Hoàng Phúc cũng được ông bầu Quang Huy đưa vào làm vai nam chính trong MV để ngay lập tức có thể thu hút sự chú ý của một lượng fan đông đảo sẵn có. Mặt khác, trong các buổi giao lưu fan và họp báo truyền thông Ung Hoàng Phúc cũng nhận được yêu cầu tích cực tuyên truyền cho tác phẩm mới của nàng.

Chính vì nhận được rất nhiều sự hỗ trợ từ ban lãnh đạo của Wepro khiến nàng mới vui bớt đi cảm giác lạc lõng ban đầu để nhanh chóng tập trung tâm trí được vào sự nghiệp. Có điều cái gì cũng có mặt trái của nó, cũng chính bởi sự quan tâm đặc biệt này mà khiến nàng nghiễm nhiên trở thành công địch của không ít những người khác vốn là những người có cùng thân phận ca sĩ triển vọng giống nàng trong trung tâm, lòi ra tiếng vào đàm tiếu xuyên tạc nàng nghe lọt vào tai trực tiếp và gián tiếp cũng là không ít.

Trong khi cô gái đang miên man trôi theo dòng cảm xúc của mình thì lại không để ý, từ một nơi gần đó có vài người khác khẽ nháy mắt ra hiệu với nhau rồi cùng đi tới phía sau lưng nàng.

Khi tới nơi, một người trong số đó lên tiếng:

- Ô, Lan Phương hả? Làm gì mà tách nhóm ra đứng ở đây một mình vậy? Không phải là sắp trở thành ngôi sao nên dần xa cách quần chúng chứ hả?

Lan Phương từ trong hồi ức tỉnh lại, nàng quay lưng lại nhận ra những người mới tới là ai thì cười gượng:

- Chị Trần Trang, là mọi người à? Uhm... Các chị đừng hiểu lầm, em thấy trong người hơi bức bí nên muốn ra đây hóng gió một chút cho thoáng thôi.

Trần Trang nhếch miệng cười nhạt:

- Ủa... thế hóa ra bọn này nghĩ nhầm cho người tốt rồi à?

Nói xong, Trần Trang lại quay sang cô gái bên cạnh lên tiếng:

- Mỹ Dung, vừa rồi em nói sai cho Lan Phương rồi, mau xin lỗi người ta đi kìa. Đừng khiến người ta oán hận mai này thành ngôi sao lớn người ta đi chết đó!

Mỹ Dung hiểu ý của Trần Trang lập tức lên tiếng phụ họa:

- Ui cha, Lan Phuong. Minh xin lỗi nha, mình quả là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, bỏ qua cho mình nghen!

Cô gái còn lại nghe xong thì lên tiếng đính chính:

- Mỹ Dung, em hôm nay ăn nhầm thứ gì mà nói sai suốt thế. Sao lại là đo lòng quân tử, người ta là con gái mà, ở đâu ra lòng quân tử chứ!

Mỹ Dung che miệng cười phá lên:

- Ha ha, thôi chết! Chị Ái Vy, chị không nói thì em đúng là không biết lại nói nhầm nữa rồi. Lan Phuong, cậu đừng để bụng nghen, mình hay lỡ mồm nói sai lắm chứ trong lòng thì không có ý gì đâu mà.

Thấy ba cô gái trước mặt thay nhau châm chọc mình, Lan Phuong trong lòng nói không có bất mãn gì là không đúng, nàng cũng không phải là thánh nhân. Có điều những người này dù sao cũng là thuộc cùng một trung tâm, bây giờ nếu nàng tỏ thái độ và ra mặt cự cãi thì chỉ làm làm này sinh thêm hiềm khích và rắc rối nhiều hơn mà thôi.

Thời gian Lan Phuong gia nhập vào giới showbit chưa nhiều nhưng cũng dễ dàng có thể hiểu được những phức tạp, những mảnh khoe và âm mưu phức tạp trong giới, với năng lực và lịch duyệt của Lan Phuong bây giờ quả thực là chưa đủ để nàng có thể xem nhẹ những tác động tiêu cực của những người trước mắt này.

Hít nhẹ vào một hơi, Lan Phuong nhin xuống con bực dọc, gắng gượng mỉm cười:

- Hi hi... Chị Trần Trang, chị Ái Vy, Mỹ Dung... ba người đang trêu em đúng không? Nói cái gì mà nghe kỳ quặc như vậy, chỉ là vài lời vui đùa hơn nữa chúng ta là người của một trung tâm thì nên giúp đỡ nhau chứ ai lại oán thù cái gì. Mọi người thấy có phải không?

Lan Phuong chưa nói hết câu thì Trần Trang đã chen ngang ngắt lời nàng:

- Ôi... tui này thì giúp được cái gì chứ? Chẳng phải người nào đó được ông bầu Quang Huy hết lòng nâng đỡ sao, lại còn cần tới đám thấp cổ bé họng này làm gì! Phải không mấy đứa?

Ái Vy gật đầu tiếp lời:

- Ui, đúng rồi đấy chị Trần Trang. Chúng ta đâu có được may mắn như người ta, nghĩ mà thấy tui phận quá trời á!

Mỹ Dung lại phụ họa:

- Ủa, Lan Phuong... nhất cậu rồi nghen! Có sự ủng hộ lớn như vậy thì chẳng cần phải cố gắng gì cũng có thể nổi tiếng rồi.

Ba cô gái nhìn nhau ra vẻ than thân trách phận, Lan Phuong cũng không biết nên hành xử thế nào với những người này nữa. Mặc dù nàng không muốn tiếp tục nói chuyện với đám người Trần Trang có điều nếu bây giờ Lan Phuong bỏ đi thì mang tiếng chảnh chọe mà ở lại thì lại phải nghe những lời châm chọc ghen tị vô cùng khó chịu.

Đang khi Lan Phuong phân vân không biết nên đi hay ở thì bên cạnh vang lên giọng nói quen thuộc:

- Lan Phuong, hóa ra là em ở đây, làm chị đi tìm mãi!

Nhận ra là Thục Lan, quản lý riêng của mình, Lan Phuong như tìm được cứu tinh, nàng vội vã tiến lại trước mặt Thục Lan mỉm cười hỏi:

- Chị Thục Lan, có chuyện gì vậy?

- Uhm, cũng không có gì! Anh Quang Huy đang muốn tìm em để giới thiệu với mấy người rất có ảnh hưởng trong giới. Anh ấy nói cho em dần thiết lập quan hệ với những người này thì việc phát triển sự nghiệp của em về sau sẽ có nhiều thuận lợi hơn. Nào, chúng ta qua đó thôi không anh ấy lại đợi!

Lan Phuong mừng rỡ gật đầu:

- Vâng ạ!

Nói xong, Lan Phuong quay sang chào mấy người Trần Trang sau đó nhanh chóng sóng vai cùng với Thục Lan tiến về hướng sảnh chính.

Hiện trường chỉ còn lại ba người Trần Trang, mặc dù gió từ sông vẫn không ngừng thổi vào mát rượi nhưng không thể nào làm dịu đi được cơn ghen tức đang bốc lên trong ánh mắt ba người. Dĩ nhiên là những lời vừa rồi của Lan Phuong và Thục Lan bọn họ đều có thể dễ dàng nghe lọt hết vào tai.

Có vẻ không chịu được sự khó chịu trong lòng, Mỹ Dung buột miệng:

- Hừ... già hươu già nai! Không phải ăn ngủ với người khác rồi thì sao người ta lại dễ ý giúp đỡ mày như vậy. Sớm nỡ chóng tàn thôi, để xem mày vui về được bao lâu.

Ái Vy ở bên cạnh thì neoh mắt churôi đồngg:

- Mẹ nó! Cũng chỉ là dạng bán thân chuộc tiếng thôi. Tài giỏi cái gì cơ chứ!

Trần Trang đứng ở một bên liếc nhìn hai người đồng bọn nhưng không bình luận thêm cái gì, có điều trong đôi mắt của người này dường như lại đang thẩm toan tính một điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Tạo lập quan hệ

Lan Phuong dường như không biết được lời nói và ý nghĩ của ba người đồng nghiệp sau lưng mình, nàng đi theo Thục Lan tiến về vị trí của ông bầu Quang Huy, nơi có một vài người cũng đang đứng trò chuyện.

Quang Huy vừa nhắc thấy bóng của Lan Phuong thì lập tức nghiêng người quay sang nhìn nàng tươi cười:

- Lan Phuong, lại đây anh giới thiệu với em một vài anh chị trong giới!

- Vâng!

Lan Phuong ngoan ngoãn rảo bước tiến tới bên cạnh Quang Huy. Theo đó ông bầu này lập tức nhìn mấy người đồng sự niềm nở giới thiệu:

- Các vị, xin phép mọi người cho tôi được giới thiệu một ca sĩ rất triển vọng của Wepro, cô ấy thuộc lớp kế cận những tên tuổi hiện tại của trung tâm chúng tôi, Lan Phuong.

Mấy người bên cạnh Quang Huy nghe Quang Huy lên tiếng thì đều quay đầu nhìn sang.

Đưa tay về một người đàn ông có gò má xương xẩu nhưng trông khá là rắn rỏi và lịch lãm, Quang Huy giới thiệu:

- Lan Phuong, đây là anh Trần Minh, giám đốc công ty Cổ phần Cát Tiên Sa, một đơn vị rất mạnh trong lĩnh vực truyền thông giải trí hiện nay.

Lan Phuong cúi nhẹ đầu tươi cười:

- Dạ, em chào anh! Em nghe danh anh đã lâu hôm nay không ngờ lại có may mắn gặp mặt. Em chúc anh sức khỏe ạ!

Nói xong, Lan Phuong chủ động nâng ly lên hướng về phía Trần Minh. Trần Minh dùng đôi mắt dài hẹp của mình nhìn Lan Phuong giây lát rồi cũng nâng rượu cùng nhẹ cùng nàng. Hai người nhấp môi một chút rượu sau đó Trần Minh khẽ gật đầu ra hiệu đã nhận biết, cũng không nói gì thêm với Lan Phuong.

Thấy màn chào hỏi của hai người đã xong, Quang Huy lại tiếp tục đưa tay về một người phụ nữ có dáng thấp bé nhưng cả người lại tỏa ra khí chất sang trọng, ánh mắt sáng lấp lánh có thần:

- Giới thiệu với em đây là chị Thúy Hà, giám đốc công ty Elite Việt Nam, một trong những công ty đào tạo người mẫu lâu đời và lớn mạnh nhất ở Việt Nam vào thời điểm hiện tại.

Lan Phuong niềm nở:

- Dạ, em chào chị! Chị nhìn trẻ hơn trên ảnh nhiều quá, em không nhận ra!

Thúy Hà gật đầu mỉm cười thân thiện đáp lời:

- Ủ, cảm ơn em!

Nói xong, Thúy Hà chủ động nâng ly có ý muốn cùng rượu với Lan Phuong. Thấy thái độ dễ gần của người phụ nữ quyền lực trước mắt này, Lan Phuong vội dùng hai tay nâng ly chạm lại, thái độ rất là tôn kính. Phải biết, ở cấp bậc người như Thúy Hà, những người mẫu, ca sĩ trẻ mới tham gia vào showbiz thật ra rất khó có dịp được nhìn thấy trực tiếp chứ nói gì là thân cận nói chuyện và cùng rượu như thế này. Nếu hôm nay không phải có Quang Huy thì Lan Phuong cũng đừng nghĩ tới gặp gỡ được bọn họ. Theo đó, nàng hiểu mình cần phải tận dụng được cơ hội quý giá này để thiết lập nên nền tảng quan hệ làm cơ sở cho việc phát triển sự nghiệp về sau.

Tuy tính tới hiện tại, thời gian lăn lộn trong nghề của Lan Phuong chưa nhiều nhưng cũng là đủ để nàng hiểu muốn thành công và tìm được chỗ đứng trong nghề này, một giọng hát tốt, một ngoại hình đẹp là không đủ. Tất nhiên nếu thêm một bài hát hit thì có thể tạo ra danh tiếng nhất thời thậm chí là một ngôi sao mới nổi có điều ngôi sao này có thể tỏa sáng được bao lâu thì lại phải dựa rất nhiều vào quan hệ với những người có thể lực ngầm trong giới. Thông thường nếu không có liên tục các bài hát hit bổ sung thì tuổi nghề của phần lớn các ca sĩ đều rất ngắn, nhanh thì một vài tháng, nhiều thì dăm ba năm, do vậy nếu không nhờ các mối quan hệ để có thể duy trì sự xuất hiện thường xuyên trước mặt công chúng tại các sự kiện hoặc chương trình truyền hình thì

rất nhanh sẽ bị các gương mặt mới thay thế và công chúng sẽ dần quên lãng. Hào nhoáng nhưng cũng đầy bạc bẽo, đó chính là bản chất của nghề này.

Trở lại hiện trường buổi tiệc,

Thúy Hà chạm ly theo phép lịch sự nhưng không có uống, cô ta nhìn Lan Phương lên tiếng hỏi:

- Em là người Bắc à? Quê ở tỉnh nào?

Lan Phương gật đầu:

- Dạ, đúng rồi chị! Em người Đông Thành đó chị!

Thúy Hà nheo mắt đầy ý cười:

- Ô, quê ngoại chị gốc cũng ở Đông Thành đấy, tính ra mình là đồng hương rồi nghen! À, em vào trong này lâu chưa?

Lan Phương reo lên:

- Oa, thế ạ! Thật là trùng hợp quá chị nhỉ. Vâng... Em cũng mới vào đây được nửa năm thôi ạ!

- Em có người quen trong này không?

- Dạ, em... vào đây có một mình thôi Chị à!

Thúy Hà gật đầu đồng cảm:

- Ủa, con gái một thân một mình trong này đúng là không dễ dàng. Cố gắng lên nghen!

Nói xong, Thúy Hà nheo mắt đầy ý cười quay sang Quang Huy nói:

- Cậu nhớ quan tâm giúp đỡ em gái đồng hương này của chị đấy nhé, đừng để nó phải chịu uý khuất gì nghen.

Quang Huy cười lớn:

- Ha ha... chị Thúy Hà, chị yên tâm đi! Cô ấy là “gà vàng” của Wepro thế hệ mới sao em lại không quan tâm được chứ!

- Ủa, cậu nói được là phải làm được đấy!

Lan Phương đứng một bên cảm động nhìn Thúy Hà cười:

- Hi hi! Cảm ơn Chị quan tâm ạ! Thực ra những anh chị trong Wepro vẫn luôn hỗ trợ em rất nhiều!

Quang Huy ở bên khá hài lòng khi thấy Lan Phương không bị khóp trước những nhân vật quyền lực trước mắt, thậm chí nàng còn tỏ ra giao thiệp rất khéo léo với những người này. Bước đầu, theo đánh giá của Quang Huy, đây là tố chất phụ trợ cần thiết để Lan Phương có thể bay cao và bay xa trong nghề.

Quang Huy chỉ nhìn thấy biểu hiện của Lan Phương vừa rồi để đưa ra nhận xét nhưng lại không biết, sở dĩ Lan Phương có thể cư xử tự nhiên như vậy cũng không hoàn toàn là tố chất tự thân nàng có, một phần nguyên nhân lớn trong đó chính là Lan Phương từng có thời gian làm quản lý ca tại Sunpeninsula. Tại đây nàng có khá nhiều cơ hội được tiếp xúc với những người có tiền và địa vị cao trong xã hội từ đó mới quen thuộc, không bị khí chất cũng như áp lực vô hình trên thân những người này làm ảnh hưởng tâm lý và mất tự nhiên khi nói chuyện cùng bọn họ.

Sau Thúy Hà, người tiếp theo mà Quang Huy giới thiệu cho Lan Phương là một người có khuôn mặt còn rất trẻ, da dẻ trắng trẻo, cổ quấn khăn voan, trang phục kiểu cách rất có điểm nhấn:

- Lan Phương, vị này thì không cần anh giới thiệu thêm rồi. Uhm... nhà thiết kế Cao Trí, chủ nhân của Fashion Show ngày hôm nay.

Khác với hai người trước, Cao Trí nghe Quang Huy nói xong thì không đợi Lan Phương lên tiếng đã đổi tay cầm rượu, đưa tay phải ra trước mặt Lan Phương rồi dùng chất giọng mai mải chào hỏi:

- Lan Phương, chào em! Rất vui được gặp em!

Lan Phương hơi bất ngờ trước thái độ nhiệt tình của Cao Trí, có điều nàng phản ứng khá nhanh. Theo đó nàng cũng làm theo Cao Trí đổi tay cầm rượu rồi dùng tay phải bắt lấy bàn tay với những ngón thon dài của Cao Trí:

- Dạ, anh Cao Trí! Em cũng rất vui được có mặt tại buổi Fashion show và gặp gỡ anh! Hôm nay được xem những thiết kế mới của anh quả thực em rất ấn tượng, sức sáng tạo của anh thật là lớn!

Cao Trí cười tươi như hoa:

- Ủa, cảm ơn đánh giá tốt đẹp của em! Lần trình diễn này anh cũng bỏ ra rất nhiều tâm huyết và kỳ vọng, cũng may là phản hồi của khán giả khá tốt!

- Vâng, anh tài hoa như vậy thì đương nhiên là show diễn phải thành công rồi. Em biết có rất nhiều người mơ ước có cơ hội được khoác lên người một chiếc áo là thiết kế độc quyền của anh đấy.

Nghe xong lời Lan Phương, Cao Trí chăm chú nhìn nàng rồi cười lớn:

- Ha ha... Lan Phương, em thật biết cách làm vui lòng người khác đấy! Uhm... được rồi. Nếu không có thời gian, anh em mình gặp nhau, anh cũng sẽ thiết kế riêng cho em một bộ.

Nghe tới đây, Lan Phương càng thêm kinh ngạc không hiểu lý do làm sao Cao Trí lại đưa ra một đề nghị hấp dẫn như vậy với người vừa mới gặp lần đầu như nàng. Sau giây lát, Lan Phương kim lại sự mừng rỡ và nghĩ hoặc trong lòng nhỏ nhẹ nói:

- Dạ, em cảm ơn anh! Có điều em thấy những người mặc đồ thiết kế của anh đều là những người thành danh, em mặc nó thì có thể ảnh hưởng đến danh vọng của anh mất.

Lan Phương nói ra điều này cũng không phải là hạ thấp bản thân nàng mà tình huống trong showbit quả thật có tính đặc thù như vậy. Phải biết những ca sĩ, diễn viên, người mẫu nổi tiếng đi đâu, mặc gì đều sẽ bị truyền thông chú ý sẫm soi do vậy để có thể gây ấn tượng với công chúng, những người này thông thường sẽ lựa chọn những đồ do các nhà thiết kế có thứ hạng càng cao càng tốt. Hào nhoáng và sa hoa, đó là điều mà hầu hết những người trong giới muốn tồn tại phải trưng ra mọi lúc, mọi nơi cho công chúng thấy. Tất nhiên sẽ có một vài trường hợp cá biệt có điều đó là khi người ta ở một độ cao nào đó trong sự nghiệp có thể coi thường mọi thứ nếu không một hình ảnh xuề xòa, dân dã sẽ rất ít khi tồn tại được lâu trong lòng giới trẻ vốn là lực lượng chủ chốt tạo ra nguồn thu cho những sản phẩm thời trang, âm nhạc, phim ảnh.

Chính vì điều này, những ngôi sao và người nổi tiếng đó sẽ nghĩ ra sao nếu nhà thiết kế bộ trang phục đắt đỏ cho mình lại đồng thời thiết kế cho một người vô danh tiểu tốt khác. Điều này không phải là làm giảm đi uy tín của nhà thiết kế hay sao. Lan Phương lo nghĩ vấn đề này cũng không phải là làm đáng làm bộ mà quả thực chính là như vậy.

Cao Trí nghe xong câu hỏi của Lan Phương thì liếc mắt nhìn về Quang Huy một chút rồi trả lời:

- Ha ha... không sao. Anh tin tưởng vào ánh mắt của Quang Huy, ai mà đã lọt vào mắt xanh của người này thì tương lai đều rất triển vọng. Em không phải nghĩ ngợi nhiều, vừa gặp anh đã thấy rất quý em, nếu em ngại thì cứ xem như đây là một khoản anh đầu tư vào quan hệ đi ha!

Lan Phương có chút cảm động, Cao Trí đã nói tới như vậy mà nàng còn tiếp tục từ chối thì quả là không hiểu chuyện, cố tình điệu bộ rồi theo đó nàng gật đầu đáp ứng:

- Dạ, nếu vậy thì em cảm ơn anh nhiều ạ!

Cao Trí hài lòng:

- Ủa, tốt lắm! Em đợi anh một chút! cảm

Nói xong, Cao Trí ra hiệu cho người trợ lý đang đứng gần đó:

- Ngọc Tú, đưa cho anh một tấm card visit cá nhân!

Người trợ lý nghe xong vội mở bóp cá nhân lấy ra một tấm thẻ có màu tím in chữ mạ vàng đưa tới cho Cao Trí. Cao Trí lại đưa nó cho Lan Phương:

- Lan Phương, đây là danh thiếp của anh. Khi nào rảnh thì gọi cho anh mình bàn bạc về thiết kế nhé!

- Dạ, vâng ạ!

Lan Phương vội vàng cảm ơn rồi đón đỡ tấm card bằng hai tay rồi chăm chú đọc thông tin trên đó.

Cao Trí thấy Lan Phương hành xử như vậy thì gật đầu hài lòng, xem ra cô bé này rất hiểu lễ tiết lịch sự, rất có tiềm năng để phát triển xa hơn. Hắn bỗng cảm thấy hôm nay cho cô gái trước mặt này một ân tình sau này có khi nhận được hồi báo tốt đẹp thế nào thì cũng khó mà dự đoán trước được.

Thực ra Cao Trí không phải lòng dạ rộng lớn đến mức bỗng dung mới gặp người khác lần đầu đã niềm nở thân cận như vậy. Phải biết Cao Trí có thể đi tới thành công như hôm nay ngoài tài năng và gu nghệ thuật thì điều khiến hắn trở nên vượt trội đồng bạn trang lứa cũng chính là nhờ ánh mắt độc đáo. Dựa vào ánh mắt nhìn người, Cao Trí ngay từ khi còn là một nhà thiết kế trẻ vô danh đã làm quen và thiết lập được quan hệ với nhiều người mà sau này đã trở nên nổi tiếng. Theo đó chính những người này đã hỗ trợ và lắng xê cho sự nghiệp của hắn khiến Cao Trí có thể bước những bước dài và nhanh hơn nhiều nhà thiết kế trẻ khác để đạt được những thành tựu lớn và có địa vị ngày hôm nay.

Kinh nghiệm bản thân này luôn là một con đường đầy giá trị mà Cao Trí vẫn luôn nhất quán đi theo ngay cả khi đã thành công. Trong xã hội, chi cần là người có tiềm năng thì hắn sẵn sàng hạ mình tạo mối quan hệ, Cao Trí tâm niệm rằng giúp người cũng chính là giúp mình, biết đâu sau này chính những người này lại góp phần đưa hắn lên một tầm cao mới.

Thực tế mà nói, đối với Lan Phương, Cao Trí cũng là mới gặp và nghe tới tên tuổi lần đầu, hắn không có quá nhiều thông tin để đánh giá nàng có điều chi

cần thông qua việc Quang Huy trực tiếp đưa nàng tới đây để giới thiệu với mấy người bạn họ là đủ thấy Lan Phuong được Wepro coi trọng như thế nào, triển vọng lớn ra sao. Quang Huy là ai đây? Chẳng phải là người một tay tạo nên một loạt ngôi sao đang làm mưa làm gió trên thị trường âm nhạc hiện tại hay sao? Lựa chọn này đúng như Cao Trí nói, thực chất là một khoản đầu tư vào quan hệ, mà khoản đầu tư này theo Cao Trí nhiều khả năng là có lời, cơ bản là không bị thiệt thòi cái gì.

Sau màn làm quen của Lan Phuong và ba người anh chị trong giới, mọi người cùng đứng tại chỗ nói chuyện. Lan Phuong do vừa mới quen biết nên cũng không tham gia được gì nhiều chủ yếu ở một bên lắng nghe những người này trao đổi. Câu chuyện phần nhiều là về các sự kiện và các mối quan hệ đã diễn ra trong giới thời gian qua, đầu đó cũng có đề cập một chút tới những kế hoạch và dự án mới tuy nhiên chỉ là thoáng qua rất nhạt do ai cũng muốn giữ bài của mình không muốn để lộ ra bên ngoài quá sớm.

Tất nhiên cuộc nói chuyện cũng không chỉ có mấy người như vậy bởi mọi người ở bữa tiệc đều là ít nhiều có quen biết do vậy người tới kẻ đi vô cùng nhộn nhịp. Lan Phuong cũng theo chân Quang Huy nhận thức không ít người mới và tiếp thu thêm được rất nhiều thông tin và trí thức. Nhìn chung với nàng buổi tối hôm nay đã làm được rất nhiều thứ quan trọng, là cơ sở giúp ích cho nàng rất nhiều trong tương lai.

Buổi tiệc buffet sôi động kéo dài tới tầm hơn 1 h rưỡi đêm, sau lời cảm ơn của Cao Trí, sự kiện thời trang tối hôm đó mới chính thức chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Văn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Chuốc mê

3h chiều, Hà Đô, khu biệt thự Pháp cổ

- Chích chích... chích chích... rít rít...chóe chóe...

Trên tầng hai của căn biệt thự, Đình Hương ngồi bên bàn học hai tay chống cằm mãi mê nhìn theo cặp chim đang đuổi nhau trên tán cây ngọc lan bên ngoài cửa sổ.

Có vẻ như cũng phát hiện ra có kẻ đang nhìn trộm chuyện riêng tư của mình, cặp chim đôi lúc quay đầu dùng ánh mắt cảnh giác nhìn về phía Đình Hương xem nàng ta có ý định xấu xa gì. Có điều sau giây lát quan sát thấy nàng vẫn ngồi im như một pho tượng không làm ra động tĩnh gì nguy hiểm tới chúng nên sau khi lắc lư cái đầu nhỏ xinh, bọn chúng quyết định bỏ qua hành động rình mò không biết xấu hổ của người nào đó mà lại tiếp tục hành trình “vun đắp tình cảm” của mình.

Ở trong phòng, nhìn bộ dáng đùa giỡn quần quýt của hai chú chim, Đình Hương đoán đây có lẽ là một cặp chim trống mái đang chuẩn bị vào mùa xây tổ. Không hiểu sao càng nhìn chúng vui đùa Đình Hương càng cảm thấy lòng mình xáo trộn, nét mặt khi thì vui vẻ mỉm cười, khi thì u buồn đột ngột. Nếu có ai khác ở đây có lẽ sẽ nghĩ Đình Hương hẳn là đang xem một bộ phim tâm lý tình cảm nào đó chứ không phải là đang nhìn hai chú chim chuyền cành.

Khung cảnh đang trôi qua bình yên như vậy thì âm thanh điện thoại bất ngờ vang lên:

- Reeceeng!!!!!!!!!!!! Reeceeeeng!!!!!!!!!!!!

Tiếng động lạ lập tức dọa sợ hai chú chim khiến chúng giật mình đập cánh theo nhau bay mất. Đình Hương nuôi tiếc dõi theo bóng bọn chúng cho tới khi chúng đã lặn vào tán lá của một cây sấu phía xa, nàng mới cau mày nhìn xuống chiếc điện thoại nằm trên bàn học.

Cuộc gọi không có nhạc chuông nên không cần nhìn màn hình Đình Hương cũng biết là số lạ hoặc người ít liên lạc bởi tất cả những ai thân thuộc nàng đều có cài nhạc chuông riêng rồi.

Nheo mắt nhìn chuỗi số trên điện thoại nhưng không liên tưởng được tới ai, mặc dù trong lòng có chút bực bội nhưng theo phép lịch sự Đình Hương vẫn bấm nhận máy:

- Alo, Đình Hương nghe!

Bên kia lập tức vang lên tiếng trả lời:

- Ủ, là anh, Thành Tú đây!

Nghe ra người gọi tới là Thành Tú, Đình Hương có chút khó chịu:

- Anh Thành Tú, chuyện chúng ta đã chấm dứt rồi, anh đừng liên lạc với em nữa! Anh không hiểu em nói gì sao?

Những tưởng đầu dây bên kia sẽ lại vang lên những lời năn nỉ quen thuộc nhưng Đình Hương lại bất ngờ nghe được đáp lại là một tiếng cười nhẹ cùng giọng nói bình thản:

- Đình Hương, em hiểu lầm rồi. Thực ra mấy ngày vừa rồi anh đã suy nghĩ rất nhiều về những điều em nói cũng như mối quan hệ của chúng ta. Giờ thì anh nghĩ thông rồi, em nói rất đúng! Hạnh phúc không thể có nếu giữa hai người không có nền tảng tình yêu, quả thật lâu nay anh đã quá hồ đồ rồi.

Đình Hương khá ngạc nhiên với sự thay đổi đột ngột của Thành Tú, có điều vì bất kỳ lý do gì, anh ta đã nói như vậy thì có vẻ như đây là một tín hiệu tốt, theo đó Đình Hương đáp lời:

- Anh Thành Tú, em rất vui khi anh đã thông suốt mọi chuyện! Như thế sẽ tốt hơn cho cả anh và em, em tin tương lai anh sẽ tìm được người phù hợp với mình hơn em!

Đầu dây bên kia có tiếng cười nhạt:

- Uhm... không biết có ai phù hợp không nhưng anh vẫn cảm ơn em vì lời nhận xét đó.

Đình Hương mở lời động viên:

- Tin em đi, chắc chắn là sẽ có. Uhm... mà hôm nay anh gọi cho em không phải chỉ là muốn nói như vậy thôi chứ?

- Ừ, cũng không có gì. Anh chỉ muốn gọi để xin lỗi vì lâu nay đã làm ảnh hưởng đến cuộc sống của em thôi. Dù sao anh cũng là thực tâm yêu quý em nên dù không làm người yêu được thì cũng có thể là bạn bè mà, em thấy có đúng không?

Đình Hương có chút do dự trước lời đề nghị này của Thành Tú, nàng thầm nghĩ người này không phải là đang dùng biện pháp lấy lùi làm tiến, tiếp tục tìm kiếm cơ hội để có thể gặp gỡ và tiếp xúc nàng đây chứ.

Có vẻ như cũng hiểu được những phân vân này của Đình Hương, tại đầu dây bên kia Thành Tú cười lớn rồi giải thích:

- Ha ha... Đình Hương, em đừng có hiểu lầm. Anh thực sự chỉ muốn làm bạn của em thôi, chẳng phải mẹ anh và mẹ em vẫn là quen biết sao, hai gia đình chúng ta vẫn có thể sẽ còn có dịp gặp mặt, em định tránh anh cả đời được à? Chỉ bằng chúng ta bình thường hóa quan hệ, về sau cũng dễ giao tiếp, em nói có phải không?

Đình Hương cau mày suy nghĩ giây lát rồi trả lời:

- Vâng, nếu chỉ là bạn bè bình thường thì được ạ. Em cũng tin tưởng anh nói được làm được, không làm khó em như mấy hôm vừa rồi nữa.

Thành Tú lập tức khẳng định:

- Ừ, tất nhiên rồi! Em yên tâm, anh sẽ không làm khó em nữa đâu!

Mặc dù còn có chút không tin tưởng lắm nhưng Đình Hương vẫn trả lời:

- Vâng, cảm ơn anh đã hiểu cho em!

- Ừ, không sao đâu! Chúng ta có duyên nhưng không phận, mọi chuyện cũng qua rồi mà!

Tới đây, Đình Hương cũng không biết nói gì thêm nên chủ động đưa ra lời tạm biệt:

- Vâng, anh Thành Tú nếu chuyện chỉ có vậy thì em xin được cúp máy trước ạ! Em đang có việc dở cần làm.

Nghe ra Đình Hương muốn dừng cuộc nói chuyện, Trần Tú vội lên tiếng trì hoãn:

- À, khoan đã Đình Hương, anh còn có chuyện muốn nói!

Đình Hương nghi hoặc hỏi lại:

- Sao vậy ạ?

Bên đầu dây có tiếng áp ứng:

- Ừ... thực ra... thực ra anh vẫn muốn xin được gặp em một lần có được không?

Đình Hương có chút bực mình lớn tiếng:

- Anh Thành Tú, chẳng phải anh vừa nói là đã thông suốt rồi à? Sao lại còn dây dưa?

- Đình Hương, em bình tĩnh nghe anh nói hết. Uhm... Em cũng biết tình cảm của anh dành cho em là lớn như thế nào, do vậy nói buông tay cũng đâu có dễ thực hiện. Em hãy xem như dành cho anh một ân huệ cuối cùng để anh có thể được ngồi bên em thêm một chút thời gian. Xin em dành cho anh dù chỉ là khoảnh khắc ngắn ngủi thôi cũng được, xem như là chút kỷ niệm miễn cho mai này có tiếc nuối. Anh thề sau lúc đó, anh sẽ không chủ động đến tìm em thêm lần nào nữa.

Nói xong, Thành Tú im lặng chờ đợi.

Về phía Đình Hương, nghe những lời tâm sự mùi mẫn này của Thành Tú, nàng cũng có chút mùi lòng. Người ta đã nói như vậy mà nàng còn từ chối thì lòng dạ quả thực cũng quá sắt đá rồi. Hơn nữa lại nghĩ tới việc từng có lỗi khi đơn phương hủy hôn nên sau một lúc đắn đo, Đình Hương nhỏ giọng đáp ứng:

- Được, vậy anh muốn gặp khi nào?

Được lời như cời tấm lòng, Thành Tú vội lên tiếng hỏi lại:

- Tối nay em có rảnh không?

Cân nhắc một chút, Đình Hương trả lời:

- Em có thể ra ngoài tầm từ 7 rưỡi đến 8 rưỡi!

- À, vậy là được rồi. Anh hẹn em ở phòng trà Swing Lounge nhé! Em biết nơi đó chứ?

- Vâng, em có biết!

- Ủ, vậy 7 rưỡi gặp em ở đó! À... em nhớ bỏ số máy của anh ra khỏi Black List đi nhé! Có gì còn tiện liên lạc chứ!

- Vâng, em biết rồi! Vậy nhé, em cúp máy trước!

- Ủ... Chào em!

Đình Hương cúp máy, khẽ lắc đầu thở dài một cái nàng tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên tán cây ngọc lan bây giờ đã lại có chim tới đậu nhưng có điều không còn là một đôi mà chỉ có một chú chim sẻ đơn độc đứng co ro trên cành hứng chịu những cơn gió lạnh trái mùa của mùa đông còn rơi rớt lại.

- Haizzzzzz!

Đình Hương tiếp tục thở dài!

*****

7h30' tối cùng ngày,

Đúng như đã hẹn, Đình Hương đã có mặt trước cửa phòng trà Swing Lounge.

Do Thành Tú đã gửi thông tin vé vào cửa nên Đình Hương chỉ cần xác nhận thân phận một chút thì đã có thể vào trong.

Ánh sáng được bật khá tối để khách khứa có thể tập trung quan sát sân khấu nên Đình Hương gặp khó khăn trong việc xác định vị trí mà Thành Tú đang ngồi.

May mắn cho nàng là có vẻ Thành Tú vẫn luôn để ý đến cửa ra vào nên anh ta cũng đã nhận ra Đình Hương và vẫy tay ra hiệu. Đình Hương lập tức nhận ra theo đó rào bước tiến về bàn của Thành Tú chọn sẵn. Đây là một vị trí khá khuất, thích hợp để nói chuyện hơn là thưởng thức giọng ca của cô ca sĩ xinh đẹp đang biểu diễn phía trên sân khấu.

Đình Hương vừa ngồi xuống thì bên cạnh có một nam phục vụ bàn đi tới hỏi:

- Dạ, chị dùng gì ạ?

- Cho mình một ly cam vắt nhé! – Đình Hương trả lời

- Vâng! Chị đợi một chút, sẽ có đồ ra ngay

- Ủ, cảm ơn bạn!

Đợi phục vụ bàn đi ra, Thành Tú nhìn Đình Hương mỉm cười dò hỏi:

- Đình Hương, em tới phòng trà này bao giờ chưa?

Đình Hương lắc đầu:

- Dạ chưa, em chỉ đi ngang qua, nó hình như cũng mới mở cửa được mấy tháng thôi thì phải!

Thành Tú gật đầu:

- Ủ! Đúng rồi, quán này thuộc sở hữu một người bạn của anh. Nếu được em thường xuyên qua ủng hộ nhé, anh sẽ nói bạn anh dành cho em ưu đãi đặc biệt!

Đình Hương cười nhẹ, nàng không từ chối hay đáp ứng đề nghị của Thành Tú mà chỉ gật đầu ra hiệu đã biết.

Thấy thái độ có phần hòa nhã của Đình Hương, Thành Tú lại chủ động khơi gợi chuyện:

- Em đi xe nhà tới đây à?

Một vài ý nghĩ vụt qua trong đầu nhưng Đình Hương quyết định nói thật:

- Không, hôm nay bố mẹ em có việc phải đi thăm người bà con đang nằm viện nên phải dùng xe gia đình, em đi taxi tới đây!

Nghे xong câu trả lời của Đình Hương, ánh mắt Thành Tú lóe qua một tia dị sắc có điều do ánh sáng hơi tối nên Đình Hương không nhận ra được. Hắn tỏ vẻ quan tâm:

- Uhm... đêm tối con gái đi taxi nguy hiểm, biết vậy anh qua đón em!

Đình Hương mỉm cười lắc đầu:

- Trị an của Hà Đô khá tốt mà anh, đi lại cũng không tới mức mất an toàn như vậy. Với lại em cũng là người trưởng thành nên có thể tự bảo vệ được mình.

Thành Tú không nói gì thêm mà chỉ gật gù. Dù sao Đình Hương tới đây bằng phương tiện gì thì đã có người theo dõi và báo cho hắn biết rồi, hắn hỏi chỉ là cho có chuyện để nói mà thôi.

Đang khi hai người không biết nên nói tới cái gì, không khí trở nên có chút tế nhị thì người phục vụ lại kèm theo đó là một cốc cam vắt được đặt trước mặt Đình Hương:

- Đồ uống của chị đây ạ! Mời chị dùng!

Đình Hương gật đầu cảm ơn. Đình Hương nâng lên ly nước rồi ngậm cặp môi anh đào vào ống hút vừa uống vừa chăm chú nhìn về phía sân khấu lắng nghe ca sĩ hát.

Thành Tú cũng không quấy rầy nàng mà học theo Đình Hương giả đồ cầm lên ly cả phê thưởng thức âm nhạc. Có điều nếu ai ở đây để ý một chút sẽ thấy hắn thi thoảng lại liếc mắt về phía Đình Hương như đang chờ đợi một điều gì đó xảy ra.

Mất khoảng năm phút đồng hồ thì phần biểu diễn của nữ ca sĩ cũng kết thúc, khi đang nghe MC giới thiệu về tiết mục tiếp theo thì Đình Hương bỗng nhiên cảm thấy hai mắt mờ hồ, đầu có chút choáng váng.

Run rẩy đặt ly cam vắt xuống bàn, Đình Hương đưa tay vuốt nhẹ thái dương nhưng cảm giác chệnh choáng không giảm bớt mà như càng có xu hướng tăng nặng hơn, hai mí mắt như muốn sụp xuống vậy.

Cảm giác có chuyện không ổn, Đình Hương định đứng lên ra về nhưng tay chân bủn rủn không còn sức lực khiến nàng loạng choạng ngồi trở lại ghế.

Tiếp đó một cảm giác buồn ngủ không thể kháng cự ảm ảm kéo đến, Đình Hương dần dần lịm đi. Có điều trước khi hoàn toàn mất đi ý thức Đình Hương vẫn kịp nhìn thấy trên môi của người thanh niên đang ngồi trước mặt nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Vì em anh nguyện hóa hồ đồ - Cơn thịnh nộ rung chuyển Hà Đô (1)

Thành Tú nhận ra Đình Hương đã có dấu hiệu ngất thuốc, tuy nhiên để cho chắc ăn hắn vẫn đứng lên đi tới bên cạnh nàng khẽ lay nhẹ vai dò hỏi:

- Đình Hương! Đình Hương! Em sao thế?

Đình Hương khi này đã hoàn toàn bị mê đi do vậy dưới tác động của Thành Tú cả người từ từ đổ nghiêng sang bên cạnh. Thấy vậy Thành Tú vội giữ lấy cánh tay Đình Hương để nàng khỏi ngã xuống đất.

Khẽ đảo mắt nhìn xung quanh thấy mọi người hoặc đang tập trung vào sân khấu hoặc là mãi chuyện trò không ai để ý tới bên này Thành Tú mới tạm yên

tâm. Theo đó, hấn giờ tay ra hiệu cho tên bồi bàn tiến về phía mình rồi hai tên khom người, mỗi tên khoác một cánh tay Đình Hương lên vai mình đi nâng đi tới lối cầu thang dẫn lên khu văn phòng điều hành trên tầng hai.

Việc làm này của hai người tất nhiên không tránh khỏi ánh mắt tò mò của một số khách nhân tuy nhiên bọn họ lại thấy có sự tham gia nhiệt tình của nhân viên phục vụ nên chỉ cho rằng cô gái bị mệt gì đó đang được người bạn đi cùng dìu lên trên để chăm sóc y tế do vậy bọn họ cũng không ra mặt can thiệp gì.

Khi mấy người Thành Tú chỉ còn cách chân cầu thang một vài bước chân thì khi này từ lối ra của WC một người thanh niên trẻ bất ngờ đi ra. Có lẽ do mãi mê xem thứ gì đó trên điện thoại mà người này không để ý tới trên đường còn có người khác theo đó lập tức va phải Thành Tú khiến đôi bên loạng choạng, người thanh niên còn suýt làm rơi cả máy.

Biết sai là ở mình, người thanh niên vội quay sang nhìn mấy người Thành Tú rồi rít nói:

- Xin lỗi, xin lỗi... là tôi vô ý! Anh không sao chứ?

Thành Tú mặc dù có chút bức bối nhưng hiện giờ hấn lại đang làm việc mờ ám nên không muốn làm lớn chuyện thu hút sự chú ý của người khác, do vậy hấn chỉ gạt nhẹ đầu bỏ qua rồi tiếp tục cùng tên bồi bàn dìu Đình Hương đi về phía cầu thang.

Người thanh niên tò mò nhìn theo phía sau lưng Thành Tú, cũng như nhiều người khác hấn phỏng đoán cô gái kia hấn là bị cảm hay trúng gió gì đó nên mới cần người đưa đi như vậy.

Khẽ lắc đầu ra vẻ thông cảm, người thanh niên định quay trở lại bàn uống nước nhưng bất chợt hấn cảm thấy có gì đó không đúng, người thanh niên nhận ra cô gái kia hình như là có chút quen mặt. Mặc dù ánh sáng có chút tối và lúc va chạm hấn cũng chỉ kịp nhìn thoáng qua nhưng sự xinh đẹp của cô gái quả thực là rất bắt mắt, khá là gây ấn tượng.

Phân vân đứng tại chỗ cố gắng lục lợi thông tin và ráp nối một chút hình ảnh, như nhớ tới cái gì hai mắt người thanh niên chợt trợn trừng rồi thốt lên:

- Đúng rồi, chẳng lẽ là cô ấy? Nhưng sao cô ấy lại có mặt ở đây, còn người đàn ông kia là ai? Uhm... Không được, nếu đúng là cô ấy thì mình phải hỏi rõ chuyện này mới được, tránh cho có chuyện không hay xảy ra.

Như để chứng thực cho phán đoán của mình, người thanh niên vội rảo bước theo hướng của Thành Tú, vừa đi vừa gọi:

- Này, anh bạn! Đợi một chút!

Thành Tú đã đặt một chân lên bậc cầu thang lại thấy có người bỗng nhiên gọi giật lại thì giật mình khiến chân bước hụt cả người loạng choạng, cũng may là tên bồi bàn ở phía tay bên kia kịp thời với tay giữ lại được. Thành Tú có phản ứng như vậy cũng là rất bình thường, dù sao hấn cũng không phải kẻ mà cô tảo tợn gì, Thành Tú chấp nhận làm việc này chẳng qua cũng chỉ là vì quá muốn có được Đình Hương mà thôi.

Ngoảnh đầu nhìn lại, Thành Tú cố giữ bình tĩnh lên tiếng:

- Anh bạn, có chuyện gì không?

Người thanh niên bước tới trước mặt Thành Tú chỉ vào Đình Hương nói:

- Người bạn này của các anh bị sao vậy? Các anh có cần trợ giúp gì không? Tôi có người bạn bác sĩ nhà ở ngay tuyến phố này, nếu cần tôi sẽ gọi!

Nghe ra là người mới tới có ý trợ giúp, Thành Tú khẽ thở ra một hơi. Điều chỉnh lại sắc mặt, hấn lắc đầu từ chối:

- Không cần. Người bạn này của tôi bị hen suyễn từ nhỏ, hôm nay trời trở nên bệnh tái phát dẫn tới khó thở và choáng đầu thôi. Cô ấy có thuốc xịt chuyên dụng mang theo, tôi nhờ nhân viên đưa lên lầu nghỉ ngơi một lúc là tỉnh lại thôi. Không cần làm phiền đến anh.

Thành Tú bịa ra lý do một cách trơn tru, cái này cũng không phải là hấn nghĩ ra mà do Trần Khanh chuẩn bị cho hấn phòng khi có người bất ngờ hỏi tới, quả nhiên là có chỗ dùng tới.

Trả lời xong, cũng không để người thanh niên phản hồi cái gì, Thành Tú và tên bồi bàn lại nhanh chân bước lên cầu thang như sợ nói nhiều sẽ bị lộ chuyện vậy.

Thấy thái độ vội vàng của hai người Thành Tú, người thanh niên càng sinh nghi. Đình Hương thật là bị hen suyễn sao? Theo hấn nhớ hôm sinh nhật của cô bạn thân Thủy Tiên nàng ngồi điều hòa, uống rượu lạnh, nói chuyện vui vẻ nào có dấu hiệu gì của hen suyễn. Người hen suyễn lại có thể thoải mái như vậy sao?

Nghĩ tới đây, người thanh niên vội rảo bước chạy lên lầu bám theo Thành Tú nhưng lập tức bị hai người bảo vệ đội sẵn ở đó ngăn lại không cho vào trong. Không còn cách nào, người thanh niên lại phi vội xuống tầng một tìm một chỗ khuất bấm máy gọi cho cô bạn thân của mình.

Sau giây lát đã có tiếng Thủy Tiên nhận máy:

- Alo, gọi gì vậy bồ tèo!

- Hừ, bỏ tèo cái gì. Mình hỏi một chút, Đình Hương nhà cậu từ nhỏ bị hen suyễn à?

Thấy cậu bạn tự dừng lại hỏi tới chuyện cô em họ mình, Thủy Tiên mở lời trêu chọc:

- Ha ha... sao? Chưa từ bỏ ý định cưa cẩm nó à? Chẳng phải cậu cũng biết nó có bạn trai rồi sao?

Người thanh niên có chút cáu bẳn:

- Hừ... cưa cẩm cái gì. Cậu trả lời cho mình đi! Nhanh lên!

Nhận ra vẻ sốt ruột trong lời nói của cậu bạn thân, Thủy Tiên đành nghiêm túc trả lời:

- Vũ Cương, Đình Hương làm sao mà bị hen suyễn được, nó hoàn toàn khỏe mạnh bình thường mà. Sao cậu tự nhiên lại hỏi như vậy?

Vũ Cương cẩn thận hỏi lại:

- Cậu chắc chắn chứ?

- Chắc chắn mà, mình với Đình Hương lớn lên cùng nhau từ nhỏ, làm sao mình lại không biết tình hình sức khỏe của nó được chứ.

Tại đầu dây bên này Đình Cương chần chờ giây lát sau đó lên tiếng:

- Ủ, Thủy Tiên! Có vẻ Đình Hương đang gặp phải vấn đề rồi. Mình thấy một gã lạ mặt đang đu cô ấy trong trạng thái bất tỉnh lên lầu hai của phòng trà Swing Lounge.

Thủy Tiên nghe xong giật mình gấp gấp hỏi lại:

- Cái gì? Cậu nói rõ tình hình xem nào?

Vũ Cương khó khăn giải thích:

- Xin lỗi, thực ra mình cũng chỉ biết có vậy.

- Thế sao cậu không lại hỏi cho rõ?

- Cậu cũng biết mình với Đình Hương cũng không phải quen thuộc mà. Thực tế mình có lại đề nghị trợ giúp cô ấy nhưng gã kia từ chối nói là Đình Hương bị hen suyễn nên khó thở và bị ngất đi.

Tới đây thì đến lượt Thủy Tiên sốt ruột:

- Hix... thôi chết rồi. Tên đó nói láo đó. Mau, cậu tìm cách bám theo bọn họ cố gắng nghĩ cách dùng để Đình Hương gặp chuyện gì. Mình sẽ tới ngay! À... mà địa chỉ ở đâu?

- Số 69 đường Đông Phong, Tây Hồ.

- Bíp... bip...

Vũ Cương vừa nói xong thì đầu dây bên kia đã ngắt máy, có lẽ Thủy Tiên cũng đang rất gấp.

Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, Vũ Cương quyết định bấm một số máy nữa. Lần này là giọng của một người thanh niên:

- Alo, Em nghe!

- Lý Đông, chú đang ở đâu?

Lý Đông nghe thấy giọng nói có phần gấp gáp của Vũ Cương nên liền trả lời:

- Em đang ở nhà! Có chuyện gì vậy anh?

- Đình Hương xảy ra chuyện rồi, nếu chú đang ở gần đường Đông Phong thì chạy ngay qua phòng trà Swing Lounge.

Nghe nhắc tới Đình Hương gặp chuyện, Lý Đông bật thẳng người dậy từ trên ghế làm việc, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi thấp thỏm như chính người thân yêu của mình đang gặp nạn vậy. Theo đó hân lớn tiếng hỏi:

- Anh Vũ Cương, chuyện là sao? Anh nói nhanh đi!

- Anh cũng không biết rõ, nhưng hình như có kẻ muốn chuốc thuốc cho cô ấy! Cũng may anh tình cờ bắt gặp nên mới gọi cho chú đây!

- Cái gì? Anh không đùa chứ?

- Mẹ kiếp, Anh đùa với chú chuyện này làm gì, anh có phải trẻ con đâu!

Lý Đông nghe xong thì hoàn toàn mất bình tĩnh, hấn như lợn bị chọc tiết gầm lên:

- ĐCM... Nó dám! Em thề Đình Hưng mà xảy ra chuyện thì thằng đó chết chắc cmml rồi.

- Anh không biết nó chết như thế nào nhưng bây giờ nó đưa Đình Hưng lên tầng hai rồi. Chú mà tới chậm là chú chết chứ không phải nó chết đâu! Nhanh lên, số 69 đường Đông Phong.

- Bíp... bíp...

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Vì em anh nguyện hóa hồ đồ - Cơn thịnh nộ rung chuyển Hà Đô (2)

Tại đầu dây bên này, cũng giống như Thủy Tiên, nghe xong địa chỉ, Lý Đông cúp máy sau đó bằng một thứ tốc độ như chớp giật, hấn tông cửa lao ra khỏi phòng rồi phi xuống lầu hét lớn với người cận vệ đang đứng canh gác ở đây:

- Đình Dũng, gọi những ai có thể ngay lập tức đi theo tôi.

Đình Dũng ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào Lý Đông, chưa bao giờ hắn thấy vị chủ tịch của mình lại trở nên nóng giận và thất thố như vậy. Có điều phản ứng của hắn cũng rất nhanh, thấy Lý Đông đã phi ra tới cửa Đình Dũng cũng tung người lao theo.

Ngay khi vừa ra đến sân trước biệt thự, Đình Dũng hướng về những người vệ sĩ đang tuần sát ở đó ra lệnh:

- Tất cả các anh, đi theo tôi! Chủ tịch có việc gấp!

Nghe được hiệu lệnh, đám vệ sĩ vội vàng theo chân Đình Dũng và Lý Đông chạy tới ga ra.

Tới nơi, Lý Đông dừng lại quay đầu nhìn Đình Dũng nói:

- Đình Dũng, đưa chìa khóa xe cho tôi!

Nhìn bộ dạng nóng nảy của Lý Đông, Đình Dũng sợ hấn đi đường xảy ra chuyện gì mới đề nghị:

- Chủ tịch, để tôi lái!

- Không cần, đưa đây mau lên!

Biết tình huống khẩn cấp, Đình Dũng liền rút chìa khóa chiếc xe bọc thép Cadillac đưa cho vị chủ tịch của mình.

Lý Đông không nói thêm một lời liền bấm nút mở cửa, mau chóng ngồi vào ghế lái rồi ga lao đi.

Về phía Đình Dũng cũng không dám chậm trễ dù chỉ một giây, theo đó hắn vội vàng leo lên một chiếc Hummer ngồi cùng đội cận vệ, theo đó một đoàn xe gồm năm chiếc xe hầm hố gầm rú nhấc ga lao đi, âm thanh động cơ làm chấn động cả không gian khiến lũ chim đang trú ngụ tại rừng thông gần đó hoảng sợ bay lên tháo chạy như vỡ tổ.

Có lẽ với nhiều người sẽ khá ngạc nhiên khi Lý Đông đã có trong tay một công ty ô tô điện nhưng cho tới hiện tại hắn vẫn còn cần phải sử dụng tới các xe bọc thép. Thực ra điều này cũng không có gì là khó hiểu bởi Toyota và Ô tô Việt Nhật đều không phải là các hãng mạnh về sản xuất xe bảo vệ cho các yếu nhân. Theo đó, Lý Đông chỉ có một chiếc SE-Car được dùng khi cần xuất hiện tạo hình ảnh trong một sự kiện nào đó của tập đoàn còn về cơ bản khi hắn cần di chuyển đường dài hoặc hoạt động ngoài phạm vi kiểm soát tuyệt đối của đội cận vệ thì đều phải dùng tới các loại xe hạng nặng chuyên nghiệp. Điều này cũng không gây ra ảnh hưởng gì tới hình ảnh của SE – Car khi công năng của nó chỉ là dòng xe dân dụng phục vụ việc đi lại sinh hoạt của khách hàng thông thường. Trong trường hợp khách hàng thực sự VIP thì vẫn cần phải sử dụng tới xe bảo vệ chuyên dụng, dễ thấy nhất chính là ngay cả nguyên thủ của các nước có nền công nghiệp ô tô phát triển vẫn có thể dùng xe của nước khác sản xuất, điều này hoàn toàn bình thường, không có gì là mâu thuẫn. Do vậy đội xe bảo an tại Đông gia Biệt thự theo khuyến nghị của Giám đốc an ninh Đồng Thiết vẫn là được duy trì.

*****

Lúc này, phòng trà Swing Lounge, trên lầu hai

Sau khi đặt Đình Hương nằm lên chiếc giường trong căn phòng đã được chuẩn bị trước, Thành Tú đuổi tên tên bồi bàn ra bên ngoài rồi khóa chặt cửa lại.

Hắn cũng không vội hành sự ngay mà chậm chậm tiến lại bên giường, nửa ngồi nửa quỳ đưa một tay vuốt ve gò má trắng muốt của Đình Hương, miệng ghé sát vào mặt nàng thì thào:

- Đình Hương, em thật quá ngây thơ! Anh yêu thích em như vậy thì sao anh có thể dễ dàng từ bỏ em được chứ. Ha ha... Em xinh đẹp nhưng lại chẳng hề thông minh chút nào! Thật nực cười, tại sao em có thể lựa chọn một tên mặt hạng như hắn mà lại không chọn anh kia chứ? Là tại sao? Tại sao hả? Em nói đi!

Nói xong, nhìn Đình Hương vẫn đang mê mết không biết gì trên giường, Thành Tú lại cười gằn lên:

- Ha ha... Đình Hương, em cũng đừng trách anh. Anh làm điều này chỉ là bởi anh quá yêu em mà thôi... Anh thật muốn biết khi những tấm ảnh của hai ta được chuyển tới tay của thằng kia thì hắn sẽ như thế nào đây. Không phải sẽ giống như một con thú hoang cuồng dại lên và ghen tức chứ? Ha ha

Thành Tú vừa nói vừa bắt đầu đưa tay cởi dần trang phục của Đình Hương. Động tác của hắn từ tốn chậm chạp không quá thô lỗ, có lẽ cũng bởi trong lòng vốn là đang bất an.

Việc làm này của Thành Tú hôm nay thực chất cũng là do Trần Khanh sắp xếp và lên kế hoạch, hắn cũng chỉ là người bị động thực hiện và làm theo mà thôi. Theo đó, sau khi thuốc mê và ân ái với Đình Hương, Thành Tú sẽ chụp lại những bức hình này để vừa uy hiếp nàng, vừa khiến cho tình địch của hắn trở nên điên loạn. Như Trần Khanh nói, tên kia sẽ không thể chịu được cảnh khi nhìn thấy bạn gái mình không một mảnh vải che thân ăn nằm với kẻ khác từ đó mà chia rẽ tình cảm hai người.

Thành Tú cũng không sợ sau sự vụ Đình Hương tố giác gì bởi hắn chỉ cần đe dọa nếu mình bị công an sờ gáy hắn sẽ cho người tung video và hình ảnh lên mạng khiến Đình Hương rơi vào tình cảnh thân bại danh liệt. Với một cô gái Việt thì điều này chẳng khác nào cái chết, rất khó mà vực dậy được. Hơn nữa những bức ảnh này sẽ được chụp ở các góc độ mà không thể nhìn thấy mặt Thành Tú, chủ yếu lấy hình của Đình Hương mà thôi. Thêm vào đó, Trần Khanh cũng cam kết xử lý gọn gàng dấu vết, không để cho Đình Hương có thể tìm ra được bất cứ bằng chứng gì để tố cáo Thành Tú.

Một mặt khác, Thành Tú cũng đã được Trần Khanh phân tích kỹ lưỡng, dù sao Đình Hương cũng không chấp nhận hắn, vậy thì làm việc này ít nhất cũng có thể chiếm hữu được nàng một thời gian thậm chí biết đâu Đình Hương vì không còn cách nào khác đành phải lấy hắn. Chính vì những điều kiện này, Thành Tú mới tặc lười làm theo kế hoạch bí ối này với Đình Hương.

*****

Trong khi Thành Tú vốn tưởng đã chắc chắn thực hiện được âm mưu của mình thì lại không biết rằng một tai họa ngập trời đang tới với hắn và đồng bọn,

Ngoài đường, Lý Đông di chuyển với tốc độ cao khiến cho đội ngũ theo sau phải chất lười lắc đầu, lái xe đã phải sử dụng hết kỹ năng được đào tạo mới có thể không bị bỏ lại phía sau quá xa. Tây Hồ cũng là quận lớn nên đường xá khá thông thoáng và rộng rãi cộng với việc đoàn xe của Lý Đông đèn đuốc sáng trưng, động cơ gầm thét khiến người đi đường đều biết là có nhân vật quan trọng đang di chuyển do vậy đều chủ động tránh đường.

Khoảng cách từ Đông gia Biệt thự tới đường Đông Phong cũng không phải quá xa, chỉ gần hai cây số do vậy mất không tới vài phút thời gian, chiếc Cadillac đã phanh cháy bánh trước cổng Swing Lounge khiến người đi đường hoảng hốt rơi cả mắt.

Từ trên xem, Lý Đông xô cửa rồi như một con báo phi thân như chớp vào bên trong phòng trà trước sự bất lực của nhân viên soát vé. Đội ngũ bảo vệ thấy người tới đi xe sang nên liếc mắt nhìn nhau rồi cũng không dám đuổi theo. Bọn hắn đứng gác bên ngoài nên cơ hội tiếp xúc với xe sang không phải là ít, ánh mắt nói chung vẫn là có. Theo đó những ai có thể cầm lái dòng xe này thì đều không phải hạng bọn chúng có thể trêu trọc được, do vậy sau khi liếc mắt nhìn nhau, mấy người bảo vệ này cũng chỉ đứng im tại chỗ không dám lao ra ngăn cản mà chỉ cho một người chạy vào theo để xem xét tình hình.

Những tưởng bất ngờ chỉ có vậy, nhưng chỉ chưa tới chục giây thời gian sau, tình cảnh còn ấn tượng hơn lại diễn ra khi không biết từ đâu hai chiếc Hummer, hai chiếc Knigh XV với vóc dáng hầm hố nối đuôi nhau phanh lại trước cửa. Theo đó một loạt những người lạ mặt cao lớn trong trang phục áo thun đen, quần ống bó rầm rập nhảy xuống rồi ào ào chạy vào trong quán.

Lần này không cần phải đoán, mấy người bảo vệ cũng biết là sắp có chuyện lớn xảy ra rồi, có điều bọn họ thật dám đứng ra ngăn cản sao. Nói đùa, chỉ cần nhìn sơ qua cũng biết những người này đều không phải dạng mà mấy tên bảo an nghiệp dư bọn họ có thể sánh được, nói không quá thì chỉ cần một người trong số họ cũng có thể hạ đo ván mấy người bảo an ở đây rồi nói gì đến còn đông người tới như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Vì em anh nguyện hóa hồ đồ - Con thịnh nộ rung

chuyển Hà Đô (3)

Trong căn phòng tại lầu 2 phòng trà Swing Lounge,

Thành Tú vực mặt xuống hôn hít bầu ngực tròn đầy của Đinh Hương, hơi thở dần trở nên gấp gáp. Dục vọng trong người hắn bắt đầu thay thế và lấn át cho nỗi bất an. Sau giây lát như không thể chịu được thêm trước sức hấp dẫn đến từ cơ thể của Đinh Hương hắn ngồi bật dậy tách hai chân nâng ra tiến hành công đoạn chinh phạt quan trọng nhất.

Điều chỉnh một chút tư thế, Thành Tú muốn mạnh mẽ tiến hành xâm nhập có điều một là do hắn quá gấp gáp, hai là Đinh Hương vẫn còn là thân xử nữ nên hắn gặp chút khó khăn.

Thành Tú cau mày loay hoay tìm cách xử lý thì đột ngột cánh cửa bị một thứ sức mạnh khủng bố đập bay kèm theo một âm thanh va đập vào tường khiến cả căn phòng chấn động rung chuyển.

Thành Tú hoảng hốt chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì trên ngực đã truyền tới một cơn đau kèm theo tiếng xương vỡ, hắn chỉ kịp phun ra một bùm máu ra ga giường trắng muốt rồi bay ngược lại phía sau và vào bộ sa lông ngã sòng xoài ra đất. Trước khi vì quá đau đớn mà hôn mê Thành Tú chỉ kịp nhìn thấy bóng một người thanh niên với sắc mặt đang đỏ cùng giận dữ trừng trừng nhìn hắn, chút ý thức cuối cùng cho Thành Tú biết nếu hắn không bất tỉnh thì ánh mắt này thậm chí có thể thiêu chết hắn vậy.

Người vừa ra tay với Thành Tú không ai khác ngoài Lý Đông, mà thực ra cũng chỉ có hắn mới có thể đủ sức mạnh để một cước đập tung cánh cửa bằng gỗ lim rắn chắc và nặng nề.

Khởi phải nói cảm xúc của Lý Đông khi thấy tình cảnh trước mắt là phần nộ như thế nào, Lý Đông hoàn toàn có thể nhận ra kẻ đang nằm dưới đất kia là ai và cũng phần nào hiểu ra lý do tên khốn kiếp này lại làm ra chuyện bỉ ổi này với Đinh Hương.

Tức giận thì tức giận nhưng nghe tiếng giầy đinh đang dồn dập nên lên cầu thang, Lý Đông biết cận vệ của mình sắp lên tới đây nên hắn tạm bỏ qua cho Thành Tú không tiếp tục tấn công kẻ này. Theo đó hắn xoay người về phía giường nhẹ nhàng nâng Đinh Hương lên sau đó lấy một chiếc chăn mỏng quấn quanh người nàng tránh Đinh Hương bị lộ những bộ vị nhạy cảm trước mắt nhiều người.

Động tác của hắn khá nhanh do đó khi vừa làm xong thì đám cận vệ cũng chạy lên tới cửa, Đinh Dũng là người xông vào trước tiến tới trước mặt Lý Đông. Quan sát căn phòng một chút, hắn lên tiếng dò hỏi:

- Chủ tịch, chuyện này...

Lý Đông đặt lại Đinh Hương xuống giường sau đó chỉ về Thành Tú đang nằm dưới đất lạnh lạnh trả lời:

- Thằng này muốn chuốc thuốc cường bức người của tôi..

Đinh Dũng nghe tới đây thì trán nổi lên gân xanh cúi đầu nhìn Thành Tú giận dữ chửi tục:

- ĐM, đồ chó chết! Người của chủ tịch mày cũng dám động.

Nói xong, cũng không hỏi ý kiến của Lý Đông, Đinh Dũng lao tới vùng chân đá một cước rất mạnh vào người Thành Tú khiến tên này lại tiếp tục lăn lộn lóc sang một bên.

Thấy Đinh Dũng định tiếp tục xông tới Lý Đông đưa tay ngăn cản:

- Từ từ, đừng làm chết nó.

Đinh Dũng theo lệnh Lý Đông dừng lại, ánh mắt vẫn hăm hực nhìn chằm chằm kẻ nằm dưới đất. Hành động này của hắn ngoài một phần để thể hiện sự trung thành và lấy lòng Lý Đông, ở một mặt khác Đinh Dũng là cực kỳ căm ghét những kẻ cặn bã như thế này.

Thực tế, chuyện này vốn là cũng có chút tiểu sử, theo đó em con nhà chú của Đinh Dũng trước đây cũng từng bị một tên du côn trong huyện cường hiếp nhưng gia đình thế cô lực bạc e sợ bọn chúng trả thù nên đành ngậm miệng không dám tố cáo. Đinh Dũng vốn là một lính đặc công, trong một lần về phép biết được chuyện này thì nổi trận lôi đình. Hắn một mình ra mặt chặn đường đánh tên du côn tàn phế một chân. Cũng chính vì lý do này mà sau đó Đinh Dũng bị đưa ra toàn án quân sự xét xử. Cũng may tòa cũng xem xét thấu đáo nguyên do, lý lịch của tên du côn kia thật ra cũng chẳng tốt đẹp gì lại có nhiều gia đình bị hại khác nhân cơ hội viết đơn tố cáo do đó Đinh Dũng chỉ bị kỷ luật dưới hình thức trục xuất khỏi quân ngũ.

Trở lại quê nhà Đông Thành, Đinh Dũng đang không biết nên làm công việc gì để kiếm sống thì được một người anh thân thiết trong quân giới thiệu với Đồng Thiết khi đó đang là đội trưởng đội bảo an của Kỳ nguyên mới. Tất nhiên với lý lịch và bản lĩnh của mình, Đinh Dũng rất nhanh vượt qua được các bài kiểm tra của Đồng Thiết. Trải qua rèn luyện và công tác, Đinh Dũng thể hiện ra được năng lực nổi bật của mình và được Đồng Thiết tin tưởng trao cho nhiệm vụ làm cận vệ thiếp thân của Lý Đông, có trách nhiệm đảm bảo an toàn tuyệt đối cho Lý Đông trong mọi trường hợp thậm chí là phải hi sinh cả tính mạng.

Từ ngày đi theo Lý Đông, càng tiếp xúc với người này Đinh Dũng đã chuyển từ khâm phục sang sùng bái. Vị chủ tịch này không những trí tuệ trác tuyệt mà thân thủ cũng siêu phàm không kém, không ít lần trong lúc rảnh rỗi thấy Đinh Dũng luyện tập Lý Đông đề nghị trở thành đối thủ cho Đinh Dũng rèn luyện. Ban đầu Đinh Dũng cũng từ chối vì sợ làm tổn thương Lý Đông nhưng dưới sự cương quyết và tự tin của vị chủ tịch trẻ, Đinh Dũng đành gật đầu

xem như là giúp Lý Đông thư giãn gân cốt, giải tỏa phần nào đầu óc căng thẳng.

Những tưởng là một cuộc thao luyện nhẹ nhàng nhưng rất nhanh Đinh Dũng biết rằng mình đã sai lầm thậm chí là sai lầm cực lớn. Trước đó Đinh Dũng vốn tự tin vào võ nghệ của mình bao nhiêu thì khi đối chiến cùng Lý Đông hấn lại càng thất vọng bấy nhiêu. Mặc cho hấn tung ra đòn thế gì, hiểm hóc bao nhiêu thì Lý Đông đều có thể né tránh dễ dàng. Bộ dáng lại vô cùng bình thản cứ như một sư phụ đang đối phó với một đồ đệ mới vậy.

Điểm khiến Đinh Dũng sợ hãi hơn nữa ở Lý Đông chính là ngoài tốc độ xuất thần nhập hóa thì Lý Đông còn có một sức mạnh vô cùng kinh khủng. Theo đó Đinh Dũng từng có một lần vì ham chiến tung ra một cú đá rất mạnh, cú đá này lúc bình thường có lực phá thạch xuyên kim ấy vậy mà Lý Đông không né tránh như mọi khi mà chỉ dùng một tay dễ dàng chặn lại sau đó đẩy mạnh cổ chân hấn lên cao khiến Đinh Dũng mất đà ngã chổng gọng xuống đất. Sau lần đó, Đinh Dũng biết Lý Đông chắc chắn là một nội gia cao thủ, dĩ nhiên cũng không khó để hấn liên hệ việc này với các bài tập mà Lý Đông thường hay rèn luyện. Mức độ thần bí của Lý Đông trong mắt Đinh Dũng càng thêm dày đặc, ở bên cạnh Lý Đông, Đinh Dũng cảm thấy một sức lôi cuốn người khác vô cùng kỳ lạ.

Trở lại hiện trường khi này, thấy Đinh Dũng đã dừng tay, Lý Đông nhìn hấn nói:

- Đinh Dũng, gã kia đã ngắt không điều tra được cái gì, anh xuống bắt tên quản lý quán lên đây cho tôi.

- Vâng, Chủ tịch!

Nói xong, Đinh Dũng lập tức quay người nói với hai người đứng sau:

- Anh em, theo tôi!

Ba người nhanh chóng biến mất rồi cũng nhanh chóng trở lại. Tất nhiên là có kèm theo cả người quản lý. Tên này biết có người xông vào phòng trà nên hấp tấp chạy lên xem sao thì bị cận vệ bắt giữ lại ở bên ngoài phòng, do vậy chỉ cần ra cửa là Đinh Dũng đã có thể tóm được hấn.

Lý Đông nhìn về gã quản lý hừ lạnh rồi nhếch mép:

- Mày là quản lý ở đây?

Gã quản lý liếc mắt nhìn thảm trạng của người đang nằm dưới đất rồi ngược mắt lên lại thấy Lý Đông ngồi bên giường sắc mặt âm trầm như muốn giết người thì hai chân muốn nhũn ra, hấn vội vàng lấp bấp:

- Dạ... dạ... đúng ạ!

- Hừm... Nếu là vậy thì bây giờ tao hỏi, mày trả lời. Tốt nhất đừng quanh co dối trá, nếu không mày sẽ không có cơ hội thứ hai để nói lời thật đâu.

- Dạ dạ, anh... anh hỏi gì em... em biết thì xin nói hết ạ.

Lý Đông gật đầu rồi chỉ tay về phía Thành Tú lạnh giọng:

- Mày biết thằng kia chứ?

Gã quản lý liếc mắt về phía Thành Tú rồi gật đầu:

- Dạ, em biết ạ! Người này là Thành Tú, bạn của chủ phòng trà.

- Hừ... vậy mày biết việc làm của thằng này tới nay chứ?

Biết không thể dấu được, gã quản lý không dám nói dối lý nhí thừa nhận:

- Dạ, biết ạ!

Lý Đông gần lên:

- Hừ, biết! Vậy chứng tỏ mày cũng tham gia vào kế hoạch này?

Gã quản lý vội vã xua tay:

- Dạ, không... không! Em không có. Tất cả việc này đều là chủ phòng trà sắp xếp, em chỉ chịu trách nhiệm bố trí một phòng ngủ thôi ạ. Anh đại nhân đại lượng, bọn em cũng chỉ là đi làm thuê, chủ sai gì thì làm nấy để kiếm miếng cơm. Xin anh đừng hiểu lầm, tha cho em!

Nghe tới đây Lý Đông nổi giận quát lớn:

- Mẹ kiếp, đừng có kẻ lè dài dòng, vậy rốt cuộc chủ phòng trà này của mày là ai?

Gã quản lý vội trả lời:

- Dạ, phòng trà thuộc sở hữu của Công ty Bất động sản Phú Thịnh mà người chủ sau lưng nó là anh Trần Khanh, con trai của chú Trần Tài, Giám đốc Sở Kế hoạch đầu tư của thành phố ạ.

Nghe xong đáp án, Lý Đông khẽ cau mày lẩm bẩm:

- Trần Khanh? Không phải tên Trần Khanh trong tiệc sinh nhật của chị Thủy Tiên chứ?

Gã quản lý nhìn biểu cảm trên mặt Lý Đông thì tưởng rằng việc mình nêu ra thân phận của chủ nhân phòng trà đã tạo ra được uy hiếp nào đó với người này, theo đó hẳn cũng yên tâm lại phần nào. Có điều rất nhanh gã biết được mình phán đoán sai lầm bởi khi này Lý Đông đã lại lên tiếng:

- Thăng Trần Khanh hiện đang ở đâu?

Gã quản lý mặt méo xẹo không dám chậm trễ trả lời:

- Dạ, cái này em cũng không rõ. Anh Trần Khanh công chuyện nhiều, di chuyển liên tục, thường không có lịch trình cụ thể nên muốn biết thì phải gọi điện ạ.

- Vậy mày gọi đi, nhanh lên! Nhớ bật loa ngoài lên!

- Dạ... dạ! Em biết rồi ạ!

Gã quản lý lập tức rút điện thoại ra bấm số gọi cho Trần Khanh cũng không quên bật loa ngoài. Sau vài hồi chuông, đã có tiếng trả lời đáp lại:

- Trịnh Vũ, có chuyện gì vậy?

Gã quản lý đảo mắt một chút rồi trả lời:

- Dạ, anh Trần Khanh, em đang muốn gặp anh để chốt lại sổ sách kinh doanh tháng vừa rồi với lại bàn thêm về việc thay đổi nhà cung cấp, mấy đơn vị hiện tại em thấy giá cả hơi cao. Uhm... Anh có ở nhà không ạ để lát em qua luôn!

- Hừ... sao phải gấp thế? Tao hôm nay về bên ông bà già, không có ở nhà đâu.

- A... vậy ạ! Thế thì mai em qua cũng được!

- Ừ... à vụ thăng Thành Tú thế nào rồi?

Khẽ liếc mắt nhìn Lý Đông một chút, gã quản lý trả lời:

- Dạ, hiện hai người đang ở trên phòng, còn thế nào thì em không biết ạ!

Tại đầu dây bên kia, Trần Khanh nghe xong cười lớn:

- Ha ha... tốt, tốt lắm. Thăng ngu đó tao dọn sẵn cho ăn rồi mà còn không ăn được thì quá thất bại rồi. Được rồi, tao cúp máy đây!

- Dạ, em chào anh!

Gã quản lý cúp máy sau đó ngẩng đầu nhìn Lý Đông trả lời:

- Dạ, anh Trần Khanh đang ở cùng cha mẹ tại khu biệt thự dành cho lãnh đạo thành phố ở quận Thanh Ba.

- Mày biết địa chỉ cụ thể không?

- Dạ, địa chỉ em không nhớ rõ nhưng em có cùng đi với anh Trần Khanh một lần tới đó rồi.

- Hừ, tốt. Vậy lát nữa mày đi cùng bọn tao.

Gã quản lý biết vừa rồi có lẽ do mất bình tĩnh mà nhiều lời nhưng hối hận thì cũng đã muộn, theo đó đành phải ừ ừ gật đầu:

- Dạ, vâng!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Vì em anh nguyện hóa hồ đồ - Con thịnh nộ rung chuyển Hà Đô (4)

Đã biết được kẻ chủ mưu đằng sau, Lý Đông nhìn Đinh Dũng nói:

- Anh đưa Thành Tú và gã quản lý này ra ngoài, cho người giám sát toàn bộ đội nhân viên đừng để ai nào đi khi chưa có lệnh của tôi.

Đinh Dũng gật đầu:

- Rõ, thưa chủ tịch!

Nói xong, Đinh Dũng ra hiệu cho hai người cận vệ khác tiến tới xốc nách Thành Tú lôi đi, về phần mình thì tiến lại áp tải tay quản lý kéo hẳn xuống lầu.

Trong phòng chỉ còn lại Lý Đông và Đinh Hương khi này vẫn đang còn bất tỉnh. Biết thuốc mê để lâu sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe của nàng, Lý Đông liền nhớ tới một bộ thủ pháp bấm huyệt nhằm khai thông kinh mạch, thanh tỉnh thần trí được ghi lại trong viên pha lê.

Theo đó Lý Đông lập tức y theo hướng dẫn dùng ngón tay cái bấm huyệt kim chung liên tục gần ba mươi nhịp tiếp đó lại dùng ngón tay ấn mạnh hơn vào huyệt bách hội đồng thời dùng ngón trỏ của tay còn lại khẫu cầu ấn đường năm mươi nhịp, phối hợp cách khuy năm đến bảy nhịp.

Lý Đông vừa chăm chú làm vừa quan sát sắc mặt của Đinh Hương. Quả nhiên không hổ là tri thức của tộc người Atlantis, bộ thủ pháp này lập tức phát huy tác dụng thần kỳ của nó, chỉ sau vài phút thời gian mí mắt Đinh Hương đã có phản ứng trở lại, sau khi chớp nhẹ hàng mi cong Đình Hương từ từ mở mắt ra quan sát xung quanh.

Lý Đông ở một bên vui mừng nắm lấy tay Đinh Hương:

- Đinh Hương, may quá cậu tỉnh rồi!

Đinh Hương liếc mắt nhìn về phía Lý Đông, nhận ra là gương mặt quen thuộc nàng mới nghi hoặc nhỏ giọng hỏi:

- Lý Đông, sao cậu... lại ở đây? Mà mình đang ở đâu... vậy?

Vừa hỏi, cảm thấy tay mình đã có thể động dậy, Đinh Hương vừa cố chống gượng người dậy nhưng lại có chút vô lực, Lý Đông vội vàng khuyên can:

- Đinh Hương, cậu đang còn mệt, cứ nằm một lát đi!

- Uhm... nhưng mình thấy người hơi ê ẩm khó chịu, cậu đỡ mình dựa vào thành giường một chút đi!

Lý Đông không còn cách nào khác đành lại gần nâng người Đinh Hương lên. Có điều Lý Đông rất nhanh hối hận về hành động của mình bởi khi Đinh Hương vừa nhúc nhích gượng dậy thì tầm chân móng theo đó cũng tụt xuống để lộ ra bộ ngực sữa của nàng.

Mặc dù đầu óc vẫn còn chút mơ hồ hồ hồ nhưng Đinh Hương ngay lập tức cảm thấy có gì đó không đúng, nàng hơi cúi đầu nhìn xuống rồi giật mình vòng tay trước ngực xấu hổ la lên:

- A... sao lại thế này? Quần áo của mình đâu?

Lý Đông bối rối không biết giải thích thế nào đành đưa tay kéo lại chặn quần lấy Đinh Hương.

Đinh Hương thấy Lý Đông không trả lời thì cau mày suy nghĩ. Sau giây lát những ký ức trước đó liền đã trở lại, Đinh Hương không cần hỏi lại Lý Đông cũng đã manh nha có được câu trả lời của mình. Theo đó nàng bắt đầu dần trở nên hoảng hốt, ánh mắt dáo dác nhìn áo váy và nội y của mình bị vứt vương vãi trong phòng, đặc biệt khi nàng nhìn thấy vết máu còn vương lại trên giường thì ánh mắt đại ra rồi dần mất đi thần thái.

Lý Đông biết Đinh Hương đã nhớ lại được chuyện khi trước do vậy hắn ngồi xuống bên cạnh nàng đưa tay kéo vai Đinh Hương tựa vào người mình an ủi:

- Đinh Hương, không sao đâu, mọi chuyện qua rồi!

Đinh Hương không phản ứng lại lời nói của Lý Đông mà cứ như người vô hồn nhìn chăm chăm vào vết máu trên chiếc ga trải giường trắng muốt. Sau một lúc có vẻ không chịu được kích thích này, bức tường tâm lý trong lòng sụp đổ, Đinh Hương co hai chân lên, tay ôm lấy tóc úp mặt xuống đầu gối. Theo đó, hai vai nàng khẽ run rẩy, có lẽ là nàng đang khóc.

Đinh Hương hiểu lắm rằng mình đã mất đi đời con gái do vậy mới đau lòng thành bộ dạng này, Về phần Lý Đông, hắn đương nhiên cũng không biết tình trạng cụ thể để mà trấn an nàng, thực lòng mà nói chính hắn khi tới đây thì hiện trạng của Đinh Hương là đã vô cùng đáng ngại rồi, không rõ Thành Tú đã xâm hại được nàng hay chưa. Quả thực Lý Đông cũng đang rất hối hận khi không sử dụng tới tốc độ của mình, hắn vốn không muốn dùng tới năng lực này ở chỗ đông người và chủ quan khoảng cách gần, không ngờ vẫn là tới chậm.

Không chịu được cảnh thấy Đinh Hương đau khổ, Lý Đông vung về đỡ dành:

- Đình Hương, được rồi! Đừng khóc nữa! Có mình ở đây không sao nữa đâu!

Lý Đông nói xong thì vai Đình Hương lại càng rung động mạnh, tiếng khóc không còn rầm rút nữa mà có phần to hơn.

Nhìn bộ dáng tổn thương của Đình Hương, Lý Đông thấy tim mình đau nhói, cơn phẫn nộ lại dâng lên trong lòng khiến hắn cảm thấy khó thở. Lý Đông biết tuy bề ngoài Đình Hương luôn tỏ ra là một cô gái mạnh mẽ nhưng thực chất bên trong thì lại không được như vậy, hôm nay gặp phải cú sốc như thế này nàng không suy sụp và tổn thương mới là lạ.

Nếu nói Lý Đông muốn làm gì nhất bây giờ thì chính là thay nàng bắt mấy kẻ gây ra chuyện này phải trả giá, giúp nàng đòi lại một cái công đạo. Lý Đông biết việc hân sắp làm tới đây có thể mang tới cho bản thân không ít rắc rối, Lý Đông không phải không có những biện pháp khác thích hợp hơn nhưng hắn không muốn chờ đợi, hắn muốn cho những kẻ cặn bã kia một bài học theo cách trực diện và đáng nhớ nhất có thể. Vì Đình Hương, Lý Đông cảm thấy mình có thể chấp nhận làm kẻ hồ đồ một lần.

Đang khi Lý Đông tính toán chuẩn bị hành động như thế nào thì bất ngờ từ phía ngoài vang lên giọng nói của Đình Dũng:

- Chủ tịch, có người xưng là người nhà bạn của chủ tịch, họ muốn đến đón người về.

Lý Đông ngẩng đầu lên thì nhận ra bên cạnh Đình Dũng đã có thêm sự xuất hiện của hai người, một là Thủy Tiên, người kia là Vũ Cương. Lý Đông khẽ gật đầu:

- Uhm... hai người vào đi!

Nói xong, Lý Đông cũng liền đứng lên nhường chỗ cho Thủy Tiên. Dù sao chuyện này theo hắn nghĩ Thủy Tiên là thích hợp an ủi Đình Hương hơn hẳn.

Thủy Tiên không nói gì với Lý Đông mà chỉ gật nhẹ đầu rồi ngồi vào vị trí mà Lý Đông vừa đứng lên.

Dùng ánh mắt thương xót mà nhìn cô em gái, Thủy Tiên biết Đình Hương là đang xúc động cần khoảng lặng để tĩnh tâm nên khẽ kéo đầu Đình Hương ngả sang vai mình nhẹ giọng:

- Đình Hương, chị đây! Uhm... khóc mà thấy thoải mái hơn thì cứ khóc cho nhẹ người! Chị sẽ ở bên em!

Đứng một bên, thấy đã có người tới chăm sóc cho Đình Hương, Lý Đông kéo Vũ Cương ra ngoài hành lang rồi trầm giọng:

- Anh Vũ Cương, để Đình Hương ổn định lại một chút thì hai người đưa cô ấy tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe xem thuốc mê có để lại di chứng gì không. Em bây giờ còn có chuyện cần phải giải quyết, sẽ gặp lại mọi người sau! Uhm... Anh nói lại với chị Thủy Tiên như vậy.

Vũ Cương nghe vậy thì cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu:

- Được, anh biết rồi!

- Uhm, vậy em đi trước!

Nói xong, Lý Đông lập tức rời đi. Ở phía sau đôi mắt nhìn theo bóng lưng rộng lớn của Lý Đông, Vũ Cương khẽ lắc đầu thở dài.

Lý Đông xuống dưới lầu thì khách khứa đã ra về hết, hiện trường chỉ còn lại nhân viên của quán đang co cụm vào một góc chịu sự quản thúc gắt gao của nhóm người cận vệ. Lý Đông nheo mắt quan sát một lúc rồi nhìn Đình Dũng hạ lệnh:

- Để lại vài người tiếp tục giám sát đội nhân viên, anh đưa tay quản lý theo, tôi muốn tới gặp thẳng khốn Trần Khanh này.

Nói xong, mặc cho Đình Dũng sắp xếp, Lý Đông chủ động đi trước ra ngoài.

Phản ứng của đội cận vệ khá nhanh, chỉ giây lát đã tập hợp đầy đủ lực lượng trước cửa phòng trà, Lý Đông ném chìa khóa về phía Đình Dũng:

- Anh lái đi!

Đình Dũng giơ tay đón lấy rồi gật mạnh đầu:

- Vâng, chủ tịch!

Sau giây lát, năm chiếc xe lũ lượt nối đuôi nhau gầm rú rời khỏi phòng trà Swing Lounge. Tình cảnh cũng ồn ào như khi đến có điều đi đầu bây giờ không còn là chiếc Cadillac mà là một chiếc Hummer, tay quản lý phòng trà chính là ngồi trên chiếc xe này để dẫn đường.

Hơn mười lăm phút sau,

Đoàn xe dừng lại trước một cánh cổng có cảnh vệ canh gác. Bộ đàm truyền tin trong chiếc Cadillac lập tức vang lên tiếng báo cáo của xe đi đầu:

- Anh Đình Dũng, cảnh vệ yêu cầu xuất trình thẻ ra vào, tính sao đây ạ?

Đình Dũng nhìn mày suy nghĩ biện pháp thì Lý Đông nói vọng lên:

- Anh lái xe lên song song với chiếc Hummer đi, tôi có giấy phép.

- Vâng!

Mặc dù có chút ngạc nhiên không hiểu Lý Đông là làm thế nào nhưng Đình Dũng vẫn làm theo lời của hắn.

Chiếc Cadillac tà tà tiến lên phía trên rồi đỗ lại. Lý Đông bấm nút hạ cửa kính xe rồi rút từ trong ví ra một chiếc thẻ màu đỏ in chữ mạ vàng đưa cho người cảnh vệ đang đứng bên ngoài rồi nói:

- Đồng chí, chúng tôi có nhiệm vụ quan trọng cần phải vào bên trong. Đây là vấn đề khẩn yếu!

Người cảnh vệ cẩn thận đón lấy tấm thẻ từ tay Lý Đông, sau khi vừa nhìn qua anh ta run lên suốt làm rơi cả khẩu AK trên tay. Thứ anh ta đang cầm chính là thẻ ngành với phù hiệu của quân đội, đặc biệt hơn nữa là cấp bậc của người đang ngồi trong xe kia lại là một vị tướng. Mặc dù không cùng trong một lực lượng với mình nhưng gặp phải một vị ở cấp bậc này người cảnh vệ không sợ hãi sao được. Theo đó anh ta vội vàng nghiêng người tay phải vất chéo lên trước trán thực hiện nghi thức chào thượng cấp:

- Thượng sỹ Trần Bình xin chào Thiếu tướng!

Lý Đông từ trong xe khẽ nâng một tay lên trán đáp lại:

- Chào thượng sỹ. Uhm... việc đang rất gấp, chúng tôi qua được rồi chứ?

Người cảnh vệ hơi phân vân bởi theo nguyên tắc ra vào nơi này phải có thẻ mới được phép. Có điều người này lại là Thiếu tướng quân đội mang trong người việc quân cơ khẩn yếu do vậy anh ta không dám chặn lại. Đắn đo thêm giây lát, vị thượng sỹ gật đầu:

- Dạ, xin Thiếu tướng đợi một lát, tôi cho người mở barie ngay!

Nói xong, người thượng sỹ giơ tay vẫy vẫy qua lại ra hiệu cho thuộc cấp đang ngồi tại bót gác. Barie lập tức được chậm chậm kéo lên.

Lý Đông hài lòng gật đầu cảm ơn vị thượng sỹ rồi quay lên nói với Đình Dũng:

- Vào thôi!

- À... dạ, vâng!

Đình Dũng đáp lại với giọng vô cùng ngạc nhiên, hắn không hiểu làm sao người sỹ quan kia lại gọi Lý Đông là thiếu tướng và thực hiện nghi thức của lực lượng vũ trang như vậy. Không lẽ vị chủ tịch này của hắn vẫn còn có một thân phận thần bí nào khác nữa hay sao?

Tò mò thì tò mò nhưng Đình Dũng không dám lên tiếng dò hỏi. Thân là một vệ sỹ, Đình Dũng biết có những thứ hắn không nên biết nhiều, nếu Lý Đông thấy cần thiết thì sẽ nói cho hắn còn không thì chỉ nên tập trung vào phận sự chính của mình thì hơn. Theo đó, Đình Dũng liền nói qua bộ đàm:

- Anh em, vào thôi!

Đoàn xe lại tiếp tục di chuyển vào bên trong. Theo sự hướng dẫn của tay quản lý, cả đoàn xe dừng lại cách cửa nhà của Trần Khanh khoảng gần hai mươi mét thì toàn bộ tắt đèn và động cơ. Đình Dũng ra lệnh:

- Đội trưởng Đỗ Toàn, anh dẫn tay quản lý phòng trà xuống bấm chuông cửa đi.

- Được, tôi biết rồi thưa anh! – Có tiếng Đỗ Toàn lập tức đáp lại!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Vì em anh nguyện hóa hồ đồ - Cơn thịnh nộ rung chuyển Hà Đô (5)

Cùng lúc này, trong căn biệt thự

Trần Khanh đang ngồi tại bàn tiếp khách nói chuyện với cha hắn:

- Tình hình cấp lại phép xây dựng khu nhà ở cho con thế nào rồi bố? Bọn thợ ở dưới không có việc làm, con vẫn đang phải còng lưng nuôi báo cô duy trì, bố không can thiệp sớm thì chắc con phải bỏ dự án quá.

Trần Tài cau mày lắc đầu:

- Dự án này mày cũng làm ầu quá, sai sót tùm lum hết cả lên. Mày ị ra giờ tao lại phải đi chùi đít cho mày phát mệt.

Trần Khanh nhếch miệng cười:

- Thì trước đây vẫn vậy có sao đâu. Bố qua nói lại với mấy chú bên Sở Xây dựng là được mà.

Trần Tài có chút bức bối:

- Hừ, mày thì biết cái gì. Trước khác nay khác, dự án này của mày tao nghe mấy ông bên đó nói là có bên trên can thiệp vào. Bây giờ hoặc là đập đi làm lại theo đúng giấy phép hoặc là cứ bỏ đó đi làm cái khác, chờ sau này êm êm đã rồi lại tính tiếp.

Trần Khanh nghe xong có chút thất vọng:

- Khó vậy sao bố? Hay là tăng thêm chút hoa hồng nhỉ?

- Hừ! Tiền, mày lúc nào cũng tiền. Mày nghĩ tiền có thể giải quyết được vấn đề chắc! Tao nói cho mày biết, mày có đưa thêm tiền tấn các ông ấy cũng không dám cấp lại giấy cho mày ngay được đâu. Không biết rốt cục là dự án này hấp dẫn tới kẻ nào hay mày đụng chạm đến ai mà lại rắc rối như vậy. Mày cần cẩn thận xem lại việc này đi kẻo chết lúc nào không biết đấy.

Trần Khanh cười lớn:

- Ha ha... việc này thì không cần lo! Bố còn không biết con à? Bố yên tâm đi con tự có biện pháp của mình.

Trần Khanh nói tới đây thì có tiếng chuông cửa, người giúp việc chạy lại kiểm tra màn hình theo dõi gắn trên tường rồi nói vọng vào:

- Cậu Trần Khanh, có người xưng là Trịnh Vũ quản lý phòng trà gì đó muốn gặp cậu.

Trần Khanh ngạc nhiên lắm lắm:

- Trịnh Vũ? Sao thằng này lại tới đây được!

Nói xong, Trần Khanh trực tiếp đi lại nhìn màn hình thì quả đúng là Trịnh Vũ thật. Mặc dù vẫn có chút khó hiểu nhưng thấy tên này đã tới được đây nên Trần Khanh cũng đành ấn nút mở cổng cho hắn vào.

Cánh cửa bằng đồng được từ từ mở ra, người giúp việc cũng mau mắn đi ra mở rộng cửa chính. Ngay khi lối vào nhà đã thông thoáng thì bất ngờ từ bên ngoài những bóng người bỗng bất ngờ xuất hiện rồi lao vào bên trong biệt thự trước ánh mắt hoảng hốt của người giúp việc. Sau đó, càng đáng sợ hơn là những người này sau khi xuất hiện thì không chào hỏi hay nói lấy một lời mà lập tức xông tới bắt giữ, không chừa Trần Khanh rồi đè sấp hắn xuống đất. Trong phòng khi này chỉ có mỗi Trần Khanh là thanh niên nên không khó để những người cận vệ có thể dễ dàng nhận ra hắn sau khi đã được Đinh Dũng truyền đạt mệnh lệnh trước đó.

Trần Tài dù sao cũng là quan lớn một phương, gặp nguy không loạn, ông ta đặt mạnh chiếc cốc uống nước xuống mặt kính chiếc bàn khổ lớn lên giọng nạt nộ:

- Hừ... Làm càn, các anh có biết đây là đâu không mà xông vào làm bậy hả?

Trần Tài vừa nói xong thì một tiếng cười lạnh vang lên ngoài cửa:

- Ha ha... Vậy ông nói là nơi nào? Hừ...Đừng nói nơi này không phải là hang hùm huyết hổ, cứ cho đúng là như vậy thì có gì mà bọn tôi không dám.

Theo phản xạ, Trần Tài quay đầu nhìn ra thì thấy từ bên ngoài một người thanh niên cao lớn, khí vũ hiên ngang ung dung bước vào. Phía sau người này còn có hai người khác mà một trong số đó ông ta có chút quen mặt, nếu ông ta nhớ không nhầm thì người này chính là tay chân của thằng con trai của ông ta gọi là Trịnh Vũ thì phải.

Nheo mắt nhìn người thanh niên một chút, Trần Tài đứng lên lớn tiếng:

- Các anh rốt cuộc là ai? Sao tự tiện xông vào nhà tôi gây rối? Các anh có coi luật pháp ra gì không hả?

Lý Đồng lắc đầu khinh bỉ rồi cười lớn:

- Ha ha... ông nói tới luật pháp ư? Vậy thì phải hỏi thằng con cặn bã của ông xem nó biết luật pháp là cái gì hay không đã thì hãy ra mặt giáo huấn chúng tôi. Trước khi dạy người khác, tôi nghĩ ông nên dạy lại con của mình đi! Ông hiểu chứ?

Trần Tài liếc mắt về phía Trần Khanh trong lòng âm thầm kêu khổ, xem ra thằng con trời đánh không sợ trời không sợ đất của mình lại đi gây họa, chọc giận kẻ có thể lực ở bên ngoài rồi. Biết không làm rõ mọi chuyện thì hôm nay có thể sẽ gặp rắc rối, Trần Tài nhìn về phía Lý Đông mỉm cười đầy khí độ:

- Anh bạn, chắc là có gì đó hiểu lầm. Mọi chuyện đều có thể thương thảo được, không nên động tay động chân làm gì. Anh qua đây, chúng ta ngồi xuống uống nước rồi thảo luận tìm cách giải quyết vấn đề được chứ!

Nói xong ông ta quay sang phía người giúp việc lúc này đang run lẩy bẩy đứng nép sau cột nhà:

- Cô Loan, pha cho tôi một bình trà thơm, loại tốt nhất ấy!

Lý Đông biết vị Giám đốc Sở này đang tìm kế hoãn binh nên vung tay:

- Không cần! Tôi đến đây là để trừng phạt kẻ thù ác, không phải để đàm đạo với các người!

Nói xong không để cho Trần Tài kịp phản ứng, Lý Đông nhìn về đám vệ sĩ nói:

- Các anh đánh nát hết tay chân thằng kia cho tôi!

Trần Khanh nằm dưới đất đang nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn Lý Đông, kể từ khi thấy Lý Đông cùng Trịnh Vũ đi vào thì hắn đã biết việc hãm hại Đinh Hương của mình đã bại lộ, theo đó Trần Khanh cũng đành ngậm miệng không nói câu gì nữa giờ.

Trần Khanh thực ra cũng là một kẻ to gan, có điều khi nghe đến Lý Đông muốn đánh nát tay chân của mình thì hắn bất giác có chút lạnh cả người, hai vai khẽ run lên. Phải biết xưa nay vốn chỉ có hắn đánh người chứ nào có ai dám động đến một sợi lông chân của hắn, do đó tình huống nguy hiểm này đột ngột xảy ra mà nói Trần Khanh lại không có chút nào sợ hãi thì quả thật không phải. Tên Lý Đông này hôm nay đã dám xông tới đây thì hắn gan cũng lớn, dám làm ra việc hắn vừa nói lắm, theo đó Trần Khanh vội vã nhìn về phía Trần Tài gào to:

- Bố... bố... mau gọi người cứu con!

Trần Tài cũng đang vô cùng kinh ngạc trước thái độ lớn lối của Lý Đông, hắn không tưởng tượng được giữa mảnh đất đô thành này, ngay tại nhà của một người có chức sắc cao như hắn mà có kẻ lại dám khinh thường hành xử vô pháp vô thiên như vậy. Tuy cũng đoán ra Trần Khanh là gây họa bên ngoài chuyện gì đó nhưng thân là bố của hắn, ông ta không thể đứng ngoài mà nhìn không ra tay can thiệp được, theo đó Trần Tài vội quát lớn:

- Ai dám! Các anh có biết tự tiện xông vào nhà người khác đánh người là tù bao nhiêu năm không hả? Nếu con tôi có việc gì thì tôi sẽ làm cho các anh rục xương! Các anh đã mò được đến đây hắn cũng biết Trần Tài tôi là ai! Hừ... Trần Tài tôi nói được là làm được!

Lý Đông nghe xong gằn giọng:

- Hừ... Trần Tài! Ông nghĩ mình lợi hại lắm à? Được, để tôi xem ông lợi hại tới đâu! Các anh, cứ làm theo lời tôi. Sai tới đâu tôi chịu trách nhiệm!

Mấy người cận vệ đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên bọn họ cũng biết lợi hại thiệt hơn trong chuyện này, có điều đây đã là lệnh của chủ tịch nên họ không dám không làm. Theo đó người đội trưởng Đỗ Toàn đưa tay xô đổ một bình hoa gần đó rồi xách lên chiếc ghế đầu cỡ nhỏ kê phía dưới, lừng lững tiến về phía Trần Khanh trước ánh mắt khiếp đảm của hắn.

Ngay khi Đỗ Toàn mới đi được vài bước thì bất ngờ một bàn tay giữ chặt vai hắn kèm theo đó là một giọng nói trầm trầm:

- Anh Đỗ Toàn, việc này để tôi!

Đỗ Toàn ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn sang thì nhận ra người vừa nói là người chiến hữu Đặng Kiên.

Đặng Kiên không nói thêm gì mà đưa tay giằng lấy chiếc ghế trong tay Đỗ Toàn rồi động thân lao tới phía Trần Khanh vung tay giáng xuống.

- Bốp... bịch... crack... A...A...A...A...

Một tràng cảnh thảm thương bi thiết, những tiếng la hét đau đớn râm râm vang lên, có điều nó cũng không diễn ra được lâu vì nạn nhân đã mau chóng lâm vào bất tỉnh.

Xuất hiện trường cũng không chỉ có mình Trần Khanh mà người giúp việc mà mẹ của hắn từ trên lầu chạy xuống đều vì tình cảnh quá máu tanh mà lăn ra bất tỉnh. Về phần Trần Tài thì lúc này đã như chết lặng, vô lực đứng tại chỗ mà nhìn con trai bị đánh đập. Ông ta biết mình đơn độc không can thiệp ngăn chặn được chuyện này nên chỉ biết cắn răng nhìn cho kỹ mặt Lý Đông, âm thầm thề bằng mọi giá sẽ để kẻ này về sau sống không bằng chết.

Đặng Kiên sau khi thực hiện xong nhiệm vụ, cuối xuống đưa tay lắc lư tay chân Trần Khanh thấy đã lừng lững gãy nát đứng theo ý của Lý Đông thì mới đứng lên vung tay vứt đi chiếc ghế đầu đã nhuộm máu tiến về phía Đỗ Toàn.

Đỗ Toàn trân trối nhìn Đặng Kiên tức giận hỏi:

- Đặng Kiên, sao anh làm thế?

Đặng Kiên lắc đầu vỗ vai Đỗ Toàn:

- Anh còn mẹ già con nhỏ, tôi một thân một mình, ra sao cũng được!

Đỗ Toàn nghe xong không hỏi thêm câu gì chỉ nhìn trừng trừng vào Đặng Kiên. Đặng Kiên cười nhạt, hai người là bạn thân nên không cần nói nhiều, hiểu nhau là được.

Lý Đông khi này thấy mọi chuyện đã xong xuôi mới hài lòng gật đầu. Theo đó hần lớn tiếng ra lệnh:

- Được rồi, rút thôi!

Lý Đông quay người định đi ra cửa thì có tiếng Trần Tài thét lên:

- Hừ... bọn khốn kiếp, chúng mày sẽ phải trả giá lớn cho việc này

Lý Đông không buồn quay người lại nghĩ nghiêng đầu nhếch mép trả lời:

- Được, nếu muốn báo thù, hãy đến tìm tôi, Lý Đông, Chủ tịch Hội đồng quản trị Tập đoàn Kỷ nguyên mới!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Vì em anh nguyện hóa hồ đồ - Cơn thịnh nộ rung chuyển Hà Đô (6)

Lý Đông đi bỏ lại phía sau Trần Tài đang kinh ngạc đứng im một chỗ.

Sau một lát ông ta mới hoàn hồn lẩm bẩm:

- Lý Đông... Kỷ nguyên mới? Trời ạ... Không phải là Lý Đông kia chứ? Thằng con chết tiệt của mình sao lại có thể đụng chạm đến dạng cấp bậc người này?

Mãi ngần người mất một lúc, Trần Tài mới nhớ ra là Trần Khanh còn đang nằm dưới đất nên vội vàng tiến về phía hắn. Nhìn Trần Khanh tay chân nát bấy, Trần Tài nghiêng răng nghiêng lợi chửi rủa:

- Mẹ nó, ra tay thật là tàn độc. Hừ... Lý Đông, mày tưởng có chút thành tựu rồi muốn làm gì thì làm sao? Mẹ kiếp, mặc kệ mày là ai, thù này tao sẽ trả lại cả vốn lẫn lời.

Trần Tài nói xong thì lục điện thoại gọi cấp cứu sau đó đứng lên đi tới tìm vợ mình khi này đang bất tỉnh đi tới tám trường kỷ nằm nghỉ còn người giúp việc thì ông ta mặc kệ. Về phần Trần Khanh thì đương nhiên Trần Tài không dám đụng tới sợ làm vết thương của hắn nặng hơn thì không ổn, biện pháp hỗ trợ duy nhất Trần Tài có thể làm là lấy một cái gối kê đầu cho hắn và băng bó sơ qua mà thôi.

Xong xuôi mọi việc Trần Tài đi tới bàn uống nước ngồi xuống, suy nghĩ một chút ông ta bấm số gọi điện cho người đồng cấp bên Sở Công an.

Đầu dây bên kia nhanh chóng có người bắt máy, Trần Tài lên tiếng:

- Anh Hồ Hải, tôi đây!

- Vâng, đêm hôm anh gọi tôi có chuyện gì vậy?

- Tôi gọi để báo án!

- Báo án? Là sao? – Đầu dây bên kia Hồ Hải có chút kinh ngạc.

- Nhà tôi vừa có kẻ lạ mặt đột nhập, thằng Trần Khanh con tôi bị đánh gãy hết cả tay và chân.

- A... Sao lại có chuyện này? Khu nhà anh chẳng phải có cảnh vệ canh gác sao? Bọn nào lại dám táo tợn đến vậy?

- Uhm... Tôi không biết, giờ tôi đang rất rối. Nhờ anh cho người đến hiện trường điều tra đi!

- Vâng, tôi sẽ trực tiếp qua đó! – Hồ Hải lập tức đáp ứng.

Cúp máy, Trần Tài neho mắt một chút rồi lại bấm một dãy số khác, lần này tại đầu dây bên kia là một giọng nữ:

- Alo, anh Trần Tài à? Đạo này anh khỏe chứ ạ?
- Uhm... tôi vừa suýt chết đây thì khỏe làm sao được?
- Ồ, sao lại thế? Anh đang nói đùa đúng không?
- Anh đùa với cô chuyện này thì được cái gì. Thằng con anh bị đánh tàn phế đang nằm kia kia.
- Ôi trời, chuyện xảy ra khi nào mà bọn em không biết! Có biết được bọn nó là ai không anh?
- Hừ... Vừa mới xảy ra thôi! Bọn kia thì chạy mất rồi!
- Vậy anh gọi cho em là để...?
- Uhm, tôi muốn cô tới đưa tin vụ này để lôi bọn này ra ánh sáng. Tôi có camera ghi hình bọn chúng đây, cô tới lấy đi!
- À, vâng... em qua luôn đây ạ!
- Ủ, tôi cúp máy trước!
- Vâng!

Bỏ xuống điện thoại, Trần Tài mở toang cổng và cửa chính sau đó ngồi xuống ghế chờ đợi. Cuộc gọi vừa rồi hẳn sẽ gây bất ngờ cho cánh phóng viên bởi đáng lẽ với cấp bậc quan chức như Trần Tài sẽ rất ngại để phóng viên đưa hình ảnh và chuyện gia tư của mình lên báo có điều ông ta là có động cơ để làm việc này.

Trung thực mà nói, Lý Đông rõ ràng không phải là một người bình thường, năng lực của người này rất lớn. Trần Tài biết nếu chỉ trông chờ vào công an thì chưa chắc đã có kết quả gì bởi Lý Đông hoàn toàn có thể dùng ảnh hưởng của mình để can thiệp. Do vậy cách tốt nhất mà Trần Tài nghĩ có thể khiến Lý Đông sút đầu mẻ trán chính là công khai mọi việc và làm to chuyện này lên cho công chúng biết. Nhận được sự đồng cảm từ người dân hay không Trần Tài không dám nói nhưng chắc chắn người dân sẽ rất quan tâm tới vụ việc nhà của một quan to một phương như ông ta cũng bị người tấn công và đặt ra nghi ngờ về mức độ trị an của thành phố. Theo đó chính quyền sẽ không dám lơ lửng vụ này, bắt buộc phải có câu trả lời cho công chúng.

Việc này tất nhiên là có hệ lụy không riêng với Lý Đông mà cả tới Trần Tài bởi sẽ có nhiều câu hỏi đặt ra đối với ông ta, ví dụ như là động cơ vụ tấn công là gì? Có phải vì dùng quyền lực áp bách người khác mà tức nước vỡ bờ... có điều Trần Tài không tính được nhiều như vậy.

Trần Tài bây giờ đúng là không sợ cá chết lưới rách với Lý Đông. Phải biết Trần Khanh là con trai duy nhất của ông ta, cũng là dòng độc đinh trong họ. Bây giờ Trần Khanh thành bộ dạng này thì ông ta cũng chẳng thiết gì đến công danh lợi lộc nữa. Mặc dù không rõ mức độ tổn thương cụ thể nhưng nhìn tay chân dập nát toàn bộ của Trần Khanh, Trần Tài cũng biết tứ chi của con mình đã phế, có chữa trị tốt thì cũng gần như bại liệt.

Đến mức độ này Trần Khanh đã gây ra chuyện sai trái gì, Trần Tài cũng chẳng cần quan tâm. Thực tế cứ cho là tội nặng thì cách giải quyết của ông ta cũng khá đơn giản. Sau hôm nay Trần Tài sẽ lập tức đưa Trần Khanh ra nước ngoài điều trị đồng thời tác động một chút để làm giả lý lịch thương tật cho hắn, biến Trần Khanh thành người bán thực vật theo đó nếu hắn phạm phải sai lầm gì đó thì tòa án cũng không thể triệu tập về để xử. Ở một mặt khác, chuyện này sẽ làm tăng nặng mức độ phạm tội cho Lý Đông.

Tất nhiên Trần Tài gọi Hồ Hải tới đây cũng không phải quá hi vọng nhận được lời cam kết nào của Hồ Hải, cái ông ta làm chỉ là một trình tự báo án bình thường để phía công an ghi nhận lại bằng chứng, tạo ra hồ sơ án tích để làm cơ sở kiện tụng về sau. Phải hiểu là công an nếu đã không ghi nhận án thì thôi, một khi đã ghi nhận thì phải có trách nhiệm điều tra và trả lời với công dân. Đây là điều kiện cần để Trần Tài có thể thực hiện được ý định của mình.

Vừa chờ đợi, vừa tính toán cho tới khoảng gần năm phút sau thì ngoài cổng đã có người tới.

Dưới ánh sáng của đèn cao áp, Trần Tài nhận ra là Hồ Hải Giám đốc Công an Thành phố. Trần Tài không hề ngạc nhiên khi Hồ Hải đến nhanh như vậy bởi thực tế người này cũng là ở cùng khu nhà với ông ta.

Hồ Hải xuống xe rồi vội vàng bước vào bên trong. Tới nơi ông ta đưa mắt quan sát tình huống một chút rồi cau mày lẩm bẩm:

- Quá mạnh động, nọ nào mà hung hăng táo tợn đến mức độ này?

Nhìn sang thấy Trần Tài vẫn ngồi im một chỗ không nhúc nhích, ánh mắt trầm mặc, Hồ Hải thờ dài lên tiếng:

- Anh gọi cấp cứu chưa? Mà chị nhà sao lại cũng bất tỉnh vậy?

Trần Tài khẽ gật đầu:

- Tôi gọi rồi, nhà tôi thì hoảng sợ quá trước mức độ cơn đồ của bọn chúng nên ngắt đi thôi, tình hình không đáng ngại.

Hồ Hải đi tới trước mặt Trần Tài rồi động viên ông ta:

- Anh yên tâm, tôi sẽ điều tra ra ngô ra khoai vụ này, không để anh chị và cháu phải chịu oan ức. Không thể để bọn giang hồ các kẻ này coi thường luật pháp được.

Trần Tài nhìn Hồ Hải khẽ nhếch nhếch mép nhưng lại không nói thêm gì. Ông ta biết tại sao Hồ Hải lại cho rằng đây là một bọn giang hồ nào đó gây ra. Đơn giản là một chính khách hay một người có địa vị một chút sẽ không bao giờ làm ra hành động hồ đồ manh động thấp kém như vậy. Hơn nữa rõ ràng bọn chúng cũng chỉ nhắm vào Trần Khanh mà không đụng tới ai khác trong gia đình Trần Tài, điều này cho thấy đây là ân oán cá nhân của con trai ông ta và một bọn du thủ du thực nào đó mà thôi.

Nghĩ là vậy nhưng Trần Tài vẫn gật đầu:

- Uhm, cảm ơn Anh!

Hồ Hải tới được ít phút thì phía công an phường và lực lượng cảnh vệ khu nhà cũng đã tới.

Đội ngũ công an phường bất ngờ nhận được lệnh từ Giám đốc Công an thành phố đồng thời Trần Tài cũng là quan to một phương nên sau khi nhận được tin báo thì không dám nửa giây chậm trễ lập tức cho người xuống hiện trường điều tra.

Hồ Hải thấy quân của mình đã tới thì trực tiếp chỉ đạo cho nhân viên quay chụp hiện trường, tháo gỡ đoạn băng ghi hình của camera và lấy lời khai từ Trần Tài.

Trần Tài y theo trình tự nói lại toàn bộ diễn biến sự việc đã xảy ra tất nhiên ngoài việc dấu tên của Lý Đồng, ông ta cũng không cần sửa đổi hay che dấu thêm tình tiết. Tính nghiêm trọng của vụ việc như thế nào thì cứ nhìn thảm trạng của Trần Khanh là biết rồi.

Phía công an khoanh vùng xong hiện trường thì khoảng năm phút sau, xe cấp cứu cũng đã tới. Trần Khanh ngay lập tức được đưa vào viện, về phần mẹ hắn và người giúp việc cũng đã được sơ cứu tình lại có thể ngồi một bên đi tới bệnh viện kiểm tra. Mẹ Trần Khanh đương nhiên thấy thảm trạng của hắn như vậy thì khóc hết nước mắt, kêu trời trách đất đủ đường.

Nhìn bóng dáng chiếc xe dần khuất phía xa, Trần Tài khi này lại bình tĩnh tới đáng sợ. Ông ta không có đi cùng con trai mà gọi cho người em họ bên ngoại lập tức vào viện lo thủ tục. Về phần mình, Trần Tài ở lại hiện trường để tiếp tục giải quyết sự vụ.

Xe cấp cứu vừa đi thì lại có một xe khác tới. Lần này là phóng viên của một tờ báo mạng.

Hồ Hải ban đầu khá ngạc nhiên với mức độ nhanh nhạy của những người này đồng thời không hiểu lý do làm sao phóng viên lại có thể vào được trong đây bởi khu nhà ở này, cánh nhà báo lại chính là một trong những đối tượng bị cấm triệt để.

Đang nghi nghi hoặc hoặc thì Hồ Hải thấy Trần Tài chủ động ra đón sau đó hai bên trao đổi gì đó như thể rất là quen biết.

Hiểu ra vấn đề, Hồ Hải khẽ lắc đầu. Xem ra việc đưa con duy nhất của Trần Tài bị như vậy khiến ông ta bị tác động không nhẹ mà trở nên điên cuồng, quyết tâm bằng mọi phương tiện tìm ra được kẻ thủ ác rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hồ Hải cũng có chút hiểu ra động cơ của Trần Tài. Biết đâu qua cư dân mạng cơ quan điều tra lại có thể tìm ra manh mối và tung tích của bọn côn đồ nhanh hơn thì sao.

Cũng giống như phía công an, nhóm phóng viên cũng nhanh chóng tập trung vào hoạt động tác nghiệp.

Do Trần Tài muốn bảo vệ đời tư tránh những ánh mắt dòm ngó và đánh giá tiêu cực của dân chúng với tài sản quý giá trong nhà nên phóng viên không được phép chụp hình bên trong nhưng phóng vẫn thì lại có thể. Ở một mặt khác Trần Tài lại can thiệp để phóng viên có thể được đoạn video trước công tử thế nhà mà phía công an đang thu giữ.

Hồ Hải cũng không làm ra động tác gì ngăn cản hay hạn chế thái quá việc này, dù sao đây là chủ ý của Trần Tài nên ông ta cũng cần phải tôn trọng. Sau khi công tác khám nghiệm, điều tra và thu thập chứng cứ hiện trường sơ bộ hoàn tất Hồ Hải lập tức đề nghị thuộc cấp cho xem lại đoạn video qua một phần mềm quay chậm. Những hình ảnh ban đầu cũng không khiến Hồ Hải làm ra phản ứng gì đặc biệt cho tới khi trên màn hình xuất hiện gương mặt của một người thanh niên thì ông ta bỗng giật nảy cả mình.

Yêu cầu cho thuộc cấp tua lại một lần, Hồ Hải cuối xuống sát màn hình căng mắt ra để nhìn cho rõ. Sau giây lát như xác nhận được ý nghĩ trong đầu, ông ta kinh ngạc thốt lên:

- Không thể nào? Chẳng lẽ lại là người này? Không... không đúng, nếu là người đó sao có thể làm ra hành động hồ đồ như vậy?

Người thuộc cấp thấy vị lãnh đạo của mình bỗng trở nên thất thố không nén được tò mò lên tiếng hỏi lại:

- Dạ, anh nhận ra người này ạ?

Không trả lời người thuộc cấp, Hồ Hải trực tiếp đưa tay cầm lấy chuột room cận cảnh mặt người thanh niên, càng nhìn ông ta càng khẳng định được phán đoán của mình là đúng.

Thân phận người này có lẽ là một bí mật lớn với đa phần người Việt thậm chí là cả giới quan chức nhưng Hồ Hải trên tư cách là Giám đốc Công an của Hà Đô, thủ đô đồng thời cũng là trung tâm kinh tế chính trị quan trọng nhất của cả nước thì vẫn là được biết, đó là chưa nói tới người này cũng đang sinh

sống và học tập tại đây, vấn đề an ninh của người này cũng rất được phía trên coi trọng.

Nói là vậy nhưng Hồ Hải cũng mới chỉ được nhìn thấy người này qua ảnh, chưa bao giờ giáp mặt nên ông ta cũng không chắc chắn phán đoán của mình là đúng 100%, dù sao người giống người trong thiên hạ cũng không phải là hiếm. Cân nhắc một chút, Hồ Hải quay sang nói với người thuộc hạ:

- Cậu xóa toàn bộ đoạn video đã cop vào máy rồi đưa thẻ nhớ cho tôi.

Người thuộc cấp khá là khó hiểu với mệnh lệnh này của vị Giám đốc Công an nhưng anh ta không dám trái lời, lập tức làm theo mệnh lệnh.

Sau giây lát, cầm trong tay thẻ nhớ có đoạn ghi hình, Hồ Hải liếc mắt nhìn về phía Trần Tài khi này đang đứng trả lời nhóm phóng viên khê lăm bằm:

- Trần Tài ơi Trần Tài, hi vọng là nhà anh không đụng phải người này, nếu không cũng chỉ có đường ôm hận mà thôi.

Nói xong, ông ta rảo bước tới trước mặt Trần Tài lên tiếng:

- Anh Trần Tài, phía công an đã hoàn tất việc khám xét hiện trường, chúng tôi phải trở về để triển khai công tác điều tra tiếp theo do vậy tôi xin phép về trước để chỉ đạo anh em. Anh cố giữ sức khỏe, đừng suy nghĩ nhiều mà suy sụp. Hôm sau tôi sẽ vào thăm cháu và chị nhà.

Trần Tài khê gật đầu cũng không nói gì nhiều ngoài mấy chữ cảm ơn với Hồ Hải. Theo đó Hồ Hải quay đầu đi vội ra cổng. Ra tới nơi, Hồ Hải leo lên xe nhưng không ở ghế sau như mọi khi mà mở cửa ghế phụ ngồi vào, chủ động thắt đai an toàn lên đồng thời nói với người tài xế:

- Anh cho tôi tới nhà Bí thư thành phố, có việc gấp!

Người tài xế gật đầu:

- Dạ! Anh ngồi chắc vào ạ!

- Được rồi, đi nhanh đi!

- Vâng!

Người tài xế lập tức cho xe khởi động rồi đạp ga chạy nhanh ra phía cổng khu biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Vì em anh nguyện hóa hồ đồ - Con thịnh nộ rung chuyển Hà Đô (7)

Cùng lúc này, Lý Đông đang có mặt tại Bệnh viện Quốc tế Việt Pháp để cùng với Thủy Tiên chờ đợi kết quả giám định của Đình Hương.

Thực tế, Đình Hương cũng đã được đưa tới bệnh viện khoảng một giờ đồng hồ tuy vậy các quy trình lấy sinh thiết, xét nghiệm, điện tim đồ, điện não đồ và chụp X quang... cũng khá mất thời gian. Do không biết Đình Hương uống phải loại mê dược gì, tính độc đến đâu nên các bác sĩ yêu cầu nàng phải được khám xét kỹ càng và toàn diện nhằm kịp thời phát hiện ra những tác động xấu, tránh ảnh hưởng lâu dài tới sức khỏe về sau.

Vào viện, Lý Đông đã cho đám cận vệ trở về Đông Gia Biệt thự để tránh sự ồn ào và chú ý không cần thiết, bên cạnh hẳn chỉ còn giữ lại một mình Đình Dũng. Việc ở phòng trả, sau khi ra lệnh tịch thu và tiêu hủy toàn bộ thẻ nhớ của thiết bị ghi hình trong căn phòng trên lầu hai của phòng trả, Lý Đông đã trả lại tự do cho đám nhân viên. Về phần Thành Tú hẳn giao lại cho tay quản lý Trịnh Vũ, sống chết thế nào hẳn cũng không thêm để ý.

Khi này, trời cũng đã về khuya nên hành lang khá vắng lặng, cha mẹ Đình Hương thì đang theo sát nàng nên ở đây chỉ có ba người Lý Đông, Thủy Tiên và Đình Dũng đang ngồi chờ đợi.

Để xua tan đi không khí tê nhạt, Thủy Tiên quay sang Lý Đông hỏi:

- Uhm, vừa rồi em đi đâu vậy?

Lý Đông chưa kịp trả lời thì điện thoại của Thủy Tiên reo vang. Hơi cúi đầu nhìn màn hình, nàng quay sang gật đầu ngỏ ý xin lỗi Lý Đông rồi đứng lên đi ra phía xa nhận máy.

Không hiểu là ai gọi và nói cái gì mà sau khi Thủy Tiên đã trở lại, khuôn mặt nàng dường như có chút lo lắng cùng phiền muộn.

Lý Đông thấy vậy thì lên tiếng hỏi:

- Sao vậy chị Thủy Tiên?

Thủy Tiên hơi chán chờ một chút rồi thở dài trả lời:

- Không biết hôm nay là ngày gì mà người nhà chị liên tục gặp nạn. Mẹ chị vừa gọi điện thông báo anh họ vừa bị người ta vào tận nhà đánh gãy tay chân, thậm chí có thể sẽ bị tàn phế. Haizzz! Xã hội loạn quá!

Lý Đông nghe xong thì biết Thủy Tiên là nói tới ai rồi, tuy vậy hắn vẫn nhếch miệng hỏi lại:

- Chị nói là Trần Khanh?

Thủy Tiên ngạc nhiên:

- Ủa, sao em đoán được?

Lý Đông quay mặt nhìn ra ngoài khung cửa sổ trầm ngâm giây lát rồi lạnh giọng:

- Em vừa từ nhà thằng đó ra đây!

Thủy Tiên ngây người ra sau câu trả lời của Lý Đông, là một người thông minh rất nhanh nhạy hiểu ra vấn đề theo đó lấp bắp nói:

- Không... không phải chuyện đó là em làm đấy chứ?

Lý Đông cười lạnh không trả lời câu hỏi của nàng, tuy vậy thái độ này cũng đủ để cho Thủy Tiên một câu trả lời xác nhận rồi.

- Nhưng... là vì cái gì? - Thủy Tiên tiếp tục truy vấn.

Lý Đông buột miệng:

- Vì Đình Hương!

Thủy Tiên cau mày:

- Vì Đình Hương? Ý em nói là anh Trần Khanh có liên quan tới chuyện này?

Lý Đông lớn giọng:

- Đúng vậy, hắn là kẻ đứng đằng sau dàn xếp tất cả mọi việc!

- Chẳng lẽ thật có chuyện này sao? - Thủy Tiên nghi hoặc.

- Hừ... việc này do chính miệng hắn thừa nhận khi tay quản lý phòng trà gọi điện, em trực tiếp nghe thấy thì sai làm sao được.

Thủy Tiên ngồi thừ người ra suy nghĩ, sau một hồi nàng lên tiếng:

- Nhưng... cứ cho là như vậy, em làm thế có phải hơi nặng...

Thủy Tiên chưa kịp nói nốt từ “nặng tay” thì Lý Đông gằn giọng ngắt lời:

- Hừ... hắn đáng bị như vậy! Bất cứ ai gây ra tổn thương gì dù là nhỏ nhất với Đình Hương thì đều sẽ phải chịu sự trừng phạt thảm khốc. Hơn nữa em cho rằng với những kẻ coi người khác như công cụ để thực hiện trò chơi ác độc của bản thân như Trần Khanh, hắn bị vậy cũng là còn nhẹ!

Nhìn vẻ mặt băng lãnh của Lý Đông, Thủy Tiên không dám nói thêm cái gì để bình luận đúng sai về việc làm của hắn, thậm chí nàng không tự chủ được mà còn hơi nhích người ra xa một chút như một cách để giảm bớt sự sợ hãi gây ra bởi khí thế sát phạt tỏa ra trên người Lý Đông.

Lý Đông thấy biểu cảm của Thủy Tiên như vậy thì biết mình vừa rồi có chút nói chuyện hơi nặng mùi máu tanh nên điều chỉnh lại tâm tình rồi nhẹ giọng:

- Xin lỗi! Em đang có chút nóng giận!

- À... không, không có gì!

Thủy Tiên có chút gượng gạo mỉm cười. Thật ra bây giờ trong lòng nàng cũng không biết nên cảm ơn hay oán trách Lý Đông cho được. Một đằng là em họ bên nội, một đằng là anh họ bên ngoại nàng không thể nghiêng về bên nào. Mặc dù Trần Khanh là có chút họ xa không gần gũi như Đình Hương nhưng dù sao cũng vẫn là máu mủ ruột rà, để Thủy Tiên có thể nhất bên trọng nhất bên khinh ủng hộ hành động lỗ mãng của Lý Đông rõ ràng là không được.

Đang khi cuộc nói chuyện của Lý Đông và Thủy Tiên rơi vào tình thế khó xử thì từ phía xa của hành lang có tiếng gọi:

- Chị Thủy Tiên!

Thủy Tiên và Lý Đông đồng thời ngẩng đầu lên thì nhận ra là Đình Hương và cha mẹ nàng.

Lý Đông và Thủy Tiên song song đứng dậy rồi người trước kẻ sau rảo bước đi về phía gia đình Đình Hương.

Mọi người gặp nhau, Thủy Tiên lập tức quan tâm hỏi:

- Thím Lan, Đình Hương không sao chứ ạ?

Tổ Lan nét mặt có chút mệt mỏi nhưng vẫn mỉm cười gật đầu:

- Ừ, bác sĩ nói kiểm tra tổng thể không phát hiện ra vấn đề lớn, có vẻ Đình Hương trúng chỉ là loại thuốc gây mê thông thường nên cho Đình Hương về nhà, không cần phải nằm viện theo dõi.

Thủy Tiên nghe vậy thì vẫn băn khoăn:

- Ô, nói vậy là vẫn có tác dụng phụ, sao thím không để em ấy nằm theo dõi mấy hôm.

Đình Hương nghe Thủy Tiên muốn mình ở viện thì chun mũi kéo tay áo Tổ Lan làm nũng:

- Không, con không muốn ở viện đâu, con khỏe rồi. Để con về nhà đi!

Thủy Tiên ngạc nhiên khi thấy Đình Hương hồi phục được tâm lý lại nhanh như vậy thì tò mò hỏi:

- Đình Hương, chẳng phải em... em... em không sao thật rồi chứ?

Đình Hương có chút đỏ mặt liếc nhìn Lý Đông một chút rồi rướn người nói nhỏ gì đó vào tai Thủy Tiên. Thủy Tiên nghe xong thì nét mặt cũng giãn ra, nét vui mừng càng đậm hơn, những phiền muộn do chuyện của Trần Khanh mang lại khi trước cũng dường như biến mất.

Thủy Tiên vui vẻ nhưng lại không biết người vui về bây giờ lại không chỉ có mỗi mình nàng, nói cho đúng thì có lẽ còn vui về hơn cả nàng. Người này không ai khác lại chính là vị anh hùng của ngày hôm nay, Lý Đông.

Hắn vốn là đứng ở một bên không cố tình nghe trộm nhưng với thính lực kinh người của mình những lời thăm thì của Đình Hương vẫn lọt vào tai hắn, theo đó Lý Đông biết được Đình Hương cho đến giờ vẫn còn là một thân xử nữ, cũng chưa bị Thành Tú chính thức xâm phạm qua. Lý Đông vui mừng không phải chuyện này mang lại lợi ích gì cho hắn mà đơn giản Lý Đông thực tâm mong muốn Đình Hương chịu tổn thương tâm lý và ám ảnh vì chuyện này, một cô gái tốt như nàng không đáng để phải chịu điều bất công đó.

Đình Tùng khi này vừa nghe cuộc trò chuyện của con gái vừa thì thoảng quan sát Lý Đông. Đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy Lý Đông nên cũng có chút tò mò người này vì sao lại không quần đêm hôm xuất hiện ở đây như vậy.

Đợi cho Thủy Tiên và Đình Hương hết rí rầm to nhỏ, Đình Tùng mới lên tiếng hỏi nàng:

- Này Thủy Tiên, cậu bạn này ai đây? Không phải là bạn trai của cháu chứ?

Thủy Tiên hơi lệch đầu nhìn Lý Đông, nàng có chút phân vân có nên nói ra thân phận của hắn hay không. Tuy vậy sau một lúc Thủy Tiên thăm nhủ việc này tốt nhất để Lý Đông tự chủ động thì hơn do vậy nàng quay sang Đình Tùng mỉm cười:

- Không phải đâu chú! Đây là Lý Đông, bạn cùng lớp với Đình Hương. Chính cậu ấy là người giải cứu cho Đình Hương hôm nay đấy!

Nghe con gái gặp nạn, Đình Tùng tới thẳng bệnh viện nên không biết chút gì về tình huống ở phòng trà do vậy lập tức tiến lại trước mặt Lý Đông vỗ vai hắn:

- Lý Đông phải không? Chú là Đình Tùng! Việc hôm nay gia đình chú đội ơn cháu rất nhiều! Nếu không có cháu thì không hiểu mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ như thế nào rồi.

Lý Đông mỉm cười:

- Không có gì đâu chú. Cũng là có người báo cháu mới biết mà tới thôi.

- Ừ, nói gì thì nói, trước mắt hôm nào cháu phải qua nhà, cô chú muốn mời cháu một bữa cơm để cảm ơn mới được!

Dù sao cũng chỉ là một bữa cơm, Lý Đông cũng không có ý làm cao, hắn vui vẻ gật đầu:

- Vâng, được ạ!

Tổ Lan nghe tới đây thì cười xen vào:

- Ha ha, tốt! Thế cuối tuần này luôn nhé, cháu không bận gì chứ?

Lý Đông gật đầu:

- Vâng, cháu có thể đi được!

Đình Hương này giờ vẫn len lén mà nhìn Lý Đông, thấy hấn đồng ý tới nhà mình thì gò má càng thêm hồng, một niềm vui không tên nhẹ nhàng len lỏi như dòng suối mát xoa dịu đi những hoang sợ và thương tâm trước đó.

Nói là vậy nhưng có lẽ vẫn còn chút dư âm ảnh hưởng từ vụ việc trước đó nên tới giờ nàng vẫn không dám nói câu gì với Lý Đông lúc này, tâm lý vẫn còn chút ngại ngùng xấu hổ. Không cần ai phải nói Đình Hương cũng biết Lý Đông là đã nhìn thấy hết cơ thể của mình trong tình trạng Eva, với một cô gái mới lớn chưa trải sự đời như nàng sao lại không thấy ái ngại chuyện đó cho được nhất là Lý Đông lại là người nàng vẫn hằng thầm thương trộm nhớ lâu nay.

Lý Đông đương nhiên không biết những ý nghĩ này trong lòng Đình Hương có điều thấy nàng rụt rè nên hấn cũng không bắt chuyện, cứ để vài hôm nữa Đình Hương hoàn toàn ổn định rồi hầy nói sau cũng được.

Nói chuyện thêm dăm ba câu, Đình Tùng mới đưa tay nhìn đồng hồ rồi đề nghị:

- Cũng muộn rồi, chúng ta cũng nên về nhà nghỉ ngơi thôi! Lý Đông, nhà cháu ở đâu để chú đưa về?

Lý Đông mỉm cười chỉ tay về phía Đình Dũng từ chối:

- Dạ thôi, cháu đi với người bạn đang đứng ở kia rồi! Chú cứ đưa Đình Hương về nghỉ ngơi cho sớm ạ!

Đình Tùng nhìn về người thanh niên đang đứng phía xa rồi gật gù:

- Uhm, nếu cháu đã thu xếp được thì chủ động nhé.

Nói xong, Đình Tùng lại quay nhìn về phía Thủy Tiên:

- Còn cháu thì sao?

Thủy Tiên vội đáp lời:

- Dạ, lái xe nhà cháu cũng đang đợi ở dưới, chú thím không cần lo đâu ạ!

Đình Tùng gật đầu rồi nhìn mọi người:

- Uhm... Vậy chúng ta xuống dưới thôi!

Nói xong, ông ta chủ động đi về phía thang máy. Mọi người theo đó cũng lục tục nối nhau đi theo.

Tại hầm ngầm, sau khi nói lời tạm biệt, Đình Tùng dẫn theo mẹ con Đình Hương tiến về nơi gửi xe của mình.

Lên xe, chờ vợ con ổn định vị trí, Đình Tùng nhấn ga cho xe tà tà chạy vòng theo đường dẫn để lên mặt đất. Khi đi tới khúc cua, Đình Tùng liếc nhìn qua kính chiếu hậu thì tình cờ thấy được ở phía xa Lý Đông đang được người thanh niên đi cùng mở cửa để hấn ngồi vào ghế sau của một chiếc Cadillac bọc thép.

Khẽ cau mày, Đình Tùng lên tiếng hỏi con gái:

- Đình Hương, người bạn Lý Đông này của con gia cảnh là thế nào vậy?

Đình Hương khá là ngạc nhiên khi cha mình hỏi như vậy nhưng suy nghĩ giây lát nàng lại không biết trả lời thế nào. Nếu là trước kia Đình Hương có thể chắc chắn trả lời câu hỏi này nhưng sự việc hôm nay lại cho nàng thấy lâu nay nàng vẫn là nhầm lẫn, thực sự nàng chưa biết gì về Lý Đông cả. Sự việc tại phòng trà khiến tâm lý nàng không được tốt nhưng Đình Hương vẫn có thể nhận ra xung quanh Lý Đông có rất nhiều người, ai nấy đều tuân lệnh hấn răm rắp thậm chí nàng còn nghe loáng thoáng bọn họ gọi Lý Đông là chủ tịch gì đó nữa. Đáng tiếc là lúc đó Đình Hương đang quá bán loạn nên cũng không quan tâm được nhiều.

Thấy con gái không trả lời câu hỏi của Đình Tùng, Tổ Lan đẩy nhẹ tay con gái:

- Cha con hỏi con kia?

Đình Hương giật mình tỉnh lại từ trong suy tư vội trả lời qua quýt:

- Dạ, cái này, cái này con cũng không rõ lắm ạ. Con chỉ biết nhà cậu ấy ở Đông Thành còn tình hình gia cảnh thế nào thì lại không biết cụ thể.

Đình Tùng nghe xong ậm ừ rồi nói:

- Có vẻ nhà cậu bạn này của con cũng không phải đơn giản đâu. Cha vừa thấy nó lên trên một chiếc xe Cadillac chống đạn, người thanh niên nó nói là bạn kia hình như lại là vệ sĩ của nó đấy.

Đình Hương làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Ô, vậy à? Con thấy ở lớp cậu ấy tỏ ra rất giản dị mà?

Đình Tùng lắc đầu cười nhẹ rồi dặn dò con gái:

- Cha nghĩ chắc Lý Đông hẳn có một lý do nào đó nên không muốn mọi người biết hoàn cảnh nhà mình thôi. Tiếp xúc sơ qua cha thấy Lý Đông này có vẻ là người tốt, con nên thân cận nhiều hơn!

Không hiểu lắm Đình Tùng là có ý gì nhưng chuyện này thì đúng là hợp ý của Đình Hương nên nàng gật đầu nhu thuận:

- Vâng ạ!

Khi này xe đã lên được tới mặt đất, chạy thêm một đoạn Đình Tùng lại lên tiếng:

- Tổ Lan, Đình Hương! Chuyện hôm nay, em và con thấy chúng ta nên xử lý thế nào?

Tổ Lan nghe xong thì như chọc phải vết thương, nàng nổi giận nói lớn:

- Hừ, còn thế nào? Phải kiện cho nó rục xương ra. Không ngờ nhìn mặt mũi cũng sáng sủa hiền lành mà lại có thể dám làm ra chuyện xấu xa bỉ ổi như thế. Em đứng là trước đây có mắt như mù mới có ý định tác hợp nó với Đình Hương.

Đình Tùng nghe xong cũng không đồng thuận với ý kiến của Tổ Lan ngay mà lại hỏi con gái:

- Đình Hương, ý con thì sao?

Mặc dù không quá muốn nhắc tới chuyện này nhưng thân là người trong cuộc, cha nàng hỏi ý kiến nàng cũng là phải nhẽ, Đình Hương đành suy nghĩ một chút rồi trả lời:

- Con nghe Chị Thủy Tiên nói lại anh ta cũng bị Lý Đông đánh chấn thương nặng lắm. Dù sao con cũng không bị gì lớn, hay là mình thôi đi cha mẹ. Làm phức tạp lên cũng chẳng ích lợi gì.

Tổ Lan lập tức phản đối:

- Không được, không thể để người như vậy thoát tội được. Nếu không phải Lý Đông tới kịp thời thì hậu quả thế nào con có tưởng tượng được không?

Đình Hương nghe tới đây thì không biết phản bác thế nào, quả thật nếu không có Lý Đông thì giờ này nàng đúng thật là thảm rồi.

Đình Tùng ngồi trên cân nhắc một chút rồi lên tiếng:

- Được rồi, dù sao hai nhà cũng từng có quan hệ, cũng từng suýt thành thông gia. Việc này để xem thái độ của gia đình bên kia thế nào rồi tính tiếp. Hôm nay tạm dừng ở đây đã! Ai cũng mệt mỏi rồi.

Nói xong, Đình Tùng nhấn mạnh ga, chiếc xe lao nhanh trên con đường vắng.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Vì em anh nguyện hóa hồ đồ - Cơn thịnh nộ rung chuyển Hà Đô (8)

Cùng lúc này tại nhà riêng của vị Tân Bí thư thành phố Hà Đô,

Khẽ nâng đầu lên khỏi màn hình chiếc laptop, Bí thư thành ủy Đỗ Lộc nhìn về vị Giám đốc Công an Hồ Hợi lên tiếng:

- Uhm, người này trong lần tháp tùng anh Trịnh Hoàng tham dự Lễ khánh thành Ô tô Việt Nhật tôi cũng đã gặp qua, không sai, đây chính là Lý Đông chủ tịch của Kỷ nguyên mới.

Hồ Hợi khẽ cau mày rồi hỏi:

- Nhưng nếu đúng là người này, tại sao có thể hành xử lỗ mãng thiếu suy nghĩ như vậy? Tôi tuy chưa từng được gặp nhưng cũng được truyền tai về phong cách hành sự của người này vốn không phải như vậy.

Đỗ Lộc gật đầu:

- Uhm, đúng vậy. Người này tuy tuổi trẻ nhưng hành sự kín kẽ, thủ đoạn khó lường. Lý Đông có thể dấu mình trong tối đến tận bây giờ cũng đủ cho thấy điều đó. Tôi thiết nghĩ một người như vậy không nên làm ra chuyện này mới đúng. Thật là kỳ lạ!

Hồ Hải trầm ngâm:

- Không lẽ trong này có uẩn khúc gì đó mà chúng ta không biết? hm... tôi đang nghĩ có khi nào con trai vị Giám đốc sở kia đã gây chuyện gì đó xúc phạm lớn tới Lý Đông mới khiến người này nổi trận lôi đình như vậy?

Đỗ Lộc gật đầu đồng thuận:

- Uhm... tôi nghĩ cũng chỉ có lý do này!

Hoi ngập ngừng một chút, Hồ Hợi hỏi Đỗ Lộc:

- Vậy chuyện này xin anh cho chỉ đạo, chúng ta nên làm thế nào? Có tiếp tục điều tra hay không?

Đỗ Lộc nhăn mày suy nghĩ rồi trả lời:

- Thân phận người này đặc thù, chúng ta cần xử lý thận trọng. Có lẽ ngày mai tôi cần gặp gỡ anh Trịnh Hoàng để tìm hiểu thêm tình huống trước khi quyết định điều gì.

Hồ Hải nghe tới đây thì lắc đầu cười khò:

- Bí thư Đỗ Lộc, tôi nghĩ chúng ta sẽ không có nhiều thời gian để cân nhắc đâu. Việc này anh Trần Tài đã mời cả phóng viên đến đưa tin, tôi vừa cho người kiểm tra qua mạng thì sự vụ đã được đăng lên trang tin tức online rồi.

- Cái gì? Nhanh như vậy?

Nghe tới đây, Đỗ Lộc ngồi bật thẳng người dậy, trên trán lại dầy thêm một tầng nếp nhăn. Sau một lúc ông ta lắc đầu:

- Anh Hồ Hải, tôi nghĩ xem ra Trần Tài cũng biết người tới là Lý Đông rồi, chẳng qua cũng sợ các anh không dám làm quyết liệt nên không nói rõ thôi. Uhm... Trần Tài quyết tâm một trận cá chết lưới rách khiến cho Lý Đông khốn đốn đây.

Hồ Hải gật đầu rồi nhếch mép nói:

- Vâng, trên đường đi tới đây tôi cũng đã nghĩ tới điều này. Nếu không phải có động cơ như vậy Trần Tài cũng yên tâm giao chuyện này cho bên công an rồi, không cần làm lớn chuyện đến như thế.

Đỗ Lộc gật gù:

- Uhm... nếu vậy thì tình huống có chút rắc rối rồi đây.

Dùng ngón tay gõ nhẹ lên bàn tính toán, Đỗ Lộc lên tiếng:

- Được rồi, để tôi liên lạc ngay với anh Trịnh Hoàng để báo cáo tình huống.

Hồ Hải nghe xong cũng không nói gì, ông ta cũng không có gì bất ngờ với thái độ gấp gáp này của Đỗ Lộc. Phải biết Đỗ Lộc ngồi được vào vị trí Bí thư Hà Đô nếu quy kết nguyên do cũng là phần nào có liên quan đến Lý Đông. Hiện tại, không ai trong giới chính trường lại không biết Lý Đông chính là phúc tinh chính trị của Trịnh Hoàng, nhờ có Lý Đông mà Trịnh Hoàng đã đánh bay được các đối thủ chính trị nặng ký khác, lập được nhiều chiến tích to lớn để thượng vị chức vụ Phó Thủ tướng thường trực, tương lai cũng là người có khả năng nhất ngồi vào vị trí Thủ tướng khi nhiệm kỳ này kết thúc.

Trịnh Hoàng rời chức Bí thư thành phố nhưng lại đồng thời dựa vào uy tín chính trị đang lên như mặt trời của mình để một tay tác động đưa người trong cùng mạch của mình lên thay thế. Và người đó không ai khác chính là vị Tân Bí thư Hà Đô Đỗ Lộc đang ngồi trước mặt Hồ Hải đây. Do vậy, nói không sai khi cho rằng những sự việc có liên quan tới Lý Đông ở một mặt nào đó cũng là liên quan gián tiếp đến Đỗ Lộc.

Đỗ Lộc nói là làm, mặc dù biết bây giờ đã gần 1h sáng nhưng ông ta biết chuyện đang gấp nên ông ta không thể không bỏ qua nghỉ ngơi về việc có thể gây phiền phức đêm hôm để thực hiện cuộc điện thoại này.

Bấm máy và lắng nghe, Đỗ Lộc những tưởng sẽ phải chờ đợi một thời gian thì Trịnh Hoàng mới bắt máy nhưng khi chuông điện thoại vừa reo được một nhịp, phía bên kia bắt đầu đã vang lên tiếng của Trịnh Hoàng:

- Alo, Đỗ Lộc, tôi nghe đây!

Đỗ Lộc có đôi chút ngạc nhiên nhưng liền cười khỏ lên tiếng trần tình:

- Anh Trịnh Hoàn, xin lỗi vì đêm hôm khuya khoắt còn gọi điện làm phiền anh nghỉ ngơi có điều tôi có chuyện quan trọng cần thông báo!

- Uhm, không sao! Tôi cũng vừa mới xử lý xong một tập văn kiện chưa có đi nghỉ. Có chuyện gì anh nói đi!

- Vâng, thưa anh! Chuyện này là có liên quan đến Chủ tịch của Tập đoàn Kỹ nguyên mới Lý Đông!

Tại đầu dây bên này nghe nhắc tới đến Lý Đông, Trịnh Hoàn có chút co rụt. Ông ta thầm nghĩ Lý Đông thì có thể có chuyện gì mà đánh động đến cả Bí thư thành phố không quản đêm khuya báo cáo tình hình, chẳng nhẽ liên quan đến vấn đề an toàn của hân.

Có chút thấp thỏm nhưng Trịnh Hoàn vẫn bình tĩnh nói:

- Uhm, tôi đang nghe đây!

- Vâng, chuyện là như thế này...

Đỗ Lộc kể lại tóm tắt vụ việc cho Trịnh Hoàn bao gồm cả tình hình báo chí đã vào cuộc và đăng bài lên trang tin tức hiện tại. Thú thực ban đầu Trịnh Hoàn cũng có chút khó tin khi nghe điều này là do Lý Đông thực hiện có điều Đỗ Lộc lại khẳng khẳng định chuyện này là do Lý Đông gây ra nên ông ta không thể không tin phần nào.

Sau vài giây suy nghĩ Trịnh Hoàn nói với Đỗ Lộc:

- Uhm, việc này để tôi gọi lại cho Lý Đông xác nhận, nếu thật có chuyện đó tôi sẽ tìm cách giải quyết không để diễn biến xấu đi.

Đỗ Lộc nghe xong cũng không biết làm gì hơn đành lên tiếng:

- Vâng, vậy nếu anh cần gì thì cứ thông báo. Dưới này tôi sẽ chỉ đạo thuộc cấp tạm thời ép vụ việc xuống, giảm mức ảnh hưởng xuống thấp nhất có thể. Vấn đề lớn nhất là nằm ở phía truyền thông, tôi e là phải có tác động từ trên mới được.

- Uhm, tôi biết rồi. Các anh lo công việc đi!

Trịnh Hoàn trả lời xong thì cúp máy. Sau đó ngay lập tức ông ta bấm máy gọi cho Lý Đông.

Lý Đông vốn là đang trên đường từ bệnh viện trở về nhà thì bất ngờ thấy điện thoại rung, nhìn tên người gọi, Lý Đông khẽ nhếch mép cười nhẹ.

Hân đoán có vẻ vụ việc tối nay đã tới tai người này rồi. Thực tế Lý Đông không rõ tin tức là theo đường mật vụ hay là có người nào khác biết việc mà tấu lên nhưng nửa đêm mà gọi thế này thì chắc chắn là có liên quan, không tránh được.

Bấm nút nhận máy, Lý Đông thoải mái trêu đùa:

- Phó Thủ tướng, đêm hôm khuya khoắt ngài còn làm việc quá là lo cho nước cho dân!

Đầu dây bên này Trịnh Hoàn cười khỏ rồi lên tiếng:

- Lý Đông, cậu quả là người thích làm ra chuyện đại sự, gan to mặt lớn. Gây ra chuyện hệ trọng như vậy mà cậu còn cười đùa được à?

Lý Đông cười lớn:

- Ha ha... xin lỗi nhưng ý Phó Thủ tướng nói là vụ nào ạ?

Trịnh Hoàn có chút bực mình:

- Hừ, còn vụ nào nữa, đương nhiên là vụ cậu dẫn người xông vào nhà đánh đập con trai của Giám đốc Sở Kế hoạch Đầu tư thành phố chứ còn gì nữa?

Lý Đông làm ra bộ hiểu ra:

- À, hóa ra là Phó Thủ Tướng nói tới vụ đó. Nhưng tình hình nghiêm trọng đến vậy sao? Đánh động cả Phó Thủ tướng không được nghỉ ngơi thế này?

- Cậu còn hỏi? Tôi được cấp dưới báo cáo vụ việc này đã bị truyền thông cho lên trang báo mạng, vụ này xử lý không khéo là cậu gặp rắc rối lớn rồi đấy. Uhm... trước khi có thể làm điều gì, cậu có thể cho tôi biết rốt cục thì lý do là vì sao không? Nghiêm túc trả lời một chút đi, chúng ta không có nhiều thời gian đâu.

Lý Đông vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý đón nhận chuyện này thậm chí ngay là cả ra tòa nên hân bình thản trả lời:

- Cũng không có gì, là xích mích cá nhân thôi. Thằng con trai vị kia sắp đặt để cho người khác hăm hiếp một người bạn của tôi, và đương nhiên đó là cái giá mà hắn phải trả.

Trịnh Hoàng nghe xong thì kinh ngạc, ông ta không ngờ chỉ vì một lý do đơn giản như vậy mà Lý Đông lại có thể bất chấp hệ lụy để làm chuyện tày đình này. Có điều sau giây lát suy nghĩ lại, Trịnh Hoàng dần đoán ra có lẽ người bạn kia quan hệ với Lý Đông cũng không bình thường như hắn nói, thậm chí có thể là bạn gái của Lý Đông cũng nên. Mà nếu đúng là như vậy thì với một người thanh niên khí thịnh lại nắm trong tay sức mạnh và thể lực to lớn như Lý Đông quả thật cũng dám làm ra chuyện này lắm. Mấy người có thể chịu được cảnh bạn gái của mình bị người khác lăng nhục mà không tìm cách trả thù kia chứ, ngay cả đó là các vĩ nhân.

Nghĩ tới đây, Trịnh Hoàng không thắc mắc gì thêm về lý do của Lý Đông, suy nghĩ một chút ông ta phân tích:

- Lý Đông, dù sao cậu đường đường là chủ tịch của một tập đoàn hàng đầu lại dẫn người xông vào nhà người khác đánh người thì không phải chuyện nhỏ đâu. Chưa biết đúng sai của phía bên kia như thế nào nhưng phần cậu đã là sai chắc rồi, chuyện này truyền thông đã nhập cuộc chúng tôi muốn đề dư luận xuống cũng gặp chút rắc rối, cậu có hiểu không.

Lý Đông cười khổ:

- Việc làm thì cũng làm rồi, rắc rối tới đâu tôi sẽ giải quyết đến đó, tôi sẵn sàng chịu trách nhiệm cho việc làm của mình. Nói thật với Phó Thủ tướng, nếu được lựa chọn lại tôi vẫn sẽ làm như thế!

Trịnh Hoàng có chút chán nản không muốn nói thêm với Lý Đông, dù sao ông ta cũng đã đạt được mục đích cuộc gọi là xác nhận hẳn chính là người gây ra vụ này nên Trịnh Hoàng chủ động kết thúc cuộc gọi:

- Lý Đông, cậu là một người có thân phận đặc biệt thì cũng nên chú ý tới hành động của mình hơn, đừng làm thêm chuyện xóc nổi như thế này nữa. Được rồi, việc này tôi sẽ can thiệp! Cậu nghỉ ngơi đi!

Lý Đông cũng không biết nói thế nào đành trả lời:

- Ha ha, vậy thì làm phiền Phó Thủ tướng! Chúc ngài an giấc!

Trịnh Hoàng nghe tới đây thì quả thực mất đi khí độ, ông ta lớn tiếng quát:

- Hừ, còn cái gì là an giấc, tối nay vì chuyện của cậu mà tôi chắc chắn sẽ không được ngủ phút nào đây. Thật là bực mình! Bip... bip!

Nói xong, Trịnh Hoàng lập tức cúp máy rồi ném ra bàn làm việc ngồi thờ phỉ phò tức giận. Nói chuyện với cái tên Lý Đông này quả thật khiến ông ta muốn thổ huyết.

Có điều tức giận thì tức giận, sau giây lát Trịnh Hoàng vẫn phải cầm lên điện thoại, bấm một số máy. Ngay khi bên kia có người nhận, vẫn là cách nói quen thuộc của người gọi điện đêm khuya, Trịnh Hoàng lên tiếng:

- Tổng Bí thư Hoàng Khải, xin lỗi vì đêm khuya lại gọi điện thoại làm phiền anh! Tôi có chuyện quan trọng cần báo cáo!

*****

Trên xe, Lý Đông ngả lưng ra ghế, hạ cửa kính để nhìn ra bầu trời đêm, từng làn gió lạnh buốt nhẹ nhàng thổi vào, không biết mơ màng thế nào hắn lại lịm đi ngủ mất.

Thái độ Lý Đông khi này bình thản đến lạ, yên tâm an giấc.

Không hiểu được rằng khi Lý Đông biết chỉ vì hành động xóc nổi của mình hôm nay mà lại khiến cho giới quan trường Hà Đô lâm vào một đêm không ngủ hoặc thậm chí có thể nói là lạc vào tình cảnh gà bay chó chạy với những chuyến xe, những cuộc điện thoại, những cuộc họp bất thường liên tục được kết nối và diễn ra thì hắn có chút nào cảm thấy ăn năn không vậy?

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Văn cục

4h30' sáng, tòa soạn báo Global Time

- Chị Thái Hà, chị Thái Hà... có điện thoại của Tổng Biên tập ạ!

Người trực ban vừa lay vai vị nữ biên tập viên kỳ cựu vừa gọi lớn.

Thái Hà mệt mỏi mắt ngồi gương người dậy rồi nhận lấy máy từ tay đồng nghiệp trong lòng thì đang thấm rửa vị Tổng Biên tập thật không biết thương xót nhân viên. Phải biết tối nay vì theo tin vụ nhà Giám đốc Sở Kế hoạch Đầu tư Trần Tài mà nàng và cộng sự đã phải tăng ca đến gần 1h sáng để có thể hoàn tất bản tin đăng lên web cho nóng hổi, sau đó do cũng đã muộn ra về cũng bất tiện nên cả đội phải ở lại văn phòng, lấy ghế làm giường qua đêm ở đây không trở về với gia đình. Ấy thế mà mới tranh thủ chợp mắt được mấy tiếng, trời còn chưa sáng thì vị Tổng Biên tập này lại quấy phá, không hiểu là lại phát sinh cái tình huống đại sự gì đây nữa.

Có chút ngái ngủ, Thái Hà che miệng khẽ ngáp một cái rồi mới áp điện thoại lên tai nói:

- Tổng biên tập, em nghe ạ!

Phía bên kia lập tức vang lên tiếng quát trách:

- Thái Hà, cô để điện thoại ở đâu mà không nghe thế hả? Tôi gọi cho cô mấy cuộc rồi mà không có ai bắt máy!

Thái Hà cười khỏ:

- Tổng Biên tập, em xin lỗi! Anh cũng biết mọi người hoàn thành bản tin khuya hơi muộn nên ai cũng mệt là thành ra ngủ say quá. Em lại để điện thoại trong bóp nên âm thanh nhỏ quá không nghe được. Mà có chuyện gì gấp gáp thế anh?

- Hừ... còn chuyện gì nữa, cũng là liên quan đến bản tin chết tiệt kia của cô đấy!

Thái Hà ngạc nhiên:

- Ủa, bản tin gì vậy anh?

- Còn bản tin nào nữa, bản tin mà cô theo từ tối đến giờ liên quan đến vụ của ông Trần Tài, Giám đốc Sở Kế hoạch và Đầu tư Thành phố đó.

- Nhưng chuyện là sao anh? Em không hiểu.

- Hừ... Tôi vừa bị bên Ban Tuyên giáo nửa đêm gọi điện xuống khiển trách, họ nói việc này có liên quan đến vấn đề trị an của thành phố, tin tức này cần kiểm duyệt và đưa tin thận trọng để tránh gây hoang mang trong dư luận. Bên trên yêu cầu chúng ta lập tức phải tháo bài đăng xuống, xóa sạch lưu trữ tại hăng và chuyển toàn bộ tài liệu ghi chép bao gồm cả sổ tay, ghi âm phỏng vấn và đoạn băng ghi hình lên cho Bộ văn hóa thông tin xem xét ngay trong đêm.

Thái Hà nghe tới đây thì bao nhiêu buồn ngủ chợt bay biến, nàng thốt lên kinh ngạc:

- Chuyện này nghiêm trọng thế hả anh?

Tiếng của vị Tổng Biên tập nóng nảy:

- Hừ, cô còn hỏi. Việc này giải quyết không khéo làm nảy sinh vấn đề gì thì cả tôi và cô đều chịu án kỷ luật đi!

Thái Hà dù sao cũng chỉ là một Biên tập viên nho nhỏ nên nghe tới đây thì hoảng hốt:

- Chết rồi, làm sao đây Anh? Em sợ là có người đọc được hoặc lưu lại được đoạn video kia rồi thì sao?

Trầm ngâm giây lát, vị Tổng Biên tập trả lời:

- Cái này thì chắc chắn là có rồi. Cũng may cho chúng ta là bản tin được đăng lúc đêm khuya nên cũng hạn chế bớt người truy cập. Cô lập tức lên mạng kiểm tra xem có hăng tin nào đã đăng lại chưa để tôi còn liên lạc can thiệp với lãnh đạo bên họ tháo gỡ xuống. Về phần đăng tải lại của cư dân mạng thì sẽ có bộ phận kiểm soát thông tin ở trên Bộ xử lý. Chúng ta chỉ cần kiểm soát ở mức các trang báo lớn không đăng tải thì tin đó có lọt ra ngoài cũng chỉ giống như tin đồn thổi thôi, không gây ra được sóng gió gì lớn.

Thái Hà gật đầu như mỗ thóc:

- Vâng, em biết rồi ạ. Em làm ngay ạ!

- Ừ, nhanh lên! Đừng để xảy ra sai lầm gì nữa đấy! Bíp... bip...

Thái Hà bị mắng cũng cảm thấy có chút oan ức, chẳng phải việc lên bài cũng đã được Tổng Biên tập đồng ý thông qua sao, giờ ông ta lại nói như thể chỉ một mình nàng có lỗi vậy.

Tuy nghĩ là vậy nhưng việc trước mắt không phải là giải bày hay phân trần cái gì mà là phải giải quyết rắc rối này. Theo đó, sau khi trả lại điện thoại cho người trực ban, Thái Hà liền đập bàn rầm rầm nói to:

- Mọi người, dậy dậy, có chuyện lớn rồi. Nhanh dậy xử lý!

Những khuôn mặt ngái ngủ, những ánh mắt ngơ ngác ngác lập tức tập trung nhìn lên người Thái Hà, một người trong số đó lên tiếng:

- Chị Thái Hà, lại có tin tức gì hot à? Sao gấp gấp vậy?

Thái Hà nhăn mày lắc đầu:

- Có chuyện lớn rồi, bài đưa tin vụ côn đồ xông vào nhà Giám đốc Sở Kế hoạch đầu tư tối nay cần phải lập tức gỡ bỏ. Mọi người mau thức dậy lên mạng tìm xem có web nào đã trích đăng lại chưa để chúng ta còn liên hệ tháo gỡ.

Mấy người phóng viên nghe thấy thế thì lao nhao nhìn nhau thắc mắc:

- Ủa, sao lạ vậy?

- Ủ, có chuyện gì thế nhĩ?

- Rốt cục là sao?

- ...

Thái Hà thì đang vội do vậy lớn tiếng:

- Được rồi, mọi người tập trung vào làm đi, đây là lệnh của Tổng biên tập. Nhanh đi!

Nói xong cũng không quản thêm nhân viên của mình, Thái Hà lập tức liên hệ với IT trực ca để dùng quyền gỡ tin khẩn cấp của mình để yêu cầu xóa bài đăng và dữ liệu lưu trữ trong máy chủ.

Mấy vị phóng viên thấy thái độ của vị trưởng team như vậy thì cũng biết vấn đề nghiêm trọng nên không dám hỏi nhiều lập tức bật máy lên mạng dò tìm tin tức.

Sau một lúc, kết quả sơ bộ cũng đã đi ra. Quả nhiên là đã có một vài tờ báo nhỏ và một số diễn đàn cá nhân đã dẫn lại nguồn tin, về phần mấy trang báo lớn thì có vẻ do đêm hôm nên công tác thẩm tra và xét duyệt cũng hạn chế đồng thời không muốn dẫn nguồn từ trang web đối thủ nên tạm thời chưa thấy xuất hiện.

Cầm kết quả của mấy vị thuộc cấp trên tay, Thái Hà khề thờ ra một hơi rồi vội vàng gọi cho vị Tổng Biên tập để báo cáo tình hình.

Từ đó cho đến sáng, những thành viên ở tòa soạn liên tục bận rộn kiểm tra, giám sát, kết nối... bận rộn không có thời gian ngơi nghỉ. Mãi cho tới hơn 7h sáng, khi Thái Hà đang định đứng lên đi lấy một tách trà thì bất ngờ nhận được điện thoại.

Nhìn vào tên người gọi, Thái Hà nhăn mày phân vân không biết có nên nhận hay không. Sau giây lát nàng vẫn quyết định bấm máy:

- Alo, em nghe đây anh Trần Tài.

Bên kia lập tức có tiếng chất vấn của vị Giám đốc Sở Kế hoạch và Đầu tư:

- Thái Hà, sao cô nói là sẽ đưa tin luôn mà sáng nay tôi vào trang tin lại không thấy bài vậy?

Thái Hà ngó nghiêng xung quanh thấy không có ai để ý tới mình mới thì thầm nói nhỏ:

- Dạ, anh Trần Tài! Em xin lỗi, bài tối qua vốn là được đăng rồi nhưng sau đó phía trên có người can thiệp phải tháo xuống để kiểm duyệt rồi ạ?

- Cái gì? Kiểm duyệt? Là ai ra lệnh này? – Tiếng Trần Tài quát lớn trong máy

Thái Hà cười khổ rồi phân trần:

- Xin anh đừng nóng giận, là người của Ban Tuyên giáo.

Đầu dây bên kia tĩnh lặng giây lát rồi giọng nói có phần chua chát của Trần Tài vang lên:

- Uhm... họ nói lý do là gì?

- Dạ, họ nói việc này có liên quan đến vấn đề trị an của thành phố, tin tức này cần kiểm duyệt và đưa tin thận trọng để tránh gây hoang mang trong dư luận – Thái Hà y theo lời của Tổng Biên tập truyền đạt lại với Trần Tài.

Trần Tài nghe xong thì đen mặt lại, vì quá xúc động không tự chủ được văng tục:

- Mẹ nó...! Không ngờ nó lại làm được như vậy!

- Anh Trần Tài, anh...!

- Hừ, xin lỗi, tôi không nói cô. Được rồi, chuyện này tôi biết rồi, chào cô!

- Vâng, chào... Bíp... bip

Không để cho Thái Hà nói nốt câu tạm biệt, Trần Tài đã cúp máy. Ông ta thờ người dựa vào thành giường bệnh nhìn Trần Khanh đang băng bó toàn thân mà thờ dài vô lực.

Tới giờ thì Trần Tài đã biết có vẻ mình đã đánh giá hơi thấp năng lực của Lý Đông. Trước đó, trong mắt ông ta mặc dù Lý Đông rất mạnh nhưng lại chưa từng nghĩ Lý Đông có thể mạnh đến vậy. Phải biết muốn ngay lập tức trong đêm ngăn chặn được việc đưa tin của một tờ báo lớn rõ ràng là không phải một việc đơn giản. Trần Tài hiểu cái này nếu không có sự tham gia của mấy vị nắm trong tay quyền lực lớn nhất nước chắc chắn là không thể.

Nhưng Lý Đông là làm sao có được điều này? Chẳng lẽ sức ảnh hưởng của Lý Đông đã lớn tới cấp độ đó?

Trần Tài vò đầu bứt tai suy nghĩ nhưng dĩ nhiên là ông ta không thể có câu trả lời phù hợp. Chuyện này thực ra cũng không thể nói Trần Tài tính toán thiếu sót được bởi việc Lý Đông tham gia vào lực lượng vũ trang và nắm giữ một căn cứ tuyệt mật có sức mạnh khủng bố không phải là ai trong chính giới cũng nắm được, thậm chí ngay trong “tứ trụ” không phải ai cũng đều được biết. Thực tế mà nói, cho đến hiện tại cũng chỉ có Tổng Bí thư, Chủ tịch nước, Bộ trưởng quốc phòng, Phó Thủ tướng Trịnh Hoàng và những cán bộ tham gia trực tiếp vào dự án là được biết mà thôi.

Quả thật nếu Lý Đông không có thân phận này thì Kỳ nguyên mới có hùng mạnh hơn đi nữa cũng chưa chắc đủ sức lay động được chân tay các vị lãnh đạo phải nhọc lòng nhọc sức đêm hôm chạy đôn chạy đáo lo bung bít việc này cho hẩn như vậy. Bọn họ không muốn Lý Đông vì chuyện này mà lâm vào rắc rối lao lý, Kỳ nguyên mới rơi vào hỗn loạn khiến toàn bộ một dự án quan trọng có ý nghĩa chiến lược liên quan đến an ninh an toàn quốc gia bị đình chỉ hoặc rơi vào bế tắc.

Đây mới chính là miếng tử kim bài mà Lý Đông đang nắm được trong tay, tránh đi được một phen rắc rối.

Trần Tài bại cũng chỉ bởi một lý do này.

Đang khi Trần Tài vất óc suy nghĩ nên làm thế nào tiếp theo để xử lý Lý Đông thì điện thoại lại reo vang. Liếc mắt nhìn thấy số máy lạ đồng thời đang sẵn bực bội trong người ông ta liền nhấn luôn nút tắt. Có điều đầu dây bên kia người gọi lại kiên nhẫn hơn mức ông ta tưởng, sau hai ba lần bị từ chối, số máy đó vẫn miệt mài gọi lại. Sau cùng Trần Tài đành phải cầm máy lên bấm nhận, chưa kịp nghe bên kia nói cái gì Trần Tài đã giận dữ quát lên:

- Mẹ kiếp, gọi gì mà gọi lăm thế hả? Không thấy tắt máy báo bận rồi sao?

Khi Trần Tài đang định tiếp tục ngắt máy thì bất ngờ một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Anh Trần Tài, là tôi đây!

Trần Tài đơ người ra mắt mấy giây, nhận ra là ai ông ta mới bình tĩnh lại trả lời:

- A, xin lỗi anh! Tôi thấy số máy lạ, không biết là anh. Nhà tôi đang xảy ra chút chuyện nên có chút không kiểm soát được cảm xúc, mong anh thông cảm!

- Uhm, tôi biết! Tôi gọi cho anh cũng là vì việc này!

Trần Tài hơi nhú mồm thăm nhủ “Việc này? Chẳng lẽ chuyện tối qua đã loan rộng trong chính giới rồi nên mới sáng sớm vị kia đã gấp gáp gọi cho mình như vậy?”.

Nghĩ là thế, hơi điều chỉnh một chút tâm trạng, Trần Tài trả lời:

- Vâng, chắc anh cũng biết rồi! Cảm ơn anh đã điện tới thăm hỏi!

Đầu dây bên kia hơi tĩnh lại một chút sau đó mới lại có tiếng nói:

- Anh Trần Tài, chuyện không may xảy ra, tôi rất cảm thông với gia đình anh. Có điều lý do tôi gọi cho anh cũng không phải chỉ có như vậy.

Trần Tài nghi hoặc:

- Ý anh là sao ạ?

- Uhm, phía trên muốn tôi đề nghị anh đừng làm lớn thêm vụ này.

- A... Cái gì? Mẹ...

Trần Tài kinh ngạc thốt lên, suýt lại văng tục có điều lời ra tới miệng thì ông ta kìm lại được.

Người ở đầu dây bên kia thấy Trần Tài nóng nảy thì cười khò rồi lên tiếng:

- Anh Trần Tài, tôi muốn hỏi anh đã biết lý do người kia lại làm ra chuyện như vậy chưa?

Trần Tài bực dọc đáp lời:

- Hừ, tôi quản cái lý do chết tiệt gì, nó khiến thằng con tôi như vậy thì tôi phải bắt nó trả giá.

Người gọi tới vẫn kiên nhẫn khuyên nhủ:

- Uhm... anh Trần Tài, tôi nghĩ anh cần bình tĩnh để đánh giá tình hình. Chuyện này theo tôi được biết thì con trai anh đã âm mưu sắp đặt để một kẻ khác hãm hiếp một người bạn của Lý Đông, quan hệ của người bạn này với Lý Đông cũng không đơn giản, thậm chí rất có thể là bạn gái. Anh nói xem, việc như vậy sẽ khiến một người có thân phận như Lý Đông tức giận như thế nào?

Trần Tài nghe xong thì không nói lời nào, nói cho đúng thì thực ra ông ta cũng không biết nói sao bây giờ.

Trần Tài đúng là cũng chưa điều tra rõ nguyên nhân và động cơ Lý Đông làm ra chuyện như vậy, Trần Khanh thì từ tối hôm qua sau khi được đưa vào viện thì lại rơi vào trạng thái sốt cao và hôn mê lý do nên dĩ nhiên là ông ta cũng không biết được thêm thông tin gì.

Thấy Trần Tài không lên tiếng, người ở đầu dây bên kia mới tiếp tục khuyên nhủ:

- Anh Trần Tài, tôi biết hiện trong lòng anh rất là giận dữ muốn đưa Lý Đông ra tòa có điều bên trên đã ra mặt bảo hộ như vậy, tôi nghĩ anh không nên làm căng bởi nó sẽ không gây ra được tác dụng gì lớn cả đâu. Tôi không biết rõ năng lực của Lý Đông tới đâu nhưng hiển nhiên một người có thể khiến mấy vị kia cả đêm đều làm việc không ngủ thì rõ ràng là người mà anh không thể thách thức được. Anh hãy suy nghĩ về điều này và có lựa chọn thích hợp đi.

Trần Tài nghe xong lời vị thượng cấp ở trên Bộ phân tích thì nhủ mày, Lý Đông đã lợi hại như vậy thì ông ta thật phải bỏ qua sao?

Nghĩ là vậy nhưng nhìn Trần Khanh bên cạnh, Trần Tài lại có chút nuốt không trôi mối hận này theo đó ông ta lạnh giọng hỏi lại:

- Nếu tôi vẫn muốn theo vụ này thì sao đây?

Đầu dây bên kia im lặng, sau giây lát là một giọng trầm trầm đáp lại:

- Anh Trần Tài, gần đây anh có cấp phép cho một công ty hóa chất ở huyện ngoại thành Đông Từ đúng không?

- Chuyện này...

Trần Tài có chút giật mình đảo mắt nghi ngại, ông ta thực không ngờ rằng bên trên lại có thể nắm được thông tin này.

Công ty này đúng là mới được Trần Tài cấp giấy phép hoạt động chưa lâu có điều việc cấp phép này cũng có những mặt khuất. Sự thực là đơn vị này được Trần Tài cho phép hoạt động khi chưa đáp ứng đầy đủ các yêu cầu về chứng nhận an toàn xả thải và phòng chống cháy nổ... vốn là những rủi ro hoạt động lớn với các doanh nghiệp hóa chất. Tất nhiên để đổi lại cái gật đầu của Trần Tài, doanh nghiệp này cũng đã phải chi ra một khoản kha khá.

Thấy Trần Tài lại không trả lời, người ở đầu dây bên kia lên tiếng:

- Uhm, anh Trần Tài, cũng không ngại nói cho anh biết, không riêng gì mỗi công ty này mà còn rất nhiều đơn vị khác bên trên đều biết cả. Bọn họ chưa đụng tới anh là vì còn cân nhắc giữa công và tội mà thôi. Anh đừng khiến mọi chuyện đi thêm quá xa dẫn đến tình trạng không còn cơ hội để quay đầu. Việc này theo tôi nên dừng ở đây đi, anh cố tập trung chữa trị cho cháu đừng lãng phí thêm trí óc và công sức vào việc khiêu kiện nữa. Anh hiểu ý tôi rồi chứ?

Trần Tài nghe xong trầm mặc giây lát rồi cắn răng trả lời:

- Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ có chừng mực, cảm ơn anh đã nhắc nhở!

- Uhm, vậy tôi nói tới đây thôi. Mong anh bình tĩnh xử lý thấu đáo mọi việc!

- Vâng! Cảm ơn anh! Chào anh!

Đóng lại điện thoại, Trần Tài lại nhìn Trần Khanh khi này vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, ông ta khẽ thở dài. Trải qua một đêm sóng gió, nét mặt và dáng người ông ta dường như già thêm mấy tuổi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Giả đồ Diệt Quốc (Mượn đường diệt Quốc)

Vài ngày sau hôm xảy ra chuyện của Đình Hương,

Cuộc sống thường nhật của Lý Đông vẫn là một mảnh yên bình, không cần ai nói Lý Đông cũng biết những mối quan hệ mà hần dày công xây dựng trước đây đã phát huy được vai trò hữu ích cần thiết của nó trong thực tế.

Lý Đông hẳn bây giờ trong nước không dám nói có thể đi ngang không kiêng nể ai nhưng ít nhất những sức ép chính trị trong nội bộ quốc gia là gần như không đáng kể. Đây là điều kiện rất tốt để Kỷ nguyên mới có thể yên tâm thực hiện các bước phát triển tiếp theo một cách chắc chắn và vững mạnh.

Lý Đông nghĩ như thế và hẳn rất nhiều người cũng đang cùng ý nghĩ như Lý Đông, có điều cuộc sống này vốn dĩ chưa bao giờ là một mặt hồ phẳng lặng bởi ngay khi Kỷ nguyên mới đã có thể yên tâm sẽ không gặp nội nguy thì những ngọn lửa ngoại hoạn đã bắt đầu âm ỉ cháy.

Hà Đô, Sân bay Quốc tế Nội Bài,

Người thanh niên trong sắc phục của Ô tô Việt Nhật đứng tại cửa ra vào gờ cao tấm biển có ghi hàng chữ “Yan Aung Kyaw” lên trên đầu đồng thời chăm chú nhìn vào đoàn người đang lũ lượt nối đuôi nhau đi ra khỏi cửa kiểm soát an ninh tìm kiếm.

Hoài An, tên người thanh niên này, là một nhân viên của Bộ phận khai thác thị trường Đông Nam Á trực thuộc Trung tâm Quản lý và Phát triển Khách hàng Á Châu, Công ty ô tô Việt Nhật. Sở dĩ hôm nay anh ta có mặt ở đây cũng là để đón một vị khách quan trọng, vị khách này đến từ Myanmar và nếu không có gì thay đổi thì đây sẽ là một đại lý lớn đầy triển vọng giúp ô tô Việt Nhật thiết lập bước chân đầu tiên thâm nhập và khai phá thị trường vẫn ở dạng tiềm năng này.

Thực tế Myanmar nằm cùng khu vực đại lý với Việt Nam đồng thời cũng là một quốc gia nhiệt đới do vậy vốn dĩ rất thích hợp với SE Car tuy nhiên cho tới hiện tại xe của Việt Nhật vẫn chưa xâm nhập được thị trường ở đây. Nguyên nhân không phải do cầu trên thị trường không có mà chính là xuất phát từ bối cảnh chính trị phức tạp tại quốc gia này.

Hiện tại Myanmar đang được lãnh đạo bởi một chính phủ quân sự do quân đội nắm quyền kiểm soát, những người cầm quyền ở đây vì để củng cố quyền lực của mình đã áp dụng một chính sách quản lý đất nước theo kiểu thiết quân luật. Bọn họ ra sức đàn áp nền dân chủ trong nước, bất cứ sự chống đối nào đối với chính phủ đều chịu sự đàn áp kịch liệt không có khoan dung. Cũng chính vì điều này mà Myanmar trở thành quốc gia bị các cường quốc áp đặt rất nhiều lệnh cấm vận về kinh tế, thương mại và quân sự.

Diễn hình như Hoa Kỳ đã áp đặt các biện pháp trừng phạt rộng lớn với Myanmar vì sự đàn áp quân sự năm 1988 và vì sự từ chối thừa nhận các kết quả cuộc bầu cử Quốc hội Nhân dân năm 1990 của chế độ quân sự. Tương tự, Liên minh châu Âu đã áp đặt lệnh cấm vận lên Myanmar, gồm cả cấm vận vũ khí, ngừng ưu tiên thương mại và hoàn toàn bộ viện trợ ngoại trừ viện trợ nhân đạo. Những biện pháp cấm vận của Hoa Kỳ và Liên minh châu Âu chống lại chính phủ quân sự, cộng với sự tẩy chay và những sức ép trực tiếp khác từ người dân ở các nước phương Tây ủng hộ phong trào dân chủ Myanmar, khiến đa số các công ty Hoa Kỳ và châu Âu phải rời khỏi nước này.

Một điểm đáng ngại khác khiến các nhà đầu tư và giới kinh doanh nghi ngại khi khai phá thị trường này đó chính là cuộc nổi loạn ở đây vẫn đang được diễn ra. Năm 1948, ngay sau khi Myanmar giành được độc lập từ Anh, các cuộc xung đột nổ ra. Tỉnh Karen, nằm ở phía Đông Myanmar, đòi được quyền tự trị. Tình hình càng xấu đi khi đạo Phật được chọn làm tôn giáo chính thức, gây tác động đến những người Rohingya, Karen, Chin và Kachin. Hiện tại, những tổ chức của người Karen và Shan vẫn tiếp tục chiến đấu chống lại chính phủ. Ngoài ra ở những vùng khác vẫn có những cuộc xung đột nhỏ lẻ, ví dụ như những chiến binh Mujahideen ở phía Tây sử dụng các trại tị nạn Bangladesh làm căn cứ chiến đấu. Một cuộc nổi loạn khác nữa liên quan đến những cuộc biểu tình của sinh viên lan rộng ra khắp cả nước vào năm 1988. Hàng trăm nghìn nhà sư, trẻ em, sinh viên đại học, nội trợ, bác sĩ,... tham gia biểu tình phản kháng sự cai trị của quân đội. Cuộc biểu tình kết thúc trong biển máu khi quân đội đàn áp bằng vũ lực. Tháng 11 năm 2005, chính quyền quân sự đã dời nơi đóng quân từ Yangon đến một địa điểm gần Kyatpyay, phía ngoài Pyinmana. Đây là một động thái trong chính sách di chuyển những cơ sở chính quyền và quân đội quan trọng ra xa khỏi Yangon, nhằm tránh một sự kiện 8888 thứ hai. Vào ngày Lực lượng Vũ trang 27 tháng 3 năm 2006, thủ đô mới đã chính thức được đặt tên là Naypyidaw Myodaw (thường được gọi là Naypyidaw). Sự kiện này đã khiến xung đột lại bùng phát mạnh mẽ. Hơn 7.000 người tham gia các nhóm phản quân chống chính phủ bị thiệt mạng. Cũng từ khi này, quân đội chính phủ bắt đầu tấn công vào tỉnh Karen. Hơn nửa triệu dân làng sống ở đây đã mất nhà cửa vì những cuộc đụng độ giữa quân Karen và chính phủ.

Chính vì những lý do kể trên mà bộ phận khai thác của Ô tô Việt Nhật lo ngại và chưa xếp Myanmar là thị trường cần phải đầu tư khai phá trong ngắn hạn. Phải hiểu tiêu thụ ô tô không phải cứ ủy quyền cho đại lý bán xong hàng là hết trách nhiệm, các công đoạn hậu mãi và bảo hành sau đó sẽ phải do chính nhân viên của Ô tô Việt Nhật thực hiện do vậy với một quốc gia loạn lạc như thế này Việt Nhật sẽ gặp rất nhiều rắc rối khó lường trước.

Việt Nhật đã bỏ qua có điều, có điều mọi thứ dù khó nhưng vẫn đôi lúc xuất hiện những tình huống hoặc cơ hội bất ngờ. Và bất ngờ đó chính là đến từ vị khách ngày hôm nay với công ty La Pyayt Wun Co., Ltd có trụ sở tại Yangon, Myanmar do người này làm chủ.

Sự việc bắt đầu từ đầu tuần trước khi bộ phận kinh doanh của Hoài An bất ngờ nhận được một lời đề nghị vô cùng hấp dẫn tới từ La Pyayt Wun Co., Ltd.

Theo như giới thiệu sơ lược thì đây là một công ty sản xuất của quân đội, do vậy khả năng bao tiêu, giải quyết các thủ tục hải quan và hành chính khác mà sẽ không gặp phải trở ngại gì đáng kể. Vấn đề bảo hành cũng đơn giản được giải quyết với việc La Pyayt Wun Co., Ltd đưa ra cho Ô tô Việt Nhật hai lựa chọn. Một là công đoạn bảo hành sẽ trực tiếp do các trung tâm kỹ thuật của quân đội có liên kết với La Pyayt Wun Co., Ltd thực hiện, hoặc phương án hai là Ô tô Việt Nhật vẫn trực tiếp xử lý công đoạn này tuy nhiên cơ sở bảo hành sẽ được đặt ở các khu vực có quân đội bảo vệ.

Về phần thanh toán tiền hàng thì điều kiện càng là hấp dẫn. Theo đó bên phía La Pyayt Wun Co., Ltd có thể chấp nhận thanh toán trước 100% tiền hàng

cho các đơn hàng trong năm đầu tiên giao dịch, về sau sẽ căn cứ vào mức độ uy tín của đôi bên với nhau và tình hình tiêu thụ sản phẩm mà xác định lại các chế độ ưu đãi.

Dĩ nhiên với các đề xuất như vậy mà phía Ô tô Việt Nhật còn từ chối thì quả thật là quá thận trọng rồi. Đơn hàng này theo đó ngay lập tức thu hút được sự chú ý và nhận được sự đồng thuận của Bộ phận kinh doanh và lãnh đạo công ty. Hôm nay Giám đốc của La Pyayt Wun Co., Ltd - Yan Aung Kyaw tới đây cũng chính là để họp bàn thương thảo hợp đồng chính thức.

Lúc này, cửa ra sân bay,

Hoài An đang loay hoay cố chen lấn giữa đám đông người tới đón thân nhân hoặc giống như hắn là đối tác thì bất ngờ một nhóm bốn người đàn ông mặc âu phục tiến lại trước mặt hắn. Một người trong số đó dùng tiếng Anh lên tiếng hỏi:

- Xin lỗi, anh có phải là nhân viên của Ô tô Việt Nhật tới đón đoàn khách tới từ La Pyayt Wun Co., Ltd Myanmar không vậy?

Hoài An nheo mắt đánh giá mấy vị khách sau vui mừng gật đầu rồi dùng tiếng Anh đáp lại:

- Vâng, đúng rồi! Xin chào, tôi là Hoài An, theo phân công của lãnh đạo Ô tô Việt Nhật, tôi ở đây để tiếp đón các vị!

Người vừa hỏi nghe xong thì cũng quay về bên cạnh, đưa tay giới thiệu:

- Chào anh Hoài An, đây là ngài Yan Aung Kyaw CEO của công ty, tôi là Maung Maung Lwin, trợ lý của ngài ấy. Hai người phía sau là giám đốc kinh doanh U Kyaw Nyunt và giám đốc pháp lý U Shwe Kyang.

Mấy người còn lại trong đoàn nghe Maung Maung Lwin giới thiệu xong thì nhìn Hoài An rồi khẽ gật nhẹ đầu nhưng lại không trao đổi thêm với anh ta điều gì. Thái độ quả thật là không mấy vồn vã nhưng Hoài An cũng không dám có chút nào phật ý, dù sao Hoài An cũng biết bản thân mình dù sao cũng chỉ là một nhân viên nhỏ, người ta lại là lãnh đạo, hành xử như vậy cũng là điều hết sức bình thường thôi.

Nghĩ tới đây, Hoài An vẫn làm theo những gì được Toyota đào tạo, anh ta lên tiếng hỏi han mấy vị khách

- Vâng, chào mừng các ngài tới Ô tô Việt Nhật làm khách. Xin hỏi các ngài di chuyển có gặp một chút gì không ạ?

Maung Maung Lwin mỉm cười:

- Chúng tôi không gặp phải vấn đề gì. Thời tiết rất tốt hơn nữa cơ trường của hãng có vẻ cũng có rất nhiều kinh nghiệm nên chuyến bay khá nhẹ nhàng.

Hoài An gật đầu, biết màn chào hỏi đã xong, anh ta đưa tay chúc hướng ra phía cửa rồi nói:

- Vâng! Vậy mời các ngài ra bên ngoài, xe của chúng tôi đang đợi. Trước mắt theo lịch trình tôi sẽ đưa các ngài về khách sạn nghỉ ngơi, buổi chiều lãnh đạo của chúng tôi sẽ tiếp đón các vị!

Nói xong, Hoài An chủ động đi trước dẫn đường. Bốn vị khách nhìn nhau rồi cũng lập tức nổi gót đi theo phía sau.

*****

4h chiều cùng ngày, phòng họp Công ty Cổ phần Ô tô Việt Nhật

Bùi Lợi đứng lên bắt tay người đồng cấp Yan Aung Kyaw rồi mỉm cười kết luận buổi thương thảo:

- Ngài Yan Aung Kyaw, chúng ta tạm thống nhất về các điều khoản chính là như vậy. Hợp đồng với các điều khoản chi tiết sẽ do bộ phận kinh doanh của Việt Nhật gửi lại cho bên các ngài. Hi vọng chúng ta sẽ có một sự hợp tác vui vẻ, đôi bên đều cùng thắng.

Yan Aung Kyaw cũng vui vẻ nắm chặt tay Bùi Lợi rồi gật đầu:

- Vâng, tôi cũng rất tin tưởng về điều đó, nói thật với ngài ngoài mục tiêu lợi nhuận chúng tôi cũng rất kỳ vọng SE Car sẽ thực sự là một sản phẩm mang lại động lực mới làm thay đổi bộ mặt giao thông của đất nước Myanmar. Uhm... Cá nhân tôi muốn gửi lời cảm ơn ngài Bùi Lợi và các cộng sự đã giành thời gian tiếp đón phái đoàn La Pyayt Wun Co., Ltd trọng thị, tôi càng hi vọng rằng sự hợp tác giữa hai công ty chúng ta sẽ không chỉ dừng lại ở đây mà trong tương lai sẽ còn tiếp tục phát triển sâu rộng hơn nữa.

Bùi Lợi gật gù phụ họa:

- Tất nhiên rồi, người Việt Nam tôi có câu “Đầu xuôi, đuôi lọt”, trước mắt đã có thể nói là đầu đã xuôi rồi, đuôi lọt chắc là không khó. Tôi cũng rất kỳ vọng vào triển vọng hợp tác trong tương lai của chúng ta!

Nghe xong Yan Aung Kyaw nghe xong thì càng xiết chặt tay Bùi Lợi sau đó tỏ vẻ chân thành đề nghị:

- Vâng, thực ra tôi cũng rất tâm đắc với một câu thành ngữ của người Việt Nam các ngài, Uhm... “Trăm nghe không bằng một thấy”, hôm nay tới đây, mặc dù chỉ nhìn từ xa nhưng tôi vẫn có thể thấy được tầm vóc và quy mô không lồ của Ô tô Việt Nhật với hàng loạt dây nhà máy san sát quả thật tôi vô cùng ngưỡng mộ. Theo đó, hợp tác với tổ chức lớn như các ngài tôi hoàn toàn có thể tin cậy và yên tâm.

Bùi Lợi được lời như cời tấm lòng hào sảng nói:

- Ha ha... cảm ơn những lời nhận xét tốt đẹp của ngài. Được, nếu các vị đã tới đây thì chúng ta cũng làm một tour xung quanh nhà máy để có cái nhìn trực quan hơn về ô tô Việt Nhật, ngài thấy sao?

Yan Aung Kyaw nghe xong thì trong lòng nhảy lên một cái. Hắn đang vô cùng mừng rỡ vì kế hoạch đã có dấu hiệu đạt được. Tuy là vậy vì để tránh nghi ngờ hắn không dám bộc lộ ra sự vui mừng thái quá mà lại ra vẻ cười đùa nói:

- Ha ha, ngài Bùi Lợi, tôi nghe nói quy định về an ninh sản xuất của Ô tô Việt Nhật được xây dựng rất chặt chẽ, ngài cho chúng tôi vào thăm không sợ lộ bí mật công nghiệp sao?

Bùi Lợi cười lớn lắc đầu:

- Ha ha, ngài Yan Aung Kyaw ngài nói không sai, đúng là an ninh của nhà máy được thiết lập rất chặt, quy định của công ty là người ngoài không được vào bên trong. Có điều chúng ta cũng không vào tận nơi sản xuất linh kiện mà chỉ vòng quanh các phân xưởng để nắm được quy mô và tổng thể dây chuyền sản xuất thôi.

Yan Aung Kyaw gật đầu ra vẻ hiểu ra:

- À, vâng. Ra là như vậy. Tôi hiểu rồi!

Bùi Lợi mỉm cười rồi nói:

- Được rồi, các vị, chúng ta đi thôi.

Nói xong, Bùi Lợi chủ động đứng lên dẫn đầu cả đoàn đi ra cửa chính.

Yan Aung Kyaw khẽ nhếch miệng cười nhìn theo bóng lưng Bùi Lợi rồi kín đáo liếc mắt về phía người trợ lý Maung Maung Lwin. Người này cũng nhìn lại ông ta rồi gật nhẹ đầu ra vẻ hiểu ý.

Maung Maung Lwin ôm cặp hồ sơ đứng lên rồi cùng Yan Aung Kyaw nhanh chóng nối gót theo phía sau Bùi Lợi.

Ra bên ngoài văn phòng điều hành, Bùi Lợi cho người điều tới vài chiếc xe chạy sân golf rồi sắp xếp các thành viên tham gia chuyến tham quan lên đó.

Cả đoàn mau chóng khởi hành.

Tiếp đó Bùi Lợi nhiệt tình đứng ra làm hướng dẫn viên cho cả phái đoàn La Pyayt Wun Co., Ltd. Bùi Lợi những tưởng sự nhiệt tình của mình sẽ mang đến cho Ô tô Việt Nhật một đối tác lớn và bền vững có điều có tới trong mơ ông ta cũng không biết được rằng điều này lại vô tình mang lại một mối nguy hại vô cùng to lớn thậm chí là suýt không thể nào vãn hồi.

Trên xe, vào lúc này, không một ai phát hiện ra vị trợ lý Maung Maung Lwin trên tay lại đang đeo một chiếc đồng hồ có thiết kế bên trong vô cùng đặc biệt, nó thực chất được gắn một chiếc camera và máy quét không gian siêu hiện đại. Những hình ảnh về vị trí các phân xưởng cũng như các vòng vây thiết lập an ninh của nhà máy đang được âm thầm ghi nhận lại, những thông tin này sẽ được dùng để tạo ra một mẫu sa bàn 3D phục vụ cho một âm mưu khủng bố nhắm vào Ô tô Việt Nhật.

Không một ai có thể tưởng tượng trong phạm vi sản xuất của nhà máy lại đang có mặt của những thành viên tinh nhuệ nằm trong tổ chức đánh thuê khét tiếng toàn cầu, Blackwater, Mỹ quốc.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Kế hoạch tấn công

Hà Đô, trong căn phòng ba giường nằm của một khách sạn nằm cách không xa vị trí tọa lạc của Ô tô Việt Nhật

Một nhóm người đang tập trung lắng nghe một người đàn ông có vẻ là thủ lĩnh của cả nhóm đang phát biểu điều gì đó.

Người đàn ông này có vẻ cũng không phải hạng người hiền lành khi khuôn mặt hắn có chút gây sợ hãi cho người nhìn khi vắt ngang qua mắt trái là một vết sẹo dài vằn vện tham đen như con rết có vẻ như là dấu tích để lại của một nhát chém mạnh.

Hắn không phải ai khác mà chính là Irsan Rinawal, đội trưởng nhóm lính đánh thuê Rồng đen trực thuộc Blackwater tại Miến Điện. Irsan Rinawal là người chịu trách nhiệm chiêu mộ, đào tạo và thực hiện các nhiệm vụ của Blackwater của khu vực Đông Á bao gồm một vùng rộng lớn từ Nhật, Hàn,

Triều Tiên, Trung Quốc đến Asean.

Lúc này, khẽ quay màn hình chiếc laptop về phía đồng bọn, Irsan Rimawal lên tiếng:

- Uhm... đây là hình ảnh sa bàn 3D của Nhà máy ô tô Việt Nhật mà trụ sở chỉ huy tại Mỹ vừa xử lý và gửi tới cho chúng ta. Bọn mày xem đi!

Theo lệnh vị chỉ huy, những cái đầu theo đó lập tức chụm lại.

Sau giây lát một người trong số đó thận trọng lên tiếng:

- Sếp, cái này liệu có tin cậy được không? Không phải tôi lo xa mà chuyện này nếu làm không kỹ, chúng ta vào được mà ra không được thì quá tệ rồi.

Irsan Rimawal chưa kịp trả lời thì một người khác trong nhóm liếc mắt nhìn người vừa hỏi rồi lắc đầu:

- Đông Lộ, cái này không nhằm được đâu. Hình ảnh này được tổng hợp từ các dữ liệu thu thập được từ hình ảnh camera hiện trường, máy quét không gian và hình ảnh từ vệ tinh địa tĩnh. Công nghệ xử lý cực kỳ hiện đại, trong cuộc chiến ở Irac tổng bộ cũng đã áp dụng rất hiệu quả rồi, mày có thể yên tâm!

Irsan Rimawal gật gù:

- Maung Lwin nói không sai. Sa bàn này gần như không có sai sót, chúng ta hoàn toàn có thể sử dụng nó để bố trí kế hoạch tấn công.

Nhận được câu trả lời khẳng định chắc chắn nên Đông Lộ cũng không nói gì thêm. Có điều hẳn không hỏi không có nghĩa là kẻ khác không có ý kiến.

Lúc này một người có nước da ngăm đen lên tiếng với giọng điệu có chút nóng nảy:

- HỦ... Sa bàn thì để làm cái mẹ gì khi các vũ khí và khí tài tấn công không có. Rốt cục thì khi nào chúng tôi mới nhận được đây?

Irsan Rimawal hơi nhú mày bực mình có điều hẳn cũng không phát tác. Hơi dưng thẳng người lại một chút, Irsan Rimawal nhìn lướt qua mọi thành viên trong đội một lượt rồi quay sang phía tên vừa hỏi trả lời:

- Uhm, Datsakorn Thonglao, mày phải hiểu Việt Nam không giống như nhiều quốc gia khác, bọn họ có hệ thống an ninh rất mạnh do vậy vũ khí của chúng ta không thể tuồn vào được. Chưa nói tới là có máy bay thẳng vận thả vào trong lòng địch, đến cả vũ khí chúng ta sẽ cũng chỉ có vài khẩu Colt với đạn được rất hạn chế.

Datsakorn Thonglao nghe tới đây thì chửi tục:

- Mẹ nó, không có vũ khí thì vác xăng rồi leo tường đột nhập vào mà đốt à?

Irsan Rimawal cười nhạt:

- Mày nói cũng không hẳn là sai. Đúng là chúng ta sẽ phải tự đột nhập và đốt nhà máy, có điều đây là một kế hoạch tốt và thông minh hơn cái ý nghĩ đơn giản của mày.

Thonglao có chút câu bẩn:

- Vậy như thế nào thì sếp nói luôn đi, dài dòng quá!

Tên bên cạnh Thonglao không chịu được bản tính vội vàng của hắn nên gần giọng nhắc nhở:

- Mẹ kiếp, Thonglao mày nói ít một chút được không! Làm gì cũng sốc nổi như mày sẽ chỉ dẫn tới thắng thì ít mà thua thì nhiều thôi.

Thonglao nghe xong máu nóng xông lên đầu, hắn chồm người lên nắm cổ áo kẻ bên cạnh lớn tiếng:

- Suong Virak, mày nói ai sốc nổi thắng ít thua nhiều?

Suong Virak cũng đứng lên nắm cổ áo Thonglao hừ lạnh:

- Mẹ kiếp, tao nói sai sao? Lần bắt cóc tên Bộ trưởng Triều Tiên lần trước, không phải mày nóng vội làm lộ vị trí cho bọn cảnh vệ thì đã không thất bại. Giờ mày lại còn lên giọng hỏi à?

- Fuck, mẹ kiếp, đó không phải lỗi của tao. Nếu bọn mày không sợ chết rút lui thì kết quả đã khác rồi.

Ngồi một bên thấy hai tên thuộc hạ chưa đánh đã tự xung đột, Irsan Rimawal trợn ngược mắt vỗ mạnh bàn:

- Mẹ nó, cầm hết mồm lại cho tao! Đây là buổi họp chiến thuật chứ không phải chỗ cho chúng mày cãi lộn.

Nhìn thấy sát khí ngùn ngụt tỏa ra trên người Irsan Rimawal, nhất là vết thương trên mặt của hắn vì giận dữ mà lại tấy lên co giật, Thonglao và Suong

Virak mới khẽ găm gù nhau rồi ngồi xuống.

Thấy đã ổn định được tình hình, Irsan Rimawal lên tiếng:

- Được rồi, như tao đã nói lúc nãy, lần thực hiện nhiệm vụ này chúng ta sẽ không có nhiều sự hỗ trợ từ khí tài do vậy cần phải tự thân vận động là chính. Mặc dù hàng rào an ninh của Ô tô Việt Nhật khá là dày đặc nhưng không phải là không có kẽ hở. Qua thời gian quan sát, trinh sát của chúng ta phát hiện vào tầm khoảng từ 10h-11h đêm hàng ngày, từ trong nhà máy sẽ có xe ô tô chở rác thải đi ra bãi rác thành phố sau đó lại quay trở về, chúng ta có thể lợi dụng điểm này để khống chế lái xe, âm thầm đột nhập vào bên trong.

Đồng Lộ nghe tới đây thì nhú mày thắc mắc:

- Sếp, tôi không nghĩ là Ô tô Việt Nhật lại có thể sơ hở điểm này, chắc chắn công tác rà soát người ra kẻ vào sẽ được thực hiện rất chặt chẽ. Tôi sợ rằng chúng ta sẽ bị chặn ngay tại cửa mắt.

Irsan Rimawal mỉm cười:

- Đồng Lộ, mày nói rất đúng. Tao cũng đã nghĩ tới điều này, dĩ nhiên bọn họ sẽ cho kiểm tra xe chính vì vậy tao còn bố trí một kế hoạch nhỏ khác để giải quyết điều này, tạo ra cơ hội cho chúng ta.

Hoi dừng lại quan sát sắc mặt của các thành viên, Irsan Rimawal mới vuron người chỉ vào một vị trí trên màn hình tiếp tục nói:

- Uhm... tất cả việc chúng ta cần làm là gây ra một vụ nổ khác bên ngoài tường vây của nhà máy.

- Vụ nổ khác? Ý sếp là sao? Như vậy khác nào đánh động cho bọn chúng? – Thonglao nhanh nhẩu phản biện.

Irsan Rimawal liếc mắt khinh thường nhìn về phía Thonglao nhưng lại không nói gì.

Đồng Lộ thì nhú mày suy tư, sau một lát như hiểu ra cái gì, ánh mắt hần chột sáng lên rồi lập tức dò hỏi:

- Kế Dương đông Kích tây?

Irsan Rimawal nghe xong gật đầu cười lớn:

- Ha ha... mày thông minh đấy! Đúng thế, ngay khi xe rác về đến trước cổng nhà máy, chúng ta sẽ gây nổ ở lớp tường vây phía ngoài ở một vị trí có khoảng cách thích hợp. Vụ nổ này chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của lực lượng an ninh, mọi ánh mắt sẽ được tập trung vào nơi đó mà không quá chú ý đến mạn bên này. Hơn nữa, người của chúng ta cũng đã theo dõi rất cẩn thận nhiều hôm nay, xe rác ngày nào cũng ra vào lại có mùi hôi thối nên bọn an ninh có thái độ khá chủ quan, kiểm tra phần nhiều mang tính đối phó hình thức. Bọn mày nghĩ xem tình huống nơi khác lại đang cấp bách bọn chúng có thể kiểm tra kỹ được không? Chúng ta sẽ lợi dụng tình thế hỗn loạn để xâm nhập vào bên trong và giải thuốc nổ công phá nhà máy.

Thonglao nghe tới đây thì lẩm bẩm:

- Chui vào xe rác? Mẹ kiếp, xem ra xong nhiệm vụ này cũng hỏng mẹ nó mũi.

Đồng Lộ nghe xong thì lại khá là đồng tình với kế hoạch của Irsan Rimawal, có điều sau khi suy nghĩ thêm một lúc hần ta lại lên tiếng hỏi:

- Sếp, tôi vẫn còn một thắc mắc?

- Chuyện gì?

- Vậy thuốc nổ của chúng ta lấy từ đâu?

Thonglao nghe xong thì vỗ bàn:

- Rầm... đúng, chết tiệt, quên mất thuốc nổ. Sếp, không có thuốc nổ thì làm sao đây?

Irsan Rimawal cau mày:

- Thonglao, mày đừng có đập bàn lớn như vậy được không? Ở đây không ai cần phải gây chú ý mới nghe được lời mày nói.

Bị quở trách, Thonglao gãi đầu cười:

- Sếp, xin lỗi. Tại tôi thấy đây đúng là thiếu sót lớn của chúng ta nên...

- Hừ... thiếu sót? Thiếu sót cũng không đến lượt mày lo.

- Nhưng...

- Hừ, im đi tao nói!

- À, vâng!

Mặc dù có chút uất ức không cho phát biểu nhưng Thonglao vẫn đành im miệng nhìn chăm chăm vào vị đội trưởng chờ đợi.

Irsan Rimawal quay sang bên cạnh nói với Maung Lwin:

- Uhm... Maung Lwin, mày giải thích cho cái thằng ngu ngốc này biết đi!

Sau câu nói của Irsan Rimawal, mọi ánh mắt đều đổ dồn về hướng Maung Lwin, kẻ được coi như chuyên gia về kỹ thuật và công nghệ của cả đội.

Maung Lwin này giờ vẫn ngồi im lắng nghe, bây giờ thấy vị đội trưởng ra lệnh mới lên tiếng:

- Uhm... thực tế đúng là chúng ta không có thuốc nổ trong tay có điều chúng ta hoàn toàn có thể chế ra được nó.

- Chế ra?

Những âm thanh ngạc nhiên lao xao thốt lên.

Maung Lwin gật đầu:

- Đúng thế. Cái tao đang nói tới chính là một loại thuốc nổ cực mạnh có thể thổi bay được cả các công trình kiên cố nhất. Nó có tên gọi là triacetone triperoxide (TATP). Việc điều chế nó khá là đơn giản, tất cả những gì chúng ta cần chỉ là vài loại hóa chất như axeton, H₂O₂, H₂SO₄. Mà những thứ này thì lại bày bán đầy rẫy trên thị trường.

“TATP? Mẹ của quỷ Satan?” - Đông Lộ nghe xong thì thốt lên. Mặc dù không phải là dân chuyên ngành nhưng danh tiếng của TATP thì như sấm động tai nên hẳn vẫn là biết.

Maung Lwin mỉm cười khẳng định:

- Đông Lộ, đúng rồi.

Đông Lộ nghi vấn:

- Nhưng tôi nghe nói loại thuốc nổ này vô cùng dễ nổ! Nó có thể nổ chỉ bởi ma sát được tạo ra trong quá trình di chuyển. Nếu chúng ta không cẩn thận thì có khi chưa tới được đồn địch đã bị nổ banh xác rồi.

Maung Lwin lắc đầu:

- Cái này mày không cần lo, chỉ cần khi di chuyển nó ta để vào trong nước hoặc dầu là được. Mà bọn mày cũng biết thực tế lúc này chúng ta cũng không có sự lựa chọn nào khác. Ngoài việc dễ điều chế, sức công phá lớn, sở dĩ tao đề xuất dùng loại thuốc nổ này cũng là vì nó rất khó bị nhận diện bởi hệ thống máy quét, TATP chỉ có thể bị phát hiện bởi chó nghiệp vụ được huấn luyện chuyên nghiệp mà thôi.

- Lợi hại vậy?

- Uhm! Chính là như thế!

Nghe tới đây thì tất cả các thành viên đều không hỏi gì thêm.

Irsan Rimawal quan sát thấy vậy thì lên tiếng:

- Được rồi, kế hoạch tổng quát là như thế. Bây giờ tao sẽ phân công nhiệm vụ chi tiết cho từng người, tất cả tập trung lắng nghe! Tao không nhắc lại đâu!

- Vâng, sếp!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Lần đầu chính thức tới nhà

Thứ bảy, theo như lịch hẹn, hơn 6h chiều Lý Đông di chuyển tới nhà của Đình Hương theo lời mời của cha mẹ nàng hôm trước.

Lần này, Lý Đông quyết định không giả nghèo giả khổ xuất hiện dưới bộ dạng của một cậu sinh viên con nhà nông như trước. Hôm nay hẳn để Đình Dũng đưa mình tới nhà Đình Hương bằng xe bọc thép Cadillac chuyên dụng.

Dù sao, Lý Đông biết sau chuyện hôm đó thân thể của mình cũng không thể giấu được Đình Hương lâu nên tốt nhất hẳn nên làm rõ mọi chuyện, càng dấu sẽ chỉ khiến Đình Hương nghi ngại từ đó tạo ra rào cản ngăn cách giữa hai người mà thôi. Mấy ngày gần đây ở trên lớp, thông qua ánh mắt của nàng, Lý Đông có thể nhận ra Đình Hương có điều muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi, cứ nán nã ở trong lòng, mỗi khi nói chuyện cùng hắn, nàng dường như có chút không thoải mái.

Xe tới nơi, đón Lý Đông ở cổng, Đình Hương quả nhiên không tỏ ra mấy bất ngờ khi thấy hắn bước xuống từ trên chiếc xe sang trọng.

Sau khi cười nhẹ với Lý Đông, nàng mời hắn vào nhà mà không hỏi thêm một câu gì khác. Biểu hiện bình thản của Đình Hương như vậy bất ngờ lại gây cho Lý Đông một cảm giác khá là khó chịu. Quả thật hẳn không phải là muốn dấu nhưng trước đây đúng là không phải thời điểm thích hợp để nói ra thân phận với nàng. Thậm chí ngay cả bây giờ nếu không phải là vì chuyện diễn ra trước đó, Lý Đông cũng không có ý định chia sẻ điều này cùng nàng.

Lý Đông, theo chân Đình Hương vào trong nhà. Hắn cũng không đến tay không mà trên tay còn mang theo một hộp quà vuông vức bọc nhung. Trong hộp quà này là hai củ nhân sâm trăm năm. Phải biết để có được hai củ nhân sâm này Lý Đông đã phải yêu cầu trợ lý riêng Vũ Nhung nhờ người sang tận Quảng Châu tìm mua mới được, khỏi phải nói là mức độ quý giá là như thế nào.

Thành thực mà nói, với Đình Hương, Lý Đông chưa từng xác định sẽ thiết lập một mối quan hệ tình cảm mập mờ gì với nàng nhưng không thể phủ nhận rằng trong lòng hắn hình ảnh cô lớp trưởng khả ái này vẫn là có một vị trí quan trọng nào đó.

Mặc dù Lý Đông cũng cảm thấy sự tồn tại của thứ cảm xúc này có chút không thích hợp và có lỗi với Trương Ngọc nhưng hắn cũng không thể phủ nhận được phần tình cảm này. Lý Đông ban đầu cũng cố cưỡng ép rằng đó chỉ là tình cảm bạn bè thân thiết nhưng khi chỉ khi Đình Hương gặp nguy nan hắn đã kiểm chứng được thứ tình cảm này vốn không chỉ là đơn thuần như vậy.

Lý Đông đã không thể tự lừa dối được chính bản thân mình. Nhưng vậy thì sao? Có nhiều thứ đôi khi có thêm lên lại không hẳn là một điều đáng mừng.

Lý Đông biết Đình Hương là dành tình cảm cho mình nhưng hiện tại hắn lại không thể đáp lại nàng, trong tâm lý tự nhiên hình thành một cảm giác có lỗi. Lý Đông không biết nên quyết định thế nào do vậy hắn chỉ còn biết âm thầm đứng sau giúp nàng giải quyết hết mưa gió trên đường đời mà thôi.

Trong nhà,

Đình Tùng thấy Lý Đông đã tới cửa chính thì vội vã từ trên ghế tiếp khách đứng dậy chào đón:

- Lý Đông, cháu đến rồi à! Vào uống nước đi!

Lý Đông mỉm cười:

- Dạ, vâng! Cháu chào cô chú!

Nói đoạn hắn vội bước tiến lại bàn uống nước đặt xuống hộp quà rồi nói:

- Hôm trước cháu tình cờ gặp được người bán mấy củ nhân sâm quý nên mua lại làm quà tặng cô chú! Mong cô chú nhận cho!

Tổ Lan khi này từ phòng bếp đi ra thì cười trách:

- Quà cáp gì vậy, cháu bày vẽ quá! Cô chú mang ơn cháu còn chưa trả được, hôm nay tới cháu lại còn tặng quà thế này cô chú quả thật khó nghĩ quá!

Lý Đông gãi đầu cười trừ lấp liếm:

- Dạ, có gì đâu cô! Cũng là tình cờ gặp được nên cháu mới mua đấy chứ. Cô chú hiểu cho, lần đầu cô chú mời đến nhà làm khách, cháu đi tay không thật cũng ngại.

Đình Tùng cười khò:

- Thôi được rồi, món quà này cô chú nhận. Cảm ơn cháu nhé! O kìa... cháu ngồi xuống đi! Đứng mãi vậy?

- À... Vâng!

Lý Đông theo lời Đình Tùng ngồi xuống.

Đình Tùng ngược mắt nhìn Lý Đông hỏi:

- Cháu uống được trà búp chứ?

- Dạ, được! Cháu rất thích trà!

- À, vậy thì tốt! Thường chú thấy thanh niên ít người thích trà búp nên phải hỏi vậy đề phòng là cháu không uống được

Vừa nói Đình Tùng vừa đổ ấm trà cũ mà mình đang dùng dở, pha một ấm trà mới sau đó đợi nước ngấm, ông ta mới rót nước mời Lý Đông.

Đình Hương thì đã theo mẹ nàng và người giúp việc vào bếp chuẩn bị nên hiện tại chỉ còn Đình Tùng và Lý Đông trò chuyện. Câu chuyện cũng không có gì ngoài chủ đề trường lớp học hành, Đình Tùng tuyệt nhiên không mảy may đề cập hỏi về gia cảnh của Lý Đông. Qua Đình Hương, ông ta đã biết Lý Đông hiển nhiên là muốn che dấu thân phận nên trừ khi Lý Đông chủ động nói ra, Đình Tùng sẽ không tìm hiểu về vấn đề này.

Lý Đông tiếp chuyện Đình Tùng được khoảng hơn 10 phút thì bất ngờ từ cửa một cậu thanh niên có nước da bánh mật, dáng người cũng xem như là cao lớn mặc áo thể thao ba lỗ mở cửa rồi lò dò dắt xe đạp đi vào sân, có điều dường như sắc mặt lại có chút gì đó phiền muộn.

Dựng xe vào cạnh tường bao, cậu thanh niên bước vào nhà thì nhìn thấy Lý Đông theo đó liền quay sang Đình Tùng ngạc nhiên hỏi:

- Cha, nhà mình có khách ạ?

Đình Tùng vui vẻ gật đầu:

- Ủ, đây là anh Lý Đông, bạn học của chị con. Việc của chị con tối hôm trước cũng là nhờ có anh ấy giúp đỡ mới qua được đây!

Đình Nam nghe tới đây thì ánh mắt nhìn Lý Đông nhiều thêm một tia thiện cảm, theo đó cậu nhìn Lý Đông mỉm chào hỏi:

- Em chào anh! Em là Nam, em trai chị Hương.

Lý Đông vui vẻ hỏi han:

- Ủ, chào em! Mới đi chơi thể thao về à?

- À... dạ... vâng ạ. Uhm... anh ngồi chơi em lên phòng tắm rửa cái, người nhiều mồ hôi quá.

- Ủ, em đi đi!

Khi Lý Đông đang có chút tò mò nhìn theo bóng lưng của Đình Nam mà cảm thấy hình như cậu bé này là đang có tâm sự gì đó thì tiếng của Đình Tùng vang lên:

- Thăng Nam nó mê bóng rổ lắm, hề có thời gian rảnh nó đều ra sân tập luyện. Ở trường nó là đội trưởng của đội bóng rổ khối 11 đó

Lý Đông nghe tiếng quay lại gật đầu trả lời:

- À vậy ạ? Cháu thấy chơi thể thao rất tốt, em nó đang trong tuổi lớn có thể thúc đẩy chiều cao và tăng cường thêm sức khỏe.

- Ủ... nhưng chú lại đang sợ nó ham mê quá chảnh mắng việc học hành, sang năm không vào được đại học thì khổ.

- Ha ha, chú chỉ cần dặn dò em ấy phân phối sức lực và thời gian một chút là được thôi ạ.

- Ủ, chú cũng nói rồi mà nó vẫn ham quá...

- ...

Hai người một già một trẻ kể qua ta lại chuyện trò thêm chừng hơn năm phút thì Đình Hương đi ra mỉm cười nói:

- Cha, Lý Đông... mọi người vào dùng cơm thôi, xong cả rồi ạ!

Đình Tùng nghe vậy ngẩng đầu lên đáp lời:

- Ủ, con gọi thăng Nam xuống đi! Chắc nó cũng tắm xong rồi đó.

- Vâng ạ!

Nói xong Đình Tùng quay sang Lý Đông mời mọc:

- Minh vào ăn cơm thôi cháu!

- Vâng!

*****

Năm phút sau, trong phòng ăn

- Lý Đông, ăn đi cháu

- Lý Đông, cậu dùng thử món này xem sao, là mình làm đấy.

- Lý Đông, chú cháu ta hết chén này chứ hả!

- Lý Đông, uống ít thôi...

- ...

Lý Đông loay hoay đối phó với bát cơm đầy ụ thức ăn do Tổ Lan và Đình Hương thay nhau gắp cho hắn. Đã thế bên cạnh, Đình Tùng lại còn liên tục chạm cốc mà cốc nào cũng muốn thấy đáy khiến Lý Đông ăn uống muốn mệt nghỉ, cũng may là dạ dày và tửu lượng của hắn đều lớn. Trên bàn khi này nếu có ai không lấy hắn làm trung tâm thì chắc chỉ có cậu em Đình Nam.

Theo Lý Đông thấy Đình Nam không nhiệt tình không phải là có ý kiến gì với sự xuất hiện của hắn ngày hôm nay ở đây mà hắn là cậu chàng đang lo lắng hoặc suy nghĩ về một chuyện gì đó, ăn cơm cũng nhiều lúc cắm đầu vào bát rất mất tập trung. Lý Đông định hỏi han Đình Nam một hai câu xem có giúp được gì không nhưng suy nghĩ lại hắn thấy quan hệ giữa hai người cũng chẳng phải thân cận gì lắm để hỏi như vậy nên cũng đành nhắm mắt làm ngơ.

Mất khoảng gần một giờ, bữa cơm mới kết thúc. Lý Đông cùng Đình Tùng đứng lên ra bộ bàn ghế kê trong vườn tiếp tục ngồi đàm đạo. Đình Hương và Tổ Lan sau khi dọn dẹp xong thì cũng ra ngồi tiếp chuyện. Về phần Đình Nam ăn xong thì lên phòng làm gì đó không rõ.

Tổ Lan khẽ dùng nĩa nhựa cắm vào một miếng táo đưa cho Lý Đông nói:

- Này, Lý Đông, cháu ăn táo đi!

Lý Đông dùng tay đón lấy rồi cười:

- Cảm ơn cô!

- Ủ! Mà Lý Đông này, cháu ở trên này với ai vậy?

- Dạ, cháu ở một mình cô ạ.

- Ô thế à? Vậy là bố mẹ cháu đều ở quê?

- Vâng, đúng rồi cô!

- Ô, thế bố mẹ cháu có hay lên trên này không?

- Dạ, bố mẹ cháu không quen tàu xe nên chỉ ở quê, cháu được nghỉ thì lại về thăm ạ.

Nghe tới đây Tổ Lan ngạc nhiên:

- Không quen tàu xe? Chẳng phải là...

Tổ Lan định nói “Chẳng phải là nhà cháu rất có điều kiện, bố mẹ cháu hẳn phải rất thành đạt sao có thể lại không quen tàu xe được” nhưng nói tới nửa chừng thì nàng kìm lại được. Tổ Lan biết theo phép lịch sự thì không nên đánh giá trực diện gia cảnh nhà một người nào trước mặt họ như vậy.

Ngồi một bên, mặc dù Tổ Lan chưa nói hết câu nhưng Lý Đông đương nhiên hiểu ý nàng là gì, theo đó hắn mỉm cười:

- Vâng, bố mẹ cháu ở quê trước đây đều làm nông nghiệp, mấy năm gần đây mới chuyển ra mở được một sạp hàng nhỏ trong chợ huyện, thành ra cũng ít quen việc di chuyển xa xôi.

Nghe trực tiếp Lý Đông thừa nhận ra thế nhà mình, cả ba người nhà Đình Hương đều tỏ ra bất ngờ, ánh mắt nhìn hắn lại dày thêm một tầng mờ mịt.

Lý Đông thấy vậy thì mỉm cười giải thích:

- Chắc cô chú và Đình Hương cũng cảm thấy lạ là cháu có vẻ không giống con nhà nông đúng không? Uhm... thực tế là cháu có tự mở một công ty nên cũng có nguồn tài chính riêng, theo đó sinh hoạt cũng có nhiều thay đổi so với trước.

Tổ Lan nghe xong kinh ngạc thốt lên:

- Cháu mở công ty riêng? Thật à?

Lý Đông gật đầu:

- Vâng, đúng rồi cô!

- Chuyện này...

Tổ Lan nghi hoặc mà nhìn Lý Đông. Mặc dù đã dự đoán rất nhiều tình huống nhưng nàng lại chưa từng nghĩ tới khả năng Lý Đông là một thương nhân thành đạt khi tuổi đời còn trẻ như vậy. Phải biết tới hiện tại Lý Đông mới chỉ là một sinh viên năm hai, độ tuổi tương đương với con gái nàng thôi ấy vậy mà lại có thể làm lớn chuyện như vậy thì quả thật là khó mà tưởng tượng được. Biết được chuyện này ánh mắt Tổ Lan nhìn Lý Đông bây giờ lại như có chút gì thay đổi, càng nhìn nàng lại càng cảm thấy hài lòng, dường như có hơi hướng của mẹ vợ đang nhìn con rể tương lai vậy,

Khác với Tổ Lan, Đình Tùng ngồi một bên thú vị nhìn Lý Đông lên tiếng:

- Công ty cháu thành lập lâu chưa, hiện tại cháu kinh doanh mặt hàng gì?

Lý Đông mỉm cười:

- Dạ, cũng mới được vài năm thôi chú. Còn về mặt hàng thì... Uhm, chủ yếu là hàng công nghiệp chú ạ.

- Ô, hàng công nghiệp? Vậy vốn kinh doanh cũng lớn đấy. Thế công ty của cháu tên là gì?

Lý Đông hơi chần chờ một lát sau đó trầm trầm trả lời:

- Vâng, nó chính là Tập đoàn Kỷ nguyên mới của Đông Thành!

- Cách! Cái gì? Cháu đùa à?

Đình Tùng nghe xong có chút thất thố đặt mạnh cốc trà xuống bàn trừng mắt lên mà nhìn chăm chăm vào chàng thanh niên trẻ trước mặt!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Vụ khủng bố

Hơn 9h tối, tiễn Lý Đông lên chiếc Cadillac và nhìn theo bóng chiếc xe đã khuất phía xa, Đình Tùng mới thở ra một hơi lẩm bầm:

- Chắc, chắc... Không thể ngờ mình lại có thể gặp gỡ người đó trong hoàn cảnh này. Haizzz... đúng là thử thách thần kinh của mình mà.

Tổ Lan đứng phía sau nghe được những lời này thì nhăn mày hỏi:

- Nay, rốt cục Lý Đông là làm cái gì mà sao càng về sau ông nói chuyện càng khách khí khiến thằng bé ngại quá mà chạy về mất vậy?

Đình Tùng thấy Tổ Lan nói như vậy thì quay người sang trừng mắt nhìn nàng mắng:

- Hừ, thằng bé... khách khí... chạy mất... Bà suốt ngày chỉ lo áo váy với mỹ phẩm thì biết cái gì hả? Có biết Lý Đông là ai, Kỷ nguyên mới là cái gì không?

Bỗng dưng thấy Đình Tùng sùng sộ mắng mình, Tổ Lan có chút ỳ khuất nước mắt đã sắp rung rung giận dữ nói:

- Sao tôi lại phải biết nó là cái gì chứ. Mà tôi váy áo là vì ai hả? Có phải ông trách tôi chỉ biết ở nhà ăn bám, không có hiểu biết gì đúng không?

Thấy Tổ Lan lại chuẩn bị giờ bài võ sưng mướt, Đình Tùng có chút đau đầu. Ông ta cũng biết mình vừa rồi có lẽ lời nên lập tức an ủi:

- Thôi nào, tôi đâu có phải ý đó, bà cứ suy diễn quá lên vậy. Chẳng qua là... quả thực Lý Đông này đúng là không phải thường nhân đâu.

Tổ Lan thấy Đình Tùng nhượng bộ được thế tron mắt chất vấn:

- Hừ... vậy rốt cục nó là cái gì mà khiến ông trở nên mất bình tĩnh như vậy?

Đình Tùng nghe hỏi xong thì cũng không biết nên trả lời như thế nào cho Tổ Lan hiểu được hết sự hùng mạnh của Kỷ nguyên mới. Theo đó ông ta nhăn mày một lúc rồi mới nói:

- Thôi, nói như thế này cho bà dễ hiểu. Quay về mặt tài sản đi, nếu bây giờ mà đánh giá tài sản của Lý Đông thì chưa chắc người giàu nhất thế giới bây giờ đã hơn được cậu ta bao nhiêu đâu. Có thể nói Lý Đông chính là một kỳ tài thương mại, một trùm công nghiệp có sức ảnh hưởng cực kỳ to lớn trên thế giới hiện nay. Từ trước tới nay trên thế giới gần như chưa có ai làm được như vậy.

Tổ Lan nghe xong thì che miệng thẳng thốt:

- A... Lợi hại như vậy?

Đình Tùng gật đầu:

- Ủ, danh tiếng người này rất lớn có điều lại rất ít khi lộ diện trước mặt thiên hạ nên không mấy ai biết mặt. Không ngờ hôm nay nhà chúng ta lại có thể đón tới một cái quý nhân như vậy! Bà nói như vậy có khó tin không?

Tổ Lan nghe tới đây thì bất chợt liếc mắt nhìn về phía Đình Hương lúc này vẫn đang trầm ngâm đầy nét tâm sự, trong mắt Tổ Lan như lấp lóe một niềm hi vọng nào đó.

*****

Lý Đông trở về đến Đông gia Biệt thự, tắm rửa xong thì cũng đã hơn 10h tối. Hôm nay không có công vụ gì cần xử lý nên sau khi điện đàm một chút với Trương Ngọc, hấn cúp máy đi ngủ sớm.

Do tâm trạng khá thoải mái nên Lý Đông cũng dễ dàng thiếp đi. Có điều hấn lại không biết được rằng khi bản thân đã tiến vào mộng đẹp thì một mối nguy hiểm to lớn nhắm vào ô tô Việt Nhật đang được diễn ra.

*****

10h40',

Trên trục đường nhánh dẫn vào cổng phụ của nhà máy ô tô Việt Nhật, chiếc xe chở rác thải hỗn hợp chậm chậm lăn bánh trở về.

Từ phía trạm gác, một người cầm đèn pin bật mũi chậm chạp tiến lại rồi đèn để kiểm tra trước và sau xe.

Người lái xe khi này bỗng đưa đầu qua cửa kính buồng lái niềm nở chào hỏi:

- Anh Lực, hôm nay là phiên anh trực à?

Người nhân viên an ninh tên Lực cũng định lên tiếng chào hỏi lại người lái xe có điều vừa mở mồm thì mùi hôi thối xộc thẳng vào nên hấn ta không dám mở miệng mà chỉ gật đầu ra hiệu. Đang khi Lực vẫy tay đề báo cho người lái xe mở cửa buồng lái kiểm tra thì mặt đất dưới chân rung chuyển kèm theo một âm thanh đĩnh tai nhức óc vang dội cả không gian đêm khuya vắng lặng:

- Bùmmmmmm! Uuuuuuung...

Lực tất nhiên cũng bị âm thanh này làm cho giật mình theo đó hấn vội vàng quay đầu nhìn lại. Trước mắt hấn, không hiểu vì lý do gì mà tại một cạnh của bức tường vây bảo vệ bên ngoài đang có một cột lửa khổng lồ bùng lên sáng rực cả một góc trời.

Những người bảo vệ trong trạm gác bị đánh động khi này cũng đã đổ hết cả ra đường để nhìn về phía cột lửa.

Người lái xe rác khi này lại thò đầu ra về lo lắng hỏi Lực:

- Anh Lực, có chuyện gì xảy ra thế?

Có lẽ sự việc quá chấn động nên Lực quên cả mùi hôi thối mở miệng trả lời:

- Tôi không biết, có thể là nổ trạm biến áp bên đó. Nhưng quái lạ là nhà máy cũng đã qua giờ tăng ca, công nhân đã nghỉ rồi sao vẫn quá tải được nhỉ, có chuyện gì đây?

Đang khi Lực đứng ngây người ra tự vấn thì có tiếng gọi của vị đội trưởng:

- Lực, cậu mau theo tôi sang phía bên kia xem có chuyện gì xảy ra. Phòng an ninh vừa gọi từ trong ra yêu cầu chúng ta ra xử lý tăng cường.

Lực nghe vậy thì đáp lớn:

- Vâng, anh đợi một lát ạ!

Nói đoạn, Lực quay sang ra hiệu cho người lái xe:

- Anh Công, anh đi vào đi!

- À, vâng!

Lực đưa tay vẫy vẫy ra hiệu cho người người trực chốt, người này hiểu ý liền iền quay trở lại vị trí. Barie và chiếc cổng sắt theo đó chậm chậm được mở ra.

Người lái xe tên Công theo đó lập tức nhấn ga cho xe chạy vào trong.

Xe tà tà chạy vào bãi đỗ nằm cạnh nhà ăn tập trung của công nhân thì dừng lại. Trong buồng lái một bóng người lồm cồm bò dậy từ dưới sàn tay vẫn lăm lăm khẩu súng chìa về người lái xe rồi dùng thứ tiếng Việt không mấy sôi của mình nói câu gì đó.

Người lái xe Công tuy không nghe rõ được từng lời hần nói nhưng vẫn biết đại ý của câu này là “Mày làm tốt lắm”. Và đây cũng là những từ cuối cùng Công nghe được trước khi bị người kia dùng báng súng đánh một phát rất mạnh vào huyệt chằm cốt khiến anh ta lăn ra bất tỉnh.

Kiểm tra lại thấy Công đã không còn biết gì nữa, lại quan sát xung quanh thấy không có ai, kẻ vừa ra tay mới dùng súng gõ nhẹ vào thành cabin phía sau theo một nhịp điệu nào đó.

Sau giây lát từ phía sau lập tức vang lên những tiếng bước chân của người di chuyển.

Kẻ vừa đánh ngất Công theo đó cũng mở cửa nhảy xuống chờ đợi đồng bọn. Và không hề hấn phải đợi lâu, chỉ vài giây sau đã có hai bóng người theo nhau chạy về phía hần.

Ba người tùm lại một chỗ, quần áo thùng thình đơn giản. Khi này nếu có ai đi qua đây thì dưới ánh sáng nhấp nhোang cũng rất dễ nhầm bọn họ với lao công dọn đêm bởi trang phục bề ngoài của mấy tên này bây giờ thì chính là như vậy.

Một kẻ trong ba người khi này vừa bịt mũi vừa rít lên văng tục:

- Mẹ kiếp, cái xe chết tiệt, nhiệm vụ chết tiệt! Thối không thể tả, Đông Lộ mày mà gõ chậm mấy nhịp nữa chắc tao chết vì ngạt rồi. Không hiểu sao đội trưởng lại có thể nghĩ ra cái kế sách ngu ngốc này.

Tên đứng bên cạnh găng giọng:

- Mẹ kiếp, Thonglao, mày kêu ít thôi. Mày tưởng có mỗi mày chịu khổ à?
- Hừ Virak, thế thằng nào trong đó suýt ói cả ra giờ còn làm ra vẻ.
- Mẹ nó, đó là phản ứng chống độc tự nhiên của cơ thể. Nhưng tao không có kêu ca như mày.

Đông Lộ thấy hai tên này lại gây sự với nhau thì khề cau mày. Hần không hiểu sao hai cái tên này lại có thể ở chung một đội với nhau được.

Đông Lộ biết tình huống cấp bách nên vội can ngăn:

- Được rồi, bây giờ không phải lúc cãi nhau. Chúng ta làm thôi, không có nhiều thời gian đâu. Tranh thủ lúc bọn an ninh còn đang đổ xô và tập trung sự chú ý về phía vụ nổ kia để điều tra mà không chú ý tới bên này mà hành động đi thôi!

Hai tên Thonglao và Virak lườm nhau rồi cấp tốc quay về phía sau xe kéo ra hai cái túi lớn. Bọn chúng đặt hai cái túi này xuống đất rồi mở ra. Bên trong xuất hiện sáu chiếc bình chứa một hợp chất màu trắng được ngâm trong chất lỏng.

Đông Lộ lập tức cúi xuống cầm lấy hai bình rồi phân phó:

- Được rồi, y theo kế hoạch. Bọn mày căn cứ vào các vị trí và lộ tuyến di chuyển đã nghiên cứu trước đó chia nhau đi đặt mìn đi.
- Được!

Thonglao và Virak đồng thời gật nhẹ đầu. Theo đó bọn chúng cũng làm theo Đông Lộ, mỗi người xách theo hai bình chia làm hai hướng luôn lách qua các vị trí khuất rồi biến mất.

Thực ra các vị trí mà bọn chúng được giao cũng không phải quá khó đột nhập bởi nó không phải là các vị trí bên trong mà toàn bộ đều nằm bên ngoài các phân xưởng, thậm chí nó còn ở một khoảng cách khá xa để tránh bị lọt vào tầm ngắm của camera. Kế hoạch của bọn chúng chính là lợi dụng sức nổ cực lớn của TATP thổi bay toàn bộ tường bao xung quanh đồng thời phá hủy máy móc thiết bị bên trong chính vì vậy với sự hỗ trợ của sa bàn 3D trước đó, không khó để mấy tên khùng bỏ này có thể thực hiện được nhiệm vụ.

Thonglao bình thường thì tỏ ra khá bộp chộp tuy vậy khi hành động thì lại lanh lẹ không ngờ. Lợi dụng đêm tối và sự thiếu tập trung của lực lượng canh gác, trong vai lao công chỉ chưa đầy năm phút hần đã đặt xong mìn vào vị trí đã định.

Nhìn hai bình thuốc nổ đã mở nắp, Thonglao hài lòng nhếch miệng:

- Mẹ kiếp, lúc này tao phải chịu mùi xú uế, vậy thì cho vụ nổ này mang đậm đặc phong cách xú uế luôn đi!

Nói xong nhìn ngó xung quanh thấy không có ai, Thonglao kéo khóa tề một bãi vào hai bình chứa thuốc nổ.

Xong xuôi mọi việc, Thonglao ung dung theo lối cũ trở về khu nhà ăn. Có điều hần lại không ngờ được rằng hai khối thuốc nổ mình vừa cài đặt kia lại có dấu hiệu lạ khi bắt đầu sủi bọt.

Khi Thonglao trở về điểm tập kết được vài giây thì Đông Lộ cũng trở về. Đông Lộ tuy phụ trách vị trí gần nhất nhưng cũng có nhiều việc phức tạp nhất

phải hoàn thành bao gồm cả việc cài cắm kíp nổ điều khiển từ xa.

Mặc dù nhà máy ô tô có thiết bị phá sóng để ngăn việc truyền tin và hình ảnh ra bên ngoài nhưng bọn hắn vẫn có thiết bị đủ mạnh để kích nổ mìn trong khoảng cách gần. Tất nhiên khoảng cách cũng chỉ có giới hạn do vậy nếu việc kích nổ ở vị trí của Đông Lộ thất bại thì coi như toàn bộ kế hoạch cũng sụp đổ. Tất nhiên điều này theo tính toán của nhóm khủng bố thì xác suất xảy ra rất thấp. Chỉ cần khối thuốc của Đông Lộ nổ được thì các khối thuốc nổ tiếp theo của Thonglao và Virak đương nhiên sẽ dựa vào chấn động do vụ nổ đầu tiên để kích nổ dây chuyền từ đó phá hủy hoàn toàn chuỗi nhà máy.

Chờ đợi thêm gần một phút thời gian, Virak cũng đã quay trở lại an toàn. Hắn là đặt thuốc nổ ở vị trí xa nhất nên dĩ nhiên cũng là nguy hiểm nhất. Theo đó tên đội trưởng nhóm Rồng đen Irsan Rimawal không dám tin tưởng giao cho Thonglao. Vị trí đầu và cuối đều quan trọng nên đương nhiên Thonglao sẽ phải nhận vị trí ở giữa.

Cảm thấy kế hoạch đã được thực hiện hoàn mỹ, ba tên khề gặt đầu với nhau sau đó lựa chọn một vị trí an toàn trốn kỹ, Đông Lộ mới rút từ trong ngực ra một thiết bị nhỏ rồi ra hiệu cho hai tên đồng bọn bật tai, sau đó y bấm nút.

- Bùnnnnnnnn, uuuuuuuuuuuuung!

Cũng như lúc trước một âm thanh đinh tai nhức óc, chấn động không gian khiến trời đất run rẩy vang lên. Một cột lửa chòm trời bốc lên như ma vương đòi mạng. Sức nóng lan rộng tới mức trốn ở vị trí rất kín này nhiệt độ xung quanh ba người Đông Lộ cũng như đang đứng gần gò lửa vậy.

Vụ nổ đã chứng tỏ Đông Lộ đã kích nổ thành công khối thuốc đầu tiên có điều lúc này cả ba tên lại dường như không có một chút nào vui mừng vì điều đó thậm chí có thể nói là đang hoang mang cực độ. Qua giây lát trấn tĩnh, Đông Lộ trừng mắt nhìn Thonglao găng giọng:

- Mẹ nó, Thonglao, sao khối thuốc của mày lại không phát nổ?

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Triển khai điều tra

Thonglao đàn mặt ra nhìn Đông Lộ nhưng lại không biết trả lời thế nào.

Sau giây lát, có vẻ không chịu được ánh mắt soi mói và nghi vấn của Đông Lộ cứ lom lom nhìn mình, Thonglao găng giọng churôi rủa:

- Mẹ nó, nhìn tao cái chết tiệt gì? Tao chỉ có nhiệm vụ đi đặt thuốc nổ, còn tại sao nó không nổ thì mày đi mà hỏi nó chứ?

Thấy Thonglao lại định giở tính khí, Virak lên tiếng chất vấn:

- Mày chắc là không đặt sai vị trí chứ?

Thonglao quả quyết:

- Hừ... Tao có phải thằng ngu đâu.

Virak liếc mắt khinh thường nhìn Thonglao. Mặc dù không quá đồng ý với lời tự nhận xét về bản thân vừa rồi của Thonglao nhưng Virak cũng phải thừa nhận Thonglao sẽ không mắc một sai lầm sơ đẳng như vậy, dù sao hắn cũng là một chiến binh đã được huấn luyện bài bản, thiếu sót nếu có chỉ là tính cách hơi bốc đồng một chút mà thôi.

Nghĩ tới đây, Virak quay sang Đông Lộ nói nhỏ:

- Hay là thuốc nổ có vấn đề thật?

Đông Lộ hừ lạnh rồi lắc đầu:

- Không thể nào, sáu bình chất nổ này đã được Muang Lwin kiểm tra rất kỹ, không thể có sai sót được.

- Nhưng... nói vậy thì vấn đề nằm ở đâu?

Đông Lộ cau mày suy tư giây lát sau đó trả lời:

- Hừ... thôi, đằng nào thuốc cũng không nổ, việc tìm lý do để sau. Trước mắt tao với hai thằng mày phải tìm cách mà rút ra được khỏi đây đã rồi hãy tính tiếp. Bọn an ninh chắc chắn sẽ lùng sục, chúng ta không thể ở đây lâu thêm được. Cần thận kéo có người phát hiện ra thì không xong đâu.

Nghe tới rút lui, Thonglao quay về hướng quãng lửa đang cháy phía xa rồi đưa tay lên gãi gãi mũi nói:

- Uhm... rút...

Hắn định nói “rút nhanh thôi” thì đến nửa chừng chợt ngưng lại bởi cảm thấy mùi ngai ngái khác hẳn còn vương trên đầu ngón tay, thứ mùi này có lẽ do hệ quả của việc Thonglao dùng thuốc trợ dương. Thonglao nhìn bề ngoài khỏe mạnh nhưng bản tính lại phóng túng chơi bời quá độ nên thậm chí có dấu hiệu suy theo đó chức năng đàn ông cũng giảm mạnh. Đạo gần đây được một người mách cho một thầy lang ở quê nhà Thái Lan có bài thuốc hữu hiệu hẳn cất công tìm mua bằng được, uống thấy rất có tác dụng nên hắn vẫn duy trì đều đặn hàng ngày. Thậm chí trong lần thi hành nhiệm vụ này, Thonglao cũng là mang theo thuốc bột. Thuốc có tác dụng tốt nhưng bù lại nước tiểu thì lại khá nặng mùi, lúc này hắn tè xong lại chưa có rửa qua tay nên tới giờ vẫn còn vương lại dư vị mãi chưa tan.

Nói là như thế nhưng Thonglao ngưng nói cũng không phải bởi vì ngai bẩn hay dị ứng với thứ mùi này mà chính là hắn nhớ tới việc mình vừa tè lên hai bình thuốc nổ. Mặc dù thuốc nổ này ngâm trong nước là vẫn dễ nổ nhưng có trời mới biết trong nước tiểu của hắn ngoài nước thì có thêm những thứ tạp nham cặn bã gì đây. Có khi nào đó chính là nguyên nhân khiến thuốc bị biến đổi hóa học nên không thể nổ không?

Nghĩ tới đây, Thonglao có chút hối hận vì mình đã hành xử thiếu thận trọng. Hắn len lén liếc mắt nhìn về bóng lưng của hai tên đồng bọn.

Khẽ thở dài, Thonglao đành cầm mặt làm lúi cúi bước theo sau. Bí mật này chắc chắn Thonglao sẽ chỉ dám giấu ở trong lòng, có cho bạc tấn hắn cũng không dám hé ra nửa lời nếu không gã đội trưởng Irsan Rimawal độc ác kia sẽ treo cổ búng chim... à... cắt chim hắn để trừng phạt là cái chắc.

Tình hình nhà máy bây giờ đang rất loạn, do Việt Nhật là một công ty có thị trường toàn cầu nên lực lượng những người trực ca cũng rất đông. Bọn họ làm ca đêm là để giải quyết những vấn đề hoặc đơn hàng từ các quốc gia khác múi giờ với Việt Nam trên toàn thế giới. Chính vì thế sau khi nhà máy bỗng nhiên phát nổ hai tiếng thì không còn ai dám ở lại bên trong phòng làm việc mà chen nhau tháo chạy hết cả ra ngoài thoát về hướng cổng chính và cổng phụ. Không ai dám mang tính mạng của mình ra để đùa, ai mà biết được những vụ nổ tương tự có còn phát sinh nữa hay không.

Dòng người hoảng loạn này vô tình lại tạo điều kiện thuận lợi cho những kẻ khủng bố. Bọn Đông Lộ chính là trà trộn theo những nhân viên này theo lối cổng phụ thoát được ra bên ngoài. Dù sao bọn chúng cũng chủ yếu là người của các quốc gia nằm gần gũi với Việt Nam nên ngoại hình khá tương đồng, hơn nữa ánh sáng lại nhấp nháy đăm đăm lại đang trong tâm lý hoang mang nên không có ai để ý. Lực lượng an ninh của ô tô Việt Nhật khi này thì còn đang mải chia ra đi dập lửa cứu máy móc thiết bị, một phần khác thì vội vã lùng sục xung quanh hoặc kiểm tra lại hệ thống camera an ninh để tìm kiếm những điểm đáng nghi khác khác hòng ngăn chặn kịp thời các vụ nổ tiếp theo tránh làm tăng thêm tổn thất. Đến bây giờ thì có ngu ngốc hơn đi nữa bọn họ cũng biết nhà máy là bị tấn công có chủ đích, đây rõ ràng không phải là một vụ tai nạn đơn thuần.

Sau đó vài phút, ra được tới bên ngoài, ba người Đông Lộ mới khẽ thở ra một hơi. Bọn chúng cũng không dám chần chờ mà lợi dụng đêm tối nhanh chóng lui về một hướng nơi đồng bọn của chúng đang chờ sẵn để tiếp ứng!

*****

11h15'

Lý Đông day say sưa ngon giấc thì điện thoại chợt réo lên inh ỏi khiến hắn mở bừng hai mắt.

Vươn người cầm lên điện thoại và nhìn vào tên người gọi, Lý Đông khẽ nhủ mảy mảy vì người này ít khi gọi cho hắn vào giờ này.

Bấm nút nhận, Lý Đông trả lời:

- Chú Bùi Lợi, có chuyện gì vậy?

Bên kia vang lên giọng nói có phần hơi mất bình tĩnh của vị giám đốc Ô tô Việt Nhật:

- Chủ tịch, nhà... nhà máy bị khủng bố.

Lý Đông tròn mắt ngồi bật người dậy lớn tiếng:

- Cái gì? Lúc nào thế?

- Vâng, mới... mới vừa ngay đây? Là một vụ nổ bom.

- Bom?

Lý Đông không tin nổi nghi hoặc hỏi lại, hắn biết với hệ thống an ninh của nhà máy rất tốt thì điều này vốn dĩ là không thể nào mới đúng.

- Vâng, là bom! Đội an ninh đã xác nhận như vậy.

Hơi trấn tĩnh lại Lý Đông lại hỏi:

- Thiệt hại thế nào? Có bắt được hung thủ không?

- Vâng, thiệt hại sơ bộ thì... hơn một nửa máy móc thiết bị trong chuỗi phân xưởng số 1 bị phá hủy, cũng may là đang đêm hết giờ tăng ca không có công nhân trong đó nên không có thiệt hại về mạng người. Có điều vẫn có một số nhân viên trực ca ở tòa nhà điều hành bên cạnh bị mảnh kính vỡ vào,

hiện tại đã được đưa đi sơ cứu. Về phần bọn gây án thì... vẫn chưa phát hiện được ai!

Nghe xong, Lý Đông cau mày giận dữ có điều hấn cũng không có phát tác thành lời. Cân nhắc một chút, Lý Đông hạ lệnh:

- Chú cho an ninh tăng cường lùng soát lại toàn bộ nhà máy để kịp thời phát hiện ra chất nổ ở những vị trí khác đồng thời liên hệ với các cơ quan chức năng để họ phối hợp điều tra giải quyết. Về phần những người bị thương thì sau khi sơ cứu lập tức đưa vào viện cho an toàn. Tôi sẽ tới đó ngay bây giờ!

- Vâng, chủ tịch!

Lý Đông cúp máy, thay vội bộ quần áo đơn giản rồi bước nhanh xuống lầu. Đình Dũng khi này vẫn đang thức ngồi ở sô pha xem ti vi, thấy Lý Đông tới vội vã như vậy thì đứng lên hỏi:

- Chủ tịch, ngài đi đâu?

Lý Đông ra lệnh:

- Đình Dũng, anh lấy xe đi, tôi cần tới gấp nhà máy ô tô Việt Nhật.

- Vâng! – Đình Dũng nói xong thì cũng phi nhanh ra cửa chính.

*****

Hiện trường nhà máy ô tô Việt Nhật,

Vụ nổ ở nhà máy không chỉ khiến lãnh đạo công ty xáo xào mà khi này thông qua các phương tiện truyền tin nó đã ngay lập tức tới tai các vị chính khách và quan chức an ninh khiến một mảnh chính trường rung động.

Chuyện đùa sao?

Ô tô Việt Nhật là cái gì? Đó chính là thành tựu, là biểu tượng phát triển là đầu tàu của nền kinh tế. Nếu nhà máy đặt ở đâu đó xa xôi thì còn có lý do để nói rằng này nó lại được đặt ngay tại thủ đô, trung tâm chính trị của cả nước. Ấy vậy mà nó lại bị khủng bố tấn công?

Chuyện này mà lọt ra ngoài thì công chúng sẽ đánh giá ra sao về chính quyền, về khả năng đảm bảo an ninh cho doanh nghiệp và người dân? Phải hiểu một doanh nghiệp lớn có ý nghĩa trọng đại như vậy cũng có thể bị tấn công thì những đơn vị và cá nhân khác thì sao đây? Từ bao giờ an ninh của Việt Nam lại có lỗ hổng lớn và dễ bị qua mặt như vậy?

Chính vì để ngăn chặn tin tức bất lợi này lan rộng mà hàng loạt các lực lượng chức năng đã được lệnh ào ào chạy tới nhà máy.

Theo đó, khi Lý Đông còn chưa tới được đây thì trước cửa nhà máy đã xuất hiện bốn năm chiếc xe đã chiến, từ bên trên lực lượng cảnh sát cơ động đã rầm rập nhảy xuống phong tỏa lại hiện trường. Các thiết bị như máy X-Ray rà phá bom mìn, máy Rápít cảnh báo chất độc hóa học và chó nghiệp vụ cũng được mang tới thay thế cho công tác rà soát của lực lượng an ninh nhà máy.

Sau khi cảnh sát xuất hiện ít phút thì Lý Đông cũng đã có mặt.

Bước xuống xe tận mắt chứng kiến một phần nhà máy trở nên tan hoang Lý Đông khẽ nhíu mày lắm bầm “Rốt cục thì kẻ nào ra tay với Việt Nhật, động cơ của bọn chúng là gì?”. Lý Đông đang định theo Bùi Lợi đi vào trong xem xét hiện trường thì có hai chiếc xe cũng chạy tới đỗ lại. Khi người trên đó bước xuống thì Lý Đông có thể nhận ra là Phó Thủ tướng Trịnh Hoàn và vị Bí thư Hà Đô tân nhiệm Đỗ Lộc.

Lý Đông có thể hiểu vì sao hai người này lại sốt sắng tới đây như vậy. Bọn họ có thể không lo lắng sao được khi an toàn và phát triển của Ô tô Việt Nhật chính là gắn liền với chiến tích chính trị của bọn họ, nói một cách không ngoa thì không có ô tô Việt Nhật cũng không có Trịnh Hoàn và Đỗ Lộc thượng vị ngày hôm nay.

Ba người khẽ gật đầu chào nhau, hỏi han đôi câu rồi cùng nhau nhanh chóng tiến vào thị sát nhà máy.

Lửa khi này đã được kiểm soát, nhà máy cũng không có vụ nổ nào phát sinh sau đó tuy nhiên lực lượng đặc nhiệm thông qua chó nghiệp vụ đã phát hiện ra được bốn bình chất lỏng chứa một thứ chất rắn rất có khả năng là thuốc nổ. Những thứ này sẽ được mang về để bộ phận chuyên môn phân tích trước khi đưa ra được một kết luận chính thức.

Công tác phong tỏa, khám nghiệm, thu thập chứng cứ liên tục được thực hiện, đồng thời nhà máy cũng ngày một đón nhận nhiều hơn các lực lượng của chính quyền tới điều tra.

Hôm nay Ô tô Việt Nhật chắc chắn sẽ có một đêm không ngủ!

*****

12h10’

Lữ đoàn 74, Tổng cục tình báo, Bộ quốc phòng

Trong căn phòng riêng dành cho Lữ đoàn trưởng tại Đơn vị,

Reeeeeeeeng!

Đại tá Đào Bá Lộc đứng dậy khỏi giường nghỉ đi ra bàn làm việc đưa tay nhấc lên điện thoại:

- Alo, tôi nghe!

Đầu dây bên kia có tiếng trầm trầm đáp lại:

- Đại tá Đào Bá Lộc, chào đồng chí!

Nhận ra người gọi tới là vị Tổng cục trưởng Trần Văn, Đào Bá Lộc vội đáp lời:

- Vâng, xin chào Tổng cục trưởng. Nửa đêm anh gọi chắc có chuyện gấp!

- Uhm, anh nói đúng rồi. Đúng là có nhiệm vụ khẩn cần các anh thực hiện.

Đào Bá Lộc dựng thẳng người quả quyết nói:

- Vâng, mời anh cứ nói! Chúng tôi luôn sẵn sàng hành động.

- Uhm. Tình hình là tại Hà Đô vừa diễn ra một vụ tấn công khủng bố nhằm vào nhà máy ô tô Việt Nhật. Qua đánh giá sơ bộ bên công an kết luận đây rất có thể là hành vi của một tổ chức chuyên nghiệp. Do mức độ mạnh động và phức tạp nên bên an ninh họ vừa điện và đề nghị muốn có sự tham gia của chúng ta vào việc truy bắt hung thủ. Việc này đã được Bộ trưởng Quốc phòng Trần Đại thông qua. Do vậy tôi muốn anh cử một biệt đội tinh nhuệ phối hợp với bên an ninh thực hiện nhiệm vụ này. Bộ trưởng Trần Đại đã chỉ định bằng mọi cách phải bắt bằng được nhóm thủ phạm để chấn chỉnh công tác an ninh, làm gương cho các tổ chức tội phạm khác.

Đào Bá Lộc nghe xong thì lập tức chấp hành:

- Vâng, tôi đã rõ, tôi sẽ lập tức triển khai ngay thưa Tổng Cục trưởng.

- Uhm... việc này đang rất gấp. Bên phía chúng ta, tôi sẽ là người chịu trách nhiệm chính vụ này, tình hình thế nào anh cứ báo cáo trực tiếp lên tôi. Về phía bên an ninh, người phụ trách là Thiếu tướng Đinh Thế Nhật, Phó Tổng cục trưởng Tổng cục V và Đại tá Nguyễn Trường. Cục trưởng cục An ninh điều tra A92. Thông tin liên lạc với các cá nhân liên quan, tôi sẽ lập tức cho người gửi fax cho anh.

- Vâng, anh có dặn dò gì nữa không ạ?

- Tạm thời là vậy, cậu đi thi hành đi!

- Vâng, vậy tôi xin phép cúp máy để bố trí cán bộ thực hiện nhiệm vụ!

- Được, chào anh!

- Vâng, chào Tổng cục trưởng!

Đặt máy xuống, khẽ nhíu mày tính toán một lúc, Đào Bá Lộc quay một số máy. Sau khi có người nhận, ông ta liền nói:

- Đại úy Lý Lập, phía trên đang cần sử dụng tới tiểu đội đặc nhiệm Tây Sơn của cậu, chúng ta có nhiệm vụ quan trọng cần tiến hành. Cậu có mười lăm phút để tập hợp các thành viên và vũ khí trước khi di chuyển tới vị trí tác chiến. Đây là lệnh khẩn cấp!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Phán đoán

7h sáng ngày hôm sau,

Trong phòng họp của Ô tô Việt Nhật, cuộc họp bàn xây dựng phương án điều tra của các lực lượng chức năng đang được diễn ra.

Đại tá Nguyễn Trường, Cục trưởng của Cục An ninh điều tra A92 đang nêu những đánh giá kết luận đầu tiên của bên công an về vụ khủng bố cho những người tham gia cuộc họp:

- Thừa các vị, thông qua xét nghiệm, chúng tôi đã xác nhận được loại thuốc nổ được hung thủ dùng đêm qua chính là TATP, một loại chất nổ dễ điều chế nhưng lại có sức nổ lớn, cực kỳ nguy hiểm. Đối tượng đã đựng chúng trong các bình nước lọc để mang vào trong nhà máy. Công tác khám nghiệm hiện trường cho thấy nhiều khả năng loại thuốc nổ đầu tiên đã được kích nổ bằng điều khiển từ xa. May mắn là loại thuốc thứ hai vì một lý do nào đó đã bị biến chất nên không bị tác động từ vụ nổ đầu, chính vì vậy hiệu ứng nổ dây chuyền đã không xảy ra khiến nhà máy hoàn toàn bị phá hủy như sắp xếp của chúng.

Hoi dừng lại một chút để quan sát, thấy các thành viên vẫn đang chăm chú nhìn mình, Đại tá Nguyễn Trường mới tiếp tục:

- Thực tế điều tra, chúng tôi nhận định hàng rào an ninh của Ô tô Việt Nhật được thiết lập khá tốt, những ai không có nhiệm vụ liên quan thì gần như sẽ không thể xuất nhập. Ấy thế nhưng đêm qua các đối tượng khủng bố vẫn có thể lọt vào trong và dễ dàng thoát qua được hệ thống giám sát được bố trí nhiều nơi, điều này cho thấy trong bọn chúng có người được quyền ra vào đồng thời cũng đã điều tra về tình hình bên trong nhà máy rất kỹ trước khi ra tay. Một điểm đáng lưu ý nữa là nhà máy có thiết bị phá sóng do vậy việc kích nổ chỉ có thể thực hiện trong khoảng cách gần, như vậy có thể kết luận tại thời điểm gây án, đối tượng phải có mặt bên trong nhà máy để làm điều này.

Nghe tới đây, thiếu tướng Đinh Thế Nhật, Phó Tổng cục trưởng Tổng cục V (Tổng cục tình báo của Bộ công an) mới lên tiếng:

- Uhm... Đồng chí Trường, nói vậy thì theo đồng chí, vụ việc này là có liên quan đến người trong nhà máy?

Nguyễn Trường lên tiếng khẳng định:

- Báo cáo anh, chúng tôi đúng là có phán đoán như vậy. Bởi không có một kẻ hồ nào cho đối tượng lạ có thể xâm nhập mà không bị hệ thống cảm biến và an ninh phát hiện ra, theo đó chỉ có thể là người của ô tô Việt Nhật. Chúng tôi đang cho người tiên hành rà soát lại những đối tượng khả nghi.

Lý Lập, đội trưởng của tiểu đội đặc công Tây Sơn nghe tới đây thì nhú mày một chút rồi đưa tay lên tiếng:

- Báo cáo các anh, tôi xin có ý kiến!

Nguyễn Trường nhìn về Lý Lập gật đầu:

- Đại úy Lý Lập, mời đồng chí nói!

Được sự cho phép, Lý Lập sắp xếp một chút ý tứ rồi trả lời:

- Vâng... theo tôi được biết, trước thời điểm nhà máy phát nổ không lâu thì bên ngoài tường bao cũng xảy ra một vụ nổ tương tự. Mặc dù không gây ra tổn thất gì nhưng tôi nghĩ đây rõ ràng là một tình tiết quan trọng, kẻ gây ra việc này và kẻ cho nổ nhà máy chắc chắn là cùng một bọn. Nhưng vấn đề đặt ra để chúng ta quan tâm là, nếu đúng là như thế thì mục đích của vụ nổ đầu tiên là gì đây?

Đưa mắt nhìn về hướng các vị lãnh đạo giây lát, Lý Lập lại tiếp tục nêu ra phán đoán của mình:

- Uhm... với kinh nghiệm tác chiến thực tế, tôi cho rằng đây là kế dương đông kích tây nhằm thu hút sự chú ý của an ninh nhà máy từ đó tạo điều kiện sơ hở để hung thủ đột nhập vào bên trong. Nếu đúng như những gì Đại tá Nguyễn Trường nói, an ninh của ô tô Việt Nhật không thể cho người lạ xuất nhập thì bọn chúng chính là cần phải tạo ra cơ hội để xâm nhập. Một vụ nổ ngay bên ngoài là hoàn toàn đủ để làm được điều đó, đây chính là thời điểm lực lượng an ninh bị phân tán sự chú ý nhất. Do vậy việc chúng ta cần làm ngay bây giờ chính là rà soát lại toàn bộ những đối tượng xâm nhập vào nhà máy ngay sau vụ nổ bên ngoài tường bao. Tôi cho rằng vào tầm cung giờ đó sẽ không quá nhiều người di chuyển vào nhà máy, phạm vi điều tra sẽ được thu hẹp lại.

Nghe tới đây, ánh mắt đại tá Nguyễn Trường sáng lên, theo đó ông ta vội quay sang người phụ tá bên cạnh nói:

- Đồng chí Bình, kiểm tra giúp tôi danh sách những ai đã di chuyển vào nhà máy vào khoảng thời gian ngay giữa hai vụ nổ.

- Vâng, thưa anh!

Người phụ tá tên Bình lập tức thao tác trên máy tính cá nhân, sau giây lát anh ta mới trả lời:

- Báo cáo anh, thời điểm đó ngoài người lái xe rác tên là Công thì không có đối tượng nào di chuyển vào bên trong.

Nguyễn Trường nhú mày:

- Xe rác?

- Vâng, đúng rồi anh!

Nguyễn Trường đưa mắt nhìn về phía Lý Lập. Lý Lập hiểu ý gật đầu:

- Tôi nghĩ chính là nó!

Nguyễn Trường nghe xong lập tức cầm lên điện thoại bấm số gọi. Khi có người nhận ông ta ra lệnh:

- Đồng chí Thái, đồng chí liên lạc lại với nhân sự bên nhà máy kiểm tra lại thông tin của người lái xe rác tên Công, sau đó cho người liên hệ và áp tải anh ta tới đây cho tôi. Việc này cần làm gấp!

Nghe bên kia đã nhận lệnh, Nguyễn Trường cúp máy rồi nhìn các thành viên cuộc họp nói:

- Các vị đợi một lát, người lái xe này sẽ được đưa tới đây ngay phục vụ thẩm tra.

*****

Hơn mười lăm phút sau,

- Cộc... cộc... cộc

Phòng họp có tiếng gõ cửa. Nguyễn Trường đứng thẳng người rồi lên tiếng:

- Mời vào!

- Cạch...

Sau tiếng mở cửa, có hai người mang sắc phục ngành và một người đàn ông xuất hiện rồi đi vào trong.

Một trong hai người công an lên tiếng:

- Báo cáo các anh, người đã được đưa tới!

Nguyễn Trường mỉm cười gật đầu:

- Đồng chí Thái, tốt lắm!

Nói xong, Nguyễn Trường đưa mắt quan sát người đàn ông vừa được đưa tới.

Người này khi này sắc mặt cổ tỏ ra bình thường nhưng chỉ cần nhìn vai hắn ta thì thoáng khẽ run lên, Nguyễn Trường cũng biết trong lòng kẻ này thực ra lại không trấn định được như vậy.

Sau khi mời người đàn ông ngồi xuống một chiếc ghế trống, Nguyễn Trường lên tiếng hỏi:

- Anh là Công?

Người đàn ông đưa mắt nhìn mọi người trong phòng rồi thận trọng xác nhận:

- Vâng, tôi tên Công. Các anh đưa tôi lên đây có chuyện gì vậy ạ?

Nguyễn Trường mỉm cười:

- Anh Công, chắc anh cũng biết vụ việc nhà máy bị nổ bom tối qua chứ?

Công gật đầu:

- Vâng, tôi có biết nhưng... nhưng vậy thì có liên quan gì tới tôi ạ?

Nguyễn Trường lắc đầu:

- Anh Công, hẳn anh cũng đoán ra mục đích chúng tôi mời anh lên đây rồi nên không cần phải hỏi lại như vậy. Uhm... để đỡ mất thời gian của đôi bên, tôi cũng nói luôn là chúng tôi có cơ sở để nghi ngờ anh có liên quan tới vụ này, anh đừng cố né tránh. Tốt hơn, anh nên hợp tác cùng cơ quan điều tra để hưởng khoan hồng.

Công khẽ đảo mắt một chút rồi nói:

- Xin lỗi, các anh nói gì tôi không hiểu. Sao tôi lại có liên quan đến vụ này được chứ, các anh nhầm lẫn rồi.

- Hừ, anh Công! Chúng tôi đã rà soát lại toàn bộ hình ảnh của những người ra vào tối hôm qua, trong đó chỉ có xe của anh là có thể chứa được người và thuốc nổ. Chúng tôi có đủ nghiệp vụ để kiểm tra dấu vết lưu trên xe bao gồm cả vân tay cũng như xác nhận lại hành tung của anh đêm hôm qua. Nếu anh hợp tác thì còn có thể là yếu tố để làm giảm nhẹ tội, nếu anh vẫn tiếp tục né tránh như vậy thì chỉ càng làm tăng mức độ nghiêm trọng lên mà thôi. Anh thật không muốn phải ngồi trong tù nhiều năm chứ?

Công vốn cũng chỉ là một người hiền lành do vậy nghe tới đây thì bị dọa sợ lắp bắp:

- Dạ...Tôi xin khai... xin các anh đừng để tôi phải vào tù. Tôi còn mẹ già con nhỏ phải nuôi dưỡng. Việc này là tôi bị bắt ép...

Nguyễn Trường thấy Công đã chịu thỏa hiệp liền trấn an hắn:

- Được rồi, anh bình tĩnh. Tội trạng của anh thế nào chúng tôi sẽ còn phải điều tra và xem xét tính tiết trong đó cũng như mức độ thành khẩn khai nhận của anh. Nói đi, rốt cục là ai đứng sau vụ này?

Công đưa tay vào đầu một chút rồi kể:

- Dạ, Báo cáo các anh... Tôi... tôi thực ra cũng không biết bọn chúng cụ thể là ai, chỉ biết chúng là người nước ngoài thôi ạ.

- Người ngoại quốc? Vậy sao chúng nói chuyện được với anh? – Nguyễn Trường chất vấn.

Công sợ bị nghi ngờ mình nói láo vội giải thích:

- Dạ... một tên trong số chúng biết tiếng Việt nhưng không được sõi lắm. Đêm qua bọn chúng không chế vợ con tôi rồi cho xem ảnh, bắt tôi phải lái xe đưa chúng vào nhà máy nếu không chúng sẽ giết cả nhà. Chính vì vậy... đêm hôm qua... đêm hôm qua tôi phải làm như vậy. Các anh, tôi là không cố ý, tôi quả thực bị bắt ép...

- Được rồi, tôi hiểu. Vậy anh còn nhớ được ngoại hình của bọn chúng không?

Công suy nghĩ một chút rồi trả lời:

- Dạ, trời tối với lại lúc đó hoảng quá, tôi không nhớ được hết. Tôi chỉ mang máng nhớ mặt được tên cầm đầu.

Nguyễn Trường nhíu mày một chút rồi tiếp tục hỏi:

- Sau khi vào bên trong thì bọn chúng làm những gì?

- Dạ, xin lỗi các anh nhưng vào tới nơi thì tên cầm đầu đánh ngất tôi nên tôi không biết thêm gì nữa. Tôi chỉ khai được đến đây thôi ạ!

- Anh Công, tôi nghĩ anh nên nói sự thực, đừng cố dấu giếm! – Tiếng của vị thiếu tướng Đinh Thế Nhật vang lên trầm trầm.

Công bị dọa sợ vội vàng giải thích:

- Dạ, dạ tôi không dám nói sai. Tôi xin thề có trời chứng giám ạ. Các anh có thể cho người kiểm tra, tên đó dùng báng súng nện vào đầu tôi nên bây giờ vẫn còn sưng tím và có tụ máu.

Nguyễn Trường nheo mắt một chút nhìn Công, thấy hắn không có vẻ gì là nói dối hơn nữa việc kiểm tra này cũng khá đơn giản nên gật đầu:

- Được rồi, anh Công, chúng tôi tạm tin anh. Bây giờ tôi sẽ để nhân viên điều tra vẽ lại hình ảnh tên cầm đầu theo mô tả của anh, anh cố gắng nhớ lại chi tiết nhất có thể, hình ảnh anh cung cấp sẽ giúp ích rất nhiều cho quá trình điều tra, anh hiểu chứ?

Công gật đầu như kim máy khâu:

- Vâng, vâng, tôi sẽ cố gắng hết sức ạ.

- Tốt!

Nói xong, Nguyễn Trường quay sang nói với người công an viên bên cạnh Công:

- Đồng chí Thái, đồng chí đưa người này ra ngoài làm thủ tục lấy lại lời khai và cho chuyên gia vẽ lại chân dung của hung thủ. Chúng tôi muốn có được hình ảnh càng sớm càng tốt.

Điều tra viên Thái lập tức tuân mệnh:

- Vâng, thưa sếp!

Nói đoạn, Thái và người đồng sự tiến lại phía Công nhắc lấy hai bên cánh tay hắn rồi nói:

- Anh Công, mời anh theo chúng tôi!

Công nghe lời lập tức đứng dậy rồi thất thểu theo hai người công an đi ra ngoài phòng họp.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Phương án khắc phục

Một giờ sau,

Cầm trên tay bảng phác họa khuôn mặt mà theo lời của người lái xe Công chính là gã cầm đầu nhóm khủng bố, Đại tá Nguyễn Trường ra lệnh cho người điều tra viên tên Thái:

- Đồng chí Thái, lập tức gửi hình ảnh tên này cho kiểm soát an ninh tại các cửa khẩu kịp thời ngăn chặn bọn chúng rời khỏi lãnh thổ Việt Nam dưới bất kỳ hình thức nào.

Thái nghe xong có chút khó khăn hỏi lại:

- Báo cáo anh, theo quy định thì phải có lệnh của Bộ trưởng hoặc người được ủy quyền chúng ta mới có đủ quyền gửi đi công văn này.

Nguyễn Trường xoa tay:

- Anh cứ làm theo lời tôi, tôi đã gọi điện báo cáo miệng với Bộ trưởng và được lãnh đạo đồng ý. Công văn có dấu của bộ trưởng sẽ tới sau, tình huống gấp gáp không thể chờ đợi. Tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm về quyết định này, cậu không cần phải lo lắng!

- Dạ, tôi hiểu rồi thưa sếp. Tôi sẽ đi thực hiện ngay!

Điều tra viên Thái nói xong thì lập tức quay lưng đi ra ngoài để soạn thảo công văn truyền tin. Bên trong phòng, vị cục trưởng lại quay sang người phụ tá của mình truyền lệnh:

- Đồng chí Bình, đồng chí lập tức soạn thảo ngay một công văn hỏa tốc truyền hình ảnh tên này qua kênh thông tin nội bộ tới mạng lưới công an và đồn biên phòng địa phương, yêu cầu cán bộ tại đó lập tức tiến hành rà soát toàn bộ các khách sạn, nhà nghỉ trên địa bàn. Một khi phát hiện dấu hiệu lưu trú của các đối tượng đáng ngờ thì lập tức báo cáo lên đường dây nóng của Cục, không cần phải thông qua các cấp trung gian.

- Rõ, thưa sếp!

Phụ tá Bình chấp hành mệnh lệnh sau đó đứng lên theo chân đồng đội Thái trở ra ngoài.

Trong phòng bây giờ chỉ còn lại mấy vị lãnh đạo, Thiếu tướng Đinh Thế Nhật mới lên tiếng:

- Các đồng chí, đến giờ thì đã có thể kết luận đây chính là hành động của một tổ chức khủng bố quốc tế do đó chúng ta sẽ phải cần tới sự trợ giúp từ các quốc gia bạn bè có sẵn mạng lưới giám sát an ninh toàn cầu. Do vậy tôi sẽ liên hệ với cơ quan tình báo KGB (Komitet Gosudarstvennoy Bezopasnosti) của Nga đề nghị bọn họ xác định danh tính kẻ này. Mặt khác đề nghị đồng chí Trường thông qua Interpol đề nghị các quốc gia xung quanh chúng ta cung cấp thông tin về hung thủ, kẻ này là người của quốc gia bọn họ nên rất có thể chúng ta sẽ có được những manh mối tốt.

Nguyễn Trường nghe xong thì gật đầu:

- Vâng, tôi sẽ cho người triển khai ngay.

- Uhm, vậy các đồng chí còn gì để trao đổi nữa không?

Hỏi xong và chờ đợi giây lát thấy không ai nói gì, Thiếu tướng Đinh Thế Nhật gập lại hồ sơ rồi ra lời kết luận:

- Được rồi, phương án tạm thời là như vậy, mọi người trở về thực hiện nhiệm vụ của mình. Đồng chí Lý Lập cũng chuẩn bị sẵn tinh thần cho anh em, ngay khi có được tin tức và manh mối của hung thủ sẽ cần rất nhiều tới sự ra sức của các đồng chí.

Lý Lập đưa tay lên trán đồng dục đáp:

- Vâng, thưa sếp.

- Tốt, mọi người về vị trí thôi.

*****

Cuộc họp của bên điều tra kết thúc nhưng lúc này, trong một căn phòng khác của Ô tô Việt Nhật, một cuộc họp khác của lãnh đạo nhà máy lại vẫn đang được diễn ra.

Lý Đông khi này là người đang phát biểu:

- Uhm, các vị! Việc điều tra vụ khủng bố tối hôm qua đã có cơ quan chức năng của chính quyền giải quyết do vậy tôi đề nghị mọi người không cần phân

tâm thêm về chuyện này. Trước mắt chúng ta cần phải tập trung khắc phục hậu quả của vụ nổ, xây dựng lại phân xưởng số 1 để nhanh chóng khôi phục sản xuất, đảm bảo không ảnh hưởng đến tiến độ giao hàng đã cam kết với các bên đối tác, mất uy tín với khách hàng. Tôi muốn chú Bùi Lợi ngay lập tức xây dựng phương án kỹ thuật tài chính để hai bên liên doanh có thể sớm thông qua.

Bùi Lợi nghe tới đây thì nhú mày rồi lên tiếng:

- Vâng, chủ tịch. Về việc này tôi cũng muốn báo cáo rõ thêm tình hình một chút. Nhà máy đương nhiên chúng ta sẽ phải tiến hành sửa chữa nhưng cũng cần thời gian. Trong điều kiện thuận lợi, chúng ta sẽ phải mất khoảng một tháng rưỡi tới hai tháng để hoàn thành các công tác nhập khẩu máy móc thiết bị và xây dựng lại nhà xưởng, đó là còn chưa kể tới việc vận hành chạy thử, nếu dây chuyền có trục trặc thì còn phải kéo dài hơn nữa. Chính vì điều này, năng lực sản xuất của chúng ta trong vài tháng tới chắc chắn là không đáp ứng được nhu cầu thị trường, thậm chí có thể một số đơn hàng đã nhận cũng có thể bị chậm hoặc không giao nổi.

Lý Đồng vuốt cằm hỏi lại:

- Uhm... chẳng phải chúng ta có tồn kho sao? Lượng hàng tồn kho trước kia đâu rồi? Tôi nhớ các vị nói là sản xuất tồn ứ không ai nhận kia mà.

Bùi Lợi nghe xong cười khỏ:

- Ha ha... những chiếc xe tồn kho cuối cùng mà chủ tịch nói đã lên tàu xuất bến cách đây hơn một tháng rưỡi rồi. Chủ tịch ngài chỉ lo công to việc lớn nên chắc không nắm được thông tin kinh doanh cụ thể. Uhm... Đúng là trước và sau tết chúng ta có gặp khó khăn trong tiêu thụ do bị đối thủ dùng thủ đoạn phá hoại nhưng thời gian đó thực tế cũng kéo dài không quá lâu. Ngay sau khi vụ việc được làm rõ, các bên nguyên đơn thua kiện tháo chạy làm lộ ra bóng dáng của các tập đoàn đứng sau thì nhu cầu SE Car đã tăng trở lại thậm chí còn cao hơn khi trước do doanh số của những hãng xe đối thủ tụt giảm vì bê bối. Từ khi đó tới nay, đơn đặt hàng của chúng ta tăng cao liên tục, mặc dù tháng vừa rồi nhà máy đã đưa được vào hoạt động thêm một phân xưởng nhưng cung vẫn không đủ cầu, bộ phận kinh doanh đã phải giới hạn lại đơn hàng, chỉ ưu tiên phân phối cho các thị trường lớn, lượng hàng cung cấp cho các thị trường nhỏ hiện nay rất là hạn chế.

Lý Đồng cau mày:

- Chà, có vẻ căng nhỉ? Uhm... Về việc này chú đã có phương án giải quyết nào chưa?

Bùi Lợi chần chờ giây lát rồi nói:

- Chủ tịch nghĩ thế nào nếu chúng ta thuê gia công?

Lý Đồng hứng thú hỏi lại:

- Thuê gia công?

Bùi Lợi gật đầu:

- Đúng vậy!

- Uhm... Chú nói cụ thể đi!

- Vâng, nói là thuê gia công nhưng thực tế cũng không hoàn toàn là thuê bên ngoài gia công. Gần đây tôi được biết chuỗi nhà máy của phía đối tác Toyota bên Thái Lan cũng đang lâm vào tình trạng dư thừa năng lực sản xuất. Sở dĩ phát sinh điều này ngoài lý do SE Car đang dần chiếm lĩnh thị trường thì ngài Katsuki Watanabe cũng đang có những điều chỉnh về sản xuất để phòng bị tình trạng suy thoái kinh tế vốn đã được chủ tịch cảnh báo trước đây, chính vì thế nhà máy sản xuất cũng mang tính cầm chừng.

Lý Đồng khi này hiểu ra mỉm cười hỏi:

- Ý chú là chúng ta sẽ tận dụng sức sản xuất của nhà máy này!

Bùi Lợi gật đầu:

- Đúng thế, chúng ta sẽ thuê bọn họ gia công. Dù sao việc chuyển đổi từ động cơ đốt trong sang động cơ điện cũng không quá phức tạp, về vỏ xe chúng ta có thể vận chuyển qua đường biển sang Thái Lan cũng không mất bao lâu thời gian. Như vậy tạm thời chúng ta có thể giải quyết được khó khăn của mình đồng thời cũng giúp Toyota giải thêm được bài toán khó của họ. Hơn nữa...

Nói tới đây Bùi Lợi đưa mắt nhìn về phía mấy vị Phó Giám đốc và Trưởng phòng người Nhật chần chờ.

Lý Đồng thấy biểu hiện của ông ta như vậy thì mỉm cười:

- Có gì chú cứ nói đi, toàn người mình có gì mà không chia sẻ được.

Bùi Lợi hơi ngắc ngứ rồi nhìn mấy vị lãnh đạo người Nhật rào đón nói:

- Tôi xin lỗi nếu nói ra điều này khiến các vị không vui nhưng quả thật là thời đại của xe ô tô chạy nhiên liệu hóa thạch có lẽ sẽ không còn kéo dài được

bao lâu nữa. Toyota tất nhiên cũng không nằm ngoài vòng xoáy ảnh hưởng này. Công ty mẹ của các vị sẽ phải đối mặt với áp lực bị thay thế rất lớn nên về lâu dài Toyota sẽ phải hợp tác ngày một chặt chẽ hơn với Việt Nhật thông qua con đường M&A (Mergers and Acquisitions – Mua bán, sáp nhập) nếu còn muốn tồn tại. Không riêng gì hãng của các vị mà các hãng xe khác nếu không đạt được bước tiến đáng kể về công nghệ thì sớm muộn cũng sẽ phải chịu chung tình cảnh bị Ô tô Việt Nhật thôn tính. Do đó việc thuê gia công về mặt nào đó cũng là bước đầu để công ty mẹ của các vị dần chuyển đổi dây chuyền sản xuất của mình sang sản xuất ô tô điện, đây đã là một xu thế phát triển tất yếu, gần như không còn lựa chọn nào khác.

Lý Đông neho mắt nhìn Bùi Lợi mỉm cười, xem ra ở vị trí cao hơn, công ty làm lớn hơn, tiếp xúc các giới nhiều hơn thì lòng tin và tư tưởng của người này cũng trưởng thành lên một mảng lớn, tham vọng theo đó cũng bành trướng gia tăng.

Có điều...

Những lời Bùi Lợi vừa nói cũng chính là những tư tưởng và kế hoạch của Lý Đông. Lý Đông đứng là cũng có một tầm nhìn như vậy, cơ hội thâu tóm toàn bộ ngành ô tô thế giới đã là nằm trong lòng bàn tay hắn.

Lý Đông đương nhiên sẽ không có ý định xóa sổ toàn bộ các hãng để thống nhất dưới một thương hiệu. Hần hiểu thế giới này sự đa dạng mới là xu hướng, sự đơn nhất không bao giờ có khả năng thể chống lại được, hơn nữa ngoài pin điện và vỏ pin mặt trời, chiếc xe còn có rất nhiều tính năng khác để thỏa mãn các nhu cầu khác nhau của người tiêu dùng. Các công nghệ của Toyota đương nhiên không phải mặt nào cũng là số 1 do vậy phương án hợp lý nhất chính là tạo sức ép để các hãng này phải thực hiện quá trình M&A. Thông qua việc này, Lý Đông có thể khống chế được cổ phần chi phối đồng thời cũng giải quyết luôn những mâu thuẫn gây ra rủi ro tiềm ẩn khác ảnh hưởng tới mình.

Kế hoạch là như vậy có điều Lý Đông biết bây giờ vẫn chưa phải lúc, cái hắn chờ đợi chính là cuộc khủng hoảng kinh tế đang sắp diễn ra. Đó sẽ là một nhát dao sắc lẹm đâm vào những bộ máy khổng lồ nhưng lại sớm tỏ ra già cỗi không đủ sức mạnh để đổi mới chính bản thân mình trước sức ép từ thị trường và đối thủ.

Ô tô Việt Nhật khi này sẽ đóng vai trò như một người nắm trong tay quyền sinh sát. Hoặc có thể là một ác nhân nhún thêm lưỡi dao sâu vào tim mà kết thúc đối thủ hoặc là một vị thiện nhân đưa ra một cánh tay cứu rỗi.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Kế sách trốn chạy

Lý Đông nghĩ tới đây thì quay sang nói với Bùi Lợi:

- Được, tôi thấy giải pháp này rất hợp lý, chú liên hệ lại với Toyota để đàm phán về vấn đề này. Kết quả thế nào chú báo cáo lại cho tôi.

Bùi Lợi gật đầu:

- Vâng, chủ tịch.

Nói xong như nhớ tới cái gì, Bùi Lợi lại lên tiếng:

- À, chủ tịch! Có điều này tôi muốn nói nhưng không thật sự chắc chắn lắm.

Lý Đông phát tay:

- Không sao, chú cứ nói đi!

Chần chờ một lúc, Bùi Lợi tiếp tục:

- Chủ tịch có nghĩ tới việc tối qua là có liên quan đến mấy tập đoàn kia không?

Mỉm cười nhìn Bùi Lợi gầy lát, Lý Đông nhếch miệng trả lời:

- Uhm, nếu xét động cơ vụ việc thì cũng có thể là có liên quan tới bọn họ.

Bùi Lợi nhủ mảy:

- Nếu đúng là bọn họ thì chúng ta nên xử lý thế nào? Mấy vụ kiện kia chúng ta có tiếp tục tiến hành nữa hay không? Tôi sợ chúng ta dồn ép quá, bọn họ sẽ làm ra nhiều thủ đoạn nguy hiểm hơn để đối phó chúng ta.

Lý Đông lập tức lắc đầu:

- Cái này chú không cần lo, cứ tiếp tục để văn phòng luật sư đại diện tiến hành các thủ tục tố tụng theo trình tự. Hừ... cho dù đúng việc tối qua là có liên quan tới bọn họ thì cũng không cần sợ, bọn họ sẽ không có sức mà vùng vẫy lâu được đâu.

- Nhưng...

Bùi Lợi đang định tiếp tục phản biện thì Lý Đông giơ tay lên ra hiệu dừng lại:

- Thôi, được rồi, không cần phải bàn thêm về vấn đề này nữa. Cứ quyết định như vậy đi!

Biết Lý Đông đã quyết, Bùi Lợi cũng không dám nói thêm cái gì, theo đó ông ta đành gật đầu chấp hành:

- Vâng, tôi biết rồi thưa chủ tịch!

- Uhm, vậy cuộc họp dừng lại ở đây, mọi người trở về vị trí của mình, đảm bảo hoạt động của nhà máy tiếp tục được diễn ra bình thường, đừng để việc tối qua ảnh hưởng tới năng suất.

Nói xong, Lý Đông chủ động đứng lên đi ra ngoài phòng họp. Các thành viên còn lại đưa mắt nhìn nhau rồi cũng lục tục thu xếp hồ sơ đi theo.

*****

Chiều tối muộn, phòng chỉ huy Ban chuyên án, trụ sở cục An ninh điều tra A92

Đại tá Nguyễn Trường đang cau mày đọc những thông tin phản hồi vừa nhận được từ KGB và Interpol. Mặc dù mỗi bên đều có vài đáp án nhưng không khó để cho người tài xế xe rác có thể nhận ra được một đối tượng cầm đầu vụ xâm nhập đêm hôm đó.

Theo đó kẻ này vốn có tên là Triệu Lỗi, người Quảng Đông. Triệu Lỗi vốn là một lính thủy quân lục chiến có điều không hiểu vì lý do gì mà lại đột ngột xin xuất ngũ. Người này rời quân cũng không hỏi lương mà lại dựa vào bản lĩnh của mình học được trong quân đội tham gia vào những trận đấu võ tặc do ngầm dưới lòng đất ở Thành Đô. Tuy không phải trăm trận trăm thắng nhưng Triệu Lỗi cũng rất nhanh tạo được danh tiếng lẫy lừng trong giới. Khi mọi người đều cho rằng Triệu Lỗi xuất ngũ chính là để theo đuổi bá vọng quyền vương thế giới ngầm thì người này lại bỗng nhiên biến mất khỏi võ đài một cách bí ẩn, việc này cũng đột ngột như khi hắn quyết tâm rời khỏi quân ngũ vậy, không ai có thể hiểu hắn đã đi đâu, về đâu trong mấy năm nay.

Đang khi Đại tá Nguyễn Trường đang suy tư đánh giá về mức độ nguy hiểm của Triệu Lỗi thì lúc này bỗng có tiếng bước chân rầm rập kèm theo đó là tiếng gõ cửa phòng vang lên gấp gáp.

- Cộc... cộc... cộc...

Nguyễn Trường nhích miệng:

- Uhm, vào đi!

Được sự cho phép, cánh cửa lập tức được đẩy ra, điều tra viên Thái vội vã bước vào bên trong lên tiếng thông báo:

- Báo cáo sếp, chúng ta vừa nhận được tin tức của đối tượng tình nghi.

Nguyễn Trường nghe xong dựng thẳng người dậy lên tiếng:

- Đồng chí Thái, tình hình cụ thể thế nào?

Có lẽ do vừa rồi chạy quá vội nên Điều tra viên Thái phải vừa thở gấp vừa nói:

- Vâng, chúng tôi vừa nhận được thông tin từ đồn biên phòng huyện Ia H'Drăil - Kon Tum báo về. Theo đó bọn họ vừa được một phu rừng thông báo là vào khoảng nửa tiếng trước trong lúc vào rừng săn thú, người này tình cờ bắt gặp một nhóm người lạ mặt có trang bị vũ khí đang nghỉ ngơi ở ven suối. Nghi ngờ là bọn buôn lậu nên người phu này đã trở lại báo cáo cho đồn biên phòng ở đây. Sau khi cho người phu rừng này xem hình ảnh của tên cầm đầu, người phu rừng này xác nhận là một kẻ trong số đó có vẻ ngoài tương đối giống với đối tượng chúng ta đang tìm kiếm.

“IA H'DRAiL Kon Tum?” Nguyễn Trường nghe tới đây thì nhú mày lắm bầm rồi lập tức đứng lên sầm soi nhìn vào tấm bản đồ khổ lớn đang được treo trên tường.

Sau giây lát như đoán ra cái gì ông ta lập tức cầm lên điện thoại quay số gọi cho Thiếu tướng Đinh Thế Nhật.

Ngay khi người này bắt máy, Đại tá Nguyễn Trường liền lên tiếng:

- Báo cáo thiếu tướng, đã có tin tức của Triệu Lỗi và đồng bọn.

Đầu dây bên kia liền vang lên tiếng nói vui mừng của vị phó Tổng cục trưởng Tổng cục Tình báo An ninh:

- Tốt quá! Tình hình như thế nào rồi?

- Vâng, hiện tại đồn biên phòng huyện IA H'DRAiI Kon Tum vừa thông báo có người phát hiện bọn chúng đang lẩn trốn trong rừng. Tôi nghi ngờ bọn chúng đang tìm cách vượt biên nhằm thoát sang hướng Campuchia thông qua đường giáp ranh giữa hai tỉnh Kon Tum và Ratanakiri.

Nghe tới đây, Thiếu tướng Đinh Thế Nhật im lặng suy nghĩ giây lát rồi lập tức trả lời:

- Được, tôi sẽ liên hệ với phía nước bạn đề nghị bọn họ cho biên phòng phong tỏa và giám sát khu vực biên giới tỉnh này. Về phía cậu ngay lập tức liên lạc với cơ quan an ninh Kon Tum huy động lực lượng địa phương vào cuộc truy lùng những phần tử này. Mặt khác, tiểu đội Tây Sơn cũng đến lúc cần tham chiến rồi, cậu thông báo cho các đồng chí ấy chuẩn bị, sẽ có một trực thăng vận EC 225 lập tức tới đón các đồng chí ấy.

- Vâng! Tôi sẽ cho triển khai ngay!

- Tốt, diễn biến tình hình như thế nào lập tức thông báo lại cho tôi.

- Vâng, chào thiếu tướng!

*****

9h tối,

Trong không gian tối đen như mực của cánh rừng sâu thuộc địa bàn huyện IA H'DRAiI Kon Tum, một nhóm người đang chậm rãi di chuyển. Bọn chúng không ai khác chính là những thành viên của Biệt đội Rồng đen vừa thực hiện xong vụ khủng bố nhà máy ô tô Việt Nhật.

Khi này, một giọng nói có phản bực tức vang lên:

- Virak, mày chắc là sẽ không nhầm đường chứ? Sao cứ vòng vèo mãi vậy? Không phải mày là người Cam à?

Thonglao nói xong thì dùng tay đẩy nhẹ vào lưng tên đi trước. Virak vừa cảm la bàn vừa cúi kính quay lại gắt lớn:

- Mẹ nó, mày bốt mồm đi. Tao là người Campuchia chứ người ở đây đâu mà biết rõ, hơn nữa ...

Virak chưa kịp nói hết câu thì bỗng nhiên bị một bàn tay to lớn bịt chặt mồm lại. Hắn đang định phản kháng chống cự thì nghe tiếng gằn nhẹ của đội trưởng Irsan Rimawal:

- Im!

Thấy Virak khựng người lại sau đó khẽ gạt đầu ra hiệu đã biết, Irsan Rimawal mới thả hắn ra rồi đứng tại chỗ giơng tai lắng nghe.

Như phát hiện ra cái gì, Irsan Rimawal nhỏ giọng thì thầm hỏi cả nhóm:

- Này, chúng mày có nghe thấy tiếng gì không?

Đồng Lộ có vẻ là kẻ thính tai nhất trong nhóm sau Irsan Rimawal nên lên tiếng trả lời:

- Đội trưởng, hình như là có tiếng của máy bay trực thăng.

Thonglao nghe tới đây thì tròn mắt nói:

- Trực thăng? Mẹ kiếp, đêm tối chúng nó còn bay vào khu vực này làm gì?

Irsan Rimawal quát nhẹ:

- Thonglao, nhỏ mồm thôi. Mày định báo động cho người khác biết chúng ta ở đây à? Có tin tao cắt lưỡi mày không?

Nghe được lời đe dọa, Thonglao vội rụt đầu rụt cổ lại len lén liếc nhìn Irsan Rimawal.

Muang Lwin khi này lại lên tiếng:

- Sếp, không phải là hành tung của chúng ta đã bị lộ rồi chứ? Sao lại có trực thăng bay vào đây giờ này? Không phải bọn họ đang lùng soát chúng ta chứ?

Irsan Rimawal nhủ mày sau đó trả lời:

- Hừ, tao cũng không loại trừ điều này. Bọn mày cũng biết mạng lưới an ninh từ cấp cơ sở của Việt Nam vốn nổi tiếng rất mạnh. Đêm hôm bỗng nhiên ở cái xứ khi họ cò gậy này lại có trực thăng chắc chắn không phải là điều bình thường rồi. Uhm... từ bây giờ chúng mày phải hết sức cẩn thận, đừng có gây ra ồn ào gì lớn nếu không muốn chết trùm cả đám.

Những thành viên trong đội nghe xong thì lập tức gạt đầu ra về đã hiểu.

Lúc này, tiếng trực thăng đã càng lúc càng gần, Virak nhìn Irsan Rimawal lên tiếng hỏi:

- Sếp, vậy giờ chúng ta tính sao?

Mất vài giây suy nghĩ, Irsan Rimawal đáp lời:

- Hừm, cẩn thận vẫn là tốt nhất! Nếu trực thăng đúng là của lực lượng an ninh bên này thì con đường sang bên kia biên giới chắc chắn không còn dễ đi, chúng ta phải tính phương án khác thôi.

Đồng Lộ gật đầu đồng thuận:

- Mọi người, tôi nghĩ đội trưởng nói đúng rồi, nếu chúng ta còn tiếp tục ý định vượt biên sang Ranatakiri thì chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ.

Nghe tới đây không kìm được sốt ruột, Thonglao lại xen ngang:

- Không sang Ranatakiri thì chúng ta đi đâu? Chẳng nhẽ lại ở đây chờ chúng nó vây bắt?

Irsan Rimawal gườm gườm nhìn Thonglao rồi quay sang Đồng Lộ lên tiếng hỏi:

- Đồng Lộ, mày có ý kiến gì không?

Đồng Lộ im lặng suy nghĩ, mất khoảng vài phút sau hắn mới trả lời:

- Đội trưởng, hai đầu trước và sau đều có thể có chốt chặn giữ, tôi nghĩ chúng ta không thể tiếp tục trốn ở đây làm con mồi chờ đợi bọn chúng tới vây bắt được. Chỉ bằng tìm đường sống trong chỗ chết thì may ra chúng ta vẫn còn có một cơ hội.

Virak nghi hoặc:

- Tìm đường sống trong chỗ chết? Nó là cái gì?

Irsan Rimawal cũng không hiểu ý Đồng Lộ nên đành lên tiếng:

- Đồng Lộ, mày nói rõ hơn đi!

Đồng Lộ nhếch miệng:

- Uhm, mọi người cũng biết theo bản đồ nơi này cách quốc lộ 14C của Việt Nam không xa, do vậy thay vì tiếp tục tiến sang bên kia chúng ta cần quay ngược trở lại trục đường này và tìm cách chặn cướp lấy một chiếc xe...

Thonglao lại ra vẻ thông minh xen vào:

- Hừ, tưởng thế nào hóa ra mày định chạy trốn bằng xe à? Ngu ngốc, tao nghĩ cách này còn dễ chết hơn là tiếp tục trốn ở trong này đấy.

Irsan Rimawal biết Đồng Lộ sẽ không đưa ra một kế sách đơn giản như vậy nên khẽ gất:

- Mẹ nó, Thonglao thẳng chết tiệt này, im đi Đồng Lộ nói nốt!

Đồng Lộ cười khở liếc nhìn Thonglao rồi tiếp tục:

- Thực ra Thonglao nói cũng không sai, chạy trốn bằng xe còn dễ bị bắt hơn là trốn trong này có điều đây thực ra chỉ là kế giả tạm để nghi binh. Việc đánh cướp này mục tiêu chính là để đánh lạc hướng truy đuổi của lực lượng chức năng bên này, bọn họ sẽ giống như Thonglao lầm tưởng rằng chúng ta vì hoảng sợ khi bị phát hiện mà vội vã cướp xe để tẩu thoát sang khu vực khác theo đó sẽ chuyển hướng truy bắt. Chúng ta sẽ lợi dụng điểm này để tìm cơ hội tẩu thoát. Việc của chúng ta sau khi cướp xe là tìm một khu vực đầm hồ nào đó rồi nhấn chìm nó tiêu hủy vết tích rồi quay trở lại đây tìm đường vượt biên.

Muang Lwin nghe xong thì hai mắt sáng lên, hắn khẽ ra dấu tay rồi tẩm tắc khen ngợi:

- Cao kế... cao kế... Đồng Lộ, mưu kế này của mày rất tuyệt.

Thonglao thấy Muang Lwin tỏ vẻ khâm phục như vậy thì bĩu môi hậm hực trong lòng “Hừ... kế vật! Chắc gì bọn bên kia đã bị lừa chứ”

Irsan Rimawal thì nhũn mày cân nhắc, sau một lúc hắn gật đầu:

- Được, làm theo kế của Đồng Lộ đi. Không cần biết có phải là an ninh bên này đã phát hiện ra chúng ta hay không nhưng làm thế này về mọi mặt đều rất có lợi.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỳ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 169: Truy bắt (1)

11h đêm,

Vào giờ này, người đi lại cũng đã thưa thớt, trên quốc lộ 14C thì thoáng mới xuất hiện một vài chiếc xe tải chạy ngang qua. Quang cảnh vắng lặng tới mức lái xe có thể nghe rõ tiếng ràn rạt của bánh xe mài trên mặt đường.

Quân là một lái xe đường dài, lúc này anh ta cũng đang trên đường vận chuyển bánh kẹo từ xưởng sản xuất dưới Đà Nẵng lên giao cho các đại lý trên Gia Lai.

Đường vắng, lại chỉ đi có một mình nên không khí trong buồng lái có chút tẻ nhạt, gió mát bên ngoài lại lùa vào qua khung cửa nên hai mắt Quân thì thoáng muốn díp lại.

Khẽ lắc mạnh đầu để cho tâm trí tỉnh táo lại, Quân đưa tay định vặn to bản nhạc Rock & Roll đang phát thì bất ngờ phát hiện phía trước đường không biết ở đâu lại thỉnh thoảng xuất hiện một thân cây gỗ.

Cảm thấy có gì đó bất thường, Quân từ từ cho xe chạy chậm lại, ánh mắt nhìn ngó xung quanh.

Xe dừng lại trước thân cây, sau một hồi ngồi im trên xe để quan sát, Quân nhận thấy hai bên vẫn là một mảnh vắng lặng thì khẽ cười nhạo bản thân đã thần hồn nát thần tính. Quân biết chặng đường này nối thông Tây Nguyên nên có rất nhiều xe chở gỗ qua lại, rất có thể một xe nào đó chạy qua đây làm rớt cũng nên.

Nghĩ là vậy, Quân mở cửa bước xuống xe. Hắn tiến lại trước khúc gỗ cúi xuống định đẩy dời khúc gỗ sang vệ đường thì bất ngờ từ bên bụi cỏ lau cao quá đầu người ven đường có mấy bóng người đồng loạt ào ào xông ra vây lấy Quân.

Mặc dù trời khá tối nhưng ánh sáng từ chiếc đèn pha ô tô cũng đủ cho Quân kịp thấy trên tay mấy người này đều cầm lăm lăm súng lục chĩa vào mình.

Trái tim Quân khẽ nháy lên, hai chân như muốn nhũn ra, miệng lắp bắp hỏi:

- Các anh, các anh là ai?

Nghe Quân hỏi xong thì một trong số những kẻ mới tới dùng thứ tiếng Việt bập bẹ nói với hắn:

- Hừ... đừng chống cự và không ồn ào thì bọn tao sẽ không giết mày. Bọn tao chỉ muốn mượn xe của mày một chút thôi.

Biết đã gặp phải toán cướp nhưng an toàn tính mạng là trên hết nên Quân gật đầu như bồ cùi:

- Vâng, vâng... các anh cứ ...! Á... Hự!

Chưa kịp nói hết câu Quân đã cảm thấy sau gáy một cảm giác đau nhói, mắt như dần tối lại. Sau giây lát Quân ngã gục xuống đường lăn ra bất tỉnh.

Đám cướp đưa mắt nhìn nhau gật đầu, bọn chúng dĩ nhiên không ai khác mà chính là nhóm Ròng đen.

Irsan Rimawal khi này quay sang Thonglao ra lệnh:

- Thonglao, mày kéo thằng này ra vệ đường!

Mặc dù không hài lòng lắm với việc bị Irsan Rimawal biến thành tên sai vặt nhưng Thonglao dĩ nhiên không dám cãi lời. Hắn đành cúi người lôi Quân xềnh xệch ra bụi cỏ bên cạnh.

Trong lúc Thonglao làm việc thì Irsan Rimawal quay sang Virak:

- Virak, mày là người thông thạo vùng này nhất trong bọn, mày lái xe tìm chỗ nào tiêu hủy đi. Ngay khi xong việc lập tức quay trở lại địa điểm tập kết!

Virak gật đầu:

- Vâng, tôi biết rồi đội trưởng.

- Uhm, nhanh lên!

Sau câu mệnh lệnh của Irsan Rimawal, cả nhóm lập tức chia nhau hành động.

Trong giây lát tại đoạn đường này chỉ còn một mình Quân đang nằm lại. Do Quân bị Thonglao ném vào khá sâu trong bụi cỏ, trời lại tối nên gần như không có tài xế nào lái xe chạy qua có thể phát hiện ra có người trong đó.

Ngất đi khoảng hơn hai mươi phút, dường như bị con gì đó chích dưới bàn chân, Quân co rụt chân rồi bị kích thích tỉnh lại.

Mở mắt chỉ nhìn thấy sao trời, Quân xoa xoa gáy rồi mở màng chống tay ngồi dậy.

Nhìn ngó xung quanh một hồi, ký ức dần dần trở lại với hắn.

Nhớ ra mình vừa bị cướp, Quân nhăn mày đau khổ churôi đồng:

- Con mẹ chúng nó, đúng là chó cắn áo rách. Sao đoạn đường này hôm nay lại có lũ cướp chó má ở đâu nhảy ra thế không biết.

Churôi xong, Quân đưa tay phải đi lủ kiển đang đua nhau cắn dưới chân, hắn loạng choạng đứng lên bước ra vệ đường.

Tìm được một chiếc cột mốc Km, Quân đặt mông ngồi lên thì cảm thấy túi quần có chút căng cứng.

Theo bản năng, Quân lần tay sờ xuống thì phát hiện ra điện thoại vẫn còn. Nét mặt hắn có chút giãn ra vội lục lấy điện thoại gọi cho số máy báo động khẩn cấp của công an.

Ngay khi đầu số khẩn cấp có người bắt máy, Quân lập tức dồn dập lên tiếng:

- Alo, tôi muốn báo án. Tôi vừa bị cướp, các anh mau cho người bắt bọn chúng lại. Tôi mà mất chiếc xe này thì cả nhà tôi chắc phải ra đường ở mất. Tôi xin các anh, mau cho người truy bắt bọn chúng...

Thấy người gọi tới có chút xúc động nói chuyện không được rõ ràng, tại đầu dây bên kia người chuyên viên trực tổng đài lên tiếng:

- Uhm... Anh ơi, tôi nghĩ anh cần bình tĩnh để nói rõ ràng lại sự việc, anh nói nhanh quá chúng tôi không nắm được gì.

- À., vâng!

- Được rồi, vậy anh tên là gì? Vụ cướp xảy ra ở đâu? Tình tiết thế nào?

Quân vội đáp lời:

- Vâng, tôi tên là Quân, người Quảng Nam. Tôi đang trên đường đi giao hàng qua địa phận Huyện Ia H'Drail - Kon Tum thì bị một toán gồm năm tên cướp có súng chặn đường, bọn chúng đánh ngất tôi rồi cướp xe chạy mất rồi.

- Cướp có vũ trang?

- Vâng!

- Chuyện nghiêm trọng đấy. Vụ việc xảy ra cách đây bao lâu?

Quân nhăn mày sau đó trả lời:

- Tôi không nhớ được chính xác, tôi cũng vừa mới tỉnh lại nên không biết đã ngất bao lâu?

- Được rồi, tôi hiểu. Vậy hiện tại tình hình sức khỏe của anh thế nào?

Tự cảm nhận cơ thể mình giây lát, Quân trả lời:

- Vâng, ngoài hơi đau sau gáy một chút thì mọi thứ đều bình thường.

- Uhm... Vậy bây giờ anh đang ở đâu?

Quân cúi đầu nhìn vào con số trên cột mốc đang ngồi rồi nói:

- Km 84 Quốc lộ 14C.

Đầu dây bên kia Quân nghe có tiếng rột rột ghi lại trên giấy sau đó có tiếng người đáp lại:

- Được rồi, chúng tôi đã tiếp nhận trường hợp của anh. Chúng tôi sẽ cử người xuống hiện trường ngay lập tức. À... Nếu anh thấy gặp phải vấn đề sức khỏe nào, trước khi chúng tôi tới, tốt nhất tìm một hộ dân gần đó để nhờ họ giúp đỡ.

- Vâng, tôi biết rồi!

- Chào anh!

- Vâng!

Cúp máy, Quân đưa mắt nhìn dọc theo trục đường. Theo hấn nhớ thì từ đây đến nhà dân gần nhất chắc cũng phải khoảng 1km nữa do vậy tính đi tính lại Quân đành ngồi im chờ đợi.

*****

Hai giờ sau, trong phòng họp của Đội phản ứng nhanh, Công an Huyện Ia H'Drail.

- Anh Quân, anh chắc chắn đây là một trong số những kẻ đã cướp xe của anh chứ?

Quân nhìn lại một lần bức ảnh sau đó gật đầu:

- Vâng, mấy tên này đứng trước đèn xe nên tôi có thể nhận ra. Hơn nữa thằng này còn nói với tôi mấy câu nên tôi chắc chắn chính là hấn.

Nghe được câu trả lời khẳng định, Lý Lập khẽ nhủ mày.

Người đội phó tên Khiêm khi này mới quay sang Lý Lập phán đoán:

- Đội trưởng, chẳng lẽ bọn chúng định tẩu thoát sâu hơn về mạn Tây Nguyên?

Lý Lập gật đầu:

- Về lý thì rất có khả năng này. Có điều không hiểu vì sao tôi vẫn cảm thấy dường như có chút gì đó không đúng?

- Không đúng? Ý anh là sao?

Lý Lập lắc đầu:

- Hiện tại, tôi vẫn chưa nghĩ ra là vấn đề nằm ở đâu.

Khiêm nhìn Lý Lập giây lát rồi nghiêm nghị:

- Uhm, tôi không biết phán đoán của anh thế nào nhưng nếu bọn chúng vào sâu được Tây Nguyên thì địa truy bắt của chúng ta sẽ phải mở rộng thêm rất nhiều.

Trầm ngâm một lúc, Lý Lập mới nói với Khiêm:

- Tạm thời tôi sẽ phải báo cáo lại chuyện này lên cấp trên để yêu cầu thiết lập gấp các trạm kiểm soát trên các tuyến đường mà đối phương có thể đào thoát. Chỉ cần bọn chúng vẫn còn trên lãnh thổ Việt Nam thì cứ cho là địa bàn rộng hơn đi nữa, tôi không tin bọn chúng lại có thể thoát được vòng vây truy quét của các lực lượng chức năng của chúng ta.

Khiêm gật đầu rồi hỏi lại:

- Đội trưởng, vậy chúng ta có còn tiếp tục lùng soát ở Ia H'Drail nữa không?

Nghe tới Ia H'Drail, trong đầu Lý Lập như lại nảy lên một ý nghĩ nào đó. Chống cảm suy nghĩ thêm chốc lát, Lý Lập nghiêng đầu hỏi Khiêm:

- Anh Khiêm, tôi thấy bọn này rất giỏi dùng kế nghi binh, điều này qua việc sắp đặt tấn công nhà máy ô tô Việt Nhật là biết. Anh có nghĩ bọn chúng lại tiếp tục áp dụng kế sách này để tẩu thoát không?

Khiêm nhăn mày nghĩ về điều Lý Lập vừa nói sau đó hỏi lại:

- Ý anh là bọn chúng cướp xe là giả, thực tế vẫn là ở Ia H'Drail?

Lý Lập không khẳng định mà nói:

- Tôi không loại trừ khả năng này. Mặc dù có thể giải thích là bọn chúng do sợ bị các lực lượng an ninh của chúng ta và phía Campuchia vây bắt hai đầu dẫn tới phải làm liều bại lộ hành tung cướp xe chạy sang khu vực khác để tẩu thoát có điều anh cũng biết làm như vậy cơ hội là lớn nhưng rủi ro cũng tăng thêm rất nhiều. Là anh, anh sẽ lựa chọn thế nào?

Khiêm nghe tới đây thì gật đầu:

- Anh nói vậy cũng rất có thể. Vậy chúng ta cũng cần phải tính toán đến khả năng này để có phương án thích hợp.

Lý Lập trầm trầm tiếp lời:

- Tôi đang có thiên hướng phán đoán theo khả năng này. Vậy nên trước mắt, việc mở rộng truy bắt theo hướng Tây Nguyên chúng ta tạm giao cho các lực lượng chức năng địa phương. Anh cũng biết Tây Nguyên là một cứ điểm rất quan trọng nên mạng lưới an ninh và biên phòng đóng khá là dày đặc ở trên đó, tôi nghĩ bọn chúng nếu thật đi theo hướng này thì cũng không dễ dàng trong thời gian ngắn tẩu thoát qua được biên giới đâu. Ngược lại nếu bọn chúng vẫn ở lại Ia H'Drail, chúng ta sẽ tương kế tựu kế, gây ông đập lưng ông để dẫn chúng vào rọ.

Khiêm dựng thẳng người nhìn Lý Lập dò hỏi:

- Vậy kế hoạch cụ thể của anh là như thế nào?

- Uhm, nếu bọn chúng đã muốn đánh lạc hướng sự truy bắt của chúng ta thì cứ để bọn chúng nghĩ rằng chúng ta đã bị lừa. Chúng ta sẽ cho rút các trực thăng tuần tiễu và thu hẹp lực lượng an ninh lại. Căn cứ vào mùi vị lưu lại trên rác thải bọn chúng vứt lại bên suối, chúng ta có thể sử dụng tới chó nghiệp vụ để lần theo dấu vết. Tôi cho rằng một khi thấy chúng ta có dấu hiệu rút quân, bọn chúng sẽ ngay lập tức xuất đầu lộ diện tìm cách chạy về hướng biên giới. Chỉ cần lần tìm được phương hướng đại khái của bọn chúng, chúng ta sẽ tổ chức phục kích đón lõng thì hoàn toàn có thể tóm gọn bọn người này. Trong trường hợp phán đoán của tôi là sai thì chúng ta vẫn hoàn toàn đủ thời gian để truy kích ngược lên hướng Tây Nguyên.

Khiêm nhíu mày suy tư giây lát rồi nói:

- Vâng, đội trưởng tính toán rất chu toàn.

- Uhm... vậy cậu mau thông báo cho anh em chuẩn bị. Tôi cần liên lạc báo cáo lại phương án với cấp trên!

- Vâng!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Truy bắt (2)

12h50', trong cánh rừng đại ngàn thuộc dãy Trường Sơn hùng vĩ thuộc địa phận huyện Ia H'Drail

- Gâu... gâu...

Như đánh hơi được cái gì chú chó nghiệp vụ sủa vang đồng thời bỏ chồm người, hung hăng lôi kéo người chiến sĩ an ninh chạy nhanh về phía trước.

Phía sau bọn họ, các thành viên của tiểu đội Tây Sơn trong trang phục đặc công cũng lầm lũi bám theo. Cả nhóm di chuyển thêm được khoảng hơn 1 km thì người đi đầu bỗng giơ tay ra hiệu cho cả nhóm dừng lại.

- Đội trưởng, sao vậy?

- Đồng chí Khiêm, mau đưa bản đồ cho tôi!

- Vâng!

Đội phó Khiêm mau lẹ rút tấm bản đồ đã được gấp gọn trong ba lô ra đưa tới trước mặt Lý Lập.

Lý Lập nhận lấy bản đồ rồi mở ra xem xét. Sau một hồi hẩn mới ngẩng đầu quay sang người phu rừng dẫn đường cho cả đoàn rồi hỏi:

- Già Y Ga, nếu theo hướng chúng ta đang đi, muốn sang phía Campuchia thì có thể đi theo những đường nào?

Y Ga không cần suy nghĩ mà nói luôn:

- Ở đây núi lớn vách cao nên các cán bộ muốn sang đó chỉ có thể có hai đường thôi. Một là lội qua con suối A Ram, một là đi qua thung lũng Tor Nghia. Có điều già khuyên các cán bộ nên đi đường thung lũng bởi nãy hôm rồi trời mưa lớn, nước suối chảy rất xiết, tối thế này lội qua nguy hiểm lắm.

Lý Lập nghe xong nhíu mày giây lát rồi nhìn người phu rừng hỏi lại:

- Già Y Ga, nếu chúng ta vẫn muốn lội suối thì đoạn nào còn có thể đi được?

Già Y Ga có chút ngạc nhiên khi Lý Lập lại quyết định như vậy nhưng vẫn trả lời:

- Nếu cán bộ vẫn muốn đi thì có một đoạn trên thượng nguồn, ở đây suối bị uốn khúc nên sức nước giảm có điều nếu qua được bờ bên kia rồi thì phải vòng xuống dưới hạ nguồn mới lại có đường để đi tiếp. Sẽ đi hơi lâu đó cán bộ.

- Uhm... vậy từ đây tới vị trí đó còn bao xa vậy già?

- Nếu bình thường thì sẽ phải mất khoảng mấy tiếng đó nhưng nếu cán bộ cần gấp thì già biết một đường khác chỉ mất khoảng 1 giờ, có điều nó hơi khó đi nhiều đoạn phải bò trườn đấy.

- Không sao đâu già, những việc này không làm khó được chúng tôi!

Già Y Ga gật đầu tự hào nói:

- Được, vậy chúng ta đi lên thêm một đoạn rồi rẽ vào hướng động Y Sor. Động này nổi thẳng tới phía thượng nguồn, thực ra dân ở đây cũng không mấy người biết được điều này đâu. Ngày trước vì tình cờ mà già phát hiện ra thôi.

Lý Lập mỉm cười:

- Vâng, cảm ơn già! Phiền già dẫn đường cho chúng tôi!

- Được, vậy già đi trước!

Nói xong, già Y Ga phăm phăm tiến lên đi trước. Nhìn vẻ xông xáo của người đàn ông đã tới tuổi thất thập cổ lai hi này Lý Lập và đồng đội không khỏi lắc đầu khâm phục, người miền núi sức khỏe quả là rất dẻo dai.

*****

3h sáng, bên bờ khe suối A Ram

- Virak, nước suối thế này làm sao mà qua được? Mà có chắc trên thượng nguồn sẽ đỡ hơn không?

Nghe là tiếng của Thonglao, Virak nhìn về phía tên đồng bọn cười:

- Mà yên tâm, con suối này tao từng qua lại rồi nên biết khá rõ.

- Thế nhưng sao chúng ta lại không đi đường thung lũng cho đỡ mệt? Chẳng phải bọn an ninh bên này chúng nó rút hết rồi à?

- Hừ, cẩn thận vẫn tốt hơn. Biết đâu bọn chúng còn chưa rút hết thì sao? Đi đường này tuy vất vả một chút nhưng an toàn. Qua con suối là chúng ta có thể thoát được cái xứ chết tiệt này rồi.

Thonglao sốt ruột:

- Vậy còn phải đi bao lâu nữa?

- Gần tới rồi, khoảng một cây số nữa thôi.

Nghe chỉ còn một cây số, Thonglao mới ậm ừ không hỏi gì thêm, cầm đầu bám theo phía sau Virak.

Đường rừng tuy có chút khó đi nhưng với những kẻ như thành viên của nhóm Rồng đen này thì không gây ra trở ngại nào quá lớn.

Sau khoảng gần mười phút, bọn chúng đã tới được khúc cua ngoằn ngoèo của con suối như lời Virak nói.

Giờ tay cho cả nhóm dừng lại và nấp vào một bụi cây, Irsan Rimawal cẩn thận quan sát xung quanh. Sau một hồi không thấy có động tĩnh gì hắn mới nhỏ giọng:

- Bọn mày chia ra, hai thằng một nhóm lần lượt sang suối. Nhớ là nhóm nào sang tới bên kia thì nhóm tiếp theo mới được di chuyển.

- Vâng, sếp!

Cả nhóm không có thắc mắc nào lục tục làm theo lời Irsan Rimawal. Thực ra Irsan Rimawal chia ra như vậy cũng là có lý do. Hắn biết nếu cả nhóm đều sang suối cùng một khi nếu chẳng may có phục kích thì sẽ chết trùm toàn bộ. Nước lớn thế này chắc chắn bọn hắn sẽ khó có đường thoát, chỉ có tách người sang hai bờ thì trong trường hợp xấu nhất vẫn còn có cơ hội để xoay sở. Về việc tại sao lại phân hai người một nhóm thì tất nhiên chính là để hỗ trợ lẫn nhau tránh trượt chân mà bị nước cuốn đi.

Đồng Lộ và Thonglao là những người vượt suối đầu tiên. Con suối không lớn nên chỉ mất hơn năm phút dò dẫm, hai tên đã sang được tới bờ bên kia.

Đặt chân lên bờ, ngay lập tức bọn chúng chia nhau xông vào cánh rừng trước mặt để thám thính. Sau một hồi thấy khu rừng vẫn là một mảnh vắng lặng không một tiếng động, Đồng Lộ quay lại bắt chước tiếng thú hú lên mấy tiếng ra hiệu cho Virak và Muang Lwin.

Nhận được tín hiệu an toàn hai tên này cũng mau chóng bị bơm lợi xuống nước, bờ bên này chỉ còn lại Irsan Rimawal ở lại. Vài phút sau đó, thấy đồng đội đã qua bờ an toàn hắn mới chậm chậm theo sang.

Mọi việc tưởng như êm xuôi thuận lợi thì kỳ biến xảy ra.

Ngay khi Irsan Rimawal ra đến giữa dòng suối nơi có dòng chảy xiết nhất thì không gian xung quanh hai bên bờ bất ngờ trở nên bùng sáng bởi những ánh đèn công suất cao kèm theo đó là hàng loạt tiếng đạn lên nòng. Một giọng nói lớn bằng Anh ngữ thông qua loa phóng thanh cầm tay vang lên:

- Tất cả đứng im! Các anh đã bị bao vây. Đây là lực lượng an ninh của Việt Nam, đề nghị các anh hạ vũ khí đừng cố gắng chống cự nếu không chúng tôi sẽ phải bắt buộc nổ súng.

Sau khi giật mình vì lọt vào ổ phục kích, các thành viên của nhóm Ròng đen phản ứng cũng khá nhanh, chỉ một cái lắc mình kẻ thì đã nấp sau các thân cây ven bờ, kẻ thì nấp sau mỏm đá. Về phần Irsan Rimawal thì do đứng trơ trọi giữa suối nên không còn cách nào khác hẳn đành lao người trầm mình xuống suối.

- Tạch... tạch... tạch...

Súng lập tức nổ ran. Đạn vãi ra từ bốn hướng như mưa nhắm vào các vị trí mà mấy tên khủng bố vừa lẩn trốn.

Dưới lòng suối, đạn cây lên thành từng vệt lổm nhổm tiếp nhau. Đường như kẻ trầm mình xuống đã dính đạn bởi dưới ánh đèn soi rọi đã có thể thấy vết máu đỏ thẫm loang rộng trên mặt nước.

Về phần bốn tên khủng bố còn lại ở trên bờ mặc dù bị vây ép hai đầu nhưng vẫn bám trụ vào vật cản và quyết tâm chống trả tới cùng.

Có điều, người ít lực yếu châu chấu đá xe, đạn được lại rất mau cạn sạch nên bọn chúng dần lâm vào thế bí. Bây giờ thì cơ hội học theo gã đội trưởng lao đầu xuống nước cũng không còn bởi chỉ cần bọn chúng lộ mặt ra là sẽ dính đạn ngay.

Đồng Lộ nhìn lực lượng an ninh đang dần khép chặt vòng vây nhủ mày tìm phương án. Sau giây lát như nghĩ ra được cái gì, hắn đưa tay ra sau lưng rút ra một bình nước rồi nhìn về phía Muang Lwin đang núp ở một gốc cây gần đó gật đầu ra hiệu.

Muang Lwin hiểu ý cũng thò tay ra sau lưng cầm lấy một bình chất lỏng khác.

Đồng Lộ giơ một ngón tay lên chỉ vào mình rồi chỉ về phía trước ý nói hắn sẽ tấn công hướng đó, còn Muang Lwin thì sẽ ở hướng ngược lại.

Muang Lwin gật đầu ra hiệu đã biết. Hai tên mở nắp bình rồi co người lấy hết sức ném hai bình nước về các hướng ngược nhau sau đó ngồi thụp xuống.

- Âm... Âm... Rạt... Rạt... Rạt...

Tiếng nổ kinh thiên động địa, cát bay đá chạy kèm theo khói lửa ngùn ngụt bốc lên chiếu sáng cả mảnh rừng.

Thứ mà hai tên khủng bố vừa ném chính là loại mìn tự chế từ thuốc nổ TATP mà Muang Lwin tạo ra để phòng ngừa khi phải đối mặt với lực lượng vây quét đồng đảo mở ra một đường máu. Quả nhiên là có chỗ hữu dụng.

Ngay khi ngọn lửa bùng lên thì bốn bóng người cũng đã từ ven suối vọt ra khỏi vị trí ẩn nấp rồi chia làm bốn hướng tháo chạy vào rừng sâu.

Vụ nổ với sức ép lớn đã khiến lực lượng an ninh bất ngờ, đội hình cũng có chút bị đẩy lui vì rối loạn theo đó tạo ra sơ hở cho bốn tên Đồng Lộ tìm được một cơ hội chạy trốn.

Lý Lập thấy vậy quay sang các đồng đội quát lên:

- Các đồng chí, đối tượng có vũ khí nguy hiểm, chúng ta cần giữ khoảng cách thích hợp. Trong trường hợp cần thiết, tôi cho phép các đồng chí nổ súng tiêu diệt mục tiêu.

Nhận được lệnh, các thành viên của tiểu đội Tây Sơn lập tức chia làm 4 nhóm, mỗi nhóm 3 người cấp tốc đuổi theo phía sau.

Cánh rừng già vốn âm u yên tĩnh khi này đã là một mảnh gà bay chó chạy, tiếng người quát tháo, tiếng chó sủa lên inh ỏi, tiếng chim rừng hoảng loạn vỗ cánh phành phạch trên cao đặc biệt là thi thoảng còn có tiếng đạn nổ thành chùm.

Trong rừng,

Thonglao khi này vừa chạy loạn vừa churôi đồng:

- Mẹ nó Virak, đừng để tao gặp lại mày. Thế này mà mày bảo là an toàn à. An toàn cái chết tiệt nhà...

- Đoàng... đoàng...

- Á...

Thonglao còn chưa kịp nói hết câu thì đã cảm thấy bắp đùi đau nhói, hai chân hẫng loạn choạng rồi đổ gục xuống đất. Do khổ người hắn khá to con nên theo đà quán tính lăn vài vòng rồi mới dừng lại được, miệng mồm khi này đã ngậm đầy đất và lá cây.

Ngẩng đầu lên được thì Thonglao đã thấy hàng loạt bóng người đang áp tới để không chế lấy mình. Cấn rặng chịu đau, Thonglao đưa tay rút ra chai thuốc nổ nhưng chưa kịp mở nắp làm ra hành động nào khác thì những âm thanh đạn nổ dồn dập vang lên:

- Đoàng... đoàng...

- Á... Á

Bà vai hai bên Thonglao bị một loạt đạn xuyên thủng. Hấn gào lên đau đớn rồi nằm xụi lơ dưới đất mắt hết sức phản kháng.

Những thành viên của tiểu đội Tây Sơn theo đó lập tức lao tới không chế lấy hắn.

Đội phó Khiêm chính là người vừa nổ súng trấn áp Thonglao, thấy Thonglao đã bị triệt tiêu sức mạnh hoàn toàn Khiêm mới quay sang hai người đồng đội:

- Tên này giao lại cho anh em an ninh phía sau, chúng ta tiếp tục chia ra hỗ trợ những nhóm khác.

Đưa tay chỉ về một hướng Khiêm nói:

- Hai anh đi theo hướng này hỗ trợ nhóm cậu Khải, tôi sẽ đi hướng này theo nhóm cậu Độ. Được chứ?

Thấy hai người đồng đội đã gật đầu hiểu ý, Khiêm phát tay:

- Được rồi, hành động đi!

Nói xong, Khiêm lao về phương hướng đã xác định. Hai người đồng đội còn lại theo đó cũng lập tức động thân gấp gáp chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Truy bắt (3)

Lúc này ở một mặt khác của cánh rừng,

Trung úy Tú là thuộc nhóm truy bắt của Lý Lập. Bọn hắn theo dấu của tên khủng bố tới đây thì mất tích do vậy đành phải tách nhau ra để truy tìm độc lập.

Rừng sâu âm u, cây cối lại rậm rạp chằng chịt nên quả thực theo vết rất khó. Lăm lăm khẩu AK, đi tới dưới một tán cây Tú đứng lại đảo mắt quan sát. Có điều hắn lại chỉ mãi nhìn xung quanh mà lại không chú ý gì tới một mối nguy hiểm chí mạng đang treo lủng lẳng trên đầu.

Lúc này, phát hiện ra Tú một bóng đen chân quắp vào cành cây treo ngược người xuống phía dưới Tú, trên tay kẻ này bây giờ lại còn có một thanh trùy thủ sắc lẹm.

Ngay khi bóng đen này giơ tay chuẩn bị vòng qua cổ Tú để ôm đầu cắt cổ hắn thì một tiếng quát lớn cảnh báo vang lên:

- Tú, lăn xuống đất! Mau!

Là lính đặc công tinh nhuệ nên biết có nguy hiểm, Tú phản ứng khá mau. Hắn đổ sấp người ra đất rồi lăn vội vài vòng tránh đi được lưỡi dao từ thân sấp cửa vào cổ hắn.

Bóng đen thấy mình đã bị lộ vội vàng lộn người xuống đất rồi tiếp tục chạy. Người vừa lên tiếng cảnh báo cho Tú cũng lập tức phi thân đuổi theo.

Hai người kẻ trước người sau nối đuôi nhau rượt đuổi trong rừng. Hai người này không ai khác chính là Lý Lập và Đông Lộ.

Sau một hồi trốn chạy, biết không giải quyết dứt điểm kẻ phía sau thì mình sẽ không thể chạy thoát nên Đông Lộ nhanh tay lượm một cành cây rừng, sau khi rẽ qua một chỗ khuất hắn bắt chợt lác người ẩn vào bụi cây chờ đợi.

Lý Lập đuổi tới đây thì không thấy bóng dáng Đông Lộ đâu, hắn thận trọng cầm súng lục đi chuyển nhẹ nhàng từng bước lom lom quan sát hai bên hông phát hiện ra tung tích đối thủ.

Có điều phát hiện đâu không thấy, ngay khi Lý Lập đi ngang qua một bụi cây thì bất ngờ một cành cây to đập thẳng về phía đầu hắn. Theo phản xạ Lý Lập giơ tay lên đỡ, chân đạp lùi về phía sau.

Lực đánh rất mạnh, tuy không khiến Lý Lập gãy tay nhưng tay cầm súng của Lý Lập tê rần, khẩu súng lục cũng rơi xuống đất.

Lúc này từ trong bụi rậm, Đông Lộ nhảy ra rồi lập tức rút dao lao tới áp sát muốn đâm vào mạng sườn của Lý Lập.

Nếu nói trong các vũ khí lạnh Đông Lộ giỏi dùng cái gì nhất thì chính là dao găm, hẳn rất tự tin về điểm này. Kỹ thuật này Đông Lộ cũng không phải học được từ võ cổ truyền hay rèn luyện được ở trong quân mà chính là thông qua một khóa huấn luyện đặc biệt do chính các thành viên tinh nhuệ của Blackwater truyền thụ. Nói về nguồn gốc kỹ thuật này gọi là Lameco Knife Fighting do một võ sư tên là Felix Valencia nghiên cứu và truyền dạy, đây là một võ sư rất nổi tiếng, người này đã tham gia huấn luyện cho nhiều thế hệ các chiến binh của các tổ chức tiếng tăm toàn cầu như Green Berets, CIA, SEALs,... do vậy mức độ nguy hiểm và lợi hại của kỹ thuật này là không cần phải bàn cãi.

Lúc này, trước tình thế nguy ngập, Lý Lập bình tĩnh lách người sang để né tránh tuy vậy cũng vẫn bị dao của Đông Lộ cứa vào mạng sườn, tuy chỉ là trượt qua nhưng cũng kịp để lại một vết thương nông.

Tránh được một đòn sát thủ, Lý Lập cũng lập tức đưa tay rút dao găm bên đùi ra ứng chiến. Nếu đối thủ đã dùng tới dao thì hẳn cũng phải dùng dao, Lý Lập không kiêu ngạo tới mức nghĩ mình đủ khả năng để tay không đối phó với những tên khủng bố chuyên nghiệp như kẻ trước mắt này.

Thực tế nói về kỹ thuật chơi dao, Lý Lập cũng không có gì phải nể sợ đối thủ bởi nếu Đông Lộ có Lameco Knife Fighting thì Lý Lập lại nắm được bộ võ thuật có tên là Krav Maga mà trong đó dao găm là một trong những vũ khí cực kỳ lợi hại. Bộ võ thuật này chính là thành quả của khóa hợp tác đào tạo và trao đổi quân sự giữa lực lượng đặc công Việt Nam và lực lượng Sayeret Matkal vốn là lực lượng tinh nhuệ nhất trong biên chế quân đội Israel. Trong khóa đào tạo này Lý Lập từng thể hiện xuất sắc tới mức mà người phụ trách đào tạo phải khen ngợi hẳn là một trong những người giỏi nhất mà ông ta từng đào tạo được. Chính vì vậy Lý Lập vốn rất có lòng tin khi đối đầu với những đối thủ cũng chơi dao như mình.

Cao thủ chỉ cần nhìn bộ dáng cầm dao cũng như cách di chuyển của đối phương là nhận ra nhau ngay. Lý Lập và Đông Lộ đưa mắt gườm gườm nhau để theo dõi sơ hở của đối phương có điều thực lực hai bên đều là một chín một người nên rất khó có cơ hội để ra tay. Chính vì thế mặc dù đã đối kháng tới cả phút nhưng đôi bên lại không tiếp tục tung ra được miếng đánh nào ra hồn.

Thực chiến nó là như vậy, không hề giống như trong phim ảnh khi hai bên cứ lao vào tấn công ào ạt, động tác hoa mỹ, dao đâm, xoay, chém, chặt ầm ầm đẹp mắt rồi máu rơi tứ tung. Ở ngoài đời, đặc biệt càng là cuộc đấu sinh tử thì nhiều khi diễn biến trận đấu lại càng tẻ nhạt, đôi khi trận chiến kết thúc chỉ bởi một đòn, do vậy cả Lý Lập và Đông Lộ đều vô cùng thận trọng.

Hai người đi thành vòng tròn thi thoảng cũng có bên phát động tấn công nhưng phần nhiều là động tác giả hoặc đối phương đều có thể tránh đi được.

Đã vài phút trôi qua nhưng chưa giải quyết được đối thủ, Đông Lộ biết tình thế giằng co càng lâu thì càng bất lợi cho mình, chờ tới khi người của bên an ninh Việt Nam rầm rập kéo đến thì hẳn coi như chết chắc do vậy Đông Lộ cần phải nghĩ ra được phương án nào đó khẩn cấp.

Có lẽ hơi phân tâm nên bàn chân đang di chuyển của Đông Lộ va nhẹ vào một hòn đá nhỏ khiến khấn hơi khựng người lại. Không phải hòn đá làm chậm nhịp di chuyển của hắn mà nó lại tình cờ khiến Đông Lộ nghĩ ra một kế.

Theo đó, sau khi vờn nhau thêm giây lát Đông Lộ giả vờ sốt ruột găm nhẹ rồi giả tăng cước bộ di chuyển muốn áp sát cận chiến sinh tử với Lý Lập.

Lý Lập thấy vậy cũng lập tức đưa dao vào thế thủ chuẩn bị tiếp đón có điều bất ngờ là khi hắn thấy đối thủ lao tới được nửa chặng đường thì người này lại vấp phải một móm đá khiến cả người hắn loạng choạng.

Nhận ra cơ hội đã tới, Lý Lập lập tức vung dao định đâm vào bả vai cầm dao của Đông Lộ thì không ngờ tên này vốn đang loạng choạng lại đột nhiên cúi thấp người hạ trọng tâm ổn định cơ thể sau đó dùng một chân làm trụ cả người lảo đảo tròn như con quay lười dao theo đó cũng vẽ thành một vòng tấn công vào hạ sườn của Lý Lập.

Lý Lập lúc này đang đà lao tới thấy Đông Lộ lại có một chiêu bất ngờ như thế này thì giật mình, Lý Lập biết nếu không chặn được đòn tấn công này thì hẳn chắc chắn hắn sẽ dính chấn thương nặng.

Tình huống quả thực vô cùng nguy cấp nhưng Lý Lập lâm nguy không loạn, hẳn biết giờ đưa dao ra chặn đã không còn kịp nên quyết định không làm điều này. Theo đó Lý Lập khẽ lật cổ tay thay vì đâm ngang thì hắn tiếp tục đâm dọc xuống đầu Đông Lộ. Chiêu thức này chính là để gây ngược lại sức ép lên đối thủ, nếu Đông Lộ không thể không tránh. Phải biết để xử ra chiêu này trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc như lúc này đòi hỏi người làm ra nó phải có một sự bình tĩnh và lòng quả cảm rất lớn.

Đông Lộ thấy đối thủ dám lựa chọn đối sách đồng quy vu tận với mình thì hoảng hốt. Hắn không ngu ngốc tới mức lại đi thi gan với tên liều mạng trước mặt này theo đó vội vàng đổ chéo người sang bên lẩn lộn vài vòng tránh đi lưỡi dao sắc lẹm đang ầm ầm rơi xuống trước trán.

Lồm cồm bò dậy, Đông Lộ trợn trắng mắt mà nhìn Lý Lập, hàm răng nghiến vào nhau kèn kẹt. Quả thực đời hắn chưa bao giờ gặp phải đối thủ ngang sức ngang tài lại lý lợm như kẻ này.

Trung thực mà nói, chiêu thức này của Đông Lộ rất lợi hại, rất bất ngờ, trong trường hợp đối thủ là người bình thường thì có lẽ sẽ làm ra phản ứng ngăn chặn và né tránh chứ nào có ai lại bình tĩnh và tàn nhẫn như Lý Lập dùng tới cách cùng chết để phá tử cục.

Ở phía bên này Lý Lập vì đâm hụt nên cũng loạng choạng giây lát mới ổn định lại được bước chân. Hắn lập tức quay sang nhìn Đông Lộ gần giọng:

- Hừ, Triệu Lỗi. Anh hãy bỏ vũ khí xuống đầu hàng đi. Lực lượng của chúng tôi quanh đây đã vây chặt cả rồi. Thông tin về anh chúng tôi cũng đã thu thập được và gửi lên hình cảnh quốc tế, anh có tìm cách thoát được ra khỏi lãnh thổ Việt Nam cũng không ích lợi gì đâu.

Biết không còn thời gian để đứng đây đối co với Lý Lập được, Đông Lộ cười lạnh:

- Hừ, nói nhiều. Muốn bắt tao cũng không phải dễ đâu.

Nói xong Đông Lộ đưa tay xuống đai quần lôi ra một quả lựu đạn rồi lùi dần ra phía sau. Nhìn về hình dáng có thể thấy cái này không phải là mìn TATP tự chế mà chính là một quả lựu đạn hàng thật giá thật. Đây là một trong số những thứ vũ khí ít ỏi mà nhóm Rồng đen có thể tuồn vào Việt Nam.

Thấy Đông Lộ sử dụng tới hàng nóng, Lý Lập không dám đuổi theo.

Đông Lộ kéo giãn được một khoảng cách an toàn thì buông lời đe dọa:

- Hừ đáng lẽ quả lựu đạn này là để dùng phá vây nhưng mày quả là khó giải quyết. Được rồi, xem như dùng với mày cũng không hẳn là lãng phí.

Nói xong, Đông Lộ dùng răng giật bung chốt an toàn, khi hấn định vùng tay ném nó về phía Lý Lập thì:

- Đoàng... đoàng... đoàng...

Những tiếng súng giòn giã vang lên.

Đông Lộ chưa kịp ném đã trúng phải cả loạt đạn, hấn trợn mắt nhìn trần trời về phía vừa nổ súng thì chỉ thấy không biết từ bao giờ chỗ này lại đã có thêm một người mặc trang phục giống như tên đang đối đầu với hấn.

Đông Lộ khụy xuống, trên tay vẫn cầm quả lựu đạn đã mở chốt. Hấn cố gắng muốn ném mạnh trái lựu đạn này đi nhưng bây giờ cả người gần như không còn sức.

- Bịch...

Quả lựu đạn rơi xuống đất rồi lăn nhẹ trước ánh mắt vô lực và kinh hãi của Đông Lộ. Sau đó:

- Àm...

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, dưới sức ép của vụ nổ cả người Đông Lộ chia năm xẻ bảy văng ra khắp đất, cả người chết không còn lành lặn.

Ở phía đối diện, Lý Lập thì đã kịp thời nằm sấp xuống đất nên ngoài tóc tai bị lá cây bám vào và bị ù tai vì tiếng nổ thì hấn không bị tổn hại gì thực chất.

“Lý Lập, Lý lập... anh có bị làm sao không vậy?” - Là tiếng của đội phó Khiêm.

Khiêm chạy đến bên cạnh Lý Lập định dìu hấn lên nhưng Lý Lập xua tay:

- Uhm... tôi không sao!

Nói xong như để chứng thực cho lời nói của mình, Lý Lập chống tay ngồi dậy rồi phui phui rác bẩn bám trên tóc. Liếc mắt nhìn Khiêm, Lý Lập hỏi:

- Sao anh lại ở đây? Những tên kia thế nào rồi?

- Uhm, trước thời điểm tôi tới đây thì đã bắt được hai tên, không chết nhưng bị thương khá nặng. Tôi chạy về phía anh thì gặp cậu Tú nói anh đang đuổi theo hướng này nên mới chạy tới đây.

- Nói vậy là vẫn còn một tên?

- Uhm, nhưng chắc sẽ mau chóng bắt được thôi. Người của chúng ta đang tập trung cả vào hướng đó.

Khiêm vừa nói xong thì từ xa nghe thấy tiếng súng vọng lại:

- Đoàng... đoàng... đoàng...

Khiêm quay sang nhìn Lý Lập ra dấu chiến thắng:

- Đội trưởng, thấy không? Có vẻ tên cuối cùng cũng đã bị hạ rồi!

Lý Lập nghe xong không nói gì, khẽ liếc mắt về phía xác của Đông Lộ lúc này đang vương vãi khắp nơi trên đất. Mặc dù là đối thủ sinh tử nhưng hấn vẫn có chút thương cảm lúc đầu lắm bầm:

- Triệu Lỗi, phải chi anh hợp tác một chút thì đã không xảy ra tình trạng này. Sao lại cứ phải cố chấp như vậy chứ?

Khiêm đứng một bên không biết nói gì cũng chỉ đành đưa tay vỗ vỗ vai Lý Lập đồng cảm với hấn:

- Đội trưởng, đó là mệnh của anh ta! Chúng ta đi thôi!

*****

Hai tiếng sau,

Trong căn phòng họp tác chiến của Công an Huyện Ia H'Drail, Lý Lập nhắc lên điện thoại quay một số máy. Khi đầu dây bên kia có người bắt máy hẳn cất lời thông báo:

- Báo cáo thiếu tướng, chiến dịch Ia H'Drail đã hoàn tất. Bọn khủng bố đã bị bắt hoặc tiêu diệt toàn bộ. Bọn chúng có năm tên, hiện tại chúng tôi đã không chế được ba tên, một tên đã chết, một tên bị cuốn trôi theo dòng nước lũ, lực lượng chức năng đang tìm kiếm để trục vớt xác. Tôi báo cáo đề thiếu tướng cử người tiếp quản các công việc tiếp theo. Tiểu đội Tây Sơn xin được rút quân trở về đơn vị nhận mệnh lệnh mới!

Đầu dây bên kia nghe xong thì vang lên giọng nói vui mừng:

- Ha ha, các cậu làm tốt lắm. Lần này trở về tôi sẽ đề nghị nâng quân hàm đột xuất cho toàn bộ các thành viên. Được rồi, cũng vất vả cả đêm rồi, các cậu nghỉ ngơi đi! Các công tác khác tôi sẽ bố trí cho người tiếp quản! Cậu yên tâm!

- Vâng, cảm ơn thiếu tướng! Vậy tôi xin cúp máy! Chào thiếu tướng!

Lý Lập để điện thoại xuống bàn.

Như vậy là một nhiệm vụ nguy hiểm nữa đã được bọn hắn hoàn tất góp thêm một vết son vào bảng chiến công hiển hách của tiểu đội Tây Sơn, xứng đáng với sự tin cậy và kỳ vọng mà thượng cấp đã tin tưởng giao phó.

Lý Lập vui vẻ đi ra ngoài để thông báo lệnh rút quân cho anh em có điều hắn lại không biết được rằng vào lúc này, trong rừng sâu của Ia H'Drail, tại bờ đá của vùng hạ nguồn, những ngón tay trắng bệch của một xác người nhuộm máu lại bỗng dưng động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Ý tưởng sản xuất Điện thoại Di động

Sáng hôm sau,

Lý Đông vừa ăn sáng xong thì nhận được điện thoại của Bùi Lợi. Hắn nhắc máy lên rồi nói:

- Alo, chú Lợi, tôi nghe đây!

Đầu dây bên kia vang lên tiếng trả lời:

- Vâng, chủ tịch, tôi gọi để thông báo bên an ninh đã bắt được các đối tượng khủng bố nhà máy của chúng ta.

Lý Đông dựng thẳng người vui vẻ hỏi lại:

- Nhanh thế à?

Bùi Lợi khẳng định:

- Vâng, tôi cũng hơi bất ngờ nhưng tin này là do đích thân Đại tá Nguyễn Trường, Cục trưởng cục An ninh A92 thông báo nên không thể giả được. An ninh nước ta quả là tài giỏi, làm quá tốt rồi!

Lý Đông cười lớn:

- Ha ha, vậy bọn chúng thế nào rồi?

- Uhm... theo như anh Nguyễn Trường nói thì trong quá trình truy bắt, bọn chúng bị dính chấn thương và tạm thời được điều trị tại Bệnh viện Đa khoa Tỉnh Kontum. Sau khi sức khỏe ổn định, bọn chúng mới được di lý về Hà Đô để phục vụ công tác điều tra.

Lý Đông gật gù:

- Nói vậy là cơ quan điều tra cũng chưa khai thác được thông tin gì nhỉ?

Bùi Lợi xác nhận:

- Vâng, hiện tại do sức khỏe của mấy bên khủng bố chưa ổn định nên bên an ninh cũng không thể triển khai nghiệp vụ được. Có lẽ phải một hai hôm nữa chúng ta mới có thể có tin tức.

Lý Đông trầm ngâm giây lát rồi trả lời:

- Uhm... nếu vậy chủ tiếp tục phối hợp và bám sát với cơ quan điều tra, chúng ta cần sớm biết được manh mối những kẻ đứng sau lưng thao túng chuyện này. Phải nắm được đối thủ là ai thì chúng ta mới có biện pháp phòng vệ thích đáng.

- Vâng, chủ tịch tôi biết rồi. Tôi vẫn đang trao đổi liên tục với bên an ninh. Chủ tịch an tâm!

Nghe tới đây, Lý Đông liếc nhìn điện thoại thấy đã tới giờ tới trường hán chủ động kết thúc cuộc gọi:

- Được, Chủ Lợi, nếu không còn vấn đề gì khác tôi cúp máy trước. Đến giờ phải tới lớp rồi, sáng nay tôi còn có tiết kiểm tra giữa kỳ.

Đầu dây bên kia, Bùi Lợi nghe xong lời thoại của Lý Đông thì cảm thấy rất buồn cười. Theo suy nghĩ của Bùi Lợi, ông ta thật không hiểu Lý Đông vì sao lại phải bỏ công, bỏ sức, bỏ thời gian để tham gia một chương trình đào tạo mà chỉ mang lý thuyết là chính ở trường Đại học. Các giáo sư kinh tế trong nước đa phần đều đa phần chưa từng trải việc điều hành trực tiếp một tổ chức kinh tế hoặc có liên quan tới kinh tế nào do vậy những bài giảng rất thiếu tính thực tiễn, chủ yếu cóp nhặt từ giáo trình nước ngoài về biến tấu lại cho phù hợp với bối cảnh kinh tế và chính trị trong nước mà thôi. Sinh viên học gạo thi gạo, ra trường kiến thức trong trường đều bỏ lại hết để doanh nghiệp và xã hội dạy lại các bài học vỡ lòng từ đầu, do vậy mới có tình cảnh sinh viên bằng đồ sau nhiều năm vẫn là nhân viên làm thuê với đồng lương lẹt đẹt, kẻ học trung bình hoặc thậm chí không qua đại học lại trở thành ông chủ của nhiều người có bằng cấp cao. Thực trạng giáo dục của Việt Nam vốn chính là như vậy.

Mặt khác theo Bùi Lợi, học hành chẳng phải chỉ là để kiếm tiền sao? Mà nói tới tiền thì... Lý Đông còn thiếu?

Nói đùa, tài sản mà Lý Đông đang có theo Bùi Lợi biết nếu mà tính ra chắc phải bằng GDP cả nước vài năm trước đó cộng lại thì tiền chắc không phải là lý do để Lý Đông đi học.

Có điều nghĩ là nghĩ như vậy nhưng Lý Đông là chủ tịch, quyết định như thế nào, nên làm việc gì là quyền của hắn, Bùi Lợi nào dám can thiệp hay nói ra nói vào cái gì, việc của ông ta là điều hành cho tốt một phần cơ nghiệp mà Lý Đông đã tin tưởng giao phó mà thôi.

Lý Đông đã nói như vậy, Bùi Lợi cũng không có việc gì cần báo cáo thêm nên lên tiếng hỏi đáp:

- Vâng, có gì tôi sẽ thông báo lại Chủ tịch! Chào Chủ tịch!

- Uhm, chào chú!

Kết thúc cuộc gọi, Lý Đông đứng lên khỏi bàn ăn, lên phòng thay đồ rồi ra lấy xe đến lớp.

*****

Mười lăm phút sau,

Bước vào cửa lớp, Lý Đông ngạc nhiên khi thấy bạn bè túm tụm đứng xung quanh Trần Độ bàn tán rôm rả chuyện gì đó.

Bản tính tò mò nổi lên, Lý Đông tiến lại vỗ vai một người bạn rồi lên tiếng hỏi:

- Ê Vũ, làm gì mà bọn mày đứng hết ở đây vậy?

Vũ quay sang, nhận ra là Lý Đông hán liền trả lời:

- À, thằng Độ nó mới được ông già mua cho con O2 XDA III xịn lắm, màn hình cảm ứng còn kết nối được Wifi. Lát mày mượn nó dùng thử xem, hay lắm!

Nghe được câu trả lời Lý Đông gạt gù ra vẻ đã biết rồi quay sang nhìn về phía chiếc điện thoại đang được bạn bè tranh nhau truyền tay.

Nhìn bề ngoài, đó là một chiếc điện thoại có kiểu dáng nam tính, to bệ với màn hình cảm ứng điện trở 3,5 inch và bộ khung kim loại chắc chắn. Đã lâu lắm Lý Đông lại mới thấy có người dùng tới dòng điện thoại này bởi ở đời trước Lý Đông biết O2 ban đầu có vẻ như là thời thượng là xu hướng nhưng cũng chỉ là một sản phẩm sớm nở tối tàn, rất nhanh lỗi thời trước sự bùng nổ của một dòng điện thoại smart phone đình đám khác - "Iphone"

Lý Đông biết nếu như sự xuất hiện của mình không làm lệch dòng chảy lịch sử thì chỉ một hai năm tới hãng công nghệ khổng lồ của nước Mỹ - Apple sẽ chính thức cho ra mắt dòng sản phẩm danh tiếng này.

Có thể nói Apple với sự ra mắt sản phẩm Iphone độc đáo đã cho các hãng khác biết điện thoại vốn là nên được làm như thế nào, và thế nào mới chân chính gọi là một sản phẩm công nghệ tiên tiến.

Iphone xuất hiện đã tạo ra một cuộc cách mạng rất lớn trong cách người tiêu dùng sử dụng điện thoại. Nó là một sản phẩm tổng hợp của một chiếc iPod màn hình rộng điều khiển bằng cảm ứng, một chiếc điện thoại di động mang tính cách mạng và một sự đột phá của thiết bị Internet.

Rất hiếm có công ty nào có thể làm “cách mạng” cả ngành công nghệ. Nhưng Apple đã làm được không chỉ một lần, theo đó iPhone chính là lần thứ ba của họ sau hai lần trước đó là máy tính Mac và máy nghe nhạc cá nhân iPod.

Trên Iphone, Apple đã loại bỏ bàn phím vật lý và bút stylus, những tính năng đã tồn tại trên các máy BlackBerry, Motorola hay Palm. Giao diện người dùng có thể tương tác chỉ với đầu ngón tay cùng với tính năng đa nhiệm cho phép người dùng chuyển liên tục từ các ứng dụng nghe nhạc, gọi điện, duyệt web và ngược lại.

Đây là những công nghệ sau đó đã trở nên phổ biến trong toàn ngành công nghiệp điện thoại di động, nhưng ở thời điểm Iphone ra đời, những gì mà Apple làm được trên iPhone trông như được lấy ra từ phim khoa học viễn tưởng vậy. Apple đã từng phát biểu rằng: “iPhone là một sản phẩm mang tính cách mạng và đi trước những điện thoại khác ít nhất là 5 năm. Tất cả chúng ta khi sinh ra đều được sở hữu một “công cụ trở” – ngón tay của chúng ta – và iPhone sẽ dùng chúng để tạo nên một giao diện người dùng mang tính cách mạng nhất kể từ khi chuột máy tính ra đời.”

Ngoài phần cứng thuộc hàng “khủng” ở thời điểm đó, iPhone cũng được trang bị một vài cảm biến để tăng cường trải nghiệm của người dùng, như cảm biến gia tốc để thiết bị có thể tự động xoay màn hình, cảm biến tiệm cận cho phép màn hình tự động tắt khi ở gần khuôn mặt và cảm biến ánh sáng có thể tự động điều chỉnh độ sáng của màn hình. Cuối cùng, iPhone có thể đồng bộ với iTunes bằng thiết bị Dock, thứ vốn đã rất hữu dụng với các người dùng iPod trước đây.

Iphone đã khởi đầu cho thời đại smartphone, thời đại mà điện thoại thông minh đã trở thành một vật gì đó thiết thân, thậm chí người ta có thể quên ăn quên uống chỉ để cắm đầu vào màn hình của chiếc điện thoại. Nằm trong tay một chiếc Iphone người dùng có thể ngồi nhà mà theo dõi được cả thế giới, làm được rất nhiều điều. Càng phát triển hơn, Iphone càng tích hợp thêm nhiều tính năng để dần thay thế cho nhiều sản phẩm công nghệ khác, nó đã vượt qua rất xa công năng của một chiếc điện thoại. Và nói cho đúng thì Iphone đã không chỉ còn là một chiếc điện thoại.

Với những ưu việt của mình, trong suốt cả một thập kỷ kể từ khi nó ra đời cho tới trước khi Lý Đông trọng sinh, Iphone chưa bao giờ hết sốt.

Mỗi một đời Iphone ra đời đều lập tức tạo ra sự chú ý mãnh liệt của truyền thông và người tiêu dùng.

Hình ảnh hàng đoàn người xếp hàng từ đêm hôm trước chờ đợi chỉ để trở thành người nắm trong tay những chiếc Iphone đầu tiên đã trở nên phổ biến. Gần như chưa bao giờ người ta có thể thấy được một sự khao khát lớn như thế từ người tiêu dùng đối với một sản phẩm.

Iphone đã trở thành xu hướng, là đại diện cho tiến bộ và đẳng cấp, là thiết bị tùy thân không thể thiếu của nhiều người. Thậm chí ngay cả khi Apple đã cho ra đời những dòng mới hơn thì những chiếc Iphone đời cũ vẫn không hề mất đi sức hút, nó vẫn là khao khát của nhiều người. Trong thực tế có người vì để sở hữu một chiếc Iphone đã phải nhịn ăn nhịn mặc tiết kiệm cả năm lương hoặc vay mượn người thân bạn bè để thỏa mãn niềm đam mê với sản phẩm này, cường điệu hơn báo chí cũng từng đăng tin một số cô gái trẻ vì muốn có tiền để sở hữu một chiếc Iphone đã chấp nhận qua đêm cùng với người lạ.

Bây giờ, nhìn thấy vẻ mặt yêu thích của bạn bè với chiếc O2 với những tính năng còn khá sơ khai nếu đem so với Iphone, Lý Đông có thể hiểu ra tại sao Iphone có thể vượt lên mọi hãng khác để thống trị thị trường thế giới di động như vậy.

Không nghĩ đến thì thôi, nghĩ tới thì trong lòng Lý Đông lại dâng lên một niềm cảm hứng mới.

Lý Đông bỗng tự hỏi có khi nào chính hắn mới là người sáng tạo ra một sản phẩm tương tự như Iphone trong đời này? Tình cảnh sẽ như thế nào khi bản thân được chứng kiến người ta chen nhau chỉ để sở hữu được một chiếc điện thoại do hắn sản xuất ra?

Không đoán chắc được là như thế nào nhưng hiển nhiên là sẽ rất có cảm giác thành tựu đi.

Theo trí nhớ, Lý Đông biết Iphone hiện vẫn còn nằm trong giai đoạn nghiên cứu, thế hệ đầu tiên của Iphone được giới thiệu từ giữa năm 2007 và mãi tận giữa năm 2008 phiên bản Iphone 3G, bản bắt đầu tạo ra sức hút khủng khiếp cho chiếc điện thoại này mới được ra mắt.

Lý Đông tuy không phải là một người đam mê công nghệ nhưng danh tiếng của Iphone lại như sấm động bên tai đồng thời vì lý do công việc, hắn cũng phải thường xuyên cập nhật và đổi mới điện thoại nên Lý Đông cơ bản nắm vững được xu hướng phát triển cũng như ưu nhược điểm của các đời sản phẩm này.

Nói như vậy để thấy thời gian cho Lý Đông vẫn là quá đủ. Lý Đông nếu có thể kết hợp những hiểu biết này với các công nghệ mà hắn đang có chắc chắn sẽ tạo ra một sản phẩm vượt trội so với Iphone nguyên bản, đủ sức để Apple xuống một đầu tương tự như cách Apple đã làm với những đối thủ khác.

Apple có thể là một tượng đài, là tập đoàn hùng mạnh số một trong đời trước nhưng đời này thì chưa phải. Thực tế mà nói thì Apple bây giờ cũng mới chỉ là một tay mới trong ngành công nghiệp điện thoại di động mà thôi.

Lý Đông nếu thực có ý định gia nhập ngành này sẽ không lo chuyện bị kiện tội ăn cắp bản quyền giống như Samsung từng bị Apple kiện trong đời trước.

Apple rõ ràng không có cơ sở để làm điều này bởi nói cho đúng thì Lý Đông cũng không hề sao chép công nghệ của bọn họ. Công nghệ hắn sử dụng mặc dù sẽ có cùng tính năng nhưng đây là tri thức công nghệ của nền văn minh trước. Nó thậm chí còn tiên tiến hơn những gì mà Apple với năng lực hiện tại của mình có thể làm ra. Vậy thì bọn họ có gì để mà kiện, giữa hai sản phẩm có điểm gì giống nhau thì chỉ là về mặt ý tưởng ứng dụng vượt thời đại mà thôi. Nói vậy nhưng suy cho cùng thì ý tưởng vẫn chưa thành sản phẩm thì cũng vẫn chỉ là ý tưởng, người nào tạo ra sản phẩm trước thì phần lý mới chân chính thuộc về người đó.

Mãi mê với những suy nghĩ và ý định của mình, Lý Đông không nghe thấy tiếng chuông báo hiệu vào tiết đã văng lên. Hắn cứ một mình đứng ngơ ngẩn ở giữa lớp nhìn chăm chăm về một phía. Một cô gái ở hướng này thấy Lý Đông cứ nhìn như vậy ai cũng tưởng là hắn đang ngắm nhìn mình thay nhau đỏ

mặt.

Trong số này cũng có vài người lớn gan thi thoảng liếc mắt về phía Lý Đông đưa tình khiến cho người nào đó thấy vậy thì nổi lên sự tức giận. Không chịu được cảnh chứng mắt gai tai, người này liền đứng lên tiến về phía Lý Đông kéo áo hắn:

- Này, Lý Đông, cậu không về chỗ ngồi định đứng đây mà nghe giảng à?

Lời nói quả có tác dụng, Lý Đông giật mình tỉnh lại sau đó quay sang nhìn cô gái dễ thương bên cạnh gật đầu cười nói:

- À, Đinh Hương, mình xin lỗi. Tại đang nghĩ tới một chuyện khác nên không để ý. Mình về chỗ ngay đây!

Nói xong, bỏ mặt khuôn mặt đang còn có chút nóng nảy của Đinh Hương, Lý Đông chậm rãi tiến về chỗ ngồi của mình. Hắn đang nghĩ xem ra mấy ngày sắp tới bản thân sẽ phải tương đối bận rộn với ý tưởng vừa nảy ra trong đầu rồi.

Lý Đông hứng thú với những toan tính của mình nhưng lại quên mất rằng cứ mỗi khi hứng thú của hắn nổi lên ở một lĩnh vực nào đó lại luôn gây nên những trận cuồng phong mang tới tai họa cho người khác. Mà nạn nhân sắp tới đây lại chính là một người đàn ông gầy gò khi này đang ngồi ở bờ bên kia Đại Tây Dương chăm chú xem xét bản thiết kế với những hình vẽ đa dạng trên tay.

Người này không ai khác mà chính là Steve Job, CEO của Apple. Với dự án Iphone được thai nghén từ năm 2005, ông ta đang đặt rất nhiều kỳ vọng vào sản phẩm này. Bằng tầm nhìn chiến lược của mình hơn ai hết trong tập đoàn, Steve Job tin tưởng Iphone sẽ đủ sức thay đổi được thế giới, góp phần nâng Apple lên một tầm cao mới.

Tâm huyết và bỏ ra rất nhiều trí tuệ và công sức và dường như thành công sẽ chờ đợi trước mắt nhưng Steve Job lại không lường được rằng, ở phương Đông bởi vì sự hứng khởi của một nhân vật kỳ lạ trong vài giây trước đó, những gì tưởng như chắc chắn lại bỗng trở thành mong manh. Và trong đời này chỉ vì lý do này mà có lẽ thế giới sẽ không được thấy một Iphone chấn động toàn cầu mà thay vào đó sẽ là một Gphone, Nphone hay Xphone nào đó. Tất cả quỹ tích phát triển của Apple nói riêng và ngành điện thoại nói chung sẽ phải vì nhân vật này mà thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Văn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Sơ nhập Kỷ Nguyên

Ngày 10 tháng 4 năm 2006,

Đông Thành, tòa nhà Tổng bộ The Wind of the Sea,

Nhìn những người bảo an rầm rầm phong tỏa cửa ra vào, tay thì liên tục nâng bộ đàm thông báo tin tức với nhau, lại thấy có sự có mặt của Giám đốc an ninh Đồng Thiết tại sảnh chính lầu một của tòa nhà, các nhân viên của Kỷ nguyên mới đều biết là sắp có một nhân vật quan trọng tới đây.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cũng không mất bao lâu thời gian từ phía cổng chính một đoàn xe bọc thép nối đuôi nhau lũ lượt đi vào. Đoàn xe không đi vào hướng hầm ngầm gửi xe như nhiều trường hợp khác mà theo đường dẫn đi thẳng lên bãi đỗ tạm phía trước cửa vào sảnh chính tòa nhà.

Khi đoàn xe dừng lại, lực lượng an ninh lập tức tỏa ra bao bọc xung quanh đảm bảo không một đối tượng tình nghi nào có thể bất ngờ xông tới gây ra nguy hiểm cho người cần bảo vệ.

Không chỉ lực lượng an ninh của tòa nhà mà từ những chiếc xe bọc thép, những hộ vệ cá nhân cũng ào ào xuất hiện, đôi mắt sau những cặp kính đen lia quét xung quanh.

Thấy không có gì bất ổn, người đội trưởng của nhóm vệ sĩ mới nhìn về phía chiếc xe ở giữa ra hiệu. Lúc này, từ bên buồng lái một người thanh niên cao lớn mới mở cửa đi ra rồi vòng qua đầu xe mở cửa.

Rất nhiều ánh mắt nhân viên của Kỷ nguyên mới đều đổ dồn về phía người mới đến. Trong số này có cả nhân viên mới và nhân viên cũ. Người cũ thì còn có thể một hai đoán ra nhân vật vừa tới là ai nhưng những người mới thì hiển nhiên mơ hồ không rõ.

Mà cho dù đã biết thì ngay cả với người cũ cơ hội được nhìn thấy nhân vật trước mắt này đều cũng thật là rất hiếm hoi do vậy ai cũng chăm chú nhìn về hướng này.

Ở một góc, có hai cô gái trẻ đang thi thoảng nhỏ to nghị luận:

- Này Phuong, cậu đoán xem là ai vậy nhỉ? Nhìn dàn hộ tống thế kia thì chắc là quan chức nào đó rồi.

- Uhm... Mình nghĩ không phải đâu. Nếu là vị nào thì xe phải có biển xanh chứ. Cậu nhìn xem kia toàn xe biển số thường mà.

- Ủ nhĩ, dàn xe này mang biển Hà Đô, hay là của phía đối tác?

- Có lẽ vậy nhưng đối tác nào mà lại xuất hiện long trọng như vậy? Cậu thấy ở Việt Nam hiện nay còn có công ty hay tổ chức nào đến Kỳ nguyên mới mà lại làm ra động tĩnh lớn như vậy không?

- Nhưng có thể là các đối tác nước ngoài thì sao?

- Không phải đâu, nếu là đối tác nước ngoài thì họ cũng có khu vực đón tiếp riêng không thể ào ào chạy vào đây được đâu?

- Ủ... cậu có nghĩ hay là xe của chủ tịch nhĩ?

- Chủ tịch? Uhm... có thể lắm, đúng là không nghĩ tới.

- Ủ, chắc vậy quá. Cũng tại chủ tịch ít xuất hiện nên chúng ta không biết ngài ấy đi xe gì thôi.

- Mà cậu thấy mặt chủ tịch bao giờ chưa?

- Rồi, mình thấy một lần rồi.

- Oa, vậy chủ tịch nhìn thế nào? Có đúng là đẹp trai như lời đồn không?

- Ha ha... hỏi làm gì, chờ một chút nữa thì chẳng phải thấy sao? Ồ, mau nhìn... người ra rồi kìa!

Hai cô gái chăm chú nhìn về phía dàn xe đặc biệt là chiếc xe ở giữa. Theo đó, từ trên xe một chàng trai tuấn lãng và lịch lãm bước xuống. Ngay khi hắn vừa xuất hiện thì bên trong tòa nhà không gian như bùng nổ đủ thứ bình luận hỗn loạn:

- Chủ tịch, hóa ra là chủ tịch!

- Ô, đúng là chủ tịch rồi! Trời ơi đẹp trai như trong truyền thuyết! - Một cô gái mắt đầy ánh sao lên tiếng.

- Đúng thế, như tài tử Hàn Quốc vậy – Có giọng của một cô gái khác phụ họa.

- Hừ... đẹp trai thì cũng không tới lượt các cô đâu. Không thấy phía sau chủ tịch còn có người khác à?

- A.... cô gái? Trời ạ, đẹp thật đấy!

- Ai vậy? Không phải là chủ tịch phụ nhân tương lai chứ?

- Mình nghĩ là như vậy lắm.

- ...

Những ánh mắt tò mò lại lập tức chuyển qua chuyển lại giữa cặp nam nữ mới tới mà nhỏ to đánh giá.

Thủy Tiên nổi gót theo Lý Đông từ trong xe chui ra ngoài. Mặc dù đã nhận lời đáp ứng Lý Đông về tiếp nhận vị trí Tổng Giám đốc Ngân hàng Kỳ nguyên từ khoảng mấy tháng trước nhưng do bận bịu sắp xếp công việc ở công ty gia đình nên đến mãi hôm nay nàng mới có thể buông tay để cùng Lý Đông trở về Đông Thành nhậm chức.

Khỏi phải nói, cũng giống như nhiều người khác ngay khi vừa tới đây nàng đã bị khí thế ngạo vĩ của nơi này gây ra cảm giác choáng ngợp. Thủy Tiên không phải người cô lậu, nàng cũng đã có dịp đi nhiều nước nhưng ngay cả ở châu Âu và nước Mỹ nàng cũng chưa từng chứng kiến một tòa nhà của tập đoàn nào có quy mô hoành tráng và thiết kế đẹp đẽ như The Wind of The Sea, thậm chí đến cả tổng bộ của những gã khổng lồ như Google hay Microsoft cũng còn phải thua kém rất nhiều. Đứng ở dưới chân tòa nhà, nếu không phải tận mắt kiểm chứng có lẽ Thủy Tiên sẽ không thể tin được nó lại được xây dựng nên và sở hữu bởi chàng trai mới ngấp nghé tuổi hai mươi bên cạnh mình.

Nếu có điều gì đó để nói về thái độ của Thủy Tiên dành cho Lý Đông lúc này thì chính là tràn ngập ngưỡng mộ và tự hào.

Nói nàng tự hào không phải là nói quá bởi vì nó có nguyên do của nó. Phải biết chỉ mấy năm trước thôi, khi nàng sang Yale du học bạn bè và nhiều người còn không biết Việt Nam là quốc gia nằm ở nơi nào trên thế giới, nhiều người thậm chí còn nhầm lẫn với một tiểu quốc ở châu Phi. Khỏi phải nói khi nghe được những lời như vậy Thủy Tiên buồn lòng tới như thế nào.

Có điều dường như bây giờ thời thế đã thay đổi bởi hãy nhìn mà xem, trên thế giới bây giờ có quốc gia nào mà không có sự xuất hiện của pin nano, pin mặt trời hoặc SE-Car (Sun Energy Car).

Danh tiếng của nơi sản xuất ra những sản phẩm đình đám này đã vang xa toàn cầu theo đó có lẽ khi gặp lại bạn bè Thủy Tiên có thể thẳng lưng ưỡn ngực mà nói với bạn bè rằng “Nếu đến giờ các bạn còn không biết đất nước Việt Nam của mình nằm ở đâu trên thế giới thì các bạn đã trở thành những người lạc hậu rồi”

Thủy Tiên hoàn toàn có thể tự tin nói như vậy bởi rõ ràng các sản phẩm của Kỳ nguyên mới đã xâm nhập rất sâu vào nhiều ngành công nghệ và đời sống.

Không nói những cái khác chỉ đơn giản như sản phẩm pin điện chẳng hạn. Ai cũng biết pin được sử dụng trong rất nhiều thứ, gần như không một thiết bị điện tử gia dụng cũng như công nghiệp nào không dùng đến pin. Bây giờ nếu người tiêu dùng phải mua pin người ta sẽ nghĩ ngay tới pin nano của Kỳ nguyên mới. Sự thống lĩnh thị trường của loại sản phẩm này đã là tuyệt đối, gần như không có đối thủ.

Một tập đoàn làm được tới mức như vậy đã là rất khó ấy vậy mà Kỳ nguyên mới liên tục lập nên kỳ tích với các sản phẩm khác như pin mặt trời hay SE – Car. Trên thế giới bây giờ, tại rất nhiều quốc gia, pin mặt trời của Kỳ nguyên mới đã trở thành một chuẩn mực kỹ thuật xây dựng, là yêu cầu bắt buộc của chủ đầu tư với nhà thầu trong thi công. Một tòa kiến trúc có khả năng tự sản sinh năng lượng để vận hành rõ ràng là một sự hấp dẫn rất lớn với bất cứ cá nhân hoặc tổ chức nào, với việc lắp đặt pin mặt trời thì sẽ tiết kiệm được rất nhiều chi phí cho tiêu dùng năng lượng hàng năm.

Hay ở một vị trí khác, hãy rời bỏ các tòa nhà để ra đường. Không khó để người ta có thể nhận ra ngày càng nhiều hơn những chiếc xe ô tô với biểu tượng mặt trời cách điệu đang dần thay thế cho những chiếc ô tô truyền thống, thậm chí ngay tại các quốc gia hàn đới và ôn đới nơi có ánh sáng mặt trời yếu ớt, mặc dù hệ thống sạc điện tương tự như bột xăng trên đường chưa phát triển nhưng với những tiện ích của nó với môi trường cũng đang được người tiêu dùng và chính phủ chú ý đến nhiều hơn. Dĩ nhiên việc này đã hứa hẹn một triển vọng thâm nhập thị trường rất lớn của SE Car tại các thị trường này.

Tất nhiên một Kỳ nguyên mới hùng mạnh không hoàn toàn đại diện cho một Việt Nam hùng mạnh nhưng rõ ràng với sự xuất hiện của tập đoàn này đã góp phần quảng bá hình ảnh của Việt Nam ra thế giới rất lớn.

Người dân trên thế giới sẽ không còn có những nhận định như Việt Nam là một quốc gia lạc hậu, là một nước nghèo nàn, là quốc gia nông nghiệp thuần túy. Với những pin nano, pin mặt trời, xe ô tô điện ra đời buộc thế giới phải thừa nhận Việt Nam đã bắt đầu trở thành một quốc gia công nghiệp, là quốc gia có thể cho ra đời những sản phẩm mà ngay cả những nước công nghiệp hùng mạnh khác cũng không thể tạo ra.

Do đó không có gì là sai khi cho rằng với một đất nước có thể sản xuất ra những sản phẩm tiên tiến thay đổi thế giới như vậy mà cho tới hiện tại còn có người không biết tới thì rõ ràng người này chẳng phải là quá tụt hậu rồi hay sao?

Nhìn bóng lưng rộng lớn của Lý Đông, Thủy Tiên dâng lên một sự kỳ vọng rất lớn. Trong lòng nàng thầm nhủ không biết rốt cục thì con người này có thể đi được bao xa, bay lên tới độ nào. Lý Đông bây giờ đang còn rất trẻ, nhiệt huyết, sức lực và thời gian còn rất nhiều, nếu Kỳ nguyên mới giữ được nhịp độ phát triển này thì tương lai sẽ thực sự là một gã khổng lồ, quyền lực chi phối cả thế giới.

Lý Đông bây giờ giác quan rất nhạy bén, cảm thấy có người đang nhìn mình, Lý Đông quay sang thì bắt gặp ánh mắt của Thủy Tiên. Hắn mỉm cười hỏi nàng:

- Thế nào chị Thủy Tiên? Chị hài lòng với cơ ngơi của tập đoàn chứ?

Thủy Tiên vui vẻ gật đầu:

- Đương nhiên rồi! Quả là rất xứng với tầm vóc của Kỳ nguyên mới. Có điều chị thấy hình như các phòng làm việc của lầu 1 chưa có người vào trụ thì phải

Lý Đông gật đầu:

- Ha ha, đúng rồi sau này toàn bộ khu văn phòng tại lầu 1 và lầu 2 sẽ giao cho Chị dùng làm Hội sở chính của ngân hàng. Khác với các ngân hàng khác, chúng ta sẽ không đặt Hội sở tại Hà Nội hay Sài Thành. Trong quy hoạch phát triển của tập đoàn thì tất cả các sản nghiệp vệ tinh của Kỳ nguyên mới đều phải lấy Đông Thành làm trung tâm.

Thủy Tiên hơi khó hiểu hỏi lại:

- Nhưng Đông Thành có phải là hơi quá nhỏ không?

Lý Đông mỉm cười:

- Cái này chị không cần lo. Với sự phát triển của Kỳ nguyên mới thì không bao lâu nữa Đông Thành sẽ được nâng cấp thành thành phố trực thuộc trung ương. Một mặt nào đó Đông Thành sẽ có mức độ phồn thịnh và ý nghĩa kinh tế địa chính trị còn quan trọng hơn Hà Nội và Sài Thành. Đông Thành sẽ dần trở thành trung tâm kinh tế chính trị của cả vùng Đông Bắc này do vậy không cần lo Đông Thành quá nhỏ, cái cần quan tâm là Kỳ Nguyên mới đã đủ lớn hay chưa thôi.

Thủy Tiên gật gù:

- Uhm, quyết như thế nào là theo chủ tịch. Tôi chỉ cần làm theo là được rồi.

Lý Đông lắc đầu cười:

- Ha ha... nói vậy thì chị chưa nắm chắc về văn hóa phân quyền của Kỳ nguyên mới rồi. Tôi chỉ quan tâm tới một số chủ trương cốt lõi còn về phần điều hành đơn vị như thế nào thì sẽ tập trung quyền lực trong tay lãnh đạo của đơn vị đó. Tôi đã không dùng người thì thôi, một khi dùng tới là hoàn toàn tin tưởng. Do vậy chị cứ thoải mái mà làm!

Thủy Tiên liếc mắt nhìn Lý Đông nói:

- Cảm ơn chủ tịch tin tưởng! Hi vọng tôi sẽ không phụ sự tin tưởng của chủ tịch, không thì thật áy náy rồi.

- Uhm... Được rồi, chúng ta lên thôi các vị ấy đang đợi.

- Vâng, chủ tịch!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174: Nhậm chức

Nửa tiếng sau,

Trong phòng họp Tổng Bộ tập đoàn Kỹ nguyên mới. Tổng Giám đốc Trần Hàng đứng lên tươi cười đưa tay hướng về phía Thủy Tiên đang ngồi bên mé trái Lý Đông nói với mọi thành viên trong cuộc họp:

- Các vị, xin giới thiệu với mọi người đây là Chị Thủy Tiên, Tổng Giám đốc tân nhiệm của Ngân hàng Thương mại Cổ phần Kỹ Nguyên và Quỹ Đầu tư Future Light. Bắt đầu từ hôm nay, chị Thủy Tiên sẽ chính thức tiếp nhận công tác quản lý điều hành mảng định chế tài chính của Tập đoàn.

Nói tới đây, Trần Hàng quay sang nhìn Thủy Tiên mỉm cười:

- Chị Thủy Tiên, thay mặt Ban lãnh đạo tôi xin gửi tới Chị bó hoa chào mừng. Chúc Chị trên vai trò công tác mới sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ, trở thành một cánh buồm mạnh mẽ góp phần đưa con thuyền Kỹ nguyên mới vươn xa hơn ra biển khơi.

Trần Hàng phát biểu xong thì chủ động đứng lên đi lên bục sân khấu, người trợ lý lập tức nâng lẵng hoa có gắn băng rôn chào mừng tới đưa cho hân. Thủy Tiên đương nhiên cũng lập tức nổi gót theo sau.

Sau đó những ánh chớp máy ảnh liên tục lóe lên ghi lại hình ảnh của vị nữ cường nhân mới của Kỹ nguyên mới. Có lẽ với sự xuất hiện của Thủy Tiên, hình ảnh dân lãnh đạo của Kỹ nguyên mới sẽ trở nên mềm mại hơn rất nhiều, không còn là một đội ngũ những người đàn ông khô khan thét ra lửa nữa. Tất nhiên những hình ảnh này sẽ được bộ phận truyền thông và quan hệ công chúng truyền tải lên website và ra thông cáo báo chí để tuyên bố rộng rãi với đối tác và nhân viên.

Dưới sân khấu trong lúc hai người phía trên trao nhận hoa thì tiếng pháo tay chào mừng ở cũng rộn rã vang lên.

Trong số lãnh đạo của Kỹ nguyên mới lúc này có lẽ chỉ có mỗi Bùi Lợi là còn đang bận phối hợp điều tra với công an, xây dựng lại nhà máy cũng như giải quyết vấn đề thiếu hụt sản lượng nên vắng mặt, còn lại hầu hết đều có mặt ở đây.

Mặc dù khá nhiều người có chút bất ngờ khi nhìn thấy Thủy Tiên tuổi đời còn khá trẻ lại được bổ nhiệm vào vị trí quan trọng như vậy nhưng không ai ở đây dám khinh thị nàng. Phải biết Thủy Tiên là do đích thân Lý Đông tuyển chọn mang về, mà ánh mắt của Lý Đông thì còn phải lo ngại nữa hay sao? Nếu ai còn có nghi ngờ thì hãy nhìn Trần Hàng là biết. Người này cũng là một tay Lý Đông đưa lên, bây giờ còn không phải mảnh tướng trấn giữ cả cơ nghiệp khổng lồ Kỹ nguyên mới này cho Lý Đông?

Lý Đông, trong mắt của nhân viên thì mọi việc làm đều có lý, đã không còn gì để mà phải nghi ngờ nữa cả.

Phái trên bục, nhận xong hoa, Thủy Tiên biết mình cũng nên nói gì đó nên mỉm cười tiếp lời Trần Hàng:

- Xin cảm ơn Chủ tịch, Tổng Giám đốc và mọi người ở đây đã dành những tràng pháo tay chào đón tôi. Quả thực được trở thành đồng nghiệp của mọi người, cùng đứng một hàng ngũ chung tay xây dựng ngôi nhà Kỹ nguyên mới ngày một hùng mạnh là một niềm may mắn và tự hào của cá nhân tôi. Tuy vậy, những ngày đầu về chắc chắn tôi sẽ còn có nhiều bờ ngỡ, rất mong được Chủ tịch, Tổng Giám đốc và mọi người chia sẻ, giúp đỡ để tôi có thể hoàn thành tốt được nhiệm vụ, xứng đáng với sự tin tưởng và kỳ vọng mà lãnh đạo giao phó.

Thủy Tiên phát biểu xong thì phía dưới lại tiếp tục vang lên những tràng pháo tay đón nhận. Thủy Tiên cuối đầu ngó ý cảm ơn rồi trở lại vị trí của mình. Nàng biết nội dung buổi họp hôm nay ngoài phần ra mắt của mình thì còn có nhiều nội dung quan trọng khác cần bàn bạc. Phải hiểu Kỹ nguyên mới đang trên đà phát triển như vũ bão nên thời gian của các lãnh đạo ngồi đây đều rất quý giá.

Đội nàng trở về chỗ ngồi, Lý Đông mới lên tiếng:

- Được rồi các vị, như vậy là tập đoàn lại đón nhận thêm một viên mãnh tướng. Tôi hi vọng mọi người sẽ có sự cộng tác chặt chẽ, hỗ trợ lẫn nhau những công việc có liên quan góp phần làm Kỹ nguyên mới ngày một lớn mạnh.

Hơi dừng lại một chút, Lý Đông tiếp tục

- Uhm... phần giới thiệu coi như đã xong. Ngay sau hôm nay tôi đề nghị anh Trần Hàng chuyển giao dần lại công tác xây dựng hệ thống và mạng lưới

cho Chị Thủy Tiên. Chị Thủy Tiên có đầy đủ quyền hành trong phạm vi trách nhiệm mà tập đoàn đã giao phó, nếu có gặp khó khăn gì có thể đề xuất lên anh Trần Hàng hoặc phản ánh trực tiếp lên tôi để giải quyết.

- Vâng, chủ tịch!

Trần Hàng và Thủy Tiên đều gật đầu ra vẻ đã hiểu.

Lý Đông hài lòng rồi quay sang Cao Việt:

- Chú Cao Việt, tôi đã nhận được đề xuất về việc xây dựng chuỗi nghỉ dưỡng dọc các tỉnh duyên hải miền trung như Khánh Bình, Ninh Hòa, Quy Lai. Về cơ bản tôi đồng ý chủ trương này, tài nguyên và lợi thế du lịch biển của chúng ta rất nhiều cần tiếp tục mở rộng khai thác. Có điều mong muốn là một chuyện, triển khai thực tế lại còn nhiều vấn đề phức tạp khác. Do vậy tôi đề nghị Chú cho nghiên cứu khoanh vùng kỹ vị trí tiềm năng. Chọn được vị trí chúng ta mới có thể lập báo cáo nghiên cứu khả thi kinh tế kỹ thuật để trình lên các cơ quan chức năng xin quy hoạch được.

Cao Việt nghe xong gật đầu:

- Vâng, cảm ơn chủ tịch đã ủng hộ Nghỉ dưỡng Hoàn Cầu! Sau hôm nay tôi sẽ trực tiếp đi khảo sát tại ba tỉnh này rồi lập báo cáo sơ bộ gửi lên Chủ tịch và Tổng Giám đốc.

Nghe xong, Lý Đông lại căn dặn:

- Uhm, chú nhớ khi lựa chọn vị trí, chúng ta cần hạn chế tối đa việc xảy ra tranh chấp ngư trường và bờ biển với ngư dân địa phương. Mặc dù nói chúng ta làm du lịch giúp phát triển kinh tế của tỉnh nhưng cũng không thể vì thế mà gây khó khăn cho bà con được. Không thể vì chút lợi ích mà đi ngược lại với tâm thái kinh doanh của Kỳ nguyên mới!

- Vâng, chủ tịch yên tâm!

Cao Việt nói xong thì chăm chú Lý Đông vui mừng vì ông ta cũng lựa chọn được một mình chủ tốt. Thực ra không cần Lý Đông phải nói Cao Việt cũng chủ động tránh làm ra việc tổn hại tới lợi ích của người dân. Có điều khi nghe được chính miệng Lý Đông nói ra như vậy thì càng thêm không khỏi hài lòng. Phải biết Cao Việt về nước cũng chỉ là một lòng muốn cống hiến cho quê hương, cho đồng bào chứ không hẳn là vì mưu cầu công danh hay tiền bạc gì, những thứ này ở Mỹ, Cao Việt vốn là đã có quá đủ rồi.

Bản xong vấn đề của Cao Việt, Lý Đông quay sang Cao Văn Khiêm và Đinh Đức Hữu:

- Hai vị, tình hình triển khai dự án tới đâu rồi?

Nghe Lý Đông hỏi, Đinh Đức Hữu là người trả lời trước:

- Chủ tịch, công nghệ hợp hạch lạnh mô phỏng theo tài liệu kỹ thuật chủ tịch chuyển giao cơ bản không gặp khó khăn gì. Các kỹ sư đã nắm được công nghệ và giải pháp để sản xuất ở quy mô công nghiệp.

- Uhm, rất tốt. Vậy còn tiến độ xây dựng nhà máy thì thế nào?

Trần Hàng nghe tới đây thì chủ động lên tiếng trả lời thay Đinh Đức Hữu:

- Báo cáo chủ tịch, nhà máy hợp hạch lạnh cũng như xưởng nghiên cứu và sản bay thí nghiệm của Công ty Hàng không Liên Tỉnh hiện vẫn đang được tích cực xây dựng trên dải đất hoang phía Bắc của tỉnh. Nơi này không có dân cư sinh sống nên cũng không mất quá nhiều thời gian để giải tỏa. Trong điều kiện bình thường thì dự kiến trong vòng ba tháng nữa nhà máy Hợp hạch lạnh có thể khánh công. Về phần xây dựng nhà máy của Công ty Hàng không Liên Tỉnh có lẽ phải trông vào tiến độ nghiên cứu của đội ngũ kỹ sư mới có thể tính toán được thời gian triển khai phù hợp.

Cao Văn Khiêm sợ Lý Đông hiểu lầm hấn bẻ trở nên vội tiếp lời:

- Chủ tịch, xin chủ tịch cho tôi thêm thời gian, chắc chắn sang năm chúng tôi sẽ có thể có kết quả làm chủ tịch hài lòng.

Nhận ra vẻ sốt sắng của Cao Văn Khiêm, Lý Đông mỉm cười trấn an ông ta:

- Chú Khiêm, máy bay và tàu con thoi đều là những sản phẩm có công nghệ vô cùng phức tạp. Cái này tôi cũng không vội. Kỳ nguyên mới đã không làm thì thôi, đã làm là phải tạo ra sản phẩm tốt nhất, an toàn nhất. Chúng ta còn có nhiều thời gian. Uhm... cũng thông báo cho chú tin mừng là gần đây tại Trung tâm nghiên cứu công nghệ cũng đã có nhiều bước đột phá mới về công nghệ năng lượng phản trọng lực, chờ đánh giá nghiệm thu hoàn chỉnh tôi sẽ chuyển giao lại cho Liên Tỉnh.

Cao Văn Khiêm nghe tới đây thì sáng mắt lên, ông ta quả thực là đang gặp khó khăn chính là ở khâu này. Theo đó nghe xong lời Lý Đông, Cao Văn Khiêm vội vã đưa lời cam kết:

- Chủ tịch, nếu thật sự có được công nghệ năng lượng mới này hoàn chỉnh thì có lẽ thời gian sản xuất ra mẫu máy bay thử nghiệm sẽ được rút ngắn hơn rất nhiều.

Lý Đông vẫn lắc đầu:

- Chú Khiêm, tôi hiểu quyết tâm của chú nhưng tôi vẫn phải nhắc lại dự án này chúng ta không cần vội. Tôi muốn là sản phẩm của chúng ta một khi đưa ra thị trường phải thật hoàn hảo, tính năng đủ vượt trội các sản phẩm của Boeing và Airbus. Do vậy không chỉ là công nghệ đầy, toàn bộ các tiện ích khác của máy bay chú nghiên cứu lại và thiết lập cho tôi một danh mục, tôi sẽ đặt hàng Trung tâm nghiên cứu thực hiện. Như đã nói, dự án của Công ty Hàng Không Liên Tinh là một trong những dự án lớn nhất của Kỷ nguyên mới do vậy bất cứ yêu cầu gì về công nghệ, tài chính, nhân lực và kể cả thời gian đều được ưu tiên ở mức cao nhất.

Cao Văn Khiêm trầm ngâm một chút rồi trả lời:

- Chủ tịch nói phải, dự tốc bất đạt. Được, tôi sẽ làm thật hoàn hảo, không để chủ tịch phải thất vọng.

Lý Đông hài lòng rồi quay sang Đình Hạo và Mạnh Thành:

- Uhm... về phần hai nhà máy pin và hệ thống siêu thị, tôi đọc báo cáo, cho tới hiện tại những đơn vị này vẫn đang hoạt động ổn định, các vị tiếp tục làm tốt nhiệm vụ của mình là được

- Vâng, chủ tịch!

Lý Đông gật gù rồi quay sang nói với cả phòng:

- Uhm, được rồi. Việc tiếp theo tôi muốn cùng thảo luận với mọi người về một dự án mới.

- Dự án mới?

Những ánh mắt ngạc nhiên lập tức đổ dồn về phía Lý Đông.

Quả thực, nếu nói cụm từ gì khiến các thành viên cao tầng của Kỷ nguyên mới thấy hào hứng nhất nhưng cũng thử thách nhất thì chính là cụm từ gồm ba chữ vô cùng đơn giản này. Thực tế đã cho thấy cứ mỗi khi Lý Đông đề cập tới chúng thì y như rằng Kỷ nguyên mới lại sắp cho ra đời một sản phẩm làm rung động giới công nghiệp. Do vậy ai cũng không thể cưỡng lại sự tò mò muốn biết xem sản phẩm sắp tới mà Lý Đông định làm chính là cái gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỳ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175: Công ty phần mềm

Lướt qua một lượt những khuôn mặt háo hức đang nhìn mình, Lý Đông lên tiếng:

- Các vị nghĩ thế nào về triển vọng ngành điện thoại di động?

Nghe Lý Đông nhắc tới điện thoại, Mạnh Thành buột miệng:

- Chủ tịch, tôi thấy ngành này thị trường vẫn còn là rất lớn nhưng hiện tại cũng chỉ có vài hãng đang phân chia thị trường. Ngay cả ở Việt Nam, theo dữ liệu thống kê bán hàng của siêu thị thì Nokia, Motorola và Sony cũng đang chia nhau thống trị thị trường trong nước. Nếu chúng ta thực sự có thể góp một chân vào mảng này thì lợi nhuận mang lại cũng không nhỏ đâu.

Đình Đức Hữu cũng góp phần:

- Đúng thế, nếu tính trung bình mỗi người cứ ba, bốn năm thay một chiếc điện thoại. Thế giới này có khoảng hơn sáu tỷ người, chúng ta chỉ cần chiếm được một phần trong đó là cũng kiếm được bộn rồi.

Lý Đông gật gù rồi lên tiếng tiếp tục hỏi:

- Vậy theo các vị, xu hướng phát triển của điện thoại trong tương lai sẽ là như thế nào?

Lần này, nghe xong câu hỏi của Lý Đông thì tất cả các thành viên đều nhủ mảy. Thực ra điện thoại di động vốn chưa từng là lĩnh vực quan tâm của bọn họ nên Lý Đông hỏi vấn đề này cũng có chút đột ngột và làm khó các thành viên.

Sau một lúc thấy các vị lãnh đạo không ai nói gì, một người trong tổ của Cao Văn Khiêm tên là Đỗ Trình Huy mới giờ tay thận trọng lên tiếng:

- Chủ tịch, tôi có thể phát biểu được chứ?

Mọi ánh mắt lập tức đều đổ dồn về phía Trình Huy trong đó có Lý Đông khiến người này có chút không tự nhiên.

Lý Đông mỉm cười đưa tay ra hiệu:

- Mời anh nói!

Trình Huy bất ngờ trở thành trung tâm của cuộc họp thì có chút hơi sốt sắng, người này đưa hai tay trịnh trọng đặt cả lên bàn rồi nói:

- Báo cáo chủ tịch, thực ra tôi không phải là người có chuyên môn trong ngành này nên có thể nhận định không được chuẩn có điều đứng trên quan điểm của một người tiêu dùng, nếu chủ tịch hỏi tôi có muốn thay đổi thứ gì ở điện thoại không thì tôi cho rằng là có, điện thoại hiện nay dường như vẫn còn chưa thật sự tiện dụng.

Nghe tới đây, Lý Đông hứng thú hỏi lại:

- Uhm, vậy anh thấy không tiện dụng ở chỗ nào?

Trình Huy sắp xếp một chút từ ngữ rồi nói:

- Vâng, tôi nghĩ các hãng nên thay đổi nhất chính là ở bàn phím. Bàn phím là bộ phận chúng ta sử dụng và thao tác nhiều nhất của điện thoại có điều bàn phím vật lý rất hay bị kẹt hoặc “chai” không nhấn được, đó còn chưa kể tới tình trạng mờ phím bấm làm mất mỹ quan. Với những người có móng tay dài như phụ nữ lại càng khó sử dụng, rất hay bấm nhầm phím. Hơn nữa do diện tích bàn phím lớn nên màn hình nhỏ, dùng để xem tin nhắn hoặc video và hình ảnh không quá thuận tiện. Mặc dù một số hãng thiết kế bàn phím trượt hoặc điện thoại gấp để tăng diện tích cho màn hình nhưng nhược điểm lại là thể tích lớn, cồng kềnh giữa bàn phím và màn hình lại dễ bị hỏng hóc, không được quá nhiều người ưa chuộng.

Lý Đông sáng mắt lên rồi hỏi lại:

- Vậy theo anh điện thoại nên được cải tiến thế nào?

Trình Huy lắc đầu cười khổ:

- Thực ra tôi chỉ thấy nó hạn chế, còn cải tiến thế nào thì tôi thật sự không có chuyên môn, cũng như không có đủ hiểu biết về tiến bộ khoa học kỹ thuật hiện tại để đưa ra đề xuất. Có điều nếu chủ tịch đã hỏi thì tôi cũng có một ý tưởng có điều sợ là nói ra nó hơi viễn vông.

Lý Đông khuyến khích:

- Không sao, trên thế giới rất nhiều ý tưởng vốn được cho là viễn vông lại được con người biến trở thành sự thực. Anh cứ nói đi!

Trình Huy hơi có chút chần chờ rồi rụt rè nói:

- Thực ra nói mọi người đừng cười, tôi có một sở thích đó là xem phim khoa học viễn tưởng. Trên đó tôi thấy các nhà du hành thường dùng một thiết bị cảm biến, chỉ cần nhấn tay vào màn hình là có thể liên lạc với nhau. Hoặc có thiết bị còn tạo ra được một màn hình hologram 3D ảo, người sử dụng chỉ cần nhấn vào một điểm ở không gian trước mặt là có thể sử dụng những tính năng của thiết bị. Công nghệ Hologram 3D không nói nhưng nếu có thể làm một màn hình cảm biến thì sẽ tiện tích hơn rất nhiều. Mặt khác, điện thoại trong tương lai theo tôi sẽ trở thành một thiết bị di động đa phương tiện thay thế cho các PDA[1], máy ảnh, máy ghi âm, máy tính thậm chí có khả năng kết nối bằng hình ảnh trực tiếp... hiện nay mặc dù cũng có một số điện thoại có một vài loại công năng kể trên này nhưng chất lượng thật sự là không được tốt. Mọi người nghĩ xem nếu một ngày có thiết bị có thể làm được tất cả những điều này thì một chiếc điện thoại sẽ là 5 trong 1 thậm chí là 10 trong 1 thì thật là tuyệt vời. Đi tới đâu và muốn làm gì chúng ta cũng chỉ cần duy nhất một chiếc điện thoại nhỏ gọn không cần khuôn theo một đồng máy móc như trước.

Trình Huy há hốc nói xong thì rón rén mà quan sát gương mặt các vị lãnh đạo xung quanh thì thấy hầu hết mọi người đều mỉm cười vui vẻ. Trình Huy có chút thất vọng, xem ra bọn họ chỉ xem ý kiến của hắn như một đề xuất mơ mộng mà thôi.

Trình Huy khẽ thở dài cúi mặt xuống nhìn cốc nước trước mặt nhưng lại không phát hiện ra có một người ở đây lại không hề cười và coi thường những lời hắn nói. Người này không ai khác chính là vị chủ tịch trẻ tuổi thiên tài Lý Đông.

Lý Đông chăm chú nhìn vào Trình Huy rồi dựng thẳng người lên nghiêm túc hỏi:

- Xin hỏi anh tên là gì và đang phụ trách bộ phận nào?

Trình Huy nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Lý Đông không biết tại sao hắn lại đột ngột hỏi mình như vậy, không phải vừa rồi do ý kiến của mình quá ngớ ngẩn nên vị chủ tịch này nghi ngờ về năng lực thực tiễn của hắn chứ?

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng Trình Huy vẫn trả lời:

- Vâng, thưa chủ tịch, tôi là Trình Huy, phụ tá của Tiến sĩ Eugene Trịnh, phó Giám đốc phụ trách mảng tàu con thoi của Liên Tỉnh. Hôm nay tiến sĩ sang Mỹ công tác theo lịch trình nên tôi được cử đi họp thay.

Lý Đông gật gù:

- Uhm, vậy chuyên ngành của anh là lĩnh vực gì?

- Vâng, là công nghệ tin học ứng dụng. Tôi phụ trách đội ngũ xây dựng phần mềm hệ thống và vận hành cho tàu con thoi.

- Nói vậy anh cũng là từ nước Mỹ trở về?

- Vâng, tôi tốt nghiệp Viện Công nghệ Massachusetts ngành công nghệ máy tính, chuyên ngành phần mềm.

- Ô, ra là MIT.

Nghe tới đây thì Lý Đông sáng mắt lên, xem chừng Kỷ nguyên mới đã có được thêm một nhân tài nổi bật rồi.

MIT là ở cấp độ nào và những người tốt nghiệp ở đó ra ở trình độ gì không cần ai nói Lý Đông cũng biết.

Viện Công nghệ Massachusetts (Massachusetts Institute of Technology - MIT) là một viện đại học nghiên cứu tư thục ở thành phố Cambridge, bang Massachusetts, Hoa Kỳ. MIT nổi tiếng nhờ hoạt động nghiên cứu và giáo dục trong các ngành khoa học vật lý, kỹ thuật, cũng như trong các ngành sinh học, kinh tế học, ngôn ngữ học, và quản lý.

MIT được thành lập nhằm đáp ứng nhu cầu công nghiệp hóa của Hoa Kỳ nhấn mạnh đến việc giảng dạy trong phòng thí nghiệm. Các nhà nghiên cứu ở MIT nghiên cứu và thiết kế máy tính, radar, và hệ thống định vị trong suốt Chiến tranh thế giới thứ hai và thời Chiến tranh lạnh. MIT đã đồng hành với và giúp thúc đẩy thời đại kỹ thuật số. Ngoài việc có những phát triển mở đường cho tính toán hiện đại và công nghệ mạng máy tính sinh viên, nhân viên, và giảng viên ở MIT đã viết một số những chương trình trò chơi tương tác đầu tiên như Spacewar và tạo ra phần lớn những từ lóng và văn hóa hacker hiện đại. MIT được gọi là "space-grant college" là ám chỉ những chương trình nghiên cứu hỗ trợ nhiều cho ngành hàng không và du hành vũ trụ.

Lúc này, nghe Trình Huy thừa nhận mình là tới từ MIT, Lý Đông đã có thể hiểu tại sao Tiến sĩ Eugene Trịnh lại chiêu mộ hẳn về đây. Quả thật những nhân tài như Trình Huy quá phù hợp với dự án của Liên Tinh.

Chăm chú nhìn Trình Huy, Lý Đông lên tiếng hỏi:

- Anh Trình Huy, anh nghĩ thế nào nếu tôi giao hạng mục phát triển điện thoại cho anh?

Trình Huy ngạc nhiên:

- Tôi?

Lý Đông gật đầu:

- Uhm... đúng vậy là giao cho anh độc lập phát triển một hạng mục.

Hơi ngập ngừng một chút Trình Huy trả lời:

- Nhưng chủ tịch, tôi chỉ là chuyên về mảng phần mềm làm sao có thể...

Lý Đông giơ tay lên ngăn Trình Huy từ chối rồi nói:

- Anh Trình Huy, trong tầm nhìn của tôi, một sản phẩm công nghệ của tương lai phải là sự kết hợp chặt chẽ của cả phần cứng và phần mềm, nếu một trong hai mảng này không tốt đều khiến sản phẩm trở nên không hoàn hảo. Đúng như anh nói khi trước, điện thoại có lẽ sẽ cần phải thay đổi về kết cấu phần cứng, nhưng để phần cứng có thể vận hành thì phải có phần mềm tương thích. Đơn giản như bây giờ anh dùng màn hình cảm ứng thì rõ ràng anh phải xây dựng được bàn phím ảo bằng phần mềm, đó là tôi còn chưa nói tới nhiều ứng dụng đa dạng khác. Nói như vậy để hiểu phần mềm cũng quan trọng tương đương như phần cứng. Do vậy nếu chúng ta bắt tay vào làm điện thoại thì phải phát triển song song được cả hai mảng. Anh hiểu ý tôi chứ?

Trình Huy suy tư giây lát rồi gật đầu:

- Vâng, tôi hiểu ý chủ tịch nhưng còn phần cứng thì sao?

Lý Đông mỉm cười:

- Phần cứng tôi sẽ thông qua công ty sản đầu người để tìm nhân tài hơn nữa anh quên chúng ta còn có một trung tâm nghiên cứu khoa học rất mạnh sao? Uhm... mà chẳng phải anh xuất thân từ MIT à, nói về nhân tài máy tính thì còn nơi nào tìm kiếm tốt hơn ở đây?

Trình Huy cúi đầu suy nghĩ một chút thì hiểu ra ý của Lý Đông theo đó hần gật đầu:

- Vâng, chủ tịch, để tôi liên hệ với đồng nghiệp bên đó. Nếu có đối tượng phù hợp tôi sẽ báo cáo lại chủ tịch. Có điều hiện tại tôi vẫn đang còn có nhiệm vụ bên Liên Tinh...

Lý Đông lắc đầu:

- Uhm... việc này anh không cần lo, thực ra nhiệm vụ mới cũng sẽ không hoàn toàn mâu thuẫn với nhiệm vụ bên đó. Trước mắt tôi sẽ tách mảng IT thành một nghiệp vụ độc lập và anh sẽ phụ trách nó, công ty con này sẽ không chỉ phục vụ cung cấp các giải pháp phần mềm cho Liên Tinh mà sẽ là cho toàn chuỗi sản phẩm kèm theo của tập đoàn. Về lâu dài các chuỗi sản phẩm của chúng ta sẽ phải ứng dụng rất nhiều về công nghệ thông tin nên việc hình

thành công ty chuyên trách để phát triển phần mềm cho chúng là rất cần thiết.

Nói tới đây, Lý Đông nhìn Cao Văn Khiêm cười nói:

- Thế nào chú Khiêm? Tôi lấy người của chú, chú không oán trách gì chứ?

Cao Văn Khiêm lắc đầu cười khò:

- Ha ha, chủ tịch cứ đùa. Chủ tịch lấy người là có nguyên do, hơn nữa việc này cũng không ảnh hưởng tới Trình Huy tham gia vào dự án của Liên tỉnh thì có gì mà tôi phản đối chứ. Có điều Trình Huy dù sao cũng là người do Tiền sĩ Eugene Trịnh mang về nên chuyện này vẫn phải thông báo với anh ấy một tiếng, mà tôi nghĩ anh ấy cũng không phản đối đâu.

Lý Đông gật gù:

- Vậy chuyện này phiền chú thông báo một tiếng!

Cao Văn Khiêm gật đầu:

- Vâng, chủ tịch!

Lý Đông hài lòng. Hôm nay Lý Đông đưa ra bản thảo dự án điện thoại thực chất mang tính thông báo nhiều hơn là tham khảo ý kiến bởi trong tay hắn đã có lộ trình cụ thể cho phát triển sản phẩm. Lý Đông sẽ áp dụng mô phỏng đúng những gì mà Apple đã áp dụng với Iphone có điều công nghệ thì sẽ là công nghệ của hắn. Các rào cản về phần cứng không phải vấn đề lớn nhưng phần mềm thì việc chuyển giao cũng có chút phiền phức. Ngôn ngữ lập trình của người Atlantis có khác biệt hoàn toàn với thời đại này, loại ngôn ngữ này cũng chỉ có một mình Lý Đông biết nếu hắn muốn dùng tới nó thì sẽ phải đứng ra dạy lại cho người khác. Mà nếu Lý Đông thực sự làm điều này thì chẳng phải gây ra nghi ngờ hay sao?

Suy đi tính lại Lý Đông có lẽ sẽ vẫn cần phải dùng tới nhân tài trong lĩnh vực này để thực hiện dự án của mình. Hôm nay nhân buổi họp Lý Đông vô tình phát hiện ra Trình Huy khiến hắn rất vui mừng. Người này tuy chỉ là chuyên gia phần mềm nhưng lại có cái nhìn về phát triển phần cứng điện thoại khá đúng ý Lý Đông, đây mới là lý do Lý Đông quyết định chọn hắn tham gia vào dự án điện thoại. Tất nhiên Lý Đông cũng không quá kỳ vọng một mình Trình Huy có thể xây dựng được nên được hệ điều hành IOS, được App Store, được môi trường điện toán đám mây nhưng Lý Đông có thể liên kết hoặc hợp tác để làm điều đó, cái hắn cần chỉ là một người có chuyên môn để quản lý và triển khai sản phẩm đi đúng hướng đã vạch ra.

Ở một khía cạnh khác, việc thiết lập công ty phần mềm ngoài lý do đáp ứng nhu cầu kinh doanh Lý Đông còn có một mục đích khác, đó chính là “Thiết lập hệ thống an ninh mạng của Kỷ nguyên mới”.

Thời đại này chính là thời đại kỹ thuật số, mọi tin tức, dữ liệu, thông tin của tổ chức, doanh nghiệp đều có thể được mã hóa do vậy nếu có thể xâm nhập hệ thống và nắm được thông tin của đối thủ sẽ chủ động được rất nhiều trong xây dựng kế hoạch kinh doanh. Ở chiều ngược lại, Kỷ nguyên mới cũng có thể gặp tình trạng bị đối thủ xâm nhập do đó việc xây dựng hệ thống an ninh mạng là vô cùng cần thiết.

Mặt khác, thông qua vụ khủng bố nhà máy Ô tô Việt Nhật Lý Đông đã ý thức được hơn tầm quan trọng và vai trò của tình báo mà một trong những con đường hữu hiệu chính là thông qua tình báo mạng. Lý Đông muốn dần xây dựng được đội ngũ hacker của riêng mình giúp hắn sớm thu thập được thông tin của đối thủ, thậm chí là thông tin từ các cơ quan tình báo của các nước, tránh tình trạng bị động như trước.

Thời đại của công nghệ thông tin bùng nổ đã bắt đầu, là một hãng công nghệ Lý Đông không thể để lỡ nhịp bước của mình so với thế giới được.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Chính sách đãi ngộ nhân tài

Trao đổi xong cùng với Cao Văn Khiêm, Lý Đông quay sang Trần Hàng nói:

- Anh Trần Hàng, việc xin cấp phép và các thủ tục có liên quan đến việc thành lập Công ty phần mềm và Công ty điện thoại di động anh cho cấp dưới lập tức triển khai. Vấn đề nhân sự chúng ta có thể tiếp tục thông qua công ty sản xuất người để tìm kiếm đối tượng thích hợp. Về vấn đề nhà máy và lao động phổ thông cũng cần có sự trừ bị dân, anh cùng anh Trình Huy phối hợp để triển khai công việc. Thời gian không đợi chúng ta, tôi muốn chậm nhất tới Quý một năm sau Kỷ nguyên mới phải cho ra được dòng sản phẩm đầu tiên của mình.

Trần Hàng hăng hái gật đầu:

- Vâng, chủ tịch!

Nghĩ tới cái gì, Lý Đông nhìn bao quát tất cả mọi người rồi tiếp tục:

- Uhm...tôi cũng muốn nhắc nhở mọi người, thông tin về việc chúng ta gia nhập ngành di động cần phải được giữ kín càng lâu càng tốt. Tránh để xảy ra tình trạng như ở tô Việt Nhật, sản phẩm chưa ra đời đã bị các đối thủ sớm biết và bố trí nhiều rào cản khiến việc gia nhập thị trường ban đầu lâm vào khó khăn, bất lợi cho chúng ta.

Các thành viên nghe xong thì gật gù ra vẻ đã hiểu.

Thấy các vấn đề nổi cộm liên quan tới các dự án đã thảo luận xong, Lý Đông dựng thẳng người rồi trịnh trọng nói:

- Được rồi các vị, những nội dung đã trao đổi hôm nay mọi người theo đó mà triển khai công việc. Khối lượng công việc trong thời gian sắp tới chắc chắn sẽ rất lớn do vậy chúng ta cần phải tập trung và nỗ lực hơn nữa để đạt được mục tiêu đề ra. Uhm... nhiệm vụ đương nhiên rất nặng nề nhưng tập đoàn đã giao nhiệm vụ thì cũng sẽ có phân phối quyền lợi. Hôm nay nhân dịp có mặt khá đầy đủ nhân sự cấp cao của tập đoàn tôi cũng muốn tuyên bố một chính sách bổ sung có liên quan tới vấn đề đãi ngộ của người lao động đề nghị mọi người chú ý lắng nghe.

Lý Đông đưa mắt nhìn một vòng, thấy toàn bộ thành viên đều đang tập trung vào mình thì tiếp tục:

- Mọi người, như các vị cũng đã thấy tập đoàn chúng ta đang có rất nhiều hạng mục, rất nhiều dự án cần triển khai song song với tốc độ cao. Do vậy áp lực công việc là rất nhiều đòi hỏi sự nỗ lực lớn của tất cả mọi người. Là người cầm trịch toàn bộ hoạt động của tập đoàn tôi hiểu những khó khăn và cố gắng mà các vị và đội ngũ phải gánh vác. Và mọi sự cống hiến đều nên được tương thưởng xứng đáng. Theo đó sau hôm nay tôi sẽ cho bộ phận pháp chế và nhân sự soạn thảo đề ban hành một chính sách đãi ngộ bằng cổ phần cho những người có đóng góp lớn cho sự phát triển của tập đoàn. Tất nhiên việc này sẽ không phải là làm pha loãng tỷ lệ cổ phần hiệu hữu của một số người đang ngồi đây, số cổ phần này sẽ được lấy từ tôi. Nói cụ thể thì cá nhân tôi sẽ bỏ ra 10% cổ phần của bản thân tại mỗi công ty con để lập quỹ khen thưởng. Sơ bộ, tôi dự kiến số cổ phần này sẽ được chia làm 200 phần bằng nhau, mỗi phần tương đương 0,05% giá trị vốn góp của công ty. Số cổ phần này sẽ không phải là phân phát một lượt mà chia làm nhiều kỳ, chỉ những ai thật sự xuất sắc, làm ra thành tích lớn và đạt được tiêu chí đề ra thì mới có. Chính sách này sẽ được áp dụng cho toàn hệ thống các đơn vị thành viên của Kỷ nguyên mới đã, đang và sẽ hoạt động, bất kỳ nhân viên ở bộ phận nào cũng có quyền được thụ hưởng và được bình xét vào cuối mỗi năm tài chính. Mọi người về đơn vị triển khai nội dung chính sách này của tôi tới đội ngũ cấp dưới để tăng thêm động lực của nhân viên, để mọi người lao động của tập đoàn đều hiểu rằng Kỷ nguyên mới sẽ không phụ bất cứ ai đã ra sức vì tập đoàn, mọi cống hiến đều sẽ được hồi báo.

Lý Đông nói xong thì phía dưới ngoại trừ các cổ đông hiện hữu, tất cả các thành viên còn lại đều đưa mắt nhìn nhau tưởng mình nghe lầm.

Trời ạ...! Chủ tịch vừa nói cái gì thế? Là 10% sao? Chia làm 200 phần mỗi phần sẽ là 0,05% vốn góp? Thật không thể tin được!

Đó là ý nghĩ chung của nhiều người trong cuộc họp. Con số này có ý nghĩa gì ai có thể ngồi ở đây đều hiểu. Mặc dù về mặt giá trị tương đối nó chỉ là con số nhỏ nhưng nên hiểu với quy mô của các công ty con thuộc Kỷ nguyên mới bây giờ thì 0,05% vốn quy ra tiền mặt cũng đủ khiến bất cứ ai sở hữu nó đặt chân bước vào hàng triệu phú USD rồi. Mới đánh giá cục bộ nó là như vậy, nhìn rộng ra thì nó còn lớn lao hơn nữa bởi mức sinh lời kinh khủng của các công ty này hàng năm mới chính là những con số biết nói thực sự. Quả thật, với chỉ 0,05% vốn thì chỉ trong vài năm lợi nhuận được chia cũng là một con số quá đáng mơ ước.

Nhiều lãnh đạo bắt đầu tự hỏi không hiểu khi những nhân viên cấp dưới nghe được tin tức này thì sẽ sôi trào như thế nào đây. Càng nghĩ bọn họ càng cảm thấy khâm phục vị chủ tịch trẻ tuổi mà không cho đây là một hành động bốc đồng phá của.

Ai cũng có thể đoán ra mục đích phía sau của Lý Đông là gì nhưng với tài sản của Kỷ nguyên mới như bây giờ mà không chớp mắt lấy một cái kháng khái đưa ra 10% vốn để chia sẻ cùng nhân viên, quả là ít người làm được. Người này quả thật là lòng dạ rộng lớn bảo sao có thể một tay gây dựng nên Đế chế Kỷ nguyên mới hùng mạnh như hôm nay.

Lý Đông mỉm cười quan sát thần sắc của nhiều người trong cuộc họp.

Kỷ Nguyên mới rất khổng lồ nhưng thực tế cho tới hiện tại, ngoài bản thân Lý Đông thì chỉ có các giám đốc các công ty con là có sở hữu cổ phần ở tập đoàn còn những người khác đều là người làm thuê, tài sản tập trung hết vào một nhóm nhỏ người. Lý Đông hiểu dù chính sách lương bổng và phụ cấp khác có tốt như thế nào nhưng chắc chắn cũng không phải là kế lâu dài để níu giữ những nhân tài thực sự cho tập đoàn.

Lý Đông tuy nắm trong tay rất nhiều thứ lợi hại nhưng rõ ràng với sức một mình hẳn cũng không thể biến những thứ đó thành tài sản do vậy hẳn cần phải có sự giúp sức của nhiều người khác. Mà nhân tài trên thế giới này luôn là thứ được nhiều tổ chức mưu cầu mà con người thì luôn hướng tới lợi ích cao hơn do vậy nếu Lý Đông muốn để bọn họ trung thành với Kỷ nguyên mới thì cách tốt nhất chính là gắn liền lợi ích của bọn họ với lợi ích của tập đoàn. Lý Đông không thể mơ mộng trông chờ vào một lòng trung thành tuyệt đối của thuộc cấp mà không có các động thái phân phối thành quả thực tế kèm theo được.

Hôm nay Lý Đông chịu bỏ ra 10% cổ phần nhìn như là tổn thất rất lớn có điều xét về lâu dài thì cái lợi nhận lại sẽ được nhiều hơn phần thiệt rất nhiều. Hẳn tin tưởng sau khi chính sách được công bố chắc chắn sẽ tạo nên động lực mạnh mẽ với đội ngũ nhân viên, theo đó năng suất lao động sẽ nâng lên một mảng lớn.

Hơn nữa, cổ phần thường trong vòng 5 năm chỉ mang tính danh nghĩa, người sở hữu chỉ được hưởng lợi nhuận phân phối hàng năm mà không được phép chuyển nhượng lại cho người khác. Sau thời gian này nếu muốn chuyển nhượng thì sẽ được tập đoàn mua lại dưới hình thức cổ phiếu quỹ. Người được nhận cổ phần trong vòng 5 năm này cũng sẽ không được chuyển sang đơn vị khác nếu không cổ phần này sẽ tự động thay quyền về phía tập đoàn. Với những quy định vừa có tính lợi ích nhưng cũng có tính ràng buộc, thì mới là kế sách để lưu giữ lâu dài đội ngũ nhân tài cho Kỷ nguyên mới.

Bỏ ra 10% cổ phần, Lý Đông thật sự không có một chút tiếc nuối. Lý Đông hẳn xây dựng Kỷ nguyên mới đến ngày hôm nay cũng không phải hoàn toàn hướng tới mục đích tiền bạc. Thứ mà Lý Đông quan tâm nhất bây giờ là chính là có thể kiếm tiền như thế nào, dùng tiền vào việc gì để có thể thỏa mãn tâm thái và nguyện vọng của bản thân nhất mà thôi.

Lấy ví dụ như việc Lý Đông tham dự vào thị trường điện thoại, xét về cá nhân hẳn là muốn trải nghiệm cảm giác thành tựu khi người dùng khao khát sở hữu một sản phẩm mà mình làm ra, xét về phía khách hàng thì Lý Đông muốn mang tới những thiết bị thật sự tiện ích và đẳng cấp, xét về ảnh hưởng với đất nước thì Lý Đông muốn thông qua việc sản xuất điện thoại để phát triển ngành công nghiệp phụ trợ trong nước, tăng GDP, tạo thêm công ăn việc làm, nâng cao sức mạnh kinh tế đất nước và đời sống của người dân. Đó mới là nguyên nhân chính chứ không phải là vấn đề tiền bạc và lợi nhuận.

Lúc này, Lý Đông đợi cho những bàn tán qua đi, hẳn mới lại quay sang Trần Hàng:

- Anh Trần Hàng, như chủ trương chung vừa nói, việc này nhờ anh bố trí người thực hiện xây dựng cụ thể về mặt chính sách rồi trình qua tôi ký duyệt. Cần thiết hơn, chúng ta có thể sẽ đưa nó vào trong Thỏa ước lao động tập thể để ban hành dưới dạng chính tắc, làm cơ sở tin cậy rõ ràng cho nhân viên. Uhm... Tôi muốn sớm nhận được bản draft trong tuần này. Được chứ?

- Vâng, thưa chủ tịch.

Trần Hàng lập tức đáp ứng.

Trần Hàng nhìn qua thì có vẻ sẽ khá bận rộn nhưng đó chỉ là giai đoạn trước khi tập đoàn sơ lập khi thiếu người, thiếu quan hệ nhân mạch. Bây giờ Kỳ nguyên mới như mặt trời giữa trưa, làm gì cũng có chính phủ và nhiều tổ chức phía sau ủng hộ đồng thời tập đoàn tại mỗi công ty con đều có “tướng tài thao lược” trấn giữ một phương nên thực tế công việc đều trôi chảy thuận lợi.

Trần Hàng không có quá nhiều vấn đề cần phải giải quyết như trước mà chủ yếu là chương khổng và giám sát hoạt động chung là chính. Lãnh đạo các công ty con trừ khi gặp khó khăn quá lớn mới phải báo cáo và nhờ tới sự can thiệp của tập đoàn còn đâu đều tự thân vận động, tự chịu trách nhiệm về hiệu quả kinh doanh của mình.

Đây cũng chính là mô hình quyền lực vừa có tính phân tán, vừa có tính tập trung mà từ đầu Lý Đông đã thiết lập cho Kỳ nguyên mới. Lý Đông hiểu, không như nhiều tập đoàn già cỗi khác trên thế giới, Kỳ Nguyên mới là một tập đoàn non trẻ, sức bật đang cao nên cần phải lợi dụng tối điểm này để thúc đẩy nhanh sự lớn mạnh. Mà để có thể làm nhanh, làm mạnh thì cơ chế giao quyền cho các cá nhân có thực lực để bọn họ có võ đài là một trong những biện pháp hữu hiệu nhất.

Giải thích cho điều này thì cứ thử nghĩ mà xem, nếu cái gì lãnh đạo các công ty con cũng phải báo cáo, phải xin phép phía trên thì sẽ chậm trễ đi bao nhiêu. Đó là chưa kể nếu dồn việc về một đầu mối thì phía tập đoàn cũng quá tải, giải quyết và phê duyệt các quyết định nhiều khi cũng thiếu sáng suốt do không nắm được cụ thể tình hình ở đơn vị. Do vậy, không bằng giao quyền hành độc lập cho các cá nhân có thực lực thì mọi thứ sẽ suôn sẻ hơn.

Tất nhiên việc quản lý như vậy cũng có những mặt hạn chế như tạo ra mức độ chuyên quyền hoặc lợi dụng quyền lực cố ý làm sai trục lợi có điều Lý Đông hiểu cái gì cũng có mặt lợi và mặt hại của nó, không thể có chuyện bạn vừa muốn lái xe nhanh lại còn an toàn được.

Nói là như thế nhưng không có nghĩa là Lý Đông buông lỏng quản lý. Hẳn cũng đã thông qua đề nghị của Trần Hàng về việc thành lập Đội ngũ thanh tra và giám sát gian lận cũng như Bộ máy Kiểm soát nội bộ để thực hiện công tác quản trị. Sự có mặt của các đơn vị chức năng này sẽ góp phần răn đe các đối tượng muốn trục lợi từ doanh nghiệp, kịp thời phát hiện và có biện pháp hạn chế các rủi ro hoạt động có thể xảy ra. Tất nhiên biện pháp này cũng không phải là giải pháp có tính tuyệt đối nhưng thế giới này nào có cái gì tuyệt đối, trong nhiều trường hợp lợi ích mang lại nhiều hơn thiệt hại là đáng để thực hiện rồi.

Tuyên bố xong về chính sách lao động, thấy cũng không còn gì để trao đổi thêm Lý Đông nhìn các thành viên rồi nói:

- Các vị, buổi họp hôm nay chúng ta tạm dừng ở đây. Mọi người có việc gì thì chủ động giải quyết. Tầm khoảng 11h45' đề nghị mọi người tập trung trong nhà hàng tại Khu nghỉ dưỡng Sun Peninsula, tập đoàn có tổ chức một bữa tiệc để chào đón chị Thủy Tiên chính thức nhậm chức, gia nhập gia đình Kỳ nguyên mới của chúng ta. Mong mọi người lưu ý giờ giấc đừng tới muộn.

Các thành viên cuộc họp gật đầu ra về đã nhớ rồi vui vẻ chào nhau đứng lên trở về văn phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Hứa hẹn tiên tri

Sau buổi tiệc chào mừng Thủy Tiên, tầm giữa chiều Lý Đông lên xe trở lại Hà Đô. Thủy Tiên tất nhiên là không cùng hẳn đồng hành mà ở lại tiếp nhận ngày công tác.

Do là lãnh đạo cao cấp nên mức độ phúc lợi Thủy Tiên được hưởng cũng khá lớn. Trần Hàng đã sắp xếp để nàng sinh hoạt tại một căn hộ cao cấp trong khu nghỉ dưỡng Sun Peninsula, chi phí ăn ở sẽ tính toàn bộ cho phía ngân hàng.

Tuy mới là ngày đầu tiếp nhận vị trí công tác nhưng Thủy Tiên cũng đã nắm được khá nhiều thông tin và xây dựng được những bước triển khai kế hoạch hoạt động tiếp theo khá kỹ.

Về mô hình hoạt động của Ngân hàng Thương mại Cổ phần Kỷ nguyên (Kỷ Nguyên Bank) có hơi khác biệt so với nhiều ngân hàng khác.

Do cổ đông hiện tại của ngân hàng chỉ có hai người là Lý Đông với 95% vốn và Thủy Tiên là 5% vốn danh nghĩa nhưng giới hạn của ngân hàng nhà nước lại chỉ cho phép một cổ đông và những người có liên quan [1] không được sở hữu quá 20% vốn điều lệ do đó để giải quyết vấn đề quản trị vĩ mô nhà nước, tránh tình trạng chủ ngân hàng lợi dụng quyền chi phối quá lớn chiếm đoạt tiền gửi của khách hàng, Kỷ Nguyên Bank sẽ chỉ được cho vay ra bên ngoài số tiền tối đa bằng 80% vốn tự có của mình tức sẽ không cho vay bằng tiền huy động hoặc tiền gửi không kỳ hạn của khách. Số liệu dư nợ sẽ phải liên tục được báo cáo lên ngân hàng nhà nước và chịu sự thanh tra giám sát thường xuyên của tổ chức này.

Trong trường hợp thông thường có lẽ sẽ rất khó có ngân hàng nào làm được điều này nhưng Kỷ nguyên Bank thì lại là một trường hợp ngoại lệ. Dòng chảy tiền mặt dồi dào của tập đoàn mẹ cho phép Kỷ Nguyên Bank có nguồn vốn đủ lớn để đáp ứng đầy đủ nhu cầu vốn vay từ khách hàng. Phải biết ngay khi ngân hàng nhà nước còn đang phân vân với đề nghị từ phía tập đoàn thì Trần Hàng đã chỉ đạo phong tỏa số tiền gần 5 tỷ USD tiền gửi thanh toán tại Ngân hàng ngoại thương làm cơ sở cam kết với cơ quan quản lý. Số tiền này quả thực không khác gì một chiếc tàu phá băng hạng nặng đã phá vỡ những rào cản đông cứng về mặt cơ chế và chính sách, theo đó đề xuất thành lập Kỷ nguyên Bank với mô hình đặc thù nhanh chóng được thông qua.

Tất nhiên cơ chế giám sát cũng có sự tăng cường nhưng cũng không phải vấn đề gì đáng ngại. Suy cho cùng thì Kỷ nguyên Bank cũng không hề có chút ý định nào gian lận trong chuyện này bởi tâm niệm chính của người sáng lập Lý Đông không phải lấy lợi nhuận làm chủ đạo hoạt động. Cái hắn muốn làm chính là dùng nguồn vốn giá rẻ của mình để thúc đẩy và hỗ trợ các doanh nghiệp triển vọng hoạt động trong các ngành giúp phát triển nhanh và mạnh kinh tế xã hội như xây dựng các công trình đảm bảo đời sống, xây dựng kết cấu hạ tầng nông thôn, đường sắt, đường bộ, sân bay, y tế, giáo dục, môi trường sinh thái, công nghiệp. Chính những ngành này sẽ tạo ra hệ thống hạ tầng cơ sở thiết lập nền tảng để phát triển nhanh và mạnh kinh tế đất nước trong tương lai.

Quỹ đầu tư Future Light được thành lập song song với ngân hàng cũng có mục đích tương tự. Mục tiêu hoạt động của quỹ này chính là chuyên tìm kiếm và đầu tư vào các doanh nghiệp triển vọng tuy nhiên ngành nghề sẽ tập trung hơn so với ngân hàng. Đối tượng chính của quỹ chính là các doanh nghiệp trẻ, các start up triển vọng về công nghệ.

Lý Đông cũng đã thông qua đề xuất của Thủy Tiên về việc thành lập các “vườn ươm start up” hoạt động mô phỏng theo mô hình hệ sinh thái khởi nghiệp của thung lũng Silicon của Mỹ.

Kế hoạch này sẽ tạo ra một mô hình sinh thái khởi nghiệp bao gồm nhiều yếu tố cấu thành, các yếu tố này đan xen, đồng bộ và tạo thành một hệ thống hoàn chỉnh. Về cơ bản nó sẽ tập trung vào bốn yếu tố chính gồm môi trường kinh doanh, nguồn tài chính, hạ tầng hoạt động và xây dựng chính sách.

Thủy Tiên cũng vạch ra những nội dung khá chi tiết, cụ thể như:

Về môi trường kinh doanh nó sẽ phù hợp cho cả hai loại hình: Các công ty, tập đoàn lớn và doanh nghiệp khởi nghiệp cùng tồn tại đan xen. Các công ty lớn được ví như thị trường của các công ty khởi nghiệp, các doanh nghiệp khởi nghiệp nhỏ cung cấp chào bán các sản phẩm ưu việt, cung cấp dịch vụ về nhân sự, công nghệ, chuyên gia... từ đó tạo sự luân chuyển theo chu trình. Nhân sự các công ty lớn có thể chuyển thành nhân tố khởi nghiệp, các doanh nghiệp khởi nghiệp có thể trở thành một phần của các công ty lớn.

Về nguồn tài chính, trước mắt tài chính sẽ tới từ Future Light nhưng về lâu dài Future Light sẽ tổ chức nhiều hội thảo, nhiều chương trình để kêu gọi thêm các nguồn đầu tư khác làm đa dạng nguồn vốn và phù hợp cho việc tiếp cận đối với cả đối tượng doanh nghiệp lớn và các doanh nghiệp khởi nghiệp nhỏ mới thành lập.

Về hạ tầng cho kinh doanh, khởi nghiệp, Future Light sẽ chịu trách nhiệm đầu tư ban đầu về hệ thống cơ sở vật chất cũng như liên kết với cá đối tác khác để cung cấp các dịch vụ như đào tạo nghiệp vụ, tư vấn luật, tư vấn thuế, an ninh, bảo mật, nhân sự, ngân hàng, công nghệ thông tin...

Về mặt chính sách ưu đãi: Future Light sẽ xin cơ chế ưu đãi đặc biệt từ chính phủ cả về quy hoạch và phát triển chuyên sâu công nghệ và các chính sách ưu đãi đặc thù cho vườn ươm, tạo tính thu hút, sức hấp dẫn cao nhất đối với nguồn nhân lực chất lượng cao trong nước cũng như nước ngoài.

Lý Đông lúc nghe xong những đề xuất này của Thủy Tiên thì cảm thấy thời gian nàng dành để tham gia quản lý tài chính ở công ty gia đình thật có chút lãng phí. Theo đánh giá của Lý Đông đáng ra với tài năng và kiến thức như vậy Thủy Tiên phải có một sản diễn lớn hơn để phô diễn năng lực mới phải.

Thú thực, đến chính như Lý Đông là người nảy ra ý định sáng lập quỹ đầu tư nhưng trong đầu hắn thứ duy nhất có lại chỉ là tâm niệm giúp đỡ cộng đồng doanh nghiệp. Cần phải làm như thế nào, các bước tiến hành ra sao cho hiệu quả thì quả thật Lý Đông vẫn còn chưa lường tượng ra.

Thực tế mà nói thì Lý Đông cũng không tự thân xuất chúng như tất cả mọi người xung quanh hắn đánh giá. Lý Đông đi đến một ngày hôm nay nếu không phải có viên pha lê giúp sức có lẽ hắn vẫn là thành công nhưng thành công đó sẽ nhỏ hẹp hơn rất nhiều, nào có được một tập đoàn với quy mô khổng lồ có tầm ảnh hưởng như Kỷ nguyên mới hiện tại. Hiểu rõ điều này, Lý Đông đương nhiên sẽ không tự huỷ hoại về năng lực của bản thân, hắn hiểu người tài hơn hẳn trong thiên hạ vốn là rất nhiều có điều họ lại không có được những cơ duyên kỳ lạ như mình mà thôi.

Công việc nào đã có người có năng lực của lĩnh vực tương ứng đó lo liệu do vậy Lý Đông có thể yên tâm bỏ lại sau lưng những công việc cụ thể cho cấp dưới giải quyết. Nếu có gì mà khiến hắn bận tâm thì chính là việc triển khai dự án điện thoại.

Tính toán, thời gian tới có lẽ Lý Đông sẽ phải trở lại Đông Thành nhiều lần để chuyển giao công nghệ cũng như bàn bạc với Trình Huy tìm kiếm đối tác cùng phát triển và khai thác phần mềm. Ý tưởng về các tính năng cơ bản của IOS, App Store, iCloud... Lý Đông đều đã có nhưng vấn đề lớn nhất chính là tìm được đối tác phát triển ra nó.

Công ty tin học của tập đoàn dù sẽ được thành lập nhưng hiển nhiên sẽ còn sơ khai và thiếu kinh nghiệm, Lý Đông sẽ không đặt kỳ vọng gì lớn bọn họ

trong thời gian ngắn có thể cho ra đời những ứng dụng phức tạp và cao cấp như vậy. Giải pháp hợp lý nhất chính là hợp tác cùng các công ty phần mềm lớn khác.

Trong kế hoạch của Lý Đông thì Microsoft và Google có vẻ là những lựa chọn không tồi có điều cũng còn phải xem tầm nhìn của các tập đoàn này với hệ điều hành và các ứng dụng dùng làm nền tảng cho các thiết bị di động là như thế nào đã. Trong đời trước, Lý Đông biết rõ ràng là tầm nhìn của lãnh đạo Microsoft có sự thiếu hụt nhất định so với Apple và Google chính vì vậy tập đoàn công nghệ này mới bước hụt một chân so với hai đối thủ, hệ điều hành Window Phone đã chịu thất thế trước IOS và Android.

Thực tế, Lý Đông đời trước cũng chỉ dùng Iphone, chưa từng trải nghiệm thêm các hệ điều hành và ứng dụng khác của Microsoft và Google để hiểu rõ về ưu nhược điểm của mỗi loại nhưng điều này vốn dĩ cũng không phải là vấn đề lớn.

Là người đi đầu và có thông tin tiên tri, Lý Đông biết bây giờ hẳn chỉ cần mang những đánh giá và kinh nghiệm khi dùng IOS để thiết lập nên những yêu cầu cho sản phẩm của mình thì chẳng phải là đã dẫn trước Apple rất nhiều rồi hay sao? Phải hiểu phiên bản IOS đời đầu của Apple có rất nhiều hạn chế, trong những phiên bản sau IOS mới được nâng cấp nhiều lần các tính năng để làm giảm hao tổn phần cứng cũng như cải thiện tốc độ xử lý, giảm thiểu hao pin... Lý Đông chỉ cần tìm cách giải quyết những khó khăn này là riêng về phần mềm coi như đã nắm chắc phần thắng.

Mãi mê với những suy nghĩ của mình, Lý Đông thế nào mà lại mơ màng ngủ mất, trở về tới Hà Đô thì trời cũng đã muộn.

Bước xuống xe, Lý Đông nhanh chân bước vào trong nhà thì bất ngờ nhận ra Trương Ngọc cũng đang ở đây.

Thấy hẳn, Trương Ngọc liền nhào tới ôm lấy cổ Lý Đông rồi nhõng nhẽo nói:

- Anh, đi đâu cả ngày vậy? Làm em đợi mãi!

Lý Đông mỉm cười hôn nhẹ lên vàng trán cao ráo của Trương Ngọc rồi nheo nheo mũi nàng mỉm cười hỏi lại:

- Em đến lúc nào? Sao không gọi cho anh?

Trương Ngọc làm ra vẻ hờn dỗi oán trách:

- Hừ, em tới đây từ chiều tính gây bất ngờ cho anh mà lại không thấy người đâu. Em chờ sắp biến thành hươu cao cổ rồi đây. Khai ngay, rốt cục anh đi đâu? Đừng bảo là đi với cô nào khác ở bên ngoài đấy nhé!

Lý Đông tròn mắt:

- Ô, sao em biết anh ra ngoài với một cô gái? Em biết xem bói à?

Trương Ngọc liếc nhìn Lý Đông rồi nhẹ nhàng mỉm cười ra vẻ thâm thúy nói:

- À, nếu anh nói ra như vậy thì em lại yên tâm!

Thấy không trêu chọc được Trương Ngọc, Lý Đông đành gãi đầu cười trừ:

- Ha ha... thực ra là anh về Đông Thành có chút việc cần giải quyết.

- Ui... đi và về gấp như vậy à? Thế thì mệt lắm!

Đưa tay xoa xoa mái tóc óng mượt của Trương Ngọc, Lý Đông lắc đầu:

- Không sao, cũng chỉ gần hai tiếng đồng hồ thôi. Tuyến cao tốc nối Hà Đô và các tỉnh Đông Bắc cũng mới khánh thành, đi lại rất tiện lợi.

- Uhm... vậy cũng đỡ! Mà anh báo com nhà chưa?

- Rồi! Sáng nay anh nghe con chim khách nó hót đầu hồi, đoán là tối nay kiểu gì cũng có khách quý tới chơi. Quả nhiên là thật, anh còn cẩn thận dặn chú Tô Lâm làm tiệc hai người mà.

Trương Ngọc chun chun mũi:

- Thôi đi, nói xạo mà không biết ngượng. Bây giờ ở đâu ra chim khách nữa mà hót cho anh nghe chứ.

- Ha ha... đùa chứ, để anh báo chú Tô Lâm chuẩn bị.

Nói là làm, Lý Đông buông Trương Ngọc ra rồi tiến lại nơi đặt nút bấm chuông báo hiệu. Sau chốc lát, Tô Lâm nhanh chóng xuất hiện, Lý Đông dặn dò ông ta làm một bàn tiệc ngoài trời rồi cho ông ta lui ra ngoài.

Khi này Lý Đông lại quay sang Trương Ngọc dò hỏi:

- Hôm nay em tới đây chắc còn có chuyện gì khác đúng không? Bình thường đâu có thấy em rảnh rỗi tới đây ngồi cả buổi một mình như vậy?

Biết không giấu được Lý Đông, Trương Ngọc đi lại ngồi xuống ghế salon rồi phien chán nói:

- Uhm. . . Em muốn tránh mặt mấy người!

Lý Đông tò mò hỏi:

- Ô, ai mà lại đại đột đi chọc một cô gái xinh đẹp thế này tới mức phải trốn đi như vậy?

Trương Ngọc bủn rủn môi lên tiếng:

- Hai người này anh biết cả đấy.

- Anh biết?

- Ủ, một là Tuấn Khanh, phó Bí thư Đoàn trường em, còn người còn lại là...

Chần chờ giây lát, Trương Ngọc tiếp lời:

- Là Lâm Hải, bạn trai chị Tuệ Linh mà em với anh gặp ở quán ăn đó.

Lý Đông tủm tủm cười:

- Ô, thì ra là hai người bọn họ. Nhưng bọn họ gây phiền phức gì cho em à?

Trương Ngọc liếc xéo Lý Đông rồi u oán trả lời:

- Hừ... Người ta thì suốt ngày tìm cách quấy lấy bạn gái anh mà anh còn không biết đứng đó mà đùa cợt. Có ngày mất thì đừng có hỏi nữa nhé!

Nghe tới đây, Lý Đông tự tin cười lớn:

- Ha ha... mất? Sao lại thế được chứ!

- Anh chần ăn gớm ha?

- Đương nhiên! Mà có mất thì anh lại tìm về, anh không tin lật tung cả cái Hà Đô này mà lại không tìm được em!

Vừa nói Lý Đông vừa tiến về phía ghế sofa ngồi xuống cạnh Trương Ngọc rồi kéo vai nàng sát vào mình như để khẳng định chủ quyền.

Trương Ngọc ngước mắt nhìn hắn rồi hỏi:

- Nếu em không ở Hà Đô đây?

Lý Đông làm bộ quả quyết nói:

- Đừng nói Hà Đô mà cả nước Việt Nam này... à không, phải nói là cả thế giới này, em trốn ở đâu anh cũng có thể tìm ra được.

- Thật không?

- Thật chứ sao không!

Trương Ngọc cảm động vòng tay ôm chặt lấy Lý Đông rồi nhỏ giọng nói:

- Lý Đông, nếu có một ngày vì một lý do nào đó mà khiến em rời xa anh, anh phải tìm mọi cách để mang lại em về đó. Nhớ đấy!

Lý Đông xiết nhẹ vai Trương Ngọc rồi gật đầu:

- Em yên tâm! Anh sẽ không bao giờ cho phép em rời khỏi vòng tay của anh đâu! Dù thế nào em cũng phải ở bên anh!

- Uhm!

Trương Ngọc hạnh phúc tựa đầu vào ngực Lý Đông, nàng rất yên tâm khi nghe được những lời Lý Đông hứa hẹn.

Tin tưởng là như vậy, lời nói ra cũng chỉ là vô tình có điều Trương Ngọc lại không biết được rằng, chính những lời tưởng như tâm tình bình thường mà hai người vừa thốt ra lại có tính tiên tri, trong tương lai không xa sẽ trở thành sự thật lấy đi của nàng không biết bao nhiêu nước mắt.

[1] Người có liên quan: Hiểu đơn giản là những người có mối quan hệ thân thuộc, ruột thịt, hôn phối hoặc các tổ chức có liên quan cùng chủ sở hữu, điều hành. . .

Chương 178: Sự kiện ra mắt MV

Lý Đông ngồi trò chuyện cùng Trương Ngọc một lúc thì trở về phòng, dù sao cả ngày hán cũng đã bận bịu rồi, cần tắm một chút cho thoải mái. Trương Ngọc thì lựa một tư thế thoải mái, nửa nằm nửa ngồi trên sofa phòng khách xem tivi chờ đợi Lý Đông.

Cũng không mất bao nhiêu thời gian, Lý Đông đã mặc lại bộ quần áo ở nhà rồi từ trên lầu đi xuống. Khi này quản gia Tô Lâm liền đi tới thông báo cho hai người đồ ăn đã chuẩn bị xong, mời hai người vào dùng cơm tối.

Sau đó, bữa tối mặc dù chỉ có hai người nhưng lại không thiếu đi tiếng cười đùa vui vẻ của đôi bạn trẻ. Lý Đông dường như cảm thấy cơm hôm nay đặc biệt dễ ăn hơn so với mọi hôm. Bên cạnh hán Trương Ngọc thì vừa dùng cơm vừa không ngớt miệng kể về tất cả những gì diễn ra có liên quan đến cuộc sống của nàng, nào là những việc còn con ở trường ở lớp, nào là cô bạn thân Mai Lan gần đây đang lung lay trước sự tấn công ráo riết của anh chàng đội trưởng đội bóng đẹp trai cùng trường, nào là cô gái ở căn chung cư bên cạnh cặp bồ bị người đến tận nhà đánh ghen, thậm chí cả chuyện con chó cưng của nàng ở quê mới vừa sinh được một đàn con bụ bẫm Trương Ngọc cũng tự hào mang ra khoe khoang với hán.

Lý Đông ngồi lắng nghe Trương Ngọc nói là chính, thi thoảng hán mới thêm vào đôi câu hoặc là bình luận, hoặc là trêu đùa khiến không khí vui vẻ của cuộc nói chuyện được kéo dài không lâm vào tẻ nhạt. Bữa tối cũng chính vì thế mà diễn ra tới gần một giờ đồng hồ mới kết thúc.

Trở lại phòng khách Lý Đông dùng tăm xiên một miếng táo rồi đưa tới miệng Trương Ngọc. Trương Ngọc nheo mắt cười rồi hé đôi môi xinh xắn khẽ cắn lấy một miếng nhỏ.

Trương Ngọc tưởng Lý Đông sẽ cầm xiên táo cho nàng ăn hết nhưng bất ngờ là Lý Đông lại đưa phần còn lại vào miệng hán ăn nốt. Trương Ngọc không kịp can liền lên tiếng oán trách:

- Eo, ghê chết! Miếng đó em ăn dở rồi mà!

Lý Đông cười xòa:

- Có gì đâu, anh không ngại!

Trương Ngọc nhăn nhăn mặt:

- Ờo, anh không thấy ghê nhưng em thấy ghê. Ăn chung, uống chung thật mất vệ sinh.

Lý Đông nghe xong khẽ lắc đầu, hán có chút không thấm nổi cái lý luận này của Trương Ngọc. Chẳng phải hai người vẫn thường xuyên “hôn môi” sao, khi đó thì không thấy nàng ta kêu vệ sinh này, vệ sinh nọ.

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng dĩ nhiên Lý Đông không có đại đột mà nói ra ý kiến của mình, hán hiểu mình mà đại mồm không khéo từ nay sẽ phải tạm biệt cặp môi xinh xắn kia dài dài cũng nên.

Thấy Lý Đông ngồi im không dám phản bác ý kiến của mình, Trương Ngọc đắc ý rồi tiếp tục hỏi:

- À, tối mai anh có bận gì không?

Lý Đông mỉm cười:

- Việc thì khi nào cũng có nhưng có việc cần xử lý ngay, việc có thể hoãn lại.

Trương Ngọc nheo mắt:

- Thế nào là việc cần xử lý ngay còn thế nào là việc có thể hoãn lại?

- À, ví dụ như việc mà Trương Ngọc nhà ta yêu cầu thì chắc chắn là việc cần được ưu tiên còn những thứ khác thì để sau cũng được.

Trương Ngọc chun môi vui vẻ nói:

- Hứ, nịnh hoài!

Lý Đông cười lớn:

- Thật mà! Được rồi, vậy tối mai em muốn anh làm gì?

Chăm chú nhìn vào mắt Lý Đông để kiểm tra mức độ tin cậy lời nói của hắn, Trương Ngọc mới đưa ra đề nghị:

- Vậy tối mai anh đến dự Đêm hội gala sinh viên của trường em nhé!

- Gala? Hay đấy! Uhm... lâu nay nghe nói trường Ngoại thương sinh viên đa tài lắm, nhân dịp này để anh tới xem có đúng như lời đồn không.

- Nói vậy là anh sẽ đến chứ?

- Ừ, tất nhiên rồi!

- Hi hi, tốt quá! Nói cho anh biết người ta cũng có tiết mục tham gia biểu diễn đấy nhé!

Lý Đông vui vẻ hỏi lại:

- Ồ! Là tiết mục gì thế?

- Hi hi... bí mật. Mai anh cứ tới đi rồi biết! À, lúc đó em còn phải chuẩn bị với bạn bè nên sẽ không đi cùng anh, anh tới thì gọi em ra đón là được!

Lý Đông mỉm cười đồng ý:

- Ừ, được rồi. Mai anh sẽ tới!

- Hi hi... muak...muak

Trương Ngọc nhào tới hôn hai cái vào má Lý Đông như tưởng thưởng cho sự biết điều của hắn. Hai người cười đùa một hồi thì Trương Ngọc đứng lên cáo từ. Lý Đông có ý định đưa nàng về nhưng Trương Ngọc từ chối. Phần vì Lý Đông đã di chuyển cả ngày, Trương Ngọc không muốn hắn vất vả, phần vì Trương Ngọc là tự lái xe tới đây do vậy nàng tự lái về là thuận tiện nhất. Trước thái độ cương quyết của Trương Ngọc lại liếc nhìn đồng hồ mới gần 9h tối, Lý Đông đành để nàng chủ động vậy.

Tiền đi cô bạn gái, Lý Đông trở về phòng làm việc rồi mở chiếc máy tính được kết nối với mạng nội bộ của quân đội. Kiểm tra hòm mail, khoe miệng của Lý Đông nhếch lên ý cười, xem chừng hắn biết được một chuyện gì đó khiến hắn hài lòng.

Hơi cân nhắc thêm một chút, Lý Đông nhắc điện thoại lên rồi gọi vào một đầu số. Ngay khi có người tiếp máy, hắn từ tốn nói:

- Uhm, Thiếu Đại, tôi vừa nhận được tin báo căn cứ quân sự đã bắt đầu khởi công, theo đó kế hoạch đảo Similo cũng nên được tiến hành. Các cậu hành động được rồi đây!

*****

Sáng hôm sau, Trụ sở chính Công ty cổ phần Thế giới Giải trí Wepro

Khác hẳn mọi ngày, hôm nay từ 6h sáng văn phòng công ty đã tấp nập người qua kẻ lại, các công tác chuẩn bị cho việc phát hành MV mới nhất của trung tâm cần phải được kiểm tra lại thật kỹ càng. Nếu MV thành công, Trung tâm sẽ lại một lần nữa thấp sáng thêm một ngôi sao làm dày thêm bảng thành tích của mình, do vậy không riêng gì ca sĩ mà bản thân lãnh đạo công ty cũng rất kỳ vọng vào sản phẩm này. Không khí hiện trường do vậy mà có chút khẩn trương.

Thục Lan cầm theo hai cốc cam vắt đi tới bên cạnh một cô gái trẻ rồi mỉm cười nói:

- Lan Phương, uống nước đi!

Đưa tay đón lấy ly nước, Lan Phương mỉm cười đáp lại:

- Cảm ơn Chị Thục Lan nha!

- Ừ, thế nào? Lo lắng lắm hả?

Lan Phương ngượng ngùng nói nhỏ:

- Dạ!

Thực ra không cần hỏi chỉ cần nhìn vẻ mặt của Lan Phương, Thục Lan cũng đã có được đáp án rồi, nàng lên tiếng động viên:

- Lan Phương, em đã cố gắng để làm tốt nhất có thể rồi, vậy nên việc bây giờ là yên tâm để chờ đợi thành công ha. Chị thấy ca từ, giai điệu cũng như cốt truyện trong MV đều rất cuốn hút, chắc chắn MV sẽ được khán giả đón nhận nồng nhiệt mà.

Lan Phương nghe xong chỉ gật gật đầu cười trừ không cho ý kiến. Dù sao bản thân nàng và lãnh đạo trung tâm thấy ổn nhưng chưa chắc khán giả đã nghĩ

như vậy. Chuyện này với ngay cả các ca sĩ đang hot khác cũng vẫn thường xảy ra, nhiều ca khúc của bọn họ vốn đặt rất nhiều kỳ vọng nhưng phát hành ra mặc dù không tới mức bị chê bai thậm tệ nhưng cũng sớm rơi vào quên lãng chẳng ai buồn nhớ, không lưu được chút ấn tượng nào. Mọi thứ vẫn phải chờ đợi phản ứng của khán giả như thế nào thì mới có thể nói chuyện được.

Thời gian chậm chạp trôi qua, Lan Phuong và Thục Lan đứng trò chuyện và chờ đợi trước khu kỹ thuật.

Đúng 8h sáng theo hiệu lệnh của Bầu Quang Huy, lệnh public cho file MV được kỹ thuật viên đồng loạt tiến hành trên các trang web âm nhạc nổi tiếng mà Wepro đã mua quyền đăng tải.

Mọi ánh mắt của những người trong phòng khi này đều tập trung nhìn vào màn hình máy tính để xem những đánh giá và phản hồi đầu tiên, không khí vì vậy mà trở nên có chút căng thẳng.

Cùng lúc này, tại một quán net cách cổng trung tâm không xa

- Anh ơi, còn máy không?

Một chàng trai có thân hình mập mạp vừa dừng lại chiếc Wave trước cửa vừa lên tiếng hỏi người thanh niên trông quầy đang ngồi canh máy chủ đầu cửa ra vào.

- À, Đức hả? Còn máy đấy em! Hôm nay ra muộn ha?

- Vâng, tối qua nhậu với bọn bạn nên ngủ quên mất, cho em một máy đi!

- Ờ, số 24 nhé!

- Ok anh! Mà máy đã update bản mới của MU chưa? Mạng thì tạm tịt, khởi động xong lại ngồi vêu mồm ra đợi thì chán lắm.

- Yên tâm đi, đêm qua update đầy đủ hết rồi.

- Uhm... không biết bản này có đỡ lag hơn không, mạng mèo chán quá!

- Ủa, giờ chất lượng nhà mạng nào chả thế. Chú muốn nhanh chắc phải mua máy riêng rồi thuê đường truyền băng thông tốc độ cao thì may ra.

- Ha ha... bác cứ đùa, em mà có tiền như thế thì còn ra đây làm gì?

- Ờ, thì anh cũng nói vui thế thôi. À, mà có uống gì không em?

Đức nghĩ ngợi giây lát, xem chừng hôm nay bản thân ngồi cũng khá lâu nên gật đầu:

- Vậy cho em bao ba số với lon bò húc nhé!

- OK chú! Cứ vào máy đi rồi anh mạng vào cho!

Đức nghe xong cũng không nói gì thêm, theo lời người trông quán lúc lắc lê tấm thân to lớn tiến lại ngồi vào vị trí.

Máy ở quán net thường ở chế độ Standby khi không có người dùng nên không mất nhiều thời gian cho việc khởi động và truy cập. Đức cầm lên tai nghe đeo vào rồi click vào biểu tượng trò chơi MU yêu thích.

Cấu hình máy tính trong quán net thực ra cũng không quá mạnh nên loạt game cũng khá mất thời gian. Trong lúc chờ đợi, không biết làm gì Đức tò mò đưa mắt nhìn sang màn hình của người ngồi bên cạnh.

Đập vào mắt Đức bây giờ là hình ảnh của một chàng béo và một cô gái xinh xắn đang ngồi đọc sách. Thấy chàng trai có ngoại hình giống mình nên Đức bất giác nổi lên thiện cảm theo đó hần chăm chú nhìn vào màn hình.

Có điều, càng xem Đức càng bị video thu hút. Sau một lúc thì Đức đã có thể biết đây là một MV ca nhạc, mặc dù không biết lời ca khúc là gì nhưng nội dung cốt truyện thì Đức vẫn có thể hiểu được. MV có nội dung rất trong sáng, đáng yêu diễn đạt câu chuyện tình của chàng béo Doraemon và cô gái xinh đẹp Xuka. Cả hai tình cờ gặp nhau trong thư viện sách và chàng béo đã “say nắng” cô gái ngay từ ánh nhìn đầu tiên. Tình yêu sét đánh khiến cho Doraemon “đứng ngồi không yên”, lúc nào cũng xao xuyến, nhớ nhung cô nàng Xuka. Vốn tự ti về ngoại hình “tròn trịa” của mình nên anh chàng đã cố gắng thay đổi phong cách từ áo quần đến đầu tóc để gây ấn tượng với cô gái. Anh thậm chí còn giấu cả những cuốn Doraemon yêu thích, chuyển sang đọc truyện chữ cho giống với cô gái xinh đẹp. Thế nhưng mọi cố gắng của chàng trai dường như không có tác dụng. Sau nhiều lần không thành, anh định nản chí thì phép màu đã mỉm cười. Thì ra cô gái cũng có sở thích đọc truyện tranh và cô cũng phải lòng chàng trai ngốc ấy từ lâu lắm rồi.

Video kết thúc bằng hình ảnh cặp bạn trẻ hạnh phúc bên nhau và cùng chia sẻ những cuốn truyện Doraemon đầy sắc màu tuổi thơ khiến Đức rất ấn tượng. Đức định quay sang hỏi người ngồi bên cạnh tên MV để tự mình tìm xem nhưng hần chưa kịp lên tiếng thì đã thấy người này nhấn vào nút xem lại.

Đức căng mắt ra nhìn chăm chăm vào màn hình, sau chốc lát thì những dòng chữ giới thiệu cũng đã hiện lên. Có chút tò mò Đức lẩm nhẩm:

- Mình yêu nhau đi? Ninh Lan Phuong? Ca sĩ mới à? Uhm, để nghe thử xem ca khúc thế nào.

Đức quay trở lại màn hình của mình, game đã load xong nhưng hắn lại không như mọi khi lập tức cắm đầu vào những trận PK hoành tráng mà bấm hạ cửa sổ màn hình rồi đăng nhập google tìm kiếm video theo từ khóa vừa biết được.

Không mất bao lâu thời gian, kết quả đã trả ra. Đức click vào một đường dẫn để vào trang web nghe nhạc ưa thích, nút đợi màn hình sau khi xoay tròn một lúc thì bắt đầu phát hình.

Ngay từ những khúc nhạc dạo đầu, Đức đã cảm thấy bài hát có lẽ không tệ, do vậy hắn càng tập trung thưởng thức video.

Quả nhiên không để Đức thất vọng, sau ít phút hắn đã lập tức bị những ca từ ngọt ngào và dễ thương bất ngờ của ca khúc chinh phục. Bài hát như một lời tỏ tình, vừa chân thành lại vừa đáng yêu, khiến cho Đức không khỏi tò mò và thích thú. Ca từ là những tâm sự rất thật lòng của một cô gái đang phải lòng ai đó, thông thường, con trai sẽ là người chủ động tỏ tình nhưng dường như chàng trai của cô gái đã hơi nhút nhát, và cô phải mượn bài hát này để bày tỏ tình cảm với chàng trai. Nghe “Minh yêu nhau đi”, Đức cảm giác câu chuyện của cô gái cũng là câu chuyện của mình vậy, thực ra hắn vẫn luôn thầm mến một cô bạn nhưng ngại ngoại hình của mình nên không dám bày tỏ chỉ dám giữ mãi ở trong lòng. Ca khúc kết thúc mà Đức vẫn chưa thấy nghe đã khiến hắn phải bật đi bật lại xem tới mấy lần quên luôn cả việc chơi game, quên cả đồng đội chiến hữu hẹn hò trên mạng để hiệp đồng đánh quái.

Càng xem lại càng thích, xem tới lần thứ năm Đức bỗng nảy sinh ý nghĩ có nên mượn lời của ca khúc này để viết lên những dòng caption bày tỏ tâm trạng của mình với người kia hay không.

Chần chờ giây lát, lại như bị ca khúc xúc động, Đức liền bật lên trang blog của mình rồi ghi một dòng tiêu đề vắn vắn mấy chữ “Minh yêu nhau đi! Trang” rồi nhúng đoạn code của MV vào blog. Xong xuôi và đóng lại blog, trái tim Đức nhảy lên bình bịch, mặt hắn đỏ lên, trong tim dâng lên một niềm hi vọng!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Hot MV

Hạ xuống cửa sổ blog, Đức cũng không còn tâm trạng mà chơi game. Hắn tiếp tục vừa nghe nhạc vừa thi thoảng bật blog lên kiểm tra phản hồi với hi vọng sẽ nhận được comment của người mà mình thầm mong nhớ.

Để lấp đi sự tẻ nhạt và thấp thỏm vì chờ đợi, Đức lướt qua blog của bạn bè để đọc tin tức và xem tình hình cuộc sống của bọn họ thế nào, tất nhiên trong đó có cả Trang.

Blog của nàng vẫn vậy, vẫn là những ghi chép vụn vặt trong cuộc sống. Ngày nào Đức cũng ghé qua đây một lần để xem trộm và theo dõi những thay đổi của nàng. Trước đây thì không sao nhưng gần đây Đức bỗng phát hiện có một người bạn chung tên Khải lại có vẻ thân cận đặc biệt với Trang, hai người này thường xuyên có những bình luận trao đổi công khai đùa giỡn nhau qua mạng.

Không biết nghĩ ngợi thế nào, sau khi rê chuột kéo lên kéo xuống nhìn blog của Trang một hồi, Đức lại vô thức mà lướt tới blog của Khải.

Ngay khi màn hình vừa hiện lên giao diện trang và thấy được dòng caption Khải vừa đăng, Đức bật cười khi thấy được caption của Khải cũng tương tự như mình nhưng lại không có tên người nhận.

Có điều vui vẻ chi diễn ra trong giây lát sau đó như nhớ tới cái gì Đức bỗng giật mình, một cảm giác bất an lại lập tức ập tới. Đức vội rê chuột và kéo xuống xem phần bình luận phía dưới.

- Móa... là thật... xong rồi!

Hai mắt Đức tròn ngược lên khó tin nhìn chằm chằm vào màn hình nơi có hàng chữ ngắn gọn “Uhm!Minh yêu nhau đi, Khải”, khôn nạn hơn ở chỗ là người đăng dòng comment này lại chính là Trang, cô gái hắn thầm thương trộm nhớ!

Đức thộn mặt ra, trái tim tan nát, chân tay chợt trở nên thừa thãi.

Cũng không biết qua bao lâu, Đức mới từ từ tỉnh lại, dù sao kết quả này cũng không phải quá sốc bởi hắn cũng đã đoán được phần nào.

Đức khẽ nhếch miệng cười buồn rồi chậm chạp đưa cánh tay với những ngón mập mập đăng nhập dưới dạng thành viên vào trang web rồi tìm và gõ vào một dòng bình luận dưới video “MV rất hay nhưng... tên béo ta vừa tỏ tình thất bại! Mèo Doraemon mãi mãi chỉ có thể cùng mới mèo Mimi bốn chân thôi, không thể nào cùng Xuka được. Cuộc đời vốn dĩ không phải là giấc mơ, nào có đẹp được như vậy!”

Đức gõ xong rồi ấn nút post. Hắn cũng không thoát ra mà lướt lướt kéo lên đọc qua một vài dòng comment của các khán giả khác cho vui đi nỗi buồn. Sau một lúc ngay khi hắn định thoát web trở lại chơi game thì bất ngờ phát hiện một dòng bình luận xuất hiện dưới comment của hắn “Bạn đừng bi quan về cuộc đời như thế! Mà ai bảo bạn Mimi thì không được! Cá nhân mình rất thích mèo Mimi nha!”

Đưa mắt nhìn nick name có cái tên Miuniu phía dưới, Đức đoán chủ nhân của bình luận này có lẽ là một cô gái. Dù sao cũng đang muốn có một người

để tâm sự nên Đức nhanh chóng điều chỉnh chuột và click vào nick của cô nàng rồi vào box chat cá nhân để lại một dòng tin nhắn:

“Minh là người bạn vừa comment trả lời. Cảm ơn bạn đã động viên! Uhm... Thực ra là mình nói ầm ỹ vậy thôi chứ mình không có ý chê bai Mimi của bạn. Xin lỗi nhé!”

Cô gái kia cũng có vẻ là người thích nói chuyện nên sau giây lát Đức đã nhận được dòng nhắn lại:

“Hi hi, phải thế chứ! Mà bạn đừng buồn nữa, biết đâu sau này bạn sẽ tìm được một Mimi ngoài đời thực khiến bạn yêu thích hơn thì sao?”

Đức mỉm cười rồi gõ lại:

“Minh mập thế này thì cô gái nào thích chứ?”

“Nè, Ai bảo bạn vậy? Người mập có ưu điểm của người mập chứ. Minh phát hiện ra bọn họ thường rất là thật thà nha. Ở lớp mình cũng có một bạn mập mập mà hiền lành đáng yêu lắm”

“Ha ha... nghe bạn nói mình lấy lại được chút hi vọng rồi...”

“Hi hi, bạn cố lên!”

....

Đôi bạn trẻ vui vẻ trò chuyện qua lại, Đức cũng vì thế mà tạm quên đi chuyện buồn vừa nãy.

Thực ra cũng không riêng mình Đức, câu chuyện của hắn lại đồng thời cũng là câu chuyện của rất nhiều bạn trẻ khác. Ca khúc khi này đang được rất nhiều người chia sẻ và những ca từ ngọt ngào đang được vang lên ở khắp mọi nơi, từ quán net, phòng trọ, nhà riêng thậm chí là công sở. Không chỉ nhận được sự chú ý quan tâm mà tên ca khúc cũng lập tức trở thành chủ đề caption hot nhất trong buổi sáng trên mạng. Và tất nhiên kèm theo đó là lượt view và comment để lại trên các website ca nhạc tăng lên nhanh chóng như một con sóc, hầu hết đều là các phản hồi và đánh giá tích cực.

Đứng tại phòng kỹ thuật nhìn lượt xem đang tăng tiến với tốc độ ngày càng cao, trái tim Lan Phương ầm ầm đập vang những âm thanh vui sướng. Mà cũng không chỉ riêng nàng bởi tất cả đội ngũ phát hành đều cảm thấy hân hoan như vậy.

MV Mới phát hơn một giờ đồng hồ mà đã đạt tới gần sáu mươi nghìn lượt xem đã đủ thấy mức độ lôi cuốn của nó là như thế nào. Nếu tốc độ này được duy trì thì kết thúc ngày hôm nay số lượng view có thể đạt tới một con số kỷ lục.

Bầu Quang Huy nhìn qua những dữ liệu biết nói thì cười không khép nổi miệng. Hắn hiểu thành công đã nắm chắc trong tầm tay, chỉ cần đi đúng con đường, Wepro xem ra sẽ lại có một ngôi sao mới tỏa sáng.

Với kinh nghiệm của mình, Quang Huy biết cũng không cần phải tiếp tục theo dõi nữa, theo đó hắn đứng dậy rồi đi tới trước mặt Lan Phương đưa tay ra trước mặt nàng rồi hô lớn:

- Lan Phương, chúc mừng em! Em đã rất cố gắng và thành quả hôm nay thật sự tuyệt vời!

Mọi người trong phòng cũng đang chú ý về phía bên này, ngay khi Quang Huy nói xong thì những tiếng vỗ tay cũng rộn rã vang lên.

Lan Phương có chút ngại ngùng bắt tay Quang Huy rồi nhìn qua một lượt mọi người lên tiếng:

- Dạ, cảm ơn anh và tất cả anh chị trong trung tâm đã hỗ trợ em để MV đầu tay của em có thể thuận lợi ra đời. Nhìn khán giả phản hồi tích cực, em rất mừng vì công sức của chúng ta đã bước đầu được thừa nhận.

Thực Lan khi này lên tiếng:

- Ha ha, Lan Phương! Giờ thì em không cần phải lo lắng gì nữa rồi ha. Chị đang nghĩ nếu bây giờ chúng ta tiếp tục tung ra MV “Tình yêu màu nắng” thì có tạo nên cơn sốt kép không nhỉ?

Lan Phương nhìn Thực Lan mỉm cười:

- Hi hi, cái này thì em cũng không biết nhưng hi vọng là sẽ được khán giả tiếp tục yêu thích.

Quang Huy gật gù:

- Uhm, theo cá nhân anh thấy “Tình yêu màu nắng” chất lượng không kém so với “Minh yêu nhau đi” là bao, giai điệu lại rất phù hợp với thị hiếu giới trẻ hiện nay nên khả năng thành công cũng sẽ rất lớn.

- Vậy khi nào anh định cho phát hành MV này thế? – Thực Lan tò mò hỏi lại.

Quang Huy cũng không giấu diếm mà trả lời:

- Cứ xem tình hình của “Mình yêu nhau đi” đã, khi nào MV giảm dần độ hot, lượt view ngày bắt đầu giảm nhanh thì chúng ta sẽ tiếp tục tung ra ca khúc mới. Liên tục hai ca khúc gây sốt chắc chắn cánh truyền thông sẽ ầm ầm kéo tới, chúng ta cũng không cần phải làm quá nhiều chiêu trò PR thì tự bọn họ cũng sẽ phải sẵn đón và khiến ca sĩ của chúng ta nổi như cồn.

Thục Lan nghe tới đây thì quay sang Lan Phuong cười vui vẻ:

- Ha ha... xem ra sắp tới chị cũng được thơm lây em rồi. Quản lý Thục Lan hẳn sẽ là cái tên được nhiều người xin gặp mặt lắm đây.

Lan Phuong cười trù:

- Dạ, cũng mong mọi chuyện suôn sẻ ạ.

- ...

Khi Lan Phuong và rất nhiều thành viên khác của Wepro đang hân hoan với thành quả đạt được thì cùng lúc này, trong một căn phòng khách sạn hạng sang cũng có một người của Wepro đang tại.

Đưa tay gỡ xuống cánh tay mập mạp của gã đại gia tuổi đã ngoại tứ tuần, Trần Trang vén chăn ngồi dậy rồi cứ thế trong tình trạng không mảnh vải che thân đi vào phòng tắm.

Nói là đi nhưng thực tế Trần Trang phải đưa tay dựa vào thành tường mới có thể vững vàng đến được nơi cần tới. Đây là hậu quả của việc tới qua nàng phải hầu hạ gã đàn ông cả đêm. Mặc dù kỹ xảo giường chiếu của Trần Trang cũng không tệ nhưng vô quyết gãy có móng tay nhọn, gã kia cũng không phải dạng vừa. Không biết gã tương vào mấy lọ Viagra hoặc chơi cả lít Ama Kông hay có biện pháp nào khác mà dẻo dai như trâu đực, quần nàng tới chết đi sống lại ba bốn hiệp mới chịu thu súng, nộp đạn được nghỉ ngơi.

Gã này thực tế cũng không phải người Trần Trang quen biết từ trước. Nàng cũng là chi tinh cờ gặp gã đêm qua trong vũ trường. Nhìn mặt biết người, gã lập tức tiếp cận Trần Trang trò chuyện đôi câu rồi đưa lời ngả giá. Cái giá cũng không cao, chỉ với 500 USD gã đã đưa được Trần Trang lên giường của khách sạn.

Qua đêm với đàn ông, Trần Trang coi như là một cách để kiếm sống, có tiền nàng sẽ còn có cơ hội tiếp tục theo đuổi nghiệp cầm ca. Thực tế mà nói Trần Trang cũng không phải đam mê gì với nghề ca sĩ, nàng chỉ cố chạy theo để hi vọng lấy được chút ánh sáng, đánh ra được chút tiếng tăm để dễ bề gặp gỡ cấp kè đại gia, giả cả theo đó cũng được nâng cao thêm một bậc. May mắn hơn như một số chị đi trước trong nghề thì lại chần được một tay công tử ăn chơi nào đó, vậy cũng là âm thân rồi.

Bật vòi hoa sen và tắm rửa qua một chút cho trôi đi những nhóp nhép đêm qua, khi Trần Trang trở lại thì gã đàn ông cũng đã tỉnh giấc. Gã cũng không có xuống giường mà thân nhiên nửa nằm nửa ngồi dùng ánh mắt ti hí mà nhìn Trần Trang thay quần áo.

Mặc dù đã lên giường cùng nhau nhưng Trần Trang vẫn có chút không thích khi bị người khác nhìn chăm chăm khi đang làm chuyện riêng tư như vậy. Tuy vậy, khó chịu thì khó chịu nhưng sau khi mặc xong y phục Trần Trang liền lao tới giường xà vào ngực gã đàn ông rồi ra về hờn dỗi nói:

- Anh Huấn, bắt đền anh đấy, quần thảo cả đêm hại người ta ê ẩm hết cả người rồi nè. Lát phải thưởng thêm cho em nha!

Gã đàn ông tên Huấn nghe tới đây thì nhếch miệng rồi đưa tay vuốt dọc xuống sống lưng Trần Trang. Chạm đến bờ mông đầy đặn của nàng, hẳn liền dùng hai bàn tay bóp mạnh khiến Trần Trang rên lên thành tiếng. Huấn thích thú cười lên khùng khục:

- Ha ha... mình làm tour nữa nhé em! Lát anh thưởng thêm cho!

Trần Trang nghe xong thì hét hồn, mặc dù nàng rất thích tiền nhưng ít nhất cũng phải có sức mà kiếm mới được. Nghĩ tới cảnh cả ngày hôm nay phải nằm bò trên giường nếu bị gã này hành hạ thêm một lượt Trần Trang vội đưa ra lời đề nghị:

- Anh Huấn... tha cho em đi! Anh lợi hại quá, người ta quả thực là chịu không nổi rồi. Nếu muốn hay là em...BJ nha!

Huấn nghe xong thì mặc dù có chút không hài lòng lắm nhưng vẫn gật gù:

- Uhm... vậy cũng được!

Sau đó,...

Liền cũng không có sau đó bởi cũng không còn gì đáng xem để mà tả. Chỉ biết trong phòng chỉ còn vang lên những tiếng rên rỉ thống khoái cùng hơi thở dồn dập của gã đàn ông đang lên cơn động dục.

*****

Hơn 10 rưỡi,

Cầm trên tay xấp tiền dày cộp cất vào ví, Trần Trang hài lòng rời khỏi căn phòng khách sạn cao cấp.

Theo thang máy đi xuống dưới sảnh, Trần Trang tiến tới quầy lễ tân định nhờ gọi giùm mình một chiếc taxi thì lại thấy mấy nữ nhân viên đang chụm ba

chạm năm một chỗ, hình như là đang xem một thứ gì đó trên màn hình máy tính.

Lại gần hơn Trần Trang nghe thấy tiếng nhạc nho nhỏ, giọng hát mặc dù có chút quen thuộc nhưng nhất thời nàng chưa lập tức nhớ ra là ai.

Rảo bước tiến tới trước quầy, Trần Trang cũng không hỏi gì ngay lễ tân mà rướn người tò mò nhìn vào màn hình vi tính. Ngay lập tức Trần Trang tròn ngược mắt rồi nói lớn:

- Hừ! Ra là cô ta!

Mấy cô gái lễ tân vì mãi tập trung nên cũng không để ý tới có khách tới trước quầy, mãi tới khi nghe thấy tiếng của Trần Trang mới giật mình quay lại. Một người trong số này vội lên tiếng:

- Xin lỗi! Chị cần gì ạ?

Hỏi xong thấy Trần Trang không trả lời mà nhìn chăm chăm vào máy tính, cô lễ tân liền mỉm cười:

- Hi hi ra là chị cũng thích bài này ă? MV mới ra mà đã hot quá, lên sóng có mấy tiếng mà gần 300 nghìn lượt view rồi.

Nghe tới đây Trần Trang tròn ngược mắt:

- Bao nhiêu?

Không hiểu sao người khách trước mặt lại phản ứng lớn như vậy nhưng cô lễ tân vẫn nhẫn nại trả lời:

- Dạ 300 nghìn, chị quen ai trong MV này ă?

Trần Trang nghe xong thì đờ người ra như phồng thắm như “300 nghìn? Có nhầm lẫn không? Đây là cái khái niệm gì? Chẳng phải chỉ có hit của ngôi sao lớn mới có thể đạt được sao? Có gì một con nhóc vắt mũi chưa sạch chân ướt chân ráo vào nghề lại đạt được mức độ này?”

Vừa tò mò vừa ghen tức, Trần Trang căng mắt nhìn màn hình vừa giơng tai lắng nghe ca khúc.

Mặc dù cũng là người của Wepro nhưng Trần Trang cũng chỉ là lớp ca sĩ thứ cấp, không được trọng điểm đầu tư nên với những MV nằm trong chiến lược nâng tầm ca sĩ thế này thì nàng cũng không được biết do vậy đây cũng là lần đầu nàng được nghe ca khúc này.

Cô lễ tân thấy người khách trước mặt quan tâm tới MV như vậy thì cũng không làm phiền Trần Trang, dù sao thì chính nàng cũng còn muốn xem tiếp đây.

Sau một lúc tập trung thì Trần Trang đã có thể hiểu ra tại sao Lan Phuong lại có thể thành công nhanh như vậy. Đến như nàng vốn đang vô cùng bức bối nhưng khi xem xong cũng còn phải tự công nhận MV này làm rất được.

Tất nhiên Trần Trang không giống như những người khác yêu thích không buông. Sau khi xem qua một lượt nàng không nói lấy một lời quay lưng đi ra khỏi quầy rồi tiến ra ghế sofa dành cho khách trong sảnh chính ngồi xuống lôi điện thoại ra khỏi động máy.

Đem qua vì tránh bị làm phiền trong lúc đang tiếp khách nên Trần Trang phải tạm khóa, bây giờ mới có thể bật lại.

Ngay khi quá trình log on hoàn tất thì hàng loạt âm thanh báo hiệu tin nhắn nổi lên trong điện thoại. Phần nhiều đều là tin nhắn của những mối khách cũ, Trần Trang nhanh chóng bỏ qua mà tập trung vào tin nhắn của hai cô nàng Mỹ Dung và Ái Vy trong nhóm.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, bọn họ đều kêu ca tại sao Trần Trang không bật điện thoại và báo cáo tình hình MV mới của Lan Phuong, tất nhiên kèm theo đó cũng là không ít lời dè bêu.

Càng đọc, Trần Trang càng nổi lên lòng ghen tức mãnh liệt, một cổ phần uất không cam lòng dâng lên. Vì lý gì mà xuất phát điểm như nhau, tài năng, ngoại hình cũng không hơn kém nhau bao nhiêu mà một người thì nhận được hết ưu ái để trở thành ngôi sao lớn còn nàng thì đến giờ vẫn phải đêm đêm nhẫn nhục ngửa mình mua vui cho kẻ khác? Vì sao? Vì sao chứ?

Nàng hận! Hận cuộc đời bất công càng hận người có được may mắn hơn nàng!

Càng nghĩ, Trần Trang càng uất ức, ánh mắt chột long lên rồi từng âm thanh thù hận rít qua kẽ răng:

- Hừ, Lan Phuong! Mày hãy đợi đấy, tao không tin mày nổi được bao lâu. Mà nếu mày thật sự có nổi tao cũng sẽ cho mày lâm vào tình cảnh thân bại danh liệt, không ngóc đầu dậy được.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Hiềm khích (1)

Cuối giờ chiều, không ngoài dự đoán lượt view của MV “Minh yêu nhau đi” đã cán mốc hơn hai triệu lượt, điều đáng nói là nó vẫn tiếp tục được tăng lên nhanh chóng.

Tin tức này lập tức được truyền thông cập nhật và gây nên một sự chú ý lớn trong giới nghệ sĩ. Quả thật, showbit rất hiếm khi có được một MV mới ra mắt mà lại nhận được sự đón chào nhiệt liệt như vậy, đặc biệt đó lại là còn của một ca sĩ mới chưa hề có tan tổi tên là Ninh Lan Phuong. Với sự thành công của MV, chắc chắn cô ca sĩ trẻ này sẽ nổi tiếng, danh vọng của Wepro lại được tăng thêm một bậc, cái danh “mát tay” của bầu Quang Huy lại được khẳng định và truyền lưu rộng rãi hơn ở trong giới.

Mọi người có cơ sở để nghĩ như vậy nhưng thực tế không ai biết được rằng người âm thầm đứng sau đưa một tay nâng Lan Phuong trên bước đường sự nghiệp lại là Lý Đông, một chàng trai đã từng bị chính nàng rũ bỏ trong một thời không nào đó.

Có điều, đó cũng đã là chuyện của một thời không khác, chàng trai nghèo đó trong đời này đã là một người rất khác. Bằng thời vận của mình Lý Đông đã có được sức mạnh để nắm lấy mọi thứ trong cuộc đời mình, không còn là một thanh niên phải vất vả mưu sinh chật bóp từng đồng và dễ bị tổn thương trước thực tại phũ phàng nữa.

Với Lan Phuong, Lý Đông bây giờ không mang một chút nào lòng sân hận, có chăng bây giờ chỉ là những ký ức buồn rất nhạt mà thôi.

Trung thực mà nói tại thời điểm bị phụ bạc, nói Lý Đông không tức giận thì không phải nhưng lần lộn thương trường nhiều năm sau đó, hẳn cũng đã hiểu hơn nhân sinh ở đời và hiểu được sự lựa chọn của Lan Phuong.

Lý Đông đưa tay giúp đỡ Lan Phuong cũng không phải vì muốn nối lại tình xưa mà chỉ muốn tiếp tục thực hiện những dự định mà trước đây hẳn vô lực thực hiện.

Giúp Lan Phuong không chỉ để viên mãn chính nàng mà còn để viên mãn cho chính hắn. Trong thâm tâm, Lý Đông thật sự muốn làm việc này để bỏ khuyết cho những hối tiếc, những bất lực của bản thân đời trước. Phải hiểu khi đó Lý Đông cũng đã từng rất cố gắng để Lan Phuong có được cơ hội trở thành một ca sĩ chuyên nghiệp nhưng với sức của một kỹ thuật viên quen như hắn thì ngoài hàng tháng gom góp tích cóp cho nàng chút tiền thì cũng không còn tìm ra được cách nào khác.

Do vậy Lan Phuong rời đi hẳn âu cũng là một sự lựa chọn phù hợp hơn với nàng, Lý Đông hiểu mình rõ ràng không nên là người thích hợp để đi bên cạnh nàng, che chở hoặc ủng hộ nàng trong cả cuộc sống và sự nghiệp. Tại thời điểm nhiều năm về sau, nghĩ lại chuyện này Lý Đông cũng thầm tự nhủ “Yêu một người nên chăng chính là để người đó có được một cuộc sống thoải mái và hạnh phúc theo ý mình, không cần phải cứ lưu giữ mãi oán giận trong lòng thêm làm gì”, từ đó trái tim hắn cũng bớt nhói đau và thanh thản hơn rất nhiều.

Ngày hôm nay, Lan Phuong ra album Lý Đông cũng biết. Trung thực mà nói thì hắn là được Vũ Nhung nhắc nhở.

Lý Đông cũng đã vào web xem qua và khá hài lòng với nội dung MV do Wepro thực hiện. Nó đã bám sát và truyền tải được cái hồn và tinh thần mà Lý Đông yêu cầu khi dựng kịch bản.

Thực ra “Minh yêu nhau đi” cũng là MV duy nhất mà Lý Đông chấp bút viết nội dung, đời trước hắn cũng bị MV này khơi gợi không ít tâm lý vui vẻ do đó Lý Đông muốn tái hiện lại nội dung trong đời này, hẳn tin tưởng với cốt truyện thú vị như vậy chắc chắn sẽ tạo ra sự hỗ trợ lớn cho ca khúc để khiến nó thành công hơn.

Lướt xem video vào buổi sáng một lúc sau đó quanh người công việc quá thân nên Lý Đông thoát ra đi giải quyết những việc khác do đó hắn cũng không nắm được phản hồi của khán giả là như thế nào. Mãi cho tới tận cuối chiều, sau khi nhận được tin nhắn thông báo của Vũ Nhung thì Lý Đông mới nắm được tình hình thực tế.

Hài lòng với kế hoạch đã bước đầu đạt được, Lý Đông tính lên mạng kiểm tra thì lại nhớ ra còn phải tham dự đêm Gala của trường Trương Ngọc. Theo đó hắn vội vàng trở về phòng thay một bộ đồ rồi xuống nhà gọi Đình Dũng đi tới địa điểm tổ chức.

Đường vào trường của Trương Ngọc là một tuyến phố nhỏ nhưng đang giờ tan tầm nên khá đông đúc. Hơn nữa hôm nay trường lại có Gala nên xe cộ càng nhiều và hiển nhiên trong đó xuất hiện không ít xe ô tô sang trọng xi nhan rẽ vào cổng chính.

Ngoại thương xưa nay vốn có nhiều nhân tài, ra trường rất nhiều người thành đạt đồng thời nữ sinh của trường cũng nổi tiếng xinh đẹp do vậy đêm nay có rất nhiều sinh viên cũ thành đạt hoặc thanh niên có điều kiện mộ danh mà tới. Mục đích thì không cần nói ai cũng hiểu.

Tất nhiên những kẻ này biết muốn gây ấn tượng thì bản thân cũng phải có chút gì đó thể hiện ra bên ngoài. Theo đó thì xe nhà, xe bạn, xe cô dì cậu mợ thậm chí là xe thuê đều được trưng dụng để làm màu, biết đâu nhờ có những chiếc bốn bánh này lại có cơ hội tiếp cận và hấp dẫn được một hot girl nào đó thì sao? Việc này vốn cũng rất là phổ biến!

Đoàn xe của Lý Đông tới đây có ba xe, hai chiếc Mercedes S600 chạy trước và sau còn chiếc Cadillac ở giữa. Nhìn sơ qua thì ai cũng thấy đầy vẻ phô trương nhưng Lý Đông còn phải phô trương sao? Nếu hắn muốn thì phô trương có là cái gì? Chỉ cần một bài phát biểu trên tạp chí hoặc truyền hình thì tên tuổi hắn còn không sợ người khác biết đến?

Việc có xe chống đạn và xe vệ sĩ hộ tống cũng là yêu cầu bắt buộc khi Lý Đông phải đi tới những nơi nằm ngoài phạm vi giám sát quen thuộc. Hôm nay xuất hiện như vậy Lý Đông cũng đã là khiêm tốn nhất có thể rồi, phải biết nếu hắn lái đi những xe như Hummer, Knight XV thì người ta mới biết thể nào

mới gọi là phô trương thực sự.

Mà khoan không bàn tới việc Lý Đông là dùng phương tiện nào tới đây bởi có dùng phương tiện gì thì cũng phải chen chúc trên từng centimet đường chật chội. Theo đó phải mất cả tiếng đồng hồ xe mới vào được bãi đỗ, cũng may Lý Đông là có tính toán từ trước mới không tới trễ giờ.

Lý Đông vừa bước xuống xe thì nhận được điện thoại của Trương Ngọc.

- Alo, anh nghe!

- Anh đi tới đâu rồi?

- Ủ, đường tắc quá, anh chắc không vào nổi mất!

- Hừ, em không biết! Hứa mà không làm mủi dài ra cho coi.

- Ha ha, vậy càng nổi bật chứ sao, anh không ngại!

- Được rồi, không đùa nữa, vậy anh đang tắc ở đoạn nào?

- À... anh đang tắc ở bãi gửi xe của trường đây này.

Nghe ra là Lý Đông đã tới nơi và có ý trêu đùa mình, Trương Ngọc vui vẻ reo lên:

- Hi hi... anh tới rồi hả. Đợi ở đó nha, em ra đón!

- Ủ, được rồi!

Lý Đông nói xong thì Trương Ngọc cũng cúp máy.

Hắn rút ví lấy ra một xấp tiền rồi quay sang đưa cho người cảnh vệ đang đứng bên cạnh cười nói:

- Anh ra đầu cổng mua giùm tôi một bó hoa hồng!

Người cảnh vệ vâng dạ nhận tiền định quay lưng đi thì Lý Đông lại căn dặn:

- Không cần to quá, chỉ cần đẹp mắt là được!

Người cảnh vệ đưa tay gỡ gỡ đầu, hắn thực ra cũng là dạng người khô khan, suốt ngày chỉ biết rèn luyện võ thuật thì nào có thời gian để ý tới thẩm mỹ với thưởng thức cái gì. Có điều, chủ tịch đã nói như vậy hắn cũng đành phải gật đầu nhận lệnh, cùng lắm thì ra ngoài kia nhờ một em gái nào đó chọn cho một bó vậy là được rồi.

Người cảnh vệ vừa đi thì Trương Ngọc vui vẻ chạy tới, có lẽ do đã quen thuộc với sự có mặt của đám vệ sĩ xung quanh Lý Đông nên nàng cũng không quan mấy người này mà khoác tay hắn nũng nịu:

- Lý Đông, Em cứ lo là anh tới không kịp, lát vào tiết mục rồi em lại không ra đón được.

Lý Đông mỉm cười:

- Ha ha... em hơi lo xa rồi. Đường từ miệng mà ra với lại loa nhạc âm ỉ như thế sao anh có thể không tìm ra địa điểm được.

- Hi hi... ai lại để đường đường chủ tịch Kỷ nguyên mới “giá lâm” tới đây mà lại không có ai tiếp đón chứ, nếu thế thì thật là thất trách rồi!

Lý Đông nghe xong thì cười trừ không đáp lời Trương Ngọc.

Trương Ngọc cũng không để ý thêm mà đưa tay kéo kéo tay Lý Đông:

- Uhm, thôi, mình vào trong đi! Em vẫn còn phải chuẩn bị một số thứ nữa!

- Được!

Lý Đông gật đầu rồi dẫn theo Đinh Dũng cùng Trương Ngọc đi vào trong, về phần những người còn lại sẽ ở lại trực ở ngoài bãi gửi, chỉ khi có việc cần thiết mới được Đinh Dũng huy động vào.

Sân khấu được đặt ngay trong sân vận động của trường, Trương Ngọc dẫn Lý Đông tới khu vực dành riêng cho lớp nàng rồi nói gì đó với một người bạn học. Sau một lúc nàng cùng người này tươi cười đi lại sắp xếp chỗ ngồi cho Lý Đông và Đinh Dũng.

Trương Ngọc là cán sự lớp lại là lãnh đạo trong đoàn trường nên tiếng nói cũng rất có trọng lượng, quyền lợi vẫn là có do vậy sắp xếp chỗ ngồi cho hai người Lý Đông không gặp khó khăn gì. Mọi chuyện đã ổn thỏa, Trương Ngọc mới lên tiếng cáo từ rồi vội vã đi vào cánh gà chuẩn bị.

Bình thân ngồi ở hàng ghế khán giả, Lý Đông đưa mắt quan sát xung quanh. Người tới kẻ đi đông như mắc cửi, các hàng ghế gần như cũng không còn nhiều chỗ trống, không khí vô cùng sôi động.

Sau đó cũng không để Lý Đông phải chờ lâu, chỉ tầm mười phút, MC đã lên sân khấu để giới thiệu bắt đầu vào đêm Gala.

Ngoại thương không hổ là Ngoại thương, mặc dù tất cả chương trình đều do bên đoàn và sinh viên của trường đứng ra tổ chức nhưng mọi thứ đều đầu vào đó, âm thanh ánh sáng tình tiết chương trình đều tròn chu chuyên nghiệp đặc biệt mức độ đa tài của sinh viên trường này thì không cần phải nói.

Thôi thì đàn ca sáo nhị, tuồng chèo cải lương, xiếc, ảo thuật... đa dạng các loại tạp kỹ đều có, không thiếu món gì. Do đây là một đêm gala cho sinh viên trong trường có sân chơi và thể hiện khả năng với nhau nên mặc dù có chút pha trộn nhiều loại hình nhưng lại không làm mất đi tính thống nhất của chương trình. Ngược lại chúng còn làm tăng sự mới lạ và hấp dẫn. Theo đó tiếng cổ vũ, la hét rầm trời, thi thoảng còn có khán giả quá khích nhào lên trên sân khấu biểu lộ sự ái mộ giữa phần thi khiến bảo vệ phải vất vả lao ra can gián.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Văn Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Hiềm khích (2)

Lý Đông chăm chú ngồi xem tới gần hai tiếng đồng hồ thì rốt cục tiết mục của Trương Ngọc cũng tới.

Trong bộ váy cổ trang tinh xảo, tóc búi đỉnh châm, Trương Ngọc vừa thướt tha vừa e ấp ôm theo một cây đàn tranh đi ra cúi đầu chào khán giả.

Lúc này chưa cần biết nàng biểu diễn thể nào nhưng khán giả ở dưới đã bị vẻ diễm lệ của nàng chinh phục theo đó những tiếng vỗ tay, tiếng huýt sáo của nam sinh cùng những tiếng khen ngợi đã rầm rầm vang lên.

Lý Đông khẽ lắc đầu cười khò, hẳn có chút thâm trách bản thân lâu nay xem ra đã hơi chủ quan khi để bạn gái mình bơ vơ giữa bầy sói như thế này, sau hôm nay có lẽ hẳn phải chú ý nhiều hơn mới được.

Trương Ngọc biết biểu diễn đàn tranh quả là mang lại bất ngờ lớn cho Lý Đông, nói ra cũng có chút xấu hổ khi bản thân hẳn là bạn trai mà lại không biết nàng học đàn khi nào. Phải hiểu muốn học được thứ cổ cầm này ngoài năng khiếu thì cũng cần phải nỗ lực trong một thời gian lâu dài, không thể đâm bữa nửa tháng là có thể tự tin lên sân khấu biểu diễn trước nhiều người như vậy được.

Trên sân khấu sau màn giới thiệu, Trương Ngọc bắt đầu kê chiếc đàn lên giá đỡ chuyên dụng rồi ngồi xuống chiếc ghế phía sau bắt đầu biểu diễn.

Những âm điệu ngọt ngào, êm ái nhưng không giấu được sự e ấp tình tứ của người thiếu nữ trong điệu “Nữ Nhi Tình” vang lên lập tức thu hút được hầu hết sự chú ý của khán giả. Trung thực mà nói Trương Ngọc cũng không phải đàn quá xuất sắc nhưng khúc nhạc này tự thân nó vốn đã là một tuyệt khúc, tấu diễn bằng đàn tranh lại mang tới một âm hưởng da diết lắng đọng khiến khán giả như mê như say. Đặc biệt với những ai đã từng một thời gắn bó với bộ phim Tây Du Ký, xem qua tràng cảnh Tây Vương Nữ Quốc thì dễ dàng bị gợi nhớ tới nỗi niềm tương tư của vị nữ vương xinh đẹp với vị lương sư Đường Tam Tạng thì càng thấm được cái tình trong đó.

Tức cảnh sinh tình, Lý Đông bất giác nhớ lại những ca từ mang lại thương nhớ tơ vương:

Đầy vườn xuân sắc đắm say

Dập dìu chim đậu bướm bay nhip nhàng

Ghé tai hỏi nhỏ hỏi chàng

Thánh tăng, thiếp có đẹp dường bằng mây?

.....

Nói làm chi vương quyền phú quý

Ngại làm gì giới luật thanh quy

.....

Yêu thương chàng, yêu thương chàng

Muốn kiếp này luôn được ở bên nhau.

Lý Đông lẩm nhẩm lời thơ cho tới khi giai điệu kết thúc,

Khán trường tĩnh lặng giây lát rồi ầm ầm bùng nổ, rất nhiều tràng pháo tay thường thức vang lên. Lý Đông đưa tay nhận bó hoa đã được người vệ sĩ mang tới từ tay của Đinh Dũng rồi đứng lên rào bước đi tới khán đài.

Có điều khi Lý Đông còn chưa đặt chân lên bậc thềm thì từ hai bên sân khấu đã có hai người nhanh chân hơn hẳn đi tới. Trương Ngọc vốn đang vui vẻ vì phần trình diễn của mình được đón nhận nhưng khi Tuấn Khanh và Lâm Hải đồng thời xuất hiện trên sân khấu thì khuôn mặt xinh đẹp có chút nhăn lại buồn bực. Hai người này thì lại dường như không quan tâm tới thái độ của nàng mà đồng thời đưa hoa ra tới trước mặt Trương Ngọc chúc mừng rồi để nghị nàng nhận lấy.

Lâm Hải thì không nói nhưng Tuấn Khanh thì rất nhiều người biết, hắn vốn nổi tiếng trong trường. Nhìn biểu hiện của hai người khán giả ở dưới cũng đoán ra được đại khái tình huống:

- Ô, kia không phải là Phó Bí thư Đoàn trường Tuấn Khanh sao? Chẹp chẹp, không phải hắn thay bạn gái như thay áo sao? Xem ra thằng này nhắm trúng con bé rồi!

- Haizzz... lại chuẩn bị có một bông hoa xinh đẹp bị trâu dày xéo. Thật đáng tiếc!

- Chắc gì, người kia cũng đẹp trai lắm nha. Nhìn trang phục bên ngoài có vẻ rất có điều kiện, hắn là cũng không thua kém Tuấn Khanh đi chỗ nào...

- Cô bé này rốt cuộc nhận hoa của ai trước đây? Mọi người đoán thử xem?

- Là mình thì... Khó a! Một chín, một mười, buông ai cũng tiếc...

- Hừ, đồ mê trai. Thôi để mình đoán, bạn này sẽ chọn... A... lại có thêm một người nữa kia!

- Đâu đâu? Trời ạ... trai đẹp ở đâu mà bỗng nhiên xuất hiện cả dàn thế này, có còn cho người ta sống nữa không?

- Mẹ nó, bọn này tưởng hôm nay là cuộc thi nam vương chắc? – tiếng một nam sinh hét lớn.

- Ôn ào cái gì, im đi để xem cô gái này nhận hoa của ai trước nào...

Trên khán đài, Lý Đông cũng đã ung dung bước được tới trước mặt Trương Ngọc mỉm cười đưa bó hoa ra rồi lên tiếng:

- Trương Ngọc, phần trình diễn của em rất tuyệt và bó hoa này là để dành tặng cho phần thể hiện ấn tượng này!

Trương Ngọc vốn đang ngán ngẩm thì với sự xuất hiện của Lý Đông nàng lập tức vui vẻ trở lại.

Cũng không quản nhiều đánh giá của mọi người, Trương Ngọc then thùng đưa tay ra nhận bó hoa của Lý Đông rồi ngược mắt chăm chú nhìn hắn nói lời cảm ơn.

Với bộ dáng này của Trương Ngọc không cần phải nói gì thêm cũng đủ cho khán giả phần nào đoán ra được mối quan hệ của hai người.

Đứng một bên quan sát, sắc mặt của Tuấn Khanh và Lâm Hải tối sầm lại. Lâm Hải còn đỡ nhưng Tuấn Khanh trước mặt bàn dân thiên hạ người mà mình theo đuổi công khai lại công khai biểu đạt tình ý cùng kẻ khác thì hắn làm sao mà dễ chịu cho được.

Khó chịu thì khó chịu nhưng cả hai tên đều hiểu bây giờ tạm thời không nên làm thêm cái gì mất mặt nên sau khi để Trương Ngọc nhận hoa của Lý Đông, hai bọn hắn cũng gượng gạo trao tiếp hoa cho nàng rồi mau chóng lui xuống dưới, tránh làm con khi làm đề tài bình luận cho số đông. Lý Đông cũng không đứng lâu, trao hoa xong thì hắn xuống dưới để nhường lại sân khấu cho MC giới thiệu tiết mục tiếp theo.

Lý Đông trở về chỗ ngồi chờ khoảng hai mươi phút thì Trương Ngọc trở ra chỗ hắn. Nàng đã tẩy trang mà mặc lại quần áo sinh hoạt bình thường.

Đinh Dũng thấy Trương Ngọc thì thức thối vội đứng lên nhường chỗ cho nàng, phần hắn thì len lỏi vào đám sinh viên đông đúc ở cạnh đó âm thầm bảo vệ Lý Đông.

- Tập đàn từ bao giờ?.

Nghe tiếng Lý Đông hỏi, Trương Ngọc mím mím môi nói nhỏ:

- Uhm, không lâu lắm, từ khi biết anh là người sáng lập Kỳ nguyên mới.

Lý Đông ngạc nhiên:

- Ô... đây cũng là lý do sao?

Trương Ngọc che miệng cười:

- Hi hi... thì thông minh không thông minh lại bằng anh, kiếm tiền chắc cũng không so được với anh. Em thấy mình thua kém quá! Thôi thì học chút âm

nhạc cho có cái hơn để còn tìm lại chút tự tin chứ.

Lý Đông bật cười:

- Ha ha... em có những ý nghĩ thật là kỳ cục, sao lại phải so đo với anh như vậy chứ?

Trương Ngọc bĩu môi:

- Hừ, còn không phải sao. Anh xuất sắc như vậy, ở cạnh anh em không áp lực sao được.

Lý Đông dùng tay捏捏 cái mũi của Trương Ngọc rồi nói:

- Em đừng như thế, anh có năng lực như thế nào thì nó cũng không có tý liên quan nào đến mối quan hệ của chúng ta. Có điều anh thấy em học đàn cũng tốt, có thể dùng âm nhạc để rèn luyện nên khí chất của bản thân. Anh thấy những người học nhạc và chơi nhạc chân chính nhất là nhạc cổ truyền hoặc cổ điển họ luôn có một phong thái rất nhẹ nhàng, rất khác.

- Hi hi... khí chất gì chứ! Anh nói cái gì em không hiểu. Em chỉ đơn giản nghĩ rằng biết thêm một thứ cũng hay, tham gia phong trào đoàn thể đôi lúc cũng có thể biểu diễn khuấy động không khí.

- Uhm... mục đích gì cũng được, miễn là em vui!

- ...

Hai người vừa thì thầm trò chuyện vừa tiếp tục theo dõi đêm gala, mãi tới hơn 23h chương trình mới kết thúc. Do Ngoại thương có số lượng sinh viên ít nên gala cũng chỉ có một đêm duy nhất không kéo dài như của nhiều trường khác.

Tất nhiên kết quả cũng đã đi ra, Trương Ngọc tuy không được xếp vào nhóm giải top đầu nhưng lại được trao giải ấn tượng. Nhìn nàng cười tít mắt khi cầm chiếc kỷ niệm chương khoe với mình Lý Đông cũng không khỏi vui lây.

Trời cũng đã muộn nên Lý Đông không để Trương Ngọc tự lái xe về mà bảo nàng đưa chìa khóa cho một người vệ sĩ rồi cùng hắn đi chung xe. Có điều khi hai người đang đứng ở đầu bãi gửi chờ vệ sĩ lấy xe ra thì bất ngờ trời bỗng lặn tạnh đổ mưa. Vợ vã di chuyển nép vào mái hiên của phòng bảo vệ, Lý Đông đang đưa tay phủi đi những giọt nước trên mái tóc Trương Ngọc thì một chiếc Porsche tà tà đỗ lại. Khi cửa kính hạ xuống Tuấn Khanh thò đầu ra lên tiếng:

- Này, Lý Đông, đêm hôm khuya khoắt, trời lại mưa cậu không định đưa Trương Ngọc về bằng xe máy chứ hả? Hay là tôi cho đi nhờ xe! Yên tâm tôi không ngại xa đâu!

Giọng điệu của Tuấn Khanh có chút cay cú, lúc này hắn bị mất mặt nên muốn tìm lại chút ưu việt từ việc hạ thấp đối thủ. Dù sao ở cái trường này xưa nay chỉ có Tuấn Khanh đi từ chối các cô gái chứ nào có cô gái nào từ chối nổi hắn đâu. Do vậy bị Trương Ngọc bấy lâu thờ ơ hắn rất khó chịu, suy đi nghĩ lại thì cũng chỉ là vì cái tên Lý Đông trước mắt này. Tuấn Khanh dĩ nhiên sẽ không dám trút tự ái lên người Trương Ngọc nhưng nếu là Lý Đông thì khác, hắn không ngại làm xấu mặt kẻ này.

Mang một bụng ầm ức từ trước, vừa hay khi lái xe ra tới đây Tuấn Khanh lại thấy được cảnh hai người Lý Đông tránh mưa. Tuấn Khanh biết Trương Ngọc có xe nhưng bây giờ nàng lại phải đứng lán mưa thì nhiều khả năng là nàng để xe ở nhà để đi cùng tên Lý Đông này, do vậy hắn mới buông lời châm chọc Lý Đông.

Trương Ngọc có chút phiền đang định lên tiếng thì Lý Đông bất ngờ nói trước:

- Cảm ơn anh Tuấn Khanh! Nhưng chúng tôi có người đón rồi! Không cần anh phải bận tâm!

Vừa nói, Lý Đông vừa chỉ vào chiếc Cadillac vừa trờ tới và đang bấm còi xin đường ở phía sau chiếc xe của Tuấn Khanh.

Liếc mắt qua kính chiếu hậu, Tuấn Khanh tưởng mình nhìn nhầm:

- Móa... Cadillac chống đạn! Thằng này nó không đùa mình chứ - Tuấn Khanh khề lăm lăm.

Mất vài giây sững sờ nhưng thấy chiếc Cadillac vẫn đang nháy đèn còi và còi liên tục, Tuấn Khanh đành khề nhún ga chạy lên phía trước một đoạn mới dừng lại rồi ngoái cổ nhìn về phía sau.

Theo đó một cảnh tượng khiến Tuấn Khanh tròn mắt ngoác mồm.

Chiếc Cadillac quả nhiên dừng lại trước cửa phòng bảo vệ sau đó tài xế vội vàng mở cửa cầm ô che cho hai người Lý Đông và Trương Ngọc lên xe. Đáng nói hơn là một người đàn ông vốn đứng cạnh Lý Đông khi này lại đi lên cầm lái. Sau khi chiếc xe khởi động thì một chiếc khác bỗng từ phía sau vòng lên trước dẫn đầu rồi một đoàn xe gồm hai chiếc Mercedes S600 hộ tống chiếc Cadillac ở giữa chậm chậm lăn bánh ra đường cái.

Cảnh tượng này không phải mỗi mình Tuấn Khanh nhìn thấy mà cũng rơi vào mắt rất nhiều người trong đó có cả Lâm Hải khi này đang ngồi trong chiếc BMW cẩu cảnh theo dõi cách đó không xa.

Đĩ nhiên mức độ ngạc nhiên của Lâm Hải cũng không kém Tuấn Khanh là bao. Mãi nhìn theo đoàn xe của Lý Đông cho tới khi chúng biến mất, hấn mới nhếch miệng lảm bảm:

- Móa nó... cái thằng Lý Đông chết tiệt này hóa ra cũng không phải dạng chỏi cùn rẻ rách. Bảo sao con Trương Ngọc lại chuyên tâm với hấn như vậy. Hừ, tưởng cô ả không bị vật chất lung lay hóa ra là cũng đã tìm được mối tốt, vậy mà làm ông đây tốn bao nhiêu thời gian!

Hầm hằm hừ hừ xong, Lâm Hải nghiêng răng nhẩn mạnh chân ga, chiếc xe BMW rú lên lao sát qua người một nhóm sinh viên gần đó rồi phóng nhanh ra đường.

Có vẻ bị giật mình sau cú lao bất ngờ của Lâm Hải, một cậu sinh viên trong nhóm gào lên giận dữ:

- Tiên sư nhà mày, tưởng có ô tô là oai lắm à, đụng phải bố mày bố mày tháo lốp đập vào đầu vào viện nghe con!

Tiếng churòi rất lớn có điều lúc này Lâm Hải đã đi khá xa nên hoàn toàn không nghe rõ được.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Diệt khẩu (1)

Bệnh viện Công an 103, Hà Đô

Đã hơn một tuần sau vụ khủng bố nhà máy xe ô tô Việt Nhật, nhóm khủng bố đã được di lý từ KonTum trở lại Hà Đô nhưng do tình hình sức khỏe của chúng vẫn chưa ổn định nên tạm thời bọn chúng vẫn đang được tích cực điều trị tại đây.

Các cán bộ điều tra hàng ngày vẫn sử dụng các biện pháp nghiệp vụ đến tiếp xúc trực tiếp đấu tranh tâm lý nhằm khai thác thông tin từ mấy kẻ này có điều bọn chúng vẫn tỏ ra vô cùng lý lợm, nhất quyết không chịu hé răng lấy một lời. Tất nhiên không phải lực lượng an ninh không có biện pháp hữu hiệu khác nhưng một là sức khỏe những tên này quả thật chưa cho phép, hai là nơi này là bệnh viện không thể gây ra sự vụ nào ồn ào quá lớn thu hút sự chú ý của dân chúng do vậy mới phải tạm hoãn lại chờ đợi.

Tại bệnh viện ba tên khủng bố được chia làm ba phòng điều trị và có công an canh gác 24/24h, gần như không một ai được phép xuất nhập phòng bệnh khi chưa nhận được kiểm tra và cho phép.

Lúc này, tại phòng y tá cách khu điều trị không xa

- Cô Liên, chuẩn bị tới giờ thăm khám cho bệnh nhân rồi, cô chuẩn bị dụng cụ giùm tôi!

- Vâng, thưa anh!

Y tá Liên ngẩng đầu nhận ra người vừa nói là bác sĩ Hùng, trưởng khoa ngoại 1 của bệnh viện đang đứng tại cửa phòng chờ y tá thì gật đầu vâng dạ rồi vội vàng đứng lên kéo chiếc xe đẩy gần đó đi chuẩn bị.

Trưởng khoa Hùng nói xong thì cảm thấy có chút tung tức bụng nên cũng không đứng lại chờ đợi mà di chuyển về khu WC dành riêng cho nhân viên bệnh viện.

Đưa tay đẩy một cửa một buồng ngăn trong nhà vệ sinh, Trưởng khoa Hùng đang bước vào thì thỉnh lình từ phía sau một bóng người ập đến giữ lấy đầu rồi bịt một tấm khăn vào mặt ông ta.

Trưởng khoa Hùng ú ớ giây dựa nhưng không thoát được vòng tay rắn chắc như gọng kìm của kẻ lạ mặt đồng thời trong tấm khăn lại có thuốc mê nên chỉ giây ông ta đã cảm thấy cả người xụi lơ, chân tay vô lực, từ từ mất đi khả năng khống chế cơ thể và não bộ rồi nghiêng đầu sang một bên bất tỉnh.

Tại hiện trường, kẻ tấn công bác sĩ Hùng thấy con mồi đã bị khống chế thì mới xách nách ông ta đặt lên nắp bồn cầu.

Kẻ này về ngoại hình là một người đàn ông trung niên, vóc dáng tương tự như trưởng khoa Hùng còn mái tóc thì được cắt gần như giống hệt. Biết không có nhiều thời gian nên sau khi chốt trong buồng vệ sinh, gã nhanh tay tháo xuống quần áo của bản thân rồi lột bỏ quần áo blue đang mặc của bác sĩ Hùng để mặc lên mình. Chưa hết, gã còn tiếp tục từ trong bộ quần áo của bản thân lôi ra một hộp nhựa nhỏ trong suốt có chứa một tấm silicon mỏng.

Cẩn thận mở hộp và nhấc tấm silicon này lên gã cẩn thận phủ kín lên mặt, sau khi dùng tay vuốt miết cho lớp silicon dính sát vào da mình gã mới lấy một chiếc gương nhỏ ra soi rồi gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Nếu có ai ở đây bây giờ hẳn sẽ vô cùng kinh ngạc bởi gã đàn ông bây giờ đã mang khuôn mặt giống đến tám, chín phần trưởng khoa Hùng. Nếu không nhìn kỹ thì quả thật cũng rất dễ nhầm lẫn hai người là cùng một người.

Xong xuôi, gã đàn ông lôi ra một cái khẩu trang y tế đeo vào che mặt. Thu dọn quần áo và vật dụng mang theo gọn vào một túi nilon đen lại cẩn thận lắng nghe bên ngoài thấy không có ai, gã đàn ông mới trèo lên bồn cầu đu bám lên thành trên vách ngăn rồi nhảy vọt ra ngoài. Động tác lanh lẹ thuần thục

như đã được rèn luyện vượt chướng ngại vật nhiều lần, người thường chắc chắn không thể nào làm được.

Mở cửa phòng WC, gã đàn ông rảo bước đi tới thùng rác bệnh viện gần đó rồi cho túi nylon vào bên trong tạm phi tang vết tích. Thứ duy nhất hắn cảm theo bây giờ là một hộp nhỏ có chứa vài lọ thủy tinh giống như lọ vắc xin tiêm chủng.

Đi tới trước cửa phòng y tá thì thấy Liên đã chuẩn bị xong dụng cụ, gã đàn ông khẽ gạt đầu ra hiệu rồi chủ động đi trước. Liên đương nhiên là không phân biệt được vị trưởng khoa trước mắt này là người giả dạng theo đó liền kéo lại khẩu trang rồi đẩy xe đi theo phía sau.

Không mất bao nhiêu thời gian, hai người đã đi tới phòng bệnh thứ nhất nơi Thonglao đang nằm điều trị.

Người lính gác thấy có bác sĩ tới thăm bệnh thì lập tức theo quy định đưa ra yêu cầu:

- Xin chào bác sĩ, đề nghị hai người tháo khẩu trang xuống để xác nhận thân phận.

Gã đàn ông và y tá Liên mỗi người đều đưa tay kéo khẩu trang để lộ ra khuôn mặt của mình. Sau khi xem xét một lượt, người lính liền gạt đầu đứng tránh sang bên cho hai người đi qua. Dù sao anh ta cũng không phải quá quen thuộc với trưởng khoa Hùng nên nhìn qua cũng không nhận ra đây là người giả mạo.

Trong phòng, Thonglao đang buồn bực nằm nhìn ra ngoài cửa sổ. Với một kẻ ưa vận động như Thonglao mà bị khóa một chân vào thành giường cấm xuất nhập như hắn thì quả là chẳng khác mấy so với cực hình, tâm lý vô cùng khó chịu.

Nằm một chỗ ở đây đã chán lại chủ yếu chỉ có một mình do đó khi thấy có người đi vào phòng mình, Thonglao liền nhòm người dấy ba la bỏ lơ một tràng Anh ngữ như để bù lại cho những lúc khác phải thui thủi một mình.

Tất nhiên gã nói thì mặc gã, không có ai lên tiếng phản hồi. Vị trưởng khoa giả dạng hơi nheo mắt rồi đưa tay chỉ vào chỗ bị thương của bệnh nhân ra hiệu. Y tá Liên lập tức hiểu ý đi tới thực hiện công đoạn tháo băng gạc để bác sĩ kiểm tra.

Nếu nói Thonglao mấy ngày nay vui vẻ nhất là lúc nào thì chính là lúc có y tá xinh đẹp này tới thay băng cho hắn. Do đã lâu Thonglao không được gần gũi nữ nhân nên mỗi lần như vậy hắn đều giả vờ uốn éo khiến y tá Liên phải khá vất vả mới tháo xong được băng cho hắn.

Vị trưởng khoa giả dạng đứng một bên kiên nhẫn chờ đợi miếng gạc cuối cùng được tháo ra thì cúi xuống nheo mắt nhìn vết thương của Thonglao. Ra vẻ xem xét kỹ lưỡng một hồi hắn ta mới chủ động cầm lên một cái kim tiêm trên khay dụng cụ xé vỏ lại rút từ túi áo blue trắng ra một lọ thủy tinh chứa dung dịch thuốc màu xanh nhạt. Dùng kim y tế chuyên dụng bẻ gãy một đầu lọ thuốc, gã đàn ông thuận thực dùng kim tiêm rút thuốc ra sau đó nâng cánh tay Thonglao lên lựa vị trí tiêm vào bắp hắn.

Cả quá trình diễn ra thuận lợi. Thonglao khi này cũng không để ý vị bác sĩ là đang làm hắn bởi lúc này thần trí của Thonglao còn đang treo trên bộ ngực và vòng mông no đủ của y tá Liên.

Tiêm xong, vị trưởng khoa giả gạt đầu với y tá Liên ra hiệu nâng có thể băng bó lại vết thương cho Thonglao.

Y tá Liên thấy vị trưởng khoa hôm nay bỗng nhiên kiệm lời và đặc biệt lại còn dùng tới một loại thuốc tiêm nằm ngoài danh mục cần chuẩn bị trước thì có chút ngạc nhiên. Có điều đó cũng chỉ là một chút bởi nàng vốn là không có chuyên môn sâu trong chuyện này, ở đây bác sĩ mới là người quyết định và thay đổi phác đồ điều trị, việc của nàng chỉ là hỗ trợ cho tốt mà thôi! Theo đó nàng lập tức lấy băng gạc mới băng bó lại cho bệnh nhân.

Vài phút sau, công việc cũng kết thúc. Dưới ánh mắt thêm thường và tiếc nuối của Thonglao, y tá Liên lại tiếp tục nối gót theo bước của vị bác sĩ đi sang phòng bệnh kế tiếp.

Đây là phòng của Virak. Công việc cũng đơn giản như trước đó thậm chí còn nhanh hơn so với Thonglao khi Virak tỏ ra phối hợp trong quá trình tháo băng mà không gây rối như gã đồng bọn.

Còn một phòng cuối cùng, phòng của Muang Lwin

Sau khi xác nhận thân phận với an ninh, vị bác sĩ giả mạo đẩy cửa bước vào bên trong. Muang Lwin hiển nhiên khi này cũng đang nằm trên giường, hắn nhìn thấy bác sĩ thì cũng biết là tới kỳ thay băng do vậy không tỏ ra căng thẳng như khi gặp các điều tra viên.

Vị bác sĩ giả đưa mắt quan sát Muang Lwin thấy hắn cũng không có phát hiện ra cái gì như hai tên trước thì cũng yên tâm phần nào. Chỉ cần tiêm xong cho tên cuối cùng này thì nhiệm vụ diệt khẩu mà tổ chức giao phó coi như cũng hoàn tất.

Có điều người tính không bằng trời tính, Muang Lwin quả thực lúc đầu cũng không quá để ý nhưng khi gã bác sĩ giả tiến gần hơn tới hắn thì Muang Lwin lại quan sát thấy có điểm bất thường. Trong nhóm, Muang Lwin giỏi nhất không phải là kỹ năng chiến đấu mà là kỹ thuật. Hắn là người chịu trách nhiệm chính về công nghệ và kỹ thuật cho cả nhóm nên mức độ nhận diện vật liệu nguy trang cũng hơn người. Theo đó, khi liếc qua phần da mặt bên ngoài phần che khẩu trang của vị bác sĩ, Muang Lwin đã cảm thấy có gì đó không đúng, mãi cho tới khi người này cúi xuống kiểm tra vết thương thì Muang Lwin kinh ngạc thầm nhủ “Mặt nạ Silicon, sao người này phải đeo mặt nạ?”

Muang Lwin hoàn toàn chắc chắn với nhận định của mình. Ở khoảng cách gần thế này thì không khó để một chuyên gia như hắn nhận ra phần da nhân mìn không có dầu bóng và lông tơ khác hẳn với phần da trên vành tai.

Biết có chút gì đó không ổn, Muang Lwin càng chú tâm theo dõi. Ngay khi thấy vị bác sĩ lùi từ trong túi áo ra một lọ thủy tinh chứa dung dịch nước rồi

lấy bom tiêm rút thuốc định tiêm cho mình thì Muang Lwin liền vội vàng lên tiếng hỏi:

- Bác sĩ, xin cho hỏi tôi phải tiêm loại thuốc gì vậy?

Vị bác sĩ giả dạng chỉ ngẩng đầu lên nhìn Muang Lwin rồi tiếp tục chăm chú rút thuốc nước mà không trả lời câu hỏi của hắn.

Muang Lwin thấy thế càng nghi ngờ nhiều hơn, do vậy hắn lớn tiếng nói:

- Bác sĩ, tôi đang muốn biết tôi được tiêm loại thuốc gì, sao bác sĩ lại không trả lời? Nếu bác sĩ không nói tôi sẽ không tiêm đâu!

Thấy không trấn an tên này thì có thể sự việc sẽ bại lộ nên vị bác sĩ giả đành trả lời bừa:

- Cloxacillin! Kháng sinh chống nhiễm khuẩn vết thương!

Muang Lwin nghe xong thì lập tức hỏi lại:

- Cloxacillin! Sao không phải là Clindamycin như hôm trước?

Vị bác sĩ giả nhíu mày rồi bực bội trả lời:

- Phác đồ điều trị thay đổi, đây là công việc chuyên môn của chúng tôi, cậu đừng hỏi nhiều.

Nghe tới đây thì Muang Lwin biết là có vấn đề thật rồi. Thực tế hắn nào có biết hôm trước bản thân được tiêm loại thuốc nào đâu. Muang Lwin chỉ nói bừa một loại kháng sinh xử lý vết thương thông dụng hắn biết để thăm dò mà thôi ai ngờ vị bác sĩ trước mắt này lại bất ngờ thừa nhận điều đó. Với kinh nghiệm và phán đoán nhạy bén của bản thân, Muang Lwin không tin có sự trùng hợp như vậy.

Do đó Muang Lwin lập tức trợn mắt nhìn chăm chăm vào vị bác sĩ rồi lẩn người xuống đuôi giường vung tay hô hoán:

- Cứu tôi, cứu tôi, có người đột nhập vào định giết người. Cứu tôi với!

Y tá Liên đứng một bên há hốc mồm khi bỗng thấy bệnh nhân đang bình thường bỗng nhiên kích động la lối om sòm như vậy. Nàng vốn không biết tiếng Anh nên khi hai người đàn ông trao đổi nàng cũng không hiểu được gì. Về phần giọng nói của vị trưởng khoa bỗng nhiên khác biệt thì cũng có thể lý giải do dùng ngoại ngữ. Dù sao phát âm một thứ ngôn ngữ khác nhất là tiếng Anh có nhiều âm gió thì âm vực thay đổi cũng là có thể giải thích.

Âm thanh la hét của Muang Lwin khá lớn do đó an ninh đứng ở ngoài đương nhiên là nghe thấy động tĩnh bên trong nên lập tức lao vào. Một trong hai người lên tiếng hỏi vị bác sĩ:

- Bác sĩ, bệnh nhân có chuyện gì vậy?

Gã đàn ông giả mạo bác sĩ đương nhiên không biết tiếng Việt để hiểu và trả lời cho câu hỏi này do đó nhận ra tình hình diễn biến bất lợi thì tức đặt lại ống tiêm đã rút đầy dung dịch xuống khay dụng cụ rồi ra về lẩn đầu bắt lực chủ động rảo bước đi ra ngoài.

Người an ninh khó hiểu nhìn theo vị bác sĩ nhưng theo anh ta việc cần làm trước mắt phải là khống chế lại Muang Lwin do vậy hai người vội vàng xông tới giữ chặt lấy tay hắn, tránh để hắn kích động mạnh làm ra sự việc nguy hiểm nào khác.

Muang Lwin thấy gã bác sĩ đã bỏ đi ra ngoài thì ba la bỏ ló ra hiệu chỉ chỉ trỏ trỏ nhưng thật tiếc là hai người lính canh gác lại không thạo tiếng Anh để hiểu hắn nói gì. Theo đó sau một hồi vung vẩy, Muang Lwin đành bắt lực trợ mắt nhìn gã bác sĩ tẩu thoát.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Diệt khẩu (2)

Nửa tiếng sau,

- Bác sĩ, bác sĩ... bác sĩ đâu rồi?

Người cảnh vệ lao vào phòng gấp gấp hô hoán khiến y tá Liên giật nảy cả mình. Trấn tĩnh lại một chút, nàng lập tức lên tiếng trả lời:

- Dạ, bác sĩ Hùng khám xong thì đi luôn, em vẫn chưa thấy quay trở lại phòng. Mà có chuyện gì vậy anh?

Người cảnh vệ nghe thấy bác sĩ không tại thì càng thêm sốt ruột có điều anh ta vẫn trả lời y tá Liên:

- Bệnh nhân ở buồng cách lý số một không hiểu sao bỗng nhiên nôn ra rất nhiều máu, da xuất huyết, cả người co giật. Cô mau mau gọi bác sĩ về kiểm tra đi. Chậm trễ bệnh nhân gặp nguy hiểm mất!

Y tá Liên nghe xong thì kinh ngạc thốt lên:

- Trời đất, sao có thể như vậy được? Lúc nãy em vào anh ta còn tỏ ra khỏe mạnh lắm mà.
- Cô hỏi tôi thì tôi hỏi ai. Thôi cô nhanh đi, tôi còn phải gọi điện báo cáo lãnh đạo tình hình hiện tại nữa.

Nói xong người cảnh vệ đang định quay đi thì vừa ra tới cửa lại va phải một người đồng đội khác cũng đang hốt hải lao tới. Cảm thấy có gì đó không đúng, người cảnh vệ lập tức lên tiếng hỏi:

- Đồng chí Nam, sao cậu cũng chạy tới đây?

Thiếu úy Nam vừa thở vừa trả lời:

- Học... học.. Tình hình không ổn rồi, không hiểu sao bệnh nhân biệt giam ở phòng số 2 lại có dấu hiệu nôn trớ ra máu, co giật toàn thân. Tôi phải chạy ra đây để tìm bác sĩ gấp.
- Cái gì? Bệnh nhân ở buồng 2 cũng bị như thế?
- Vâng? Sao vậy đồng chí Hải?
- Thôi xong rồi! Bệnh nhân bên tôi cũng đang có biểu hiện nguy kịch, nếu đúng là bên cậu cũng bị thì chắc chắn là có vấn đề lớn rồi.

Thiếu úy Nam nghe tới đây thì cũng có một dự cảm không tốt nào đó, do vậy anh ta gấp gáp nói:

- Chẳng lẽ là có người ra tay ám toán? Nhưng chẳng phải chúng ta đã giám sát rất kỹ rồi sao? Được phép vào đó chỉ có bác sĩ, y tá và điều tra viên à?

Thiếu úy Hải nhú mày:

- Thì vậy mới kỳ lạ. Rốt cục là tại sao mới được chứ?
- Uhm... nếu vậy thì đồng chí gọi bác sĩ chưa?
- Tôi hỏi thì y tá vừa nói bác sĩ ra ngoài, cô ấy đang liên lạc lại.
- Uhm... đang lúc khẩn cấp mà đi đâu thế không biết. Mà đồng chí Hải, tôi nghĩ chúng ta phải báo cáo gấp với lãnh đạo chuyện này thôi, chậm trễ xảy ra hậu quả nghiêm trọng thì chúng ta không gánh nổi đâu!

Thiếu úy Hải gật đầu:

- Được, để tôi gọi luôn!

Nói là làm, thiếu úy Hải lập tức nhấn lên điện thoại cá nhân rồi quay số của chỉ huy thông báo lại tình hình.

Trao đổi ngắn gọn vài câu, khi anh ta vừa cúp máy thì thấy y tá Liên từ trong phòng đang vội vã đi ra.

Thiếu úy Hải liền sấn tới hỏi:

- Sao rồi cô y tá, đã gặp được bác sĩ chưa?

Y tá Liên nhú mày lắc đầu:

- Em gọi mấy lần, vẫn có tiếng điện thoại reo nhưng không có ai bắt máy. Em giờ cũng không biết bác sĩ đang ở đâu nữa.

Thiếu úy Nam nghe xong thì sốt ruột:

- Vậy bây giờ có bác sĩ nào ở đây có thể thay thế được không?

Y tá Liên suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Vậy để em gọi bác sĩ Tân, phó khoa ngoại 2 hôm nay bác sĩ cũng có ca trực.

Thiếu úy Hải vội gật đầu thúc giục:

- Vậy cô nhanh lên, bệnh nhân nguy kịch lắm rồi.

- Vâng, các anh cứ về phòng trước, bọn em sẽ tới ngay.

Y tá Liên nói xong thì tức tốc chạy theo hành lang tiến về phòng trực.

*****

Vài phút sau, tại phòng Bệnh cách ly số 1

Bác sĩ Tân đưa tay kéo mí mắt của Thonglao xem xét một hồi rồi thờ dài quay đầu nói với những người xung quanh:

- Không kịp rồi, đồng tử đã giãn rộng. Bệnh nhân cũng đã ngưng thở rồi!

Nói xong như nghĩ tới cái gì ông ta đứng lên hô lớn:

- Mau, sang phòng bệnh số 2 gấp.

Bác sĩ Tân đi như chạy. Gọi là phòng số 2 nhưng thực tế nó cũng cách phòng số 1 mất một đoạn do vậy phải hơn mười giây sau bác sĩ mới đến được nơi. Có điều nhìn qua thì tình hình cũng không khả quan hơn là mấy bởi bệnh nhân cũng đã ở trong tình trạng bất tỉnh sau khi nôn ra một đồng máu lớn dưới sàn phòng bệnh.

Không quản mùi máu và dốt dãi tanh tưởi, Bác sĩ Tân lao tới phanh áo ngực Virak rồi cẩn thận đặt ống nghe lên trên ngực nạn nhân.

- Thịch .....thịch.....thịch

Âm thanh tim đập vô cùng chậm chạp yếu ớt, nghe chi giống như gió thoảng. Lần này cũng không cần xem thêm giác mạc, Bác sĩ Tân cũng tiên lượng được tình hình rất xấu. Dùng tay xoa nắn xung quanh vùng bụng của nạn nhân một hồi bác sĩ Tân nhìn về phía mấy người cảnh vệ lắc đầu:

- Xin lỗi nhưng tổn thương tới mức độ này thì không thể cứu vãn được nữa! Nạn nhân sẽ không qua khỏi trong ít phút nữa thôi!

Mặt mấy người lính nghe xong thì mặt xám như chàm đồ. Phải hiểu bệnh nhân là bị chết trong ca trực của mình nên chắc chắn bọn họ không tránh khỏi trách nhiệm có điều cho tới giờ bọn họ vẫn không hiểu nổi bản thân đã sai sót ở chỗ nào mà lại để xảy ra tình trạng tệ hại như vậy.

Thiếu úy Nam khi này lên tiếng cầu may:

- Bác sĩ, thật không còn cách nào nữa sao? Bác sĩ cũng biết, bệnh nhân là có thân phận đặc thù, phía trên rất đề tâm tới bọn họ. Nếu bọn họ thật sự bị chết thì không hay rồi.

Bác sĩ Tân nhàu mày lắc đầu:

- Các cậu, không phải là tôi kết luận hồ đồ. Mọi người nhìn qua cũng biết bệnh nhân là bị trúng độc nặng, toàn bộ nội tạng và não bộ có dấu hiệu bị phá hủy. Nếu chỉ một hai cơ quan gặp tổn thương thì may ra vẫn còn chút cơ hội cứu sống nhưng với tình hình này thì ...

Bác sĩ Tân nói tới đây thì dừng lại không nói nữa. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không khí trong phòng bệnh trở nên nặng nề.

Mấy người lính đang lo lắng không biết giải quyết vụ việc này ra sao thì đúng lúc này từ ngoài cửa lại có mấy bóng người nhanh chóng đi vào.

Người dẫn đầu không ai khác chính là Đại tá Nguyễn Trường, Cục trưởng Cục An ninh điều tra A92. Ông ta đang trên đường di chuyển tới một cuộc họp quan trọng thì nghe thuộc hạ điện khẩn báo cáo tình huống do đó đành phải hủy ngang đề vội vã chạy tới đây. Phải hiểu những tên khủng bố này chính là đầu mối vô cùng quan trọng để lần ra được tổ chức âm thầm đứng phía sau sắp đặt âm mưu khủng bố ô tô Việt Nhật. Bây giờ nếu những tên này mà gặp bất trắc gì thì công tác điều tra sẽ gặp nhiều khó khăn thậm chí lâm vào bế tắc.

Mấy người lính vừa thấy thượng cấp thì nghiêm lệnh chào, Đại tá Trường phất tay rồi nhìn bác sĩ Tân lên tiếng hỏi:

- Chào bác sĩ, tôi bên Cục an ninh A92, xin hỏi, tình hình bệnh nhân thế nào rồi?

Biết đây là lãnh đạo bên an ninh nên Bác sĩ Tân không dám dấu diếm cái gì mà thận trọng đưa ra những kết luận và đánh giá của mình giống như đã trả lời với mấy người lính cảnh vệ vừa nãy. Nghe xong, chân mày của Đại tá Trường lại nhàu càng lúc càng chặt. Sau một hồi ông ta quay sang mấy người cảnh vệ:

- Các cậu, vậy tình hình buồng số ba thế nào?

Thiếu úy Hải là người lên tiếng:

- Dạ, báo cáo anh bên đó bệnh nhân cũng có biểu hiện la hét hoảng sợ lúc bác sĩ vào thăm khám nhưng đến hiện tại không có triệu chứng gì giống như hai người bên này. Chúng tôi cũng đã nhận được lệnh thượng cấp cho anh ta đi xét nghiệm tổng quát để dự phòng rồi ạ.

Nghe ra vẫn còn một tên khủng bố có vẻ chưa gặp vấn đề gì, Đại tá Trường gật đầu rồi hỏi tiếp:

- Vậy ngày hôm nay có những ai đã tiếp xúc cùng bệnh nhân?

- Dạ, ngoài các điều tra viên thì chỉ có bác sĩ và y tá thôi ạ.

- Cậu chắc chứ?

- Dạ, em mang quần hàm của mình ra đảm bảo thừa sếp!

Đại tá Trường nghe xong thì khẽ đưa tay vuốt cằm rồi hạ lệnh:

- Uhm... cậu liên lạc với tất cả những ai hôm nay đã tiếp xúc với nạn nhân và mời bọn họ tới đây ngay cho tôi.

- Vâng, thưa sếp!

Thiếu úy Hải lập tức chấp hành, hắn đang định quay ra ngoài để liên lạc thì như nhớ tới cái gì liền quay lại lên tiếng:

- Dạ... quên chưa báo cáo anh, bác sĩ Hùng điều trị chính cho các bệnh nhân sau khi thăm khám thì đã đi đâu đó, tới giờ vẫn không liên lạc được. Bác sĩ Tân đây chỉ là người đến xử lý thay trong lúc bác sĩ Hùng vắng mặt! Vậy nên có thể anh chưa gặp được bác sĩ Hùng ngay đâu ạ.

Đại tá Trường nhíu mày hỏi lại:

- Không liên lạc được?

- Vâng, phía bệnh viện cũng đã gọi nhiều cuộc nhưng chỉ thấy máy đồ chuông mà không có ai bắt máy. Em nghĩ...

Thiếu úy Hải vừa nói đến đây thì phía ngoài có tiếng nói hót hải vang lên:

- Các anh, các anh... đã tìm thấy bác sĩ Hùng rồi.

Mọi người đồng loạt quay sang nhìn thì nhận ra là một y tá trực ca khác của bệnh viện.

Đại tá Trường liền lên tiếng hỏi:

- Anh ta thế nào rồi?

Người y tá liền lắp bắp trả lời:

- Dạ, bác sĩ Hùng bị người khác đánh thuốc mê rồi nhốt trong phòng vệ sinh. Vừa nãy có bác sĩ vào trong đó nghe được chuông điện thoại kêu liên tục mà không có ai bắt máy nên mới phát hiện ra được ạ.

- Vậy cậu ta đâu rồi?

- Dạ, bác sĩ đang được đưa đi sơ cứu và kiểm tra ạ. Em tới đây báo để các anh được biết!

Đại tá Trường gật đầu:

- Uhm, tôi biết rồi. Cảm ơn cô!

Nói xong, Đại tá Trường quay sang người cộng sự thân tín bên cạnh:

- Thiếu tá Quang, tôi có cơ sở để nghi ngờ đây là động thái giết người diệt khẩu của tổ chức đứng phía sau những người này trong vụ khủng bố ô tô Việt Nhật. Án này rất nghiêm trọng, chắc chắn cấp trên sẽ cần có một câu trả lời cụ thể từ phía chúng ta. Do vậy cậu lập tức triệu tập lực lượng, lập ngay tổ chuyên án điều tra việc này ngay cho tôi. Tôi muốn có được kết luận sơ bộ nhanh nhất có thể.

Thiếu tá Quang lập tức nghiêm lệnh chấp hành:

- Vâng, thưa anh! Tôi đi triển khai ngay!

Thấy thuộc hạ đã đi ra ngoài, Đại tá Trường liếc mắt nhìn lại trang cảnh trong phòng rồi lắc đầu than thở.

Xem ra vụ việc này tính tiết đã trở nên phức tạp lớn rồi, phải hiểu người đã nằm trong tay mình còn để đối phương bày kế giết người diệt khẩu thành công, xử lý không khéo thì cái ghế Cục trưởng của Nguyễn Trường cũng lung lay không còn vững được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Tính toán của đôi bên

Moyock, Bắc Carolina, nước Mỹ.

Trong một căn phòng nằm giữa trại huấn luyện tập trung của tập đoàn đánh thuê Blackwater có hai người đàn ông đang ngồi trò chuyện. Nét mặt của cả hai khi này đều lộ ra vẻ căng thẳng như đang bàn luận về một chủ đề khó khăn khó giải quyết nào đó.

Bọn họ không ai khác chính là Rick Wagoner, chủ tịch của GM và Bernard Ebbers đoàn trưởng Blackwater và cũng là chủ nhân của nơi này.

Những ngày này Rick Wagoner đang đứng ngồi không yên khi biết tin Blackwater đã thất bại gần như toàn diện trong việc thực hiện đơn hàng từ mình. Tệ hại hơn là người của bọn họ lại lọt vào tay an ninh nước sở tại do đó rất có thể GM sẽ là cái tên bị lôi ra trong vụ việc này.

GM thời gian gần đây đang đối mặt với áp lực doanh số tụt giảm cũng như khủng hoảng truyền thông khi lâm vào vụ kiện tụng với Ô tô Việt Nhật, nếu bây giờ tin tức GM lại là kẻ chủ mưu đứng sau vụ khủng bố thì không hiểu tập đoàn còn trụ nổi trước áp lực dư luận được hay không nữa.

Chuyện này khiến Rick Wagoner lo lắng tới mất ăn mất ngủ do vậy thời gian ông ta có mặt tại Moyock có lẽ còn nhiều hơn là tại văn phòng của mình, mục đích chủ yếu chính là để thúc giục Blackwater có biện pháp để tháo gỡ và ngăn ngừa tình huống bất lợi trước mắt có thể xảy ra.

Gõ nhẹ tay lên mặt bàn, Rick Wagoner nhìn Bernard lên tiếng chất vấn:

- Ngài Bernard Ebbers, rốt cuộc các ngài định xử lý vấn đề này như thế nào? Nếu phía an ninh bên kia khai thác được thông tin gì từ những thành viên của nhóm Rồng đen thì không hay rồi.

Bernard khẽ nhủ mày rồi nâng tay nốc đến non nửa ly cà phê Death Wish đậm đặc trước mặt rồi mới trầm trầm lên tiếng trả lời:

- Ngài Rick Wagoner, ngài không cần phải cuống lên như vậy. Nguyên tắc hoạt động của Blackwater chắc ngài cũng biết, chỉ có lãnh đạo cấp cao mới có thông tin khách hàng, nhân viên ở dưới chỉ chấp hành mệnh lệnh theo kế hoạch. Do vậy chính chúng tôi mới là người phải lo lắng việc này hơn ngài. Tôi có thể cam kết, trong mọi trường hợp, danh tính của GM sẽ không bị tiết lộ.

Nghe được lời khẳng định của Bernard nhưng Rick Wagoner vẫn không cảm thấy yên tâm, chẳng phải trước đó người này cũng từng cam kết nào là biệt đội Rồng đen gì đó rất thiện chiến, nào là GM chỉ cần ngồi chờ kết quả thôi sao? Vậy mà kết quả cuối cùng thì nhóm này đã không phá hủy được căn cơ nhà máy thì thôi lại còn toàn quân bị diệt và vây bắt. Vậy thì Rick Wagoner có thể yên tâm cái nỗi gì được chứ.

Nghĩ là vậy nên Rick Wagoner vẫn muốn làm cho rõ tình huống:

- Anh Bernard, anh nói vậy tôi thấy vẫn chưa ổn thỏa. GM chỉ là khách hàng nên chúng tôi đương nhiên không biết thông tin truyền đạt nội bộ thực tế của các anh là đến cấp độ như thế nào. Tôi không có cơ sở để tin tưởng những thành viên của nhóm Rồng đen không biết gì về GM. Bây giờ người của các anh rõ ràng đã bị an ninh của Việt Nam bắt thì khả năng chúng tôi bị lộ cũng là rất có thể. GM hiện nay đang phải đối mặt với những thách thức lớn trên nhiều mặt từ Ô tô Việt Nhật do đó chúng tôi không muốn có thêm bất cứ rắc rối nào nữa. Tôi nghĩ chúng ta nếu cứ thụ động ngồi đây chờ đợi rõ ràng không phải là biện pháp để giải quyết chuyện này? Các anh là đơn vị chuyên nghiệp thì phải có giải pháp trong những trường hợp tương tự chứ, sao lại cứ không hành động gì vậy?

Bernard thấy hơi phiền hà khi bị Rick Wagoner tra vấn mãi không tha. Có điều đúng là phần sai lầm đúng là thuộc về phía mình nên hắn đành nhẫn nại trả lời:

- Ngài Rick Wagoner, đương nhiên chúng tôi sẽ tự có biện pháp của mình và đang cho triển khai rồi. Ngay khi nhận được kết quả tôi sẽ báo lại cho ngài nắm được.

Nghe tới đây Rick Wagoner lên tiếng hỏi:

- Tôi có thể được biết các anh định làm như thế nào không?

Bernard lắc đầu:

- Xin lỗi, đây là nguyên tắc của chúng tôi. Ngài mặc dù là khách hàng nhưng quá trình triển khai nhiệm vụ như thế nào thì chỉ là thông tin nội bộ, ngài biết kết quả là được rồi.

- Uhm... vậy...

- Reeceeng!!!!!!!

Rick Wagoner đang định nói gì đó thì bất ngờ chiếc điện thoại đang đặt trên bàn của Bernard reo vang.

Bernard khẽ liếc nhìn đầu số, nhận ra mã vùng hắn lập tức liền đứng lên cầm theo điện thoại đi ra phía ngoài nhận điện.

Còn lại một mình trong phòng, sau một lúc chờ đợi, cảm thấy hơi phiền chán lại bức bối vì những rắc rối liên tục quẩn lấy thân, Rick Wagoner vô thức nâng lên cốc nước trước mặt làm một ngụm lớn.

- Sặc... phụt... khụ khụ...

Phun vọt thứ nước đặc quánh đắng ngắt xuống nền nhà, Rick Wagoner vừa ho khù khụ vừa văng tục:

- Chết tiệt, đúng là ở cái nơi quỷ quái này chẳng có thứ gì có giá trị! Thật vô dụng!

- Không có thứ gì có giá trị? Vô dụng? Ý ngài là gì vậy ngài Rick Wagoner?

Là tiếng của Bernard.

Rick Wagoner ngẩng đầu lên thì thấy Bernard đã vào tới cửa thì cười trừ trả lời:

- À, không có gì, tôi đang nghĩ tới vấn đề của một đại lý.

Bernard liếc mắt nhìn vết nước dưới sàn nhà khẽ nhếch nhếch mép nhưng lại không nói thêm cái gì. Hắn lững thững đi lại ngồi đối diện với Rick Wagoner rồi trầm trầm lên tiếng:

- Ngài Rick Wagoner, tôi vừa nhận được một tin tức quan trọng nên cần phải đi giải quyết những việc có liên quan. Về phần sự việc của nhóm Ròng đen tôi nghĩ ngài cứ an tâm trở về quản lý các sự vụ của tập đoàn. Bằng uy tín của cá nhân tôi, tôi xin khẳng định dù có thế nào chúng tôi cũng tuyệt đối không để GM bị dính một chút bùn nào từ vũng lầy này.

Nói xong thì Bernard đứng lên đưa tay trước mặt Rick Wagoner có ý bắt tay để tiễn khách.

Mặc dù có chút không quá yên tâm nhưng Rick Wagoner thấy có người thêm ở đây thì cũng không biết hoặc giải quyết được chuyện gì nên đành đứng dậy.

Giao tay hời hợt bắt lại Bernard, Rick Wagoner lên tiếng:

- Được rồi, tôi hi vọng rằng lần này các anh sẽ làm được điều mình hứa. Đừng để tôi thất vọng như vụ ô tô Việt Nhật nữa. Chào anh!

Thả tay Bernard ra, Rick Wagoner cài lại cúc dưới áo vest rồi đi thẳng ra cửa.

Còn lại một mình, Bernard cũng không đi ra ngoài giải quyết công chuyện như vừa mới nói với Rick Wagoner mà đặt mông ngồi lại ghế suy tính.

Theo tin hắn vừa được thuộc cấp báo cáo thì “Eric Don”, sát thủ hãn cử đi giết nhóm Ròng Đen mới chỉ hoàn thành được hai phần ba nhiệm vụ, vẫn để thoát mất một người. Khi giao việc này cho Eric Don, Bernard cũng đã chỉ thị nhiệm vụ này một khi đã làm thì bằng mọi cách phải làm cho triệt để, không làm được triệt để thì hậu quả lại tăng lên vô cùng. Ấy thế mà khả năng xấu nhất lại tiếp tục diễn ra thêm một lần nữa. Bernard có thể đoán được sau hôm nay phía an ninh sẽ nhận được sự hợp tác rất lớn từ kẻ sống sót Muang Lwin và lẽ dĩ nhiên tung tích của Blackwater chắc chắn là bị lộ ra ánh sáng.

Tất nhiên, điều Bernard lo lắng không phải là sẽ bị bắt giữ truy tố mà chính là uy tín trong mắt khách hàng sẽ bị giảm mạnh. Thực tế do khoảng cách địa lý xa xôi và sự bảo trợ chính trị tới từ chính quyền Mỹ, phía chính quyền bên kia sẽ không tạo ra được áp lực gì có ý nghĩa thực chất về mặt trừng phạt hình sự nhưng nếu vụ này mà công khai làm lớn ra thì chắc chắn đánh giá và niềm tin của khách hàng với Blackwater sẽ thay đổi. Đơn giản là ai có thể yên tâm giao những nhiệm vụ bí mật cho một tổ chức mà thường xuyên để xảy ra những sai sót gây ồn ào lớn như vậy được chứ.

Trầm ngâm khoảng nửa tiếng đồng hồ, biết bây giờ có làm cách nào để bung bít thông tin cũng đã muộn do đó thay vì tiếp tục nghĩ cách che dấu thì tốt nhất là nên tìm biện pháp thương lượng để giải quyết với phía chính quyền bên kia.

Nghĩ tới đây, cân nhắc thêm giây lát, Bernard nhấc lên điện thoại quay một đầu số. Sau chừng vài nhịp chuông reo, bên kia đã có người nhận máy:

- Bernard, tôi nghe đây!

Điều chỉnh một chút tâm tình, Bernard lên tiếng:

- Thượng nghị sĩ Mc Coney, tôi có việc muốn xin gặp ngài!

*****

Tối hôm đó, trụ sở Cục An ninh Điều tra A92

Cầm trên tay bản báo cáo tổng hợp, Đại tá Nguyễn Trường nhúu mày thật chặt.

Mặc dù đã phán đoán và có sự chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng khi tận mắt đọc được lời khai của Muang Lwin ông ta vẫn có cảm giác thật khó xử lý bởi tổ chức Blackwater danh tiếng lầy lừng và nổi như cồn thời gian gần đây chính là kẻ đứng sau vụ khủng bố vào ô tô Việt Nhật.

Biết được danh tính của hung thủ có nghĩa là kết quả điều tra bước đầu đã có nhưng công tác tiếp theo thì nên được triển khai như thế nào mới là điều khiến Đại tá Trường khó xử.

Là người có địa vị cao trong hệ thống chính trị nên Đại tá Trường có cái nhìn thực tiễn và toàn diện bối cảnh quan hệ chính trị tương quan trong chuyện này. Vụ việc cho đến hiện tại không còn đơn thuần là mối quan hệ giữa công an và tội phạm mà đã gia tăng mức độ phức tạp khi có những yếu tố quan hệ quốc tế xen vào trong đó.

Bây giờ cứ cho rằng phía an ninh Việt Nam đã có đầy đủ bằng chứng để tố cáo Blackwater nhưng an ninh không thể sang bên Mỹ để dẫn độ bất cứ ai về nước để xét xử cả. Chính quyền bên đó hiển nhiên sẽ không cho phép quốc gia nào khác có quyền bắt người trên lãnh thổ của họ nhất là với một quốc gia có địa vị nhỏ yếu nhiều mặt như Việt Nam thì càng không thể.

Theo thông lệ, việc mà phía Việt Nam có thể làm bây giờ chỉ có thể là gửi hồ sơ vụ án đề nghị chính quyền bên kia thụ lý còn xử lý thế nào hoàn toàn chiều theo luật pháp của cũng như ý chí chủ quan của cơ quan chức năng bên đó. Nói như vậy để hiểu phía Mỹ có giải quyết hay không cũng còn phải phụ thuộc vào thiện chí của họ.

Với tình hình hiện tại, Đại tá Trường biết bản thân không thể tự thân đưa ra quyết định cho những hành động tiếp theo, việc này cần phải báo cáo và xin ý kiến chỉ đạo của lãnh đạo cấp trên thì mới có thể làm ra quyết định được.

Tính toán là như vậy Đại tá Trường đưa tay nhắc điện thoại bàn gọi người phụ tá:

- Uhm, cậu Luận, cậu vào trong này tôi có việc gấp.

Phía đầu dây liền vang lên tiếng chấp hành:

- Vâng, em vào ngay ạ!

Đại tá Trường đặt máy xuống chờ đợi!

Sau đó ít giây,

- Cộc, cộc, cộc!

- Vào đi!

Người phụ tá tên Luận theo lệnh mở cửa tiến vào rồi tiến tới trước mặt Đại tá Trường lên tiếng:

- Dạ, có việc gì vậy anh?

Đại tá Trường cầm lên tập hồ sơ rồi đưa cho Luận dọn dò:

- Đây là hồ sơ điều tra vụ khủng bố nhà máy ô tô Việt Nhật. Trong này đã có kết quả sơ bộ, cậu đọc và soạn thảo cho tôi một công văn tóm tắt để báo cáo lên cấp trên. Việc này cần làm ngay, tôi sẽ đợi ở đây để ký duyệt luôn trong đêm. Sáng mai tôi muốn lãnh đạo có thể đọc được văn bản này.

- Vâng, thưa anh!

Luận gật đầu vâng dạ rồi nhận tập hồ sơ lui ra ngoài. Đại tá Trường nhìn cánh cửa phòng đã khép lại mới tựa lưng vào thành ghế bành thờ dài lẩm bẫm:

- Haizzz... Ở vị thế nước nhỏ thật là trăm đường khó đi. Không biết Việt Nam có khi nào gặp được thời vận để hóa rồng hay không nữa.

Nói tới đây, không hiểu sao trong đầu Đại tá Trường lại xuất hiện hình ảnh của một người với khuôn mặt còn rất trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Intelligence Network (Mạng lưới tình báo)

Năm ngày sau vụ án tại Bệnh viện Công an 103,

Trong một căn phòng thuộc Tòa nhà Chính phủ, Chủ tịch nước mới tái đắc cử Cao Việt Tường đặt xuống chén trà rồi nhìn hai người đang ngồi trước mặt lên tiếng:

- Lý Đông, Bùi Lợi, chắc hai người cũng đoán ra phần nào mục đích được mời tới đây rồi nên tôi cũng không dài dòng. Uhm... vụ việc đúng là có liên quan tới vụ khủng bố nhà máy ô tô Việt Nhật!

Nghe chủ tịch Cao Việt Tường nói xong, trong khi Bùi Lợi có chút câu nệ khi tiếp chuyện cùng nguyên thủ, Lý Đông lại tỏ ra khá thoải mái. Theo đó hắn xòe tay giờ nhẹ về phía trước đề nghị:

- Vâng, xin mời chủ tịch nói! Chúng tôi đang lắng nghe!

Cao Việt Tường hài lòng gật đầu nhưng không trả lời Lý Đông mà quay sang nhìn Bộ trưởng Bộ Công an tân nhiệm Trần Bình

Bộ trưởng Trần Bình hiểu ý liền lên tiếng:

- Uhm... Các anh, như đã thông tin tới Ô tô Việt Nhật, sau khi bên an ninh truy bắt được hung thủ và thực hiện các nghiệp vụ điều tra, đấu tranh khai thác, chúng ta đã xác minh được tổ chức đứng sau những việc này chính là Blackwater, một tổ chức đánh thuê khét tiếng có trụ sở tại Mỹ. Nói về tổ chức này thì nó có chút đặc thù bởi không giống như đa phần các tổ chức đánh thuê vốn hoạt động một cách phi pháp khác, Blackwater lại được thành lập một cách hợp pháp, hoạt động hoàn toàn công khai dưới sự bảo trợ của CIA và một số quan chức có ảnh hưởng lớn trên chính trường của nước Mỹ. Uhm... nói qua như vậy để mọi người hiểu được tính phức tạp của vấn đề bây giờ đã được nâng lên rất nhiều, việc xử lý và bắt những thành viên liên quan của Blackwater phải chịu trách nhiệm sẽ là một nhiệm vụ không hề đơn giản.

Bùi Lợi nghe tới đây thì nhú mày hỏi lại:

- Vậy thưa Bộ trưởng, nói thế thì chẳng nhẽ chúng ta phải bỏ qua hay sao? Điều này không khác gì một người trơ mắt nhìn kẻ sai người vào tận nhà đốt nhà mình rồi vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật.

Bộ Trưởng Trần Bình nhếch miệng cười khổ:

- Anh Bùi Lợi, ở một khía cạnh nào đó thì đúng là chúng ta phải chấp nhận thiệt thòi. Nếu Blackwater hoạt động trong tầm ảnh hưởng của chúng ta thì rất dễ dàng để bắt bọn họ quy án có điều đây lại là ở Mỹ, nơi mà ảnh hưởng của chúng ta không nhiều hay có thể nói là vô cùng yếu. Hiện tại phương thức chính thống duy nhất chúng ta có thể làm chính là gửi công hàm đề nghị chính quyền bên họ hỗ trợ thụ lý xử vụ này nhưng hai người cũng hiểu với bối cảnh của Blackwater như vậy quả thật việc này cũng không phải là cách hữu hiệu.

Nghe tới đây Lý Đông bỏ tay đang chống cằm xuống rồi nhếch miệng lên tiếng:

- Thưa Bộ trưởng, chúng tôi đương nhiên hiểu những khó khăn của bên phía an ninh trong việc thi hành luật pháp trong vụ này. Có điều tôi nghĩ hôm nay Chủ tịch nước và Bộ trưởng cho gọi chúng tôi tới đây cũng không phải đơn giản chỉ để nói về những nội dung này đúng không?

Bộ trưởng Trần Bình ngẩng đầu nhìn Lý Đông thầm khen vị chủ tịch trẻ tuổi này tuệ nhãn như đuốc, ánh mắt sắc bén, quả nhiên khác biệt so với người thường. Theo đó ông ta sắp xếp một chút nội dung rồi gật đầu trả lời:

- Uhm! Đúng vậy! Nếu chỉ có những nội dung đó thì chúng tôi cũng không phải mời các anh đến đây.

- Vậy xin được hỏi nguyên nhân là gì? – Lý Đông tiếp tục truy vấn.

Chần chờ giây lát, Bộ trưởng Trần Bình trả lời:

- Thực ra nguyên nhân chính là Chính phủ vừa nhận được một đề xuất có liên quan tới chuyện này từ một thượng nghị sĩ bên Mỹ và chúng tôi muốn thương thảo với các anh.

Nghe đến đây thì Lý Đông nhếch miệng cười nhạt, hần ngả lưng dựa vào thành ghế, một tay dùng ngón trỏ gõ nhẹ bàn rồi nói:

- Thượng nghị sĩ Mỹ? Bọn họ đã dùng tới lá bài này rồi sao?

Bộ trưởng Trần Bình nhìn Lý Đông không tỏ ra bất ngờ trước thông tin mình vừa đưa ra đồng thời lại có thể trực tiếp nói ra hàm ý trong đó thì ông ta không khỏi âm thầm bội phục. Khẽ thờ dài, Trần Bình lên tiếng:

- Nói vậy là các anh cũng đoán ra là có sự can thiệp chính trị rồi?

Lý Đông gật đầu:

- Việc này cũng không khó đoán. Nếu đã vậy thì xin Bộ trưởng nói luôn bên họ đưa ra điều kiện trao đổi là gì?

Chủ tịch Cao Việt Tường nghe tới đây thì cũng thầm cảm thấy khổ tâm. Phải hiểu đến chính bọn họ trước đó cũng không đoán trước được sẽ có một màn trao đổi điều kiện vậy mà Lý Đông chưa cần nghe lại có thể đoán được, người này trí tuệ quả là hiếm thấy.

Bộ trưởng Trần Bình đương nhiên cũng có cùng tâm tư này với Chủ tịch Cao Việt Tường do đó sau khi liếc mắt nhìn về phía vị lãnh đạo giấy lát ông ta mới chậm rãi nói:

- Uhm... Nếu các anh đã đoán được thì tôi cũng vào thẳng vấn đề luôn. Người liên hệ và đưa ra đề xuất chính là thượng nghị sĩ Mc Coney của Đảng Cộng Hòa. Nội dung đề nghị nghị là nếu chúng ta đồng ý cho “ém xuống” vụ này xuống không làm nghiêm trọng vấn đề ảnh hưởng tới uy tín của lực lượng do bọn họ bảo trợ thì ông ta sẽ can thiệp để chính phủ Mỹ đồng ý trao trả lại những điệp viên của chúng ta đang bị phía họ bắt giữ.

Bùi Lợi nghe xong thì ngạc nhiên hỏi lại:

- Điệp viên sao? Bọn họ chịu trả lại thật à?

Bộ trưởng Trần Bình gật đầu hỏi đáp:

- Uhm... thực ra các anh cũng biết Mỹ và quốc gia chúng ta vẫn có khác biệt rất lớn về mặt thể chế chính trị. Quan hệ hai nước mặc dù đã được bình thường hóa từ thời Tổng thống Bill Clinton vào năm 1995 nhưng thực chất mức độ phát triển quan hệ còn rất hạn chế. Đơn giản như việc Mỹ vẫn chấp nhận cho các thế lực phản động chống đối chính phủ Việt Nam hoạt động một cách công khai trên lãnh thổ nước họ. Do vậy để có thể kịp thời ngăn chặn những âm mưu chống phá nhằm vào Đảng và nhà nước của những tổ chức này từ trong trứng nước, chúng ta đã phải duy trì, phát triển đội ngũ tình báo suốt từ năm 1975 đến nay. Theo đó mặc dù lập được nhiều chiến công nhưng chúng ta hi sinh cũng rất lớn, nhiều chiến sĩ khi bị phát hiện thì bị giết hoặc bị bắt, trong số này hiện vẫn còn một số người đang nằm trong tay CIA. Thượng nghị sĩ MC Coney chính là mang những người này ra để trao đổi với chính phủ nước ta.

Nói tới đây, Bộ trưởng Trần Bình hơi dừng lại một chút quan sát về mặt của Lý Đông và Bùi Lợi rồi mới tiếp tục:

- Chính phủ khi tiếp nhận được lời đề nghị này quả thật cũng đã cân nhắc rất nhiều. Thứ nhất nếu chúng ta tiếp tục khiếu kiện lên chính phủ Mỹ hoặc các tổ chức quốc tế khác thì với vị thế của chúng ta hiện tại nhiều khả năng không tạo ra được sức ép nào thực chất khả dĩ có thể mang Blackwater ra tòa. Thứ hai xét về khía cạnh nhân đạo, những chiến sĩ chúng ta gửi đi vốn đã chấp nhận hi sinh lợi ích bản thân rất lớn khi phải xa quê hương nhiều năm, thay tên đổi họ, ẩn nấp giấu mình để có thể hoàn thành nhiệm vụ. Phải hiểu nhờ những thông tin kịp thời của bọn họ mà đã giúp lực lượng an ninh nhiều lần phá được các kế hoạch tổ chức bạo động và khủng bố ở trong nước, giữ vững trị an, ổn định chính trị và an toàn cho người dân. Trước đây, khi họ bị bắt và giam giữ chúng ta vốn không có cách nào để đưa họ trở về thì nay cơ hội đã bắt gặp xuất hiện ở trước mắt, Chính phủ rất muốn nắm lấy cơ hội này. Có điều chính phủ cũng hiểu chuyện này còn có liên quan tới Ô tô Việt Nhật nên muốn trao đổi thêm để nắm được tâm tư nguyện vọng của các anh trước khi quyết định.

Bộ trưởng Trần Bình nói xong thì dừng lại chờ đợi.

Và cũng không để ông ta chờ lâu, sau khi trầm ngâm giây lát Lý Đông phát tay:

- Việc này vậy là rõ ràng rồi. Chúng ta không thể để những chiến sĩ đã giành cả cuộc đời và sinh mệnh của mình để cống hiến cho tổ quốc phải chịu thêm những tháng ngày tù đầy oan ức nữa. Do vậy tôi đồng ý với lời đề nghị này thưa Chủ tịch và Bộ trưởng.

Bùi Lợi nghe xong thì cũng lập tức phụ họa Lý Đông, ông ta đưa tay tán thành:

- Vâng, Tôi cũng không có ý kiến phản đối!

Chủ tịch Cao Việt Tường neho mắt nhìn hai người Lý Đông giây lát rồi mỉm cười gật đầu:

- Tốt! Tốt lắm! Chính phủ thực ra cũng rất muốn nghe và nhận được câu trả lời ủng hộ này từ Ô tô Việt Nhật. Nếu mọi ý kiến đã thống nhất chúng ta sẽ có phản hồi chính thức cho phía bên kia để lập tức đón những đứa con của tổ quốc trở về.

Bùi Lợi gật gù xong lại như nghĩ tới cái gì liền lên tiếng hỏi:

- Thưa Chủ tịch nước, nhưng nếu bọn họ lật lọng không thực hiện hoặc vị thượng nghị sĩ kia không thuyết phục được chính phủ bên đó thì sao?

Chủ tịch Cao Việt Tường nghe xong cười nhẹ rồi trả lời:

- Nước Mỹ có nền chính trị đa đảng, nghe qua chúng ta sẽ tưởng rằng các đảng phái sẽ có những mâu thuẫn gay gắt nhưng đó chỉ là bề ngoài. Thực ra về cơ bản các đảng phái này vẫn là có cùng một bản chất, cùng mục tiêu, mục đích nhưng đường lối thực hiện có thể có sự khác biệt nào đó mà thôi. Trong chính trường quốc gia này dù đảng phái nào thì những sợi dây lợi ích chằng chịt, đan xen giữa giới tài phiệt, quân sự, chính khách vẫn là nền tảng làm nên chế độ tư bản do vậy trong các vấn đề có liên quan tới lợi ích ngầm bọn họ vẫn có thể dễ dàng đi tới được một sự thỏa hiệp với nhau. Thượng nghị sĩ Mc Coney đã tự tin đưa ra lời đề xuất như vậy thì hiển nhiên ông ấy phải có con đường của mình hơn nữa, chẳng phải bằng chứng vẫn nằm trong tay chúng ta sao? Trong mọi trường hợp chúng ta vẫn là người nắm trong tay quyền chủ động.

Nghe tới đây thì Bùi Lợi hiểu ra được đạo lý, tTheo đó ông ta cũng không còn thắc mắc gì thêm.

Về phần Lý Đông thì ngoài miệng tuy là đáp ứng nhưng trong lòng thì lại đang có một tính toán thâm trầm khác.

Trao đổi người để bịt đi thông tin là một chuyện nhưng Lý Đông lại không phải là người dễ thỏa hiệp như thế. Ai đó không gây uy hiếp tới hần thì thôi một khi đã tạo nghiệt thì phải trả lại bằng một cái giá nào đó. Bây giờ Lý Đông đã biết Blackwater chính là kẻ đứng sau thì hẳn sẽ phải bắt những kẻ cầm đầu tổ chức này phải chịu trách nhiệm về việc làm của mình đồng thời từ đó đào ra được kẻ chủ mưu sai phía sau.

Lẽ dĩ nhiên Lý Đông sẽ không chọn trừng phạt bằng cách xóa sổ cả tổ chức này, hẳn không cần thiết phải làm như vậy bởi đó không phải là cách để mang lại lợi ích và sự thỏa mãn to lớn nhất.

Cách của Lý Đông vô cùng đơn giản và trực diện, đó là nô hóa toàn bộ tổ chức này. Nếu nói bây giờ Lý Đông yếu và thiếu cái gì nhất thì chính là hệ thống tình báo chiến lược để kịp thời phát hiện và xử lý các mối nguy hại tiềm tàng. Do đó nếu hẳn có thể chi phối được Blackwater và tận dụng được

nền tảng quan hệ và mạng lưới của nó thì Lý Đông đã bước được một bước rất lớn trên con đường này, giảm thiểu rất nhiều thời gian và công sức xây dựng mạng lưới. Bây giờ một miếng bánh bỗng nhiên dâng lên tận miệng lại có đầu đủ lý do hợp lý để Lý Đông ra tay, vậy hắn còn không làm thì hắn cũng không còn là Lý Đông nữa.

Số phận và sứ mệnh của Blackwater theo Lý Đông cũng nên có sự thay đổi theo một hướng hoàn toàn khác rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Những vụ mất tích

Moyock, Mỹ

Đêm đã về khuya, trên vùng bình nguyên rộng lớn bầu trời không bị che chắn bởi các tòa nhà cao tầng đang tràn ngập ánh sáng lấp lánh của những vì sao. Trời hôm nay khá trong nên có thể dễ dàng quan sát cả dải ngân hà vắt ngang trời như một làn lụa mỏng.

Không gian khá yên tĩnh, thậm chí ngay cả trong khu căn cứ quân sự vốn luôn tấp nập các hoạt động diễn tập của Blackwater cũng đã ngưng ồn ào những tiếng la hét và tiếng đạn nổ. Binh sĩ đã được phép nghỉ ngơi sau một ngày luyện tập mệt nhọc để lấy lại sức lực cho buổi huấn luyện khắc nghiệt vào hôm sau.

Tất nhiên không phải ai cũng đã chìm vào giấc ngủ bởi đâu đó ở một vài nơi trong khu căn cứ, ánh đèn phòng ngủ vẫn sáng. Ví dụ như trong căn nhà dành riêng cho vị đoàn trưởng Bernard Ebbers chẳng hạn.

Lúc này, Bernard vừa mới chậm rãi đẩy cửa phòng tắm đi ra. Trên người ngoài chiếc quần con thì hoàn toàn ở trần để lộ ra cơ thể rắn chắc với những khối cơ bắp đầy tính bạo tạc.

Bernard đi tới trước tủ lạnh đang định mở cửa lấy ra một lon bia thì bỗng nghe thấy một tiếng động nhẹ. Như có giác quan thứ sáu, hắn quay ngoắt người ra phía sau quát lớn:

- Ai?

Bernard mở mắt trừng trừng nhưng không có âm thanh đáp lại câu hỏi của hắn, trong phòng ngoài hắn thì vắng lặng không một bóng người.

Bernard nhú mày nghi hoặc, hắn rõ ràng vừa nghe thấy tiếng đồ vật bị di chuyển trong nhà, âm thanh dù rất nhỏ nhưng bằng thính lực khá tốt của mình Bernard vẫn có thể nhận ra.

Nhìn ngó thêm một hồi không phát hiện ra cái gì, Bernard mới khẽ lắc đầu tự mắng bản thân:

- Hừm... Mình quá đa nghi rồi! Nơi này thì ai vào được chứ!

Bernard nhếch miệng cười nhạt rồi quay lưng định tiếp tục kéo cánh cửa tủ lạnh thì một giọng nói khiến lông tóc toàn thân hắn dựng đứng:

- Chào Bernard!

- Chết tiệt!

Bernard quả không hổ là đặc nhiệm tinh nhuệ của SEAL, hắn phản ứng cực nhanh. Ngay khi vừa nghe có âm thanh lạ hắn không đột nhiên hốt hoảng như người khác mà đồ người lăn tròn về phía giường rồi nhanh tay rút ra một khẩu Glock có gắn giảm thanh từ dưới gối, lăm lăm chĩa về xung quanh phòng.

Bernard tập trung nhất có thể thế nhưng mặc cho hắn có tìm kiếm thế nào cũng vẫn không nhìn thấy một ai xuất hiện, căn phòng ngoài hắn thì chỉ còn những đồ vật vô tri khác.

Bernard không tin có quỷ nhưng bằng linh cảm nhạy bén của mình hắn vẫn cảm thấy có những ánh mắt như có như không đang tập trung lên người mình, điều này khiến Bernard lạnh lạnh ở sống lưng.

Bernard đang không biết nên giải thích chuyện này thế nào thì giọng nói khi nãy lại tiếp tục vang lên:

- Uhm... Không hổ là cựu thành viên của SEAL! Phản ứng rất tốt!

- Tạch... tạch... tạch!

Lần này thì Bernard lập tức trực tiếp nổ súng bắn thẳng vào nơi mà hắn cho là điểm phát ra âm thanh. Vừa bắn Bernard vừa nhanh chân lùi dần dựa hắn

lưng vào tường để khóa mặt hậu rồi căng mắt quan sát động tĩnh xảy ra xung quanh. Có điều vẫn như lúc trước, ngoài vết đạn nổ làm thủng vách tường thì trong phòng vẫn tĩnh lặng không có chuyện gì khác xảy ra.

Lúc này Bernard bỗng có cảm giác như mình đang tham gia vào trò chơi mèo vờn chuột mà trong đó vai trò chuột thì đương nhiên là của hắn.

Bernard đã tham gia vào rất nhiều chiến dịch, gặp nhiều tình huống bất ngờ nhưng chưa lần nào lại kỳ quái như lần này. Phải hiểu đây không phải là chiến trường với nhiều chướng ngại vật, nhiều lô cốt và chỗ ẩn náu, đây là phòng riêng của Bernard đặt tại sào huyệt của chính hắn, diện tích cũng không quá lớn nhưng Bernard lại không thể phát hiện ra đối thủ ở đâu.

Chính vì hoang mang mà mặc dù trời đêm khá mát mẻ nhưng mồ hôi lạnh bỗng chảy ra lấm tấm trên trán Bernard. Sau giây lát như để giải tỏa đi căng thẳng trong lòng, Bernard quát lớn:

- Mẹ nó, rốt cục mày là thứ chết tiệt gì? Trốn ở đâu thì rút ra đây?

Bernard vừa dứt lời thì một tiếng cười lạnh lạnh vang lên:

- Ha ha... Được thôi, như ý mày!

Lời nói vừa kết thúc thì đồng thời Bernard bỗng cảm thấy sau gáy trúng phải một cú đập rất mạnh, hai mắt hắn hoa lên rồi từ từ quy xuống ngắt đi. Có điều trước khi hoàn toàn bất tỉnh, bằng chút ý thức cuối cùng Bernard vẫn kịp nhận ra kẻ vừa ra tay với mình là một người mờ ảo trong trang phục đang lấp lóe một thứ ánh sáng khá là quái dị.

*****

Cùng lúc này, tại Viện nghiên cứu kỹ thuật không gian TQ

- Tiến sĩ, sao giờ này tiến sĩ vẫn còn ngồi ở đây?

Nghe có người hỏi, người đàn ông trung niên với mái tóc hoa râm khẽ ngẩng đầu nhìn lên. Nhận ra là người bảo vệ trực ca, ông ta mỉm cười trả lời:

- À, cậu Lượng hả? Uhm... Tôi đang có chút ý tưởng mới nên cần ngồi lại để tính toán xem thế nào. Có lẽ sẽ kết thúc công việc hơi muộn một chút hoặc sẽ phải ở lại đây qua đêm cũng nên!

Người bảo vệ tên Lượng nghe vậy thì tỏ vẻ khâm phục mức độ đam mê khoa học của người trước mặt, tuy vậy anh ta vẫn lên tiếng nhắc nhở:

- Vâng, vậy tiến sĩ tiếp tục làm xong việc đi ạ. Có điều tiến sĩ cũng nên nghỉ ngơi sớm, ngài là người quan trọng nhất ở trung tâm này nên lại càng cần phải giữ gìn bản thân, sức khỏe mới là quan trọng, ngài có khỏe thì mới cống hiến được nhiều hơn cho đất nước chứ.

Vị tiến sĩ cười xòa gạt gạt đầu tỏ vẻ cảm ơn rồi không nói gì thêm tiếp tục cắm cúi vào trên trang giấy dày đặc những ký hiệu và thông số khó hiểu.

Người bảo vệ biết khó mà khuyên nhủ được nhà khoa học yêu việc hơn mạng này nên khẽ lắc đầu cười khổ rồi đi ra ngoài, không dám quấy rầy thêm ông ta làm việc nữa.

Còn lại một mình, như để kích thích sự tập trung và đẩy nhanh mạch suy nghĩ, vị tiến sĩ đưa tay lấy bao thuốc rồi rút một điếu châm lửa đốt. Từng làn khói mờ ảo theo đó dần tràn ngập trong căn phòng nghiên cứu.

Vị tiến sĩ này thực ra là một người rất nổi danh. Ông ta chính là Thích Phát Đạt, Viện sĩ Viện công trình TQ đồng thời là Tổng Công trình sư của loạt tàu vũ trụ Thần Châu. Có thể nói Thích Phát Đạt chính là linh hồn, là thuyền trưởng dẫn dắt đội ngũ các nhà khoa học hàng đầu của đất nước TQ sáng tạo nên những thành tựu khoa học vượt bậc, tạo nên những bước tiến cực lớn trong lĩnh vực hàng không, giúp TQ trở thành một trong những quốc gia ít ỏi đưa được người chinh phục không gian. Sơ lược một vài điều như vậy cũng đã thấy được tài năng xuất chúng và vai trò của nhà khoa học này đối với TQ là lớn như thế nào.

Khi này, mải mê với những tính toán, Tiến sĩ Thích Phát Đạt không để ý tới thời gian trôi qua càng không để ý đến những thay đổi xung quanh mình. Nét mặt của ông ta lúc co lúc giãn, tinh thần vô cùng tập trung.

Sau cùng như nghĩ ra được điều gì đó, Thích Phát Đạt vội vàng bỏ điếu thuốc đang cầm trên tay xuống rồi lật một tờ giấy trắng A4 định viết xuống nội dung nào đó thì bất ngờ không gian sau lưng ông ta bỗng nhiên lại nhập nhoạng xuất hiện một bóng người.

Người tới cũng không nói lấy một lời đã lập tức dùng một loại dụng cụ gì đó bắn nhẹ vào sau lưng Thích Phát Đạt. Theo đó bàn tay cầm bút của vị tiến sĩ mới giờ được tới nửa chừng thì bất chợt khựng lại.

- Cách...

Cây bút rơi xuống đất. Thích Phát Đạt chống vịn hai tay xuống bàn nhưng một cảm giác mệt mỏi ập đến, cánh tay dần trở nên vô lực cuối cùng cả người ông ta cũng dần dần đổ gục xuống.

Người bí ẩn khẽ cúi người xuống kiểm tra giấy lát đảm bảo đối tượng đã hoàn toàn hôn mê hắn mới đưa tay xốc nách ôm vị tiến sĩ lên rồi vắt qua vai sau đó ấn vào một nút ở bộ trang phục trên ngực.

- Roẹt!

Một luồng ánh sáng màu xanh nhạt lóe lên bao trùm cả hai người sau đó hình dáng bọn họ mờ nhạt dần rồi hoàn toàn biến mất khỏi mắt người thường. Lúc này, nếu không phải trên bàn vẫn còn điều thuốc đang cháy dở tỏa ra từng làn khói mỏng manh thì không ai có thể nhận ra nơi này là vừa có người vừa tại.

*****

2h đêm cùng ngày, Khu nhà ở dành cho cán bộ cấp cao của Tập đoàn công nghiệp và khoa học Hàng không vũ trụ TQ

Cánh cửa của một loạt căn phòng bỗng nhiên mở ra. Khóa cửa như đã bị một thứ gì đó phá hủy nhưng lại không hề thấy có ai đột nhập vào bên trong tình cảnh cứ như cửa ra vào là bị gió thổi bung ra vậy.

Đây là nơi ở của các kỹ sư hàng đầu về công nghệ tên lửa, những người chịu trách nhiệm nghiên cứu và sản xuất khí tài thuộc dự án tên lửa liên lục địa Đông Phong, thứ vũ khí mà TQ tự tin nếu sản xuất thành công thì có thể mang đầu đạn hạt nhân bắn tới bờ kia của Đại Tây Dương, tức là đủ sức uy hiếp tới an ninh của cường quốc kinh tế quân sự số một bây giờ là Mỹ.

Loại tên lửa này được tính toán và thiết kế đủ tinh vi để có thể vượt qua hàng rào phòng vệ dày đặc và hủy diệt các Hàng không mẫu hạm tiên tiến nhất vốn là vũ khí chiến lược trên biển của nhiều quốc gia. Với Đông Phong, các lãnh đạo quân sự của TQ cho rằng bọn họ sẽ cân bằng được sức mạnh tấn công tên lửa với Nga và Mỹ.

Do vai trò cực kỳ quan trọng của loại khí tài này mà chính phủ TQ đã đặt rất nhiều tâm huyết, tiền bạc và nhân lực vào để có thể liên tục cải tiến những hạn chế cũng như nâng cấp các tính năng quan trọng nhằm sớm sở hữu chúng, từ đó tạo ra tiền đề thực hiện nhiều tham vọng chính trị to lớn khác.

Việc đầu tư mặc dù tốn kém nhưng quả thật đã mang lại hiệu quả thực sự khi các thể hệ tên lửa đạn đạo mang đầu đạn hạt nhân ICBM đầu tiên của TQ đã được ra đời. Mặc dù tính năng của nó chưa thể so với các thể hệ tên lửa tiên tiến khác của Mỹ hay Nga nhưng năng lực rút ngắn khoảng cách cũng đã ở trong tầm tay bọn họ. Theo đánh giá của các chuyên gia, nếu dự án còn tiếp tục được đầu tư mạnh mẽ như hiện tại thì chẳng bao lâu nữa TQ chắc chắn sẽ thực sự sở hữu được những con rồng bầu trời này.

Giới lãnh đạo Trung Quốc rất tin tưởng vào điều này và họ cũng đang chờ đợi kết quả sẽ đến trong nay mai. Những nguồn lực tiếp tục đổ về bao gồm tài chính, kỹ thuật và tất nhiên cả phần quan trọng nhất trong dự án này chính là yếu tố con người hay nói cụ thể hơn là đội ngũ kỹ thuật. Do vậy việc duy trì và đảm bảo sự an toàn cho những thành viên chủ chốt trong dự án này cũng là một vấn đề vô cùng quan trọng.

Có điều biết được là như vậy và cũng đã xây dựng các hàng rào an ninh nhưng khả năng bảo vệ tới đâu cũng còn phụ thuộc nhiều vào năng lực của đối thủ bởi lúc này, một sự việc kỳ quái đang được diễn ra tại nơi ở của những nhà khoa học.

Nếu có ai đang quan sát ở những căn phòng của đội ngũ này thì sẽ thấy được một cảnh tượng vô cùng rùng rợn. Theo đó ngay sau khi cánh cửa được mở ra độ chói lạt thì nó bỗng nhiên tự động được khép, càn kinh hoàng hơn là chủ nhân trong các căn phòng này cũng đột ngột biến mất không rõ lý do, tất cả giống như trong một bộ phim kinh dị vậy.

Thực tế đó cũng chưa phải là hết bởi tình cảnh kỳ lạ này cũng không chỉ diễn ra đơn lẻ ở một vài nơi mà nhiều nhà khoa học, chuyên gia, kỹ sư có trình độ trong các lĩnh vực quốc phòng, công nghệ hàng không, tin học, sinh học, vật lý trên khắp đất nước TQ... đều đồng loạt biến mất bí ẩn như vậy.

Số vụ mất tích trong một đêm nếu thống kê ra có thể lên đến hàng nghìn người. Tin tưởng rằng một khi tin tức này được loan ra sẽ thực sự gây nên một cơn hoang mang và chấn động đến toàn giới chính trường, an ninh và quân sự của đất nước đông dân nhất thế giới này. Nguyên nhân cũng vô cùng dễ hiểu bởi sự biến mất của các nhà khoa học cũng có nghĩa là căn cơ kỹ thuật của TQ sẽ bị tổn thương nghiêm trọng đồng thời một mối lo về việc rò rỉ các bí mật quốc gia chắc chắn sẽ bành trướng ở một cấp độ vô cùng to lớn.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Hoang mang

10h sáng ngày hôm sau, Bộ An ninh Quốc gia TQ

- Cộc, cộc, cộc

Nghe tiếng gõ cửa gấp gáp, Bộ trưởng Hứa Vinh ngẩng đầu lên trầm trầm nói:

- Vào đi!

Cánh cửa được đẩy ra theo đó có vài bóng người nhanh chóng đi vào.

Bộ trưởng Hứa Vĩnh nhìn thấy những người này thì ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại là các anh?

Một người trong số đoàn vừa tới vội vã lên tiếng:

- Chào Bộ trưởng! Xin lỗi đã tới đây mà không có kế hoạch từ trước nhưng chúng tôi có việc gấp cần phải báo cáo với Bộ trưởng!

Người vừa nói là Giả Xuân Vượng, Cục trưởng Cục chống khủng bố, đi cạnh ông ta là Cảnh Huệ Xương Cục trưởng cục 3 phụ trách công tác tình báo chính trị và kinh tế, những người phía sau thì đều là phụ tá riêng của bọn họ.

Nghe ra là những người này tới là có việc quan trọng, Hứa Vĩnh đứng lên khỏi bàn làm việc rồi chậm rãi đi ra bàn uống nước ngồi xuống nói với hai vị thuộc cấp:

- Các anh lại đây ngồi đi!

- Vâng!

Hai vị cục trưởng cũng không nhiều lời lập tức tiến tới ngồi xuống đối diện Hứa Vĩnh sau đó cũng không đợi cho ông ta hỏi han cái gì, Giả Xuân Vượng đã lập tức vào vấn đề:

- Bộ trưởng, sự tình hiện đang rất khẩn cấp nên cho phép tôi được báo cáo luôn.

Hứa Vĩnh nhìn ra vẻ mặt ưu tư và giọng nói có phần hoang mang của Giả Xuân Vượng thì gật đầu:

- Anh nói đi! Rốt cục là chuyện gì?

- Vâng, Bộ trưởng hẳn là đều biết rõ những cái tên như Thích Phát Đạt, Lăng Vân, Tô Thái, Mã Hành... chứ?

Hứa Vĩnh nhíu mày giây lát rồi lên tiếng hỏi lại:

- Đây chẳng phải là những chủ nhiệm các công trình khoa học cấp quốc gia sao? Anh nhắc tới bọn họ làm gì?

Giả Xuân Vượng lập tức nghiêm trọng trả lời:

- Vâng, sự việc là đêm qua không hiểu đã xảy ra chuyện gì mà sáng nay bọn họ đều mất liên lạc. Đáng lo ngại là cũng không chỉ những người này mà chúng tôi còn nhận được hàng loạt các báo cáo về sự biến mất đột ngột của rất nhiều người khác. Điểm chung của bọn họ chính là đều là những nhà khoa học đang chịu trách nhiệm chủ chốt trong việc triển khai các dự án quan trọng của nước ta. Thống kê đến hiện tại số lượng đã lên tới ba, bốn trăm người, mà đó mới là số liệu trước khi chúng tôi tới đây có thể là chưa phải con số cuối thừa Bộ Trưởng

Nghe tới đây thì Hứa Vĩnh cũng không còn bình thản được nữa, ông ta dựng thẳng người trợn mắt lớn giọng hỏi:

- Mất liên lạc? Còn nhiều như vậy sao? Chẳng phải bọn họ đều có mật vụ bảo vệ và giám sát 24/24h à? Tại sao có thể xảy ra chuyện như vậy mà không ai hay biết? Bên cảnh yếu làm ăn cái kiểu gì thế?

Giả Xuân Vượng nghe xong thì khó khăn trả lời:

- Bộ trưởng, chúng tôi cũng đã liên lạc sơ bộ với bên cảnh yếu nhưng phía họ cũng đang rất hoang mang không hiểu được chuyện gì. Tôi nghĩ bây giờ chắc họ cũng đang phải huy động lực lượng để ráo riết truy tung rồi.

Hứa Vĩnh càng nghe càng cảm thấy kỳ quặc. Suy tư một hồi, ông ta lên tiếng:

- Chúng ta có thể loại bỏ khả năng cả loạt nhân vật quan trọng như vậy lại cùng có việc đột xuất mà tự ý bỏ đi, cũng không có khả năng bọn họ được điều động đi đâu đó mà bên trên lại không nói gì cho chúng ta biết. Tôi đang có thiên hướng cho rằng vụ việc này là một âm mưu nhằm vào đội ngũ các nhà khoa học của chúng ta. Uhm... Có thể mục tiêu chính là muốn lợi dụng những nhà khoa học này để đánh cắp công nghệ của chúng ta hoặc sâu xa hơn thì là ngăn chặn và làm gián đoạn việc triển khai các dự án công nghệ đầy triển vọng mà chúng ta đang tiến hành.

Hứa Vĩnh nói xong thì Giả Xuân Vượng gật đầu đồng thuận:

- Bộ trưởng, tôi cũng đang có cùng một phán đoán như vậy, những vụ mất tích này rõ ràng là một âm mưu nham hiểm có sắp đặt từ trước.

Cảnh Huệ Xương nãy giờ ngồi một bên chưa nói gì, nghe tới đây thì nhiu mày lên tiếng:

- Bộ trưởng, nhưng nếu là như thế thì bằng cách nào mà đối phương lại có thể qua mặt mạng lưới an ninh dày đặc của chúng ta để mang đi một số lượng người lớn như vậy? Chuyện này thật cũng quá hoang đường rồi.

Cảnh Huệ Xương hỏi xong thì lặng nhìn Hứa Vĩnh chờ đợi nhưng hiển nhiên vị Bộ trưởng cũng không thể ngay lập tức có câu trả lời cho vấn đề này, cần

phòng theo đó lại rơi vào tĩnh lặng.

Băng đi vài phút thời gian, Hứa Vĩnh mới trầm trầm lên tiếng:

- Các anh, xem ra tính nghiêm trọng của vấn đề đã vượt qua thẩm quyền xử lý của chúng ta, việc này tôi sẽ phải báo cáo ngay tình hình lên Chủ tịch và Thủ tướng. Bây giờ các anh lập tức trở lại đơn vị tổ chức thành lập ngay các tổ điều tra cơ động. Tôi không tin với số lượng người biến mất lớn như vậy mà đối phương lại không để lại một dấu vết nào. Hơn nữa tôi cho rằng việc di chuyển khỏi lãnh thổ TQ cũng không thể nhanh như vậy, trước mắt chúng ta cần phối hợp với các lực lượng chức năng khác tiến hành rà soát trên toàn bộ lãnh thổ để kịp thời phát hiện và ngăn chặn những khả năng xấu có thể xảy ra. Uhm... trước mắt là như vậy, việc này không thể chậm trễ, các anh về triển khai đi!

Giả Xuân Vượng và Cảnh Huệ Xương nghe xong thì đồng thời gật đầu đáp ứng:

- Vâng, Bộ trưởng!

Nói xong, ghế còn chưa kịp ấm nóng hai người đã lại vội vã đứng lên cáo từ. Cô văn thư của Bộ trưởng vừa mang nước vào trong thấy khách nhân đã lập tức đi ra đành phải vào trong dọn dẹp, nàng thật không hiểu những vị lãnh đạo này bận bịu chuyện gì mà ngay cả những ly trà Long tỉnh quý giá được pha chế công phu lại cũng bị bỏ phí.

*****

Một ngày sau,

Do quá trình phối hợp điều tra nên tin tức về sự việc kỳ quái đêm trước đã tới tai được rất nhiều nhân vật. Số liệu cuối cùng cũng đã được thống kê đi ra với sự mất tích của cả nghìn người. Bây giờ thì không còn ai dùng tới từ mất liên lạc để nói về vụ việc mà đã đoán chắc rằng đây là những vụ mất tích có chủ đích do một thế lực nào đó tiến hành.

Kết luận này ngay lập tức đã giáng một đòn choáng váng và nặng nề vào lòng tin của các chính khách cao cấp cũng như giới chức an ninh và quân đội của đất nước tỷ dân. Bọn họ không thể nào chấp nhận được sự thật rằng với những hàng rào an ninh đã dày công xây dựng lại vẫn còn có thể để tồn tại một lỗ hổng khổng lồ cho phép đối phương dễ dàng xâm nhập lãnh thổ để bắt người và rút đi an toàn mà không ai hay biết.

Lẽ dĩ nhiên, để xảy ra sai sót thì cần phải có biện pháp khắc phục. Công tác triển khai điều tra và truy quét cũng đã được ào ạt triển khai nhưng cho tới giờ vẫn chưa cho ra một kết quả nào hữu dụng. Lực lượng của đối phương và các nhà khoa học cứ như đột nhiên tiêu thất vào không khí vậy.

Với tình huống này, cũng có một số giả thuyết được cơ quan an ninh đưa ra nhưng đều thiếu tính thuyết phục thậm chí còn có giả thuyết hoang đường là việc biến mất của các nhà khoa học là có liên quan tới UFO và người ngoài hành tinh.

Người đưa ra giả thuyết này lập tức bị lãnh đạo phê bình thậm tệ bởi bé tắc mà phán đoán thiếu tư duy biện chứng.

Người ngoài hành tinh có thật hay không không rõ nhưng cứ cho rằng bọn họ có thật thì cũng không có lý do nào để đi bắt người của TQ cả, bọn họ hoàn toàn không có động cơ để làm điều này. Phải hiểu giá trị lớn nhất của đội ngũ khoa học gia chính là kỹ thuật nhưng nếu giải thích là những người ngoài hành tinh cần nghiên cứu kỹ thuật của trái đất thì sao không bắt người của Mỹ của Nga mà lại là TQ. Mặc dù giới chính khách và quân sự vẫn luôn vỗ ngực khoe khoang trước thế giới những thành tựu mà mình đạt được nhưng trong lòng bọn họ thực chất vẫn biết rằng giữa nước mình và các quốc gia kia vẫn còn một khoảng cách chưa thể san lấp do vậy kỹ thuật của TQ rõ ràng là không đáng để người ngoài hành tinh ra tay.

Những cái đầu thông minh nhất của TQ sau một hồi suy đi tính lại, bọn họ kết luận tổ chức dám làm và có năng lực để làm ra chuyện này trên thế giới là không nhiều, chắc chắn vụ việc chỉ có thể được dàn dựng và thực hiện bởi chính phủ của một quốc gia nào đó có sức mạnh kinh tế chính trị tương đương hoặc hơn TQ. Động cơ thì đơn giản chính là nhằm làm gián đoạn tiến trình phát triển công nghệ của đất nước này, ngăn không cho TQ phát triển nhanh và mạnh hơn. Cứ suy luận như vậy và dùng phương pháp loại suy, bọn họ cũng đã có một vài đối tượng nghi ngờ có điều rất cuộc chính xác là ai thì vẫn cần phải có được bằng chứng cụ thể mới được.

Do đó để mau chóng tìm ra được hung thủ hoặc ít nhất là manh mối nào đó, các quan chức đã ra lệnh phải sử dụng tới đa mọi nguồn lực bao gồm cả các lực lượng tình báo cả trong và ngoài nước để xục xạo thông tin, các đơn vị an ninh cấp cơ sở cũng nhận được lệnh ráo riết vào cuộc, các cửa khẩu hàng không, biên giới đất liền và biển cũng đã được phong tỏa chặt chẽ nhằm đảm bảo không cho bất cứ đối tượng nào khả nghi có thể rời khỏi lãnh thổ. Những người chịu trách nhiệm điều tra những tương với một lực lượng đông đảo đồng loạt ra quân như vậy thì sẽ dễ dàng tìm ra được một mất tích nào đó nhưng điều khiến họ hoang mang tột độ là đã rất nhiều giờ trôi đi mà bọn họ vẫn chưa thực sự thu được một dấu vết nào rõ nét. Theo đó khi những kết quả này đến tai các lãnh đạo cao tầng của TQ thì khiến bọn họ thật sự như ngồi trên đồng lửa, chưa bao giờ những người này lại cảm thấy an ninh quốc gia hóa ra vốn là yếu ớt và dễ tổn thương đến vậy.

Mà cũng không phải chỉ riêng giới tinh hoa có ý nghĩ như vậy. Tin tức các nhà khoa học bị mất tích mặc dù đã bị chính phủ cố tình bưng bít nhưng vẫn bị lọt ra ngoài. Che dấu thế nào được khi số lượng người mất tích là rất lớn đồng thời lại là những người có tên tuổi, mối quan hệ xã hội vô cùng rộng rãi.

Lời đồn thổi như vết dầu loang trên các phương tiện thông tin phi chính thống, dân chúng hiển nhiên là tỏ ra tức giận và thất vọng. Theo đó những chỉ trích về sự yếu kém của chính phủ cũng bắt đầu xuất hiện ở nhiều nơi, thậm chí có người nặc danh còn cho rằng chính phủ lâu nay đã lừa dối và thổi phồng về năng lực của đất nước. Đơn giản bởi nếu đó không phải là sự khoa trương thì vì có gì lại để biệt kích hoặc đặc nhiệm gì đó của đối phương dễ dàng bắt đi số lượng người lên tới cả nghìn mà không phát hiện ra được tung tích cũng như ngăn chặn được.

Chính phủ để trấn an dư luận đã phải để người phát ngôn đứng lên đính chính rằng tin tức các nhà khoa học bị bắt cóc là hoàn toàn bịa đặt, sở dĩ người thân và đồng nghiệp không còn liên lạc được là do chính phủ đang có một kế hoạch tuyệt mật cần triển khai do vậy đã huy động ngay trong đêm những

cá nhân cần thiết. Lời giải thích này tuy ít nhiều cũng có chút ít tác dụng nhưng về cơ bản cũng không hoàn toàn dập tắt được những nỗi nghi ngờ trong dân bởi những nhà khoa học này đều thân mang trọng trách, bọn họ rút đi như vậy là quá đột ngột, hàng loạt các dự án sẽ vì điều này mà lâm vào tình cảnh đình trệ trong đó có cả các dự án Top A như hàng không và quân sự. Phải hiểu bây giờ ở TQ còn có dự án nào quan trọng hơn các dự án loại này được nữa sao? Hiển nhiên là gần như không có.

Và... trong lúc giới an ninh TQ đang muốn đào tung từng thớ đất trên lãnh thổ của mình để tìm kiếm thì bọn họ lại không ngờ được rằng trên một tàu container vừa mới vượt qua khỏi eo biển Malacca để tiến vào Ấn Độ Dương, những nhà khoa học tài giỏi nhất của đất nước bọn họ lại đang vô cùng nghiêm túc và trật tự ngồi theo hàng theo lối theo sự sắp xếp của một nhóm người trong những trang phục vô cùng kỳ lạ không khác với hình ảnh thường thấy trong các bộ phim khoa học viễn tưởng là mấy.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Văn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: Hoạch định (1)

Một tuần đã trôi qua kể từ ngày diễn ra những vụ mất tích bí ẩn, mặc dù đã rất cố gắng nhưng các cơ quan chức năng của TQ vẫn không lần ra được đầu mối gì.

Theo đó, một cuộc khủng hoảng lòng tin không hề nhẹ dấy lên ở đất nước này. Bây giờ đó không còn chỉ là sự thiếu tin cậy giữa người dân và chính quyền mà đã là giữa các cơ quan trong cùng bộ máy, giữa cấp trên và cấp dưới và thậm chí là những người có trách nhiệm liên quan với năng lực của chính mình.

Sự việc bắt cóc ở một mặt nào đó đã gọi lại những tổn thương và tự ái lịch sử. Hóa ra sau bao nhiêu hô hào tự mãn về đà tăng trưởng kinh tế, về tiến độ phát triển kỹ thuật đỉnh cao thì TQ vẫn rất dễ dàng bị bên ngoài gây ra tổn thương đến vậy.

Lãnh đạo và nhiều người dân TQ những năm gần đây luôn tự cho mình là ưu việt, là có quyền dẫn dắt thế giới, đòi hỏi các quốc gia khác phải phụ thuộc vào mình nhưng thực ra đó chỉ là cái vẻ ồn ào bề ngoài để che lấp đi những yếu đuối trong nội tâm. Nếu không phải là yếu đuối thì vì lẽ gì bọn họ cho đến hiện tại vẫn còn hô hào những cái khái niệm như “Trăm năm quốc nhục” gì gì đó. Phải hiểu đất nước nào mà không có lịch sử, quốc gia nào mà không có thăng trầm, mỗi giai đoạn phát triển đều có nguyên nhân và ý nghĩa riêng của nó chỉ là con người ở đó đó có đủ dũng khí và bản lĩnh để vượt qua mọi chông gai giành lấy thắng lợi hay không mà thôi.

Thái độ này thực ra cũng không khó để giải thích khi nhìn vào tiến trình các triều đại của quốc gia này. TQ từng có những thời điểm diễn ra những cuộc nội chiến được các sử gia miêu tả lại một cách bi tráng và hào hùng có điều nếu nhìn nhận một cách khách quan thì đó đa phần chỉ là khi bọn họ tự đánh lẫn nhau, cứ mỗi một khi phải chống lại các lực lượng viễn chinh của các quốc gia khác hoặc vùng lãnh thổ biên ngoại thì người Hán lại chỉ toàn thất bại.

Nhận định này là hoàn toàn có chứng cứ bởi đơn cử có thể kể tới như triều Nguyên. Đây vốn là một triều đại do những tộc người du mục Mông Cổ vốn bị dân Hán coi là “mọi rợ” đánh chiếm Trung Nguyên mà lập nên. Hốt Tất Liệt và con cháu của ông ta theo đó đã thống trị Trung Quốc trong hơn 160 năm trước khi triều đại suy thoái theo quy luật thịnh suy mà phải rút quân về Mông Cổ. Tiếp đó phải kể tới triều Thanh do Nỗ Nhĩ Cáp Xích dẫn dắt tộc người Nữ Chân sinh sống tại phía bắc bán đảo Triều Tiên (tiếp giáp với vùng Viễn Đông của Nga ngày nay) tiến hành xâm chiếm và cai trị gần 300 năm trước khi lụi tàn. Đến gần cuối thời phong kiến thì lại xảy ra xung đột với Đế quốc Anh trong chiến tranh nha phiến và cuộc chiến cùng Liên quân tám nước, kết quả vẫn là TQ thua trận thảm hại dẫn tới việc phải cắt đất, đền bạc bồi thường. Chưa hết cho tới thời cận đại khi chiến tranh Trung Nhật nổ ra, quân đội Nhật vẫn rất dễ dàng xâm chiếm và khống chế TQ, nếu không phải Nhật phân tán lực lượng và bị bại trận bởi quân Đồng Minh trên các chiến trường khác thì công cuộc giải phóng đất nước của TQ vẫn còn vô cùng nan giải, kết quả phần thắng thuộc về bên nào cũng còn khó mà nói trước.

Điểm sơ qua như vậy để hiểu sự đã kích với lòng tự tôn của tộc Hán trong quá khứ là như thế nào. Sau khi giành được nền độc lập, bọn họ vẫn ôm mối thâm thù mãi không quên. Với tâm thái như vậy, bọn họ đã tìm mọi cách để bất thế giới phải coi trọng lại mình.

Với những lợi thế về dân cư khổng lồ, giá trị lao động rẻ, thị trường tiêu thụ lớn, TQ đã dần trở thành công xưởng của thế giới. Lượng hàng hóa ra vào khổng lồ đã khiến tốc độ tăng trưởng kinh tế của quốc gia này luôn ở mức cao trong hàng chục năm trời, TQ cũng đã trở thành một cường quốc thực sự.

Đi cùng với sức mạnh kinh tế tăng lên, TQ có nhiều nguồn lực để tập trung theo đuổi phát triển khoa học kỹ thuật đặc biệt là về các lĩnh vực quốc phòng, an ninh. Trung thực mà nói thì bọn họ đã đạt được rất nhiều bước tiến vượt bậc trong nhiều lĩnh vực vốn là thế mạnh của các cường quốc lớn. Điều này đã khiến lòng tin ngày càng lớn cho lãnh đạo và người dân trở nên bành trướng, bọn họ đều cho rằng TQ bây giờ đã rất mạnh, tương lai không xa có thể vượt lên Nhật, Mỹ để vươn lên thành cường quốc số một thế giới theo đó cách hành xử theo kiểu tư tưởng nước lớn cũng bắt đầu được thể hiện ngày một rõ ràng trong đối ngoại, nhất là với các nước láng giềng nhỏ bé xung quanh.

Thực tế mà nói thì cũng không phải chỉ mỗi người TQ nghĩ như vậy mà nhiều cá nhân, tổ chức ở các quốc gia khác trên thế giới cũng cho rằng như thế. Không khó để đọc được các bản đánh giá, các tham luận của các chuyên gia thế giới đánh giá về đà đi lên không thể cản nổi của quốc gia này khiến giới chức TQ theo đó đương nhiên lại càng là tự mãn.

Có điều ở đời thông thường khi người ta càng tin tưởng cao bao nhiêu thì thất vọng cũng càng lớn bấy nhiêu. Đang khi tất cả cho rằng thời đại của TQ đã tới thì vụ việc vừa rồi đã giáng một cú tát vào mặt những người điều hành đất nước này. Lý do đơn giản là thực ra TQ cũng chẳng lợi hại như họ vẫn tưởng.

Chỉ cần một người có đầu óc một chút cũng có thể nhận ra điều này. Ông nói ông mạnh mẽ nhưng mạnh tới mức nào mà để đối phương có thể dễ dàng bắt đi những nhà khoa học giỏi nhất ngay trước mắt mặt vụ mà không làm gì được. Mà nếu đối phương đã làm được như vậy thì hiển nhiên năng lực tình báo, năng lực công nghệ, năng lực điệp vụ phải là vượt xa năng lực phòng vệ của quốc gia thậm chí không loại trừ khả năng tiêu diệt những yếu nhân khác trong chính quyền cũng là hoàn toàn có thể. Vậy thì ưu việt ở đâu hay chỉ cần một tranh chấp nào xảy ra thì TQ lại quay về thời kỳ phụ thuộc? Theo đó có nên chăng sau hôm nay các chính sách và cách hành xử của TQ với thế giới cũng cần phải được nhìn nhận lại theo hướng thận trọng, quan điểm “Thao quang dưỡng hối” của cổ lãnh đạo vẫn còn nên là được giữ nguyên giá trị đây?

*****

Cứ như vậy, trong lúc cả chính trường TQ đang xáo xào rúng động, trầm suy ngàn tính đồ dồn nghi ngờ về phía một số cường quốc lớn không biết phương hướng giải quyết như thế nào thì Lý Đông, kẻ đứng sau thao túng tất cả những việc này lại chẳng một chút bận tâm bởi còn đang bận rộn với những công việc khác của hắn.

Lý Đông nhìn qua thì như nhàn tản khi đã có các “mãnh tướng” tài năng dưới quyền đảm đương nhiều công việc nhưng thực tế hắn không hề rảnh rang như bề ngoài bởi phải khống chế một đại cục rất lớn. Nếu không phải bản thân vốn mang tâm hồn của một người trung niên có lẽ Lý Đông cũng không đủ tâm thái trầm ổn để mà suốt ngày bận tâm suy tính từng đường bước phát triển cho cả chuỗi cơ nghiệp khổng lồ trong tay.

Thống kê cho tới hiện tại, Kỷ nguyên mới đã là một tập đoàn đa ngành với hàng loạt các công ty con có quy mô vốn lớn. Có thể kể tới như Công nghệ mới Đông Thành chuyên nghiên cứu sản xuất pin và năng lượng hợp hạch lạnh, Công ty Hàng không Liên tỉnh với ác dự án sản xuất máy bay và tàu con thoi, Ngân hàng Kỷ nguyên và Quỹ Đầu tư Future Light hoạt động trong lĩnh vực tài chính, Nghi đường Hoàn Cầu với bất động sản du lịch, Chuỗi siêu thị Lý gia Huỳnh đệ trong lĩnh vực bán lẻ tiêu dùng, đó là còn chưa tính tới Công ty tin học, Công ty điện thoại đang sắp được thành lập trong này mới.

Những công ty kể trên cũng mới chỉ là những tổ chức thuộc sở hữu bề nổi, Lý Đông còn phải phân tâm tới việc quản lý căn cứ quân sự ngầm hợp tác với quốc gia, việc xây dựng cứ điểm Similo làm lực lượng phòng vệ tự nhân dự bị, đó còn chưa kể tới việc phát triển chuỗi mạng lưới tình báo của tập đoàn gần đây.

Bao nhiêu việc như vậy chỉ cần mỗi nơi để tâm một chút thì cũng đủ khiến Lý Đông bận rộn cả ngày rồi.

Mặc dù đúng là Lý Đông có cấp dưới lo liệu khá nhiều nhưng hắn cũng không thể hoàn toàn buông tay không nhìn ngó gì tới được. Có chuyện này không phải Lý Đông không tin tưởng cấp dưới hoặc thuộc hạ của hắn không đủ tài năng mà cơ bản trong tập đoàn, chỉ có Lý Đông hắn mới có được tri thức cũng như thông tin tiên tri do đó cũng chỉ có hắn mới thể chỉ ra cho Kỷ nguyên mới đi theo một con đường ít chông gai nhất. Lý Đông không có nhiều thời gian để mà chờ đợi do vậy hắn vẫn cần can dự nhất định vào công tác xây dựng chiến lược phát triển cho cả tập đoàn.

Tất nhiên mọi vấn đề ở các công ty con cũng không phải quá thường xuyên và dồn vào một lúc. Lý Đông có thể sắp xếp và bố trí giải quyết từng việc một tùy theo mức độ trọng yếu. Ví dụ như thời gian gần đây, ngoài lúc tới trường thì cơ bản Lý Đông đều tập trung sức lực cho việc soạn thảo các tài liệu kỹ thuật cho dự án điện thoại và cụm cứ điểm đảo Similo.

Với dự án điện thoại, Lý Đông cũng không tự cho mình là giỏi để tự thân thiết kế ra một mẫu điện thoại hoàn toàn mới, lợi dụng tri thức tiên tri, hắn quyết định sẽ lựa chọn mô phỏng theo dòng điện thoại Iphone, mà cụ thể hơn là đời Iphone thứ sáu. Lý do Lý Đông không lựa chọn các đời Iphone cũ hơn làm phiên bản đầu tiên cho dòng điện thoại của mình cũng là bởi sự phá cách trong thiết kế của Iphone 6 so với các đời điện thoại trước đó, theo Lý Đông xét về tính thẩm mỹ thì nó thực sự vượt trội và điện thoại của hắn cần đạt được một trong các tiêu chí như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: Hoạch định (2)

Kết quả thực tiễn đời trước cho Lý Đông thấy Iphone thành công chính là nhờ đã dành nhiều công sức để nghiên cứu và sản xuất ra được một chiếc điện thoại phù hợp với thẩm mỹ và nhu cầu chung của số đông. Iphone rõ ràng không phải có ngoại hình bắt mắt nhất, cũng không phải là điện thoại có cấu hình mạnh nhất nhưng nó vẫn luôn là sản phẩm được chào đón nhất trên toàn cầu.

Thực tế Apple không phải không có năng lực để chạy đua về mặt phần cứng hay đa dạng mẫu mã nhưng họ không hề có ý định làm điều này. Triết lý kinh doanh của Apple là chỉ tập trung vào một số mẫu mã tối ưu với một cấu hình thích hợp nhất đủ để đáp ứng nhu cầu công năng của phần đông khách hàng là được.

Triết lý này đã đi ngược lại những rao giảng về Marketing nói chung khi mọi tập đoàn đều hướng tới sự đa dạng của sản phẩm để làm thỏa mãn nhu cầu đa dạng của khách hàng. Thực tế cũng cho thấy sự đơn nhất rất khó thắng được sự đa dạng nhưng Apple thì lại làm được. Theo đó lần đầu tiên có một công ty đã định hình lại khái niệm này, họ hướng tất cả người tiêu dùng lựa chọn đến một cái chung nhất, phổ biến nhất theo đó mỗi đời Iphone tới đa cũng chỉ có một, hai dòng sản phẩm. Cái khác biệt giữa chúng nhiều khi chỉ là màu sắc hoặc kích thước màn hình mà thôi. Tất nhiên Iphone trong một vài dịp sự kiện cũng có tung ra một số mẫu mã điện thoại VIP nhưng chủ yếu mang tính kỷ niệm, doanh số những mẫu mã này chiếm một tỷ trọng không quá đáng kể trong doanh thu chung của tập đoàn.

Và... cuối cùng Apple thành công, chính sự đơn nhất lại làm nên đẳng cấp của họ. Mặc dù Sam Sung về sau đã nổi lên như một đối thủ đáng gờm với Apple nhưng sự thực thì họ chưa bao giờ thực sự vượt qua được cái bóng hừng hực của công nghệ số 1 của Mỹ bởi chưa bao giờ thế giới có thể chứng kiến người ta chen nhau để mua được Sam Sung Galaxy như Iphone. Iphone vẫn là một cái gì đó mang tới khao khát lớn cho khách hàng.

Lý Đông quyết định lựa chọn Iphone 6, tuy vậy hẳn cũng không phải là hoàn toàn sao chép mà không có thay đổi gì so với bản gốc. Iphone 6 tốt nhưng trong mắt hắn nó vẫn chưa hoàn hảo bởi có những mặt kỹ thuật cần được tiếp tục cải tiến.

Có điều nếu rào cản kỹ thuật chính là chướng ngại lớn nhất với các hãng công nghệ thì đối với Lý Đông nó lại hoàn toàn ngược lại. Điểm dựa lớn nhất của Lý Đông chính là nắm trong tay những công nghệ siêu việt thời đại, do vậy hắn muốn biến điện thoại của mình thành một thứ sản phẩm đúng nghĩa công nghệ cao, không thể , không thể làm giả.

Theo đó tính năng mà Lý Đông quyết định lựa chọn bổ sung chính hệ thống bảo mật song song bằng cảm biến vân tay và tia quét võng mạc để khách hàng lựa chọn. Tính năng tiên tiến này sẽ là một giải pháp chống xâm nhập hoàn hảo mà Lý Đông muốn có trên chiếc điện thoại của mình. Theo đó giải pháp công nghệ này sẽ khiến điện thoại do Kỷ nguyên mới sản xuất sẽ vượt qua được rất nhiều các hãng công nghệ khác, đối thủ muốn đuổi theo sẽ còn phải mất một quá trình lâu dài từ đó tạo ra ưu thế cho sản phẩm chiếm lĩnh thị trường.

Lý Đông tin tưởng những công nghệ hữu dụng và thiết thực này trong đời trước nếu Steve Jobs có được trong tay thì vị CEO huyền thoại này cũng đã sớm đưa vào Iphone ngay từ những đời đầu chứ không cần phải đợi đến các thế hệ sau mới có.

Đó là mới nói tới cấu hình phần cứng, cơ bản cũng không có sự thay đổi quá nhiều nhưng đối với phần mềm thì Lý Đông lại có những sự thay đổi cơ bản đối với hệ điều hành và App Store so với Iphone trước đây.

Về hệ điều hành, Lý Đông đang có thiên hướng lựa chọn Microsoft để đàm phán làm đối tác chiến lược. Quyết định này được đưa ra là có sự cân nhắc với hai lý do.

Lý do thứ nhất, Microsoft chính là hãng lớn nhất mà chuyên nghiệp nhất thế giới về hệ điều hành dành cho các thiết bị điện tử hiện tại, hợp tác với họ sẽ là con đường nhanh nhất và tốt nhất để có được một hệ điều hành hoàn hảo và mạnh mẽ theo yêu cầu của Lý Đông. Trong đời trước, như Lý Đông biết thì IOS của Apple hay Android của Google đều có mã nguồn bắt đầu từ unix vốn là một bản nhái của windows, các hệ điều hành này trong quá trình vận hành đều bộc lộ ra những nhược điểm của nó và khá hao phần cứng. Về sau Microsoft phát triển nên nền tảng Windows Mobile chạy khá tốt nhưng nhược điểm là ít ứng dụng và game nên nó sớm bị thất bại. Lý Đông có thể kết hợp những hiểu biết này để sớm thiết lập nên một OS (Operating system - Hệ điều hành) khắc phục được những yếu điểm của các hãng trên.

Lý do thứ hai chính là Lý Đông biết tầm nhìn của lãnh đạo Microsoft đối với nền tảng cho điện thoại di động hiện tại đang có sự thiếu hụt, bọn họ chưa coi trọng triển vọng của mảng ứng dụng này một cách đúng mức do vậy Lý Đông hoàn toàn có thể tận dụng điều này để tranh thủ các điều kiện tối ưu về phía Kỷ nguyên mới. Phải hiểu chỉ cần một vài điều khoản có lợi thì sau này nó sẽ chuyển hóa thành hàng chục tỷ USD hàng năm cho tập đoàn, là người hai đời đương nhiên Lý Đông có thể khẳng định chắc chắn như vậy.

Đó là về OS, đối với kho ứng dụng thì hiện do Công ty tin học của tập đoàn còn đang trong giai đoạn sơ khai nên chắc chắn không thể đáp ứng kịp tiến độ ra đời của điện thoại. Do vậy Lý Đông quyết định sử dụng mô hình của Google Play trong việc xây dựng kho ứng dụng của riêng mình. Theo đó, không giống như Apple đời trước, Lý Đông sẽ không nắm độc quyền trong gian hàng app mà sẽ cung cấp một kho hàng tự do cùng một hệ ngôn ngữ lập trình chung để các hãng tin học, các lập trình viên có thể đăng tải các ứng dụng của mình lên đó. Việc này sẽ giúp Lý Đông giải quyết được bài toán nhân lực, tiết kiệm được sức người để tập trung vào những app quan trọng như Google Map chẳng hạn.

Về vấn đề thu hút các hãng và lập trình viên quan tâm tới gian hàng ứng dụng thì vẫn là có thể học tập từ các hãng đời trước. Theo đó khi các tổ chức và cá nhân này đăng các ứng dụng lên gian hàng thì sẽ có hai lựa chọn, hoặc là bán ứng dụng của mình cho khách hàng thu phí và không được đăng kèm quảng cáo lên app hoặc là cho phép người dùng tải miễn phí nhưng có thể gắn quảng cáo để thu phí. Kỷ nguyên mới khi này sẽ đóng một vai trò trung gian đứng ở giữa làm môi giới giữa người cần quảng cáo và chủ nhân của các ứng dụng. Với cách làm như vậy tự nhiên sẽ có một lượng không nhỏ lập trình viên và các công ty công nghệ dựa vào gian hàng này mà sống, quyền lực mềm của Kỷ nguyên mới sẽ lại càng mạnh hơn.

Cách thức trên nghe tuy thì đơn giản nhưng lại là một phương thức kiếm tiền vô cùng lợi hại, theo như Lý Đông nhớ thì Google đã kiếm được một khoản phí môi giới khổng lồ lên tới hàng chục tỷ USD. Một kiểu làm ăn đầy chất xám như vậy, nếu Lý Đông còn không học theo thì quả thật hẳn quá là ngu ngốc rồi.

Điện thoại thì đã có đối tượng để học tập nên lộ trình phát triển của nó Lý Đông cũng không mất quá nhiều thời gian suy tính nhưng về phần căn cứ Similo lại khiến hắn phải vất vả khá nhiều.

Như đã trao đổi với Thiệu Đại từ trước, mục tiêu của Lý Đông chính là biến căn cứ này trở thành một căn cứ di động do đó kết cấu của căn cứ sẽ chính xác phải là một cỗ máy không lồ có khả năng lặn như tàu ngầm, nổi như thuyền và bay vào không gian như tàu con thoi. Thiết kế này trong thời Atlatis thực ra cũng đã có, nó vốn là tàu mẹ trong chuỗi phi thuyền thám hiểm không gian của người thời đại này. Tuy nhiên do kích thước khổng lồ của nó như một thành phố thu nhỏ nên cấu tạo đương nhiên vô cùng phức tạp với hàng nghìn hàng nghìn các cấu phần chi tiết. Thực tế kể từ ngày vạch ra kế hoạch với Thiệu Đại, Lý Đông cũng đã liên tục phác thảo và soạn thảo các tài liệu kỹ thuật nhưng một năm trôi qua hắn vẫn còn chưa thể kết thúc. Điều này đủ thấy khối lượng công việc là lớn như thế nào.

Nói là như vậy nhưng không phải là Lý Đông không đạt được phần công việc nào. Ít nhất thiết kế phần khung thô và công nghệ xây dựng chúng cũng đã được hoàn tất. Máy móc thiết bị đã được Lý Đông điều động một phần từ nhà máy sản xuất tại cảng Cam Lâm cho Thiệu Đại và đang tiếp tục được điều động thêm theo đó chỉ cần đợi ngũ các nhà khoa học thuộc lĩnh vực công trình vừa mới được đưa từ TQ về mất một chút thời gian để nghiên cứu nắm được cách sử dụng và công nghệ xây dựng cơ bản thì sẽ cho tiến hành triển khai. Tính tự động trong các máy móc thiết bị của Lý Đông sản xuất ra khá lớn do đó mức độ sử dụng lao động thông thường gần như rất ít, chỉ cần cho người lập trình quy trình hoạt động là có thể tự vận hành. Phải hiểu dự

án căn cứ Similo đòi hỏi sự chính xác rất lớn do vậy cách làm này cũng là để giảm thiểu những sai lầm chủ quan trong quá trình xây dựng nếu người thi công là con người đảm bảo tiến độ đặt ra.

Ở một mặt khác, Lý Đông cũng đang tính toán ngay khi phần khung hoàn tất, hẳn sẽ xây dựng thêm một nhà máy sản xuất máy móc và vật liệu trong lòng đảo. Dù sao sản xuất cung ứng tại nơi cũng sẽ thúc đẩy tăng tiến độ và tính bảo mật cho căn cứ hơn việc vận chuyển một khối lượng máy móc và nguyên vật liệu khổng lồ trong một khoảng cách xa xôi như từ Việt Nam đến Đại Tây Dương. Cứ cho rằng tàu vận chuyển của Lý Đông có năng lực tàng hình nhưng nhà máy tại Cam Lâm cũng không phải mình hắn biết, ít nhất vẫn còn có những lãnh đạo quốc gia vẫn hàng ngày nhìn chằm chằm đây.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Câu chuyện ban mai

Hừng đông, căn hộ 1001 khu phức hợp New Horizon Complex

Cô gái như một chú mèo nhỏ cuộn mình ôm lấy chú gấu bông to bự, trên khuôn mặt xinh đẹp hàng lông mi dài khê chớp chớp như muốn xua đuổi những tia nắng ban mai ngich ngợm đang cố tình đánh thức nàng.

Có điều, dường như càng tìm cách né tránh, mặt trời càng giống như một bà mẹ khó tính quẩn lấy nàng vậy. Sau chừng một lúc, có vẻ đã chịu khuất phục, cô gái buông gấu bông ra rồi lười nhác vươn tay đuổi mình, bộ dáng vô cùng đáng yêu.

He hé mở mắt ra, nàng nhìn về khung cửa sổ nơi bầu trời lằng đằng những áng mây và những tấm vải voan trắng muốt phất phơ cùng những làn gió sớm.

Nàng cứ nằm im như vậy mãi miết nhắm mắt, một cảm giác tươi mới và bình yên xâm chiếm lấy tâm hồn. Cô gái bất chợt ao ước nếu có người nào đó ở bên nàng khi này, cùng nhau đón chào buổi bình minh thanh tân thì thật tuyệt biết bao.

Ý nghĩ này chỉ là thoáng qua nhưng cũng khiến cô gái đỏ mặt xấu hổ. Cũng may đây chỉ là ý nghĩ riêng trong lòng nàng nếu không để cho cô bạn thân đang nằm bên cạnh biết được thì hay rồi.

- Rù... rù... rù...

Cô gái còn đang thả hồn trôi theo theo những áng mây thì bất chợt điện thoại đầu giường rung nhẹ, tiếp đó là bài nhạc chờ quen thuộc vang lên.

Đưa tay với lấy điện thoại và bấm nút nhận, cô gái nũng nịu trả lời:

- Mẹ, sáng sớm nhớ con gái rồi à? Con còn đang ngủ mà!

Đầu bên kia vang lên tiếng cười của mẹ nàng cùng lời trách yêu:

- Ngọc, mặt trời lên cao tới nửa cây sào rồi còn ngủ hả con? Lười thế này thì tôi dám gả cho ai được?

Trương Ngọc bĩu bĩu môi:

- Mẹ cứ chê con đi, đã thế con ở vậy ăn bám cha mẹ cả đời!

Trần Dung nghe con gái nói vậy thì vội chấn chỉnh nàng:

- Không được, vợ chồng tôi nuôi cô lớn thế này là có sức lắm rồi. Đang chờ cô ra trường rồi cho không đũa nào nó rước đi đây.

Trương Ngọc tỏ vẻ oan ức nói:

- Không, con không lấy chồng đâu. Con có làm gì sai đâu mà cha mẹ tính đuổi con sớm thế? Chẳng phải gia đình chúng ta vẫn sống rất vui vẻ sao?

- Ha ha... cô còn bé thì vui vẻ nhưng cô lớn rồi vợ chồng tôi già không trông nom được, phải nhờ người khác trông hộ thôi. Uhm... mà mẹ nói này, con gái lớn rồi sáng dậy sớm mà dọn dẹp cho quen đi sau còn lấy chồng. Ô què con đâu mà ngủ tới giờ này còn chưa dậy nhà chồng nó nói cho rồi lại làm xấu mặt cả cha mẹ mày.

- Hi hi... vậy con không lấy chồng què là được chứ gì?

- Ô... thật à? Vậy là thằng Đông nó chê mày nó theo đũa khác rồi hả con?

- Ô... sao mẹ lại nhắc đến anh ấy chứ?

- Hừ! Còn hỏi? Thế hai đứa dạo này tình hình thế nào rồi?

Nhắc tới chuyện riêng tư, Trương Ngọc có chút xấu hổ nhẹ giọng trả lời:

- Dạ, vẫn vậy ạ.

- Vậy là vậy như thế nào? Mẹ thấy thằng Đông cũng là đứa rất được, con với nó mà thành thì cha mẹ sẽ rất mừng đấy!

- Mẹ... ai nói là sẽ gả cho anh ấy đâu mà mẹ sốt sáng dữ vậy?

- Chẹp, tôi đẻ cô ra tôi còn không biết bụng cô nghĩ cái gì sao? Mà thôi, cũng không vội nhắc tới chuyện này, mẹ gọi để báo cho con biết cha mẹ đang lên Hà Đô, tiện đường sẽ vào thăm con luôn đấy!

Trương Ngọc nghe tới đây thì ngạc nhiên hỏi:

- Ô, sao cha mẹ lại lên đột ngột thế ạ? Có chuyện gì à?

- Uhm... cũng không có gì! Chú Tĩnh, bạn hàng của cha con cưới cho con gái nên có lời mời cha mẹ tới dự chung vui. Do đây là mối hàng thân thiết nên không đi không được, với lại con nói đã thay đổi chỗ ở nên cha mẹ cũng muốn xem qua như thế nào.

Nghe tới đây thì Trương Ngọc có chút giật mình. Sự thực là nàng cũng chưa nói với cha mẹ về thân thế của Lý Đông cũng như việc chấn tậu nhà mua xe cho mình. Nếu bây giờ hai người tới đây thấy được chỗ ở của nàng thì biết lý giải ra sao. Thực ra Trương Ngọc cũng không có gì khuất tất mà phải giấu diếm có điều nàng chỉ sợ khi cha mẹ biết được Lý Đông là ai thì sẽ cư xử với hấn câu nệ thậm chí là có khoảng cách.

Trương Ngọc biết nếu Lý Đông chỉ là một chủ một doanh nghiệp bình thường thì có thể cha mẹ nàng dù có coi trọng nhưng cũng không phải quá để ý nhưng vấn đề hấn lại là chủ tịch của tập đoàn số một Việt Nam hiện nay, Kỷ nguyên mới. Cái tên này ra rả trên báo đài suốt mấy năm qua nên Trương Ngọc không tin cha mẹ nàng lại không biết tới tầm vóc khổng lồ của nó, lãnh đạo của tập đoàn này đều là tiếp xúc với Bí thư, Bộ trưởng này nọ thì chủ tịch của tập đoàn sẽ gặp gỡ những ai không cần phải nói cũng đoán được. Theo đó, Trương Ngọc không muốn cha mẹ mình mỗi khi gặp Lý Đông lại có tâm lý e dè như vậy, dù sao... dù sao thì hấn cũng rất có thể trở thành con rể của hai người đây.

Có điều, suy tính là một chuyện nhưng Trương Ngọc cũng biết việc này giấu cũng chẳng giấu được bao lâu do vậy nàng muốn quan hệ của mình và Lý Đông tiến thêm được một bước thiết thực nào đó rồi mới công khai với cha mẹ mình vậy mà không ngờ cha mẹ lại đột ngột lên đây tập kích thế này khiến nàng không kịp trở tay sắp xếp.

Đầu dây bên kia, Trần Dung thấy con gái đang nói chuyện bỗng nhiên im bật thì lên tiếng hỏi:

- Này, Ngọc. Sao lại không nói gì nữa vậy?

Dừng lại đôi chút, như nghĩ tới cái gì Trần Dung gấp gáp lên tiếng:

- A, hay là con có cái gì giấu diếm, không muốn cha mẹ qua xem? Mà đừng nói là bây giờ con đang ở cùng thằng Đông chứ?

Trương Ngọc nghe tới đây thì cuống quýt phủ định:

- Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy? Sao giờ con lại ở cùng với anh ấy được chứ. Con đang ở với Mai Lan mà.

Nói đoạn, Trương Ngọc vội vàng lay lay Mai Lan. Cô nàng này thì còn mải say sưa ngủ nên chỉ ảm ảm ứ ứ lăm nhăm kêu Trương Ngọc đừng quấy rầy nàng rồi lăn ra ngủ tiếp.

Trương Ngọc dù sao cũng đã đạt được mục đích nên hờn dỗi nói vào điện thoại:

- Mẹ, mẹ thấy chưa! Là tiếng của Mai Lan đó!

Trần Dung nghe xong thì cũng thở ra một hơi. Dù sao người ở quê tư tưởng vẫn tương đối truyền thống, rất coi trọng vấn đề nam nữ nên nàng không muốn con gái và Lý Đông xảy ra chuyện gì vượt rào. Trong mắt nàng, hai đứa vẫn còn mấy năm mới ra trường, chuyện có đi đến cuối được hay không cũng còn khó nói, nếu Trương Ngọc mà đại dột thì phần thiệt sẽ luôn thuộc về con gái mình cho nên bảo nàng không lo sao được.

Bây giờ đã xác định được con gái không có cùng Lý Đông, Trần Dung mới hài lòng nói:

- Ừ, con gái phải biết giữ mình. Thằng Đông tốt thì tốt thật nhưng hai nhà chưa nói chuyện thì đừng để xảy ra chuyện gì nghe chưa?

Trương Ngọc che miệng cười:

- Mẹ, mẹ cứ nghĩ đi đâu vậy. Con lớn rồi, biết tự lo cho mình mà!

- Vâng! Lớn rồi sau này có chuyện gì thì đừng tìm tôi mà khóc lóc đấy.

- Hi hi, mẹ yên tâm! Không có chuyện đó đâu! À... mà cha mẹ đi tới đâu rồi?

- Cha mẹ bắt xe từ bốn giờ sáng, xe gần tới nơi rồi, vừa nghỉ ở quán dọc đường cho mọi người ăn sáng và đi vệ sinh. Cũng chuẩn bị chạy lại rồi, chắc khoảng bốn mươi phút nữa là vào tới bến thôi.

- Thế ạ! Vâng! Vậy để lát con ra đón!

- Ủa, thế con không phải đi học à?

- Dạ, bọn con đang nghỉ ôn thi cuối kỳ!

- Uhm... vậy gần tới nơi mẹ gọi lại. Lái xe đang giục rồi, mẹ cúp máy đây!

- Vâng! Chào mẹ!

Trương Ngọc cúp máy rồi vội vàng lao vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt còn đi đón cha mẹ. Việc tới nước này thì nàng cũng không kịp thời gian để sắp xếp cái gì nên quyết định cho cha mẹ biết mọi chuyện. Dù sao biết sớm cũng có cái tốt của nó, tránh sau này bị sốc đột ngột lại oán trách nàng cố tình giấu diếm đây.

Vệ sinh cá nhân xong, đi ra ngoài vẫn thấy Mai Lan úp mặt xuống gối ngủ ngon lành, Trương Ngọc mím môi đi tới rồi nói lớn:

- Mai Lan, Mai Lan dậy mau. Có điện thoại của anh Tùng đội trưởng đội bóng tìm cậu này.

Câu nói này quả nhiên có một tác dụng thần kỳ, chỉ biết Mai Lan vốn đang trong tư thế trời sập cũng phải ngủ cho đầy giấc lập tức lồm cồm ngồi bật dậy đưa mắt đảo dác nhìn xung quanh rồi hỏi Trương Ngọc:

- Anh Tùng hả? Đâu, máy đâu đưa cho mình đi!

Trương Ngọc bụm miệng cười, hóa ra cô bạn Mai Lan vốn luôn tỏ ra sắc sảo tinh táo trong mọi chuyện khi bỗng nhiên yêu thích một người nào khác thì ra cũng là có bộ dạng ngốc nghếch như vậy. Thế mà trước đây còn nói ra nói vào nàng đây, xem ra ai khi lâm vào lưới tình cũng trở nên kém sáng suốt đi thì phải.

Mai Lan sau một hồi tròn mắt lên chờ đợi thấy Trương Ngọc không làm ra phản ứng gì khác thì cũng biết mình bị lừa theo đó vừa có chút hờn giận vừa có chút xấu hổ gất nhẹ:

- Trương Ngọc, bạn dám lừa mình đúng không?

Trương Ngọc gật gật.

- Gừ... dám trêu mình này.

Mai Lan vốn đang tóc tai rũ rượi ngồi trên giường bất chợt lao xuống vồ lấy Trương Ngọc đẩy nàng xuống đệm rồi chọc lét nàng.

Hai cô gái đùa bỡn nhau một hồi lâu, tiếng cười nói thanh xuân lanh lảnh cả không gian của buổi sáng sớm.

Sau đó khoảng vài phút, lấy hết sức thoát khỏi ma trảo của Mai Lan, Trương Ngọc đứng lên vuốt vuốt lại mái tóc rồi nói:

- Mai Lan, cha mẹ mình sắp qua đây. Bây giờ mình phải đi đón, bạn ở nhà dọn qua lại đồ đạc chút nha!

Mai Lan ngạc nhiên:

- Ủa, sao cha mẹ bạn lên đột ngột vậy? Hôm qua không thấy bạn nói gì mà.

- Ủ, mình cũng mới được mẹ gọi cho biết thôi. Cha mẹ mình đi ăn cưới trên này nên tiện thể mới qua đây.

Nghe tới đây, Mai Lan mở lời trêu trọc:

- Hi hi, chắc hai cụ ra xem con gái có bị anh nào bao nuôi không đấy mà?

Trương Ngọc khẽ lườm Mai Lan:

- Nè, bạn nói linh tinh gì hả? Ai bị bao nuôi chứ?

Mai Lan che miệng cười rồi trả lời:

- Ai biết! Người nào đó chẳng. Mà nói thiệt, bạn không thích bị bao nuôi thì nhường cho mình đi. Dù sao người ta cũng đường đường là chủ tịch tập đoàn số một trong nước nhà, quá đáng ghen tị rồi.

Trương Ngọc bĩu môi:

- Hừ... vậy mình nhường cho bạn đó. Có điều nếu vậy thì anh chàng đội trưởng đội bóng kia tính sao đây?

Mai Lan liếc nhìn Trương Ngọc ra vẻ khinh thường:

- Hừ... quá đơn giản. Tên kia bao nuôi mình, mình bao nuôi lại anh đội trưởng. Chắc chắn, nghĩ cảnh tay vịn “song đào”... à nhầm “song phu” kể cũng rất thành tựu nha.

Trương Ngọc nghe xong trở mắt ra mà nhìn cô bạn, không ngờ cái người này lại có thể nảy ra được cái ý tưởng kỳ khôi như vậy. Biết không đấu lại miệng lưỡi với Mai Lan, Trương Ngọc cười rồi trả lời:

- Thôi được, bạn thích song đào, song phu hay song phi gì đó thì kệ bạn. Mình phải đi đón cha mẹ đây không lại không kịp.

Nói xong, Trương Ngọc ra phía tủ lựa một bộ đồ rồi đi vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Khoa Kỹ Ván Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.